

The Holy Bible: Lithuanian Translation

Gns	Genesis
Exd	Exodus
Lvt	Leviticus
Nmb	Numbers
Dtr	Deuteronomy
Jsh	Joshua
Jdg	Judges
Rth	Ruth
1Sm	1 Samuel
2Sm	2 Samuel
1Kn	1 Kings
2Kn	2 Kings
1Ch	1 Chronicles
2Ch	2 Chronicles
Ezr	Ezra
Nhm	Nehemiah
Est	Esther
Job	Job
Psl	Psalms
Prv	Proverbs
Ecl	Ecclesiastes
Sos	Song of Solomon
Isa	Isaiah
Jrm	Jeremiah
Lmn	Lamentations
Ezk	Ezekiel
Dnl	Daniel
Hsa	Hosea
Jel	Joel
Ams	Amos
Obd	Obadiah
Jnh	Jonah
Mch	Micah
Nhm	Nahum
Hbk	Habakkuk
Zph	Zephaniah
Hgg	Haggai
Zch	Zechariah
Mal	Malachi
Mth	Matthew
Mrk	Mark
Lke	Luke
Jhn	John
Aoa	Acts of the Apostles
Rmn	Romans
1Cr	1 Corinthians
2Cr	2 Corinthians
Gal	Galatians
Eph	Ephesians
Phi	Philippians
Col	Colossians
1Th	1 Thessalonians
2Th	2 Thessalonians
1Tm	1 Timothy

2Tm	2 Timothy
Tts	Titus
Phm	Philemon
Hbr	Hebrews
Jms	James
1Pt	1 Peter
2Pt	2 Peter
1Jh	1 John
2Jh	2 John
3Jh	3 John
Jde	Jude
Rvl	Revelation

Gns	1	1	Pradžioje Dievas sutvėrė dangų ir žemę.
Gns	1	2	Žemė buvo be pavidalo ir tuščia, tamsa gaubė gelmes, ir Dievo Dvasia sklandė virš vandenų.
Gns	1	3	Dievas tarė: "Teatsiranda šviesa!" Ir atsirado šviesa.
Gns	1	4	Dievas matė šviesą ir, kad tai buvo gerai, ir Dievas atskyrė šviesą nuo tamsos.
Gns	1	5	Dievas pavadino šviesą diena, o tamsą naktimi. Tai buvo vakaras ir rytas- pirmoji diena.
Gns	1	6	Dievas tarė: "Teatsiranda tvirtuma tarp vandenų, ir ji teatskiria vandenį nuo vandenų!"
Gns	1	7	Dievas padarė tvirtumą ir atskyrė vandenį, kurie buvo po tvirtuma, nuo vandenų, kurie buvo virš tvirtumos. Ir taip įvyko.
Gns	1	8	Dievas pavadino tvirtumą dangumi. Tai buvo vakaras ir rytas-antroji diena.
Gns	1	9	Dievas tarė: "Tesusirenka vandenys, kurie yra po dangumi, į vieną vietą ir tepasirodo sausuma!" Ir taip įvyko.
Gns	1	10	Dievas pavadino sausumą žeme, o vandenų samplūdį-jūromis. Ir Dievas matė, kad tai buvo gerai.
Gns	1	11	Dievas tarė: "Tegul žemė išaugina žolę, augalus, duodančius sėklą, ir vaismedžius, nešančius vaisių pagal jų rūšį, kuriuose yra jų sėkla!" Ir taip įvyko.
Gns	1	12	Žemė išaugino žolę, augalus, duodančius sėklą pagal jų rūšį, ir medžius, nešančius vaisius pagal jų rūšį, kuriuose yra jų sėkla. Ir Dievas matė, kad tai buvo gerai.
Gns	1	13	Tai buvo vakaras ir rytas- trečioji diena.
Gns	1	14	Dievas tarė: "Teatsiranda šviesos dangaus tvirtumoje dienai nuo nakties atskirti ir tebūna jos ženklai pažymėti laikus, dienas ir metus.
Gns	1	15	Jos težiba dangaus tvirtumoje ir apšviečia žemę!" Ir taip įvyko.
Gns	1	16	Dievas padarė dvi dideles šviesas: didesniąją- dienai ir mažesniąją naktčiai valdyti, ir taip pat žvaigždes.
Gns	1	17	Dievas išdėstė jas dangaus tvirtumoje, kad šviestų žemei,
Gns	1	18	valdytų dieną bei naktį ir atskirtų šviesą nuo tamsos. Ir Dievas matė, kad tai buvo gerai.
Gns	1	19	Tai buvo vakaras ir rytas- ketvirtoji diena.
Gns	1	20	Dievas tarė: "Tegul vandenys knibždėte knibžda gyvūnais ir paukščiai teskraido virš žemės, padangėse!"
Gns	1	21	Taip Dievas sutvėrė didelius jūros gyvūnus ir visus kitus gyvius, kurie atsirado iš vandens, ir visus paukščius pagal jų rūšį. Ir Dievas matė, kad tai buvo gerai.
Gns	1	22	Dievas juos palaimino, tardamas: "Būkite vaisingi, dauginkitės ir pripildykite vandenį jūrose, o paukščiai tepripildo žemę!"
Gns	1	23	Tai buvo vakaras ir rytas- penktoji diena.
Gns	1	24	Dievas tarė: "Tegul žemė išaugina gyvūnus pagal jų rūšį: gyvulius, roplius ir laukinius žvėris, kiekvieną pagal savo rūšį!" Ir taip įvyko.
Gns	1	25	Dievas padarė laukinius žvėris, gyvulius ir visokius roplius, kiekvieną pagal jų rūšį. Ir Dievas matė, kad tai buvo gerai.
Gns	1	26	Dievas tarė: "Padarykime žmogų pagal mūsų atvaizdą ir panašumą. Jie tevaldo jūros žuvis, padangių paukščius, gyvulius ir visą žemę bei visus roplius, kurie gyvena ant žemės!"

Gns 1 27 Ir Dievas sutvėrė žmogų pagal savo atvaizdą; pagal Dievo atvaizdą sutvėrė Jis jį; vyrą ir moterį sutvėrė Jis.

Gns 1 28 Dievas juos palaimino ir tarė: "Būkite vaisingi ir dauginkitės, pripildykite žemę ir užvaldykite ją, viešpataukite jūros žuvims, padangių paukščiams ir kiekvienam gyvam padarui, kuris kruta ant žemės!"

Gns 1 29 Dievas tarė: "Aš jums daviau įvairias žoles, turinčias sėklą, kurios auga žemės paviršiuje, ir visus medžius, kurių vaisius turi sėklą; jums tebūna tai maistas.

Gns 1 30 Ir visiems žemės gyvūnams, visiems padangių paukščiams ir visiems, kas kruta ant žemės, kas turi gyvybę, daviau visus žaliuojančius augalus maistui". Ir taip įvyko.

Gns 1 31 Dievas matė visa, ką buvo padaręs, ir tai buvo labai gerai. Buvo vakaras ir rytas– šeštoji diena.

Gns 2 1 Taip buvo sutvertas dangus, žemė ir visi jų pulkai.

Gns 2 2 Dievas septintą dieną užbaigė savo darbus ir ilsėjosi septintą dieną po visų savo darbų, kuriuos atliko.

Gns 2 3 Dievas palaimino septintą dieną ir ją pašventino, nes joje ilsėjosi po visų savo darbų, kuriuos Dievas sukūrė ir padarė.

Gns 2 4 Tokia yra dangaus ir žemės kilmė, kai jie buvo sukurti tą dieną, kurią Viešpats Dievas sutvėrė žemę ir dangų,

Gns 2 5 ir visus lauko augalus, kurių dar nebuvo žemėje, ir visas lauko žoles, kurios dar nežėlė; nes Viešpats Dievas nesiuntė į žemę lietaus ir nebuvo žmogaus žemei įdirbti.

Gns 2 6 Migla kilo nuo žemės ir drėkino jos paviršių.

Gns 2 7 Ir Viešpats Dievas padarė žmogų iš žemės dulkių ir įkvėpė į jo šnerves gyvybės kvapą. Taip žmogus tapo gyva siela.

Gns 2 8 Viešpats Dievas sukūrė sodą Edene rytuose ir ten apgyvendino žmogų, kurį buvo sutvėręs.

Gns 2 9 Viešpats Dievas išaugino iš žemės visokių medžių, gražių pasižiūrėti ir nešančių gerus vaisius maistui; taip pat gyvybės medį sodo viduryje ir medį pažinimo gero ir blogo.

Gns 2 10 Upė tekėjo iš Edeno sodui drėkinti; nuo ten ji šakojosi į keturias upes.

Gns 2 11 Pirmosios vardas Pišonas. Ji teka aplink visą Havilos šalį, kur randamas auksas.

Gns 2 12 Tos šalies auksas yra geras. Ten randa bdeliją ir onikso akmenį.

Gns 2 13 Antrosios upės vardas Gihonas. Ji teka aplink visą Kušo šalį.

Gns 2 14 Trečiosios upės vardas Tigras. Ji teka į rytus nuo Asūro. O ketvirtoji upė yra Eufratas.

Gns 2 15 Ir paėmė Viešpats Dievas žmogų ir apgyvendino jį Edeno sode, kad žmogus jį įdirbtų ir prižiūrėtų.

Gns 2 16 Viešpats Dievas įsakė žmogui: "Nuo kiekvieno sodo medžio tau leista valgyti,

Gns 2 17 bet nuo medžio pažinimo gero ir blogo nevalgyk, nes tą dieną, kurią valgysi jo vaisių, tikrai mirsi".

Gns 2 18 Viešpats Dievas tarė: "Negerai žmogui būti vienam. Aš padarysiu jam tinkamą padėjėją".

Gns 2 19 Viešpats Dievas, padaręs iš žemės visus žvėris bei padangių paukščius, juos atvedė prie Adomo, kad matytų, kaip jis juos pavadins; kaip Adomas pavadino kiekvieną gyvą padarą, toks ir yra jo vardas.

Gns 2 20 Adomas davė vardus visiems gyvuliams, padangių paukščiams ir visiems lauko žvėrimis, tačiau tarp jų neatsirado padėjėjo, tinkamo žmogui.

Gns 2 21 Tada Viešpats Dievas giliai užmigdė Adomą, išėmė vieną jo šonkaulį ir tą vietą užpildė kūnu.

Gns 2 22 Po to Viešpats Dievas iš šonkaulio, kurį išėmė iš žmogaus, padarė moterį ir ją atvedė pas žmogų.

Gns 2 23 Tada Adomas tarė: "Štai kaulas iš mano kaulų ir kūnas iš mano kūno! Šita bus vadinama moterimi, nes iš vyro ji paimta".

Gns 2 24 Todėl vyras paliks savo tėvą bei motiną ir susijungs su savo žmona; ir juodu taps vienu kūnu.

Gns 2 25 Jie abu-žmogus ir jo žmona-buvo nuogi, tačiau nesigėdijo.

Gns 3 1 Gyvatė buvo gudresnė už visus žemės gyvūnus, kuriuos Viešpats Dievas sutvėrė. Ji tarė moteriai: "Ar tikrai Dievas pasakė: 'Nevalgykite nuo visų sodo medžių'?"

Gns 3 2 Moteris atsakė gyvatei: "Mums leista valgyti sodo medžių vaisius,

Gns 3 3 išskyrus vaisius medžio, kuris yra sodo viduryje. Dievas įsakė: 'Nevalgykite nuo jo ir nelieskite jo, kad nemirtumėte'".

Gns 3 4 Gyvatė atsakė: "Nemirsiu!"

Gns 3 5 Dievas žino, kad tą dieną, kurią valgysite nuo jo, atsivers jūsų akys ir jūs tapsite kaip dievai, pažindami gera ir bloga".

Gns 3 6 Kai moteris pamatė, kad medžio vaisiai yra tinkami maistui, patrauklūs akims ir, vieną suvalgius, galima įsigyti išminties, ji paėmė jo vaisių, pati valgė ir davė savo vyrui, ir jis valgė.

Gns 3 7 Tada atsivėrė abiejų akys ir jie suprato esą nuogi; juodu supynė figmedžio lapus ir pasidarė prijuostes.

Gns 3 8 Dienai atvėsus, išgirdę Viešpaties Dievo, vaikščiojančio sode, balsą,
Adomas ir jo žmona pasislėpė nuo Viešpaties Dievo veido tarp sodo medžių.
Gns 3 9 Viešpats Dievas pašaukė Adomą: "Kur tu esi?"
Gns 3 10 O tas atsiliepė: "Išgirdau Tavo balsą ir, išsigandęs, kad esu nuogas,
pasislėpiau".
Gns 3 11 Dievas tarė: "Kas tau pasakė, kad tu nuogas? Gal valgei nuo medžio,
nuo kurio tau įsakiau nevalgyti?"
Gns 3 12 Žmogus atsakė: "Moteris, kurią Tu man davei, davė man nuo to medžio,
ir aš valgiau".
Gns 3 13 Tada Viešpats Dievas tarė moteriai: "Kodėl tu taip padarei?" Moteris
atsakė: "Gyvatė mane apgavo, ir aš valgiau".
Gns 3 14 Tada Viešpats Dievas tarė gyvatei: "Kadangi taip padarei, esi
prakeikta tarp visų gyvulių ir laukinių žvėrių. Tu slinksi pilvu ir dulkes ėsi per visą savo
gyvenimą!
Gns 3 15 Aš sukelsiu priešišumą tarp tavęs ir moters, tarp tavo sėklos ir
moters sėklos. Ji sutrins tau galvą, o tu gelsi jai į kulnį".
Gns 3 16 Moteriai jis tarė: "Aš padauginsiu tavo nėštumo vargus ir su skausmu
tu gimdysi vaikus; tave trauks prie tavo vyro, o jis tau viešpataus".
Gns 3 17 O Adomui jis tarė: "Kadangi tu paklausei savo žmonos ir valgei nuo
medžio, apie kurį tau buvau įsakęs: 'Nevalgyk nuo jo', -prakeikta bus žemė dėl tavęs! Vargdamas
turėsi maitintis iš jos visą savo gyvenimą.
Gns 3 18 Erškėčius ir usnis ji augins tau, ir tu valgysi lauko augalus.
Gns 3 19 Valgysi prakaitu uždirbtą duoną, kol sugrįši į žemę, iš kurios esi
paimtas. Esi dulkė ir dulkė vėl pavirsi".
Gns 3 20 Adomas pavadino savo žmoną Ieva, nes ji tapo visų gyvųjų motina.
Gns 3 21 Viešpats Dievas padarė Adomui ir jo žmonai kailinius rūbus ir jais
apvilko juos.
Gns 3 22 Tada Viešpats Dievas tarė: "Štai žmogus tapo kaip vienas iš mūsų,
pažindamas gera ir blogą; ir dabar, kad jis, ištiesęs savo ranką, neskintų nuo gyvybės medžio
ir nevalgytų, ir negyventų per amžius".
Gns 3 23 Todėl Viešpats Dievas išvarė jį iš Edeno sodo dirbti žemę, iš kurios
jis buvo paimtas.
Gns 3 24 Išvaręs žmogų, į rytus nuo Edeno sodo Viešpats pastatė cherubus su
švytruojančiu ugniniu kardu saugoti kelią prie gyvybės medžio.
Gns 4 1 Ir Adomas pažino savo žmoną Ievą, ir ji tapo nėščia. Ji pagimdė Kainą
ir tarė: "Išsigijau sūnų Viešpaties pagalba".
Gns 4 2 Ji dar pagimdė jo brolį Abelį. Abelis buvo avių piemu, o
Kainas-žemdirbys.
Gns 4 3 Kuriam laikui praėjus, Kainas aukojo Viešpačiui iš žemės vaisių.
Gns 4 4 Taip pat ir Abelis aukojo iš savo bandos riebiausių pirmagimių.
Viešpats pažvelgė į Abelį ir jo auką,
Gns 4 5 tačiau į Kainą ir jo auką jis nepažvelgė. Todėl Kainas labai supyko,
ir jo veidas paniuro.
Gns 4 6 Viešpats tarė kainui: "Kodėl tu supykai ir tavo veidas paniuro?"
Gns 4 7 Darydamas gera, argi nebūsi priimtas? O jei gera nedarai, nuodėmė tyko
prie durų. Ji traukia tave, tačiau tu turi viešpatauti jai".
Gns 4 8 Kainas kalbėjo savo broliui Abeliui. Jiems esant laukuose, Kainas
užpuolė savo brolį Abelį ir jį užmušė.
Gns 4 9 Tada Viešpats paklausė Kaino: "Kur yra tavo brolis Abelis?" O jis
atsakė: "Nežinau. Argi aš esu savo brolio sargas?"
Gns 4 10 Tada Viešpats tarė: "Ką padarei? Tavo brolio kraujas šaukiasi manęs
nuo žemės.
Gns 4 11 Taigi dabar esi prakeiktas ant žemės, kuri atsivėrė ir priėmė iš tavo
rankos tavo brolio kraują.
Gns 4 12 Kai tu ją dirbsi, ji nebeduos tau derliaus. Tu būsi klajūnas ir
benamis žemėje".
Gns 4 13 Tada Kainas tarė Viešpačiui: "Mano bausmė yra per didelė, kad galėčiau
ją pakelti.
Gns 4 14 Tu šiandien mane išvarai iš žemės. Aš turėsiu slėptis nuo Tavęs ir
būsiu klajūnas ir benamis žemėje. Kas mane sutiks, užmuš".
Gns 4 15 Viešpats jam atsakė: "Kas užmuš Kainą, tam septyneriopai bus
atkeršyta!" Viešpats paženklinė Kainą žyme, kad nė vienas, sutikęs jį, jo nenužudytų.
Gns 4 16 Kainas pasitraukė iš Viešpaties akivaizdos ir apsigyveno Nodo šalyje,
į rytus nuo Edeno.
Gns 4 17 Kainas pažino savo žmoną, ji pastojė ir pagimdė Henochą. Kainas
pastatė miestą ir tą miestą pavadino savo sūnaus vardu-Henochas.
Gns 4 18 Henocho sūnus buvo Iradas, Irado sūnus-Mehujaelis,
Mehujaelio-Metušaelis, Metušaelio-Lamechas.
Gns 4 19 Lamechas vedė dvi žmonas. Pirmosios vardas buvo Ada, antrosios-Cila.
Gns 4 20 Ada pagimdė Jabalą; jis buvo tėvas tų, kurie gyvena palapinėse ir
laiko gyvulius.
Gns 4 21 Jo brolis, vardu Jubalas, buvo arfininkų ir vamzdininkų tėvas.

Gns 4 22 Cila pagimdė Tubal Kainą, kuris gamino visokius įrankius iš vario ir
 geležies. Tubal Kaino sesuo buvo Naama.
 Gns 4 23 Lamechas tarė savo žmonoms: "Ada ir Cila, klausykite! Jūs, Lamecho
 žmonos, įsidėmėkite, ką sakau: aš užmušiau vyrą už man padarytą žaizdą, jaunuolį už randą!
 Gns 4 24 Jei už Kainą bus atkeršyta septyneriopai, tai už
 Lamechą-septyniasdešimt septynis kartus!"
 Gns 4 25 Adomas vėl pažino savo žmoną, ir ji pagimdė sūnų, vardu Setas,
 sakydama: "Dievas man davė kitą sūnų vietoje Abelio, kurį Kainas užmušė".
 Gns 4 26 Taip pat ir Setas turėjo sūnų, vardu Enas. Tuomet žmonės pradėjo
 šauktis Viešpaties vardo.
 Gns 5 1 Šita yra Adomo palikuonių knyga. Kai Dievas sutvėrė žmogų, Jis padarė
 jį panašų į Dievą.
 Gns 5 2 Jis sutvėrė vyrą ir moterį, palaimino juos ir pavadino juos Adomu tą
 dieną, kai jie buvo sutverti.
 Gns 5 3 Kai Adomas buvo šimto trisdešimties metų, jam gimė sūnus pagal jo
 panašumą ir atvaizdą, kurį pavadino Setu.
 Gns 5 4 Po Seto gimimo Adomas dar gyveno aštuonis šimtus metų ir susilaukė
 sūnų bei dukterų.
 Gns 5 5 Taigi Adomo amžius buvo devyni šimtai trisdešimt metų, ir jis mirė.
 Gns 5 6 Setas, būdamas šimto penkerių metų, susilaukė Eno.
 Gns 5 7 Setas, gimęs Enui, dar gyveno aštuonis šimtus septynerius metus ir
 susilaukė sūnų bei dukterų.
 Gns 5 8 Taigi Seto amžius buvo devyni šimtai dvylika metų, ir jis mirė.
 Gns 5 9 Enas, būdamas devyniasdešimties metų, susilaukė Kainamo.
 Gns 5 10 Enas, gimęs Kainamui, dar gyveno aštuonis šimtus penkiolika metų ir
 susilaukė sūnų bei dukterų.
 Gns 5 11 Taigi Eno amžius buvo devyni šimtai penkeri metai, ir jis mirė.
 Gns 5 12 Kainamas, būdamas septyniasdešimties metų, susilaukė Malaleelio.
 Gns 5 13 Kainamas, gimęs Malaleeliui, dar gyveno aštuonis šimtus keturiasdešimt
 metų ir susilaukė sūnų bei dukterų.
 Gns 5 14 Taigi Kainamo amžius buvo devyni šimtai dešimt metų, ir jis mirė.
 Gns 5 15 Malaleelis, būdamas šešiasdešimt penkerių metų, susilaukė Jareto.
 Gns 5 16 Malaleelis, gimęs Jaretui, dar gyveno aštuonis šimtus trisdešimt metų
 ir susilaukė sūnų bei dukterų.
 Gns 5 17 Taigi Malaleelio amžius buvo aštuoni šimtai devyni asdešimt penkeri
 metai, ir jis mirė.
 Gns 5 18 Jaretas, būdamas šimto šešiasdešimt dvejų metų, susilaukė Henocho.
 Gns 5 19 Jaretas, gimęs Henochui, dar gyveno aštuonis šimtus metų ir susilaukė
 sūnų bei dukterų.
 Gns 5 20 Taigi Jareto amžius buvo devyni šimtai šešiasdešimt dveji metai, ir
 jis mirė.
 Gns 5 21 Henochas, būdamas šešiasdešimt penkerių metų, susilaukė Matūzali.
 Gns 5 22 Henochas, gimęs Matūzaliui, vaikščiojo su Dievu tris šimtus metų ir
 susilaukė sūnų bei dukterų.
 Gns 5 23 Taigi Henocho amžius buvo trys šimtai šešiasdešimt penkeri metai.
 Gns 5 24 Henochas vaikščiojo su Dievu, ir jo nebeliko, nes Dievas jį pasiėmė.
 Gns 5 25 Matūzalis, būdamas šimto aštuoniasdešimt septynerių metų, susilaukė
 Lamecho.
 Gns 5 26 Matūzalis, gimęs Lamechui, dar gyveno septynis šimtus aštuoniasdešimt
 dvejus metus ir susilaukė sūnų bei dukterų.
 Gns 5 27 Taigi Matūzali amžius buvo devyni šimtai šešiasdešimt devyneri metai,
 ir jis mirė.
 Gns 5 28 Lamechas, būdamas šimto aštuoniasdešimt dvejų metų, susilaukė sūnaus,
 Gns 5 29 kurį jis pavadino Nojumi, sakydamas: "Šitas mus paguos mūsų darbuose
 ir mūsų rankų triūse žemėje, kurią viešpats prakeikė".
 Gns 5 30 Lamechas, gimęs Nojui, dar gyveno penkis šimtus devyni asdešimt
 penkerius metus ir susilaukė sūnų bei dukterų.
 Gns 5 31 Taigi Lamecho amžius buvo septyni šimtai septyniasdešimt septyneri
 metai, ir jis mirė.
 Gns 5 32 Nojus, būdamas penkių šimtų metų, susilaukė Semo, Chamo ir Jafeto.
 Gns 6 1 Kai žmonių padaugėjo žemėje ir jiems gimė dukterų,
 Gns 6 2 Dievo sūnūs matydami, kad žmonių dukterys gražios, ėmė jas sau į
 žmonas.
 Gns 6 3 Tada viešpats tarė: "Mano dvasia nekovos su žmonėmis amžinai, nes jie
 tėra kūnas; jų dienos bus šimtas dvidešimt metų!"
 Gns 6 4 Anomis dienomis žemėje buvo milžinų. Kai Dievo sūnūs vesdavo žmonių
 dukteris ir jos pagimdėdavo jiems vaikų, jie būdavo galiūnais, senovėje garsiais vyrais.
 Gns 6 5 Viešpats, matydamas, kad žmonių nedorybės žemėje buvo didelės ir jų
 širdies siekiai buvo vien tik pikti,
 Gns 6 6 gailėjosi, kad Jis žemėje sutvėrė žmogų, ir sielojosi savo širdyje.
 Gns 6 7 Ir Dievas tarė: "Aš išnaikinsiu žmones, kuriuos sutvėriau, nuo žemės
 paviršiaus; tiek žmones, tiek gyvulius, roplius ir padangių paukščius, nes Aš gailiuosi, kad

juos padariau".

Gns 6 8 Tačiau Nojus rado malonę viešpaties akyse.
 Gns 6 9 Tokia yra Nojaus giminės istorija. Nojus buvo teisingas ir tobulas vyras savo kartoje; jis vaikščiojo su Dievu.
 Gns 6 10 Nojus turėjo tris sūnus: Semą, Chamą ir Jafetą.
 Gns 6 11 Dievo akivaizdoje žemė buvo sugedusi ir pilna nusikaltimų.
 Gns 6 12 Dievas pažiūrėjo į žemę ir matė, kad ji sugedusi, nes kiekvienas kūnas žemėje iškreipė savo kelią.
 Gns 6 13 Ir Dievas tarė Nojui: "Aš nusprendžiau padaryti galą kiekvienam kūnui, nes per juos žemė pasidarė pilna nusikaltimų. Aš išnaikinsiu juos nuo žemės paviršiaus.
 Gns 6 14 Pasidaryk arką iš sakuoto medžio, arkoje padaryk pertvaras ir ištep ją derva iš vidaus ir iš lauko.
 Gns 6 15 Arka turi būti trijų šimtų uolekčių ilgio, penkiasdešimties uolekčių pločio ir trisdešimties uolekčių aukščio.
 Gns 6 16 Padaryk arkai langą uolektis nuo viršaus; arkos duris padaryk jos šone; įrenk joje apatinį, vidurinį ir viršutinį aukštus.
 Gns 6 17 Aš užtvindysiu žemę vandenimis, kad išnaikinsiu kiekvieną kūną, kuriame yra gyvybė. Visa, kas yra žemėje, prazus.
 Gns 6 18 Bet Aš padarysiu sandorą su tavimi. Į arką įeisite tu, tavo sūnūs, tavo žmona ir tavo sūnų žmonos su tavimi.
 Gns 6 19 Į arką įsivesk po du kiekvienos rūšies gyvius-patiną ir patelę, kad išliktų gyvi su tavimi.
 Gns 6 20 Iš paukščių, iš gyvulių ir iš visų žemės roplių pagal jų rūšį teįeina pas tave po du, kad išliktų gyvi.
 Gns 6 21 Pasiimk visokio maisto ir susikrauk į arką, ir tai tebūna maistas tau ir jiems!"
 Gns 7 22 Nojus padarė viską, ką Dievas jam įsakė.
 Gns 7 1 Viešpats tarė Nojui: "Eik į arką tu ir visi tavo artimieji, nes tave radau teisų šioje kartoje.
 Gns 7 2 Pasiimk iš visų švarių gyvulių po septynetą patinų ir patelių, o iš visų nešvarių gyvulių-po patiną ir patelę,
 Gns 7 3 taip pat ir iš padangių paukščių po septynetą patinų ir patelių, kad išlaikytum jų rūšį visos žemės paviršiuje.
 Gns 7 4 Po septynių dienų Aš užleisiu lietų ant žemės keturiasdešimčiai dienų ir keturiasdešimčiai naktų ir išnaikinsiu žemės paviršiuje visas gyvas būtybes, kurias esu padaręs".
 Gns 7 5 Ir Nojus padarė viską, ką Viešpats jam įsakė.
 Gns 7 6 Nojus buvo šešių šimtų metų, kai tvanas prasidėjo.
 Gns 7 7 Tuomet Nojus, jo sūnūs, jo žmona ir sūnų žmonos suėjo su juo į arką, gelbėdamiesi nuo tvano.
 Gns 7 8 Švarių ir nešvarių gyvulių, paukščių ir roplių
 Gns 7 9 poros suėjo į Nojaus arką, kaip Dievas buvo įsakęs Nojui.
 Gns 7 10 Septynioms dienoms praėjus, tvano vandenys užplūdo žemę.
 Gns 7 11 Nojui sulaukus šešių šimtų metų, antro mėnesio septyniolikta dieną pratrūko visi didžiosios gelmės šaltiniai ir dangaus langai atsidarė.
 Gns 7 12 Lijo keturiasdešimt dienų ir keturiasdešimt naktų.
 Gns 7 13 Tą pačią dieną į arką įėjo Nojus ir jo sūnūs: Semas, Chamas ir Jafetas, Nojaus žmona ir trys jo sūnų žmonos.
 Gns 7 14 Jie ir visi žvėrys, galvijai, ropliai ir visi paukščiai pagal savo rūšis
 Gns 7 15 suėjo į Nojaus arką, po du visų kūnų, turinčių gyvybės kvapą.
 Gns 7 16 Įėjusieji buvo patinas ir patelė kiekvieno kūno, kaip Dievas jam buvo įsakęs. Tuomet Viešpats
 Gns 7 17 uždarė arką iš lauko pusės. Lietus tęsėsi keturiasdešimt dienų, vandens daugėjo ir jis pakėlė arką aukštyn nuo žemės.
 Gns 7 18 Vanduo kilo ir užplūdo žemę, o arka plūduriavo vandens paviršiuje.
 Gns 7 19 Vanduo pakilo taip aukštai, kad apšėmė visus aukštuosius kalnus, kurie stūksojo po dangumi.
 Gns 7 20 Vanduo pakilo penkiolika uolekčių virš kalnų ir juos apdengė.
 Gns 7 21 Ir žuvo kiekvienas kūnas, kuris judėjo ant žemės: paukščiai, galvijai, žvėrys, ropliai ir visi žmonės.
 Gns 7 22 Visa, kas buvo gyva ir gyveno sausumoje, išmirė.
 Gns 7 23 Taip Dievas išnaikino visas gyvas būtybes, kurios buvo žemės paviršiuje, tiek žmones, tiek gyvulius, roplius ir padangių paukščius. Išliko tik Nojus ir tie, kurie buvo su juo arkoje.
 Gns 7 24 Vanduo laikėsi žemėje šimtą penkiasdešimt dienų.
 Gns 8 1 Dievas atsiminė Nojų, visus žvėris bei visus gyvulius, kurie buvo su juo arkoje. Jis leido vėjui pūsti, ir vanduo pradėjo slūgti.
 Gns 8 2 Užsidarė gelmės šaltiniai bei dangaus langai, ir lietus liovėsi.
 Gns 8 3 Tada vandenys pamažu seko žemėje. Šimtui penkiasdešimčiai dienų praėjus, vandens ėmė mažėti.
 Gns 8 4 Septinto mėnesio septyniolikta dieną arka sustojo Ararato kalnuose.

Gns 8 5 O vandenys nuolat seko iki dešimtojo mėnesio. Dešimtojo mėnesio pirmąją dieną pasirodė kalnų viršūnės.

Gns 8 6 Praėjus keturiasdešimčiai dienų, Nojus atidarė arkos langą, kurį buvo įstatęs.

Gns 8 7 ir išleido varną. Tas skraidė šen ir ten, kol vandenys nuseko ant žemės.

Gns 8 8 Po to jis išleido balandį, norėdamas sužinoti, ar vandenys jau nusekė žemės paviršiuje.

Gns 8 9 Balandis nerado vietos, kur nutūpęs galėtų pailsėti, ir sugrįžo, nes vanduo tebebuvo apsemęs visą žemės paviršių. Nojus ištiesė ranką ir paėmė jį į arką.

Gns 8 10 Palaukęs dar septynias dienas, jis vėl išleido iš arkos balandį.

Gns 8 11 Vakare balandis sugrįžo, laikydamas snape šviežiai nuskintą alyvmedžio lapą. Taip Nojus sužinojo, kad vandenys nusekė ant žemės.

Gns 8 12 Palaukęs dar kitas septynias dienas, jis vėl išleido balandį, kuris daugiau nebesugrįžo.

Gns 8 13 Šeši šimtai pirmaisiais metais, pirmojo mėnesio pirmąją dieną vanduo visai nuseko ant žemės. Tada Nojus nuėmė arkos dangtį ir pasižiūrėjo; ir štai žemės paviršius buvo nudžiūvęs.

Gns 8 14 Antrojo mėnesio dvidešimt septintąją dieną žemė buvo sausa.

Gns 8 15 Tada Dievas tarė Nojui:

Gns 8 16 "Išeik iš arkos tu, tavo žmona, sūnūs ir sūnų žmonos.

Gns 8 17 visus gyvūnus, kurie su tavimi: paukščius, gyvulius ir roplius, išsivesk, kad jie paplistų žemėje, veistųsi ir daugėtų".

Gns 8 18 Ir išėjo Nojus, su juo jo sūnūs, žmona ir sūnų žmonos.

Gns 8 19 Visi žvėrys, ropliai ir paukščiai, visa, kas kruta žemėje, kiekvienas pagal savo rūšį, išėjo iš arkos.

Gns 8 20 Nojus pastatė viešpačiui aukurą ir, paėmęs iš visų švarių gyvulių ir paukščių, aukojo deginamasias aukas.

Gns 8 21 Viešpats, užuodęs malonų kvapą, tarė savo širdyje: "Aš daugiau nebeprakeiksiu žemės dėl žmogaus, nes žmogaus širdis palinkusi į pikta nuo pat jo jaunystės, ir daugiau nebeišnaikinsiu viso to, kas gyva, kaip esu padaręs.

Gns 8 22 Kol žemė bus, nenustos sėja ir pjūtis, šaltis ir šiluma, vasara ir žiema, diena ir naktis!"

Gns 9 1 Dievas laimino Nojų bei jo sūnus ir tarė: "Būkite vaisingi, dauginkitės ir pripildykite žemę.

Gns 9 2 Tesibijo jūsų ir tedreba prieš jus visi žemės žvėrys, visi padangių sparnuočiai, visa, kas gyva žemėje, ir visos jūros žuvis. Visa tai atiduota į jūsų rankas.

Gns 9 3 Visa, kas juda ir gyva, bus jums maistui; visa jums duodu, kaip daviau žaliuojančius augalus.

Gns 9 4 Tik mėsos su gyvybe, kuri yra kraujyje, nevalgysite.

Gns 9 5 Iš tiesų už jūsų gyvybės kraują Aš pareikalausiu iš kiekvieno žvėries ir žmogaus, kuris pralietų savo brolio kraują.

Gns 9 6 Kas pralieja žmogaus kraują, jo kraujas taip pat bus pralietas, nes žmogus sutvertas pagal Dievo atvaizdą.

Gns 9 7 Jūs būkite vaisingi ir dauginkitės, pliskite po žemę ir pripildykite ją!"

Gns 9 8 Dievas tarė Nojui ir jo sūnams kartu su juo:

Gns 9 9 "Aš darau sandorą su jumis ir jūsų palikuonimis, kurie gyvens po jūsų, ir su visais gyvais padarais, visais paukščiais, galvijais ir žvėrimis, kurie išėjo su jumis iš arkos.

Gns 9 10 Aš darau savo sandorą su jumis: jokio kūno nebepražudysiu tvano vandeniomis, ir tvanas nebesunaikins žemės".

Gns 9 11 Ir Dievas tarė: "Ženklas sandoros, kurią darau tarp savęs ir jūsų bei visų gyvų padarų, kurie yra su jumis, per visas būsimas kartas bus lankas debesyse. Jis tebūna sandoros ženklų tarp manęs ir žemės.

Gns 9 12 Sutelkęs debesis viršum žemės ir lankui pasirodžius debesyse, atsiminsiu savo sandorą, kuri yra tarp manęs ir jūsų bei visų gyvų padarų, kad daugiau nebūtų tvano, sunaikinančio kiekvieną kūną žemėje.

Gns 9 13 Kai lankas bus debesyse, Aš jį pamatysiu ir atsiminsiu amžinąją sandorą tarp Dievo ir visų gyvų padarų, turinčių kūną, kurie yra ant žemės".

Gns 9 14 Dievas tarė Nojui: "Tai yra sandoros ženklas, kurią Aš darau tarp savęs ir kiekvieno kūno, gyvenančio žemėje".

Gns 9 15 Nojaus sūnūs, kurie išėjo iš arkos, buvo Semas, Chamas ir Jafetas; Chamas buvo Kanaano tėvas.

Gns 9 16 Šie trys yra Nojaus sūnūs ir iš jų atsirado visi žemės gyventojai.

Gns 9 17 Nojus pradėjo dirbti žemę ir įsiveisė vynuogyną.

Gns 9 18 Išgėręs vyno, pasigėrė ir gulėjo apsinuoginęs savo palapinėje.

Gns 9 19 Chamas, Kanaano tėvas, pamatęs savo tėvo nuogumą, pasakė broliams, kurie buvo lauke.

Gns 9 20 Semas ir Jafetas paėmė apsiaustą ir abu, užsimetę ant pečių, priėjo atbuli, ir apdengė savo tėvo nuogumą; jų veidai buvo nukreipti į priešingą pusę ir jie nematė savo tėvo nuogumo.

Gns	9	24	Nojus, išsiblaivęs nuo vyno ir sužinojęs, ką jam padarė jaunesnysis sūnus,
Gns	9	25	tarė: "Tebūna prakeiktas Kanaanas! Vergų vergas tebūna jis savo broliams!
Gns	9	26	Palaimintas Viešpats, Semo Dievas, o Kanaanas bus jo vergas!
Gns	9	27	Teišplečia Dievas Jafetą, ir tegu jis gyvena Semo palapinėse, o Kanaanas bus jo vergas!"
Gns	9	28	Tvanui praėjus, Nojus dar gyveno tris šimtus penkiasdešimt metų.
Gns	9	29	Taigi Nojaus amžius buvo devyni šimtai penkiasdešimt metų, ir jis mirė.
Gns	10	1	Tai yra Nojaus sūnų Semo, Chamo ir Jafeto palikuonys. Tvanui praėjus, jie susilaukė sūnų.
Gns	10	2	Jafeto sūnūs: Gomeras, Magogas, Madajas, Javano, Tubalas, Mešechas ir Tyras.
Gns	10	3	Gomero sūnūs: Aškenazas, Rifatas ir Togarma.
Gns	10	4	Javano sūnūs: Eliša, Taršišas, Kitimas ir Dodanimas.
Gns	10	5	Iš šitų atsirado tautų grupės, gyvenančios savo žemėse, kiekviena su savo kalba ir pagal savo giminę savo tautose.
Gns	10	6	Chamo sūnūs: Kušas, Mizraimas, Putas ir Kanaanas.
Gns	10	7	Kušo sūnūs: Seba, Havila, Sabta, Rama ir Sabtechas. Ramos sūnūs: Šeba ir Dedanas.
Gns	10	8	Kušui gimė ir Nimrodas, kuris tapo galingas žemėje.
Gns	10	9	Jis buvo smarkus medžiotojas Viešpaties akyse. Todėl sakoma: "Smarkus medžiotojas kaip Nimrodas Viešpaties akyse".
Gns	10	10	Jo karalystės pradžia buvo Babelė, Erechas, Akadas ir Kalnė Šinaro šalys.
Gns	10	11	Iš čia jis išvyko į Asūrą ir pasistatė Ninevę, Rehobot Irą, Kelachą ir Reseną tarp Ninevės ir Kelacho; tai yra didysis miestas.
Gns	10	12	Mizraimo sūnūs: Ludas, Anamimas, Lehabas, Naftuchimas,
Gns	10	13	Patrusimas, Kasluhas, iš kurio kilo filistinai, ir Kaftoras.
Gns	10	14	Kanaano palikuonys: pirmagimis Sidonas, Hetas,
Gns	10	15	jebusiečiai, amoritai, girgašai,
Gns	10	16	hivai, arkai, sinai,
Gns	10	17	arvadiečiai, cemarai ir hematiečiai. Taip kanaaniečių giminės išsiplėtė.
Gns	10	18	Kanaaniečių ribos tęsėsi nuo Sidono link Geraro iki Gazos, link Sodomos, Gomoros, Admos bei Ceboimų iki Lešos.
Gns	10	19	Tai Chamo palikuonys pagal jų gentis, kalbas, šalis bei tautas.
Gns	10	20	Semas, visų Ebero sūnų tėvas, vyresnysis Jafeto brolis, taip pat turėjo sūnų.
Gns	10	21	Semo sūnūs: Elamas, Asūras, Arfaksadas, Ludas ir Aramas.
Gns	10	22	Aramo sūnūs: Ucas, Hulas, Geteras ir Mašas.
Gns	10	23	Arfaksado sūnus-Sala, o Salos-Eberas.
Gns	10	24	Eberas turėjo du sūnus: vienas vardu Falekas, nes jo dienomis buvo padalinta žemė, antrasis-Joktanas.
Gns	10	25	Joktano sūnūs: Almodadas, Šelefas, Hacarmavetas, Jerachas,
Gns	10	26	Hadoramas, Uzas, Dikla,
Gns	10	27	Obalas, Abimaelis, Šeba,
Gns	10	28	Ofyras, Havila ir Jobabas; visi jie yra Joktano sūnūs.
Gns	10	29	Jie gyveno nuo Mešos iki Sefaro kalno rytuose.
Gns	10	30	Šitie yra Semo palikuonys pagal jų gimes, kalbas, šalis bei tautas.
Gns	10	31	Šitos yra Nojaus sūnų giminės pagal jų palikuonis ir tautas; iš jų atsirado tautos žemėje po tvano.
Gns	11	1	Visi žemės gyventojai kalbėjo viena kalba.
Gns	11	2	Besikeldami toliau į rytus, jie rado lygumą Šinaro krašte ir ten apsigyveno.
Gns	11	3	Jie kalbėjosi: "Pasidurbinkime plytų ir gerai jas išdekime". Plytas jie naudojo vietoje akmenų, o dervą-vietoje kalkių.
Gns	11	4	Jie tarėsi: "Pasistatykime miestą ir bokštą, kurio viršūnė siektų dangų. Išgarsinkime savo vardą prieš išsiskirstydami į visus kraštus!"
Gns	11	5	Viešpats nužengė pasižiūrėti miesto ir bokšto, kurį žmonės statė,
Gns	11	6	ir tarė: "Jie yra viena tauta ir visi kalba viena kalba. Jie pradėjo tai daryti ir nėra nieko, ko jie negalėtų pasiekti, jei gu nusprendžia.
Gns	11	7	Nusileiskime ir sumaišykime jų kalbą, kad jie nebesuprastų vienas kito!"
Gns	11	8	Viešpats juos išsklaidė po visą žemės paviršių, ir jie nustojo statyti miestą.
Gns	11	9	Todėl tą miestą praminė Babele, nes ten viešpats sumaišė jų kalbą ir iš ten viešpats išsklaidė juos į visus žemės kraštus.
Gns	11	10	Šitie yra Semo palikuonys: Semas, būdamas šimto metų, dvejiems metams praėjus po tvano, susilaukė sūnaus Arfaksado.
Gns	11	11	Semas, gimęs Arfaksadui, dar gyveno penkis šimtus metų ir susilaukė

sūnų bei dukterų.			
Gns	11	12	Kai Arfaksadui buvo trisdešimt penkeri metai, gimė sūnus Sala.
Gns	11	13	Po to Arfaksadas dar gyveno keturis šimtus trejus metus ir susilaukė
sūnų bei dukterų.			
Gns	11	14	Kai Salai buvo trisdešimt metų, gimė Eberas.
Gns	11	15	Po to Sala dar gyveno keturis šimtus trejus metus ir susilaukė sūnų
bei dukterų.			
Gns	11	16	Kai Eberui buvo trisdešimt ketveri metai, gimė Falekas.
Gns	11	17	Po to Eberas dar gyveno keturis šimtus trisdešimt metų ir susilaukė
sūnų bei dukterų.			
Gns	11	18	Kai Falekui buvo trisdešimt metų, gimė Ragaujas.
Gns	11	19	Po to Falekas dar gyveno du šimtus devynerius metus ir susilaukė sūnų
bei dukterų.			
Gns	11	20	Kai Ragaujui buvo trisdešimt dveji metai, gimė Seruchas.
Gns	11	21	Po to Ragaujas dar gyveno du šimtus septynerius metus ir susilaukė
sūnų bei dukterų.			
Gns	11	22	Kai Seruchui buvo trisdešimt metų, gimė Nachoras.
Gns	11	23	Po to Seruchas dar gyveno du šimtus metų ir susilaukė sūnų bei
dukterų.			
Gns	11	24	Kai Nachorui buvo dvidešimt devyneri metai, gimė Tara.
Gns	11	25	Po to Nachoras dar gyveno šimtą devyniolika metų ir susilaukė sūnų bei
dukterų.			
Gns	11	26	Kai Tarai buvo septyniasdešimt metų, gimė Abromas, Nahoras ir Haranas.
Gns	11	27	Šitie yra Taros palikuonys: Abromas, Nahoras ir Haranas, o Harano
sūnus-Lotas.			
Gns	11	28	Haranas mirė, jo tėvui Tarai dar gyvam tebeesant, savo gimtoje šalyje,
Chaldėjos ūre.			
Gns	11	29	Abromas ir Nahoras vedė. Abromo žmonos vardas buvo Saraja, o
Nahoro-Milka; ji buvo duktė Harano, Milkos ir Iskos tėvo.			
Gns	11	30	Saraja buvo nevaisinga: ji neturėjo vaikų.
Gns	11	31	Tara ėmė savo sūnų Abromą ir savo sūnaus Harano sūnų Lotą, marčią
Sarają, sūnaus Abromo žmoną, ir jie iškeliavo iš Chaldėjos ūro į Kanaano šalį. Atėję ligi			
Charano, jie ten įsikūrė.			
Gns	11	32	Taros amžius buvo du šimtai penkeri metai, ir jis mirė Charane.
Gns	12	1	Viešpats tarė Abromui: "Palik savo šalį, gimines, tėvų namus ir eik į
kraštą, kurį tau parodysiu.			
Gns	12	2	Aš padarysiu tave didelę tautą, tave laiminsiu ir padarysiu tavo vardą
garsų; ir tu būsi palaiminimu.			
Gns	12	3	Aš laiminsiu tuos, kurie tave laimina, ir prakeiksiu tuos, kurie tave
keikia, ir tavyje bus palaimintos visos žemės giminės".			
Gns	12	4	Abromas iškeliavo, kaip Viešpats jam pasakė. Su juo drauge išėjo
Lotas. Abromas buvo septyniasdešimt penkerių metų, kai jis išėjo iš Charano.			
Gns	12	5	Abromas paėmė savo žmoną Sarają, brolio sūnų Lotą, visą turta, kurį
jie turėjo, žmones, kuriuos buvo įsigijęs Charane, ir išėjo į Kanaano šalį. Atėjęs į tą			
kraštą,			
Gns	12	6	Abromas pasiekė Sichemo vietovę, Morės slėnį. Tuo laiku toje šalyje
gyveno kanaaniečiai.			
Gns	12	7	Ten viešpats pasirodė Abromui ir tarė: "Tavo palikuonims duosiu šitą
šalį". Jis ten pastatė aukurą viešpačiui, kuris jam pasirodė.			
Gns	12	8	Iš ten jis keliavo į rytus nuo Betelio ir pasistatė palapinę. Betelis
buvo vakaruose, Ajas-rytuose. Ten jis pastatė aukurą viešpačiui ir šaukėsi Viešpaties vardo.			
Gns	12	9	Abromas keliavo vis toliau į pietus.
Gns	12	10	Kilus badui toje šalyje, Abromas nuvyko pagyventi į Egiptą, nes šalyje
buvo didelis badas.			
Gns	12	11	Jiems priartėjus prie Egipto, jis tarė savo žmonai Sarajai: "Aš žinau,
kad tu esi graži moteris			
Gns	12	12	ir tave pamatę egiptiečiai sakys: 'Ši yra jo žmona'. Tada jie užmuš
mane, o tave pasilaisvins.			
Gns	12	13	Sakyk tad, jog esi mano sesuo, kad man gerai būtų dėl tavęs ir
išlikčiau gyvas tavo dėka".			
Gns	12	14	Atsitiko, kad, kai tik Abromas įėjo į Egiptą, egiptiečiai pastebėjo,
jog moteris labai graži.			
Gns	12	15	Ją pamatę, faraono kunigaikščiai kalbėjo apie jos grožį faraonui.
Moteris tuojau buvo paimta į faraono namus,			
Gns	12	16	o su Abromu jis gerai elgėsi dėl jos: jis turėjo avių, galvijų, asilų,
tarnų, tarnaičių, asilų ir kupranugarių.			
Gns	12	17	Viešpats baudė faraoną ir jo namus dėl Sarajos, Abromo žmonos.
Gns	12	18	Faraonas tada pasišaukė Abromą ir tarė: "Ką tu man padarei? Kodėl man
nesakei, kad ji tavo žmona?			
Gns	12	19	Kodėl sakei, kad ji tavo sesuo? Aš norėjau paimti ją sau už žmoną.
Tai gi štai tavo žmona, imk ją ir keliauk savo keliais".			
Gns	12	20	Faraonas įsakė savo žmonėms palydėti jį, jo žmoną ir visa, ką jis

turėjo.

Gns 13 1 Abromas su žmona ir viskuo, ką jis turėjo, išėjo iš Egipto į pietų šalį. Su jais iškeliavo ir Lotas.

Gns 13 2 Abromas buvo labai turtingas: turėjo daug gyvulių, sidabro ir aukso.

Gns 13 3 Jis keliavo atgal tuo pačiu keliu, kuriuo buvo atėjęs, Betelio link iki tos vietos, kur pradžioje tarp Betelio ir Ajo buvo pasistatęs palapinė.

Gns 13 4 iki tos vietos, kur buvo anksčiau pasidaręs aukurą. Čia Abromas šaukėsi viešpaties vardo.

Gns 13 5 Lotas, kuris keliavo su Abromu, taip pat turėjo avių, galvijų ir palapinių.

Gns 13 6 kraštas negalėjo sutalpinti jų ir išmaitinti jų gyvulių, nes jų bandos buvo per didelės.

Gns 13 7 Kilo vaidas tarp Abromo ir Loto piemenų. Tada tebegyveno tame krašte kanaaniečiai ir perizai.

Gns 13 8 Abromas tarė Lotui: "Tenebūna vaidų tarp manęs ir tavęs, tarp mano piemenų ir tavo piemenų, nes esame broliai!"

Gns 13 9 Ar ne visa šalis tau atvira? Skirkis nuo manęs! Jei eisi į kairę, aš eisiu į dešinę, o jei tu eisi į dešinę, tai aš eisiu į kairę".

Gns 13 10 Lotas pakėlė akis ir pamatė, kad visa Jordano apylinkė-prieš viešpačiui sunaikinant Sodomą ir Gomorą-Coaro link buvo gerai drėkinama kaip Viešpaties sodas, kaip Egipto šalis.

Gns 13 11 Lotas pasirinko Jordano lygumą ir patraukė į rytus. Taip juodu išsiskyrė.

Gns 13 12 Abromas gyveno Kanaano šalyje, o Lotas-lygumos miestuose: Sodomos link statėsi palapinės.

Gns 13 13 Sodomos žmonės buvo nedori ir labai nusidėję Viešpačiui.

Gns 13 14 Viešpats tarė Abromui, kai Lotas nuo jo atsiskyrė: "Pakelk akis ir pažvelk iš vietos, kurioje esi, į šiaurę ir į pietus, į rytus ir į vakarus!"

Gns 13 15 Visą žemę, kurią matai, duosiu tau ir tavo palikuonims visam laikui.

Gns 13 16 Padarysiu tavo palikuonių tiek daug, kiek dulkių ant žemės. Jei kas galėtų suskaičiuoti žemės dulkes, tai ir tavo palikuonis galėtų suskaičiuoti.

Gns 13 17 Kelkis, pereik žemę išilgai ir skersai, nes Aš tau ją duosiu!"

Gns 13 18 Abromas susivyniojo palapinę ir nuėjo iki Mamrės ažuolų Hebrone. Ten jis pastatė viešpačiui aukurą.

Gns 14 1 Anomis dienomis karalius Amrafelis iš Šinaro, karalius Arjochas iš Elasarо, Elamo karalius Kedorlaomeras ir Goimo karalius Tidalas

Gns 14 2 pradėjo karą su Sodomos karaliumi Bera, Gomoros karaliumi Birša, Admos karaliumi Šinabu, Ceboimo karaliumi Semeberu ir karaliumi Belos, dar vadinamo Coaru.

Gns 14 3 Visi šitie, sudarę sąjungą,ėjo į Sidimo slėnį, kur dabar yra Druskos jūra.

Gns 14 4 Dvylika metų jie tarnavo Kedorlaomeriui, o tryliktaisiais metais sukilo.

Gns 14 5 Keturioliktaisiais metais atėjo Kedorlaomeris ir jo sąjungininkai. Jie sumušė refajus Astarot Karnaim, zūzus Hame, emus Šave Kirjатаi mo lygumoje

Gns 14 6 ir horus Seyro kalne iki El Parano, kuris stiekia dykumą.

Gns 14 7 Paskui jie atėjo į En Mišpatą, tai yra Kadešą, ir nusiaubė visą amalekiečių kraštą ir amoritus, kurie gyveno Hacecon Tamaroje.

Gns 14 8 Tada išėjo Sodomos, Gomoros, Admos, Ceboimo ir Belos karaliai ir išsirikiavo kovai Sidimo slėnyje:

Gns 14 9 prieš Elamo karalių Kedorlaomerį, Goimo karalių Tidalą, Šinaro karalių Amrafelį ir Elasarо karalių Arjochą-keturi karaliai prieš penkis.

Gns 14 10 Sidimo slėnis buvo pilnas dervos duobių. Bėgdami Sodomos ir Gomoros karaliai įkrito į jas, o likusieji pabėgo į kalnus.

Gns 14 11 Laimėtojai, pasigrobę visą Sodomos bei Gomoros turta ir visas atsargas, nuėjo.

Gns 14 12 Jie taip pat paėmė Abromo brolio sūnų Lotą, kuris gyveno Sodomoje, ir jo turta.

Gns 14 13 Vienas iš pabėgusiųjų atėjęs pranešė tai Abromui, hebrajui, gyvenančiam amorito Mamrės ažuolyne; Mamrė ir jo broliai Eškolas ir Aneras buvo Abromo sąjungininkai.

Gns 14 14 Abromas išgirdęs, kad jo brolio sūnus buvo išvestas į nelaisvę, apginklavo tris šimtus aštuoniolika savo išlavintų tarnų, gimusių jo namuose, ir vijosi priešą iki Dano.

Gns 14 15 Jis, padalinęs savo būrį, užpuolė juos nakčia, sumušė ir vijosi juos ligi Hobos, kuri yra į kairę nuo Damasko,

Gns 14 16 ir atsiėmė jų pagrobtą turta, Lotą ir jo turta, moteris ir žmones.

Gns 14 17 Kai Abromas sugrįžo, nugalėjęs Kedorlaomerį ir karalius, kurie buvo su juo, Sodomos karalius išėjo jo pasitikti į Šavės slėnį-Karaliaus slėnį.

Gns 14 18 Melchizedekas, Salemo karalius, atnešė duonos ir vyno. Jis buvo aukščiausiojo Dievo kunigas.

Gns 14 19 Jis laimino jį, sakydamas: "Tebūna Abromas palaimintas aukščiausiojo Dievo, dangaus ir žemės valdovo!"

Gns 14 20 Tebūna šlovinamas aukščiausiasis Dievas, kuris atidavė tavo priešus į
tavo rankas!" Ir Abromas davė jam dešimtinę nuo visko.

Gns 14 21 Sodomos karalius tarė Abromui: "Atiduok man žmones, o turta
pasilaukyk!"

Gns 14 22 Bet Abromas tarė Sodomos karaliui: "Aš, pakėlęs ranką, prisiekiu
aukščiausiuoju Dievu, dangaus ir žemės valdovu:
Gns 14 23 nei siūlo galo, nei kurpių dirželio, nei ko nors kito, kas tau
priklauso, aš neimsiu, kad nesakytum: 'Aš padariau Abromą turtingą!'"

Gns 14 24 Aš nieko neimsiu, išskyrus tai, ką suvalgė jaunuoliai ir kas priklauso
vyrams: Anerui, Eškolui ir Mamrei, kurie ėjo su manimi. Jie tepasiima savo dalį".

Gns 15 1 Po šių įvykių Viešpats prabilo į Abromą regėjime: "Nebijok, Abromai!
Aš esu tavo skydas ir labai didelis atlygis!"

Gns 15 2 Abromas tarė: "Viešpatie Dieve! Ką Tu man duosi? Aš neturiu vaikų,
mano namų paveldėtojas bus damaskietis Eliezeras.

Gns 15 3 Man nedavei vaikų, ir štai tarnas, gimęs mano namuose, yra mano
įpėdinis".

Gns 15 4 Viešpats atsakė jam: "Ne šitas bus tavo paveldėtojas, bet tas, kuris
gims iš tavęs".

Gns 15 5 Ir, išvedęs jį laukan, tarė: "Pažvelk į dangų ir, jei gali,
suskaičiuok žvaigždes! Tiek bus tavo palikuonių!"

Gns 15 6 Abromas patikėjo Dievu, ir tai jam buvo įskaityta teisumu.

Gns 15 7 Dievas kalbėjo: "Aš esu Viešpats, kuris tave išvedžiau iš Chaldėjos
miesto ūro, kad tu paveldėtum šitą šalį".

Gns 15 8 Abromas tarė: "Viešpatie Dieve! Iš kur galiu žinoti, kad ją
paveldėsiu?"

Gns 15 9 Tada Jis tarė jam: "Atvesk man trejų metų karvę, trejų metų ožką,
trejų metų aviną, balandį ir jauną karvelį".

Gns 15 10 Abromas, atvedęs visus gyvulius, padalino pusiau ir padėjo kiekvieną
gabalą vienas prieš kitą, tačiau paukščių nedalino.

Gns 15 11 Plėšrieji paukščiai atskrido prie mėsos, bet Abromas juos nubaidė.

Gns 15 12 Saulei leidžiantis, gilus miegas apėmė Abromą, siaubas ir didelė tamsa
jį apėmė.

Gns 15 13 Tada Viešpats tarė Abromui: "Žinok, kad tavo palikuonys bus ateiviai
svetimame krašte, jie vergaus ir bus spaudžiami keturis šimtus metų.

Gns 15 14 Tautą, kuriai jie vergaus, Aš teisiu, ir tada jie iš ten išeis su
dideliu turtu.

Gns 15 15 O tu ramybėje nueisi pas savo tėvus ir būsi palaidotas, sulaukęs žilos
senatvės.

Gns 15 16 Ketvirtoji karta sugrįš čia, nes amoritų nusikaltimų saikas dar nėra
pilnas".

Gns 15 17 Nusileidus saulei ir sutemus, štai pasirodė rūkstanti krosnis ir
liepsnojantis deglas ir praėjo tarp tų mėsos gabalų.

Gns 15 18 Tą dieną Viešpats padarė su Abromu sandorą, sakydamas: "Tavo
palikuonims atidaviau visą žemę nuo Egipto upės iki didžiosios Eufrato upės:

Gns 15 19 kenitus, kenazus, kadmonitus,
Gns 15 20 hetitus, perizus, refajus,
Gns 15 21 amoritus, kanaaniečius, girgašus ir jebusiečius".

Gns 16 1 Abromo žmona Saraja ne turėjo vaikų. Ji turėjo tarnaitę egiptietę,
vardu Hagara.

Gns 16 2 Saraja tarė Abromui: "Viešpats nedavė man vaikų gimdyti. Prašau, įeik
pas mano tarnaitę, galbūt per ją aš turėsiu vaikų". Abromas paklausė Sarajos.

Gns 16 3 Abromui išgyvenus dešimt metų Kanaano šalyje, Saraja, Abromo žmona,
savo tarnaitę egiptietę Hagarą davė savo vyrui Abromui už žmoną.

Gns 16 4 Jis įėjo pas Hagarą, ir ji pastojė. Hagara pastojusi su panieka ėmė
žiūrėti į savo valdovę.

Gns 16 5 Tada Saraja tarė Abromui: "Širdgėla, kurią turiu, tegula ant tavęs! Aš
pati daviau savo tarnaitę tau į glėbį, tačiau ji, pasijutusi nėščia, su panieka ėmė žiūrėti į
mane. Viešpats tebūna teisėjas tarp manęs ir tavęs".

Gns 16 6 Abromas tarė Sarajai: "Tavo tarnaitė yra tavo rankose. Elkis su ja,
kaip tau patinka". Kai Saraja ėmė ją spausti, ta pabėgo.

Gns 16 7 Viešpaties angelas, radęs ją prie vandens šaltinio dykumoje, prie
kelio į Šūrą,

Gns 16 8 tarė: "Hagarą, Sarajos tarnaitę, iš kur atėjai ir kur eini?" Ji
atsakė: "Bėgu nuo savo valdovės Sarajos".

Gns 16 9 Viešpaties angelas jai tarė: "Sugrįžk pas savo valdovę ir nusižemink
prieš ją.

Gns 16 10 Aš taip padauginsiu tavo palikuonis, kad jų net suskaičiuoti nebus
galima.

Gns 16 11 Štai tu esi nėščia ir pagimdysi sūnų. Tu jį pavadinsi Izmaeliu, nes
Viešpats išgirdo apie tavo priespaudą.

Gns 16 12 Tavo sūnus gyvens kaip laukinis asilas: jis bus prieš visus ir visi
prieš jį, jis gyvens šalia savo brolių".

The Holy Bible in Lithuanian

Gns 16 13 Ir Viešpatij, kuris su ja kalbėjo, Hagara pavadino: "Tu esi Dievas, kuris mane matai". Nes ji sakė: "Aš tikrai mačiau Dievą, kuris mato mane".

Gns 16 14 Todėl tą šulinį pavadino Lahai Roi ju. Jis yra tarp Kadešo ir Beredo.

Gns 16 15 Hagara pagimdė Abromui sūnų. Abromas pavadino jį vardu Izmaelis.

Gns 16 16 Abromui buvo aštuoniasdešimt šešeri metai, kai Hagara pagimdė jam sūnų.

Gns 17 1 Kai Abromas buvo devyniasdešimt devynerių metų amžiaus, Viešpats pasirodė Abromui ir tarė: "Aš esu Dievas Visagalis, vaikščiok mano akivaizdoje ir būk tobulas.

Gns 17 2 Aš sudarysiu sandorą su tavimi ir labai padauginsiu tavo palikuonis".

Gns 17 3 Abromas puolė kniūbsčias, o Dievas kalbėjo:

Gns 17 4 "Štai manoji sandora su tavimi: tu tapsi daugelio tautų tėvu,

Gns 17 5 todėl nebesivadinsi Abromu, bet tavo vardas bus Abraomas, nes Aš tave padariau daugelio tautų tėvu.

Gns 17 6 Ir padarysiu tave nepaprastai vaisingą. Iš tavęs kils tautos ir karaliai.

Gns 17 7 Aš patvirtinsiu sandorą tarp savęs ir tavęs bei tavo palikuonių kaip amžiną sandorą, kad būčiau Dievas tau ir tavo palikuonims po tavęs.

Gns 17 8 Aš duosiu tau ir tavo palikuonims žemę, kurioje dabar esi ateivis, visą Kanaano žemę amžinai nuosavybei ir būsiu jiems Dievas".

Gns 17 9 Toliau Dievas sakė Abraomui: "Laikyk mano sandorą tu ir tavo palikuonys po tavęs per kartų kartas.

Gns 17 10 Šita yra mano sandora, kurios jūs privalote laikytis. Kiekvienas vyras tarp jūsų bus apipjaustytas!

Gns 17 11 Jūs apipjaustysite savo kūną, ir tai bus tarp manęs ir jūsų esančios sandoros ženklas.

Gns 17 12 Kiekvienas berniukas aštuonių dienų tarp jūsų bus apipjaustytas: gimęs namuose ar iš svetimšalio nupirktas, kuris nėra iš tavo palikuonių.

Gns 17 13 Kas gimsta tavo namuose ir ką nusiperki už savo pinigus, tas turi būti apipjaustytas. Ir mano sandora jūsų kūne bus amžina sandora.

Gns 17 14 O neapipjaustytas vyras bus išnaikintas iš savo tautos, nes jis sulaužė mano sandorą".

Gns 17 15 Dievas toliau sakė Abraomui: "Savo žmonos Sarajos nebevadink Saraja, bet Sara bus jos vardas.

Gns 17 16 Aš ją palaiminsiu ir tau duosiu iš jos sūnų. Aš ją taip laiminsiu, kad iš jos kils tautos ir tautų karaliai".

Gns 17 17 Tada Abraomas puolė veidu į žemę, juokėsi ir sakė savo širdyje: "Ar šimtamečiui begali kas gimti ir ar Sara, sulaukusi devyniasdešimties metų amžiaus, begali gimdyti?"

Gns 17 18 Abraomas tarė Dievui: "Kad nors Izmaelis gyventų Tavo akivaizdoje!"

Gns 17 19 Bet Dievas atsakė: "Tikrai tavo žmona Sara pagimdys tau sūnų ir tu jį pavadinsi Izaoku! Aš sudarysiu su juo amžiną sandorą ir su jo palikuonimis.

Gns 17 20 Ir dėl Izmaelio Aš išklaušiau tave! Aš jį palaiminau ir padarysiu jį vaisingą, ir nepaprastai padauginsiu: jis bus dvylikos kunigaikščių tėvas, ir padarysiu iš jo didelę tautą.

Gns 17 21 Tačiau savo sandorą sudarysiu su Izaoku, kurį Sara pagimdys tau šiuo laiku kitais metais".

Gns 17 22 Baigęs kalbėti su juo, Dievas pasišalino.

Gns 17 23 Tada Abraomas ėmė savo sūnų Izmaelį ir visus vyrus, jo namuose gimusius ir už pinigus įsigytus, ir apipjaustė jų kūnus tą pačią dieną, kaip Dievas jam buvo sakęs.

Gns 17 24 Abraomas buvo apipjaustytas devyniasdešimt devynerių metų,

Gns 17 25 o jo sūnus Izmaelis trylikos metų.

Gns 17 26 Tą pačią dieną buvo apipjaustytas Abraomas ir jo sūnus Izmaelis.

Gns 17 27 Ir visi jo namų vyrai, gimusieji jo namuose ir už pinigus įsigytieji, buvo apipjaustyti kartu su juo.

Gns 18 1 Viešpats pasirodė Abraomui prie Mamrės ažuolų, kai jis sėdėjo palapinės prieangyje pačioje dienos kaitroje.

Gns 18 2 Jis, pakėlęs akis, pamatė tris vyrus, stovinčius prieš jį. Jis išbėgo iš palapinės ir, nusilenkęs iki žemės,

Gns 18 3 tarė: "Mano Viešpatie, jei radau malonę Tavo akyse, prašau, neaplenk savo tarno!

Gns 18 4 Leiskite atnešti kiek vandens nusiplauti kojoms, pailsėkite po medžiu,

Gns 18 5 kol atnešiu duonos kashį jums pasistiprinti. Po to galėsite toliau keliauti, nes tam juk atėjote pas savo tarną". Jie tarė: "Daryk taip, kaip sakei!"

Gns 18 6 Abraomas nuskubėjo į palapinę pas Sarą ir tarė: "Skubiai įmaišyk tris saikus geriausių miltų ir iškepk papločių".

Gns 18 7 Abraomas nubėgo pas gyvulius ir, paėmęs rinktinį veršiuką, padavė tarnui, o tas skubėjo jį paruošti.

Gns 18 8 Jis ėmė sviesto, pieno ir veršiuką, kurį buvo paruošęs, ir patiekė jiems. O jis pats, jiems valgant, stovėjo prie jų po medžiu.

Gns 18 9 Jie paklausė jį: "Kur yra tavo žmona Sara?" Jis atsakė: "Palapinėje".

Gns 18 10 Vienas iš jų tarė: "Aš tikrai sugrįšiu pas tave kitais metais šiuo

laiku, ir tavo žmona Sara turės sūnų!" Tuo metu Sara klausėsi palapinės prieangyje, kuris buvo už jų.

Gns 18 11 Abraomas ir Sara buvo seni, sulaukę žilos senatvės. Sarai nebebūdavo to, kas būna moterims.

Gns 18 12 Todėl Sara savyje juokėsi: "Būdama pasenusi ir mano viešpačiui esant senam, argi dar turėsiu malonumą?"

Gns 18 13 Viešpats tarė Abraomui: "Kodėl Sara juokėsi, sakydama: 'Ar aš iš tikrųjų gimdysiu, būdama pasenusi?'"

Gns 18 14 Ar yra kas nors viešpačiui neįmanoma? Kitais metais, numatytu laiku, Aš sugrįšiu pas tave, ir Sara turės sūnų!"

Gns 18 15 Sara gynėsi, sakydama: "Aš nesijuokiau", nes išsigando. O Jis tarė: "Ne! Tu juokeisi!"

Gns 18 16 Po to tie vyrai pakilo ir ėjo Sodomos link, o Abraomas ėjo su jais, norėdamas juos palydėti.

Gns 18 17 Viešpats tarė: "Ar Aš slėpsiu nuo Abraomo, ką ketinu daryti?"

Gns 18 18 Juk Abraomas tikrai taps didele ir galinga tauta, jame bus palaimintos visos žemės tautos.

Gns 18 19 Nes Aš žinau, kad jis įsakys savo vaikams ir savo namams po savęs laikytis Viešpaties kelio ir daryti, kas yra teisinga ir teisu, kad viešpats galėtų ištesėti Abraomui, ką Jis kalbėjo apie jį".

Gns 18 20 Viešpats tarė: "Sodomos ir Gomoros šauksmas yra garsus, o jų nuodėmė labai sunki.

Gns 18 21 Aš nusileisiu ir pažiūrėsiu, ar jų nusikaltimai atitinka šauksmą, pasiekusį mane. Jei gi ne, Aš sužinosiu".

Gns 18 22 Tie vyrai ėjo toliau, o Abraomas pasiliko bestovįs Viešpaties akių vartyje.

Gns 18 23 Abraomas priartėjęs tarė: "Ar sunaikinsi teisųjį kartu su nusikaltėliu?"

Gns 18 24 Galbūt penkiasdešimt teisųjų yra mieste. Ar tikrai sunaikinsi ir neatleisi tai vietai dėl penkių dešimčių teisųjų?"

Gns 18 25 Tai nėra Tavo būdas nužudyti teisųjį su nusikaltėliu, kad teisusis gautų tą patį kaip piktadarys! Ar visos žemės Teisėjas pasiels neteisingai?"

Gns 18 26 Viešpats tarė: "Jei Sodomos mieste rasiu penkiasdešimt teisųjų, tai pasigailėsiu visos vietovės".

Gns 18 27 Abraomas atsakė: "Štai, išdrįsau kalbėti viešpačiui, nors esu dulkę ir pelėnai.

Gns 18 28 Galbūt iki penkiasdešimt teisųjų trūks penkių. Ar dėl keturiasdešimt penkių sunaikinsi visą miestą?" Jis tarė: "Nesunaikinsiu, jei ten rasiu keturiasdešimt penkių".

Gns 18 29 Abraomas toliau kalbėjo: "Galbūt ten atsiras tik keturiasdešimt?" Jis atsakė: "Dėl keturiasdešimties nesunaikinsiu".

Gns 18 30 Tada jis tarė: "Nesirūstink, Viešpatie, kad drįstu kalbėti. Galbūt ten atsiras tik trisdešimt". O Jis atsakė: "Nieko nedarysiu, jei ten rasiu trisdešimt".

Gns 18 31 Tada jis tarė: "Štai išdrįsau kalbėti viešpačiui. Galbūt ten atsiras dvidešimt!" O Jis tarė: "Nesunaikinsiu ir dėl dvidešimties".

Gns 18 32 Tada jis tarė: "Nesirūstink, Viešpatie, jei išdrįsiu dar kartą kalbėti. Galbūt ten atsiras dešimt?" O Jis atsakė: "Nesunaikinsiu ir dėl dešimties".

Gns 18 33 Viešpats, baigęs kalbėti su Abraomu, nuėjo, o Abraomas sugrįžo į savo vietą.

Gns 19 1 Kai du angelai vakare atėjo į Sodomą, Lotas sėdėjo Sodomos vartuose. Lotas, pamatęs juos, atsikėlė jų pasitikti ir nusilenkė iki žemės.

Gns 19 2 Jis tarė: "Mano viešpačiai, prašau, užsukite į savo tarno namus, pernaktvokite ir nusiplaukite kojas. Anksti atsikėlę, galėsite eiti savo keliu". Bet jie atsakė: "Ne, mes nakvosime gatvėje".

Gns 19 3 Jis taip maldavo juos, kad jie užsuko pas jį ir įėjo į jo namus. Jis paruošė jiems vaišes, iškepė neraugintos duonos, ir jie valgė.

Gns 19 4 Jiems dar neatsigulus, visi Sodomos miesto vyrai, jauni ir seni, iš visų miesto dalių apsupo namus.

Gns 19 5 Jie pašaukė Lotą ir tarė: "Kur yra tie vyrai, kurie šįvakar atėjo pas tave? Išvesk juos laukan, kad mes juos pažintume".

Gns 19 6 Lotas išėjo pas juos į prieangį ir, užrakinęs duris,

Gns 19 7 tarė: "Mano broliai, prašau, nesielskite taip piktai!"

Gns 19 8 Aš turiu dvi dukteris, kurios dar nepažino vyro. Leiskite man jas išvesti pas jus ir darykite su jomis, kaip jums patinka. Tik tiems vyrams nieko nedarykite, nes jie atėjo po mano stogu".

Gns 19 9 Bet jie tarė: "Šalin! Jis čia atvyko, kad gyventų kaip ateivis, o nori teisėju būti! Dabar mes pasielsime su tavimi pikčiau negu su jais". Jie smarkiai veržėsi prie Loto, norėdami išlaužti duris.

Gns 19 10 Tačiau vyrai savo rankomis įtempė Lotą į namą ir užrakino duris.

Gns 19 11 O tuos, kurie buvo prie namo durų, jie apakino, mažus ir didelius, kad jie nebesurastų durų.

Gns 19 12 Lotui juodu tarė: "Ar turi čia ką nors iš savyjų: žmonas, sūnus,

dukteris? Išvesk juos iš šios vietos!

Gns 19 13 Mes sunaikinsime šią vietą, kadangi jų garsus šauksmas pasiekė

Viešpatį ir jis mus siuntė ją sunaikinti".

Gns 19 14 Lotas išėjęs kalbėjo žentams, kurie buvo vedę jo dukteris: "Išei-
kite iš šios vietos, nes viešpats sunaikins miestą". Bet žentams atrodė, kad jis juokauja.

Gns 19 15 Išaušus angelai ragino Lotą, sakydami: "Imk žmoną ir abi dukteris,
kurios čia yra, kad nebūtumėte sunaikinti dėl miesto kaltės".

Gns 19 16 Kadangi jis delsė, tai tie vyrai nutvėrė jį už rankos, jo žmoną ir abi
dukteris, nes viešpats jų pasigailėjo, ir išvedė paleido už miesto ribų.

Gns 19 17 Išvedę juos, tarė: "Gelbėk savo gyvybę! Nežiūrėk atgal ir nesustok kur
nors apylinkėje! Bėk į kalną, kad nežūtum!"

Gns 19 18 Lotas jiems atsakė: "O ne, mano Viešpatie!

Gns 19 19 Aš, Tavo tarnas, radau malonę Tavo akyse, ir man parodei didelį
gailestingumą, išgelbėdamas mano gyvybę. Negaliu bėgti į kalną, kad kas bloga nenutiktų ir
nenumirčiau.

Gns 19 20 Štai arti yra miestas. Leisk man į jį bėgti-jis yra mažas, ir aš jame
išsigelbėsiu".

Gns 19 21 Jis tarė jam: "Štai išklausiu tave ir dėl šito. Aš nesunaikinsiu
miesto, apie kurį kalbėjai.

Gns 19 22 Skubėk, gelbėkis tenai. Nes Aš nieko negaliu daryti, kol nuvyksi ten".
Todėl tą miestą pavadino Coaru.

Gns 19 23 Saulei tekant, Lotas įėjo į Coarą.

Gns 19 24 Tuomet Viešpats siuntė ant Sodomos ir Gomoros sieros ir ugnies lietu.

Gns 19 25 Jis sunaikino tuos miestus, visą apylinkę, visus miesto gyventojus ir
augalus.

Gns 19 26 Bet Loto žmona pažvelgė atgal ir pavirto druskos stulpu.

Gns 19 27 Anksti rytą Abraomas atėjo į tą vietą, kur jis stovėjo Viešpaties

aki vai zdoje,

Gns 19 28 ir pažvelgė Sodomos ir Gomoros link ir į visą jų apylinkę: jis matė
kylančius nuo žemės dūmus kaip iš krosnies.

Gns 19 29 Dievas, sunaikindamas tos apylinkės miestus, atsiminė Abraomą ir
išvedė Lotą iš pražūties, kai sugriovė miestus, kuriuose Lotas gyveno.

Gns 19 30 Lotas ir jo abi dukterys išėjo iš Coaro ir apsigyveno kalne, nes jis
bijojų gyventi Coare. Jie apsigyveno oloje, jis ir abi jo dukterys.

Gns 19 31 Tada vyresnioji tarė jaunesniajai: "Mūsų tėvas senas, ir žemėje
nebeliko vyro, kuris galėtų įeiti pas mus, kaip priimta visoje žemėje.

Gns 19 32 Eime, nugirdysime vynu savo tėvą ir atsigulsime prie jo, kad iš tėvo
susilauktume palikuonių!"

Gns 19 33 Jos tą naktį nugirdė vynu savo tėvą. Po to vyresnioji įėjo ir gulėjo
su savo tėvu, o tas nepajuto, kada ji atsigulė nė kada atsikėlė.

Gns 19 34 Kitą dieną vyresnioji tarė jaunesniajai: "Aš praėjusią naktį gulėjau
su savo tėvu. Nugirdykime jį vynu ir šianakt. Po to eik, atsigulk prie jo, kad iš savo tėvo
susilauktum palikuonių!"

Gns 19 35 Taigi jos ir kitą naktį nugirdė vynu tėvą. Paskui jaunesnioji įėjo ir
gulėjo su juo, o jis nepajuto, kada ji atsigulė nė kada atsikėlė.

Gns 19 36 Taip abi Loto dukterys pastojų nuo savo tėvo.

Gns 19 37 Vyresnioji pagimdė sūnų ir jį pavadino Moabu. Jis yra ligi šiol

tebegyvenančių moabitų tėvas.

Gns 19 38 Jaunesnioji pagimdė sūnų ir jį pavadino Amonu. Jis yra ligi šiol

tebegyvenančių amonitų tėvas.

Gns 20 1 Iš ten Abraomas traukė toliau į pietų šalį ir apsigyveno Gerare tarp
Kadešo ir Šūro.

Gns 20 2 Abraomas sakė apie savo žmoną Sarą: "Ji yra mano sesuo". Tada

Abimelechas, Geraro karalius, paėmė Sarą.

Gns 20 3 Bet Dievas sapnė pasirodė Abimelechui ir tarė: "Tu mirsi dėl moters,
kuria paėmei, nes ji turi vyrą".

Gns 20 4 Abimelechas dar nebuvo jos palietęs. Jis tarė: "Viešpatie, ar žudysi
niekuo nekaltą tautą?

Gns 20 5 Argi Abraomas man nesakė: 'Ji yra mano sesuo'? Ir ar ji pati nesakė:
'Jis yra mano brolis'? Nekalta širdimi ir tyromis rankomis tai padariau".

Gns 20 6 Dievas tarė jam sapnė: "Aš žinau, kad tai darei nekaltą širdimi, todėl
tave sulaukia, kad man nenusidėtum ir jos nepaliesum.

Gns 20 7 Taigi dabar sugrąžink vyrui žmoną, nes jis yra pranašas. Jis melsis už
tave, ir tu išliksi gyvas. O jei nesugrąžinsi, tai žinok, kad tikrai mirsi su visais
savaisiais!"

Gns 20 8 Abimelechas, atsikėlęs anksti rytą, sušaukė visus savo tarnus ir
papasakojo jiems sapną. Žmonės labai nusigando.

Gns 20 9 Abimelechas pasikvietė Abraomą ir jam tarė: "Ką mums padarei? Ir kuo
aš tau nusidėjau, kad užtraukei man ir mano karalystei tokią didelę nuodėmę? Tu neturėjai

pasielgti su manimi taip, kaip pasielgei".

Gns 20 10 Abimelechas tęsė toliau: "Ką galvojai taip darydamas?"

Gns 20 11 Abraomas atsakė: "Aš galvojau, kad šioje šalyje nėra Dievo baimės ir

dėl mano žmonos jie užmuš mane.
Gns 20 12 Bet ji iš tikrųjų yra mano sesuo: mano tėvo duktė, tik ne mano
motinos, ir ji tapo mano žmona.
Gns 20 13 Kai Dievas mane išvedė iš mano tėvo namų, aš jai tariau: "Padaryk man
tą malonę-visur, kur nueisime, sakyk apie mane: 'Jis yra mano brolis'".
Gns 20 14 Abimelechas davė Abraomui avių, galvijų, tarnų bei tarnaičių ir
sugrąžino jam jo žmoną Sarą.
Gns 20 15 Abimelechas tarė: "Štai mano kraštas tau atviras, įsikurk, kur tau
patinka!"
Gns 20 16 O Sarai jis pasakė: "Aš daviau tavo broliui tūkstantį sidabrinių.
Tebūna tai įrodymas visiems, kurie yra su tavimi, ir kitiems, kad esi nekalta".
Gns 20 17 Abraomas meldė Dievą, ir Jis pagydė Abimelechą, jo žmoną ir tarnaites,
kad jos gimdytų.
Gns 20 18 Nes viešpats buvo padaręs nevaisingomis visas moteris Abimelecho
namuose dėl Abraomo žmonos Saros.
Gns 21 1 viešpats aplankė Sarą ir įvykdė, ką jai buvo pažadėjęs.
Gns 21 2 Sara pastojė ir sulaukusiam senatvės Abraomui pagimdė sūnų tuo metu,
kurį Dievas buvo jam nurodęs.
Gns 21 3 Abraomas pavadino iš Saros gimusį sūnų Izaoku.
Gns 21 4 Izaokas pagal Dievo įsakymą aštuntą dieną buvo apipjaustytas.
Gns 21 5 Abraomas buvo šimto metų, kai jam gimė sūnus Izaokas.
Gns 21 6 Sara tarė: "Dievas man suteikė juoko, ir visi kiti, kas išgirs,
juoksis su manimi."
Gns 21 7 Kas būtų pasakęs Abraomui, kad Sara maitins kūdikį? Aš pagimdžiau jam
sūnų jo senatvėje".
Gns 21 8 Kai vaikas paaugo ir buvo nujunkytas, Abraomas tą dieną iškėlė didelį
pokylį.
Gns 21 9 Sara pamatė egiptietės Hagaros sūnų, kurį ta pagimdė Abraomui,
besišaipantį iš Izaoko,
Gns 21 10 ir tarė Abraomui: "Išvaryk šitą vergę ir jos sūnų! Jis nebus
paveldėtojas drauge su mano sūnumi Izaoku".
Gns 21 11 Tai labai nepatiko Abraomui dėl jo sūnaus.
Gns 21 12 Tačiau Dievas tarė Abraomui: "Nesisielok dėl berniuko ir dėl vergės!
Visa, ką Sara tau sako, klausyk jos! Nes iš Izaoko tau bus pašaukti palikuonys.
Gns 21 13 Bet ir vergės sūnų padarysiu didele tauta, nes jis yra tavo
palikuonis".
Gns 21 14 Abraomas, atsikėlęs anksti rytą, ėmė duonos bei odinę vandens ir davė
Hagarai, uždėdamas jai ant pečių, atidavė vaiką ir išleido. Ji išėjusi klaidžiojo Beer Šebos
dykumoje.
Gns 21 15 Išsibaigus vandeniui odinėje, ji paliko vaiką po vienu krūmokšniu.
Gns 21 16 Paėjusi atsisėdo priešais jį lanko šūvio atstumu. Ji sakė: "Negaliu
matyti mirštančio vaiko". Ir gaudžiai verkė.
Gns 21 17 Dievas išgirdo berniuko balsą, ir Dievo angelas iš dangaus tarė
Hagarai: "Kas tau, Hagar? Nebijok! Dievas išgirdo berniuko balsą.
Gns 21 18 Kelkis, imk berniuką ir laikyk jį tvirtai savo rankose, nes Aš jį
padarysiu didele tauta!"
Gns 21 19 Dievas atvėrė jai akis, ir ji pamatė šulinį. Nuėjusi pripildė odinę
vandens ir pagirdė berniuką.
Gns 21 20 Dievas buvo su juo. Jis užaugo, gyveno dykumoje ir tapo šauliu.
Gns 21 21 Jis gyveno Parano dykumoje, ir jo motina parinko jam žmoną iš Egipto
šalies.
Gns 21 22 Anuo metu Abimelechas ir jo kariuomenės vadas Picholas kalbėjo
Abraomui: "Dievas yra su tavimi visame, ką tu darai."
Gns 21 23 Dabar tad prisiek Dievu, kad nekenksi nei man, nei mano vaikams, nei
jų palikuonims, bet kaip aš maloningai su tavimi elgiausi, taip ir tu elgsiesi su manimi ir
mano kraštu, kuriame gyveni kaip ateivis!"
Gns 21 24 Abraomas atsakė: "Prisiėkiu".
Gns 21 25 Tačiau Abraomas priekaištavo Abimelechui dėl šulinio, kurį Abimelecho
tarnai buvo pasigrobę.
Gns 21 26 Abimelechas atsakė: "Aš nežinau, kas tai padarė. Tu man nieko nesakei,
aš nieko apie tai negirdėjau iki šios dienos".
Gns 21 27 Abraomas davė Abimelechui avių ir jaučių, ir juodu sudarė sandorą.
Gns 21 28 Abraomas atskyrė septynis ėriukus.
Gns 21 29 Abimelechas klausė Abraomo: "Ką gi reiškia šie septyni ėriukai,
kuriuos tu atskyrei?"
Gns 21 30 Jis atsakė: "Tuos septynis ėriukus turi priimti iš manęs kaip įrodymą,
kad aš iškasčiau šitą šulinį".
Gns 21 31 Ta vieta buvo pavadinta Beer Šeba, nes ten jie abu prisiekė.
Gns 21 32 Taip juodu padarė sutartį Beer Šeboje. Abimelechas ir jo kariuomenės
vadas Picholas sugrįžo į filistinų kraštą.
Gns 21 33 Abraomas pasodino giraitę Beer Šeboje ir ten šaukėsi Viešpaties,
amžinojo Dievo, vardo.

Gns 21 34 Abraomas gyveno ilgą laiką kaip ateivis filistinų krašte.
 Gns 22 1 Po šių įvykių Dievas mėgi no Abraomą. Jis tarė jam: "Abraomai!" Tas
 atsiliepė: "Aš čia!"
 Gns 22 2 Tada Jis tarė: "Imk Izaoką, savo vienintelį sūnų, kurį myli, ir eik į
 Morijos šalį, ten aukok jį kaip deginamąją auką ant kalno, kurį tau parodysiu!"
 Gns 22 3 Abraomas atsikėlė anksti rytą, pasibalnojo asilą, pasiėmė jaunuolius
 ir Izaoką, savo sūnų, prisiskaldė malkų deginamajai aukai ir išėjo į vietą, kurią jam Dievas
 buvo nurodęs.
 Gns 22 4 Trečią dieną Abraomas iš tolo pamatė tą vietą.
 Gns 22 5 Abraomas tarė savo jaunuoliams: "Pasilikite čia su asilu, o mes su
 sūnumi nueisime ten ir pagarbine sugrįšime pas jus".
 Gns 22 6 Abraomas, paėmęs malkas deginamajai aukai, uždėjo ant savo sūnaus
 Izaoko pečių, o pats pasiėmė ugnies ir peilį. Jiems bėeinant,
 Gns 22 7 Izaakas tarė savo tėvui: "Mano tėve!" O tas atsiliepė: "Aš čia,
 sūnau!" Jis klausė: "Štai ugnis ir malkos! Bet kur yra ėriukas deginamajai aukai?"
 Gns 22 8 Abraomas atsakė: "Dievas parūpins sau ėriuką deginamajai aukai, mano
 sūnau!" Taip juoduėjo toliau.
 Gns 22 9 Jiems atėjus į vietą, kurią Dievas buvo nurodęs, Abraomas pastatė
 aukurą, uždėjo ant jo malkas, surišo savo sūnų Izaoką ir jį uždėjo ant aukuro.
 Gns 22 10 Abraomas ištiesė savo ranką ir paėmė peilį, kad nužudytų sūnų.
 Gns 22 11 Viešpaties angelas pašaukė jį iš dangaus: "Abraomai! Abraomai!" Tas
 atsakė: "Aš čia!"
 Gns 22 12 "Nekelk savo rankos prieš vaiką ir nieko jam nedaryk! Dabar žinau, kad
 bijai Dievo ir nepagailėjai man savo vienintelio sūnaus".
 Gns 22 13 Abraomas, pakėlęs akis, pamatė netoliese aviną, įstrigusį ragais į
 tankų krūmokšnį. Jis paėmė jį ir aukojo deginamąją auką savo sūnaus vietoje.
 Gns 22 14 Abraomas pavadino tą vietą "Viešpats mato". Ir šiandien dar sakoma:
 "Ant kalno, kur Viešpats mato".
 Gns 22 15 Viešpaties angelas antrą kartą pašaukė Abraomą iš dangaus
 Gns 22 16 ir tarė: "Savimi prisiekiu, -sako Viešpats, -kadangi tu tai padarei ir
 nepagailėjai savo vienintelio sūnaus,
 Gns 22 17 Aš laiminte tave palaiminsiu ir dauginte padauginsiu tavo palikuonis,
 kad jų bus kaip žvaigždžių danguje ir kaip smilčių jūros pakrantėje. Tavo palikuonys užims
 savo priešų vartus,
 Gns 22 18 ir tavo palikuonyse bus palaimintos visos žemės tautos dėl to, kad
 paklausei mano balso".
 Gns 22 19 Abraomas sugrįžo pas jaunuolius, ir jie nuėjo į Beer Šebą; ir Abraomas
 gyveno Beer Šeboje.
 Gns 22 20 Po šių įvykių Abraomui buvo pranešta: "Milka pagimdė sūnų tavo broliui
 Nahorui:
 Gns 22 21 pirmagimį Učą ir Būžą, jo brolių, ir Kemuelį, Aramo tėvą,
 Gns 22 22 Kesedą, Hazoją, Pildasą, Idlafą ir Betuelį".
 Gns 22 23 Betuelio duktė buvo Rebeka. Šituos aštuonis Milka pagimdė Abraomo
 broliui Nahorui.
 Gns 22 24 Be to, jo sugulovė Reuma pagimdė Tebachą, Gahamą, Tahašą ir Maaką.
 Gns 23 1 Sara gyveno šimtą dvidešimt septynerius metus.
 Gns 23 2 Ji mirė Kirjat Arboje, tai yra Hebrone, Kanaano krašte. Ir Abraomas
 atėjo Saros apraudoti ir apverkti.
 Gns 23 3 Abraomas paliko mirusiąją ir kalbėjo Heto vaikams:
 Gns 23 4 "Aš esu ateivis ir svečias tarp jūsų. Duokite man nuosavybės žemės
 kapui palaidoti mirusiąją".
 Gns 23 5 Heto vaikai atsakė Abraomui:
 Gns 23 6 "Paklausk mūsų, viešpatie! Tu esi Dievo kunigaikštis tarp mūsų.
 Laidok savo mirusiąją geriausiame mūsų kapel! Nė vienas iš mūsų tau neatsakys kapo, kad galėtum
 palaidoti mirusiąją".
 Gns 23 7 Abraomas atsistojęs nusilenkė hetitams, to krašto žmonėms,
 Gns 23 8 ir toliau kalbėjo: "Jei sutinkate, kad palaidočiau savo mirusiąją, tai
 paklauskite manęs ir prašykite už mane Efroną, Coharo sūnų,
 Gns 23 9 kad jis man parduotų Machpelos olą, kuri jam priklauso ir yra jo lauko
 gale! Už tiek, kiek ji verta, jis man ją teparduoda nuosavybės kapinėms".
 Gns 23 10 Tuo metu Efronas sėdėjo tarp Heto vaikų. Hetitas Efronas, girdint
 hetitams, atėjusiems prie miesto vartų, kalbėjo:
 Gns 23 11 "Ne, mano viešpatie, paklausk manęs! Žemę aš tau dovanuju ir olą,
 kuri yra joje. Savo tautiečių akyse aš tau ją dovanuju. Laidok savo mirusiąją".
 Gns 23 12 Abraomas nusilenkė to krašto žmonėms
 Gns 23 13 ir, jiems girdint, kalbėjo Efronui: "Malonėk paklaudyti manęs! Aš
 duosiu tau pinigų už lauką. Paimk juos iš manęs, kad galėčiau ten palaidoti savo mirusiąją".
 Gns 23 14 Efronas atsakė Abraomui:
 Gns 23 15 "Paklausk manęs, viešpatie! Tas žemės sklypas vertas keturių šimtų
 šekelių sidabro. Ką tai reiškia man ar tau? Palaidok savo mirusiąją".
 Gns 23 16 Abraomas sutiko su Efronu. Pirklių naudojamais pinigais jis atsvėrė
 Efronui keturis šimtus šekelių sidabro, kurį šis, hetitams girdint, minėjo.

Gns 23 17 Taip Efrono sklypas su ola, kuris buvo Machpeloje, ties Mamre, visi medžiai lauke, kurie augo aplinkui, tapo

Gns 23 18 Abraomo nuosavybė, matant hetitams, kurie buvo ten.

Gns 23 19 Abraomas palaidojo savo žmoną Sarą Machpelos lauko oloje, esančioje ties Mamre, Hebrone, Kanaano šalyje.

Gns 23 20 Taip sklypas ir ola, kuri buvo jame, iš hetitų perėjo Abraomo nuosavybės kapinėms.

Gns 24 1 Abraomas paseno ir sulaukė žilos senatvės. Viešpats viskuo jį laimino.

Gns 24 2 Abraomas tarė savo namų vyriausiajam tarnui, kuris prižiūrėjo visa, kas jam priklausė: "Dėk savo ranką po mano šlaunimi,

Gns 24 3 kad prisaikdinciū tave Viešpaties, žemės ir dangaus Dievo vardu, kad neimsi žmonos mano sūnui iš kanaaniečių dukterų, tarp kurių gyvenu,

Gns 24 4 bet vyksi į mano kraštą, pas mano gimines, ir ten paimsi žmoną mano sūnui Izaokui".

Gns 24 5 Tarnas jam atsakė: "O gal ta moteris nenorės eiti su manimi į šitą kraštą? Ar tuomet turėsiu sugrąžinti tavo sūnų į tą kraštą, iš kurio išvykai?"

Gns 24 6 Abraomas jam tarė: "Saugokis, kad negrąžintum mano sūnaus tenai!

Gns 24 7 Viešpats, dangaus Dievas, kuris mane išvedė iš mano tėvo namų, iš mano gimtojo krašto, man kalbėjo ir prisiekė: 'Tavo palikuonims duosiu šį kraštą'. Jis siųs savo angelą pirma tavęs, ir tu iš ten paimsi žmoną mano sūnui.

Gns 24 8 O jei ta moteris nenorės eiti su tavimi, būsi laisvas nuo šito įpareigojimo. Tik mano sūnaus nesugrąžink tenai!"

Gns 24 9 Tada tarnas padėjo savo ranką po savo valdovo Abraomo šlaunimi ir jam prisiekė.

Gns 24 10 Tarnas ėmė dešimt savo valdovo kupranugarių, geriausių bei brangiausių dovanų ir išvyko į Mesopotamiją, į Nahoro miestą.

Gns 24 11 Vakare leido kupranugariams pailsėti už miesto, prie vandens šulinio, tuo metu, kai moteris eina semti vandens.

Gns 24 12 Jis meldėsi: "Viešpatie, mano valdovo Abraomo Dieve, duok man sėkmę šiandien ir tuo parodyk savo malonę mano valdovui Abraomui!

Gns 24 13 Štai stoviu prie šulinio, o miesto gyventojų dukterys ateis semti vandens.

Gns 24 14 Jei mergaitė, kuriai sakysiu: 'Prašau, palenk savo ąsotį ir leisk man atsigerti', atsakys: 'Gerk! Aš ir tavo kupranugarius pagirdysiu', ji bus ta, kurią paskyrei savo tarnui Izaokui. Iš to suprasiu, kad parodei malonę mano valdovui".

Gns 24 15 Jam dar nebaigus kalbėti, atėjo Rebeka, Abraomo brolio Nahoro žmonos Milkos sūnaus Betuelio duktė, nešina ąsočiu ant peties.

Gns 24 16 Mergina buvo labai graži, mergaitė, kurios joks vyras nebuvo pažinęs. Ji, nusileidusi prie šulinio ir pasisėmusi vandens, lipo aukštyn.

Gns 24 17 Tarnas nuskubėjo jos pasitikti ir tarė: "Duok man truputį vandens atsigerti iš savo ąsočio!"

Gns 24 18 Ji atsakė: "Gerk, mano viešpatie!" Skubiai nuleidusi ąsotį sau ant rankos, davė jam gerti.

Gns 24 19 Jam atsigėrus, ji tarė: "Ir tavo kupranugarius pagirdysiu".

Gns 24 20 Skubiai išpylusi savo ąsotį į lovį, vėl nubėgo prie šulinio. Taip ji pagirdė visus jo kupranugarius.

Gns 24 21 Tuo metu jis tylomis ją stebėjo, norėdamas patirti, ar Viešpats padarė jo kelionę sėkmingą, ar ne.

Gns 24 22 Kupranugariams atsigėrus, jis išėmė auksinę sagtį kaktai, sveriančią pusę šekelio, ir dvi apyrankes, sveriančias dešimt šekelių aukso.

Gns 24 23 ir klausė: "Kieno duktė esi? Ar yra tavo tėvo namuose mums vietos pernaktuoti?"

Gns 24 24 Ji atsakė: "Aš esu duktė Betuelio, Milkos sūnaus, kurį ji pagimdė Nahorui".

Gns 24 25 Ji tęsė: "Šiaudų ir pašaro pas mus daug, taip pat ir vietos nakvynei".

Gns 24 26 Vyras nusilenkė ir pagarbino Viešpatį:

Gns 24 27 "Tebūna palaimintas Viešpats, mano valdovo Abraomo Dievas, kuris buvo malonus ir teisingas mano valdovui ir atvedė mane teisingu keliu į mano valdovo brolio namus!"

Gns 24 28 Mergaitė, nubėgusi namo, pranešė visiems, kas atsitiko.

Gns 24 29 Rebeka turėjo brolių, vardu Labaną. Ir Labanas išbėgo pas vyrą prie šulinio.

Gns 24 30 Pamatęs sagtį ir apyrankes ant sesers rankų ir išgirdęs sesers Rebekos žodžius: "Taip kalbėjo tas vyras", atėjo jis pas tą vyrą, kuris stovėjo šalia kupranugarių prie šulinio,

Gns 24 31 ir jam tarė: "Ateik pas mus, Viešpaties palaimintasis! Ko stovi lauke? Aš paruošiau namą ir vietą kupranugariams".

Gns 24 32 Taip jis tą vyrą parsivedė į savo namus, nubalnojo kupranugarius, padavė šiaudų bei pašaro jiems ir vandens jam ir su juo buvusiems vyrams kojoms nuplauti.

Gns 24 33 Ir jam buvo paduota maisto, bet jis tarė: "Aš nevalgysiu, kol nepasakysiu, dėl ko esu siųstas". Labanas tarė: "Kalbėk!"

Gns 24 34 Jis tarė: "Aš esu Abraomo tarnas.

Gns 24 35 Viešpats labai palaimino mano valdovą: jis tapo didžiu ir jis jam davė

avių ir galvijų, sidabro ir aukso, tarnų ir tarnaičių, kupranugarių ir asilų.
Gns 24 36 Mano valdovo žmona Sara senatvėje pagimdė sūnų mano valdovui, kuriam
jis atidavė viską, ką turėjo.
Gns 24 37 Mano valdovas mane prisaiškino: 'Neimk mano sūnui žmonos iš
kanaaniečių dukterų, kurių šalyje gyvenu,
Gns 24 38 bet keliauk į mano tėvo namus, pas mano gimines, ir ten surask mano
sūnui žmoną'.
Gns 24 39 Tada atsakiau savo valdovui: 'O gal ta moteris nesutiks keliauti su
manimi?'
Gns 24 40 Bet jis man tarė: 'Viešpats, kurio akivaizdoje vaikščioju, siųs su
tavimi angelą ir padarys tavo kelionę sėkmingą, ir tu paimsi mano sūnui žmoną iš mano giminės
ir iš mano tėvo namų.
Gns 24 41 Jeigu, tau atvykus pas mano gimines, jie tau jos neduos, būsi laisvas
nuo priesaikos'.
Gns 24 42 Šiandien, atėjęs prie šulinio, tariau: 'Viešpatie, mano valdovo
Abraomo Dieve, jei darai mano kelionę sėkmingą,
Gns 24 43 tai aš dabar atsistosis prie šito vandens šulinio. Ta mergaitė, kuriai
atėjus semti vandens tarsiu: 'Duok man truputį vandens atsigerti iš savo ąsočio',
Gns 24 44 o ji atsakys: 'Gerk, ir tavo kupranugarius pagirdysiu', bus moteris,
kuria Viešpats paskyrė mano valdovo sūnui'.
Gns 24 45 Man dar nebaigus kalbėti, atėjo Rebeka su ąsočiu ant peties ir,
nusileidusi prie šulinio, sėmė. Tada jai tariau: 'Duok man gerti!'
Gns 24 46 Ji, skubiai nuleidusi ąsotį nuo peties, tarė: 'Gerk! Aš ir tavo
kupranugarius pagirdysiu!' Aš gėriau, o ji pagirdė ir kupranugarius.
Gns 24 47 Po to paklausiau: 'Kieno tu duktė?' Ji atsakė: 'Esu duktė Betuelio,
Nahoro sūnaus, kurį Milka jam pagimdė'. Tada užkabinau sagtį ant jos kaktos ir uždėjau
apyrankes jai ant rankų.
Gns 24 48 Nusilenkęs pagarbinau viešpatį ir palaiminau mano valdovo Abraomo
Viešpatį Dievą, kuris mane atvedė teisingu keliu, kad imčiau mano valdovo brolio dukterį jo
sūnui.
Gns 24 49 Taigi dabar, jei norite parodyti mano valdovui malonę ir ištikimybę,
sakykite, o jei ne, tai pasakykite man, kad galėčiau pasukti į dešinę ar į kairę'.
Gns 24 50 Tada Labanas ir Betuelis atsakė: "Tai Viešpaties padaryta. Negalime
nei prieštarauti, nei pritarti.
Gns 24 51 Štai Rebeka yra tavo akivaizdoje. Imk ją ir eik, tebūna ji tavo
valdovo sūnaus žmona, kaip viešpats kalbėjo".
Gns 24 52 Išgirdęs jų žodžius, Abraomo tarnas pagarbino viešpatį, nusilenkdamas
iki žemės.
Gns 24 53 Tarnas, išėmęs sidabrinių ir auksinių indų bei drabužių, juos dovanojo
Rebekai; be to, jis dovanojo vertingų daiktų jos broliui ir motinai.
Gns 24 54 Jie valgė, gėrė ir pasiliko tenai per naktį. Rytą, jiems atsikėlus,
jis tarė: "Leiskite man keliauti pas mano valdovą".
Gns 24 55 Jos brolis ir motina prašė: "Tepasilieka mergina pas mus kurį laiką,
nors dešimt dienų, po to išleisime".
Gns 24 56 Jis atsakė: "Netrukdykite manęs, nes viešpats padarė mano kelionę
sėkmingą. Leiskite man grįžti pas savo valdovą".
Gns 24 57 Jie tarė: "Pašaukime mergaitę ir jos paklauskime".
Gns 24 58 Pašaukę Rebeką, klausė: "Ar keliausi su šiuo vyru?" Ji atsakė: "Taip,
keliausi".
Gns 24 59 Tada jie išlydėjo Rebeką, jos auklę, Abraomo tarną ir jo vyrus.
Gns 24 60 Atsisveikindami jie laimino ją: "Mūsų sesuo, tapk nesuskaitomų
tūkstančių motina, tavo palikuonys tevaldo savo priešų miestų vartus!"
Gns 24 61 Tada Rebeka ir jos tarnaitės išjojo ant kupranugarių, sekdamos tą
vyrą.
Gns 24 62 Tuo metu Izaokas ėjo keliu nuo Lahai Roijo šulinio, nes jis gyveno
pietų krašte.
Gns 24 63 Pavakary Izaokas buvo išėjęs į lauką pamastyti. Pakėlęs akis, jis
pamatė ateinančius kupranugarius.
Gns 24 64 Rebeka, pamačiusi Izaoką, nulipo nuo kupranugario
Gns 24 65 ir klausė tarną: "Kas tas vyras, kuris eina mums priešais per lauką?"
Tarnas atsakė: "Jis yra mano valdovas!" Tada ji apsigaubė šydu.
Gns 24 66 Tarnas papasakojo Izaokui viską, ką buvo padaręs.
Gns 24 67 Izaokas įsivedė mergaitę į savo motinos palapinę. Jis paėmė Rebeką, ir
ji tapo jo žmona, ir jis pamilo ją. Izaokas buvo paguostas po savo motinos mirties.
Gns 25 1 Abraomas dar vedė kitą žmoną, vardu Ketūra.
Gns 25 2 Ji pagimdė Zimraną, Jokšaną, Medaną, Midjaną, Išbaką ir Šuachą.
Gns 25 3 Jokšanas turėjo du sūnus: Šebą ir Dedaną. Dedano sūnūs buvo: Ašūras,
Letušas ir Leumas.
Gns 25 4 Midjano sūnūs buvo: Efa, Eferas, Henochas, Abida ir Eldava. Visi šitie
yra Ketūros vaikai.
Gns 25 5 Abraomas atidavė Izaokui visa, ką turėjo.
Gns 25 6 O sugulovių sūnams Abraomas davė dovanų ir, dar gyvas būdamas, juos

išsiuntė į rytų šalį, toliau nuo Izaoko.
Gns 25 7 Abraomas išgyveno šimtą septyniasdešimt penkerius metus.
Gns 25 8 Abraomas mirė sulaukęs žilos senatvės ir pasisotinęs gyvenimu. Jis
susijungė su savo tauta.
Gns 25 9 Jį palaidojo jo sūnūs Izaokas ir Izmaelis Machpelos oloje, Coharo
sūnaus hetito Efrono lauke, kuris buvo ties Mamre.
Gns 25 10 Tą lauką Abraomas buvo pirkęs iš hetitų. Ten yra palaidoti Abraomas ir
jo žmona Sara.
Gns 25 11 Abraomui mirus, Dievas laimino jo sūnų Izaoką, kuris gyveno prie Lahai
Rojo šulinio.
Gns 25 12 Šitie yra palikuonys Izmaelio, Abraomo sūnaus, kurį egiptietė Hagara,
Saros tarnaitė, pagimdė Abraomui.
Gns 25 13 Šitie yra jų vardai, kaip jie buvo vadinami savo giminėse: Izmaelio
pirmagimis Nebajotas ir Kedaras, Adbeelis, Mišamas,
Gns 25 14 Mišma, Dūma, Masa,
Gns 25 15 Hadaras, Tema, Jetūras, Nafišas ir Kedma.
Gns 25 16 Šitie yra Izmaelio sūnūs ir jų vardai pagal jų miestus ir gyvenvietes.
Dvylika kunigaikščių savo giminėse.
Gns 25 17 Izmaelis gyveno šimtą trisdešimt septynerius metus. Jis mirė ir
susijungė su savo tauta.
Gns 25 18 Izmaelio palikuonys gyveno nuo Havilos iki Šūro, priešais Egiptą,
Ašūro link. Jis mirė visų savo brolių akivaizdoje.
Gns 25 19 Šita yra Abraomo sūnaus Izaoko giminė. Abraomas turėjo sūnų Izaoką.
Gns 25 20 Izaokas, turėdamas keturiasdešimt metų, vedė Rebeką, Betuelio iš
Mesopotamijos dukterį, Labano seserį.
Gns 25 21 Izaokas meldėsi už savo žmoną, nes ji buvo nevaisinga. Viešpats
išklauė jo maldą, ir jo žmona Rebeka pastojė.
Gns 25 22 Kūdikiai kovojo tarpusavyje jos iščiose, ir ji tarė: "Jei taip yra,
tai kodėl man taip?" Ji nuėjo pasiklausti Viešpaties.
Gns 25 23 Viešpats jai tarė: "Dvi tautos yra tavo iščiose, dvi giminės gims iš
tavęs ir persiskirs. Viena giminė bus galingesnė už kitą, vyresnysis tarnaus jaunesniajam".
Gns 25 24 Atėjus metui gimdyti, gimė dvynukai.
Gns 25 25 Pirmasis buvo visas plaukuotas; jie pavadino jį Ezavu.
Gns 25 26 Jo brolis gimdamas laikėsi Ezavo kulnies; jį pavadino Jokūbu. Tuo
laiku Izaokui buvo šešiasdešimt metų.
Gns 25 27 Berniukams užaugus, Ezavas tapo geru medžiotoju, laukų žmogumi, o
Jokūbas buvo ramus ir mėgo gyventi palapinėse.
Gns 25 28 Izaokas mylėjo Ezavą, nes mėgo jo sumedžiotą žvėrieną, bet Rebeka
labiau mylėjo Jokūbą.
Gns 25 29 Kartą Jokūbas išsivirė viralą, o Ezavas parėjo iš lauko nuvargęs.
Gns 25 30 Ezavas tarė Jokūbui: "Duok man savo raudonojo viralo, nes aš esu
nuvargęs!" Todėl jį praminė Edomu.
Gns 25 31 O Jokūbas pasakė: "Parduok man savo pirmagimio teisę".
Gns 25 32 Ezavas tarė: "Aš mirštu, ką gi man padės pirmagimystė?"
Gns 25 33 Jokūbas pasakė: "Prisieik man!" Taip jis prisieikė ir pardavė Jokūbui
savo pirmagimio teisę.
Gns 25 34 Tada Jokūbas davė Ezavui duonos ir lėšių viralo. Jis valgė, gėrė ir
pavalgęs išėjo. Taip Ezavas paniekino savo pirmagimystę.
Gns 26 1 Šalyje vėl kilo badas kaip anksčiau Abraomo laikais. Izaokas nuėjo pas
filistinių karalių Abimelechą į Gerarą.
Gns 26 2 Jam pasirodė Viešpats ir tarė: "Neik į Egiptą. Gyvenk žemėje, kurią
tau nurodysiu.
Gns 26 3 Būk kaip ateivis šitoje šalyje. Aš būsiu su tavimi ir laiminsiu tave,
nes tau ir tavo palikuonims duosiu visas šias žemes ir ištesėsiu priesaiką, kurią daviau tavo
tėvui Abraomui.
Gns 26 4 Aš padauginsiu tavo palikuonis, kad jų bus tiek, kiek danguje
žvaigždžių, ir duosiu jiems visas šias žemes. Tavo palikuonyse bus palaimintos visos žemės
giminės,
Gns 26 5 nes Abraomas paklausė mano balso ir laikėsi mano įstatymų, įsakymų,
nuostatų ir nurodymų".
Gns 26 6 Izaokas pasiliko Gerare.
Gns 26 7 Tos vietos vyrams, teiraujantis apie jo žmoną, jis sakė: "Ji mano
sesuo", nes jis bijojo sakyti: "Ji mano žmona", kad tos vietos vyrai neužmuštų jo dėl Rebekos,
nes ji buvo graži.
Gns 26 8 Pagyvenus ten ilgesnį laiką, pasitaikė, kad filistinių karalius
Abimelechas, žiūrėdamas pro langą, pamatė Izaoką, glamonėjantį savo žmoną Rebeką.
Gns 26 9 Abimelechas pasišaukė Izaoką ir tarė: "Man aišku, kad ji tavo žmona!
Kodėl sakei: 'Ji mano sesuo'?" Izaokas jam atsakė: "Bijojau, kad nereikėtų dėl jos mirti".
Gns 26 10 Tada Abimelechas tarė: "Kodėl mums taip padarei? Juk kas nors galėjo
sugulėti su tavo žmona, ir tu būtum apkaltinęs mus!"
Gns 26 11 Abimelechas įspėjo visą tautą: "Kas palies šitą vyrą ar jo žmoną, bus
baudžiamas mirtimi".

Gns	26	12	Izaokas įdirbo žemę ir gavo tais metais šimteriopą derlių, nes
Viešpats jį laimino.			
Gns	26	13	Ir jis tapo didis žmogus, ir toliau augo, ir plėtėsi, kol tapo labai
didis.			
Gns	26	14	Jis turėjo daug gyvulių ir avių, ir didelį skaičių tarnų, todėl jam
pavydėjo filistinai.			
Gns	26	15	Visus šulinius, kuriuos jo tėvo tarnai buvo iškasę Abraomo dienomis,
filistinai užvertė žemėmis.			
Gns	26	16	Abimelechas tarė Izaokui: "Pasitrauk nuo mūsų, nes tu pasidarei daug
galingesnis už mus!"			
Gns	26	17	Izaokas pasitraukė iš ten, pasistatė palapinę Geraros slėnyje ir ten
gyveno.			
Gns	26	18	Tada Izaokas vėl atkasė šulinius, kuriuos Abraomas, jo tėvas, buvo
iškasęs ir filistinai, Abraomui mirus, buvo užvertę. Jis juos pavadino tais pačiais vardais,			
kuriais jo tėvas juos buvo pavadinęs.			
Gns	26	19	Izaoko tarnai kasė šulinį slėnyje ir rado vandens versmę.
Gns	26	20	Geraro piemenys ginčijosi su Izaoko piemenimis: "Mums priklauso
vanduo!" Jis pavadino tą šulinį Eseku, nes jie ginčijosi su juo.			
Gns	26	21	Po to jis iškasė kitą šulinį, bet jie ir dėl to susiginčijo. Jis jį
pavadino Sitna.			
Gns	26	22	Iš ten jis kėlėsi toliau ir vėl iškasė šulinį. Dėl šito jie
nebesiginčijo. Jis jį pavadino Rehobotu ir tarė: "Dabar mums Viešpats suteikė daug vietos,			
galėsime plėstis šalyje".			
Gns	26	23	Iš ten jis persikėlė į Beer Šebą.
Gns	26	24	Tą naktį pasirodė jam Viešpats ir tarė: "Aš esu tavo tėvo Abraomo
Dievas. Nebijok! Aš esu su tavimi ir dėl mano tarno Abraomo laiminsiu tave bei padauginsiu			
tavo palikuonis".			
Gns	26	25	Izaokas čia pastatė aukurą ir šaukėsi Viešpaties vardo, ir čia jis
ištiesė savo palapinę. Jo tarnai toje vietoje iškasė šulinį.			
Gns	26	26	Abimelechas iš Geraro atvyko pas jį su savo draugu Achuzatu ir
kariuomenės vadu Picholu.			
Gns	26	27	Izaokas paklausė: "Ko atėjote? Juk jūs nekenčiate manęs ir mane
išvarėte!"			
Gns	26	28	Jie atsakė: "Mes aiškiai matome, kad Viešpats yra su tavimi, todėl
sakome: 'Tarkimės, sudarykime sandorą!'"			
Gns	26	29	Nesielk su mumis piktai, juk ir mes tavęs neskriaudėme, gerai elgėmės
su tavimi ir išleidome ramybėje. Tu esi Viešpaties palaimintasis!"			
Gns	26	30	Izaokas iškėlė jiems pokylį, jie valgė ir gėrė.
Gns	26	31	Atsikėlę anksti rytą, jie sudarė sandorą. Po to Izaokas juos išleido,
ir jie iškeliavo ramybėje.			
Gns	26	32	Tą pačią dieną Izaoko tarnai atėję pranešė jam apie naujai iškastą
šulinį, sakydami: "Mes radome vandens".			
Gns	26	33	Ir jis pavadino jį Šiba, todėl tas miestas ligi šios dienos
tebevadinamas Beer Šeba.			
Gns	26	34	Ezavas, turėdamas keturiasdešimt metų, vedė hetito Beerio dukterį
Juditą ir hetito Elono dukterį Basmatą.			
Gns	26	35	Jos apkartino Izaoko ir Rebekos gyvenimą.
Gns	27	1	Izaokas paseno, ir jo akys taip aptemo, kad jis nebegalėjo matyti. Jis
pasišaukė savo vyresnįjį sūnų Ezavą ir tarė jam: "Mano sūnau". Tas atsiliepė: "Aš čia".			
Gns	27	2	Jis tarė: "Aš jau pasenau, nežinau savo mirties dienos.
Gns	27	3	Imk savo medžioklės įrankius, strėlinę ir lanką, ir, išėjęs į lauką,
sumedžiok ką nors.			
Gns	27	4	Paruošk man valgį, kokį mėgstu, atnešk jį man, kad valgyčiau ir mano
siela tave palaimintų, prieš man numirštant".			
Gns	27	5	Rebeka girdėjo Izaoką kalbant savo sūnui Ezavui. Kai Ezavas išėjo į
lauką medžioti,			
Gns	27	6	Rebeka tarė savo sūnui Jokūbui: "Aš girdėjau tėvą kalbant tavo broliui
Ezavui:			
Gns	27	7	'Sumedžiojęs ką, paruošk man skanų valgį, kad pavalgęs galėčiau tave
palaiminti Viešpaties akivaizdoje prieš savo mirtį'.			
Gns	27	8	Taigi dabar, sūnau, klausyk mano patarimo, ką tau sakysiu.
Gns	27	9	Eik ir išrink iš kaimenės du geriausius ožiukus ir atnešk, kad
paruoščiau iš jų tėvo mėgstamą valgį.			
Gns	27	10	Tu jį įneši tėvui, kad jis valgytų ir tave palaimintų prieš savo
mirtį".			
Gns	27	11	Bet Jokūbas atsakė savo motinai Rebekai: "Mano brolio Ezavo kūnas
apaukęs plaukais, o aš žmogus neplaukuotas.			
Gns	27	12	Jei mano tėvas mane palytės, tada pasirodysiu kaip apgavikas. Taip
užsitrauksiu prakeikimą-ne palaiminimą".			
Gns	27	13	Tačiau motina jam atsakė: "Sūnau, tas prakeikimas tekrinta ant manęs!
Tik klausyk manęs ir nuėjęs atnešk, ką sakiau!"			
Gns	27	14	Taigi jis nuėjęs atnešė motinai ožiukus, o ji pagamino skanų valgį,

kurį mėgo tėvas.

Gns 27 15 Tada Rebeka, paėmusi savo vyriausiojo sūnaus Ezavo geriausius
drabužius, kurie buvo namie, apvilko jais jaunesnįjį sūnų Jokūbą.
Gns 27 16 o ožiukų kailiais apvyniojo jo neplaukuotas rankas ir kaklą.
Gns 27 17 Tada ji padavė paruoštą valgį ir duonos savo sūnui Jokūbui.
Gns 27 18 Jokūbas, įėjęs pas savo tėvą, tarė: "Mano tėve!" o tas atsiliepė: "Aš
čia. Kas tu esi, mano sūnau?"
Gns 27 19 Jokūbas atsakė: "Aš esu Ezavas, tavo pirmagimis. Padariau, kaip man
liepei. Kelkis, sėsk ir valgyk, ką sumedžiojau, kad tavo siela palaimintų mane".
Gns 27 20 Izaokas paklausė: "Kaipgi, mano sūnau, taip greitai suradai?" Tas
atsakė: "Viešpats, tavo Dievas, suteikė man laimės".
Gns 27 21 Izaokas tarė Jokūbui: "Prieik, kad galėčiau paliesti tave, mano sūnau,
ir įsitikinčiau, ar tu tikrai esi mano sūnus Ezavas".
Gns 27 22 Jokūbas priėjo prie savo tėvo. Tas, jį palietęs, tarė: "Balsas Jokūbo,
bet rankos Ezavo".
Gns 27 23 Jis neatpažino jo, nes rankos buvo plaukuotos kaip jo brolio Ezavo;
taip Izaokas palaimino Jokūbą.
Gns 27 24 Tėvas paklausė: "Ar tu tikrai esi mano sūnus Ezavas?" Tas atsiliepė:
"Taip, esu".
Gns 27 25 Izaokas tarė: "Atnešk, ką sumedžiojai, kad mano siela galėtų tave
palaiminti". Jokūbas atnešė jam, ir šis valgė, ir jis atnešė jam vyno, ir šis gėrė.
Gns 27 26 Tada jo tėvas Izaokas jam tarė: "Prieik ir pabučiuok mane, sūnau!"
Gns 27 27 Šis priėjęs pabučiavo jį, o tėvas, užuodęs Ezavo drabužių kvapą,
laimindamas jį tarė: "Mano sūnaus kvapas, kaip kvapas laukų, kuriuos palaimino Viešpats.
Gns 27 28 Tau Dievas teduoda dangaus rasos, derlingos žemės ir apščiai javų bei
vyno!"
Gns 27 29 Tetarnauja tau tautos ir tenusilenkia prieš tave giminės! Viešpatauk
savo broliams, ir tesilenkia prieš tave tavo motinos sūnus! Kas tave keiktų, tebūna
prakeiktas, o kas tave laimintų, tebūna palaimintas!"
Gns 27 30 Izaokui baigus laiminti Jokūbą ir jam tik išėjus iš savo tėvo Izaoko,
jo brolis Ezavas grįžo iš medžioklės.
Gns 27 31 Jis irgi paruošė skanų valgį ir, atnešęs tėvui, tarė: "Kelkis, tėve,
ir valgyk savo sūnaus medžioklės laimikio, kad tavo siela mane palaimintų!"
Gns 27 32 Bet Izaokas klausė: "Kas tu esi?" Šis atsakė: "Aš esu tavo sūnus, tavo
pirmagimis Ezavas".
Gns 27 33 Tada Izaokas išsigando ir drebėdamas tarė: "Kas gi buvo tas, kuris
anksčiau sumedžiojo ir man atnešė valgį? Aš, prieš tau pareinant, valgiau ir jį palaiminau.
Jis ir bus palaimintas!"
Gns 27 34 Ezavas, išgirdęs savo tėvo žodžius, pradėjo labai garsiai ir graudžiai
verkti, sakydamas tėvui: "Mano tėve, palaimink ir mane!"
Gns 27 35 Bet tėvas atsakė: "Tavo brolis klasta gavo tavo palaiminimą".
Gns 27 36 Ezavas tarė: "Teisingai jį pavadino Jokūbu. Juk jis jau du kartus
apgavo mane: paėmė mano pirmagimio teisę ir štai dabar-tavo palaiminimą. Nejaugi tu man
nepalaimini?"
Gns 27 37 Izaokas atsakė Ezavui: "Aš jį padariau tavo valdovu ir visus jo
brolius atidaviau jam tarnais, javais ir vynu jį aprūpinau. Ką gi galiu padaryti dėl tavęs,
mano sūnau?"
Gns 27 38 Ezavas tarė tėvui: "Tėve, ar tik vieną turi palaiminimą? Palaimink ir
mane!" Ir Ezavas balsu verkė.
Gns 27 39 Jo tėvas Izaokas atsakė: "Tu neturėsi derlingos žemės savo
gyvenvietėje ir dangaus rasos.
Gns 27 40 Savo kardu tu maitinsies ir savo broliui tarnausi. Bet ateis laikas,
kada pasipriešinsi ir nusimesi jo jungą".
Gns 27 41 Ezavas nekentė Jokūbo dėl tėvo palaiminimo. Ir Ezavas sakė savo
širdyje: "Artėja gedulo dienos dėl tėvo, tada užmušiu savo brolių Jokūbą!"
Gns 27 42 Rebekai buvo perduoti jos vyresniojo sūnaus žodžiai. Ji tada pasišaukė
savo jaunesnįjį sūnų Jokūbą ir tarė: "Tavo brolis Ezavas rengiasi atkeršyti tau ir nori
užmušti tave."
Gns 27 43 Taigi dabar, mano sūnau, klausyk manęs! Bėk pas mano brolių Labaną į
Charaną
Gns 27 44 ir gyvenk pas jį, kol paliaus tavo brolio rūstybė,
Gns 27 45 kol tavo brolio pyktis atsileis ir jis pamirš, ką jam padarei! Po to
aš nusiųsiu ką nors, kad tave pargabentų. Kodėl turėčiau jūsų abiejų netekti vieną dieną?"
Gns 27 46 Rebeka tarė Izaokui: "Man įgriso mano gyvenimas dėl hetitų dukterų.
Jei dar ir Jokūbas ves hetitę, tai kam man begyventi?"
Gns 28 1 Izaokas pasišaukė Jokūbą, palaimino jį ir jam įsakė: "Neimk žmonos iš
kanaaniečių giminės.
Gns 28 2 Keliauk į Mesopotamiją, į tavo motinos tėvo Betuelio namus, ir iš tavo
motinos brolio Labano dukterų pasirink žmoną,
Gns 28 3 o visagalis Dievas telaimina tave ir tepadaro tave vaisingą, ir
tepadaugina tave, kad iš tavęs kiltų daugybė tautų!
Gns 28 4 Jis tesuteikia tau ir tavo palikuonims Abraomo palaiminimą, kad

paveldėtum žemę, kurioje esi svetimšalis, kurią Dievas atidavė Abraomui".
Gns 28 5 Izaokas išleido Jokubą. Tas išėjo į Mesopotamiją pas Labaną, siro
Betuelio sūnų, Jokūbo ir Ezavo motinos Rebekos brolių.
Gns 28 6 Ezavas pamatė, kad Izaokas palaimino Jokubą ir jį išsiuntė į
Mesopotamiją žmonos pasirinkti ir, laimindamas jį, įsakė: "Neimk žmonos iš kanaaniečių
dukterų".
Gns 28 7 Jokūbas paklausė savo tėvo ir iškeliaavo į Mesopotamiją.
Gns 28 8 Ezavas įsitikino, kad kanaanietės nepatinka jo tėvui Izaokui.
Gns 28 9 Tada Ezavas, nuėjęs pas Izmaelį, be savo turimųjų žmonių dar vedė
Mahalatą, Abraomo sūnaus Izmaelio dukterį, Nebajoto seserį.
Gns 28 10 Jokūbas, išvykęs iš Beer Šebos, keliavo į Charaną.
Gns 28 11 Jis, pasiekęs vieną vietovę, ten pasiliko nakvoti, nes saulė jau buvo
nusileidusi. Paėmęs vieną iš ten gulincijų akmenų, pasidėjo priegalviu ir atsigulė.
Gns 28 12 Jis sapnavo kopėčias, pastatytas ant žemės, kurių viršus siekė dangų,
o Dievo angelai jomis laipiojo aukštyne ir žemyn.
Gns 28 13 Kopėčių viršuje stovėjo viešpats ir tarė: "Aš esu Viešpats, tavo tėvo
Abraomo ir Izaoko Dievas. Tą žemę, ant kurios guli, atiduosiu tau ir tavo palikuonims.
Gns 28 14 O tavo palikuonių bus kaip žemės dulkių; tu išsiplėsi į vakarus ir į
rytus, į šiaurę ir į pietus; tavyje ir tavo palikuonyse bus palaimintos visos žemės giminės!
Gns 28 15 Aš būsiu su tavimi ir tave saugosiu, ir lydėsiu visur, ir vėl tave
parvesiu į šią žemę; nepaliksiu tavęs, kol įvykdysiu tai, ką esu pažadėjęs".
Gns 28 16 Jokūbas, pabudęs iš miego, tarė: "Tikrai Viešpats yra šioje vietoje,
o aš to nežinojau!"
Gns 28 17 Jis nusigandęs tarė: "Kokia baisi šita vieta! Čia ne kas kita, kaip
Dievo namai, dangaus vartai!"
Gns 28 18 Jokūbas, atsikėlęs anksti rytą, paėmė akmenį, kurį buvo pasidėjęs
priegalviu, pastatė jį paminklu ir užpylė aliejaus ant jo.
Gns 28 19 Jis pavadino tą vietą Beteliu; anksčiau tas miestas vadinosi Lūzas.
Gns 28 20 Jokūbas padarė įžadą: "Jei Viešpats Dievas bus su manimi, mane saugos
šitame kely ir duos man duonos valgyti ir drabužių apsivilkti,
Gns 28 21 jei ramybėje sugrišiu į savo tėvo namus, tada Viešpats bus mano
Dievas.
Gns 28 22 Ir šitas akmuo, kurį pastačiau paminklu, bus Dievo namai. Ir iš visko,
ką man suteiksi, atiduosiu Tau dešimtąją dalį".
Gns 29 1 Jokūbas keliaudamas atėjo į rytų šalį.
Gns 29 2 Jis pamatė šulinį ir prie jo sugulusias tris avių bandas; iš to
šulinio girdydavo bandas. Ant šulinio angos buvo užristas didelis akmuo.
Gns 29 3 Suvarius visas bandas, atrisdavo tą akmenį nuo šulinio angos ir
pagirdydavo avis, po to vėl užrisdavo tą akmenį.
Gns 29 4 Jokūbas klausė: "Broliai, iš kur jūs esate?" Tie atsakė: "Iš Charano".
Gns 29 5 Jis vėl klausė: "Ar pažįstate Labaną, Nahoro sūnų?" Jie atsakė:
"Pažįstame".
Gns 29 6 Jis klausė: "Kaip jam sekasi?" Tie atsakė: "Gerai. Štai jo duktė
Rachelė ateina su avimis!"
Gns 29 7 Jokūbas tarė: "Dar anksti, ne laikas suvaryti gyvulius. Pagirdykite
avis ir ganykite!"
Gns 29 8 Bet jie atsakė: "Negalime, kol suvarys visas bandas ir nuris tą akmenį
nuo šulinio angos. Tik tada pagirdysime avis".
Gns 29 9 Jam bekalbant su jais, Rachelė atėjo su savo tėvo avimis, kurias ji
ganė.
Gns 29 10 Jokūbas, pamatęs Rachelę, savo dėdės Labano dukterį, ir savo dėdės
Labano avis, priėjęs nurito akmenį nuo šulinio angos ir pagirdė savo motinos brolio Labano
avis.
Gns 29 11 Po to Jokūbas pabučiavo Rachelę ir balsu pravirko.
Gns 29 12 Jokūbas pasisakė jai esąs jos tėvo brolis, Rebekos sūnus. Ta nubėgusi
pranešė tėvui.
Gns 29 13 Labanas, išgirdęs žinią apie savo sesers sūnų Jokubą, atbėgo jo
pasitikti; jį apkabinęs ir pabučiavęs, nusivedė į savo namus, o tas viską išsipasakojo
Labanui.
Gns 29 14 Labanas jam tarė: "Tikrai tu esi mano kūnas ir mano kaulas!" Jis
gyveno pas jį visą mėnesį.
Gns 29 15 Ir Labanas tarė Jokūbui: "Ar dėl to, kad esi mano brolis, turėtum man
veltui tarnauti? Pasakyk, kuo tau atlyginti?"
Gns 29 16 Labanas turėjo dvi dukteris: vyresnioji vardu Lėja, o
jaunesnioji-Rachelė.
Gns 29 17 Lėjos akys buvo silpnos, o Rachelė buvo gražaus veido ir dailios
išvaizdos.
Gns 29 18 Jokūbas pamilo Rachelę ir pasakė: "Aš tau tarnausiu septynerius metus
už jaunesniąją dukterį Rachelę".
Gns 29 19 Labanas atsakė: "Mieliau aš ją duosiu tau negu kitam. Lik pas mane!"
Gns 29 20 Jokūbas tarnavo už Rachelę septynerius metus. Kadangi jis mylėjo ją,
jam tas laikas atrodė kaip kelios dienos.

Gns 29 21 Po to Jokūbas tarė Labanui: "Duok man mano žmoną, nes atėjo laikas, kad pas ją įeičiau!"

Gns 29 22 Labanas sukvietė visus tos vietovės žmones ir iškėlė puotą.

Gns 29 23 Vakare jis įvedė savo dukterį Lėją pas jį, ir jis įėjo pas ją.

Gns 29 24 Labanas davė Lėjai savo tarnaitę Zilpą.

Gns 29 25 Rytui išaušus, pasirodė, kad tai buvo Lėja. Tada jis tarė Labanui: "Ką man padarei! Ar ne už Rachelę tarnavau? Kam tad mane apgavai?"

Gns 29 26 Labanas atsakė: "Mūsų krašte taip nedaro, kad išleistų jaunesniąją anksčiau už vyresniąją.

Gns 29 27 Pabaik šią savaitę, po to duosiu tau Rachelę, už kurią tarnausi dar kitus septynerius metus!"

Gns 29 28 Jokūbas sutiko ir pabaigė tą savaitę. Tada Labanas davė jam savo dukterį Rachelę už žmoną.

Gns 29 29 Labanas davė savo dukteriai Rachelėi tarnaitę Bilhą.

Gns 29 30 Jis įėjo ir pas Rachelę ir mylėjo ją labiau už Lėją; ir tarnavo dar kitus septynerius metus.

Gns 29 31 Viešpats matydamas, kad Jokūbas Lėjos nemylėjo, padarė ją vaisingą, o Rachelę-nevaisingą.

Gns 29 32 Lėja pastojė ir pagimdė sūnų, kurį pavadino Rubenu, nes ji sakė: "Viešpats atsižvelgė į mano sielvartą; dabar mane mylės mano vyras".

Gns 29 33 Ji pagimdė kitą sūnų ir tarė: "Kadangi Viešpats išgirdo, kad manęs nemylė, jis davė man dar ir šitą". Ji pavadino jį Simeonu.

Gns 29 34 Po to ji vėl pagimdė sūnų ir tarė: "Dabar mano vyras prisiriš prie manęs, nes aš jam pagimdžiau tris sūnus". Todėl ji pavadino jį Leviu.

Gns 29 35 Ji vėl pastojė ir pagimdė sūnų, ir tarė: "Dabar šlovinsiu Viešpatį". Todėl ji pavadino jį Judu. Po to ji liovėsi gimdžiusi.

Gns 30 1 Rachelė matydama, kad ji nevaisinga, pavydėjo savo seseriai Lėjai ir tarė Jokūbui: "Duok man vaikų, kitaip aš mirsiu!"

Gns 30 2 Jokūbas, supykęs ant Rachelės, tarė: "Ar aš Dievas, kuris tau vaikų neduoda?"

Gns 30 3 Tada ji tarė: "Štai mano tarnaitė Bilha. Ėik pas ją, kad ji pagimdytų ant mano kelių ir aš galėčiau turėti vaikų iš jos".

Gns 30 4 Ji davė jam už žmoną savo tarnaitę Bilhą, ir Jokūbas įėjo pas ją.

Gns 30 5 Bilha pastojė ir pagimdė Jokūbui sūnų.

Gns 30 6 Tada Rachelė tarė: "Dievas teisingai nusprendė dėl manęs, išklausydamas mano balsą ir davė man sūnų". Todėl ji pavadino jį Danu.

Gns 30 7 Rachelės tarnaitė Bilha pastojė ir pagimdė Jokūbui antrą sūnų.

Gns 30 8 Tada Rachelė tarė: "Didžioje grumtynėje grūmiausi su savo seserimi ir nugalėjau". Ir ji pavadino jį Neftalium.

Gns 30 9 Lėja matydama, kad nebegali daugiau gimdyti, davė Jokūbui savo tarnaitę Zilpą už žmoną.

Gns 30 10 Zilpa, Lijos tarnaitė, pagimdė Jokūbui sūnų.

Gns 30 11 Tada Lėja tarė: "Laimingai!" Ir ji pavadino jį Gadu.

Gns 30 12 Vėliau Zilpa pagimdė Jokūbui antrą sūnų.

Gns 30 13 Tada Lėja tarė: "Aš laimingoji! Nes moterys vadinasi mane palaiminta". Ir ji pavadino jį Ašeru.

Gns 30 14 Kviečių pjūties metu Rubenas išėjęs rado mandragorų ir juos parnešė savo motinai Lėjai. Tada Rachelė tarė Lėjai: "Duok man savo sūnaus mandragorų".

Gns 30 15 Bet ji atsakė: "Ar negana tau, kad turi mano vyrą, ar nori atimti ir mano sūnaus mandragorus?" Rachelė tarė: "Tegul jis šią naktį praleidžia su tavimi už tavo sūnaus mandragorus!"

Gns 30 16 Jokūbui pareinant vakare iš lauko, Lėja išėjo jo pasitikti ir tarė: "Tu eisi pas mane, nes aš tave pasamdžiau už mano sūnaus mandragorus". Taip jis praleido su ja tą naktį.

Gns 30 17 Dievas išklause Lėją; ji pagimdė Jokūbui penktąjį sūnų.

Gns 30 18 Tada Lėja tarė: "Dievas man atlygino, nes aš daviau savo tarnaitę savo vyrui". Ji pavadino jį Isacharu.

Gns 30 19 Lėja vėl pastojė ir pagimdė Jokūbui šeštąjį sūnų.

Gns 30 20 Tada Lėja tarė: "Dievas apdovanojo mane gera dovana; dabar mano vyras gyvens su manimi, nes aš jam pagimdžiau šešis sūnus". Ir ji praminė jį Zabuloną.

Gns 30 21 Po to ji pagimdė dukterį ir ją pavadino Dina.

Gns 30 22 Dievas atsiminė Rachelę, išklause ją ir padarė vaisingą.

Gns 30 23 Ji pagimdė sūnų ir tarė: "Dievas pašalino mano gėdą".

Gns 30 24 Ji pavadino jį Juozapu, sakydama: "Viešpats duos man dar kitą sūnų!"

Gns 30 25 Rachelėi pagimdžius Juozapą, Jokūbas tarė Labanui: "Paleisk mane, grįšiu į tėvynę, į savo šalį!"

Gns 30 26 Duok man mano žmonas ir mano vaikus, už kuriuos tau tarnavau, ir leisk man eiti. Tu juk žinai, kaip aš tau tarnavau!"

Gns 30 27 Labanas jam tarė: "O kad aš rasčiau malonę tavo akyse! Aš patyriau, kad viešpats laimino mane dėl tavęs.

Gns 30 28 Nustatyk tu pats sau užmokestį, ir aš tau jį duosiu!"

Gns 30 29 Jokūbas atsakė: "Tu pats žinai, kaip tau tarnavau ir kokia tapo tavo

banda mano priežiūroje.

Gns 30 30 Tu mažai turėjai prieš man atvykstant, bet dabar tai smarkiai padaugėjo, nes Viešpats tave laimino, kai aš atėjau. O dabar ar ne laikas man pasirūpinti savo namais?"

Gns 30 31 Labanas tarė: "Ką turiu tau duoti?" Jokūbas atsakė: "Nieko man neduok! Jei sutiksi su mano reikalavimu, aš vėl ganysiu ir saugosiu tavo kaimenę."

Gns 30 32 Šiandien pereisiu visas avių bandas, išskirdamas iš jų kiekvieną dėmėtą bei lopiniuotą avį ir kiekvieną juodą avį, ir visas lopiniuotas bei dėmėtas ožkas. Tai bus mano atlyginimas.

Gns 30 33 Mano sąžiningumas kalbės už mane, kai ateis laikas man atsiimti užmokestį tavo akivaizdoje. Visa, kas nebus dėmėta bei lopiniuota tarp ožkų ir avių, tebūna kaip mano pavogta!"

Gns 30 34 Labanas atsakė: "Sutinku. Tebūna kaip sakai!"

Gns 30 35 Ir jis atskyrė tą dieną ožkas ir avis, ožius ir avinus-lopiniuotus ir dėmėtus; visus vienos spalvos gyvulius atidavė savo sūnams.

Gns 30 36 Labanas nustatė, kad tarp jo ir Jokūbo būtų trijų dienų atstumas. Jokūbas ganė likusią Labano kaimenę.

Gns 30 37 Jokūbas, paėmęs žalias drebulių, migdolų ir liepų lazdeles, išlupinėjo jose dryžius, kad tose vietose, kur buvo žievė, būtų balta.

Gns 30 38 Jis tas išpjaustytas lazdeles sudėjo į lovius, į kuriuos pilamas vanduo, prie kurių bandos ateidavo gerti, ir atėję gerti imdavo poruotis.

Gns 30 39 Ir avys poruodavosi, žiūrėdamos į lazdeles; ir jos vesdavo dryžuotus, dėmėtus ir lopiniuotus ėriukus.

Gns 30 40 Jokūbas perskyrė savo bandą. Jis sudėjo lazdeles taip, kad jo avys ir Labano avys matytų jas. Jis laikė savo bandas atskirai ir nesuleisdavo jų su Labano bandomis.

Gns 30 41 Kai poravosi stipresnieji gyvuliai, Jokūbas įdėdavo lazdeles į lovius taip, kad gyvuliai matytų jas ir poruotųsi.

Gns 30 42 Silpniesiems gyvuliams poruojantis, jis neįdėdavo tų lazdelių. Taigi silpniesieji teko Labanui, o stipresnieji Jokūbui.

Gns 30 43 Taip šis žmogus nepaprastai pralobo. Jis turėjo daug tarnų ir tarnaičių, galvijų, avių, kupranugarių ir asilų.

Gns 31 1 Jokūbas girdėjo Labano sūnus kalbant: "Jokūbas pasiglemžė visa, kas priklausė mūsų tėvui. Iš mūsų tėvo jis įsigijo visą šitą turtą".

Gns 31 2 Be to, Jokūbas pastebėjo, kad Labanas jo atžvilgiu nebuvo toks pat kaip anksčiau.

Gns 31 3 Viešpats tarė Jokūbui: "Grįžk į tėvų šalį pas savo gimines. Aš būsiu su tavimi!"

Gns 31 4 Jokūbas pasišaukė Rachelę ir Lėją į lauką prie savo bandos

Gns 31 5 ir joms tarė: "Aš matau, kad jūsų tėvas mano atžvilgiu nebėra toks kaip anksčiau. Bet mano tėvo Dievas buvo su manimi.

Gns 31 6 Jūs pačios žinote, kaip visomis jėgomis tarnavau jūsų tėvui.

Gns 31 7 Jūsų tėvas apgaudinėjo mane ir dešimt kartų keitė mano atlyginimą. Tačiau Dievas neleido jam manęs skriausti.

Gns 31 8 Jei jis sakė: 'Dėmėtieji tebūna tavo atlyginimas', visos ožkos ir avys vedė dėmėtus. O jei jis sakė: 'Dryžuotieji tebūna tavo atlyginimas', visos avys ir ožkos vedė dryžuotus.

Gns 31 9 Taip Dievas atėmė jūsų tėvo gyvulius ir man atidavė.

Gns 31 10 Gyvulių poravimosi metu sapne mačiau, kad dryžuotieji, dėmėti ir kerši patinai eina prie patelių.

Gns 31 11 Tada Dievo angelas sapne man tarė: 'Jokūbai!' Aš atsiliepiu: 'Aš čia!'

Gns 31 12 Jis tarė: 'Žiūrėk, visi dryžuoti, dėmėti ir kerši patinai eina prie patelių! Aš mačiau visa, ką Labanas tau darė.

Gns 31 13 Aš esu Betelio Dievas, kur tu patepei akmenis paminklą ir davei įžadą. Išeik iš šitos šalies ir sugrįžk į savo gimtinę!' "

Gns 31 14 Tada Rachelė ir Lėja kalbėjo: "Ar mums dar yra dalis tėvo namuose?"

Gns 31 15 Argi mes nelaikomos svetimomis? Juk jis pardavė mus ir gautus pinigus už mus naudojo sau.

Gns 31 16 Iš tikrųjų visi turtai, kuriuos Dievas atėmė iš mūsų tėvo, priklauso mums ir mūsų vaikams. Taigi dabar daryk visa, ką Dievas tau įsakė".

Gns 31 17 Jokūbas užsodino ant kupranugarių savo vaikus ir žmonas,

Gns 31 18 išsivare visus savo gyvulius ir pasiėmė visą savo mantą, kurią jis buvo įsigijęs Mesopotamijoje, kad eitų pas savo tėvą Izaoką į Kanaano šalį.

Gns 31 19 Labanas tuo metu kirpo avis. Tada Rachelė pavogė dievukus, kurie priklausė jos tėvui.

Gns 31 20 Jokūbas apgavo sirą Labaną, nes pabėgo, nieko nesakęs.

Gns 31 21 Jis pasiėmė viską, kas jam priklausė; persikėlęs per upę, pasuko į Gileado kalnyną.

Gns 31 22 Trečią dieną Labanui pranešė, kad Jokūbas pabėgo.

Gns 31 23 Tada Labanas, pasiėmęs savo brolius, vijosi jį septynias dienas ir pasiėjo Gileado kalnyne.

Gns 31 24 Dievas sapne atėjo pas sirą Labaną ir tarė: "Saugokis, nekalbėk su

Jokūbu šturkščiai!"

Gns 31 25 Jokūbas jau buvo pasistatęs palapinę kalnyne, kai Labanas jį pasivijo.
 Labanas su savo broliais taip pat pasistatė palapinę Gileado kalnyne
 Gns 31 26 ir tarė Jokūbui: "Kodėl taip pasielgei ir iškeliavai nieko man
 nesakęs, slapta išsivarydamas mano dukteris kaip karo belaisves?
 Gns 31 27 Kodėl slapčia pabėgai ir pasislėpei nuo manęs? Jei būtum man
 pasisakęs, būčiau išlydėjęs tave iškilmingai, su dainomis, būgnais ir arfomis.
 Gns 31 28 Tu neleidai man pabučiuoti vaikaitių ir dukterų. Tu pasielgei
 neprotingai.
 Gns 31 29 Aš galėčiau tau pakenkti, bet tavo tėvo Dievas sapne pasakė man:
 'Saugokis, nekalbėk su Jokūbu šturkščiai'.
 Gns 31 30 Žinau, tu išsiilgai savo tėvo namų ir todėl iškeliavai, bet kodėl
 pavogei mano dievukus?"
 Gns 31 31 Jokūbas atsakė Labanui: "Pabėgau bijodamas, kad prievarta neatimtum iš
 manęs savo dukterų.
 Gns 31 32 O dėl vagystės, tai tas, pas kurį rasi savo dievukus, temiršta! Mūsų
 aki vaizdoje ieškok ir pasiimk, kas tavo". Jokūbas nežinojo, kad Rachelė buvo pavogusi
 dievukus.
 Gns 31 33 Labanas patikrino Jokūbo, Lėjos ir abiejų tarnaičių palapines, bet
 nieko nerado. Tada jis, išėjęs iš Lėjos palapinės, įėjo į Rachelės palapinę.
 Gns 31 34 Bet Rachelė dievukus buvo paslėpusi kupranugario balne ir atsisėdusi
 ant jų. Labanas iškrėtė visą palapinę, bet nerado.
 Gns 31 35 Ji tarė savo tėvui: "Nepyk, mano viešpatie, kad negaliu atsikelti, nes
 su manimi vyksta tai, kas darosi moteriškėms". Jis ieškojo, bet dievukų nerado.
 Gns 31 36 Jokūbas supyko ir barė Labaną: "Kuo nusikaltai, kuo nusidėjau, kad su
 tokiu užsidegimu mane vijaisi
 Gns 31 37 ir iškrėtei visus mano daiktus? Ką radai iš savo turtų? Pavesk tą
 reikalą mano ir savo giminaičiams, tegul jie išsprendžia mudviejų bylą!
 Gns 31 38 Dvidešimt metų aš pas tave tarnavau. Tavo avys ir ožkos nebuvo
 bergždžios, ir tavo bandos avinių aš nevalgiau.
 Gns 31 39 Kas žvėrių sudraskyta, nenešiau tau. Aš pats turėjau atlyginti
 nuostolį. Iš manęs reikalavai atlyginti, kas pavogta dieną ar naktį.
 Gns 31 40 Aš dieną kenčiau kaitrą, naktį-šaltį, ir miegas bėgo nuo mano akių.
 Gns 31 41 Taip dvidešimt metų tarnavau tavo namuose: keturiolika metų už
 dukteris ir šešerius metus už bandą. Tu dešimt kartų keitei mano atlyginimą!
 Gns 31 42 Jei mano tėvo Dievas, Abraomo Dievas, kurio bijojosi Izaokas, nebūtų
 buvęs su manimi, tikrai dabar būtum mane išleidęs tuščiomis rankomis. Mano priespaudą ir vargą
 matė Dievas ir praėjusią naktį sudraudė tave".
 Gns 31 43 Labanas atsakė Jokūbui: "Dukterys yra mano dukterys, vaikaitiai-mano
 vaikaitiai, banda-mano banda, ir visa, ką matai, man priklauso. O ką galiu šiandien daryti
 savo dukterims ir jų vaikams?
 Gns 31 44 Todėl ateik ir padarykime sandorą-aš ir tu. Ir tai tebūna liudijimas
 tarp manęs ir tavęs!"
 Gns 31 45 Tada Jokūbas, suradęs akmenį, pastatė paminklą.
 Gns 31 46 Po to Jokūbas liepė savo giminaičiams: "Pririnkite akmenų!" Tie
 pririnkę sukrovė juos, ir ant tos krūvos jie valgė.
 Gns 31 47 Labanas tuos akmenis pavadino Jegar Sahaduta, o Jokūbas- galedu.
 Gns 31 48 Labanas tarė: "Šita akmenų krūva yra liudytoja tarp manęs ir tavęs".
 Todėl ji vadinama Galedu
 Gns 31 49 ir Micpa, nes jis sakė: "Viešpats tegu stebi mane ir tave, kai būsime
 vienas nuo kito atsiskyrę!
 Gns 31 50 Jeigu tu skriausi mano dukteris ar vesi dar daugiau žmonių, nors nėra
 žmonių tarp mūsų, bet Dievas yra mūsų liudytojas".
 Gns 31 51 Labanas toliau kalbėjo Jokūbui: "Štai akmenų krūva ir paminklas, kurį
 pastačiau tarp mūsų.
 Gns 31 52 Ši krūva bus liudytojas ir paminklas bus liudytojas, kad aš neisiu pas
 tave pro šitą akmenų krūvą, nė tu eisi pas mane pro šitą akmenų krūvą ir šitą paminklą su
 piktu kėslu!
 Gns 31 53 Abraomo ir Nahoro Dievas, jų tėvų Dievas, tebūna teisėjas tarp
 mudviejų!" Jokūbas tada prisiekė Tuo, kurio bijojo jo tėvas Izaokas.
 Gns 31 54 Tada Jokūbas aukojo kalne ir pasikvietė savo giminaičius valgyti. Jie
 valgė ir pasiliko ant kalno visą naktį.
 Gns 31 55 Labanas, atsikėlęs anksti rytą, pabučiavo savo vaikaitius bei dukteris
 ir juos palaimino. Jis atsiskyrė nuo jų ir sugrįžo į savo vietovę.
 Gns 32 1 Jokūbui keliaujant toliau, jį pasitiko Dievo angelai.
 Gns 32 2 Jis, išvydęs juos, tarė: "Tai Dievo stovykla!" Ir pavadino tą vietą
 Mahanaimu.
 Gns 32 3 Jokūbas siuntė pirma savęs pasiuntinius pas savo brolių Ezavą į Seyro
 žemę, Edomo kraštą.
 Gns 32 4 Jis įsakė jiems: "Taip kalbėsitė mano valdovui Ezavui: 'Taip sako tavo
 tarnas Jokūbas: 'Viešėjau pas Labaną ir ten užtrukau iki šios dienos.
 Gns 32 5 Turiu jaučių, asilų, avių, tarnų bei tarnaičių ir siunčiu pranešti

savo valdovui, kad surasčiau malonę jo akyse' ".
Gns 32 6 Pasiuntiniai, sugrįžę pas Jokūbą, pranešė: "Buvome nuėję pas tavo
brolių Ezavą, jis ateina tavęs pasitikti su keturiais šimtais vyrų!"
Gns 32 7 Jokūbas labai išsigando ir susirūpino. Jis padalino žmones, avis,
galvijus bei kupranugarius į du būrius
Gns 32 8 ir tarė: "Jei Ezavas užpuls vieną būrį ir jį sumuš, tai bent likęs
išsigelbės".
Gns 32 9 Jokūbas meldėsi: "Mano tėvo Abraomo ir mano tėvo Izaoko Dieve,
Viešpatie, kuris man sakei: 'Grijk į savo šalį pas savo gimines, ir Aš tau gera darysiu'.
Gns 32 10 Aš nevertas net mažiausios Tavo malonės ir ištikimybės, kurią parodei
savo tarnui. Aš tik su lazda perėjau Jordaną, o dabar turiu du būrius.
Gns 32 11 Išgelbėk mane iš mano brolio Ezavo rankos, nes aš jo bijau, kad atėjęs
nenužudytų manęs ir motinų su vaikais.
Gns 32 12 Tu juk sakei: 'Aš tikrai darysiu tau gera ir padauginsiu tavo
palikuonis, kad jie bus kaip jūros smiltys ir jų neįmanoma bus suskaičiuoti dėl gausybės' ".
Gns 32 13 Jokūbas tą naktį nakvojo toje vietoje. Ryta jis parinko dovanų savo
broliui Ezavui iš to, ką turėjo:
Gns 32 14 du šimtus ožkų ir dvidešimt ožių, du šimtus avių ir dvidešimt avinų,
Gns 32 15 trisdešimt kupranugarių su kumeliukais, keturiasdešimt karvių ir
dešimt jaučių, dvidešimt asilių ir dešimt asilų.
Gns 32 16 Jis juos atidavė tarnams ir išsiuntė po būrį atskirai, sakydamas:
"Eikite pirma manęs, palikdami tarpus tarp bandų!"
Gns 32 17 Jis įsakė pirmajam: "Kai tavo sutiks mano brolis Ezavas, klausdamas:
'Kam tu priklausi? Kur eini? Kam priklauso šita banda?',
Gns 32 18 tai atsakyk: 'Tavo tarnui Jokūbui. Tai dovana, siunčiama mano valdovui
Ezavui; štai ir jis pats ateina paskui mus' ".
Gns 32 19 Jis taip įsakė antrajam, trečiajam ir visiems, kurie ginė bandas:
"Kalbėkite šitais žodžiais Ezavui, kai jį sutiksite,
Gns 32 20 ir pridurkite: 'Tavo tarnas Jokūbas taip pat ateina paskui mus' ".
Jokūbas galvojo: "Aš jį permaldausiu dovanomis, kurias siunčiu pirma savęs, paskui sutiksiu jį
patį. Gal jis mane draugiškai sutiks?"
Gns 32 21 Pasiųstos dovanos išėjo pirma jo, o jis pats tą naktį nakvojo
stovykloje.
Gns 32 22 Tą pačią naktį atsikėlęs jis paėmė abi žmonas, abi tarnaites ir
vienuolika sūnų ir perbrido Jaboko brastą.
Gns 32 23 Jis perkėlė per upelį juos ir visa, ką turėjo.
Gns 32 24 Jokūbas pasiliko vienas. Ten jis grūmėsi su vienu vyru iki aušros.
Gns 32 25 Matydamas, kad neįstengia jo įveikti, tas vyras smogė Jokūbui į šlaunį
ir išnarino Jokūbo šlaunies sąnarį.
Gns 32 26 Tada tas vyras tarė: "Paleisk mane, nes jau aušta!" Jokūbas atsakė:
"Nepaleisiu tavęs, jei manęs nepalaiminsi!"
Gns 32 27 Tas klausė: "Kuo tu vardu?" Jis atsakė: "Jokūbas".
Gns 32 28 Tada jis tarė: "Tu nebebūsi vadinamas Jokūbu, bet Izraeliu, nes tu
kovojai su Dievu ir su žmonėmis ir nugalėjai".
Gns 32 29 Jokūbas klausė: "Pasakyk man savo vardą". Bet tas atsakė: "Kam gi
klausi mano vardo?" Ir jis ten jį palaimino.
Gns 32 30 Jokūbas pavadino tą vietą Penieliu: "Aš regėjau Dievą veidas į veidą
ir išlikau gyvas".
Gns 32 31 Kai jis perėjo Penielį, patekėjo saulė, ir jis slubavo viena koja.
Gns 32 32 Todėl iki šios dienos Izraelio vaikai nevalgo šlaunies raumenų, nes
Jokūbo šlaunis buvo sužeistas.
Gns 33 1 Jokūbas, pakėlęs akis, pamatė ateinantį Ezavą su keturiais šimtais
vyrų. Jis paskirstė vaikus tarp Lėjos, Rachelės ir abiejų tarnaičių:
Gns 33 2 sustatė tarnaites ir jų vaikus pirmoje eilėje, Lėją ir jos vaikus už
jų, o Rachelę ir Juozapą paskutinėje eilėje.
Gns 33 3 Jis pats nuėjo pirma jų ir septynis kartus nusilenkė iki žemės, kol
susitiko su broliu.
Gns 33 4 Ezavas bėgo prie jo, apkabino jį ir bučiavo, puolęs jam ant kaklo, ir
jie abu verkė.
Gns 33 5 Pamatęs žmonas ir vaikus, jis klausė: "Kas šitie?" Tas atsakė:
"Vai kai, kuriais Dievas apdovanojo tavo tarną".
Gns 33 6 Tada priartėjusios tarnaitės su savo vaikais nusilenkė.
Gns 33 7 Paskui priartėjo Lėja ir jos vaikai ir nusilenkė. Pagaliau priartėjo
Juozapas ir Rachelė ir taip pat nusilenkė.
Gns 33 8 Ezavas toliau klausė: "Kam tie būriai, kuriuos sutikau?" Jis atsakė:
"Kad rasciau malonę savo valdovo akyse!"
Gns 33 9 Ezavas atsakė: "Mano broli, aš turiu užtektinai, pasilauk, ką turi!"
Gns 33 10 Jokūbas tarė: "O ne! Jei radau malonę tavo akyse, tai priimk iš manęs
šiā dovaną. Aš matau tavo veidą, tarsi matyčiau Dievo veidą, ir tu esi man malonus.
Gns 33 11 Prašau, priimk palaiminimą, kurį tau atnešiau. Nes Dievas buvo man
maloningas, ir aš visko turiu". Jokūbui prašant, brolis priėmė dovaną.
Gns 33 12 Tada Ezavas tarė: "Dabar keliaukime-aš eisiu tavo priešakyje!"

Gns 33 13 Bet Jokūbas atsakė: "Mano valdovas žino, kad vaikai gležni ir kad dalis avių bei galvijų yra jaunikliai; jei juos per greitai varysime nors vieną dieną, jie išgaiš.

Gns 33 14 Mano valdove, eik pirma savo tarno, o aš pamažu toliau judėsiu, kaip įstengia eiti gyvuliai ir vaikai, kol nueisiu pas savo valdovą į Seyrą".

Gns 33 15 Tada Ezavas sakė: "Leisk man palikti su tavimi dalį savo žmonių!" Bet tas atsakė: "Kam to reikia? Kad tik surasčiau malonę savo valdovo akyse!"

Gns 33 16 Ezavas tą dieną sugrižo į Seyrą.

Gns 33 17 o Jokūbas judėjo toliau į Sukotą. Ten jis pasistatė namus, o gyvuliams – pastoges. Todėl pavadino tą vietą Sukotu.

Gns 33 18 Jokūbas, keliaudamas iš Mesopotamijos, laimingai atvyko į Sichemą, kuris yra Kanaano krašte, ir apsistojo šalia miesto.

Gns 33 19 Sklypą, kuriame pasistatė palapinę, jis nusipirko iš Sichemo tėvo Hamoro sūnų už šimtą monetų.

Gns 33 20 Jis ten pastatė aukurą ir jį pavadino: "Izraelio Dievo galybė".

Gns 34 1 Kartą Lėjos dukterė Dina išėjo pasižiūrėti tos šalies dukterų.

Gns 34 2 Šalies kunigaikščio hivo Hamoro sūnus Sichemas, ją pamatęs, nutvėrė ir išprievartavo.

Gns 34 3 Jo siela prisirišo prie Jokūbo dukters Dinos. Jis pamilo mergaitę ir meiliai kalbėjo su ja.

Gns 34 4 Sichemas prašė savo tėv o Hamoro: "Leisk man vesti šią mergaitę!"

Gns 34 5 Jokūbas sužinojo, kad Sichemas išprievartavo jo dukterį Dina; kadangi jo sūnūs buvo prie gyvulių laukuose, Jokūbas tylėjo, kol jie pareis.

Gns 34 6 Sichemo tėvas Hamoras atėjo pas Jokūbą, norėdamas su juo pasikalbėti.

Gns 34 7 Jokūbo sūnūs, tai išgirde, parėjo iš laukų. Jie įsižeidė ir labai supyko, nes Sichemas padarė gėdą Izraeliui, gulėdamas su Jokūbo dukterimi, nors nederėjo taip daryti.

Gns 34 8 Hamoras kalbėjosi su jais: "Mano sūnaus Sichemo siela ilgisi jūsų dukters. Prašau, leiskite mano sūnui ją vesti.

Gns 34 9 Susigimi niuokime: duokite mums savo dukteris, o mūsų dukteris veskite!

Gns 34 10 Gyvenkite pas mus. Kraštas jums yra atviras. Pasilikite ir laisvai jame gyvenkite ir įsigykite čia nuosavybę".

Gns 34 11 Ir Sichemas kalbėjo Dinos tėvui ir broliams: "O kad rasčiau malonę jūsų akyse! Ko tik iš manęs paprašysite, duosiu.

Gns 34 12 Prašykite pačio didžiausio kraičio ir dovanos; aš viską duosiu, ko paprašysite, tik leiskite man vesti mergaitę!"

Gns 34 13 Jokūbo sūnūs klastingai kalbėjo su Sichemu ir jo tėvu Hamoru, nes Sichemas buvo išprievartavęs jų seserį Dina.

Gns 34 14 Jie sakė jiems: "Mes negalime to padaryti – išleisti savo seserį už vyro, kuris yra neapijpaustytas, nes tai būtų mums negarbė ir gėda.

Gns 34 15 Sutiksime su jumis tik su sąlyga, jei jūs tapsite kaip mes ir kiekvienas vyras tarp jūsų bus apijpaustytas.

Gns 34 16 Tada mes leisime jums vesti savo dukteris ir vesime jūsų; liksime pas jus gyventi ir tapsime viena tauta.

Gns 34 17 Bet jei mūsų nepaklausysite ir neapsipjaustysite, pasiimsime savo dukterį ir išeisime".

Gns 34 18 Jų žodžiai patiko Hamorui ir jo sūnui Sichemui.

Gns 34 19 Jaunuolis nedelsė įvykdyti pasiūlymo, nes jis buvo įsimylėjęs Jokūbo dukterį. O jis buvo žymiausias savo tėvo namuose.

Gns 34 20 Hamoras ir jo sūnus Sichemas atėjo prie miesto vartų ir kalbėjo savo miesto vyrams:

Gns 34 21 "Šitie žmonės yra taikingi mūsų atžvilgiu. Jie telieka gyventi ir laisvai verstis mūsų krašte. Kraštas juk platus! Jų dukteris vesime, o savo dukteris leisime tekėti už jų.

Gns 34 22 Tie žmonės sutinka gyventi pas mus ir tapti viena tauta tik su šita sąlyga, jei kiekvienas mūsų vyras apsipjaustys, kaip jie yra apijpaustyti.

Gns 34 23 Jų galvijai, jų manta ir visi gyvuliai priklausys mums. Sutikime su jais, ir jie liks pas mus gyventi!"

Gns 34 24 Visi miesto vyrai paklausė Hamoro ir jo sūnaus Sichemo ir buvo apijpaustyti.

Gns 34 25 Trečią dieną, kai jiems labai skaudėjo, du Jokūbo sūnūs, Simeonas ir Levis, Dinos broliai, pasiėmė savo kardus ir, drąsiai atėję į miestą, išžudė visus vyrus.

Gns 34 26 Jie taip pat nužudė Hamorą ir jo sūnų Sichemą, paėmė Dina iš Sichemo namų ir išėjo.

Gns 34 27 Jokūbo sūnūs atėjo prie nužudytųjų ir apiplėšė miestą, keršydami už sesers išniekinimą.

Gns 34 28 Pasiėmė jų avis, galvijus, asilus ir visa, kas buvo mieste ir laukuose.

Gns 34 29 Pagrobė visą jų turtą, vaikus ir žmonas išsivedė į nelaisvę ir išplėšė viską, kas buvo namuose.

Gns 34 30 Jokūbas tarė Simeonui ir Leviui: "Jūs pridarėte man bėdos, padarydami mane nekenčiamą tarp šios šalies gyventojų, tarp kanaaniečių ir perizų. Mūsų labai mažai; jie

susirinko prieš mane ir nužudys mane. Taip aš ir mano namai bus sunaikinti".
Gns 34 31 Sūnūs atsakė: "Argi jam buvo leista pasiegti su mūsų seserimi kaip su paleistuve?"
Gns 35 1 Dievas tarė Jokūbui: "Kelkis ir eik į Betelį, ir apsistok ten; pastatyk aukurą Dievui, kuris tau pasirodė, kai bėgai nuo savo brolio Ezavo".
Gns 35 2 Jokūbas įsakė saviems ir visiems, buvusiems su juo: "Pašalinkite svetimus dievus, kurie yra tarp jūsų, apsivalykite ir pakeiskite drabužius!"
Gns 35 3 Eikime į Betelį, ten pastatysiu aukurą Dievui, kuris mane išklaušė pavojuje ir buvo su manimi kelyje, kuriuo ašėjau!"
Gns 35 4 Jie atidavė Jokūbui visus svetimus dievus, kuriuos jie turėjo, ir auskarus, o Jokūbas juos užkasė po ažuolų prie Sichemo.
Gns 35 5 Jie iškeliavo, ir siaubas nuo Dievo apėmė aplinkinius miestus, kad niekas nedrįso vyti Jokūbo sūnų.
Gns 35 6 Taip Jokūbas ir visi su juo esantys žmonės atėjo į Lūzą, dar vadinamą Beteliu, kuri yra Kanaano šalyje.
Gns 35 7 Ten jis pastatė aukurą ir tą vietą pavadino El Betelis, nes ten jam pasirodė Dievas, kai jis bėgo nuo savo brolio veido.
Gns 35 8 Ten mirė Debora, Rebekos auklė, ir buvo palaidota prie Betelio po ažuolų, kurį pavadino Raudos ažuolų.
Gns 35 9 Dievas vėl pasirodė Jokūbui, kai jis atvyko iš Mesopotamijos, ir jį palaimino.
Gns 35 10 Ir Dievas tarė jam: "Tavo vardas Jokūbas, bet tu nebesivadinsi Jokūbu. Tavo vardas bus Izraelis!"
Gns 35 11 Aš esu Dievas Visagalis. Būk vaisingas ir dauginkis! Tauta ir daugelis tautų atsiras iš tavęs, ir karaliai išeis iš tavo strėnų!
Gns 35 12 Tą žemę, kurią daviau Abraomui ir Izaokui, atiduosiu tau ir po tavęs duosiu tavo palikuonims".
Gns 35 13 Tada Dievas pasitraukė nuo jo iš tos vietos, kur su juo kalbėjo.
Gns 35 14 Jokūbas pastatė akmeninį paminklą toje vietoje, kur Dievas kalbėjo su juo, išliejo ant jo geriamąją auką ir aliejaus.
Gns 35 15 Jokūbas pavadino tą vietą, kur Dievas su juo kalbėjo, Beteliu.
Gns 35 16 Iš Betelio jie keliavo toliau. Nepasiekus Efratos, Rachelė gimdė, ir jos gimdymas buvo sunkus.
Gns 35 17 Jai esant gimdymo kančiose, pribuvėja jai tarė: "Nebijok! Ir šį kartą turėsi sūnų".
Gns 35 18 Kai jos siela buvo beatsiskirianti, nes ji buvo prie mirties, ji pavadino jį Ben Oniu, bet tėvas jį pavadino Benjaminu.
Gns 35 19 Ir Rachelė mirė ir buvo palaidota prie kelio, einančio į Efratą, tai yra Betliejų.
Gns 35 20 Jokūbas pastatė ant jos kapo paminklą; tas Rachelės kapo paminklas tebestovi iki šios dienos.
Gns 35 21 Izraelis keliavo toliau ir apsistojęs pasistatė palapines anapus Edero bokšto.
Gns 35 22 Izraeliui gyvenant anoje šalyje, Rubenas miegojo su savo tėvo sugulove Bilha. Izraelis tai sužinojo. Jokūbo sūnų buvo dvylika.
Gns 35 23 Lėjos sūnūs: Jokūbo pirmagimis Rubenas, Simeonas, Levys, Judas, Isacharas ir Zabulonas.
Gns 35 24 Rachelės sūnūs: Juozapas ir Benjaminas.
Gns 35 25 Rachelės tarnaitės Bilhos sūnūs: Danas ir Neftalis.
Gns 35 26 Lėjos tarnaitės Zilpos sūnūs: Gadas ir Ašeras. Šitie yra Jokūbo sūnūs, gimę jam Mesopotamijoje.
Gns 35 27 Jokūbas atėjo pas savo tėvą Izaoką į Mamrę, į Kirjat Arbos miestą, tai yra Hebroną, kur Abraomas ir Izaokas buvo ateiviai.
Gns 35 28 Izaokas sulaukė šimto aštuoniasdešimties metų.
Gns 35 29 Ir Izaokas atidavė savo dvasią, ir mirė, ir susijungė su savo tauta, būdamas senas ir pasisotinęs gyvenimu. Jį palaidojo jo sūnūs Ezavas ir Jokūbas.
Gns 36 1 Šitie yra Ezavo, kuris yra Edomas, palikuonys.
Gns 36 2 Ezavas vedė žmonas kanaanietes: hetito Elono dukterį Adą, hivo Cibeono sūnaus Anos dukterį Oholibamą.
Gns 36 3 ir Basmatą, Izmaelio dukterį, Nebajoto seserį.
Gns 36 4 Ados sūnus-Elifazas. Basmatos sūnus-Reuelis.
Gns 36 5 Oholibamos sūnūs: Jeušas, Jalamas ir Korachas. Šitie yra Ezavo sūnūs, gimę jam Kanaano žemėje.
Gns 36 6 Ezavas pasiėmė savo žmonas, sūnus, dukteris, visus savo žmones, gyvulių bandas ir visą nuosavybę, kurią buvo įsigijęs Kanaano krašte, ir išvyko į kitą šalį, pasitraukdamas nuo savo brolio Jokūbo.
Gns 36 7 Jų turtai buvo per dideli, kad jie galėtų gyventi kartu, o žemė, kurioje jie buvo ateiviai, nebegalėjo išmaitinti jų gyvulių.
Gns 36 8 Ezavas apsigyveno Seyro kalnyne. Ezavas yra Edomas.
Gns 36 9 Šitie yra Ezavo, edomitų tėvo palikuonys Seyro kalnyne.
Gns 36 10 Ezavo sūnų vardai: Ezavo žmonos Ados sūnus-Elifazas, Ezavo žmonos Basmatos sūnus-Reuelis.

The Holy Bible in Lithuanian

Gns	36	11	Elifazo sūnūs: Temanas, Omaras, Cefojas, Gatamas ir Kenazas.
Gns	36	12	Timna buvo Ezavo sūnaus Elifazo sugulovė ir pagimdė Elifazui Amaleką.
Šitie yra Ezavo žmonos Ados sūnūs.			
Gns	36	13	Reuelio sūnūs: Nahatas ir Zerachas, Šama ir Miza. Jie yra Ezavo žmonos Basmatos sūnūs.
Gns	36	14	Ezavo žmonos Oholibamos, Cibeono sūnaus Anos dukters, sūnūs: Jeušas, Jalamas ir Korachas.
Gns	36	15	Šie yra Ezavo sūnų kunigaikščiai-Ezavo pirmagimio Elifazo sūnūs: Temanas, Omaras, Cefojas, Kenazas,
Gns	36	16	Korachas, Gatamas, Amalekas-iš Elifazo kilę kunigaikščiai Edomo krašte. Jie yra Ados sūnūs.
Gns	36	17	Ezavo sūnaus Reuelio sūnūs: Nahatas, Zerachas, Šama, Miza-iš Reuelio kilę kunigaikščiai Edomo krašte. Jie Ezavo žmonos Basmatos sūnūs.
Gns	36	18	Ezavo žmonos Oholibamos sūnūs: Jeušas, Jalamas ir Korachas. Tai iš Anos dukters Oholibamos, Ezavo žmonos, kilę kunigaikščiai.
Gns	36	19	Jie yra Ezavo, tai yra Edomo sūnūs-tos šalies kunigaikščiai.
Gns	36	20	Horo Seyro sūnūs, gyvenę krašte: Lotanas, Šobalas, Cibeonas, Ana,
Gns	36	21	Dišonas, Eceras, Dišanas. Jie horų, Seyro sūnų, kunigaikščiai Edomo krašte.
Gns	36	22	Lotano vaikai: Horis, Hemamas ir Lotano sesuo Timna.
Gns	36	23	Sobalio sūnūs: Alvanas, Manahatas, Ebalas, Šefojas ir Onamas.
Gns	36	24	Cibeono sūnūs: Aja ir Ana. Ana, beganydamas savo tėvo Cibeono asilus, dykumoje rado šiltaşias versmes.
Gns	36	25	Anos vaikai: Dišonas ir duktė Oholibama.
Gns	36	26	Dišono sūnūs: Hemdanas, Ešbanas, Itranas ir Keranas.
Gns	36	27	Ecerio sūnūs: Bilhanas, Zaavanas ir Akanas.
Gns	36	28	Dišano sūnūs: Ucas ir Aranas.
Gns	36	29	Horai: Lotanas, Šobalas, Zibeonas, Anas,
Gns	36	30	Dišonas, Eceras ir Dišanas-horų kunigaikščiai Seyro krašte.
Gns	36	31	Šitie karaliai valdė Edomo kraštą, kai izraelitai dar neturėjo savo kilmės karaliaus.
Gns	36	32	Edome karaliumi buvo Beoro sūnus Bela: jo miestas vadinosi Dinhaba.
Gns	36	33	Belai mirus, jo vietą užėmė Jobabas, Zeracho iš Bocros sūnus.
Gns	36	34	Jobabui mirus, jo vietoje karaliavo Hušamas iš Temano šalies.
Gns	36	35	Hušamui mirus, sostą paėmė Bedado sūnus Hadadas, kuris sumušė Midjaną Moabo laukuose ir kurio miestas vadinosi Avitas.
Gns	36	36	Hadadui mirus, jo vietą užėmė Samla iš Masrekos.
Gns	36	37	Samlai mirus, karaliavo Saulius iš Rehoboto.
Gns	36	38	Sauliui mirus, sostas atiteko Achboro sūnui Baal Hananui.
Gns	36	39	Achboro sūnui Baal Hananui mirus, jo vietą užėmė Hadaras. Jo miestas vadinosi Pavas. Jo žmona buvo vardu Mehetabelė; ji buvo Me Zahabo dukters Matredos duktė.
Gns	36	40	Ezavo kunigaikščių vardai pagal jų kilmę ir vietos pavadinimą: Timna, Alva, Jetetas,
Gns	36	41	Oholibama, Ela, Pinonas,
Gns	36	42	Kenazas, Temanas, Mibcaras,
Gns	36	43	Magdielis, Iramas. Šitie Edomo kunigaikščiai gyveno jų nuosavame krašte. Ezavas-edomitų protėvis.
Gns	37	1	Jokūbas apsigyveno Kanaano šalyje, kur jo tėvas buvo ateivis.
Gns	37	2	Tokia yra Jokūbo istorija. Juozapas, būdamas septyniolikos metų, ganė su savo broliais avis; vaikinas gyveno su savo tėvo žmonių Bilhos ir Zilpos sūnumis. Juozapas pranešdavo tėvui, kai jie ką pikta kalbėdavo.
Gns	37	3	Izraelis mylėjo Juozapą labiau už kitus savo sūnus, nes jis gimė jam sulaukus žilos senatvės. Tėvas jam padarė margą apdarą.
Gns	37	4	Jo broliai, pastebėję, kad jų tėvas Juozapą myli labiau už visus brolius, neapkentė jo ir nesugyveno su juo.
Gns	37	5	Kartą Juozapas sapnavo sapną ir jį papasakojo savo broliams. Tada jie ėmė dar labiau jo nekęsti.
Gns	37	6	Jis jiems tarė: "Pasiklausykite mano sapno:
Gns	37	7	Štai mes rišome pėdus laukuose; mano pėdas atsistojo ir stovėjo tiesus, o jūsų pėdai sustojo aplinkui ir nusilenkė prieš mano pėdą".
Gns	37	8	Broliai jam atsakė: "Bene būsi mūsų karalius? O gal mus valdysi?" Ir jie dar labiau jo neapkentė dėl jo sapnų ir jo kalbų.
Gns	37	9	Jis sapnavo dar kitą sapną ir papasakojo savo broliams: "Sapnavau dar vieną sapną, kad saulė, mėnulis ir vienuolika žvaigždžių lenkėsi prieš mane".
Gns	37	10	Kai jis papasakojo tą sapną savo tėvui ir savo broliams, tėvas jį subarė: "Koks čia sapnas! Nejaugi aš, tavo motina ir broliai ateisime ir nusilenksime iki žemės prieš tave?"
Gns	37	11	Jo broliai pavydėjo jam, bet tėvas įsidėmėjo tuos žodžius.
Gns	37	12	Kartą jo broliai ganė tėvo avis prie Sichemo.
Gns	37	13	Tėvas tarė Juozapui: "Ar tavo broliai negano prie Sichemo? Eikš, aš tave pasiysiu pas juos!" Jis atsiliepė: "Aš čia!"
Gns	37	14	"Eik, pažiūrėk, kaip tavo broliams ten sekasi, ir parėjęs pranešk

man". Taigi tėvas išsiuntė Juozapą iš Hebrono slėnio į Sichemą.
Gns 37 15 Vienas vyras sutiko Juozapą beklaidžiojantį lauke ir paklausė: "Ko ieškai?"
Gns 37 16 Jis atsakė: "Ieškau savo brolių. Pasakyk man, kur jie gano?"
Gns 37 17 Tas vyras atsakė: "Jie išėjo iš čia. Nugirdau juos kalbant: 'Eikime į Dotaną' ". Juozapas ėjo paskui savo brolius ir rado juos Dotane.
Gns 37 18 Jie, iš tolo pamatę jį ateinant, slapta susimokė jį nužudyti.
Gns 37 19 Jie sakė vienas kitam: "Štai ateina sapnuotojas!
Gns 37 20 Dabar užmuškime jį, įmeskime į duobę ir sakykime: 'Plėšrus žvėris jį suėdė'; tada pamatysime, kas bus iš jo sapnų!"
Gns 37 21 Bet Rubenas, tai išgirdęs, išgelbėjo jį iš jų rankų, sakydamas: "Nežudykite jo.
Gns 37 22 Nepraliekite kraujo! Įmeskite jį į šitą dykumoje esančią duobę, bet nesutepkite savo rankų!" Jis taip kalbėjo, norėdamas jį išgelbėti iš jų rankų ir sugrąžinti tėvui.
Gns 37 23 Juozapui atėjus pas brolius, jie nutraukė nuo jo margąjį apdarą, kuriuo jis vilkėjo,
Gns 37 24 ir, sugriebę jį, įmetė į duobę, kurioje nebuvo vandens.
Gns 37 25 Tada jie susėdo valgyti. Staiga jie pamatė izmaelitų karavaną, ateinantį iš Gileado, ir jų kupranugarius, nešančius kvepalų, balzamo ir miros. Jie traukė į Egiptą.
Gns 37 26 Judas tarė savo broliams: "Ką laimėsime, užmušę savo broį ir nuslėpę jo kraują?
Gns 37 27 Parduokime jį izmaelitams ir nesutepkime savo rankų. Juk jis mūsų brolis, mūsų kūnas!" Broliai paklausė jo.
Gns 37 28 Einant pro šalį Midjano pirkliams, jie, ištraukę Juozapą iš duobės, pardavė izmaelitams už dvidešimt sidabrinių; tie nusivedė Juozapą į Egiptą.
Gns 37 29 Rubenas, sugrįžęs prie duobės ir pamatęs, kad Juozapo nebėra, perplėšė savo drabužius.
Gns 37 30 Sugrįžęs pas brolius, tarė: "Vaiko nebėra! Kur aš eisiu!"
Gns 37 31 Jie paėmė Juozapo apdarą ir, papjovę ožį, tą apdarą pamirkė jo kraujyje.
Gns 37 32 ir pasiuntė jį tėvui, sakydami: "Štai ką radome. Pažiūrėk, ar tai ne tavo sūnaus apdaras?"
Gns 37 33 Pažinęs jį, tėvas tarė: "Tai mano sūnaus apdaras! Plėšrus žvėris jį suėdė! Juozapas tikrai sudraskytas!"
Gns 37 34 Jokūbas persiplėšė drabužius, užsivilko ašutinę ir daugelį dienų gedėjo savo sūnaus.
Gns 37 35 Visi jo sūnūs ir dukterys guodė jį, tačiau jis nesidavė guodžiamas ir tarė: "Aš gedėdamas nueisiu į mirusiųjų buveinę pas savo sūnų". Taip jį apraudojo jo tėvas.
Gns 37 36 Tuo metu midjaniečiai Egipte pardavė jį Potifarui, faraono rūmų valdininkui, sargybos viršininkui.
Gns 38 1 Judas pasitraukė nuo savo brolių ir apsigyveno pas vieną adulamietį, vardu Hyras.
Gns 38 2 Ten Judas pamatė kanaaniečio Šūvos dukterį ir paėmė ją, ir įėjo pas ją.
Gns 38 3 Ji pastojė ir pagimdė sūnų, kurį pavadino Eru.
Gns 38 4 Ji pastojė dar kartą ir pagimdė sūnų, kurį pavadino Onanu.
Gns 38 5 Ir dar kartą ji pastojė, ir pagimdė sūnų, kurį pavadino Šela. Judas tada gyveno Kezibe.
Gns 38 6 Judas paėmė savo pirmagimiui Erui žmoną, vardu Tamara.
Gns 38 7 Eras, Judo pirmagimis, buvo nedoras Viešpaties akyse, ir viešpats jį numarino.
Gns 38 8 Tada Judas tarė sūnui Onanui: "Įeik pas savo brolio žmoną ir vesk ją, ir atgaivink savo brolio palikuonis".
Gns 38 9 Onanas žinojo, kad palikuonys nepriklausys jam. Todėl įeidamas pas savo brolio žmoną išliejo sėklą žemėn, kad neduotų broliui palikuonių.
Gns 38 10 Viešpačiui nepatiko jo elgesys, todėl ir jį numarino.
Gns 38 11 Judas tarė savo marčiai Tamarai: "Gyvenk kaip našlė savo tėvo namuose, kol užaugs mano sūnus Šela". Nes jis bijojo, kad ir tas nemirtų kaip jo broliai. Tamara nuėjo gyventi į savo tėvo namus.
Gns 38 12 Po kurio laiko mirė Judo žmona, Šūvos duktė. Gedulo laikui praėjus, Judas su savo draugu adulamiečiu Hyru ėjo į Timną pas savo avių kirpėjus.
Gns 38 13 Tamarai buvo pranešta: "Štai tavo uošvis eina į Timną avių kirpti".
Gns 38 14 Ji nusivilko savo našlės drabužius, apsidengė šydu ir atsisėdo prie Enaimo vartų, kurie yra pakelėje į Timną. Ji žinojo, kad Šela buvo užaugęs, tačiau ji nebuvo jam duota į žmonas.
Gns 38 15 Judas ją palaikė paleistuve, nes ji buvo uždengusi savo veidą.
Gns 38 16 Jis pasuko prie jos ir tarė: "Leisk man įeiti pas tave". Jis nežinojo, kad tai buvo jo marti, o ji klausė: "Ką man duosi?"
Gns 38 17 Jis atsakė: "Aš tau atsiųsiu ožiuką iš savo bandos". Ji paklausė: "Ar duosi man užstatą, kol ji atsiųsi?"

Gns 38 18 Jis paklausė: "Ko nori užstatu?" Ji atsakė: "Tavo antspaudu, virvės ir lazdos, kuri yra tavo rankoje". Jis davė jai tai, įėjo pas ją, ir ji pastojė.

Gns 38 19 Jam išėjus, ji nusiėmė šydą, persirengė našlės drabužiais ir grįžo namo.

Gns 38 20 Kai Judo draugas adulamietis nuvedė ožiuką, kad atsiimtų užstatą iš moteriškės, jos nerado.

Gns 38 21 Jis klausinėjo vietos žmonių: "Kur yra paleistuvė, kuri buvo Enaime prie kelio?" Jie atsakė: "Čia nebuvo jokios paleistuvės".

Gns 38 22 Jis tada sugrįžo pas Judą ir pasakė: "Aš jos neradau, ir tos vietos žmonės sakėsi nieko nežiną apie jokią paleistuvę".

Gns 38 23 Judas tarė: "Tegul pasiilauko mano užstatą, kad neapsijuoktume. Aš jai siunčiau ožiuką, bet tu negalėjai jos surasti".

Gns 38 24 Po trijų mėnesių Judui buvo pranešta: "Tavo marti Tamara paleistuvavo ir pastojė". Judas liepė: "Atveskite ją, kad ji būtų sudeginta".

Gns 38 25 Kai ją išvedė, ji pasiuntė žinią savo uošviui: "Aš pastojau nuo vyro, kuriam priklauso šitie daiktai. Išstirk, kam priklauso šitas antspaudas, virvė ir lazda".

Gns 38 26 Judas atpažinęs tarė: "Ji yra teisesnė už mane, nes aš jos nedaviau savo sūnui šelai". Ir daugiau jis jos nepažino.

Gns 38 27 Gimdymo metu paaiškėjo, kad dvyniai yra jos iščiose.

Gns 38 28 Jai begimdant, vienas iškišo ranką. Pribuvęja paėmė ir užrišo ant jo rankos raudoną siūlą, sakydama: "Šitas pirmas išėjo".

Gns 38 29 Bet jis įtraukė ranką atgal, ir štai išėjo jo brolis. Ji tarė: "Štai kaip tu prasiiveržei". Jį tad pavadino Perecu.

Gns 38 30 Paskui gimė jo brolis, ant kurio rankos buvo raudonas siūlas; jį pavadino Zerachu.

Gns 39 1 Juozapą nuvedė į Egiptą, ir egiptietis Potifaras, faraono rūmų valdininkas, sargybos viršininkas, jį nupirko iš izmaelitų.

Gns 39 2 Ir Viešpats buvo su Juozapu, ir jam viskas sekėsi. Jis gyveno savo valdovo, egiptiečio, namuose.

Gns 39 3 Jo valdovas pastebėjo, kad Viešpats buvo su juo ir kad visa, ką jis darė, Viešpats laimino.

Gns 39 4 Juozapas rado Potifaro akyse malonę; jis tarnavo jam, ir tas paskyrė jį savo namų prievaizdu, ir visa pavedė jam tvarkyti.

Gns 39 5 Nuo to laiko, kai jis paskyrė Juozapą prievaizdu savo namuose, Viešpats laimino egiptiečio namus dėl Juozapo; Viešpaties palaima buvo ant visko, ką jis turėjo namuose ir laukuose.

Gns 39 6 Jis visa, ką turėjo, pavedė Juozapui; pats niekuo nesirūpino, tik maištu, kurį valgė. Juozapas buvo dailus ir gražaus veido.

Gns 39 7 Po kurio laiko jo valdovo žmona atkreipė dėmesį į Juozapą ir tarė: "Sugulk su manimi".

Gns 39 8 Bet jis jai atsakė: "Mano valdovas niekuo nesirūpina ir visa, ką jis turi, atidavė į mano rankas.

Gns 39 9 Šiuose namuose nėra didesnio už mane, ir jis nieko man nedraudžia išskyrus tave, nes tu esi jo žmona. Kaip tad galėčiau padaryti tokią piktadarystę ir nusidėti prieš Dievą?"

Gns 39 10 Ji kiekvieną dieną kalbino Juozapą, tačiau jis nesutiko sugulti ir būti su ja.

Gns 39 11 Vieną dieną Juozapas atėjo į namus savo reikalais ir nieko daugiau tuo metu namuose nebuvo.

Gns 39 12 Ji nutvėrė jį už jo drabužio ir sakė: "Sugulk su manimi". Bet jis, išsinėręs iš drabužio, ištrūko ir išbėgo laukan.

Gns 39 13 Pamačiusi, kad jis paliko savo drabužį jos rankoje ir išbėgo laukan, ji pasišaukė namiškius ir jiems tarė: "Žiūrėkite! Jis atvedė mums vyrą, hebrają, kad tas tyčiotųsi iš mūsų. Jis atėjo pas mane, norėdamas sugulti su manimi, bet aš ėmiau garsiai šaukti.

Gns 39 15 Kai jis išgirdo mane šaukiant, paliko drabužį pas mane ir išbėgo".

Gns 39 16 Ji pasilaukė jo drabužių, kol grįžo valdovas.

Gns 39 17 Tada ji tais pačiais žodžiais kalbėjo jam: "Pas mane atėjo tas vergas, hebrajas, kurį mums atvedei, kad pasityčiotų iš manęs.

Gns 39 18 Bet kai aš pradėjau garsiai šaukti, jis paliko savo drabužį pas mane ir išbėgo".

Gns 39 19 Valdovas, išgirdęs žmonos žodžius, kuriais ji kalbėjo: "Taip tavo vergas pasielgė su manimi", užsidegė pykčiu.

Gns 39 20 Ir Juozapo valdovas paėmė jį, ir atidavė į kalėjimą, kur kalėjo karaliaus kaliniai.

Gns 39 21 Bet viešpats buvo su Juozapu ir parodė jam savo gailestingumą, ir davė jam rasti malonę kalėjimo viršininko akyse.

Gns 39 22 Šis pavedė Juozapui rūpintis visais kaliniais ir visi darbai buvo jo priežiūroje.

Gns 39 23 Kalėjimo viršininkas niekuo nesidomėjo, kas buvo Juozapui pavesta, nes Viešpats buvo su juo ir visuose darbuose jam duodavo sėkmę.

Gns 40 1 Po kurio laiko nusiikalto Egipto karaliui jo vyno pilstytojas ir

duonkepys.
Gns 40 2 Faraonas supyko ant abiejų savo valdininkų: ant vyno pilstytojų
viršininko ir duonkepių viršininko.
Gns 40 3 Jis įsakė juos uždaryti sargybos viršininko kalėjime, kur kalėjo
Juozapas.
Gns 40 4 Sargybos viršininkas pavedė Juozapui juos prižiūrėti ir jiems
patarnauti. Jie ten sėdėjo ilgesnį laiką.
Gns 40 5 Egipto karaliaus vyno pilstytojas ir duonkepys tą pačią naktį sapnavo
sapną, ir kiekvieno sapnas turėjo savo reikšmę.
Gns 40 6 Juozapas, įėjęs pas juos rytą, pastebėjo juos esant prisilėgtus.
Gns 40 7 Jis paklausė jų: "Kodėl šiandien jūsų veidai tokie paniurę?"
Gns 40 8 Jie atsakė: "Sapnavome sapną, bet nėra, kas jį išaiškintų". Juozapas
jiems tarė: "Argi ne iš Dievo ateina išaiškinimas? Papasakoki te juos man".
Gns 40 9 Tuomet vyno pilstytojų viršininkas papasakojo savo sapną Juozapui: "Aš
sapnavau, kad pasirodė vynuogės prieš mane.
Gns 40 10 Jis turėjo tris šakeles, išleido pumpurus, išskleidė žiedus ir
subrandino vynuoges ant kekių.
Gns 40 11 Faraono taurę laikiau savo rankoje. Paėmiau vynuogių, išspaudžiau jas
į faraono taurę ir padaviau taurę faraonui".
Gns 40 12 Juozapas jam atsakė: "Štai sapno išaiškinimas: trys šakelės yra trys
dienos.
Gns 40 13 Po trijų dienų faraonas sugrąžins tave tarnybon, ir tu padavinėsi
faraonui taurę į jo ranką, kaip pirma darydavai, kai buvai jo vyno pilstytojas.
Gns 40 14 Atsimink mane, kai tau bus gerai, ir pasigailėk manęs, paminėk mane
faraonui ir padėk man išeiti iš šitų namų.
Gns 40 15 Aš esu pavogtas iš hebrajų krašto ir čia nesu nusikaltimo padaręs, už
kurį mane laikytų kalėjime".
Gns 40 16 Kepėjų viršininkas girdėdamas, kad jis gerai išaiškino, tarė Juozapui:
"O aš sapnuodamas mačiau tris pintines ant savo galvos.
Gns 40 17 viršutinėje pintinėje buvo įvairių keptų valgių faraonui, ir paukščiai
lesė iš tos pintinės".
Gns 40 18 Juozapas atsakė: "Štai sapno išaiškinimas: trys pintinės yra trys
dienos.
Gns 40 19 Po trijų dienų faraonas nukirs tavo galvą, tavo pakabins ant medžio,
ir paukščiai les tavo kūną".
Gns 40 20 Trečiąją dieną buvo faraono gimtadienis ir jis iškėlė puotą visiems
savo tarnams. Jis atsiminė savo vyriausiąjį vyno pilstytoją ir vyriausiąjį duonkepį.
Gns 40 21 Faraonas sugrąžino vyriausiąjį vyno pilstytoją į jo tarnybą, ir jis
vėl padavinėjo taurę faraonui.
Gns 40 22 O kepejų viršininką jis įsakė pakarti, kaip Juozapas buvo jiems
išaiškines.
Gns 40 23 Tačiau vyno pilstytojų viršininkas neatsiminė Juozapo ir pamiršo jį.
Gns 41 1 Dvejiems metams praėjus, faraonas sapnavo: jis stovėjo prie upės,
Gns 41 2 ir iš jos išlipo septynios karvės, gražios ir riebios, ir jos ganėsi
lankoje.
Gns 41 3 O po jų išlipo iš upės kitos septynios karvės, bjaurios ir liesos, ir
atėjo prie tų karvių upės pakrantėje.
Gns 41 4 Liesosios karvės surijo anas septynias gražiasias ir riebiasias
karves. Ir faraonas pabudo.
Gns 41 5 Vėl užmigęs sapnavo antrą kartą: septynios varpos išaugo iš vieno
stiebo, pilnos ir gražios.
Gns 41 6 O po jų išdygo septynios tuščios ir rytų vėjo išdžiovintos varpos.
Gns 41 7 Tuščiosios varpos prarijo septynias pilnasias ir gražiasias varpas.
Faraonas pabudo ir suprato, kad tai sapnas.
Gns 41 8 Tą rytą faraonas buvo neramus. Jis pasikvietė visus Egipto žynius ir
išminčius ir papasakojo jiems savo sapnus, bet nebuvo nė vieno, kuris galėtų juos išaiškinti.
Gns 41 9 Tada vyno pilstytojų viršininkas kalbėjo faraonui: "Aš šiandien
prisimenu savo nusikaltimus.
Gns 41 10 Faraonas buvo užsirūstinęs ant savo tarnų ir atidavė mane ir
vyriausiąjį duonkepį uždaryti į sargybos viršininko kalėjimą.
Gns 41 11 Ir mudu sapnavome sapną tą pačią naktį, ir kiekvieno sapnas turėjo
savo reikšmę.
Gns 41 12 Su mumis buvo jaunuolis hebrajas, sargybos viršininko vergas. Mes jam
papasakojome savo sapnus, ir jis mums išaiškino mūsų sapnų reikšmę.
Gns 41 13 Kaip jis išaiškino, taip ir įvyko: mane sugrąžino į mano tarnybą, o
aną pakorė".
Gns 41 14 Tada faraonas pasiuntė pakviesti Juozapą, ir jie skubiai jį išleido iš
kalėjimo. Jis, nusiskutęs ir pakeitęs drabužius, atėjo pas faraoną.
Gns 41 15 Faraonas tarė Juozapui: "Sapnavau sapną, ir nėra nė vieno, kuris
galėtų jį išaiškinti. Aš girdėjau, kad tu gerai aiškini sapnus".
Gns 41 16 Juozapas atsakė faraonui: "Ne aš, o Dievas duos faraonui palankų
aiškinimą".

Gns	41	17	Faraonas pasakojo Juozapui: "Sapnavau stovįs ant upės kranto.
Gns	41	18	Iš upės išlipo septynios karvės, riebios ir gražios, ir jos ganėsi lankoję.
Gns	41	19	Po jų išlipo kitos septynios karvės, menkos, labai bjaurios ir liesos. Aš nesu matęs tokių bjaurių karvių visoje Egipto šalyje.
Gns	41	20	Liesosios ir bjauriosios karvės surijo anas septynias riebiasias karves.
Gns	41	21	Tačiau nebuvo žymu, kad jos būtų ką prarijusios; jos tebebuvo liesos kaip pradžioje.
Gns	41	22	Po to aš pabudau. Sapne aš dar regėjau: septynios varpos išaugo iš vieno stiebo, pilnos ir gražios.
Gns	41	23	Po jų išdygo septynios tuščios, plonos ir rytų vėjo išdžiovintos varpos.
Gns	41	24	Plonosios varpos prarijo septynias grabiasias varpas. Aš tai papasakojau žyniams, bet nė vienas negalėjo išaiškinti".
Gns	41	25	Juozapas atsakė faraonui: "Faraono sapnai reiškia vieną ir tą patį. Dievas parodė faraonui, ką jis ketina daryti.
Gns	41	26	Septynios gražiosios karvės yra septyneri metai ir septynios gražiosios varpos yra septyneri metai. Sapnas reiškia vieną ir tą patį.
Gns	41	27	O septynios plonosios ir bjauriosios karvės ir septynios tuščiosios, rytų vėjo išdžiovintos varpos yra septyneri ateinančio bado metai.
Gns	41	28	Todėl aš sakiau faraonui, kad Dievas parodė jam, ką jis ketina daryti.
Gns	41	29	Ateina septyneri didelio pertekliaus metai visoje Egipto šalyje.
Gns	41	30	Bet po jų seks septyneri bado metai, per kuriuos pasimirs buvusi gausa; badas sunaikins šalį.
Gns	41	31	Buvęs perteklius bus užmirštas šalyje dėl bado, nes jis bus labai baisus.
Gns	41	32	Du kartus pasikartojęs faraono sapnas reiškia, jog tai yra tikrai Dievo nustatyta ir greitai įvyks.
Gns	41	33	Dabar faraonas tegul parenka protingą ir sumanų vyrą ir paskiria jį Egipto šalies valdytoju.
Gns	41	34	Tegul įsako faraonas paskirti prievaizdus visoje šalyje, kurie surinks penktąją Egipto šalies derliaus dalį per septynerius derlingus metus.
Gns	41	35	Visą šitą būsimųjų gerų metų derlių tegul supila į aruodus, esančius faraono valdomuose miestuose, ir tegul saugoja jį maistui.
Gns	41	36	Tas maistas bus atsarga septyneriems bado metams, kurie vargins Egipto šalį, kad kraštas nepražūtų bado metu".
Gns	41	37	Tas patarimas patiko faraonui ir visiems jo tarnams,
Gns	41	38	ir jis tarė: "Ar rasime tokį vyrą kaip šis, kuriame būtų Dievo Dvasia?"
Gns	41	39	Faraonas kalbėjo Juozapui: "Kadangi Dievas tau visa tai apreiškė, tai nėra nė vieno, kuris būtų toks protingas ir sumanus kaip tu.
Gns	41	40	Tu būsi mano namų valdytoju, ir tavo žodžio klausys visi žmonės. Tik sostu aš būsiu aukščiau tavęs".
Gns	41	41	Toliau faraonas tarė Juozapui: "Aš tave skiriu visos Egipto šalies valdytoju".
Gns	41	42	Faraonas numovė nuo savo piršto žiedą ir jį užmovė Juozapui; ir aprenge jį ploniausios drobės drabužiais, ir užkabino jam ant kaklo auksinę grandinę.
Gns	41	43	Ir liepė jį vežti savo antruoju vežimu, ir priešakyje jo šaukti: "Klaupkitės!" Tuo būdu jis tapo visos Egipto šalies valdytoju.
Gns	41	44	Be to, faraonas tarė Juozapui: "Aš faraonas, ir be tavo žinios niekas nepakels nei rankos, nei kojos visoje Egipto šalyje!"
Gns	41	45	Faraonas pavadino Juozapą Cafnat Paneachu ir jam davė žmoną Asenatą, Ono kunigo Potiferos dukterį. Ir Juozapas keliavo po visą Egipto šalį.
Gns	41	46	Juozapas buvo trisdešimties metų amžiaus, kai jis stovėjo faraono, Egipto karaliaus, akivaizdoje ir išėjęs iš faraono apkelioavo visą Egipto žemę.
Gns	41	47	Per septynerius pertekliaus metus šalyje viskas gausiai užderėjo.
Gns	41	48	Jis surinko visą septynerių metų maistą ir sukrovė jį miestų sandėliuose. Aplink kiekvieną miestą esančių laukų derlių jis sukrovė tame mieste.
Gns	41	49	Juozapas pripildė aruodus javų kaip jūros smilčių, tiek daug, kad jų nebuvo įmanoma suskaičiuoti.
Gns	41	50	Prieš užeinant bado metams, Juozapui gimė du sūnūs iš Asenatos, Ono kunigo Potiferos dukters.
Gns	41	51	Juozapas pirmąjį pavadino Manasu: "Dievas leido man pamiršti visą mano vargą ir mano tėvo namus".
Gns	41	52	Antrąjį jis pavadino Efraimu: "Dievas padarė mane vaisingą mano vargo šalyje".
Gns	41	53	Pasibaigė septyneri pertekliaus metai Egipto šalyje.
Gns	41	54	Prasidėjo septyneri bado metai, kaip Juozapas buvo sakęs. Badas siautė visose šalyse, tačiau Egipte buvo duonos.
Gns	41	55	Badui prasidėjus visoje Egipto šalyje, žmonės kreipėsi į faraoną, prašydami duonos. Faraonas sakė: "Eikite pas Juozapą! Ką jis jums sakys, darykite".

Gns 41 56 Badas išsiplėtė visoje žemėje. Juozapas atidarė javų sandėlius ir pardavinėjo javus egiptiečiams, nes kilo baidus badas Egipto šalyje.

Gns 41 57 Iš įvairių kraštų žmonėsėjo į Egiptą pas Juozapą pirkti javų, nes buvo baidus badas visose šalyse.

Gns 42 1 Jokūbas, išgirdęs, kad javai parduodami Egipte, tarė savo sūnums: "Ko žiūrėte vienas į kitą?

Gns 42 2 Girdėjau, kad javai parduodami Egipte. Vykite tenai ir nupirkite javų, kad gyventume ir nemirtume".

Gns 42 3 Dešimt Juozapo brolių iškeliavo pirkti javų į Egiptą.

Gns 42 4 Tačiau Jokūbas neleido Juozapo brolio Benjamino eiti su broliais, nes bijojo, kad jam neatsitiktų nelaimė.

Gns 42 5 Izraelio sūnūs kartu su kitais atėjo pirkti javų, nes badas siautė Kanaano šalyje.

Gns 42 6 Juozapas buvo Egipto šalies valdytojas. Jis pardavinėjo javus visoms žemės tautoms. Atėję Juozapo broliai nusilenkė prieš jį iki žemės.

Gns 42 7 Juozapas, pamatęs savo brolius, atpažino juos, bet jis elgėsi su jais tarsi su svetimais. Šiurkščiai su jais kalbėdamas, klausė: "Iš kur atvykote?" Jie atsakė: "Iš Kanaano šalies maisto pirkti".

Gns 42 8 Juozapas atpažino savo brolius, tačiau jie neatpažino jo.

Gns 42 9 Juozapas atsiminė sapnus, kuriuos jis sapnavo apie juos, ir jiems tarė: "Jūs esate žvalgai! Atvykote išžvalgyti silpnųjų šalies vietų".

Gns 42 10 Jie atsakė jam: "Ne, mūsų viešpatie! Tavo tarnai atėjo nusipirkti maisto.

Gns 42 11 Mes visi esame vieno vyro sūnūs, dori žmonės. Tavo tarnai nėra žvalgai".

Gns 42 12 Tačiau jis jiems tarė: "Ne! Jūs atėjote išžvalgyti silpnųjų šalies vietų!"

Gns 42 13 Jie atsakė: "Tavo tarnų yra dvylika brolių, vieno tėvo sūnų, Kanaano šalyje. Jauniausias liko pas tėvą namuose, o vieno jau nebėra".

Gns 42 14 Bet Juozapas jiems atsakė: "Yra taip, kaip jums sakiau. Jūs esate žvalgai!"

Gns 42 15 Taip jūs būsite ištirti. Prisiekiu, kaip gyvas faraonas, jūs neišeisite iš čia, kol atvyks jūsų jaunesnysis brolis!

Gns 42 16 Pasiųskite vieną iš jūsų atvesti jūsų brolių! Jūs būsite suimti, kol bus ištirti jūsų žodžiai, ar tiesą sakote, ar meluojate. Jei ne, kaip gyvas faraonas, jūs esate žvalgai!"

Gns 42 17 Tris dienas jis išlaikė juos suimtus.

Gns 42 18 Trečią dieną Juozapas jiems tarė: "Išliksite gyvi su viena sąlyga, nes aš bijau Dievo.

Gns 42 19 Jei jūs esate dori, vienas iš jūsų telieka suimtas, o kiti keliaukite, pargabinkite javų savo šeimoms nuo bado apsiginti.

Gns 42 20 Bet atveskite pas mane savo jauniausiąjį brolių, kad jūsų žodžiai pasirodytų tikri ir nemirtumėt!"

Gns 42 21 Jie kalbėjosi: "Iš tikrųjų esame nusikaltę savo broliui: mes matėme jo sielvartą, kai jis mus maldavo, bet neklausėme. Todėl šita bėda užklupo mus".

Gns 42 22 Rubenas sakė jiems: "Ar aš jums nesakiau: 'Nenusikalskite prieš vaiką!' Bet jūs neklausėte. Todėl štai išieškomas jo kraujas".

Gns 42 23 Jie nežinojo, kad Juozapas suprato jų kalbą, nes jis su jais kalbėjo per vertėją.

Gns 42 24 Pasitraukęs nuo jų, jis verkė. Tada sugrįžęs pas juos, kalbėjo toliau. Jis paėmė iš jų Simeoną ir jį surišo jų akyse.

Gns 42 25 Juozapas išakė pripildyti jų maišus javais, kiekvieno pinigų įdėti atgal į maišą ir jiems duoti davinį kelienei. Tarnai taip ir padarė.

Gns 42 26 Susikrovę savo javų maišus ant asilų, jie iškeliavo.

Gns 42 27 Vienas atrišo savo maišą užėigoje, norėdamas pašerti asilą, ir pamatė pinigų. Jie buvo maišo viršuje.

Gns 42 28 Jis sušuko broliams: "Mano pinigai gražinti man. Štai jie maiše!" Jų širdys nusiminė, ir jie drebėdami žiūrėjo vienas į kitą ir kalbėjo: "Ką Dievas mums padarė?"

Gns 42 29 Parėję pas savo tėvą Jokubą į Kanaano šalį, jie papasakojo jam visa, kas jiems nutiko:

Gns 42 30 "Vyras, tos šalies valdovas, šiurkščiai kalbėjo su mumis ir mus palaikė žvalgais.

Gns 42 31 Mes jam sakėme: 'Esame dori žmonės, o ne žvalgai.

Gns 42 32 Mes esame dvylika brolių, vieno tėvo sūnūs. Vieno nebėra, o jauniausias yra pas mūsų tėvą Kanaano šalyje'.

Gns 42 33 Tas vyras, šalies valdovas, mums atsakė: 'Patikrinsiu, ar esate dori. Vieną jūsų brolių palikite pas mane, paimkite, ko reikia jūsų šeimoms nuo bado apsiginti, keliaukite ir atsiveskite savo jauniausiąjį brolių, kad įsitikinčiau, jog nesate žvalgai. Tada aš jums atiduosiu jūsų brolių ir galėsite laisvai keliauti!' "

Gns 42 35 Išpylę maišus, kiekvienas rado įrištus savo pinigų. Jie ir jų tėvas, pamatę pinigų, nusiğando.

Gns 42 36 Jų tėvas Jokūbas kalbėjo: "Jūs padarėte, kad netekau vaikų! Juozapo nebėra, Simeono nebėra, ir Benjaminą norite paimiti. Viskas atsisuko prieš mane".

Gns 42 37 Rubenas atsakė savo tėvui: "Nužudyk mano du sūnus, jei aš jo neparvesiu! Patikėk jį man ir aš tau jį sugrąžinsiu".

Gns 42 38 Tėvas tarė: "Mano sūnus nekeliaus su jumis, nes jo brolis yra miręs ir jis likęs man vienas. Jei kelyje atsitiks jam nelaimė, tai jūs nuvarysite mano žilus plaukus su sielvartu į kapus".

Gns 43 1 Badas sunkiai slėgė šalį.

Gns 43 2 Kai jie sunaudėjo javus, atsigabentus iš Egipto, jų tėvas sakė jiems: "Vėl keliaukite ir nupirkite mums maisto".

Gns 43 3 Judas jam atsakė: "Tas vyras mus griežtai įspėjo nepasirodyti jam be jauniausiojo brolio.

Gns 43 4 Jei leisi su mumis mūsų brolių, keliausime ir nupirksime maisto.

Gns 43 5 Bet jeiigu neleisi, neišime, nes tas vyras mums pasakė: 'Nematysite mano veido, jei jūsų brolio nebus su jumis!' "

Gns 43 6 Izraelis atsakė: "Kodėl jūs man padarėte tokį skausmą, sakydami tam vyrui turį dar vieną brolių?"

Gns 43 7 Jie atsakė: "Tas vyras nuodugniai klausinėjo apie mus ir mūsų giminę: 'Ar jūsų tėvas gyvas? Ar dar turite kokį brolių?' Mes jam atsakėme į šituos klausimus. Argi galėjome žinoti, kad jis lieps atvesti mūsų brolių?"

Gns 43 8 Judas kalbėjo savo tėvui Izraeliui: "Leisk berniuką su manimi, kad galėtume vyksti ir nemirtume badu mes, tu ir mūsų vaikai.

Gns 43 9 Aš laiduoju už jį! Iš mano rankos jo pareikalaus. Jei aš jo neparvesiu, būsiu tau nusikaltęs visą amžių.

Gns 43 10 Jei nebūtume dėsę, būtume jau antrą kartą sugrižę".

Gns 43 11 Tada jų tėvas Izraelis tarė: "Jei taip, darykite! Pasiimkite į savo maišus geriausių šio krašto vaisių ir nugabinkite tam vyrui dovanų: truputį balzamo, medaus, kvepiančių žolių, miros, riešutų ir migdolų.

Gns 43 12 Dvigubai tiek pinigų pasiimkite su savimi ir pinigus, kurie buvo jūsų maišuose, gražinkite iš savo rankų. Gal buvo kokia klaida?

Gns 43 13 Imkite taip pat savo brolių ir keliaukite pas tą vyrą.

Gns 43 14 O visagalis Dievas tesuteikia jums malonę to vyro akivaizdoje, kad jis paleistų jums jūsų brolių ir Benjaminą! O jei aš tapsiu bevaikis, tai ir būsiu bevaikis".

Gns 43 15 Vyrai pasiėmė dovanų, dvigubai tiek pinigų ir Benjaminą ir, nukeliavę į Egiptą, prisistatė Juozapui.

Gns 43 16 Juozapas, pamatęs Benjaminą su jais, tarė savo namų prievaizdai: "Įvesk tuos vyrus į namus, papjauk gyvulį ir paruošk maisto, nes jie pietaus su manimi!"

Gns 43 17 Jis padarė, kaip Juozapas buvo įsakęs, ir įvedė juos į jo namus.

Gns 43 18 Jie nusigando, kai juos įvedė į Juozapo namus, ir vienas kitam kalbėjo: "Mus veda dėl pinigų, kuriuos radome savo maišuose, kad apkaltintų, suimtų, padarytų mus vergais ir paimtų mūsų asilus".

Gns 43 19 Todėl jie kreipėsi į Juozapo namų prievaizdą, užkalbindami jį prieangyje:

Gns 43 20 "Valdove, paklausyk mūsų! Kai atvykome pirmą kartą pirkti maisto,

Gns 43 21 tai grįždami užteigoje atrišome maišus ir kiekvieno mūsų visi pinigai buvo maišuose; mes atnešėme juos atgal.

Gns 43 22 Be to, atsinešėme su savimi dar kitų pinigų maistui pirkti. Mes nežinome, kas įdėjo mums pinigus į maišus".

Gns 43 23 Jis atsakė: "Būkite ramūs! Nebijokite! Jūsų ir jūsų tėvo Dievas įdėjo jums lobį į maišus. Aš gavau jūsų pinigų". Ir jis atvedė Simeoną pas juos.

Gns 43 24 Po to jis įvedė juos į Juozapo namus ir padavė vandens nusiplauti kojoms; jis pašėrė ir jų asilus.

Gns 43 25 Ir jie paruošė dovaną, laukdami Juozapo ateinant vidudienį, nes jie girdėjo, kad ten valgys pietus.

Gns 43 26 Juozapui parėjus namo, jie atnešė jam dovaną, kurią turėjo su savimi, ir nusilenkė jam iki žemės.

Gns 43 27 Jis klausinėjo, kaip jiems sekasi: "Ar sveikas jūsų senasis tėvas, apie kurį pasakojote? Ar jis dar gyvas?"

Gns 43 28 Jie atsakė: "Tavo tarnas, mūsų tėvas, yra sveikas ir gyvas". Jie vėl žemai nusilenkė.

Gns 43 29 Pamatęs savo brolių Benjaminą, savo motinos sūnų, klausė: "Ar šitas yra jūsų jauniausias brolis, apie kurį pasakojote?" Ir tarė jam: "Dievas tebūna tau malonus, mano sūnau!"

Gns 43 30 Juozapas išskubėjo, nes jis susijaudino dėl brolio ir ieškojo vietos išsiverkti. Ir įėjo į savo kambarį, ir ten verkė.

Gns 43 31 Jis nusiprausė veidą, išėjo ir susitvardęs tarė: "Paduokite valgi!"

Gns 43 32 Jie padėjo Juozapui atskirai, broliams atskirai, su juo valgiusiems egiptiečiams taip pat atskirai. Mat egiptiečiai negali valgyti drauge su hebrajais, nes tai jiems yra pasibjaurėjimas.

Gns 43 33 Jie susėdo prieš jį, pirmagimis pagal savo pirmagimystę, o jauniausias pagal savo jaunumą. Ir jie žvilgčiojo vienas į kitą nustebę.

Gns 43 34 Valgiai jiems buvo nešami iš Juozapui skirtų patiekalų, bet Benjaminas

gavo penkis kartus daugiau negu kiti. Jie gėrė vyną ir linksminosi su juo.

Gns 44 1 Juozapas įsakė savo namų prievaizdui: "Pripilk tų vyrų maišus, kiek tik jie pajėgia panešti, ir įdėk kiekvieno pinigų į jo maišą.

Gns 44 2 O mano sidabrinę taurę įdėk į jauniausiojo maišą kartu su pinigais už javus". Jis padarė, kaip Juozapas buvo įsakęs.

Gns 44 3 Rytui išaušus, išleido juos su jų asilais.

Gns 44 4 Vos tik jiems išėjus iš miesto, Juozapas tarė namų prievaizdui: "Vyki tuos vyrus ir, juos pasivijęs, sakyk: 'Kodėl jūs atsilýginote piktu už gera?'

Gns 44 5 Kodėl pavogėte mano valdovo sidabrinę taurę? Ar ne iš jos geria mano valdovas ir ar ne su ja jis buria? Jūs blogai pasielgėte' ".

Gns 44 6 Prievaizdas, juos pasivijęs, kalbėjo tuos žodžius.

Gns 44 7 Jie atsakė jam: "Kodėl mūsų viešpats taip kalba? Gink Dieve, kad tavo tarnai taip pasielgtų!

Gns 44 8 Pinigus, kuriuos radome maišuose, atnešėme atgal iš Kanaano šalies. Kaip tad mes vogsimė iš tavo valdovo namų sidabrą ar auksą?

Gns 44 9 Pas kurį iš mūsų ją rasi, tas temiršta, o mes visi tapsime tavo valdovo vergais".

Gns 44 10 Jis atsakė: "Tebūna, kaip sakote! Pas kurį rasiu taurę, taps vergu, o visi kiti būsite nekalti".

Gns 44 11 Tada kiekvienas jų skubiai pastatė savo maišą ant žemės ir atrišo jį.

Gns 44 12 Jis ėmė ieškoti, pradėjo nuo vyriausiojo ir baigė jauniausiuoju. Ir rado taurę Benjamino maiše.

Gns 44 13 Jie persiplėšė drabužius, uždėjo maišus ant savo asilų ir sugrįžo į miestą.

Gns 44 14 Judas ir jo broliai atėjo į Juozapo namus, nes jis dar buvo ten. Jie puolė prieš jį ant žemės.

Gns 44 15 Juozapas tarė jiems: "Ką padarėte! Argi nežinojote, kad toks vyras kaip aš tikrai moku burti?"

Gns 44 16 Judas atsakė: "Ką besakysime mūsų valdovui? Kaip bekalbėsime? Ir kuo pasiteisinsime? Dievas rado tavo tarnų kaltę. Mes esame mūsų valdovo vergai, taip pat ir tas, pas kurį rasta taurė".

Gns 44 17 Juozapas atsakė: "Gink Dieve, kad taip padaryčiau! Tik tas vyras, pas kurį rasta taurė, bus mano vergas, o jūs laisvi keliaukite pas savo tėvą!"

Gns 44 18 Tada priartėjo prie jo Judas ir tarė: "Mano valdove, prašau, ieisk savo tarnui pasiaiškinti ir nesupyk ant savo tarno, nes esi kaip faraonas.

Gns 44 19 Mano valdove, tu klausei savo tarnų: 'Ar jūs turite tėvą ar brolį?'

Gns 44 20 Mes atsakėme: 'Turime seną tėvą ir jauną brolį, gimusį jam senatvėje. Jo brolis yra miręs, ir jis yra vienintelis likęs iš savo motinos; tad tėvas jį myli'.

Gns 44 21 Tada liepei: 'Atveskite, kad jį pamatyčiau savo akimis!'

Gns 44 22 Mes atsakėme: 'Berniukas negali palikti savo tėvo, nes tėvas mirs, jei paliks!'

Gns 44 23 Tada, valdove, pasakei savo tarnams: 'Jei jūsų jauniausias brolis neateis su jumis, nepasirodykite mano akyse!'

Gns 44 24 Kai parėjome pas tavo tarną, mūsų tėvą, jam pranešėme tavo, valdove, žodžius.

Gns 44 25 Ir mūsų tėvas tarė: 'Vėl nukeliavę nupirkite kiek maisto'.

Gns 44 26 Mes atsakėme: 'Negalime keliauti! Tik jei leisi jauniausią brolį su mumis, keliausime. Mes negalime pasirodyti tam žmogui be mūsų jauniausiojo brolio'.

Gns 44 27 Tavo tarnas, mūsų tėvas, atsakė: 'Jūs patys žinote, kad mano žmona man pagimdė du sūnus.

Gns 44 28 Vienas išėjo, ir aš pasakiau: 'Jį sudraskė žvėris'. Ir aš jo daugiau nebemačiau.

Gns 44 29 Jei ir šitą paimsitė iš manęs ir jam atsitiks nelaimė, nuvarysite mano žilus plaukus su sielvartu į kapus'.

Gns 44 30 Taigi, jei dabar pareisiu pas tavo tarną, mano tėvą, ir su mumis nebus berniuko, prie kurio tėvas labai prisirišęs,

Gns 44 31 jis numirs, matydamas, kad jo nėra su mumis. Ir tavo tarnai nuvarys tavo tarno, mūsų tėvo, žilus plaukus su sielvartu į kapus.

Gns 44 32 Tavo tarnas laidavo už berniuką savo tėvui, sakydamas: 'Jei aš jo neparvesiu, būsiu nusikaltęs tau visą amžių',

Gns 44 33 todėl prašau, valdove, palik mane berniuko vietoje tau vergauti, o berniukas tegrįžta su broliais!

Gns 44 34 Kaip galėčiau grįžti pas savo tėvą be jauniausiojo brolio ir matyti nelaimę, kuri ištiks mano tėvą".

Gns 45 1 Juozapas nebegalėjo susivaldyti ir sušuko esantiems su juo: "Išeiikite iš čia!" Nieko nebuvo prie jo, kai Juozapas prisipažino savo broliams.

Gns 45 2 Jis taip garsiai verkė, kad išgirdo egiptiečiai ir faraono namai.

Gns 45 3 Juozapas tarė savo broliams: "Aš esu Juozapas. Ar mano tėvas dar gyvas?" Jo broliai išsigandę negalėjo nė žodžio ištarti.

Gns 45 4 Juozapas tarė savo broliams: "Prieikite prie manęs!" Jiems priėjus, jis kalbėjo: "Aš esu Juozapas, jūsų brolis, kurį pardavėte į Egiptą.

Gns 45 5 Nesisielokite ir nebijokite, kad mane pardavėte. Jūsų gyvybei

išlaikyti Dievas mane siuntė pirma jūsų!

Gns 45 6 Tik dveji metai, kai badas žemėje; jis dar tęsis penkerius metus, kuriais nebus nei ariama, nei pjaunama.

Gns 45 7 Dievas atsiuntė mane pirma jūsų, kad išsaugotų jūsų palikuonis ir išgelbėtų jūsų gyvybes dideliu išgelbėjimu.

Gns 45 8 Taigi ne jūs mane čia atsiuntėte, bet Dievas. Jis mane padarė tėvu faraonui, visų jo namų tvarkytoju ir Egipto šalies valdytoju.

Gns 45 9 Skubiai keliaukite pas mano tėvą ir jam sakykite: 'Taip sako Juozapas: 'Dievas mane padarė viso Egipto viešpačiu. Atvyk pas mane, negaišk!

Gns 45 10 Gyvensi Gošeno krašte ir būsi arti manęs tu, tavo sūnūs ir vaikaičiai, tavo avys, galvijai ir visa, kas tau priklauso.

Gns 45 11 Aš tave viskuo aprūpinsiu dar penkerius bado metus, kad tu nenuskurstum su savo šeima'.

Gns 45 12 Jūs ir mano brolis Benjaminas mato, kad aš jums kalbu.

Gns 45 13 Praneškite mano tėvui apie visą mano garbę Egipte ir apie visa, ką matote, ir skubiai atgabenkite čia mano tėvą!"

Gns 45 14 Tada jis puolė savo broliui Benjaminui ant kaklo ir abu verkė.

Gns 45 15 Jis bučiavo visus savo brolius verkdamas. Po to jo broliai kalbėjosi su juo.

Gns 45 16 Faraono namuose pasklido žinia: "Atvyko Juozapo broliai". Tai patiko faraonui ir jo tarnams.

Gns 45 17 Faraonas tarė Juozapui: "Sakyk savo broliams: 'Apkraukite savo gyvulius ir, sugrižę į Kanaano šalį,

Gns 45 18 pasiimkite savo tėvą bei šeimas, ir ateikite pas mane. Aš jums duosiu Egipto geriausią dalį, kad maitintumėtės žemės gėrybėmis'.

Gns 45 19 Be to, jiems sakyk: 'Pasiimkite iš Egipto šalies vežimų savo vaikams bei žmonoms ir, paėmę savo tėvą, ateikite.

Gns 45 20 Negailėkite savo daiktų palikti, nes geriausia, ką Egipto šalis turi, priklausys jums' ".

Gns 45 21 Izraelio sūnūs taip ir padarė. Juozapas jiems davė vežimus, kaip faraonas įsakė, ir maisto kelionei.

Gns 45 22 Jis davė kiekvienam jų po vieną naują drabužį, o Benjaminui-tris šimtus sidabrinių ir penkis naujus drabužius.

Gns 45 23 Savo tėvui jis pasiuntė dešimt asilų, nešančių Egipto gėrybes, ir dešimt asilų, apkrautų javais bei maistu kelionei.

Gns 45 24 Jis išleido savo brolius ir, jiems išvykstant, tarė: "Nesibarkite kelionėje!"

Gns 45 25 Ir jie išėjo iš Egipto, ir atėjo į Kanaano žemę pas savo tėvą Jokubą.

Gns 45 26 Ir pranešė jam: "Juozapas gyvas ir yra visos Egipto šalies valdytojas". Jokūbo širdis apmirė, nes jis netikėjo jais.

Gns 45 27 Ir jie persakė jam visus Juozapo žodžius, kuriuos jis jiems kalbėjo. Kai pamatė vežimus, kuriuos atsiuntė Juozapas, kad jį parvežtų, jų tėvo Jokūbo dvasia atgijo.

Gns 45 28 Ir Izraelis pasakė: "Užtenka! Mano sūnus Juozapas dar gyvas. Eisiu ir pamatysiu jį prieš numirdamas".

Gns 46 1 Izraelis išsirengė su viskuo, ką turėjo, ir, atėjęs į Beer Šebą, aukojo aukas savo tėvo Izaoko Dievui.

Gns 46 2 Dievas kalbėjo Izraeliui nakties regėjime: "Jokūbai, Jokūbai!" Tas atsiliepė: "Aš čia".

Gns 46 3 Jis kalbėjo: "Aš esu tavo tėvo Dievas, nebijok eiti į Egiptą; ten padarysiu iš tavęs didelę tautą!

Gns 46 4 Aš lydėsiu tave į Egiptą ir parvesiu atgal, o Juozapas savo ranka užspaus tavo akis".

Gns 46 5 Tada Jokūbas išėjo iš Beer Šebos. Izraelio sūnūs vežė tėvą Jokubą, savo vaikus ir žmonas vežimuose, kuriuos faraonas atsiuntė jiems.

Gns 46 6 Jie pasiėmė gyvulius ir visą savo turtą, kurį buvo įsigiję Kanaano šalyje, ir atėjo į Egiptą; Jokūbas ir su juo visi jo palikuonys:

Gns 46 7 sūnūs, vaikaičiai, dukterys bei jo sūnų dukterys. Visus savo palikuonis jis atsivedė į Egiptą.

Gns 46 8 Šitie yra vardai Izraelio vaikų, atėjusių į Egiptą. Jokūbas, jo pirmagimis-Rubenas.

Gns 46 9 Rubeno sūnūs: Henochas, Paluvas, Hecronas ir Karmis.

Gns 46 10 Simeono sūnūs: Jemuelis, Jaminas, Ohadas, Jachinas, Coharas ir kanaanietės sūnus Saulius.

Gns 46 11 Levio sūnūs: Geršonas, Kehatas ir Meraris.

Gns 46 12 Judo sūnūs: Eras, Onanas, Šela, Perecas ir Zerachas. Tačiau Eras ir Onanas mirė Kanaano šalyje. Faro sūnūs: Esromas ir Hamulas.

Gns 46 13 Isacharo sūnūs: Tola, Pūva, Jobas ir Šimronas.

Gns 46 14 Zabulono sūnūs: Seredas, Elonas ir Jachleelis.

Gns 46 15 Šitie yra Lėjos sūnūs, kuriuos ji pagimdė Jokūbai Mesopotamijoje, ir duktė Dina; iš viso sūnų bei dukterų buvo trisdešimt trys asmenys.

Gns 46 16 Gado sūnūs: Cifjonas, Hagis, Šūnis, Ecbonas, Eris, Arodis ir Arelis.

Gns 46 17 Ašero vaikai: Imna, Išva, Išvis, Berija ir jų sesuo Seracha. Berijos

sūnūs: Heberas ir Malkielis.

Gns 46 18 Šitie yra vaikai Zilpos, kurią Labanas davė savo dukteriai Lėjai; jų buvo šešiolika asmenų.

Gns 46 19 Jokūbo žmonos Rachelės sūnūs: Juozapas ir Benjaminas.

Gns 46 20 Juozapas susilaukė Egipto šalyje dviejų sūnų-Manaso ir Efraimo, kuriuos jam pagimdė Ono kunigo Potiferos duktė Asenata.

Gns 46 21 Benjamino sūnūs: Bela, Becheras, Ašbelis, Gera, Naamanas, Ehis, Rošas, Mupimas, Hupimas ir Ardas.

Gns 46 22 Šitie yra Rachelės ir Jokūbo vaikai-keturiolika asmenų.

Gns 46 23 Dano sūnus-Hušimas.

Gns 46 24 Neftalio sūnūs: Jachceelis, Gūnis, Jeceras ir Šilemas.

Gns 46 25 Šitie yra sūnūs Bilhos, kurią Labanas davė savo dukteriai Rachelei, iš viso septyni asmenys.

Gns 46 26 Asmenų, kurie atvyko su Jokūbu į Egiptą, kilusių iš jo, neskaičiuojant Jokūbo sūnų žmonių, iš viso buvo šešiasdešimt šeši asmenys.

Gns 46 27 Juozapo sūnūs, gimę Egipte, buvo du. Iš viso Jokūbo namams priklausančių asmenų, atvykusių į Egiptą, buvo septyni asdešimt.

Gns 46 28 Jokūbas pasiuntė pas Juozapą pirma savęs Judą, kad nuvestų jį į Gošeną. Jie atėjo į Gošeno kraštą.

Gns 46 29 Juozapas savo vežimu važiavo į Gošeną pasitikti savo tėvo Izraelio. Jį pamatęs, puolė jam ant kaklo ir apsikabinęs ilgai verkė.

Gns 46 30 Izraelis tarė Juozapui: "Dabar galiu mirti, nes pamačiau tavo veidą, kad tu esi gyvas".

Gns 46 31 Juozapas sakė savo broliams ir visiems atvykusiems: "Eisiu pas faraoną ir pranešiu jam: 'Mano broliai ir visi mano tėvo namiškiai, kurie gyvena Kanaano šalyje, atėjo pas mane'.

Gns 46 32 Jie augina gyvulius ir atsigabeno avis, galvijus ir visa, ką turėjo'.

Gns 46 33 Kai faraonas jus pasišauks ir klaus: 'Koks jūsų užsiėmimas?',

Gns 46 34 atsakykite: 'Tavo tarnai yra gyvulių augintojai nuo pat jaunystės iki dabar; tokie buvo ir mūsų tėvai', kad galėtumėte gyventi Gošeno krašte, nes egiptiečiai bjaurisi gyvulių augintojais".

Gns 47 1 Juozapas atėjo ir pranešė faraonui: "Mano tėvas ir broliai su avimis, galvijais ir visu, ką jie turėjo, atėjo iš Kanaano krašto, ir dabar jie yra Gošeno krašte".

Gns 47 2 Jis pasiėmė su savimi penkis savo brolius ir pristatė faraonui.

Gns 47 3 Faraonas paklausė jų: "Koks jūsų užsiėmimas?" Jie atsakė: "Tavo tarnai yra gyvulių augintojai, tokie buvo ir mūsų tėvai.

Gns 47 4 Mes atvykome kurį laiką pagyventi šioje šalyje, nes tavo tarnai neturi ganyklos savo avims-badas siaučia Kanaano krašte. Prašome, leisk savo tarnams apsigyventi Gošeno krašte".

Gns 47 5 Faraonas sakė Juozapui: "Tavo tėvas ir broliai atėjo pas tave.

Gns 47 6 Egipto šalis yra tavo žinioje. Geriausioje šalies dalyje apgyvendink juos! Jie tegyvena Gošeno krašte! Ir jei žinai iš jų sumanių vyrų, paskirk juos mano bandų prižiūrėtojais".

Gns 47 7 Po to Juozapas nuvedė savo tėvą Jokūbą pas faraoną. Ir Jokūbas palaimino faraoną.

Gns 47 8 Faraonas paklausė Jokūbą: "Kiek tau metų?"

Gns 47 9 Jokūbas atsakė faraonui: "Šios žemės kelionėje esu šimtą trisdešimt metų. Negausios ir sunkios buvo mano gyvenimo dienos, nepasiekiau savo tėvų amžiaus".

Gns 47 10 Jokūbas palaimino faraoną ir išėjo.

Gns 47 11 Juozapas apgyvendino savo tėvą bei brolius ir davė jiems geriausios žemės Egipte, Ramzio krašte, kaip faraonas įsakė.

Gns 47 12 Juozapas aprūpino maistu savo tėvą, brolius ir visus namiškius, kiek kuriai šeimai reikėjo.

Gns 47 13 Visoje šalyje trūko maisto, nes badas buvo baisus; Egipto ir Kanaano šalys buvo išsekintos bado.

Gns 47 14 Juozapas surinko iš Egipto šalies ir Kanaano šalies visus pinigus, parduodamas javus, ir juos atgabeno į faraono išdą.

Gns 47 15 Kai Egipto žemėje ir Kanaano žemėje pasibaigė pinigai, egiptiečiai atėjo pas Juozapą ir tarė: "Duok mums duonos! Kodėl mes turime mirti tavo akivaizdoje dėl pinigų stokos?"

Gns 47 16 Juozapas atsakė: "Jei nebeturite pinigų, atveskite gyvulius, ir aš jums duosiu duonos už juos".

Gns 47 17 Jie atvedė savo gyvulius, o Juozapas davė jiems duonos už arklius, avis, galvijus bei asilus. Taip jis metus maitino juos už jų gyvulius.

Gns 47 18 Metams praėjus, jie vėl atėjo pas jį ir sakė: "Neslėpsime nuo mūsų valdovo, kad nebeturime nei pinigų, nei gyvulių. Mums liko tik mūsų kūnai ir žemė.

Gns 47 19 Kodėl turime mirti tavo akivaizdoje? Pirk mus ir mūsų žemę už duoną, kad su savo žeme priklausytume faraonui. Duok mums sėklos, kad išliktume gyvi, o žemė nepavirstų dykyme".

Gns 47 20 Taip Juozapas nupirko faraonui visą Egipto žemę, nes visi egiptiečiai pardavė savo laukus, kadangi juos labai kankino badas. Tuo būdu kraštas atiteko faraonui.

Gns 47 21 Ir jis perkėlė žmones į miestus nuo vieno Egipto pakraščio iki kito.

Gns 47 22 Tik kunigų žemės jis nenupirko, nes kunigai gaudavo išlaikymą iš faraono, todėl jie ir nepardavė savo žemės.

Gns 47 23 Juozapas sakė žmonėms: "Šiandien aš nupirkau jus ir jūsų žemę faraonui. Štai jums sėkla, apsėkite laukus.

Gns 47 24 Penktąją derliaus dalį atiduokite faraonui, o keturias dalis pasilaikykite laukui apsėti ir maistui jūsų šeimoms ir vaikams".

Gns 47 25 Jie atsakė: "Tu išgelbėjai mums gyvybes. Teatrasime mes malonę savo valdovo akyse ir mes būsime faraono tarnais".

Gns 47 26 Ir Juozapas įvedė įstatymą visame Egipto krašte, kuris galioja iki šios dienos, kad faraonui atiduodama viso derliaus penktoji dalis. Išimtį sudaro tik kunigų žemė, kuri nepriklauso faraonui.

Gns 47 27 Izraelis liko gyventi Egipto šalyje, Gošeno krašte; jie turėjo ten nuosavybę, išsiplėtė ir labai padaugėjo.

Gns 47 28 Jokūbas gyveno Egipto šalyje septyniolika metų. Jo amžius buvo šimtas keturiasdešimt septyneri metai.

Gns 47 29 Izraelis, nujausdamas artėjančią mirtį, pasišaukė savo sūnų Juozapą ir jam tarė: "Jei radau malonę tavo akyse, padėk savo ranką po mano šlaunimi ir elkis su manimi maloningai ir teisingai; pažadėk nepalaidoti manęs Egipte.

Gns 47 30 Aš norėčiau atsigulti šalia savo tėvų. Tad išgabenk mane iš Egipto ir palaidok jų kapinėse". Juozapas atsakė: "Padarysiu, kaip prašai".

Gns 47 31 Tėvas tarė: "Prisiek man!" Ir jis prisiekė. Tada Izraelis nusilenkė ant lovos galo.

Gns 48 1 Po tų įvykių Juozapas sužinojo, kad jo tėvas serga. Jis pasiėmė su savimi abu sūnus-Manasą ir Efraimą.

Gns 48 2 Jokūbai buvo pranešta, kad ateina Juozapas, ir Izraelis sukaupė savo jėgas, ir atsisėdo lovoje.

Gns 48 3 Jokūbas tarė Juozapui: "Visagalis Dievas man pasirodė Lūzoje, Kanaano šalyje, ir palaimino mane,

Gns 48 4 ir pasakė: 'Aš padarysiu tave vaisingą ir padauginsiu, padarysiu iš tavęs daugybę tautų ir šitą kraštą duosiu tavo palikuonims amžinon nuosavybėn'.

Gns 48 5 Abu tavo sūnūs, gimę Egipte pirmiau, negu aš atvykau pas tave, man priklauso. Efraimas ir Manasas priklausys man taip, kaip ir Rubenas su Simeonu.

Gns 48 6 O tavo vaikai, kurie gimė po jų, tau priklausys. Jie bus vadinami pagal brolius savo paveldėtose dalyse.

Gns 48 7 Man keliaujant iš Mesopotamijos, kelyje mirė Rachelė; ją palaidojau pakeliui į Efratą, kuri yra Betliejus".

Gns 48 8 Izraelis, pamatęs Juozapo sūnus, klausė: "Kas šitie?"

Gns 48 9 Juozapas atsakė tėvui: "Jie yra mano sūnūs, kuriuos Dievas man čia davė". Jis sakė: "Atvesk juos prie manęs, kad juos palaiminčiau!"

Gns 48 10 Izraelio akys buvo aptemusios dėl senatvės, jis vos matė. Privedus juos prie jo, jis apkabinęs juos pabučiavo

Gns 48 11 ir tarė Juozapui: "Aš nesitikėjau pamatyti tave, o dabar štai Dievas man parodė net ir tavo vaikus!"

Gns 48 12 Tada Juozapas atitraukė sūnus nuo jo kelių ir nusilenkė iki žemės.

Gns 48 13 Po to Juozapas paėmė savo dešinę Efraimą ties Izraelio kaire ir savo kairiąja Manasą ties Izraelio dešine ir juos privedė prie jo.

Gns 48 14 Izraelis, ištiesęs savo dešinę, uždėjo ant Efraimo galvos, nors jis buvo jaunesnysis, ir savo kairę ant pirmagimio Manaso galvos, taip padarydamas sąmoningai.

Gns 48 15 Ir jis laimino Juozapą: "Dievas, kurio akivaizdoje vaikščiojo mano tėvai Abraomas ir Izaokas, Dievas, kuris vedė mane per visą mano gyvenimą iki pat šios dienos,

Gns 48 16 angelas, kuris mane išgelbėjo iš viso pikto, tepalaimina šiuos vaikus! Tebūna jie vadinami mano vardu ir mano tėvų Abraomo ir Izaoko vardu ir jų palikuonys tedaugėja žemėje!"

Gns 48 17 Juozapas, pamatęs tėvą laikant dešinę ranką ant Efraimo galvos, buvo nepatenkintas. Jis paėmė savo tėvo ranką, norėdamas ją perkelti nuo Efraimo galvos ant Manaso galvos,

Gns 48 18 ir tarė: "Ne taip, tėve! Šitas pirmagimis! Padėk savo dešinę ant jo galvos".

Gns 48 19 Bet jo tėvas nesutiko ir sakė: "Aš žinau, mano sūnau, aš žinau. Jis irgi taps tauta ir bus didis. Tačiau jo jaunesnysis brolis bus didesnis už jį ir jo palikuonys taps daugybe tautų".

Gns 48 20 Jis juos laimino: "Tavo vardu bus laiminama Izraelyje, kur sakys: 'Dievas tepadaro tave kaip Efraimą ir Manasą' ". Taip jis pastatė Efraimą pirma Manaso.

Gns 48 21 Izraelis tarė Juozapui: "Aš mirsiu, bet Dievas bus su jumis ir jus parves atgal į jūsų tėvų šalį.

Gns 48 22 Be to, aš daviau tau viena dalimi daugiau negu tavo broliams, kurią atėmiau iš amoritų savo kardu ir savo lanku".

Gns 49 1 Jokūbas, pasišaukęs savo sūnus, kalbėjo: "Susirinkite! Paskelbsiu jums, kas įvyks su jumis ateityje.

Gns 49 2 Susirinkite ir klausykite, Jokūbo sūnūs! Pasi klausykite Izraelio, savo tėvo!

Gns 49 3 Rubenai, tu esi mano pirmagimis, mano tvirtybė, mano pajėgumo pradžia,

pirmas orumu ir galybe.

Gns 49 4 Neramus kaip vanduo! Tu neįsigalėsi, nes įlipai į savo tėvo lovą ir atsiguldamas sutepei mano patalą.

Gns 49 5 Simeonas ir Levis-broliai; smurto įrankiai jų namuose.

Gns 49 6 Mano siela, neik į jų pasitarimus, nesijunk į jų būrį, mano garbe. Užsirūstinę jie nužudė žmogų ir savivaliaudami sužalojo jaučius.

Gns 49 7 Prakeiktas tebūna jų nuožmus įtūžimas ir žiaurus pyktis! Aš juos padalinsiu Jokūbe ir išsklaidysiu Izraelyje.

Gns 49 8 Judai, tu susilauksi savo brolių pagarbos, tavo ranka bus ant tavo priešų sprando; tavo tėvo vaikai nusilenks prieš tave.

Gns 49 9 Judas-jaunas liūtas, kaip liūtė. Kas jį prikels! atsigulė kaip liūtas ar kaip liūtė. Kas jį prikels!

Gns 49 10 Iš Judo nebus atimtas skeptras nė valdžia iš jo palikuonių, kol ateis siųstasis, kuriam paklus tautos.

Gns 49 11 Jis riša prie vynmedžio savo asilaitį ir prie geriausio vynmedžio savo asilės jauniklį; jis plauna vyne savo drabužį ir vynuogių sultyse-apsiaustą.

Gns 49 12 Jo akys spindės nuo vyno ir dantys bus balti nuo pieno.

Gns 49 13 Zabulonas gyvens prie jūros kranto, kur priplaukia laivai; jo žemių ribos sieks Sidoną.

Gns 49 14 Isacharas yra stiprus asilas, gulįs tarp dviejų nešulių.

Gns 49 15 Matydamas, kad poilsis geras ir šalis tokia miela, jis palenkė savo petį, kad nešty, ir tapo samdomu bernu.

Gns 49 16 Danas teis savo tautą, kaip viena iš Izraelio giminių.

Gns 49 17 Danas bus gyvatė šalia kelio, angis ant tako, gelianti žirgui į kulnis taip, kad jo raitelis nuvirstų atbulas.

Gns 49 18 Viešpatie, aš laukiu Tavo išgelbėjimo!

Gns 49 19 Gadas bus užpultas priešų, bet jis vysis juos įkandin, lips jiems ant kulnų.

Gns 49 20 Ašero duona bus soti; jis tieks maistą net karaliams.

Gns 49 21 Neftalis-laisvas briedis, jis gražbylys.

Gns 49 22 Juozapas-jaunas vaismedis prie versmės, jo šakos nusvirusios per mūrą.

Gns 49 23 Šauliai erzino jį, šaudė ir nekentė jo.

Gns 49 24 Jo lankas pasiliko stiprus ir jo rankas sustiprino Jokūbo galingojo Dievo rankos. Iš ten ganytojas ir Izraelio uola.

Gns 49 25 Tavo tėvo Dievas padės tau, Visagalis laimins tave dangaus palaiminimais iš aukštybių, gelmių palaiminimais, esančiais žemai, krūtų ir iščių palaiminimais.

Gns 49 26 Tavo tėvo palaiminimai pranoko mano protėvių palaiminimus iki amžinųjų kalvų tolimiausių ribų; jie bus ant Juozapo galvos ir ant galvos vainiko to, kuris buvo atskirtas nuo savo brolių.

Gns 49 27 Benjaminas-plėšrus vilkas; rytą jis draskys grobį, o vakare padalins jį".

Gns 49 28 Tai yra dvylika Izraelio giminių, ir tai jiems kalbėjo tėvas, ir palaimino juos. Kiekvieną palaimino atskiru palaiminimu.

Gns 49 29 Po to jis jiems tarė: "Aš susijungsiu su savo tauta. Palaidokite mane prie mano tėvų oloje, kuri yra hetito Efrono lauke,

Gns 49 30 Machpelos lauko oloje, ties Mamre, Kanaano šalyje. Tą lauką Abraomas nupirko iš hetito Efrono nuosavoms kapinėms.

Gns 49 31 Ten palaidotas Abraomas ir jo žmona Sara, Izaokas ir jo žmona Rebeka, ten aš palaidojau ir Lėją.

Gns 49 32 Tai laukas ir ola, kurie buvo nupirkti iš Heti vaikų".

Gns 49 33 Jokūbas, baigęs duoti nurodymus savo sūnams, įkėlė kojas į lovą, atidavė dvasią ir susijungė su savo tauta.

Gns 50 1 Juozapas puolė prie savo mirusio tėvo, verkė ir jį bučiavo.

Gns 50 2 Jis paliepė savo tarnams gydytojams išbalzamuoti tėvą. Ir gydytojai išbalzamavo Izraelį.

Gns 50 3 Praėjo keturiasdešimt dienų, nes tiek laiko užtrunka balzamavimas. Egiptiečiai jį apraudojo septyniasdešimt dienų.

Gns 50 4 Pasibaigus apraudojimo laikui, Juozapas kalbėjo faraono namiškiams: "Jeigu radau jūsų akyse malonę, pasakykite faraonui,

Gns 50 5 kad mano tėvas mane prisaikdino palaidoti jį jo kape, kurį jis išsikasė Kanaano žemėje. Teišleidžia mane eiti ir palaidoti savo tėvą, o po to sugrįšiu".

Gns 50 6 Faraonas atsakė: "Eik ir palaidok savo tėvą, kaip esi prisaikdintas".

Gns 50 7 Juozapas išėjo laidoti savo tėvo; su juo keliavo visi faraono tarnai, jo namų prievaizdai, visi Egipto šalies vyresnieji,

Gns 50 8 visi Juozapo namiškiai, jo broliai ir visi jo tėvo namiškiai. Tik jų vaikai, avys ir galvijai liko Gošeno krašte.

Gns 50 9 Be to, su juo traukė vežimai ir raiteliai; taip susidarė labai didelis būrys.

Gns 50 10 Atėję prie Goren Haatado klojimo anapus Jordano, jie garsiai ir gaudžiai raudoja; jie raudoja dėl tėvo septynias dienas.

Gns 50 11 Tos šalies gyventojai kanaaniečiai, matydami tokias raudas prie Goren

Page 41

Exd 2 3 Negalėdama ilgiau jo slėpti, ji paėmė iš papiruso nendrių nupintą krepšį, ištepė jį derva ir sakais, idėjo į jį kūdikį ir nunešusi padėjo nendryne prie upės kranto.

Exd 2 4 Jo sesuo atsistojo kiek toliau, norėdama pamatyti, kas atsitiks.

Exd 2 5 Faraono duktė atėjo prie upės praustis. Jos tarnaitės vaikščiojo upės pakraščiu. Ji pamatė nendryne pintinę ir pasiuntė tarnaitę ją atnešti.

Exd 2 6 Atidarius ją, rado verkiantį berniuką. Jai pagailo jo ir ji tarė: "Šitas yra vienas iš hebrajų kūdikių!"

Exd 2 7 Jo sesuo tarė faraono dukteriai: "Ar norėtum, kad surasčiau hebrajų moterį, kuri maitintų kūdikį?"

Exd 2 8 Faraono duktė jai atsakė: "Eik". Mergaitė nuėjus pakvietė kūdikio motiną.

Exd 2 9 Tada Faraono duktė tarė jai: "Imk šitą kūdikį ir maitink jį! Aš mokėsiu tau už tai". Moteris paėmė kūdikį ir maitino jį.

Exd 2 10 Berniukui paaugus, ji nunešė jį faraono dukteriai. Ji įsūnijo berniuką ir pavadino Moze, sakydama: "Aš jį ištraukiau iš vandens!"

Exd 2 11 Kartą Mozė, jau užaugęs, išėjo pas savo brolius ir pamatė jų naštas. Ir jis pamatė egiptietį bemušantį hebrają, vieną iš jo brolių.

Exd 2 12 Apsidairęs ir nieko nematydamas, jis užmušė tą egiptietį ir užkasė jį smėlyje.

Exd 2 13 Išėjęs kitą dieną, pamatė besivaidijančius du hebrajus ir klausė kaltininko: "Kodėl muši savo artimą?"

Exd 2 14 Tas atsakė: "Kas tave paskyrė mūsų kunigaikščiu ir teisėju? Bene nori ir mane užmušti, kaip užmušė egiptietį?" Mozė nusigando ir sakė: "Iš tiesų tai tapo žinoma!"

Exd 2 15 Faraonas, išgirdęs apie tą įvykį, norėjo Mozė nužudyti. Bet Mozė pabėgo nuo faraono ir apsigyveno Midjano šalyje. Vieną dieną, sėdint jam prie šulinio,

Exd 2 16 midjaniečių kunigo septynios dukterys atėjusios sėmė vandenį ir pylė į lovius, norėdamos pagirdyti savo tėvo avis.

Exd 2 17 Atėję piemenys jas nuvarė. Tada Mozė atsistojo, apgynė mergaites ir pagirdė jų avis.

Exd 2 18 Joms sugrįžus pas savo tėvą Reuelį, jis paklausė: "Kodėl šiandien taip anksti parėjote?"

Exd 2 19 Jos atsakė: "Vienas egiptietis mus apgynė nuo piemenų. Be to, jis sėmė vandenį ir pagirdė avis."

Exd 2 20 Tėvas tarė savo dukterims: "Kur jis yra? Kodėl palikote tą vyrą? Pakvieskite jį valgyti su mumis".

Exd 2 21 Mozė sutiko gyventi pas Reuelį ir vedė jo dukterį Ciporą.

Exd 2 22 Ji pagimdė sūnų, kurį Mozė pavadino Gersomu, sakydamas: "Tapau ateivis svetimoje šalyje".

Exd 2 23 Praėjus daug laiko, mirė Egipto karalius. Izraelio vaikai vaitojo dėl vergystės ir šaukė, ir jų šauksmas pasiekė Dievą.

Exd 2 24 Dievas išgirdo jų vaitojimą ir atsiminė savo sandorą su Abraomu, Izaoku ir Jokūbu.

Exd 2 25 Ir Dievas pažvelgė į Izraelio vaikus, ir ėmė jais rūpintis.

Exd 3 1 Mozė ganė savo uošvio, midjaniečių kunigo Jetro, avis. Kartą jis buvo nusivaręs avis už dykumos, prie Dievo kalno Horebo.

Exd 3 2 Jam pasirodė viešpaties angelas ugnies liepsnoje, kylančioje iš krūmo vidurio. Jis matė krūmą degantį, tačiau nesudegantį.

Exd 3 3 Mozė pasakė: "Eisiu ir pažiūrėsiu į šį didingą reginį. Kodėl nesudega tas krūmas?"

Exd 3 4 Viešpats pamatė jį artėjant ir pašaukė iš krūmo: "Mozė! Mozė!" Tas atsiliepė: "Aš čia!"

Exd 3 5 Jis sakė: "Nesiartink prie šios vietos! Nusiauk nuo kojų apavą, nes vieta, ant kurios stovi, yra šventa žemė!"

Exd 3 6 Aš esu tavo tėvo Dievas, Abraomo, Izaoko ir Jokūbo Dievas". Mozė užsidengė veidą, nes bijojo pažvelgti į Dievą.

Exd 3 7 Viešpats tarė: "Aš pamačiau savo tautos vargą Egipte ir išgirdau jos šauksmą dėl jų prižiūrėtojų. Aš žinau jos sielvartą.

Exd 3 8 Aš nužengiau jos išvaduoti iš egiptiečių rankos ir išvesti jos iš tos šalies į gerą ir plačią šalį, plūstancią pienu ir medumi: į kanaaniečių, hetitų, amoritų, perizų, hivų ir jebusiečių žemę.

Exd 3 9 Izraelio vaikų šauksmas pasiekė mane. Aš mačiau jų priespaudą, kaip egiptiečiai juos engė.

Exd 3 10 Tai gi dabar eik. Aš siunčiu tave pas faraoną, kad išvestum iš Egipto mano tautą, Izraelio vaikus!"

Exd 3 11 Mozė atsakė Dievui: "Kas aš, kad eičiau pas faraoną ir išvesčiau iš Egipto izraelitus?"

Exd 3 12 Dievas atsakė: "Aš būsiu su tavimi! Štai ženklas, kad Aš tave siunčiu: kai išvesi tautą iš Egipto, jūs tarnausite Dievui ant šito kalno".

Exd 3 13 Mozė klausė Dievo: "Kai aš ateisiu pas izraelitus ir jiems sakysiu: 'Jūsų tėvų Dievas mane siuntė pas jus', jie manęs klaus: 'Koks yra Jo vardas?' Ką turiu jiems atsakyti?"

Exd 3 14 Dievas tarė Mozei: "Aš ESU, KURIS ESU. Sakyk izraelitams: 'Aš ESU mane siuntė pas jus'".

Exd 3 15 Dievas dar kalbėjo Mozei: "Šitaip sakyk izraelitams: 'Viešpats, jūsų tėvų Dievas, Abraomo Dievas, Izaoko Dievas ir Jokūbo Dievas, mane siuntė pas jus'. Toks mano vardas per amžius ir taip mane vadinsite per kartų kartas.

Exd 3 16 Eik, surink Izraelio vyresniuosius ir jiems sakyk: 'Viešpats, jūsų tėvų Dievas, Abraomo Dievas, Izaoko Dievas ir Jokūbo Dievas, man pasirodė ir kalbėjo: 'Aš aplankiau jus ir mačiau, kas jums buvo padaryta Egipte.

Exd 3 17 Aš išvesiu jus iš Egipto vargo į kanaaniečių, hetitų, amoritų, perizų, hivų ir jebusiečių žemę, plūstančią pienu ir medumi'.

Exd 3 18 Jie klausys tavo balso. Tu su Izraelio vyresniaisiais nueisite pas Egipto karalių ir jam sakysite: 'Viešpats, hebrajų Dievas, mus pašaukė, ir dabar prašome: leisk mums tris dienas keliauti į dykumą, aukoti Viešpačiui, savo Dievui'.

Exd 3 19 Aš žinau, kad Egipto karalius neišleis jūsų, jei nebus priverstas galingos rankos.

Exd 3 20 Aš ištiesiu savo ranką ir ištiksiu Egiptą visais savo stebuklais, kuriuos darysiu jų tarpe. Po to jis išleis jus.

Exd 3 21 Ir suteiksiu šiai tautai malonę egiptiečių akyse, kad jūs neišeisite tuščiomis rankomis.

Exd 3 22 Kiekviena moteris paprašys savo kaimynės ir savo įnamės sidabrinį bei auksinių indų ir drabužių; juos uždės ant savo sūnų ir dukterų ir taip išsinešite egiptiečių turtus".

Exd 4 1 Mozė sakė: "O jeigu jie netikės manimi ir neklausys mano balso, sakydami: 'Tau nepasirodė Viešpats'".

Exd 4 2 Tuomet Viešpats paklausė jį: "Ką laikai rankoje?" Jis atsakė: "Lazdą".

Exd 4 3 "Mesk žemėn!"-tarė Dievas. Jis numetė ją ir ji pavirto gyvate; Mozė ėmė bėgti nuo jos.

Exd 4 4 Viešpats pasakė Mozei: "Ištiesk savo ranką ir nutverk ją už uodegos!" Jis ištiesė savo ranką, nutvėrė ją ir ji pavirto lazda.

Exd 4 5 "Tai daryk, kad jie tikėtų, jog tau pasirodė viešpats, jų tėvų Dievas, Abraomo, Izaoko ir Jokūbo Dievas".

Exd 4 6 Viešpats kalbėjo toliau ir liepė jam įkišti ranką į savo užantį. Jis įkišo, ir kai ištraukė ją, ranka buvo balta nuo raupsų kaip sniegas.

Exd 4 7 "Vėl įkišk savo ranką į užantį!"-tarė Dievas. Jis padarė, kaip buvo liepta. Kai jis ištraukė ją, ji buvo sveika.

Exd 4 8 "Jeigu jie netikės tavimi ir nekreips dėmesio į pirmojo ženklo balsą, tai jie patikės kito ženklo balsu.

Exd 4 9 O jeigu jie netikės šiais dviem ženklais ir neklausys tavo balso, tai pasemk upės vandens ir išliek ant žemės! Tada vanduo, kurį pasemsi iš upės ir išliesi ant žemės, pavirs krauju".

Exd 4 10 Mozė tarė viešpačiui: "Viešpatie, aš nesu iškalbingas: nebuvo toks anksčiau nei dabar, kai Tu prabilai į savo tarną. Man sunku kalbėti ir mano liežuvis pinasi".

Exd 4 11 Viešpats jam atsakė: "Kas sutvėrė žmogaus burną? Kas padaro jį nebylų, kurčią, matantį ar aklą? Argi ne Aš, Viešpats?"

Exd 4 12 Taigi dabar eik, o Aš būsiu su tavo lūpomis ir tave pamokysiu, ką kalbėti".

Exd 4 13 Jis atsakė: "Prašau, Viešpatie, siųsk ką nors kitą!"

Exd 4 14 Tada Viešpats supykęs tarė: "Žinau, kad tavo brolis Aaronas, levitas, yra iškalbus ir jis pasi-
tiks tave. Tave pamatęs, jis džiugsis savo širdyje.

Exd 4 15 Tu kalbėsi jam ir įdėsi žodžius į jo lūpas. Aš būsiu su tavo ir jo lūpomis ir jus pamokysiu, ką turite daryti.

Exd 4 16 Jis kalbės už tave tautai. Jis bus tavo lūpomis, o tu būsi jam vietoje Dievo.

Exd 4 17 Pasiimk šitą lazdą, su kuria darysi ženklus".

Exd 4 18 Mozė sugrįžo pas savo uošvį Jetrą ir tarė jam: "Prašau, leisk man sugrįžti į Egiptą pas savo brolius ir pasižiūrėti, ar jie tebėra gyvi". Jetras atsakė: "Eik ramybėje!"

Exd 4 19 Viešpats tarė Mozei Midjane: "Sugrįžk į Egiptą! Nes visi, kurie ieškojo tavo gyvybės, yra mirę".

Exd 4 20 Mozė pasiėmė žmoną ir sūnus, užsodino juos ant asilo ir grįžo į Egiptą; ir Dievo lazda jis pasiėmė į savo ranką.

Exd 4 21 Viešpats pasakė Mozei: "Kai sugrįši į Egiptą, žiūrėk, kad padarytum faraono akių vaiduose visus stebuklus, kuriuos įdėjau į tavo ranką. Bet Aš užkietinsiu jo širdį, ir jis neišleis tautos.

Exd 4 22 Sakyk faraonui: 'Taip kalba Viešpats: 'Izraelis yra mano pirmagimis sūnus.

Exd 4 23 Aš tau sakau: išleisk mano sūnų, kad jis man tarnautų; jei neišleisi jo, nužudysiu tavo pirmagimį sūnų'".

Exd 4 24 Pakeliui, nakvynės namuose, sutiko jį viešpats ir norėjo nužudyti.

Exd 4 25 Tada Cipora, paėmusi aštrų akmenį, apipjaustė sūnų, numetė odėlę prie Mozės kojų ir tarė: "Tu esi mano kruvinas vyras!"

Exd 4 26 Ir Viešpats leido jam eiti. Tada ji pasakė: "Kruvinas vyras dėl

apij austymo".

Exd 4 27 Viešpats tarė Aaronui: "Eik į dykumą pasitikti Mozės". Jis ėjo ir, sutikęs jį prie Dievo kalno, pabučiavo.

Exd 4 28 Mozė papasakojo Aaronui visus Viešpaties, kuris jį siuntė, žodžius ir apie visus ženklus, kuriuos jis jam įsakė daryti.

Exd 4 29 Mozė ir Aaronas nuėję surinko visus izraelitų vyresniusius.

Exd 4 30 Aaronas kalbėjo visus žodžius, kuriuos Viešpats buvo kalbėjęs Mozei, ir padarė ženklus tautos akyse.

Exd 4 31 Tauta patikėjo. Išgirdę, kad Viešpats aplankė izraelitus ir pamatė jų priespaudą, jie žemai nusilenkė ir pagarbino Jį.

Exd 5 1 Mozė ir Aaronas atėję tarė faraonui: "Taip sako Viešpats Izraelio Dievas: 'Išleisk mano tautą, kad jie aukotų man dykumoje'".

Exd 5 2 Faraonas atsakė: "Kas yra jūsų Viešpats, kad klausyčiau Jo balso ir išleisčiau Izraelį? Aš nepažįstu Viešpaties ir neišleisiu Izraelio".

Exd 5 3 Jie sakė: "Hebrajų Dievas mus pašaukė. Prašome, leisk mums keliauti tris dienas į dykumą ir ten aukoti Viešpačiui, mūsų Dievui, kad Jis nebaustų mūsų maru ar kardu".

Exd 5 4 Egipto karalius jiems atsakė: "Moze ir Aaronai, kodėl atitraukiate žmones nuo jų darbų? Eikite savo darbų dirbti!"

Exd 5 5 Matote, kiek daug žmonių yra krašte, o jūs atitraukiate juos nuo darbų".

Exd 5 6 Tą pačią dieną faraonas įsakė darbų prievaizdams ir vadovams:

Exd 5 7 "Nebeduokite, kaip iki šiol, žmonėms šiaudų plytoms gaminti: jie patys tegul eina ir prisirenka šiaudų.

Exd 5 8 Tačiau reikalaukite iš jų tokio pat plytų skaičiaus, kokį jie lig šiol pagaminavo, jo nesumažinkite, nes jie dykinėja ir todėl šaukia: 'Išleisk mus aukoti savo Dievui!'

Exd 5 9 Duokite jiems daugiau darbo; tegul dirba ir nepaiso tuščių kalbų".

Exd 5 10 Darbų prievaizdai ir vadovai išėję kalbėjo: "Taip sako faraonas: 'Aš nebeduosiu jums šiaudų.

Exd 5 11 Eikite ir rinkite, kur rasite! Tačiau turėsite padaryti tiek, kiek ir anksčiau'".

Exd 5 12 Žmonės išsisklaidė po visą Egipto šalį rinkti ražienų vietoje šiaudų.

Exd 5 13 Prievaizdai spaudė juos, sakydami: "Atlikite dienai skirtą darbą, kaip anksčiau, kai gaudavote šiaudų".

Exd 5 14 Ir izraelitus, kuriuos faraono prievaizdai buvo paskyrę darbų prižiūrėtojais, mušė, sakydami: "Kodėl vakar ir šiandien nepagaminote nustatyto plytų kiekio kaip anksčiau?"

Exd 5 15 Izraelitų prižiūrėtojai atėjo verkdami ir skundėsi faraonui: "Kodėl taip elgiesi su savo tarnais?"

Exd 5 16 Šiaudų nebeduoda, o mums liepia gaminti plytas. Be to, tavo tarnai dar mušami, nors kalti dėl to yra tavo žmonės".

Exd 5 17 Jis atsakė: "Jūs vien tik dykinėjate. Todėl sakote: 'Išleisk mus aukoti viešpačiui!'

Exd 5 18 Taigi dabar eikite, dirbkite! Šiaudų jums neduos, tačiau nustatytą plytų kiekį privalote padaryti".

Exd 5 19 Izraelitų prižiūrėtojai matė esą patekę į sunkią padėtį, nes jiems buvo pasakyta: "Nemažinkite dienai skirtų plytų kiekio".

Exd 5 20 Išėję iš faraono, jie susitiko Mozę ir Aaroną, kurie jų laukė,

Exd 5 21 ir tarė jiems: "Viešpats tepažvelgia ir tegul teisia! Jūs sukėlėte faraono bei jo tarnų neapykantą mums, įduodami kardą į jų ranką, kad mus išžudytų".

Exd 5 22 Mozė kreipėsi į Viešpatį: "Viešpatie, kodėl taip pikta! Pasielgei su šitais žmonėmis? Kodėl siuntei mane?"

Exd 5 23 Nuo to laiko, kai nuėjau pas faraoną kalbėti Tavo vardu, jis dar blogiau elgiasi su mano tauta. Tu neišvadavai savo tautos".

Exd 6 1 Viešpats atsakė Mozei: "Tu matysi, ką Aš padarysiu faraonui. Stiprios rankos priverstas, jis išleis juos; stiprios rankos priverstas, jis išvays juos iš savo šalies".

Exd 6 2 Dievas kalbėjo Mozei: "Aš esu Viešpats.

Exd 6 3 Aš pasirodžiau Abraomui, Izaokui ir Jokūbui kaip Dievas Visagalis, tačiau savo vardu Viešpats jiems neapsireiškiau.

Exd 6 4 Aš įtvirtinau su jais sandorą, norėdamas jiems duoti Kanaano šalį, kurioje jie buvo atėiviai.

Exd 6 5 Ir Aš išgirdau Izraelio vaikų, kuriuos yra pavergę egiptiečiai, vaitojimą, ir atsiminiau savo sandorą.

Exd 6 6 Todėl sakyk izraelitams, kad Aš esu Viešpats; Aš jus išvesiu iš egiptiečių priespaudos, išlaisvinsiu iš vergystės ir išgelbėsiu jus savo ištiesta ranka ir dideliais teismais.

Exd 6 7 Aš jus priimsiu, kad būtumėte mano tauta, ir Aš būsiu jūsų Dievas, kad žinotumėte, jog esu Viešpats, jūsų Dievas, kuris jus išvedė iš egiptiečių vergijos.

Exd 6 8 Aš nuvesiu jus į šalį, kurią pažadėjau duoti Abraomui, Izaokui ir Jokūbui; ją duosiu jums paveldėti, nes Aš esu Viešpats!"

Exd 6 9 Mozė taip kalbėjo izraelitams, bet jie neklausė jo dėl dvasios
suspaudimo ir žiaurios vergystės.

Exd 6 10 Viešpats kalbėjo Mozei:

Exd 6 11 "Eik, sakyk Egipto faraonui, kad jis išleistų izraelitus iš savo šalies!"

Exd 6 12 Mozė atsakė viešpačiui: "Izraelitai manęs neklauso, tai kaipgi manęs klausys faraonas? Mano lūpos neapipjaustytos".

Exd 6 13 Ir viešpats kalbėjo Mozei ir Aaronui, ir davė jiems įsakymą Izraelio vaikams ir faraonui, Egipto karaliui, kad išvestų Izraelio vaikus iš Egipto šalies.

Exd 6 14 Šitie yra vyresnieji savo tėvų namuose. Izraelio pirmagimio Rubeno sūnūs: Henochas, Paluvas, Hecronas ir Karmis. Tai yra Rubeno giminės šeimos.

Exd 6 15 Simeono sūnūs: Jemuelis, Jaminas, Ohadas, Jachinas, Coharas ir kanaanietės sūnus Saulius. Tai yra Simeono giminės šeimos.

Exd 6 16 Šitie yra Levio sūnų vardai: Geršonas, Kehatas ir Meraris. Levis gyveno šimtą trisdešimt septynerius metus.

Exd 6 17 Geršono sūnūs: Libnis ir Šimis.

Exd 6 18 Kehato sūnūs: Amramas, Iccharas, Hebronas ir Uzielis. Kehatas gyveno šimtą trisdešimt trejus metus.

Exd 6 19 Merario sūnūs: Machlis ir Mušis. Tai yra Levio giminė pagal savo šeimas.

Exd 6 20 Amramas vedė savo tetą Jochebedą. Ji pagimdė Aaroną ir Mozę. Amramas gyveno šimtą trisdešimt septynerius metus.

Exd 6 21 Iccharo sūnūs: Korachas, Nefegas ir Zichris.

Exd 6 22 Uzielio sūnūs: Mišaelis, Elifafanas ir Sitris.

Exd 6 23 Aaronas vedė Elišėbą, Aminadabo dukterį, Naasono seserį. Ji pagimdė Nadabą, Abihuą, Eleazarą ir Itamarą.

Exd 6 24 Koracho sūnūs: Asiras, Elkana ir Abiasafas. Tai yra korachų šeimos.

Exd 6 25 Aaronas sūnus Eleazaras vedė vieną iš Putielio dukterų. Ji pagimdė Finehasą. Šitie yra Levio giminės šeimų vyresnieji.

Exd 6 26 Aaronas ir Mozė yra tie, kuriems viešpats įsakė išvesti izraelitus iš Egipto šalies.

Exd 6 27 Jie yra tie, kurie kalbėjo faraonui, Egipto karaliui, kad išvestų izraelitus iš Egipto.

Exd 6 28 Viešpats kalbėjo Mozei Egipto šalyje,

Exd 6 29 sakydamas: "Aš esu Viešpats! Pasakyk faraonui, Egipto karaliui, visa, ką tau kalbu".

Exd 6 30 Bet Mozė sakė viešpaties akivaizdoje: "Aš esu neapipjaustytomis lūpomis, kaip manęs klausys faraonas?"

Exd 7 1 Viešpats tarė Mozei: "Aš tave padariau dievu faraonui; tavo brolis Aaronas bus tavo pranašas.

Exd 7 2 Tu sakysi visa, ką tau įsakau, o tavo brolis Aaronas kalbės faraonui, kad jis išleistų izraelitus iš savo šalies.

Exd 7 3 Bet Aš užkietinsiu faraono širdį ir padarysiu daug ženklų bei stebuklų Egipto šalyje.

Exd 7 4 Tačiau faraonas jūsų neklausys, kad galėčiau uždėti savo ranką ant Egipto ir dideliais teismais išvesti savo pulkus-savo tautą, Izraelio vaikus iš Egipto žemės.

Exd 7 5 Tada egiptiečiai žinos, kad Aš esu Viešpats, kai ištiesiu savo ranką virš Egipto ir išvesiu izraelitus iš jų žemės".

Exd 7 6 Mozė ir Aaronas padarė, kaip viešpats jiems įsakė.

Exd 7 7 Mozė buvo aštuoniasdešimties metų, o Aaronas aštuoniasdešimt trejų metų amžiaus, kai jie kalbėjo faraonui.

Exd 7 8 Viešpats tarė Mozei ir Aaronui:

Exd 7 9 "Kai faraonas jums sakys: 'Padarykite stebuklą patvirtinimui', tai sakyk Aaronui: 'Imk lazda ir mesk ją prieš faraoną!'. Tada ji pavirs gyvate".

Exd 7 10 Mozė ir Aaronas atėjo pas faraoną ir padarė taip, kaip viešpats įsakė: Aaronas metė savo lazda prieš faraoną ir jo tarnus, ir ji pavirto gyvate.

Exd 7 11 Faraonas pasišaukė išminčių ir burtininkų. Ir tie Egipto žyniai savo kerais padarė tą patį:

Exd 7 12 kiekvienas jų numetė savo lazda, ir jos pavirto gyvatėmis. Tačiau Aaronas lazda prarijo jų lazdas.

Exd 7 13 Faraono širdis liko užkietėjusi, ir jis jų neklausė, kaip Viešpats ir buvo kalbėjęs.

Exd 7 14 Viešpats tarė Mozei: "Faraono širdis tebėra užkietėjusi, jis nesutinka išleisti tautos.

Exd 7 15 Rytoj anksti rytą nueik prie upės, kai faraonas eis prie vandens, ir lauk jo ten. Pasiimk tą lazda, kuri buvo pavirtusi gyvate.

Exd 7 16 Jam atėjus, sakyk: 'Viešpats, hebrajų Dievas, mane siuntė pas tave, sakydamas: 'Išleisk mano tautą, kad ji man tarnautų dykumoje'. Tačiau tu ligi šiol nenorėjai klausyti.

Exd 7 17 Todėl taip sako viešpats: 'Iš to pažinsi, kad Aš esu Viešpats. Štai suduosiu mano rankoje esančią lazda į upės vandenį, ir jis pavirs krauju.

Exd 7 18 Upėje plaukiojančios žuvys išgais, ir upė pradės taip dvokti, kad

egiptiečiai nebegalės gerti jos vandens' ".

Exd 7 19 Viešpats toliau kalbėjo Mozei: "Sakyk Aaronui: 'Imk lazda ir ištiesk savo ranką virš egiptiečių vandeny, upių, perkasų, balų, vandens tvenkinių. Vanduo pavirs krauju visoje Egipto šalyje, net mediniuose ir akmeniniuose induose!' "

Exd 7 20 Mozė ir Aaronas taip padarė, kaip Viešpats buvo įsakęs. Jis pakėlė lazda ir sudavė į upės vandenį, faraonui ir jo tarnams matant. Visas vanduo upėje pavirto krauju.

Exd 7 21 Upėje plaukiojančios žuvys išgaišo. Vanduo ėmė taip dvokti, kad egiptiečiai nebegalėjo gerti vandens iš upės. Kraujas buvo visoje Egipto žemėje.

Exd 7 22 Tą patį padarė ir egiptiečių žyniai savo kerais. Faraono širdis liko užkietėjusi, ir jis neklausė jų, kaip Viešpats ir buvo sakęs.

Exd 7 23 Faraonas nusigrėžė ir nuėjo į savo namą. Jis viso to neėmė į širdį.

Exd 7 24 Egiptiečiai kasė upės pakraščiuose šulinius, ieškodami geriamojo vandens, nes jie nebegalėjo upės vandens gerti.

Exd 7 25 Praėjo septynios dienos, kai Viešpats buvo ištikęs upę.

Exd 8 1 Tada Viešpats tarė Mozei: "Eik pas faraoną ir jam sakyk: 'Taip sako Viešpats: 'Išleisk mano žmones, kad jie man tarnautų.

Exd 8 2 Jei nesutiksi jų išleisti, užleisiu visą tavo kraštą varlėmis.

Exd 8 3 Upė knibždės varlėmis. Jos iš upės atrėplios į tavo namus, į tavo miegamąjį ir į tavo lova, taip pat į tavo tarnų ir tarnaičių namus, į tavo krosnis ir į duonkubilius.

Exd 8 4 Per tavę, tavo žmones ir visus tavo tarnus rėplios varlės'.

Exd 8 5 Sakyk Aaronui: 'Ištiesk savo ranką su lazda ant upių, perkasų, balų ir padaryk, kad varlės užplūstų Egipto šalį!' "

Exd 8 6 Aaronas ištiesė ranką ant Egipto vandeny, ir varlės išrėpliojo ir užpildė Egipto kraštą.

Exd 8 7 Tą patį padarė žyniai savo kerais ir iššaukė varles Egipto šalyje.

Exd 8 8 Faraonas, pasišaukęs Mozę ir Aaroną, tarė: "Melskite Viešpatį, kad Jis pašalintų varles nuo manęs ir mano žmonių; tada išleisiu izraelitus aukoti Viešpačiui".

Exd 8 9 Mozė atsakė faraonui: "Paskirk laiką, kada melsti už tavę, tavo tarnus ir tautą, kad varlės būtų pašalintos nuo tavęs, iš tavo namų ir kad jos tik upėje tepasiliktų".

Exd 8 10 Jis atsakė: "Rytoj". Mozė tarė: "Tebūna, kaip sakai, kad žinotum, jog nėra lygaus Viešpačiui, mūsų Dievui!

Exd 8 11 Varlės pasišalins nuo tavęs, iš tavo namų, nuo tavo tarnų ir tarnaičių, jos tik upėje tepasiliks!"

Exd 8 12 Mozė ir Aaronas, grįžę iš faraono, meldė Viešpatį pašalinti varles, kurias jis buvo užleidęs faraonui.

Exd 8 13 Viešpats padarė, kaip Mozė prašė: varlės išgaišo namuose, kiemuose ir laukuose.

Exd 8 14 Jie suvertė jas į krūvas. Visa šalis dvokė.

Exd 8 15 Faraonas, matydamas, kad atėjo ramybė, užkietino savo širdį ir neklausė, kaip Viešpats ir buvo sakęs.

Exd 8 16 Tada Viešpats tarė Mozei: "Liepk Aaronui ištiesti lazda ir suduoti į žemės dulkes, kad jos pavirstų mašalais visoje Egipto šalyje!"

Exd 8 17 Aaronas ištiesė ranką su lazda ir sudavė į žemę. Tuoj mašalai apniko žmones ir gyvulius. visos žemės dulkės virto mašalais Egipto krašte.

Exd 8 18 Žyniai bandė tą patį padaryti savo kerais, bet negalėjo. Mašalai apniko žmones ir gyvulius.

Exd 8 19 Tada žyniai tarė faraonui: "Tai Dievo pirštas!" Bet faraono širdis buvo užkietinta ir jis neklausė jų, kaip Viešpats ir buvo sakęs.

Exd 8 20 Viešpats tarė Mozei: "Atsikelk anksti rytą, prieik prie faraono, kai jis eis prie vandens, ir pasakyk jam: 'Taip sako Viešpats: 'Išleisk mano žmones, kad jie man tarnautų!

Exd 8 21 Jei neišleisi mano tautos, užleisiu musių ant tavęs, tavo tarnų, tavo žmonių ir ant tavo namų taip, kad egiptiečių namai ir visa žemė bus pilna musių.

Exd 8 22 Bet tą dieną Aš atskirsiu Gošeno kraštą, kuriame gyvena mano tauta. Ten nebus musių, kad žinotum, jog Aš esu visos žemės Viešpats.

Exd 8 23 Taip Aš atskirsiu savo ir tavo tautą. Rytoj įvyks šitas ženklas' ".

Exd 8 24 Viešpats taip ir padarė. Dideli musių spiečiai apniko faraono ir jo tarnų namus ir visą Egipto šalį. Musės vargino kraštą.

Exd 8 25 Faraonas, pasišaukęs Mozę ir Aaroną, jiems tarė: "Eikite, aukokite savo Dievui šioje šalyje!"

Exd 8 26 Mozė atsakė: "Netinka taip daryti. Egiptiečiai bjaurisi tuo, ką aukosime Viešpačiui, savo Dievui. Jei aukosime, kas egiptiečiams bjauru, argi jie mūsų neužmuš akmenimis?"

Exd 8 27 Tris dienas keliausime į dykumą aukoti Viešpačiui, savo Dievui, kaip Jis mums įsakė".

Exd 8 28 Faraonas atsakė: "Aš išleisiu jus į dykumą aukoti Viešpačiui, savo Dievui. Tik nenuėikite labai toli! Melskitės už mane!"

Exd 8 29 Mozė atsakė: "Iš tavęs išėjęs, melsiu Viešpatį, kad mus pašalintų nuo tavęs, nuo tavo tarnų ir tarnaičių. Tik kad vėl faraonas neapgautų, neišleisdamas tautos

Viešpačiui aukoti!"

Exd 8 30 Mozė išėjo iš faraono ir meldė viešpatį.
 Exd 8 31 Viešpats padarė, kaip Mozė prašė. Jis pašalino muses nuo faraono, nuo jo tarnų ir žmonių taip, kad nė vienos nebeliko.
 Exd 8 32 Bet ir šikart faraonas užkietino savo širdį ir neišleido tautos.
 Exd 9 1 Viešpats sakė Mozei: "Eik pas faraoną ir jam sakyk: 'Taip sako Viešpats, hebrajų Dievas: 'Išleisk mano žmones, kad jie man tarnautų!
 Exd 9 2 Jei jų neišleisi ir nepaliesi jų laikęs,
 Exd 9 3 viešpaties ranka bus ant tavo lauke besiganančių gyvulių: arklių, asilų, kupranugarių, avių ir galvijų-bus labai sunkus maras.
 Exd 9 4 Viešpats atskirs izraelitų ir egiptiečių gyvulius; niekas nežus, kas priklauso izraelitams' ".
 Exd 9 5 Ir viešpats paskyrė laiką, sakydamas: "Rytoj viešpats įvykdys šitą dalyką krašte!"
 Exd 9 6 Kitą rytą viešpats įvykdė tai: visi egiptiečių gyvuliai nugaišo, bet iš izraelitų gyvulių nepražuvo nė vienas.
 Exd 9 7 Faraonas pasiuntė pasižiūrėti. Pasirodė, kad izraelitų gyvulių nė vienas nebuvo nugaišęs. Tačiau faraono širdis liko kieta ir jis neišleido tautos.
 Exd 9 8 Tada viešpats tarė Mozei ir Aaronui: "Imkite pilnas saujas pelenų iš krosnies ir Mozė teberia juos į orą faraono akivaizdoje.
 Exd 9 9 Jie taps dulkėmis visoje Egipto šalyje, ir ant žmonių bei gyvulių iškils votys su pūslėmis".
 Exd 9 10 Jie pasiėmė pelenų iš krosnies ir, atsistoję prieš faraoną, išbėrė juos į orą. Ir atsirado votys ant žmonių ir gyvulių.
 Exd 9 11 Žyniai negalėjo pasirodyti Mozei, nes votys buvo ant jų ir visų egiptiečių.
 Exd 9 12 Tačiau viešpats užkietino faraono širdį, ir jis neklausė jų, kaip viešpats ir buvo sakęs Mozei.
 Exd 9 13 Tada viešpats tarė Mozei: "Atsikelk anksti rytą, nueik pas faraoną ir sakyk: 'Taip sako Viešpats, hebrajų Dievas: 'Išleisk mano tautą man tarnauti.
 Exd 9 14 Nes šį kartą Aš siųsiu įvairias negalias ir vargus tau, tavo tarnams ir tavo žmonėms, kad žinotum, jog nėra man lygaus visoje žemėje.
 Exd 9 15 Aš galėčiau ištieti savo ranką ir ištikti tave ir tavo tautą maru, kad būtumėte visi pranykę nuo žemės paviršiaus.
 Exd 9 16 Bet Aš tam išaukštinau tave, kad parodyčiau savo galią ir mano vardas būtų skelbiamas visoje žemėje.
 Exd 9 17 Tu vis dar didžiuojiesi prieš mano tautą ir neišleidi jos.
 Exd 9 18 Rytoj apie šitą laiką kris labai smarki kruša, kokios nėra buvę Egipte nuo jo įsikūrimo dienos.
 Exd 9 19 Taigi dabar siųsk žmones surinkti iš lauko gyvulius ir visa, kas tau priklauso. Visi žmonės ir gyvuliai, kurie bus lauke ir nebus parvesti namo, krušai krintant, pražus' ".
 Exd 9 20 Faraono tarnai, kurie bijojo Viešpaties, sugabeno į namus savo tarnus ir gyvulius.
 Exd 9 21 O kas nekreipė dėmesio į viešpaties žodį, paliko savo tarnus ir gyvulius lauke.
 Exd 9 22 Viešpats tarė Mozei: "Ištiesk savo ranką, kad kristų kruša visoje Egipto šalyje: ant žmonių, gyvulių ir visos laukų augmenijos".
 Exd 9 23 Mozė ištiesė lazda, ir viešpats pasiuntė perkūniją, krušą ir žaibus. Viešpats siuntė krušą į visą Egipto žemę.
 Exd 9 24 Kruša susimaišė su žaibais ir buvo tokia smarki, kokios Egipto šalis nebuvo mačiusi.
 Exd 9 25 Kruša išmušė Egipto šalyje visa, kas buvo lauke: žmones, gyvulius, augalus ir medžius.
 Exd 9 26 Tik Gošeno krašte, kur gyveno izraelitai, nebuvo krušos.
 Exd 9 27 Faraonas, pasišaukęs Mozę ir Aaroną, jiems kalbėjo: "Aš nusidėjau! Viešpats yra teisus, o aš ir mano tauta esame nusikaltę.
 Exd 9 28 Melskite viešpatį, kad liautųsi stipri perkūnija ir kruša! Aš jus išleisiu ir daugiau nebesulaukysiu".
 Exd 9 29 Mozė jam atsakė: "Kai tik išeisiu iš miesto, pakelsiu rankas į viešpatį. Tada perkūnija ir kruša liausis, kad žinotum, jog viešpačiui priklauso visa žemė.
 Exd 9 30 Bet aš žinau, kad nei tu, nei tavo tarnai dar nesibijote Viešpaties Dievo".
 Exd 9 31 Linus ir miežius kruša išmušė, nes miežiai buvo išplaukę ir linai jau žydėjo.
 Exd 9 32 Bet kviečių ir rugių neišmušė, nes jie vėliau pribręsta.
 Exd 9 33 Mozė išėjo nuo faraono iš miesto ir iškėlė rankas į viešpatį: perkūnija ir kruša liovėsi, lietus nustojo lijęs.
 Exd 9 34 Bet faraonas, matydamas, kad liovėsi lietus, kruša ir perkūnija, vėl nusidėjo ir užkietino savo širdį kartu su savo tarnais.
 Exd 9 35 Faraono širdis pasiliko užkietėjusi, ir jis neišleido Izraelio vaikų, kaip viešpats ir buvo sakęs Mozei.

Exd 10 1 Viešpats tarė Mozei: "Eik pas faraoną, nes Aš užkietinau jo ir jo tarnų širdis, kad padaryčiau šituos ženklus jų tarpe
Exd 10 2 ir kad galėtum papasakoti savo vaikams ir vaikų vaikams, ką Aš padariau Egipte ir kokius ženklus parodžiau jų tarpe, kad žinotumėte, jog Aš esu Viešpats".
Exd 10 3 Mozė ir Aaronas atėjo pas faraoną ir jam kalbėjo: "Taip sako Viešpats, hebrajų Dievas: 'Ar ilgai dar tu nenusižeminsi prieš mane? Išleisk mano žmones, kad jie man tarnautų!'
Exd 10 4 Jei neišleisi mano tautos, rytoj užleisiu skėrius ant tavo krašto.
Exd 10 5 Jie taip apdengs šalį, kad nesimatys žemės; jie nuės išlikusį nuo krušos derlių, nugrauš kiekvieną žaliuojantį medį;
Exd 10 6 jų bus pilni tavo namai, tavo tarnų namai ir visų egiptiečių namai, kaip to dar nėra matę tavo tėvai ir seneliai per visą savo amžių' ". Po to Mozė apsisuko ir išėjo iš faraono namų.
Exd 10 7 Tada faraono tarnai kalbėjo savo valdovui: "Ar ilgai mes kentėsime? Išleisk tuos žmones, kad jie tarnautų Viešpačiui, savo Dievui! Ar dar nematai, kad Egiptas žūva?"
Exd 10 8 Mozė ir Aaronas buvo pašaukti pas faraoną. Jis tarė jiems: "Eikite, tarnaukite Viešpačiui, savo Dievui! Bet kas yra tie, kurie eis?"
Exd 10 9 Mozė atsakė: "Eisime visi: jaunimas ir seneliai, sūnūs ir dukterys, avys ir galvijai. Mes švęsime šventę Viešpačiui".
Exd 10 10 Jis atsakė jiems: "Tebūna Viešpats su jumis! Kaip galiu išleisti jus ir jūsų vaikus? Žiūrėkite, nes jūs sumanėte pikta!
Exd 10 11 Taip nebus. Eikite vieni vyrai ir aukokite Viešpačiui, nes to juk jūs ir prašėte!" Ir juos išvarė iš faraono akivaizdos.
Exd 10 12 Tada Viešpats tarė Mozei: "Ištiesk savo ranką ant Egipto šalies, kad skėriai apniktų ir nugraužtų visus šalies augalus ir visą, kas dar liko nuo krušos!"
Exd 10 13 Mozė ištiesė lazda. Viešpats leido rytų vėjui pūsti visą dieną ir naktį. Rytmečiui išaušus, rytų vėjas atnešė skėrius.
Exd 10 14 Skėriai nusileido visoje Egipto šalyje. Jų buvo tiek, kiek niekad nėra buvę ir jų tiek nebus ateityje.
Exd 10 15 Jie taip užplūdo visą kraštą, kad apdengė visą žemę. Jie nugraužė visus augalus ir medžių vaisius, išlikusius nuo krušos, kad nieko žaliuojančio nebeliko visoje Egipto šalyje.
Exd 10 16 Tada faraonas skubiai pasišaukė Mozė ir Aaroną ir tarė: "Nusidėjau Viešpačiui, jūsų Dievui, ir jums!
Exd 10 17 Prašau, atleiskite man dar kartą mano nusikaltimą ir melskite Viešpatį, savo Dievą, kad Jis pašalintų nuo manęs šitą mirtį".
Exd 10 18 Mozė išėjo iš faraono ir meldė Viešpatį.
Exd 10 19 Viešpats sukėlė labai smarkų vakarų vėją, kuris skėrius nupūtė į Raudonąją jūrą; nė vieno skėrio nebeliko visoje Egipto šalyje.
Exd 10 20 Tačiau Viešpats užkietino faraono širdį, ir jis neišleido izraelitų.
Exd 10 21 Viešpats tarė Mozei: "Ištiesk savo ranką, kad tamsa apgaubtų visą Egipto šalį, tamsa, kurią galima būtų pajusti".
Exd 10 22 Mozė ištiesė savo ranką, ir tirščiausia tamsa tris dienas buvo visame Egipto krašte.
Exd 10 23 Tris dienas žmonės negalėjo matyti vienas kito ir pajudėti iš vietos. Tačiau izraelitų namuose buvo šviesu.
Exd 10 24 Tada faraonas, pasišaukęs Mozė, tarė: "Eikite, tarnaukite Viešpačiui! Tik jūsų avys ir galvijai tepasilieka! O jūsų vaikai teeina su jumis!"
Exd 10 25 Mozė atsakė: "Privalai mums duoti atnašas ir deginamąsias aukas, kad mes galėtume aukoti Viešpačiui, mūsų Dievui.
Exd 10 26 Mūsų visi gyvuliai eis su mumis; nepaliksime nė kanopos. Nes iš jų privalome imti auką Viešpačiui, savo Dievui. Mes net nežinome, ko mums reikės Viešpaties aukai, kol ten nenuėjome".
Exd 10 27 Tačiau Viešpats užkietino faraono širdį, ir jis nesutiko jų išleisti.
Exd 10 28 Ir faraonas tarė: "Šalin nuo manęs! Saugokis! Nebepasirodyk daugiau mano akyse, nes tą dieną, kurią pasirodysi, mirsi!"
Exd 10 29 Mozė atsakė: "Tebūna, kaip pasakei! Daugiau nebepasirodysiu".
Exd 11 1 Viešpats tarė Mozei: "Dar vieną bausmę užleisiu faraonui ir Egiptui. Po to jis išleis jus, netgi varyte išvarys!
Exd 11 2 Kalbėk žmonėms, kad kiekvienas vyras iš savo kaimyno ir kiekviena moteris iš savo kaimynės paprašytų sidabrinų ir auksinių daiktų".
Exd 11 3 Viešpats palankiai nuteikė izraelitams egiptiečius. Be to, Mozė buvo labai žymus vyras Egipto šalyje, faraono tarnų ir tautos akyse.
Exd 11 4 Tada Mozė kalbėjo: "Taip sako Viešpats: 'Apie vidurnaktį Aš pereisiu Egiptą.
Exd 11 5 Tada mirs visi pirmagimiai, pradedant faraono, sėdinčio soste, pirmagimių, ir baigiant pirmagimių vergės, esančios prie girnų, ir visi gyvulių pirmagimiai.
Exd 11 6 Visoje Egipto šalyje kils verksmas, kokio nėra buvę ir kokio daugiau nebus.
Exd 11 7 Bet prieš nė vieną izraelitą, ar jo gyvulį nė šuo nesulos, kad žinotumėte, jog Viešpats daro skirtumą tarp egiptiečių ir izraelitų'".

Exd 11 8 Tada tavo tarnai ateis ir, nusilenkę prieš mane, sakys: 'Išeik tu ir visi tavo žinioje esantys žmonės!' Ir tada aš išeisiu". Mozė išėjo iš faraono degdamas pykčiu.

Exd 11 9 Tada Viešpats tarė Mozei: "Faraonas jūsų neklausys, kad Aš galėčiau padaryti daugiau stebuklų Egipte".

Exd 11 10 Mozė ir Aaronas padarė visus šituos stebuklus faraonui matant. Tačiau Viešpats taip užkietino faraono širdį, kad jis neišleido izraelitų iš savo šalies.

Exd 12 1 Viešpats kalbėjo Mozei ir Aaronui Egipto šalyje:

Exd 12 2 "Šitas mėnuo tebūna jums pirmasis metų mėnuo.

Exd 12 3 Pasakykite visiems izraelitams, kad šito mėnesio dešimtąją dieną jie paimtų po avinėlį savo tėvų namams, po vieną avinėlį kiekvienai šeimai.

Exd 12 4 O jei šeima yra per maža avinėlį suvalgyti, tepaima kartu su savo artimaisiu kaimynu, kad susidarytų tiek asmenų, kiek gali suvalgyti avinėlį.

Exd 12 5 Avinėlis privalo būti be trūkumų, metinis patinėlis; paimsite jį iš avių ar ožkų.

Exd 12 6 Laikykite jį iki šio mėnesio keturioliktos dienos; kiekviena Izraelio tautos šeima turi jį papjauti tos dienos vakarė.

Exd 12 7 Jo krauju patepkite abi durų staktas ir skersinį tų namų, kuriuose valgysite avinėlį.

Exd 12 8 Tą naktį valgykite mėsą, keptą ant ugnies, su nerauginta duona ir karčiomis žolėmis.

Exd 12 9 Jūs neturite jos valgyti žalios ar išvirtos vandenyje, tik keptą ugnyje, taip pat galvą, kojas ir vidurius.

Exd 12 10 Nieko iš jo nepalikite iki ryto. O kas paliks ligi ryto, tą sudeginkite.

Exd 12 11 valgykite jį paskubomis, susijuosę strėnas, apsiavę, laikydami lazda rankoje; tai Viešpaties Pascha.

Exd 12 12 Tą naktį pereisiu visą Egipto šalį ir išžudysiu visus pirmagimius, žmones ir gyvulius; ir visiems Egipto dievams įvykdysiu teismą. Aš-Viešpats!

Exd 12 13 O kraujas ant namų bus ženklas, kur jūs gyvenate. Pamatęs kraują, aplenksiu jus, kad Egipto šalies bausmė nepaliestų jūsų.

Exd 12 14 Ta diena tebūna jums atmintina diena; jūs privalote ją švęsti kaip šventę viešpačiui per kartų kartas.

Exd 12 15 Septynias dienas valgysite neraugintą duoną. Jau pirmąją dieną pašalinkite raugą iš savo namų, nes kiekvienas, kuris valgys raugintą maistą nuo pirmosios iki septintosios dienos, bus išnaikintas iš Izraelio.

Exd 12 16 Pirmąją dieną susirinkite šventei, taip pat ir septintąją. Jokio darbo nevalia dirbti tomis dienomis, išskyrus tai, ko reikia kiekvieno žmogaus maistui.

Exd 12 17 Jūs švęsite Neraugintos duonos šventę per kartų kartas, nes tą dieną Aš išvedžiau jūsų pulkus iš Egipto šalies.

Exd 12 18 Pirmojo mėnesio keturioliktos dienos vakarė pradėsite valgyti neraugintą duoną ir valgysite iki dvidešimt pirmosios dienos vakaro.

Exd 12 19 Septynias dienas nebus raugo jūsų namuose, nes kiekvienas, kuris valgys ką nors rauginto, bus išnaikintas iš Izraelio, ar jis būtų ateivis, ar vietinis gyventojas.

Exd 12 20 Nieko rauginto jūs nevalgysite. Savo namuose valgysite neraugintą duoną".

Exd 12 21 Tada Mozė sušaukė visus Izraelio vyresniusius ir jiems tarė: "Eikite, imkite avinėlį savo šeimoms ir pjaukite jį Paschai.

Exd 12 22 Po to imkite yzopo ryšulėlį ir, pamirkę dubenyje su krauju, patepkite juo abi durų staktas ir skersinį; nė vienas jūsų teneišėina iki ryto iš savo namų!

Exd 12 23 Nes Viešpats pereis, žudydamas egiptiečius; pamatęs kraują ant abiejų durų staktų ir skersinio, aplenks ir neleis žudytojui įeiti į jūsų namus.

Exd 12 24 Tai bus įstatas jums ir jūsų vaikams per amžius.

Exd 12 25 Kai atvyksite į šalį, kurią Viešpats jums duos, kaip Jis pažadėjo, laikykitės šitų nuostatų.

Exd 12 26 Kai jūsų vaikai klaus: 'Ką reiškia šitos apeigos?',

Exd 12 27 atsakykite: 'Tai yra Paschos auka viešpačiui, kuris aplenkė izraelitų namus Egipte, kai jis išžudė egiptiečius ir išlaisvino mūsų namus' ". Tada žmonės nusilenkė ir pagarbino Viešpatį.

Exd 12 28 Izraelitai ėjo ir padarė, kaip Viešpats įsakė Mozei ir Aaronui.

Exd 12 29 Vidurnaktį Viešpats išžudė visus pirmagimius Egipto šalyje, pradedant faraono, kuris sėdėjo soste, pirmagimiu, baigiant pirmagimiu kalinio, sėdinčio kalėjime, ir visus gyvulių pirmagimius.

Exd 12 30 Naktį atsikėlė faraonas, jo tarnai ir visi egiptiečiai. Ir kilo didelis verksmas Egipte, nes nebuvo namų, kuriuose nebūtų mirusio.

Exd 12 31 Tą naktį faraonas, pasišaukęs Možę ir Aaroną, tarė: "Išeikite iš mano krašto, jūs ir izraelitai! Eikite, tarnaukite viešpačiui, kaip sakėte.

Exd 12 32 Pasiimkite avis ir galvijus, kaip sakėte! Eikite ir palaiminkite mane taip pat!"

Exd 12 33 Egiptiečiai ragino tautą skubiai išeiti iš jų šalies, sakydami: "Mes visi išsimesime!"

Exd 12 34 Žmonės ėmė ant pečių dar neįrūgusią tešlą duonkubiliuose, įvyniotą į

apsiaustus.

Exd 12 35 Ir izraelitai padarė, kaip Mozė buvo sakęs; jie paprašė iš egiptiečių sidabrinių bei auksinių daiktų ir drabužių.

Exd 12 36 Viešpats palankiai nuteikė izraelitams egiptiečius, kurie patenkino jų prašymą. Taip jie apiplėšė egiptiečius.

Exd 12 37 Apie šeši šimtai tūkstančių vyrų iš Izraelio sūnų, neskaičiuojant vaikų, išėjo iš Ramzio į Sukotą.

Exd 12 38 Taip pat daugybė kitų žmonių ėjo su jais ir didelės kaimenės avių bei galvijų.

Exd 12 39 Jie kepė iš tešlos, kurią išsinešė iš Egipto, neraugintus papločius. Ji dar nebuvo įrūgusi, nes jie buvo skubiai išvaryti iš Egipto ir nespėjo pasigaminti maisto kelionei.

Exd 12 40 Izraelitai pragyveno Egipte keturis šimtus trisdešimt metų.

Exd 12 41 Praėjus keturiems šimtams trisdešimčiai metų, vieną dieną visi Viešpaties pulkai iškeliavo iš Egipto.

Exd 12 42 Ta naktis, kurią juos išvedė iš Egipto krašto, yra Viešpaties šventė. Izraelitai privalo tą naktį švęsti per kartų kartas.

Exd 12 43 Viešpats kalbėjo Mozei ir Aaronui: "Šitas yra Paschos įstatymas: jokiam svetimšaliui nevalia Paschos valgyti.

Exd 12 44 Tačiau pirktas vergas turi teisę ją valgyti tada, kai jį apipjaustai.

Exd 12 45 Svetimšaliui ir samdiniui negalima jos valgyti.

Exd 12 46 Ji turi būti valgoma namuose. Nevalia mėsos išnešti iš namų ir neleidžiama sulaužyti jokio kaulo.

Exd 12 47 Visa Izraelio tauta privalo ją švęsti.

Exd 12 48 Jei ateivis apsistotų pas tavę ir norėtų švęsti Paschą, tai visi jo vyrai privalo būti apipjaustyti. Tuo atveju leidžiama jam švęsti Paschą, ir jis bus tarsi vietinis šalies gyventojas. Bet niekam neapipjaustyta neleistina jos valgyti.

Exd 12 49 Tas pats įstatymas galioja ir pas jus gimusiam, ir ateiviui, apsigyvenusiam tarp jūsų".

Exd 12 50 Izraelitai darė, kaip viešpats įsakė Mozei ir Aaronui.

Exd 12 51 Tą dieną Viešpats išvedė izraelitų pulkus iš Egipto šalies.

Exd 13 1 Viešpats kalbėjo Mozei:

Exd 13 2 "Pašvęsk man visus pirmagimius: ar jie būtų žmonių, ar gyvulių. Jie-mano".

Exd 13 3 Mozė kalbėjo tautai: "Atsiminkite šitą dieną, kurią išėjote iš Egipto, iš vergijos namų. Savo rankos galybe Viešpats jus išvedė, todėl nevalgykite nieko rauginto.

Exd 13 4 Siandien, Abibo mėnesį, jūs išėjote.

Exd 13 5 Kai Viešpats tavę įves į kanaaniečių, hetitų, amoritų, hivų ir jebusiečių šalį, plūstančią pienu ir medumi, kurią tau duoti Jis prisiekė tavo tėvams, tu privalai švęsti tą šventę šį mėnesį.

Exd 13 6 Septynias dienas valgysi neraugintą duoną, septintą dieną bus šventė viešpačiui.

Exd 13 7 Neraugintą duoną privalai valgyti septynias dienas, ir nei pas tavę, nei tavo gyvenamose vietose nebus raugintos duonos.

Exd 13 8 Tą dieną tu sakysi savo sūnui: 'Tai daroma dėl to, ką Viešpats padarė išvesdamas mane iš Egipto'.

Exd 13 9 Tai bus kaip ženklas tau ant rankos ir prisiminimas ant kaktos, kad Viešpaties įstatymas būtų tavo lūpose. Juk galinga ranka Viešpats tavę išvedė iš Egipto.

Exd 13 10 Vykdyk šitą nurodymą kasmet skirtu laiku.

Exd 13 11 Kai Viešpats tavę įves į kanaaniečių šalį, kaip Jis prisiekė tau ir tavo tėvams, ir ją tau atiduos,

Exd 13 12 tai kiekvieną savo pirmagimį atskirsi viešpačiui ir kiekvieną gyvulių pirmagimį. Vyriškos lyties pirmagimiai priklauso viešpačiui.

Exd 13 13 Kiekvieną pirmagimį asilaitį privalai išpirkti ėriuku, bet jei neišpirksi, užmušk jį. Kiekvieną savo žmonių pirmagimį sūnų privalai išpirkti.

Exd 13 14 Kai ateityje tavo sūnus paklaus: 'Ką tai reiškia?', jam atsakyk: 'Galinga ranka Viešpats mus išvedė iš Egipto, iš vergijos namų.

Exd 13 15 Kai faraonas užsikietino ir nenorėjo mūsų išleisti, viešpats nužudė visus pirmagimius Egipto šalyje, tiek žmonių, tiek gyvulių pirmagimius. Todėl aukuoju viešpačiui kiekvieną pirmagimį vyriškos lyties, o kiekvieną pirmagimį savo vaikų išperku'.

Exd 13 16 Tai bus kaip ženklas ant tavo rankos ir prisiminimas ant tavo kaktos, nes savo galinga ranka Viešpats mus išvedė iš Egipto".

Exd 13 17 Kai faraonas išleido žmones, Dievas jų nevedė filistinų šalies keliu, nors tai būtų buvę arčiausia. Nes Dievas sakė: "Kad išvydę karą žmonės nepradėtų gailėtis ir nesugrįžtų į Egiptą".

Exd 13 18 Dievas vedė tautą aplinkiniu dykumų keliu, Raudonosios jūros link. Izraelitai išėjo iš Egipto apsiginklavę.

Exd 13 19 Mozė paėmė su savimi Juozapo kaulus, nes jis buvo prisaikdinęs izraelitus, sakydamas: "Dievas tikrai jus aplankys, ir jūs išnešite iš čia mano kaulus".

Exd 13 20 Jie keliavo iš Sukoto ir pasistatė stovyklą Etame, dykumos pakraštyje.

Exd 13 21 Viešpats ėjo pirma jų dieną debesies stulpe, rodydamas kelią, o naktį ugnies stulpe, šviesdamas jiems, kad jie galėtų keliauti dieną ir naktį.

Exd 13 22 Jis nepatraukė nuo jų debesies stulpo dieną nė ugnies stulpo naktį.
 Exd 14 1 Viešpats kalbėjo Mozei:
 Exd 14 2 "Sakyk izraelitams, kad jie apsistotų ties Pi Hahirotu, tarp Migdolo ir jūros. Priešais Baal Cefoną pasistatykite stovyklą prie jūros.
 Exd 14 3 Tada faraonas sakys apie jus: 'Jie pasiklydo krašte, dykumos juos sulauko!'
 Exd 14 4 Aš užkietinsiu faraono širdį, ir jis jus vysys, kad būčiau pašlovintas per faraoną ir visą jo kariuomenę ir egiptiečiai žinotų, jog Aš esu Viešpats". Jie taip ir padarė.
 Exd 14 5 Egipto karaliui pranešė, kad tauta pabėgo. Tada faraono ir jo tarnų širdys atsisuko prieš šią tautą ir jie kalbėjo: "Ką padarėme, išleisdami Izraelį, kad mums nebetarnautų?"
 Exd 14 6 Jis paruošė savo vežimą ir pasiėmė savo žmones su savimi.
 Exd 14 7 Jis pasiėmė šešis šimtus rinktinių kovos vežimų ir paskyrė viršininkus jiems.
 Exd 14 8 Viešpats užkietino faraono, Egipto karaliaus, širdį, ir jis persekiojo Izraelio vaikus. Bet Izraelio vaikus išvedė galinga ranka.
 Exd 14 9 Faraono žirgai, vežimai, raiteliai ir visa jo kariuomenė pasivijo juos, apsistojusius prie jūros, ties Pi Hahirotu, priešais Baal Cefoną.
 Exd 14 10 Kai faraonas priartėjo, Izraelio vaikai pakėlė akis ir pamatė atžygiuojančius iš paskos egiptiečius. Jie labai išsigando ir šaukėsi Viešpaties.
 Exd 14 11 Jie sakė Mozei: "Nejaugi Egipte nebuvo kapų, kad mus išvedei mirti dykumoje? Ką mums padarei, išvesdamas iš Egipto?"
 Exd 14 12 Argi mes tau nesakėme, būdami Egipte: 'Palik mus tarnauti egiptiečiams'. Mums juk būtų buvę geriau tarnauti egiptiečiams, negu mirti dykumoje".
 Exd 14 13 Mozė atsakė: "Nebijokite, stovėkite ramiai ir stebėkite Viešpaties išgelbėjimą, kurį Jis šiandien įvykdys. Egiptiečių, kuriuos šiandien matote, niekadės daugiau nebematysite.
 Exd 14 14 Viešpats kariaus už jus, o jūs būkite ramūs!"
 Exd 14 15 Viešpats tarė Mozei: "Ko šauki? Sakyk izraelitams, kad eitų pirmyn.
 Exd 14 16 O tu pakelk lazda, ištiesk ranką link jūros ir perskirk ją. Izraelitai sausuma pereis per jūrą.
 Exd 14 17 Aš užkietinsiu egiptiečių širdis, ir jie vysys jus, ir Aš būsiu pašlovintas per faraoną ir visą jo kariuomenę, kovos vežimus ir raitelius.
 Exd 14 18 Egiptiečiai žinos, kad Aš esu Viešpats, kai būsiu pašlovintas per faraoną, jo vežimus ir raitelius".
 Exd 14 19 Tada Dievo angelas, kuris ėjo Izraelio pulkų priekyje, pasitraukė už jų. Debesies stulpas iš jų priekio atsistojo užpakalyje jų.
 Exd 14 20 Jis buvo tarp egiptiečių stovyklos ir Izraelio stovyklos; tamsus debesimis dengė egiptiečius, o izraelitams buvo šviesu. Taip jie per naktį nepriartėjo vieni prie kity.
 Exd 14 21 Mozė ištiesė ranką link jūros. Viešpats smarkiu rytų vėju, kuris pūtė per naktį, išdžiovino jūrą, ir vandenys persiskyrė.
 Exd 14 22 Izraelitai ėjo sausu jūros dugnu; vanduo jiems buvo siena iš dešinės ir kairės.
 Exd 14 23 Egiptiečiai, juos vydamiesi, sekė jūros dugnu su kovos vežimais ir raiteliais.
 Exd 14 24 Rytui auštant, Viešpats iš ugnies ir debesies stulpo pažvelgė į egiptiečių kariuomenę ir sukėlė sąmyšį jų tarpe.
 Exd 14 25 Jis numovė vežimų ratus, ir tie sunkiai begalėjo judėti. Egiptiečiai sakė: "Bėkime nuo izraelitų, nes Viešpats kovoja už juos prieš egiptiečius".
 Exd 14 26 Tada Viešpats tarė Mozei: "Ištiesk ranką link jūros, kad vanduo užlietų egiptiečius, jų vežimus ir raitelius!"
 Exd 14 27 Mozė ištiesė ranką, ir, rytui brėkstant, jūra sugrįžo į pirmąją vietą; bėgančius egiptiečius užliejo vanduo. Taip Viešpats sunaikino egiptiečius jūroje.
 Exd 14 28 Vanduo sugrįžo ir užliejo visą faraono kariuomenę, karo vežimus ir raitelius. Nė vienas jų neišliko.
 Exd 14 29 O izraelitai perėjo sausu jūros dugnu, vanduo jiems buvo siena dešinėje ir kairėje.
 Exd 14 30 Taip Viešpats išgelbėjo izraelitus iš egiptiečių; jie matė negyvus egiptiečius ant jūros kranto.
 Exd 14 31 Izraelis matė galingą darbą, kurį Viešpats padarė egiptiečiams. Tauta bijojo Viešpaties. Jie tikėjo Viešpačiu ir Jo tarnu Moze.
 Exd 15 1 Tada Mozė ir izraelitai giedojo Viešpačiui šią giesmę: "Giedosiu Viešpačiui, nes Jis šlovingai nugalėjo! Jis žirgą ir raitelį įmetė į jūrą.
 Exd 15 2 Mano stiprybė ir giesmė yra Viešpats. Jis tapo mano išgelbėjimu. Jis yra mano Dievas, aš Jį šlovinsiu. Jis mano tėvų Dievas, aš Jį aukštinsiu.
 Exd 15 3 Viešpats yra karžygys, Jahvė yra Jo vardas.
 Exd 15 4 Faraono kovos vežimus ir jo kariuomenę Jis įmetė į jūrą, jo rinktinis karo vadus paskandino Raudonojoje jūroje.
 Exd 15 5 Gelmės apdengė juos, jie nugrimzdo į dugną kaip akmuo.
 Exd 15 6 Tavo dešinė, Viešpatie, pasirodė šlovinga savo jėga! Tavo dešinė,

Viešpatie, sutriuškino priešą.

Exd 15 7 Savo šlovės didybe Tu parbloškei tuos, kurie kėlėsi prieš Tave. Tu siuntei savo rūstybę, kuri suėdė juos kaip ražienas.

Exd 15 8 Tau papūtus, sujudo vandenys, sustojo kaip siena ir gelmės sustingo jūros širdyje.

Exd 15 9 Priešas tarė: 'Vysiuos, sugausiu, pasidalinsiu grobį, pasitenkins mano aistra! Ištrauksiu kardą-juos sunaikins mano ranka!'

Exd 15 10 Tu papūtei savo vėju, ir jūra uždengė juos, kaip švinas jie nuskendo galinguose vandenyse!

Exd 15 11 Viešpatie, kas yra Tau lygus tarp dievų? Kas yra toks šlovingas šventumu, didingas gyriumi ir savo stebuklais?

Exd 15 12 Tu ištiesei savo dešinę-juos prarijo žemė.

Exd 15 13 Tu, būdamas gailestingas, vedei tautą, kurią atpirkai. Savo galia vedei ją į savo šventąją buveinę.

Exd 15 14 Išgirs tautos ir sudrebės, baimė apims filistinus.

Exd 15 15 Nusigąs ir Edomo kunigaikščiai. Moabo galinguosius apims drebulys. Neteks jėgų visi Kanaano gyventojai.

Exd 15 16 Juos apims siaubas ir išgąstis. Dėl Tavo rankos galybės jie sustings kaip akmuo, kol pereis Tavo tauta, Viešpatie, kurią išigijai.

Exd 15 17 Tu įvesi juos ir pasodinsi savo paveldėjimo kalne, į vietą, kurią Tu, Viešpatie, pasirinkai, kad gyventum, į šventyklą, kurią padarė Tavo rankos.

Exd 15 18 Viešpats karaliaus per amžius!

Exd 15 19 Faraono žirgams, kovos vežimams ir raiteliams įėjus į jūrą, Viešpats užliejo juos vandenimis, o izraelitai perėjo sausu jūros dugnu.

Exd 15 20 Tada pranašė Mirjama, Aarono sesuo, paėmė būgną, ir visos moterys, eidamos paskui ją su būgnais, šoko.

Exd 15 21 Mirjama pritardama giedojo: "Giedokite viešpačiui, nes Jis šlovingai nugalėjo. Žirgą ir raitelį Jis įmetė į jūrą".

Exd 15 22 Mozė vedė Izraelį nuo Raudonosios jūros, ir jie įėjo į Šūro dykumą. Tris dienas jie keliavo dykuma ir nerado vandens.

Exd 15 23 Atėję į Marą, jie negalėjo gerti Maros vandens, nes jis buvo kartus. Todėl ta vieta vadinama Mara.

Exd 15 24 Tauta pradėjo murmėti prieš Mozę sakydami: "Ką gersime?"

Exd 15 25 Jis šaukėsi Viešpaties. Viešpats parodė jam medį, kurį įmetus į vandenį, vanduo tapo saldus. Čia Jis davė jiems įstatymą ir nuostatus, ir čia Jis išbandė juos.

Exd 15 26 Jis sakė: "Jei atidžiai klausysi Viešpaties, savo Dievo, ir darysi, kas teisu Jo akyse, kreipsi dėmesį į Jo įsakymus ir laikysiesi visų Jo nuostatų, tai ant tavęs neužleisiu nė vienos tų nelaimių, kurias užleidau ant egiptiečių, nes Aš esu Viešpats, tavo gydytojas".

Exd 15 27 Jie atėjo į Elimą, kur buvo dvylika vandens šaltinių ir septyniasdešimt palmių; ten pasistatė stovyklą.

Exd 16 1 Antrojo mėnesio penkioliką dieną po to, kai jie paliko Egiptą, visi izraelitai išėjo iš Elimo ir atėjo į Sino dykumą, esančią tarp Elimo ir Sinajaus.

Exd 16 2 Visa Izraelio vaikų tauta murmėjo prieš Mozę ir Aaroną dykumoje.

Exd 16 3 Jie sakė: "Geriau mes būtume mirę nuo Viešpaties rankos Egipto šalyje, kai sėdėjome prie mėsos puodų ir valgėme duonos sočiai! Jūs mus atvedėte į šią dykumą, kad numarintumėte visus badu".

Exd 16 4 Tada Viešpats tarė Mozei: "Aš jums duosiu duonos iš dangaus. Žmonės teišėina ir tesusirenka dienos davinį, kad išbandyčiau juos, ar jie laikysis mano įstatymo, ar ne.

Exd 16 5 O šeštą dieną teprisirenka dvigubai tiek, kiek kasdien prisirinkdavo".

Exd 16 6 Tada Mozė ir Aaronas tarė visiems izraelitams: "Šį vakarą žinosite, kad Viešpats jus išvedė iš Egipto.

Exd 16 7 Ir rytą išvysite Viešpaties šlovę; Jis išgirdo jūsų murmėjimą prieš Jį. O kas esame mudu, kad murmate prieš mus?

Exd 16 8 Viešpats duos jums vakare mėsos, o rytą-duonos sočiai. Viešpats išgirdo, kad murmėjote prieš Jį. O kas mudu esame? Ne prieš mus jūs murmate, bet prieš Viešpatį".

Exd 16 9 Tada Mozė tarė Aaronui: "Sakyk visiems izraelitams: 'Priartėkite prie Viešpaties, nes Jis išgirdo jūsų murmėjimą'".

Exd 16 10 Aaronui tebekalbant izraelitams, jie pažvelgė į dykumas ir pamatė Viešpaties šlovę debesyje.

Exd 16 11 Viešpats kalbėjo Mozei:

Exd 16 12 "Aš girdėjau Izraelio vaikų murmėjimą. Sakyk jiems: 'Vakare jūs gausite mėsos, o rytą pasisotinsite duona. Ir jūs žinosite, kad Aš esu Viešpats, jūsų Dievas'".

Exd 16 13 Vakare atskrido putpelės ir apdengė stovyklą, o rytą aplink stovyklą buvo rasa.

Exd 16 14 Rasai pranykus, dykumoje pasirodė kažkas, tarsi šerkšnas ant žemės.

Exd 16 15 Tai pamatę, izraelitai klausė vienas kito: "Kas čia?" Nė vienas nežinojo, kas tai yra. Tada Mozė jiems tarė: "Tai duona, kurią Viešpats jums davė maistui.

Exd 16 16 Štai ką Viešpats įsakė: 'Kiekvienas teprisirenka tiek, kiek jis suvalgo; teparsineša po omerą kiekvienam žmogui, atsižvelgdamas į asmenų skaičių savo palapinėje' ".
 Exd 16 17 Izraelitai darė, kaip buvo įsakyta, ir prisirinko vieni daugiau, kiti mažiau.
 Exd 16 18 Ir kai jie seikėjo omeru, kas buvo prisirinkęs daug, neturėjo pertekliaus, o kas mažai, tam nestigo. Kiekvienas turėjo tiek, kiek galėjo suvalgyti.
 Exd 16 19 Mozė jiems sakė: "Nė vienas tenepalieka nieko rytojui".
 Exd 16 20 Bet jie nepaklausė Mozės. Kai kurie paliko dalį maisto kitai dienai, tačiau atsirado kirmėlių ir jis pradėjo dvokti. Mozė užsirūstino ant jų.
 Exd 16 21 Kiekvienas kas rytą rinkdavosi, kiek jis galėjo suvalgyti. O saulei kaitinant, tie grūdėliai laukuose sutirpdavo.
 Exd 16 22 Šeštą dieną jie prisirinko dvigubai tiek: po du omerus kiekvienam. Izraelio vyresnieji apie tai pranešė Mozei.
 Exd 16 23 Jis sakė jiems: "Taip Viešpats liepė: 'Rytoj yra sabatas, šventa poilsio diena, skirta viešpačiui. Ką norite kepti, iškepkitė, ir ką norite virti, išvirkite, o kas lieka, atidėkite į šalį ir palaikykite rytojui' ".
 Exd 16 24 Jie pasidėjo rytojui, kaip Mozė buvo įsakęs. Ir tai nesugedo ir neatsirado kirmėlių.
 Exd 16 25 Po to Mozė tarė: "Valgykite tai! Nes šiandien yra Viešpaties sabatas, nieko laukuose nerasite.
 Exd 16 26 Šešias dienas rinksite, o septintoji diena yra sabatas; joje nieko nerasite".
 Exd 16 27 Vis dėlto septintąją dieną kai kurie išėjo rinkti, bet nieko nerado.
 Exd 16 28 Viešpats tarė Mozei: "Ar ilgai nesilaikysite mano įstatymų ir įsakymų?
 Exd 16 29 Viešpats jums įsakė švęsti sabatą. Todėl šeštąją dieną Jis duoda jums duonos dviem dienom. Kiekvienas pasilikite savo vietoje. Nė vienas neišeikite iš savo namų septintąją dieną".
 Exd 16 30 Taip tauta ilsėjosi septintąją dieną.
 Exd 16 31 Dievo duotą maistą izraelitai praminė mana. Ji buvo tarsi balti kalendros grūdėliai, o jos skonis kaip papločio su medumi.
 Exd 16 32 Mozė paskelbė Viešpaties įsakymą: "Prisipilkite omerą manos, kad būsimos kartos žinotų, kokia duona jus maitinau dykumoje, kai išvedžiau iš Egipto".
 Exd 16 33 Mozė sakė Aaronui: "Paimk indą, supilk į jį vieną omerą manos ir jį padėk Viešpaties akivaizdoje, kad išliktų būsimoms kartoms".
 Exd 16 34 Kaip Viešpats įsakė Mozei, taip Aaronas padėjo indą palapinės švenčiausioje vietoje.
 Exd 16 35 Izraelitai valgė maną keturiasdešimt metų, kol atėjo į gyvenamas žemes. Jie valgė maną, kol atėjo prie Kanaano šalies ribų.
 Exd 16 36 Omeras yra dešimtoji efos dalis.
 Exd 17 1 Visi izraelitai keliavo toliau iš Sino dykumos sustodami, kai Viešpats įsakydavo. Jie pasistatė stovyklą Refidime. Čia jie nerado geriamo vandens
 Exd 17 2 ir priekaištavo Mozei, sakydami: "Duok mums vandens atsigerti!" Mozė jiems atsakė: "Ko burnojate prieš mane? Kodėl gundote viešpatį?"
 Exd 17 3 Žmonės, ištroškę vandens, murmėjo prieš Mozę: "Kodėl mus išvedei iš Egipto, kad mus, mūsų vaikus ir gyvulius numarintum troškuliu?"
 Exd 17 4 Tada Mozė šaukėsi Viešpaties: "Ką man daryti su šita tauta? Nedaug trūksta, kad jie užmuštų mane akmenimis".
 Exd 17 5 Viešpats atsakė Mozei: "Išeik prieš tautą kartu su Izraelio vyresniaisiais; laikyk rankoje lazda, kuria sudavei į upę, ir eik.
 Exd 17 6 Aš stovėsiu prieš tave ant uolos Horebe. Tu suduosi lazda į uolą, iš jos išteks vanduo ir žmonės galės atsigerti". Mozė taip ir padarė Izraelio vyresniųjų akyse.
 Exd 17 7 Jis praminė tą vietą Masa ir Meriba dėl to, kad izraelitai priekaištavo ir gundė viešpatį, sakydami: "Ar yra Viešpats tarp mūsų?"
 Exd 17 8 Tada atėjo amalekiečiai ir kariavo su Izraeliu Refidime.
 Exd 17 9 Mozė įsakė Jozuei: "Pasirink vyrų ir eik kariauti prieš amalekiečius! Rytoj aš atsistosis ant kalvos viršūnės ir laikysiu Dievo lazda rankoje".
 Exd 17 10 Jozuė padarė, kaip jam Mozė buvo įsakęs, ir kovojo prieš amalekiečius. Mozė, Aaronas ir Hūras užlipo ant kalvos viršūnės.
 Exd 17 11 Kol Mozė laikydavo pakėlęs savo rankas, laimėdavo izraelitai; kai tik jas nuleisdavo, laimėdavo amalekiečiai.
 Exd 17 12 Mozės rankos pavargo; jie tad paėmė akmenį, ir jis atsisėdo ant jo. Aaronas ir Hūras laikė jo rankas, vienas iš vienos, kitas iš kitos pusės; taip jo rankos buvo pakeltos iki saulės nusileidimo.
 Exd 17 13 Tuo būdu Jozuė nugalėjo Amaleką ir jo tautą savo kardu.
 Exd 17 14 Viešpats liepė Mozei: "Įrašyk tai į knygą atminimui ir perskaityk Jozuei girdint, kad Aš išnaikinsiu atminimą apie amalekiečius iš po dangaus".
 Exd 17 15 Mozė pastatė aukurą ir jį pavadino "Viešpats yra mano vėliava".
 Exd 17 16 Nes jis sakė: "Viešpats prisiekė ir Jis kariaus prieš amalekiečius per kartų kartas".
 Exd 18 1 Jetras, Midjano kunigas, Mozės uošvis, išgirdo visa, ką Dievas padarė Mozei ir savo tautai Izraeliui, ir kad viešpats išvedė Izraelį iš Egipto.

Exd 18 2 Tai sužinojęs, Jetras, Mozės uošvis, paėmė Ciporą, Mozės žmoną, kurią Mozė buvo parsiumęs atgal,
 Exd 18 3 ir jos abu sūnus, kurių vieno vardas buvo Geršomas, nes jis sakė: "Buvau ateivis svetimoje šalyje",
 Exd 18 4 o kito Eliezeras, nes sakė: "Mano tėvo Dievas buvo mano pagalba ir mane išgelbėjo nuo faraono kardo".
 Exd 18 5 Ir Jetras, Mozės uošvis, atėjo su jo sūnumis ir žmona pas Mozę į dykumą, kur jis stovyklavo prie Dievo kalno.
 Exd 18 6 Jetras pranešė Mozei: "Štai aš, tavo uošvis Jetras, su tavo žmona ir abiem sūnumis einame pas tave!"
 Exd 18 7 Tada Mozė, išėjęs pasitikti uošvio, nusilenkė jam ir jį pabučiavo. Paklausę vienas kito, kaip sekasi, įėjo į palapinę.
 Exd 18 8 Mozė papasakojo savo uošviui visa, ką Viešpats padarė faraonui ir egiptiečiams dėl Izraelio, ir visą vargą kelyje, ir kaip Viešpats juos išgelbėjo.
 Exd 18 9 Jetras džiaugėsi visu tuo, ką Viešpats padarė Izraeliui išgelbėdamas jį iš egiptiečių,
 Exd 18 10 ir tarė: "Tebūna palaimintas Viešpats, kuris jus išgelbėjo iš egiptiečių ir faraono, kuris išgelbėjo tautą iš Egipto vergovės.
 Exd 18 11 Dabar žinau, kad Viešpats yra aukščiau visų kitų dievų, nes pranoko juos tuo, kuo jie didžiavosi".
 Exd 18 12 Po to Jetras, Mozės uošvis, aukojo Dievui deginamąją auką ir atnašas. Tada Aaronas ir visi Izraelio vyresnieji drauge su Mozės uošviu valgė Dievo akivaizdoje.
 Exd 18 13 Kitą dieną Mozė atsisėdo žmonių teisti, ir žmonės stovėjo prie jo nuo ryto iki vakaro.
 Exd 18 14 Mozės uošvis, pamatęs visa, ką jis darė žmonėms, klausė: "Ką tu čia darai? Kodėl tu sėdi vienas, o visi žmonės stovi nuo ryto iki vakaro?"
 Exd 18 15 Mozė atsakė: "Žmonės ateina pas mane pasiklausti Dievo patarimų.
 Exd 18 16 Kai jie nesutaria, ateina pas mane, kad būčiau jų teisėju ir paskelbčiau Dievo nuostatus ir įstatymus".
 Exd 18 17 Mozės uošvis atsakė: "Negerai darai!"
 Exd 18 18 Tu pats ir šitie žmonės, kurie yra su tavimi, visiškai nuvargsite, nes tau tai per sunku; tu negali vienas atlikti to darbo.
 Exd 18 19 Dabar paklausk mano balso. Aš tau patarsiu, ir Dievas bus su tavimi! Būk tarpininkas tarp tautos ir Dievo ir pranešk jų reikalus Dievui.
 Exd 18 20 Mokyk juos įstatymų bei nuostatų, parodyk jiems kelią, kuriuo jie turi eiti, ir darbus, kuriuos turi daryti.
 Exd 18 21 Be to, išsirink iš tautos sumanius, Dievo bijančius, patikimus, negodžius vyrus, paskirk juos tūkstantininkais, šimtininkais, penkiasdešimtininkais ir dešimtininkais,
 Exd 18 22 ir tegu jie teisia žmones. Kiekvieną didelę bylą jie perduos tau, o mažas bylas spręs patys. Tau bus lengviau, ir jie pasidalins naštą su tavimi.
 Exd 18 23 Jeigu taip darysi ir Dievas įsakys tau, pats ištversi ir visi žmonės grįš į savo namus ramybėje".
 Exd 18 24 Mozė paklausė savo uošvio patarimo.
 Exd 18 25 Jis išsirinko sumanius vyrus iš viso Izraelio ir paskyrė juos vyresniais: tūkstantininkais, šimtininkais, penkiasdešimtininkais ir dešimtininkais.
 Exd 18 26 Ir jie teisė žmones visą laiką. Sunkias bylas jie perduodavo Mozei, bet mažas sprendė patys.
 Exd 18 27 Po to Mozės uošvis iškeliavo į savo šalį.
 Exd 19 1 Trečią mėnesį po to, kai išėjo iš Egipto, Izraelio vaikai tą pačią dieną atvyko į Sinajaus dykumą.
 Exd 19 2 Nes jie buvo išėję iš Refidimo ir, atėję į Sinajaus dykumą, apsisusto. Jie pasistatė stovyklą ties kalnu,
 Exd 19 3 ir Mozė užkopė ant kalno pas Dievą. Viešpats pašaukė jį nuo kalno, sakydamas: "Taip sakysi Jokūbo namams ir Izraelio vaikams:
 Exd 19 4 'Jūs matėte, ką padariau egiptiečiams, kaip nešiau jus lyg ant erelio sparnų ir atgabenau jus prie savęs.
 Exd 19 5 Taigi dabar, jei paklusite mano balsui ir laikysitės mano sandoros, būsite ypatinga mano nuosavybė tarp visų tautų. Man priklausys visa žemė.
 Exd 19 6 Jūs būsite man kunigų karalystė ir šventa tauta'. Šiuos žodžius kalbėk Izraelitams".
 Exd 19 7 Sugrįžęs Mozė sušaukė tautos vyresniuosius ir jiems pranešė viską, ką Viešpats įsakė.
 Exd 19 8 Tada visa tauta atsakė: "Visa, ką Viešpats kalbėjo, darysime". Mozė perdavė tautos atsakymą Viešpačiui.
 Exd 19 9 Viešpats sakė Mozei: "Aš ateisiu pas tave tirštame debesyje, kad, man kalbant su tavimi, tauta girdėtų ir tavimi tikėtų per amžius". Mozė pranešė tautos žodžius Viešpačiui,
 Exd 19 10 o jis tarė Mozei: "Eik pas žmones ir pašventink juos šiandien ir rytą. Teišsiskalbja jie drabužius
 Exd 19 11 ir tepasirengia trečiajai dienai. Trečią dieną Aš nužengsiu ant Sinajaus kalno visai tautai matant.

Exd 19 12 Nužymėk ribas aplink kalną ir įsakyk žmonėms, kad nedrįstų lipti į kalną ar paliesti jo kraštą, nes kiekvienas, kuris palies kalną, numirs.

Exd 19 13 Kas palies, tas bus užmuštas akmenimis arba pervertas strėle; nei žmogus, nei gyvulys nei šliks gyvas. Išgirdę ilgą trimito garsą, jie tepriartėja prie kalno".

Exd 19 14 Mozė, grįžęs nuo kalno, pašventino žmones. Ir jie išsiplovė drabužius.

Exd 19 15 Jis jiems tarė: "Būkite pasiruošę trečiajai dienai; nė vienas tenesiartina prie savo žmonos!"

Exd 19 16 Trečiąją dieną, rytui išaušus griaudėjo perkūnija ir žaibavo, tamsūs debesys apdengė kalną ir pasigirdo labai stiprus trimito garsas. Visi žmonės stovykloje pradėjo drebėti.

Exd 19 17 Mozė išvedė tautą iš stovyklos susitikti su Dievu. Jie sustojo kalno papėdėje.

Exd 19 18 Visas Sinajaus kalnas buvo apgaubtas dūmų, nes Viešpats nužengė ugnyje ant jo. Dūmai kilo tarsi iš krosnies, visas kalnas smarkiai drebėjo.

Exd 19 19 Trimito garsas vis stiprėjo. Mozė kalbėjo, o Dievas jam atsakinėjo balsu.

Exd 19 20 Viešpats nužengė ant Sinajaus kalno viršūnės ir, pasišaukęs Mozė ant kalno,

Exd 19 21 jam tarė: "Nulipk žemyn, įspėk žmones, kad nesiveržtų, norėdami išvysti viešpatį, ir daugelis jų nežūtų.

Exd 19 22 Taip pat ir kunigai, kurie artinasi prie Viešpaties, tegul pasišventina, kad viešpats jų neištiktų".

Exd 19 23 Mozė sakė viešpačiui: "Žmonės negali užlipti į Sinajaus kalną. Tu mus įspėjai nužymėti ribą aplink kalną ir pašventinti jį".

Exd 19 24 Viešpats jam atsakė: "Nusileisk ir grįžk su Aaronu. Tačiau kunigai ir tauta tegul nesiveržia prie Viešpaties, kad jis jų nesunaikintų".

Exd 19 25 Mozė grįžo pas tautą ir kalbėjo jiems.

Exd 20 1 Dievas kalbėjo visus šiuos žodžius:

Exd 20 2 "Aš esu Viešpats, tavo Dievas, kuris tave išvedžiau iš Egipto žemės, iš vergijos namų.

Exd 20 3 Neturėk kitų dievų šalia manęs.

Exd 20 4 Nedaryk sau jokio drožinio nei jokio atvaizdo to, kas yra aukštai danguje, žemai žemėje ar po žeme vandenyje.

Exd 20 5 Nesilenk prieš juos ir netarnauk jiems! Nes Aš, Viešpats, tavo Dievas, esu pavydus Dievas, baudžias vaikus už tėvų kaltes iki trečios ir ketvirtos kartos tų, kurie manęs nekenčia,

Exd 20 6 bet rodas gailestingumą iki tūkstantosios kartos tiems, kurie mane myli ir laikosi mano įsakymų.

Exd 20 7 Netark Viešpaties, savo Dievo, vardo be reikalo, nes Viešpats nepaliks be kaltės to, kuris be reikalo mini Jo vardą.

Exd 20 8 Atsimink sabato dieną, kad ją švęstum.

Exd 20 9 Šešias dienas dirbk ir atlik visus savo darbus,

Exd 20 10 o septintoji diena yra sabatas Viešpačiui, tavo Dievui. Joje nevalia dirbti jokio darbo nei tau, nei tavo sūnui ar dukteriai, nei tavo tarnui ar tarnaitai, nei tavo gyvuliui, nei ateiviui, kuris yra tavo namuose,

Exd 20 11 nes per šešias dienas Viešpats sukūrė dangų, žemę, jūrą ir visą, kas juose yra, o septintąją dieną ilsėjosi. Todėl viešpats palaimino sabatą ir pašventino jį.

Exd 20 12 Gerbk savo tėvą ir motiną, kad ilgai gyventum žemėje, kurią Viešpats Dievas tau duoda.

Exd 20 13 Nežudyk.

Exd 20 14 Nesvetimauk.

Exd 20 15 Nevok.

Exd 20 16 Neliudyk neteisingai prieš savo artimą.

Exd 20 17 Negeisk savo artimo namų, negeisk savo artimo žmonos, nei jo tarno, nei tarnaitės, nei jaučio, nei asilo-nieko, kas yra tavo artimo".

Exd 20 18 Visi žmonės girdėjo griaustinį ir trimito garsą, matė žaibus ir rūkstantį kalną. Matydami tai žmonės atsitraukė ir stovėjo atokiai.

Exd 20 19 Jie sakė Mozei: "Tu kalbėk su mumis! Mes klausysime. Tačiau tenekalba su mumis Dievas, kad nemirtume!"

Exd 20 20 Mozė atsakė žmonėms: "Nebijokite! Dievas atėjo tam, kad jus išmėgintų, ir kad jo baimė būtų prieš jus ir jūs nenusidėtumėte".

Exd 20 21 Žmonės stovėjo toli, o Mozė priartėjo prie tamsaus debesies, kur buvo Dievas.

Exd 20 22 Viešpats liepė Mozei pasakyti izraelitams: "Jūs patys girdėjote, kad Aš iš dangaus kalbėjau su jumis.

Exd 20 23 Nedarykite šalia manęs sau sidabrinų ar auksinių dievų.

Exd 20 24 Padaryk man iš žemės aukurą ir aukok ant jo deginamąsias ir padėkos aukas, savo avis ir galvijus. Kiekvienoje vietoje, kurioje bus minimas mano vardas, Aš ateisiu ir laiminsiu tave.

Exd 20 25 O jei man statysi akmeninį aukurą, nestatyk jo iš tašytų akmenų, nes, naudodamas įrankį, suterši jį.

Exd 20 26 Taip pat nelipk laiptais prie mano aukuro, kad nebūtų atidengtas tavo

nuogumas".

- Exd 21 1 "Tai nuostatai, kuriuos jiems pateiksi.
- Exd 21 2 Jei pirksi vergą hebrajų, jis tau tarnaus šešerius metus, o septintaisiais paleisi jį be išpirkimo.
- Exd 21 3 Jei jis atėjo vienas, vienas teiseina. Jei atėjo vedęs, jo žmona teiseina su juo.
- Exd 21 4 Jei jo šeimininkas davė jam žmoną ir ji pagimdė sūnų ir dukterų, žmona ir jos vaikai lieka šeimininkui, o jis vienas teiseina.
- Exd 21 5 Bet jei vergas aiškiai pasakys: 'Aš myliu savo šeimininką, žmoną bei vaikus ir atsisakau laisvės',
- Exd 21 6 tai jo šeimininkas atves jį pas teisėjus, prives jį prie durų arba prie durų staktos ir perdurs yla jo ausį; ir jis liks jam tarnauti visą gyvenimą.
- Exd 21 7 Jei kas parduoda savo dukterį vergijon, ji neišeis, kaip įseina vergai.
- Exd 21 8 Jei ji nepatinka šeimininkui, kuris su ja susižadėjo, jis turi leisti ją išpirkti. Jis neturi teisės parduoti jos svetimšaliams, nes apgavo ją.
- Exd 21 9 O jei jis sužadėjo ją su savo sūnumi, privalo elgtis su ja kaip su dukterimi.
- Exd 21 10 Jei jis paims jam kitą, jis neturi teisės sumažinti jai maisto, rūbų ir santuokinių teisių.
- Exd 21 11 Jei jis neatlieka jai šitų trijų dalykų, ji išeis be išpirkimo mokesčio.
- Exd 21 12 Kas sumušą žmogų taip, kad jis miršta, tas baudžiamas mirtimi.
- Exd 21 13 O jei žmogus negalvojo žudyti, bet Dievas atidavė jį į jo rankas, tai Aš paskirsiu vietą, kur jis galėtų pabėgti.
- Exd 21 14 Jei kas savo artimą tyčiomis nužudo panaudodamas klastą, tą paimek ir nuo mano aukuro, kad jis mirtų.
- Exd 21 15 Kas suduoda savo tėvui arba motinai, tas baudžiamas mirtimi.
- Exd 21 16 Kas pavagia žmogų ir parduoda jį, ar jis surandamas pas jį, baudžiamas mirtimi.
- Exd 21 17 Kas keikia savo tėvą ar motiną, tas baudžiamas mirtimi.
- Exd 21 18 Jei vyrams susivaidijus, vienas taip sumušą kitą akmeniu ar kumščiu, kad tas nemiršta, bet atsigula į lovą,
- Exd 21 19 ir jeigu jis atsikelia ir pasiremdamas lazda gali vaikščioti, sumušėjas nebaudžiamas, tik privalo atlyginti už sugaištą laiką ir sumokėti visas gydymo išlaidas.
- Exd 21 20 Jei kas taip sumušą vergą ar vergę lazda, kad tas tuojau miršta, -bus nubaustas.
- Exd 21 21 O jei jis išgyvena vieną ar dvi dienas, jis nebaudžiamas, nes vergas yra jo nuosavybė.
- Exd 21 22 Jei vyrai vaidijasi ir užgauna nėščią moterį ir ji persileidžia, bet jos pačios nesužaloja, tada užgavėjas baudžiamas pinigine bauda, kokią jam paskiria tos moters vyras, teisėjams tarpininkaujant.
- Exd 21 23 Bet jei sužaloja-gyvybė už gyvybę,
- Exd 21 24 akis už akį, dantis už dantį, ranka už ranką, koja už koją,
- Exd 21 25 nudeginimas už nudeginimą, žaizda už žaizdą, randas už randą.
- Exd 21 26 Jei kas išmuša savo vergui ar vergei akį, jis privalo už tai paleisti jį laisvėn.
- Exd 21 27 Jei jis išmuša savo vergui ar vergei dantį, jis privalo už tai paleisti jį laisvėn.
- Exd 21 28 Jei jautis taip subado vyrą ar moterį, kad tas miršta, jautį užmuškite akmenimis ir nevalgykite jo mėsos. Tačiau jaučio savininkas yra nekaltas.
- Exd 21 29 Bet jeigu jautis jau anksčiau badydavo ir jo savininkas buvo įspėtas, tačiau jo neuždarė, ir jei jis mirtinai subadė vyrą ar moterį, jautį užmuškite akmenimis, o jo savininką taip pat bauskite mirtimi.
- Exd 21 30 O jei jam bus leista išsipirkti, jis mokės išpirką už savo gyvybę tiek, kiek jam bus paskirta.
- Exd 21 31 Jei jautis subado sūnų ar dukterį, laikykitės tos pačios taisyklės.
- Exd 21 32 Jei jautis subado vergę ar vergą, tai savininkas sumokės vergo šeimininkui trisdešimt šekelių sidabro, o jautį užmuškite akmenimis.
- Exd 21 33 Jei kas atidengia duobę arba jei kas iškasa duobę, bet jos neuždengia, ir į ją įkrinta jautis ar asilas,
- Exd 21 34 duobės savininkas atlygins nuostolį, sumokėdamas pinigus gyvulio savininkui, o nugaišęs gyvulys liks jam.
- Exd 21 35 Jei kieno jautis taip sužaloja kito jautį, kad tas nugaišta, tai jie parduos gyvąjį jautį ir pasidalins už jį gautus pinigus. Taip pat jie pasidalins ir nugaišusį gyvulį.
- Exd 21 36 O jei buvo žinoma, kad jautis jau anksčiau badydavo ir savininkas jo neuždarė, tai jis atiduos jautį už jautį, o nugaišęs priklausys jam".
- Exd 22 1 "Jei kas pavagia jautį ar avį ir jį papjauna ar parduoda, jis sugrąžins penkis jaučius už jautį ir keturias avis už avį.
- Exd 22 2 Jei kas užklumpa vagį besilaužiantį ir suduoda jam taip, kad tas

numiršta, jis nebaudžiamas už pralieta kraują.
 Exd 22 3 Jei jis tai padarytų dienos metu, jis kaltinamas už pralieta kraują.
 Vagis privalo viską atlyginti. Jei jis nieko neturi, jį parduosite už vagystę.
 Exd 22 4 Jei pas jį randamas dar gyvas pavogtas jautis ar avis, jis atlygins
 dvi gubai.
 Exd 22 5 Jei kas nugano lauką ar vynuogyną ir leidžia savo gyvulius ganytis
 svetimame lauke, tas privalo atlyginti geriausiu, kas yra jo paties lauke ar vynuogyne.
 Exd 22 6 Jei ugnis išsiplečia ir apima erškėčius, ir sudega sustatyti pėdai ar
 tebeaugantys javai lauke, tai tas, kuris užkūrė ugnį, atlygina visą nuostolį.
 Exd 22 7 Jei kas paveda savo artimui saugoti pinigų ar kitokių daiktus ir jie
 pavagiami iš jo namų, tai, suradus vagį, jis privalo dvigubai atlyginti.
 Exd 22 8 Jei vagies nesuranda, namų savininką atvesite pas teisėjus, kad
 ištirtų, ar jis neprisidėjo rankos prie savo artimo nuosavybės.
 Exd 22 9 Kai kyla ginčas dėl nuosavybės: jaučio, asilo, avies, apsiausto ar dėl
 bet kokio kito pamesto daikto, apie kurį kitas tvirtina, kad tai jo, -abu privalo ateiti pas
 teisėjus. Kuris kaltas, privalo dvigubai atlyginti savo artimui.
 Exd 22 10 Jei kas paveda savo artimui saugoti asilą, jautį, avį ar bet koki
 gyvulį ir tas, niekam nematant, pastimpa, susižeidžia ar nuvaromas,
 Exd 22 11 tas, kuris saugojo, turi prisiekti prieš viešpatį, kad neprisidėjo
 rankos prie artimo nuosavybės. Tada savininkas privalo sutikti su tuo ir jis neturės atlyginti
 nuostolio.
 Exd 22 12 O jei bus pavogta iš jo, jis atlygins savininkui.
 Exd 22 13 Jei gyvulį sudrasko žvėrys, jis privalo liekanas atgabenti įrodymui ir
 jam nereikės atlyginti už tai, kas sudraskyta.
 Exd 22 14 Jei kas pasiskolina iš savo artimo ir tai sugadinama ar pastimpa, kai
 savininko nėra šalia, tai jis privalo atlyginti nuostolį.
 Exd 22 15 Jei savininkas buvo šalia, atlyginti nereikia. Jei buvo išnuomota,
 reikia sumokėti tik už nuomą.
 Exd 22 16 Jei kas suvedžioja mergaitę dar nesužadėtą, jis privalo ją vesti ir
 duoti jai kraitį.
 Exd 22 17 Jei jos tėvas nesutinka jos išleisti už jo, tai jis sumokės tiek
 pinigų, kiek mokama kraičiui mergaitei.
 Exd 22 18 Būrėjams neleisi gyviems išlikti.
 Exd 22 19 Kas santykiuoja su gyvuliu, turi būti baudžiamas mirtimi.
 Exd 22 20 Kas aukoja kitiems dievams, o ne Viešpačiui, turi būti sunaikintas.
 Exd 22 21 Ateivio neskriausi ir nespausi, nes jūs patys buvote ateiviai Egipto
 šalyje.
 Exd 22 22 Neskriauskite našlės ar našlaičio.
 Exd 22 23 Jei juos skriausi ir jie šauksis mano pagalbos, Aš tikrai išklausysiu
 jų šauksmą.
 Exd 22 24 Tada savo rūstybėje išžudysiu jus kardu: jūsų žmonos liks našlėmis ir
 vaikai našlaičiais.
 Exd 22 25 Jei paskolinsi pinigų mano tautos beturčiui, gyvenančiam šalia tavęs,
 nepasidaryk lupikas ir neapkrauk jo palūkanomis.
 Exd 22 26 Jei paimsi kaip užstatą savo artimo apsiaustą, privalai jam gražinti
 jį iki saulės laidos.
 Exd 22 27 Nes tai yra jo vienintelis apsiaustas kūnui pridengti. Kuo kitu jis
 apsidengs miegodamas? Ir kai jis šauksis manęs, išklausysiu, nes esu gailėstingas.
 Exd 22 28 Nekalbėk pikta prieš tautos teisėjus ir nekeik tautos vadovo.
 Exd 22 29 Savo javų ir vaisių pirmienų nedelsk pristatyti. Pirmagimį savo sūnų
 atiduosi man.
 Exd 22 30 Taip pat pasielsi su savo jaučiais ir avimis. Septynias dienas jis
 pasiliks prie savo motinos, aštuntąją dieną atiduosi jį man.
 Exd 22 31 Jūs būsite šventi žmonės man, ir žvėries sudraskyto gyvulio
 nevalgysite; šuniui jį numeskite".
 Exd 23 1 "Nepatikėk melagingu skundu ir neprisidėk prie piktadario neteisingai
 liudyti.
 Exd 23 2 Nesek paskui minią daryti pikta ir neprisidėk teisme prie daugumos
 iškreipti teisingumo.
 Exd 23 3 Nepataikauk beturčiui jo byloje.
 Exd 23 4 Jei sutinki beklaidžiojantį savo priešo jautį ar asilą, privalai jį
 nuvesti jam.
 Exd 23 5 Jei matai tavęs nekenčiančio žmogaus asilą, parkritusį po našta,
 nepraeik, bet padėk jį pakelti.
 Exd 23 6 Neiškraipyk teisingumo beturčio byloje.
 Exd 23 7 Šalinkis neteisybės, nekalto bei teisus nežudyk, nes Aš neišteisinsiu
 piktadario.
 Exd 23 8 Kyšių nepriimk, nes kyšiai apakina net išmintinguosius ir iškrai po
 teisiųjų žodžius.
 Exd 23 9 Neskriausk ateivio. Jūs žinote, kaip jaučiasi ateivis, nes buvote
 ateiviai Egipto šalyje.
 Exd 23 10 Šešerius metus sėsi savo žemėje ir surinksi jos vaisius,

Exd 23 11 o septintaisiais metais leisi jai pailsėti, paliksi ją neapsėta, kad tavo tautos beturčiai iš jos maitintųsi, ir tai, ką jie paliks, būtų laukiniai žvėrys. Taip pat pasielgsi su savo vynuogynu ir alyvmedžiais.

Exd 23 12 Šešias dienas dirbk savo darbą, o septintąją dieną ilsėkis, kad pailsėtų tavo jautis bei asilas ir atsikvėptų vergės sūnus bei ateivis.

Exd 23 13 Laikykitės viso, ką jums įsakiau. Neminėkite kitų dievų vardo, tenesigirdi to iš jūsų lūpų.

Exd 23 14 Tris kartus per metus švęsi man šventes.

Exd 23 15 Švęsk Neraugintos duonos šventę. Septynias dienas valgyk neraugintą duoną, kaip įsakiau nustatytu laiku, Abibo mėnesį, nes jį išėjai iš Egipto. Nepasirodyk mano akys tuščiomis rankomis.

Exd 23 16 Švęsk Pirmųjų vaisių derliaus šventę ir metų pabaigoje, kai nuimsi laukų derlių, Derliaus nuėmimo šventę.

Exd 23 17 Tris sykius per metus kiekvienas vyras tepasirodo Viešpaties aki vaiždoje.

Exd 23 18 Neaukok mano aukos kraujo drauge su rauginta duona ir nelaikyk iki ryto mano aukos riebalų.

Exd 23 19 Pirmuosius savo dirvos vaisius atgabensk į Viešpaties, tavo Dievo, namus. Nevirk ožiuko jo motinos piene.

Exd 23 20 Aš siunčiu angelą pirma tavęs, kad saugotų tave kelyje ir nuvestų į vietą, kurią tau paruošiau.

Exd 23 21 Saugokis jo ir klausyk jo balso, nesipriešink jam, nes jis neatleis jūsų nusizengimų, kadangi jame yra mano vardas.

Exd 23 22 Bet jei tu iš tiesų paklusi jo balsui ir vykdysi visa, ką kalbu, tai Aš būsiu priešas tavo priešams ir prispaudėjas tavo prispaudėjams.

Exd 23 23 Mano angelas eis pirma tavęs ir tave nuves pas amoritus, hetitus, perizus, kanaaniečius, hivus ir jebusiečius, ir Aš juos sunaikinsiu.

Exd 23 24 Nesilenk prieš jų dievus ir netarnauk jiems. Nesielk, kaip jie elgiasi, bet visiškai sunaikink juos ir sudaužyk jų atvaizdus.

Exd 23 25 Jūs tarnausite viešpačiui, savo Dievui, ir jis laimins tavo duoną bei vandenį; ir Aš pašalinsiu jų ligas.

Exd 23 26 Nebus nelaiku gimdančios ir nevaisingos tavo šalyje, ir išpildysiu tavo dienų skaičių.

Exd 23 27 Sukelsiu baimę tarp tavo priešų ir sąmyšį tautoje, su kuria kariausi, ir priversiu visus tavo priešus bėgti.

Exd 23 28 Aš siųsiu pirma tavęs širšes, kad jos nuvytų nuo tavęs hivus, kanaaniečius ir hetitus.

Exd 23 29 Aš nenuvarysiu jų nuo tavo veido per vienerius metus, kad žemė netaptų dykuma ir nepadaugėtų laukinių žvėrių.

Exd 23 30 Pamažu juos išvarysiu iš krašto, kol tu išsiplėsi ir užvaldysi žemę.

Exd 23 31 Aš nustatysiu tavo krašto ribas nuo Raudonosios jūros iki filistinų jūros ir nuo dykumos iki upės. Atiduosiu tos šalies gyventojus į tavo rankas, ir tu juos išvarysi iš krašto.

Exd 23 32 Nedaryk sandoros nei su jais, nei su jų dievais.

Exd 23 33 Jie neturi gyventi tavo šalyje, kad tavęs nesugundytų nusidėti prieš mane. Jei tarnausi jų dievams, tai taps tau spąstais".

Exd 24 1 Viešpats sakė Mozei: "Tu, Aaronas, Nadabas ir Abi-huvas bei septyniasdešimt Izraelio vyresniųjų užlipkite ant kalno ir pagarbinkite mane iš tolo.

Exd 24 2 Mozė vienas priartės prie Viešpaties, o jie tegul nesiartina, ir tauta tegu neiina su juo".

Exd 24 3 Mozė atėjo ir pranešė tautai visus Viešpaties žodžius ir nuostatus. Tada visa tauta atsakė vienu balsu: "Visus žodžius, kuriuos Viešpats kalbėjo, vykdysime".

Exd 24 4 Mozė surašė visus viešpaties žodžius. Anksti rytą atsikėlęs, jis pastatė aukurą kalno papėdėje ir dvylika stulpų pagal dvylika Izraelio giminių.

Exd 24 5 Ir jis pasiuntė jaunus vyrus iš Izraelio vaikų, kurie aukėjo deginamąsias aukas ir jaučius kaip padėkos auką viešpačiui.

Exd 24 6 Mozė ėmė pusę aukojamųjų gyvulių kraujo ir supylė į dubenis, o kitą pusę iššlakstė ant aukuro.

Exd 24 7 Po to jis, paėmęs sandoros knygą, tautai girdint, perskaitė. Jie sakė: "Visa, ką Viešpats įsakė, vykdysime ir būsime klusnūs".

Exd 24 8 Tada Mozė ėmė kraujo ir, šlakstydamas jį ant tautos, tarė: "Štai kraujas sandoros, kurią Viešpats padarė su jumis šiais žodžiais".

Exd 24 9 Tada užkopė Mozė, Aaronas, Nadabas, Abi-huvas ir septyni asdešimt Izraelio vyresniųjų.

Exd 24 10 Ir jie matė Izraelio Dievą: po Jo kojomis buvo tarsi grindinys iš safyro akmens, tarsi skaidrus dangus.

Exd 24 11 Ir jis nekėlė savo rankos prieš Izraelio vaikų vyresniuosius. Jie matė Dievą, valgė ir gėrė.

Exd 24 12 Viešpats tarė Mozei: "Užkopk pas mane ant kalno ir būk čia. Aš duosiu tau akmenines plokštes, įstatymą ir įsakymus, kuriuos surašiau, kad galėtum juos pamokyti".

Exd 24 13 Tai pakilo Mozė ir jo tarnas Jozuė, ir Mozė užlipo į Dievo kalną.

Exd 24 14 Mozė tarė vyresniesiems: "Palaukite čia mūsų, kol sugrįšime. Aaronas

ir Hūras yra su jumis; kas turi kokią bylą, kreipkitės į juos".
 Exd 24 15 Mozė užkopė į kalną, ir debesis apdengė kalną.
 Exd 24 16 viešpaties šlovė nusileido ant sinajaus kalno ir pasiliko šešias
 dienas. Septintą dieną Jis pašaukė Mozė iš debesis.
 Exd 24 17 viešpaties šlovė atrodė izraelitams lyg deganti ugnis kalno viršūnėje.
 Exd 24 18 Mozė įėjo į debesį ir užlipo į kalną. Jis pasiliko kalne
 keturiasdešimt parų.
 Exd 25 1 viešpats kalbėjo Mozei:
 Exd 25 2 "Sakyk Izraelio vaikams, kad jie atneštų man auką. Priimkite auką iš
 kiekvieno, kuris duoda laisvą valią.
 Exd 25 3 Štai kokias aukas imsite iš jų: auksą, sidabrą, varį,
 Exd 25 4 mėlynus, violetinius ir raudonus siūlus, ploną drobę, ožkų vilną,
 Exd 25 5 raudonai dažytus avinų kailius, opšrų kailius, akacijos medį,
 Exd 25 6 aliejų lempoms, kvepalus patepimo aliejui ir kvepiantiems smilkalams,
 Exd 25 7 onikso akmenėlius ir brangius akmenis efodui bei krūtinės skydeliui.
 Exd 25 8 Padarykite man šventyklą, kad galėčiau gyventi tarp jų.
 Exd 25 9 Tau parodysiu palapinės ir visų daiktų, kurie turės būti joje,
 pavyzdį; viską privalote taip padaryti.
 Exd 25 10 Padarykite skryniją iš akacijos medžio, pustrečios uolekties ilgio,
 pusantros pločio ir pusantros aukščio.
 Exd 25 11 Aptraukite ją iš vidaus ir iš išorės grynu auksu ir jos viršuje
 padarykite auksinį apvadą.
 Exd 25 12 Nuliekite keturias auksines grandis ir jas pritvirtinkite prie keturių
 kampų-dvi grandis iš vienos pusės ir dvi iš kitos.
 Exd 25 13 Be to, padarykite kartis iš akacijos medžio ir jas aptraukite auksu.
 Exd 25 14 Įkiškite kartis į grandis skrynios šonuose, kad galėtumėte nešioti
 skryniją.
 Exd 25 15 Kartys telieka skrynios grandyse- neištraukite jų.
 Exd 25 16 Į skryniją įdėsi liudijimą, kurį tau duosiu.
 Exd 25 17 Padarysi dangtį iš gryno aukso pustrečios uolekties ilgio ir pusantros
 pločio.
 Exd 25 18 Iš gryno aukso padarysi du cherubus, nukalsi juos abiejuose dangčio
 galuose:
 Exd 25 19 vieną cherubą viename gale, o kitą kitame. Ant dangčio padarykite
 cherubus abiejuose jo galuose.
 Exd 25 20 Cherubų sparnai bus išskėsti, jie gaubs dangtį savo sparnais. Jų
 veidai bus nukreipti vienas į kitą ir į dangtį.
 Exd 25 21 Į skryniją įdėsi liudijimą, kurį tau duosiu, ir užvoši dangčiu.
 Exd 25 22 Ten Aš susitiksiu su tavimi ir Aš kalbėsiu su tavimi nuo dangčio
 viršaus tarp abiejų cherubų, kurie yra ant Liudijimo skrynios, ir duosiu tau įsakymus Izraelio
 vaikams.
 Exd 25 23 Padarysi stalą iš akacijos medžio: dviejų uolekčių ilgio, uolekties
 pločio ir pusantros uolekties aukščio.
 Exd 25 24 Jį aptrauksi grynu auksu, pakraščiu aplinkui pritaisysi auksinį
 apvadą.
 Exd 25 25 Aplinkui padarysi briauną plaštakos platumo ir ant jos auksinį apvadą.
 Exd 25 26 Padarysi keturias auksines grandis ir jas pritvirtinsi prie keturių
 kampų, prie kiekvienos kojos.
 Exd 25 27 Grandys kartims įkišti bus prie pat briaunos, kad stalą galima būtų
 nešti.
 Exd 25 28 Padarysi kartis iš akacijos medžio ir jas aptrauksi auksu, kad jomis
 galima būtų nešti stalą.
 Exd 25 29 Iš gryno aukso padarysi dubenis, taures, smilkytuvus ir puodelius,
 kuriais bus liejami skysčiai.
 Exd 25 30 Padėtinę duoną nuolat laikysi padėjęs ant stalo mano akivaizdoje.
 Exd 25 31 Padarysi žvakidę iš gryno aukso; žvakidė turi būti nukalta iš vieno
 gabalo: jos šakos, kotas, taurelės, buoželės ir žiedai.
 Exd 25 32 Šešios šakos eis iš jos šonų: trys šakos iš vienos ir trys iš kitos
 pusės.
 Exd 25 33 Trys riešuto pavidalo taurelės, buoželė ir žiedas bus ant vienos
 šakos; trys riešuto pavidalo taurelės, buoželė ir žiedas ant kitos šakos, taip visoms šakoms,
 išeinančioms iš žvakidės.
 Exd 25 34 O prie pačios žvakidės koto bus keturios riešuto pavidalo taurelės,
 buoželės ir žiedai.
 Exd 25 35 Viena buoželė po dviem iš jos išeinančiom šakom, kita po dviem iš jos
 išeinančiom šakom ir trečia po likusiom dviem šakom, išeinančiom iš žvakidės.
 Exd 25 36 Jų buoželės ir šakos turi būti iš vieno gabalo; visa žvakidė turi būti
 nukalta iš gryno aukso.
 Exd 25 37 Padarysi septynis žibintus ir juos pastatysi ant žvakidės.
 Exd 25 38 Gnybtuvus ir indą nuognaibom padarysi iš gryno aukso.
 Exd 25 39 Visa tai pagaminsi iš vieno talento gryno aukso.
 Exd 25 40 Žiūrėk, kad viską padarytum pagal pavyzdį, kurį tau parodžiau kalne".

Exd 26 1 "Padarysi palapinei dešimt uždangalų iš suktų plonų siūlų drobės su mėlynų, violetinių bei raudonų siūlų su išsiuvinėtais cherubais.

Exd 26 2 Vieno uždangalo ilgis bus dvidešimt aštuonios uolektys, plotis-keturių. Visi uždangalai vieno dydžio.

Exd 26 3 Penkis uždangalus susegsi vieną su kitu, kitus penkis taip pat susegsi vieną su kitu.

Exd 26 4 Padarysi mėlynos spalvos kilpas prie abiejų uždangalų šonų.

Exd 26 5 Penkiasdešimt kilpų įtaisys viename uždangale ir penkiasdešimt kitame taip, kad iš abiejų šonų kilpos būtų viena prieš kitą ir jas būtų galima sukabinti vieną su kita.

Exd 26 6 Padarysi taip pat penkiasdešimt auksinių kabių, kuriomis abiejų uždangalų šonus sukabinsi, kad būtų viena palapinė.

Exd 26 7 Padarysi iš ožkų vilnos vienuolika uždangalų palapinei apdengti iš viršaus.

Exd 26 8 Uždangalo ilgis bus trisdešimt uolekčių, plotis keturių uolekčių. Visi uždangalai vieno dydžio.

Exd 26 9 Penkis iš jų sujungsi atskirai ir kitus šešis taip pat. Šeštąjį uždangalą sudėsi dvilinką ant palapinės priekio.

Exd 26 10 Padarysi penkiasdešimt kilpų prie vieno uždangalo šono ir penkiasdešimt kilpų prie kito uždangalo šono, kad galėtum juos sukabinti.

Exd 26 11 Padarysi penkiasdešimt varinių kabių, kuriomis bus sukabinamos kilpos, kad pasidarytų vienas uždangalas.

Exd 26 12 Atliekančia nuo stogo uždengimo dalimi, tai yra vieno uždangalo likusia puse, pridengsi palapinės galą.

Exd 26 13 Tai, kas liks nuo palapinės uždengimo, po uolektį uždangalo iš abiejų pusių, tedengia palapinės šonus.

Exd 26 14 Palapinei pridengti padirbsi dar vieną uždangalą iš raudonai dažytų avinų kailių ir virš tos-iš mėlynai dažytų opšrų kailių.

Exd 26 15 Padirbdinsi palapinei lentų iš akacijos medžio, kurias reikės pastatyti stačias.

Exd 26 16 Kiekvienos iš jų ilgis bus dešimt uolekčių, o plotis-pusantros uolekties.

Exd 26 17 Lentos turi turėti šonuose po du išsikišimus, kuriais viena su kita bus sukabinamos; taip padarysi visas lentas.

Exd 26 18 Dvidešimt lentų padarysi palapinės pietiniam šonui.

Exd 26 19 Nuliesi keturiasdešimt sidabrinių pakojų dvidešimčiai lentų, kad po kiekvienos lentos kampu būtų pakištas pakojis.

Exd 26 20 Taip pat kitam palapinės šonui, kuris atgręžtas į šiaurę, padarysi dvidešimt lentų.

Exd 26 21 ir keturiasdešimt sidabrinių pakojų padėti po du kiekvienos lentos apačioje.

Exd 26 22 O palapinės šonui, atgręžtam į vakarus, padirbdinsi šešias lentas.

Exd 26 23 ir dvi lentas padarysi palapinės kampams iš abiejų pusių.

Exd 26 24 Jos turi būti sujungtos apačioje ir viršuje, kad sudarytų vieną sunėrimą. Taip padarysi abiejuose kampuose.

Exd 26 25 Iš viso bus aštuonios lentos, o jų sidabrinių pakojų-šešiolika, po du pakojus kiekvienai lentai.

Exd 26 26 Iš akacijos medžio padirbsi užkaiščius. Penkis vienos palapinės pusės lentoms.

Exd 26 27 ir penkis kitos palapinės pusės lentoms, taip pat penkis palapinės galui vakarų pusėje.

Exd 26 28 Padarysi vidinį užkaištį, kad eity per lentas nuo vieno galo iki kito.

Exd 26 29 Pačias lentas aptrauksi auksu; nuliesi auksines grandis užkaiščiams ir užkaiščius aptrauksi auksu.

Exd 26 30 Pastatysi palapinę pagal pavyzdį, kuris tau buvo parodytas kalne.

Exd 26 31 Padarysi uždangą iš mėlynų, raudonų ir violetinių siūlų ir plonos suktų siūlų drobės ir ant jos išsiuvinėsi cherubus.

Exd 26 32 Ją pakabinsi ant keturių akacijos medžio stulpų, aptrauktų auksu, jiems padirbdinsi auksinius kablius bei sidabrinius pakojus.

Exd 26 33 Uždangą prikabinsi kabėmis. Už uždangos pastatysi Liudijimo skrynį. Ta uždanga skirs šventąją dalį nuo švenčiausiosios.

Exd 26 34 Uždėsi dangtį ant Liudijimo skrynios švenčiausiojoje.

Exd 26 35 Stalą pastatysi šia pusę uždangos, o žvakidę-priešais stalą pietiniame palapinės šone.

Exd 26 36 Padirbdinsi palapinės įėjimui užuolaidą iš mėlynų, violetinių ir raudonų siūlų ir plonos suktų siūlų drobės, visą išsiuvinėta.

Exd 26 37 Aptrauksi auksu penkis akacijos medžio stulpus, ant kurių bus kabinama užuolaida; stulpų kabliai bus auksiniai, o pakojai-variniai".

Exd 27 1 "Padirbdinsi iš akacijos medžio keturkampį aukurą, penkių uolekčių ilgio, tiek pat pločio ir trijų uolekčių aukščio.

Exd 27 2 Keturiuose kampuose padarysi ragus ir visa tai aptrauksi variu.

Exd 27 3 Padarysi aukurui puodus pelenams supilti, semtuvėlius, dubenis,

šakutes ir indus anglims; visus šiuos indus pagamins iš vario.
 Exd 27 4 Padirbdinsi iš vario nupintas grotelės, prie kurių keturiuose kampuose bus keturios varinės grandys.
 Exd 27 5 Jas pritvirtinsi aplinkui aukurą, kad grotelės siektų nuo apačios iki pusės.
 Exd 27 6 Padirbdinsi iš akacijos medžio aukurui kartis, kurias aptrauksi variu;
 Exd 27 7 jas įkiši į grandis, kurios bus abiėjuose šonuose aukurui nešti.
 Exd 27 8 Aukurą padarysi tuščiaaviduri, kaip tau buvo parodyta kalne.
 Exd 27 9 Ir padarysi palapinei kiemą. Pietų pusėje bus užkabos iš plonos suktų siūlų drobės, kurių ilgis bus šimtas uolekčių.
 Exd 27 10 Padarysi dvidešimt stulpų ir tiek pat varinių pakojų. Stulpai turės sidabrinčius kablius ir skersinius.
 Exd 27 11 Taip pat ir šiaurės pusėje bus užkabos šimto uolekčių ilgio, dvidešimt stulpų ir tiek pat varinių pakojų. Stulpai turės sidabrinčius kablius ir skersinius.
 Exd 27 12 Kiemo vakarinės pusės užkabos bus penkiasdešimt uolekčių ilgio, dešimt stulpų ir tiek pat pakojų.
 Exd 27 13 Kiemo plotis rytų pusėje bus penkiasdešimt uolekčių.
 Exd 27 14 Viename įėjimo šone bus užkaba penkiolikos uolekčių ilgio su trimis stulpais ir tiek pat pakojų.
 Exd 27 15 Taip pat kitame šone bus užkaba penkiolikos uolekčių, trys stulpai ir tiek pat pakojų.
 Exd 27 16 Kiemo įėjimą dengs dvidešimt uolekčių išsiuvinėta užkaba iš mėlynų, raudonų, violetinių ir plonų suktų siūlų. Jame bus keturi stulpai su tiek pat pakoju.
 Exd 27 17 Visi kiemo stulpai bus aptraukti variu, turės sidabrinčius kablius ir varinius pakojus.
 Exd 27 18 Kiemo ilgis bus šimtas uolekčių, plotis penkiasdešimt uolekčių ir aukštis penkios uolektys. Jo užkabos padarysi iš plonos suktų siūlų drobės, o pakojus – iš vario.
 Exd 27 19 Visus palapinės indus įvairiems reikalams ir visus kuolelius palapinei bei kiemui padarysi iš vario.
 Exd 27 20 Įsakyk Izraelio vaikams, kad atneštų tyriausio alyvmedžių aliejaus, išspausto piestoje, kad lempa visada degtų.
 Exd 27 21 Susitikimo palapinėje šia pusę uždangos, kuri pakabinta prieš švenčiausiąją. Aaronas ir jo sūnūs ją prižiūrės, kad ji degtų per naktį ligi ryto viešpaties akivaizdoje. Tai yra amžina Izraelio vaikų pareiga kartų kartoms".
 Exd 28 1 "Tegul Aaronas ir jo sūnūs Nadabas, Abihuvas, Eleazaras ir Itamaras eina kunigų tarnystę.
 Exd 28 2 Savo broliui Aaronui padarysi šventus drabužius, kad jis atrodytų iškilmingai ir gražiai.
 Exd 28 3 Kalbėk visiems išmintingiesiems, kuriuos Aš pripildžiau išminties dvasios, kad jie padarytų Aaronui drabužius ir jis būtų išventintas tarnauti kunigu mano akivaizdoje.
 Exd 28 4 Jie turi padaryti šiuos drabužius: krūtinės skydelį, efodą, tuniką, siaurą drobinę jupą, mitrą ir juostą. Jie padarys šventus drabužius tavo broliui Aaronui ir jo sūnams, kurie eis kunigų tarnystę.
 Exd 28 5 Rūbams imk auksą, mėlynų, violetinių, raudonų ir plonų lininių siūlų.
 Exd 28 6 Efodą padarysi iš aukso, mėlynų, violetinių, raudonų ir plonų suktų lininių siūlų, meniškai juos išsausdamas.
 Exd 28 7 Ant jo bus dvi petnešos, sujungtos savo kraštais, ir taip jis bus sujungtas.
 Exd 28 8 Juostą efodui padarysi taip pat kaip efodą: iš aukso, mėlynų, violetinių, raudonų ir suktų lininių siūlų.
 Exd 28 9 Imsi du onikso akmenėlius ir juose įrėši Izraelio sūnų vardus:
 Exd 28 10 šešis vardus viename akmenėlyje ir šešis antrame jų gimimo eile.
 Exd 28 11 Kaip auksakaliai ir brangių akmenų raižytojai daro, taip įrėši juose Izraelio sūnų vardus ir įstatysi akmenėlius į auksinius įdėklus.
 Exd 28 12 Pritvirtinsi juos ant abiejų efodo pečių kaip atminimo ženklą Izraelio sūnams. Ir Aaronas nešios jų vardus viešpaties akivaizdoje ant abiejų pečių atminimui.
 Exd 28 13 Padarysi iš aukso taip pat dvi sagtis
 Exd 28 14 ir iš tyriausio aukso dvi grandinėles, sukabinėtas nareliais, kurias įvers į sagtis.
 Exd 28 15 Padirbdinsi teismo krūtinės skydelį taip pat meniškai kaip efodą: iš aukso, mėlynų, violetinių, raudonų ir plonų suktų lininių siūlų padarysi jį.
 Exd 28 16 Jis bus keturkampis ir dvilinkas; plotis ir ilgis vieno sprindžio.
 Exd 28 17 Jį papuoši keturiomis brangakmenių eilėmis. Pirmoje eilėje bus sardis, topazas ir smaragdas;
 Exd 28 18 antroje – rubinas, safyras ir jaspis;
 Exd 28 19 trečioje – hiacintas, agatas ir ametistas;
 Exd 28 20 ketvirtoje – chrizolitas, oniksas ir berilis. Jie bus aukse įrėminti.
 Exd 28 21 Juose bus įrėžti dvylikos Izraelio sūnų vardai. Kiekviename brangakmenyje vardas vienos iš dvylikos giminių.
 Exd 28 22 Krūtinės skydeliui padarysi iš gryno aukso grandinėles,

Exd 28 23 taip pat du auksinius žiedus, kuriuos pritaisysi prie dviejų krūtinės skydelio kampų.

Exd 28 24 Auksines grandinėles įversį į žiedus, esančius kampuose;

Exd 28 25 prie tų grandinėlių galų pritvirtinsi sagtis ir prisegsi jas prie efodo petnešų ties krūtinės skydeliu.

Exd 28 26 Padirbdinsi du auksinius žiedus, kuriuos pritaisysi prie apatinių krūtinės skydelio kampų iš apačios toje pusėje, kuri siekia efodą.

Exd 28 27 Du kitus auksinius žiedus pritaisysi prie abiejų efodo šonų žemai, kur apatinis sujungimas, kad krūtinės skydelis galėtų būti sukabintas su efodu.

Exd 28 28 Efodo žiedai bus surišti mėlyna juosta su krūtinės skydelio žiedais, kad krūtinės skydelis tvirtai prigultų ir negalėtų būti atskirtas nuo efodo.

Exd 28 29 Aaronas nešios Izraelio sūnų vardus teismo krūtinės skydelyje kaip amžiną atminimo ženklą Viešpaties akivaizdoje, eidamas į šventyklą.

Exd 28 30 Į teismo krūtinės skydelį įdėsi Urimą ir Tumimą, jie bus ant Aarono širdies, kai jis pasirodys Viešpaties akivaizdoje. Jis visuomet nešios ant savo širdies Viešpaties teismą Izraelio sūnams.

Exd 28 31 Padarysi efodui mėlyną tuniką,

Exd 28 32 kurios viršuje per vidurį bus skylė galvai įkišti, apvesta auksiniu apvadu, kad nesuplyštų.

Exd 28 33 Tunikos apačioje padarysi aplinkui iš mėlynų, violetinių ir raudonų siūlų granato vaisius, o tarp jų-auksinius varpelius,

Exd 28 34 taip, kad pakaitomis būtų auksinis varpelis ir granato vaisius aplink visą tuniką.

Exd 28 35 Jį dėvės Aaronas, eidamas tarnystę, kad girdėtųsi skambėjimas, jam einant į šventyklą Viešpaties akivaizdon ir išeinant, kad jis nemirtų.

Exd 28 36 Padarysi iš gryno aukso plokštelę, kurioje įrėši auksakalio darbu: 'Pašvėstas Viešpačiui'.

Exd 28 37 Ją priiři mėlynų raiščiu ant mitros, kad būtų mitros priekyje.

Exd 28 38 Ji bus ant Aarono kaktos, kad Aaronas galėtų nešti visus trūkumus šventų dalykų, kuriuos Izraelio sūnūs aukoja kaip šventas dovanas. Ji nuolat bus ant jo kaktos, kad jie galėtų būti priimtini Viešpačiui.

Exd 28 39 Padarysi siaurą jupą iš baltos plonos drobės, mitrą iš tokios pat drobės ir juostą, margai išsiuvinėtą.

Exd 28 40 Aarono sūnams padarysi drobines jupas, juostas ir kunigiškus gobtuvus, kad atrodytų iškilmingai ir gražiai.

Exd 28 41 Šitais apdaraais apvilksi savo brolių Aaroną ir jo sūnus. Patepsi juos, pašventinsi ir iššventinsi, kad jie galėtų būti mano kunigais.

Exd 28 42 Padarysi jiems trumpas drobines kelnes, kad pridengtų jų kūno nuogumą. Jos bus nuo strėnų iki šlaunų.

Exd 28 43 Jas dėvės Aaronas ir jo sūnūs, eidami į Susitikimo palapinę arba prie aukuro tarnauti šventykloje, kad nenusikalstų ir nemirtų. Tas nuostatas bus amžinas Aaronui ir jo palikuonims".

Exd 29 1 "Tai darysi, kad iššventintum juos būti mano kunigais. Imk iš bandos veršį ir du avinus be trūkumų,

Exd 29 2 neraugintos duonos ir nerauginto ragaičio, suvilgyto aliejumi, taip pat neraugintų papločių, apipiltų aliejumi. Visa tai pagaminsi iš kvietinių miltų.

Exd 29 3 Sudėjęs juos į pintinę, atneši pintinėje kartu su veršiu ir dviem aviniais.

Exd 29 4 Aaroną ir jo sūnus pastatysi prie Susitikimo palapinės įėjimo ir apiplausi juos vandeniu.

Exd 29 5 Paimsi drabužius ir apvilksi Aaroną drobine jupa, tunika, efodu, uždėsi krūtinės skydelį ir sujuosi juosta.

Exd 29 6 Jam ant galvos uždėsi kunigišką mitrą, o ant jos šventąją plokštelę,

Exd 29 7 tada paimsi patepimo aliejų ir išpilsi ant jo galvos, jį patepdamas.

Exd 29 8 Pakvietęs Aarono sūnus, apvilksi juos drobinėmis jupomis,

Exd 29 9 apjuosi juostomis, uždėsi kunigiškus gobtuvus, ir jie tarnaus man kunigais per amžius. Ir tu pašventinsi Aaroną ir jo sūnus.

Exd 29 10 Atvesi veršį ties Susitikimo palapine, Aaronas ir jo sūnūs uždės jam ant galvos rankas.

Exd 29 11 Jį papjausi Viešpaties akivaizdoje prie Susitikimo palapinės įėjimo.

Exd 29 12 Ėmęs veršio kraujo, patepsi savo pirštu aukuro ragus, likusį kraują išliesi prie jo papėdės.

Exd 29 13 Imsi visus vidurių taukus, kepenų tinklėlį, abu inkstus, jų taukus ir sudeginsi juos ant aukuro.

Exd 29 14 Veršio mėsą, odą ir mėšlus sudeginsi lauke už stovyklos, nes tai yra auka už nuodėmę.

Exd 29 15 Imsi taip pat aviną, ant kurio galvos Aaronas ir jo sūnūs uždės rankas.

Exd 29 16 Jį papjovęs, jo kraują šlakstysi aplink aukurą.

Exd 29 17 Patį aviną sukaposi į gabalus, apiplausi jo vidurius ir kojas ir uždėsi kartu su mėsos gabalais ir galva ant aukuro.

Exd 29 18 Sudeginsi ant aukuro visą aviną; tai yra deginamoji auka, malonus

kvapas viešpačiui.

Exd 29 19 Imsi ir kitą aviną, ant kurio galvos Aaronas ir jo sūnūs uždės rankas.
Exd 29 20 Jį papjovęs, jo krauju patepsi Aaroną ir jo sūnų dešinę ausį, dešinės
rankos nykštį ir didįjį dešinės kojos pirštą, likusį kraują šlakstysi aplink aukurą.
Exd 29 21 Krauju nuo aukuro ir patepimo aliejumi apšlakstysi Aaroną ir jo rūbus,
sūnus ir jų rūbus; ir bus pašventintas jis, jo drabužiai, jo sūnūs ir sūnų drabužiai.
Exd 29 22 Tada imsi avino taukus, uodegą, taukus, dengiančius vidurius, kepenų
tinklelį, abu inkstus su jų taukais ir dešinį petį, nes tai yra iššventinimo avinas,
Exd 29 23 vieną duonos kepalą, aliejumi apšlakstyta ragaišį, paplotį iš
neraugintos duonos pintinės, padėtos Viešpaties akivaizdoje,
Exd 29 24 ir viską padėjęs ant Aaroną ir jo sūnų rankų pašventinsi, siūbuodamas
Viešpaties akivaizdoje.
Exd 29 25 Visa tai paimsi iš jų rankų ir sudeginsi ant aukuro kaip malonaus
kvapo deginamąją auką viešpačiui.
Exd 29 26 Iš avino, kuriuo bus iššventintas Aaronas, paimsi krūtinę ir ją
pasiūbuosi viešpaties akivaizdoje; tai bus tavo dalis.
Exd 29 27 Pašventinsi aukos krūtinę ir petį, kuriuos atskyrei iš avino Aaronui
ir jo sūnams.
Exd 29 28 Tai bus Aaroną ir jo sūnų amžinoji dalis iš Izraelitų, nes tai yra
padėkos aukos, kurias Izraelio sūnūs atneša viešpačiui.
Exd 29 29 Šventą apdarą, kuriuo naudosis Aaronas, paveldės jo sūnūs, kad jame
būtų iššventinti ir patepti.
Exd 29 30 Septynias dienas juo vilkės tas jo sūnus, kuris jo vieton bus
paskirtas kunigu, kuris eis į Susitikimo palapinę tarnauti šventykloje.
Exd 29 31 Iššventinimo avino mėsą išvirs šventoje vietoje.
Exd 29 32 Aaronas ir jo sūnūs valgys ją ir pintinėje esančią duoną Susitikimo
palapinės kieme.
Exd 29 33 Ir jie valgys tai, kad būtų atliktas sutaikininimas, kad jie būtų
pašvęsti ir iššventinti. Niekas kitas negali to valgyti, nes tai šventa.
Exd 29 34 O jei liktų pašvęstos mėsos ar duonos ligi ryto, liekanas sudeginsi;
jų valgyti negalima, nes jos šventos.
Exd 29 35 Visa, ką tau įsakiau, padarysi Aaronui ir jo sūnams. Septynias dienas
šventinsi juos
Exd 29 36 ir už nuodėmę kasdien aukosi veršį. Paaukojęs sutaikinimo auką,
apvalysi aukurą, patepsi jį ir vėl pašventinsi.
Exd 29 37 Septynias dienas aukosi sutaikinimo auką ir šventinsi aukurą. Jis bus
labai šventas aukuras. Kiekvienas, prie jo prisilietęs, taps šventas.
Exd 29 38 Štai ką aukosi ant aukuro: kasdien aukosi du metinius avinėlius-
Exd 29 39 vieną avinėlį rytą, antrą vakare.
Exd 29 40 Kartu su vienu avinėliu paimsi dešimtą dalį efos miltų, sumaišysi juos
su ketvirtadaliu hino aliejaus ir paimsi ketvirtadalį hino vyno geriamajai aukai.
Exd 29 41 Kitą gi avinėlį aukosi vakarę tuo pačiu būdu, kaip ir rytą, kartu su
geriamąja auka, kad būtų malonus aukos kvapas viešpačiui.
Exd 29 42 Tai deginamoji auka viešpačiui, aukojama amžinai per kartų kartas prie
Susitikimo palapinės įėjimo Viešpaties akivaizdoje. Čia Aš susitiksiu su tavimi ir kalbėsiu
tau.
Exd 29 43 Ir čia Aš susitiksiu su Izraelitais ir pašventinsiu palapinę savo
šlove.
Exd 29 44 Pašventinsiu Susitikimo palapinę, aukurą ir Aaroną su jo sūnumis, kad
jie būtų man kunigais.
Exd 29 45 Aš gyvensiu tarp Izraelitų ir būsiu jų Dievas.
Exd 29 46 Jie žinos, kad Aš-Viešpats, jų Dievas, kuris juos išvedžiau iš Egipto
žemės, kad gyvenčiau tarp jų. Aš Viešpats, jų Dievas".
Exd 30 1 "Padirbdinsi iš akacijos medžio aukurą smilkalams deginti,
Exd 30 2 uolekties ilgio, uolekties pločio, keturkampį ir dviejų uolekčių
aukščio. Ant jo bus ragai.
Exd 30 3 Aptrauksi jo viršų, šonus ir ragus grynu auksu. Padarysi jam auksinį
apvadą aplinkui
Exd 30 4 ir auksines grandis po apvadu dviejuose kampuose kartims įkišti, kad
jį būtų galima nešti.
Exd 30 5 Kartis padarysi iš akacijos medžio ir aptrauksi jas auksu.
Exd 30 6 Pastatysi aukurą prie uždangos, pakabintos prieš Liudijimo skrynią,
ties dangčiu, kuris dengia liudijimą.
Exd 30 7 Kiekvieną rytą Aaronas degins ant jo maloniai kvepiančius smilkalus.
Paruošęs lempas, jis degins smilkalus ant šio aukuro.
Exd 30 8 Ir vakare, uždegdamas lempas, jis degins smilkalus ant aukuro. Tai
nuolatinis smilkymas viešpaties akivaizdoje per visas jūsų kartas.
Exd 30 9 Neaukosite ant jo svetimų smilkalų nei deginamųjų aukų, nei valgio
aukų ir neliesite geriamųjų aukų.
Exd 30 10 Vieną kartą per metus Aaronas ant aukuro ragų atliks sutaikinimą,
aukos už nuodėmes krauju. Tai bus daroma per visas jūsų kartas, nes tai labai šventa
viešpačiui".

Exd 30 11 Ir Viešpats kalbėjo Mozei:
 Exd 30 12 "Kada skaičiuosi izraelitus, paskirk kiekvienam išpirką viešpačiui, kad jų nepaliestų nelaimės.
 Exd 30 13 Kiekvienas turės duoti po pusę šekelio, pagal šventyklos šekelį. Šekelis turi dvidešimt gerų. Pusė šekelio bus jų auka viešpačiui.
 Exd 30 14 Visi, sulaukę dvidešimties ar daugiau metų amžiaus, duos auką viešpačiui.
 Exd 30 15 Turtingas nemokės daugiau ir beturtis nemokės mažiau-pusę šekelio jie duos kaip auką viešpačiui, kad jų sielos būtų sutaikintos.
 Exd 30 16 Izraelitų sutaikinimo pinigų atiduosi Susitikimo palapinės reikams".
 Exd 30 17 Ir Viešpats kalbėjo Mozei:
 Exd 30 18 "Padirbdinsi varinę praustuvę su stovu ir ją pastatysi tarp Susitikimo palapinės ir aukuro.
 Exd 30 19 Aaronas ir jo sūnūs mazgos joje savo rankas ir kojas.
 Exd 30 20 Eidami į Susitikimo palapinę, jie nusimazgos vandenių, kad nenumirtų, taip pat eidami prie aukuro aukoti deginamosios aukos viešpačiui.
 Exd 30 21 Jie mazgos savo rankas ir kojas, kad nemirtų. Tai yra amžinas nuostatas Aaronui ir jo palikuonims per visas kartas".
 Exd 30 22 Ir dar Viešpats kalbėjo Mozei:
 Exd 30 23 "Imk geriausių kvepalų: penkis šimtus šekelių miros ir pusę tiek cinamono, tai yra du šimtus penkiasdešimt šekelių, ir kvepiančių nendrių du šimtus penkiasdešimt šekelių,
 Exd 30 24 kasijos penkis šimtus šekelių pagal šventyklos šekelį ir vieną hiną alyvmedžių aliejaus.
 Exd 30 25 Padarysi šventojo patepimo aliejų, sumaišydamas visa tai vaistininkų būdu; tai bus šventas patepimo aliejus.
 Exd 30 26 Jūs patepsi Susitikimo palapinę, Liudijimo skrynią,
 Exd 30 27 stalą su jo priedais, žvakidę su jos priedais, smilkymo aukurą,
 Exd 30 28 deginamųjų aukų aukurą ir praustuvę.
 Exd 30 29 Tu pašventinsi visa, ir tai bus labai šventa; kas prie jų prisilies, taps šventas.
 Exd 30 30 Patepsi Aaroną bei jo sūnus ir juos iššventinsi būti mano kunigais.
 Exd 30 31 Izraelitams sakysi, kad toks patepimo aliejus bus šventas visoms jūsų kartoms.
 Exd 30 32 Žmogaus kūnas juo nebus tepamas; jokio kito tos sudėties tepalo nedarysite, nes jis yra šventas ir bus jums šventas.
 Exd 30 33 Kas tokį pat padarytų ar juo pateptų pašalietį, bus išnaikintas iš savo tautos".
 Exd 30 34 Ir Viešpats tarė Mozei: "Imk kvepalų: stakto, miros, balzamo, galbano ir skaidrių sakų visų vienodą svorį.
 Exd 30 35 Padarysi iš jų smilkalus, sumaišydamas vaistininkų būdu, grynus ir šventus.
 Exd 30 36 Sutrinsi tai smulkiai ir padėsi ties Susitikimo palapine, kurioje su tavimi susitiksiu. Tie smilkalai bus jums labai šventi.
 Exd 30 37 Tokio mišinio nedarysite savo reikams, nes jis bus šventas viešpačiui.
 Exd 30 38 Kiekvienas, kuris sau pasidarytų tokį pat mišinį ir juo naudotųsi, bus išnaikintas iš savo tautos".
 Exd 31 1 Ir Viešpats kalbėjo Mozei:
 Exd 31 2 "Aš pašaukiau vardu Hūro sūnaus Ūrio sūnų Becalelį iš Judo giminės ir jį pripildžiau Dievo dvasios, išminties, sumanumo, pažinimo ir amato išmanymo,
 Exd 31 4 kad sugebėtų viską padaryti iš aukso, sidabro, vario,
 Exd 31 5 brangių akmenų ir medžio.
 Exd 31 6 Daviau jam padėjėją Ahisamako sūnų Oholiabą iš Dano giminės; kiekvienam daviau išmintį padaryti viską, apie ką tau kalbėjau.
 Exd 31 7 Jie padarys Susitikimo palapinę, Liudijimo skrynią, jos dangtį ir visus palapinės reikmenis:
 Exd 31 8 stalą su jo priedais, gyno aukso žvakidę su jos priedais, aukurus smilkymui
 Exd 31 9 ir deginamosioms aukoms bei visus jų reikmenis, praustuvę su jos stovu,
 Exd 31 10 tarnavimo apdarus ir šventus drabužius kunigui Aaronui ir jo sūnams, kad būtų man kunigais,
 Exd 31 11 patepimo aliejų, kvepiančius smilkalus šventyklai-viską, ką tau įsakiau, jie padarys".
 Exd 31 12 Viešpats toliau kalbėjo Mozei:
 Exd 31 13 "Kalbėk izraelitams: 'Privalote laikytis sabato, nes tai yra ženklas tarp manęs ir jūsų kartų kartoms, kad žinotumėte, jog Aš esu Viešpats, kuris jus pašventinu.
 Exd 31 14 Laikytės sabato, nes jis šventas; kas jį suterš, turi mirti. Kas dirbs tą dieną, bus išnaikintas iš savo tautos.

Exd 31 15 Šešias dienas dirbsite, o septintoji diena yra savaitės-poilsis, pašvęstas viešpačiui. Kiekvienas, kuris dirbs sabato dieną, turi mirti.

Exd 31 16 Izraelitai privalo laikytis sabato per visas savo kartas kaip amžinos sandomos

Exd 31 17 tarp manęs ir Izraelio vaikų. Nes viešpats per šešias dienas sukūrė dangų ir žemę, o septintąją dieną ilsėjosi ir atsigaivino' ".

Exd 31 18 Baigęs kalbėti, Viešpats davė Mozei ant sinajaus kalno dvi akmenines liudijimo plokštes, parašytas Dievo pirštu.

Exd 32 1 Tauta, nesulaukdama Mozės grįžtant, susirinko apie Aaroną ir sakė jam: "Padaryk mums dievą, kuris eity pirmą mūsų, nes mes nežinome, kas atsitiko tam žmogui Mozei, kuris mus išvedė iš Egipto žemės".

Exd 32 2 Aaronas jiems atsakė: "Imkite iš savo žmonių, sūnų ir dukterų auksinius auskarus ir atneškite man".

Exd 32 3 Visi žmonės išsiėmė auksinius auskarus iš savo ausų ir atnešė juos Aaronui.

Exd 32 4 Tas juos išlydė ir nuliedino veršį. Žmonės tarė: "Izraeli, štai tavo dievas, kuris tave išvedė iš Egipto žemės".

Exd 32 5 Aaronas, matydamas tai, pastatė aukurą ir paskelbė: "Rytoj Viešpaties šventė!"

Exd 32 6 Atsikėlę anksti rytą, jie aukojo deginamąsias ir padėkos aukas, sėdo valgyti ir gerti, ir kėlėsi žaisti.

Exd 32 7 Ir Viešpats pasakė Mozei: "Eik, nusileisk žemyn, nes tavo tauta, kurią išvedei iš Egipto žemės, nusidėjo.

Exd 32 8 Jie greitai nuklydo nuo kelio, kurį jiems nurodžiau. Nusiliedinę veršį, jį garbina, jam aukoja aukas ir sako: 'Šitas yra tavo dievas, Izraeli, kuris tave išvedė iš Egipto žemės'.

Exd 32 9 Matau, kad tai kietasprandė tauta.

Exd 32 10 Palik mane, kad mano rūstybė užsidegtų prieš juos ir juos sunaikinčiau, o iš tavęs padarysiu didelę tautą".

Exd 32 11 Mozė maldavo Viešpatį, savo Dievą, sakydamas: "Kodėl, Viešpatie, Tavo rūstybė užsidega prieš Tavo tautą, kurią išvedei iš Egipto žemės didžia jėga ir galinga ranka?

Exd 32 12 Kodėl egiptiečiai turėtų sakyti: 'Išvedė juos į pradžią, kad nužudytų kalnuose ir išnaikintų nuo žemės paviršiaus'. Liaukis rūstavęs ir nesiėk piktais su šia tauta.

Exd 32 13 Atsimink savo tarnus: Abraomą, Izaoką ir Izraelį, kuriems prisiekei: 'Padauginsiu jūsų palikuonis kaip dangaus žvaigždes ir visą šią žemę, apie kurią kalbėjau, duosiu jūsų palikuonims, kad jie paveldėtų ją amžiams' ".

Exd 32 14 Ir Viešpats nepasielgė piktais su savo tauta, kaip buvo sumanęs.

Exd 32 15 Mozė sugrįžo nuo kalno, nešdamas rankoje dvi liudijimo plokštes, abiejose pusėse prirašytas.

Exd 32 16 Plokštės ir jose įrėžtas raštas buvo Dievo darbas.

Exd 32 17 Jozuė, išgirdęs šūkaujančios tautos triukšmą, tarė Mozei: "Karo šauksmas girdisi stovykloje".

Exd 32 18 O Mozė atsakė: "Tai ne nugalėtojų šauksmas ir ne pralaimėjusiųjų balsai, bet dainuojančių balsus aš girdžiu".

Exd 32 19 Prisiartinęs prie stovyklos, jis išvydo veršį ir šokius. Mozė užsidegė pykčiu ir išmetė iš rankų abi plokštes, ir jas sudaužė kalno papėdėje.

Exd 32 20 Paėmęs veršį, kurį jie buvo pasidarę, sudegino jį ir sutrynė į dulkes; jas subėrė į vandenį ir davė gerti Izraelio vaikams.

Exd 32 21 Mozė klausė Aaroną: "Ką tau padarė šita tauta, kad užtraukei jiems tokią didelę nuodėmę?"

Exd 32 22 Aaronas atsakė: "Tenesirūstina mano valdovas. Tu žinai šią tautą, kad jie greitai nusikalsta.

Exd 32 23 Nes jie man sakė: 'Padirbk mums dievą, kuris eity pirmą mūsų, nes mes nežinome, kas atsitiko tam žmogui Mozei, kuris mus išvedė iš Egipto žemės'.

Exd 32 24 Aš jiems sakiau: 'Kas iš jūsų turi aukso, suneskite!' Jie atidavė man auksą, aš įmečiau jį į ugnį ir išėjo šitas veršis".

Exd 32 25 Mozė matė, kad tauta yra apnuoginta, nes Aaronas buvo ją apnuoginęs ir pastatęs priešų pajuokai.

Exd 32 26 Tada Mozė, stovėdamas stovyklos vartuose, sakė: "Kas esate Viešpaties, susirinkite prie manęs!" Prie jo susirinko visi Levio sūnūs.

Exd 32 27 Jis tarė: "Taip sako Viešpats: 'Kiekvienas prisijuoskite kardą prie juosmens. Eikite per stovyklą išilgai nuo vartų ligi vartų ir nužudykite savo brolių, draugą ir artimą' ".

Exd 32 28 Levitai padarė, kaip Mozė įsakė. Tą dieną krito maždaug trys tūkstančiai žmonių.

Exd 32 29 Nes Mozė sakė: "Pasišvęskite šiandien viešpačiui, nesigailėkite savo sūnaus nė brolio, kad jums tektų palaiminimas".

Exd 32 30 Kitą dieną Mozė kalbėjo tautai: "Labai nusidėjote: eisiu pas Viešpatį, gal kaip nors sutaukinsiu jus dėl jūsų nusikaltimo".

Exd 32 31 Sugrįžęs pas Viešpatį, tarė: "Šita tauta, pasidarydama auksinį dievą, labai nusidėjo.

Exd 32 32 Bet aš maldauju, atleisk jiems tą kaltę: jei ne, išbrauk mane iš

knygos, kurion įrašėi".

Exd 32 33 Viešpats jam atsakė: "Kas man nusideda, tą išbrauksiu iš savo knygos.

Exd 32 34 Todėl eik ir vesk tautą, kur tau įsakiau. Mano angelas eis pirma tavęs. O kai laikas ateis, Aš juos nubausiu už jų nuodėmę".

Exd 32 35 Viešpats baidė tautą dėl veršio, kurį Aaronas buvo padaręs.

Exd 33 1 Viešpats kalbėjo Mozei: "Eik ir keliauk iš šitos vietos su tauta, kurią išvedei iš Egipto, į šalį, apie kurią prisiekiau Abraomui, Izaokui ir Jokūbui, sakydamas: 'Aš ją duosiu tavo palikuonims'.

Exd 33 2 Aš siųsiu pirma tavęs angelą ir išstumsiu kanaaniečius, amoritus, hetitus, perizus, hivus ir jebusiečius.

Exd 33 3 Eik į žemę, plūstančią pienu ir medumi; tačiau Aš pats neisiu su jumis, kadangi esate kietasprandė tauta, kad kartais nesunaikinčiau jūsų kelyje".

Exd 33 4 Tauta, išgirdusi tokią blogą žinią, nuliūdo, nė vienas nesipuošė papuošalais.

Exd 33 5 Nes Viešpats sakė Mozei: "Kalbėk Izraelio tautai: 'Jūs esate kietasprandė tauta: jei įeičiau pas jus nors trumpam, sunaikinčiau jus. Todėl nusiimkite savo papuošalus, kad žinočiau, ką su jumis daryti' ".

Exd 33 6 Izraelitai nusiėmė nuo savęs papuošalus prie Horebo kalno.

Exd 33 7 Mozė ištiesė palapinę toli už stovyklos ir pavadino ją Susitikimo palapine. Visi žmonės, kurie ieškojo Viešpaties, eidavo iš stovyklos prie Susitikimo palapinės.

Exd 33 8 Kai Mozė eidavo į palapinę, visi žmonės pakildavo ir stovėdavo savo palapinių angose, sekdami jį akimis, kol jis įeidavo palapinę.

Exd 33 9 Mozei įėjus į Susitikimo palapinę, debesies stulpas nusileisdavo ir stovėdavo prie palapinės įėjimo ir Viešpats kalbėdavosi su Moze.

Exd 33 10 Visa tauta matė debesies stulpą prie palapinės įėjimo, ir visi žmonės pakildavo ir pagarbindavo savo palapinių angose.

Exd 33 11 Viešpats kalbėdavo su Moze veidas į veidą, kaip žmogus kalbasi su savo draugu. Jam grįžtant į stovyklą, jo tarnas Jozuė, Nūno sūnus, jaunas vyras, nepasitraukdavo nuo palapinės.

Exd 33 12 Mozė tarė viešpačiui: "Liepei išvesti šitą tautą ir nepasakei, ką siųsi su manimi, tačiau sakei: 'Aš tave pažįstu ir žinau tavo vardą, tu radai malonę mano akyse'.

Exd 33 13 Jei tad radau malonę Tavo akyse, apreiškš man savo kelius, kad Tave pažinčiau ir galėčiau atrasti malonę Tavo akyse, nes tie žmonės yra Tavo tauta".

Exd 33 14 Viešpats atsakė: "Mano artumas eis su tavimi, ir Aš įvesiu tave į poilsį".

Exd 33 15 Mozė atsakė: "Jei Tavo artumas neis, nevesk mūsų niekur iš šitos vietos.

Exd 33 16 Nes kaip man sužinoti, kad aš ir Tavo tauta atradome malonę Tavo akyse? Ar ne iš to, kad Tu eisi su mumis? Taip aš ir Tavo tauta būsime išskirti iš visų žemės tautų".

Exd 33 17 Viešpats atsakė Mozei: "Ir šį prašymą patenkinsiu, nes radai malonę mano akyse ir Aš žinau tavo vardą".

Exd 33 18 Mozė prašė: "Parodyk man savo šlovę".

Exd 33 19 Viešpats atsakė: "Aš leisiu visai savo šlovei praeiti pro tave ir paskelbsiu tau viešpaties vardą, ir būsiu maloningas tam, kam būsiu maloningas, ir pasigailėsiu to, ko pasigailėsiu.

Exd 33 20 Mano veido negalėsi matyti, nes žmogus, mane pamatęs, negali išlikti gyvas.

Exd 33 21 Štai vieta šalia manęs! Atsistok ant šios uolos.

Exd 33 22 Kai mano šlovė eis pro šalį, tave pastatysiu uolos plyšyje ir pridengsiu savo ranka, kol praeisiu.

Exd 33 23 Po to atitrauksiu ranką ir matysi mane iš užpakalio, mano gi veido nematysi".

Exd 34 1 Viešpats tarė Mozei: "Išsikirsk dvi akmenines plokštes. Aš jose įrašysiu žodžius, kurie buvo sudaužytose plokštėse.

Exd 34 2 Rytą būk pasiruošęs, užlipk į Sinajaus kalną ir atsistok mano akių žvilgsnyje.

Exd 34 3 Nė vienas su tavimi tegul neateina ir nė vienas tenepasirodo visame kalne. Taip pat galvijai ir avys tenesigano prie kalno".

Exd 34 4 Jis iškirto iš akmenų dvi plokštes, kokios buvo pirmosios; atsikėlęs anksti rytą, užlipo į Sinajaus kalną, kaip Viešpats buvo įsakęs, nešdamas rankose plokštes.

Exd 34 5 Viešpats nužengė debesyje ir atsistojo šalia jo, ir paskelbė viešpaties vardą.

Exd 34 6 Viešpats praėjo pro jį ir paskelbė: "Viešpats, Viešpats Dievas, gailestingas ir maloningas, kantrus ir kupinas gerumo bei tiesos,

Exd 34 7 parodantis gailestingumą tūkstančiams, atleidžiantis nusikaltimus, neteisybes ir nuodėmes, tačiau nepalieikantis kalto nenubausto, bet baudžiantis už tėvų nusikaltimus vaikus ir vaikaitius iki trečios ir ketvirtos kartos".

Exd 34 8 Mozė skubiai nusilenkė iki žemės ir pagarbino viešpatį.

Exd 34 9 Ir jis sakė: "Jei radau malonę Tavo akyse, Viešpatie, maldauju Tave,

eik kartu su mumis, nes tauta yra kietasprandė; atleisk mūsų neteisybes ir nuodėmes, padaryk mus savo nuosavybę!"

Exd 34 10 Viešpats atsakė: "Štai darau sandorą ir visos tavo tautos akyse darysiu stebuklus, kokių niekas nedarė žemėje ir jokiose tautose. Šita tauta matys Viešpaties darbą, nes Aš su tavimi darysiu baisių dalykų.

Exd 34 11 Įsidėmėk, ką šiandien tau įsakau. Aš išvarysiu tavo aki vaizdoje amoritus, kanaaniečius, hetitus, perizus, hivus ir jebusiečius.

Exd 34 12 Saugokis ir nedaryk sandoros su tų kraštų gyventojais, kad jie netaptų spąstais tarp jūsų:

Exd 34 13 sugriauk jų aukurus, sutrupink atvaizdus ir iškirsk giraites.

Exd 34 14 Negarbink svetimų dievų, nes Viešpats yra pavydus Dievas.

Exd 34 15 Nedaryk sandoros su anų kraštų žmonėmis, kad kas nors iš jų garbinęs stabus nepasikviestų tavęs jų aukų valgyti.

Exd 34 16 Neimk savo sūnams žmonių iš jų dukterų, kad jos, garbindamos stabus, neįtrauktų ir tavo sūnų garbinti jų dievų.

Exd 34 17 Nepasigamink nuliėtų dievų.

Exd 34 18 Švęsk Neraugintos duonos šventę. Septynias dienas valgyk neraugintą duoną Abibo mėnesį, kaip įsakiau, nes Abibo mėnesį išėjai iš Egipto.

Exd 34 19 visų gyvulių pirmagimiai yra mano-patinėliai jautukai ir ėriukai.

Exd 34 20 Asilo pirmagimį išpirksi avinu, o jei jo neišpirksi, nusuk jam sprandą. Pirmagimius savo sūnus išpirk ir nepasirodyk mano aki vaizdoje tuščiomis rankomis.

Exd 34 21 Šešias dienas dirbk, septintą dieną ilsėkis, net sėjos ir pjūties metu.

Exd 34 22 Švęsk Savaičių šventę, tai yra pirmųjų kviečių derliaus šventę, taip pat Derliaus nuėmimo šventę, metams baigiantis.

Exd 34 23 Tris kartus per metus visi tavo vyrai privalo pasirodyti Viešpaties, Izraelio Dievo, aki vaizdoje.

Exd 34 24 Aš išvarysiu tautas prieš tave ir išplėsiu tavo krašto ribas; niekas nepuls tavo žemių, tau išėjus pasirodyti tris kartus per metus Viešpaties, tavo Dievo, aki vaizdoje.

Exd 34 25 Neaukok mano aukos kraujo kartu su raugu; nieko nepalik iki ryto iš Paschos aukos.

Exd 34 26 savo lauko pirmuosius vaisius atgabenk į Viešpaties Dievo namus. Nevirk ožiuko jo motinos piene".

Exd 34 27 Viešpats tarė Mozei: "Užrašyk žodžius, kuriais padariau sandorą su tavimi ir Izraeliu".

Exd 34 28 Jis buvo ant kalno su viešpačiu keturiasdešimt dienų ir keturiasdešimt naktų, nevalgė duonos ir negėrė vandens. Ir jis įrašė plokštėse sandoros žodžius, dešimt įsakymų.

Exd 34 29 Nužengdamas nuo Sinajaus kalno, Mozė nešėsi dvi liudijimo plokštes ir nežinojo, kad jo veidas po pasnekesio su viešpačiu spindėjo.

Exd 34 30 Aaronas ir izraelitai, matydami spindintį Mozės veidą, bijojo prie jo priartėti.

Exd 34 31 Tik jam pašaukus, Aaronas ir visi vyresnieji susirinko pas jį. Mozė kalbėjo su jais.

Exd 34 32 Po to susirinko ir visi izraelitai. Jis jiems perdavė viską, ką Viešpats jam kalbėjo sinajaus kalne.

Exd 34 33 Baigęs kalbėti, jis užsidėjo ant veido gaubtuvą.

Exd 34 34 Įėjęs pas Viešpatį ir su Juo kalbėdamas, Mozė gaubtuvą nusiimdavo. Išėjęs perduodavo izraelitams viską, kas jam buvo įsakyta.

Exd 34 35 Izraelio vaikai matė Mozės veidą, kad jis spindėjo, ir Mozė užsidėdavo gaubtuvą, iki eidavo kalbėti su Juo.

Exd 35 1 Mozė, sušaukęs visus izraelitus, paskelbė, ką Viešpats įsakė:

Exd 35 2 "Šešias dienas dirbsite, o septintoji diena yra šventa, sabato poilsis viešpačiui. Kas tą dieną dirbs, bus baudžiamas mirtimi.

Exd 35 3 Nekurkite ugnies sabato dieną savo būstuose".

Exd 35 4 Ir Mozė kalbėjo visam Izraelio vaikų susirinkimui: "Štai ką įsakė Viešpats:

Exd 35 5 'Kiekvienas atneškite viešpačiui auką, laisva valia atneškite ją viešpačiui: auksą, sidabrą, varį,

Exd 35 6 mėlynus, raudonus ir violetinius siūlus, ploną drobę, ožkų vilnas,

Exd 35 7 raudonai dažytus avinų kailius, opšrų kailius, akacijos medį,

Exd 35 8 aliejų lempoms, kvėpalus patepimo aliejui ir kvėpantiems smilkalams,

Exd 35 9 onikso akmenėlius ir brangius akmenis efodui bei krūtinės skydeliui.

Exd 35 10 Kas tarp jūsų sumanus, teateina ir tedirba, ką Viešpats įsakė:

Exd 35 11 palapinę ir jos uždangalus, grandis, lentas ir kartis, stulpus ir pakojus;

Exd 35 12 skrynią, jos kartis bei dangtį ir uždangą;

Exd 35 13 stalą su kartimis bei reikmenimis ir padėtine duona;

Exd 35 14 žvakidę lempoms, jos reikmenis ir aliejų deginimui;

Exd 35 15 smilkymo aukurą ir kartis, patepimo aliejų ir kvapius smilkalus; užuolaidą palapinės įėjimui,

Exd 35 16 deginamųjų aukų aukurą, jo varines groteles su kartimis ir
reikmenimis, praustuvę ir jos stovą;
Exd 35 17 kiemo užkabas su stulpais ir pakojais, užkabą kiemo įėjimui;
Exd 35 18 palapinės ir kiemo kuolelius su virvelėmis;
Exd 35 19 apdarus, naudojamus tarnaujant šventykloje, vyriausiojo kunigo Aarono
ir jo sūnų drabužius kunigų tarnystei atlikti".
Exd 35 20 Tada visi izraelitai išsiskirstė.
Exd 35 21 Ir atėjo kiekvienas, kurio širdis buvo sujaudinta ir kiekvienas, kurio
dvasioje buvo noras, ir atnešė viešpačiui auką susitikimo palapinei statyti, ko reikia jos
tarnavimui ir šventiems rūbams.
Exd 35 22 Vyrai ir moterys, kurių širdyse buvo noras, davė sagtis, auskarus,
žiedus, apyrankes-įvairius auksinius daiktus. Visi aukojusieji atnešė auksą kaip auką
viespačiui.
Exd 35 23 Kas tik turėjo mėlynų, raudonų ir violetinių siūlų, plonos drobės,
oškų vilnų, raudonai dažytų avinų kailių, opšrų kailių,
Exd 35 24 sidabro ir vario ir akacijos medžio, tinkamo įvairiems daiktams,
atnešė ir paaukojo viešpačiui.
Exd 35 25 Sumanios moterys davė, ką buvo suverpusios: mėlynų, raudonų,
violetinių ir plonų lininių siūlų.
Exd 35 26 Moterys, kurių širdys buvo sujaudintos, sumaniai suverpė oškų vilnas.
Exd 35 27 Kunigaikščiai atnešė onikso akmenėlių ir brangiųjų akmenų efodui ir
krūtinės skydeliui,
Exd 35 28 kvepalų, aliejaus lempoms, patepimo aliejui ir kvapniems smilkalams.
Exd 35 29 Vyrai ir moterys, kurių širdyse buvo noras, aukojo, kad būtų atlikti
darbai, kuriuos viešpats jiems įsakė per Mozę. Visi izraelitai aukojo viešpačiui laisva valia.
Exd 35 30 Tada Mozė vėl kalbėjo: "Viešpats pašaukė vardu Hūro sūnaus Ūrio sūnų
Becalelį iš Judo giminės,
Exd 35 31 pripildė jį Dievo dvasios, išminties, sumanumo, pažinimo ir amato
išmanymo
Exd 35 32 padaryti įvairių meniškų dalykų iš aukso, sidabro ir vario,
Exd 35 33 taip pat iškalti akmenį ir drožti medį-visus menininko darbus
padaryti.
Exd 35 34 Ir jis įdėjo sugebėjimą mokyti į jo ir Ahisamako sūnaus Oholiabo iš
Dano giminės širdis.
Exd 35 35 Juos apdovanojo išmintimi atlikti raižytojo, įgudusio audėjo ir
siuvinėtojo iš mėlynų, raudonų, violetinių ir plonų lininių siūlų darbus, kad jie meniškai
padarytų kiekvieną darbą".
Exd 36 1 Tai ėmėsi darbo Becalelis, Oholiabas ir kiti sumanūs vyrai, kuriems
Viešpats davė išminties ir supratimo, kaip padaryti įvairius reikmenis šventyklai pagal visus
Viešpaties nurodymus.
Exd 36 2 Mozė pasišaukė Becalelį, Oholiabą ir visus sumanius vyrus, kurie savo
noru sutiko dirbti prie šventyklos darbų.
Exd 36 3 Mozė atidavė jiems visas aukas, kurias Izraelio vaikai atnešė
šventyklos darbams. Tauta kas rytą vis dar nešė laisvos valios aukas.
Exd 36 4 Visi sumanūs vyrai, kurie darė šventyklos darbus, atėjo nuo savo darbų
ir kalbėjo Mozei:
Exd 36 5 "Tauta aukoja daugiau negu reikia, kad įvykdytume šį Viešpaties
įsakytą darbą".
Exd 36 6 Tada Mozė liepė paskelbti, kad nei vyras, nei moteris nieko daugiau
nebeaukotų šventyklos statybai. Tada žmonės nustojo aukoti,
Exd 36 7 nes visko, kas buvo sunėsta, užteko visiems darbams padaryti ir dar
liko.
Exd 36 8 Sumanūs vyrai, kurie darė palapinę, padarė iš plonos suktų siūlų
drobės ir mėlynų, raudonų ir violetinių siūlų dešimt uždangalų su išsiuvinėtais cherubų
vaiždais.
Exd 36 9 Kiekvienas jų buvo dvidešimt aštuonių uolekčių ilgio ir keturių
uolekčių pločio-visi uždangalai buvo vienodo dydžio.
Exd 36 10 Jie sujungė penkis uždangalus vieną su kitu ir likusius penkis sujungė
vieną su kitu.
Exd 36 11 Be to, padarė mėlynas kilpas vienam ir antram uždangalui,
Exd 36 12 po penkiasdešimt kilpų, kad kilpos būtų viena prieš kitą ir uždangalai
galėtų būti sukabinti.
Exd 36 13 Nuliejo taip pat penkiasdešimt auksinių kabių, kuriomis sukabino abu
uždangalus taip, kad pasidarytų viena palapinė.
Exd 36 14 Padarė ir vienuolika uždangalų iš oškų plaukų palapinės viršui
apdengti.
Exd 36 15 Kiekvienas uždangalas buvo trisdešimt uolekčių ilgio ir keturių
uolekčių pločio-visi vienuolika uždangalų buvo vienodo dydžio.
Exd 36 16 Penkis jų sujungė į vieną, kitus šešis taip pat sujungė.
Exd 36 17 Padarė penkiasdešimt kilpų vieno sujungto uždangalo šone ir
penkiasdešimt kitą šoną, kad abu būtų galima sukabinti.
Exd 36 18 Taip pat padarė ir penkiasdešimt varinių kabių, kuriomis būtų

sukabinti abu sujungti uždangalai, kad susidarytų vienas uždangalas.
Exd 36 19 Dar padarė palapinės uždangalą iš raudonai dažytų avinų kailių ir
uždangalą iš opšrų kailių.
Exd 36 20 Iš akacijos medžio padarė lentas palapinei, kad jas būtų galima
pastatyti.
Exd 36 21 Kiekviena lenta buvo dešimties uolekčių ilgio ir pusantros uolekties
pločio.
Exd 36 22 Jos turėjo po du išsikišimus, kad vieną lentą su kita būtų galima
sukabinti. Taip buvo padarytos visos palapinės lentos.
Exd 36 23 Ir padarė lentas palapinei: dvidešimt lentų šonui, atgręžtam į pietus,
Exd 36 24 su keturiasdešimt sidabrinų pakojų-kiekviena lenta turėjo po du
pakojus savo apačioje.
Exd 36 25 Taip pat į šiaurę atgręžtam šonui buvo padaryta dvidešimt lentų
Exd 36 26 su keturiasdešimt sidabrinų pakojų, po du pakojus kiekvienai lentai.
Exd 36 27 Palapinės šonui, atgręžtam į vakarus, padarė šešias lentas
Exd 36 28 ir dvi lentas palapinės kampams iš abiejų pusių.
Exd 36 29 Jos buvo sujungtos apačioje ir viršuje ir sudarė vieną sunėrimą. Taip
jis padarė abiejuose kampuose.
Exd 36 30 Ir buvo iš viso aštuonios lentos ir šešiolika sidabrinų pakojų, po du
pakojus kiekvienai lentai.
Exd 36 31 Ir padarė užkaiščius iš akacijos medžio. Penkis užkaiščius vienos
palapinės pusės lentoms,
Exd 36 32 penkis užkaiščius kitos palapinės pusės lentoms ir penkis užkaiščius
palapinės galui vakarų pusėje.
Exd 36 33 Ir padarė vidinį užkaištį, kuris eitų per lentas nuo vieno galo iki
kito.
Exd 36 34 Aptraukė lentas auksu, nuliejo auksines grandis užkaiščiams ir
užkaiščius aptraukė auksu.
Exd 36 35 Padarė uždangą iš mėlynų, raudonų, violetinių siūlų ir plonos suktų
siūlų drobės ir ant jos išsiuvinėjo cherubus.
Exd 36 36 Jai pakabinti padarė keturis stulpus iš akacijos medžio, aptrauktus
auksu, su auksiniais kabliais ir sidabriniais pakojais.
Exd 36 37 Palapinės įėjimui padarė užuolaidą iš mėlynų, raudonų, violetinių
siūlų ir plonos suktų siūlų drobės, visą išsiuvinėta,
Exd 36 38 ir penkis stulpus su jų kabliais. Jų pagrindus ir skersinius aptraukė
auksu, bet jų penki pakojai buvo variniai.
Exd 37 1 Becalelis padarė iš akacijos medžio skrynią pustrečios uolekties
ilgio, pusantros pločio ir pusantros aukščio.
Exd 37 2 Ją aptraukė grynų auksu iš vidaus ir iš išorės, auksinis apvadas buvo
aplinkui.
Exd 37 3 Nuliejo keturias auksines grandis ir pritvirtino keturiuose kampuose:
po dvi grandis iš kiekvienos pusės.
Exd 37 4 Iš akacijos medžio padarė kartis, kurias aptraukė auksu,
Exd 37 5 ir įkišo į grandis, esančias skrynios šonuose, jai nešioti.
Exd 37 6 Padarė dangtį iš gyno aukso pustrečios uolekties ilgio ir pusantros
uolekties pločio.
Exd 37 7 Iš aukso padarė du cherubus, nukaltus iš vieno gabalo, abiejuose
dangčio galuose.
Exd 37 8 Vieną cherubą viename gale, antrą-kitame. Ant dangčio padarė cherubus
abiejuose galuose.
Exd 37 9 išskėstais sparnais, gaubiančiais dangtį. Jų veidai buvo atgręžti
vienas į kitą ir žiūrėjo į dangtį.
Exd 37 10 Padarė dar ir stalą iš akacijos medžio: dviejų uolekčių ilgio,
uolekties pločio ir pusantros uolekties aukščio.
Exd 37 11 Jį aptraukė grynų auksu ir padarė auksinį apvadą aplinkui
Exd 37 12 ir auksinę briauną plaštakos platumo, o ant jos-kitą auksinį apvadą.
Exd 37 13 Nuliejo keturias auksines grandis, kurias pritaisė keturiuose kampuose
prie kiekvienos stalo kojos,
Exd 37 14 ir į jas įkišo kartis stalui nešioti.
Exd 37 15 Kartis padarė iš akacijos medžio ir aptraukė auksu.
Exd 37 16 Padarė ir įvairius stalo reikmenis iš gyno aukso: dubenis, taures,
smilkytuvus ir puodelius skysčiams aukoti.
Exd 37 17 Žvakidė buvo nukalta iš gyno aukso. Iš jos liemensėjo šakos,
taurelės, buoželės ir žiedai;
Exd 37 18 šešios šakos iš abiejų šonų: trys iš vienos pusės ir trys iš kitos;
Exd 37 19 po tris riešuto pavidalo taurelės, po buoželę ir žiedą buvo ant
kiekvienos šakos, kuriosėjo iš žibinto liemens.
Exd 37 20 Ant pačios žvakidės buvo keturios riešuto pavidalo taurelės su
buoželėmis ir žiedais.
Exd 37 21 Viena buoželė po dviem iš jos išėinančiom šakom, kita po dviem iš jos
išėinančiom šakom ir trečia po dviem iš žvakidės išėinančiom šakom, visoms šešioms šakoms.
Exd 37 22 Buoželės ir šakos buvo nukaltos iš vieno gabalo gyno aukso.

Exd	37	23	Iš gryo aukso buvo padarytos ir septynios lėmos, gnybtuvai ir indai nuognai boms.
Exd	37	24	Žvakidė ir visi jos priedai buvo padaryti iš talento gryo aukso.
Exd	37	25	Iš akacijos medžio padarė smilkymo aukurą. Jis buvo keturkampis, uolekties ilgio, uolekties pločio ir dviejų uolekčių aukščio. Keturiuose jo kampuose buvo po ragą.
Exd	37	26	Jį aptraukė grynų auksu: viršų, šonus ir ragus, ir padarė jam auksinį apvadą aplinkui.
Exd	37	27	ir dvi auksines grandis po apvadu dviejuose kampuose kartims įkišti, kad jį būtų galima nešti.
Exd	37	28	Kartis taip pat padarė iš akacijos medžio ir aptraukė auksu.
Exd	37	29	Patepimo aliejus ir smilkalai buvo pagaminti vaistininų būdu iš tyriausių kvėpalų.
Exd	38	1	Padarė deginamųjų aukų aukurą iš akacijos medžio: penkių uolekčių ilgio, tiek pat pločio, keturkampį ir trijų uolekčių aukščio,
Exd	38	2	su ragais kampuose, ir aptraukė jį variu.
Exd	38	3	Jo reikalams padarė iš vario: puodus, semtuvėlius, dubenis, šakutes ir indus anglims.
Exd	38	4	Aukurui padarė iš vario išpintas groteles aplinkui jį nuo apačios iki pusės.
Exd	38	5	Nuliejo keturias varines grandis grotelių kampuose kartims įkišti.
Exd	38	6	Padarė kartis iš akacijos medžio ir aptraukė jas variu.
Exd	38	7	Kartis įkišo į grandis aukuro šonuose, kad būtų galima nešti. Aukuras buvo sukaltas iš lentų, vidurys buvo tuščias.
Exd	38	8	Padarė ir praustuvę su stovu iš vario, kurį paėmė iš budėjusių ties palapinės įėjimu moterų veidrodžių.
Exd	38	9	Padarė ir kiemą. Jo pietų pusėje buvo šimto uolekčių ilgio užkabos, padarytos iš plonos suktų siūlų drobės,
Exd	38	10	ir dvidešimt stulpų su jų variniais pakojais; taip pat kablius ir skersinius iš sidabro.
Exd	38	11	Šiaurės pusėje buvo šimto uolekčių ilgio užkabos, dvidešimt stulpų, dvidešimt varinių pakojų ir sidabriniai kabliai bei skersiniai.
Exd	38	12	Vakarų pusėje buvo penkiasdešimties uolekčių ilgio užkabos, dešimt stulpų su variniais pakojais; jų kabliai ir skersiniai buvo padaryti iš sidabro.
Exd	38	13	Rytinė pusė buvo taip pat penkiasdešimties uolekčių pločio;
Exd	38	14	viename krašte buvo penkiolikos uolekčių ilgio užkaba su trimis stulpais ir jų pakojais
Exd	38	15	ir kitame krašte taip pat penkiolikos uolekčių užkaba, trys stulpai ir tiek pat pakojų.
Exd	38	16	Visos užkabos aplinkui kiemą buvo iš plonos suktų siūlų drobės.
Exd	38	17	Stulpų pakojai buvo variniai, o jų kabliai ir skersiniai – iš sidabro; stulpus aptraukė sidabru ir sujungė juos sidabriniais skersiniais.
Exd	38	18	Įėjimui į kiemą padarė iš mėlynų, raudonų, violetinių ir plonų suktų siūlų išsiuvinėtą užkabą, kuri buvo dvidešimties uolekčių ilgio, penkių uolekčių pločio pagal visų kiemo užkabų aukštį.
Exd	38	19	Užkabai padarė keturis stulpus su variniais pakojais ir sidabriniais kabliais bei skersiniais.
Exd	38	20	Palapinės ir kiemo kuoleliai buvo variniai.
Exd	38	21	Tai sąrašas to, kas buvo sunaudota Susitikimo palapinei, kaip suskaičiavo Mozei įsakius kunigo Aarono sūnus Itamaras, padedamas levitų.
Exd	38	22	Hūro sūnaus Ūrio sūnus Becalelis iš Judo giminės padarė viską, ką viešpats įsakė Mozei.
Exd	38	23	Su juo buvo Ahisamako sūnus Oholiabas iš Dano giminės. Jis buvo sumanus raižytojas, audėjas bei siuvinėtojas iš mėlynų, raudonų, violetinių ir plonų lininių siūlų.
Exd	38	24	Šventyklai iš viso buvo sunaudota dvidešimt devyni talentai ir septyni šimtai trisdešimt šekelių aukso pagal šventyklos šekelį.
Exd	38	25	Sidabro, kurį davė visi tautoje suskaičiuoti vyrai, buvo šimtas talentų ir tūkstantis septyni šimtai septyniasdešimt penki šekeliai pagal šventyklos šekelį.
Exd	38	26	Nuo kiekvieno, kuris buvo dvidešimties metų amžiaus arba vyresnis, buvo surinkta po pusę šekelio pagal šventyklos šekelį. Iš viso jų buvo šeši šimtai trys tūkstančiai penki šimtai penkiasdešimt.
Exd	38	27	Iš šimto talentų sidabro nuliejo šimtą pakojų šventyklai ir uždangai, kiekvienam pakojui sunaudavo po vieną talentą.
Exd	38	28	Iš tūkstančio septynių šimtų septyniasdešimt penkių šekelių padarė kablius stulpams, aptraukė stulpus sidabru ir sujungė juos skersiniais.
Exd	38	29	Dar buvo paaukota septyniasdešimt talentų ir du tūkstančiai keturi šimtai šekelių vario.
Exd	38	30	Iš jo padarė pakojus Susitikimo palapinės įėjimui, varinį aukurą su grotelėmis ir visus aukuro reikmenis,
Exd	38	31	kiemo ir įėjimo pakojus ir palapinės bei kiemo kuolelius.
Exd	39	1	Iš mėlynų, raudonų ir violetinių siūlų padarė apdarus, kuriais turėjo

vilkėti Aaronas, tarnaudamas šventykloje, kaip Viešpats įsakė Mozei.
Exd 39 2 Efodą padarė iš aukso, mėlynų, raudonų, violetinių ir plonų suktų lininių siūlų.
Exd 39 3 Supjaustę išplotą auksinę skardą, padarė iš jos siūlus, kad jie galėtų būti įausti į mėlynų, raudonų, violetinių ir plonų lininių siūlų audinį.
Exd 39 4 Padarė jam petnešas, kad jį sujungtų; iš abiejų pusių sujungė jį.
Exd 39 5 Padarė ir juostą efodui tų pačių spalvų ir taip pat padarytą, kaip Viešpats įsakė Mozei.
Exd 39 6 Du onikso akmenėlius su įrėžtais ant jų Izraelio sūnų vardais įstatė į auksinius įdėklus.
Exd 39 7 Juos pritvirtino ant abiejų efodo pečių Izraelio sūnų atminimui, kaip Viešpats įsakė Mozei.
Exd 39 8 Krūtinės skydelį padarė taip pat meniškai, kaip ir efodą, iš auksinių, mėlynų, violetinių, raudonų ir plonų suktų lininių siūlų.
Exd 39 9 Jis buvo keturkampis, dvilinkas, sprindžio ilgumo ir sprindžio platumo.
Exd 39 10 Ant jo pritvirtino keturias brangakmenių eiles. Pirmoje eilėje buvo sardis, topazas ir smaragdas;
Exd 39 11 antroje-rubinas, safyras, jaspis;
Exd 39 12 trečioje-hiacintas, agatas ir ametistas;
Exd 39 13 ketvirtoje-chrizolitas, oniksas ir berilis. Eilėmis sustatyti brangakmeniai buvo įtvirtinti aukse.
Exd 39 14 Pačiuose akmenyse buvo įrėžti dvylikos Izraelio giminių vardai, kiekviename po vieną vardą.
Exd 39 15 Krūtinės skydelio kampams padarė iš gryno aukso grandinėles,
Exd 39 16 dvi sagtis ir du auksinius žiedus. Žiedus pritvirtino dviejuose krūtinės skydelio kampuose
Exd 39 17 ir įvėrė dvi auksines grandinėles į žiedus krūtinės skydelio kampuose.
Exd 39 18 Ir prie dviejų auksinių grandinėlių galų pritvirtino sagtis ir prisegė jas prie efodo petnešų ties krūtinės skydeliu.
Exd 39 19 Ir padarė du auksinius žiedus, ir pritvirtino prie dviejų krūtinės skydelio kampų toje pusėje, kuri buvo prie efodo.
Exd 39 20 Ir padarė du kitus auksinius žiedus, ir pritvirtino prie efodo šonų žemai, kur apatinis sujungimas virš juostos.
Exd 39 21 Ir pririšo krūtinės skydelį už jo žiedų prie efodo žiedų mėlynų raiščiu, kad jis būtų virš efodo juostos ir neatsiskirtų nuo efodo, kaip Viešpats įsakė Mozei.
Exd 39 22 Efodui padarė mėlyną tuniką.
Exd 39 23 Jos viršuje per vidurį buvo skylė galvai, apsiūta aplinkui, kad nesuplyštų;
Exd 39 24 apačioje prie kojų buvo granato vaisiai iš mėlynų, raudonų, violetinių ir suktų lininių siūlų
Exd 39 25 ir varpeliai iš gryno aukso, kurie buvo prikabinėti tarp granato vaisių aplink visą tuniką.
Exd 39 26 Auksiniai varpeliai ir granato vaisiai ėjo pakaitomis aplink visą tunikos kraštą, kaip Viešpats įsakė Mozei.
Exd 39 27 Aaronui ir jo sūnams taip pat padarė drobines jupas,
Exd 39 28 mitrą iš drobės, drobinius gobtuvus ir kelnes iš drobės.
Exd 39 29 O juostą išaudė raštais iš mėlynų, raudonų, violetinių ir plonų suktų lininių siūlų, kaip Viešpats įsakė Mozei.
Exd 39 30 Iš gryno aukso padarė plokštelę ir joje įrėžė, kaip yra išraižomi antspaudai: "Pašvėstas Viešpačiui".
Exd 39 31 Ją pririšo ant mitros mėlynų raiščiu, kaip Viešpats įsakė Mozei.
Exd 39 32 Susitikimo palapinės darbai buvo baigti; izraelitai padarė visa, ką Viešpats buvo įsakęs Mozei.
Exd 39 33 Jie atnešė Mozei palapinę, uždangalus, visus daiktus bei reikmenis: kabes, lentas, kartis, stulpus ir pakojus;
Exd 39 34 uždangalą iš raudonai dažytų avinų kailių, uždangalą iš opšrų kailių, uždangą,
Exd 39 35 Liudijimo skrynią, jos kartis, dangtį,
Exd 39 36 stalą su jo reikmenimis ir padėtinę duoną,
Exd 39 37 žvakidę, lempas, sustatytas į savo vietas, jos priedus ir aliejų deginti,
Exd 39 38 auksinį aukurą, patepimo aliejų ir kvepiančius smilkalus, užuolaidą palapinės įėjimui,
Exd 39 39 varinį aukurą su grotelėmis, kartimis ir visais jo reikmenimis, praustuvę ir jos stovą,
Exd 39 40 kiemo užkabas ir stulpus su jų pakojaus, užkabas kiemo įėjimui, jo virvelės ir kuolėlius, -visa, ko reikia tarnavimui Susitikimo palapinėje.
Exd 39 41 Apdarus tarnavimui šventykloje, šventus drabužius kunigui Aaronui ir drabužius jo sūnams, kad atliktų kunigų tarnystę.
Exd 39 42 Visa padarė izraelitai, kaip Viešpats įsakė Mozei.
Exd 39 43 Mozė apžiūrėjo darbą ir pamatė, kad viskas padaryta pagal Viešpaties

nurodymus, ir Mozė palaimino juos.

- Exd 40 1 Ir Viešpats kalbėjo Mozei:
 Exd 40 2 "Pirmo mėnesio pirmą dieną ištiesk Susitikimo palapinę,
 Exd 40 3 pastatyk joje skrynią, pakabink prieš ją uždangą,
 Exd 40 4 įnešk stalą ir padėk ant jo tai, kas turi ant jo būti. Įnešk žvakidę
 ir sustatyk ant jos lempas.
 Exd 40 5 Auksinį smilkymo aukurą padėk priešais Liudijimo skrynią. Palapinės
 įėjime pakabink užuolaidą.
 Exd 40 6 Pastatyk deginamųjų aukų aukurą priešais įėjimą į Susitikimo palapinę,
 Exd 40 7 o tarp aukuro ir palapinės – praustuvę, į kurią pripilk vandens.
 Exd 40 8 Atskirk kiemą užkabomis ir pakabink užkabą įėjime.
 Exd 40 9 Paėmęs patepimo aliejaus, patepk palapinę ir visus jos daiktus, ir tai
 bus šventa;
 Exd 40 10 taip pat deginamųjų aukų aukurą, visus jo reikmenis
 Exd 40 11 ir praustuvę su jos stovu.
 Exd 40 12 Aaroną ir jo sūnus privesk prie Susitikimo palapinės įėjimo, apiplauk
 vandeniu
 Exd 40 13 ir apvilk Aaroną šventais rūbais man tarnauti: patepk ir pašventink
 jį, kad jis galėtų būti man kunigu.
 Exd 40 14 Taip pat ir jo sūnus privesk ir apvilk jupomis,
 Exd 40 15 ir juos patepk, kaip jų tėvą patepei, kad galėtų būti man kunigais.
 Tas patepimas jiems bus
 Exd 40 16 amžinai kunigystei per kartų kartas".
 Exd 40 17 Mozė padarė visa, ką Viešpats įsakė.
 Taigi antrųjų metų pirmojo mėnesio pirmą dieną palapinė buvo
 pastatyta.
 Exd 40 18 Mozė pastatė ją: sustatė lentas, padėjo pakojus, įkišo užkaiščius,
 pastatė stulpus,
 Exd 40 19 užtiesė palapinės uždangalą ir ant jo uždėjo kitus uždangalus, kaip
 Viešpats įsakė Mozei.
 Exd 40 20 Į skrynią įdėjo liudijimą, įkišo kartis ir uždėjo dangtį.
 Exd 40 21 Kai įnešė skrynią palapinėn, prieš ją pakabino uždangą, kaip Viešpats
 įsakė Mozei.
 Exd 40 22 Pastatė ir stalą Susitikimo palapinės šiauriniame šone šia pusę uždangos
 Exd 40 23 ir ant jo sudėjo padėtinės duonos kepalus, kaip Viešpats įsakė Mozei.
 Exd 40 24 Susitikimo palapinėje priešais stalą pastatė žvakidę
 Exd 40 25 ir paruošė lempas, kaip Viešpats įsakė Mozei.
 Exd 40 26 Prieš uždangą pastatė ir auksinį aukurą,
 Exd 40 27 ant kurio degino kvapnius smilkalus, kaip Viešpats įsakė Mozei.
 Exd 40 28 Susitikimo palapinės įėjime pakabino užuolaidą,
 Exd 40 29 pastatė deginamųjų aukų aukurą priešais Susitikimo palapinę ir ant to
 aukuro aukėjo deginamąją ir duonos auką, kaip Viešpats įsakė Mozei.
 Exd 40 30 Tarp Susitikimo palapinės ir aukuro pastatė praustuvę ir į ją pripylė
 vandens.
 Exd 40 31 Mozė, Aaronas ir jo sūnūs plaudavosi joje rankas ir kojas,
 Exd 40 32 prieš eidami į Susitikimo palapinę ir prieš artindamiesi prie aukuro,
 kaip Viešpats įsakė Mozei.
 Exd 40 33 Aplink palapinę ir aukurą atitvėrė kiemą ir jo įėjime pakabino užkabą.
 Taip Mozė užbaigė visus darbus.
 Exd 40 34 Kai visa buvo baigta, debesis apgaubė Susitikimo palapinę ir
 Viešpaties šlovė pripildė ją.
 Exd 40 35 Mozė negalėjo įeiti Susitikimo palapinėn, nes debesis buvo ant jos ir
 Viešpaties šlovė buvo ją pripildžiusi.
 Exd 40 36 Debesiui pakilus nuo palapinės, izraelitai keliaudavo toliau;
 Exd 40 37 jei debesis būdavo virš palapinės, jie pasilikdavo toje pačioje
 vietoje, kol debesis pakildavo.
 Exd 40 38 Viešpaties debesis buvo virš palapinės dienos metu, o naktį virš jos
 buvo liepsna visų Izraelio vaikų akivaizdoje per visą kelionės laiką.
 Lvt 1 1 Viešpats, pasišaukęs Mozė, jam kalbėjo iš Susitikimo palapinės:
 Lvt 1 2 "Sakyk izraelitams: 'Jei kas iš jūsų norės aukoti Viešpačiui, teaukoja
 iš galvijų ir avių.
 Lvt 1 3 Jei jo deginamoji auka bus iš galvijų bandos, teatveda sveiką patiną
 prie Susitikimo palapinės įėjimo laisva valia Viešpaties akivaizdon,
 Lvt 1 4 teuzdeda ranką ant aukojamo gyvulio galvos, kad auka būtų priimta ir
 jis būtų sutaikintas.
 Lvt 1 5 Jis papjaus veršį Viešpaties akivaizdoje, o Aarono sūnūs, kunigai,
 šlakstys kraują aplink aukurą, esantį ties Susitikimo palapinės įėjimu.
 Lvt 1 6 Po to, nulupęs aukai odą, sukapos ją į gabalus.
 Lvt 1 7 Aarono sūnūs, kunigai, sukraus malkas ant aukuro ir, užkūrę ugnį,
 Lvt 1 8 ant viršaus dės sukapotas aukos dalis, galvą bei taukus,
 Lvt 1 9 o vidurius ir kojas nuplaus vandeniui. Kunigas visa tai sudegins ant
 aukuro; tai yra deginamoji auka – malonus kvapas Viešpačiui.
 Lvt 1 10 Jei auka būtų iš smulkesnių gyvulių – avių arba ožių, – jis aukos sveiką

patiną.
 Lvt 1 11 Papjaus jį aukuro šiauriniame šone Viešpaties akivaizdoje; jo kraują
 Aarono sūnūs šlakstys ant aukuro ir aplink jį.
 Lvt 1 12 Sukapotą gyvulį, galvą ir taukus kunigas uždės ant malkų, kurios degs
 ant aukuro.
 Lvt 1 13 O vidurius ir kojas nuplaus vandeniu, ir kunigas sudegins visa tai ant
 aukuro. Tai yra deginamoji auka-malonus kvapas Viešpačiui.
 Lvt 1 14 Jei deginamoji auka Viešpačiui aukojama iš paukščių, tegu ji bus iš
 laukinių ir jaunų balandžių.
 Lvt 1 15 Kunigas nuneš šią auką prie aukuro, nusuks jai galvą ir sudegins ant
 aukuro, o kraują išvarvins ant aukuro briaunos.
 Lvt 1 16 Gurklį ir plunksnas numes rytinėje aukuro pusėje, kur paprastai pilami
 pelenai,
 Lvt 1 17 sparnus sulaužys, bet neatskirks, ir sudegins ją ant aukuro degančių
 malkų. Tai yra deginamoji auka-malonus kvapas Viešpačiui".
 Lvt 2 1 "Jei kas nori aukoti Viešpačiui duonos auką, tegu ji bus iš smulkių
 miltų, apipiltų aliejumi, ir smilkalų.
 Lvt 2 2 Ją atneš Aarono sūnūs, kunigams, kurių vienas ims pilną saują smulkių
 miltų su aliejumi ir visus smilkalus ir kaip atminimą sudegins ant aukuro, kad būtų malonus
 kvapas Viešpačiui.
 Lvt 2 3 Likusi aukos dalis priklausys Aaronui ir jo sūnūs kaip švenčiausia
 aukų Viešpačiui dalis.
 Lvt 2 4 Duonos auka, kepta krosnyje, turi būti nerauginti papločiai iš smulkių
 miltų, sumaišytų su aliejumi, ir nerauginti ragaišiai, aptepti aliejumi.
 Lvt 2 5 O jei tavo duonos auka būtų kepta ant skardos, ji turi būti iš smulkių
 miltų, sumaišytų su aliejumi, be raugo;
 Lvt 2 6 ją sulaužysi į gabaliukus ir užpilsi aliejumi: tai yra duonos auka.
 Lvt 2 7 O jei duonos auka būtų kepta keptuvėje, ji turi būti smulkių miltų ir
 sumaišyta su aliejumi.
 Lvt 2 8 Aukodamas ją Viešpačiui, paduos kunigui į rankas.
 Lvt 2 9 Dalį aukos jis sudegins atminimui ant aukuro, kad būtų malonus kvapas
 Viešpačiui,
 Lvt 2 10 o kas liks, bus Aarono ir jo sūnų švenčiausia dalis iš aukos
 Viešpačiui.
 Lvt 2 11 Kiekviena duonos auka, aukojama Viešpačiui, turi būti be raugo; raugas
 ir medus neturi būti deginama kaip auka Viešpačiui.
 Lvt 2 12 Jei aukosi pirmųjų vaisių dovanas Viešpačiui, jos nebus dedamos ant
 aukuro kaip malonus kvapas.
 Lvt 2 13 Visas duonos aukas pasūdys druska; tavo Dievo sandoros druskos neturi
 pritrūkti duonos aukose. Druską aukosi su kiekviena auka.
 Lvt 2 14 Jei aukotum Viešpačiui duonos auką iš pirmųjų javų, dar
 tebežaliuojančių varpų, sudžiovinsi jas, smulkiai sugrūsi,
 Lvt 2 15 užpils ant viršaus aliejaus ir pridėsi smilkalų. Tai yra duonos auka.
 Lvt 2 16 Kunigas dalį sugrūstų grūdų su aliejumi ir visus smilkalus sudegins:
 tai bus auka Viešpačiui".
 Lvt 3 1 "Jei kas aukotų padėkos auką iš galvijų, teaukoja Viešpačiui sveiką
 patiną ar patelę.
 Lvt 3 2 Jis turi uždėti ranką aukai ant galvos ir papjauti prie susitikimo
 palapinės įėjimo, o Aarono sūnūs, kunigai, šlakstys kraują apie aukurą.
 Lvt 3 3 Kaip padėkos auką jis aukos Viešpačiui visus taukus, dengiančius
 vidurius,
 Lvt 3 4 abu inkstus su taukais, paslėpsnių taukus ir kepenų tinklelį.
 Lvt 3 5 Aarono sūnūs tai sudegins ant aukuro kaip deginamąją auką, kad auka
 Viešpačiui būtų malonus kvapas.
 Lvt 3 6 Jei kas aukotų padėkos auką iš avių, turi atvesti sveiką patiną ar
 patelę.
 Lvt 3 7 Jei kas aukotų Viešpaties akivaizdoje ėriuką,
 Lvt 3 8 uždės ranką ant galvos savo aukai, papjaus ją prieš susitikimo
 palapinę, o Aarono sūnūs šlakstys jos kraują aplink aukurą.
 Lvt 3 9 Padėkos auka Viešpačiui bus vidurių taukai, uodega,
 Lvt 3 10 inkstai, ant jų esantys taukai, paslėpsnių taukai ir kepenų tinklelis.
 Lvt 3 11 Kunigas tai sudegins ant aukuro kaip auką Viešpačiui.
 Lvt 3 12 Jei jis aukotų ožką, atves ją Viešpaties akivaizdon,
 Lvt 3 13 uždės ranką ant galvos ir papjaus prie susitikimo palapinės įėjimo;
 Aarono sūnūs šlakstys jos kraują aplink aukurą.
 Lvt 3 14 Viešpaties aukai ims jos vidurių taukus,
 Lvt 3 15 abu inkstus su taukais, paslėpsnių taukus ir kepenų tinklelį.
 Lvt 3 16 Kunigas visa tai sudegins ant aukuro, kad būtų malonus kvapas
 Viešpačiui.
 Lvt 3 17 Tai amžinas įstatas jūsų kartoms kur jūs begyventumėte: jūs
 nevalgysite nei kraujo, nei taukų".
 Lvt 4 1 Viešpats kalbėjo Mozei:

Lvt 4 2 "Sakyk Izraelitams: 'Jei kas dėl nežinojimo sulaužytų Dievo įsakymą ir nusikalstų, padarydamas, kas uždrausta,

Lvt 4 3 tai, jei taip nusidėtų pateptasis kunigas ir užtrauktų kaltę tautai, jis aukos už savo nuodėmę Viešpačiui sveiką veršį.

Lvt 4 4 Jis atves jį prie Susitikimo palapinės durų Viešpaties akivaizdon, uždės ranką ant galvos ir jį papjaus.

Lvt 4 5 Pateptasis kunigas, pasiėmęs veršio kraują, įneš Susitikimo palapinę.

Lvt 4 6 Padažęs pirštą kraujyje, juo pašlakstys septynis kartus Viešpaties akivaizdoje uždangą prieš švenčiausiąją

Lvt 4 7 ir tuo pačiu krauju pateps ragus Viešpaties smilkaų aukuro, kuris yra Susitikimo palapinėje; visą likusį kraują išlies deginamųjų aukų aukuro papėdėje prie palapinės.

Lvt 4 8 Už nuodėmę jis aukos veršio vidurių taukus,

Lvt 4 9 abu inkstus, ant jų ir prie paslėpsnių esančius taukus ir kepenų tinklėlį.

Lvt 4 10 Visa tai kunigas sudegins ant deginamųjų aukų aukuro.

Lvt 4 11 Oda, visą mėsą su galva ir kojomis, vidurius ir mėšlą

Lvt 4 12 išgabens už stovyklos į nesuteptą vietą, kur paprastai išpilami aukų pelenai, padės ant malkų krūvos ir sudegins toje vietoje, kur išpilami pelenai.

Lvt 4 13 Jei Izraelio tauta dėl nežinojimo nusikalstų Dievui ir nesąmoningai sulaužytų Viešpaties įsakymą, darydama tai, ko neturėtų daryti,

Lvt 4 14 bet vėliau suprastų savo kaltę, aukos už savo nusidėjimą veršį. Jį atves prie Susitikimo palapinės įėjimo.

Lvt 4 15 Tautos vyresnieji uždės rankas ant veršio galvos Viešpaties akivaizdoje ir papjaus veršį Viešpaties akivaizdoje.

Lvt 4 16 Pateptasis kunigas įneš jo kraują Susitikimo palapinę

Lvt 4 17 ir, padažęs pirštą, septynis kartus šlakstys Viešpaties akivaizdoje prieš uždangą;

Lvt 4 18 ir tuo pačiu krauju pateps Viešpaties akivaizdoje Susitikimo palapinėje esančio aukuro ragus. Likusį kraują išlies deginamųjų aukų aukuro, kuris yra prie Susitikimo palapinės įėjimo, papėdėje.

Lvt 4 19 Veršio taukus sudegins ant aukuro;

Lvt 4 20 padarys visa tai, kas daroma aukojant veršį aukai už nuodėmę. Kunigas juos sutaikys, ir Viešpats jiems atleis.

Lvt 4 21 Patį veršį išgabens už stovyklos ir sudegins kaip anksčiau minėtąjį veršį, nes jis yra auka už tautos nuodėmę.

Lvt 4 22 Jei kunigaikštis nežinodamas sulaužytų kokį nors Viešpaties įstatymą,

Lvt 4 23 bet paskui suprastų savo nuodėmę, jis aukos Viešpačiui sveiką ožį kaip auką už nuodėmę.

Lvt 4 24 Jis uždės ranką ant jo galvos ir jį papjaus toje vietoje, kur paprastai aukojamos deginamosios aukos Viešpaties akivaizdoje, nes tai yra auka už nuodėmę.

Lvt 4 25 Kunigas padažys pirštą aukos kraujyje ir juo pateps deginamųjų aukų aukuro ragus. Likusį kraują išlies jo papėdėje.

Lvt 4 26 Taukus sudegins ant aukuro, kaip tai daroma su padėkos aukomis. Kunigas įvykdys sutaikinimą už jį dėl jo nuodėmės, ir jam bus atleista.

Lvt 4 27 Jei kas iš eilinių žmonių nusidėtų nežinodamas ir padarytų, kas uždrausta Viešpaties įstatymu,

Lvt 4 28 o vėliau suprastų savo nuodėmę, jis aukos sveiką ožką.

Lvt 4 29 Jis uždės ranką ant gyvulio galvos, jį papjaus ir aukos deginamųjų aukų vietoje.

Lvt 4 30 Kunigas, padažęs pirštą aukos kraujyje, juo pateps deginamųjų aukų aukuro ragus, o likusį kraują išlies aukuro papėdėje.

Lvt 4 31 Po to, paėmęs visus taukus, sudegins juos ant aukuro, kaip tai daroma su padėkos aukomis, kad būtų malonus kvapas Viešpačiui. Kunigas sutaikins jį, ir jam bus atleista.

Lvt 4 32 O jei auka už nuodėmę bus iš avių, tai ji turi būti sveika.

Lvt 4 33 Jis uždės ranką ant jos galvos ir papjaus ją toje vietoje, kur paprastai įjaunamos deginamosios aukos.

Lvt 4 34 Kunigas pateps deginamųjų aukų aukuro ragus savo pirštu, padažytu aukos kraujyje. Likusį kraują išlies aukuro papėdėje.

Lvt 4 35 Visus taukus, kaip tai daroma su padėkos auka, sudegins ant aukuro Viešpačiui; taip sutaikins jį su Viešpačiu, ir jo nuodėmė bus jam atleista".

Lvt 5 1 "Jei kas girdi keikimą, bet atsisako liudyti, ką yra matęs ir žino, jis bus kaltas.

Lvt 5 2 Kas paliestų kokį nešvarų daiktą: nešvaraus žvėries, gyvulio ar roplio dvėseną, tačiau to nežinotų, jis bus nešvarus ir kaltas.

Lvt 5 3 Jei kas nežinodamas prisiliestų prie žmogaus kūno nešvarumų, kokie jie bebūtų, kai jis sužinos apie tai, jis bus kaltas.

Lvt 5 4 Jei kas nors prisiekia, neapgalvotai savo lūpomis pasižadėdamas padaryti pikta ar gera, -kas tai bebūtų, ką žmogus patvirtina priesaika, -ir tai liktų paslėpta nuo jo, kai jis tai supras, jis bus kaltas.

Lvt 5 5 Jei žmogus kaltas kuo nors iš šių dalykų, jis turi išpažinti, kad

nusidėjo,
 Lvt 5 6 ir aukoti auką už kaltę viešpačiui, už nuodėmę, kuria nusidėjo, -jauną
 avį ar ožką, -ir kunigas sutaikins jį.
 Lvt 5 7 O jei kas negali aukoti avies ar ožkos, teaukoja viešpačiui du
 balandžius ar du jaunos karvelius: vieną aukai už nuodėmę, o antrą-deginamajai aukai.
 Lvt 5 8 Jis teatneša juos kunigui, kuris, aukodamas pirmąjį už nuodėmę, nusuks
 jam galvą, tačiau jos visiškai nenutrauks;
 Lvt 5 9 jo krauju apšlakstys aukuro šoną, o likusį kraują išvarvins aukuro
 papėdėje, nes tai auka už nuodėmę.
 Lvt 5 10 Antrą sudegins kaip deginamąją auką, kaip paprastai daroma. Kunigas
 sutaikins jį, ir jo nuodėmė bus jam atleista.
 Lvt 5 11 O jei jis negalės duoti dviejų balandžių ar dviejų jaunų karvelių,
 teaukoja už savo nuodėmę dešimtą dalį efos miltų; tegu nepila į juos aliejaus ir neprideda
 smilkalų, nes tai auka už nuodėmę.
 Lvt 5 12 Jis teatneša juos kunigui, kuris, paėmęs jų pilną saują, sudegins ant
 aukuro atminimui.
 Lvt 5 13 Kunigas įvykdys sutaikinimą už nuodėmę, kuria jis nusidėjo, ir jam bus
 atleista. Likusią aukos dalį kunigas pasiims kaip duonos auką".
 Lvt 5 14 Ir viešpats kalbėjo Mozei:
 Lvt 5 15 "Jei kas apsirikęs paimitų, kas viešpačiui paskirta, ir tuo nusidėtų,
 aukos už savo kaltę sveiką aviną, kokį galima nupirkti už du šekelius pagal šventyklos šekelį.
 Lvt 5 16 Jis atlygins padarytą nuostolį ir pridės penktąją dalį viršaus
 kunigui, kuris sutaikins jį aukodamas aviną, ir jam bus atleista.
 Lvt 5 17 Jei kas nusikalstų, nesąmoningai sulaužydamas viešpaties įstatymą, ir,
 padaręs nuodėmę, suprastų savo kaltę,
 Lvt 5 18 tegu jis ima iš savo bandos sveiką aviną aukai už kaltę ir atiduoda jį
 kunigui. Ir kunigas sutaikins jį, nes jis nusikalto nežinodamas, ir jam bus atleista.
 Lvt 5 19 Tai yra auka už kaltę, kuria jis nusikalto viešpačiui".
 Lvt 6 1 Viešpats kalbėjo Mozei:
 Lvt 6 2 "Kas nusidėtų viešpačiui, nenorėdamas sugrąžinti savo artimui to, ką
 tas buvo jam patikėjęs ar paskolinęs, arba ką nors prievarta atimtų, arba apgautų savo artimą,
 Lvt 6 3 arba, radęs pamestą daiktą, išsigintų, arba melagingai prisiektų, arba
 padarytų kitą nuodėmę,
 Lvt 6 4 kadangi jis nusidėjo ir yra kaltas, turi grąžinti tai, ką atėmė ar
 apgaule įsigijo, ar buvo gavęs pasaugoti, ar surado,
 Lvt 6 5 ar melagingai prisiekė. Jis turi atlyginti ir pridėti penktąją dalį
 savininkui tą dieną, kai aukoją auką už kaltę.
 Lvt 6 6 Ir jis aukos auką viešpačiui už kaltę, aviną iš bandos, pagal
 nusikaltimo dydį: tegul atveda jį kunigui,
 Lvt 6 7 kuris sutaikins jį su viešpačiu, ir jam bus atleistas jo
 nusikaltimas".
 Lvt 6 8 Ir viešpats kalbėjo Mozei, sakydamas:
 Lvt 6 9 "Paskelbk Aaronui ir jo sūnams įstatymą apie deginamąją auką.
 Deginamoji auka turi pasilikti ant aukuro visą naktį iki ryto-ir aukuro ugnis turi degti.
 Lvt 6 10 Kunigas, apsilikęs drobine jupa ir drobinėmis kelnėmis, išims
 sudegintos aukos pelenus ir juos supils šalia aukuro.
 Lvt 6 11 Po to persirengęs išneš ir išpils pelenus už stovyklos švarioje
 vietoje.
 Lvt 6 12 Ugnis ant aukuro degs visada; ją prižiūrės kunigas, pridėdamas kas
 rytą malkų, kad ugnis neužgestų. Pirmiausia aukos deginamąją auką, o po to degins padėkos aukų
 taukus.
 Lvt 6 13 Ugnis ant aukuro neužges niekados.
 Lvt 6 14 Šis yra duonos aukos įstatymas. Ją aukos Aarono sūnūs viešpaties
 aki vai zdoje.
 Lvt 6 15 Kunigas ims saują smulkių miltų, apšlakstytų aliejumi, bei smilkalus
 ir sudegins ant aukuro kaip malonų kvapą, kaip atminimą viešpačiui.
 Lvt 6 16 Likusią dalį miltų suvalgys Aaronas su savo sūnumis. Jie tai valgys
 neraugintą šventoje vietoje, palapinės kieme.
 Lvt 6 17 Duona bus nerauginta, nes dalis jos buvo aukojama kaip smilkalai
 viešpačiui. Ji yra šventa, kaip ir auka už nuodėmę bei auka už kaltę.
 Lvt 6 18 Tik Aarono giminės vyrai ją valgys. Tai amžinas įstatymas jūsų kartoms
 apie aukas viešpačiui. Kas prie jų prisilies, tas bus šventas".
 Lvt 6 19 Ir viešpats kalbėjo Mozei:
 Lvt 6 20 "Tai turi aukoti Aaronas ir jo sūnūs viešpačiui jų patepimo dieną.
 Dešimtą dalį efos smulkių miltų jie aukos kaip duonos auką-pusę rytą ir pusę vakare.
 Lvt 6 21 Juos sumaišys su aliejumi ir iškeps skardoje. Tai duonos auka. Ją
 aukos, kad būtų malonus kvapas viešpačiui.
 Lvt 6 22 Kunigas, kuris bus pateptas Aarono vietoje, visa sudegins ant aukuro.
 Lvt 6 23 Visa duonos auka, kurią aukoją kunigas, bus sudeginta-niekas jos
 nevalgys".
 Lvt 6 24 Ir viešpats kalbėjo Mozei:
 Lvt 6 25 "Paskelbk Aaronui ir jo sūnams įstatymą apie auką už nuodėmę. Auka

turi būti papjauta viešpaties akivaizdoje toje vietoje, kur pjaunama deginamoji auka; ji yra labai šventa.

Lvt 6 26 Kunigas, kuris ją aukoja, valgys ją šventoje vietoje, palapinės kieme.

Lvt 6 27 Kas palies tos aukos mėsą, bus šventas. Jei aukos krauju būtų aptaškytas apdaras, jis turi būti plaunamas šventoje vietoje.

Lvt 6 28 Jei auką virsi moliniame inde, jį sudaužysi, o jei variniame-jį išvalysi ir vandeniu išplausi.

Lvt 6 29 Kiekvienas kunigų giminės vyras valgys tą mėsą. Ji yra labai šventa.

Lvt 6 30 Tačiau auka už nuodėmę, kurios kraujo dalis įnešama į susitikimo palapinę sutaikinimui, nebus valgoma; ji bus visa sudeginta".

Lvt 7 1 "Štai aukos už kaltę įstatymas. Ji yra labai šventa.

Lvt 7 2 Kur pjaunama deginamoji auka, ten pjaunama ir auka už kaltę. Jos kraujas bus šlakstomas aplink aukurą.

Lvt 7 3 Aukosite nuo jos visus taukus: uodegą, vidurių taukus,

Lvt 7 4 abu inkstus ir ant jų esančius taukus, paslėpsnių taukus ir kepenis su tinkleliu.

Lvt 7 5 Kunigas visa tai sudegins ant aukuro; tai auka viešpačiui už kaltę.

Lvt 7 6 Kiekvienas kunigų giminės vyras valgys tos mėsos šventoje vietoje, nes ji yra labai šventa.

Lvt 7 7 Auka už kaltę aukojama taip pat, kaip ir auka už nuodėmę; joms yra vienas įstatymas. Kunigas, kuris atlieka sutaikinimą, gauna ją.

Lvt 7 8 Kunigas, kuris aukoja bet kokio žmogaus deginamąją auką, pasiima sau tos aukos odą.

Lvt 7 9 Kiekviena duonos auka, iškepta krosnyje, ant skardos ar keptuvėje, priklauso kunigui, kuris ją aukoja;

Lvt 7 10 Kiekviena duonos auka, aplieta aliejumi ar sausa, priklauso visiems Aarono sūnams, kaip vienam, taip ir kitam.

Lvt 7 11 Šis yra įstatymas padėkos aukų, kurias aukosite viešpačiui.

Lvt 7 12 Jei kas, norėdamas atsidėkoti, aukoja dėkojimo auką, kartu su ja teaukoja neraugintus papločius, aplaištytus aliejumi, neraugintus ragaišius, apteptus aliejumi, ir smulkių miltų papločius, aplaištytus aliejumi.

Lvt 7 13 Kartu su papločiais teaukoja raugintą duoną kaip dėkojimo auką.

Lvt 7 14 vieną iš visos aukos skirs pakėlimo aukai viešpačiui, ir tai priklausys kunigui, kuris šlakstys padėkos aukos kraują.

Lvt 7 15 Dėkojimo aukos mėsa turi būti suvalgyta tą pačią dieną-nieko iš jos neleistina palikti rytojui.

Lvt 7 16 Įžadų ir laisvos valios auka valgoma tą pačią dieną. Kas lieka, leidžiama valgyti ir kitą dieną.

Lvt 7 17 Kas lieka trečią dieną-sudeginama.

Lvt 7 18 Jei kas valgytų padėkos aukos mėsą trečią dieną, ji nebūtų priimtina ir nebūtų įskaityta tam, kuris aukoja, -tai pasibjaurėjimas. Kas valgytų, būtų kaltas.

Lvt 7 19 Mėsa, paliesta kuo nors suteptu, nebus valgoma-jį bus sudeginama. Kas nesuteptas, gali valgyti aukos mėsą.

Lvt 7 20 Jei kas, būdamas nešvarus, valgytų padėkos aukos mėsą, aukojamą viešpačiui, bus išnaukintas iš savo tautos.

Lvt 7 21 Kas, palietęs žmogaus, galvijo ar kokio daikto nešvarumą, valgytų padėkos aukos mėsą, bus išnaukintas iš savo tautos".

Lvt 7 22 Ir viešpats kalbėjo Mozei:

Lvt 7 23 "Sakyk Izraelitams, kad jie nevalgytų avies, jaučio ir ožkos taukų.

Lvt 7 24 Nestipusio ar žvėries sudraskyto gyvulio taukus naudokite įvairiems reikalams, bet ne valgyti.

Lvt 7 25 Jei kas valgytų gyvulio taukus, kurie turi būti paaukojami viešpačiui, bus išnaukintas iš savo tautos.

Lvt 7 26 Nevalgykite jokio kraujo-ar jis būtų paukščių, ar gyvulių.

Lvt 7 27 Kiekvienas, kuris valgys kraują, bus išnaukintas iš savo tautos".

Lvt 7 28 Ir viešpats kalbėjo Mozei:

Lvt 7 29 "Sakyk Izraelio vaikams: 'Kas aukoja viešpačiui padėkos auką, dalį aukos turi atnešti viešpačiui.

Lvt 7 30 Savo rankomis turi atnešti aukos dalį, skirtą sudeginimui. Taukus ir krūtinę jis privalo atnešti, kad krūtinė būtų siūbuojama Viešpaties akivaizdoje.

Lvt 7 31 Kunigas sudegins taukus ant aukuro, krūtinė teks Aaronui ir jo sūnams.

Lvt 7 32 Dešinysis padėkos aukos petys yra kunigo dalis.

Lvt 7 33 Kuris Aarono sūnus aukos kraują ir taukus, tas gaus dešinį petį.

Lvt 7 34 Nes padėkos aukų krūtinę ir petį paėmiau iš Izraelio vaikų ir atidaviau kunigui Aaronui ir jo sūnams. Tai amžinas nuostatas Izraelio tautai' ".

Lvt 7 35 Tai yra pateptojo Aarono ir jo pateptųjų sūnų dalis iš viešpačiui sudeginamų aukų nuo tos dienos, kai jie buvo paskirti eiti kunigų tarnystę.

Lvt 7 36 Dalis, kurią Viešpats Izraelio vaikams įsakė atiduoti jiems per visas kartas nuo tos dienos, kai jie buvo patepti.

Lvt 7 37 Toks yra deginamųjų, duonos, nuodėmės, kaltės, iššventinimo ir padėkos aukų įstatymas.

Lvt 7 38 Jį viešpats davė Mozei Sinajaus kalne, kai liepė Izraelitams aukoti

aukas viešpačiui Sinajaus dykumoje.

- Lvt 8 1 Viešpats kalbėjo Mozei:
 Lvt 8 2 "Imk Aaroną ir jo sūnus, jų apdarus, patepimo aliejaus, veršį aukai už
 nuodėmę, du avinus ir pintinę neraugintos duonos
 Lvt 8 3 ir sušauk izraelitų susirinkimą prie Susitikimo palapinės įėjimo".
 Lvt 8 4 Mozė padarė, kaip Viešpats liepė. Sušaukęs izraelitus prie palapinės
 įėjimo,
 Lvt 8 5 kalbėjo jiems: "Štai ką Viešpats įsakė padaryti".
 Lvt 8 6 Mozė, pašaukęs Aaroną bei jo sūnus, apiplovė juos vandeniu,
 Lvt 8 7 apvilko Aaroną drobine jupa, apjuosė juosta, aprenė mėlyna tunika,
 uždėjo efodą ir sujuosė
 Lvt 8 8 jį efodo juosta, kad efodas laikytųsi ant jo,
 Lvt 8 9 uždėjo ant efodo krūtinės skydelį, į kurį įdėjo Urimą ir Tumimą.
 Lvt 8 9 Galvą pridengė mitra ir ant jos, ties kakta, pritaisė auksinę
 plokštelę, šventą vainiką, kaip Viešpats įsakė Mozei.
 Lvt 8 10 Po to Mozė ėmė patepimo aliejaus, juo patepė palapinę ir visus jos
 daiktus.
 Lvt 8 11 Apšlakstė aukurą aliejumi septynis kartus ir patepė visus jo
 reikmenis; be to, pašventino ir patepė aliejumi praustuvę ir jos stovą.
 Lvt 8 12 Ir užpylė Aaronui ant galvos patepimo aliejaus, kad pateptų ir
 pašventintų jį.
 Lvt 8 13 Atvedęs jo sūnus, apvilko drobinėmis jupomis, sujuosė juostomis ir
 uždėjo gobtuvus, kaip Viešpats įsakė Mozei.
 Lvt 8 14 Tada atvedė veršį aukai už nuodėmę. Aaronas ir jo sūnūs uždėjo aukai
 ant galvos rankas.
 Lvt 8 15 Mozė papjovė jį, paėmęs jo kraujo, pamirkė pirštą ir patepė aukuro
 ragus; apvalęs ir pašventinęs aukurą, išpylė likusį kraują jo papėdėje;
 Lvt 8 16 vidurių taukus, kepenų tinklėlį ir abu inkstus su jų taukais sudegino
 ant aukuro,
 Lvt 8 17 o veršio odą, mėsą ir mėšlus sudegino už stovyklos, kaip Viešpats
 įsakė Mozei.
 Lvt 8 18 Mozė atvedė aviną deginamajai aukai. Aaronas ir jo sūnūs uždėjo jam
 ant galvos rankas.
 Lvt 8 19 Mozė jį papjovė ir, jo krauju apšlakstęs aukurą,
 Lvt 8 20 sukapojo aviną į gabalus; jo galvą, gabalus, taukus,
 Lvt 8 21 nuplautus vidurius ir kojas sudegino. Taip visas avinas buvo
 sudegintas, nes tai buvo deginamoji malonaus kvapo auka Viešpačiui, kaip Viešpats įsakė Mozei.
 Lvt 8 22 Paskui aukėjo antrą aviną, iššventinimo aviną. Aaronas ir jo sūnūs
 uždėjo ant jo galvos rankas,
 Lvt 8 23 o Mozė jį papjovė. Jis jo krauju patepė dešinę Aarono ausį, dešinės
 rankos ir dešinės kojos nykštį.
 Lvt 8 24 Tada jis liepė priėti ir Aarono sūnams. Patepęs papjautojo avino
 krauju kiekvieno jų dešinę ausį, dešinės rankos ir kojos nykščius, likusį kraują šlakstė
 aplink aukurą.
 Lvt 8 25 Taukus, uodegą, abu inkstus su taukais ir vidurių taukus, kepenų
 tinklėlį ir dešinį petį atskyrė.
 Lvt 8 26 Iš neraugintos duonos pintinės, pastatytos Viešpaties aki vaizdoje, ėmė
 neraugintos duonos, aliejumi apšlakstytą paplotį bei ragaišį, padėjo ant taukų ir avino
 dešiniojo peties
 Lvt 8 27 ir viską padavė Aaronui ir jo sūnams; jie visa tai, pasiūbavę
 Viešpaties aki vaizdoje,
 Lvt 8 28 gražino Mozei, kuris tai sudegino ant deginamųjų aukų aukuro. Tai buvo
 iššventinimo auka, kad būtų malonus aukos kvapas Viešpačiui.
 Lvt 8 29 Mozė, pasiūbavęs iššventinimo avino krūtinę Viešpaties akivaizdoje,
 pasiėmė ją kaip jam Viešpaties skirtą aukos dalį.
 Lvt 8 30 Mozė, paėmęs patepimo aliejaus ir buvusio ant aukuro kraujo, šlakstė
 Aarono ir jo sūnų apdarus, taip pašventindamas Aaroną, jo drabužius, jo sūnus ir sūnų
 drabužius.
 Lvt 8 31 Ir Mozė tarė Aaronui ir jo sūnams: "Virkite mėsą prie Susitikimo
 palapinės įėjimo ir valgykite ją su duona, kuri yra iššventinimo pintinėje, kaip Viešpats man
 įsakė.
 Lvt 8 32 Tai, kas liks nesuvalgyta, -sudeginkite.
 Lvt 8 33 Nuo palapinės įėjimo nesitraukite septynias dienas, kol pasibaigs jūsų
 pašventinimo laikas, nes jūs turite būti šventinami septynias dienas.
 Lvt 8 34 Tai, kas buvo padaryta šiandien, Viešpats įsakė atlikti jūsų
 sutai kinimui.
 Lvt 8 35 Todėl septynias dienas ir septynias naktis pasilikite prie palapinės
 įėjimo atlikti Viešpaties sargybą, kad nemirtumėte, nes taip man įsakė Viešpats".
 Lvt 8 36 Aaronas ir jo sūnūs darė visa, ką Viešpats įsakė Mozei.
 Lvt 9 1 Aštuntą dieną Mozė pasišaukė Aaroną, jo sūnus bei Izraelio
 vyresniuosius
 Lvt 9 2 ir tarė Aaronui: "Imk iš bandos veršį aukai už nuodėmę ir aviną
 deginamajai aukai, abu sveikus, ir juos aukok Viešpačiui.

Lvt 9 3 O Izraelio vaikams sakyk: 'Imkite aukai už nuodėmę ožį, metinį veršį bei avinėlių deginamajai aukai,

Lvt 9 4 padėkos aukai jautį ir aviną, kad aukotumėte juos Viešpaties aki vaizdoje, ir duonos auką, sumaišytą su aliejumi, nes šiandien jums pasirodys Viešpats' ".

Lvt 9 5 Jie atgabeno prie Susitikimo palapinės visa, ką Mozė liepė. Ir visa tauta priartėjo ir atsistėjo prieš Viešpatį.

Lvt 9 6 Mozė tarė: "Tai padaryti įsakė Viešpats, ir Viešpaties šlovė pasirodys jums".

Lvt 9 7 Tada Mozė sakė Aaronui: "Eik prie aukuro ir aukok savo auką už nuodėmę ir deginamąją auką, ir atlik sutaikinimą už save, ir aukok tautos auką, ir sutaikink ją, kaip Viešpats įsakė".

Lvt 9 8 Aaronas priėjo prie aukuro ir papjovė veršį aukai už savo nuodėmę.

Lvt 9 9 Jo sūnūs padavė jam aukos kraujo, o jis, pamirkęs jame pirštą, patepė aukuro ragus ir likusį kraują išliejo prie jo papėdės.

Lvt 9 10 Aukos už nuodėmę taukus, inkstus ir kepenų tinklėlį sudegino ant aukuro, kaip Viešpats įsakė Mozei,

Lvt 9 11 o mėsą ir odą sudegino už stovyklos.

Lvt 9 12 Po to papjovė deginamąją auką. Jo sūnūs padavė jam jos kraują, kurį jis šlakstė aplink aukurą.

Lvt 9 13 Padavė jam taip pat sukapotą į gabalus pačią auką ir jos galvą. Visa tai jis sudegino ant aukuro.

Lvt 9 14 Apiplovęs vandeniu vidurius ir kojas, taip pat sudegino ant aukuro.

Lvt 9 15 Po to jis aukojo tautos auką. Paėmęs ožį, aukojo jį už tautos nuodėmę, ir papjovė jį, kaip ir pirmąją auką už nuodėmę.

Lvt 9 16 Ir jis aukojo deginamąją auką, kaip įsakė.

Lvt 9 17 Ir atnešė duonos auką, ir, paėmęs jos saują, sudegino ant aukuro, neskaitant rytinės deginamosios aukos.

Lvt 9 18 Papjovė taip pat jautį ir aviną kaip tautos padėkos auką. Aarono sūnūs padavė jam kraują, kurį jis šlakstė aplink aukurą.

Lvt 9 19 Jaučio ir avino uodegą, inkstus su taukais bei kepenų tinklėlį

Lvt 9 20 padėjo ant krūtinės ir sudegino taukus ant aukuro,

Lvt 9 21 o krūtinės ir dešinius pečius Aaronas paėmęs siūbavo Viešpaties aki vaizdoje, kaip Mozė buvo įsakęs.

Lvt 9 22 Tada Aaronas, ištiesęs ranką į tautą, palaimino ją. Baigęs aukoti aukas už nuodėmes, deginamąsias ir padėkos aukas, pasitraukė nuo aukuro.

Lvt 9 23 Po to Mozė ir Aaronas įėjo Susitikimo palapinę. Išėję palaimino tautą. Viešpaties šlovė pasirodė visiems žmonėms.

Lvt 9 24 Atėjusi nuo Viešpaties ugnis prarijo deginamąją auką ir buvusius ant aukuro taukus. Tai išvydusi, minia šaukė ir parpuolė savo veidais į žemę.

Lvt 10 1 Aarono sūnūs Nadabas ir Abihuvus ėmė smilkytuvus, įsidėjo ugnies bei smilkalų ir aukojo Viešpačiui svetimą ugnį, ko jis jiems nebuvo įsakęs.

Lvt 10 2 Tada išsiveržusi iš Viešpaties ugnis juodu prarijo; jie mirė Viešpaties aki vaizdoje.

Lvt 10 3 Mozė tarė Aaronui: "Taip kalbėjo Viešpats: 'Pasirodysiu šventas tuose, kurie prie manęs artinasi, ir būsiu pašlovintas visos tautos aki vaizdoje' ". Tai girdėdamas, Aaronas tylėjo.

Lvt 10 4 Mozė, pasišaukęs Aarono dėdės Uzielio sūnus Mišaelį ir Elcafaną, jiems tarė: "Eikite, paimkite jūsų brolius iš šventyklos ir išneškite juos už stovyklos".

Lvt 10 5 Juodu priėję paėmė juos, apvilktus drobinėmis jupomis, ir išnešė laukan, kaip jiems buvo liepta.

Lvt 10 6 Mozė sakė Aaronui ir jo sūnams Eleazarui ir Itamarui: "Nenudenkite savo galvų ir neperplėškite drabužių, kad kartais nemirtumėte ir bausmė nekristų visiems izraelitams. Jūsų broliai ir visi izraelitai teaprauda sudeginimą, kurį Viešpats siuntė.

Lvt 10 7 Jūs nesitraukite nuo palapinės, kad nežūtumėte, kadangi esate patepti šventu aliejumi ". Jie darė visa, ką Mozė įsakė.

Lvt 10 8 Po to Viešpats tarė Aaronui:

Lvt 10 9 "Tu ir tavo sūnūs vyno ir stipraus gėrimo negerkite, eidami Susitikimo palapinę, kad nemirtumėte; tai yra amžinas įsakymas visoms jūsų kartoms,

Lvt 10 10 kad skirtumėte, kas šventa ir nešventa, kas švaru ir kas nešvaru,

Lvt 10 11 ir galėtumėte mokyti izraelitus visų mano įstatymų, kuriuos daviau per Mozė".

Lvt 10 12 Mozė kalbėjo Aaronui ir likusiems sūnams Eleazarui bei Itamarui: "Imkite aukos dalį, kuri lieka iš duonos aukos Viešpačiui, ir ją neraugintą valgykite prie aukuro, nes ji šventa.

Lvt 10 13 Valgykite šventoje vietoje, kas tau ir tavo sūnams duota iš aukų Viešpačiui, nes taip man įsakė;

Lvt 10 14 taip pat krūtinę, kuri buvo siūbuota, ir aukos petį valgykite nesuteptoje vietoje tu, tavo sūnūs ir dukterys, nes tai duota tau ir tavo vaikams iš izraelitų padėkos aukų.

Lvt 10 15 Petys ir krūtinė, kurie buvo atnešti su aukos taukais ir siūbuojami Viešpaties aki vaizdoje, priklauso tau. Tai amžinas Viešpaties duotas įstatymas".

Lvt 10 16 Mozė stropiai ieškojo ožio, kuris buvo aukotas už nuodėmę, ir rado jį

sudegintą. Jis, supykęs ant abiejų Aarono sūnų Eleazaro ir Itamaro, paklausė:
 Lvt 10 17 "Kodėl nesuvalgėte šventoje vietoje aukos už nuodėmę, kurią Dievas
 jums atidavė, kad pašalintumėte tautos kaltes ir atliktumėte sutaikinimą už juos viešpaties
 aki vaizdoje?
 Lvt 10 18 Aukos kraujas nebuvo įneštas į šventyklą, jūs turėjote ją valgyti
 šventoje vietoje, kaip man įsakyta".
 Lvt 10 19 Aaronas atsakė: "Šiandien jie aukojo auką už nuodėmę ir deginamąją
 auką viešpaties akivaizdoje, ir man taip atsitiko. Jei aš šiandien valgyčiau auką už nuodėmę,
 ar tai būtų priimtina viešpačiui?"
 Lvt 10 20 Tai girdėdamas, Mozė priėmė pasiteisinimą.
 Lvt 11 1 Viešpats kalbėjo Mozei ir Aaronui:
 Lvt 11 2 "Paskelbkite izraelitams: 'Tai žemės gyvuliai, kuriuos jums leista
 valgyti.
 Lvt 11 3 Galite valgyti kiekvieną gyvulį, kuris turi skeltą nagą ir
 gromuliuoja;
 Lvt 11 4 nevalgysite ir laikysite nešvarių tą, kuris gromuliuoja, bet turi
 neskeltą nagą kaip kupranugaris. Jis gromuliuoja, bet turi neskeltą nagą, todėl yra nešvarus.
 Lvt 11 5 Nešvarus yra barsukas, nes jis gromuliuoja, bet turi neskeltą nagą;
 Lvt 11 6 taip pat kiškis, nors jis gromuliuoja, bet turi neskeltą nagą.
 Lvt 11 7 Ir kiaulė, nors ji turi skeltą nagą, bet negromuliuoja.
 Lvt 11 8 Tų gyvulių mėsos nevalgysite ir neliesite jų maitos. Jie jums yra
 nešvarūs.
 Lvt 11 9 Iš vandens gyvūnų jums leista valgyti visus, kurie turi pelekus ir
 žvynus, ar jie būtų jūroje, ar upėje, ar tvenkiniuose.
 Lvt 11 10 Tai s, kurie kruta ir gyvena vandenyje, bet neturi pelekų ir žvynų, jūs
 bjaurėsitės,
 Lvt 11 11 nevalgysite jų mėsos ir nepaliesite jų maitos.
 Lvt 11 12 Visi gyviai, kurie gyvena vandenyje ir neturi pelekų ir žvynų, bus
 jums nešvarūs.
 Lvt 11 13 Paukščiai, kurių jūs nevalgysite, bet bjaurėsitės, yra: erelis,
 grifas, jūros erelis;
 Lvt 11 14 peslys ir vanagėlis su visa jo gimine;
 Lvt 11 15 visa varnų giminė;
 Lvt 11 16 strutis ir pelėda, žuvėdra, vanagas ir jo giminė;
 Lvt 11 17 apuokas, kormoranas ir ibis;
 Lvt 11 18 gulbė, pelikanas ir gervė;
 Lvt 11 19 gandrai ir visa jo giminė; taip pat tutlys ir šikšnosparnis.
 Lvt 11 20 Visais sparnuotais vabzdžiais, kurie vaikščioja keturiomis kojomis,
 jūs bjaurėsitės.
 Lvt 11 21 Jums leista valgyti tuos keturkojus vabzdžius, kurių paskutinės kojos
 ilgesnės ir jie šokinėja ant žemės:
 Lvt 11 22 visa skėrių giminė ir didieji žiogai su visomis jų giminėmis.
 Lvt 11 23 Bet jūs nevalgysite kitų vabzdžių, kurie vaikščioja keturiomis
 kojomis.
 Lvt 11 24 Jei kas paliestų juos negyvus, bus nešvarus iki vakaro;
 Lvt 11 25 jei kam reikėtų nešti kurį nors iš jų negyvą, tas plaus savo rūbus ir
 bus nešvarus iki vakaro.
 Lvt 11 26 Kiekvienas gyvulys, kuris turi neskeltą nagą ir negromuliuoja, bus
 laikomas nešvarių-kas prisiliestų jo maitos, bus nešvarus.
 Lvt 11 27 Gyvuliai, kurie turi keturias kojas ir eina letenomis, bus jums
 nešvarūs-kas prisiliestų prie jų maitos, bus nešvarus iki vakaro;
 Lvt 11 28 kas neštų jų maitą, plaus savo drabužius ir bus nešvarus iki vakaro,
 nes tai yra jums nešvaru.
 Lvt 11 29 Iš roplių ir gyvūnų, kurie juda ant žemės, bus laikomi nešvariais šie:
 žebenkštis, pelė ir krokodilas su visa jo gimine;
 Lvt 11 30 laukinė pelė ir chameleonas; salamandra, žaliasis driežas ir kurmis.
 Lvt 11 31 Visi jie yra nešvarūs. Kas prisiliestų prie jų negyvų, bus nešvarus
 iki vakaro.
 Lvt 11 32 Jei kas iš jų negyvas užkristų ant ko nors, ar tai būtų medinis indas,
 ar apdaras, ar kailis, ar ašutinė, ar šiaip kuriam nors reikalui vartojamas daiktas, tai bus
 sutepta. Jis bus panardintas vandenyje ir laikomas suteptu iki vakaro, po to bus švarus.
 Lvt 11 33 Jei kas iš jų įkristų į molinį indą, jis bus suteptas ir turės būti
 sudaužytas.
 Lvt 11 34 Kiekvienas maistas, kurį valgysite, jei ant jo bus užpilta iš tokio
 indo vandens, bus suteptas; kiekvienas skystis, geriamas iš tokio indo, bus nešvarus;
 Lvt 11 35 visa, ant ko užkristų kas nors iš tokios maitos, bus sutepta; krosnis
 ir katilas turi būti sudaužyti, nes sutepti.
 Lvt 11 36 Tik šaltiniai ir šuliniai bus nesutepti; bet kas prisiliestų iš jų
 išimtos maitos, bus nešvarus.
 Lvt 11 37 Jei toks pastipęs gyvis užkristų ant sėklos, jos nesutepts,
 Lvt 11 38 bet, jei sėklą kas apipiltų vandeniu ir po to ją paliestų maita, ji
 bus sutepta.

Lvt 11 39 Jei nustiptų gyvulys, kurį jums leista valgyti, kas jo prisiliestų, bus nešvarus iki vakaro.
 Lvt 11 40 Kas valgytų ar neštų ką nors iš jo, plaus savo drabužius ir bus nešvarus iki vakaro.
 Lvt 11 41 visais gyvūnais, kurie šliaužia ant žemės, jūs bjaurėsitės ir jų nevalgysite.
 Lvt 11 42 Nevalgysite šliaužiančių ant pilvo, nei ropojančių keturiomis, nei turinčių daugiau kojų, nes jie yra jums pasibjaurėjimas.
 Lvt 11 43 Nesusitepkite jais ir nieko iš jų nepalieskite, kad nebūtumėte nešvarūs.
 Lvt 11 44 Aš esu Viešpats, jūsų Dievas; būkite šventi, nes Aš esu šventas. Nesusitepkite jokių roplių, kuris kruta ant žemės.
 Lvt 11 45 Aš esu Viešpats, kuris jus išvedžiau iš Egipto žemės, kad būčiau jūsų Dievas. Būkite šventi, nes Aš esu šventas.
 Lvt 11 46 Tai yra įstatymas apie gyvulius, paukščius ir visus gyvius, kurie kruta vandenyje ir gyvena žemėje,
 Lvt 11 47 kad žinotumėte skirtumą tarp švaraus ir nešvaraus, kas leista valgyti ir kas neleistina".
 Lvt 12 1 viešpats kalbėjo Mozei:
 Lvt 12 2 "Paskelbk izraelitams: 'Jei moteris pagimdytų berniuką, ji bus septynias dienas nešvari, kaip mėnesinių metu.
 Lvt 12 3 Aštuntąją dieną kūdikis bus apipjaustytas,
 Lvt 12 4 bet ji pasiliks dar trisdešimt tris dienas apsivalymui. Nieko, kas šventa, ji nepalies ir neis į šventyklą, iki pasibaigs jos apsivalymo dienos.
 Lvt 12 5 O jei pagimdytų mergaitę, bus nešvari dvi savaites, kaip mėnesinių metu, ir šešiasdešimt šešias dienas tęsis apsivalymas.
 Lvt 12 6 Kai pasibaigs jos apsivalymo dienos už sūnų ar dukterį, atves prie Susitikimo palapinės įėjimo metinį avinėlį deginamajai aukai ir jauną karvelį ar balandį aukai už nuodėmę ir atiduos kunigui,
 Lvt 12 7 kuris tai aukos viešpaties akivaizdoje ir sutaikins ją su viešpačiu, ir taip ji bus apvalyta. Toks yra įstatymas apie pagimdžiusią berniuką ar mergaitę.
 Lvt 12 8 O jei neturėtų iš ko ir negalėtų aukoti avinėlio, ims du balandžius ar du jaunus karvelius-vieną deginimo aukai, o kitą aukai už nuodėmę, -kunigas sutaikins ją, ir ji bus apvalyta".
 Lvt 13 1 viešpats kalbėjo Mozei ir Aaronui:
 Lvt 13 2 "Žmogus, ant kurio kūno odos atsirastų kitokios spalvos taškas ar šašas ar blizganti vieta, turinti raupsų ligos požymį, bus atvestas pas kunigą Aaroną arba pas kurį iš jo sūnų.
 Lvt 13 3 Jei tas pamatys šašą ant odos ir pastebės, kad plaukai yra pabalę ir vieta, turinti raupsų požymį, lyginant ją su sveiko kūno oda, yra įdubusi, tai įrodymas, jog tai yra raupsų liga; kunigas apžiūrės ją ir paskelbs nešvarių.
 Lvt 13 4 O jei ant odos bus blizgantis baltas taškas, bet nebus įdubęs, lyginant su kita oda, ir plaukai bus pirmą kartą spalvos, kunigas uždarys ją septynioms dienoms,
 Lvt 13 5 o septintą dieną ją patikrins. Jei tariami raupsai nebus padidėję ir nebus peržengę pirmą kartą ribų odoje, uždarys ją dar septynioms dienoms.
 Lvt 13 6 Septintą dieną vėl patikrins. Jei taškas bus tamsesnis ir nepadidėjęs, paskelbs žmogų esant švariu, nes tai šašai; jis išplaus savo drabužius ir bus švarus.
 Lvt 13 7 Bet, jei po to, kai jis matė kunigas ir pripažino švariu, šašas padidėtų, jis bus pas jį vėl atvestas; kunigas jį patikrins, ir, jei žaizda padidėjusi, jis paskelbs nešvarių, -tai raupsai.
 Lvt 13 8 Jei žmogui atsirastų raupsų žymių, jis bus atvestas pas kunigą.
 Lvt 13 9 Tas jį apžiūrės. Jei plaukų spalva bus pabalusi ir pasikeitus ir matysis gyva mėsa,
 Lvt 13 10 tai ženklas, kad raupsai įsisenėję ir įaugę į odą. Kunigas paskelbs jį nešvarių, bet neuždarys, nes jo nešvarumas aiškus.
 Lvt 13 11 Jei raupsai išsiplėstų taip, kad apdengtų visą odą nuo galvos iki kojų, ką galima matyti ir akimis,
 Lvt 13 12 kunigas jį apžiūrės ir nutars, kad jo raupsai yra švarūs, nes jie visai pabalo, ir todėl žmogus yra švarus.
 Lvt 13 13 O jei pasirodys gyva mėsa,
 Lvt 13 14 tada bus kunigo paskelbtas nešvarių, nes gyva mėsa nešvari; tai yra raupsai.
 Lvt 13 15 O jei vėl pabalės ir padengs visą žmogų,
 Lvt 13 16 kunigas jį apžiūrės ir paskelbs švariu.
 Lvt 13 17 Jei kam odoje atsirastų votis ir pagytų,
 Lvt 13 18 bet voties vietoje pasirodytų baltas ar rausvas randas, toks žmogus bus atvestas pas kunigą.
 Lvt 13 19 Šis, jei rastų tariamų raupsų vietą, lyginant su kita oda, įdubusią ir plaukus pabalusius, paskelbs jį nešvarių, nes votyje atsirado raupsų liga.
 Lvt 13 20 Bet, jei plaukai bus pirmą kartą spalvos, o randas apytamsis ir vieta neįdubusi, uždarys ją septynioms dienoms;

Lvt	13	22	jei po to randas padidėtų, pripažins žmogų nešvarių, -tai raupsai.
Lvt	13	23	0 jei bus pasilikęs toje pačioje vietoje, tai ženklas, jog tai tik
voties randas, -žmogus švarus.			
Lvt	13	24	Jei oda, nudeginta ugnimi, sugijus turėtų baltą ar rausvą randą,
Lvt	13	25	kunigas ją apžiūrės; jei pabalusioji vieta bus įdubusi, paskelbs žmogų
nešvarių, nes tai raupsų liga.			
Lvt	13	26	Jei plaukų spalva nebus pasikeitusi ir sužeistoji vieta nebus įdubusi,
bet bus neryški, uždarys jį septynioms dienoms			
Lvt	13	27	ir apžiūrės septintą dieną. Jei dėmė odoje padidėtų, paskelbs jį
nešvarių, nes tai raupsai.			
Lvt	13	28	0 jei baltumas pasiliks savo vietoje ir bus neryškus, tai yra tik
nusidegimo žaizda; žmogus bus laikomas švarių.			
Lvt	13	29	Jei kuriam vyrui ar moteriai atsirastų raupsai ant galvos ar ant
smakro, jį apžiūrės kunigas.			
Lvt	13	30	Jei žaizda bus įdubusi, plaukai pageltę ir plonesni negu paprastai,
paskelbs nešvarių, nes tai yra galvos ir smakro raupsai.			
Lvt	13	31	0 jei matys, kad nesveikoji vieta neįdubusi ir plaukai natūralūs,
uždarys septynioms dienoms			
Lvt	13	32	ir septintą dieną vėl apžiūrės. Jei nesveikoji vieta nebus padidėjusi
nė įdubusi, plaukai tos pačios spalvos,			
Lvt	13	33	tai žmogaus galva bus nuskusta, išskyrus tą vietą, ir jis bus
uždarytas kitoms septynioms dienoms.			
Lvt	13	34	Jei septintą dieną pasirodys, kad viskas kaip buvo, paskelbs jį
švarių. Jis, išplovęs savo drabužius, bus švarus.			
Lvt	13	35	0 jei, paskelbus jį švarių, nesveikoji vieta odoje padidės,
Lvt	13	36	kunigas daugiau nebetyrinės, nes aišku-žmogus nešvarus.
Lvt	13	37	Bet, jei nesveikoji vieta nebus padidėjusi ir plaukai bus natūralūs,
aišku, kad žmogus pagijęs, ir paskelbs jį švarių.			
Lvt	13	38	Jei kuriam vyrui ar moteriai atsirastų balta dėmė odoje,
Lvt	13	39	kunigas jį apžiūrės. Jei blizgantis odoje baltumas yra apytamsis,
težino, kad tai ne raupsai, bet baltos spalvos taškas, -žmogus švarus.			
Lvt	13	40	Jei kuriam vyrui slenka nuo galvos plaukai, jis tampa plikagalvis, bet
yra švarus.			
Lvt	13	41	Jei plaukai nuslinko nuo kaktos, jis pasidarė plikakaktis, bet švarus.
Lvt	13	42	0 jei nuplikusi galva ar kakta pabalo ar paraudo,
Lvt	13	43	tai kunigas patikrinęs paskelbs jį raupsuotu.
Lvt	13	44	Jis serga raupsais ir yra nešvarus, kunigas paskelbs jį nešvarių; ant
jo galvos raupsai.			
Lvt	13	45	Raupsuotasis turi persiplėšti drabužį, atidengti galvą, burną laikyti
uždengtą ir šaukti: 'Nešvarus, nešvarus!'			
Lvt	13	46	visą laiką, kol bus raupsuotas ir nešvarus, gyvens vienas už
stovyklą.			
Lvt	13	47	Jei vilnonis ar drobinis drabužis
Lvt	13	48	ar kailis, ar kas nors padaryta iš kailio
Lvt	13	49	turėtų baltos ar rausvos spalvos taškus, tie rūbai bus laikomi
apkrėsti raupsais. Jie bus parodyti kunigui,			
Lvt	13	50	kuris, juos apžiūrėjęs, uždarys septynioms dienoms.
Lvt	13	51	Jei kunigas, apžiūrėjęs septintą dieną, atras padidėjusias dėmes, tai
bus raupsai. Jis pripažins tą drabužį nešvarių, nes ant jo yra plintantys raupsai.			
Lvt	13	52	Todėl jis sudegins tą drabužį, nes tai yra plintantys raupsai.
Lvt	13	53	0 jei matys tašką nepadidėjusį,
Lvt	13	54	lieps išplauti tą raupsuotą rūbą ir uždarys jį kitoms septynioms
dienoms.			
Lvt	13	55	Jei patikrinęs matys, kad jo pirmykštė išvaizda nesugrįžo, nors
raupsai ir nepadidėjo, pripažins nešvarių ir sudegins, nes raupsai įsigraužė į apdaro			
paviršių.			
Lvt	13	56	Jei, drabužį išplovus, raupsų vieta bus tamsesnė, ją atplėš ir atskirs
nuo drabužio.			
Lvt	13	57	Bet, jei dėmės pasirodys tose vietose, kurios pirma buvo švarios,
vadinas, raupsai plinta; tuo atveju drabužis bus sudegintas.			
Lvt	13	58	Jei dėmių nebeatsiras, išplaus drabužį antrą kartą ir jis bus švarus.
Lvt	13	59	Tai yra įstatymas apie raupsus vilnoniame ir drobiname drabužyje,
audiniuose ir kailio apdaruose, kada juos pripažinti švariais ir kada nešvariais".			
Lvt	14	1	Viešpats kalbėjo Mozei:
Lvt	14	2	"Tai įstatymas raupsuotajam, kai jis paskelbiamas švarių. Jis bus
atvestas pas kunigą,			
Lvt	14	3	kuris turės išseiti iš stovyklų. Radęs jį išgijusį nuo raupsų,
Lvt	14	4	įsakys jam paimiti du sveikus, švarius paukščius, kedro medžio, raudonų
siūlų ir yzopo.			
Lvt	14	5	vieną paukštį kunigas lieps papjauti moliniame inde virš tekančio
vandens,			
Lvt	14	6	kitą gyvą kartu su kedro medžiu, raudonais siūlais ir yzopu padažys

papjauto paukščio kraujyje

Lvt 14 7 ir juo pašlakstys septynis kartus apvalomąjį, kad būtų paskelbtas švariu. Gyvą paukštį paleis skristi į laukus.

Lvt 14 8 Po to žmogus išplaus savo drabužius, nusiškus plaukus ir apsiplaus vandeniu; taip apvalytasis įeis į stovyklą, bet savo palapinės neis dar septynias dienas.

Lvt 14 9 Septintą dieną jis nusiškus galvos plaukus, barzdą ir antakius, dar kartą išplaus drabužius ir nusiplaus kūną.

Lvt 14 10 Aštuntą dieną ims du sveikus avinėlius, metinę avele, duonos aukai tris dešimtasias efos smulkių miltų, sumaišytų su aliejumi, ir vieną logą aliejaus.

Lvt 14 11 Apvalymo apeigas atliekantis kunigas pastatys jį ir visa tai Viešpaties akivaizdoje prie susitikimo palapinės įėjimo.

Lvt 14 12 Po to ims avinėlių ir aukos jį už kaltę; ims taip pat aliejaus logą ir visa tai siūbuos Viešpaties akivaizdoje.

Lvt 14 13 Avinėlių papjaus šventoje vietoje, kur aukojama deginamoji auka ir auka už nuodėmę. Auka už nuodėmę ir auka už kaltę priklauso kunigui ir yra šventa.

Lvt 14 14 Kunigas, ėmęs aukos už kaltę kraują, pateps juo apvalomojo dešinę ausį ir dešinės rankos ir kojos nykščius.

Lvt 14 15 Iš aliejaus logo dalį įsipils į savo kairiosios rankos delną

Lvt 14 16 ir, padažęs jame dešinės rankos rodomąjį pirštą, pašlakstys Viešpaties akivaizdoje septynis kartus.

Lvt 14 17 Likusį kairės rankos delne aliejų išlies ant apvalomojo dešinės ausies, ant dešinės rankos ir kojos nykščių

Lvt 14 18 ir ant jo galvos. Ir kunigas sutaikins jį su viešpačiu.

Lvt 14 19 Po to kunigas, atlikdamas sutaikinimą, aukos auką už nuodėmę ir deginamąją auką,

Lvt 14 20 padėdamas ją ant aukuro kartu su duonos auka; taip žmogus bus sutaikintas ir apvalytas.

Lvt 14 21 O jei jis neturtingas ir neišgali duoti minėtų dalykų, ims aukai už kaltę avinėlių, kad kunigas sutaikintų jį, dešimtą dalį efos smulkių miltų, sumaišytų su aliejumi, duonos aukai, logą aliejaus

Lvt 14 22 ir du balandžius ar du jaunos karvelius: vieną aukai už nuodėmę, o antrą deginamajai aukai.

Lvt 14 23 Visa tai jis atneš aštuntą savo apsivalymo dieną kunigui prie susitikimo palapinės įėjimo Viešpaties akivaizdon.

Lvt 14 24 Kunigas, paėmęs avinėlių aukai už kaltę ir aliejų, pasiūbuos tai Viešpaties akivaizdoje.

Lvt 14 25 Papjovęs avinėlių, jo krauju pateps dešinę apvalomojo ausį, dešinės rankos ir kojos nykščius.

Lvt 14 26 Ir kunigas dalį aliejaus įsipils į savo kairės rankos delną,

Lvt 14 27 padažęs dešinės rankos pirštą, pašlakstys septynis kartus Viešpaties akivaizdoje,

Lvt 14 28 pateps dešinę apvalomojo ausį ir dešinės rankos bei kojos nykščius toje vietoje, kur buvo patepta aukos už kaltę krauju.

Lvt 14 29 Likusią aliejaus dalį, esančią rankoje, išpils ant apvalomojo galvos, kad sutaikintų jį su viešpačiu.

Lvt 14 30 Aukos taip pat vieną balandį ar jauną karvelį, -iš to, ką pajėgs gauti, -

Lvt 14 31 aukai už nuodėmę, o kitą-deginamajai aukai, ir duonos auką, sumaišytą su aliejumi.

Lvt 14 32 Tai auka nepasiturinčio raupsuotojo, kuris neišgali daugiau aukoti savo apsivalymui".

Lvt 14 33 Viešpats kalbėjo Mozei ir Aaronui:

Lvt 14 34 "Jei, įėjus į Kanaano žemę, kurią jums duosiu paveldėti, atsirastų raupsų liga namų sienose,

Lvt 14 35 jų savininkas privalo pranešti kunigui, kad, jo nuomone, raupsų liga yra jo namuose.

Lvt 14 36 Kunigas, prieš patikrindamas namus, ar jie raupsuoti, lieps išnešti iš jų viską, kad visi juose esą daiktai nebūtų sutepti. Paskui įeis ir apžiūrės namų raupsus.

Lvt 14 37 Pamatęs ant sienų įdubusius taškus žalsvos ar rausvos spalvos,

Lvt 14 38 įeis iš namų pro duris ir tuojau juos uždarys septynioms dienoms.

Lvt 14 39 Septintą dieną sugrįžęs, juos apžiūrės, ir, jei ras raupsus padidėjusius,

Lvt 14 40 lieps išlupti akmenis, ant kurių yra raupsai, ir juos išmesti už miesto suteptoje vietoje,

Lvt 14 41 namų vidaus sienas nugramdyti ir nuoskutas išpilti už miesto suteptoje vietoje,

Lvt 14 42 išluptųjų akmenų vietoje įdėti kitus ir namus ištepti moliu.

Lvt 14 43 Jei, išplėšus akmenis, nuskutus sienas ir moliu ištepus,

Lvt 14 44 kunigas pamatys vėl pasirodžiusius raupsus ir sienas taškuotas, reiškia raupsai yra pasilikę ir namai nešvarūs.

Lvt 14 45 Tokius namus sugriaus, o jų akmenis ir medžius išmes suteptoje vietoje už miesto.

The Holy Bible in Lithuanian

Lvt	14	46	Kas įeity į uždarytus namus, bus nešvarus iki vakaro;
Lvt	14	47	kas juose miegotų ar valgytų, plaus savo drabužius.
Lvt	14	48	Jei kunigas, įėjęs į namus, nepamatys po išstinkavimo išplitusių
raupsų,	paskelbs	namus švariais.	
Lvt	14	49	Jiems apvalyti ims du paukščius, kedro medžio ir raudonų siūlų bei
yzopo.			
Lvt	14	50	Papjovęs vieną paukštį moliniame inde virš tekančio vandens,
Lvt	14	51	ims kedro medį, yzopą, raudonų siūlų ir gyvą paukštį, padažys viską
papjauto	paukščio	kraujyje	ir tekančiame vandenyje ir apšlakstys namus septynis kartus.
Lvt	14	52	Paukščio kraujas, tekantis vanduo, kedro medis, yzopas bei raudoni
siūlai ir gyvas	paukštis	apvalys	namus.
Lvt	14	53	Gyvą paukštį jis išneš už miesto ir paleis skristi į laukus. Taip
namas bus	apvalytas.		
Lvt	14	54	Tai yra įstatymas apie visokius raupsus ir piktšąsius,
Lvt	14	55	raupsus drabužiuose ir namuose;
Lvt	14	56	randus, nušašimus, blizgančius taškus ir įvairius pakitimus,
Lvt	14	57	kad žinotumėte, kas švaru ar nešvaru. Tai yra įstatymas apie raupsus".
Lvt	15	1	Viešpats kalbėjo Mozei ir Aaronui:
Lvt	15	2	"Paskelbkite izraelitams: 'Vyras, turįs plūdimą iš savo kūno, yra
nešvarus.			
Lvt	15	3	Jis bus laikomas nešvariu, jei turi plūdimą iš savo kūno ar plūdimas
susilaiko jo	kūne,	nes tai	yra jo nešvara.
Lvt	15	4	Kiekvienas patalas, kur jis miegotų, ir vieta, kur sėdėtų, bus
sutepta.			
Lvt	15	5	Jei kas iš žmonių prisiliestų prie jo patalo, plaus savo drabužius,
pats apsiplaus	vandeniu	ir bus	nešvarus iki vakaro.
Lvt	15	6	Jei kas sėdėtų, kur anas sėdėjo, privalės išplauti savo drabužius,
pats apsiplauti	vandeniu	ir bus	nešvarus iki vakaro.
Lvt	15	7	Jei kas prisiliestų prie jo kūno, plaus savo drabužius, pats apsiplaus
vandeniu ir bus	nešvarus	iki	vakaro.
Lvt	15	8	Jei toks žmogus spjautų ant nesutepto, tas plaus savo rūbus, apsiplaus
vandeniu ir bus	nešvarus	iki	vakaro.
Lvt	15	9	Balnas, ant kurio jis sėdėtų, bus suteptas.
Lvt	15	10	Kas paliestų ką nors, kas buvo po juo, bus nešvarus iki vakaro. Kas
neštų tokius	daiktus,	plaus	savo drabužius, pats apsiplaus vandeniu ir bus nešvarus iki
vakaro.			
Lvt	15	11	Prie ko jis prisiliestų nenusiplovęs rankų, tas plaus savo rūbus,
apsiplaus	vandeniu	ir bus	nešvarus iki vakaro.
Lvt	15	12	Molinis indas, prie kurio prisiliestų suteptasis, turi būti
sudaužytas,	medinis	gi indas	bus išplautas vandeniu.
Lvt	15	13	Kai turintis plūdimą iš savo kūno pasveiksta, suskaičiuos septynias
dienas apsi	valymui,	išsi	plaus drabužius, nusimaudys tekančiame vandenyje ir bus švarus.
Lvt	15	14	Aštuntą dieną ims du balandžius arba du jaunos karvelius ir, atėjęs
Viešpaties	akivaizdon	prie	susitikimo palapinės įėjimo, paduos juos kunigui.
Lvt	15	15	Tas vieną aukos kaip auką už nuodėmę, o kitą-kaip deginamąją auką ir
sutaikins jį	Viešpaties	akivaizdoje,	kad būtų apvalytas nuo ligos.
Lvt	15	16	Vyras, kuriam išsilieja sėkla, apsiplaus vandeniu visą kūną ir bus
nešvarus	iki	vakaro.	
Lvt	15	17	Jis plaus vandeniu drabužį ar kailį, ant kurio pateko sėkla, ir visa
tai bus	sutepta	iki	vakaro.
Lvt	15	18	Moteris, su kuria jis miegotų, kai jam išsilieja sėkla, apsiplaus
vandeniu ir bus	nešvari	iki	vakaro.
Lvt	15	19	Moteris, turinti mėnesines, bus atskirta septynioms dienoms.
Kiekvienas,	kas	prie jos	prisiliestų, bus nešvarus iki vakaro.
Lvt	15	20	Ir visa, ant ko ji gulėtų arba sėdėtų tomis dienomis, bus sutepta.
Lvt	15	21	Kas prisiliestų prie jos patalo, plaus savo rūbus, pats apsiplaus
vandeniu ir bus	nešvarus	iki	vakaro.
Lvt	15	22	Jei kas nors prisiliestų prie bet kurio daikto, ant kurio ji sėdėjo,
plaus savo	rūbus,	pats	apsiplaus vandeniu ir bus nešvarus iki vakaro.
Lvt	15	23	Jei kas paliestų tai, kas buvo ant jos patalo ar vietą, kur ji sėdėjo,
bus	nešvarus	iki	vakaro.
Lvt	15	24	Jei miegotų su ja vyras ir ant jo patektų jos nešvarumų, jis bus
nešvarus	septyni	as	dienas; ir patalas, ant kurio jis miegotų, bus irgi suteptas.
Lvt	15	25	Moteris, kraujuojanti ilgesnį laiką ne mėnesinių metu arba kuriai
mėnesinės	užsitęsia	ilgiau	negu įprasta, bus nešvari visą tą laiką.
Lvt	15	26	Patalas, ant kurio ji miegotų, ir tai, ant ko ji atsisėdėtų, bus
sutepta.			
Lvt	15	27	Kas prie jų prisiliestų, plaus savo rūbus, pats nusiplaus vandeniu ir
bus	nešvarus	iki	vakaro.
Lvt	15	28	Jei kraujavimas sustotų, po septynių dienų ji bus švari.
Lvt	15	29	Aštuntą dieną ji paims du balandžius arba du jaunos karvelius ir atneš
kunigui	prie	susitikimo	palapinės įėjimo.

Lvt 15 30 Tas vieną aukos kaip auką už nuodėmę, o kitą-kaip deginamąją auką ir sutaikins ją Viešpaties akivaizdoje dėl plūdimo nešvaros'.

Lvt 15 31 Judu mokysite izraelitus saugotis susitepimo, kad nemirtų dėl savo nešvarumo ir kad nesuteptų mano palapinės.

Lvt 15 32 Tai yra įstatymas tam, kuris turi plūdimą iš savo kūno, tam, kuriam išsilieja sėkla ir ji sutepa,

Lvt 15 33 moteriai, turinčiai mėnesinį plūdimą, vyrui ar moteriai, turintiems plūdimą, ir tam, kuris guli prie nešvarios moters".

Lvt 16 1 Mirus dviem Aarono sūnams kai jie artinosi prie Viešpaties su svetima ugnimi, Viešpats kalbėjo Mozei:

Lvt 16 2 "Šakyk savo broliui Aaronui, kad neitų bet kada į švenčiausiąją, už uždangos, prie dangčio, esančio ant skrynios, kad nenumirtų, nes Aš pasirodysiu debesyje virš dangčio.

Lvt 16 3 Prieš įeidamas jis privalo aukoti veršį aukai už nuodėmę ir aviną deginamajai aukai.

Lvt 16 4 Jis apsililks drobine jupa, užsimaus drobinės kelnes, apsijuos drobine juosta, ant galvos užsidės drobinį gobtuvą. Šitie apdarai yra šventi. Prieš apsilikdamas apsiplaus kūną.

Lvt 16 5 Jis ims iš izraelitų du ožius aukai už nuodėmę ir aviną deginamajai aukai.

Lvt 16 6 Aaronas aukos veršį aukai už savo nuodėmę ir sutaikins save ir savo namus.

Lvt 16 7 Jis pastatys du ožius Viešpaties akivaizdoje prie Susitikimo palapinės įėjimo

Lvt 16 8 ir, mesdamas burtus, skirs vieną Viešpačiui, o antrą-išvaramui.

Lvt 16 9 Kuriam kris burtas Viešpačiui, tą aukos už nuodėmę;

Lvt 16 10 kuris gi skirtas išvaramui, tą statys gyvą Viešpaties akivaizdoje, kad atliktų ant jo sutaikinimą ir išvartų jį į dykumą.

Lvt 16 11 Kai Aaronas paaukos veršį už savo ir savo šeimos nuodėmę,

Lvt 16 12 jis ims smilkytuvą, kurį pripildys aukuro žarijomis, į saują paims sumaišytų smilkalų ir, įėjęs į švenčiausiąją,

Lvt 16 13 užpils ant ugnies smilkalų Viešpaties akivaizdoje, kad kvapūs dūmai apdengtų Liudijimo skrynios dangtį ir kad jis nemirtų.

Lvt 16 14 Tuomet ims veršio kraują ir savo pirštu septynis kartus pašlakstys prieš dangtį ir septynis kartus ant jo.

Lvt 16 15 Paskui aukos ožį už tautos nuodėmę, įneš jo kraują už uždangos, pašlakstys juo septynis kartus prieš dangtį ir septynis kartus ant jo, kaip tai darė su veršio krauju.

Lvt 16 16 Taip bus apvalyta švenčiausioji nuo izraelitų nešvarumo, jų nusikaltimų ir visų nuodėmių. Tą patį darys ir Susitikimo palapinei, kuri stovi tarp jų palapinių.

Lvt 16 17 Nė vieno žmogaus neturi būti Susitikimo palapinėje, kai kunigas įeina į švenčiausiąją atlikti sutaikinimo dėl savęs, savo šeimos ir viso Izraelio.

Lvt 16 18 Aaronas, išėjęs prie aukuro, esančio kieme, apvalys jį, veršio ir ožio krauju patepdamas aukuro ragus

Lvt 16 19 ir pašlakstydamas aukurą krauju septynis kartus. Taip jį apvalys nuo izraelitų nešvarumo ir pašventins.

Lvt 16 20 Kai baigs švenčiausiosios, Susitikimo palapinės ir aukuro apvalymą, atves gyvąjį ožį

Lvt 16 21 ir, uždėjęs jam ant galvos abi rankas, išpažins visas izraelitų nedorybes, visus jų nusikaltimus ir nuodėmes, sukraudamas jas ant ožio galvos. Tada tam skirtas asmuo išves ožį į dykumą.

Lvt 16 22 Ir ožys išneš visus jų nusikaltimus ant savęs į negyvenamas vietas ir bus paleistas dykumoje.

Lvt 16 23 Aaronas sugriš į Susitikimo palapinę, nusivilks apdarus, kuriais buvo apsirengęs, įeidamas į švenčiausiąją, ir, juos ten palikęs,

Lvt 16 24 nuplaus savo kūną šventoje vietoje ir apsililks savo rūbais. Po to išėjęs aukos savo ir tautos deginamąją auką, atlikdamas sutaikinimą už save ir tautą.

Lvt 16 25 Jis degins ant aukuro aukos už nuodėmę taukus.

Lvt 16 26 O tas, kuris išvedė išvaramo ožį, plaus savo drabužius ir kūną vandeniu ir tik po to įeis į stovyklą.

Lvt 16 27 Veršį ir ožį, kurie buvo paaukoti už nuodėmę ir kurių kraujas buvo įneštas į švenčiausiąją sutaikinimui, išgabens už stovyklos ir viską sudegins: odas, mėsą ir mėšlą.

Lvt 16 28 O tas, kuris tai atliks, plaus savo drabužius ir kūną vandeniu ir tik po to įeis į stovyklą.

Lvt 16 29 Tai yra jums amžinas įstatymas. Septinto mėnesio dešimtą dieną varginsite savo sielas ir jokio darbo nedirbsite nei jūs, nei tarp jūsų gyveną ateiviai.

Lvt 16 30 Ta diena bus jūsų sutaikinimo ir apvalymo diena nuo visų nuodėmių. Viešpaties akivaizdoje.

Lvt 16 31 Tai yra sabatas poilsui; jūs varginsite savo sielas, vykdydami amžinąjį įstatymą.

Lvt 16 32 Jus sutaikins kunigas, pateptas ir pašventintas eiti kunigo tarnystę vietoje savo tėvo. Jis apsilinks drobiniais rūbais, šventaisiais apdara, Lvt 16 33 apvalys švenčiausiąją, susitikimo palapinę ir aukurą, taip pat sutaikins kunigus ir visą tautą. Lvt 16 34 Tai bus jums amžinas įstatymas, kad Izraelio vaikai būtų sutaikinti dėl visų savo nuodėmių vieną kartą per metus". Jis atliko viską, ką Viešpats buvo įsakęs Mozei.

Lvt 17 1 Viešpats kalbėjo Mozei:
Lvt 17 2 "Sakyk Aaronui, jo sūnams ir visiems izraelitams: 'Taip sako Viešpats:
Lvt 17 3 'Kiekvienas izraelitas, kuris papjautų jautį, avį ar ožką stovykloje ar už stovyklos
Lvt 17 4 ir neaukotų aukos Viešpačiui prie palapinės įėjimo, bus kaltas, nes praliejo kraują. Jis bus išnaikintas iš savo tautos.
Lvt 17 5 Todėl izraelitai savo gyvulius, užuot pjovę juos lauke, privalo atvesti pas kunigą, kad jie būtų pašventi Viešpačiui prie susitikimo palapinės įėjimo, ir juos aukoti Viešpačiui kaip padėkos auką.
Lvt 17 6 Kunigas išlies kraują ant Viešpaties aukuro prie susitikimo palapinės įėjimo ir sudegins taukus, kad būtų malonus kvapas Viešpačiui'.
Lvt 17 7 Tuo būdu izraelitai nebeaukos daugiau savo aukų piktosioms dvasioms. Tai bus amžinas įstatymas jiems ir jų palikuonims.
Lvt 17 8 Jiems sakyk, kad kiekvienas izraelitas ar ateivis, gyvenantis tarp jūsų, kuris aukotų deginamąją ar kitokią auką
Lvt 17 9 ir jos neatvestų prie susitikimo palapinės įėjimo paaukoti Viešpačiui, bus išnaikintas iš savo tautos.
Lvt 17 10 Jei kas iš izraelitų ar gyvenančių tarp jūsų ateivių valgytų kraują, Aš atgrėšiu savo veidą į jį ir jį išnaikinsiu iš jo tautos.
Lvt 17 11 Kūno gyvybė yra kraujyje; Aš jums jį daviau, kad juo ant aukuro atliktumėte sutaikinimą už savo sielas, nes kraujas sutaikina sielą.
Lvt 17 12 Todėl įsakau izraelitams, kad niekas iš jūsų nė iš ateivių, gyvenančių tarp jūsų, nevalgytų kraujo.
Lvt 17 13 Jei izraelitas ar ateivis pagautų medžiodamas kokį žvėrį ar paukštį, kuriuos leista valgyti, teišlieja jo kraują ant žemės ir jį pakasa,
Lvt 17 14 nes kiekvieno kūno gyvybė yra kraujyje; todėl įsakau izraelitams nevalgyti kraujo iš jokio kūno. Kas jį valgys, bus išnaikintas.
Lvt 17 15 Kas iš vietinių gyventojų ar ateivių valgytų pastipusį ar žvėries sudraskytą, plaus savo drabužius ir pats apsiplaus vandeniu; jis bus nešvarus iki vakaro, o po to bus švarus,
Lvt 17 16 bet, jei neplaus savo drabužio ir kūno, nešios savo kaltę' ".
Lvt 18 1 Viešpats kalbėjo Mozei:
Lvt 18 2 "Aš esu Viešpats, jūsų Dievas.
Lvt 18 3 Nesielkite, kaip elgiasi egiptiečiai, tarp kurių jūs gyvenote, ir nesilaikykite papročių Kanaano šalies, kurion jus įvesiu, nevaikščiokite pagal jų nuostatus.
Lvt 18 4 Vykdykite mano paliepimus ir pagal mano nuostatus elkitės. Aš esu Viešpats, jūsų Dievas.
Lvt 18 5 Laikytės mano įstatymų ir paliepimų, kuriuos vykdydamas žmogus bus gyvas. Aš esu Viešpats.
Lvt 18 6 Nesitartinkite prie artimo giminaičio, kad atidengtumėte jo nuogumą. Aš esu Viešpats.
Lvt 18 7 Neatidenk savo tėvo nei motinos nuogumo. Ji yra tavo motina-tu neturi atidengti jos nuogumo.
Lvt 18 8 Neatidenk savo tėvo žmonos nuogumo, nes tai yra tavo tėvo nuogumas.
Lvt 18 9 Neatidenk nuogumo savo sesers, kuri yra tavo tėvo ar motinos duktė, gimusi namie ar kur kitur.
Lvt 18 10 Neatidenk savo sūnaus dukros ar dukters dukros nuogumo, nes tai tavo paties nuogumas.
Lvt 18 11 Neatidenk nuogumo savo tėvo žmonos dukros, kurią ji pagimdė tavo tėvui, nes ji yra tavo sesuo.
Lvt 18 12 Neatidenk savo tėvo sesers nuogumo, nes tai yra tavo tėvo artima giminaitė.
Lvt 18 13 Neatidenk savo motinos sesers nuogumo, nes tai tavo motinos artima giminaitė.
Lvt 18 14 Neatidenk savo dėdės žmonos nuogumo, nes ji yra tavo teta.
Lvt 18 15 Neatidenk savo sūnaus žmonos nuogumo.
Lvt 18 16 Neatidenk savo brolio žmonos nuogumo, nes tai tavo brolio nuogumas.
Lvt 18 17 Neatidenk nuogumo moters ir jos dukros arba jos sūnaus dukros, nes jie yra jos artimi giminaičiai; tai nusikaltimas.
Lvt 18 18 Neimk savo žmonos sesers į suguloves ir neatidenk jos nuogumo žmonai gyvai esant.
Lvt 18 19 Nesitartink prie moters, turinčios mėnesines, kad atidengtum jos nuogumą.
Lvt 18 20 Nesigulk su savo artimo žmona, kad susiterštum su ja.
Lvt 18 21 Neaukok savo vaikų sudeginti Molechui ir neišniekink mano vardo, nes

Aš esu Viešpats.

- Lvt 18 22 Nesugulk su vyru kaip su moterimi, nes tai pasibjaurėjimas.
- Lvt 18 23 Nesantyki auk su gyvuliu save suteršdamas, ir moteris neturi stotis prieš gyvulį, kad su juo santykiautų, nes tai iškrypimas.
- Lvt 18 24 Nesusitepkite minėtais būdais, nes taip susitepė tautos, kurias Aš išvarau nuo jūsų.
- Lvt 18 25 Kraštas buvo suteptas. Aš užtrauksiu jį nusikaltimus ant jų, ir kraštas išvems savo gyventojus.
- Lvt 18 26 Jūs ir tarp jūsų pasiliekančys ateiviai laikykitės mano įstatymų ir įsakymų ir nedarykite nė vienos minėtų bjaurysčių.
- Lvt 18 27 Visas tas bjaurystes darė krašto gyventojai, gyvenę pirma jūsų, ir jį sutepė.
- Lvt 18 28 Saugokitės, kad kraštas ir jūsų neišspjautų, jei jį suteršite, kaip išspjovė pirma jūsų buvusias tautas.
- Lvt 18 29 Kiekvienas žmogus, kuris darytų bet kurią iš tų bjaurysčių, bus išnaikintas iš savo tautos.
- Lvt 18 30 Laikykitės mano nuostatų. Nedarykite to, ką darė pirma jūsų gyvenusieji. Aš esu Viešpats, jūsų Dievas".
- Lvt 19 1 Viešpats kalbėjo Mozei:
- Lvt 19 2 "Sakyk visam Izraeliui: 'Būkite šventi, nes Aš, Viešpats, jūsų Dievas, esu šventas.
- Lvt 19 3 Kiekvienas turi gerbti savo tėvą ir motiną. Laikykitės mano sabato. Aš esu Viešpats, jūsų Dievas.
- Lvt 19 4 Nesikreipkite į stabus ir neliekitė sau dievų. Aš esu Viešpats, jūsų Dievas.
- Lvt 19 5 Jei aukosite padėkos auką viešpačiui, aukokite ją laisva valia.
- Lvt 19 6 Auką suvalgykite tą pačią dieną. Leidžiama ją valgyti ir antrą dieną, o kas liks trečią dieną, sudeginkite.
- Lvt 19 7 Jei kas ją valgytų trečią dieną, nusikals ir auka bus Dievo nepriimta.
- Lvt 19 8 Jis bus kaltas, nes sutepė viešpačiui skirtą auką. Toks žmogus bus išnaikintas iš jo tautos.
- Lvt 19 9 Pjaudamas savo žemės javus, jų nekirs iki pat lauko krašto ir nerink nukritusių varpų.
- Lvt 19 10 Taip pat ir vynuogyne nenusink paliktų uogų. Jos telieka beturčiams ir ateiviams. Aš esu Viešpats, jūsų Dievas.
- Lvt 19 11 Nevokite. Nemeluokite. Neapgaudinėkite vieni kitų.
- Lvt 19 12 Neprišiekite neteisingai mano vardu ir nesutepkite savo Dievo vardo.
- Aš esu Viešpats.
- Lvt 19 13 Nespauskite ir neišnaudokite savo artimo. Samdinio algos nesulaukykite iki ryto.
- Lvt 19 14 Nekeikite kurčio ir nedėkite kliūties aklaJam ant kelio, bet bijokite Dievo, nes Aš esu Viešpats.
- Lvt 19 15 Teisme teiskite teisingai, neatsižvelgdami, ar tai beturtis, ar žymus asmuo.
- Lvt 19 16 Neliežuvaikite, vaikščiodami tarp savųjų. Netykokite savo artimo kraujo. Aš esu Viešpats.
- Lvt 19 17 Nelaikykite širdyje neapykantos prieš savo brolių. Sudrauskite savo artimą, kad jums nebūtų nuodėmės dėl jo.
- Lvt 19 18 Nekeršykite ir atleiskite savo artimui. Mylėkite savo artimą kaip patys save. Aš esu Viešpats.
- Lvt 19 19 Laikykitės mano įstatymų. Neleiskite apsisivaisinti skirtingos rūšies gyvuliams. Savo lauko neapsėkite mišria sėkla. Nedėvėkite drabužio, austo iš vilnų ir linų.
- Lvt 19 20 Jei vyras gulėtų su verge, kuri yra pažadėta vyrui, bet dar neišpirkta, abu bus nuplakti, bet neužmušti, nes ji nebuvo laisva.
- Lvt 19 21 Už savo kaltę jis atves viešpačiui aviną prieš susitikimo palapinės.
- Lvt 19 22 Kunigas sutaukins jį su viešpačiu, už jo nuodėmę paaukodamas aviną aukai už kaltę, ir jam bus atleista nuodėmė, kuria jis nusidėjo.
- Lvt 19 23 Kai įeisite į žemę ir pasodinsite vaismedžių, pirmųjų trejų metų vaisiai bus jums sutepti, jų nevalgysite;
- Lvt 19 24 ketvirtaisiais metais visi vaisiai bus pašvęsti viešpaties garbei.
- Lvt 19 25 Penktaisiais metais skinsite ir valgysite vaisius. Aš esu Viešpats, jūsų Dievas.
- Lvt 19 26 Nevalgykite kraujo. Nežyniaukite ir neburkite.
- Lvt 19 27 Nekerpkite plaukų aplink galvą ir nekarpykite barzdos.
- Lvt 19 28 Mirusio atminimui nedarykite įrėžimų nei kitokių vaizdų ar ženklų savo kūne. Aš esu Viešpats.
- Lvt 19 29 Neparduokite savo dukterų būti paleistuvėmis, kad nesuteptumėte žemės ir ji netaptų pilna bjaurių nusikaltimų.
- Lvt 19 30 Laikykitės mano sabatų ir gerbkite šventyklą. Aš esu Viešpats.
- Lvt 19 31 Nesikreipkite į mirusiųjų dvasių iššaukėjus ir nieko nesiteiraukite žynių, kad per juos nesusiteptumėte. Aš esu Viešpats, jūsų Dievas.
- Lvt 19 32 Atsistokite prieš žilą galvą, gerbkite senus žmones, bijokite savo

Dievo. Aš esu Viešpats.

Lvt 19 33 Neišnaudokite jūsų krašte gyvenančių ateivių.
 Lvt 19 34 Tegyvena jie tarp jūsų kaip vietiniai; mylėkite juos kaip patys save, nes ir jūs buvote ateiviai Egipto žemėje. Aš esu Viešpats, jūsų Dievas.
 Lvt 19 35 Būkite teisingi teisme, matuodami, sverdami ir seikėdami.
 Lvt 19 36 Naudokite teisingus svarščius ir teisingas svarstyklas, teisingą efa ir hiną. Aš esu Viešpats, jūsų Dievas, kuris jus išvedžiau iš Egipto žemės.
 Lvt 19 37 Laikykitės visų mano įstatymų bei nuostatų ir juos vykdykite. Aš esu Viešpats' ".
 Lvt 20 1 Viešpats kalbėjo Mozei:
 Lvt 20 2 "Sakyk izraelitams: 'Jei izraelitas ar ateivis, gyvenantis Izraelyje, aukotų vaiką Molechui, bus baudžiamas mirtimi: krašto žmonės užmuš jį akmenimis.
 Lvt 20 3 Aš atgrėšiu savo veidą į jį ir išnaikinsiu jį iš jo tautos, nes jis, duodamas savo vaiką Molechui, sutepė mano šventyklą ir paniekino mano šventą vardą.
 Lvt 20 4 Jei krašto žmonės, apsimesdami nežina, paleistų žmogų, aukojusį vaiką Molechui, ir nenorėtų jo užmušti,
 Lvt 20 5 Aš bausiu jį, jo šeimą ir visus, kurie pritarė jo paleistuvystei su Molechu, -išnaikinsiu juos iš jų tautos.
 Lvt 20 6 Jei kas kreiptųsi į mirusiųjų dvasių iššaukėjus bei žynius ir su jais paleistuvautų, Aš atsigrėšiu į juos ir išnaikinsiu iš jų tautos.
 Lvt 20 7 Pasišventinkite ir būkite šventi, nes Aš esu Viešpats, jūsų Dievas.
 Lvt 20 8 Laikykitės mano įsakymų ir vykdykite juos. Aš esu Viešpats, kuris darau jus šventus.
 Lvt 20 9 Kas keiktų savo tėvą ar motiną, bus mirtim nubaustas; jis keikė tėvą ar motiną ir jo kraujas yra ant jo.
 Lvt 20 10 Kas svetimautų su kito moterimi, su savo artimo žmona, abu-svetimautojas ir svetimautoja- bus baudžiami mirtimi.
 Lvt 20 11 Jei kas sugultų su savo pamote, abu turi mirti; jie patys kalti dėl savo mirties.
 Lvt 20 12 Jei kas sugultų su savo marčia, abu turi mirti, nes tai iškrypimas; jų kraujas yra ant jų.
 Lvt 20 13 Jei vyras sugultų su vyru kaip su moterimi, abu bjauriai nusikalstų ir abu turi mirti.
 Lvt 20 14 Jei kas, vedęs dukterį, vestų dar ir jos motiną, padarytų didelį nusikaltimą. Toks asmuo bus sudegintas kartu su abiem moterim, kad tarp jūsų nebūtų tokių nusikaltimų.
 Lvt 20 15 Kas paleistuvautų su gyvuliu, bus pasmerktas mirti; gyvulį taip pat užmuškite.
 Lvt 20 16 Jei moteris paleistuvautų su gyvuliu, ji bus užmušta akmenimis kartu su gyvuliu; jos kraujas bus ant jos.
 Lvt 20 17 Jei kas imtų savo seserį, savo tėvo ar motinos dukterį ir matytų jos nuogumą ir ji matytų jo nuogumą, abu bus padarę bjaurų nusikaltimą; jie bus išnaikinti savo tautos akių vaizdoje; jie patys atsakys už savo kaltę.
 Lvt 20 18 Kas sugultų su moterimi jos mėnesinių metu, abu bus išnaikinti iš savo tautos.
 Lvt 20 19 Neatidenk nuogumo savo tėvo ar motinos sesers. Kas taip daro, nusikalsta ir abu bus nubausti.
 Lvt 20 20 Jei žmogus sugultų su savo dėdės žmona-jis atidengtų dėdės nuogumą; abu bus baudžiami už savo nuodėmę-jie mirs bevaikiai.
 Lvt 20 21 Jei vyras paimtų savo brolio žmoną, tai bjauru, nes jis atidengė savo brolio nuogumą, -jie mirs bevaikiai.
 Lvt 20 22 Laikykitės mano įstatymų ir įsakymų ir juos vykdykite, kad jūsų neišspjautų žemė, kurioje apsigyvensite.
 Lvt 20 23 Nesielkite pagal papročius tautų, kurias išvarysiu iš to krašto. Jie visa tai darė, ir Aš jais pasibjaurėjau.
 Lvt 20 24 Jums gi sakau: paveldėkite jų žemę, kurią jums duosiu, žemę, plūstančią pienu ir medumi. Aš, Viešpats, jūsų Dievas, kuris jus išskyriau iš kitų tautų.
 Lvt 20 25 Tad skirkite švarų gyvulį nuo nešvaraus ir švarų paukštį nuo nešvaraus, kad nesusiteptumėte gyvuliais, paukščiais ir visais gyviais, krutanciais žemėje, kuriuos jums nurodžiau esant nešvarius.
 Lvt 20 26 Jūs privalote būti man šventi, nes Aš esu šventas Viešpats. Aš jus išskyriau iš kitų tautų, kad būtumėte mano.
 Lvt 20 27 Vyras ar moteris, kurie užsiima mirusiųjų dvasių iššaukimu ir žyniavimu, turi mirti; juos užmuškite akmenimis; jie patys kalti dėl savo mirties' ".
 Lvt 21 1 Viešpats kalbėjo Mozei: "Sakyk Aarono sūnums, kunigams, kad jie nesusiteptų savo mirusių tautiečių,
 Lvt 21 2 nebent būtų artimi giminės, tai yra: tėvas, motina, sūnus, duktė ar brolis
 Lvt 21 3 ir netekėjusi sesuo, kuri yra jam artima.
 Lvt 21 4 Jis neturi susitepti, nes jis yra vyresnysis savo tautoje.
 Lvt 21 5 Kunigai neskus savo galvos nei barzdos ir neraižys savo kūno.
 Lvt 21 6 Jie turi būti šventi savo Dievui ir nesutepti savo Dievo vardo, nes

jie aukoja man smilkalus ir duonos auką, todėl privalo būti šventi.
 Lvt 21 7 Jiems draudžiama vesti paleistuvę ir išsiskyrusią, kadangi jie yra pašvęsti man
 Lvt 21 8 ir aukoja padėtinę duoną. Jie turi būti šventi, nes Aš esu šventas Viešpats, kuris jus darau šventus.
 Lvt 21 9 Jei kunigo duktė paleistuvautų ir tuo suteptų savo tėvo vardą, bus sudeginta.
 Lvt 21 10 Vyriausiasis kunigas, ant kurio galvos išlieta patepimo aliejaus ir kuris įšventintas kunigystei bei apvilktas šventais apdaraais, nenudengs savo galvos, nepersiplėš drabužių
 Lvt 21 11 ir neprisilies prie jokio mirusio, net prie savo tėvo ar motinos.
 Lvt 21 12 Jis neišeis iš šventyklos ir nesuteps jos, nes yra pateptas šventu aliejumi; Aš esu Viešpats.
 Lvt 21 13 Jis turi vesti mergaitę.
 Lvt 21 14 Jis negali vesti našlės, išsiskyrusios, paniekintos nei paleistuvės, bet tik mergaitę iš savo tautos,
 Lvt 21 15 kad nesuterštų savo giminės kraujo, nes Aš, Viešpats, jį pašventinu".
 Lvt 21 16 Viešpats kalbėjo Mozei:
 Lvt 21 17 "Sakyk Aaronui, kad, jei kas nors iš jo palikuonių turi trūkumą, tegul nesiartina prie Dievo, kad aukotų Jam duoną.
 Lvt 21 18 Jeigu jis yra aklas, raišas, iškreiptu veidu ar nesveikų sąnarių
 Lvt 21 19 ar yra sulaužyta jo ranka arba koja,
 Lvt 21 20 ar kuprotas, ar neūžauga, ar sergąs akių ligą, ar šašuotas, ar niežuotas, ar eunuchas, -
 Lvt 21 21 nė vienas iš kunigo Aarono palikuonių, turintis trūkumą, nesiartins aukoti Viešpačiui,
 Lvt 21 22 tačiau valgys maistą, aukojamą šventykloje, šventą ir labai šventą.
 Lvt 21 23 Bet jis neis į švenčiausiąją ir nesiartins prie aukuro, nes turi trūkumą, kad nesuteptų mano šventyklos. Aš esu Viešpats, kuris juos pašventinu".
 Lvt 21 24 Mozė tai paskelbė Aaronui, jo sūnums ir visam Izraeliui.
 Lvt 22 1 Viešpats kalbėjo Mozei:
 Lvt 22 2 "Sakyk Aaronui ir jo sūnums, kad jie pagarbiai laikytų daiktus, kurie pašvęsti aukai, ir nesuteptų jų. Aš esu Viešpats.
 Lvt 22 3 Sakyk jiems ir jų palikuonims: 'Jei kuris būdamas nešvarus paliestų tai, kas izraelitų pašvęsta aukoti Viešpačiui, bus išnaikintas iš Viešpaties akių vaizdos. Aš esu Viešpats.
 Lvt 22 4 Kas iš Aarono palikuonių būtų raupsuotas ar nešvarus, nevalgys to, kas man pašvęsta, iki apsiivalys. Kas prisilietų prie mirusio arba prie turėjusio sėklos išsiliejimą,
 Lvt 22 5 arba prie šliaužiančio gyvio, arba kurio kito nešvaraus dalyko, kurio prisilietimas sutepa,
 Lvt 22 6 bus nešvarus iki vakaro ir nevalgys pašvęstųjų valgių, kol neapsiplaus vandeniui.
 Lvt 22 7 Nusileidus saulei, bus švarus ir galės valgyti pašvęstą maistą, nes tai jo maistas.
 Lvt 22 8 Jiems nevalia valgyti nugaišusio nei žvėries sudraskyto gyvulio, nes jais susiteps. Aš esu Viešpats.
 Lvt 22 9 Tegū jie laikosi mano įsakymų, kad nenusikalstų ir nemirtų. Aš esu Viešpats, kuris juos pašventinu.
 Lvt 22 10 Joks ateivis nevalgys švento maisto; jo nevalgys taip pat kunigo įnamis ir samdiny.
 Lvt 22 11 Bet kunigo vergas, pirktas už pinigų arba gimęs jo namuose, galės jį valgyti.
 Lvt 22 12 Jei kunigo duktė ištekės ne už kunigo, ji nevalgys švento maisto.
 Lvt 22 13 Bet, jei ji liktų našlė ar išsiskirtų ir neturėtų vaikų, sugrįžusi į savo tėvo namus, valgys tą maistą, kaip tai darydavo būdama mergaitė. Niekas iš pašalinių neturi teisės to maisto valgyti.
 Lvt 22 14 Kas nežiniomis valgytų šventą maistą, pridės penktą dalį prie to, ką suvalgė, ir atiduos kunigui.
 Lvt 22 15 Kunigai tenesutepa izraelitų šventų aukų, kurias jie aukoja Viešpačiui,
 Lvt 22 16 kad nenusikalstų valgydami šventas dovanas. Aš esu Viešpats, kuris juos pašventinu' ".
 Lvt 22 17 Viešpats kalbėjo Mozei:
 Lvt 22 18 "Sakyk Aaronui, jo sūnums ir visiems izraelitams: 'Jei kas iš izraelitų ir gyvenančių tarp jų ateivių norėtų aukoti Viešpačiui, ar tai būtų įžado, ar laisvos valios auką, teatneša deginamajai Viešpaties aukai
 Lvt 22 19 sveiką patinėlį iš galvijų, avių ar ožkų.
 Lvt 22 20 Jei auka turėtų kokią ydą, jūs jos neaukokite, nes tai nepriimtina.
 Lvt 22 21 Jei kas aukotų Viešpačiui padėkos auką, ištesėdamas įžadą, ar laisvos valios auką, ji turi būti sveika iš galvijų ar avių.
 Lvt 22 22 Aklo, luošo, turinčio žaizdos randą, išberto, šašuoto ar su niežais

gyvulio neaukokite viešpačiui ir nieko iš jo nedeginkite ant aukuro.
 Lvt 22 23 Galviją ar avį su ilgesniu ar trumpesniu sąnariu leidžiama aukoti
 laisva valia, bet įžado aukai-jis nepriimtinas.
 Lvt 22 24 Neaukokite viešpačiui jokio iškastruoto gyvulio; šito niekada
 nedarykite savo žemėje.
 Lvt 22 25 Taip pat nepriimkite ir neaukokite Dievui tokių gyvulių iš ateivio
 rankos, nes tai yra sugedę ir sutepti; tokia auka nepriimtina".
 Lvt 22 26 Viešpats kalbėjo Mozei:
 Lvt 22 27 "Veršiukas, ėriukas ar ožiukas septynias dienas liks prie savo
 motinos; aštuntą dieną ar vėliau galės būti aukojamas viešpačiui.
 Lvt 22 28 Nepjaukite karvės nei avies tą pačią dieną su jos jaunikliu.
 Lvt 22 29 Kai aukosite padėkos auką viešpačiui, aukokite ją laisva valia.
 Lvt 22 30 Ją suvalgykite tą pačią dieną ir nieko nepalikite kitos dienos rytui.
 Aš esu Viešpats.
 Lvt 22 31 Laikykitės mano įsakymų ir juos vykdykite. Aš esu Viešpats.
 Lvt 22 32 Nesutepkite mano švento vardo. Aš esu šventas tarp izraelitų ir
 pašventinu jus.
 Lvt 22 33 Aš išvedžiau jus iš Egipto žemės, kad būčiau jūsų Dievas. Aš esu
 Viešpats".
 Lvt 23 1 Viešpats kalbėjo Mozei:
 Lvt 23 2 "Paskelbk izraelitams Viešpaties šventes, per kurias turite sušaukti
 susirinkimą.
 Lvt 23 3 Šešias dienas dirbkite; septintoji diena yra sabatas, skirta poilsiui
 ir šventam susirinkimui. Nieko nedirbkite tą dieną, nes tai yra sabatas viešpačiui, kur jūs
 begyventumėte.
 Lvt 23 4 Šios yra iškilmingos Viešpaties šventės ir jas švęskite joms skirtu
 metu:
 Lvt 23 5 pirmo mėnesio keturioliktos dienos vakare yra Viešpaties Pascha,
 Lvt 23 6 o penkioliktą to paties mėnesio dieną yra Neraugintos duonos šventė
 viešpačiui. Neraugintą duoną valgykite septynias dienas.
 Lvt 23 7 Pirmoji diena bus jums iškilmingiausia ir šventa. Tą dieną nedirbkite
 jokio darbo.
 Lvt 23 8 Septynias dienas aukokite viešpačiui deginamąją auką. Septintoji
 susirinkimo diena bus iškilminga ir šventa; tą dieną neturite nieko dirbti".
 Lvt 23 9 Viešpats kalbėjo Mozei:
 Lvt 23 10 "Sakyk izraelitams, kad, įėję į kraštą, kurį jiems duosiu, ir pradėję
 pjauti javus, atneštų pirmąjį pjūties pėdą kunigui,
 Lvt 23 11 kuris pirmą dieną po sabato siūbuos pėdą viešpaties akivaizdoje, kad
 jis būtų jums malonus.
 Lvt 23 12 Tą pačią dieną, kai pėdas siūbuojamas, papjaukite sveiką metinį
 avinėlį deginamajai aukai viešpačiui.
 Lvt 23 13 Drauge su juo aukokite duonos auką iš dviejų dešimtųjų efos smulkių
 miltų, apšlakstytų aliejumi, kad būtų malonus kvapas viešpačiui; taip pat geriamajai aukai
 aukokite vyno ketvirtadalį hino.
 Lvt 23 14 Nei duonos, nei paskrudintų grūdų, nei kruopų nevalgykite, kol
 nepaaukosite Dievui. Tai amžinas įsakymas visoms kartoms, kur jūs begyventumėte.
 Lvt 23 15 Atskaitykite septynias savaites po to sabato, pradėdami pirmąją dieną,
 kai atnešėte aukoti pirmąją derliaus pėdą.
 Lvt 23 16 Penkiasdešimtąją dieną-pirmąją dieną po septinto sabato-vėl aukokite
 viešpačiui duonos auką.
 Lvt 23 17 Iš savo gyvenviečių atneškite du raugintos duonos kepalus, iškeptus iš
 dviejų dešimtųjų efos smulkių miltų; tai yra pirmieji vaisiai viešpačiui.
 Lvt 23 18 Kartu su duonos kepalais aukokite septynis sveikus metinius avinėlius,
 vieną veršį ir du avinus, -tai bus deginamoji auka viešpačiui, drauge su duonos ir geriamąja
 auka, kad būtų malonus kvapas.
 Lvt 23 19 Aukokite taip pat ožį aukai už nuodėmę ir du metinius avinėlius
 padėkos aukai.
 Lvt 23 20 Kunigas juos siūbuos drauge su pirmųjų vaisių duonos kepalais
 Viešpaties akivaizdoje; po to visa tai bus šventa ir priklausys kunigams.
 Lvt 23 21 Paskelbkite šitą dieną iškilminga ir šventa susirinkimo diena; tą
 dieną nedirbkite jokio darbo. Tai bus amžinas įstatymas visoms jūsų kartoms, kur jūs
 begyventumėte.
 Lvt 23 22 Pjaudami savo javus, nupjaukite jų iki lauko krašto ir nerinkite
 nukritusių varpų; jas palikite beturčiams ir ateiviams. Aš esu Viešpats, jūsų Dievas".
 Lvt 23 23 Viešpats kalbėjo Mozei:
 Lvt 23 24 "Sakyk izraelitams, kad septinto mėnesio pirmoji diena bus jums
 iškilminga poilsio diena-sabatas. Trimitų garsai jums tai primins, ji bus švento susirinkimo
 diena.
 Lvt 23 25 Nedirbkite tą dieną jokio darbo ir aukokite viešpačiui deginamąją
 auką".
 Lvt 23 26 Viešpats kalbėjo Mozei:
 Lvt 23 27 "Dešimtoji to paties mėnesio diena bus iškilminga sutaikinimo diena.

Tai bus švento susirinkimo diena; varginkite savo sielas tą dieną ir aukokite Viešpačiui deginamąją auką.

Lvt 23 28 Jokio darbo nedirbkite, nes tai sutaikinimo diena, kad jūs būtumėte sutaikinti su Viešpačiu, jūsų Dievu.

Lvt 23 29 Kiekvienas žmogus, kuris nevargintų savo sielos tą dieną, bus išnaikintas iš savo tautos.

Lvt 23 30 Kas dirbtų bet kokį darbą tą dieną, bus išnaikintas iš savo tautos.

Lvt 23 31 Todėl nieko tą dieną nedirbkite. Tai bus amžinas įstatymas visoms jūsų kartoms, kur jūs begyventumėte.

Lvt 23 32 Tai bus jums poilsio savaitės, kurio metu varginsite savo sielas. Nuo devintos mėnesio dienos vakaro iki kito vakaro švęsite savaitę".

Lvt 23 33 Viešpats kalbėjo Mozei:

Lvt 23 34 "Sakyk izraelitams, kad nuo penkioliktos to paties mėnesio dienos septynias dienas truks Palapinių šventė.

Lvt 23 35 Pirmoji diena bus iškilminga ir šventa; tą dieną nedirbsite jokio darbo.

Lvt 23 36 Septynias dienas aukosite Viešpačiui deginamąsias aukas. Aštuntoji diena bus šventa. Tuomet aukosite Viešpačiui deginamąją auką, nes tai susirinkimo diena; nedirbsite tą dieną jokio darbo.

Lvt 23 37 Šitos yra Viešpačiui skirtos šventės, per kurias sušauksite šventą susirinkimą ir aukosite Viešpačiui deginamąsias, duonos ir geriamąsias aukas, kiekvieną jai nustatytu metu,

Lvt 23 38 neskaitant sabato, įžado ir laisvos valios aukų, kurias atnešate Viešpačiui.

Lvt 23 39 Taigi nuo septinto mėnesio penkioliktos dienos, kai surinksite visą savo laukų derlių, paskirkite Viešpaties garbei septynias dienas; pirmoji ir aštuntoji diena bus savaitės.

Lvt 23 40 Pirmą dieną imkite gražiausių medžių vaisių, palmių šakelių, lapuoto medžio ir paupio gluosnių šakų ir linksminkitės Viešpaties, jūsų Dievo, akivaizdoje.

Lvt 23 41 Kasmet iškilmingai švęskite Viešpačiui septynias dienas; tai bus amžinas įstatymas jūsų kartoms. Tą šventę švęskite septintą mėnesį.

Lvt 23 42 Visi izraelitai turi gyventi palapinėse septynias dienas,

Lvt 23 43 kad jūsų palikuonys žinotų, jog buvau apgyvendinęs izraelitus palapinėse, kai juos išvedžiau iš Egipto žemės. Aš Viešpats, jūsų Dievas".

Lvt 23 44 Taip Mozė paskelbė izraelitams šventės Viešpaties garbei.

Lvt 24 1 Viešpats kalbėjo Mozei:

Lvt 24 2 "Įsakyk izraelitams, kad jie atneštų tyriausio alyvmedžių aliejaus, kad lempos nuolat degtų

Lvt 24 3 susitikimo palapinėje šia pusę už dangos į švenčiausiąją. Jas uždegs Aaronas kiekvieną vakarą ir prižiūrės, kad jos degtų iki ryto Viešpaties akivaizdoje. Ši tarnystė bus amžinas įstatymas visoms jūsų kartoms.

Lvt 24 4 Lempos stovės ant žvakidės iš gryno aukso Viešpaties akivaizdoje.

Lvt 24 5 Imk smulkių miltų ir iš jų iškepk dvylika duonos kepalėlių, kiekvieną iš dviejų dešimtųjų efos,

Lvt 24 6 juos padėk ant gryno aukso stalo Viešpaties akivaizdoje dviem eilėm, po šešis kiekvienoje eilėje.

Lvt 24 7 Ant kiekvienos eilės padėk tyriausių smilkalų, kad jie būtų ant duonos, kuri sudeginama kaip atminimas Viešpačiui.

Lvt 24 8 Kas savaitę ji bus keičiama. Izraelitams tai bus amžinas įstatymas.

Lvt 24 9 Visa tai priklausys Aaronui ir jo sūnams, jie valgys ją šventoje vietoje, nes tai švenčiausias dalykas iš Viešpaties deginamųjų aukų pagal amžinąjį įstatymą".

Lvt 24 10 Izraelitės moters sūnus, kurio tėvas buvo egiptietis, susiginčijo su izraelitu stovykloje.

Lvt 24 11 Jį atvedė pas Mozę, kadangi jis piktžodžiavo ir keikė Dievą. Jo motina buvo Šelomita, Dibrio duktė iš Dano giminės.

Lvt 24 12 Jį uždarė ir laukė Viešpaties nurodymo.

Lvt 24 13 Viešpats įsakė Mozei:

Lvt 24 14 "Išvesk piktžodžiautoją iš stovyklos. Visi, kurie girdėjo jį piktžodžiaujant, teuždėdavo savo rankas ant jo galvos, o visi žmonės teužmuša jį akmenimis.

Lvt 24 15 Izraelitams sakyk: 'Kas keikia Dievą, atsakys už savo nusikaltimą.

Lvt 24 16 Kas piktžodžiaus Viešpaties vardui, turės mirtį - jis bus užmuštas akmenimis, ar jis bus vietinis, ar ateivis. Kas piktžodžiaus Viešpaties vardui, bus baudžiamas mirtimi.

Lvt 24 17 Kas nužudo žmogų, taip pat turi mirtį.

Lvt 24 18 Jei kas užmuša gyvulį, atlygins gyvuliu už gyvulį.

Lvt 24 19 Kas sužalotų savo artimą, jam bus padaryta taip, kaip jis padarė: sulaužymas už sulaužymą, akis už akį, dantis už dantį.

Lvt 24 20 Užmušęs gyvulį, atlygins; užmušęs žmogų, bus baudžiamas mirtimi.

Lvt 24 21 Tas pats įstatymas galioja ateiviui ir vietiniam, nes Aš esu Viešpats, jūsų Dievas' ".

Lvt 24 22 Po to izraelitai išvedė piktžodžiautoją iš stovyklos ir užmušė jį akmenimis. Jie padarė, kaip Viešpats įsakė Mozei.

Lvt	25	1	Viešpats kalbėjo Mozei Sinajaus kalne:
Lvt	25	2	"Sakyk izraelitams, kad, įėję į šalį, kurią jiems duosiu, septintaisiais metais leisti žemei ilsėtis.
Lvt	25	3	Šešerius metus apsėkite dirvą, karpykite vynuogyną ir rinkite vaisius.
Lvt	25	4	Septintieji metai bus sabato poilsis žemei, metai, paskirti Viešpačiui. Tada laukų neapsėkite ir vynuogyno nekarpykite.
Lvt	25	5	Ką žemė savaime užaugins, nepjaukite ir vynuogių nuo neapkarpytų vynmedžio šakelių nerinkite, nes tai yra poilsio metai žemei.
Lvt	25	6	Maistas jums, tarnams, tarnaitėms, samdiniams ir ateiviams, kurie pas jus gyvena,
Lvt	25	7	taip pat jūsų gyvuliams bus visa, kas savaime užaugs.
Lvt	25	8	Skačiuok septynis kartus po septynerius metus, iš viso keturiasdešimt devynerius metus.
Lvt	25	9	Paskutinių metų septinto mėnesio dešimtą dieną, sutaikinimo dieną, trimi tuokite visame krašte
Lvt	25	10	ir paskelbkite, kad penkiasdešimtieji metai yra jubiliejaus metai ir visiems krašto gyventojams suteikiama laisvė. Kiekvienas turės teisę atgauti nuosavybę ir grįžti į savo šeimą.
Lvt	25	11	Nesėkite ir nepjaukite, kas savaime užaugs dirvose, uogų nerinkite neapkarpytuose vynuogynuose,
Lvt	25	12	nes tai iškilmingi jubiliejaus metai. Valgykite tai, kas savaime užaugs.
Lvt	25	13	Jubiliejaus metais kiekvienas atgaus savo buvusią nuosavybę.
Lvt	25	14	Parduodant ar perkant ką nors iš kaimyno, neskriauskite vienas kito,
Lvt	25	15	bet pirkite, atsižvelgdami į metų skaičių, praėjusį nuo jubiliejaus metų.
Lvt	25	16	Kuo daugiau bus likę derliaus metų, tuo aukštesnė bus kaina; kuo mažiau derliaus metų, tuo mažesnė bus pardavimo kaina, nes jis tau parduos pagal pjūčių skaičių.
Lvt	25	17	Neskriauskite vienas kito, būkite sąžiningi, nes Aš esu Viešpats, jūsų Dievas.
Lvt	25	18	Laikykitės mano įsakymų ir paliepimų, vykdykite juos, kad gyventumėte be baimės
Lvt	25	19	ir žemė duotų vaisių, kuriais pasisotintumėte ir laimingai gyventumėte.
Lvt	25	20	Gal klausite: 'Ką valgysime septintaisiais metais, jei nesėsime ir nerinksime vaisių?'
Lvt	25	21	Aš palaiminsiu šeštuosius metus, ir jie duos jums trejų metų derlių.
Lvt	25	22	Sėsite aštuntaisiais metais, maitinsitės turimomis atsargomis ligi devintųjų metų, kol naujas derlius užaugs.
Lvt	25	23	Žemė nebus parduodama visam laikui, nes ji mano, o jūs esate tik svečiai ir ateiviai.
Lvt	25	24	Todėl visa jūsų žemė bus parduodama su išpirkimo teise.
Lvt	25	25	Jei suvargęs tavo brolis parduotų nuosavybės dalį, jo giminaitis gali ją išpirkti.
Lvt	25	26	O jei jis neturėtų giminaičio, bet pats galėtų išpirkti,
Lvt	25	27	bus nustatyta kaina už tą laiką, kai ji buvo parduota, o kas lieka, sugrąžins pirkėjui, ir taip atgaus savo nuosavybę.
Lvt	25	28	Jei neturės reikiamos sumos žemei išpirkti, pirkėjas turės, ką nupirko, ligi jubiliejaus metų; tais metais nuosavybė sugrįš pirmajam šeiminkui.
Lvt	25	29	Kas parduotų namus miesto ribose, tam bus leista išsipirkti juos per vienerius metus.
Lvt	25	30	Jei neišsipirks per metus, jie pasiliks pirkėjui ir jo palikuonims; jų nereikės grąžinti jubiliejaus metais.
Lvt	25	31	O jei namai būtų kaime, kuris neturi apsaugos sienų, bus parduodami kaip laukai; jei nebus išpirkti anksčiau, jubiliejaus metais sugrįš buvusiam savininkui.
Lvt	25	32	Levitų namai, esantys jų miestuose, visada gali būti išpirkti.
Lvt	25	33	Jei nebus išpirkti, jubiliejaus metais sugrįš savininkams, nes namai levitų miestuose yra jų nuosavybė tarp izraelitų.
Lvt	25	34	Jų priemiesčio laukai neparduodami, nes tai jų amžina nuosavybė.
Lvt	25	35	Jei tavo brolis izraelitas taptų beturčiu, jį priimk ir juo rūpinkis, nors jis tau būtų svetimas.
Lvt	25	36	Neimk iš jo palūkanų, bijok Dievo. Tegul tavo brolis gyvena pas tave.
Lvt	25	37	Neskolink jam pinigų už palūkanas ir neduok maisto, siekdamas pasipelnyti.
Lvt	25	38	Aš, Viešpats, jūsų Dievas, kuris jus išvedžiau iš Egipto šalies, kad jums duotčiau Kanaano žemę ir būčiau jūsų Dievas.
Lvt	25	39	Jei vargo priverstas tavo brolis pats tau parsiduotų, nesielk su juo kaip su vergu.
Lvt	25	40	Tetarnauja jis tau kaip samdinytis ir įnamis ligi jubiliejaus metų.
Lvt	25	41	Tuomet jis su savo vaikais grįš pas savo giminę į tėvų namus.
Lvt	25	42	Izraelitai yra mano tarnai, Aš juos išvedžiau iš Egipto; jie neturi

būti parduodami kaip vergai.

- Lvt 25 43 Neišnaudokit jų, bijokit Dievo.
- Lvt 25 44 Vergą ir vergę pirkite iš aplink jus esančių tautų,
- Lvt 25 45 iš ateivių, pasilikusių gyventi tarp jūsų, ir iš jūsų žemėje gimusių
vergų; šiuos galėsite turėti vergais.
- Lvt 25 46 Juos galėsite palikti kaip paveldėjimą savo palikuonims per amžius.
Savo brolių izraelitų nespaukite be gailesčio.
- Lvt 25 47 Jei tarp jūsų pralobtų ateivis ar svetimtautis ir jam ar kuriam nors
iš jo palikuonių parsiduotų nuskurdęs tavo brolis,
- Lvt 25 48 jis galės būti išpirktas. Jei norės, jį galės išpirkti kas nors iš jo
brolių:
- Lvt 25 49 dėdė, brolėnas arba artimas giminaitis; o jei pajėgs, ir jis pats
galės išsipirkti.
- Lvt 25 50 Jis skaitys metus nuo parsidavimo ligi jubiliejaus metų ir atskaitys
iš sumos, už kurią buvo parsidavęs, lyg būtų buvęs samdinys.
- Lvt 25 51 Jei bus likę daug metų ligi jubiliejaus, pagal juos atsilygins
šeimininkui.
- Lvt 25 52 Jei metų skaičius mažesnis, apskaičiuos su juo pagal likusių metų
skaičių ir sumokės išpirkimo kainą.
- Lvt 25 53 Jis turi būti kaip samdinys visus tuos metus ir šeimininkas nesielgs
su juo be gailesčio tavo akivaizdoje.
- Lvt 25 54 O jei jis nebus išpirktas, jis išeis jubiliejaus metais kartu su savo
vaisiais.
- Lvt 25 55 Izraelitai yra mano tarnai, kuriuos išvedžiau iš Egipto. Aš esu
Viešpats, jūsų Dievas".
- Lvt 26 1 "Nedirbkite sau statų nei drožinių, nestatykite savo žemėje statulų
nei akmeninių atvaizdų ir jų negarbinkite, nes Aš esu Viešpats, jūsų Dievas.
- Lvt 26 2 Švęskite sabatus ir gerbkite mano šventyklą. Aš esu Viešpats.
- Lvt 26 3 Jei elgsitės pagal mano įstatymus, laikysitės jų ir juos vykdysite,
- Lvt 26 4 duosiu jums lietaus tinkamu metu, ir žemė duos derlių, ir medžiai bus
pilni vaisių.
- Lvt 26 5 Javų kūlimas tęsis ligi vynuogių rinkimo ir vynuogių rinkimas–ligi
sėjos; valgysite duonos sočiai ir gyvensite saugiai krašte.
- Lvt 26 6 Aš duosiu taiką jūsų žemei ir jūs gulsite nieko nebijodami. Pašalinsiu
plėšriuosius žvėris ir karo nebus jūsų krašte.
- Lvt 26 7 Vysite priešus, ir jie kris jūsų akivaizdoje.
- Lvt 26 8 Penkiese vysite šimtą, ir šimtas–dešimt tūkstančių; jūsų priešai kris
nuo kardo.
- Lvt 26 9 Aš pažvelgsiu į jus, padarysiu jus vaisingus ir padauginsiu jus. Aš
patvirtinsiu su jumis savo sandorą.
- Lvt 26 10 Metų derliaus užteks iki naujos pjūties; likutį turėsite pašalinti,
kad turėtumėte vietos naujam derliui.
- Lvt 26 11 Gyvensiu tarp jūsų ir mano siela nesibjaurės jumis.
- Lvt 26 12 Vaikščiosiu tarp jūsų ir būsiu jūsų Dievas, o jūs būsite mano tauta.
- Lvt 26 13 Aš, Viešpats, jūsų Dievas, kuris jus išvedžiau iš Egipto žemės, kad
nevergautumėte. Aš sutraukiau jūsų jungo pančius, kad jūs vaikšiotumėte atsitiesę.
- Lvt 26 14 O jei manęs neklausysite ir nevykdysite mano įsakymų,
- Lvt 26 15 niekinsite mano įstatymus, nenorėdami daryti to, kas mano įsakymu, ir
taip sulaužysite mano sandorą.
- Lvt 26 16 Štai ką Aš jums padarysiu: išgąstis ir ligos apakins ir naikins jus.
Veltui sėsite, nes derlių suvalgys jūsų priešai.
- Lvt 26 17 Atgrėšiu į jus savo veidą, ir jūs būsite žudomi savo priešų
aki vaizdoje. Jus pavergs tie, kurių jūs nekenčiate, ir jūs bėgsite niekam jūsų nevejant.
- Lvt 26 18 O jei ir tada neklausysite, padidinsiu jums bausmę septyneriopai
- Lvt 26 19 ir palaušiu jūsų išdidumą. Dangų virš jūsų padarysiu kaip geležį ir
žemę–kaip varį.
- Lvt 26 20 Niekais nueis jūsų darbas: žemė neduos derliaus ir medžiai neneš
vaisių.
- Lvt 26 21 Jei ir toliau man priešinsitės ir nenorėsite klausyti, dar
septyneriopai padidinsiu jums bausmę pagal jūsų nuodėmes.
- Lvt 26 22 Siųsiu laukinius žvėris, ir jie žudys jūsų vaikus ir gyvulius taip,
kad keliai ištuštės.
- Lvt 26 23 O jei ir tada nesikeisite ir vis priešinsitės,
- Lvt 26 24 tai ir Aš jums priešinsiuos ir bausiu jus dar septynis kartus
stipriau;
- Lvt 26 25 leisiu kardui naikinti jus už sandoros laužymą. Kai subėgsite į
miestus, siųsiu marą, ir jūs būsite priversti pasiduoti priešui.
- Lvt 26 26 Kai Aš sulaužysiu jūsų duonos ramstį, dešimt moterų keps duoną vienoje
krosnyje ir dalins ją pagal svorį; valgysite ir nepasitinsite.
- Lvt 26 27 O jei ir tada manęs neklausysite ir priešinsitės,
- Lvt 26 28 tai mano bausmė bus dar septyneriopai didesnė negu anksčiau.
- Lvt 26 29 Tada jūs valgysite savo sūnų ir dukterų kūnus.

Lvt	26	30	Išardysiu jūsų statų garbinimo aukštąsias vietas ir numesiu jūsų lavonus ant jūsų statų liekanų, ir bjaurėsiuos jumis.
Lvt	26	31	Jūsų miestus paversiu tyrais, šventyklas padarysiu tuščias ir daugiau nebepriimsiu jūsų aukų.
Lvt	26	32	Sunaikinsiu jūsų kraštą taip, kad net jūsų priešai, kurie jame gyvens, stebėsis.
Lvt	26	33	Karais jus išsklaidysiu tarp tautų; jūsų kraštas bus paverstas dykuma, miestai sugriauti.
Lvt	26	34	Tada žemė džiaugsis sabato poilsiu, kai bus apleista jums esant priešų žemėje.
Lvt	26	35	Ji ilsėsis, kol bus apleista, nes nepailsėjo jūsų sabato metu, kai joje gyvenote.
Lvt	26	36	Priešų krašte išlikusiųjų širdis pripildysiu baime; juos gąsdins krintančio lapo šlamėjimas ir jie bėgs kaip nuo kardo niekam nesivejant,
Lvt	26	37	ir sukniubs vieni ant kitų, lyg bėgdami iš kovos lauko. Niekas iš jūsų nedrįs priešintis,
Lvt	26	38	žūsitate išsklaidyti priešų tautose, ir svetima žemė jus sunaikins.
Lvt	26	39	Išlikusieji merdės priešų žemėje ir kentės už savo tėvų ir savašias nuodėmes,
Lvt	26	40	kol neišpažins savųjų ir savo tėvų nedorybių ir nusikaltimų ir kad jie priešinosi man,
Lvt	26	41	už ką Aš priešinausi jiems ir išvedžiau juos į priešų žemę. Jei jų neapipjaustytos širdys nusižemins ir priims bausmę už savo kaltes,
Lvt	26	42	Aš prisiminsiu sandorą, kurią padariau su Jokūbu, Izaoku ir Abraomu, ir prisiminsiu žemę,
Lvt	26	43	kuri jų palikta džiaugiasi sabato poilsiu. Jie gi atsiitrauks nuo savo nuodėmių, kai supras, kad buvo atmetę mano įsakymus ir paniekinę įstatymus.
Lvt	26	44	Tačiau, jiems esant priešų žemėje, Aš neišsižadėsiu jų ir nesibjaurėsiu taip, kad jie būtų visiškai sunaikinti, ir savo sandoros su jais neišardysiu. Aš esu Viešpats, jų Dievas.
Lvt	26	45	Tada atsiminsiu dėl jų sandorą, kurią sudariau su jų protėviais, kai juos išvedžiau iš Egipto, kad būčiau jų Dievas, nes Aš esu Viešpats".
Lvt	26	46	Šituos nuostatus ir įstatymus izraelitams Viešpats davė per Mozę Sinajaus kalne.
Lvt	27	1	viešpats kalbėjo Mozei:
Lvt	27	2	"Sakyk izraelitams: 'Jei kas padarytų įžadą ir pasižadėtų tarnauti Dievui, mokės nustatytą kainą.
Lvt	27	3	Vyras nuo dvidešimties ligi šešiasdešimties metų mokės penkiasdešimt šekelių sidabro pagal šventyklos šekelį;
Lvt	27	4	moteris-trisdešimt.
Lvt	27	5	Vyras nuo penkerių ligi dvidešimties metų-dvidešimt šekelių sidabro, o moteris-dešimt.
Lvt	27	6	Už berniuką nuo vieno mėnesio ligi penkerių metų-penkis šekelius sidabro, už mergaitę-tris.
Lvt	27	7	Vyras šešiasdešimties metų ir vyresnis mokės penkiolika šekelių sidabro, moteris-dešimt.
Lvt	27	8	Jei bus beturtis ir paskirtos sumos negalės sumokėti, kreipsis į kunigą, kuris nustatys, kiek tas asmuo gali duoti.
Lvt	27	9	Jei kas pažadėtų duoti gyvulį, tinkamą aukoti viešpačiui, tai tas pažadėtasis gyvulys
Lvt	27	10	negalės būti pakeistas nei geresniu, nei blogesniu. O jei pakeistų, ir pakeistas, ir pirmų priklausys viešpačiui.
Lvt	27	11	Jei kas pažadėtų duoti nešvarų gyvulį, kuris netinka aukai viešpačiui, jis bus atvestas pas kunigą,
Lvt	27	12	kuris nuspręs, ar jis tinka, ir nustatys jo kainą.
Lvt	27	13	Jei aukojantis norės jį išpirkti, pridės prie įkainojimo sumos dar penktą dalį.
Lvt	27	14	Jei kas pažadėtų aukoti namus, pašvęsdamas juos viešpačiui, kunigas apžiūrės, ar jie tinkami, ir nustatys jų vertę.
Lvt	27	15	O jei aukotojas norėtų juos išpirkti, pridės prie nustatytos sumos dar penktą dalį ir namai bus jo.
Lvt	27	16	Jei kas pažadėtų aukoti savo paveldėtą žemę, pašvęsdamas ją viešpačiui, jos vertė bus nustatyta pagal sėją. Jei žemė apsėjama vienu homeru miežių, ji bus įkainota penkiasdešimt šekelių sidabro.
Lvt	27	17	Jei jis pašvenčia dirvą tuojuo po jubiliejaus metų, jos vertė bus visa.
Lvt	27	18	O jei ji pašvenčiama kuriam laikui praėjus po jubiliejaus metų, kunigas apskaičiuos jos vertę pagal metų skaičių, likusį ligi jubiliejaus metų.
Lvt	27	19	Jei aukotojas panorės išpirkti ją, pridės penktą dalį prie paskirtos kainos ir ją atsiims.
Lvt	27	20	Jei nenorėtų išpirkti ir ji bus parduota kitam, aukotojas nebegalės vėliau jos išpirkti,

Lvt	27	21	nes, atėjus jubiliejaus metams, ji bus pašvęsta viešpačiui, o pašvęsti dalykai priklauso kunigams.
Lvt	27	22	Jei pirktinė, o ne paveldėta dirva būtų pažadėta viešpačiui,
Lvt	27	23	kunigas apskaičiuos jos vertę pagal skaičių metų ligi jubiliejaus, ir aukotojas tą sumą paaukos viešpačiui.
Lvt	27	24	Jubiliejaus metais ji grįš pirmajam savininkui, kuris ją valdė kaip savo paveldo dalį.
Lvt	27	25	Kiekvienas įkainojimas bus daromas pagal šventyklos šekelį. Šekelį sudaro dvidešimt gerų.
Lvt	27	26	Pirmagimių gyvulių, kurie priklauso viešpačiui, niekas negalės pašvęsti: ar tai bus jautis, ar avis, -jie yra Viešpaties.
Lvt	27	27	Jei gyvulys yra nešvarus, aukotojas išpirks jį pagal įkainojimą ir pridės penktą kainos dalį; jei išpirkti nenorėtų, bus parduotas už tiek, kiek buvo įkainotas.
Lvt	27	28	Visa, kas viešpačiui pašvęsta, -ar tai žmogus, ar gyvulys, ar dirva-nebus parduodama ir negali būti išpirkta. Visi viešpačiui pašvęsti dalykai yra Jo.
Lvt	27	29	Nieko iš žmonių, kurie yra pašvęsti, negalima išpirkti, bet jie turi mirti.
Lvt	27	30	Visos javų ir vaisių derliaus dešimtinės yra Viešpaties ir Jam priklauso.
Lvt	27	31	Jei kas norėtų išpirkti savo dešimtines, pridės penktą jų vertės dalį.
Lvt	27	32	Galvijų, avių, ožkų ir viso, kas piemenų ganoma, kiekviena dešimta galva bus pašvęsta viešpačiui.
Lvt	27	33	Gyvuliai nebus atrenkami ir nebus vienas kitų pakeičiami. Jei kas pakeistų, tai abu gyvuliai bus pašvęsti viešpačiui ir nebus išperkami".
Lvt	27	34	Šituos įsakymus Viešpats davė Mozei dėl Izraelio vaikų Sinajaus kalne.
Nmb	1	1	Antraisiais metais, izraelitams išėjus iš Egipto, antro mėnesio pirmą dieną Viešpats kalbėjo Mozei Sinajaus dykumoje susitikimo palapinėje:
Nmb	1	2	"Suskaičiuokite visus izraelitų vyrus pagal jų kilmę ir šeimas,
Nmb	1	3	visus dvidešimties metų ir vyresnius vyrus, tinkamus karui. Tu ir Aaronas suskaičiuokite juos pagal jų būrius.
Nmb	1	4	Jums padės kiekvienos giminės vyresnieji.
Nmb	1	5	Jų vardai: iš Rubeno-Šedeūro sūnus Elicūras,
Nmb	1	6	iš Simeono-Cūrišadajo sūnus Šelumielis,
Nmb	1	7	iš Judo-Aminadabo sūnus Naasonas,
Nmb	1	8	iš Isacharo-Cuaro sūnus Netanelis,
Nmb	1	9	iš Zabulono-Helono sūnus Eliabas,
Nmb	1	10	iš Juozapo sūnų: iš Efraimo-Amihudo sūnus Elišama ir iš Manaso-Pedacūro sūnus Gamelielis,
Nmb	1	11	iš Benjamino-Gideonio sūnus Abidanas,
Nmb	1	12	iš Dano-Amišadajo sūnus Ahiezeras,
Nmb	1	13	iš Ašero-Ochrano sūnus Pagielis,
Nmb	1	14	iš Gado-Deuelio sūnus Eljasafas,
Nmb	1	15	iš Neftalio-Enano sūnus Ahyra".
Nmb	1	16	Šitie yra tautos išrinktieji, atskirų giminių kunigaikščiai ir Izraelio tūkstančių vadai.
Nmb	1	17	Mozė ir Aaronas su šiais išvardintais vyrais
Nmb	1	18	antrojo mėnesio pirmą dieną surinko vyrus pagal jų gimines ir šeimas, visus turėjusius dvidešimt metų ir vyresnius,
Nmb	1	19	kaip Viešpats buvo įsakęs Mozei, ir suskaičiavo juos Sinajaus dykumoje.
Nmb	1	20	Izraelio pirmagimio Rubeno giminės vyrų, dvidešimties metų ir vyresnių, tinkančių eiti į karą, pagal jų kilmę ir šeimas
Nmb	1	21	buvo suskaičiuota keturiasdešimt šeši tūkstančiai penki šimtai.
Nmb	1	22	Iš Simeono sūnų vyrų, dvidešimties metų ir vyresnių, tinkančių eiti į karą, pagal jų kilmę ir šeimas
Nmb	1	23	buvo suskaičiuota penkiasdešimt devyni tūkstančiai trys šimtai.
Nmb	1	24	Iš Gado sūnų vyrų, dvidešimties metų ir vyresnių, tinkančių eiti į karą, pagal jų kilmę ir šeimas
Nmb	1	25	buvo suskaičiuota keturiasdešimt penki tūkstančiai šeši šimtai penki asdešimt.
Nmb	1	26	Iš Judo sūnų vyrų, dvidešimties metų ir vyresnių, tinkančių eiti į karą, pagal jų kilmę ir šeimas
Nmb	1	27	buvo suskaičiuota septyniasdešimt keturi tūkstančiai šeši šimtai.
Nmb	1	28	Iš Isacharo sūnų vyrų, dvidešimties metų ir vyresnių, tinkančių eiti į karą, pagal jų kilmę ir šeimas
Nmb	1	29	buvo suskaičiuota penkiasdešimt keturi tūkstančiai keturi šimtai.
Nmb	1	30	Iš Zabulono sūnų vyrų, dvidešimties metų ir vyresnių, tinkančių eiti į karą, pagal jų kilmę ir šeimas
Nmb	1	31	buvo suskaičiuota penkiasdešimt septyni tūkstančiai keturi šimtai.
Nmb	1	32	Iš Juozapo giminės, Efraimo sūnų vyrų, dvidešimties metų ir vyresnių, tinkančių eiti į karą, pagal jų kilmę ir šeimas
Nmb	1	33	buvo suskaičiuota keturiasdešimt tūkstančių penki šimtai.

Nmb	1	34	Iš Manaso sūnų vyrų, dvidešimties metų ir vyresnių, tinkančių eiti į
kara, pagal jų kilmę ir			šeimas
Nmb	1	35	buvo suskaičiuota trisdešimt du tūkstančiai du šimtai.
Nmb	1	36	Iš Benjamino sūnų vyrų, dvidešimties metų ir vyresnių, tinkančių eiti
į kara, pagal jų kilmę ir			šeimas
Nmb	1	37	buvo suskaičiuota trisdešimt penki tūkstančiai keturi šimtai.
Nmb	1	38	Iš Dano sūnų vyrų, dvidešimties metų ir vyresnių, tinkančių eiti į
kara, pagal jų kilmę ir			šeimas
Nmb	1	39	buvo suskaičiuota šešiasdešimt du tūkstančiai septyni šimtai.
Nmb	1	40	Iš Ašero sūnų vyrų, dvidešimties metų ir vyresnių, tinkančių eiti į
kara, pagal jų kilmę ir			šeimas
Nmb	1	41	buvo suskaičiuota keturiasdešimt vienas tūkstantis penki šimtai.
Nmb	1	42	Iš Neftalio sūnų vyrų, dvidešimties metų ir vyresnių, tinkančių eiti į
kara, pagal jų kilmę ir			šeimas
Nmb	1	43	buvo suskaičiuota penkiasdešimt trys tūkstančiai keturi šimtai.
Nmb	1	44	Tai vyrai, kuriuos suskaičiavo Možė, Aaronas ir dvylika Izraelio
vyresniųjų, kiekvieną pagal jų kilmę, giminę ir šeimas,			
Nmb	1	45	dvidešimties metų ir vyresni, tinkantys eiti į kara.
Nmb	1	46	Iš viso jų buvo suskaičiuota šeši šimtai trys tūkstančiai penki šimtai
penkiasdešimt.			
Nmb	1	47	Nebuvo priskaičiuoti tik levitai,
Nmb	1	48	nes viešpats kalbėjo Mozei:
Nmb	1	49	"Levio giminės vyrų neskaičiuok kartu su Izraelio sūnumis,
Nmb	1	50	bet paskirk juos šventai tarnystei prie Susitikimo palapinės. Jie
nešios palapinę ir visus			jos daiktus ir tarnaus prie jos bei gyvens aplink palapinę.
Nmb	1	51	Keliantis į kitą vietą, levitai išardys palapinę, o sustojus-vėl
išties ją. Jei kas pašalinis prisiartintų prie jos, bus baudžiamas mirtimi.			
Nmb	1	52	Izraelitai statys savo palapines kiekvienas savoje stovykloje bei
jiems paskirtoje vietoje,			
Nmb	1	53	o levitai statys savo palapines aplink Susitikimo palapinę, kad
Izraelio vaikai neiššauktų mano rūstybės. Levitai eis sargybą prie Susitikimo palapinės".			
Nmb	1	54	Izraelitai padarė visą, ką Viešpats buvo įsakęs Mozei.
Nmb	2	1	Viešpats kalbėjo Mozei ir Aaronui:
Nmb	2	2	"Izraelitai privalo ištiesti savo palapines aplink Sandoros palapinę
pagal giminės eilę, kiekviena giminė su savo vėliava.			
Nmb	2	3	Rytų pusėje savo būrių palapines išties Judas, jo vadas yra Aminadabo
sūnus Naasonas.			
Nmb	2	4	Jo giminės vyrų, tinkančių eiti į kara, yra septyniasdešimt keturi
tūkstančiai šeši šimtai.			
Nmb	2	5	Šalia jo įrengs savo stovyklą Isacharo giminė, jos vadas yra Cuaro
sūnus Netanelis.			
Nmb	2	6	Jo karių yra penkiasdešimt keturi tūkstančiai keturi šimtai.
Nmb	2	7	Zabulono giminės vadas yra Helono sūnus Eliabas.
Nmb	2	8	Jo giminės vyrų, tinkančių karui, yra penkiasdešimt septyni
tūkstančiai keturi šimtai.			
Nmb	2	9	Viso Judo stovykloje yra šimtas aštuoniasdešimt šeši tūkstančiai
keturi šimtai vyrų. Jie			eis pirmieji.
Nmb	2	10	Pietinėje pusėje Rubeno stovyklai vadovaus Šedeūro sūnus Elicūras.
Nmb	2	11	Jo vyrų, tinkančių karui, yra keturiasdešimt šeši tūkstančiai penki
šimtai.			
Nmb	2	12	Šalia jo įrengs stovyklą Simeono giminė, kurios vadas yra Cūrišadajo
sūnus Šelumielis.			
Nmb	2	13	Jo tinkančių karui vyrų skaičius yra penkiasdešimt devyni tūkstančiai
trys šimtai.			
Nmb	2	14	Gado giminės vadas yra Deuelio sūnus Eljasafas.
Nmb	2	15	Jo karių skaičius yra keturiasdešimt penki tūkstančiai šeši šimtai.
Nmb	2	16	Viso Rubeno stovykloje yra šimtas penkiasdešimt vienas tūkstantis
keturi šimtai penkiasdešimt vyrų. Rubeno būriai eis antri.			
Nmb	2	17	Levitai žygiuos viduryje ir neš Susitikimo palapinę. Jie eis ta
tvarka, kaip apsi stoja,			kiekvienas prie savo vėliavos.
Nmb	2	18	Vakaruose bus Efraimo sūnų stovykla. Jų vadas yra Amihudo sūnus
Elišama.			
Nmb	2	19	Jo vyrų, tinkančių eiti į kara, yra keturiasdešimt tūkstančių penki
šimtai.			
Nmb	2	20	Šalia jų bus Manaso giminė. Jos vadas yra Pedacūro sūnus Gamelielis.
Nmb	2	21	Jo vyrų, tinkančių karui, yra trisdešimt du tūkstančiai du šimtai.
Nmb	2	22	Benjamino giminės vadas yra Gideonio sūnus Abidanas.
Nmb	2	23	Jo vyrų, tinkančių karui, yra trisdešimt penki tūkstančiai keturi
šimtai.			
Nmb	2	24	Viso Efraimo stovykloje yra šimtas aštuoni tūkstančiai šimtas karių.
Efraimo būriai eis treči.			
Nmb	2	25	Šiaurėje bus Dano stovykla. Jos vadas yra Amišadajo sūnus Ahiezeras.

Nmb	2	26	Jo vyrų, tinkančių karui, yra šešiasdešimt du tūkstančiai septyni šimtai.
Nmb	2	27	Šalia jo išties savo palapines Ašero giminė, kurios vadas yra Ochranos sūnus Pagielis.
Nmb	2	28	Jo vyrų, tinkančių karui, yra keturiasdešimt vienas tūkstantis penki šimtai.
Nmb	2	29	Šalia jų stovyklaus Neftalio giminė. Jos vadas yra Enano sūnus Ahyra.
Nmb	2	30	Jo vyrų, tinkančių karui, yra penkiasdešimt trys tūkstančiai keturi šimtai.
Nmb	2	31	Viso Dano stovykloje yra šimtas penkiasdešimt septyni tūkstančiai šeši šimtai karių. Jie eis paskutiniai.
Nmb	2	32	Visų izraelitų vyrų pagal jų gimines, šeimas bei kariuomenės būrius buvo šeši šimtai trys tūkstančiai penki šimtai penkiasdešimt.
Nmb	2	33	Levitai nebuvo suskaičiuoti kartu su izraelitais, kaip viešpats įsakė Mozei.
Nmb	2	34	Izraelitai viską padarė taip, kaip viešpats įsakė. Jie sustodavo ir žygiuodavo būriais, giminėmis ir šeimomis.
Nmb	3	1	Tuo metu, kai viešpats kalbėjo Sinajaus kalne, Aarono ir Mozės palikuonys buvo:
Nmb	3	2	Aaronas pirmagimis sūnus Nadabas ir Abihuvos, Eleazaras bei Itamaras.
Nmb	3	3	Jie buvo patepti ir pašventinti kunigų tarnystei.
Nmb	3	4	Bet Nadabas ir Abihuvos, aukoję svetimą ugnį viešpačiui Sinajaus dykumoje, mirė, nepalikdami vaikų. Aaronui gyvam esant, kunigų tarnystę ėjo Eleazaras ir Itamaras.
Nmb	3	5	Viešpats kalbėjo Mozei:
Nmb	3	6	"Pakviesk Levio giminę pas kunigą Aaroną, kad jam tarnautų.
Nmb	3	7	Jie atliks visus darbus, susijusius su Susitikimo palapine,
Nmb	3	8	prižiūrės jos daiktus ir tarnaus prie palapinės tarp Izraelio vaikų.
Nmb	3	9	Atiduok levitus Aaronui ir jo sūnams; jie visi yra atiduoti jam iš Izraelio vaikų.
Nmb	3	10	Aaroną ir jo sūnus paskirk kunigais. Jei kas iš pašalinių artinsis, bus baudžiamas mirtimi.
Nmb	3	11	Viešpats kalbėjo Mozei:
Nmb	3	12	"Aš paėmiau levitus izraelitų pirmagimių vietoje.
Nmb	3	13	Kiekvienas pirmagimis yra mano nuo to laiko, kai išsūdžiau pirmagimius Egipte; tuomet pašvenčiau sau izraelitų ir jų gyvulių pirmagimius. Jie yra mano. Aš esu Viešpats".
Nmb	3	14	Izraelitams esant Sinajaus dykumoje, viešpats kalbėjo Mozei:
Nmb	3	15	"Suskačiuok levitus pagal jų šeimas, visus vyriškos giminės asmenis, nuo vieno mėnesio amžiaus".
Nmb	3	16	Mozė suskaitė juos, kaip viešpats buvo įsakęs.
Nmb	3	17	Štai Levio sūnų vardai: Geršonas, Kehatas ir Meraris.
Nmb	3	18	Geršono sūnūs: Libnis ir Šimis.
Nmb	3	19	Kehato sūnūs: Amramas ir Iccharas, Hebronas ir Uzielis.
Nmb	3	20	Merario sūnūs: Machlis ir Mušis. Tai yra Levio giminė pagal savo šeimas.
Nmb	3	21	Iš Geršono kilo dvi šeimos: libnių ir šimių.
Nmb	3	22	Jų, vyriškos lyties nuo vieno mėnesio amžiaus, suskaičiuota septyni tūkstančiai penki šimtai asmenų.
Nmb	3	23	Geršono šeimos turėjo statyti savo palapines už susitikimo palapinės vakarų pusėje,
Nmb	3	24	vadovaujami Laelio sūnaus Eljasafos.
Nmb	3	25	Jie buvo atsakingi už susitikimo palapinę, jos uždangalų, palapinės įėjimo užuolaidą,
Nmb	3	26	kiemo užkabas, įėjimo į kiemą užkabą, palapinės virves bei visus jos reikmenis.
Nmb	3	27	Kehato giminei priklausė amramų, iccharų, hebronų ir uzielitų šeimos. Tai yra kehato šeimos.
Nmb	3	28	Jų, vyriškos lyties nuo vieno mėnesio amžiaus, suskaičiuota aštuoni tūkstančiai šeši šimtai asmenų. Jie prižiūrėjo šventyklą.
Nmb	3	29	Kehato sūnų šeimos statydavo palapines pietinėje susitikimo palapinės pusėje.
Nmb	3	30	Jiems vadovavo Uzielio sūnus Elcafanas.
Nmb	3	31	Jie turėjo saugoti skryniją, stalą, žvakidę, aukurus, šventyklos indus, naudojamus tarnavimo metu, uždangą ir visus reikmenis.
Nmb	3	32	Levitų vadų vyriausias buvo Eleazaras, kunigo Aaronos sūnus. Jis prižiūrės tuos, kurie rūpinasi šventykla.
Nmb	3	33	Iš Merario yra kilusios machlių ir mušių šeimos.
Nmb	3	34	Jų, vyriškos lyties nuo vieno mėnesio amžiaus, buvo šeši tūkstančiai du šimtai asmenų.
Nmb	3	35	Jų vadas buvo Abihailos sūnus Čurielis, jų stovykla buvo šiaurinėje susitikimo palapinės pusėje.

Nmb	3	36	Jie saugojo palapinės lentas, kartis, stulpus, jų pakojus,
Nmb	3	37	kiemo stulpus, statomus aplinkui, su jų pakojaais, kuoleliais ir virvėmis.
Nmb	3	38	Priešais palapinę, rytinėje pusėje, pasistatydavo palapinę Mozė ir Aaronas su savo sūnumis. Jie saugojo šventyklą tarp Izraelio vaikų, nes jei prisiartintų kas iš pašalinių, turėjo būti baudžiamas mirtimi.
Nmb	3	39	Viešpačiui įsakius, Mozė ir Aaronas suskaitė visus levitus vyriškos lyties nuo vieno mėnesio amžiaus. Jų buvo dvidešimt du tūkstančiai asmenų.
Nmb	3	40	Viešpats tarė Mozei: "Dabar suskaičiuok visus izraelitų pirmagimius vyriškos lyties nuo vieno mėnesio amžiaus.
Nmb	3	41	Atskirk levitus man-Aš esu viešpats-vietoj visų Izraelio vaikų pirmagimių ir levitų gyvulius vietoj izraelitų galvijų pirmagimių".
Nmb	3	42	Mozė suskaitė izraelitų pirmagimius, kaip viešpats buvo įsakęs.
Nmb	3	43	Visų vyriškos lyties pirmagimių nuo vieno mėnesio amžiaus buvo dvidešimt du tūkstančiai du šimtai septyniasdešimt trys.
Nmb	3	44	Viešpats kalbėjo Mozei:
Nmb	3	45	"Imk levitus vietoje izraelitų pirmagimių ir levitų gyvulius vietoje izraelitų gyvulių. Levitai bus mano. Aš esu Viešpats.
Nmb	3	46	Išpirk du šimtus septyniasdešimt tris izraelitų pirmagimius, nes jų yra daugiau negu levitų;
Nmb	3	47	imk nuo kiekvieno penkis šekelius sidabro pagal šventyklos šekelį. Šekelis susideda iš dvidešimt gerų.
Nmb	3	48	Atiduok pinigų Aaronui ir jo sūnums už tuos, kurie viršija levitų skaičių".
Nmb	3	49	Mozė paėmė išpirkimo pinigų už tuos, kurie viršijo levitų skaičių,
Nmb	3	50	iš izraelitų pirmagimių paėmė pinigų: tūkstantį tris šimtus šešiasdešimt penkis šekelius sidabro pagal šventyklos šekelį.
Nmb	3	51	Juos atidavė Aaronui ir jo sūnums, vykdydamas viešpaties įsakymą.
Nmb	4	1	Viešpats kalbėjo Mozei ir Aaronui:
Nmb	4	2	"Suskačiuok Kehato sūnus levitus pagal jų kilmę ir šeimas,
Nmb	4	3	visus nuo trisdešimties iki penkiasdešimties metų amžiaus; jie prižiūrės Susitikimo palapinę.
Nmb	4	4	Tokios bus kehato pareigos Susitikimo palapinėje ir švenčiausiojoje.
Nmb	4	5	Aaronas ir jo sūnus, prieš iškeliaujant, nuims uždangą, kabančią prieš švenčiausiąją, ir ja apdengs Liudijimo skrynią,
Nmb	4	6	ant viršaus užties opšrų kailiais ir mėlynu audiniu, ir įvers kartis.
Nmb	4	7	Taip pat padėtinės duonos stalą apdengs mėlyna drobe, sudės smilkytuvus ir indus, taures ir puodelius geriamosioms aukoms pilti, o padėtinę duoną uždės viršuje,
Nmb	4	8	užties raudona drobe, kurią apdengs opšrų kailių uždangalu, ir įvers kartis.
Nmb	4	9	Ims mėlyną audinį, juo apdengs žvakidę, lempas, gnybtuvus, indus nuognaiboms ir visus aliejaus indus;
Nmb	4	10	taip įvynios į opšrų kailių uždangalą ir įvers kartis.
Nmb	4	11	Auksoinį aukurą apdengs mėlyna drobe, užties opšrų kailių uždangalu ir įvers kartis.
Nmb	4	12	visus apeigoms naudojamus daiktus įvynios į mėlyną audinį, ant viršaus užties opšrų kailių uždangalu ir uždės ant neštuvų.
Nmb	4	13	Iš aukuro išims pelenus ir jį apdengs violetine drobe.
Nmb	4	14	Sudėję visus reikmenis, kurie vartojami prie aukuro: indus anglims, šakutes, semtuvėlius ir dubenis, užties opšrų kailių uždangalu ir įvers kartis.
Nmb	4	15	Aaronui ir jo sūnums apdengus šventyklą ir visus jos daiktus, keliantis stovyklai, kehatai atėję juos paims. Jiems negalima prisiliesti prie šventų daiktų, kad nemirtų. Tai yra kehato pareiga Susitikimo palapinėje.
Nmb	4	16	Kunigo Aarono sūnus Eleazaras rūpinsis aliejumi lempoms, kvapniais smilkalais, padėtine duona, patepimo aliejumi ir viskuo, ko reikia šventyklos apeigoms, taip pat visais šventykloje esančiais daiktais".
Nmb	4	17	Viešpats kalbėjo Mozei ir Aaronui:
Nmb	4	18	"Neleiskite kehato giminei žūti.
Nmb	4	19	Tai darykite, kad jie liktų gyvi ir nemirtų, kai ateina prie šventų daiktų. Aaronas ir jo sūnus paskirs kiekvienam darbą, kas ką turi nešti.
Nmb	4	20	Jiems negalima žiūrėti, kas yra švenčiausiojoje, kol ji neapdengta, kad nenumirtų".
Nmb	4	21	Viešpats kalbėjo Mozei:
Nmb	4	22	"Suskačiuok taip pat Geršono sūnus pagal jų kilmę ir šeimas
Nmb	4	23	nuo trisdešimties iki penkiasdešimties metų amžiaus, visus, kurie tarnauja Sandomos palapinėje.
Nmb	4	24	Geršono pareigos yra:
Nmb	4	25	nešti palapinės uždangalus, užuolaidą, pakabintą Susitikimo palapinės įėjime,
Nmb	4	26	kiemo, kuris yra aplinkui aukurą ir palapinę, užkabas, virves ir prie jų naudojamus įrankius; tai yra jų tarnavimas.

Nmb	4	27	Geršonai neš, ką lieps Aaronas ir jo sūnūs. Darbai jiems bus nurodyti ir paskirstyti.
Nmb	4	28	Tokia bus Geršono sūnų tarnystė susitikimo palapinėje; jie bus kunigo Aarono sūnaus Itamaro žinioje.
Nmb	4	29	Suskaičiuok taip pat Merario sūnus pagal jų kilmę ir šeimas
Nmb	4	30	nuo trisdešimties ligi penkiasdešimties metų amžiaus, visus, kurie tarnauja susitikimo palapinėje.
Nmb	4	31	Jų darbas bus nešti palapinės lentas, jos užkaiščius, stulpus ir pakojus;
Nmb	4	32	taip pat kiemo stulpus, statomus aplinkui, jų pakojus, kuolelius, virves ir visus jų reikmenis. Kiekvienam paskirsite, ką jis turi nešti.
Nmb	4	33	Tai yra Merario sūnų giminės pareiga ir tarnystė susitikimo palapinėje; jie bus kunigo Aarono sūnaus Itamaro žinioje".
Nmb	4	34	Mozė, Aaronas ir vyresnieji suskaitė kehatus pagal jų kilmę
Nmb	4	35	nuo trisdešimties ligi penkiasdešimties metų amžiaus, kurie gali tarnauti susitikimo palapinėje.
Nmb	4	36	Jų buvo du tūkstančiai septyni šimtai penkiasdešimt.
Nmb	4	37	Juos suskaitė Mozė ir Aaronas, kaip viešpats buvo įsakęs Mozei.
Nmb	4	38	Buvo suskaičyta taip pat ir Geršono sūnus pagal jų kilmę ir šeimas
Nmb	4	39	nuo trisdešimties ligi penkiasdešimties metų amžiaus, kurie gali tarnauti susitikimo palapinėje.
Nmb	4	40	Jų buvo du tūkstančiai šeši šimtai trisdešimt.
Nmb	4	41	Geršono sūnus suskaitė Mozė ir Aaronas, kaip viešpats buvo įsakęs.
Nmb	4	42	Buvo suskaičyta taip pat ir Merario sūnus pagal jų kilmę ir šeimas
Nmb	4	43	nuo trisdešimties ligi penkiasdešimties metų amžiaus, kurie gali tarnauti susitikimo palapinėje.
Nmb	4	44	Jų buvo trys tūkstančiai du šimtai.
Nmb	4	45	Merario sūnus suskaitė Mozė ir Aaronas, kaip viešpats buvo įsakęs Mozei.
Nmb	4	46	visų levitų, kuriuos Mozė, Aaronas ir Izraelio vyresnieji suskaitė pagal jų kilmę ir šeimas
Nmb	4	47	nuo trisdešimties ligi penkiasdešimties metų amžiaus, galinčių tarnauti ir nešti susitikimo palapinę,
Nmb	4	48	buvo aštuoni tūkstančiai penki šimtai aštuoniasdešimt asmenų.
Nmb	4	49	Juos suskaitė Mozė, kaip viešpats buvo įsakęs, kiekvieną pagal jo tarnystę ir našta.
Nmb	5	1	viešpats kalbėjo Mozei:
Nmb	5	2	"Įsakyk izraelitams pašalinti iš stovyklos visus raupsuotus, visus turinčius plūdimą ir susitepusius mirusiu.
Nmb	5	3	Pašalinkite tokius vyrus ir tokias moteris, kad jie nesuteptų stovyklos, kurios viduryje Aš gyvenu".
Nmb	5	4	Izraelitai taip ir padarė, ir juos apgyvendino už stovyklos ribų, kaip viešpats buvo įsakęs Mozei.
Nmb	5	5	viešpats kalbėjo Mozei:
Nmb	5	6	"Sakyk izraelitams: 'Jei vyras ar moteris padarytų kurią nors nuodėmę, peržengtų viešpaties įsakymą ir taip nusikalstų,
Nmb	5	7	tai jis prisipažins kaltas ir atlygins tam, kuriam nusikalto, atiduos tą patį daiktą ir, be to, pridės penktą dalį jo vertės.
Nmb	5	8	O jei nebūtų to, kuriam nusikalto, atiduos viską viešpačiui, ir tai priklausys kunigui, neskaitant avino, kuris turi būti aukojamas, kad jis būtų sutaukintas.
Nmb	5	9	Visos aukos, kurias aukoja izraelitai, priklauso kunigui.
Nmb	5	10	Ką pavieniai asmenys aukoja šventykloje ir atiduoda kunigui, yra jo nuosavybė' ".
Nmb	5	11	viešpats kalbėjo Mozei:
Nmb	5	12	"Sakyk izraelitams: 'Jei kieno žmona nusidėtų, būdama neištikima savo vyrui,
Nmb	5	13	ir kitas vyras gulėtų su ja ir ją suterštų, tačiau tai įvyktų slapta ir būtų paslėpta nuo jos vyro akių, ir nebūtų liudytojų, nes ji nebūtų sugauta,
Nmb	5	14	ir jei pavydo dvasia apimtų vyrą, nepaisant ar žmona iš tiesų susitepusi, ar tai tik neteisingas įtarimas,
Nmb	5	15	jis ją turi atvesti pas kunigą ir aukoti už ją dešimtą efos dalį miežinių miltų; nepils ant jų aliejaus ir nedės smilkalų, nes tai pavydo auka, primenanti nedorybę.
Nmb	5	16	Kunigas ją atves ir pastatys viešpaties akivaizdoje.
Nmb	5	17	Jis, paėmęs švento vandens moliniame inde, įmes į jį truputį dulkių nuo palapinės aslos.
Nmb	5	18	Kai moteris atsistos Viešpaties akivaizdoje, jis atidengs jos galvą ir paduos jai į ranką pavydo auką; pats gi laikys kartaus vandens, kuris neša prakeikimą,
Nmb	5	19	ir prisaikdins ją, sakydamas: 'Jei neturėjai santykių su svetimu vyru, tau nekenks šitas kartus vanduo.
Nmb	5	20	Bet jei buvai neištikima savo vyrui ir susitepei gulėdama su kitu,
Nmb	5	21	Viešpats padarys tavo prakeikimu tavo tautoje, ir tavo šlaunys ims

pūti, o tavo pilvas išsipūs.

Nmb 5 22 Šitas vanduo, nešantis prakeikimą, tejeina į tavo vidų, kad tavo pilvas išsipūstų ir šlaunys imtų pūti'. Moteris atsakys: 'Amen, amen'.

Nmb 5 23 Kunigas surašys tuos prakeikimus ir juos nuplaus karčiuoju vandeniu.

Nmb 5 24 Jis duos moteriai gerti kartaus vandens, nešančio prakeikimą, kad tas vanduo patektų į moters vidų.

Nmb 5 25 Tada kunigas paims iš jos rankų pavydo auką, ją siūbuos viešpaties aki vaizdoje ir aukos ant aukuro.

Nmb 5 26 Jis ims saują aukojamųjų miltų ir sudegins ant aukuro. Po to vėl duos moteriai gerti kartaus vandens.

Nmb 5 27 Kai ji išgers, jei ji yra nusikaltusi svetimavimu, prakeikimo vanduo, įėjęs į ją, išpūs jos pilvą, ir jos šlaunys ims pūti, ir moteris bus prakeikimas savo tautoje.

Nmb 5 28 O jei ji bus nekalta, jai nepakenks, ir ji galės pastoti.

Nmb 5 29 Toks yra pavydo įstatymas.

Nmb 5 30 Jei vyras apimtas pavydo dvasios atvestų žmoną viešpaties akivaizdon ir kunigas padarytų visa, kas čia parašyta,

Nmb 5 31 vyras bus nekaltas, o moteris susilauks bausmės, jeigu bus nusikaltusi' ".

Nmb 6 1 viešpats kalbėjo Mozei:

Nmb 6 2 "Sakyk izraelitams: 'Jei vyras ar moteris padarys nazarėno įžadą, kad pasišvęstų viešpačiui,

Nmb 6 3 jis susilaikys nuo vyno ir stipraus gėrimo. Negers vynuogių sulčių nei jokio kito gėrimo, kas iš vynuogių išspaudžiama, nevalgys nei šviežių, nei džiovintų vynuogių.

Nmb 6 4 Visą laiką, kol yra įžadu pasišventęs viešpačiui, nevalgys nieko, kas iš vynuogių, net sėklų ar odelės.

Nmb 6 5 Padaręs įžadą neskus galvos, kol pasibaigs įžado laikas. Visą savo pasišventimo laiką augins galvos plaukus.

Nmb 6 6 Per visą savo įžado laiką nepalies mirusio,

Nmb 6 7 net savo tėvų, motina, broliu ar seserimi nesusiteps, jei jie numirtų, nes įžado metu bus pasižadėjęs Dievui.

Nmb 6 8 Visą savo įžado laiką jis yra šventas viešpačiui.

Nmb 6 9 Jei kas staiga mirtų šalia jo ir jis susiteptų, tada jis turės nusiskusti galvą septintą, apsilavymo, dieną.

Nmb 6 10 Aštuntą dieną atneš du balandžius ar du jaunos karvelius ir prie susitikimo palapinės paduos juos kunigui.

Nmb 6 11 Kunigas vieną jų aukos už nuodėmę, o antrą-deginamąją auką, kad sutaikintų jį, nes jis susitepė mirusiu. Tą dieną jis pakartos įžadą

Nmb 6 12 ir atves metinį avinėlį aukai už kaltę. Ankstesnės dienos nebus įskaitytos, nes jo pasišventimas buvo suteptas.

Nmb 6 13 Tas yra nazarėno įstatymas. Pasibaigus įžado laikui, jį atves prie susitikimo palapinės durų,

Nmb 6 14 kur jis aukos auką viešpačiui: metinį sveiką avinėlį deginamajai aukai, metinę sveiką avelę aukai už nuodėmę ir sveiką aviną padėkos aukai,

Nmb 6 15 taip pat apšlakstytą aliejumi neraugintos duonos pintinę, neraugintų bandelių, apteptų aliejumi, ir geriamąją auką.

Nmb 6 16 Kunigas aukos viešpačiui auką už nuodėmę ir deginamąją auką.

Nmb 6 17 Aviną aukos kaip padėkos auką viešpačiui, kartu su neraugintos duonos pintine ir geriamąją auką.

Nmb 6 18 Tada prie susitikimo palapinės durų nuskus nazarėnui plaukus; ir kunigas jo plaukus sudegins su padėkos auką.

Nmb 6 19 Kunigas, paėmęs išvirtą avino petį, vieną neraugintą bandelę iš pintinės bei neraugintą paplotį, įdės į nazarėno rankas po to, kai jo galva bus nuskusta.

Nmb 6 20 Paskui, paėmęs iš nazarėno rankų, jis siūbuos viską viešpaties aki vaizdoje. Visi pašvęstieji daiktai priklausys kunigui. Po to nazarėnas galės gerti vyną.

Nmb 6 21 Toks yra nazarėno, kuris davė įžadą, įstatymas ir auka viešpačiui, neskaičiuojant to, ką jis aukos pagal savo įžadą, kad išpildytų pasišventimo įstatymą' ".

Nmb 6 22 viešpats kalbėjo Mozei:

Nmb 6 23 "Pasakyk Aaronui ir jo sūnums laiminti izraelitus tokiais žodžiais:

Nmb 6 24 'Viešpats telaimina ir tesaugoja tave.

Nmb 6 25 Viešpats teparodo tau savo veidą ir tebūna tau maloningas.

Nmb 6 26 Viešpats teatgręžia savo veidą į tave ir tesuteikia tau ramybę'.

Nmb 6 27 Jie šauksis mano vardo izraelitams, ir Aš juos laiminsiu".

Nmb 7 1 Tą dieną, kai pabaigė statyti palapinę ir Mozė patepė ir pašventino ją ir visus jos reikmenis,

Nmb 7 2 taip pat aukurą ir visus jo daiktus,

Nmb 7 3 Izraelio giminių kunigaikščiai aukojo

Nmb 7 4 viešpačiui šešis dengtus vežimus ir dvylika jaučių. (Po vežimą nuo dviejų kunigaikščių ir nuo kiekvieno po jautį.) visa tai jie atgabeno prie palapinės.

Nmb 7 5 Viešpats sakė Mozei:

Nmb 7 6 "Imk tas aukas palapinės reikalams ir skirstyk levitams pagal jų pareigas".

Nmb 7 6 Mozė paskirstė vežimus ir jaučius levitams.

Nmb 7 7 Du vežimus ir keturis jaučius jis davė Geršono sūnums.

Nmb	7	8	Keturis vežimus ir aštuonis jaučius davė Merario sūnams. Jų vyresnysis buvo kunigo Aaronso sūnus Itamaras.
Nmb	7	9	Kehato sūnams nedavė vežimų nei jaučių, nes jiems patikėta švenčiausioji turi būti nešama ant pečių.
Nmb	7	10	Aukuro patepimo dieną giminių kunigaikščiai aukėjo aukuro reikalingam.
Nmb	7	11	Viešpats tarė Mozei: "Kunigaikščiai kiekvienas savo dieną teaukėja aukuro pašventimui skirtas aukas".
Nmb	7	12	Pirmą dieną aukėjo Aminadabo sūnus Naasonas iš Judo giminės.
Nmb	7	13	Tai buvo sidabrinis dubuo, sverias šimtą trisdešimt šekelių, ir sidabrinė taure, sverianti septyniasdešimt šekelių pagal šventyklos šekelį, -abu indai buvo pilni smulkių, aliejumi apšlakstytų miltų duonos aukai;
Nmb	7	14	be to, auksinis indelis, sverias dešimt šekelių, pilnas smilkalų;
Nmb	7	15	jautis, avinas ir metinis avinėlis deginamajai aukai;
Nmb	7	16	ožys aukai už nuodėmę;
Nmb	7	17	du jaučiai, penki avinai, penki ožiai ir penki metiniai avinėliai padėkos aukai. Tai buvo Aminadabo sūnaus Naasono auka.
Nmb	7	18	Antrą dieną aukėjo Cuaro sūnus Netanelis, Isacharo giminės kunigaikštis:
Nmb	7	19	sidabrinį dubenį, sveriantį šimtą trisdešimt šekelių, sidabrinę taure, sveriančią septyniasdešimt šekelių, -abu pilnus smulkių, aliejumi apšlakstytų miltų duonos aukai;
Nmb	7	20	auksinį indelį, sveriantį dešimt šekelių, pilną smilkalų;
Nmb	7	21	jautį, aviną ir metinį avinėlį deginamajai aukai;
Nmb	7	22	ožį aukai už nuodėmę;
Nmb	7	23	padėkos aukai du jaučius, penkis avinus, penkis ožius ir penkis metinius avinėlius. Tai buvo Cuaro sūnaus Netanelio auka.
Nmb	7	24	Trečią dieną aukėjo Zabulono sūnų kunigaikštis, Helono sūnus Eliabas:
Nmb	7	25	sidabrinį dubenį, sveriantį šimtą trisdešimt šekelių, sidabrinę taure, sveriančią septyniasdešimt šekelių, -abu pilnus smulkių, aliejumi apšlakstytų miltų duonos aukai;
Nmb	7	26	auksinį indelį, sveriantį dešimt šekelių, pilną smilkalų;
Nmb	7	27	jautį, aviną ir metinį avinėlį deginamajai aukai;
Nmb	7	28	ožį aukai už nuodėmę;
Nmb	7	29	padėkos aukai du jaučius, penkis avinus, penkis ožius, penkis metinius avinėlius. Tai buvo Helono sūnaus Eliabo auka.
Nmb	7	30	Ketvirtą dieną aukėjo Rubeno sūnų kunigaikštis, Šedeūro sūnus Elicūras:
Nmb	7	31	sidabrinį dubenį, sveriantį šimtą trisdešimt šekelių, sidabrinę taure, sveriančią septyniasdešimt šekelių, -abu pilnus smulkių, aliejumi apšlakstytų miltų duonos aukai;
Nmb	7	32	auksinį indelį, sveriantį dešimt šekelių, pilną smilkalų;
Nmb	7	33	jautį, aviną ir metinį avinėlį deginamajai aukai;
Nmb	7	34	ožį aukai už nuodėmę;
Nmb	7	35	padėkos aukai du jaučius, penkis avinus, penkis ožius ir penkis metinius avinėlius. Tai buvo Šedeūro sūnaus Elicūro auka.
Nmb	7	36	Penktą dieną aukėjo Simeono sūnų kunigaikštis, Cūrišadajo sūnus Šelumielis:
Nmb	7	37	sidabrinį dubenį, sveriantį šimtą trisdešimt šekelių, sidabrinę taure, sveriančią septyniasdešimt šekelių, -abu pilnus smulkių, aliejumi apšlakstytų miltų duonos aukai;
Nmb	7	38	auksinį indelį, sveriantį dešimt šekelių, pilną smilkalų;
Nmb	7	39	jautį, aviną ir metinį avinėlį deginamajai aukai;
Nmb	7	40	ožį aukai už nuodėmę;
Nmb	7	41	padėkos aukai du jaučius, penkis avinus, penkis ožius ir penkis metinius avinėlius. Tai buvo Cūrišadajo sūnaus Šelumelio auka.
Nmb	7	42	Šeštą dieną aukėjo Gado sūnų kunigaikštis, Deuelio sūnus Elja-safas:
Nmb	7	43	sidabrinį dubenį, sveriantį šimtą trisdešimt šekelių, sidabrinę taure, sveriančią septyniasdešimt šekelių, -abu pilnus smulkių, aliejumi apšlakstytų miltų duonos aukai;
Nmb	7	44	auksinį indelį, sveriantį dešimt šekelių, pilną smilkalų;
Nmb	7	45	jautį, aviną ir metinį avinėlį deginamajai aukai;
Nmb	7	46	ožį aukai už nuodėmę;
Nmb	7	47	padėkos aukai du jaučius, penkis avinus, penkis ožius ir penkis metinius avinėlius. Tai buvo Deuelio sūnaus Eljasafos auka.
Nmb	7	48	Septintą dieną aukėjo Efraimo sūnų kunigaikštis, Amihudo sūnus Elišama:
Nmb	7	49	sidabrinį dubenį, sveriantį šimtą trisdešimt šekelių, sidabrinę taure, sveriančią septyniasdešimt šekelių, -abu pilnus smulkių, aliejumi apšlakstytų miltų duonos aukai;
Nmb	7	50	auksinį indelį, sveriantį dešimt šekelių, pilną smilkalų;
Nmb	7	51	jautį, aviną ir metinį avinėlį deginamajai aukai;
Nmb	7	52	ožį aukai už nuodėmę;

Nmb	7	53	padėkos aukai du jaučius, penkis avinus, penkis ožius ir penkis metinius avinėlius. Tai buvo Amihudo sūnaus Elišamos auka.
Nmb	7	54	Aštuntą dieną aukėjo Manaso sūnų kunigaikštis, Pedacūro sūnus
Gamelielis:			
Nmb	7	55	sidabrinį dubenį, sveriantį šimtą trisdešimt šekelių, sidabrinę taure, sveriančią septyniasdešimt šekelių, -abu pilnus smulkių, aliejumi apšlakstytų miltų duonos aukai;
Nmb	7	56	auksinį indelį, sveriantį dešimt šekelių, pilną smilkalų;
Nmb	7	57	jautį, aviną ir metinį avinėlį deginamajai aukai;
Nmb	7	58	ožį aukai už nuodėmę;
Nmb	7	59	padėkos aukai du jaučius, penkis avinus, penkis ožius ir penkis metinius avinėlius. Tai buvo Pedacūro sūnaus Gamelielio auka.
Nmb	7	60	Devintą dieną aukėjo Benjamino sūnų kunigaikštis, Gideonio sūnus
Abi danas:			
Nmb	7	61	sidabrinį dubenį, sveriantį šimtą trisdešimt šekelių, sidabrinę taure, sveriančią septyniasdešimt šekelių, -abu pilnus smulkių, aliejumi apšlakstytų miltų duonos aukai;
Nmb	7	62	auksinį indelį, sveriantį dešimt šekelių, pilną smilkalų;
Nmb	7	63	jautį, aviną ir metinį avinėlį deginamajai aukai;
Nmb	7	64	ožį aukai už nuodėmę;
Nmb	7	65	padėkos aukai du jaučius, penkis avinus, penkis ožius ir penkis metinius avinėlius. Tai buvo Gideonio sūnaus Abidano auka.
Nmb	7	66	Dešimtą dieną aukėjo Dano sūnų kunigaikštis, Amišadajo sūnus
Ahiezeras:			
Nmb	7	67	sidabrinį dubenį, sveriantį šimtą trisdešimt šekelių, sidabrinę taure, sveriančią septyniasdešimt šekelių, -abu pilnus smulkių, aliejumi apšlakstytų miltų duonos aukai;
Nmb	7	68	auksinį indelį, sveriantį dešimt šekelių, pilną smilkalų;
Nmb	7	69	jautį, aviną ir metinį avinėlį deginamajai aukai;
Nmb	7	70	ožį aukai už nuodėmę;
Nmb	7	71	padėkos aukai du jaučius, penkis avinus, penkis ožius ir penkis metinius avinėlius. Tai buvo Amišadajo sūnaus Ahiezero auka.
Nmb	7	72	vienuoliką dieną aukėjo Ašero sūnų kunigaikštis, Ochrano sūnus
Pagielis:			
Nmb	7	73	sidabrinį dubenį, sveriantį šimtą trisdešimt šekelių, sidabrinę taure, sveriančią septyniasdešimt šekelių, -abu pilnus smulkių, aliejumi apšlakstytų miltų duonos aukai;
Nmb	7	74	auksinį indelį, sveriantį dešimt šekelių, pilną smilkalų;
Nmb	7	75	jautį, aviną ir metinį avinėlį deginamajai aukai;
Nmb	7	76	ožį aukai už nuodėmę;
Nmb	7	77	padėkos aukai du jaučius, penkis avinus, penkis ožius ir penkis metinius avinėlius. Tai buvo Ochrano sūnaus Pagielio auka.
Nmb	7	78	Dvyliką dieną aukėjo Neftalio sūnų kunigaikštis, Enano sūnus Ahyra:
Nmb	7	79	sidabrinį dubenį, sveriantį šimtą trisdešimt šekelių, sidabrinę taure, sveriančią septyniasdešimt šekelių, -abu pilnus smulkių, aliejumi apšlakstytų miltų duonos aukai;
Nmb	7	80	auksinį indelį, sveriantį dešimt šekelių, pilną smilkalų;
Nmb	7	81	jautį, aviną ir metinį avinėlį deginamajai aukai;
Nmb	7	82	ožį aukai už nuodėmę;
Nmb	7	83	padėkos aukai du jaučius, penkis avinus, penkis ožius ir penkis metinius avinėlius. Tai buvo Enano sūnaus Ahyros auka.
Nmb	7	84	Tos buvo Izraelio kunigaikščių aukos aukuro pašventinimo proga: dvylika sidabrinų dubenių, dvylika sidabrinų taurių, dvylika auksinių indelių.
Nmb	7	85	Kadangi dubuo svėrė šimtą trisdešimt šekelių sidabro ir kiekviena taurė septyniasdešimt šekelių, tai visi sidabriniai indai svėrė du tūkstančius keturis šimtus šekelių pagal šventyklos šekelį.
Nmb	7	86	Dvylika auksinių indelių, kurie buvo pilni smilkalų, kiekvienas svėrė po dešimt šekelių; viso aukso buvo šimtas dvidešimt šekelių.
Nmb	7	87	Jaučių deginamajai aukai buvo dvylika, avinų dvylika, metinių avinėlių dvylika kartu su duonos auka; aukai už nuodėmę buvo dvylika ožių.
Nmb	7	88	Padėkos aukai buvo dvidešimt keturi jaučiai, šešiasdešimt avinų, šešiasdešimt ožių ir šešiasdešimt metinių avinėlių. Tos aukos buvo duotos aukuro pašventinimui po to, kai jis buvo pateptas.
Nmb	7	89	Kai Mozė įėjo į susitikimo palapinę kalbėtis su Dievu, jis girdėjo balsą nuo dangčio, kuris buvo ant Sandoros skrynios tarp dviejų cherubų. Iš ten Dievas kalbėjo su juo.
Nmb	8	1	viešpats kalbėjo Mozei:
Nmb	8	2	"Sakyk Aaronui, kad jis sustatytų lempas taip, kad visos degtų žvakidės priekyje".
Nmb	8	3	Aaronas sustatė lempas, kad jos degtų žvakidės priekyje, kaip Viešpats įsakė Mozei.
Nmb	8	4	visa žvakidė buvo nukalta iš aukso, pagal viešpaties Mozei parodytą

pavyzdį.

Nmb 8 5 Viešpats kalbėjo Mozei, sakydamas:
 Nmb 8 6 "Imk levitus iš Izraelio vaikų ir apvalyk juos,
 Nmb 8 7 apšlakstydamas apvalomuoju vandeniu, liepk nusi skusti plaukus nuo viso
 kūno ir išsiplauti drabužius, tai jie bus apvalyti.
 Nmb 8 8 Jie ims veršį ir duonos aukai- aliejumi apšlakstyti smulkių miltų, ir
 kitą veršį-aukai už nuodėmę.
 Nmb 8 9 Sušauk izraelitus ir pastatyk levitus prie Susitikimo palapinės.
 Nmb 8 10 Tu pastatysi levitus prieš Viešpatį, ir izraelitai uždės ant jų
 rankas.
 Nmb 8 11 Aaronas paaukos levitus Viešpačiui, kaip Izraelio vaikų auką, kad jie
 tarnautų Jam.
 Nmb 8 12 Levitai uždės rankas ant veršių galvų, kurių vieną paaukosi kaip auką
 už nuodėmę, o kitą-kaip deginamąją auką; taip levitai bus sutaikinti.
 Nmb 8 13 Pastatyk levitus prieš Aaroną ir jo sūnus ir paaukok juos Viešpačiui;
 Nmb 8 14 išskirk levitus iš izraelitų, kad jie būtų mano.
 Nmb 8 15 Po to jie tarnaus man Susitikimo palapinėje. Taip jie bus apvalyti ir
 pašvęsti man,
 Nmb 8 16 nes jie visi yra man atiduoti vietoje izraelitų pirmagimių,
 Nmb 8 17 kadangi visi izraelitų pirmagimiai yra mano-žmonės ir gyvuliai. Aš
 juos pašvenčiau sau nuo
 Nmb 8 18 tos dienos, kai išžudžiau egiptiečių pirmagimius.
 Nmb 8 19 Aš paėmiau levitus vietoje izraelitų pirmagimių
 ir pavedžiau juos Aaroną ir jo sūnų priežiūrai, kad tarnautų man
 Susitikimo palapinėje ir sutaikintų izraelitus. Taip izraelitai bus apsaugoti nuo sunaikinimo,
 kuris ištiktų juos, jei kas iš jų išdrįstų artintis prie šventyklos".
 Nmb 8 20 Mozė, Aaronas ir izraelitai pasielgė su levitais taip, kaip Viešpats
 įsakė Mozei:
 Nmb 8 21 juos apvalė, jie išsiplovė savo drabužius, o Aaronas paaukojo juos
 kaip auką Viešpačiui ir sutaikino.
 Nmb 8 22 Po to levitai ėjo į Susitikimo palapinę ir atliko jiems skirtą
 tarnystę Aaroną ir jo sūnų priežiūroje.
 Nmb 8 23 Viešpats kalbėjo Mozei:
 Nmb 8 24 "Toks yra įstatymas levitams: dvidešimt penkerių metų ir vyresni
 tarnaus Susitikimo palapinėje,
 Nmb 8 25 o, sulaukę penkiasdešimties metų amžiaus, jie nebetarnaus.
 Nmb 8 26 Jie padės savo broliams saugoti Susitikimo palapinę, bet nedirbs jokio
 darbo. Tai įsakymas levitams, liečiąs jų tarnystę".
 Nmb 9 1 Izraelitams išėjus iš Egipto, antraisiais metais, pirmą mėnesį
 Viešpats kalbėjo Mozei Sinajaus dykumoje:
 Nmb 9 2 "Tegul izraelitai švenčia Paschą jai skirtu metu,
 Nmb 9 3 šio mėnesio keturioliktos dienos vakare, laikydamiesi visų apeigų ir
 nurodymų".
 Nmb 9 4 Mozė pasakė izraelitams, kad jie turi švęsti Paschą.
 Nmb 9 5 Jie ją šventė pirmo mėnesio keturioliktos dienos vakare prie Sinajaus
 kalno. Izraelitai darė visa, kaip Viešpats buvo įsakęs Mozei.
 Nmb 9 6 Kai kurie buvo susitepę žmogaus lavonu ir tą dieną negalėjo švęsti
 Paschos. Jie atėjo pas Mozę bei Aaroną ir jiems tarė:
 Nmb 9 7 "Mes susitepę mirusiu. Ar dėl to mes neturime teisės aukoti Viešpačiui
 kartu su visais izraelitais?"
 Nmb 9 8 Mozė jiems atsakė: "Palaukite, aš paklausių, ką Viešpats pasakys šiuo
 reikalu".
 Nmb 9 9 Ir Viešpats kalbėjo Mozei:
 Nmb 9 10 "Jei kas iš izraelitų susiteptų mirusiu ar būtų kelionėje, tešvenčia
 Paschą
 Nmb 9 11 antro mėnesio keturioliktos dienos vakare, valgydamas neraugintą duoną
 su karčiomis žolėmis;
 Nmb 9 12 nieko nepaliks ligi ryto ir nė vieno avinėlio kaulo nesulaužys;
 laikysis visų Paschos nuostatų.
 Nmb 9 13 O jei kas nesuteptas ir nekeliaudamas nešvęstų Paschos, tas bus
 išnaikintas iš savo tautos, nes neaukojo Viešpačiui skirtu laiku; jis atsakys už savo nuodėmę.
 Nmb 9 14 Jei tarp jūsų būtų svetimšalis ar ateivis, kuris norėtų švęsti Paschą,
 tešvenčia ją Viešpačiui, laikydamasis tų pačių apeigų ir nurodymų. Jums ir ateiviui yra tas
 pats įstatymas".
 Nmb 9 15 Tą dieną, kai buvo pastatyta Liudijimo palapinė, ją apdengė debesis, o
 naktį virš palapinės buvo tarsi ugnies liepsna.
 Nmb 9 16 Taip buvo visą laiką: dieną ją dengė debesis, o naktį-tarsi liepsna.
 Nmb 9 17 Kai palapinę dengias debesis pakildavo, izraelitai iškeldavo; toje
 vietoje, kur debesis nusileisdavo, izraelitai statydavo stovyklą.
 Nmb 9 18 Pagal Viešpaties įsakymą jie keldavo ir Jam įsakius ištiesdavo
 palapines. Kol debesis dengė palapinę, jie pasilikdavo toje pačioje vietoje.
 Nmb 9 19 Jei debesis virš palapinės pasilikdavo ilgą laiką, izraelitai
 nekeliaudavo.

Nmb 9 20 Kartais debesis virš palapinės likdavo tik kelias dienas. Pagal
viešpaties įsakymą jie ištiesdavo palapines ir pagal Jo įsakymą iškeliaudavo.
Nmb 9 21 Jei debesis stovėdavo virš palapinės tik vieną naktį ir, dienai
brėkstant, pakildavo, jie keliaudavo toliau; jei debesis pakildavo, jie iškeliaudavo ar dieną,
ar naktį.
Nmb 9 22 O jei dvi dienas ar visą mėnesį, ar metus debesis pasilikdavo ant
palapinės, izraelitai pasilikdavo toje pačioje vietoje; kai tik debesis pakildavo, jie
kel davosi iš stovyklos.
Nmb 9 23 Pagal viešpaties įsakymą jie ištiesdavo palapines ir pagal Jo įsakymą
iškeliaudavo. Jie laikėsi Viešpaties per Mozę duoto įsakymo.
Nmb 10 1 Viešpats kalbėjo Mozei:
Nmb 10 2 "Padaryk du sidabrinius trimitus, kad galėtum sušaukti žmones ir jiems
pranešti, kai reikės keltis iš stovyklos.
Nmb 10 3 Sutrimi tavus abiem trimitais, visa tauta susirinks pas tave prie
Susitikimo palapinės.
Nmb 10 4 Jei sutrimi tuos vienu trimitu, pas tave susirinks izraelitų
kunigaikščiai.
Nmb 10 5 Kai trimituos pavojų, pirmieji pakils tie, kurie stovyklauja rytų
pusėje.
Nmb 10 6 Trimituojant pavojų antrą sykį, pajudės pietuose esančios stovyklos.
Pavojaus ženklą trimituosite skelbdami kelionės pradžią.
Nmb 10 7 Sušaukdami tautos susirinkimą, trimituosite, bet ne pavojaus signalą.
Nmb 10 8 Trimituos Aaronas sūnūs, kunigai; tai bus amžinas įstatymas jūsų
kartoms.
Nmb 10 9 Jei eisite į karą savo žemėje prieš tuos, kurie jus spaudžia,
trimituokite pavojų. Viešpats, jūsų Dievas, prisimins jus ir išgelbės iš jūsų priešų.
Nmb 10 10 Jūsų džiaugsmo dieną, šventės dieną ir pirmą mėnesio dieną,
trimituokite prie deginamųjų ir padėkos aukų kaip atminimą Dievui. Aš, Viešpats, jūsų Dievas".
Nmb 10 11 Antraisiais metais, antro mėnesio dvidešimtą dieną debesis pakilo nuo
Liudijimo palapinės,
Nmb 10 12 ir izraelitai iškeliaavo būriais iš Sinajaus dykumos. Debesis nusileido
Parano dykumoje.
Nmb 10 13 Tai buvo pirmoji jų kelionė, kaip viešpats buvo įsakęs Mozei.
Nmb 10 14 Pirmieji ėjo Judo giminės žmonės tvarkingais būriais. Jų vadas buvo
Aminadabo sūnus Naasonas.
Nmb 10 15 Isacharo giminės pulkų vadas buvo Cuaras sūnus Netanelis.
Nmb 10 16 Zabulono giminės pulkų vadas buvo Helono sūnus Eliabas.
Nmb 10 17 Po to buvo išardyta palapinė, kuria nešini ėjo Geršono ir Merario
sūnūs.
Nmb 10 18 Paskui juos keliavo Rubeno pulkai. Jų vadas buvo Šedeūro sūnus
Elicūras.
Nmb 10 19 Simeono giminės pulkų vadas buvo Cūrišadajo sūnus Šelumielis.
Nmb 10 20 Gado giminės pulkų vadas buvo Deuelio sūnus Eljasafas.
Nmb 10 21 Po to ėjo Kehato sūnūs, kurie nešė švenčiausiąją. Kai jie nuėjo,
palapinė buvo jau pastatyta.
Nmb 10 22 Toliau ėjo Efraimo giminės pulkai, kuriems vadovavo Amihudo sūnus
Elišama.
Nmb 10 23 Manaso giminės pulkų vadas buvo Pedacūro sūnus Gamelielis.
Nmb 10 24 Benjamino giminės pulkų vadas buvo Gideonio sūnus Abidasas.
Nmb 10 25 Paskutiniai iš stovyklos iškeliaavo Dano pulkai. Jiems vadovavo
Amišadajo sūnus Ahiezeras.
Nmb 10 26 Ašero giminės pulkų vadas buvo Ochranas sūnus Pagielis.
Nmb 10 27 Neftalio giminės pulkų vadas buvo Enano sūnus Ahyra.
Nmb 10 28 Tokia tvarka ėjo Izraelio vaikų pulkai, kai keldavosi iš vienos vietos
į kitą.
Nmb 10 29 Mozė sakė savo žmonos broliui Hobabui, midjaniečio Reuelio sūnui: "Mes
eisime į vietą, kurią Viešpats mums pažadėjo. Keliauk su mumis, mes tau gera darysime, nes
Viešpats pažadėjo Izraeliui gerovę".
Nmb 10 30 Tas jam atsakė: "Aš nekeliausiu su jumis, bet grįšiu į savo šalį,
kurioje gimiau".
Nmb 10 31 Mozė atsakė: "Nepalik mūsų, nes tu geriausiai žinai, kaip mes turime
įsikurti dykumoje; tu būsi mums vietoje akių.
Nmb 10 32 Jei pasiliksi su mumis, duosime tau, ką mums Viešpats duos".
Nmb 10 33 Jie keliavo nuo Sinajaus kalno tris dienas, ir Viešpaties Sandoros
skrynja buvo nešama pirma jų į stovyklai paskirtą vietą.
Nmb 10 34 Viešpaties debesis rodė jiems kelią, keliaujant dienos metu.
Nmb 10 35 Sandoros skrynja pakeliant kelionę, Mozė tardavo: "Viešpatie!
Teišsisklaido Tavo priešai ir bėga nuo Tavo veido tie, kurie Tavęs nekenčia".
Nmb 10 36 Kai sustodavo, jis tardavo: "Sugrįžk, Viešpatie, pas Izraelio
tūkstančių tūkstančius!"
Nmb 11 1 Izraelitai murmėjo prieš viešpatį, ir viešpačiui tai nepatiko. Tai
išgirdęs, viešpats užsirūstino, Jo ugnis užsidegė tarp jų ir ėmė naikinti stovyklos pakraštį.

The Holy Bible in Lithuanian

Nmb 11 2 Tauta šaukėsi Mozės ir, kai Mozė pasimeldė Viešpačiui, ugnis užgeso.
Nmb 11 3 Jie praminė tą vietą Tabera, nes Viešpaties ugnis degė tarp jų.
Nmb 11 4 Kartu keliavo daug svetimšalių, kurie pasidavė geiduliams; su jais drauge verkė ir izraelitai, sakydami: "Kas duos mums mėsos?"
Nmb 11 5 Atsimename žuvis, kurias valgėme Egipte ir jos mums nieko nekainavo; taip pat prisimename agurkus, melionus, porus, svogūnus ir česnakus.
Nmb 11 6 Dabar mūsų sielos išseko, nes mūsų akys nieko kito nemato-tiktai maną".
Nmb 11 7 Mana buvo geltona ir panaši į kalendros sėklas.
Nmb 11 8 Žmonės vaikščiojo aplinkui ir ją rinkosi, malė girnomis ar susitrindavo grūstuvuose, virė puoduose ir kepė iš jos papločius; jos skonis buvo panašus į ragaišio su aliejumi skonį.
Nmb 11 9 Nusileidžiant naktį ant stovyklų rasai, krisdavo ir mana.
Nmb 11 10 Mozė išgirdo, kaip žmonės verkia savo šeimose prie palapinių angų. Viešpaties rūstybė smarkiai užsidegė, Mozė taip pat buvo nepatenkintas.
Nmb 11 11 Jis skundėsi Viešpačiui: "Kam varginį savo tarną? Kodėl nerandu malonės Tavo akyse? Ir kodėl uždėjai man visos šitos tautos našta?"
Nmb 11 12 Argi šita tauta yra mano vaikai, ar aš ją pagimdžiau, kad man sakai: 'Nunešk juos, paėmęs į glėbį, kaip auklė nešioja kūdikį, į žemę, kurią Tu pažadėjai jų tėvams?'
Nmb 11 13 Iš kur aš imsiu mėsos, kad pasotinčiau tokią daugybę? Jie rauda ir šaukia: 'Duok mums mėsos!'
Nmb 11 14 Aš negaliu vienas nešti visos šitos tautos, nes man tai per sunku.
Nmb 11 15 Jei gu taip su manimi elgiesi, geriau nužudyk mane, jei atradau malonę Tavo akyse, kad nebūčiau varginamas tokių didelių bėdų".
Nmb 11 16 Viešpats atsakė Mozei: "Surink septyniasdešimt Izraelio vyresniųjų, apie kuriuos žinai, kad jie yra tautos vadovai, nuvesk juos prie Susitikimo palapinės ir atsisotok ten kartu su jais.
Nmb 11 17 Aš nužengsiu ir kalbėsiu su tavimi, paimsiu dvasios, kuri yra ant tavęs, ir suteiksiu jiems, kad jie kartu su tavimi neštų tautos našta ir tau nereikėtų nešti vienam.
Nmb 11 18 O tautai sakyk: 'Pasišventinkite ir rytoj valgysite mėsos, nes Viešpats išgirdo jūsų verkimą, kai sakėte: 'Kas mums duos mėsos? Gera mums buvo Egipte'. Viešpats jums duos mėsos, ir jūs valgysite.
Nmb 11 19 Ne vieną dieną, ne dvi dienas, ne penkias dienas, ne dešimt dienų ir ne dvidešimt dienų,
Nmb 11 20 bet visą mėnesį, kol nebegalėsite į ją net pažiūrėti; jūs paniekinote Viešpatį, kuris yra tarp jūsų, ir raudojote Jo akių vardoje, sakydami: 'Kodėl mes išėjome iš Egipto?' "
Nmb 11 21 Mozė tarė: "Šitos tautos yra šeši šimtai tūkstančių pajėgių vyrų, ir Tu sakai, kad duosi jiems visą mėnesį valgyti mėsos?
Nmb 11 22 Argi mes turėsime papjauti avis ir jaučius, kad užtektų visiems? Ar susirinks visos jūros žuvis, kad juos pasotintų?"
Nmb 11 23 Viešpats atsakė jam: "Argi Viešpaties ranka sutrumpėjo? Dabar matysi, ar mano žodžiai išsipildys, ar ne".
Nmb 11 24 Mozė nuėjo ir pasakė tautai Viešpaties žodžius. Jis surinko septyniasdešimt izraelitų vyresniųjų ir juos sustatė prie palapinės.
Nmb 11 25 Viešpats nužengė debesyje ir jam kalbėjo. Ir jis paėmė dvasios, kuri buvo ant Mozės, ir davė septyniasdešimčiai vyresniųjų. Kai ant jų nusileido dvasia, jie pradėjo pranašauti ir nepaliovė.
Nmb 11 26 Stovykloje buvo pasilikę du vyrai, vienas vardu Eldadas, o kitas-Medadas. Ir jie gavo tos dvasios, nes ir juodu buvo įtraukti į sąrašą, bet nebuvo atėję prie palapinės. Jie pradėjo pranašauti stovykloje.
Nmb 11 27 Vienas jaunuolis atbėgo ir pranešė Mozei: "Eldadas ir Medadas pranašauja stovykloje!"
Nmb 11 28 Nūno sūnus Jozuė, Mozės tarnas, tarė: "Mano valdove Moze, uždrausk jiems!"
Nmb 11 29 Bet jis atsakė: "Ar tu pavydi dėl manęs? O, kad visa Viešpaties tauta pranašautų ir kad Viešpats duotų kiekvienam savo dvasios!"
Nmb 11 30 Mozė ir Izraelio vyresnieji sugrįžo į stovyklą.
Nmb 11 31 Pakilo Viešpaties siųstas vėjas ir atnešė putpelių. Jų tiek prikrito aplinkui stovyklą, kiek galima apeiti per dvi dienas ir dvi uolektys nuo žemės.
Nmb 11 32 Žmonės rinko putpeles visą tą dieną ir naktį ir dar kitą dieną, ir kiekvienas prisirinko nemažiau kaip dešimt homerų; jas džiovinavo aplink stovyklą.
Nmb 11 33 Mėsa tebebuvo jiems tarp dantų, ir jie dar nebuvo jos suvalgę, kai Viešpaties rūstybė užsidegė prieš tautą, ir jis išstiko juos dideliu maru.
Nmb 11 34 Ta vieta buvo pavadinta Kibrot Taavos kapinėmis, nes ten palaidojo žmones, kurie buvo pasidavę geiduliams.
Nmb 11 35 Išėję iš Kibrot Taavos kapinių, jie nukeliavo į Hacerotą ir ten sustojo.
Nmb 12 1 Mirjama ir Aaronas priekaištavo Mozei dėl jo vedybų, nes jis buvo vedęs etiope.

Nmb 12 2 Jie sakė: "Argi Viešpats kalbėjo tik per vieną Mozę? Argi Jis nekalbėjo taip pat ir per mus?" Viešpats tai išgirdo.

Nmb 12 3 Mozė gi buvo labai romus, romiausias iš visų žmonių žemėje.

Nmb 12 4 Viešpats staiga prabilo į Mozę, Aaroną bei Mirjamą: "Jūs trys išeikite prie Susitikimo palapinės". Jiems išėjus,

Nmb 12 5 Viešpats nužengė debesies stulpe ir, stovėdamas palapinės įėjime, pašaukė Aaroną ir Mirjamą. Kai juodu priėjo,

Nmb 12 6 jis tarė jiems: "Klausykite! Jei kas tarp jūsų yra viešpaties pranašas, Aš jam apsiareiškiu regėjime arba kalbu sapne.

Nmb 12 7 Ne taip yra su mano tarnu Moze, kuris yra ištikimas visuose mano namuose.

Nmb 12 8 Su juo Aš kalbuosi veidas į veidą, atvirai, o ne neaiškiais žodžiais, ir jis mato mano pavidalą. Kaip judu nebijote kalbėti prieš mano tarną Mozę?"

Nmb 12 9 Užsirūstinęs Viešpats pasitraukė.

Nmb 12 10 Pasitraukė ir debesies nuo palapinės. Staiga Mirjamą išbėrė raupsai, ji pabalo kaip sniegas. Aaronas, pažvelgęs į ją ir pamatęs ją apdengtą raupsais,

Nmb 12 11 tarė Mozei: "Mal dauju, mano valdove, tenepasilieka ant mudviejų ši nuodėmė, kurią padarėme per savo kvailumą.

Nmb 12 12 Tenebūna ji kaip kūdikis, negyvas gimęs, kurio kūno dalis jau sugedus".

Nmb 12 13 Mozė šaukėsi Viešpaties: "Mal dauju, o Dieve, išgydyk ją".

Nmb 12 14 Viešpats jam atsakė: "Jei jos tėvas būtų spjovęs į ją veidą, argi ji nebūtų turėjusi rausti bent septynias dienas? Tebūna atskirta septynias dienas nuo stovyklos ir paskui bus pašaukta atgal".

Nmb 12 15 Mirjama buvo septynias dienas atskirta nuo stovyklos, ir tauta nepajudėjo iš vietos, kol Mirjama nebuvo pašaukta atgal.

Nmb 12 16 Po to izraelitai iškeliavo iš Haceroto ir apsiėjo Parano dykumoje.

Nmb 13 1 Ir Viešpats kalbėjo Mozei:

Nmb 13 2 "Siųsk vyrus, po vieną vyresnįjį iš kiekvienos giminės, išžvalgyti Kanaano žemės, kurią duosiu izraelitams".

Nmb 13 3 Mozė padarė, ką Viešpats įsakė. Jis išsiuntė iš Parano dykumos kiekvienos giminės vyresnįjį:

Nmb 13 4 Rubeno giminės-Zakūro sūnų Šamūvą,

Nmb 13 5 Simeono giminės-Horio sūnų Šafatą,

Nmb 13 6 Judo giminės-Jefunės sūnų Kalebą,

Nmb 13 7 Isacharo giminės-Juozapo sūnų Igalą,

Nmb 13 8 Efraimo giminės-Nūno sūnų Ozėją,

Nmb 13 9 Benjamino giminės-Rafuvo sūnų Paltį,

Nmb 13 10 Zabulono giminės-Sodžio sūnų Gadielį,

Nmb 13 11 iš Juozapo sūnų, Manaso giminės- Susio sūnų Gadį,

Nmb 13 12 Dano giminės-Gemalio sūnų Amielį,

Nmb 13 13 Ašero giminės-Mykolo sūnų Setūrą,

Nmb 13 14 Neftalio giminės-Vofsio sūnų Nachbį,

Nmb 13 15 Gado giminės-Machio sūnų Geuelį.

Nmb 13 16 Tai vardai vyrų, kuriuos Mozė pasiuntė išžvalgyti kraštą. Nūno sūnų Ozėją jis pavadino Jozue.

Nmb 13 17 Mozė, siųsdamas juos į Kanaano šalį, tarė jiems: "Pradėkite šalies pietuose ir, nuėję į kalnus,

Nmb 13 18 apžiūrėkite žemę ir žmones, kurie ten gyvena: ar jie galingi, ar silpni, ar jų mažai, ar daug;

Nmb 13 19 ar pati žemė gera, ar bloga; kokie miestai, ar turi mūro sienas, ar ne;

Nmb 13 20 ar žemė derlinga, ar nualinta, ar miškinga, ar ne. Būkite drąsūs ir mums atneškite tos žemės vaisių". Buvo metas, kada skinamos pirmosios vynuogės.

Nmb 13 21 Jie nuėję išžvalgė žemę nuo Cino dykumos iki Rehobo, kur einama į Lebo Hamatą.

Nmb 13 22 Jie patraukė į pietus ir atėjo į Hebroną, kur gyvena Anako sūnūs Ahimanas, Šešaj as ir Talmajas. Hebronas įkurtas septyneriais metais anksčiau už Egipto miestą Coaną.

Nmb 13 23 Nuėję prie Eškolo upelio, nupjovė šaką su viena keke vynuogių, ir du vyrai ją nešė ant karties. Taip pat paėmė granato vaisių ir figų iš tos vietos,

Nmb 13 24 kuri buvo pavadinta Eškolu, nes ten Izraelio vaikai nupjovė vynuogių kekę.

Nmb 13 25 Žvalgai, apėję visą šalį, sugrižo po keturiasdešimties dienų

Nmb 13 26 pas Mozę, Aaroną ir izraelitus į Kadešą, į Parano dykumą. Jie papasakojo visiems, ką sužinojo, ir parodė tuo krašto vaisius.

Nmb 13 27 Jie sakė: "Buvome nuėję į žemę, į kurią mus siuntei. Ji tikrai plūsta pienu ir medumi, ir štai jos vaisiai;

Nmb 13 28 bet jos gyventojai yra stiprūs, miestai dideli, apjuosti mūro sienomis. Ten matėme ir Anako palikuonių.

Nmb 13 29 Amalekiečiai gyvena pietuose, hetitai, jebusiečiai ir amoritai kalnuose, kanaaniečiai prie jūros ir Jordano slėnyje".

Nmb 13 30 Bet Kalebas nuramino žmones prieš Mozę ir sakė: "Eikime ir užimkime tą žemę, nes mes esame pajėgūs juos nugalėti".

Nmb 13 31 Bet vyrai, buvę su juo, sakė: "Mes negalime eiti prieš tas tautas, nes jos už mus stipresnės".

Nmb 13 32 Ir jie skleidė tarp Izraelio vaikų blogus atsiliepimus apie tą žemę, kurią buvo išžvalgę, kalbėdami: "Žemė, kurią išžvalgėme, ryja savo gyventojus, o žmonės, kuriuos matėme, yra labai aukšto ūgio.

Nmb 13 33 Ten matėme milžinus iš Anako giminės, ir mes buvome prieš juos kaip žiogai, ir tokie mes buvome jų akyse".

Nmb 14 1 Visa tauta pakėlė balsus ir raudėjo tą naktį.

Nmb 14 2 Jie murmėjo prieš Mozę ir Aaroną: "Verčiau būtume mirę Egipte arba žuvę šioje dykumoje.

Nmb 14 3 Kodėl viešpats atvedė mus į šią žemę? Ar tam, kad žūtume nuo kardo, o mūsų žmonos ir vaikai taptų priešo grobiu? Ar ne geriau būtų grįžti į Egiptą?"

Nmb 14 4 Jie tarėsi: "Išsirinkime vadą ir grįžkime į Egiptą".

Nmb 14 5 Možė ir Aaronas puolė ant žemės prieš visą Izraelio vaikų susirinkimą.

Nmb 14 6 Nūno sūnus Jozuė ir Jefunės sūnus Kalebas iš tų, kurie žvalgė kraštą, perplėšė savo rūbus

Nmb 14 7 ir kalbėjo izraelitams: "Žemė, kurią apėjome ir išžvalgėme, labai gera.

Nmb 14 8 Jei Viešpats bus maloningas, Jis mus įves į tą žemę, plūstančią pienu ir medumi.

Nmb 14 9 Tik nesukilkite prieš viešpatį ir nebijokite to krašto žmonių. Mes juos valgysime kaip duoną, jie neturi apsaugos, o Viešpats yra su mumis, nebijokime!"

Nmb 14 10 Bet žmonės ketino juodu užmušti akmenimis. Ir Viešpaties šlovė pasirodė visiems izraelitams virš susitikimo palapinės.

Nmb 14 11 Viešpats tarė Mozei: "Ar dar ilgai šita tauta niekins mane? Kodėl jie netiki manimi, matydami visus stebuklus, kuriuos padariau jų akiavaizdoje?"

Nmb 14 12 Aš juos bausiu maru ir sunaikinsiu, o iš tavęs padarysiu didesnę ir galingesnę tautą už šitą".

Nmb 14 13 Možė kalbėjo viešpačiui: "Tada egiptiečiai, iš kurių Tu išvedei šią tautą, išgirs tai, ką Tu padarei tautai,

Nmb 14 14 ir pasakys šio krašto gyventojams, kurie girdėjo, kad Tu, Viešpatie, esi su mumis, kad Tu esi regimas veidu į veidą, kad Tavo debesys yra virš šios tautos ir kad Tu eini pirma mūsų dienos metu debesies stulpė ir naktį- ugnies stulpė;

Nmb 14 15 todėl jei Tu išžudysi savo žmones, tautos, kurios girdėjo apie Tavo šlovę, sakys:

Nmb 14 16 'Kadangi Viešpats nepajėgė įvesti šitos tautos į žemę, kurią jiems prisiekdamas pažadėjo, tai išžudė juos dykumoje'.

Nmb 14 17 Viešpatie, meldžiu Tave, parodyk savo galią, kaip esi pasakęs:

Nmb 14 18 'Viešpats yra kantrus ir kupinas gailestingumo, atleidžiantis neteisības ir nusikaltimus, tačiau nepalieikantis kalto nenubausto, bet baudžiantis už tėvų nusikaltimus vaikus iki trečios ir ketvirtos kartos'.

Nmb 14 19 Maldauju, atleisk šitos tautos nusikaltimus dėl Tavo didelio gailestingumo, kaip atleisdavai jai nuo išėjimo iš Egipto iki šiol".

Nmb 14 20 Viešpats atsakė: "Atleidžiu, kaip prašei.

Nmb 14 21 Kaip Aš gyvas, visa žemė bus pilna Viešpaties šlovės.

Nmb 14 22 Kadangi visi žmonės, kurie matė mano šlovę ir stebuklus, kuriuos dariau Egipte ir dykumoje, mane gundė jau dešimt kartų ir neklausė mano balso,

Nmb 14 23 jie neišvys žemės, kurią pažadėjau jų tėvams. Niekas iš tų, kurie mane pykdė, nematys jos.

Nmb 14 24 Savo tarną Kalebą, kuris kupinas kitokios dvasios ir iki galo sekė manimi, įvesiu į tą žemę, į kurią jis buvo nuėjęs, ir jo palikuonys ją paveldės.

Nmb 14 25 Kadangi amalekiečiai ir kanaaniečiai gyvena slėniuose, rytoj iš stovyklos visi keliaukite į dykumą Raudonosios jūros link".

Nmb 14 26 Viešpats kalbėjo Mozei ir Aaronui:

Nmb 14 27 "Kiek dar šita pikta tauta murmės prieš mane? Aš girdžiu Izraelio vaikų murmėjimą, kai jie murma prieš mane.

Nmb 14 28 Sakyk jiems: 'Kaip Aš gyvas, - sako Viešpats, - padarysiu jums taip, kaip jūs kalbėjote.

Nmb 14 29 Šioje dykumoje liks jūsų lavonai. Visi, kurie buvote suskaičiuoti, dvidešimties metų ir vyresni, ir murmėjote prieš mane,

Nmb 14 30 neįeisite į žemę, kurią jums pažadėjau, išskyrus Jefunės sūnų Kalebą ir Nūno sūnų Jozuė.

Nmb 14 31 Jūsų vaikus, apie kuriuos sakėte, kad jie bus priešų grobis, įvesiu į tą žemę, kurią jūs paniekinote.

Nmb 14 32 Jūsų lavonai kris šioje dykumoje.

Nmb 14 33 Jūsų vaikai klajos dykumoje keturiasdešimt metų dėl jūsų paleistuvystės, kol jūsų lavonai pasiliks dykumoje.

Nmb 14 34 Pagal skaičių dienų, kai jūs žvalgėte žemę, už keturiasdešimt dienų jūs nešiosite savo kaltes keturiasdešimt metų, už kiekvieną dieną-metą, ir jūs pažinsite, ką reiškia būti mano atmestiems.

Nmb 14 35 Kaip kalbėjau, taip ir padarysiu visai šiai piktai tautai, kuri sukilo prieš mane-visi mirs šioje dykumoje' ".
 Nmb 14 36 Vyrų, kuriuos Mozė buvo išsiuntęs išžvalgyti žemę, ir kurie grįžę sukurstė tautą murmėti prieš Viešpatį, blogai kalbėdami apie kraštą.
 Nmb 14 37 ir skleisdami blogus atsiliepimus apie tą žemę, buvo ištikti Viešpaties akivaizdoje ir mirė.
 Nmb 14 38 Iš visų, kurie buvo išėję žemę išžvalgyti, gyvi liko tik Nūno sūnus Jozuė ir Jefunės sūnus Kalebas.
 Nmb 14 39 Kai Mozė pasakė visus šiuos žodžius izraelitams, jie labai nuliūdo.
 Nmb 14 40 Atsikėlę anksti rytą, jie užlipo ant kalno, sakydami: "Eisime į žemę, kurią Viešpats pažadėjo, nes mes nusikalto".
 Nmb 14 41 Mozė jiems atsakė: "Kodėl neklausote Viešpaties įsakymo? Jūs nieko gero nelaimėsite.
 Nmb 14 42 Neikite, nes Viešpats neis su jumis, jūs žūsitate nuo priešų.
 Nmb 14 43 Amalekiečiai ir kaananiečiai yra prieš jus. Jūs žūsitate nuo kardo, nes neklausėte Viešpaties, todėl Viešpats nebus su jumis".
 Nmb 14 44 Bet jie nusprendė eiti į kalnus. Tačiau nei Viešpaties Sendoros skrynia, nei Mozė nepajudėjo iš stovyklos.
 Nmb 14 45 Atėję amalekiečiai ir kaananiečiai, gyvenantys kalnuose, juos sumušė ir vijosi iki Hormos.
 Nmb 15 1 Viešpats kalbėjo Mozei:
 Nmb 15 2 "Sakyk izraelitams: 'Kai būsite įėję ir apsigyvenę pažadėtoje žemėje, kurią jums duosiu,
 Nmb 15 3 ir aukosite Viešpačiui auką iš bandos ar kaimenės-deginamąją, vykdydami įžadus, laisva valia aukodami ar savo iškilme, kad būtų malonus kvapas Viešpačiui,
 Nmb 15 4 kiekvienas, kuris aukos, atsineš duonos aukai dešimtą efos dalį smulkių miltų, sumaišytų su vienu ketvirtadaliu hino aliejaus,
 Nmb 15 5 ir prie deginamosios ar kitos gyvulinės aukos pridės ketvirtą hino dalį vyno prie kiekvieno avinėlio geriamajai aukai.
 Nmb 15 6 Prie kiekvieno avino duonos aukai pridėkite dvi dešimtąsias efos smulkių miltų, sumaišytų su trečdaliu hino aliejaus,
 Nmb 15 7 ir geriamajai aukai trečią dalį hino vyno, kad būtų malonus kvapas Viešpačiui.
 Nmb 15 8 Kai aukosite jautį deginamajai aukai ar įžadui įvykdyti, ar padėkos aukoms,
 Nmb 15 9 duokite prie kiekvieno jaučio tris dešimtąsias efos smulkių miltų, sumaišytų su puse hino aliejaus,
 Nmb 15 10 ir pusę hino vyno geriamajai aukai, kad būtų malonus kvapas Viešpačiui.
 Nmb 15 11 Taip darykite prie kiekvieno jaučio, avino, avinėlio ar ožio
 Nmb 15 12 pagal aukų skaičių, kurias aukosite.
 Nmb 15 13 Vietiniai gyventojai taip darys aukodami auką, kad būtų malonus kvapas Viešpačiui;
 Nmb 15 14 ir jeigu tarp jūsų esantis ateivis norės aukoti auką, jis darys taip pat, kaip ir jūs.
 Nmb 15 15 Tas pats nuostatas galioja ir jums, ir ateiviams, gyvenantiems jūsų žemėje, nes kaip jūs, taip ir ateiviai bus prieš Viešpatį.
 Nmb 15 16 Toks pat įstatymas bus jums ir ateiviams, gyvenantiems tarp jūsų' ".
 Nmb 15 17 Viešpats kalbėjo Mozei:
 Nmb 15 18 "Sakyk izraelitams: 'Kai būsite pažadėtoje žemėje, kurią jums duosiu,
 Nmb 15 19 ir valgysite to krašto duonos, aukokite Viešpačiui auką.
 Nmb 15 20 Aukokite paplotį iš pirmos tešlos, kaip aukojate derliaus pirmėnas.
 Nmb 15 21 Iš pirmos tešlos aukokite Viešpačiui per visas jūsų kartas.
 Nmb 15 22 Jei netyčia ko nors nevykdytumėte iš to, ką Aš įsakiau Mozei
 Nmb 15 23 ir per jį paskelbiau, nuo tos dienos, kai daviau savo įsakymus, per visas jūsų kartas,
 Nmb 15 24 jei tai padarysite dėl neapsižiūrėjimo, aukokite man veršį deginamajai aukai, kad būtų malonus kvapas, kartu su duonos ir geriamąja auka, pagal visus nuostatus, ir ožį aukai už nuodėmę.
 Nmb 15 25 Kunigas sutaikins izraelitus, ir jiems bus atleista, nes jie nusikalto netyčia, tačiau jie aukos deginamąją auką Viešpačiui ir auką už savo nuodėmę.
 Nmb 15 26 Bus atleista Izraelio tautai ir tarp jų gyvenantiems ateiviams, nes nusikaltimas įvyko dėl nežinojimo.
 Nmb 15 27 Jei vienas žmogus nusikalstų nežinodamas, teaukoja metinę ožką už savo nusikaltimą.
 Nmb 15 28 Kunigas sutaikins jį, nes nusikalto Viešpačiui nežinodamas; jis bus sutaikintas, ir kaltė jam bus atleista.
 Nmb 15 29 Vietiniams gyventojams ir ateiviams, netyčia nusikaltus, bus taikomas tas pats įstatymas.
 Nmb 15 30 Bet jei žmogus nusikalstų sąmoningai ir taip paniekintų Viešpatį, nežiūrint ar jis bus vietinis, ar ateivis, jis bus išnaikintas iš savo tautos,
 Nmb 15 31 nes paniekino Viešpaties žodį ir jo įsakymą. Todėl ta siela bus

sunai kinta. Jis atsakys už savo nusikaltimą".

Nmb 15 32 Izraelitams būnant dykumoje, jie rado žmogų, renkantį malkas sabato dieną.

Nmb 15 33 Jie atvedė jį pas Mozę ir Aaroną.

Nmb 15 34 ir uždarė jį, nes nežinojo, ką su juo daryti.

Nmb 15 35 Viešpats tarė Mozei: "Tas žmogus turi mirti, visi žmonės tegul užmuša jį akmenimis už stovyklos ribų".

Nmb 15 36 Išvedė už stovyklos, užmušė jį akmenimis, kaip viešpats buvo įsakęs.

Nmb 15 37 Viešpats kalbėjo Mozei:

Nmb 15 38 "Įsakyk izraelitams pasidaryti savo apdarų kraštuose kutus su mėlynomis juostelėmis.

Nmb 15 39 Pažvelgę į juosteles, atsiminkite viešpaties įsakymus ir nesekite savo širdimis ir akimis, kurios veda į paleistuvystę.

Nmb 15 40 Atsiminkite mano įsakymus, juos vykdykite ir būkite šventi.

Nmb 15 41 Aš esu Viešpats, jūsų Dievas, kuris jus išvedžiau iš Egipto žemės".

Nmb 16 1 Korachas, Levio sūnaus Kehato sūnaus Iccharo sūnus, ir iš Rubeno sūnų Eliabo sūnūs Datanas ir Abiramas bei Peleto sūnus Onas

Nmb 16 2 sukilo prieš Mozę. Prie jų prisidėjo du šimtai penkiasdešimt izraelitų, tautos kunigaikščių, žinomų bendruomenėje ir gerbiamų vyrų.

Nmb 16 3 Jie susirinkę kalbėjo prieš Mozę ir Aaroną: "Gana judviem; visi izraelitai yra šventi ir viešpats yra tarp jų. Kodėl judu keliatės aukščiau viešpaties tautos?"

Nmb 16 4 Tai išgirdęs, Mozė puolė ant žemės

Nmb 16 5 ir kalbėjo Korachui ir su juo esantiems: "Rytoj Viešpats parodys, kas yra šventas ir kas yra Jo. Tiems, kuriuos Jis išsirinko, Jis leis prisitarti prie Jo.

Nmb 16 6 Kiekvienas imkite savo smilkytuvą: tu, Korachai, ir visas tavo būrys, pasiėmę ugnies, užberkite ant jos smilkalų viešpaties akivaizdoje.

Nmb 16 7 Kurį Jis išsirinks, tas bus šventas. Jūs, Levio sūnūs, keliatės per aukštai!"

Nmb 16 8 Mozė sakė Korachui: "Klausykite, Levio sūnūs!

Nmb 16 9 Argi jums dar maža, kad Izraelio Dievas jus išsirinko iš visos tautos ir pašaukė eiti tarnystę viešpaties palapinėje ir tarnauti tautai?

Nmb 16 10 Jis pašaukė savo tarnystei tavę ir tavo brolius levitus, tai kodėl dar reikalaujate kunigystės?

Nmb 16 11 Kodėl sukilote tu ir tavo pasekėjai prieš viešpatį? Kas gi yra Aaronas, kad prieš jį murmate?"

Nmb 16 12 Mozė pasiuntė pašaukti abu Eliabo sūnus Dataną ir Abiramą. Juodu atsakė: "Mudu neisime.

Nmb 16 13 Ar tau dar maža, kad mus išvedei iš žemės, plūstančios pienu ir medum, kad nužudytum dykumoje? Ar dar nori viešpatauti mums?

Nmb 16 14 Ar nuvedei mus į žemę, kurioje teka pienas ir medus, ir ar davei mums paveldėti laukus ir vynuogynus? Ar ir akis nori šiems žmonėms išlupti? Mudu neateisime!"

Nmb 16 15 Mozė, labai įpykęs, meldė viešpatį: "Nežiūrėk į jų aukas; aš neėmiau iš jų nė asilaičio ir nė vieno nenuskriaudžiau".

Nmb 16 16 Mozė sakė Korachui: "Rytoj tu ir visas tavo būrys stokite viešpaties akivaizdoje: tu, jie ir Aaronas.

Nmb 16 17 Imkite kiekvienas savo smilkytuvą, įdėkite į juos smilkalų ir atneškite smilkytuvus viešpaties akivaizdon-du šimtus penkiasdešimt smilkytuvų; taip pat tu ir Aaronas atneškite savo smilkytuvus".

Nmb 16 18 Visi įsidėjo ugnies į smilkytuvus ir užberė ant jos smilkalų atsistojo prie susitikimo palapinės įėjimo, kartu su Moze su Aaronu.

Nmb 16 19 Korachas sušaukė visus izraelitus prie susitikimo palapinės, ir visiems matant pasirodė viešpaties šlovė.

Nmb 16 20 Viešpats tarė Mozei ir Aaronui:

Nmb 16 21 "Pasitraukite iš šio susirinkimo, Aš juos bemačiant sunaikinsiu".

Nmb 16 22 Juodu puolė ant žemės, prašydami: "Dieve, Tu kiekvieno kūno dvasios Dievas. Argi vienam nusidėjus Tavo rūstybė sunaikins visus?"

Nmb 16 23 Viešpats atsakė Mozei:

Nmb 16 24 "Įsakyk visiems pasitraukti nuo Koracho, Datano ir Abiramo palapinių".

Nmb 16 25 Mozė ėjo prie Datano ir Abiramo, jį sekė Izraelio vyresnieji.

Nmb 16 26 Jis tarė tautai: "Pasitraukite nuo šių piktadarių palapinių ir nelieskite nieko, kas jiems priklauso, kad ir jūs nežūtumėte dėl jų nuodėmių".

Nmb 16 27 Visiems pasitraukus nuo Koracho, Datano ir Abiramo palapinių, Datanas ir Abiramas išėję stovėjo savo palapinių angose kartu su žmonėmis ir vaikais.

Nmb 16 28 Mozė tarė: "Dabar matysite, kad viešpats siuntė mane visa tai daryti ir kad aš nieko nedariau savo valia.

Nmb 16 29 Jei jie mirs paprasta mirtimi, kaip miršta visi žmonės, tai Viešpats manęs nesiuntė;

Nmb 16 30 bet jei viešpats padarys naują dalyką, kad žemė atsivers ir prarys juos ir visa, kas jiems priklauso, ir jie gyvi pateks į mirusiųjų buveinę, žinokite, kad jie piktžodžiavo viešpačiui".

Nmb 16 31 Kai tik jis baigė kalbėti, žemė prasiskyrė po jų kojomis

Nmb 16 32 ir atsivėrusi prarijo juos su jų palapinėmis, žmonėmis ir visu lobiu.

Nmb 16 33 Jie gyvi nugrimzdo į mirusiųjų buveinę, ir žemė apdengė juos, ir jie buvo išnaikinti iš susirinkusiųjų.

Nmb 16 34 O visi izraelitai, kurie stovėjo aplinkui, žūstantiems šaukiant, pradėjo bėgti, nes jie sakė: "Kad tik ir mūsų žemė neprarytų".

Nmb 16 35 Viešpaties siųsta ugnis sunaikino tuos du šimtus penkiasdešimt vyrų, kurie aukoję smilkalus.

Nmb 16 36 Po to Viešpats kalbėjo Mozei:

Nmb 16 37 "Įsakyk Aaronui sūnui kunigui Eleazarui surinkti smilkytuvus iš degėsių, ir išsklaidyti ugnį, nes jie pašventinti.

Nmb 16 38 Smilkytuvus tu, kurie nusidėjo prieš savo sielas, tegul perkala į skardas ir jomis apdengia aukurą, nes jie buvo aukojami prieš Viešpatį ir tapo pašventinti. Tai bus izraelitams atsiminimo ženklas".

Nmb 16 39 Kunigas Eleazaras surinko varinius smilkytuvus, kuriuose aukoję gaisrą žuvę, perkalė į skardas ir apdengė jomis aukurą.

Nmb 16 40 kaip atminimą Izraelio vaikams, kaip Viešpats jam sakė per Mozę, kad šventimasis, kuris nėra Aaronui palikuonis, nesitartintų aukoti smilkalų Viešpačiui ir nežūtų kaip Korachas ir visos jo būrys.

Nmb 16 41 Kitą dieną visi izraelitai murmėjo prieš Mozę ir Aaroną: "Juda nužudė Viešpaties žmones".

Nmb 16 42 Žmonėms susirinkus prieš Mozę ir Aaroną, jie atsigrėžė į Susitikimo palapinę, ir štai ją apdengė debesys ir pasirodė Viešpaties šlovė.

Nmb 16 43 Možė ir Aaronas nuėjo prie Susitikimo palapinės.

Nmb 16 44 Viešpats tarė Mozei:

Nmb 16 45 "Pasitraukite nuo šių žmonių. Aš juos tuojau sunaikinsiu". Juodu puolė ant žemės.

Nmb 16 46 Možė sakė Aaronui: "Imk smilkytuvą, pasisemk žarijų nuo aukuro, užberk ant jų smilkalų ir skubiai eik prie žmonių, kad juos sutaukintum, nes jau pasireiškė Viešpaties rūstybė ir prasidėjo maras".

Nmb 16 47 Ir Aaronas padarė, kaip Možė įsakė, ir nubėgo į žmonių vidurį, tarp kurių jau buvo prasidėjęs maras. Jis užbėrė smilkalų ir sutaukino tautą.

Nmb 16 48 Jis stovėjo tarp mirusiųjų ir gyvųjų. Maras liovėsi.

Nmb 16 49 Mirė keturiolika tūkstančių septyni šimtai, neskaitant žuvusiųjų Koracho maište.

Nmb 16 50 Kai maras liovėsi, Aaronas sugrįžo pas Mozę prie Susitikimo palapinės.

Nmb 17 1 Viešpats kalbėjo Mozei:

Nmb 17 2 "Sakyk izraelitams, kad kiekviena giminė duotų lazda; iš visų jų kunigaikščių pagal jų giminę dvylika lazdu. Užrašyk kiekvieno vardą ant jo lazdos.

Nmb 17 3 Ant Levio lazdos užrašyk Aaronui vardą. Nuo giminės kunigaikščio bus po vieną lazda.

Nmb 17 4 Jas sudėk Susitikimo palapinėje ties liudijimu, kur jums apsireiškiu.

Nmb 17 5 Kurį iš jų išsirinksiu, to lazda pražys, taip padarysiu galą izraelitų murmėjimui, kuriuo jie prieš judu murma".

Nmb 17 6 Možė pranešė tai izraelitams. Kiekvienos giminės kunigaikštis davė lazda. Buvo dvylika lazdu, tarp jų ir Aaronui lazda.

Nmb 17 7 Možė jas padėjo Viešpaties akivaizdoje Liudijimo palapinėje.

Nmb 17 8 Možė, įėjęs kitą dieną, rado žaliuojančią Aaronui, Levio giminės, lazda. Pumpurai išsiskleidė žiedais, sužaliavo lapeliais ir subrandino migdolus.

Nmb 17 9 Možė išnešė visas lazdas iš šventyklos prie izraelitų. Jie apžiūrėjo jas ir kiekvienas atsiėmė savo lazda.

Nmb 17 10 Tuomet Viešpats tarė Mozei: "Įnešk atgal Aaronui lazda prie liudijimo, kad ji būtų ženklas maištaujantiems, kad pasibaigtų jų murmėjimas prieš mane, ir jie nemirtų".

Nmb 17 11 Možė padarė, kaip Viešpats įsakė.

Nmb 17 12 Izraelitai sakė Mozei: "Štai mes mirštame, mes visi žūvame.

Nmb 17 13 Kas tik artinasi prie Viešpaties palapinės, tas miršta. Argi visi būsime sunaikinti?"

Nmb 18 1 Viešpats kalbėjo Aaronui: "Tu ir tavo sūnūs būsite atsakingi už šventyklą ir kunigų tarnystę.

Nmb 18 2 Tavo broliai iš Levio giminės, tavo tėvo palikuonys, prisidės prie tavęs ir tarnaus tau, bet tu ir tavo sūnūs atliksite kunigų tarnystę Liudijimo palapinėje.

Nmb 18 3 Levitai tarnaus tau ir atliks visus palapinės darbus, tačiau jie neliēs šventyklos indų ir aukuro, kad jie ir jūs nežūtumėte.

Nmb 18 4 Tebūna jie su tavimi ir tetarnauja Susitikimo palapinėje, atlikdami visus jos darbus. Svetimasis neturi būti tarp jūsų.

Nmb 18 5 Prižiūrėkite šventyklą ir aukurą, kad nekiltų mano rūstybė prieš izraelitus.

Nmb 18 6 Aš jums daviau jūsų brolius levitus iš izraelitų kaip dovaną, kad jie tarnautų Susitikimo palapinėje.

Nmb 18 7 Tu ir tavo sūnūs atliksite kunigų tarnystę. Visa, kas priklauso aukurui ir kas yra už uždangos, bus kunigų aptarnaujama; jei kas svetimas artinsis, bus baudžiamas mirtimi".

Nmb 18 8 Viešpats kalbėjo Aaronui: "Aš tau duodu savo aukų dalį iš visko, ką izraelitai pašvenčia. Duodu tai tau ir tavo sūnams, nes esate patepti. Tas įstatymas bus

amžinas.

Nmb 18 9 Šitos aukos, aukojamos viešpačiui, priklausys tau: duonos auka, auka už nuodėmę ir auka už kaltę. Jos yra šventos ir teks tau ir tavo sūnams.

Nmb 18 10 Jas valgysite šventoje vietoje, tik vyrai valgys tas aukas, nes jos šventos.

Nmb 18 11 Visas izraelitų siūbuojamąsias aukas duodu tau, tavo sūnams ir dukterims amžina teise: kas tavo namuose nesuteptas, valgys jas.

Nmb 18 12 Geriausio aliejaus, vynuogių ir javų pirmojo derliaus, aukojamų viešpačiui, duodu tau.

Nmb 18 13 Visi pirmieji jūsų krašto vaisiai, atnešami viešpačiui, bus tavo ir, kas tavo namuose nesuteptas, juos valgys.

Nmb 18 14 Visa, kas Izraelyje pašvęsta, bus tavo.

Nmb 18 15 Visi pirmagimiai, kurie aukojami viešpačiui, ar tai būtų žmonės, ar gyvuliai, priklausys tau. Žmogaus pirmagimis turi būti išpirktas ir kiekvieno nešvaraus gyvulio pirmagimį aukotojas privalės išpirkti.

Nmb 18 16 Kūdikis vieno mėnesio amžiaus bus išperkamas už penkis šekelius sidabro pagal šventyklos šekelį, kurį sudaro dvidešimt gerų.

Nmb 18 17 Galvijų, avių ir ožkų pirmagimių negalima išpirkti, nes jie paskirti viešpačiui: jų kraują išliesi ant aukuro ir taukus sudeginsi, kad būtų malonus kvapas viešpačiui.

Nmb 18 18 Jų mėsa bus tavo kaip ir siūbuojamosios aukos krūtinė ir dešinysis petys.

Nmb 18 19 Visas šventas aukas, kurias izraelitai aukoja viešpačiui, duodu tau ir tavo sūnams bei dukterims amžina teise. Tai amžina druskos sandora prieš Viešpatį tau ir tavo vaikams.

Nmb 18 20 Viešpats kalbėjo Aaronui: "Izraelitų žemėje nieko nepaveldėsi ir neturėsi tarp jų dalies: Aš-tavo dalis ir paveldėjimas.

Nmb 18 21 Levitams atiduodu visas Izraelio dešimties už tarnystę, kurią jie man atlieka susitikimo palapinėje,

Nmb 18 22 kad izraelitai nesiartintų prie palapinės, nenusidėtų ir nemirtų.

Nmb 18 23 Tik levitai tarnaus susitikimo palapinėje ir bus už ją atsakingi; tai bus amžinas įstatymas visoms jūsų kartoms. Jie nieko nepaveldės tarp izraelitų.

Nmb 18 24 Izraelio vaikų dešimties, atnešamas viešpačiui, atidaviau levitams. Todėl jiems pasakiau: 'Jūs nieko nepaveldėsite tarp izraelitų' ".

Nmb 18 25 Po to Viešpats kalbėjo Mozei:

Nmb 18 26 "Taip kalbėk levitams: 'Gavę iš izraelitų dešimties, tų dešimtinių dešimtą dalį aukokite viešpačiui.

Nmb 18 27 Tai bus jums įskaityta kaip grūdai iš klojimo ar dalis nuo vynuogių spaustuvo.

Nmb 18 28 Taip ir jūs aukosite auką viešpačiui iš surinktų dešimtinių, atiduodami ją kunigui Aaronui.

Nmb 18 29 Iš visko, kas duodama jums, aukokite aukas viešpačiui, iš visko, kas geriausia, pašvęstąją dalį'.

Nmb 18 30 Todėl sakyk jiems: 'Kai atnešite iš visko tai, kas geriausia, bus tai įskaityta levitams kaip gauta iš klojimo ir vynuogių spaustuvo.

Nmb 18 31 Jūs ir jūsų šeimos valgys tai bet kur, nes tai užmokestis už tarnystę, kurią atliekate susitikimo palapinėje.

Nmb 18 32 Nenusiakskite, pasilaikydami sau geriausius dalykus, ir nesutepkite izraelitų aukų, kad nemirtumėte' ".

Nmb 19 1 Viešpats kalbėjo Mozei ir Aaronui:

Nmb 19 2 "Įsakyk izraelitams atvesti sveiką žalą karvę, dar nekinkytą į jungą, ir duokite ją kunigui Eleazarui. Ji bus išvesta iš stovyklos ir

papjauta jo akivaidyje.

Nmb 19 4 Tada Eleazaras, padažęs jos kraujyje pirštą, pašlakstys septynis kartus susitikimo palapinės įėjimo link.

Nmb 19 5 Paskui ji bus sudeginta jo akivaidyje: oda, mėsa, kraujas ir mėšlas.

Nmb 19 6 Kunigas įmes į ugnį, kurioje dega karvė, kedro medžio, yzopo ir raudonų siūlų.

Nmb 19 7 Po to kunigas išplaus savo drabužius, apsiplaus vandeniu ir grįš į stovyklą, ir jis bus nešvarus iki vakaro.

Nmb 19 8 Tas, kuris karvę sudegins, išplaus savo drabužius, išsimaudys ir bus nešvarus iki vakaro.

Nmb 19 9 Kas nors nesusitepęs sušems karvės pelenus ir juos išpils už stovyklos švarioje vietoje, kad jie būtų izraelitų laikomi apvalymo vandeniu padaryti, nes karvė sudeginta kaip auka už nuodėmę.

Nmb 19 10 Kuris sušems karvės pelenus, plaus savo drabužius ir bus nešvarus iki vakaro. Tai bus izraelitams ir tarp jų gyvenantiems ateiviams amžinas įstatymas.

Nmb 19 11 Kas paliečia žmogaus lavoną, bus nešvarus septynias dienas.

Nmb 19 12 Jis apsisivalys šiuo vandeniu trečią ir septintą dieną ir bus švarus.

Jei trečią dieną neapsivalys, tai septintą dieną nebus švarus.

Nmb 19 13 Kuris palies mirusio žmogaus lavoną ir nebus apšlakstytas minėtu vandeniu, suteps viešpaties palapinę ir bus išnaikintas iš izraelitų; kadangi jis

neapšlakstytas apvalomuoju vandeniu, jis liks nešvarus.

Nmb 19 14 Šitas yra įstatymas apie žmogų, mirusį palapinėje. Visi, kurie įeina į jo palapinę, ir visi ten esantieji bus nešvarūs septynias dienas.

Nmb 19 15 Indas, neturintis dangčio, bus suteptas.

Nmb 19 16 Jei kas lauke paliestų užmušto kardu ar savaime mirusio žmogaus lavoną, kaulą ar karstą, bus nešvarus septynias dienas.

Nmb 19 17 Dėl nešvaraus žmogaus tegul ima karvės, sudegintos apvalyti nuo nuodėmės, pelenų, įberia į indą ir užpila tekančio vandens ant jų.

Nmb 19 18 Nesusitepęs žmogus, padažęs jame yzopą, teapšlaksto visą palapinę ir visus daiktus bei susitepusius prisilietimu žmones.

Nmb 19 19 Nesusitepęs apšlakstys nešvarųjį trečią ir septintą dieną, ir jis apsisivalys septintą dieną, išplaus savo drabužius, pats išsimaudys ir bus nešvarus iki vakaro.

Nmb 19 20 Jei kas nebus tuo būdu apvalytas, jis bus išnaikintas iš izraelitų, nes sutepė viešpaties šventyklą; jis nebuvo apšlakstytas apvalomuoju vandeniu, todėl yra nešvarus.

Nmb 19 21 Tai amžinas nuostatas jiems, kad tas, kuris šlakstė vandeniu, plautų savo drabužius, ir kiekvienas, palietęs apvalomąjį vandenį, bus nešvarus iki vakaro.

Nmb 19 22 Ką nešvarus žmogus palies-suteps, kas prisilietų suteptų daiktų-bus nešvarus iki vakaro".

Nmb 20 1 Izraelitai atvyko į Cino dykumą pirmą mėnesį ir sustojo Kadeše. Ten mirė Mirjama ir buvo palaidota.

Nmb 20 2 Toje vietoje nebuvo vandens. Izraelitai, susirinkę pas Mozę ir Aaroną, priekaištaudami kalbėjo: "Geriau būtume žuvę su savo broliais

Viešpaties akivaizdoje.

Nmb 20 4 Kodėl jūs atvedėte Viešpaties susirinkimą į šitą dykumą, kad mes ir mūsų gyvuliai čia numirtume?

Nmb 20 5 Kam mus išvedėte iš Egipto ir atvedėte į šitą netikusią vietą, kur negalime sėti ir neauga nei figos, nei vynuogės, nei granatai ir nėra net vandens?"

Nmb 20 6 Mozė ir Aaronas, palikę minią, įėjo į Susitikimo palapinę ir puolė ant žemės. Jiems pasirodė Viešpaties šlovė.

Nmb 20 7 Viešpats tarė Mozei:

Nmb 20 8 "Imk lazda, abu su Aaronu surinkite žmones ir jų akyse kalbėkite uolai, ir ji duos vandens. Tu išgausi jiems vandens iš uolos, ir atsigers žmonės bei jų galvijai".

Nmb 20 9 Mozė ėmė Viešpaties akivaizdoje buvusią lazda, kaip Jis jam įsakė.

Nmb 20 10 Mozė ir Aaronas surinko žmones prie uolos ir jiems kalbėjo:

"Klausykite, maištininkai! Ar mudu turime iš šitos uolos išgauti jums vandens?"

Nmb 20 11 Mozė pakėlė ranką, smogė du kartus lazda į uolą, ir pasipylė apščiai vandens; atsigėrė žmonės ir jų gyvuliai.

Nmb 20 12 Bet Viešpats tarė Mozei ir Aaronui: "Kadangi manimi netikėjote ir neparodėte mano šventumo izraelitų akivaizdoje, judu neįvesite šitos tautos į žemę, kurią jiems duosiu".

Nmb 20 13 Tai Meriba, kur izraelitai murmėjo prieš Viešpatį ir Jis parodė jiems savo šventumą.

Nmb 20 14 Mozė išsiuntė pasiuntinius iš Kadešo pas Edomo karalių, kad pasakytų: "Taip sako tavo brolis Izraelis: 'Tu žinai visus mūsų vargus,

Nmb 20 15 žinai, kaip mūsų tėvai nuėjo į Egiptą ir mes ilgai ten gyvenome, kaip egiptiečiai spaudė mus ir mūsų tėvus.

Nmb 20 16 Kai šaukėmės Viešpaties, Jis mus išklausė ir siuntė angelą, kuris mus išvedė iš Egipto. Esame sustoję Kadešo mieste, kuris yra prie pat tavo krašto sienos.

Nmb 20 17 Maldaujame, leisk mums pereiti per tavo žemę. Mes neisime dirvomis ar vynuogynais, negersime vandens iš tavo šulinių, bet trauksime vieškelį, nenukrypdami nei į dešinę, nei į kairę, kol pereisime tavo šalį".

Nmb 20 18 Karalius jiems atsakė: "Neisite per mano žemę, o jei eisite, aš jus pasitiksiu su ginklu".

Nmb 20 19 Izraelitai sakė: "Mes eisime vieškelį, o jei mes ir mūsų gyvuliai gersime tavo vandens, atsilyginsime, tiktai leisk pereiti per tavo žemę".

Nmb 20 20 Bet jis atsakė: "Neleidžiu!" Ir edomitų gausi kariuomenė išėjo prieš izraelitus.

Nmb 20 21 Kadangi edomitai atsisakė praleisti izraelitus, tai jie pasuko kitais keliais.

Nmb 20 22 Pakilę iš Kadešo, izraelitai atėjo prie Horo kalno.

Nmb 20 23 Ten, prie Edomo žemės sienos, Viešpats kalbėjo Mozei ir Aaronui:

Nmb 20 24 "Aaronas susijungs su savo tauta, nes jis neįeis į žemę, kurią pažadėjau izraelitams, dėl to, kad netikėjote mano žodžiais prie Meribos.

Nmb 20 25 Imk Aaroną ir jo sūnų Eleazarą ir nuvesk juodu ant Horo kalno.

Nmb 20 26 Aaronas tegul nusivelka savo drabužius ir jais apvilko jo sūnų Eleazarą. Aaronas mirs tenai".

Nmb 20 27 Mozė padarė, kaip Viešpats įsakė. Jie užlipo į Horo kalną, visiems susirinkusiems matant.

Nmb 20 28 Mozė nurengė nuo Aarono drabužius ir jais apvilko jo sūnų Eleazarą. Aaronas mirė kalno viršūnėje. Mozė su Eleazaru grįžo nuo kalno.

The Holy Bible in Lithuanian

Nmb 20 29 Izraelitai, pamatę, kad Aaronas mirė, apraudojo jį trisdešimt dienų.
Nmb 21 1 Kanaaniečių karalius Aradas, kuris gyveno krašto pietuose, išgirdęs, kad izraelitai ateina iš Atarimo, išėjo į kovą prieš juos ir kelis paėmė į nelaisvę.
Nmb 21 2 Izraelitai padarė įžadą Viešpačiui: "Jei atiduosi šitą tautą į mūsų rankas, sunaikinsime jos miestus".
Nmb 21 3 Viešpats išklaušė izraelitų prašymo ir atidavė jiems kanaaniečius, kuriuos jie nugalėjo, sunaikino juos ir jų miestus. Jie praminė aną vietą Horma.
Nmb 21 4 Nuo Horo kalno jie ėjo keliu, vedančiu Raudonosios jūros link, kad aplenktų Edomo žemę. Kelionėje tauta nerimavo,
Nmb 21 5 ji kalbėjo prieš Dievą ir Mozę: "Kodėl mus išvedėte iš Egipto numirti dykumoje? Nėra duonos, nėra vandens, mums įgriso tas menkavertis maistas".
Nmb 21 6 Tada Viešpats siuntė nuodingas gyvates. Jos gėlė žmones, ir daugelis nuo jų mirė.
Nmb 21 7 Jie kreipėsi į Mozę, sakydami: "Nusidėjome, kalbėdami prieš Viešpatį ir tave, melsk, kad pašalintų nuo mūsų gyvates". Mozė meldėsi už tautą.
Nmb 21 8 Viešpats sakė Mozei: "Padaryk varinę gyvatę ir iškelk ją ant stulpo; kas igeltas į ją pažvelgs, liks gyvas".
Nmb 21 9 Mozė padirbdino varinę gyvatę ir iškėlė ją ant stulpo. Į ją pažvelgę, igeltieji likdavo gyvi.
Nmb 21 10 Izraelitai keliavo toliau ir sustojo Obote.
Nmb 21 11 Išėję iš Oboto, ištiesė palapines Ije Abarimo dykumoje, kuri yra Moabo rytų pusėje.
Nmb 21 12 Iš ten pasitraukę, atėjo į Zeredo slėnį.
Nmb 21 13 Jį palikę, sustojo prie Arnono upės, tekančios dykumoje šiaurės vakarais.
Nmb 21 14 Todėl Viešpaties kovų knygoje pasakyta: "Kaip padarė Raudonojoje jūroje, taip padarys ir prie Arnono upės,
Nmb 21 15 kuri pasisukęs pasiekia Aro miestą ir priartėja prie moabitų sienos".
Nmb 21 16 Iš čia izraelitai priartėjo prie šulinio, apie kurį Viešpats kalbėjo Mozei: "Surink tautą, ir Aš duosiu jai vandens".
Nmb 21 17 Tada izraelitai giedojo: "Šuliny, duok vandens! Giedosime tau,
Nmb 21 18 šuliny, kurį kunigaikščiai ir kilnieji iškasė skeptu ir lazdomis". Iš tos dykumos jie atėjo į Mataną,
Nmb 21 19 iš Matanos į Nahalielį, iš Nahalielio į Bamotą
Nmb 21 20 ir iš Bamoto į slėnį Moabo šalyje arti Pisgos kalno, kuris yra ties dykuma.
Nmb 21 21 Izraelis nusiuntė pas amoritų karalių Sihoną pasiuntinius su prašymu:
Nmb 21 22 "Leisk mums pereiti per tavo žemę, mes nenukrypsime į dirvas ir vynuogynus, negersime vandens iš tavo šulinio, eisime vieškeliais, kol pereisime per tavo kraštą".
Nmb 21 23 Bet Sihonas neleido izraelitams eiti per savo kraštą. Surinkęs savo kariuomenę, išėjo prieš juos į dykumą ir prie Jahaco kovojo su izraelitais.
Nmb 21 24 Izraelitai sumušė jį ir užėmė Sihono kraštą nuo Arnono iki Jaboko upių ir ligi Amono krašto, kurio sienos buvo ginamos stiprios sargybos.
Nmb 21 25 Izraelitai užėmė visus amoritų miestus ir apsigyveno juose, Hešbone ir jam priklausančiuose miesteliuose.
Nmb 21 26 Hešbonas buvo sostinė amoritų karaliaus Sihono, kuris buvo kovojęs su buvusiu Moabo karaliumi ir užėmęs visą jam priklausančią šalį iki Arnono upės.
Nmb 21 27 Todėl dainoje sakoma: "Ateikite į Hešboną, karaliaus Sihono miestą, kuris bus atstatytas ir sustiprintas!
Nmb 21 28 Ugnis iš Hešbono sunaikino moabitų miestą Arą ir Arnono aukštumų viešpačius.
Nmb 21 29 Vargas tau, Moabai! Žuvai, Kemošo tauta! Jis atidavė savo sūnus ir dukteris į nelaisvę amoritų karaliui Sihonui.
Nmb 21 30 Jie sunaikinti nuo Hešbono iki Dibono ir iki Nofacho prie Medebos".
Nmb 21 31 Taip izraelitai apsigyveno amoritų žemėje.
Nmb 21 32 Mozė išsiuntė išžvalgyti Jazerą, ir izraelitai užėmė jam priklausančius miestelius ir išvijo amoritus.
Nmb 21 33 Jie traukė Bašano keliu; ten juos pasitiko Bašano karalius Ogas su visa savo kariuomene prie Edrejo.
Nmb 21 34 Viešpats kalbėjo Mozei: "Nebijok jo, nes Aš atidaviau tau jį, visą jo tautą ir žemę; padaryk su juo, kaip padarei su amoritų karaliumi Sihonu Hešbone".
Nmb 21 35 Izraelitai sunaikino jį, jo sūnus ir visą jo tautą taip, kad nė vieno neliko, ir užėmė šalį.
Nmb 22 1 Izraelitai keliavo ir sustojo Moabo lygumoje, anoje pusėje Jordano, ties Jerichu.
Nmb 22 2 Ciporo sūnus Balakas matė visą, ką Izraelis padarė amoritams.
Nmb 22 3 Moabitai labai bijojo izraelitų, nes jų buvo labai daug.
Nmb 22 4 Moabas sakė midjaniečių vyresniesiems: "Šita tauta sunaikins mus visus, čia gyvenančius, kaip jautis sunaikina žolę iki šaknų". O Ciporo sūnus Balakas tuo metu buvo moabitų karalius.
Nmb 22 5 Jis siuntė pasiuntinius pas Beoro sūnų Balaamą į Petoro miestą prie

upės, kad jį pakviestų, sakydami: "Iš Egipto išėjo tauta, kuri apdengė žemės paviršių ir dabar sustojo prie mano krašto sienų.

Nmb 22 6 Ateik ir prakeik tą tautą, nes ji galingesnė už mane. Gal tada galėsiu kaip nors ją sumušti ir išvyti iš savo žemės, nes žinau, kad kurį tu laimini, tas yra palaimintas ir, kurį prakeiki, yra prakeiktas".

Nmb 22 7 Moabo ir Midjano vyresnieji išėjo laikydami rankose užmokestį už žyniavimą. Kai jie atėjo pas Balaamą ir jam perdavė Balako žodžius,

Nmb 22 8 jis atsakė: "Apsinakvokite pas mane, ir aš atsakysiu, ką man pasakys Viešpats". Ir Moabo vyresnieji pasiliko pas Balaamą.

Nmb 22 9 Atėjo Dievas pas Balaamą ir klausė: "Kas yra šitie žmonės?"

Nmb 22 10 Balaamas atsakė Dievui: "Moabitų karalius, Ciporo sūnus Balakas, atsiuntė juos pas mane

Nmb 22 11 ir pranešė, kad išėjusi iš Egipto tauta apdengė žemės paviršių. Jis prašė: 'Ateik ir prakeik ją, gal tada aš įstengsiu nugalėti juos ir išvaryti iš savo krašto'.

Nmb 22 12 Dievas atsakė Balaamui: "Neik su jais ir neprakeik tautos, nes ji yra palaiminta".

Nmb 22 13 Balaamas, atsikėlęs rytą, tarė Balako kunigaikščiams: "Grijžkite į savo žemę, nes viešpats uždraudė man eiti su jumis".

Nmb 22 14 Ir Moabo kunigaikščiai pakilo ir, sugrižę pas Balaką, pranešė: "Balaamas atsisakė eiti su mumis".

Nmb 22 15 Balakas vėl siuntė daugiau ir aukštesnės kilmės pasiuntinių.

Nmb 22 16 Jie, atėję pas Balaamą, tarė: "Ciporo sūnus Balakas taip sako:

'Skubiai ateik pas mane.

Nmb 22 17 Pagerbsiu tave ir darysiu, ką įsakysi, tik ateik ir prakeik šitą tautą'".

Nmb 22 18 Balaamas atsakė Balako pasiuntiniams: "Jei Balakas duotų pilnus savo namus sidabro ir aukso, aš negalėčiau peržengti Viešpaties, mano Dievo, žodžio, ir padaryti daugiau ar mažiau.

Nmb 22 19 Prašau, pasilikite šią naktį pas mane, kad sužinočiau, ką dar viešpats man sakys".

Nmb 22 20 Naktį atėjo Dievas pas Balaamą ir jam tarė: "Jei tie žmonės tave kviečia, eik su jais, bet daryk taip, kaip tau įsakysiu".

Nmb 22 21 Balaamas, atsikėlęs rytą, pabalnojo savo asilę ir iškeliavo su moabitu kunigaikščiais.

Nmb 22 22 Viešpats užsirūstino, kad Balaamas išėjo. Jiems keliaujant, Viešpaties angelas užstojo kelią Balaamui, kuris jojo ant asilės. Su juo buvo du tarnai.

Nmb 22 23 Asilė, pamačiusi angelą stovintį su nuogu kardu, pasuko iš kelio ir ėjo lauku. Balaamas mušė ją, norėdamas grąžinti į kelią.

Nmb 22 24 Angelas atsistojo siauroje vietoje tarp dviejų sienų, kuriomis buvo aptverti vynuogynai.

Nmb 22 25 Pamačiusi jį, asilė šliejosi prie sienos ir prispaudė Balaamo koją. Jis vėl ją mušė.

Nmb 22 26 Viešpaties angelas nuėjo į dar siauresnę vietą, kur nebuvo galima pasukti nei dešinėn, nei kairėn, ir atsistojo.

Nmb 22 27 Asilė, pamačiusi stovintį angelą, sukniubo po Balaamu. Balaamas įpykęs mušė ją lazda.

Nmb 22 28 Viešpats atvėrė asilės nasrus, ir ji kalbėjo Balaamui: "Ką aš tau padariau? Kodėl mane muši jau trečią kartą?"

Nmb 22 29 Balaamas atsakė asilei: "Kad tyčiojiesi iš manęs. Jei turėčiau kardą, aš tave užmuščiau".

Nmb 22 30 Asilė atsakė Balaamui: "Argi aš ne tavo asilė, kuria visada jodinėdavai? Pasakyk, ar aš tau kada nors taip dariau?" Jis atsakė: "Niekados!"

Nmb 22 31 Tada Viešpats atvėrė Balaamui akis. Ir jis, pamatęs Viešpaties angelą, stovintį kelyje su nuogu kardu, krito veidu į žemę.

Nmb 22 32 Viešpaties angelas jam tarė: "Kodėl muši jau trečią kartą savo asilę? Aš atėjau tau sukliudyti, nes nepritariu tavo kelionei.

Nmb 22 33 Jei asilė nebūtų pasukusi iš kelio tris kartus ir nebūtų pasitraukusi, būčiau tave užmušęs, o ji būtų išlikusi gyva".

Nmb 22 34 Balaamas tarė Viešpaties angelui: "Nusidėjau, nežinodamas, kad tu stovi prieš mane, o dabar, jei tau nepatinka, aš sugrišiu".

Nmb 22 35 Viešpaties angelas tarė: "Eik su jais ir kalbėk tiktai tą, ką tau įsakysiu". Balaamas nuėjo su Balako kunigaikščiais.

Nmb 22 36 Tai išgirdęs, Balakas išėjo pasitikti Balaamo ligi miesto Aro, kuris yra Moabo pasienyje prie Arnono upės,

Nmb 22 37 ir tarė Balaamui: "Aš siunčiau pasiuntinius tave pakviesti, kodėl neatėjai? Ar manai, kad aš negaliu tavęs tinkamai pagerbti?"

Nmb 22 38 Balaamas atsakė Balakui: "Štai aš atėjau pas tave. Bet ar galiu aš ką nors pasakyti? Žodį, kurį Dievas įdės į mano lūpas, tą kalbėsiu".

Nmb 22 39 Balaamas su Balaku nuėjo į Kirjat Hucotą.

Nmb 22 40 Balakas aukojo jaučius bei avis ir nusiuntė dalį aukos Balaamui ir atvykusiems su juo kunigaikščiams.

Nmb 22 41 Rytui išaušus, Balakas nuvedė Balaamą į Baalo aukštumas, iš kur jis matė dalį izraelitų tautos.

Nmb 23 1 Tada Balaamas kalbėjo Balakui: "Pastatydink man čia septynis aukurus ir paruošk man septynis veršius ir septynis avinus".

Nmb 23 2 Balakas padarė, kaip Balaamas sakė. Tada juodu aukėjo po veršį ir aviną ant kiekvieno aukuro.

Nmb 23 3 Balaamas tarė Balakui: "Pastovėk prie savo deginamosios aukos, o aš pasitrauksiu ir lauksiu Viešpaties žodžio: aš tau pasakysiu, ką jis lieps". Jis nuėjo į nuošalią aukštumą.

Nmb 23 4 Ten jį sutiko Dievas. Balaamas jam kalbėjo: "Pastatydinau septynis aukurus ir aukojau ant jų po veršį ir aviną".

Nmb 23 5 Viešpats įdėjo žodį į Balaamo lūpas ir sakė: "Grįžk pas Balaką ir taip kalbėk".

Nmb 23 6 Sugrįžęs rado stovintį Balaką prie savo deginamosios aukos su visais Moabo kunigaikščiais.

Nmb 23 7 Jis kalbėjo: "Iš Aramo mane atvedė Balakas, moabitų karalius, iš rytų šalies kalnų pašaukė mane: 'Ateik ir prakeik Jokūbą, linkėk pikta Izraeliui'".

Nmb 23 8 Kaipgi aš keikčiau, ko Dievas nekeikia? Kaipgi aš pasmerkčiau, ko Viešpats nesmerkia?

Nmb 23 9 Aš matau juos nuo uolų viršūnių ir į juos žiūriu nuo kalnų. Ta tauta gyvena atskirai ir nepriširda prie kitų tautų.

Nmb 23 10 Kas galėtų suskaičiuoti Jokūbo dulkes ir suskaičiuoti ketvirtadalį Izraelio? O, kad galėčiau mirti teisiųjų mirtimi! O, kad mirčiau ramybėje kaip jiel!"

Nmb 23 11 Balakas sakė Balaamui: "Ką tu man padarei? Aš tave pasišaukiau, kad prakeiktum mano priešus, o tu juos palaiminai".

Nmb 23 12 Tas jam atsakė: "Argi aš neturiu kalbėti to, ką Viešpats įdeda į mano lūpas?"

Nmb 23 13 Balakas sakė jam: "Eik su manimi į kitą vietą, kur matysi izraelitų dalį, bet visų negalėsi matyti; iš ten juos prakeiksi".

Nmb 23 14 Kai jį nuvedė ant Pisgos kalno viršūnės, jis ten pastatydino septynis aukurus ir ant kiekvieno aukėjo po veršį ir aviną.

Nmb 23 15 Tada Balaamas tarė Balakui: "Stovėk čia prie deginamosios aukos, o aš eisiu pasitikti Viešpaties".

Nmb 23 16 Viešpats sutiko Balaamą ir įdėjo žodį į jo lūpas, sakydamas: "Eik vėl pas Balaką ir pasakyk tai".

Nmb 23 17 Sugrįžęs jis rado Balaką stovintį prie savo deginamosios aukos kartu su Moabo kunigaikščiais. Balakas klausė jo: "Ką tau kalbėjo viešpats?"

Nmb 23 18 Balaamas atsakė: "Balakai, klausykis ir išgirsk, Ciporo sūnau! Dievas ne žmogus, kad meluotų, ir ne žmogaus sūnus, kad pakeistų savo nuomonę. Ar Jis pasakė ir nepadarys? Ar Jis kalbėjo ir neįvykdys?"

Nmb 23 20 Man įsakyta laiminti; Jis palaimino, ir aš negaliu to pakeisti.

Nmb 23 21 Jis nerado nedorybės Jokūbe ir neįžiūrėjo neteisybės Izraelyje. Viešpats, jų Dievas, yra su jais, ir karaliaus šauksmas girdimas tarp jų.

Nmb 23 22 Dievas juos išvedė iš Egipto, jų galybė kaip stumbro.

Nmb 23 23 Nėra užkeikimo prieš Jokūbą nei ištarmės prieš Izraelį; ateis laikas, kai apie Izraelį sakys: 'Štai ką padarė Dievas'.

Nmb 23 24 Tai tauta, kuri pakils kaip liūtė ir atsistos kaip liūtas, neatsiguls, kol nesurys grobio ir neišgers užmuštųjų kraujo".

Nmb 23 25 Balakas tarė Balaamui: "Tu jų neprakeik, bet ir nelaimink".

Nmb 23 26 Balaamas atsakė Balakui: "Argi aš tau nesakiau, kad ką man Viešpats lieps, tą turėsiu daryti!"

Nmb 23 27 Ir Balakas tarė Balaamui: "Eime, nuvesiu tave į kitą vietą, gal patiks Dievui, kad iš ten juos prakeiktum".

Nmb 23 28 Balakas užvedė Balaamą į Peoro kalno viršūnę, kuris yra prie dykumos.

Nmb 23 29 Čia Balaamas sakė Balakui: "Pastatydink man čia septynis aukurus ir paruošk tiek pat veršių ir avinų aukai".

Nmb 23 30 Balakas padarė, kaip Balaamas įsakė. Jie aukėjo po veršį ir po aviną ant kiekvieno aukuro.

Nmb 24 1 Balaamas, matydamas, kad viešpačiui patinka laiminti Izraelį, nebėjo, kaip pirma eidavo ieškoti žyniavimo, bet atgręžė veidą į dykumą.

Nmb 24 2 ir, pakėlęs akis, pamatė izraelitus, stovyklaujančius giminėmis savo palapinėse. Dievo dvasia nužengė ant jo,

Nmb 24 3 ir jis kalbėjo: "Kalba žmogus, Beoro sūnus Balaamas, kurio atvertos akys,

Nmb 24 4 kuris girdi Dievo žodžius, mato Visagalio regėjimus ir krinta atvertomis akimis.

Nmb 24 5 Kokios gražios tavo palapinės, Jokūbai, ir tavo buveinės, Izraeli!

Nmb 24 6 Jos yra kaip besitęsianti slėniai, kaip sodai paupiuose, kaip Viešpaties sodinti alavijų medžiai, lyg kedrai prie vandens!

Nmb 24 7 Vanduo tekės upėmis, ir jų slėniuose viskas augs. Izraelitų karalius bus žymesnis už Agagą, jo karalystė bus išaukštinta.

Nmb 24 8 Dievas išvedė jį iš Egipto, jo galybė kaip stumbro; jis suvalgys

priešų tautas, sulaužys jų kaulus, pervers juos savo strėlėmis.
Nmb 24 9 Jis atsiguls kaip liūtas, kurio niekas nedrįs pažadinti. Kas tave
laimina, bus palaimintas; kas keikia, bus prakeiktas".
Nmb 24 10 Balakas, supykęs ant Balaamo, suplojo rankomis ir tarė: "Aš tave
pasišaukiau prakeikti mano priešus, o tu juos tris kartus palaiminai.
Nmb 24 11 Grįžk skubiai į savo kraštą! Maniau tave didžiai pagerbti, bet
viešpats atėmė iš tavęs tau skirtą pagarbą".
Nmb 24 12 Balaamas atsakė Balakui: "Argi aš nesakiau tavo pasiuntiniams, kuriuos
atsiuntei pas mane:
Nmb 24 13 'Jei Balakas man duotų pilnus savo namus sidabro ir aukso, aš negaliu
peržengti viešpaties įsakymo ir daryti gera ar bloga savo noru. Kalbėsiu tai, ką viešpats man
įsakys".
Nmb 24 14 Prieš grįždamas pas savo tautą, paskelbsiu tau, ką ši tauta padarys
tavo tautai ateityje".
Nmb 24 15 Balaamas toliau kalbėjo: "Kalba žmogus, Beoro sūnus Balaamas, kurio
akys atvertos,
Nmb 24 16 kuris girdi Dievo žodžius, pažįsta Aukščiausiojo mokslą, mato
Visagalio regėjimus ir krinta atvertomis akimis.
Nmb 24 17 Aš jį matysiu, bet ne dabar, į jį žiūrėsiu, bet ne iš arti. Žvaigždė
užtekės iš Jokūbo giminės, skeptras pakils Izraelyje, jis užims Moabą ir sunaikins Seto
giminę.
Nmb 24 18 Edomas ir Seyras taps priešų nuosavybe, Izraelis parodys savo jėgą.
Nmb 24 19 Jokūbo ainiai viešpataus ir sunaikins priešų likučius".
Nmb 24 20 Balaamas, pažiūrėjęs į amalekiečius, kalbėjo: "Amalekas yra pirmas
tarp tautų, bet jis bus sunaikintas amžiams".
Nmb 24 21 Pamatęs kainitus, tarė: "Stipri, saugi tavo buveinė, kaip ant uolos
sukrautas lizdas.
Nmb 24 22 Bet ir jūs, kainitai, būsite išsklaidyti, jūsų palikuonis Ašūras
išstems.
Nmb 24 23 Ir kas išliks gyvas, kai Dievas visa tai darys?
Nmb 24 24 Laivai atvyks iš Kitimo, pavergs ašūriečius ir sunaikins Ebero kraštą,
pagaliau patys žus".
Nmb 24 25 Po to Balaamas sugrįžo į savo tėviškę; taip pat ir Balakas grįžo tuo
keliu, kuriuo buvo atėjęs.
Nmb 25 1 Izraelitams gyvenant Šitime, tauta pradėjo paleistuvauti su Moabo
dukterimis.
Nmb 25 2 Jos kvietė izraelitus į aukojimo šventes. Ten jie valgė ir lenkėsi
prieš jų dievus.
Nmb 25 3 Izraelitai garbino Baal Peorą. Užsirūstinęs Viešpats
Nmb 25 4 tarė Mozei: "Surink visus tautos vadus ir juos pakark saulės kaitroje,
kad mano rūstybė nepaliestų Izraelio tautos".
Nmb 25 5 Mozė įsakė Izraelio teisėjams užmušti visus Baal Peoro garbintojus.
Nmb 25 6 Vienas izraelitas atsivedė midjanietę į savo palapinę Mozei ir visiems
izraelitams matant, tuo metu, kai jie raudėjo prie susitikimo palapinės įėjimo.
Nmb 25 7 Tai išvydęs, kunigo Aarono sūnaus Eleazaro sūnus Finehasas pakilo iš
susirinkusiųjų ir, pagriebęs ietį,
Nmb 25 8 įėjo į palapinę paskui izraelitą, ir perdūrė juos abu
kiaurai-izraelitą ir moterį per jos pilvą. Tada liovėsi maras tarp Izraelio sūnų.
Nmb 25 9 Iš viso nuo maro mirė dvidešimt keturi tūkstančiai žmonių.
Nmb 25 10 Viešpats tarė Mozei:
Nmb 25 11 "Kunigo Aarono sūnaus Eleazaro sūnus Finehasas išgelbėjo izraelitus
nuo mano rūstybės; jis buvo uolus dėl manęs, kad Aš nesunaikinsčiau izraelitų, apimtas pavydo.
Nmb 25 12 Todėl sakyk jam, kad Aš darau su juo taikos sandorą:
Nmb 25 13 jam ir jo palikuonims priklausys kunigystė kaip amžina sandora, nes
jis buvo uolus dėl Dievo ir sutaikino izraelitus".
Nmb 25 14 Izraelitas, kurį nužudė kartu su midjaniete, buvo Saluvo sūnus Zimris,
Simeono giminės kunigaikštis,
Nmb 25 15 o nužudytoji midjanietė, vardu Kozbė, buvo Midjano giminės
kunigaikščio Cūro duktė.
Nmb 25 16 Viešpats kalbėjo Mozei:
Nmb 25 17 "Išžudykite midjaniečius,
Nmb 25 18 nes jie pasiėlgė su jumis klastingai, suvedžiodami jus Baalo garbinimu
ir midjaniečių kunigaikščio dukterimi Kozbe, savo seserimi, kuri buvo nužudyta dėl Peoro maro
diena".
Nmb 26 1 Viešpats tarė Mozei ir Aarono sūnui kunigui Eleazarui:
Nmb 26 2 "Suskaičiuokite visus izraelitus vyrus, dvidešimties metų ir vyresnius
pagal jų gimines, tinkamus kariuomenei".
Nmb 26 3 Mozė ir kunigas Eleazaras Moabo lygumoje prie Jordano, ties Jerichu,
kalbėjo tiems, kurie buvo
Nmb 26 4 dvidešimties metų ir vyresni, kaip viešpats buvo liepęs. Iš Egipto
išėjusieji buvo:
Nmb 26 5 Rubenas, Izraelio pirmagimis. Jo sūnūs buvo Henochas, iš kurio kilo

henochai,	Paluvas,	iš kurio-paluvai,	
Nmb	26	6	Hecronas, iš jo-hecronai ir karmis, iš jo-karmiai.
Nmb	26	7	Rubeno giminės buvo keturiasdešimt trys tūkstančiai septyni šimtai
trisdešimt.			
Nmb	26	8	Paluvo sūnus buvo Eliabas;
Nmb	26	9	jo sūnūs Nemuelis, Datanas ir Abiramas; Datanas ir Abiramas prisidėjo
prie Koracho maišto,			kuris buvo sukeltas prieš Mozę ir Aaroną; tai buvo maištas prieš
viešpatį.			
Nmb	26	10	Atvėrusi žemė prarijo juos kartu su Korachu. Du šimtai penkiasdešimt
žmonių buvo sunaikinti			ugnimi. Tai buvo ženklas izraelitams.
Nmb	26	11	Tačiau Koracho sūnūs nežuvo.
Nmb	26	12	Simeono sūnų šeimos: Nemuelio-nemuelitai, Jamino-jaminai,
Jachino-jachinai,			
Nmb	26	13	Zeracho-zerachai, Sauliaus- sauliai.
Nmb	26	14	Simeono giminės buvo dvidešimt du tūkstančiai du šimtai.
Nmb	26	15	Gado sūnų šeimos: Cefono, iš jo-cefonai, Hagio-hagiai, Šūnio-šūniai,
Nmb	26	16	Oznio-ozniai, Erio-eriai,
Nmb	26	17	Arodo-arodai, Arelio-arelitai.
Nmb	26	18	Gado giminės buvo keturiasdešimt tūkstančių penki šimtai.
Nmb	26	19	Judo sūnūs buvo Eras ir Onanas. Jie mirė Kanaano žemėje.
Nmb	26	20	Kitų Judo sūnų šeimos: Šelos-šelai, Pereco-perecai, Zeracho-zerachai.
Nmb	26	21	Pereco giminės sūnų: Esromo- esromitai ir Hamulo-hamulai.
Nmb	26	22	Judo giminės buvo septyniasdešimt šeši tūkstančiai penki šimtai.
Nmb	26	23	Isacharo sūnų: Tolos-tolai, Pūvos-pūvai,
Nmb	26	24	Jašubo-jašubai, Šimrono-šimronai.
Nmb	26	25	Isacharo giminės buvo šešiasdešimt keturi tūkstančiai trys šimtai.
Nmb	26	26	Zabulono sūnų: Seredo-seredai, Elono-elonai, Jachleelio- jachlelitai.
Nmb	26	27	Zabulono giminės buvo šešiasdešimt tūkstančių penki šimtai.
Nmb	26	28	Juozapo sūnūs Manasas ir Efraimas pagal savo šeimas:
Nmb	26	29	Manasui gimė Machyras, iš kurio kilo machyrai, iš Machyro sūnaus
Gileado-gileadiečiai.			
Nmb	26	30	Šitie yra Gileado sūnūs, iš kurių kilo: iš Jezero-jezerai, iš
Heleko-helekai,			
Nmb	26	31	iš Asrielio-asrielitai, iš Šechemo-šechemai,
Nmb	26	32	iš Šemidos-šemidai ir iš Hefero-heferai.
Nmb	26	33	O Hefero sūnus Celo-fhadas neturėjo sūnų, tik dukteris, kurių vardai
yra: Machla, Noja, Hogla,			Milka ir Tirca.
Nmb	26	34	Manaso giminės buvo penkiasdešimt du tūkstančiai septyni šimtai.
Nmb	26	35	Efraimo sūnų šeimos: Šutelacho-šutelachai, Bechero-becherei,
Tahano-tahanai.			
Nmb	26	36	Šutelacho sūnaus Erano-eranoi.
Nmb	26	37	Efraimo giminės buvo trisdešimt du tūkstančiai penki šimtai. Šitos yra
Juozapo giminės šeimos.			
Nmb	26	38	Benjamino sūnų šeimos: Belos-belai, Ašbelio-ašbelitai,
Ahiramo-ahiramai,			
Nmb	26	39	Šefufamo-šefufamai, Hufamo-hufamai.
Nmb	26	40	Belos sūnūs buvo Ardas ir Naamanas. Iš Ardo-ardai, iš
Naamano-naamanai.			
Nmb	26	41	Benjamino giminės buvo keturiasdešimt penki tūkstančiai šeši šimtai.
Nmb	26	42	Dano sūnų šeimos: Šuhamo- šuhamai. Tai Dano giminės šeimos.
Nmb	26	43	Šuhamų buvo šešiasdešimt keturi tūkstančiai keturi šimtai.
Nmb	26	44	Ašero sūnų šeimos: Imnos-imnai, Išvio-išviai, Berijos-berijai.
Nmb	26	45	Iš Berijos sūnų: Hebero-heberai ir Malkielio-malkielitai.
Nmb	26	46	Ašero dukters vardas buvo Seracha.
Nmb	26	47	Ašero giminės buvo penkiasdešimt trys tūkstančiai keturi šimtai.
Nmb	26	48	Neftalio sūnų šeimos: Jachceelio-jachceelitai, Gūnio-gūniai,
Nmb	26	49	Jecero-jecerei, Šilemo-šilemai.
Nmb	26	50	Neftalio giminės buvo keturiasdešimt penki tūkstančiai keturi šimtai.
Nmb	26	51	Izraelitų, kurie buvo surašyti, buvo šeši šimtai vienas tūkstantis
septyni šimtai trisdešimt.			
Nmb	26	52	viešpats kalbėjo Mozei:
Nmb	26	53	"Jiems bus išdalinta žemė paveldėjimui pagal vardų skaičių.
Nmb	26	54	Didesnėms šeimoms duosi didesnę dalį, o mažesnėms-mažesnę, kiekviename
bus duotas paveldėjimas			pagal tuos, kurie buvo suskaičiuoti.
Nmb	26	55	Žemė bus padalyta tarp giminių burtų keliu.
Nmb	26	56	Burtų keliu bus padalinta nuosavybė tiems, kurių yra daug, ir tiems,
kurių yra mažai.			
Nmb	26	57	Levio giminės sūnų šeimos: Geršono-geršonų šeima, Kehato-kehatų šeima,
Merario-merarių šeima.			
Nmb	26	58	Šitos yra Levio šeimos: Iibniai, hebronai, machliai, mušiai ir koriai.
Kehato sūnaus Amramo			
Nmb	26	59	žmona, Levio duktė Jochebeda, gimusi Egipte, pagimdė Aaroną ir Mozę

bei jų seserį Mirjamą.

Nmb 26 60 Aaronas sūnūs buvo: Nadabas, Abihuvas, Eleazaras ir Itamaras.
 Nmb 26 61 Nadabas ir Abihuvas mirė, aukodami svetimą ugnį Viešpačiui.
 Nmb 26 62 Visų Levio giminės suskaičytų vyrų, vieno mėnesio amžiaus ir vyresnių, buvo dvidešimt trys tūkstančiai. Jie nebuvo suskaičyti kartu su izraelitais, nes jiems nebuvo duota dalis tarp Izraelio vaikų.
 Nmb 26 63 Tai izraelitai, kuriuos suskaičiavo Mozė ir kunigas Eleazaras Moabo lygumoje prie Jordano, ties Jerichu.
 Nmb 26 64 Tarp jų nebuvo nė vieno iš tų, kurie buvo anksčiau Mozės ir Aaronas suskaičiuoti Sinajaus dykumoje.
 Nmb 26 65 nes Viešpats buvo pasakęs, kad jie visi mirs dykumoje. Nė vienas neišliko, išskyrus Jefunės sūnų Kalebą ir Nūno sūnų Jozuę.
 Nmb 27 1 Machla, Noja, Hogla, Milka ir Tirca, dukterys Celofhado, sūnaus Hefero, sūnaus Gileado, sūnaus Machyro, sūnaus Manaso, sūnaus Juozapo, atėjo prie Susitikimo palapinės įėjimo, kur stovėjo Mozė, kunigas Eleazaras ir visi tautos kunigaikščiai, ir tarė:
 Nmb 27 3 "Mūsų tėvas mirė dykumoje. Jis nedalyvavo maište, kuris buvo Koracho sukeltas prieš Viešpatį, bet mirė už savo nusikaltimus. Jis neturėjo sūnų.
 Nmb 27 4 Kodėl jo vardas turėtų išnykti iš jo šeimos? Ar dėl to, kad jis neturėjo sūnaus? Duokite mums paveldėjimą tarp mūsų tėvo brolių".
 Nmb 27 5 Mozė kreipėsi tuo reikalu į Viešpatį.
 Nmb 27 6 Viešpats atsakė Mozei:
 Nmb 27 7 "Celofhado dukterys kalba teisingai. Duok joms paveldėjimą tarp jų tėvo brolių, tepaveldi jos jo nuosavybę.
 Nmb 27 8 Izraelio sūnams įsakyk: 'Jei kas miršta nepalikdamas sūnaus, jo nuosavybę tepaveldi jo duktė.
 Nmb 27 9 Jei neturės dukters, įpėdiniais bus mirusiojo broliai.
 Nmb 27 10 O jei nebus nė brolių, jo nuosavybę paveldės jo tėvo broliai.
 Nmb 27 11 Jei neturės nė tėvo brolių, paveldas atiteks tiems, kurie yra jo artimiausi giminės'. Tai amžinas įstatymas izraelitams, Viešpaties duotas Mozei.
 Nmb 27 12 Viešpats kalbėjo Mozei: "Užlipk į Abarimo kalną ir iš ten pažiūrėk į kraštą, kurį duosiu izraelitams.
 Nmb 27 13 Jį pamatęs, tu susijungsi su savo tauta, kaip susijungė tavo brolis Aaronas,
 Nmb 27 14 nes judu nepaklausėte manęs Cino dykumoje tautos prieštaraavimo metu, kad būtų parodytas mano šventumas jų akivaizdoje prie Meribos vandens šaltinio, Cino dykumoje Kadeše".
 Nmb 27 15 Mozė atsakė Viešpačiui:
 Nmb 27 16 "Viešpatie, visų gyvųjų Dieve, paskirk žmogų šitai tautai vadovauti,
 Nmb 27 17 kuris eitų su jais, juos išvestų ir įvestų, kad Viešpaties susirinkimas nebūtų kaip avys be piemens".
 Nmb 27 18 Viešpats atsakė Mozei: "Imk Nūno sūnų Jozuę, kuriame yra mano dvasia, ir ant jo uždėk savo ranką.
 Nmb 27 19 Jis teatsistoją kunigo Eleazaro ir visos tautos akivaizdoje, o tu duok jam paliepiamus
 Nmb 27 20 ir suteik jam savo garbės, kad jo klausytų visi izraelitai.
 Nmb 27 21 Tuo atveju, kai reikės pagalbos, tegul kunigas Eleazaras kreipiasi į Viešpatį patarimo. Tuo būdu Jozuė galės vadovauti izraelitams".
 Nmb 27 22 Mozė padarė, kaip Viešpats buvo įsakęs: pastatė Jozuę kunigo Eleazaro ir visos tautos akivaizdoje,
 Nmb 27 23 uždėjo jam ant galvos rankas ir suteikė jam valdžią, kaip Viešpats liepė.
 Nmb 28 1 Viešpats kalbėjo Mozei:
 Nmb 28 2 "Įsakyk izraelitams skirtu laiku aukoti duonos ir deginamąsias aukas kaip malonų kvapą.
 Nmb 28 3 Šitos aukos bus: kasdien du sveiki metiniai avinėliai nuolatinei deginamajai aukai;
 Nmb 28 4 vieną aukosite rytą, o antrą-vakare;
 Nmb 28 5 ir duonos aukai dešimtą efos dalį smulkių miltų, sumaišytų su ketvirtadaliu hino tyriausio aliejaus.
 Nmb 28 6 Tai bus nuolatinė deginamoji auka, kaip buvo įsakyta Sinajaus kalne, malonus kvapas Viešpačiui.
 Nmb 28 7 Ir geriamoji auka bus ketvirtadalis hino vyno; šventykloje išliesite Viešpačiui vyną kaip geriamąją auką.
 Nmb 28 8 Antrąjį avinėlį aukosite vakare, kaip ir rytmetinę auką, su duonos ir geriamąją auką, kad būtų malonus kvapas.
 Nmb 28 9 Sabato dieną aukosite du sveikus metinius avinėlius, o duonos aukai-dvi dešimtąsias efos smulkių miltų, sumaišytų su aliejumi, taip pat ir geriamąją auką.
 Nmb 28 10 Tai bus nuolatinė sabato deginamoji auka, priedas prie kasdieninių deginamųjų ir geriamųjų aukų.
 Nmb 28 11 Kiekvieno mėnesio pradžioje privalote aukoti deginamąją auką Viešpačiui: du sveikus veršius, vieną aviną ir septynis metinius avinėlius.

Nmb 28 12 Duonos aukai: prie kiekvieno veršio tris dešimtąsias efos smulkių miltų, sumaišytų su aliejumi; prie kiekvieno avino dvi dešimtąsias efos smulkių miltų, sumaišytų su aliejumi,

Nmb 28 13 ir dešimtą dalį smulkių miltų, sumaišytų su aliejumi, duonos aukai prie kiekvieno avinėlio. Tai bus malonaus kvapo deginamoji auka viešpačiui.

Nmb 28 14 Geriamosios vyno aukos prie kiekvienos deginamosios aukos bus: pusė hino prie kiekvieno veršio, trečdalis- prie avino, ketvirtadalis-prie kiekvieno avinėlio. Tai kiekvieno mėnesio geriamoji auka.

Nmb 28 15 Taip pat aukosite viešpačiui ožį aukai už nuodėmę, neskaičiuojant nuolatinių deginamųjų ir geriamųjų aukų.

Nmb 28 16 Pirmo mėnesio keturiolikta dieną yra viešpaties Pascha,

Nmb 28 17 o penkiolikta dieną-iškilmės. Neraugintą duoną valgysite septynias dienas.

Nmb 28 18 Pirmoji diena yra izraelitams šventa diena-tą dieną nedirbsite jokio darbo,

Nmb 28 19 aukosite deginamajai aukai du sveikus veršius, vieną aviną, septynis metinius avinėlius

Nmb 28 20 ir duonos aukai smulkių miltų, sumaišytų su aliejumi, tris dešimtąsias efos prie veršio, dvi dešimtąsias efos prie avino

Nmb 28 21 ir vieną dešimtąją efos prie kiekvieno avinėlio,

Nmb 28 22 taip pat vieną ožį aukai už nuodėmę, kad būtumėte sutaikinti,

Nmb 28 23 neskaičiuojant rytmetinės deginamosios aukos, kuri nuolat aukojama.

Nmb 28 24 Taip darykite septynias dienas, kad būtų malonus kvapas viešpačiui.

Nmb 28 25 Septintoji diena bus jums šventa: tą dieną nedirbkite jokio darbo.

Nmb 28 26 Pirmųjų vaisių šventės dieną aukosite viešpačiui naujo derliaus aukas. Ta diena bus šventa ir iškilminga, tada nedirbsite jokio darbo.

Nmb 28 27 Deginamajai aukai aukosite du veršius, vieną aviną bei septynis metinius avinėlius;

Nmb 28 28 duonos aukai-su aliejumi sumaišytų smulkių miltų tris dešimtąsias efos prie kiekvieno veršio, dvi-prie avino

Nmb 28 29 ir dešimtą dalį-prie kiekvieno avinėlio;

Nmb 28 30 taip pat ožį, kuris aukojamas sutaikinimui.

Nmb 28 31 Šias aukas aukosite neskaitant nuolatinių deginamųjų aukų ir kartu su jomis aukojamų duonos ir geriamųjų aukų".

Nmb 29 1 "Pirmoji septinto mėnesio diena bus jums iškilminga ir šventa. Tą dieną nedirbsite jokio darbo-tai bus trimitavimo diena.

Nmb 29 2 Aukosite deginamajai aukai, kaip malonų kvapą viešpačiui, sveikus gyvulius: vieną veršį, vieną aviną ir septynis metinius avinėlius;

Nmb 29 3 duonos aukai-tris dešimtąsias efos smulkių miltų, sumaišytų su aliejumi, prie kiekvieno veršio, dvi dešimtąsias efos prie avino,

Nmb 29 4 vieną dešimtą dalį efos prie kiekvieno avinėlio

Nmb 29 5 ir ožį aukai už nuodėmę, kad būtumėte sutaikinti,

Nmb 29 6 neskaičiuojant mėnesinės deginamosios bei duonos aukos ir kasdieninės deginamosios, duonos ir geriamosios aukos, kurias aukosite pagal jų nuostatus, kad būtų malonus kvapas viešpačiui.

Nmb 29 7 Taip pat septinto mėnesio dešimtoji diena bus jums šventa ir iškilminga. Tą dieną varginsite savo sielas ir nedirbsite jokio darbo.

Nmb 29 8 Deginamajai viešpaties aukai kaip malonų kvapą aukosite sveikus gyvulius: jauną veršį, aviną ir septynis metinius avinėlius;

Nmb 29 9 jų duonos aukai tris dešimtąsias efos smulkių miltų, sumaišytų su aliejumi, prie kiekvieno veršio, dvi dešimtąsias efos prie kiekvieno avino,

Nmb 29 10 dešimtą dalį efos prie kiekvieno avinėlio

Nmb 29 11 ir ožį aukai už nuodėmę, neskaitant aukos už nuodėmę sutaikinimui ir nuolatinės deginamosios aukos su duonos ir geriamosiomis aukomis.

Nmb 29 12 Septinto mėnesio penkioliktoji diena bus jums šventa ir iškilminga, nedirbsite tą dieną jokio darbo. Septynias dienas švęsite viešpaties garbei.

Nmb 29 13 Aukosite deginamąją auką kaip malonų kvapą viešpačiui: trylika sveikų jaunų veršių, du avinus, keturiolika metinių avinėlių;

Nmb 29 14 taip pat duonos auką: smulkių, su aliejumi sumaišytų miltų po tris dešimtąsias efos prie kiekvieno veršio, kurių bus trylika, po dvi dešimtąsias efos prie kiekvieno avino, jų bus du,

Nmb 29 15 dešimtą dalį efos prie kiekvieno avinėlio, kurių bus keturiolika,

Nmb 29 16 ir ožį aukai už nuodėmę, be to, nuolatinės deginamosios, duonos ir geriamosios aukas.

Nmb 29 17 Antrą dieną aukosite: dvylika jaunų veršių, du avinus, keturiolika metinių avinėlių.

Nmb 29 18 Prie kiekvieno veršio, avino ir avinėlio aukosite jų duonos ir geriamąją auką, kaip įsakyta,

Nmb 29 19 ir ožį aukai už nuodėmę, neskaičiuojant nuolatinės deginamosios, duonos ir geriamosios aukos.

Nmb 29 20 Trečią dieną aukosite: vienuolika veršių, du avinus, keturiolika metinių avinėlių

Nmb 29 21 ir, kaip įsakyta, prie kiekvieno veršio, avino ir avinėlio duonos ir geriamąsias aukas.

Nmb 29 22 ir ožį aukai už nuodėmę, neskaičiuojant nuolatinės deginamosios, duonos ir geriamosios aukos.

Nmb 29 23 Ketvirtą dieną aukosite: dešimt veršių, du avinus, keturiolika metinių avinėlių.

Nmb 29 24 ir prie kiekvieno jų duonos bei geriamąsias aukas, kaip įsakyta,

Nmb 29 25 ir ožį aukai už nuodėmę, neskaičiuojant nuolatinės deginamosios, duonos bei geriamosios aukų.

Nmb 29 26 Penktą dieną aukosite: devynis veršius, du avinus, keturiolika metinių avinėlių,

Nmb 29 27 prie kiekvieno jų duonos bei geriamąsias aukas, kaip įsakyta,

Nmb 29 28 ir ožį aukai už nuodėmę, neskaičiuojant nuolatinės deginamosios, duonos bei geriamosios aukų.

Nmb 29 29 Šeštą dieną aukosite: aštuonis veršius, du avinus ir keturiolika metinių avinėlių,

Nmb 29 30 prie kiekvieno jų duonos bei geriamąsias aukas, kaip įsakyta,

Nmb 29 31 ir ožį aukai už nuodėmę, neskaičiuojant nuolatinės deginamosios, duonos bei geriamosios aukų.

Nmb 29 32 Septintą dieną aukosite: septynis veršius, du avinus ir keturiolika metinių avinėlių,

Nmb 29 33 prie kiekvieno jų duonos ir geriamąsias aukas, kaip įsakyta,

Nmb 29 34 bei ožį aukai už nuodėmę, neskaičiuojant nuolatinės deginamosios, duonos ir geriamosios aukų.

Nmb 29 35 Aštunta diena yra iškilminga-nedirbsite tą dieną jokio darbo

Nmb 29 36 ir aukosite deginamąją auką kaip malonų kvapą Viešpačiui: veršį, aviną, septynis metinius avinėlius,

Nmb 29 37 prie kiekvieno jų duonos bei geriamąsias aukas, kaip įsakyta,

Nmb 29 38 ir ožį aukai už nuodėmę, neskaičiuojant nuolatinės deginamosios, duonos ir geriamosios aukų. Visi aukojamieji gyvuliai turi būti sveiki.

Nmb 29 39 Tai aukosite švenčių metu kaip priedą prie jūsų įžadų ir laisvos valios aukų, o taip pat deginamųjų, duonos, geriamųjų bei padėkos aukų".

Nmb 29 40 Mozė perdavė izraelitams visa, ką jam Viešpats kalbėjo.

Nmb 30 1 Ir Mozė kalbėjo izraelitų giminių vadams: "Štai ką Viešpats įsakė:

Nmb 30 2 'Jei kuris vyras duoda Viešpačiui įžadą ar pasižada su priesaika, negalės savo žodžio laužyti, turės įvykdyti, ką pažadėjo.

Nmb 30 3 Jei įžadą Viešpačiui duotų ir save priesaika suvaržytų jauna moteris, kuri gyvena savo tėvo namuose,

Nmb 30 4 ir jei tėvas, sužinojęs apie įžadą ir priesaiką, tylėtų, ji turi laikytis įžado ir privalo įvykdyti, ką pažadėjo ir prisiekė.

Nmb 30 5 O jei tėvas išgirdęs uždraustų tą pačią dieną, jos įžadas ir priesaika bus panaikinta, nes tėvas uždraudė, ir Viešpats jai atleis.

Nmb 30 6 Jei ištektų, davusi įžadą ar priesaiką,

Nmb 30 7 ir jos vyras sužinojęs neuždraustų jai to daryti tą pačią dieną, ji laikysis įžado ir jį įvykdys.

Nmb 30 8 O jei jis išgirdęs tuojau uždraustų ir tuo būdu panaikintų jos įžadus, Viešpats jai atleis.

Nmb 30 9 Našlė arba išsiskyrusi privalo įvykdyti, ką pažadėjo.

Nmb 30 10 Jei žmona, gyvendama su vyru, padarytų įžadą arba prisiektų

Nmb 30 11 ir jei jos vyras išgirdęs tylėtų ir neprieštarautų, ji vykdys savo įžadą.

Nmb 30 12 O jei išgirdęs tuojau uždraustų, nereikės vykdyti pažado, nes vyras uždraudė, ir Viešpats jai atleis.

Nmb 30 13 Kiekvieną jos įžadą ir kiekvieną priesaiką varginti savo sielą vyras gali patvirtinti arba panaikinti.

Nmb 30 14 O jei vyras išgirdęs tylėtų ir atidėtų sprendimą kitai dienai, ji vykdys, ką pažadėjo, nes jis tylėdamas patvirtino jos įžadus.

Nmb 30 15 Jei žinodamas vėliau prieštarautų, jis bus atsakingas už jos kaltę".

Nmb 30 16 Tai yra Viešpaties duoti Mozei įsakymai, kurių turi laikytis vyras ir žmona, tėvas ir duktė, kuri yra netekėjusi ir gyvena tėvo namuose.

Nmb 31 1 Viešpats tarė Mozei:

Nmb 31 2 "Atkeršyk midjaniečiams už izraelitams padarytas skriaudas ir tada susijungsi su savo tauta".

Nmb 31 3 Mozė įsakė apginkluoti vyrus, kurie vykdys Viešpaties kerštą midjaniečiams,

Nmb 31 4 ir pasiųsti po tūkstantį vyrų iš kiekvienos giminės.

Nmb 31 5 Buvo atskirta po tūkstantį vyrų iš kiekvienos giminės, iš viso dvylika tūkstančių, pasirengusių kovai.

Nmb 31 6 Mozė juos išsiuntė su kunigo Eleazaro sūnumi Finehasu, kuriam pavedė šventus daiktus ir trimis turtu.

Nmb 31 7 Jie nugalėjo midjaniečius ir išžudė visus jų vyrus, kaip Viešpats buvo įsakęs Mozei,

Nmb	31	8	Ir Beoro sūnų Balaamą.	taip pat ir jų karalius: Evį, Rekemą, Cūrą, Hūrą ir Rebą. Užmušė kardu
Nmb	31	9	midjaniečių lobį,	Jie paėmė į nelaisvę jų moteris, vaikus, visus galvijus ir visą
Nmb	31	10		sudegino jų miestus ir stovyklas.
Nmb	31	11		Belaisvius, gyvulius ir visą karo grobį
Nmb	31	12		izraelitai atgabeno pas Mozę ir kunigą Eleazarą į izraelitų stovyklą
Moabo lygumose prie Jordano, ties Jerichu.				
Nmb	31	13		Mozė, kunigas Eleazaras ir visi izraelitų kunigaikščiai išėjo jų
pasitikti už stovyklos.				
Nmb	31	14		Užsirūstinęs ant kariuomenės vadų, tūkstantininkų ir šimtininkų, kurie
grįžo iš kovos lauko,				
Nmb	31	15		Mozė tarė: "Kodėl palikote gyvas moteris?
Nmb	31	16		Argi ne jos suvedžiojo izraelitus, patariant Balaamui, nusikalti
Viešpačiui Baal Peore,				dėl ko tauta buvo nubausta maru.
Nmb	31	17		Nužudykite visus berniukus bei moteris, kurios gyveno su vyrais!
Nmb	31	18		Mergaites, kurios nėra pažinusios vyro, pasilaukykite sau.
Nmb	31	19		Pasilikite už stovyklos septynias dienas. Kas užmušė žmogų ar
užmuštąjį palietė, apsilaukykite patys ir jūsų belaisviai trečią ir septintą dieną.				
Nmb	31	20		Reikia apvalyti ir visą grobį: ar tai būtų drabužiai, ar indai, ar bet
koks daiktas, padarytas iš odos, ūkų vilnų ar iš medžio".				
Nmb	31	21		Kunigas Eleazaras kalbėjo kovoje dalyvavusiems kariams: "Štai
Viešpaties nurodymas:				
Nmb	31	22		auksą, sidabrą, varį, geležį, šviną, ciną
Nmb	31	23		ir visa, kas nedega liepsnoje, apvalykite ugnimi ir apvalomuoju
vandeniu, kas dega ugnyje, apvalykite vandeniu.				
Nmb	31	24		Septintą dieną išplaukite savo drabužius ir, taip apsivalę, įeikite į
stovyklą".				
Nmb	31	25		viešpats kalbėjo Mozei:
Nmb	31	26		"Tu, kunigas Eleazaras ir tautos vyresnieji suskaičiuokite visą grobį-
žmones ir galvijus.				
Nmb	31	27		Padalykite grobį į dvi lygias dalis kovojusiems ir kitiems
izraelitams.				
Nmb	31	28		Iš tų, kurie kovojo kare ir gavo karo grobio, atskirk Viešpaties
daliai po vieną iš penkių šimtų žmonių, taip pat iš galvijų, asilų ir avių;				
Nmb	31	29		viską atiduok kunigui Eleazarui, nes tai yra auka Viešpačiui.
Nmb	31	30		O iš nekariavusių izraelitų grobio imk kiekvieną penkiasdešimtą žmogų,
taip pat galviją, asilą, avį ir kitų gyvulių ir atiduok levitams, kurie tarnauja Viešpačiui".				
Nmb	31	31		Mozė ir Eleazaras padarė, kaip viešpats įsakė.
Nmb	31	32		Karo grobis buvo: šeši šimtai septyniasdešimt penki tūkstančiai avių,
Nmb	31	33		septyniasdešimt du tūkstančiai galvijų,
Nmb	31	34		šešiasdešimt vienas tūkstantis asilų,
Nmb	31	35		trisdešimt du tūkstančiai nekaltų mergaičių.
Nmb	31	36		Pusė buvo atiduota kare dalyvavusiems: trys šimtai trisdešimt septyni
tūkstančiai penki šimtai avių;				
Nmb	31	37		iš jų Viešpačiui atskirta šeši šimtai septyniasdešimt penkios avys.
Nmb	31	38		Trisdešimt šeši tūkstančiai galvijų; iš jų Viešpačiui atskirta
septyni asdešimt du;				
Nmb	31	39		trisdešimt tūkstančių penki šimtai asilų, iš kurių atskirta Viešpačiui
šeši asdešimt vienas asilas.				
Nmb	31	40		Šešiolika tūkstančių žmonių, iš kurių Viešpačiui teko trisdešimt du.
Nmb	31	41		Mozė atidavė, kaip buvo liepta, Viešpaties aukos dalį Eleazarui.
Nmb	31	42		Izraelitams, nedalyvavusiems kare, buvo duota:
Nmb	31	43		trys šimtai trisdešimt septyni tūkstančiai penki šimtai avių,
Nmb	31	44		trisdešimt šeši tūkstančiai galvijų,
Nmb	31	45		trisdešimt tūkstančių penki šimtai asilų,
Nmb	31	46		šešiolika tūkstančių belaisvių.
Nmb	31	47		Mozė ėmė kas penkiasdešimtą gyvulį ir belaisvį ir atidavė levitams,
tarnaujantiems prie Viešpaties palapinės, kaip viešpats buvo įsakęs.				
Nmb	31	48		Kariuomenės vadai, tūkstantininkai ir šimtininkai, priėję prie Mozės,
kalbėjo:				
Nmb	31	49		"Mes, tavo tarnai, suskaičiavome kareivius, kuriuos turime savo
žinioje, ir nė vieno nepasigedome.				
Nmb	31	50		Todėl kiekvienas atnešame kaip dovaną Viešpačiui visus auksinius
papuošalus, kuriuos paėmėme karo grobiu: grandinėles, apyrankes, žiedus, auskarus ir kaklo				
papuošalus, kad sutaukintum mus su Viešpačiu".				
Nmb	31	51		Mozė ir kunigas Eleazaras priėmė auką Viešpačiui iš tūkstantininkų ir
šimtininkų, visus atneštus auksinius papuošalus,				
Nmb	31	52		kurie svėrė šešiolika tūkstančių septynis šimtus penkiasdešimt
šekelių.				
Nmb	31	53		Eiliniai kareiviai grobį pasilaukė sau.
Nmb	31	54		Paimtą auksą iš tūkstantininkų ir šimtininkų Mozė ir kunigas Eleazaras

įnešė į Susitikimo palapinę, kad Viešpats atmintų izraelitus.
Nmb 32 1 Rubeno ir Gado giminės turėjo daug gyvulių. Jie matė Jazero ir Gileado žemes, tinkamas gyvuliams auginti.
Nmb 32 2 Atėję pas Mozę, kunigą Eleazarą ir izraelitų kunigaikščius, jie tarė:
Nmb 32 3 "Ataroto, Dibono, Jazero, Nimros, Hešbono, Elealės, Sebamo, Nebojo ir Beono žemės,
Nmb 32 4 kurios, viešpačiui padedant, buvo užimtos izraelitų, labai tinka gyvuliams auginti, o mes, tavo tarnai, turime gyvulių.
Nmb 32 5 Taigi jei radome malonę tavo akyse, prašome, kad mums, tavo tarnams, atiduotum ją nuosavybėn ir nevestum mūsų per Jordaną".
Nmb 32 6 Mozė jiems atsakė: "Argi, kai jūsų broliai kariaus, jūs čia sėdėsite?
Nmb 32 7 Kodėl atkalbinėjate izraelitus, kad jie neitų į žemę, kurią Viešpats jiems atidavė?
Nmb 32 8 Taip elgėsi jūsų tėvai, kai siunčiau iš Kadeš Barnėjos apžiūrėti kraštą.
Nmb 32 9 Jie, nuėję iki Eškolo slėnio ir apžiūrėję visą kraštą, įbaugino izraelitus, kad neitų į šalį, kurią Viešpats jiems pažadėjo.
Nmb 32 10 Tada Viešpats užsirūstinęs prisiekė:
Nmb 32 11 "Šitie žmonės, kurie išėjo iš Egipto, dvidešimties metų ir vyresni, neišvys žemės, kurią pažadėjau Abraomui, Izaokui ir Jokūbui, nes jie nesekė manimi iki galo,
Nmb 32 12 išskyrus kenazą Jefunės sūnų Kalebą ir Nūno sūnų Jozuę, kurie iki galo sekė viešpačiu".
Nmb 32 13 Viešpats, užsirūstinęs ant izraelitų, leido jiems klaidžioti dykumoje, kol išmirė visa karta, kuri buvo nusikaltusi Viešpačiui.
Nmb 32 14 Dabar jūs stojate savo tėvų vieton, kad dar labiau padidintumėte Viešpaties įtūžimą prieš Izraelį.
Nmb 32 15 Jei nenorite Jo klausyti, Jis vėl paliks tautą dykumoje, ir jūs pražudysite visą šią tautą".
Nmb 32 16 Jie, prisiartinę prie Mozės, tarė: "Pastatysime tvartus galvijams, taip pat mūsų vaikams miestus;
Nmb 32 17 mes gi patys apsiginklavę eisime į kovą izraelitų priekyje, kol įvesime juos į jų žemes. Tuo tarpu mūsų vaikai gyvens apmūrytuose miestuose dėl šio krašto gyventojų.
Nmb 32 18 Negrišime į savo namus, kol visi izraelitai gaus savo dalį,
Nmb 32 19 nieko nereikalausime anoje pusėje Jordano, nes mūsų dalis yra šiapus Jordano".
Nmb 32 20 Mozė jiems atsakė: "Jei taip darysite ir stosite į kovą Viešpaties aki vaizdoje,
Nmb 32 21 ir visi karui tinkami vyrai apsiginklavę pereis Jordaną, iki priešas bus nugaltas
Nmb 32 22 ir visa žemė bus paimta, tuomet nenusikalsite nei viešpačiui, nei Izraeliui ir ši žemė bus jūsų Viešpaties akivaizdoje.
Nmb 32 23 Jei nedarysite, ką sakote, tai nusidėsite viešpačiui ir žinokite, kad būsime nubauti.
Nmb 32 24 Taigi statykite miestus savo vaikams, tvartus avims bei galvijams ir įvykdysite, ką pažadėjote".
Nmb 32 25 Gaditai ir rubenai atsakė Mozei: "Mes, tavo tarnai, darysime, ką mūsų valdovas liepia.
Nmb 32 26 Savo vaikus ir moteris, avis ir galvijus paliksime Gileado miestuose,
Nmb 32 27 mes gi, tavo tarnai, visi apsiginklavę trauksime į karą, kaip tu, valdove, sakai".
Nmb 32 28 Mozė įsakė kunigui Eleazarui, Nūno sūnui Jozuei ir izraelitų giminių vadams:
Nmb 32 29 "Jei gaditai ir rubenai kartu su jumis pereis Jordaną su ginklais ir žemė bus paimta, duokite jiems paveldėti Gileadą.
Nmb 32 30 Jei nenorės eiti kartu su jumis apsiginklavę į Kanaano žemę, tegul pasilieka tarp jūsų".
Nmb 32 31 Gaditai ir rubenai atsakė: "Kaip Viešpats įsakė savo tarnams, taip mes darysime.
Nmb 32 32 Mes eisime apsiginklavę Viešpaties akivaizdoje įs Kanaano žemę, kad gautume dalį šiapus Jordano".
Nmb 32 33 Mozė davė gaditams ir rubenams bei pusei Juozapo sūnaus Manaso giminės amoritų karaliaus Sihono ir Bašano karaliaus Ogo karalysčių žemes su jų miestais.
Nmb 32 34 Gaditai atstatė sutvirtintus Dibono, Ataroto, Aroero,
Nmb 32 35 Atroto, Šofano, Jazero, Jogbohos,
Nmb 32 36 Bet Nimros, Bet Harano miestus ir pastatė savo galvijams tvartus.
Nmb 32 37 Rubenai atstatė Hešboną, Elealę, Kirjataimą,
Nmb 32 38 Neboją, Baal Meoną ir Sibmą, pakeisdami jų vardus.
Nmb 32 39 Manaso sūnaus Machyro sūnus patraukė į Gileadą ir jį užėmė, išvydami jo gyventojus amoritus.
Nmb 32 40 Mozė davė Gileado žemes Manaso sūnui Machyrui, kuris ten apsigyveno.
Nmb 32 41 O Manaso sūnus Jayras nuėjęs užėmė krašto miestelius ir juos pavadino

Havot Jayru.			
Nmb	32	42	Taip pat Nobachas nuėjęs užėmė Kenatą su jo kaimais ir jį pavadino
savo vardu-Nobachas.			
Nmb	33	1	Izraelitų sustojimo vietos, išėjęs jiems iš Egipto, vadovaujant Mozei ir Aaronui.
Nmb	33	2	Mozė jas surašė pagal stovyklų vietas, kurias jie, viešpačiui įsakant, keisdavo.
Nmb	33	3	Jie išėjo iš Ramzio pirmo mėnesio penkioliką dieną, kitą dieną po Paschos, galingos rankos vedami visiems egiptiečiams matant,
Nmb	33	4	laidojant jiems Viešpaties iššudytus pirmagimius. Ir jų dievams Viešpats įvykdė teisimą.
Nmb	33	5	Izraelitai, iškeliavę iš Ramzio, pasistatė stovyklas Sukote.
Nmb	33	6	Iš Sukoto atvyko į Etamą, esantį dykumos pakraštyje.
Nmb	33	7	Iš ten atvyko prie Pi Hahiroto, kuris yra priešais Baal Cefoną, ir sustojo prie Migdolo.
Nmb	33	8	Iškeliavę iš Pi Hahiroto, perėjo jūros dugnu į dykumą ir, keliavę tris dienas per Etamo dykumą, pasistatė stovyklą Maroje.
Nmb	33	9	Išėjo iš Maros, pasiekė Elimą, kur buvo dvylika vandens šaltinių bei septyniasdešimt palmių, ir sustojo.
Nmb	33	10	Išėjo iš Elimo, ištiesė palapines prie Raudonosios jūros.
Nmb	33	11	Iš čia išėjo, sustojo Sino dykumoje.
Nmb	33	12	Iš Sino dykumos atkeliavo į Dofką,
Nmb	33	13	išėjo iš Dofkos sustojo Aluše.
Nmb	33	14	Iškeliavę iš Alušo, ištiesė palapines Refidime, kur stigo vandens.
Nmb	33	15	Palikę Refidimą, sustojo Sinajaus dykumoje.
Nmb	33	16	Išėjo iš Sinajaus dykumos, atėjo į Kibrot Taavos kapines.
Nmb	33	17	Iškeliavę iš čia, pasistatė stovyklą Hacerote.
Nmb	33	18	Iš Haceroto atėjo į Ritmą,
Nmb	33	19	o iš Ritmos-į Rimon Perecą.
Nmb	33	20	Išėjo iš Rimon Pereco, atvyko į Libną,
Nmb	33	21	o išėjo iš Libnos, sustojo Risoje.
Nmb	33	22	Išėjo ir Risos, atvyko į Kehelatą,
Nmb	33	23	o išėjo iš Kehelato, sustojo prie Sefero kalno.
Nmb	33	24	Pasitraukę nuo Sefero kalno, atėjo į Haradą.
Nmb	33	25	Išėjo iš Harados, pasistatė stovyklą Makhelote.
Nmb	33	26	Iškeliavę iš Makheloto, atėjo į Tahatą,
Nmb	33	27	o išėjo iš Tahato, sustojo Terache.
Nmb	33	28	Išėjo ir Teracho, ištiesė palapines Mitkoje,
Nmb	33	29	o išėjo iš Mitkos, pasistatė stovyklą Hašmonoje.
Nmb	33	30	Išėjo iš Hašmonos, atvyko į Moserotą,
Nmb	33	31	o išėjo iš Moseroto, pasistatė stovyklą Bene Jaakane.
Nmb	33	32	Išėjo iš Bene Jaakano, atkeliavo į Hor Gidgadą,
Nmb	33	33	o išėjo iš čia, pasistatė stovyklą Jotbatoje.
Nmb	33	34	Iš Jotbatos atėjo į Abroną,
Nmb	33	35	išėjo iš Abronos, ištiesė palapines Ecjon Gebere,
Nmb	33	36	o iš Ecjon Gebero atvyko į Cino dykumą, prie Kadešo.
Nmb	33	37	Išėjo iš Kadešo, jie pasistatė stovyklas prie Horo kalno Edomo krašto pasienyje.
Nmb	33	38	Kunigas Aaronas, viešpačiui liepiant užlipo ant Horo kalno ir mirė penkto mėnesio pirmą dieną, praėjus keturiasdešimčiai metų nuo izraelitų išėjimo iš Egipto,
Nmb	33	39	būdamas šimto dvidešimt trejų metų amžiaus.
Nmb	33	40	Kanaaniečių karalius Aradas, kuris gyveno Kanaano pietuose, sužinojo, kad ateina izraelitai.
Nmb	33	41	Pasitraukę nuo Horo kalno, jie sustojo Calmone.
Nmb	33	42	Išėjo iš Calmono, jie atėjo į Punoną,
Nmb	33	43	o išėjo iš Punono, sustojo Obote.
Nmb	33	44	Iš Oboto atėjo į Ije Abarimą, prie moabitų sienos,
Nmb	33	45	o išėjo iš Ije Abarimo, ištiesė palapines Dibon Gade.
Nmb	33	46	Išėjo iš Dibon Gado, sustojo Almon Diblataimoje,
Nmb	33	47	o iš čia jie atėjo iki Abarimo kalnų ties Neboju.
Nmb	33	48	Keliaudami nuo Abarimo kalnų, jie pasiekė Moabo lygumas prie Jordano ties Jerichu
Nmb	33	49	ir pasistatė stovyklą prie Jordano nuo Bet Ješimoto ligi Abel Šitimo, moabitų lygumose.
Nmb	33	50	Moabitų lygumose Viešpats kalbėjo Mozei:
Nmb	33	51	"Kai pereisite Jordaną ir įeisite į Kanaano žemę,
Nmb	33	52	išvykite visus to krašto gyventojus, sunaikinkite jų atvaizdus, sulaužykite stabus, išgriaukite visas aukštąsias stabų garbinimo vietas
Nmb	33	53	ir apsigyvenkite šalyje, kurią Aš jums daviau paveldėti.
Nmb	33	54	Pasidalykite ją burtų keliu: tiems, kurių bus daugiau, duokite didesnį žemės plotą, o kurių mažiau-mažesnį. Žemę išdalinkite burtų keliu giminėms ir šeimoms.
Nmb	33	55	Jeį neišvargsite žemės gyventojų, jie bus jums krislai akyse ir

dygliai šonuose ir varginis jus krašte, kuriame jūs gyvensite.		
Nmb	33	56 Ir tada, ką buvau sumanęs padaryti jiems, jums padarysiu".
Nmb	34	1 Viešpats kalbėjo Mozei:
Nmb	34	2 "Kai įeisite į Kanaano šalį ir ją užimsite, jos sienos bus:
Nmb	34	3 pietinė dalis prasidės nuo Cino dykumos, esančios šalia Edomo, jos
rytų siena bus Druskos jūra, pradedant pietine dalimi.		
Nmb	34	4 Pietinė siena eis išilgai Akrabimo aukštumos ir tęsis iki Sinajaus,
pietuose pasieks Kadeš Barnęją. Iš čia siena eis ligi Hacar Adaro ir toliau iki Acmono.		
Nmb	34	5 Nuo Acmono siena pasisuks, sieks Egipto upę ir baigsis jūros krantu.
Nmb	34	6 Vakarų siena bus jums Didžioji jūra.
Nmb	34	7 Šiaurėje siena prasidės nuo Didžiosios jūros ir tęsis iki Horo kalno,
Nmb	34	8 iš čia į Lebo Hamatą iki Cedado apylinkės,
Nmb	34	9 toliau siena tęsis iki Zifrono ir Hacar Enano.
Nmb	34	10 Rytų siena eis nuo Hacar Enano ligi Šefamo,
Nmb	34	11 nuo Šefamo tęsis iki Riblos į rytus nuo Aino, iš čia eis Jordano rytų
puse iki Kinereto ežero		
Nmb	34	12 ir toliau Jordanu iki Sūriosios jūros. Tai bus jūsų krašto sienos".
Nmb	34	13 Mozė kalbėjo izraelitams: "Tai žemė, kurią paveldėsite burtų keliu. Ją
viešpats liepė išdalinti devynioms ir pusei giminės.		
Nmb	34	14 Rubeno, Gado ir pusė Manaso giminės gavo savo dalį.
Nmb	34	15 Dvi giminės ir pusė gavo savo dalį šioje Jordano pusėje ties Jerichu".
Nmb	34	16 Viešpats tarė Mozei:
Nmb	34	17 "Tai yra vardai vyrų, kurie jums padalins žemę: kunigas Eleazaras,
Nūno sūnus Jozuė		
Nmb	34	18 ir iš kiekvienos giminės po vieną kunigaikštį.
Nmb	34	19 Jų vardai: iš Judo giminės-Jefunės sūnus Kalebas,
Nmb	34	20 iš Simeono-Amihudo sūnus Samuelis,
Nmb	34	21 iš Benjamino-Kislono sūnus Elidadas,
Nmb	34	22 iš Dano-Joglijo sūnus Bukis,
Nmb	34	23 iš Juozapo palikuonių, Manaso giminės-Efodo sūnus Hanielis
Nmb	34	24 ir iš Efraimo-Šiftano sūnus Kemuelis,
Nmb	34	25 iš Zabulono-Parnacho sūnus Elifafanas,
Nmb	34	26 iš Isacharo-Azano sūnus Paltielis,
Nmb	34	27 iš Ašero-Šelomio sūnus Ahihudas,
Nmb	34	28 iš Neftalio-Amihudo sūnus Pedahelis".
Nmb	34	29 Šitiems vyrams Viešpats įsakė padalyti Kanaano žemę izraelitams.
Nmb	35	1 Moabo lygumose prie Jordano, ties Jerichu, Viešpats kalbėjo Mozei:
Nmb	35	2 "Pasakyk izraelitams duoti levitams iš savo paveldėjimo miestus
gyventi ir jų apylinkes ganykloms;		
Nmb	35	3 jie gyvens miestuose, jų bandos ganysis miestų apylinkėse,
Nmb	35	4 kurios tęsis tūkstantį uolekčių aplink miestų mūrus.
Nmb	35	5 Ganyklos sieks po du tūkstančius uolekčių visomis kryptimis: į rytus,
į pietus, į vakarus ir į šiaurę, o miestai bus viduryje.		
Nmb	35	6 Iš tų miestų, kuriuos duosite levitams, atskirkite šešis prieglaudai,
kad juose rastų apsaugą nuo nusikaltę žmogžudyste. Be šitų duokite levitams dar keturiasdešimt du		
miestus.		
Nmb	35	7 Iš viso duokite levitams keturiasdešimt aštuonis miestus su jų
ganyklomis.		
Nmb	35	8 Miestų, kuriuos duosite iš izraelitų nuosavybės levitams, daugiau
paimsite iš tų giminių, kurios daugiau turi, ir mažiau iš tų, kurios mažiau turi; kiekvienas		
duos levitams miestų pagal savo paveldo dydį".		
Nmb	35	9 Viešpats tarė Mozei:
Nmb	35	10 "Pasakyk izraelitams, kad, įėję į Kanaano žemę,
Nmb	35	11 paskirtų prieglaudos miestus netyčia nužudžiusiems žmogui.
Nmb	35	12 Tokie miestai bus jums prieglauda nuo keršytojo, kad tas, kuris užmušė
žmogų, nemirtų, kol nebus stojęs prieš bendruomenės teisną.		
Nmb	35	13 Paskirkite šešis miestus prieglaudai,
Nmb	35	14 iš kurių trys bus Jordano rytų pusėje ir trys bus Kanaano žemėje.
Nmb	35	15 Tie šeši miestai bus prieglauda izraelitams, taip pat ateiviams ir
svetimšaliams, kad kiekvienas, netyčia nužudęs žmogų, galėtų į juos atbėgti.		
Nmb	35	16 Jei kas geležimi užmuštų žmogų, bus kaltinamas žmogžudyste ir
baudžiamas mirtimi.		
Nmb	35	17 Jei kas akmeniu užmuštų žmogų, jis bus nubaustas mirtimi.
Nmb	35	18 Jei kas bus nužudytas mediniu įrankiu, užmušėjas bus baudžiamas
mirtimi.		
Nmb	35	19 Kraujo keršytojas pats užmuš žudiką, kai tik jį sutiks.
Nmb	35	20 Jei kas iš neapykantos pastumtų žmogų ar, mesdamas kuopą, jį užmuštų,
Nmb	35	21 arba ranka suduotų taip, kad jis numirtų, nusikaltėlis bus laikomas
žmogžudžiu ir baudžiamas mirtimi. Kraujo keršytojas užmuš žudiką, kai tik sutiks.		
Nmb	35	22 Jei kas neturėdamas priešiško kito pastumtų, ar mestų į jį ką nors,
prieš tai netykojęs,		
Nmb	35	23 ar užgautų akmeniu, koku galima užmušti, jo nepastebėjęs, taip, kad

šis numirtų, tačiau prieš tai nebuvo jo priešas ir netykojo jam pakenkti,
 Nmb 35 24 tai bendruomenė darys teisną tarp žudiko ir kraujo keršytojo pagal
 šiuos nurodymus.
 Nmb 35 25 Teismas išvaduos žudiką iš kraujo keršytojo rankų ir grąžins į
 prieglaudos miestą, kuriame jis pasiliks iki vyriausiojo kunigo, patepto šventu aliejumi,
 mirties.
 Nmb 35 26 Jei žudikas išeis už prieglaudos miesto, į kurį pabėgo, sienų
 Nmb 35 27 ir sutikęs kraujo keršytojas jį užmuš, jis bus nekaltas,
 Nmb 35 28 nes anas privalėjo likti mieste ligi vyriausiojo kunigo mirties; po
 kunigo mirties žmogžudys sugriš prie savo nuosavybės.
 Nmb 35 29 Ši nuostata privalo vykdyti visos jūsų kartos, kur jūs begyventumėte.
 Nmb 35 30 Žmogžudys bus nubaustas, apklausus liudytojus; tačiau vieno liudytojo
 neužtenka, kad pasmerktų žmogų mirčiai.
 Nmb 35 31 Žmogžudys negali būti išpirktas, jis turi mirti.
 Nmb 35 32 Pabėgėliai negalės išsipirkti ir grįžti prie savo nuosavybės prieš
 vyriausiojo kunigo mirtį.
 Nmb 35 33 Nesutepkite savo žemės, nes ji sutepama krauju ir negali būti apvalyta
 kitaip, kaip tik krauju to, kuris praliejo kraują.
 Nmb 35 34 Nesutepkite žemės, kurią paveldėsite ir kurioje Aš gyvenu, nes Aš,
 Viešpats, gyvenu tarp Izraelio vaikų".
 Nmb 36 1 Manaso sūnaus Machyro sūnaus Gileado šeimų vadai iš Juozapo giminės
 atėjo ir kalbėjo Mozei, Izraelio vadams girdint:
 Nmb 36 2 "Tau, mūsų valdove, Viešpats įsakė, kad burtų keliu padalytum žemę
 tarp izraelitų ir kad mūsų brolio Celofhado dalį duotum jo dukterims.
 Nmb 36 3 Jei jas ves kitos giminės vyrai, jų dalis pereis kitai giminei ir bus
 atimta iš mums kritusios paveldėjimo dalies.
 Nmb 36 4 Atėjus jubiliejaus metams, jų dalis prisidės prie tos giminės žemių, į
 kurią jos išėjo; taip jų dalis bus atplėšta nuo mūsų giminei tekusios dalies".
 Nmb 36 5 Mozė atsakė izraelitams pagal Viešpaties žodį: "Juozapo sūnų giminė
 kalba teisingai.
 Nmb 36 6 Štai ką sako Viešpats apie Celofhado dukteris: 'Tegul jos teka už ko
 nori, bet tik už savo giminės vyrų.
 Nmb 36 7 kad izraelitų nuosavybė nepereitų iš vienos giminės kitai giminei.
 Nmb 36 8 Visos mergaitės, turinčios paveldėjimo teisę, privalo tekėti už tos
 pačios giminės vyrų, kad Izraelio vaikai paveldėtų kiekvienas savo tėvų dalį.
 Nmb 36 9 Nuosavybė iš vienos giminės nepereis kitai; visos izraelitų giminės
 išlaikys savo paveldo dalį' ".
 Nmb 36 10 Kaip Viešpats įsakė Mozei, taip padarė Celofhado dukterys:
 Nmb 36 11 Machla, Tirca, Hogla, Milka ir Noja ištekėjo už savo pusbrolių
 Nmb 36 12 iš giminės Manaso, kuris buvo Juozapo sūnus. Joms paskirtoji dalis
 pasiliko jų giminėje ir šeimoje.
 Nmb 36 13 Šituos nuostatus ir įsakymus Viešpats davė izraelitams per Mozę Moabo
 lygumose prie Jordano ties Jerichu.
 Dtr 1 1 Mozė kalbėjo izraelitams šioje Jordano pusėje, dykumoje, tarp Parano,
 Tofelio, Labano, Haceroto ir Di Zahabo miestų.
 Dtr 1 2 Nuo Horebo per Seyro kalnus iki Kadeš Barnėjos yra vienuolikos dienų
 kelias.
 Dtr 1 3 Keturiasdešimtąisiais metais, vienuolikto mėnesio pirmą dieną Mozė
 kalbėjo izraelitams viską, ką jam Viešpats dėl jų buvo įsakęs.
 Dtr 1 4 Nugalėjęs amoritų karalių Sihoną, gyvenusį Hešbone, ir Bašano karalių
 Ogą, gyvenusį Aštarote, Edrėjo mieste,
 Dtr 1 5 šioje Jordano pusėje, Moabo žemėje, Mozė pradėjo aiškinti įstatymą:
 Dtr 1 6 "Viešpats, mūsų Dievas, mums kalbėjo prie Horebo: 'Jau užtenka jums
 gyventi prie šio kalno.
 Dtr 1 7 Eikite pas amoritus į visas jų apylinkes: į lygumas, kalnuotas vietas,
 slėnius, pietų link ir išilgai jūros kranto, į Kanaano ir Libano žemes iki didžiosios Eufrato
 upės'.
 Dtr 1 8 Aš atvedžiau jus į žemę, kurią Viešpats prisiėkė duoti jūsų tėvams
 Abraomui, Izaokui ir Jokūbui ir jų palikuonims. Eikite ir užimkite ją.
 Dtr 1 9 Aš jums anuo metu sakiau:
 Dtr 1 10 'Aš vienas neįstengiu jums rūpintis, nes Viešpats, jūsų Dievas, jus
 padaugino, ir šiandien jūsų yra tiek, kiek dangaus žvaigždžių.
 Dtr 1 11 Viešpats, jūsų tėvų Dievas, dar tūkstanteriopai tepadaugina ir
 tepalaimina jus, kaip jis pažadėjo.
 Dtr 1 12 Kaip aš vienas galiu nešti jūsų naštas, vargus ir vaidus?
 Dtr 1 13 Išsirinkite iš savo giminių išmintingų, sumanių ir žinomų vyrų, kad
 juos paskirčiau jums vadais'.
 Dtr 1 14 Tada jūs sutikote, kad taip padaryti yra gerai.
 Dtr 1 15 Aš iš jūsų giminių išmintingus bei sumanius vyrus paskyriau jums
 vadovauti: tūkstantininkais, šimtininkais, penkiasdešimtininkais ir dešimtininkais.
 Dtr 1 16 Įsakiau jūsų teisėjams: 'Išklausykite bylas ir teisingai teiskite juos
 ir ateivius,

Dtr 1 17 neatsižvelkite teisme į asmenis; išklausykite mažą ir didelį, nebijokite jokio žmogaus, nes teismas yra Dievo. Jeigu jums kas būtų per sunku, praneškite man, ir aš išklausysiu'.

Dtr 1 18 Tuo metu aš jums įsakiau viską, ką privalote daryti.

Dtr 1 19 Palikę Horebą, ėjome per didžiąją, baisiąją dykumą, kurią matėte, keliu per amoritų kalnus, kaip Viešpats, mūsų Dievas, buvo įsakęs. Kai atvykome į Kadeš Barnėją,

Dtr 1 20 jums sakiau: 'Atėjote į amoritų kalnyną, kurį Viešpats, mūsų Dievas, mums duoda.

Dtr 1 21 Štai Viešpaties jums pažadėtoji žemė. Eikite ir užimkite ją, nes Viešpats, jūsų tėvų Dievas, jums ją pažadėjo. Nieko nebijokite ir nenusigąskite'.

Dtr 1 22 Tada jūs, priėję prie manęs, tarėte: 'Siųskime vyrus apžiūrėti žemę ir pranešti, kuriuo keliu turime keliauti ir į kuriuos miestus eiti'.

Dtr 1 23 Man patiko ta šneka, todėl siunčiaus iš jūsų dvylika vyrų, po vieną iš kiekvienos giminės.

Dtr 1 24 Jie nuėjo į kalnuotas vietas ligi Eškolo slėnio, apžiūrėjo žemę,

Dtr 1 25 paėmė jos vaisių ir, atnešę pas mus, tarė: 'Gera žemė, kurią Viešpats, mūsų Dievas, mums duoda'.

Dtr 1 26 Tačiau jūs nenorėjote eiti ir sukilote prieš Viešpaties įsakymą,

Dtr 1 27 murmėdami savo palapinėse: 'Viešpats mūsų nekenčia, todėl mus išvedė iš Egipto, kad amoritai mus sunaikintų.

Dtr 1 28 Kaipgi mes eisime? Pasiuntiniai išgąsdino mus, pranešdami, kad ta tauta gausesnė ir aukštesnė už mus, kad jų miestai dideli ir sustiprinti ligi dangaus ir kad ten jie matė ir Anako palikuonių'.

Dtr 1 29 Aš jums sakiau: 'Nenusigąskite jų ir nebijokite,

Dtr 1 30 nes Viešpats, jūsų Dievas, eina priekyje jūsų ir pats už jus kariaus, kaip tai darė Egipte jūsų akivaizdoje.

Dtr 1 31 Dykumoje patys matėte, kaip Viešpats, jūsų Dievas, nešė jus, kaip žmogus neša savo kūdikį, visą kelią, kuriuo ėjote, kol atėjote į šitą vietą'.

Dtr 1 32 Bet jūs nepatikėjote Viešpačiu, jūsų Dievu,

Dtr 1 33 kuris ėjo pirma jūsų keliu ir nurodydavo vietą, kur ištiesti palapinės; naktį rodydavo kelią ugnimi, o dieną-debesies stulpu.

Dtr 1 34 Viešpats girdėjo jūsų kalbas ir užsirūstinęs prisiekė:

Dtr 1 35 'Nė vienas iš šitos piktos kartos neišvys gerosios žemės, kurią su priesaika pažadėjau jūsų tėvams,

Dtr 1 36 išskyrus Jefunės sūnų kalebą; jis ją matys; Aš duosiu jam ir jo vaikams žemę, kurioje jis vaikščiojo, nes jis sekė mane iki galo'.

Dtr 1 37 Viešpats užsirūstino ir ant manęs dėl jūsų ir tarė: 'Ir tu neįeisi į ją,

Dtr 1 38 bet tavo tarnas Jozuė įeis; jį padrąsink, nes jis padalys žemę izraelitams.

Dtr 1 39 Jūsų kūdikiai, apie kuriuos sakėte, kad jie taps grobiu, ir jūsų sūnūs, kurie šiandien dar nežino skirtumo tarp gero ir pikto, įeis į ją; jiems Aš duosiu žemę, ir jie ją užims.

Dtr 1 40 Jūs gi grįžkite į dykumą, Raudonosios jūros link'.

Dtr 1 41 Tada man atsakėte: 'Nusidėjome Viešpačiui, eisime ir kovosime, kaip Viešpats, mūsų Dievas, įsakė'. Jūs apsiginklavote ir buvote pasiruošę traukti į kalnus.

Dtr 1 42 Viešpats man tarė: 'Sakyk jiems neiti ir nekovoti, kad nežūtų nuo savo priešų, nes Aš nebūsiu su jais'.

Dtr 1 43 Kalbėjau jums, bet jūs neklausėte, priešinosėte Viešpaties įsakymui ir atkakliai žygiavote į kalnus.

Dtr 1 44 Amoritai, gyvenantys kalnuose, vijosi kaip bitės jus nuo Seyro iki Hormos.

Dtr 1 45 Sugrįžę raudojote Viešpaties akivaizdoje, bet Jis jūsų neklausė ir nekreipė į jus dėmesio.

Dtr 1 46 Todėl Kadeše pasilikote ilgą laiką".

Dtr 2 1 "Pasitraukę iš ten, atėjome į dykumą prie Raudonosios jūros, kaip man Viešpats buvo įsakęs, ir ilgai gyvenome Seyro kalnyne.

Dtr 2 2 Viešpats kalbėjo man:

Dtr 2 3 'Užtenka gyventi šiame kalnyne, traukite į šiaurę,

Dtr 2 4 pereikite per jūsų brolių, Ezavo vaikų apgyvendintą Seyro kraštą; jie jūsų bijos.

Dtr 2 5 Saugokitės, nekariaukite su jais, nes jų žemės neduosiu jums nė pėdos. Seyro kalnus daviau paveldėti Ezavui.

Dtr 2 6 Pirkite iš jų maistą už pinigus, taip pat vandenį'.

Dtr 2 7 Viešpats, jūsų Dievas, laimino visus jūsų darbus. Jis žino jūsų kelionę, kai ėjote per didžiąją dykumą; Viešpats, jūsų Dievas, buvo su jumis keturiasdešimt metų ir nieko jums nestigo.

Dtr 2 8 Perėję per mūsų brolių, Ezavo vaikų kraštą, kurie gyvena Seyre, lygumos keliu nuo Elato ir Ecjon Gebero traukėme į Moabo dykumą.

Dtr 2 9 Tada man Viešpats sakė: 'Nekovok su moabitais ir nepradėk su jais karo. Jų žemės tau neduosiu, nes Arą atidaviau Loto palikuonims'.

Dtr 2 10 Anksčiau jo gyventojai buvo emai, didelė ir galinga tauta, aukšta kaip Anako palikuonys.

Dtr 2 11 Jie buvo laikomi milžiniais, kaip ir anakiečiai. Moabitai juos vadina emais.

Dtr 2 12 Seyre anksčiau gyveno horai, bet Ezavo palikuonys juos išvarė ir sunaikino, ir apsigyveno jų vietoje. Jie padarė kaip izraelitai savo paveldėtoje žemėje, kurią jiems davė Viešpats.

Dtr 2 13 viešpačiui įsakius, perėjome per Zeredo upelį.

Dtr 2 14 Kelionės laikas nuo Kadeš Barnėjos ligi Zeredo upelio buvo trisdešimt aštuoneri metai, kol išmirė visa karta vyrų, tinkamų karui, kaip Viešpats buvo prisiekęs.

Dtr 2 15 Iš tiesų Viešpaties ranka buvo prieš juos, kad išnaikintų juos iš tautos, kol jie visi buvo pražudyti.

Dtr 2 16 Išmirus visiems karui tinkamiems vyrams,

Dtr 2 17 Viešpats tarė man:

Dtr 2 18 'Šiandien pereisi moabitų žemę pro miestą Arą.

Dtr 2 19 Priartėjęs prie amonitų, saugokis nekovoti prieš juos ir nepradėk karo, nes Aš tau neduosiu amonitų žemės; Aš ją atidaviau Loto palikuonims'.

Dtr 2 20 Kraštas buvo laikomas milžinų žeme, nes praeityje joje gyveno milžinai, kuriuos amonitai vadina zamzumais.

Dtr 2 21 Tauta buvo didelė, gausi ir labai augalota kaip anakiečiai. Viešpats juos išnaikino amonitų akiųvaizdoje ir amonitus apgyvendino jų vietoje.

Dtr 2 22 Taip pat padarė ezavitams, gyvenantiems Seyre; išnaikino horus ir jų žemę atidavė ezavitams, kurioje jie gyvena iki šios dienos.

Dtr 2 23 Avus, gyvenusius prie Gazos, išvarė kaftoriečiai, kilę iš kaftoro, juos išnaikino ir apsigyveno jų vietoje.

Dtr 2 24 Viešpats tarė: 'Pereikite Arnono upelį; štai Aš atidaviau į tavo rankas Sihoną, amoritų karalių iš Hešbono, ir jo žemę. Pradėk ją užimti ir kariauk su juo.

Dtr 2 25 Šiandien Aš pradėsiu daryti taip, kad visos tautos bijotų tavęs ir būtų apimtos siaubo prieš tave; kurios išgirs apie tave, išsigąs ir drebės dėl tavęs'.

Dtr 2 26 Aš siunčiau iš Kedemoto dykumos pas Hešbono karalių Sihoną pasiuntinius su taikiais žodžiais, prašydamas:

Dtr 2 27 'Leisk mums pereiti per tavo kraštą; eisime vieškeliu, nenukrypsime nei į dešinę, nei į kairę.

Dtr 2 28 Maistą valgiui pirksime už pinigus ir vandenį gėrimui už pinigus, tik leisk mums pereiti.

Dtr 2 29 Ezavitai, gyvenantys Seyre, ir moabitai iš Aro tokiu būdu mus praleido per savo kraštą, kad pasiekę Jordaną, eitume į mums pažadėtą žemę'.

Dtr 2 30 Bet Hešbono karalius Sihonas nenorėjo mums leisti eiti per jo kraštą, nes Viešpats, tavo Dievas, užkietino jo dvasią ir padarė jo širdį užsispyrusią, kad galėtų ją atiduoti į tavo rankas.

Dtr 2 31 Tada Viešpats man tarė: 'Štai Aš pradėjau atiduoti Sihoną ir jo žemę tau, pradėk užimti, kad galėtum paveldėti jo žemę'.

Dtr 2 32 Sihonas su visais kariais išėjo prieš mus Jahace.

Dtr 2 33 Viešpats, mūsų Dievas, atidavė jį, ir mes nugalėjome ir užėmėme kraštą.

Dtr 2 34 Paėmėme visus miestus, išnaikinome jų vyrus, moteris ir kūdikius-nieko nepalikome,

Dtr 2 35 tik visus galvijus ir užimtųjų miestų grobį pasiėmėme.

Dtr 2 36 Nuo Aroero miesto, esančio Arnono upelio slėnyje, iki Gileado nebuvo miesto, kurio nebūtumėme užėmę. Viešpats, mūsų Dievas, atidavė juos visus mums.

Dtr 2 37 Amonitų žemės, kuri yra prie Jaboko upelio, nelietėme, taip pat nelietėme kalnų miestų ir visų vietų, į kurias Viešpats, mūsų Dievas, mums uždraudė eiti".

Dtr 3 1 "Pasukome Bašano link. Mus pasitiko Bašano karalius Ogas su savo kariuomene Edrėjyje.

Dtr 3 2 Tada Viešpats man tarė: 'Nebijok jo, nes atiduosiu jį, visus jo žmones ir jo žemę į tavo rankas; padaryk jam taip, kaip padarei amoritų karaliui Sihonui Hešbone'.

Dtr 3 3 Viešpats, mūsų Dievas, atidavė į mūsų rankas Bašano karalių Ogą ir visus jo žmones. Mes juos naikino, kol nepalikome nė vieno,

Dtr 3 4 ir užėmėme visus jo miestus. Mums teko šešiasdešimt miestų Argobo krašte, kurį valdė Bašano karalius Ogas.

Dtr 3 5 Visi šitie miestai buvo sustiprinti aukštomis mūro sienomis, vartais ir užkaiščiais, neskaičiuojant daugybės miestų, neturėjusių apsaugos sienų.

Dtr 3 6 Mes juos sunaikino, pasiėlgdami kaip ir su Hešbono karaliumi Sihonu, -visiškai sunaikino vyrus, moteris ir kūdikius kiekviename mieste.

Dtr 3 7 Galvijus ir turta pasilaikėme kaip grobį.

Dtr 3 8 Tuo metu užėmėme dvi amoritų karalystes, buvusias šiaurės Jordano, nuo Arnono upės ligi Hermono kalno,

Dtr 3 9 kurį sidoniečiai vadina Sirjonu, o amoritai-Senyrū.

Dtr 3 10 Užėmėme visus Ogo karalystės miestus lygumoje, visą Gileado ir Bašano žemę su miestais Salcha ir Edrėju.

Dtr 3 11 Bašano karalius Ogas buvo paskutinis iš milžinų giminės. Jo geležinė lova yra amonitų mieste Raboje; ji devynių uolekčių ilgio ir keturių pločio.

Dtr 3 12 Tuomet užėmėme kraštą nuo miesto Aroero, kuris yra Arnono upelio slėnyje, ligi Gileado kalno. Jo miestus daviau Rubeno ir Gado giminėms.

Dtr 3 13 Likusią Gileado krašto dalį, visą Bašaną, priklausantį Ogo karalystei, ir Argobo kraštą atidaviau pusei Manaso giminės. Bašanas yra vadinamas milžinų kraštu.

Dtr 3 14 Manaso sūnus Jayras užėmė Argobo kraštą iki gešuriečių ir maakų sienos ir pavadino jį savo vardu-Havot Jayru; taip jis vadinamas iki šios dienos.

Dtr 3 15 Machyruį daviau Gileadą.

Dtr 3 16 Rubeno ir Gado giminėms daviau Gileado kraštą ligi Arnono upelio, kuris buvo riba iki Jaboko upės, amonitų sienos;

Dtr 3 17 toliau sienaėjo per dykumą ligi Jordano ir Kinereto apylinkių iki Druskos jūros ir Pigos kalno šlaitų rytuose.

Dtr 3 18 Tada jums pasakiau: 'Viešpats, jūsų Dievas, jums duoda šitą kraštą paveldėti. Visi kovai tinką vyrai, eikite ginkluoti priekyje savo brolių izraelitų.

Dtr 3 19 Žinau, kad turite daug gyvulių, tad žmonas, vaikus ir bandas palikite miestuose, kuriuos jums daviau.

Dtr 3 20 Padėkite savo broliams užimti žemę už Jordano, kurią Viešpats jiems davė, tada grįžkite į savo žemę, kurią aš jums daviau'.

Dtr 3 21 Tuo metu Jozuei kalbėjau: 'Tavo akys matė, ką Viešpats, jūsų Dievas, padarė šitiems dviems karaliams. Jis taip pat padarys ir visoms karalystėms, į kurias tu eisi.

Dtr 3 22 Nebijok jų, nes Viešpats, jūsų Dievas, kovos už jus'.

Dtr 3 23 Aš tada maldavau Viešpatį:

Dtr 3 24 'Viešpatie Dieve! Tu pradėjai rodyti Izraelio tautai savo didybę ir galią. Nėra kito dievo nei danguje, nei žemėje, kuris galėtų daryti tokius galingus darbus!

Dtr 3 25 Leisk man įeiti ir pamatyti gerąją žemę anapus Jordano, tą puikųjį kalnuotą kraštą ir Libaną'.

Dtr 3 26 Tačiau Viešpats buvo supykęs ant manęs dėl jūsų ir manęs neišklausė, ir tarė: 'Daugiau man apie tai nekalbėk.

Dtr 3 27 Užlipk į Pigos viršūnę ir apžvelk savo akimis vakarus, šiaurę, pietus ir rytus; tu nepereisi Jordano.

Dtr 3 28 Kalbėk Jozuei, jį padrašink ir sustiprink, nes jis eis šitos tautos priekyje ir jiems išdalins žemę, kurią tu matysi'.

Dtr 3 29 Mes pasilikome slėnyje ties Bet Peoru".

Dtr 4 1 "Klausyk, Izraeli, įstatymų ir paliepių, kurių jus mokau, kad juos vykdydami gyventumėte ir užėmė paveldėtumėte žemę, kurią Viešpats, jūsų Dievas, jums duoda.

Dtr 4 2 Nieko nepridėkite prie mano įstatymų ir nieko iš jų neatimkite. Laikykitės viešpaties, jūsų Dievo, įsakymų, kuriuos jums skelbiu.

Dtr 4 3 Jūsų akys matė, ką Viešpats darė dėl Baal Peoro, kaip išnaikino visus jo garbintojus, buvusius tarp jūsų.

Dtr 4 4 Jūs gi, kurie laikėtės viešpaties, jūsų Dievo, išlikote gyvi iki šios dienos.

Dtr 4 5 Štai aš mokiau jus nuostatų ir įstatymų, kaip Viešpats, mano Dievas, man įsakė, kad jūs vykdytumėte juos žemėje, kurią paveldėsite.

Dtr 4 6 Laikykitės jų ir vykdykite juos, nes tai jūsų išmintis ir protas tautų akyse. Jos išgirs jūsų nuostatus ir sakys: 'Iš tiesų ši didelė tauta yra protinga ir išmintinga'.

Dtr 4 7 Iš tikrųjų nėra kitos tokios didingos tautos, kuriai Dievas būtų taip arti, kaip mūsų Dievas, kai jo šaukiamės.

Dtr 4 8 Kuri kita didelė tauta turi nuostatus ir įsakymus tokius teisingus, kaip šis įstatymas, kurį šiandien skelbiu jums?

Dtr 4 9 Saugokis ir rūpestingai saugok savo sielą, kad neužmirštum to, ką matei savo akimis, ir tepasilieka tai tavo širdyje per visas tavo dienas. Jų mokykite savo vaikus ir vaikaičius.

Dtr 4 10 Tą dieną, kai stovėjai viešpaties, savo Dievo, akivaizdoje prie Horebo, jis man kalbėjo: 'Surink prie manęs tautą, kad išgirstų mano žodžius ir bijotų manęs, kol gyvens žemėje, ir mokytų to paties savo vaikus'.

Dtr 4 11 Jūs priartėjote prie kalno pašlaitės, iš kur liepsnos kilo į dangų. Jis buvo apsuptas tamsa ir debesimis.

Dtr 4 12 Viešpats kalbėjo jums iš ugnies. Jūs girdėjote jo žodžius, bet nematėte jo pavidalo; girdėjote tik balsą.

Dtr 4 13 Jis jums paskelbė savo sandorą ir įsakė ją vykdyti. Jis užrašė dešimt įsakymų dviejose akmeninėse plokštėse

Dtr 4 14 ir įsakė man mokyti jus vykdyti tuos įsakymus ir paliepius žemėje, kurią paveldėsite.

Dtr 4 15 Gerai įsidėmėkite, kad tą dieną, kai Viešpats jums kalbėjo Horebe iš ugnies, jūs nematėte jokio pavidalo,

Dtr 4 16 kad kartais nedirbtumėte sau drožinių, panašių į vyrą ar moterį,

Dtr 4 17 panašių į kurį nors gyvulį, esantį žemėje, ar skraidantį padangėje paukštį,

Dtr 4 18 ar šliaužiantį gyvį, ar žuvį, plaukiojančią vandenyse.

Dtr 4 19 Kad kartais, pakėlęs akis į dangų ir pamatęs saulę, mėnulį, žvaigždes, nepaklystum, jų negarbintum ir nesilenktum tiems, kuriuos Viešpats, jūsų Dievas, sutvėrė tarnauti visoms tautoms.

Dtr 4 20 Jus gi Viešpats išvedė iš geležinės krosnies, Egipto vergijos, kad būtumėte Jo tauta.

Dtr 4 21 Dėl jūsų Viešpats užsirūstino ant manęs ir prisiekė, kad nepereisiu Jordano ir neįeisiu į tą gerą žemę, kurią Viešpats, tavo Dievas, duoda tau paveldėti.

Dtr 4 22 Aš turėsiu mirti šioje žemėje ir nepereisiu Jordano; tačiau jūs pereisite ir užimsite tą gerą žemę.

Dtr 4 23 Neužmirškite Viešpaties, savo Dievo, sandoros, kurią Jis su jumis padarė ir nedarykite sau jokio drožinio ar atvaizdo, nes Viešpats tai uždraudė.

Dtr 4 24 Viešpats, tavo Dievas, yra naikinanti ugnis, pavydus Dievas.

Dtr 4 25 Jei gyvendami žemėje, kai susilauksite vaikų ir vaikaitių, suteršite save ir pasidarysite drožinių ar atvaizdų, ir darysite pikta Viešpaties, savo Dievo, akyse, Jį supykdydami.

Dtr 4 26 aš šaukiu šiandien liudytoju dangų ir žemę, kad, taip elgdami esi, jūs žūsime krašte, kurį, perėję per Jordaną, paveldėsite. Negyvensite jame ilgai, bet būsite visai sunaikinti.

Dtr 4 27 Viešpats jus išsklaidys tarp tautų, ir jūsų liks labai mažai tarp pagonių, pas kuriuos būsite išvesti.

Dtr 4 28 Tenai tarnausite dievams, kurie žmonių rankomis padaryti: medžiui ir akmeniui, kurie nemato ir negirdi, nevalgo ir nieko neužuodžia.

Dtr 4 29 Bet jei ten ieškosite Viešpaties, savo Dievo, visa širdimi ir siela, tu atrasi Jį.

Dtr 4 30 Patyręs vargą, paskutinėmis dienomis sugrįši prie Viešpaties, savo Dievo, ir klausysi Jo balso.

Dtr 4 31 Nes Viešpats, tavo Dievas, yra gailėstingas Dievas; Jis nepaliks tavęs ir nesunaikins, neužmirš sandoros, padarytos su tavo tėvais.

Dtr 4 32 Paklausk praeities dienų, pradedant nuo tos dienos, kai Dievas sutvėrė žmogų žemėje, ir dangus nuo vieno krašto iki kito, ar įvyko kada nors toks didingas dalykas, ar girdėta tai?

Dtr 4 33 Ar kuri nors tauta girdėjo Dievo balsą, kalbantį iš ugnies, kaip tu girdėjai, ir išliko gyva?

Dtr 4 34 Ar kada nors Dievas yra atėjęs pasiimti tautos, esančios vergijoje, bandymais, ženklais, stebuklais, kova, galinga ranka ir baisiais siaubais, kaip Viešpats, jūsų Dievas, padarė dėl jūsų Egipte, jums visa tai matant savo akimis?

Dtr 4 35 Jis tai parodė tau, kad žinotum, jog Viešpats yra Dievas ir kito nėra.

Dtr 4 36 Jis tau leido išgirsti balsą iš dangaus, kad pamokytų tave, žemėje parodė tau didelę ugnį, ir tu girdėjai Jo žodžius iš ugnies.

Dtr 4 37 Jis mylėjo tavo tėvus, todėl išsirinko jų palikuonis ir išvedė iš Egipto savo didžią galia,

Dtr 4 38 kad išvytų už tave didesnes ir galingesnes tautas, ir tave įvestų paveldėti jų žemę.

Dtr 4 39 Suprask tad šiandien ir palaikyk visa tai savo širdyje, kad Viešpats yra dangaus ir žemės Dievas ir jokio kito nėra.

Dtr 4 40 Laikykis Jo įsakymų ir paliepių, kuriuos tau skelbiu šiandien, kad tau ir tavo vaikams gerai sektųsi ir ilgai gyventum žemėje, kurią Viešpats, tavo Dievas, tau duoda visiems amžiams".

Dtr 4 41 Mozė paskyrė tris miestus šioje Jordano pusėje,

Dtr 4 42 kad juose rastų prieglaudą ir išliktų gyvas žmogžudys, netyčia užmušęs savo artimą, kuris nebuvo jo priešas.

Dtr 4 43 Iš Rubeno giminės paskyrė Becerą dykumos lygumoje, iš Gado giminės-Ramot Gileadą ir iš Manaso giminės-Golaną Bašane.

Dtr 4 44 Tai įstatymas, Mozės duotas izraelitams.

Dtr 4 45 Šitie įsakymai, nuostatai ir paliepiimai buvo paskelbti izraelitams, jiems išėjus iš Egipto,

Dtr 4 46 šioje Jordano pusėje, slėnyje, prieš Bet Peoro miestą, krašte amoritų karaliaus Sihono, kuris gyveno Hešbone ir buvo Mozės ir izraelitų nugalėtas, kai jie išėjo iš Egipto.

Dtr 4 47 Jie apsigyveno Sihono ir Bašano karaliaus Ogo žemėse, dviejų amoritų karalių, buvusių į rytus nuo Jordano.

Dtr 4 48 Šis kraštas tęsėsi nuo Aroero miesto, Arnono upelio slėnyje, ligi Siono kalno, kuris kitai vadinamas Hermonu,

Dtr 4 49 per visą lygumą nuo Jordano į rytus iki lygumos jūros ir Pisos kalno šlaitų.

Dtr 5 1 Mozė sušaukė visus izraelitus ir jiems tarė: "Klausyk, Izraeli, šiandien skelbiu jums įstatymus ir paliepiimus, mokykitės ir vykdykite juos.

Dtr 5 2 Viešpats, mūsų Dievas, padarė su mumis sandorą Horebe.

Dtr 5 3 Ne su mūsų tėvais padarė Jis sandorą, bet su mumis, kurie šiandien esame gyvi.

Dtr 5 4 Viešpats kalbėjo su jumis veidas į veidą ant kalno iš ugnies.

Dtr 5 5 Tada aš buvau tarpininkas tarp Dievo ir jūsų, paskelbiau jums Jo žodžius, nes jūs bijojote ugnies ir nėjote ant kalno.

Dtr 5 6 Jis tarė: 'Aš esu Viešpats, tavo Dievas, kuris tave išvedžiau iš Egipto žemės, iš vergijos namų.

Dtr 5 7 Neturėk kitų dievų šalia manęs.
Dtr 5 8 Nedaryk sau jokio drožinio nė jokio atvaizdo to, kas yra aukštai danguje, žemai žemėje ar po žeme vandenyje.
Dtr 5 9 Nesilenk prieš juos ir netarnauk jiems. Nes Aš, Viešpats, tavo Dievas, esu pavydus Dievas, baudžias vaikus už tėvų kaltes iki trečios ir ketvirtos kartos tų, kurie manęs nekenčia,
Dtr 5 10 bet rodas gailestingumą iki tūkstantosios kartos tiems, kurie mane myli ir laikosi mano įsakymų.
Dtr 5 11 Netark Viešpaties, savo Dievo, vardo be reikalo, nes Viešpats nepaliks be kaltės to, kuris be reikalo Jo vardą mini.
Dtr 5 12 Šabato dieną švesk, kaip Viešpats, tavo Dievas, įsakė.
Dtr 5 13 Šešias dienas dirbk visus savo darbus,
Dtr 5 14 o septintoji diena yra savaitas Viešpačiui, tavo Dievui. Tą dieną nedirbk jokio darbo nei tu, nei tavo sūnus, nei duktė, nei tarnas, nei tarnaitė, nei tavo jautis, nei asilas, nei joks tavo gyvulys, nei ateivis, kuris yra tavo namuose, kad tavo tarnas ir tarnaitė pailsėtų taip pat, kaip ir tu.
Dtr 5 15 Atsimink, kad ir pats buvai vergas Egipte ir iš ten tave išvedė Viešpats, tavo Dievas, galinga ranka. Todėl Jis tau įsakė švęsti sabato dieną.
Dtr 5 16 Gerbk savo tėvą ir motiną, kaip Viešpats, tavo Dievas, įsakė, kad ilgai gyventum ir tau gerai sektųsi žemėje, kurią Viešpats, tavo Dievas, tau duoda.
Dtr 5 17 Nežudyk.
Dtr 5 18 Nesvetimauk.
Dtr 5 19 Nevok.
Dtr 5 20 Neliudyk neteisingai prieš savo artimą.
Dtr 5 21 Negeisk savo artimo žmonos nei namų, nei lauko, nei tarno, nei tarnaitės, nei jaučio, nei asilo: nieko, kas yra tavo artimo'.
Dtr 5 22 Šituos žodžius Viešpats kalbėjo jums visiems iš ugnies, debesies ir tamsybės garsiai ir, užrašęs tai dviejuose akmeninėse plokštėse, jas padavė man.
Dtr 5 23 Išgirdę balsą iš tamsybės ir pamatę kalną degant, jūs ir visi jūsų giminių vadai bei vyresnieji priartėjote prie manęs ir tarėte:
Dtr 5 24 'Štai Viešpats, mūsų Dievas, mums parodė savo šlovę ir didybę; girdėjome Jo balsą iš ugnies ir šiandien patyrėme, kad Dievui kalbant su žmogumi, galima išlikti gyviems.
Dtr 5 25 Kodėl turėtume mirti nuo šitos didelės ugnies? Jei dar kartą išgirsime Viešpaties, mūsų Dievo, balsą, mes visi mirsime.
Dtr 5 26 Ar yra koks kūnas, girdėjęs balsą gyvojo Dievo, kalbančio iš ugnies, kaip mes girdėjome, ir išlikęs gyvas?
Dtr 5 27 Geriau tu prisiartink ir klausyk, ką Viešpats, mūsų Dievas, sakys, o po to pranešk mums, ir mes klausysime ir tai vykdysime'.
Dtr 5 28 Viešpats, tai išgirdęs, man tarė: 'Aš girdėjau tautos žodžius, jie viską gerai kalbėjo.
Dtr 5 29 O, kad jie visuomet turėtų tokią širdį ir manęs bijotų bei laikytųsi mano įsakymų, tai jiems ir jų vaikams per amžius gerai sektųsi!
Dtr 5 30 Eik ir sakyk jiems, kad grįžtų į savo palapines.
Dtr 5 31 Tu gi stovėk su manimi čia: Aš tau paskelbsiu visus savo įsakymus, įstatymus ir paliepimus, kurių mokysi juos, kad vykdytų žemėje, kurią jiems duosiu paveldėti'.
Dtr 5 32 Klausykite ir vykdykite, ką Viešpats Dievas jums įsakė; nenukrypkite nei į dešinę, nei į kairę.
Dtr 5 33 Vaikščiokite keliais, kuriuos Viešpats, jūsų Dievas, jums nurodė, kad būtumėte gyvi, kad jums gerai sektųsi ir ilgai gyventumėte žemėje, kurią paveldėsite".
Dtr 6 1 "Šitie yra įsakymai, nuostatai ir paliepimai, kurių Viešpats, jūsų Dievas, įsakė jus mokyti, kad juos vykdytumėte žemėje, kurią užimsite;
Dtr 6 2 kad jūs, jūsų vaikai ir vaikaičiai per visas savo dienas bijotumėte Viešpaties, savo Dievo, ir laikytumėtės visų Jo paliepimų bei įsakymų, kuriuos jums skelbiu, ir ilgai gyventumėte.
Dtr 6 3 Klausyk, Izraeli, ir rūpestingai vykdyk, ką Viešpats įsako; tuomet tau gerai seksis ir tu labai išsiplėsi, kaip Viešpats, tavo tėvų Dievas, pažadėjo tau, pienu ir medumi plūstančioje šalyje.
Dtr 6 4 Klausyk, Izraeli! Viešpats, mūsų Dievas, yra vieniintelis Dievas!
Dtr 6 5 Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi, visa siela ir visomis jėgomis.
Dtr 6 6 Šitie žodžiai, kuriuos tau šiandien skelbiu, tepasilieka tavo širdyje;
Dtr 6 7 mokyk jų savo vaikus ir apie juos kalbėk, sėdėdamas savo namuose, būdamas kelionėje, guldamas ir atsikeldamas.
Dtr 6 8 Prisitvirtink juos kaip ženklą prie savo rankos ir prie kaktos;
Dtr 6 9 užrašyk juos ant durų staktų ir savo kiemo vartų.
Dtr 6 10 Kai Viešpats, tavo Dievas, įves tave į žemę, kurią pažadėjo tavo tėvams, Abraomui, Izaokui ir Jokūbui, tu gausi didelių ir gerus miestus, kurių nestatei, Dtr 6 11 namus pilnus visokių gėrybių, kurių nekaupėi, šulinius, kurių nekasei, vynuogynus ir alyvmedžių sodus, kurių nesodinai. Kai tu valgysi ir pasisotinsi,
Dtr 6 12 saugokis, kad nepamirštum Viešpaties, kuris tave išvedė iš Egipto žemės, iš vergijos namų.

The Holy Bible in Lithuanian

Dtr 6 13 Bijok Viešpaties, savo Dievo, Jam vienam tarnauk ir Jo vardu prisiek.
Dtr 6 14 Negarbink dievų svetimų tautų, kurios gyvena aplink jus,
Dtr 6 15 nes Viešpats, tavo Dievas, kuris yra tarp jūsų, yra pavydus Dievas;
kad Viešpaties, savo Dievo, pyktis neužsidegtų prieš tave ir Jis neišnaikintų tavęs nuo žemės paviršiaus.
Dtr 6 16 Negundykite Viešpaties, savo Dievo, kaip gundėte Jį Masoje.
Dtr 6 17 Uoliai vykdykite Viešpaties, savo Dievo, įsakymus, paliepiamus ir įstatymus, kuriuos Jis tau davė.
Dtr 6 18 Daryk tai, kas gera ir teisinga Viešpaties akivaizdoje, kad tau gerai sektųsi ir užėmęs paveldėtum gerąją žemę, apie kurią Viešpats prisiekė tavo tėvams,
Dtr 6 19 kad išvairys visus tavo priešus iš tavo akivaizdos, kaip Viešpats kalbėjo.
Dtr 6 20 Kai tavo sūnus ateityje klaus: 'Ką reiškia Viešpaties, mūsų Dievo, duoti paliepiamai, įstatymai ir įsakymai?',
Dtr 6 21 jam atsakyk: 'Buvome Egipte faraono vergai; Viešpats mus išvedė iš Egipto galinga ranka.
Dtr 6 22 Jis darė Egipte mūsų akyse didelius ir baisius ženklus bei stebuklus prieš faraoną ir visus jo namus.
Dtr 6 23 Jis mus iš ten išvedė, kad nuvestų į kraštą, kurį pažadėjo mūsų tėvams.
Dtr 6 24 Viešpats mums įsakė vykdyti šituos įstatymus ir bijoti Viešpaties, mūsų Dievo, kad mums visuomet gerai sektųsi ir kad Jis saugotų mūsų gyvybę, kaip tai yra šiandien.
Dtr 6 25 Tai bus mūsų teisumas, jei laikysime ir vykdysime visus šiuos įsakymus Viešpaties, savo Dievo, akivaizdoje, kaip Jis mums įsakė' ".
Dtr 7 1 "Kai Viešpats, tavo Dievas, nuves tave į žemę, kurią paveldėsi, ir išvys septynias tautas: hetitų, girgašų, amoritų, kanaaniečių, perizų, hivų ir jebusiečių, gausingesnes ir stipresnes už tave,
Dtr 7 2 kai Viešpats, tavo Dievas, atiduos jas tau, išnaikink jas. Nedaryk su jomis sutarčių ir jų nesigailėk.
Dtr 7 3 Nesigimi niuok su jomis vedybomis. Savo dukters neduok jų sūnui nei jų dukters neimk savo sūnui,
Dtr 7 4 nes jos nukreips tavo sūnų nuo manęs tarnauti svetimiems dievams. Viešpaties rūstybė tada užsidegs prieš jus, ir Jis sunaikins tave.
Dtr 7 5 Taigi štai ką jiems darykite: jų aukurus sugriaukite, sudaužykite stabus, iškirskite giraites ir sudeginkite drožinius.
Dtr 7 6 Tu esi viešpačiui, tavo Dievui, pašvęsta tauta. Viešpats, tavo Dievas, tave išsirinko, kad būtum Jam ypatinga tauta virš visų tautų, esančių žemėje.
Dtr 7 7 Viešpats jus pamilo ir pasirinko ne dėl to, kad buvote gausesnė tauta už kitas tautas, nes jūsų tauta mažesnė už kitas tautas,
Dtr 7 8 bet dėl to, kad Viešpats jus pamilo ir kad ištesėtų jūsų tėvams duotą priesaiką, Jis išvedė jus galinga ranka iš faraono, Egipto karaliaus, vergijos.
Dtr 7 9 Žinok, kad Viešpats, tavo Dievas, yra ištikimas Dievas, kuris laikosi sandoros ir yra gailestingas Jį mylintiems bei Jo įsakymus vykdančioms per tūkstančius kartų.
Dtr 7 10 Ir Jis atlygina tiems, kurie Jo nekenčia, juos sunaikindamas. Jis nedels, kad atlygintų tam, kuris Jo nekenčia.
Dtr 7 11 Laikykis Jo įsakymų, įstatymų ir paliepiamų, kuriuos tau šiandien įsakau vykdyti,
Dtr 7 12 tuomet ir Viešpats, tavo Dievas, laikysis sandoros, kurią padarė su tavo tėvais, ir bus tau gailestingas.
Dtr 7 13 Jis mylės tave, laims tave ir padaugins tave; Jis palaims tavo iščios vaisių, ir tavo žemės vaisius: javus, vynuoges, aliejų, galvijus ir avis toje žemėje, kurią pažadėjo tavo tėvams.
Dtr 7 14 Jūs būsite labiausiai palaiminti iš visų tautų, ir nebus nevaisingų tarp jūsų ir tarp jūsų galvijų.
Dtr 7 15 Viešpats pašalins visas tavo negalias ir neužleis baisių Egipto ligų, kurias matei; jas siųs tiems, kurie tavęs nekenčia.
Dtr 7 16 Išnaikink visas tautas, kurias Viešpats, tavo Dievas, tau atiduos. Nesigailėk jų, netarnauk jų dievams, kad jie netaptų tau spąstais.
Dtr 7 17 Nesakyk savo širdyje: 'Šitos tautos gausesnės už mus, kaip mes jas nugalėsime?'
Dtr 7 18 Nebijok jų, bet atsimink, ką Viešpats, tavo Dievas, padarė faraonui ir visiems egiptiečiams;
Dtr 7 19 tuos didžius išbandymus, kuriuos tavo akys matė, ženklus, stebuklus ir ištįstą galingą ranką, kuria Viešpats, tavo Dievas, tave išvedė. Taip Viešpats, tavo Dievas, padarys visiems, kurių tu bijai.
Dtr 7 20 Jis siųs jiems širšių, kol išnaikins visus tuos, kurie nuo tavęs pabėgs ir pasislėps.
Dtr 7 21 Nebijokite jų, nes Viešpats, jūsų Dievas, yra tarp jūsų-Dievas, didis ir baisus.
Dtr 7 22 Jis išvys šitas tautas iš tavo akivaizdos vieną po kitos. Tu negalėsi jų sunaikinti iš karto, kad neatsirastų daug laukinių žvėrių prieš tave.

Dtr 7 23 Viešpats, tavo Dievas, atiduos jas tau, naikindamas jas, kol jų nebeliks.

Dtr 7 24 Į tavo rankas Jis atiduos jų karalius, ir tu išnaikinsi jų vardus. Nė vienas tau negalės pasipriešinti, kol juos sunaikinsi.

Dtr 7 25 Jų dievų drožinius sudegink, neimk iš jų sidabro ir aukso, kad nepatektum į spąstus. Tai yra pasibjaurėjimas Viešpačiui, tavo Dievui.

Dtr 7 26 Neįsinešk į savo namus jokio pasibjaurėjimo, kad nebūtum prakeiktas, kaip jis. Bjaurėkis juo ir šalinkis nuo jo, nes tai prakeikta".

Dtr 8 1 "Laikykites įsakymų, kuriuos šiandien jums skelbiu, kad gyventumėte, daugėtumėte ir paveldėtumėte žemę, kurią Viešpats prisiėkė duoti jūsų tėvams.

Dtr 8 2 Atsimink kelią, kuriuo Viešpats, tavo Dievas, vedė tave keturiasdešimt metų per dykumą, kad palenktų ir išmėgintų tave, ir sužinotų, kas yra tavo širdyje, ar tu vykdysi Jo paliepimus.

Dtr 8 3 Jis pažemino tave alkiu ir davė valgyti maną, kurios nepažinai nei tu, nei tavo tėvai, kad suprastum, jog žmogus gyvas ne vien duona, bet kiekvienu Dievo žodžiu.

Dtr 8 4 Savo drabužių nesudėvėjai ir tavo kojos nesutino per keturiasdešimt metų.

Dtr 8 5 Suprask, kad kaip žmogus auklėja sūnų, taip Viešpats, tavo Dievas, auklėja tave.

Dtr 8 6 Vykdyk Viešpaties, savo Dievo, paliepimus, vaikščiok Jo keliais ir bijokis Jo.

Dtr 8 7 Viešpats, tavo Dievas, įves tave į gerą, upelių ir vandens šaltinių, kurie trykšta lygumose ir kalnuose, žemę;

Dtr 8 8 į kviečių, miežių ir vynuogynų žemę, kurioje auga figos ir granatai, į žemę alyvmedžių ir medaus,

Dtr 8 9 kurioje nestokosi duonos ir džiaugiesi derliaus gausumu; į žemę, kurioje akmenys yra geležis, o kalnuose galėsi kasti varį.

Dtr 8 10 Pavalgęs ir būdamas sotus, garbink viešpatį, savo Dievą, už gerą žemę, kurią Jis tau davė.

Dtr 8 11 Saugokis, kad neužmirštum Viešpaties, savo Dievo, nes laikydamas Jo paliepimų, įsakymų ir įstatymų, kuriuos tau šiandien skelbiu.

Dtr 8 12 Kai sotus būdamas pasistatysi gerus namus, juose gyvensi

Dtr 8 13 ir turėsi galvijų bandas, avių būrius, aukso ir daugybę visokių dalykų, saugokis,

Dtr 8 14 kad nepasididžiutum ir neužmirštum Viešpaties, savo Dievo, kuris tave išvedė iš Egipto, iš vergijos namų,

Dtr 8 15 kuris vedė per didelę ir baisią dykumą, kur buvo nuodingų gyvačių ir skorpionų, kur buvo sausra ir nebuvo vandens. Jis leido iš kiečiausios uolos vandens srovei tekėti,

Dtr 8 16 maitino tave dykumoje mana, kurios nepažino tavo tėvai, kad pažemintų tave ir išmėgintų tave ir kad galiausiai darytų tau gera,

Dtr 8 17 kad nesakytum: 'Mano jėga ir mano rankų stiprybė sukrovė man šiuos turtus'.

Dtr 8 18 Atsimink viešpatį, savo Dievą, nes Jis tau suteikia jėgų įgyti turtus, kad įtvirtintų sadorą, padarytą su tavo tėvais, kaip yra šiandien.

Dtr 8 19 Bet jei užmirši viešpatį, savo Dievą, ir seksi svetimus dievus, juos garbinsi ir jiems tarnausi, skelbiu jums iš anksto, kad žūsite.

Dtr 8 20 Kaip žuvo tautos, kurias viešpats išnaikino jums įeinant, taip ir jūs žūsite, jei neklausysite Viešpaties, jūsų Dievo, balso".

Dtr 9 1 "Klausyk, Izraeli! Tu pereisi šiandien per Jordaną, kad nugaltum didesnes ir stipresnes tautas už save, didelius, iki dangaus sustiprintus miestus,

Dtr 9 2 didelius ir augalotus žmones, Anako sūnus, kuriuos pats matei ir apie kuriuos girdėjai sakant: 'Niekas jiems negali pasipriešinti'.

Dtr 9 3 Žinok, kad Viešpats, tavo Dievas, eis pirma tavęs kaip ryjanti ugnis ir sunaikins juos, ir parbloš juos prieš tave; taip tu juos išvysi ir sunaikinsi greitai, kaip tau Viešpats pažadėjo.

Dtr 9 4 Kai Viešpats, tavo Dievas, juos išvays nuo tavęs, nesakyk savo širdyje: 'viešpats mane įvedė dėl mano teisumo ir leido paveldėti šią žemę'. Dėl šitų tautų piktdarysčių viešpats išvaro jas nuo tavęs.

Dtr 9 5 Ne dėl tavo teisumo ir širdies dorumo įeisi jų žemę paveldėti; jie yra išvaromi dėl jų pikto elgesio, kad viešpats įvykdytų, ką su priesaika pažadėjo tavo tėvams: Abraomui, Izaokui ir Jokubui.

Dtr 9 6 Suprask, kad ne dėl tavo teisumo viešpats, tavo Dievas, duos tau paveldėti šią žemę, nes tu esi kietasprandė tauta.

Dtr 9 7 Atsimink ir neužmiršk, kaip sukėlei viešpaties, savo Dievo, pyktį dykumoje. Nuo tos dienos, kai išėjai iš Egipto, iki atėjai į šią vietą, tu maištavai prieš Viešpatį.

Dtr 9 8 Ir prie Horebo Jį įpykinai taip, kad Jis užsirūstinęs norėjo tave sunaikinti.

Dtr 9 9 Aš užlipau ant kalno paimiti akmeninių plokščių, plokščių sadoros, kurią viešpats su jumis padarė, ir pasilikau ten keturiasdešimt parų, nevalgiau duonos ir negėriau vandens.

Dtr 9 10 Viešpats įteikė man dvi akmenines plokštes, ant kurių buvo Dievo
pirštu įrašyti žodžiai, kuriuos Jis kalbėjo iš ugnies tautos susirinkimui.
Dtr 9 11 Praėjus keturiasdešimčiai parų, viešpats davė man dvi akmenines
sadoros plokštes
Dtr 9 12 ir tarė: 'Eik skubiai iš čia, nes tauta, kurią išvedei iš Egipto,
pasileido; jie greitai nukrypo nuo kelio, kurį jiems nurodžiau ir pasidirbdino stabą.
Dtr 9 13 Matau, kad šita tauta kietasprandė;
Dtr 9 14 leisk man ją sunaikinti ir išdildyti jos vardą iš po dangaus; iš tavęs
padarysiu galingesnę ir didesnę tautą kaip šita'.
Dtr 9 15 Aš leidausi žemyn nuo kalno, kuris degė ugnimi, laikydamas abiėjose
rankose dvi sadoros plokštes,
Dtr 9 16 ir pamačiau, kad nusidėjote viešpačiui, savo Dievui, nusiliedinote
versį ir nuklydote nuo kelio, kurį Jis jums nurodė.
Dtr 9 17 Aš trenkiau abi plokštes į žemę ir jas sudaužiau jums matant,
Dtr 9 18 puoliau ant žemės prieš viešpatį ir, kaip pirma, keturiasdešimt parų
nevalgiau duonos ir negėriau vandens dėl jūsų nuodėmių, kuriomis nusidėjote, piktai
pasielgdami viešpaties akivaizdoje ir sukeldami Jo pyktį.
Dtr 9 19 nes bijojau Jo rūstybės, kuria užsidegęs norėjo jus sunaikinti.
viešpats iš klausė mane dar ir tą kartą.
Dtr 9 20 Jis buvo labai užsirūstinęs ant Aarono ir norėjo jį nužudyti. Aš
meldžiausi ir už Aaroną.
Dtr 9 21 Jūsų nuodėmę, versį, kurį jūs buvote pasidarę, nutvėręs sudeginau ir,
sutrupinęs į gabalėlius, visai sutrynęs į dulkes, įmečiau į upelį, tekantį nuo kalno.
Dtr 9 22 Jūs užrūstinote Viešpatį taip pat Taberoje, Masoje ir Kibrot Taavoje.
Dtr 9 23 Kai Jis iš Kadeš Barnėjos jus pasiuntė, sakydamas: 'Eikite, užimkite
ir paveldėkite žemę, kurią jums daviau', jūs paniekinote viešpaties, savo Dievo, įsakymą,
netikėjote ir nenorėjote Jo klausyti.
Dtr 9 24 Kiek jus pažįstu, visada maištavote prieš Viešpatį.
Dtr 9 25 Aš kniūbsčias meldžiau Viešpatį keturiasdešimt parų, maldavau ir
prašiau nesunaikinti jūsų, kaip buvo grasinęs.
Dtr 9 26 Aš meldžiausi sakydamas: 'Viešpatie Dieve! Nesunaikink paveldėjimo ir
savo tautos, kurią atpirkai savo didybe ir išvedei iš Egipto galinga ranka.
Dtr 9 27 Atsimink savo tarnus Abraomą, Izaoką ir Jokubą, nežiūrėk šitos tautos
užsispyrimo, piktadarių ir nuodėmių,
Dtr 9 28 kad krašto, iš kurio mus išvedei, gyventojai nesakytų: 'Kadangi
viešpats negalėjo jų įvesti į pažadėtąją žemę ir kadangi Jis jų nekenčia, Jis išvedė juos
pražudyti dykumoje'.
Dtr 9 29 Tačiau jie yra Tavo paveldėjimas ir Tavo tauta, kurią išvedei iš
Egipto savo galia ir savo ištiesta ranka'.
Dtr 10 1 "Viešpats man įsakė: 'Išskirsdink dvi akmenines plokštes, kaip
pirmosios buvo, ir ateik pas mane ant kalno. Padirbdink medinę skrynį.
Dtr 10 2 Aš ant plokščių užrašysiu žodžius, buvusius sudaužytose plokštėse.
Plokštes įdėk į skrynį'.
Dtr 10 3 Iš akacijos medžio padirbdinau skrynį, išskirsdinau dvi akmenines
plokštes, kaip pirmosios buvo, ir užkopiau į kalną, laikydamas plokštes rankose.
Dtr 10 4 Viešpats tose plokštėse įrašė, kaip ir pirma, dešimt įsakymų, kuriuos
viešpats jums kalbėjo iš ugnies, kai tauta buvo susirinkusi, ir padavė jas man.
Dtr 10 5 Sugrįžęs nuo kalno, įdėjau tas dvi plokštes į skrynį, kurią buvau
padirbdinęs, kaip man viešpats buvo įsakęs, ir jos ten yra.
Dtr 10 6 Izraelitai keliavo iš Beroto Bene Jaakano į Moserą. Aaronas čia mirė
ir buvo palaidotas. Jo vietoje kunigo tarnystę pradėjo eiti jo sūnus Eleazaras.
Dtr 10 7 Iš ten jie atvyko į Gudgodą, o iš čia- į Jotbatą, upelių žemę.
Dtr 10 8 Viešpats paskyrė Levio giminę sadoros skryniai nešti, būti Jo
akivaizdoje, tarnauti Jam ir laiminti Jo vardu; taip daroma iki šios dienos.
Dtr 10 9 Levitai negavo paveldėjimo dalies, nes viešpats yra jų dalis- taip
Viešpats, tavo Dievas, pasakė.
Dtr 10 10 Aš pasilikau ant kalno, kaip ir pirmą kartą, keturiasdešimt parų.
viešpats iš klausė mane ir nesunaikino tavęs.
Dtr 10 11 Jis man įsakė eiti tautos priekyje ir įvesti juos į kraštą, kurį
tėvams su priesaika pažadėjo.
Dtr 10 12 O dabar, Izraeli, ko Viešpats, tavo Dievas, iš tavęs reikalauja? Tik
kad bijotum Viešpaties, savo Dievo, vaikščiotum Jo keliais, Jį mylėtum ir Jam tarnautum visa
savo širdimi ir visa savo siela;
Dtr 10 13 kad laikytumėsi viešpaties įsakymų ir įstatymų, kuriuos tau šiandien
skelbiu tavo labui.
Dtr 10 14 viešpačiui, tavo Dievui, priklauso dangūs ir žemė bei visa, kas joje
yra.
Dtr 10 15 Viešpats pamėgo tavo tėvus, juos pamilo ir pasirinko iš visų tautų jų
palikuonis, tai yra jus, kaip tai yra šiandien.
Dtr 10 16 Apipjaustykite todėl savo širdis ir nebūkite kietasprandžiai.
Dtr 10 17 Viešpats, jūsų Dievas, yra dievų Dievas ir viešpačių Viešpats, didis,
galingas ir baisus Dievas; Jis neatsižvelgia į asmenis ir nepaperkamas kyšiais.

Dtr 10 18 Jis teisingai elgiasi su našlaičiais ir našlėmis, myli ateivį, duodamas jam maisto ir drabužių.

Dtr 10 19 Jūs irgi mylėkite ateivius, nes patys buvote ateiviai Egipto žemėje.

Dtr 10 20 Bijok Viešpaties, savo Dievo, Jam vienam tarnauk, glauskis prie Jo ir Jo vardu prisiek.

Dtr 10 21 Jis yra tavo garbė ir tavo Dievas, kuris padarė visus šiuos didelius ir baisingus dalykus, kuriuos tu matei savo akimis.

Dtr 10 22 Tavo tėvų septyniasdešimt asmenų nukeliavo į Egiptą; ir štai dabar Viešpats, tavo Dievas, padaugino tave kaip dangaus žvaigždės".

Dtr 11 1 "Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visada vykdyk Jo įsakymus, įstatymus, nuostatus bei paliepimus.

Dtr 11 2 Kalbu ne jūsų vaikams, kurie nematė ir nepažino Viešpaties, jūsų Dievo, drausmės ir Jo didybės, ir Jo ištiesios galingos rankos,

Dtr 11 3 Jo ženklų ir darbų, padarytų faraonui, Egipto karaliui, ir visam jo kraštui,

Dtr 11 4 visai egiptiečių kariuomenei, žirgams ir kovos vežimams, kai juos užliejo Raudonosios jūros vanduo, besivejant jus, ir Viešpats juos sunaikino,

Dtr 11 5 ir kaip Jis jums padėjo dykumoje, iki atėjote į šią vietą,

Dtr 11 6 ir ką Jis padarė Rubeno sūnaus Eliabo dviem sūnams Datanui ir Abiramui, kuriuos atsivėrusi žemė prarijo su šeimomis, palapinėmis ir visu jų lobiu.

Dtr 11 7 Jūsų akys matė visus didingus Viešpaties darbus, kuriuos Jis padarė.

Dtr 11 8 Vykdykite visus Jo paliepimus, kuriuos jums šiandien skelbiu, kad būtumėte tvirti užimti ir paveldėti žemę, į kurią einate,

Dtr 11 9 ir kad ilgai gyventumėte žemėje, plūstančioje pienu ir medumi, kurią Viešpats su priesaika pažadėjo jūsų tėvams ir jų palikuonims.

Dtr 11 10 Žemė, kurios paveldėti einate, yra ne tokia kaip Egipto žemė, iš kurios išėjote, kurioje pasėtą sėklą laistėte savo rankomis atneštu vandeniu kaip daržą.

Dtr 11 11 Žemė, į kurią einate, yra kalnų ir slėnių šalis, kurią laisto dangaus lietus,

Dtr 11 12 Viešpats, jūsų Dievas, visada aprūpina ją, Jo akys stebi ją ištisus metus.

Dtr 11 13 Jei klausysite mano įsakymų, kuriuos šiandien jums duodu, mylėsite Viešpatį, savo Dievą, ir Jam tarnausite visa širdimi ir visa siela,

Dtr 11 14 Jis duos žemei lietaus reikiamu metu: ankstyvąjį lietų ir vėlyvąjį lietų; suvalys javus, vynuoges ir aliejų.

Dtr 11 15 Jis duos tavo gyvuliams žolės laukuose; ir tu valgysi, ir pasisotinsi.

Dtr 11 16 Saugokitės, kad jūsų širdys nebūtų apgautos, nenuklýskite, netarnaukite svetimiems dievams ir jų negarbinkite.

Dtr 11 17 Nes tada užsirūstinęs Viešpats uždarys dangų, kad nebebūtų lietaus, ir žemė neduos derliaus, ir jūs greitai pražūsite toje geroje žemėje, kurią Viešpats jums duoda.

Dtr 11 18 Išidėkite šiuos žodžius į savo širdį ir sielą, nešiokite juos kaip ženklą ant rankų ir ant kaktos.

Dtr 11 19 Mokykite jų savo vaikus, kalbėkite apie juos, sėdėdami namuose, eidami keliu, guldami ir keldami esi.

Dtr 11 20 Užrašykite juos ant savo namų durų staktų ir ant vartų,

Dtr 11 21 kad jūs ir jūsų vaikai gyventų krašte, kurį Viešpats jūsų tėvams prisiekė duoti, kol dangus bus virš žemės.

Dtr 11 22 Jei uoliai laikysitės šių paliepimų, juos vykdysite, mylėsite Viešpatį, savo Dievą, vaikščiosite Jo keliais ir glausitės prie Jo,

Dtr 11 23 Viešpats išvys visas šitas tautos pirma jūsų. Jūs nugalėsite jas, nors jos už jus didesnės ir galingesnės.

Dtr 11 24 Kiekviena vieta, kur jūsų koja atsistos, bus jūsų. Nuo dykumų ir Libano, nuo didžiosios Eufrato upės iki vakarų jūros tęsis jūsų sienos.

Dtr 11 25 Nė vienas neatsilaikys prieš jus; Viešpats, jūsų Dievas, sukels baimą ir išgastį visuose kraštuose, į kuriuos tik įžengsite, kaip jums pažadėjo.

Dtr 11 26 Štai aš padedu prieš jus šiandien palaiminimą ir prakeikimą.

Dtr 11 27 Palaiminimą–jei klausysite Viešpaties, savo Dievo, įsakymų, kuriuos šiandien jums skelbiu;

Dtr 11 28 prakeikimą–jei neklausysite Viešpaties, savo Dievo įsakymų, nukrypsite nuo kelio, kurį šiandien jums rodau, ir seksite svetimus dievus, kurių nepažįstate.

Dtr 11 29 Kai Viešpats, jūsų Dievas, įves jus į žemę, kurią dabar einate užimti, paskelbkite palaiminimą nuo Garizimo, o prakeikimą– nuo Ebalio kalno,

Dtr 11 30 kurie yra vakarinėje Jordano pusėje, kanaaniečių žemėje, ties Gilgalu, slėnyje prie Morės ažuolo.

Dtr 11 31 Jūs pereisite per Jordaną užimti žemes, kurias Viešpats, jūsų Dievas, jums duos, ir jūs užimsite jas ir apsigyvensite jose.

Dtr 11 32 vykdykite įsakymus ir paliepimus, kuriuos šiandien skelbiu jums".

Dtr 12 1 "Šitie yra įsakymai ir paliepimai, kuriuos privalote vykdyti žemėje, kurią Viešpats, jūsų tėvų Dievas, jums duoda; vykdykite juos, kol gyvensite žemėje.

Dtr 12 2 Sugriaukite nugalėtų tautų visas dievų garbinimo vietas: kalnuose, kalvose ir po žaliuojančiais medžiais.

Dtr 12 3 Išardykite jų aukurus, sutrupinkite stabus, sudeginkite šventąsias

giraites, sudaužykite jų drožtus dievų atvaizdus ir išnaikinkite jų vardus iš tų vietų.
Dtr 12 4 Viešpačiui, savo Dievui, to nedarysite!
Dtr 12 5 Eikite į vietą, kurią Viešpats, jūsų Dievas, išsirinks tarp jūsų giminių, kad ten būtų garbinamas Jo vardas.
Dtr 12 6 Toje vietoje aukokite deginamąsias ir kitas aukas, dešimtines ir pirmųjų vaisių aukas, įžadų ir laisvos valios aukas, jaučių ir avių pirmagimius.
Dtr 12 7 Ten valgykite Viešpaties, jūsų Dievo, akivaidžioje, džiaukitės viskuo, ką įsigysite jūs ir jūsų šeimos, kuo Viešpats, jūsų Dievas, jus palaimins.
Dtr 12 8 Tada nedarysite to, ką mes čia šiandien darome, kiekvienas kas jam atrodo teisinga;
Dtr 12 9 nes dar neįėjote į poilsį ir paveldą, kurį Viešpats, jūsų Dievas, jums duoda.
Dtr 12 10 Bet kai pereisite per Jordaną ir apsigyvensite žemėje, kurią Viešpats, jūsų Dievas, jums duoda, ir kai turėsite taiką ir gyvensite ramybėje,
Dtr 12 11 tada į tą vietą, kurią Viešpats, jūsų Dievas, išsirinks savo vardui, atnešite visa, ką įsakiau: deginamąsias aukas, dešimtines, jūsų pirmųjų vaisių aukas ir visa, ką būsite pažadėję Viešpačiui.
Dtr 12 12 Ten Viešpaties, jūsų Dievo, akivaidžioje, džiaugsitės jūs, jūsų sūnūs ir dukterys, tarnai ir tarnaitės, taip pat ir levitai, gyvenantys jūsų miestuose, nes jie neturi jokios dalies nei paveldėjimo tarp jūsų.
Dtr 12 13 Neaukok deginamųjų aukų kiekvienoje vietoje, kurią pamatai,
Dtr 12 14 bet tik Viešpaties pasirinktoje vietoje. Ten aukok aukas ir daryk viską, ką tau įsakau.
Dtr 12 15 Jei norėsi valgyti, pasipjauk gyvulį ir valgyk Viešpačiui, tavo Dievui, laiminant ten, kur tu gyveni. Ten galės valgyti švarus ir nešvarus taip, kaip leista valgyti stirną ir briedį.
Dtr 12 16 Tačiau kraujo nevalgykite, jį išliekite žemėn kaip vandenį.
Dtr 12 17 Savo miestuose negali valgyti javų, vyno ir aliejaus dešimtinių, galvijų ir avių pirmagimių, viso, ką pažadėsi aukoti ar norėsi aukoti laisva valia, taip pat pirmųjų vaisių.
Dtr 12 18 Tai turi valgyti Viešpaties, savo Dievo, akivaidžioje toje vietoje, kurią Viešpats, tavo Dievas, išsirinks: tu, tavo sūnus ir duktė, tarnas ir tarnaitė, taip pat ir levitas, gyvenantis su tavimi. Džiaukis Viešpaties, savo Dievo, akivaidžioje viskuo, ką padarei.
Dtr 12 19 Niekada neužmiršk levito savo žemėje.
Dtr 12 20 Kai Viešpats, tavo Dievas, išplės sienas, kaip pažadėjo, ir tu norėsi valgyt mėsos, gali valgyti mėsos, kokios tik tavo siela geidžia.
Dtr 12 21 Jei vieta, kurią Viešpats, tavo Dievas, išsirinks savo vardui, bus toli, pasipjauk galvijų arba avių, kuriuos Viešpats tau davė, kaip įsakiau, ir valgyk savo vietoje, ko tavo siela geidžia.
Dtr 12 22 Kaip valgoma stirna ir briedis, taip valgykite visi, švarūs ir nešvarūs.
Dtr 12 23 Atidžiai žiūrėk, kad nevalgytum kraujo, nes kraujas yra gyvybė; neleistina valgyti gyvybės drauge su mėsa,
Dtr 12 24 išpilk jį žemėn kaip vandenį.
Dtr 12 25 Nevalgyk jo, kad gerai sektųsi tau ir tavo vaikams, kai darysi, kas patinka Viešpačiui.
Dtr 12 26 Ką pašvęsi ir pažadėsi Viešpačiui, atnešk į vietą, kurią Viešpats išsirinks.
Dtr 12 27 Ten aukok deginamąsias aukas, mėsą ir kraują ant Viešpaties, tavo Dievo, aukuro: aukų kraujas bus išlietas ant aukuro, o mėsą valgyk.
Dtr 12 28 Laiykis visko, ką įsakiau, kad gerai sektųsi tau ir tavo vaikams per amžius, kai darysi, kas gera ir kas patinka Viešpačiui, tavo Dievui.
Dtr 12 29 Kai Viešpats, tavo Dievas, išnaikins tautas, kurių žemės eini užimti, ir kai jas nugalėjęs, gyvensi jų žemėje,
Dtr 12 30 žiūrėk, kad nepatektum į spąstus sekdamas jomis, kai jos bus pirma tavęs išnaikintos, kad neieškotum tų tautų dievų, sakydamas: 'Kaip šios tautos tarnavo savo dievams, taip ir aš tarnausiu'.
Dtr 12 31 Nedaryk taip Viešpačiui, savo Dievui. Nes jos darė savo dievams tai, kas bjauru Viešpaties akyse ir tai, ko Jis nekenčia; net savo sūnus ir dukteris jos degindavo savo dievams.
Dtr 12 32 Ką įsakau, daryk: nieko nepridėk ir neatimk".
Dtr 13 1 "Jei tarp jūsų iškiltų pranašas ar atsirastų sapnuotojas ir paskelbtų kokį ženklą ar stebuklą,
Dtr 13 2 kuris įvyktų, ir po to tau sakytų: 'Sekime dievus, kurių tu nepažįsti, ir jiems tarnaukime',
Dtr 13 3 tokio pranašo ar sapnuotojo neklausyk, nes Viešpats, jūsų Dievas, jus bando, kad paaiškėtų, ar Jį mylite visa širdimi ir visa siela.
Dtr 13 4 Sekite Viešpatį, jūsų Dievą, Jo bijokite, vykdykite Jo paliepimus ir klausykite Jo balso; Jam tarnaukite ir prie Jo glauskitės.
Dtr 13 5 Tokį pranašą ar sapnuotoją užmuškite; jis kvietė jus atsitraukti nuo Viešpaties, jūsų Dievo, kuris jus išvedė iš Egipto žemės ir išpirko iš vergijos; jis bandė

nukreipti jus nuo kelio, kurį Viešpats, jūsų Dievas, nurodė. Pašalinkite pikta iš savųjų tarpo.

Dtr 13 6 Jei tavo brolis, sūnus, duktė, mylima žmona ar draugas, kurį myli kaip savo sielą, norėtų suvedžioti tave, sakydamas: 'Eikime ir tarnaukime svetimiems dievams, kurių nepažinai nei tu, nei tavo tėvai',

Dtr 13 7 dievams tautų, kurios gyvena šalia tavęs ar toli nuo tavęs, nuo vieno žemės krašto iki kito,

Dtr 13 8 nesutik su juo ir jo neklausyk. Nesigailėk ir neslėpk jo,

Dtr 13 9 bet jį užmušk. Pirmas pakelk prieš jį ranką, kad nubaustum jį mirtimi, o paskui visa tauta prisidės.

Dtr 13 10 Užmuškite jį akmenimis, nes jis norėjo jus atitraukti nuo Viešpaties, jūsų Dievo, kuris išvedė jus iš Egipto vergijos.

Dtr 13 11 Visas Izraelis išgirs tai ir bijos, ir nebesielgs taip pikta tarp jūsų.

Dtr 13 12 Jei išgirstum apie vieną iš savo miestų, kuriuos Viešpats, tavo Dievas, tau duos, kalbant:

Dtr 13 13 'Tarp jūsų atsirado suvedžiootojai, kurie suklaidino miesto gyventojus, sakydami: 'Eikime ir tarnaukime svetimiems dievams, kurių nepažįstate',

Dtr 13 14 rūpestingai išstirk bei išsiklausinėk, ir jei pasitvirtintų, kad tarp jūsų padaryta tokia bjaurystė,

Dtr 13 15 išžudyk to miesto gyventojus kardu ir sunaikink jį ir visa, kas jame yra, net gyvulius.

Dtr 13 16 Visus daiktus sukrauk aikštėje ir sudegink kartu su miestu Viešpačiui, savo Dievui. Jis telieka griuvėsiais per amžius ir niekada tenebūna atstatytas.

Dtr 13 17 Iš tų prakeiktų daiktų nieko nepasisavink, kad Viešpats atsisakytų savo rūstybės, pasigailėtų tavęs ir padaugintų tave, kaip prisiekė tavo tėvams.

Dtr 13 18 Klausyk Viešpaties, savo Dievo, ir laikykis visų Jo įsakymų, kuriuos šiandien tau skelbiu. Daryk, kas patinka Viešpačiui, tavo Dievui".

Dtr 14 1 "Jūs esate Viešpaties, jūsų Dievo, vaikai: nedarykite įsipjovimų ir nesiskuskite plikai viršugalvio dėl mirusio,

Dtr 14 2 nes esate šventi žmonės Viešpačiui, jūsų Dievui. Jis jus išsirinko iš visų žemėje esančių tautų būti Jo tauta.

Dtr 14 3 Nevalgyk nieko pasibjaurėtino.

Dtr 14 4 Štai gyvuliai, kuriuos leidžiama valgyti: jautis, avis, ožka,

Dtr 14 5 briedis, stirna, stumbras, laukinė ožka, antilopė, gazelė, kalnų ožka.

Dtr 14 6 Valgykite kiekvieną gyvulį, kuris turi skeltą nagą ir gromuliuoja.

Dtr 14 7 Tų, kurie gromuliuoja, bet turi neskeltą nagą, nevalgykite:

kupranugario, kiškio, barsuko-jie nešvarūs.

Dtr 14 8 Kiaulė jums yra nešvari, nors ji turi skeltą nagą, bet negromuliuoja. Jos mėsos nevalgykite ir jos maitos nepalieskite.

Dtr 14 9 Iš vandens gyvių valgykite tuos, kurie turi pelekus ir žvynus;

Dtr 14 10 o tų, kurie be pelekų ir žvynų, nevalgykite-jie nešvarūs.

Dtr 14 11 Valgykite visus švarius paukščius,

Dtr 14 12 bet šių nevalgykite: erelio, grifo, jūros erelio,

Dtr 14 13 lingės, vanagėlio, peslio su visa jo gimine,

Dtr 14 14 varnų giminės,

Dtr 14 15 stručio, pelėdos, žuvėdros, vanago su visa jo gimine,

Dtr 14 16 gervės, gulbės, ibio,

Dtr 14 17 naro, kormorano, apuoko,

Dtr 14 18 pelikano, kėkšto ir visos jo giminės, taip pat tutlio ir ši kėnosparnio.

Dtr 14 19 Visi sparnuoti vabzdžiai nešvarūs ir nevalgomi.

Dtr 14 20 Visus švarius sparnuočius valgykite.

Dtr 14 21 Nieko pastipusio nevalgykite. Ateivis, gyvenantis pas jus, gali juos valgyti; svetimsaliui gali tokius gyvulius parduoti, bet tu esi Viešpačiui, savo Dievui, pašvęsta tauta. Nevirk ožiuko jo motinos piene.

Dtr 14 22 Duok dešimtinę savo derliaus kiekvienais metais.

Dtr 14 23 Dešimtinę javų, vyno bei aliejaus ir galvijų bei avių pirmagimius valgyk Viešpaties, savo Dievo, akivaizdoje toje vietoje, kurią Jis išsirinks savo vardui, kad išmoktum bijotis Viešpaties, savo Dievo.

Dtr 14 24 Jei vieta, kurią Viešpats, tavo Dievas, išsirinks savo vardui, bus labai toli ir negalėsi ten nugabenti dešimtinių iš to, kuo Viešpats tave palaimino,

Dtr 14 25 tai viską parduok ir pinigus nusinešk į vietą, kurią Viešpats, tavo Dievas, išsirinks.

Dtr 14 26 Už tuos pinigus nusipirk, kas tau patiks: galvijų, avių, vyno bei stiprių gėrimų ir visa, ko tik norėsi; valgyk tai su visa savo šeima Viešpaties, savo Dievo, akivaizdoje ir džiaukis.

Dtr 14 27 Neužmiršk pas tave gyvenančio levito, nes jis neturi dalies paveldėtoje žemėje.

Dtr 14 28 Kas treji metai atnešk dešimtinę tų metų derliaus į miesto sandėlius.

Dtr 14 29 Tai bus maistas levitui, neturinčiam dalies paveldėjimui, taip pat ateiviui, našlaičiui ir našlei, kurie gyvena tavo apylinkėje, kad Viešpats, tavo Dievas,

laimintų visus tavo darbus, kuriuos darysi".

Dtr 15 1 "Kas septintieji metai-atleidimo metai.

Dtr 15 2 Tais metais kiekvienas skolintojas tedovanoja skolininkui skolas, ar jis būtų artimas, ar brolis, nes tai Viešpaties atleidimo metai.

Dtr 15 3 Iš svetimšalio gali reikalauti, bet savo broliui turi dovanoti.

Dtr 15 4 Nebent kai nebus tarp jūsų suvargusio žmogaus, nes Viešpats Dievas gausiai palaimins tave žemėje, kurią duoda tau paveldėti.

Dtr 15 5 Jei atidžiai klausysi Viešpaties, savo Dievo, balso, ir vykdysi įsakymus, kuriuos paskelbiau šiandien,

Dtr 15 6 Jis tave laimins, kaip pažadėjo. Tu skolinsi daugeliui tautų, bet nieko neimsi skolon, viešpatausi daugeliui tautų, o tau niekas neviešpataus.

Dtr 15 7 Jei kuris tavo brolių, gyvenančių žemėje, kurią Viešpats Dievas tau duos, suvargtų, neužkietink širdies ir neužgniauk prieš jį savo rankos,

Dtr 15 8 bet atverk jam plačiai savo ranką ir skolink jam, kiek reikia patenkinti jo poreikiui.

Dtr 15 9 Žiūrėk, kad pikta mintis neįeity į tavo širdį: 'Nebetoli septintieji, atleidimo metai', ir neatstumtum beturčio brolio, nenorėdamas jam skolinti, kad jis nesišauktų Viešpaties prieš tave ir tau nebūtų nuodėmės.

Dtr 15 10 Tu duosi jam ir neliūdėsi duodamas, nes už tai Viešpats, tavo Dievas, palaimins tave visuose tavo darbuose ir kur tu bepridėtum savo ranką.

Dtr 15 11 Beturčių visuomet bus krašte, todėl įsakau ištiesti ranką broliui ir beturčiui, kuris gyvena tavo šalyje.

Dtr 15 12 Jei tau parsiduos tavo brolis hebrajas, vyras ar moteris, ir išstarnaus tau šešerius metus, septintais metais paleisk jį.

Dtr 15 13 suteikęs jam laisvę, neišleisk jo tuščiomis rankomis.

Dtr 15 14 Aprūpink jį iš bandos, aruodo ir vyno spaustuvo; iš to, kuo Viešpats Dievas tave palaimino, duok jam.

Dtr 15 15 Atsimink, kad vergavai Egipto žemėje, o Viešpats Dievas išlaisvino tave. Todėl šiandien tau tai įsakau.

Dtr 15 16 Bet jei vergas sakytų: 'Nenoriu išeiti, nes myliu tave bei tavo namus', nes jam yra gerai pas tave,

Dtr 15 17 tada imk ylą ir perverk jo ausį prie namo durų; jis liks tavo vergu visam laikui. Su tarnaitė pasiėlk taip pat.

Dtr 15 18 Tenebūna tau sunku paleisti jį į laisvę, nes jis buvo vertas dviejų samdinių, tarnaudamas tau šešerius metus; ir Viešpats Dievas laimins visus tavo darbus.

Dtr 15 19 Kiekvieną galvijų ir avių pirmagimį patinėlį pašvęsk viešpačiui, savo Dievui. Nenaudok galvijų pirmagimių darbui ir nekirpk avių pirmagimių.

Dtr 15 20 Tu ir tavo šeima valgykite juos Viešpaties, savo Dievo, akivaizdoje kiekvienais metais toje vietoje, kurią Viešpats išsirinks.

Dtr 15 21 Jei jis turėtų kliaudą, būtų raišas ar aklas, ar turėtų kitokį trūkumą, tokio neaukok viešpačiui, savo Dievui.

Dtr 15 22 Tokius valgyk namuose. Juos gali valgyti švarus ir nešvarus žmogus, kaip valgo stirną ar briedį.

Dtr 15 23 Tik nevalgyk jų kraujo, bet jį išliek žemėn kaip vandenį".

Dtr 16 1 "Švęsk Paschą viešpačiui Abibo mėnesį, nes tą mėnesį Viešpats Dievas išvedė tave iš Egipto.

Dtr 16 2 Aukok viešpačiui Dievui Paschos auką iš avių ir jaučių toje vietoje, kurią Viešpats, tavo Dievas, išsirinks savo vardui.

Dtr 16 3 Nevalgyk jos su rauginta duona; septynias dienas valgyk sielvarto duonos be raugo, nes skubiai turėjai išeiti iš Egipto, kad per visą savo gyvenimą atsimintum dieną, kurią išėjai iš Egipto.

Dtr 16 4 Septynias dienas neturi būti raugo visame tavo krašte; nepalik rytojui mėsos, aukotos pirmos dienos vakare.

Dtr 16 5 Paschos aukos neaukok savo gyvenamoje vietoje, kurią Viešpats, tavo Dievas, tau duos.

Dtr 16 6 Aukok ją toje vietoje, kurią Viešpats, tavo Dievas, išsirinks savo vardui. Paschą aukok vakare, saulei leidžiantis, tuo metu, kai išėjai iš Egipto.

Dtr 16 7 Kepk ir valgyk toje vietoje, kurią Viešpats, tavo Dievas, išsirinks, o rytą atsikėlęs grįžk į savo palapinę.

Dtr 16 8 Šešias dienas valgyk neraugintą duoną, o septinta diena yra iškilmingas susirinkimas viešpačiui, tavo Dievui; tą dieną nedirbk jokio darbo.

Dtr 16 9 Atskaityk septynias savaites nuo tos dienos, kai pradėsi pjauti javus, ir švęsk viešpačiui, savo Dievui Savaičių šventę, laisva valia atnešdamas aukų iš to, kuo Viešpats, tavo Dievas, laimino tave.

Dtr 16 10 Viešpaties, tavo Dievo, akivaizdoje džiaukis tu, tavo sūnus, duktė, tarnas, tarnaitė, leviitas, gyvenantis tavo apylinkėje, ateivis, našlaitis ir našlė, kurie su tavimi gyvena, toje vietoje, kurią Viešpats, tavo Dievas, išsirinko savo vardui.

Dtr 16 11 Atsimink, kad buvai vergas Egipte, todėl laikykis šių nuostatų.

Dtr 16 12 Palapinių šventę švęsk septynias dienas, kai būsi suvalęs javų ir vynuogių derlių.

Dtr 16 13 Džiaukis šventėje tu, tavo sūnus, duktė, tarnas, tarnaitė, ateivis, našlaitis bei našlė, kurie gyvena tavo apylinkėje.

Dtr 16 15 Septynias dienas švėsk iškilmingą šventę Viešpačiui, savo Dievui, toje vietoje, kurią Viešpats išsirinks. Tu iš tiesų džiaugsiesi, nes Viešpats, tavo Dievas, laims visą tavo derlių ir visus darbus.

Dtr 16 16 Kiekvienas vyras privalo pasirodyti tris kartus per metus: Neraugintos duonos, Savaičių ir Palapinių šventėse, toje vietoje, kurią Viešpats išsirinks, ir jie tenepasirodo Viešpaties akivaizdoje tuščiomis rankomis.

Dtr 16 17 Kiekvienas teaukoja tą, ką gali, pagal tai, kaip Viešpats, tavo Dievas, tave palaimino.

Dtr 16 18 Visose savo gyvenvietėse, kurias Viešpats, tavo Dievas, tau duos, kiekvienoje giminėje paskirsi teisėjus ir valdininkus, kad jie teisingai teistų žmones.

Dtr 16 19 Nei škraipyk teisingumo. Nepataikauk ir neimk kyšių, nes kyšiai apakina išmintinguosius ir iškraipo teisiųjų žodžius.

Dtr 16 20 Sek tuo, kas tikrai teisinga, kad gyventum ir paveldėtum žemę, kurią Viešpats, tavo Dievas, tau duoda.

Dtr 16 21 Nesodink alko iš jokių medžių šalia Viešpaties, tavo Dievo, aukuro, kurį pastatysi.

Dtr 16 22 Nesistatyk sau jokio atvaizdo, nes Viešpats, tavo Dievas, to nekenčia".

Dtr 17 1 "Neaukok Viešpačiui, savo Dievui, avies nei jaučio su trūkumu ar kokia nors klianda, nes tai yra pasibjaurėjimas Viešpačiui, tavo Dievui.

Dtr 17 2 Jei tavo krašte, kurį Viešpats, tavo Dievas, tau duos, būtų vyras ar moteris, kuris nusikalto Viešpačiui, tavo Dievui, sulaužydamas sandorą

Dtr 17 3 ir tarnaudamas svetimiems dievams bei garbindamas juos arba saulę, mėnulį ar kitą dangaus kūną, ko aš jums neįsakiau daryti,

Dtr 17 4 ir apie tai tau bus pranešta, tai rūpestingai ištirk, ar taip iš tikrųjų yra. Jei padarytas toks nusikaltimas Izraelyje,

Dtr 17 5 išvesk vyrą ar moterį, padariusį tą bjaurų nusikaltimą, prie miesto vartų ir užmušk akmenimis.

Dtr 17 6 Bausi mirtimi tą, prieš kurį liudys du ar trys liudytojai. Nė vienas nebus baudžiamas mirtimi, liudijant prieš jį tik vienam.

Dtr 17 7 Liudytojai pirmieji mes akmenį, o tada prisidės ir likusieji. Taip pikta bus pašalinta iš jūsų tarpo.

Dtr 17 8 Jei kuri byla bus tau per sunki-dėl kraujo, išteisinimo ar sumušimo, -ir sukels ginčus tavo vartuose, atsikelk ir eik į tą vietą, kurią Viešpats, tavo Dievas išsirinks.

Dtr 17 9 Kreipkis į kunigus iš Levio giminės ir į teisėją, kuris bus tuo metu, ir jie nurodys tau teisingą sprendimą.

Dtr 17 10 Daryk, ką jie įsakys ir kaip pamokys.

Dtr 17 11 Elkis pagal jų įsakymus ir nurodymus, nenukrypk nuo jų.

Dtr 17 12 Kas įžūliai nepaklustų kunigui, kuris tarnauja Viešpačiui, tavo Dievui, ar teisėjui, toks asmuo temiršta. Taip pašalinsi pikta iš Izraelio.

Dtr 17 13 Visa tauta išgirs, bijos ir daugiau įžūliai nesiels.

Dtr 17 14 Kai būsi žemėje, kurią Viešpats, tavo Dievas, tau duos, ją paveldėsi, gyvensi joje ir norėsi išsirinkti sau karalių, kaip visos tautos aplinkui,

Dtr 17 15 tada privalai įstatyti karaliumi tą, kurį Viešpats, tavo Dievas, pasirinko iš tavo brolių. Karaliumi negali būti svetimšalis, kuris nėra tavo brolis.

Dtr 17 16 Jis neturės daug žirgų ir neves tautos atgal į Egiptą daugiau žirgų įsigyti; nes Viešpats įsakė niekuomet tuo pačiu keliu nebegrįžti.

Dtr 17 17 Jis neturės daug žmonių, kad jo širdis nenukryptų, ir nekraus sau sidabro ir aukso.

Dtr 17 18 Atsisėdęs į karalystės sostą, jis pasidarys šito įstatymo nuorašą iš Levio giminės kunigų,

Dtr 17 19 laikys jį pas save ir skaitys visas savo gyvenimo dienas, kad išmokytų bijoti Viešpaties, savo Dievo, ir laikytis žodžių bei paliepimų, surašytų įstatyme,

Dtr 17 20 kad jo širdis nepasikeltų į puikybę prieš brolius ir jis nenukryptų nuo įstatymo nei į kairę, nei į dešinę, kad ilgai karaliautų jis ir jo vaikai Izraelyje".

Dtr 18 1 "Kunigai ir visa Levio giminė neturės dalies ir paveldėjimo kaip visi izraelitai. Aukos Viešpačiui bus jų dalis.

Dtr 18 2 Jie nepaveldės dalies tarp savo brolių. Viešpats bus jų dalis, kaip Jis jiems pasakė.

Dtr 18 3 Kunigams priklauso iš tautos tokia aukos dalis: aukojant jautį ar aviną, kunigui tenka petys, abu žandikauliai ir skrandis,

Dtr 18 4 taip pat pirmienos javų, vyno, aliejaus ir avių vilnų.

Dtr 18 5 Iš visų tavo giminių Viešpats, tavo Dievas, išsirinko Levio giminę tarnauti Jam per amžius.

Dtr 18 6 Jei levitas, gyvenęs tavo apylinkėje, ateitų savo noru į Viešpaties pasirinktą vietą,

Dtr 18 7 jis tarnaus Viešpačiui, savo Dievui, kaip visi jo broliai levitai, kurie ten būna Viešpaties akivaizdoje.

Dtr 18 8 Jis gaus tokia pat dalį kaip ir kiti, neskaitant to, ką gavo pardavęs tėviškę.

Dtr 18 9 Kai įeisi į žemę, kurią Viešpats, tavo Dievas, tau duos, neišmok

daryti tų tautų bjaurysčių.

- Dtr 18 10 Nebus tarp jūsų tokių, kurie leistų savo sūnų ar dukterį per ugnį, nei ateities spėjėjų, nei ženklų aiškintojų, nei kerėtojų, nei burtininkų,
Dtr 18 11 nei žavėtojų, nei mirusiųjų dvasių iššaukėjų, nei žynių, nei raganių.
Dtr 18 12 Visi, kurie taip daro, yra pasibjaurėjimas Viešpačiui, ir už tokias bjaurystes Jis išnaikins tas tautas, prieš tau užimant kraštą.
Dtr 18 13 Būk tobulas prieš Viešpatį, savo Dievą.
Dtr 18 14 Tautos, kurių žemę paveldėsi, klauso ženklų aiškintojų ir žynių patarimų, o tau Viešpats, tavo Dievas, ne taip skyrė.
Dtr 18 15 Viešpats, tavo Dievas, pakels pranašą iš tavo brolių kaip mane – jo klausykite!
Dtr 18 16 Kai prašei Viešpaties, savo Dievo, prie Horebo, sakydamas: 'Nebenoriu daugiau girdėti Viešpaties, savo Dievo, balso ir matyti šios baisios ugnies, kad nemirčiau',
Dtr 18 17 Viešpats man tarė: 'Jie teisingai kalbėjo.
Dtr 18 18 Aš pakelsiu iš jų brolių pranašą, panašų į tave, ir įdėsiu savo žodžius į jo lūpas. Jis kalbės jiems, ką jam įsakysiu.
Dtr 18 19 Kas nenorės paklusti mano žodžiams, kuriuos jis kalbės mano vardu, iš to išieskosiu.
Dtr 18 20 Pranašas, kuris drįstų kalbėti mano vardu, ko Aš jam neliepiu, ar svetimų dievų vardu, bus baudžiamas mirtimi'.
Dtr 18 21 Jei sakytum: 'Kaip mums pažinti žodį, kurį Viešpats kalbėjo?'
Dtr 18 22 Ženklas bus toks: jei pranašas paskelbtų ką nors iš anksto Viešpaties vardu ir tai neįvyktų, tam Viešpats nekalbėjo, bet pranašas kalbėjo iš savo pasipūtimo, ir todėl jo nebijok".
Dtr 19 1 "Kai Viešpats, tavo Dievas, išnaikins tautas, ir jų žemę duos tau paveldėti ir gyventi jų miestuose bei namuose,
Dtr 19 2 išskirk tame krašte, kurį Viešpats, tavo Dievas, tau duoda, tris miestus,
Dtr 19 3 nutiesk į juos kelią ir padalyk į tris dalis visą kraštą, kad žmogžudys galėtų ten rasti prieglaudą.
Dtr 19 4 Toks įstatymas yra apsaugoti žmogžudį, jei jis netyčia užmuštų savo artimą, kuris anksčiau nebuvo jo priešas.
Dtr 19 5 Jei kas nueitų su artimu į mišką malkų ir bekertant nusmukęs kirvis mirtinai sužeistų artimą, jis tebėga į vieną iš tų miestų, ir jis išliks gyvas.
Dtr 19 6 Kad kraujo keršytojas įsikarščiavęs nesivytų žudiko ir sugavęs neužmuštų, jis nenusipelnė mirties, nes neturėjo užmuštajam jokios neapykantos.
Dtr 19 7 Todėl įsakau paskirti tris miestus.
Dtr 19 8 O kai Viešpats, tavo Dievas, išplės tavo sienas, kaip prisiekė tavo tėvams, ir duos visą žemę, kurią jiems pažadėjo,
Dtr 19 9 jei vykdysi įsakymus, kuriuos tau šiandien įsakau, mylėsi Viešpatį, savo Dievą, ir vaikščiosi jo keliais, tai pridėsi dar tris kitus miestus,
Dtr 19 10 kad nekaltas kraujas nebūtų išlietas žemėje, kurią Viešpats, tavo Dievas, tau duos paveldėti, ir tas kraujas nebūtų ant tavęs.
Dtr 19 11 Bet jei kas, neapkęsdamas savo artimo, jo tykotų ir, užpuolęs jį, nužudytų, jei jis pasislėptų viename iš minėtų miestų,
Dtr 19 12 tai jo miesto vyresnieji pasiųs ir jį iš ten grąžins, ir atiduos kraujo keršytojui, kad jį nužudytų.
Dtr 19 13 Nesigailėdamas nužudyk jį, kad nekaltas kraujas nekristų ant Izraelio ir kad tau gerai sektųsi.
Dtr 19 14 Neperkelk savo artimo žemės ribų, kurios yra nuo seno pažymėtos krašte, kurį Viešpats, tavo Dievas, tau duos paveldėti.
Dtr 19 15 Vieno liudytojo neužtenka žmogaus kaltei įrodyti, kad ir koks būtų nusikaltimas; dviejų ar trijų liudytojų parodymais remsis byla.
Dtr 19 16 Jei liudytojas melagingai kaltintų žmogų įstatymo laužymu,
Dtr 19 17 abu tos Viešpaties, kunigų ir teisėjų akivaizdon.
Dtr 19 18 Teisėjai viską atidžiai ištirs ir, jeigu liudytojas pasirodys esąs melagių, liudijusiu netiesą prieš savo brolių,
Dtr 19 19 padaryk jam taip, kaip jis siekė padaryti savo broliui. Tokiu būdu pašalins pikta,
Dtr 19 20 kad kiti išgirdę bijotų ir niekad nedrįstų taip piktai elgtis tarp jūsų.
Dtr 19 21 Nesigailėk: gyvybė už gyvybę, akis už akį, dantis už dantį, ranka už ranką, koja už koją".
Dtr 20 1 "Jei eisi į karą su savo priešais ir pamatysi raitelius, kovos vežimus, gausenę kariuomenę negu tavoji, nebijok jų, nes Viešpats, tavo Dievas, kuris išvedė tave iš Egipto žemės, yra su tavimi.
Dtr 20 2 Prieš einant į mūšį, kunigas turi ateiti ir kalbėti žmonėms:
Dtr 20 3 'Klausyk, Izraeli! Šiandien jūs einate kariauti su savo priešais. Tenepasilpsta jūsų širdys, nenusigąskite, nebijokite ir nepabūkite jų,
Dtr 20 4 nes Viešpats, jūsų Dievas, eina su jumis kovoti už jus su jūsų priešais ir išgelbėti jus'.
Dtr 20 5 Vyresnieji kalbės žmonėms: 'Kas pasistatė naujus namus ir jų dar

nepašventė, tegrįžta į savo namus, kad nežūtų mūšyje ir kad kitas jų nepašvestų.
Dtr 20 6 Kas pasodino vynuogyną ir jo vaisių dar nevalgė, tegrįžta į savo
namus, kad nežūtų mūšyje ir kitas jų nevalgytų.
Dtr 20 7 Kas susižadėjo ir dar nevedęs paliko sužadėtinę, tegrįžta į savo
namus, kad nežūtų mūšyje ir kitas jos nevestų'.
Dtr 20 8 Ir dar vyresnieji sakys: 'Ar yra balių ir nedrąsių? Grįžkite į savo
namus, kad jūsų baimė nepersiduotų jūsų broliams'.
Dtr 20 9 Kai vyresnieji baigs kalbėti, paskirs kariuomenei vadus, kurie ves
žmones.
Dtr 20 10 Priartėjęs prie miesto, pirma pasiūlyk jam taiką.
Dtr 20 11 Jei ją priims ir atidarys vartus, visi miesto žmonės tau tarnaus ir
mokės duoklę.
Dtr 20 12 Jei jie nenorės taikos ir pradės kovą, apsupk jį.
Dtr 20 13 Kai Viešpats, tavo Dievas, atiduos jį į tavo rankas, išžudyk kardu
visus jame esančius vyrus.
Dtr 20 14 Moteris, vaikus, galvijus ir visa, kas yra mieste, pasilaikyk.
Naudokis grobiu, kurį Viešpats, tavo Dievas, tau davė.
Dtr 20 15 Taip daryk su visais miestais, kurie toli nuo tavęs ir nėra iš šių
tautų miestų.
Dtr 20 16 Tuose miestuose, kurie tau duoti paveldėti, nepalik nieko gyvo, kas
kvėpuoja.
Dtr 20 17 Visiškai išnaikink hetitus, amoritus, kanaaniečius, perizus, hivus ir
jebusiečius, kaip Viešpats Dievas tau įsakė,
Dtr 20 18 kad jie neišmokytų jūsų daryti tų bjaurysčių, kurias jie patys darė
savo dievams, ir jūs nenusidėtumėte Viešpačiui, savo Dievui.
Dtr 20 19 Ilgą laiką laikydamas apsuptą miestą ir prieš jį kariaudamas,
neišnaikink medžių, bet valgyk jų vaisius; juk medis-ne žmogus, kad prieš jį kariautum.
Dtr 20 20 Tik medžius, kurie neneša vaisiaus, tinkančio valgymui, gali kirsti ir
pasidaryti iš jų sustiprinimus apgulčiai, kol miestas bus paimtas".
Dtr 21 1 "Jei žemėje, kurią Viešpats, tavo Dievas, tau duoda, būtų rastas
užmušto žmogaus lavonas, bet nesurastas kaltininkas,
Dtr 21 2 vyresnieji ir teisėjai išmatuos atstumus nuo užmuštojo ligi aplinkinių
miestų.
Dtr 21 3 Artimiausio miesto vyresnieji pasiims iš kaimenės telyčią, nekinkytą į
jungą,
Dtr 21 4 nuves ją į apleistą slėnį, kuris nebuvo suartas nė apsėtas, ir čia
perpjaus jai gerkle.
Dtr 21 5 Po to ateis Levio sūnūs, kunigai, kuriuos Viešpats, tavo Dievas,
išsirinko Jam tarnauti ir Jo vardu laiminti, kurių žodžiu yra išsprendžiamas kiekvienas
ginčas,
Dtr 21 6 ir miesto, nuo kurio arčiausia iki nužudytojo, vyresnieji plaus savo
rankas virš telyčios, papjautos slėnyje,
Dtr 21 7 ir sakys: 'Mūsų rankos nepraliejė šito kraujo ir mūsų akys nematė.
Dtr 21 8 Viešpatie, pasigailėk savo tautos, Izraelio, kurią atpirkai, ir
neįskaityk jai nekalto kraujo'. Ir jie bus apvalyti nuo kraujo.
Dtr 21 9 Taip pašalinsi nekaltai pralietą kraują tarp savųjų darydamas, kas
tei su Viešpaties akyse.
Dtr 21 10 Kai kovosi su priešu, ir Viešpats, tavo Dievas, atiduos juos į tavo
rankas, ir tu paimsi juos į nelaisvę,
Dtr 21 11 jei tarp belaisvių pamatysi gražią moterį, kurią panorėsi vesti,
Dtr 21 12 parsivesk ją į savo namus. Ji nusiškus plaukus, nusipjaustys nagus,
Dtr 21 13 nusivilks belaisvės drabužius ir gyvens tavo namuose, apraudodama savo
tėvą ir motiną visą mėnesį. Po to gali įeiti pas ją ir būti jos vyras, o ji bus tavo žmona.
Dtr 21 14 Jei ji tau nebepatiks, atleisi ją, bet negalėsi jos parduoti arba
paversti verge, nes ją pažeminai.
Dtr 21 15 Jei vyras turėtų dvi žmonas, vieną mylimą, o antrą-nemylimą, ir, joms
pagimdžius vaikų, nemylimosios sūnus būtų pirmagimis,
Dtr 21 16 norėdamas padalinti savo sūnų palikimą, jis negalės mylimosios
sūnaus padaryti pirmagimio ir duoti jam pirmenybę nemylimosios sūnaus vietoje.
Dtr 21 17 Jis pripažins nemylimosios sūnų pirmagimiu ir jam duos dvigubą dalį,
nes tas yra jo pajėgumo pradžia ir jam priklauso pirmagimio teisė.
Dtr 21 18 Jei sūnus būtų tėvams nepaklusnus, priešgina ir užsispyręs, jei jis
nekreiptų dėmesio į pabaudimą,
Dtr 21 19 tėvai nuves jį pas miesto vyresniuosius prie miesto vartų
Dtr 21 20 ir sakys miesto vyresniesiems: 'Šitas mūsų sūnus yra neklusnus,
priešgina ir užsispyręs, lėbauja'.
Dtr 21 21 Miesto gyventojai užmuš jį akmenimis. Taip bus pašalinta pikta iš
jūsų, kad visas Izraelis, tai girdėdamas, bijotų.
Dtr 21 22 Jei žmogus padarys nuodėmę, vertą mirties, ir tu nužudysi jį
pakardamas,
Dtr 21 23 jo kūno nepalik ant medžio per naktį, palaidok jį tą pačią dieną.
Dievo prakeiktas tas, kuris kabo ant medžio. Nesutepk savo žemės, kurią Viešpats, tavo Dievas,

tau duoda paveldėti".

Dtr 22 1 "Jei matytum paklydusį savo brolio jautį ar avį, nenusigrėžk, bet nuvesk jį atgal pas savo brolių.

Dtr 22 2 Jei gyvulio savininkas gyventų toli ar būtų nepažįstamas, parsivesk jį pas save ir laikyk, kol tavo brolis ieškos jo, ir tu jam sugrąžinsi.

Dtr 22 3 Taip pat daryk su asilu, drabužiu ir kiekvienu savo brolio daiktu, kurį radai pamestą: ką rasi, neslėpk, bet grąžink.

Dtr 22 4 Jei matysi savo brolio asilą ar jautį, parkritusį ant kelio, nenusigrėžk, bet padėk jį pakelti.

Dtr 22 5 Moteris nesivilks vyro rūbais, ir vyras-moters; Viešpats bjaurisi tokiais, kurie taip daro.

Dtr 22 6 Jei eidamas rastum medyje ar žemėje paukščio lizdą ir tupinčią patelę ant paukščiukų ar kiaušinių, nepasiimk jos kartu su jaunikliais.

Dtr 22 7 Leisk nuskristi motinai, pasiimk tik paukščiukus, kad tau gerai sektųsi ir ilgai gyventum.

Dtr 22 8 Pasistatęs naują namą, padaryk užtvartą aplink stogą, kad neužtrauktum kraujo ant savo namo, kam nors nukritus nuo jo.

Dtr 22 9 Nesėk vynuogyne jokių kitų sėklų, kad jo vaisiai nebūtų suteršti.

Dtr 22 10 Neark drauge jaučiu ir asilu.

Dtr 22 11 Nedėvėk drabužio, austo iš vilnų ir linų.

Dtr 22 12 Pasidaryk kutus prie keturių kampų savo apsiausto, kuriuo apsisiauti.

Dtr 22 13 Jei kas vestų žmoną, o vėliau pradėtų jos nekęsti

Dtr 22 14 ir ieškotų progos ją atleisti, apšmeiždamas: 'Aš vedžiau šitą žmoną ir, įėjęs pas ją, radau, kad ji nėra mergaitė',

Dtr 22 15 tada jos tėvas ir motina atneš jos mergystės ženklus pas miesto vyresniusius prie vartų,

Dtr 22 16 ir tėvas sakys: 'Aš daviau savo dukterį šitam vyrui už žmoną. Jis pradėjo jos neapkęsti

Dtr 22 17 ir apšmeižė ją, sakydamas, kad rado, jog mano duktė nebuvo mergaitė. Štai mano dukters nekaltybės įrodymas'. Jie parodys vyresniesiems drabužį.

Dtr 22 18 Tada miesto vyresnieji paims vyrą ir nubaūs jį.

Dtr 22 19 Be to, jis turės sumokėti šimtą šekelių sidabro baudos, kurią atiduos moteriškės tėvui, nes jis apšmeižė Izraelio mergaitę. Ji bus jo žmona, ir jis negalės jos atleisti per visas savo dienas.

Dtr 22 20 Bet jei tai tiesa, kad ji nebuvo mergaitė,

Dtr 22 21 jie ją atves prie tėvo namų durų, ir miesto vyrai užmuš ją akmenimis, nes ji padarė bjaurų nusikaltimą Izraelyje, paleistuvaudama tėvo namuose. Taip pašalinsi pikta iš Izraelio.

Dtr 22 22 Jei vyras būtų sugautas gulint su kito žmona, abu: tiek vyras, tiek moteris, turės mirtį. Taip pašalinsi pikta iš Izraelio.

Dtr 22 23 Jei mergaitė būtų pažadėta vyrui ir kas nors, sutikęs ją mieste, gulėtų su ja,

Dtr 22 24 abu bus užmušti akmenimis už miesto vartų: mergaitė už tai, kad nešaukė, būdama mieste, o vyras, kad pažemino savo artimo žmoną. Taip pašalinsi pikta iš savo žmonių.

Dtr 22 25 Jei vyras, sutikęs susižadėjusią mergaitę laukuose, ją išprievartautų, jis vienas bus nubaustas mirtimi.

Dtr 22 26 Mergaitėi nieko nedarysi, nes ji nepadarė nuodėmės, vertos mirties. Toks nusikaltimas prilygsta žmogžudžio nusikaltimui.

Dtr 22 27 Ji buvo laukuose, šaukė, bet nebuvo, kas ją išgelbėtų.

Dtr 22 28 Jei vyras, sutikęs nesusižadėjusią mergaitę, pagriebtų ją ir gulėtų su ja, ir jie būtų sugauti,

Dtr 22 29 tas vyras sumokės mergaitės tėvui penkiasdešimt šekelių sidabro ir turės ją vesti, nes ją pažemino; jis negalės jos atleisti per visas savo dienas.

Dtr 22 30 Nė vienas neves tėvo žmonos ir neatidengs tėvo nuogumo".

Dtr 23 1 "Eunuchas nejeis į Viešpaties tautą.

Dtr 23 2 Pavainikis nejeis į Viešpaties tautą, nė jo palikuonys nejeis į Viešpaties tautą net iki dešimtos kartos.

Dtr 23 3 Amonitas ir moabitas nejeis į Viešpaties tautą, nė jų palikuonys nejeis į Viešpaties tautą net iki dešimtos kartos per amžius,

Dtr 23 4 nes jie nepasitiko jūsų kelyje su duona ir vandeniu, kai išėjote iš Egipto, bet pasisamdė prieš jus iš Mesopotamijos Beoro sūnų Balaamą, kad jus prakeiktų.

Dtr 23 5 Bet Viešpats, tavo Dievas, neklausė Balaamo ir pavertė prakeikimą palaiminimu, nes jis mylėjo tave.

Dtr 23 6 Nelinkėk jiems taikos ir gerovės per visas savo dienas ir per amžius.

Dtr 23 7 Neniekink edomitų, nes jie tavo broliai, nė egiptiečių, nes buvote ateiviai jų žemėje.

Dtr 23 8 Jų trečios kartos vaikai jeis į Viešpaties tautą.

Dtr 23 9 Traukdamas į karą su priešu, saugokis nuo visų blogybių.

Dtr 23 10 Jei vyras susiteptų nuo to, kas atsitiko jam naktį, jis privalo išeiti iš stovyklos ir neįeiti į stovyklą.

Dtr 23 11 Vakare, saulei nusileidus, apsiplovęs vėl gali grįžti į stovyklą.

Dtr 23 12 Turėk vietą už stovyklos, kur galėtum išeiti.
Dtr 23 13 Neškis kastuvėlį, išsikask duobelę pritūpdamas ir užpilk žemėmis išmatas.
Dtr 23 14 Viešpats, tavo Dievas, yra stovykloje, kad tave globotų ir padėtų kovoje su priešu. Tavo stovykla tebūna šventa, kad Dievas nematytų nešvaros tarp jūsų ir nepasišalintų.
Dtr 23 15 Vergo, kuris pas tave atbėgs, negražink jo šeiminkui.
Dtr 23 16 Jis tegyvena pas tave toje vietoje, kuri jam patiks, ir kurią jis pasirinks; tu jo neišnaudok.
Dtr 23 17 Nebus paleistuvės iš Izraelio dukterų, nė iškrypėlių iš Izraelio sūnų.
Dtr 23 18 Neatnešk į Viešpaties, tavo Dievo, namus nei paleistuvės užmokesčio, nei šuns kainos pagal jokią įžadą; Viešpaties, tavo Dievo, akyse jie yra pasibjaurėjimas.
Dtr 23 19 Neimk iš savo brolio palūkanų nei už paskolintus pinigus, nei už javus, nei už kurį nors kitą daiktą.
Dtr 23 20 Iš svetimo gali imti. Broliui gi skolink be palūkanų, kad Viešpats, tavo Dievas, tave laimintų visuose tavo darbuose žemėje, kurios eini paveldėti.
Dtr 23 21 Padaręs viešpačiui, savo Dievui, įžadą, nedelsk jo įvykdyti, nes Viešpats, tavo Dievas, pareikalaus iš tavęs, ir tai bus tau nuodėmė.
Dtr 23 22 Jei nepadarysi įžado, tau nebus nuodėmės.
Dtr 23 23 Pažadėjęs laikykis žodžio, nes tu laisva valia davei įžadą viešpačiui, savo Dievui, kai savo burna pažadėjai.
Dtr 23 24 Savo artimo vynuogyne valgyk vynuogių kiek nori, bet su savimi nieko neišsi nešk.
Dtr 23 25 Savo artimo javų lauke gali skinti varpas savo ranka, bet pjautuvu nepjauk".
Dtr 24 1 "Jei vyras vestų žmoną, su ja gyventų ir būtų dėl ko nors nepatenkintas ja, jis parašys skyrybų raštą, paduos jai ir atleis ją.
Dtr 24 2 Išėjusi iš jo namų, ji galės ištekti už kito vyro.
Dtr 24 3 Jei ir tas pradėtų jos nemėgti ir duotų skyrybų raštą arba mirtų, pirmasis vyras negalės jos vėl vesti po to, kai ji yra suteršta. Tai bjauru Viešpaties akyse.
Dtr 24 4 Venk tokios nuodėmės žemėje, kurią Viešpats, tavo Dievas, tau duoda.
Dtr 24 5 Ką tik vedęs vyras bus atleistas nuo karo tarnybos ir nebus jam pavestos kitos pareigos; jis liks namuose vienerius metus pralinksminti savo žmoną.
Dtr 24 6 Užstatui neimk nei apatinio, nei viršutinio girnų akmens, nes taip paimitum užstatu gyvybę.
Dtr 24 7 Jei žmogus būtų pagautas vagiant savo brolių izraelitą, kad jį pavergtų arba parduotų, toks bus baudžiamas mirtimi. Pašalink pikta iš savųjų.
Dtr 24 8 Žiūrėk, kad raupsų metu rūpestingai vykdytum Levio giminės kunigų nurodymus, kuriuos jiems daviau.
Dtr 24 9 Atsimink, ką Viešpats, tavo Dievas, padarė Mirjamai kelyje, kaiėjote iš Egipto.
Dtr 24 10 Ką nors skolindamas savo broliui, neik į jo namus užstato pasiimti, bet palauk lauke, kol jis tau išneš.
Dtr 24 11 Jei jis neturtingas, nelaikyk pas save per naktį to užstato.
Dtr 24 12 Dar saulei nenusileidus, atiduok jam užstatą, kad jis miegotų savo patale ir laimintų tave. Taip tu būsi teišus Viešpaties, tavo Dievo, akyse.
Dtr 24 13 Neišnaudok samdinio, kuris yra vargdienis ir beturtis, iš tavo brolių ar ateivių, kuris gyvena tavo apylinkėje.
Dtr 24 14 Uzmokėk jam atlyginimą tą pačią dieną, dar saulei nenusileidus, nes jis neturtingas ir iš to gyvena, kad jis nesisauktų Viešpaties dėl tavęs ir tau nebūtų nuodėmės.
Dtr 24 15 Tėvai nebus žudomi už vaikus nė vaikai už tėvus; kiekvienas mirs už savo nuodėmes.
Dtr 24 16 Neiškraipyk teisme ateivio ar našlaičio bylos ir neimk iš našlės drabužio kaip užstato.
Dtr 24 17 Atsimink, kad buvai vergas Egipte ir kad Viešpats, tavo Dievas, iš ten tave išpirko. Todėl įsakau tau taip elgtis.
Dtr 24 18 Jei, veždamas javus, užmirši lauke pėdą, negrižk jo pasiimti. Palik jį ateiviui, našlaičiui ir našlei, kad Viešpats, tavo Dievas, tave laimintų visuose tavo darbuose.
Dtr 24 19 Kai skinsi alyvų vaisius, nežiūrėk antrą kartą; kas liko medžiuose, palik ateiviui, našlaičiui ir našlei.
Dtr 24 20 Kai skinsi vynuoges, nerink pasilikusių. Palik jas ateiviui, našlaičiui ir našlei.
Dtr 24 21 Atsimink, kad buvai vergas Egipte. Todėl įsakau tau taip daryti".
Dtr 25 1 "Jei du kreiptųsi į teisimą, teisėjai išteisins teisųjį ir pasmerks nusikaltusį.
Dtr 25 2 Jei nusikaltėlis nubaustas plakimu, teisėjas įsakys gulti, ir jis bus nuplaktas jo akivaizdoje. Kirčių skaičius bus pagal nusikaltimą, bet neviršys keturiasdešimties kirčių, kad tavo brolis nebūtų žiauriai sužalotas tavo akyse.
Dtr 25 3 Neužrišk nasrų kuliančiam jaučiui.
Dtr 25 4

Dtr 25 5 Jei broliai gyventų kartu ir vienas jų mirtų bevaikis, mirusio žmona neištekės už svetimo, bet jos vyro brolis įeis pas ją ir ves ją, kad atliktų vyro brolio pareigą.

Dtr 25 6 Pirmąjį jos sūnų pavadins mirusiojo brolio vardu, kad jo vardas neišnyktų iš Izraelio.

Dtr 25 7 Jeigu jis nenorės vesti savo brolio žmonos, moteris eis prie miesto vartų ir kreipsis į vyresnius: 'Mano vyro brolis nenori atstatyti savo brolio vardo Izraelyje nė manęs vesti'.

Dtr 25 8 Tada miesto vyresnieji pasikvies jį ir kalbės su juo. Jei jis atsakys: 'Nenoriu jos vesti',

Dtr 25 9 moteris vyresniųjų akyse nuaus nuo jo kojos apavą ir spjaus jam į veidą, tardama: 'Taip atsitinka vyrui, kuris atsisako pratesti savo brolio giminę'.

Dtr 25 10 Jis bus vadinamas Izraelyje: 'Nuautojo namai'.

Dtr 25 11 Jei du vyrai susivaidiję pradėtų grumtis, ir vieno žmona, norėdama padėti savo vyrui, nutvertų kitą už lyties,

Dtr 25 12 nukirsk jai ranką, nepasigailėk jos.

Dtr 25 13 Nenaudok didesnių ir mažesnių svarsčių.

Dtr 25 14 Nelaikyk savo namuose didesnio ir mažesnio saiko.

Dtr 25 15 Naudok teisingus ir tikrus saikus bei matus, kad ilgai gyventum žemėje, kurią Viešpats, tavo Dievas, tau duoda.

Dtr 25 16 Visi, kurie taip daro ir neteisiai elgiasi, yra pasibjaurėjimas Viešpačiui, tavo Dievui.

Dtr 25 17 Atsimink, ką tau padarė amalekiečiai, kai išėjai iš Egipto.

Dtr 25 18 Jie išėjo prieš tave ir tavo nuvargusius ir atsilikusius žmones išžudė, kai tu buvai pailsęs ir nuvargęs; jie nebijojo Dievo.

Dtr 25 19 Kai Viešpats, tavo Dievas, suteiks tau poilsį nuo visų priešų žemėje, kurią tau duoda paveldėti, išnaikink Amaleko vardą nuo žemės paviršiaus; žiūrėk, neužmiršk".

Dtr 26 1 "Kai būsi žemėje, kurią Viešpats, tavo Dievas, tau duoda paveldėti, ir ten apsigyvensi,

Dtr 26 2 pridėk pintinę visų savo pirmojo derliaus vaisių ir nunešk ją į vietą, kurią Viešpats, tavo Dievas, pasirinks.

Dtr 26 3 Nuėjęs pas kunigą, kuris tuo metu eis tarnystę, jam sakyk: 'Išpaįjstu šiandien Viešpaties, savo Dievo, akivaizdoje, kad esu žemėje, kurią Jis prisiekė mūsų tėvams mums duoti'.

Dtr 26 4 Kunigas, paėmęs pintinę, padės ją prie Viešpaties, tavo Dievo, aukuro.

Dtr 26 5 Tu sakysi Viešpaties, savo Dievo, akivaizdoje: 'Mano tėvas buvo klajoklis aramėjas, jis nuėjo į Egiptą su labai mažu žmonių skaičiumi ir buvo ten ateivis. Jis tapo didele, stipria ir gausia tauta.

Dtr 26 6 Egiptiečiai slėgė ir spaudė mus, užkraudami mums sunkių darbų našą.

Dtr 26 7 Mes šaukėmės Viešpaties, mūsų tėvų Dievo. Jis mus išklaušė, pažvelgė į mūsų pažeminimą, vargą ir priespaudą;

Dtr 26 8 išvedė mus iš Egipto galinga ranka, siaubais, ženklais ir stebuklais.

Dtr 26 9 Jis atvedė mus į šią kraštą ir davė žemę, plūstančią pienu ir medumi.

Dtr 26 10 Štai dabar aukojų pirmuosius vaisius tos žemės, kurią Tu, Viešpatie, man davei'. Palik auką Viešpaties, savo Dievo, akivaizdoje ir pagarbink Jį.

Dtr 26 11 Džiaukis tu, levitas ir ateivis, kuris gyvena tavo apylinkėje, gėrybėmis, kurias Viešpats, tavo Dievas, duoda tau ir tavo namams.

Dtr 26 12 Kai atiduosi viso savo derliaus dešimtinę trečiais metais levitui, ateiviui, našlaičiui ir našlei, gyvenantiems su tavimi, kad jie valgytų ir pasisotintų,

Dtr 26 13 kalbėk Viešpaties akivaizdoje: 'Aš ėmiau iš savo namų ir daviau levitui, ateiviui, našlaičiui ir našlei, kaip man įsakei; neperžengiau Tavo įsakymų ir neužmiršau paliepimų.

Dtr 26 14 Nevalgiau nieko pažadėto gedėdamas, nepaliečiau susitepęs ir nieko neatidaviau už mirusius. Klausiau, Viešpatie, Tavęs ir visa dariau, kaip man įsakei.

Dtr 26 15 Pažvelk iš dangaus, savo šventos buveinės, ir laimink savo tautą Izraelį ir tą žemę, kurią mums davei, kaip prisiekei mūsų tėvams, -žemę, plūstančią pienu ir medumi'.

Dtr 26 16 Šiandien Viešpats, tavo Dievas, tau įsakė vykdyti šiuos įsakymus ir paliepimus, todėl laikykis jų ir vykdyk juos visa savo širdimi ir visa savo siela.

Dtr 26 17 Šiandien tu pareiškei, kad pasirinkai Viešpatį savo Dievu ir kad vaikščiosi Jo keliais, laikysiesi Jo įsakymų, paliepimų ir įstatymų ir būsi paklusnus Jo balsui.

Dtr 26 18 Šiandien Viešpats pareiškę, kad pasirinko tave būti Jo ypatinga tauta, kaip Jis pažadėjo, kad tu įvykdytum visus Jo įsakymus,

Dtr 26 19 kad Jis išaukštintų tavo vardą virš visų tautų, kurias sutvėrė, ir suteiktų tau garbę ir šlovę; kad tu galėtum būti šventa tauta Viešpačiui, savo Dievui, kaip Jis pasakė".

Dtr 27 1 Mozė ir Izraelio vyresnieji įsakė tautai: "Izraeli, vykdyk visus įsakymus, kuriuos šiandien tau skelbiu.

Dtr 27 2 Kai pereisi per Jordaną į žemę, kurią Viešpats, tavo Dievas, tau duoda, sukrauk didelius akmenis, juos aptepk kalkėmis

Dtr 27 3 ir užrašyk ant jų visus šito įstatymo žodžius, kad įeitum į žemę,

kurią Viešpats, tavo Dievas, tau duoda, žemę, plūstančią pienu ir medumi, kaip Jis pažadėjo tavo tėvams.

Dtr 27 4 Taigi perėję per Jordaną, sukraukite tuos akmenis ant Ebalo kalno, kaip jums šiandien įsakau, ir juos aptepkite kalkėmis.

Dtr 27 5 Pastatyk ten Viešpačiui, savo Dievui, aukurą iš netašytų akmenų.

Dtr 27 6 Ant to nedailintų akmenų aukuro aukok deginamąsias aukas Viešpačiui, savo Dievui.

Dtr 27 7 Padėkos aukas ten aukok, valgyk ir džiaukis Viešpaties, savo Dievo, aki vai zdoje.

Dtr 27 8 Užrašyk ant akmenų visus šito įstatymo žodžius labai aiškiai".

Dtr 27 9 Mozė ir Levio giminės kunigai kalbėjo visam Izraeliui: "Būk atidus ir klausyk, Izraeli. Šiandien tu tapai Viešpaties, tavo Dievo, tauta.

Dtr 27 10 Klausyk Jo balso ir vykdyk įsakymus ir įstatymus, kuriuos tau šiandien skelbiu".

Dtr 27 11 Tą pačią dieną Mozė kalbėjo Izraelio tautai:

Dtr 27 12 "Perėjus per Jordaną, ant Garizimo kalno stovės ir laimins tautą Simeono, Levio, Judo, Isacharo, Juozapo ir Benjaminio giminės;

Dtr 27 13 o ant Ebalo kalno stovės Rubeno, Gado, Ašero, Zabulono, Dano ir Neftalio giminės, kurie prakeiks.

Dtr 27 14 Levitai garsiu balsu sakys visiems izraelitams:

Dtr 27 15 'Prakeiktas žmogus, kuris amatininkų rankomis pasidaro drožtą ar lieta atvaizdą, pasibjaurėjimą Viešpačiui, ir slepia jį'. Visa tauta atsakys: 'Amen'.

Dtr 27 16 'Prakeiktas, kuris keikia savo tėvą ir motiną'. Visa tauta atsakys: 'Amen'.

Dtr 27 17 'Prakeiktas, kuris perkelia savo artimo žemės ribų ženklą'. Visa tauta atsakys: 'Amen'.

Dtr 27 18 'Prakeiktas, kuris suklaidina aklą kelyje'. Visa tauta atsakys: 'Amen'.

Dtr 27 19 'Prakeiktas, kuris iškreipia teisingumą ateivio, našlaičio ir našlės byloje'. Visa tauta atsakys: 'Amen'.

Dtr 27 20 'Prakeiktas, kuris sugula su savo tėvo žmona, nes atidengia savo tėvo nuogumą'. Visa tauta atsakys: 'Amen'.

Dtr 27 21 'Prakeiktas, kuris paleistuvauja su kuriuo nors gyvuliu'. Visa tauta atsakys: 'Amen'.

Dtr 27 22 'Prakeiktas, kuris sugula su savo seserimi, savo tėvo ar motinos dukterimi'. Visa tauta atsakys: 'Amen'.

Dtr 27 23 'Prakeiktas, kuris sugula su savo uošve'. Visa tauta atsakys: 'Amen'.

Dtr 27 24 'Prakeiktas, kuris užmuša savo artimą'. Visa tauta atsakys: 'Amen'.

Dtr 27 25 'Prakeiktas, kuris paima užmokestį, kad pralietų nekaltą kraują'. Visa tauta atsakys: 'Amen'.

Dtr 27 26 'Prakeiktas, kuris nesilaiko šito įstatymo žodžių ir jų nevykdo'. Visa tauta atsakys: 'Amen'.

Dtr 28 1 "Jei atidžiai klausysi Viešpaties, savo Dievo, balso ir vykdysi bei laikysi visus Jo įsakymus, kuriuos aš tau šiandien skelbiu, Viešpats, tavo Dievas, išaukštins tave virš visų žemės tautų.

Dtr 28 2 Visi šie palaiminimai ateis ir pasivys tave, jei klausysi Viešpaties, savo Dievo, balso.

Dtr 28 3 Palaimintas tu būsi mieste ir palaimintas tu būsi lauke.

Dtr 28 4 Palaimintas bus tavo kūno vaisius, tavo žemės derlius, tavo bandų, galvijų ir avių prieauglis.

Dtr 28 5 Palaimintos bus tavo klėtys ir atsargos.

Dtr 28 6 Palaimintas būsi įeidamas ir palaimintas būsi išeidamas.

Dtr 28 7 Viešpats sunaikins tavo priešus, kurie pakils prieš tave, tavo aki vai zdoje; jie puls tave vienu keliu, o bėgs nuo tavęs septyniais keliais.

Dtr 28 8 Viešpats pasiųs savo palaiminimą į tavo sandėlius ir į visus tavo rankų darbus; Jis palaimins tave žemėje, kurią Viešpats, tavo Dievas tau duoda.

Dtr 28 9 Jei vykdysi Viešpaties, savo Dievo, įsakymus ir vaikščiosi Jo keliais, Jis patvirtins tave savo šventa tauta, kaip tau pažadėjo.

Dtr 28 10 visos žemės tautos, matydamos, kad tu vadinamas Viešpaties vardu, bijos tavęs.

Dtr 28 11 viešpats suteiks tau apščiai gėrybių-tavo kūno vaisiaus, galvijų prieauglio ir žemės derliaus- krašte, kurį Viešpats prisiėkė tavo tėvams atiduoti.

Dtr 28 12 Viešpats atvers tau savo gerąjį lobyną-dangų, kad duotų lietaus tavo žemei reikiamu metu ir laimintų tavo rankų darbą; tu skolinsi daugeliui tautų, bet pats iš nieko nesiskolinsi.

Dtr 28 13 Viešpats padarys tave galva, o ne uodega; visuomet būsi viršuje, o ne apačioje, jei tik klausysi Viešpaties, savo Dievo, įsakymų, kuriuos aš tau šiandien skelbiu, ir juos vykdysi.

Dtr 28 14 Nenukrypk nė nuo vieno žodžio, kuriuos šiandien tau skelbiu, nei į kairę, nei į dešinę sekti kitų dievų ir jiems tarnauti.

Dtr 28 15 Bet jei neklausysi Viešpaties, savo Dievo, balso ir nesilaikysi bei nevykdysi visų Jo įsakymų ir įstatymų, kuriuos aš tau skelbiu, visi šitie prakeikimai ateis ir

pasiųys tave.			
Dtr	28	16	Prakeiktas tu būsi mieste ir prakeiktas tu būsi lauke.
Dtr	28	17	Prakeiktos bus tavo klėtys ir atsargos.
Dtr	28	18	Prakeiktas bus tavo kūno vaisius, tavo žemės derlius, tavo galvijų ir avių prieauglis.
Dtr	28	19	Prakeiktas būsi įeidamas ir prakeiktas būsi išeidamas.
Dtr	28	20	Viešpats siųs tau prakeikimą, sumišimą ir nepasisekimą visame, ką darysi, iki tave visai sunaikins dėl tavo pikty darbų, nes apleidai mane.
Dtr	28	21	Viešpats siųs tau marą, kol tave nušluos nuo tos žemės, kurios paveldėti eini.
Dtr	28	22	Viešpats baus tave drugiu, šalčiu, sausra ir kardų, kurie persekios tave iki pražūsi.
Dtr	28	23	Dangus virš tavęs bus varinis ir žemė po tavimi-geležinė.
Dtr	28	24	Viešpats vietoje lietaus tavo žemei siųs smilčių audras, kol tave sunaikins.
Dtr	28	25	Viešpats leis priešams tave pavergti; vienu keliu išeisi prieš juos, o jiems puolant bėgsi septyniais; tu būsi išblaškytas po visas žemės karalystes.
Dtr	28	26	Tavo žmonių lavonai bus maistu padangių paukščiams ir žemės žvėrimis, niekas jų nenubaidys.
Dtr	28	27	Viešpats baus tave Egipto votimis, šašais ir niežais, kurių negalėsi išgydyti.
Dtr	28	28	Viešpats ištiks tave pamišimu, aklumu ir širdies sustingimu.
Dtr	28	29	Vidudienį grabaliosi, kaip aklas grabalioja patamsyje, ir tau nesiseks tavo keliuose; tu būsi spaudžiamas ir išnaudojamas visą laiką, ir niekas tavęs neišgelbės.
Dtr	28	30	Ves! žmona, o kitas gulės su ja. Pasistatysi namą, bet jame negyvensi. Užveisi vynuogyną, bet jo vaisių nerinksi.
Dtr	28	31	Tavo jautį papjaus tavo akyse, bet tu jo neragausi. Tavo asilą pasigaus tau matant ir tau jo negrąžins. Tavo avis paims priešas ir niekas tau nepadės.
Dtr	28	32	Tavo sūnūs ir dukterys bus išvesti į kitas tautas; belaukdamas jų, pražiūrėsi akis ir būsi bejėgis.
Dtr	28	33	Tavo žemės derlių ir visus darbo vaisius paims svetimieji, tu pats būsi mušamas ir žiauriai baudžiamas.
Dtr	28	34	Tu išprotėsi nuo to, ką matys tavo akys.
Dtr	28	35	Be to vargins tave piktos votys ir nepagydomos žaizdos, negalėsi išsigydyti nuo galvos iki kojų.
Dtr	28	36	Tave ir tavo karalių viešpats atiduos tautai, kurios nepažinai nei tu, nei tavo tėvai; ten tarnausi mediniams ir akmeniniams dievams.
Dtr	28	37	Tu tapsi pasibaisėjimu ir priežodžiu tose tautose, į kurias viešpats tave nuves.
Dtr	28	38	Daug sėsi, bet mažai surinksi, nes skėriai viską suės.
Dtr	28	39	Užsiveisi vynuogyną ir jį prižiūrėsi, bet vyno negersi ir vynuogių nevalgysi, nes viską kirminai sunaikins.
Dtr	28	40	Turėsi alyvmedžių visame krašte, o aliejumi nesitepsi, nes jų vaisiai neprinokę nubyrės.
Dtr	28	41	Tau gims sūnų ir dukterų, bet jais nesidžiaugsi, nes jie bus išvesti nelaisvėn.
Dtr	28	42	Visus tavo medžius ir žemės vaisius suės skėriai.
Dtr	28	43	Tavo žemėje gyvenęs ateivis labai iškils virš tavęs, tu gi labai nusmuksi.
Dtr	28	44	Jis tau skolins, bet tu jam neturėsi ko skolinti. Jis bus galva, o tu uodega.
Dtr	28	45	Tau ateis šitie prakeikimai, persekios ir pasiųys tave, iki būsi sunaikintas, nes neklausei Viešpaties, savo Dievo, ir nevykdei Jo įstatymų bei įsakymų, kuriuos Jis tau davė.
Dtr	28	46	Jie bus tau ir tavo palikuonims ženklų ir stebulų per amžius.
Dtr	28	47	Netarnavai viešpačiui, savo Dievui, su džiaugsmu ir linksma širdimi, turėdamas visko,
Dtr	28	48	tai tarnausi priešui, kurį viešpats tau siųs; kėsi badą, troškulį, nepriteklių ir vargą. Jis uždės tau geležinį jungą, kol tave sunaikins.
Dtr	28	49	Jis atves tautą iš pačių žemės pakraščių, kuri puls tave kaip erelis; jos kalbos tu nesuprasi.
Dtr	28	50	Žiaurią tautą, kuri neaplenks seno nė pagailės jauno.
Dtr	28	51	Ji valgys tavo galvijus ir žemės derlių. Ji tau nepaliks kviečių, vyno, aliejaus, jaučių ir avių ir tu būsi sunaikintas.
Dtr	28	52	Jie puls tavo miestus ir sugriaus stiprius ir aukštus mūrus, kuriais pasitikėjai. Apguls miestus visame tavo krašte, kurį viešpats, tavo Dievas, tau davė.
Dtr	28	53	Tu valgysi savo kūno vaisių, savo sūnų ir dukterų, kuriuos Dievas tau duos, kūnus, apsuptyje ir suspaudime, kuriais vargins tave tavo priešas.
Dtr	28	54	Net aukštos kilmės ir išlepintas vyras bus negailestingas savo broliui, mylimai žmonai ir savo likusiems vaikams.
Dtr	28	55	Jis jiems neduos savo vaikų mėsos, kurią pats valgys, nes nieko kito nebeturės prieš apgultame mieste.

Dtr 28 56 Jautri ir išlepinta moteris, nepratusi vaikščioti basa, bus negailėstinga savo mylimam vyrui, sūnui ir dukteriai.
Dtr 28 57 ir neduos jiems to, kas išeina iš jos kojų tarpo gimdant ir ką tik gimusio kūdikio, nes ji pati tai valgys slapta prieš apgultame mieste.
Dtr 28 58 Jei nesilaikysi ir nevykdysi visų šito įstatymo žodžių, kurie surašyti šioje knygoje, ir nebijosi šlovingo ir baisaus vardo-Viešpaties, tavo Dievo,
Dtr 28 59 Jis siųs tau ir tavo palikuonims dideles, piktas ir ilgas negalias,
Dtr 28 60 be to, jis užleis ant tavęs visas Egipto ligas, kurių tu bijai, ir jos prikibs prie tavęs.
Dtr 28 61 Taip pat ligas ir negalias, kurios neįrašytos šitoje įstatymo knygoje, Viešpats užleis ant tavęs, iki sunaikins tave.
Dtr 28 62 Jūsų buvo tiek, kiek dangaus žvaigždžių, bet po to paliks tik mažas skaičius, nes neklausėte Viešpaties, savo Dievo.
Dtr 28 63 Kaip Viešpats džiaugėsi darydamas jums gera ir padaugindamas jus, taip džiaugsis jus išblaškydamas ir išvydamas iš žemės, kurios paveldėti einate.
Dtr 28 64 Viešpats išsklaidys tave tarp visų tautų nuo vieno žemės krašto iki kito. Ten tarnausite kitiems dievams: medžiui ir akmeniui, kurių nežinojai nei tu, nei tavo tėvai.
Dtr 28 65 Tarp svetimų tautų neturėsi poilsio nė vietos kojai ramiai pastatyti, nes Viešpats duos tau baukščią širdį, nusilpusias akis ir kankinančias mintis.
Dtr 28 66 Tavo gyvybė bus pavojuje dieną ir naktį, tu nebūsi tikras dėl jos.
Dtr 28 67 Ry tą lauksi vakaro, o vakare-ryto. Tavo širdis bus įbauginta pergyvenimų, kuriuos patyrei.
Dtr 28 68 Viešpats sugrąžins tave laivais į Egiptą, apie kurį sakiau, kad jo niekuomet nebematysi. Ten siūlysitės savo priešams vergais ir vergėmis, bet niekas jūsų nepirks".
Dtr 29 1 Tai yra žodžiai sandoros, kurią Viešpats įsakė Mozei padaryti su Izraelitais Moabo žemėje, neskaitant sandoros, padarytos Horebe.
Dtr 29 2 Mozė sušaukė Izraelitus ir jiems tarė: "Jūs matėte, ką Viešpats padarė faraonui, visiems jo tarnams ir Egipto žemei jūsų akivaizdoje;
Dtr 29 3 didelius išbandymus, kuriuos matė jūsų akys, nepaprastus ženklus ir stebuklus,
Dtr 29 4 tačiau Viešpats jums nedavė iki šios dienos išminties, neatvėrė nei akių, nei ausų.
Dtr 29 5 Aš vedžiojau jus keturiasdešimt metų dykumoje: nenusidėvėjo jūsų drabužiai ir kojų apavas nesudilo.
Dtr 29 6 Jūs nevalgėte duonos, negėrėte vyno nė kito stipraus gėrimo, kad žinotumėte, jog Aš esu Viešpats, jūsų Dievas.
Dtr 29 7 Kai atėjote į šitą vietą, prieš jus išėjo Hešbono karalius Sihonas ir Bašano karalius Ogas. Mes juos nugalėjome,
Dtr 29 8 užėmėme jų žemę ir davėme ją paveldėti Rubenui, Gadui ir pusei Manaso giminės.
Dtr 29 9 Laikykitės tad šitos sandoros žodžių ir juos vykdykite, kad jums visuomet gerai sektųsi.
Dtr 29 10 Šiandien jūs visi stovite Viešpaties, jūsų Dievo, akivaizdoje: jūsų giminių vadai ir vyresnieji, visi Izraelio vyrai,
Dtr 29 11 vaikai, žmonos ir stovyklos ateiviai, kurie kerta malkas ir atneša vandens,
Dtr 29 12 kad įeitumėte į sandorą su Viešpačiu, savo Dievu, ir į sutartį, kurią šiandien Viešpats, tavo Dievas, su tavimi daro,
Dtr 29 13 kad Jis galėtų įtvirtinti tave savo tauta ir būtų tavo Dievas, kaip kalbėjo tau ir prisiekė tavo tėvams: Abraomui, Izaokui ir Jokūbui.
Dtr 29 14 Ne tik su jumis darau šitą sandorą ir sutartį,
Dtr 29 15 bet su tais, kurie yra čia, Viešpaties, savo Dievo, akivaizdoje, ir su tais, kurių čia šiandien nėra.
Dtr 29 16 Jūs žinote, kaip gyvenome Egipto žemėje, kaip keliavome per tautas.
Dtr 29 17 Jūs matėte jų bjaurystes ir stabus-medinius, akmeninius, sidabrinus ir auksinius.
Dtr 29 18 Tegul tarp jūsų neatsiranda vyro nei moters, nei šeimos, nei giminės, kurie nusisuktų nuo Viešpaties, savo Dievo, ir tarnautų svetimiems dievams; tegul nebūna tarp jūsų šaknies, auginančios tulžį ir metelę;
Dtr 29 19 kad nė vienas, išgirdęs šio prakeikimo žodžius, nelaimintų savęs savo širdyje, sakydamas: 'Aš turėsiu ramybę, nors vaikštau pagal savo širdies įsivaizdavimus', tarsį būtų galima lyginti girtą su ištroškusiu.
Dtr 29 20 Viešpats nesigailės tokio, bet Jo pyktis ir pavydas užsidegs prieš tą žmogų, ir visi prakeikimai, surašyti šioje knygoje, kris ant jo, ir Viešpats išnaikins jo vardą iš po dangaus.
Dtr 29 21 Viešpats atskirs jį pražūčiai iš visų Izraelio giminių, pagal visus prakeikimus, surašytus šitoje įstatymo knygoje.
Dtr 29 22 Stebėsis būsimos kartos ir ateiviai, matydami šitos žemės kančias ir vargus, siųstus jiems Viešpaties.
Dtr 29 23 Visa žemė bus siera, druska ir ugniavietė; nieko nebus joje sėjama,

net žolės ten nebeaugs; bus sunaikinta lyg Sodoma ir Gomora, Adma ir Ceboimas, kuriuos Viešpats sunaikino savo rūstybėje.

Dtr 29 24 Visos tautos stebėsis: 'Kodėl Viešpats taip padarė šitam kraštui? Ką reiškia ta Jo rūstybė?'

Dtr 29 25 Žmonės atsakys: 'Kadangi jie apleido Viešpaties, savo tėvų Dievo, sandorą, kurią Jis padarė su jais, kai išvedė juos iš Egipto žemės,

Dtr 29 26 ir tarnavo kitiems dievams, garbindami juos, nors tie nebuvo jiems skirti,

Dtr 29 27 Viešpaties rūstybė užsidegė prieš šitą kraštą ir Jis užleido ant jo visus prakeikimus, surašytus šitoje knygoje;

Dtr 29 28 išrovė juos iš jų žemės savo rūstybėje ir ištrėmė į svetimą kraštą, kaip yra šiandien'.

Dtr 29 29 Kas paslėpta, priklauso viešpačiui, mūsų Dievui, o kas apreikšta-mums ir mūsų vaikams, kad per amžius vykdytume visus šito įstatymo žodžius".

Dtr 30 1 "Kai visi šie dalykai ateis tau-palaiminimas ir prakeikimas, kuriuos tau paskelbiau, -tu prisiminsi juos gyvendamas tarp tautų, tarp kurių Viešpats, tavo Dievas, tave išsklaidys.

Dtr 30 2 Tada tu su savo vaikais sugrįši pas Viešpatį, visa širdimi ir visa siela paklusi įsakymams, kuriuos tau šiandien skelbiu.

Dtr 30 3 Tada Viešpats, tavo Dievas, pasigailės tavęs ir surinkęs iš visų tautų, tarp kurių buvai išblaškytas, sugrąžins tave iš nelaisvės.

Dtr 30 4 Nors būtum išsklaidytas ligi dangaus pakraščių, Viešpats, tavo Dievas, ir iš ten parves tave.

Dtr 30 5 Jis grąžins tave į žemę, kurią paveldėjo tavo tėvai, darys tau gera ir padaugins labiau už tavo tėvus.

Dtr 30 6 Viešpats, tavo Dievas, apipjaustys tavo širdį ir tavo palikuonių širdis, kad mylėtum Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi ir visa siela ir gyventum.

Dtr 30 7 Visus šituos prakeikimus nukreips tavo priešams ir tiems, kurie tavęs neapkenčia ir persekioja.

Dtr 30 8 Tu sugrįši, klausysi Viešpaties, savo Dievo, balso ir vykdysi visus Jo įsakymus, kuriuos tau šiandien skelbiu.

Dtr 30 9 Tuomet Viešpats, tavo Dievas, laimins tavo darbus, vaikus, galvijus ir žemės derlių. Viešpats vėl džiaugsis, matydamas tavo gerovę, kaip džiaugėsi tavo tėvais,

Dtr 30 10 jei klausysi Viešpaties, savo Dievo, balso, vykdysi Jo įsakymus bei paliepinimus, kurie surašyti įstatymo knygoje, ir atsigręši į Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi ir visa siela.

Dtr 30 11 Šitas įsakymas, kurį šiandien skelbiu, nėra tau paslėptas ir nepasiekiamas.

Dtr 30 12 Jis ne danguje, kad sakytum: 'Kas už mus pakils iki dangaus ir mums jį atneš, kad klausytume ir vykdytume?'

Dtr 30 13 Ir ne už jūrų, kad sakytum: 'Kas už mus perplauks jūras ir jį atneš, kad klausytume ir vykdytume?'

Dtr 30 14 Žodis yra labai arti tavęs-tavo burnoje ir tavo širdyje, kad jį vykdytum!

Dtr 30 15 Šiandien leidžiu tau pasirinkti gyvenimą ir gerį ar blogį ir mirtį.

Dtr 30 16 Jei mylėsi Viešpatį, savo Dievą, vaikščiosi Jo keliais ir laikysies Jo paliepinimų bei įsakymų, būsi gyvas; Jis padaugins ir palaimins tavo palikuonis žemėje, kurios paveldėti eini.

Dtr 30 17 Bet jei tu priešinsies ir nenorėsi klausyti, nuklydęs garbinsi kitus dievus ir jiems tarnausi,

Dtr 30 18 skelbiu šiandien, kad žūsi žemėje, kurios, perėjęs per Jordaną, paveldėti eini.

Dtr 30 19 Šaukiu šiandien liudytojais dangų ir žemę, kad leidau tau pasirinkti gyvenimą ar mirtį, palaiminimą ar prakeikimą. Tad pasirink gyvenimą, kad būtum gyvas tu ir tavo palikuonys,

Dtr 30 20 mylėtum Viešpatį, savo Dievą, klausytum Jo balso ir glaustumėsi prie Jo, nes Jis yra tavo gyvenimas ir tavo dienų ilgumas; kad gyventum žemėje, kurią duoti Viešpats prisiekė tavo tėvams: Abraomui, Izaokui ir Jokūbui".

Dtr 31 1 Mozė nuėjo ir kalbėjo šituos žodžius visam Izraeliui:

Dtr 31 2 "Šiandien man jau šimtas dvidešimt metų, aš nebegaliu daugiau išeiti ir įeiti. Viešpats yra man pasakęs: 'Nepereisi per Jordaną'.

Dtr 31 3 Viešpats, tavo Dievas, eis pirma tavęs. Jis išnaikins visas tas tautas tau matant ir tu jas nugalėsi. Jozuė eis pirma tavęs, kaip Viešpats kalbėjo.

Dtr 31 4 Viešpats padarys, kaip padarė amoritų karaliams Sihonui ir Ogui ir žemei jų, kuriuos Jis sunaikino.

Dtr 31 5 Viešpats atiduos juos tau, kad pasieltum su jais, kaip įsakiau.

Dtr 31 6 Būk drašus ir stiprus; nebijok ir neišsigąsk jų, nes Viešpats, tavo Dievas, yra su tavimi; Jis nepasitrauks ir nepaliks tavęs".

Dtr 31 7 Po to Mozė pasišaukė Jozuė ir jam tarė, izraelitams girdint: "Būk drašus ir stiprus, tu įvesi šitą tautą į žemę, kurią Viešpats prisiekė duosiąs jų tėvams, ir tu ją jiems padalinsi.

Dtr 31 8 Viešpats bus su tavimi; Jis nepasitrauks ir nepaliks tavęs; nebijok ir

nenusigąsk!"

Dtr 31 9 Mozė surašė šitą įstatymą ir padavė jį kunigams, Levio sūnams, kurie nešė viešpaties Sandoros skryniją, ir visiems Izraelio vyresniesiems.

Dtr 31 10 Jis jiems įsakė: "Kas septyneri metai, atleidimo metais, per Palapinių šventę,

Dtr 31 11 visiems Izraelitams susirinkus Viešpaties, tavo Dievo, pasirinktoje vietoje, skaitykite šito įstatymo žodžius visam Izraeliui girdint;

Dtr 31 12 sušaukite žmones: vyrus, moteris, vaikus ir ateivius, gyvenančius su jais, kad klausydami mokytųsi ir bijotų viešpaties, savo Dievo, ir vykdytų visus šio įstatymo žodžius;

Dtr 31 13 kad jų vaikai, kurie dar jo nežino, girdėtų ir mokytųsi bijoti Viešpaties, savo Dievo, visą laiką, kol gyvensite žemėje, kurios einate paveldėti, persikėlę per Jordaną".

Dtr 31 14 Viešpats tarė Mozei: "Tavo mirties diena jau arti, pasišauk Jozuė ir atsistokite susitikimo palapinėje, ten Aš jam duosiu nurodymus". Mozė ir Jozuė nuėjo į susitikimo palapinę.

Dtr 31 15 o Viešpats pasirodė debesies stulpe.

Dtr 31 16 Viešpats tarė Mozei: "Tu užmigsi su savo tėvais. Šita tauta vėl klaidžios, sekdamą kitų tautų dievus žemėje, į kurią eina gyventi. Ten ji paliks mane ir sulaužys sandorą, kurią su ja padariau.

Dtr 31 17 Tuomet mano rūstybė užsidegs prieš ją. Aš pasitrauksiu nuo jos, ir ji bus sunaikinta. Nelaimių ir vargų spaudžiama, ji supras, kad Aš ją palikau.

Dtr 31 18 Aš negelbėsiu jos dėl visų piktybių, kurias ji darė, sekdamą kitus dievus.

Dtr 31 19 Taigi dabar užrašyk šitą giesmę ir liepk Izraelitams išmokti ją giedoti, kad man šita giesmė būtų liudijimas prieš Izraelitus.

Dtr 31 20 Aš juos įvesiu į žemę, plūstančią pienu ir medumi, kaip prisiekiau jų tėvams. Kai jie pasisotins ir nutuks, jie garbins kitus dievus ir jiems tarnaus, o mane paniekins ir sulaužys mano sandorą.

Dtr 31 21 Kai juos prislėgs nelaimės ir vargai, šita giesmė liudys prieš juos, nes ji bus jų palikuonių lūpose. Jau šiandien žinau jų mintis, ką jie darys, dar neįvedęs jų į žemę, kurią jiems pažadėjau".

Dtr 31 22 Mozė užrašė šią giesmę ir jos išmokė Izraelitus.

Dtr 31 23 Viešpats davė įsakymą Nūno sūnui Jozuei: "Būk drąsus ir stiprus, nes tu įvesi Izraelitus į žemę, kurią pažadėjau, ir Aš būsiu su tavimi".

Dtr 31 24 Kai Mozė pabaigė užrašyti šito įstatymo žodžius knygoje,

Dtr 31 25 įsakė levitams, kurie nešė viešpaties Sandoros skryniją:

Dtr 31 26 "Imkite šitą įstatymo knygą kaip liudijimą prieš jus ir ją padėkite prie Viešpaties, jūsų Dievo, Sandoros skrynios.

Dtr 31 27 Aš žinau tavo maištingumą ir kietasprandiškumą. Dar man gyvam esant ir gyvenant su jumis, jūs maištavote prieš Viešpatį; juo labiau priešinsitės man mirus.

Dtr 31 28 Sukvieskite pas mane visus giminių vadus ir vyresniusius. Jiems girdint, paskelbsiu šituos žodžius ir liudininkais prieš jus šauksiu dangų ir žemę.

Dtr 31 29 Aš žinau, kad man mirus jūs elgsitės piktai ir greitai nukrypsite nuo kelio, kurį jums nurodžiau. Vėliau jus užgrius nelaimės, kai, piktai elgdami esi, sukelsite Viešpaties pyktį savo rankų darbais".

Dtr 31 30 Tada Mozė, visam Izraeliui girdint, kalbėjo šios giesmės žodžius.

Dtr 32 1 "Klausykite, dangūs! Aš kalbėsiu, žemė teisgirsta mano žodžius.

Dtr 32 2 Mano pamokymai kris kaip lietus, mano žodžiai kaip rasa, kaip lietaus srovės ant žolės ir kaip lašai ant žolės.

Dtr 32 3 Aš skelbsiu Viešpaties vardą; atiduokite mūsų Dievui garbę!

Dtr 32 4 Jis yra Uola; tobuli Jo darbai, visi Jo keliai pilni teisybės. Dievas ištikimas, be jokios neteisybės, Jis teisus ir teisingas.

Dtr 32 5 Jie sugedo ir nėra Jo vaikai dėl savo išsigimimo, nedora ir iškrypusi karta.

Dtr 32 6 Argi taip atsilygini viešpačiui, kvaila ir neišmintinga tauta? Argi ne Jis tavo tėvas, kuris tave įsūnijo? Argi ne Jis padarė ir įtvirtino tave?

Dtr 32 7 Atsimink senąsias dienas, apsvarstyk praeitų kartų laikus; klausk savo tėvo, jis tau pasakys, savo senelių-jie tau papasakos.

Dtr 32 8 Aukščiausiasis skyrė tautoms kraštus, dalino žmonių vaikams žemes ir nustatė tautoms sienas pagal Izraelio vaikų skaičių.

Dtr 32 9 Viešpaties nuosavybė yra Jo tauta, Jokūbas-Jo paveldėjimo dalis.

Dtr 32 10 Jis ją rado negyvenamų dykumų platybėje; globojo ir rūpinosi ja, saugojo kaip savo akį.

Dtr 32 11 Kaip erelis moko skristi savo jauniklius, pats sklando virš lizdo ištisęs savo sparnus ir neša juos ant savo sparnų,

Dtr 32 12 taip Viešpats vienas ją vedė; nebuvo su juo jokio kito dievo.

Dtr 32 13 Jis vedė ją žemės aukštumomis, maitino laukų vaisiais, davė medaus iš akmens ir aliejaus iš kietos uolos,

Dtr 32 14 sviesto iš karvių, pieno iš avių, taukų iš ėriukų, Bašano avinų ir ožkų; gerų kviečių ir vyno iš vynuogių kraujo.

Dtr 32 15 Nutukęs, suriebėjęs, sustorėjęs Ješurūnas paliko Dievą, savo Kūrėją,

ir paniekino išgelbėjimo uolą.

- Dtr 32 16 Svetimais dievais ir bjaurystėmis jie sukėlė viešpaties rūstybę.
Dtr 32 17 Jie aukėjo demonams, ne Dievui, naujiems dievams, kurių jie nepažino,
kurie ką tik pasirodė, kurių nebijojo jų tėvai.
Dtr 32 18 Uolą, kuri tavę pagimdė, tu paniekinai ir užmiršai Dievą, savo Kūrėją.
Dtr 32 19 Viešpats tai matė ir bjaurėjosi jais, nes Jį supykė Jo sūnūs ir
dukterys.
Dtr 32 20 Jis tarė: 'Paslėpsiu nuo jų savo veidą ir žiūrėsiu, koks bus jų galas.
Tai yra sugedusi karta, neištikimi vaikai.
Dtr 32 21 Jie sukėlė mano pavydą tuo, kas nėra dievai, supykė mane savo
tuštybėmis; Aš sukelsiu jų pavydą tuo, kas nėra tauta, supykdysiu neišmanančią tautą.
Dtr 32 22 Mano rūstybės ugnis užsidegė. Ji degins iki pragaro gelmių; ris žemę,
jos vaisius ir kalnų pamatus.
Dtr 32 23 Aš krausiu ant jų nelaimės ir šaudysiu į juos savo strėlėmis.
Dtr 32 24 Jie bus varginami bado ir naikinami drugio bei baisiausio maro. Siųsiu
jiems plėšrius žvėris ir nuodingas gyvates.
Dtr 32 25 Lauke juos naikins kardas, o viduje–siaubas, negailėdamas jaunų, senų
nė kūdikių.
Dtr 32 26 Aš būčiau sunaikinęs juos visiškai, net prisiminimą apie juos išdildęs
iš žmonių atminties,
Dtr 32 27 bet nedariau to, kad kartais jų priešai nesugalvotų sakyti, jog jie
sunaikino juos, o ne Viešpats.
Dtr 32 28 Tai neišmintingi žmonės, neturintys supratimo.
Dtr 32 29 O, kad jie būtų išmintingi ir suprastų tai, ir numatytų, koks bus jų
galas.
Dtr 32 30 Kaip vienas galėtų vyti tūkstantį ir du persekioti dešimt tūkstančių,
jeigu jų uola nebūtų atsisakiusi jiems padėti ir Viešpats nebūtų nuo jų pasitraukęs?
Dtr 32 31 Mūsų uola nėra tokia, kaip jų uola, patys mūsų priešai tai liudija.
Dtr 32 32 Tikrai jų vynmedis yra iš Sodomos ir Gomoros laukų. Jų vynuogės yra
nuodingos ir vynuogių kekės karčios.
Dtr 32 33 Jų vynas yra slibinų ir angijų nuodai.
Dtr 32 34 Visa tai laikoma mano užantspauduotame sandėlyje.
Dtr 32 35 Mano atlyginimas ir kerštas, kai jų kojos paslys. Jų pražūties diena
arti, greitai juos ištiks tai, kas jiems skirta'.
Dtr 32 36 Viešpats teis savo tautą ir pasigailės savo tarnų, kai jų jėgos bus
išsekusios.
Dtr 32 37 Jis sakys: 'Kur jų dievai, uola, kuria jie pasitikėjo?
Dtr 32 38 Kur tie, kurie valgė jų aukų taukus ir gėrė jų aukų vyną? Tegul jie
pakyla ir padeda jums.
Dtr 32 39 Supraskite, kad Aš esu vienas ir šalia manęs nėra kito dievo. Aš
užmušu ir atgaivinu, sužeidžiu ir gydau; ir niekas neišgelbės iš mano rankos.
Dtr 32 40 Aš, pakėlęs ranką į dangų, sakau– Aš esu gyvas per amžius.
Dtr 32 41 Aš išgaląsiu savo žibantį kardą ir teisiu. Atkeršysiu savo priešams ir
atlyginsiu tiems, kurie manęs nekenčia.
Dtr 32 42 Mano strėlės pasigers nuo kraujo, o mano kardas ris mėsą, kraują
užmuštųjų ir belaisvių, priešo vadų galvas'.
Dtr 32 43 Džiaukitės, tautos, kartu su Jo tauta, nes Jis atkeršys už savo tarnų
kraują, kerštu atlygins priešams ir pasigailės savo žemės ir savo žmonių".
Dtr 32 44 Mozė paskelbė šią giesmę tautai, jis ir Nūno sūnus Jozuė.
Dtr 32 45 Mozė, pabaigęs kalbėti Izraeliui,
Dtr 32 46 tarė: "Įsidėkite į širdis visus šituos žodžius, kuriuos jums šiandien
paskelbiau, perduokite juos savo vaikams ir įsakykite vykdyti viską, kas parašyta šitame
įstatyme.
Dtr 32 47 Tai ne tuščias dalykas, nes tai yra jūsų gyvenimas. Jų dėka ilgai
gyvensite žemėje, kurios einate paveldėti anapus Jordano".
Dtr 32 48 Viešpats tą pačią dieną kalbėjo Mozėi:
Dtr 32 49 "Eik į Abarimo kalną ir užlipk ant Nebojo kalno, kuris yra Moabo
žemėje ties Jerichu; apžvelk Kanaano žemę, kurią duosiu paveldėti izraelitams.
Dtr 32 50 Mirsi ant to kalno ir susijungsi su savo tauta kaip tavo brolis
Aaronas, kuris mirė Horo kalne ir susijungė su savo tauta.
Dtr 32 51 Kadangi judu nusikaltote man prie Meribos vandenų Cino dykumoje,
Kadeše, ir neparodėte mano šventumo tarp izraelitų,
Dtr 32 52 tu matysi žemę, kurią duodu izraelitams, bet neįeisi į ją".
Dtr 33 1 Palaiminimo žodžiai, kuriais Mozė, Dievo vyras, laimino izraelitus
prieš mirdamas:
Dtr 33 2 "Viešpats atėjo nuo Sinajaus ir Seyro; jis suspindėjo nuo Parano
kalno; su Juo buvo tūkstančiai šventųjų; Jo dešinėje–įstatymo liepsna.
Dtr 33 3 Jis myli savo tautą, visi šventieji priklauso Jam, jie atsisėdo prie
Jo kojų, kad išgirstų Jo žodžius.
Dtr 33 4 Mozė paskelbė įstatymą Jokūbo palikuonims.
Dtr 33 5 Jis buvo Ješurūno karaliumi, kai susirinko tautos vadai ir Izraelio
giminės.

Dtr 33 6 Tegyvena Rubenas, tedaugėja jo palikuonių".
Dtr 33 7 Palaiminimas Judui: "Viešpatie, išgirs sk Judo balsą, atvesk jį pas savo tautą ir padėk jam kovoje su priešais".
Dtr 33 8 Apie Levį jis tarė: "Tavo Tumimas ir Urimas tebūna su šventuoju, kurį išbandei Masoje ir su kuriuo kovojai prie Meribos vandeny.
Dtr 33 9 Jis sakė savo tėvui ir motinai: 'Nepažįstu jūsų', o savo broliams: 'Nežinau jūsų', ir atstūmė savo vaikus. Jis laikėsi Viešpaties žodžio ir sandoros.
Dtr 33 10 Jis mokys Tavo įsakymų Jokubą ir įstatymų Izraelį, aukos smilkalus Tavo garbei ir deginamąją auką ant Tavo aukuro.
Dtr 33 11 Viešpatie, palaimink jo turtą ir priimk jo darbą. Gink jį nuo priešų, kurie jo nekenčia".
Dtr 33 12 Benjaminui jis tarė: "Tu, Viešpaties mylimasis, gyvensi Jo globoje. Jis apsaugos tave visuomet, ir tu ilsėsis Jo glėbyje".
Dtr 33 13 Apie Juozapą jis tarė: "Jo žemę viešpats laimins dovanomis iš dangaus, rasa, trykštančiais šaltiniais,
Dtr 33 14 saulėje nunokusiais geriausiais vaisiais,
Dtr 33 15 vaisiais nuo senųjų kalnų viršūnių ir amžinybų kalvų
Dtr 33 16 ir žemės geriausiu derliumi. Jis bus palaimintas Apsi reiškusi o jo krūme. Palaiminimai teuzgriūna ant Juozapo galvos, ant galvos to, kuris buvo atskirtas nuo savo brolių.
Dtr 33 17 Jis yra stiprus kaip jautis, jo ragai lyg stumbro, kuriais jis pasieks tautas iki žemės pakraščių. Manaso tūkstančiai ir Efraimo tūkstančių tūkstančiai".
Dtr 33 18 Zabulonui jis tarė: "Džiaukis, Zabulonai, prekyba, o tu, Isacharai, turtais savame krašte.
Dtr 33 19 Jie kvies tautas į kalną ir ten aukos teisingumo aukas. Jie praturtės iš jūros ir jos krantų".
Dtr 33 20 Apie Gadą jis pasakė: "Palaimintas tas, kuris padėjo Gadui įsigyti žemės plotus; jis kaip liūtas ilsisi, sutraiškysdamas ir ranką, ir galvą.
Dtr 33 21 Jis, pasinaudojęs pirmenybe, pasiėmė geriausią žemę kaip tos giminės vadas. Su tautos vadais jis įvykdė Viešpaties įsakymus ir įstatymus, duotus Izraeliui".
Dtr 33 22 Danui jis tarė: "Danas kaip jaunas liūtas iššoka iš Bašano".
Dtr 33 23 Neftaliui jis sakė: "Neftalis džiaugsis geroje ir Viešpaties palaiminimais; jis paveldės vakarus ir pietus".
Dtr 33 24 Ašerui jis tarė: "Palaimintas Ašeras sūnumis. Jis bus brolių mylimas ir jo žemėse bus daug alyvmedžių.
Dtr 33 25 Geležies ir vario užkaiščiai saugos jo miestus. Jo gyvenimas bus saugus".
Dtr 33 26 "Nėra lygių Ješurūno Dievui. Iš dangaus Jis teikia tau pagalbą. Jo didybė pasireiškia aukštybėse.
Dtr 33 27 Amžinasis Dievas yra tavo apsauga, Jo rankos-tavo prieglauda. Jis ištiesia jas į priešą ir tu sunaikini jį.
Dtr 33 28 Izraelis gyvens saugiai, Jokūbo šaltinis bus geroje, kviečių ir vyno žemėje; Jo dangūs siųs rasą.
Dtr 33 29 Laimingas tu, Izraeli! Kas prilygs tau? Tauta, išgelbėta Viešpaties. Jis tavo apsaugos skydas ir didybės kardas. Tavo priešai pasiduos tau, o tu mindžiosi jų sprandus".
Dtr 34 1 Mozė iš Moabo lygumų nuėjo iki Nebojo kalno ir įlipo į Pisgos viršūnę ties Jerichu; ten viešpats jam parodė visą Gileadą iki Dano žemių
Dtr 34 2 ir visas Neftalio, Efraimo, Manaso ir Judo žemės iki vakarų jūros, krašto pietinę dalį, palmių miesto Jericho slėnį iki Coaro.
Dtr 34 3 Viešpats jam tarė: "Tai žemė, kurią pažadėjau Abraomui, Izaokui ir Jokūbui duoti jų palikuonims. Tu ją matai savo akimis, bet į ją neįeisi".
Dtr 34 4 Viešpaties tarnas Mozė mirė Moabo žemėje, kaip viešpats buvo sakęs.
Dtr 34 5 Jis jį palaidojo Moabo žemės slėnyje ties Bet Peoru; bet nė vienas žmogus nežino jo kapo iki šios dienos.
Dtr 34 6 Mozė mirė šimto dvidešimties metų; nenusilpo jo akys ir jo jėgos nei šseko.
Dtr 34 7 Izraelitai jį apraudojo trisdešimt dienų Moabo lygumose. Po to gedulas pasibaigė.
Dtr 34 8 Nūno sūnus Jozuė buvo pilnas išminties dvasios, nes Mozė buvo uždėjęs ant jo rankas. Izraelitai jo klausė ir darė, kaip viešpats buvo įsakęs Mozėi.
Dtr 34 9 Niekad nebebuvo Izraelyje tokio pranašo, kaip Mozė, su kuriuo Viešpats būtų kalbėjęs veidas į veidą.
Dtr 34 10 kuris darytų tokius ženklus ir stebuklus, kuriuos daryti Viešpats pasiuntė Mozė į Egipto žemę faraonui, jo tarnams, ir visam jo kraštui;
Dtr 34 11 kuris parodytų galingą ranką ir baisius dalykus, kuriuos Mozė darė izraelitų akivaizdoje.
Jsh 1 1 Viešpaties tarnui Mozei mirus, Viešpats tarė Nūno sūnui Jozuei, Mozės tarnui:
Jsh 1 2 "Mano tarnas Mozė mirė. Pakilk ir eik per Jordaną su visa tauta į žemę, kurią duodu izraelitams.
Jsh 1 3 Kiekvieną vietą, ant kurios jūsų koja atsistos, jums duodu, kaip

pažadėjau Mozei.

Jsh 1 4 Nuo dykumos ir Libano kalnų iki Eufrato upės, visa hetitų šalis, ir iki Didžiosios jūros vakaruose bus jūsų ribos.
Jsh 1 5 Niekas prieš tave neatsilaikys per visą tavo gyvenimą. Kaip buvau su Moze, taip visuomet būsiu su tavimi. Aš nepaliksiu ir neapleisiu tavęs.
Jsh 1 6 Būk stiprus ir drąsus; tu padalinsi žemę tautai, kurią duoti pažadėjau jų tėvams.

Jsh 1 7 Tik būk stiprus ir labai drąsus, kad galėtum išpildyti įstatymą, kurį tau Mozė, mano tarnas, įsakė. Nenukrypk nuo jo nei į kairę, nei į dešinę, ir tau visuomet seksis, kur tik eisi.

Jsh 1 8 Šita įstatymo knyga teneatsitraukia nuo tavo burnos, bet mąstyk apie ją dieną ir naktį, kad tiksliai vykdytum viską, kas joje parašyta; tada visa, ką bedarytum, klestės ir visur tau seksis.

Jsh 1 9 Atsimink, ką įsakiau, -būk stiprus ir drąsus, nenusigąsk ir nebijok! Aš, Viešpats, tavo Dievas, būsiu su tavimi, kur tik tu eisi".

Jsh 1 10 Tada Jozuė įsakė tautos vyresniesiems:

Jsh 1 11 "Pereikite per stovyklą ir įsakykite žmonėms paruošti maisto atsargų, nes po trijų dienų jūs pereisite Jordaną, kad paveldėtumėte žemę, kurią Viešpats, jūsų Dievas, jums yra pažadėjęs".

Jsh 1 12 Rubeno, Gado ir pusei Manaso giminės Jozuė kalbėjo:

Jsh 1 13 "Atsiminkite įsakymą, kurį jums davė Viešpaties tarnas Mozė:

'Viešpats, jūsų Dievas, jums davė šitą žemę'.

Jsh 1 14 Jūsų žmonos, vaikai ir gyvuliai tepasilieka žemėje, kurią Mozė jums davė šioje Jordano pusėje. O jūs visi, stiprūs karo vyrai, apsiginklavę traukite savo brolių priekyje ir jiems padėkite,

Jsh 1 15 iki viešpats duos poilsį jūsų broliams, kaip ir jums davė, ir jie užims žemę, kurią viešpats, jūsų Dievas, jiems pažadėjo. Paskui galėsite grįžti į savo žemę, kurią Viešpaties tarnas Mozė jums davė Jordano rytų pusėje".

Jsh 1 16 Jie atsakė Jozuei: "Visa, ką mums įsakysi, darysime ir visur, kur mus siųsi, eisime.

Jsh 1 17 Kaip mes klausėme Mozės, taip ir tavęs klausysime. Viešpats, tavo Dievas, tebūna su tavimi, kaip Jis buvo su Moze!

Jsh 1 18 Kiekvienas, kuris priešinsis tavo įsakymui ir neklausys tavo žodžių, bus nubaustas mirtimi. Tik būk stiprus ir drąsus!"

Jsh 2 1 Jozuė, Nūno sūnus, slaptai išsiuntė iš šitimo du žvalgus įsakydamas: "Eikite ir apžiūrėkite kraštą ir Jerichą!" Juodu atėjo į paleistuvės Rahabos namus ir ten nakvojo.

Jsh 2 2 Buvo pranešta Jericho karaliui: "Naktį atėjo du vyrai iš Izraelio vaikų išžvalgyti kraštą".

Jsh 2 3 Jericho karalius nusiuntė pas Rahabą pasiuntinius, įsakydamas: "Išduok vyrus, kurie yra tavo namuose, nes jie yra žvalgai".

Jsh 2 4 Moteris, abu vyrus paslėpusi, tarė: "Tiesa, vyrai buvo atėję pas mane, bet aš nežinojau, iš kur jie.

Jsh 2 5 Prieš uždariant vartus, temstant, tie vyrai išėjo. Aš nežinau, kur jie nuėjo. Skubiai vykitės juos, gal dar pavysite".

Jsh 2 6 Ji buvo užvedusi juos ant stogo ir paslėpusi po nemintais linais, kurie ten buvo.

Jsh 2 7 Jericho vyrai vijosi juos Jordano keliu iki brastos. Kai tik persekiotojai išėjo, vartus užrakino.

Jsh 2 8 Jiems dar neatsigulus, ji užlipo pas juos ant stogo

Jsh 2 9 ir tarė: "Aš žinau, kad viešpats jums atidavė šitą šalį. Mus apėmė siaubas dėl jūsų, ir visi krašto gyventojai nusiminė.

Jsh 2 10 Mes girdėjome, kaip Viešpats, jums išeinant iš Egipto, išdžiovino prieš jus Raudonosios jūros vandenį ir ką jūs padarėte abiem amoritų karaliams anapus Jordano, Sihonui ir Ogui, kuriuos visai sunaikino.

Jsh 2 11 Tai išgirde, išsigandome ir netekome drąsos. Viešpats, jūsų Dievas, yra dangaus ir žemės Dievas.

Jsh 2 12 Dabar prisiekite man viešpačiu, kad jūs pasielsite su mano tėvo namais taip, kaip aš pasiėlgiau su jumis, ir duokite man tikrą ženklą,

Jsh 2 13 kad paliksime gyvus mano tėvą, motiną, brolius, seseris ir visus, kurie jiems priklauso, ir išgelbėsime mūsų gyvybes".

Jsh 2 14 Žvalgai jai atsakė: "Teištinka mus mirtis jūsų vietoje! Jei neišduosi mūsų, tai, kai viešpats mums atiduos šitą šalį, mes gerai ir teisingai pasielsime su tavimi".

Jsh 2 15 Tada Raaba nuleido juos virve pro langą, nes ji gyveno miesto mūro sienoje.

Jsh 2 16 Ji tarė jiems: "Eikite į kalnus, kad jūsų nesutiktų besivejantieji, ten slapstykitės tris dienas, kol jie sugrįš; po to eikite savo keliu".

Jsh 2 17 Vyrai jai atsakė: "Mes laisvi būsime nuo tau duotos priesaikos,

Jsh 2 18 jei, mums įeinant į kraštą, nepririši raudonos virvės prie lango, pro kurį mus nuleidai, ir savo tėvo, motinos, brolių ir visų namiškių neatsivesi į savo namus.

Jsh 2 19 Kiekvienas, kuris išeis į gatvę iš tavo namų, bus pats kaltas dėl savo mirties, mes būsime nekalti. O kas pasiliks tavo namuose ir bus nužudytas, jo kraują kris ant

mūsų.
Jsh 2 20 Tačiau jei mus išduosi, mes būsime laisvi nuo tau duotos priesaikos,
kuria mus prisaikei".
Jsh 2 21 Ji tarė: "Tebūna, kaip sakote". Ji išleido juos, ir jie nuėjo. Tuomet
ji pririšo raudoną virvę lange.
Jsh 2 22 Jie nuėjo į kalnus ir ten pasiliko tris dienas, kol sugrįžo tie, kurie
juos vijosi. Jie ieškojo jų kelyje, bet nieko nerado.
Jsh 2 23 Tuodu vyrai, grįžę pas Jozuę, Nūno sūnų, jam papasakojo visa, kas
jiems atsitiko.
Jsh 2 24 Ir jie sakė: "Viešpats tikrai atidavė mums visą šitą kraštą, nes tos
šalies gyventojai labai išsigando dėl mūsų atėjimo".
Jsh 3 1 Jozuė, atsikėlęs anksti rytą, su visais izraelitais traukė iš šitimo;
jie pasiekė Jordaną ir ten, prieš pereidami jį, nakvojo.
Jsh 3 2 Trims dienoms praėjus, vyresnieji ėjo per stovyklą
Jsh 3 3 ir įsakė žmonėms: "Kai pamatysite Viešpaties, jūsų Dievo, Sandoros
skrynią ir kunigus levitus, ją nešančius, pradėkite žygiuoti paskui ją.
Jsh 3 4 Tačiau tarp jūsų ir jos privalo būti maždaug dviejų tūkstančių
uolekčių atstumas. Neprieikite prie jos arti! Niekad nėjote tuo keliu, todėl sekite ją".
Jsh 3 5 Jozuė tarė žmonėms: "Pašventinkite save, nes rytoj Viešpats darys tarp
jūsų stebuklus!"
Jsh 3 6 Po to Jozuė tarė kunigams: "Imkite Sandoros skrynią ir eikite tautos
priekyje!" Jie paėmė Sandoros skrynią ir ėjo tautos priekyje.
Jsh 3 7 Viešpats tarė Jozuei: "Šiandien pradėdau išaukštinti tave viso Izraelio
akyse, kad jie patirtų, jog Aš būsiu su tavimi, kaip buvau su Moze.
Jsh 3 8 Įsakyk kunigams, nešantiems Sandoros skrynią: 'Kai įbrisisite į Jordaną,
sustokite jame' ".
Jsh 3 9 Po to Jozuė tarė izraelitams: "Ateikite arčiau ir klausykite
Viešpaties, jūsų Dievo, žodžių.
Jsh 3 10 Iš to pažinsite, kad gyvasis Dievas yra tarp jūsų ir kad Jis išvays
pirma jūsų kanaaniečius, hetitus, hivus, perizus, girgašus, amoritus ir jebusiečius.
Jsh 3 11 Visos žemės Viešpaties Sandoros skrynia eis per Jordaną pirma jūsų.
Jsh 3 12 Paskirkite dvylika vyrų iš Izraelio giminių, iš kiekvienos po vieną.
Jsh 3 13 Kai tik kunigų, nešančių Viešpaties, visos žemės valdovo, skrynią,
kojos palies Jordano vandenį, tekas žemyn iš aukštumų vanduo sustos kaip pylimas".
Jsh 3 14 Žmonės išėjo iš palapinių, kad pereitų Jordaną paskui kunigus,
nešančius Sandoros skrynią tautos priekyje.
Jsh 3 15 Kai kunigai su Sandoros skrynia įbrido į vandenį (Jordanas buvo
patvinęs pjūties metu),
Jsh 3 16 vanduo sustojo tekėjęs. Vanduo, tekas iš aukštumų, sustojo kaip
pylimas prie Adamo miesto, kuris yra šalia Cartano, o vanduo, tekas Sūriosios jūros link,
išseko. Ir tauta perėjo per Jordaną ties Jerichu.
Jsh 3 17 Kunigai, nešusieji Viešpaties Sandoros skrynią, stovėjo ant sausos
žemės Jordano viduryje, iki visa tauta sausuma perėjo per Jordaną.
Jsh 4 1 Visai tautai perėjus per Jordaną, Viešpats tarė Jozuei:
Jsh 4 2 "Paimk iš tautos dvylika vyrų, iš kiekvienos giminės po vieną,
Jsh 4 3 ir jiems įsakyk: 'Imkite iš Jordano vidurio, iš tos vietos, kur
stovėjo kunigų kojos, dvylika akmenų, neškite juos ir padėkite ten, kur šianakt nakvosite' ".
Jsh 4 4 Jozuė pasišaukė dvylika vyrų, kuriuos buvo paskyręs iš kiekvienos
izraelitų giminės.
Jsh 4 5 Ir Jozuė sakė jiems: "Nueikite prie Viešpaties, jūsų Dievo, skrynios į
Jordano vidurį ir paimkite po akmenį ant peties, po vieną kiekvienai giminei,
Jsh 4 6 kad tai būtų ženklas tarp jūsų. Kai ateityje jūsų vaikai klaus, ką
šitie akmenys reiškia,
Jsh 4 7 jiems atsakykite: 'Jordano vanduo buvo išdžiūvęs, Viešpaties Sandoros
skryniai keliantis per Jordaną'. Šitie akmenys bus atminimas izraelitams per amžius".
Jsh 4 8 Izraelitai padarė taip, kaip Jozuė įsakė. Jie paėmė dvylika akmenų iš
Jordano vidurio, kaip Viešpats įsakė Jozuei, pagal Izraelio giminių skaičių, juos nunešė į
nakvynės vietą ir ten padėjo.
Jsh 4 9 Jozuė taip pat sudėjo dvylika akmenų Jordano viduryje, kur stovėjo
kunigai, nešantys Sandoros skrynią. Jie ten yra iki šios dienos.
Jsh 4 10 Kunigai, nešantys skrynią, stovėjo Jordano viduryje, iki viskas buvo
atlikta, ką Viešpats įsakė Jozuei per Mozę. Tuo metu tauta skubiai perėjo Jordaną.
Jsh 4 11 Kai visa tauta buvo perėjusi, Viešpaties skrynia kartu su kunigais
taip pat perėjo.
Jsh 4 12 Rubeno, Gado ir pusė Manaso giminės apsiginklavę perėjo izraelitų
priekyje, kaip jiems Možė liepė.
Jsh 4 13 Apie keturiasdešimt tūkstančių apsiginklavusių ir pasirengusių
kautynėms vyrų perėjo Viešpaties akivaizdoje į Jericho lygumas.
Jsh 4 14 Tą dieną Viešpats išaukštino Jozuę viso Izraelio akyse; ir jie bijojo
jo, kaip jie bijojo Mozės, visą jo gyvenimą.
Jsh 4 15 Viešpats tarė Jozuei:
Jsh 4 16 "Įsakyk kunigams, nešantiems Liudijimo skrynią, kad jie išeitų iš

Jordano".
 Jsh 4 17 Ir Jozuė įsakė kunigams: "Išeikite iš Jordano!"
 Jsh 4 18 Vos išėjus kunigams, nešantiems viešpaties sandoros skrynią, iš
 Jordano, vanduo sugrižo į savo vietą ir išsiliejo, kaip anksčiau, per jo krantus.
 Jsh 4 19 Tauta perėjo per Jordaną pirmojo mėnesio dešimtą dieną ir ištiesė
 palapines Gilgale, Jericho rytų pusėje.
 Jsh 4 20 Tuos dvylika akmenų, kuriuos jie paėmė iš Jordano, Jozuė sustatė
 Gilgale.
 Jsh 4 21 Jis kalbėjo izraelitams: "Kai ateityje jūsų vaikai klaus tėvų, ką
 reiškia šitie akmenys,
 Jsh 4 22 jūs paaiškinsite savo vaikams: 'Sausu dugnu Izraelis perėjo per
 Jordaną'.
 Jsh 4 23 Viešpats, jūsų Dievas, išdžiovino Jordano vandenį prieš jus, kol
 perėjote, kaip jis padarė Raudonajai jūrai, išdžiovindamas ją prieš mus, kol perėjome;
 Jsh 4 24 kad visos žemės tautos žinotų, jog Viešpats yra galingas, ir kad jūs
 visuomet bijotumėte viešpaties, savo Dievo".
 Jsh 5 1 Visi amoritų karaliai, kurie gyveno nuo Jordano į vakarus, ir visi
 kanaaniečių karaliai, kurie gyveno prie jūros, išgirdę, jog Viešpats išdžiovino Jordano
 vandenis prieš izraelitus, kad jie galėtų pereiti, nusiminė ir neteko drąsos.
 Jsh 5 2 Tuomet viešpats tarė Jozuei: "Pasidaryk aštrių peilių ir apipjaustyk
 izraelitus".
 Jsh 5 3 Jozuė pasidarė aštirus peilius ir apipjaustė izraelitus ant Araloto
 kalvos.
 Jsh 5 4 Štai priežastis, dėl kurios Jozuė atliko apipjaustymą: tautos vyrai,
 tinkantys karui, išėjus iš Egipto, išmirė pakeliui dykumoje.
 Jsh 5 5 Visi išėjusieji buvo apipjaustyti, tačiau vaikai, gimusieji dykumoje,
 buvo neapipjaustyti.
 Jsh 5 6 Keturiasdešimt metų izraelitai klaidžiojo dykumoje, kol išmirė visi
 karui tinkami vyrai, kurie išėjo iš Egipto, kadangi jie neklausė viešpaties. Viešpats prisiekė
 neleisiant jiems pamatyti žemės, plūstančios pienu ir medumi, kurią pažadėjo jų tėvams.
 Jsh 5 7 Jų vaikus, kurie užėmė jų vietą, apipjaustė Jozuė, nes jie nebuvo
 apipjaustyti kelionėje.
 Jsh 5 8 Po apipjaustymo jie pasiliko stovykloje, kol pagijo.
 Jsh 5 9 Ir Viešpats tarė Jozuei: "Šiandien Aš pašalinau nuo jūsų Egipto gėdą".
 Todėl ta vieta iki šios dienos vadinama Gilgalu.
 Jsh 5 10 Izraelitai, stovyklaudami Gilgale, šventė Paschą to mėnesio
 keturioliką dieną, vakare, Jericho lygumose.
 Jsh 5 11 Kitą dieną po Paschos jie valgė tos žemės derliaus neraugintą duoną ir
 paskrudintus grūdus.
 Jsh 5 12 Jiems pradėjus valgyti tos žemės derlių, mana liovėsi kritusi.
 Izraelitai nebeturėjo manos, bet tais metais valgė Kanaano krašto vaisius.
 Jsh 5 13 Jozuė, būdamas prie Jericho, pamatė prieš save stovintį vyrą, kuris
 rankoje laikė nuogą kardą. Jozuė priėjo ir jo paklausė: "Ar tu iš mūsų, ar iš mūsų priešų?"
 Jsh 5 14 Jis atsakė: "Ne! Aš atėjau kaip viešpaties pulkų vadas". Jozuė puolė
 veidu ant žemės, jį pagarbino ir paklausė: "Ką mano viešpats turi pasakyti savo tarnui?"
 Jsh 5 15 Viešpaties pulkų vadas tarė Jozuei: "Nusiauk kurpes, nes vieta,
 kurioje stovi, yra šventa". Jozuė taip ir padarė.
 Jsh 6 1 Tuo tarpu Jerichas buvo aklinau užsidaręs dėl izraelitų; niekas
 neišeidavo ir neįeidavo.
 Jsh 6 2 Viešpats tarė Jozuei: "Žiūrėk, Aš atidaviau į tavo rankas Jerichą, jo
 karalių ir stiprius karo vyrus.
 Jsh 6 3 Visi kariai turi apeiti aplink miestą kas dieną po vieną kartą. Taip
 darykite šešias dienas.
 Jsh 6 4 Septyni kunigai turi nešti skrynios priekyje septynis avino rago
 trimitus. Septintą dieną turite apeiti miestą septynis kartus, kunigams trimi tuojant.
 Jsh 6 5 Išgirdę ilgą trimito garsą, visi žmonės turi garsiai šaukti. Tada
 sugrius miesto sienos, ir kiekvienas galės įsiveržti į miestą ten, kur stovi".
 Jsh 6 6 Jozuė, Nūno sūnus, pasišaukęs kunigus, tarė: "Paimkite sandoros
 skrynią, ir septyni kunigai tegul neša septynis avino rago trimitus Viešpaties skrynios
 priekyje".
 Jsh 6 7 O žmonėms tarė: "Eikite aplink miestą, o ginkluotieji teina
 Viešpaties skrynios priekyje".
 Jsh 6 8 Jozuei tai pasakius, septyni kunigai, trimi tuodami septyniais avino
 rago trimitais Viešpaties aki vai doje, ėjo Viešpaties sandoros skrynios priekyje.
 Jsh 6 9 Ginkluotieji žygiavo priekyje kunigų, kurie pūtė trimitus, o likusieji
 ėjo paskui skrynią.
 Jsh 6 10 Jozuė įsakė tautai: "Jums nevalia šaukti nė kalbėti, iki aš jums
 pasakysiu: 'Šaukite!' Tada jūs turėsite šaukti".
 Jsh 6 11 Viešpaties skrynia buvo apnešta aplink miestą. Apėję aplinkui vieną
 kartą, jie sugrižo į stovyklą ir nakvojo joje.
 Jsh 6 12 Jozuei atsikėlus anksti rytą, kunigai paėmė viešpaties sandoros
 skrynią,

Jsh 6 13 septyni kunigai septyniais avino rago trimitais trimitavo, eidami
Viešpaties skrynios priekyje, ginkluotieji žygiavo pirma jų, o likusieji ėjo paskui Viešpaties
skrynią, trimitų garsams skambant.

Jsh 6 14 Antrą dieną jie taip pat apėjo miestą vieną kartą ir sugrižo į
stovyklą. Taip jie darė šešias dienas.

Jsh 6 15 Septintą dieną atsikėlę anksti, auštant, tokiu pat būdu apėjo miestą
septyniis kartus.

Jsh 6 16 Septintą kartą, kai kunigai pūtė trimitus, Jozuė tarė tautai:
"Šaukite! viešpats jums atidavė miestą!

Jsh 6 17 Miestas ir visa, kas jame yra, bus sunaikinta Viešpaties garbei. Tik
paleistuvė Rahaba liks gyva su visais, kurie yra jos namuose, nes ji paslėpė pasiuntinius,
kuriuos buvome išsiuntę.

Jsh 6 18 Kas skirta sunaikinti, jūs nepasisavinkite, kad nebūtumėte prakeikti
ir taip neužtrauktumėte Izraelio stovyklai prakeikimo ir nelaimės.

Jsh 6 19 Visas sidabras bei auksas ir variniai bei geležiniai indai yra
viešpačiui pašvęsti; visa tai Viešpaties izdui".

Jsh 6 20 Pučiant trimitams, tauta pradėjo garsiai šaukti, ir sienos sugriuvo.
Kariai įsiveržė ir užėmė miestą.

Jsh 6 21 Jie išžudė visus, kas buvo mieste: vyrus ir moteris, jaunos ir senus,
jaučius, avis ir asilus.

Jsh 6 22 Vyrams, kurie žvalgė kraštą, Jozuė įsakė: "Eikite į paleistuvės namus,
iš jų išveskite moterį ir visus, kurie yra jos namuose, kaip jai prisiekėte".

Jsh 6 23 Jaunuoliai, buvę žvalgiais, išvedė Rahabą, jos tėvą, motiną, brolius ir
visus, kurie buvo namuose; jie išvedė visus jos giminačius ir paliko juos už Izraelio
stovyklos ribų.

Jsh 6 24 Miestą ir visa, kas buvo jame, jie sudegino. Tik sidabrą bei auksą ir
varinius bei geležinius indus jie padėjo Viešpaties namų izdui.

Jsh 6 25 Paleistuvę Rahabą ir jos tėvo namus bei visus, kurie buvo su ja, Jozuė
paliko gyvus. Taip ji liko gyventi tarp Izraelio iki šios dienos, nes paslėpė pasiuntinius,
kuriuos Jozuė išsiuntė išžvalgyti Jerichą.

Jsh 6 26 Tuo metu Jozuė paskelbė, prisiekdamas: "Prakeiktas bus Viešpaties
aki vaizdoje tas, kuris atstatys Jericho miestą! Už pamatus užmokės savo pirmagimiu, o už
vartus-jauniausiuju".

Jsh 6 27 Viešpats buvo su Jozue, ir garsas apie jį pasklido po visą šalį.

Jsh 7 1 Izraelitai nusikalto, pasisavindami tai, kas buvo skirta sunaikinti.
Achanas, sūnus Karmio, sūnaus Zabdzio, sūnaus Zeracho iš Judo giminės, paėmė iš sunaikinti
skirtų daiktų. Dėl to Viešpaties rūstybė užsidegė prieš izraelitus.

Jsh 7 2 Jozuė pasiuntė vyrų iš Jericho į Ają, kuris yra prie Bet Aveno, į
rytus nuo Betelio, ir jiems įsakė: "Eikite ir išžvalgykite tą kraštą!" Tie vyrai išžvalgė Ają
ir, sugrižę pas Jozuę, tarė: "Tegul nežygiuoja visa kariuomenė. Dvieju
ar trijų tūkstančių vyrų užteks užimti Ają. Nevargink visų karių, nes jų nėra daug".

Jsh 7 4 Buvo pasiūsta apie trys tūkstančiai vyrų, bet jie bėgo nuo Ajo vyrų.

Jsh 7 5 Ajo vyrai nužudė apie trisdešimt šešis izraelitus ir vijosi juos
žudydami nuo vartų iki Šebarimo. Tada izraelitai nustojo drąsos ir jų širdys tapo kaip vanduo.

Jsh 7 6 Jozuė perplėšė savo drabužius ir puolė veidu žemėn prie Viešpaties
skrynios; taip jis ir Izraelio vyresnieji pasiliko ligi vakaro ir užsibarstė dulkių ant galvų.

Jsh 7 7 Jozuė sakė: "Ak, Viešpatie Dieve, kodėl Tu pervedei šitą tautą per
Jordaną, kad atiduotum mus amoritams sunaikinti? O, kad mes būtume likę anapus Jordano!

Jsh 7 8 Viešpatie, ką man sakyti, kai Izraelis bėga nuo priešų?

Jsh 7 9 Juk tai išgirdę kanaaniečiai bei visi krašto gyventojai susitelkę
apsups mus ir sunaikins. Ką tada darysi dėl savo vardo?"

Jsh 7 10 Viešpats tarė Jozuei: "Atsikelk! Ko guli kniūbsčias ant žemės?

Jsh 7 11 Izraelis nusikalto; jis sulaužė mano sandorą. Jie paėmė dalį to, kas
buvo skirta sunaikinti; pavogė, paslėpė ir pasidėjo prie savo daiktų.

Jsh 7 12 Izraelitai negalėjo išstovėti prieš priešą ir bėgo nuo jo, nes
susitepė sunaikinimui skirtais daiktais. Aš nebebūsiu su jumis, jei nepašalinsite prakeikimo
tarp savųjų.

Jsh 7 13 Kelkis! Pašventink tautą ir pasiruoškite rytojui, nes Aš, Izraelio
Dievas, taip sakau: 'Sunaikinti skirtų daiktų yra tarp jūsų; tu negalėsi išstovėti prieš savo
priešus, kol nepašalinsi prakeikimo tarp savųjų'.

Jsh 7 14 Todėl rytoj jūs privalote ateiti giminėmis: ta giminė, kurią viešpats
nurodys, privalo ateiti šeimomis; ta šeima, kurią viešpats nurodys, privalo priartėti namais;
o tų namų, kuriuos Viešpats nurodys, privalo ateiti visi vyrai.

Jsh 7 15 Pas ką bus rasta sunaikinimui skirtų daiktų, tą turite sudeginti su
viskuo, kas jam priklauso, nes jis sulaužė Viešpaties sandorą ir padarė niekšybę Izraelyje".

Jsh 7 16 Jozuė, atsikėlęs anksti rytą liepė priartėti Izraeliui giminėmis, ir
buvo nurodyta Judo giminė.

Jsh 7 17 Po to jis liepė priartėti Judo šeimoms, ir viešpats nurodė Zeracho
šeimą. Vėliau jis liepė priartėti Zeracho šeimai namais, ir viešpats nurodė Zabdjį.

Jsh 7 18 Jis liepė priartėti visiems jo namų vyrams, ir buvo nurodytas Zeracho
sūnaus, Zabdzio sūnaus, Karmio sūnus Achanas iš Judo giminės.

Jsh 7 19 Jozuė sakė Achanui: "Mano sūnau, atiduok viešpačiui, Izraelio Dievui,

garbę bei prisipažink Jam ir pasakyk man, ką padarei; nieko neslėpk nuo manęs!"

Jsh 7 20 Achanas atsakė Jozuei: "Iš tiesų aš nusidėjau Viešpačiui, Izraelio Dievui, padarydamas tai ir tai.

Jsh 7 21 Pamačiau tarp daiktų prabangų apsiaustą iš šinaro, du šimtus šekelių sidabro ir aukso gabalą, sveriantį penkiasdešimt šekelių. Aš jų užsigeidžiau ir juos pasiėmiau. Visa užkasiau į žemę, savo palapinės viduje, ir sidabras yra apačioje".

Jsh 7 22 Jozuė pasiuntė žmones į palapinę. Jie viską rado paslėptą jo palapinėje; sidabras buvo apačioje.

Jsh 7 23 Paėmę tai iš palapinės, jie atnešė pas Jozuę ir izraelitus ir padėjo tai Viešpaties akivaizdoje.

Jsh 7 24 Jozuė ir visi izraelitai su juo paėmė Zeracho sūnų Achana, sidabrą, apsiaustą ir aukso gabalą, taip pat jo sūnus ir dukteris, jaučius, asilus ir avis, palapinę bei visą jo nuosavybę ir nugabeno į Achoro slėnį.

Jsh 7 25 Jozuė pasakė: "Kodėl užtraukei mums nelaimę? Viešpats šiandien tave padarys nelaimingą". Tada izraelitai jį užmušė akmenimis ir po to sudegino, kai užmušė juos akmenimis.

Jsh 7 26 Jie sukrovė ant jo didelę akmenų krūvą, kuri išliko iki šios dienos. Taip Viešpaties rūstybė nurimo. Todėl ta vieta ligi šiol vadinama Achoro slėniu.

Jsh 8 1 Viešpats tarė Jozuei: "Nebijok ir nenusimink! Su visais kariais žygiuok į Ają. Aš atidaviau į tavo rankas Ajo karalių, jo žmones, miestą ir visą kraštą.

Jsh 8 2 Padaryk Ajui bei jo karaliui, kaip padarei Jerichui ir jo karaliui; tik turta ir gyvulius pasiimk kaip grobį. Įrenk pasalą už miesto".

Jsh 8 3 Jozuė su kariuomene pradėjo žygį į Ają. Išrinkęs trisdešimt tūkstančių narsių karių, išsiuntė juos nakčia,

Jsh 8 4 sakydamas: "Pasislėpę už miesto, laukite, nenutolkite per daug nuo jo, visi būkite pasiruošę puolimui.

Jsh 8 5 Tuo metu aš su kariais artėsime prie miesto. O kai jie išeis prieš mus kaip pirmą kartą, mes bėgsime nuo jų.

Jsh 8 6 Jie vysis mus ir nutols nuo miesto, nes manys: 'Jie bėga nuo mūsų kaip pirmą kartą'.

Jsh 8 7 Tada jūs iš pasalų pulkite ir užimkite miestą, nes Viešpats, jūsų Dievas, jį atiduos į jūsų rankas.

Jsh 8 8 Užėmę miestą, padekite jį, kaip Viešpats nurodė; tai mano įsakymas jums".

Jsh 8 9 Jozuė išsiuntė juos į pasalą tarp Betelio ir Ajo, į vakarus nuo Ajo. Jozuė praleido tą naktį su kariais.

Jsh 8 10 Anksti rytą, patikrinęs karius, Jozuė su Izraelio vyresniaisiais žygiavo karių priekyje į Ają.

Jsh 8 11 Kariuomenė, priartėjus prie Ajo, pasistatė stovyklą į šiaurę nuo jo. Tarp stovyklos ir Ajo buvo slėnis.

Jsh 8 12 Apie penkis tūkstančius vyrų Jozuė pasiuntė į pasalą tarp Betelio ir Ajo, į vakarus nuo miesto.

Jsh 8 13 Kariuomenės pagrindinės jėgos buvo miesto šiaurėje, o pasala-į vakarus nuo jo. Jozuė praleido tą naktį slėnyje.

Jsh 8 14 Ajo karalius, tai pamatęs, skubiai anksti rytą su visais savo kariais žygiavo prieš Izraelį į lygumą, nes nežinojo, kad už miesto yra pasala.

Jsh 8 15 Jozuė su visa Izraelio kariuomene bėgo į dykumą tarsi pralaimėję.

Jsh 8 16 Visi miesto vyrai buvo sušaukti juos persekioti; persekiodami Jozuę, jie nutolo nuo miesto.

Jsh 8 17 Ajo ir Betelio miestuose neliko nė vieno vyro, kuris nebūtų vijęs izraelitų. Jie paliko miestą atvirą ir persekiojo Izraelį.

Jsh 8 18 Tada Viešpats tarė Jozuei: "Ištiesk Ajo link ietį, kurią laikai rankoje, nes į tavo rankas jį atiduosiu!" Jozuė ištiesė Ajo link ietį, kurią laikė rankoje.

Jsh 8 19 Tada buvę pasaloje skubiai puolė Ają. Jie įsiveržė į miestą, jį užėmė ir padegė.

Jsh 8 20 Ajo vyrai, pažvelgę atgal, pamatė degantį miestą. Jiems nebuvo kur bėgti, nes izraelitai, bėgę į dykumą, atsisuko prieš persekiotojus.

Jsh 8 21 Jozuė ir jo kariuomenė, pamatę, kad buvę pasaloje užėmė miestą ir jį padegė, atsigrėžė ir puolė Ajo karius.

Jsh 8 22 Kiti puolė juos iš miesto. Taip jie pateko į izraelitų vidurį; vieni buvo iš priekio, kiti-iš užpakalio. Izraelitai juos taip sumušė, kad nė vienas neišliko gyvas.

Jsh 8 23 Ajo karalių jie paėmė gyvą ir atvedė pas Jozuę.

Jsh 8 24 Izraelitai, išžudę visus Ajo vyrus atvirame lauke, dykumoje, kur jie buvo nusiviję izraelitus, sugrižo į Ają ir išžudė jo gyventojus.

Jsh 8 25 Tą dieną buvo išžudyta dvylika tūkstančių vyrų ir moterų-visi Ajo gyventojai.

Jsh 8 26 Jozuė nenuleido rankos, kuria laikė ietį, kol buvo sunaikinti visi Ajo gyventojai.

Jsh 8 27 Tik gyvulius ir kitą miesto turta izraelitai pasiėmė, laikydami esi Viešpaties nurodymų Jozuei.

Jsh 8 28 Jozuė sudegino Ają ir jį pavertė akmenų krūva, dykyne iki šios dienos.

Jsh 8 29 Ajo karalių jis pakorė ant medžio ir laikė iki vakaro; saulei

leidžiantis, Jozuei įsakius, jie nuėmė jo lavoną nuo medžio, numetė miesto tarpuvartyje ir ant jo sukrovė didelę akmenų krūvą, tebeesantią iki šios dienos.

Jsh 8 30 Jozuė pastatė aukurą Viešpačiui, Izraelio Dievui, Ebal o kalne,
Jsh 8 31 kaip Viešpaties tarnas Mozė įsakė izraelitams. Tai parašyta Mozės
įstatymo knygoje, kad aukuras būtų pastatytas iš netašytų akmenų, kurie nepaliesi jokių
metalinio įrankių. Jie aukojo ant jo deginamąsias ir padėkos aukas Viešpačiui.

Jsh 8 32 Jozuė ant tų akmenų įrašė Mozės įstatymą izraelitams matant.

Jsh 8 33 Izraelitai su savo vyresniaisiais, vadais ir teisėjais stovėjo
abiejuose skrynios šonuose akivaizdoje levitų kunigų, kurie neša Viešpaties Sandoros skryniją,
kaip gimę tarp jų, taip ir ateiviai. Viena jų dalis buvo prie Garizimo, o antroji-prie Ebal o
kalno, kaip Viešpaties tarnas Mozė buvo įsakęs laiminti Izraelio tautą.

Jsh 8 34 Po to jis perskaitė visus įstatymo žodžius, palaiminimus ir
prakeikimus, visa, kas užrašyta įstatymo knygoje.

Jsh 8 35 Iš visko, ką Mozė įsakė, neliko nė vieno žodžio, kurio Jozuė nebūtų
perskaitęs akivaizdoje visų izraelitų: moterų, vaikų ir ateivių, gyvenančių tarp jų.

Jsh 9 1 Išgirdę apie tai hetitų, amoritų, kanaaniečių, perizų, hivų ir
jebusiečių karaliai, gyvenantys anapus Jordano, kalnuose, žemumoje ir palei Didžiosios jūros
pakrantę link Libano,

Jsh 9 2 susirinko kartu kovoti prieš Jozuė ir Izraelį.

Jsh 9 3 Gibeoniečiai, išgirdę, ką Jozuė padarė Jerichui ir Ajui,

Jsh 9 4 pasiėlgė klatingai. Jie pasiėmė maisto senuose maišuose ant asilų,
sudriskusį ir apraišiotų vyno odinių,

Jsh 9 5 apsiavė nudėvėta ir sulopyta avalyne, apsilvilko nudėvėtais drabužiais;
duona, kurią pasiėmė, buvo sudžiūvusi ir supelėjusi.

Jsh 9 6 Atėję pas Jozuė į Gilgalo stovyklą, jie kalbėjo jam ir Izraelio
vyrams: "Iš tolimos šalies atvykome su jumis sudaryti taikos sutartį".

Jsh 9 7 Izraelitai tarė hivams: "Gal jūs gyvenate mūsų žemėje? Kaip mes
galėtume su jumis tartis?"

Jsh 9 8 Jie atsakė Jozuei: "Mes esame tavo tarnai". Jozuė paklausė: "Kas jūs
esate ir iš kur atvykote?"

Jsh 9 9 Jie atsakė jam: "Iš labai tolimos šalies atvykome dėl Viešpaties, tavo
Dievo, vardo, nes mes girdėjome apie Jį visa, ką Jis padarė Egipte

Jsh 9 10 ir anapus Jordano gyvenusiems amoritų karaliams: Sihonui, Hešbono
karaliui, ir Ogui, Bašano karaliui, kuris gyveno Aštarote.

Jsh 9 11 Mūsų vyresnieji ir visi šalies gyventojai patarė mums: 'Pasiimkite
maisto kelionei, eikite jų pasitikti kaip jų tarnai ir prašykite sudaryti taikos sutartį'.

Jsh 9 12 Štai mūsų duona, kurią mes dar šiltą pasiėmėme iš savo namų išvykdam
pas jus, dabar sudžiūvusi ir supelėjusi.

Jsh 9 13 Šitos vyno odinės, kai jas prisipylėme, buvo naujos, dabar jos
suplyšusios; taip pat mūsų drabužiai ir avalynė nuplyšo dėl tolimos kelionės".

Jsh 9 14 Izraelitai priėmė jų maistą, nepasiklausę Viešpaties patarimo.

Jsh 9 15 Jozuė sudarė su jais taikos sutartį, pažadėdamas palikti juos gyvus, o
izraelitų kunigaikščiai prisiekė jiems.

Jsh 9 16 Praėjus trims dienoms po sutarties sudarymo, jie išgirdo, kad tai yra
jų kaimynai, gyveną jų žemėje.

Jsh 9 17 Tada izraelitai iškeliavo ir trečią dieną pasiekė jų miestus: Gibeoną,
Kefyrą, Beerotą ir Kirjat Jearimą.

Jsh 9 18 Izraelitai nežudė jų, nes tautos kunigaikščiai jiems buvo prisiekę
Viešpačiu, Izraelio Dievu, laikytis sutarties. Izraelitai murmėjo prieš kunigaikščius,

Jsh 9 19 kurie sakė: "Mes jiems prisiekėme Viešpačiu, Izraelio Dievu, todėl
dabar negalime jų liesti.

Jsh 9 20 Štai ką jiems padarysime: paliksime juos gyvus, kad viešpats nebaustų
mūsų dėl priesaikos.

Jsh 9 21 Tegul jie lieka gyvi, bet padarykime juos malkų kirtėjais ir vandens
nešikais Izraeliui, kaip kunigaikščiai jiems pažadėjo".

Jsh 9 22 Jozuė, pasišaukęs gibeoniečius, klausė: "Kodėl mums melavote,
sakdami: 'Mes gyvename labai toli nuo jūsų', kai gyvenate šalia mūsų?"

Jsh 9 23 Todėl dabar jūs esate prakeikti ir visą laiką būsite vergais, malkų
kirtėjais ir vandens nešikais mano Dievo namams".

Jsh 9 24 Jie atsakė Jozuei: "Tavo tarnams buvo aiškiai pranešta, kad Viešpats,
tavo Dievas, įsakė savo tarnui Mozei jums atiduoti visą šią šalį ir išnaikinti visus šio
krašto gyventojus. Mes labai bijojome dėl savo gyvybių ir taip padarėme.

Jsh 9 25 Dabar mes esame tavo rankose; pasielk su mumis, kaip tau atrodo
teisinga".

Jsh 9 26 Jis paliko juos gyvus ir apsaugojo nuo izraelitų, kurie norėjo juos
išžudyti.

Jsh 9 27 Jozuė juos padarė malkų kirtėjais ir vandens nešikais Izraeliui ir
Viešpaties aukurui iki šios dienos toje vietoje, kurią Viešpats išsirinko.

Jsh 10 1 Adoni Cedekas, Jeruzalės karalius, išgirdęs, kad Jozuė paėmė Ają ir jį
sunaikino, kaip buvo sunaikinęs Jerichą ir jo karalių, ir kad Gibeono gyventojai sudarė taiką
su Izraeliu,

Jsh 10 2 nusigando, nes Gibeonas buvo didelis miestas, vienas iš karališkųjų

miestų, didesnis už Ają, o visi jo vyrai-karžygiai.
 Jsh 10 3 Jeruzalės karalius Adonizedekas siuntė pasiuntinius pas Hebrono karalių Hohamą, Jarmuto karalių Piramą, Lachišo karalių Jafiją ir Eglono karalių Debyrą su tokiu pranešimu:
 Jsh 10 4 "Atžygiuokite pas mane ir padėkite man sumušti Gibeoną, nes jis sudarė taiką su Jozue ir izraelitais!"
 Jsh 10 5 Penki amoritų karaliai: Jeruzalės, Hebrono, Jarmuto, Lachišo ir Eglono-susivienijo prieš Gibeoną ir su savo kariuomenėmis apgulė jį ir pradėjo karą su juo.
 Jsh 10 6 Tada Gibeono vyrai siuntė Jozuei į Gilgalo stovyklą pranešimą: "Nepalik savo tarnų vienu! Skubiai ateik mums padėti ir išgelbėk mus! Prieš mus susirinko visi amoritų karaliai, gyvenantys kalnuose".
 Jsh 10 7 Jozuė su ginkluota kariuomene žygiavo iš Gilgalo.
 Jsh 10 8 Viešpats tarė Jozuei: "Nebijok jų, Aš juos atidaviau į tavo rankas! Nė vienas iš jų tau nepasipriešins".
 Jsh 10 9 Jozuė, visą naktį žygiavęs iš Gilgalo, netikėtai juos užklupo.
 Jsh 10 10 Viešpats sukėlė paniką tarp jų izraelitų akiivaizdoje, ir šie juos stipriai sumušė Gibeone. Jozuė juos vijosi link Bet Horono ir persekiojo ligi Azekos ir Makedos.
 Jsh 10 11 Jiems bėgant nuo Izraelio ir esant Bet Horono kalno papėdėje, Viešpats lydino ant jų didelių ledų krušą iki Azekos. Jų žuvo daugiau nuo ledų, negu nuo izraelitų kardo.
 Jsh 10 12 Tą dieną, kai viešpats atidavė amoritus izraelitams, Jozuė šaukėsi viešpaties izraelitų akiivaizdoje ir tarė: "Saulė, stovėk Gibeone ir, mėnuli, Ajalono slėnyje!"
 Jsh 10 13 Saulė ir mėnulis stovėjo vietoje, kol tauta atkeršijo savo priešams. Argi tai neparašyta Josaro knygoje? Taip saulė sustojo danguje ir neskubėjo nusileisti beveik ištisą dieną.
 Jsh 10 14 Niekad daugiau nebuvo tokios dienos, kad viešpats klausytų žmogaus, nes jis kariavo Izraelio pusėje.
 Jsh 10 15 Po to Jozuė ir visi kariai sugrįžo stovyklon į Gilgalą.
 Jsh 10 16 Anie penki karaliai pabėgo ir pasislėpė oloje prie Makedos.
 Jsh 10 17 Jozuei buvo pranešta: "Penki karaliai rasti pasislėpę oloje prie Makedos".
 Jsh 10 18 Jozuė įsakė: "Užriskite didžiuliais akmenimis olos angą ir pastatykite vyrus juos saugoti".
 Jsh 10 19 O jūs nesustokite! Vykite priešus ir žudykite atsiliekančius. Neleiskite jiems pasiekti miestų, nes Viešpats, jūsų Dievas, juos atidavė į jūsų rankas".
 Jsh 10 20 Jozuė ir izraelitai juos visiškai sunaikino, tik kai kurie paspruko ir pasislėpė sutvirtintuose miestuose.
 Jsh 10 21 Visa kariuomenė saugiai sugrįžo į Jozuės stovyklą Makedoje; niekas nedrįso išsižioti prieš izraelitus.
 Jsh 10 22 Jozuė įsakė atidaryti olos angą ir atvesti pas jį tuos penkis karalius.
 Jsh 10 23 Jie taip ir padarė: atvedė pas jį Jeruzalės, Hebrono, Jarmuto, Lachišo ir Eglono karalius.
 Jsh 10 24 Tada Jozuė sušaukė visus Izraelio karius ir tarė jų vadams, kurie buvo žygiavę su juo: "Priartėkite ir užlipkite šitiems karaliams ant sprandų!" Jie taip ir padarė.
 Jsh 10 25 Jozuė jiems tarė: "Nebijokite ir nenusigąskite! Būkite drąsūs ir stiprūs, nes taip Viešpats padarys visiems jūsų priešams, su kuriais kariausite".
 Jsh 10 26 Po to Jozuė juos nužudė ir pakabino ant penkių medžių. Pakabinti jie išbuvo iki vakaro.
 Jsh 10 27 Saulė leidžiantis, Jozuei įsakius, jie nuėmė juos nuo medžių ir sumetė į olą, kurioje jie buvo pasislėpę, o olos angą užrito dideliais akmenimis, tebegulinčiais iki šios dienos.
 Jsh 10 28 Jozuė užėmė tą pačią dieną Makedą ir nužudė jos gyventojus bei karalių, sunaikino visus gyventojus taip, kad nė vienas neišliko gyvas. Jis pasielgė su Makedos karaliumi taip, kaip su Jericho karaliumi.
 Jsh 10 29 Jozuė ir visa Izraelio kariuomenė nužygiavo iš Makedos į Libną ir puolė ją.
 Jsh 10 30 Viešpats ją ir jos karalių atidavė į rankas izraelitų, kurie išžudė visus gyventojus kardu.
 Jsh 10 31 Jozuė padarė jos karaliui taip, kaip buvo padaręs Jericho karaliui.
 Jsh 10 32 Viešpats atidavė ir Lachišą į Izraelio rankas, kuris antrą dieną paėmė jį, išžudė kardu visus jo gyventojus taip, kaip padarė Libnoje.
 Jsh 10 33 Tuo metu Gezero karalius Horamas atžygiavo padėti Lachišui. Jozuė sumušė jį ir jo karius taip, kad nebeliko nė vieno gyvo.
 Jsh 10 34 Vėliau Jozuė ir visa Izraelio kariuomenė nužygiavo iš Lachišo į Egloną, apsupo ir puolė jį.
 Jsh 10 35 Tą pačią dieną jį užėmė. Jie išžudė kardu visus jo gyventojus ir sunaikino taip, kaip Lachišą.
 Jsh 10 36 Jozuė ir visa Izraelio kariuomenė žygiavo iš Eglono į Hebroną ir puolė jį.

Jsh 10 37 Jie paėmė jį, nužudė kardų karalių, paėmė visus jo miestus ir jų gyventojus išžudė. Jie padarė su juo taip, kaip su Eglonu.

Jsh 10 38 Jozuė ir visa Izraelio kariuomenė sugrižo prie Debyro ir puolė jį.

Jsh 10 39 Paėmė jį, jo karalių ir visus jo miestus. Izraelitai išžudė visus gyventojus, nepaliko nė vieno gyvo. Kaip jie padarė Hebronui, Libnai ir jų karaliams, taip jie padarė Debyrui ir jo karaliui.

Jsh 10 40 Taip Jozuė nugalėjo visas kalnų, pietų, žemumų ir slautų šalis ir visus jų karalius; nė vieno jų nepaliko gyvo, bet visa, kas kvėpuoja, sunaikino, kaip įsakė Viešpats, Izraelio Dievas.

Jsh 10 41 Jozuė nugalėjo juos nuo Kadeš Barnėjos iki Gazos ir visą Gošeno šalį iki Gibeono.

Jsh 10 42 Visus šituos karalius ir jų šalis Jozuė paėmė vienu metu, nes Viešpats, Izraelio Dievas, kariavo už Izraelį.

Jsh 10 43 Pagaliau Jozuė ir su juo visas Izraelis sugrižo stovyklon į Gilgalą.

Jsh 11 1 Tai išgirdęs, Hacoro karalius Jabinas siuntė pranešimą Jobabui, Madono karaliui, taip pat Šimrono ir Achšafu karaliams,

Jsh 11 2 šiaurėje kalnuose gyvenantiems karaliams, ir karaliams, gyvenantiems lygumoje į pietus nuo Kinereto ežero, slėnyje ir Doro apylinkėse vakaruose.

Jsh 11 3 Taip pat kanaaniečiams rytuose ir vakaruose, amoritams, hetitams, perizams, jebusiečiams kalnuose ir hivams Hermono kalno papėdėje, Micpos šalyje.

Jsh 11 4 Jie išėjo ir visos jų kariuomenės su jais; jų buvo kaip smilčių jūros krante; taip pat daugybė žirgų ir kovos vežimų.

Jsh 11 5 Visi šitie karaliai atžygiavę pasistatė stovyklas prie Meromo vandenių ir pasiruošę kariauti su Izraeliu.

Jsh 11 6 Viešpats tarė Jozuei: "Nebijok jų, rytoj apie šitą laiką jie visi gulės izraelitų nukauti. Jų žirgams pakirsk kojas, kovos vežimus sudegink".

Jsh 11 7 Jozuė su savo kariais staiga juos puolė prie Meromo vandenių.

Jsh 11 8 Viešpats juos atidavė į Izraelio rankas; jie sumušė juos ir vijosi iki didžiojo Sidono ir iki Misrefot Maimo, ir iki Mispos slėnio rytuose. Jie naikino juos, kol nė vieno nebeliko.

Jsh 11 9 Jozuė padarė taip, kaip jam liepė Viešpats: žirgams jis pakirto kojas, o kovos vežimus sudegino.

Jsh 11 10 Tuomet Jozuė grįždamas paėmė Asorą ir jo karalių nužudė kardų. Asoras buvo galingiausia iš šitų karalysčių.

Jsh 11 11 Izraelitai išžudė kardų visus gyventojus taip, kad nė vienas neliko gyvas, o patį Asorą sudegino.

Jsh 11 12 Visus tų karalių miestus Jozuė užėmęs sudegino, karalius išžudė kardų; juos sunaikino, kaip buvo įsakęs Viešpaties tarnas Mozė.

Jsh 11 13 Tačiau miestų, buvusių kalnuose, Izraelis nesudegino; tik vieną Asorą.

Jsh 11 14 Visą šių miestų turtą ir gyvulius izraelitai pasiėmė; bet visus žmones jie išžudė, nepalikdami nė vieno gyvo.

Jsh 11 15 Kaip Viešpats įsakė savo tarnui Mozei, o Mozė įsakė Jozuei, šis viską įvykdė. Jis nieko nepaliko nepadaryta, ką Viešpats įsakė Mozei.

Jsh 11 16 Jozuė paėmė visą šalį: kalną, pietų kraštą, Gošeno šalį, slėnį, lygumą, Izraelio kalną ir jo slėnį;

Jsh 11 17 nuo Halako kalnų, kylančių Seyro link, iki Baal Gado Libano slėnyje, Hermono kalno papėdėje. Jis nugalėjo visus jų karalius ir juos išžudė.

Jsh 11 18 Jozuė ilgai kariavo prieš visus šituos karalius.

Jsh 11 19 Nė vienas miestas nepadarė taikos su izraelitais, išskyrus Gibeoną, hevitų miestą; visus kitus jie paėmė mūšyje.

Jsh 11 20 Viešpats užkietino jų širdis, kad jie pasitiktų Izraelį kardų, ir jis juos sunaikintų be pasigailėjimo, kaip Viešpats įsakė Mozei.

Jsh 11 21 Jozuė atžygiavęs puolė anakiečius, gyvenančius Hebrono, Debyro, Anabo, Judo ir Izraelio kalnuose ir visai sunaikino juos ir jų miestus.

Jsh 11 22 Izraelyje nebeliko anakiečių; jų išliko tik Gazoje, Gate ir Asdode.

Jsh 11 23 Taip Jozuė užėmė visą šalį, kaip Viešpats įsakė Mozei. Jis atidavė ją paveldėti Izraeliui, paskirstydamas giminėmis. Kraštas ilsėjosi nuo karų.

Jsh 12 1 Šitie yra krašto karaliai, kuriuos izraelitai nugalėjo ir užėmė jų žemes anapus Jordano, rytuose nuo Arnono upės iki Hermono kalno visoje rytų lygumoje.

Jsh 12 2 Amoritų karalius Sihonas, gyvenęs Hešbone, valdęs sritį nuo Aroero, Arnono upės pakrantėje, nuo upės vidurio, ir pusę Gileado iki Jaboko upelio, amonitų sienos,

Jsh 12 3 Arabų iki Kenereto ežero rytinėje pusėje, iki Sūriosios jūros rytinėje pusėje Bet Ješimoto link ir pietuose iki Pisgos slautų.

Jsh 12 4 Bašano karalius Ogas, iš milžinų palikuonių, gyvenęs Aštarote bei Edrėjyje

Jsh 12 5 ir valdęs Hermono kalną, Salchą, visą Bašaną iki gešūriečių ir maakų krašto ir pusę Gileado iki Hešbono karaliaus Sihono sienos.

Jsh 12 6 Viešpaties tarnas Mozė su izraelitais nugalėjo juos ir atidavė nuosavybėn Rubeno, Gado ir pusei Manaso giminės.

Jsh 12 7 Šitie yra šalies karaliai, kuriuos Jozuė su izraelitais nugalėjo vakarinėje Jordano pusėje, nuo Baal Gado Libano slėnyje iki kalnų, kylančių Seyro link. Jozuė atidavė jų žemes Izraelio nuosavybėn, paskirstydamas jas giminėms

Jsh 12 8 kalnyne, slėnyje, lygumoje, slaituose, dykumoje. Tai karaliai hetity, amority, kanaaniečių, perizų, hivų ir jebusiečių;

Jsh 12 9 Jericho karalius, šalia Betelio esančio Ajo karalius,

Jsh 12 10 Jeruzalės karalius, Hebrono karalius,

Jsh 12 11 Jarmuto karalius, Lachišo karalius,

Jsh 12 12 Eglono karalius, Gezero karalius,

Jsh 12 13 Debyro karalius, Gederio karalius,

Jsh 12 14 Hormos karalius, Arado karalius,

Jsh 12 15 Libnos karalius, Adulamo karalius,

Jsh 12 16 Makedos karalius, Betelio karalius,

Jsh 12 17 Tapuacho karalius, Hefero karalius,

Jsh 12 18 Afeko karalius, Lašarono karalius,

Jsh 12 19 Madono karalius, Asoro karalius,

Jsh 12 20 Šimron Merono karalius, Achšafio karalius,

Jsh 12 21 Taanacho karalius, Megido karalius,

Jsh 12 22 Kedešo karalius, Jokneamo karalius Karmelyje,

Jsh 12 23 Doro karalius Nafatdore, Goimo karalius Gilgaloje,

Jsh 12 24 Tircos karalius. Iš viso trisdešimt vienas karalius.

Jsh 13 1 Jozuei sulaukus senatvės, viešpats tarė: "Tu pasenai, sulaukei ilgo amžiaus, o dar liko daug žemių užimti:

Jsh 13 2 visas filistinų ir gešūriečių kraštas

Jsh 13 3 nuo Šihoro Egipto rytuose iki Ekrono šiaurėje, kanaaniečių žemė, valdoma penkių filistinų kunigaikščių: Gazos, Ašdodo, Aškelono, Gato ir Ekrono, taip pat ir avai.

Jsh 13 4 Į pietus visa kanaaniečių šalis nuo sidoniečiams priklausančios Mearos iki Afeko, amoritų sienos;

Jsh 13 5 gebaliečių kraštas ir visas rytų Libanas nuo Hermono kalno papėdėje esančio Baal Gado iki Emato;

Jsh 13 6 visi kalnų gyventojai nuo Libano iki Misrefot Maimo ir sidoniečiai. Aš juos pašalinsiu iš izraelitų akivaizdos, tik padalyk kraštą burtų keliu izraelitams paveldėjimui, kaip tau įsakiau.

Jsh 13 7 Padalyk kraštą devynioms giminėms ir pusei Manaso giminės".

Jsh 13 8 Kita pusė Manaso giminės, kartu su Rubeno ir Gado giminėmis jau gavo paveldėjimą, kurį jiems davė Viešpaties tarnas Mozė Jordano rytinėje pusėje:

Jsh 13 9 nuo Aroero, esančio Arnono upės pakrantėje, miestą upės viduryje, visą Medebos lygumą iki Dibono,

Jsh 13 10 visus miestus amoritų karaliaus Sihono, kuris karaliavo Hešbone, iki amonitų sienos,

Jsh 13 11 Gileadą, gešūriečių ir maakų kraštą, visą Hermono kalnyną, Bašaną iki Salchos,

Jsh 13 12 visą Ogo, kuris karaliavo Aštarote ir Edrėjyje, karalystę Bašane. Jis buvo iš milžinų palikuonių, kuriuos Mozė nugalėjo ir išvarė.

Jsh 13 13 Tačiau Izraelio vaikai neišvarė gešūriečių ir maakų, kurie liko gyventi tarp Izraelio iki šios dienos.

Jsh 13 14 Tik Levio giminei Mozė nedavė dalies paveldėjimui, nes jų dalis yra Viešpats, Izraelio Dievas, kaip Jis sakė.

Jsh 13 15 Mozė padalino žemės Rubeno giminei pagal jų šeimas.

Jsh 13 16 Jiems teko sritis nuo Aroero miesto, esančio ant Arnono upės kranto, miestas upės viduryje, visa lyguma iki Medebos,

Jsh 13 17 Hešbonas ir visi lygumos miestai: Dibonas, Bamot Baalas, Bet Baal Meonas,

Jsh 13 18 Jahacas, Kedemotas, Mefaatas,

Jsh 13 19 Kirjataimas, Sibma, Ceret Šaharas lygumos kalne,

Jsh 13 20 Bet Peoras, Pisgos slaitai ir Bet Ješimotas.

Jsh 13 21 Tai karalystė amoritų karaliaus Sihono, kuris karaliavo Hešbone. Mozė užkariavo tuos miestus ir nužudė midjaniečių vadus: Evį, Rekemą, Cūrą, Hūrą ir Rebą, Sihono kunigaikščius, gyvenusius krašte;

Jsh 13 22 ir žynį Balaamą, Beoro sūnų, izraelitai nužudė kardų.

Jsh 13 23 Rubenitų siena buvo Jordanas su jam priklausančia pakrančių sritimi. Tai buvo rubenitų paveldėjimas.

Jsh 13 24 Mozė davė Gado giminei paveldėjimą pagal jų šeimas.

Jsh 13 25 Jos gavo Jazerą ir visus Gileado miestus, pusę amoritų šalies iki Aroero, į rytus nuo Rabos,

Jsh 13 26 nuo Hešbono iki Ramat Micpės ir Betonimo, nuo Machanaimo iki Lo Debaro,

Jsh 13 27 o slėnyje Bet Haramą, Bet Nimrą, Sukotą ir Cafoną, Hešbono karaliaus Sihono karalystės likusią dalį. Siena buvo Jordanas iki Kinereto ežero rytinėje Jordano pusėje.

Jsh 13 28 Tie miestai ir kaimai buvo duoti atskiroms Gado šeimoms paveldėti.

Jsh 13 29 Mozė davė paveldėjimą pusei Manaso giminės; jis teko atskiroms Manaso giminės šeimoms.

Jsh 13 30 Jų sritis tęsėsi nuo Machanaimo, apėmė visą Bašaną, karaliaus Ogo

karalystę ir visus Jayro miestus ir kaimus, esančius Bašane. Iš viso šešiasdešimt miestų.
Jsh 13 31 Pusė Gileado bei Ogo karalystės miestai Bašane Aštarotas ir Edrėjas
teko Manaso sūnaus Machyro vaikams.
Jsh 13 32 Šitas žemės Mozė padalino paveldėjimui Moabo lygumoje, rytinėje
Jordano pusėje, ties Jerichu.
Jsh 13 33 Levio giminei Mozė nedavė jokio paveldėjimo: Viešpats, Izraelio
Dievas, yra jų paveldėjimas, kaip Jis jiems pasakė.
Jsh 14 1 Šitos yra žemės, kurias gavo paveldėti izraelitai Kanaano šalyje, kaip
jiems paskyrė kunigas Eleazaras, Nūno sūnus Jozuė ir izraelitų giminių vyresnieji.
Jsh 14 2 Jie burtų keliu gavo žemės paveldėti, kaip Viešpats buvo įsakęs Mozei
padalinti jas devynioms ir pusei giminės.
Jsh 14 3 Mozė davė dalį dviem ir pusei giminės rytinėje Jordano pusėje, o
levitams nedavė jokio paveldėjimo.
Jsh 14 4 Juozapo buvo dvi giminės: Manaso ir Efraimo. Levitai negavo kitos
dalies, kaip tik miestus apsigyventi ir ganyklas gyvuliams.
Jsh 14 5 Izraelitai, paskirstydami žemę, padarė, kaip Viešpats įsakė Mozei.
Jsh 14 6 Judo giminės vyresnieji atėjo pas Jozuė į Gilgalą; Jefunės sūnus
Kalebas, kenazas, tarė jam: "Tu žinai, ką Viešpats kalbėjo Dievo tarnui Mozei apie tave ir
mane Kadeš Barnėje.
Jsh 14 7 Aš buvau keturiasdešimtys metų amžiaus, kai Viešpaties tarnas Mozė
mane pasiuntė iš Kadeš Barnės išžvalgyti šalį, ir aš jam viską pranešiau, kas buvo mano
širdyje.
Jsh 14 8 Nors mano broliai, kurie ėjo su manimi, išgąsdino tautą, tačiau aš iki
galo sekiau viešpačiu, savo Dievu.
Jsh 14 9 Tą dieną Mozė prisiekė: 'Tikrai žemę, kurią mindžiojo tavo koja,
paveldėsi tu ir tavo vaikai amžiams, nes tu iki galo sekei viešpačiu, savo Dievu'.
Jsh 14 10 Taigi Viešpats išlaikė mane gyvą, kaip Jis pažadėjo, keturiasdešimt
penkerius metus nuo to laiko, kai Viešpats, Izraeliui klaidžiojant dykumoje, kalbėjo tai
Mozei. Šiandien aš esu aštuoniasdešimt penkerių metų amžiaus.
Jsh 14 11 Aš ir šiandien dar esu toks tvirtas, kaip tą dieną, kai Mozė mane
siuntė išžvalgyti šalį. Vis dar esu stiprus kariauti ir vadovauti.
Jsh 14 12 Taigi dabar duok man šitą kalną, apie kurį Viešpats kalbėjo. Juk tu
tada girdėjai, kad ten gyvena anakiečiai ir turi didelių, sutvirtintų miestų. Gal Viešpats bus
su manimi, ir aš nugalėsiu juos".
Jsh 14 13 Jozuė palaimino kalebą ir davė jam paveldėti Hebroną.
Jsh 14 14 Taip Hebroną paveldėjo Jefunės sūnus Kalebas, kenazas, iki šios
dienos, nes jis iki galo sekė viešpačiu, Izraelio Dievu.
Jsh 14 15 Hebronas anksčiau vadinosi Kirjat Arba. (Arba buvo žymus žmogus tarp
anakiečių.) Kraštas susilaukė ramybės.
Jsh 15 1 Atskiros Judo giminės šeimos burtų keliu gavo žemės iki Cino dykumos,
siekiančias Edomą pietuose.
Jsh 15 2 Jų siena prasideda nuo Sūriosios jūros į pietus,
Jsh 15 3 nuo Akrabimo kalvų tęsiasi iki Cino pietuose, pro Kadeš Barnę į
Hebroną, pakyla į Adarą ir pasisuka į Karką.
Jsh 15 4 Iš čia į Acmoną ir pasiekia Egipto upę, ja siena pasiekia jūrą. Šita
yra pietinė siena.
Jsh 15 5 O rytinė siena-Sūrioji jūra iki Jordano žiočių. Šiaurinė siena
prasideda nuo jūros įlankos ir Jordano žiočių.
Jsh 15 6 Paskui siena pakyla į Bet Hoglą, o nuo Bet Arabos tęsiasi į šiaurę.
Toliau siena siekia Rubeno sūnaus Bohano akmenį.
Jsh 15 7 Iš Achoro slėnio kyla į Debyrą, nukrypdama Gilgalos link priešais
Adumimo pakilimą, kuris yra į pietus nuo slėnio, ir eina į Saulės šaltinius iki En Rogelio
versmių.
Jsh 15 8 Iš ten siena tęsiasi į Hinomo slėnį pro jebusiečių miestą Jeruzalę.
Nuo čia ji kyla į viršūnę kalno, kuris yra į vakarus nuo Hinomo slėnio, gale Refajų slėnio
šiaurėje,
Jsh 15 9 ir pasisuka nuo kalno viršūnės į Neftocha-Vandenų versmę, ir prieina
prie Efrono kalno miestų, paskui siena pasisuka į Baalą- Kirjat Jearimą.
Jsh 15 10 ir nuo Baalo į vakarus į Seyro kalnyną; toliau į šiaurinį Jearimo
kalnų šlaitą-Chesaloną, nusileidžia į Bet Šemešą ir tęsiasi iki Timnos.
Jsh 15 11 Siena, pasiekusi šiaurinio Ekrono ribas, pasisuka į Šikaroną, tęsiasi
iki Baalo kalno, prieina prie Jabneelio ir baigiasi prie jūros.
Jsh 15 12 Vakarinė siena buvo Didžioji jūra. Tai yra Judo giminių teritorija.
Jsh 15 13 Jefunės sūnui Kalebui jis davė dalį tarp Judo vaikų, kaip Viešpats
įsakė Jozuei, Arbos, Anako tėvo, miestą, kuris yra Hebronas.
Jsh 15 14 Kalebas išvarė iš ten tris Anako sūnus: Šešają, Ahimaną ir Talmają.
Jsh 15 15 Iš ten Kalebas traukė prieš Debyrą; Debyras anksčiau vadinosi Kirjat
Seferu.
Jsh 15 16 Kalebas tarė: "Kas užims Kirjat Seferą, tam duosiu savo dukterį Achsą
į žmonas".
Jsh 15 17 Kenazo, Kalebo brolio, sūnus Otnielis, jį užėmė ir gavo Kalebo dukterį
Achsą.

Jsh 15 18 Kai ji ištekėjo už jo, jis prikalbėjo ją prašyti savo tėvo dirbamos žemės. Jai atvykus ir nulipus nuo asilo, tėvas klausė: "Ko norėtum?"

Jsh 15 19 Ji atsakė: "Tėve, palaimink mane! Tu davei man pietų žemės, duok man ir vandens versmių!" Jis davė jai aukštutines ir žemutines versmes.

Jsh 15 20 Šitas yra Judo giminės atskirų šeimų paveldėjimas.

Jsh 15 21 Judo giminė savo žemėse pietuose, Edomo link, paveldėjo šiuos miestus: Kabceelį, Ederą, Jagūrą,

Jsh 15 22 Kiną, Dimoną, Adadą,

Jsh 15 23 Kedešą, Hacorą, Itnaną,

Jsh 15 24 Zifą, Telemą, Bealotą,

Jsh 15 25 Hacor Hadatą, Kerijot Hecroną-Hacorą,

Jsh 15 26 Amamą, Šemą, Moladą,

Jsh 15 27 Hacar Gadą, Hešmoną, Bet Peletą,

Jsh 15 28 Hacar Šualą, Beer Šebą, Biziotiją,

Jsh 15 29 Baalą, Jimą, Ezemą,

Jsh 15 30 Eltoladą, Kesilą, Hormą,

Jsh 15 31 Ciklagą, Madmaną, Sansaną,

Jsh 15 32 Lebaotą, Šilhimą, Ainą ir Rimoną; iš viso dvidešimt devynis miestus su jų kaimais.

Jsh 15 33 Slėnyje: Eštaolą, Corą, Ašną,

Jsh 15 34 Zanoachą, En Ganimą, Tapuachą, Enamą,

Jsh 15 35 Jarmutą, Adulamą, Sochoją, Azeką,

Jsh 15 36 Šaaraimą, Aditaimą, Gederą ir Gederotaimą; iš viso keturiolika miestų su jų kaimais.

Jsh 15 37 Cenaną, Hadašą, Migdal Gadą,

Jsh 15 38 Dilaną, Micpę, Jokteelį,

Jsh 15 39 Lachišą, Bockatą, Egloną,

Jsh 15 40 Kaboną, Lachmasą, Kitlišą,

Jsh 15 41 Gederotą, Bet Dagoną, Naamą ir Makedą; iš viso šešiolika miestų su jų kaimais.

Jsh 15 42 Libną, Eterą, Ašaną,

Jsh 15 43 Iftachą, Ašną, Necibą,

Jsh 15 44 Keilą, Achzibą ir Marešą; iš viso devynis miestus su jų kaimais.

Jsh 15 45 Ekroną ir jo miestus bei kaimus

Jsh 15 46 nuo Ekrono iki jūros: visa, kas yra Ašdodo apylinkėje.

Jsh 15 47 Ašdodą, jo miestus ir kaimus; Gazą, jos miestus ir kaimus iki Egipto upės ir Didžiosios jūros kranto.

Jsh 15 48 O kalnyne: Šamyra, Jatyra, Sochoją,

Jsh 15 49 Daną, Kirjat Saną-Debyrą,

Jsh 15 50 Anabą, Eštemoją, Animą,

Jsh 15 51 Gošeną, Holoną ir Giloją; iš viso vienuolika miestų su jų kaimais.

Jsh 15 52 Arabą, Dūmą, Esaną,

Jsh 15 53 Janumą, Bet Tapuchą, Afeką,

Jsh 15 54 Humtą, Kirjat Arba-Hebroną, Ciorą; iš viso devynis miestus su jų kaimais.

Jsh 15 55 Maoną, Karmelį, Zifą, Jutą,

Jsh 15 56 Jezreelį, Jorkoamą, Zanoachą,

Jsh 15 57 Kainą, Gibėją ir Timną; iš viso dešimt miestų su jų kaimais.

Jsh 15 58 Halhulą, Bet Cūrą, Gedorą,

Jsh 15 59 Maaratą, Bet Anotą ir Eltekoną; iš viso šešis miestus su jų kaimais.

Jsh 15 60 Kirjat Baalą-Kirjat Jearimą ir Rabą; iš viso du miestus su jų kaimais.

Jsh 15 61 Dykumoje: Bet Arabą, Midiną, Sechachą,

Jsh 15 62 Nibšaną, Druskos miestą ir En Gedį; iš viso šešis miestus su jų kaimais.

Jsh 15 63 Tačiau jebusiečių, Jeruzalės gyventojų, Judo giminė neįstengė išvaryti; jebusiečiai liko gyventi Jeruzalėje iki šios dienos.

Jsh 16 1 Juozapo sūnų burtų keliu gautos žemės prasidėjo nuo Jordano ties Jerichu; jų sienaėjo Jericho šaltinių link, rytuose toliau į dykumą, pakilo iš Jericho į kalnus, į Betelį;

Jsh 16 2 iš Betelio į Lūžą iki archų miesto Ataroto,

Jsh 16 3 leidosi į vakarus ir pasiekė jafletų sieną prie Žemutinio Bet Horono; iš čia iki Gezero ir pasiekė jūrą.

Jsh 16 4 Juozapo sūnūs Manasas ir Efraimas paveldėjo šitas žemes.

Jsh 16 5 Efraimo giminės ribos buvo tokios: jų paveldėjimo siena rytuose buvo Atrot Adaras iki Aukštutinio Bet Horono;

Jsh 16 6 iš ten jiėjo į vakarus; Michmetatas paliko šiaurėje; toliau siena pasisuko į rytus, į Taanat Šiloją; iš ten, jo rytų pusėje, į Janoachą;

Jsh 16 7 iš Janoacho į Atarotą bei Naaratą, pasiekė Jerichą ir iš čia į Jordaną.

Jsh 16 8 Iš Tapuacho sienaėjo į vakarus, Kanos slėnį, ir toliau pasiekė jūrą. Tai buvo Efraimo giminės atskirų šeimų paveldėjimas.

Jsh 16 9 Be to, dar joms priklausė miestų su jų kaimais Manaso giminės žemėse.

Jsh 16 10 Tačiau jie neįstengė išvaryti kanaaniečių, gyvenusių Gezeryje; jie liko gyventi Efraimo žemėse iki šios dienos, mokėdami jiems duoklę.

Jsh 17 1 Manaso giminė taip pat gavo paveldėjimą, nes jis buvo Juozapo pirmagimis. Manaso pirmagimiui Machyru, Gileado tėvui, teko Gileadas bei Bašanas, mat, jis buvo karys.

Jsh 17 2 Taip pat dalį gavo likusios Manaso sūnų atskiros šeimos: Abiezero, Heleko, Asrielio, Sechemo, Hefero ir Semido. Šitos buvo Juozapo sūnaus Manaso sūnų šeimos.

Jsh 17 3 Manaso sūnaus Machyro sūnaus Gileado sūnaus Hefero sūnus Celofhadas neturėjo sūnų, tik dukteris: Machlą, Noją, Hoglą, Milką ir Tirčą.

Jsh 17 4 Jos, atėjusios pas kunigą Eleazarą, pas Nūno sūnų Jozuę ir giminių vyresniuosius, tarė: "Viešpats įsakė Mozei duoti mums dalį tarp mūsų brolių". Tada jis, kaip viešpats buvo nurodęs, davė ir joms dalį tarp jų tėvo brolių.

Jsh 17 5 Tuo būdu Manasui teko dešimt dalių, neskaičiuojant Gileado ir Bašano žemių anapus Jordano,

Jsh 17 6 nes Manaso dukterys paveldėjo dalį tarp jo sūnų. Gileado šalį gavo kiti Manaso sūnūs.

Jsh 17 7 Manaso siena tęsėsi nuo Ašero iki Michmeto, esančio prie Sichemo. Toliau sienaėjo pietų link pro En Tapuacho versmes.

Jsh 17 8 Manasui priklausė Tapuacho kraštas, tačiau pats Tapuacho miestas Manaso pasienyje priklausė Efraimui.

Jsh 17 9 Toliau siena nusileido į Kanos upelio slėnį. Į pietus nuo slėnio buvo miestų, kurie įėjo į Manaso miestų skaičių, tačiau priklausė Efraimui. Iš ten Manaso sienaėjo šiaurine slėnio puse ir pasiekė jūrą.

Jsh 17 10 Pietinė dalis priklausė Efraimui, o šiaurinė-Manasui. Jų siena vakaruose buvo jūra. Su Ašeru jie susisiektė šiaurėje, o su Isacharu-rytuose.

Jsh 17 11 Be to, Manasui dar priklausė Isachare ir Ašere Bet Šeanas ir jo kaimai, Ibleamas ir jo kaimai, Doras ir jo kaimai, En Doras ir jo kaimai, Taanachas ir jo kaimai, taip pat Megidas ir jo kaimai.

Jsh 17 12 Tačiau Manasas neįstengė užimti šitų miestų; kanaaniečiai toliau gyveno krašte.

Jsh 17 13 Kai izraelitai sustiprėjo, jie pavergė kanaaniečius, tačiau jų neišvarė.

Jsh 17 14 Juozapo palikuonys kalbėjo Jozuei: "Kodėl davei mums paveldėti tik vieną dalį žemės? Juk mes esame gausi tauta, Viešpats mus laimina".

Jsh 17 15 Jozuė jiems atsakė: "Jei esate gausi tauta ir jei Efraimo kalnynas jums yra per ankštas, tai eikite į mišką ir ten įsikurkite perizų ir milžinų sūnų krašte".

Jsh 17 16 Juozapo palikuonys tarė: "Kalnyno mums neužtenka, bet kanaaniečiai, kurie gyvena lygumose, turi geležinių kovos vežimų. Jų turi ir tie, kurie gyvena Bet Šeano kaimuose ir miestuose bei Jezreelio lygumose".

Jsh 17 17 Tada Jozuė kalbėjo Juozapo giminėms, Efraimui ir Manasui: "Esate gausi ir tvirta tauta. Jums neužtenka vienos dalies.

Jsh 17 18 Jums teks kalnynas; nors jis yra apaugęs mišku, iškirskite jį ir gyvenkite ten. Jūs nugalėsite kanaaniečius, nors jie turi geležinių kovos vežimų ir yra stipri tauta".

Jsh 18 1 Visas Izraelis susirinko šilojuje ir ten pastatė susitikimo palapinę; visa šalis jau buvo jų užimta.

Jsh 18 2 Septynios izraelitų giminės dar nebuvo gavusios savo dalies.

Jsh 18 3 Jozuė tarė izraelitams: "Kaip ilgai delsite užimti kraštą, kurį jums davė viešpats, jūsų tėvų Dievas?"

Jsh 18 4 Paskirkite po tris vyrus iš kiekvienos giminės, aš juos išsiųsiu, kad jie pereitų visą kraštą ir jį aprašytų taip, kad kiekviena giminė gautų savo paveldėjimą. Po to jie tegul grįžta pas mane.

Jsh 18 5 Kraštą tegul jie padalina į septynias dalis. Judas tepasilieka savo vietoje pietuose, o Juozapas-šiaurėje.

Jsh 18 6 Jūs aprašykite krašto septynias dalis ir atneškite tai man. Tada aš mesiu dėl jūsų burtą viešpaties, mūsų Dievo, aki vaizdoje.

Jsh 18 7 Levitai neturi dalies tarp jūsų, nes viešpaties kunigystė yra jų dalis. Gadas, Rubenas ir pusė Manaso giminės jau gavo savo dalį anapus Jordano rytuose, kurią jiems davė viešpaties tarnas Možė".

Jsh 18 8 Tie vyrai pakilo eiti, o Jozuė jiems įsakė: "Eikite ir apžiūrėkite visą kraštą, jį aprašykite ir sugrįžkite pas mane! O aš čia, Sile, mesiu burtą viešpaties aki vaizdoje".

Jsh 18 9 Jie apėjo visą kraštą, jį aprašė knygose, pažymėdami miestus, ir suskirstė kraštą į septynias dalis. Po to grįžo pas Jozuę į šilojo stovyklą.

Jsh 18 10 Jozuė metė burtą šilojuje viešpaties aki vaizdoje ir ten padalino šalį izraelitams, paskirdamas kiekvienai giminei jos dalį.

Jsh 18 11 Benjamino giminės šeimos burtų keliu gavo žemę tarp Judo ir Juozapo giminių.

Jsh 18 12 Jų siena šiaurėje prasidėjo Jordanu; toliauėjo Jericho šiaurinėje pusėje į kalnus vakarų link ir baigėsi Bet Aveno dykuma.

Jsh 18 13 Iš ten jiėjo į Lūžą, kuri yra Betelis, pasisukusi pietų link. Toliau siena leidosi link Atrot Adaro, arti kalno, kuris yra į pietus nuo Žemutiniojo Bet Horono.

Jsh 18 14 Nuo čia siena pakeitė kryptį, pasisukdama vakarinėje kalno dalyje į pietus, prieš Bet Horoną, ir ėjo iki Kirjat Baalo-Kirjat Jarimo, Judo miesto. Tai yra vakarinė siena.

Jsh 18 15 Pietuose ji prasidėjo nuo Kirjat Jarimo ir tęsėsi į vakarus, ir pasiekė Neftoacho šaltinį.

Jsh 18 16 Toliau siena leidosi kalno pakraščiu prie Ben Hinomo slėnio, esančio Refajų lygumos šiaurėje. Nusileidusi į Ben Hinomo slėnį, tuo slėniu pro jebusiečių kalną pietuose nuėjo žemyn iki En Rogelio.

Jsh 18 17 Toliau ji pasisuko į šiaurę, pasiekė Saulės versmės, o iš čia ėjo į Gelilotą, kuris yra priešais Adumimo pakilimą, iki Rubeno sūnaus Bohano akmenų.

Jsh 18 18 Iš čia ji tęsėsi iki Bet Arabo kalnų į šiaurę ir nusileido Araboje.

Jsh 18 19 Nuo čia siena ėjo iki Bet Hoglos kalnų ir šiaurėje baigėsi prie Sūriosios jūros ilankos ir Jordano žiočių. Tai buvo pietinė siena.

Jsh 18 20 O Jordanas-rytinė siena. Tai Benjamino paveldėto krašto sienos.

Jsh 18 21 Benjamino giminei, atskiroms jų šeimoms, teko miestai: Jerichas, Bet Hogla, Emek Keci cas,

Jsh 18 22 Bet Arabas, Cemaraimas, Betelis,

Jsh 18 23 Avimas, Para, Ofra,

Jsh 18 24 Kefar Amona, Ofnis, Geba; iš viso dvylika miestų su jų kaimais.

Jsh 18 25 Gibeonas, Rama, Beerotas,

Jsh 18 26 Micpė, Kefyra, Moca,

Jsh 18 27 Rekemas, Irpeelis, Tarala,

Jsh 18 28 Cela, Elefas, Jebusas, kuris yra Jeruzalė, Gibėja ir Kirjat Jearimas; iš viso keturiolika miestų su jų kaimais. Tai yra Benjamino giminių paveldėjimas.

Jsh 19 1 Antrasis paveldėjimo paskyrimas burtų keliu buvo Simeono giminės šeimoms; jų žemės buvo Judo paveldėjimo krašte.

Jsh 19 2 Jie paveldėjo: Beer Šebą, Šemą, Moladą,

Jsh 19 3 Hacar Šualą, Balą, Ezemą,

Jsh 19 4 Eltoladą, Betulą, Hormą,

Jsh 19 5 Ciklagą, Bet Markabotą, Hacar Susą,

Jsh 19 6 Bet Lebaotą ir Šaruheną; trylika miestų su jų kaimais.

Jsh 19 7 Aina, Rimoną, Eterą ir Ašaną; keturis miestus su jų kaimais.

Jsh 19 8 Be to, ir kaimus, kurie buvo arti šitų miestų; pietuose iki Balat Bero ir Ramato buvo Simeono giminės paveldėjimas.

Jsh 19 9 Jų paveldėjimas buvo Judo giminės krašte. Judo giminei buvo paskirta daugiau žemės, negu jiems reikėjo, todėl simeonitai gavo savo dalį Judo paveldėjime.

Jsh 19 10 Trečiasis paveldėjimo paskyrimas burtų keliu buvo Zabulono giminei ligi Sarido.

Jsh 19 11 Jų siena ėjo į vakarus, į Maralą, siekė Dabešetą, toliau-upelio slėnį, esantį Jokneamo rytuose.

Jsh 19 12 Nuo Sarido siena pasuko į rytus, Kislot Taboro link; iš ten į Daberatą ir toliau į Jafiją.

Jsh 19 13 Nuo čia ji ėjo rytų link, į Gat Heferą, Et Kaciną, o iš čia-į Rimoną, Nėjos link.

Jsh 19 14 Šiaurėje siena pasisuko į Hanatoną ir baigėsi Iftach Elio slėnyje.

Jsh 19 15 Be to, Katatas, Nahal alas, Šimronas, Idala ir Betliejus; iš viso dvylika miestų su jų kaimais

Jsh 19 16 buvo Zabulono šeimų paveldėjimas.

Jsh 19 17 Ketvirtasis paveldėjimo paskyrimas burtų keliu buvo Isacharo giminės šeimoms.

Jsh 19 18 Jų žemės apėmė Jezreelį, Kesulotą, Šunemą,

Jsh 19 19 Hafaraimą, Šioną, Anaharatą,

Jsh 19 20 Rabitą, Kišjoną, Ebecą,

Jsh 19 21 Remetą, En Ganimą, En Hadą ir Bet Pacečą.

Jsh 19 22 Ribos siekė Taborą, Šahacimą, Bet Šemešą ir baigėsi prie Jordano, apimdamos šešiolika miestų su jų kaimais.

Jsh 19 23 Tai buvo Isacharo giminės šeimų paveldėjimas.

Jsh 19 24 Penktasis paveldėjimo paskyrimas burtų keliu buvo Ašero giminės šeimoms.

Jsh 19 25 Jų teritorija apėmė: Helkatą, Halį, Beteną, Achšafą,

Jsh 19 26 Alamelechą, Amadą ir Mišalą. Vakaruose siena siekė Karmelį ir Šihor Libnatą.

Jsh 19 27 Toliau ji pakrypo į rytus, į Bet Dagoną, pasiekė Zabuloną ir Iftach Elio slėnį šiaurėje, Bet Emeką ir Nejelį, iš čia pasuko į Kabulą,

Jsh 19 28 Hebroną, Rehobą, Hamoną ir Kaną iki Didžiojo Sidono.

Jsh 19 29 Toliau siena sukosi į Ramą, pasiekdama sutvirtintą Tyro miestą, o iš čia-į Hosą ir baigėsi prie jūros. Be to, Mahalebas, Achzibas,

Jsh 19 30 Umas, Afekas ir Rehobas; iš viso dvidešimt du miestai su jų kaimais

Jsh 19 31 buvo Ašero giminės šeimų paveldėjimas.

Jsh 19 32 Neftalio giminės šeimoms burtų keliu teko šeštasis paveldėjimo paskyrimas.

Jsh 19 33 Jų siena ėjo nuo Helefo ir Elono link Caanaimo, Adamio, Nekebo ir

Jabneelio iki Lakumo ir baigėsi Jordanu.

Jsh 19 34 Ten siena pasisuko į vakarus, į Aznot Taborą, toliau į Hukoką, pasiekė Zabuloną pietuose, Ašerą vakaruose ir Judo sieną Jordano rytuose.

Jsh 19 35 Be to, tvirtovių miestai: Cidimas, Ceras, Hamatas, Rakatas, Kineretas,

Jsh 19 36 Adama, Rama, Hacoras,

Jsh 19 37 Kedešas, Edrėjas, En Hacoras,

Jsh 19 38 Ironas, Migdal Elis, Horemas, Bet Anatas ir Bet Šemešas; iš viso devyniolika miestų su jų kaimais

Jsh 19 39 buvo Neftalio giminės šeimų paveldėjimas.

Jsh 19 40 Dano giminės šeimoms teko burtų keliu septintasis paveldėjimo paskyrimas.

Jsh 19 41 Jų žemės apėmė Corą, Ir Šemešą, Eštaolą,

Jsh 19 42 Šaalabiną, Ajaloną, Itlą,

Jsh 19 43 Eloną, Timną, Ekroną,

Jsh 19 44 Eltekę, Gibetoną, Baalatą,

Jsh 19 45 Jehudą, Bene Beraką, Gat Rimoną

Jsh 19 46 ir Mejarkono bei Rakono plotą ties Joje.

Jsh 19 47 Dano giminės gautas paveldėjimas buvo per mažas, todėl jie nužygiavę kariavo su Lešemu ir jį užėmė. Gyventojus išžudę, apsigyveno jame. Lešemo pavadinimą pakeitė Danu, pagal savo tėvą Daną.

Jsh 19 48 Toks buvo Dano giminės šeimų paveldėjimas.

Jsh 19 49 Taip jie iki galo padalino visą kraštą. Izraelitai davė Nūno sūnui Jozuei paveldėjimą tarp savųjų.

Jsh 19 50 Viešpačiui įsakius, jie davė jam miestą, kurio jis prašė, Timnat

serachą Efraimo kalnuose. Jis atstatė tą miestą ir apsigyveno jame.

Jsh 19 51 Kunigas Eleazaras, Nūno sūnus Jozuė ir Izraelio giminių vyresnieji Silojuje, Viešpaties aki vaizdoje, prie Susitikimo palapinės įėjimo burtų keliu paskirstė kraštą.

Jsh 20 1 viešpats kalbėjo Jozuei:

Jsh 20 2 "Paskirki te prieglaudos miestus, apie kuriuos kalbėjau per Mozę,

Jsh 20 3 kad į juos galėtų nubėgti žmogžudys, užmušęs žmogų netyčia. Tie miestai jiems bus prieglauda nuo keršytojų.

Jsh 20 4 Žmogžudys, nubėgęs į vieną šitų miestų, jo vartuose išdėstys savo bylą to miesto vyresniesiems. Jie priims jį į miestą ir leis jam ten gyventi.

Jsh 20 5 Jei jį atsivytų kraujo keršytojas, jie neišduos žudiko į jo rankas, nes jis netyčia užmušė savo artimą, kuris nebuvo jo priešas.

Jsh 20 6 Žmogžudys galės gyventi tame mieste iki teismo sprendimo. Po vyriausiojo kunigo mirties žudikas galės grįžti į savo miestą bei namus, iš kurio jis buvo pabėgęs".

Jsh 20 7 Jie paskyrė Kedešą Galilėjoje, Neftalio kalnyne, Sichemą Efraimo kalnyne ir Kirjat Arbę, kuri yra Hebronas, Judo kalnyne.

Jsh 20 8 Jordano rytuose jie paskyrė Becerą dykumoje, Rubeno giminės krašte, Ramotą Gileade, Gado giminės krašte, ir Golaną Bašane, Manaso giminės žemėse.

Jsh 20 9 Šitie miestai buvo paskirti visiems izraelitams ir tarp jų gyvenantiems ateiviams, kad į juos galėtų bėgti kiekvienas, užmušęs žmogų netyčia, kad nebūtų nužudytas keršytojo prieš teismą.

Jsh 21 1 Levitų šeimų vyresnieji atėjo pas kunigą Eleazarą, Nūno sūnų Jozuė ir Izraelio giminių vyresniuosius.

Jsh 21 2 Jį Silojų, Kanaano krašte, ir jiems kalbėjo: "Viešpats įsakė per Mozę duoti mums miestų apsigyventi ir prie jų ganyklų mūsų gyvuliams".

Jsh 21 3 Izraelitai davė levitams iš savo dalies, kaip Viešpats buvo liepęs, šituos miestus su jų ganyklomis.

Jsh 21 4 Burtų keliu teko kehatų šeimoms, levitams, kunigo Aarono palikuonims, iš Judo, Simeono ir Benjamino giminių trylika miestų.

Jsh 21 5 Likusiems kehatams burtų keliu iš Efraimo, Dano ir pusės Manaso giminės teko dešimt miestų.

Jsh 21 6 Geršonąį gavo burtų keliu iš Isacharo, Ašero, Neftalio ir iš pusės Manaso giminės Bašane trylika miestų.

Jsh 21 7 Merarių šeimoms teko iš Rubeno, Gado ir Zabulono giminių dvylika miestų.

Jsh 21 8 Izraelitai burtų keliu davė levitams šiuos miestus su ganyklomis, kaip Viešpats buvo įsakęs Mozei.

Jsh 21 9 Iš Judo ir Simeono giminių izraelitai davė žemių

Jsh 21 10 Aarono palikuonims levitams iš Kehato šeimos; jie pirmieji gavo savo dalį:

Jsh 21 11 Anako tėvo Arbės miestą Hebroną Judo kalnyne su ganyklomis.

Jsh 21 12 Tačiau miesto laukus bei kaimus jie davė Jefunės sūnui Kalebui.

Jsh 21 13 Kunigo Aarono palikuonims davė Hebroną, prieglaudos miestą, Libną,

Jsh 21 14 Jatyrą, Eštemoją,

Jsh 21 15 Holoną, Debyrą,

Jsh 21 16 Ainą, Jutą ir Bet Šemešą su ganyklomis; devynis miestus iš dviejų giminių.

The Holy Bible in Lithuanian

Jsh	21	17	Iš Benjamino giminės-Gibeoną, Gebą,
Jsh	21	18	Anatotą ir Almoną su ganyklomis; keturis miestus.
Jsh	21	19	Kunigų, Aarono vaikų, miestų iš viso buvo trylika su ganyklomis.
Jsh	21	20	Levitams iš Kehato šeimos burtų keliu teko miestai iš Efraimo giminės.
Jsh	21	21	Jiems davė prieglaudos miestą Sichemą Efraimo kalnyne, Gezerą,
Jsh	21	22	Kibcaimą ir Bet Horoną su ganyklomis; keturis miestus.
Jsh	21	23	Iš Dano giminės: Eltekę, Gibetoną,
Jsh	21	24	Ajaloną ir Gatrimoną su ganyklomis; keturis miestus.
Jsh	21	25	Iš pusės Manaso giminės: Taanachą ir Gat Rimoną su ganyklomis; du
miestus.			
Jsh	21	26	Iš viso dešimt miestų su ganyklomis buvo duota likusioms Kehato
šeimos.			
Jsh	21	27	Gersono palikuonims levitams davė iš pusės Manaso giminės prieglaudos
miestą Golaną Basane ir			Beešterą su ganyklomis; du miestus.
Jsh	21	28	Iš Isacharo giminės-Kišjoną, Daberatą,
Jsh	21	29	Jarmutą ir En Ganimą su ganyklomis; keturis miestus.
Jsh	21	30	Iš Ašero giminės-Mišalą, Abdoną,
Jsh	21	31	Helkatą ir Rehobą su jų ganyklomis; keturis miestus.
Jsh	21	32	Iš Neftalio giminės-prieglaudos miestą Kedešą Galilėjoje, Hamot Dorą
ir Kartaną su ganyklomis;			tris miestus.
Jsh	21	33	Geršonų šeimų miestų iš viso buvo trylika su ganyklomis.
Jsh	21	34	Merario palikuonims levitams davė iš Zabulono giminės Jokneamą, Kartą,
Jsh	21	35	Dimną ir Nahalalą su ganyklomis; keturis miestus.
Jsh	21	36	Rytinėje Jordano pusėje iš Rubeno giminės-prieglaudos miestą Becerą,
Jahcą,			
Jsh	21	37	Kedemotą ir Mefaatą su ganyklomis; keturis miestus.
Jsh	21	38	Iš Gado giminės-prieglaudos miestą Ramotą Gileade, Mahanaimą,
Jsh	21	39	Hešboną ir Jazerą su ganyklomis; keturis miestus.
Jsh	21	40	Merario palikuonys levitai burtų keliu gavo dvylika miestų.
Jsh	21	41	Keturiasdešimt aštuoni levitų miestai su ganyklomis buvo izraelitų
krašte.			
Jsh	21	42	Visi levitų miestai buvo su ganyklomis aplink juos.
Jsh	21	43	Viešpats atidavė Izraeliui visą šalį, kurią Jis su priesaika pažadėjo
duoti jų tėvams. Jie užėmė ją ir gyveno joje.			
Jsh	21	44	Ir Viešpats jiems suteikė ramybę, kaip Jis buvo pažadėjęs jų tėvams.
Nė vienas iš jų priešų negalėjo atsilaikyti prieš juos; visus juos Viešpats atidavė ji			
izraelitų rankas.			
Jsh	21	45	Nebuvo nė vieno žodžio, kuris nebūtų išsipildęs, ką viešpats kalbėjo
Izraeliui.			
Jsh	22	1	Jozuė, pasišaukęs rubenus, gadus bei pusę Manaso giminės,
Jsh	22	2	tarė: "Jūs įvykdėte viską, ką jums įsakė Viešpaties tarnas Mozė, ir
klausėte manęs.			
Jsh	22	3	Jūs nepalikote savo brolių per visą šitą laiką ir iki šios dienos
stropiai vykdėte viešpaties, jūsų Dievo, įsakymą.			
Jsh	22	4	Viešpats, jūsų Dievas, davė jūsų broliams ramybę, kaip Jis jiems
pažadėjo. Dabar grįžkite į savo palapines, į šalį, kurią jums davė Viešpaties tarnas Mozė			
anapus Jordano,			
Jsh	22	5	tik rūpestingai vykdykite Jo įsakymus ir nurodymus: mylėkite viešpatį,
savo Dievą, vaikščiokite Jo keliais, laikykitės Jo įsakymų ir Jam tarnaukite visa širdimi bei			
visa siela".			
Jsh	22	6	Jozuė juos palaimino ir išleido. Jie sugrįžo į savo palapines.
Jsh	22	7	Pusei Manaso giminės Mozė davė žemės Bašane, o antrai jos pusei Jozuė
davė drauge su jų broliais vakarinėje Jordano pusėje. Jozuė, išleisdamas juos grįžti namo,			
palaimino			
Jsh	22	8	ir tarė: "Grįžkite į savo kraštą turtingi gyvulių, sidabro, aukso,
vario, geležies ir rūbų. Pasidalinkite šį grobį su savo broliais".			
Jsh	22	9	Rubenai, gadai ir pusė Manaso giminės iš Šilojo, esančio Kanaano
šalyje, sugrįžo į Gileado kraštą, į savo nuosavybės šalį, kurią jie paveldėjo, kaip Viešpats			
įsakė Mozė.			
Jsh	22	10	Atėję prie Jordano, esančio Kanaano šalyje, rubeniai, gadai ir pusė
Manaso giminės pastatė ten didelį aukurą.			
Jsh	22	11	Izraelitai, išgirdę, kad rubeniai, gadai ir pusė Manaso giminės
pasistatė aukurą Kanaano šalyje ant Jordano kranto izraelitams priklausančioje žemėje,			
Jsh	22	12	visi susirinko Šilojoje ir ruošėsi žygiuoti prieš juos.
Jsh	22	13	Izraelitai siuntė kunigo Eleazaro sūnų Finejasą pas rubenus, gadus ir
pusę Manaso giminės į Gileado šalį,			
Jsh	22	14	su juo dešimt kunigaikščių, po vieną iš kiekvienos Izraelio giminės.
Kiekvienas iš jų buvo savo šeimos vyresnysis.			
Jsh	22	15	Jie atėjo pas rubenus, gadus ir pusę Manaso giminės į Gileado šalį ir
kalbėjo jiems:			
Jsh	22	16	"Visų izraelitų vardu klausiamo, ką reiškia šitas nusikaltimas, kurį
šiandien jūs padarėte prieš Izraelio Dievą, nusigręždami nuo Viešpaties ir statydami			

aukūrą?

Jsh 22 17 Argi neužtenka Peoro nusikaltimo, nuo kurio ligi šios dienos dar neapsivalėme ir dėl kurio nukentėjo visa tauta?

Jsh 22 18 Jūs nusisukote nuo Viešpaties. Šiandien jūs sukilote prieš Viešpatį, o rytoj jis baus visą Izraelio tautą.

Jsh 22 19 Jei manote, kad jūsų šalis yra sutepta, tai persikelkite į Viešpaties šalį, kur yra Jo šventykla ir įsikurkite tarp mūsų. Tik prieš Viešpatį nesukilkite ir nesukilkite prieš mus, statydamiės aukūrą šalia Viešpaties, mūsų Dievo, aukuro!

Jsh 22 20 Prisiminkite Zeracho sūnaus Achano nusikaltimą, kai jis pasisavino iš to, kas buvo skirta sunaikinti-Viešpaties rūstybė ištiko visą Izraelio tautą! Jis ne vienas žuvo dėl savo kaltės!"

Jsh 22 21 Rubenai, gada! ir pusė Manaso giminės atsakė Izraelio atstovams:

Jsh 22 22 "Galingasis Viešpatie Dieve! Galingasis Viešpatie Dieve! Tu žinai, ir Izraelis nežino. Jei jūs manote, kad taip atsitiko dėl maisto ar neįsitikimybės viešpačiui, tai šiandien tegul Jis nepadeda mums.

Jsh 22 23 Jei taip būtų, kad mes statėme aukūrą, norėdami nusigręžti nuo Viešpaties ar aukoti ant jo deginamąsias, duonos ar padėkos aukas, tai pats Viešpats tegul baudžia mus.

Jsh 22 24 Priešingai, iš baimės taip padarėme, galvodami, kad ateityje jūsų vaikai nesakytų mūsų vaikams: 'Ką jūs turite bendro su viešpačiu, Izraelio Dievu?'

Jsh 22 25 Viešpats padarė Jordaną siena tarp mūsų ir jūsų, rubenai ir gada! Jūs neturite dalies Viešpatyje'. Jūsų vaikai tokiu būdu neleistų mūsų vaikams garbinti Viešpatį.

Jsh 22 26 Statydami aukūrą, galvojome jį pasistatyti ne deginamosioms ir kitoms aukoms,

Jsh 22 27 bet kad jis būtų liudytojas ateityje mūsų ir jūsų kartoms. Kad mes galėtume tarnauti viešpačiui savo deginamosiomis ir padėkos aukomis, kad ateityje jūsų vaikai nesakytų mūsų vaikams: 'Jūs neturite dalies Viešpatyje'.

Jsh 22 28 Mes galvojome, jei ateityje jie taip sakys mums ar mūsų kartoms, tai mes atsakysime: 'Pažiūrėkite į Viešpaties aukuro pavyzdį, kurį padarė mūsų tėvai; jis neskirtas deginamosioms ir padėkos aukoms, bet jis yra liudytojas tarp mūsų ir jūsų'.

Jsh 22 29 Tebūna mums svetima mintis, kad sukiltume prieš Viešpatį ir nusigręžtume nuo Jo, statydamiės aukūrą deginamosioms, duonos ir padėkos aukoms šalia Viešpaties, mūsų Dievo, aukuro, stovinčio prie Jo palapinės!"

Jsh 22 30 Kunigas Finehasas ir Izraelio atstovai, buvusieji su juo, išgirdę, ką kalbėjo Rubeno, Gado ir Manaso vyresnieji, buvo patenkinti.

Jsh 22 31 Kunigas Finėjas, Eleazaro sūnus, tarė jiems: "Šiandien patyrėme, kad Viešpats yra tarp mūsų, nes jūs esate ištikimi viešpačiui. Tuo jūs išgelbėjote izraelitus nuo Viešpaties bausmės".

Jsh 22 32 Po to Eleazaro sūnus kunigas Finėjas ir atstovai grįžo iš Gileado krašto į Kanaano šalį pas izraelitus ir jiems viską pranešė.

Jsh 22 33 Ta žinia izraelitams patiko; izraelitai garbino Dievą ir nebegalvojo kariauti su jais ir sunaikinti Rubeno ir Gado giminių krašto.

Jsh 22 34 Tą aukūrą Rubeno ir Gado vaikai pavadino "liudytoju", nes jis liudijo, kad Viešpats yra jų visų Dievas.

Jsh 23 1 Daugelį metų Viešpats leido Izraeliui gyventi ramybėje nuo visų jo priešų. Jozuė paseno ir sulaukė daug metų.

Jsh 23 2 Jozuė sušaukė visus izraelitus, jų vadus, vyresniuosius, teisėjus bei valdininkus ir jiems tarė: "Aš pasenau ir sulaukiau daug metų.

Jsh 23 3 Jūs patys matėte, ką Viešpats padarė visoms šioms tautoms dėl jūsų, nes pats Viešpats, jūsų Dievas, kariavo už jus.

Jsh 23 4 Aš paskirsičiau jūsų giminių nuosavybėn šitas likusias tautas ir visas tautas, kurias sunaikinau į vakarus nuo Jordano iki Didžiosios jūros.

Jsh 23 5 Viešpats, jūsų Dievas, jas privers pasitraukti, ir užėmę jūs paveldėsite jų šalį, kaip jums pažadėjo Viešpats, jūsų Dievas.

Jsh 23 6 Būkite drąsūs ir tvirtai pasiryžę vykdyti visa, kas parašyta Mozės įstatymo knygoje, ir nenukrypkite nuo jos.

Jsh 23 7 Nesimaišykite su šiomis tautomis, kurios tebegyvena tame krašte. Neminėkite jų dievų vardų, neprišiekite jais, negarbinkite jų ir netarnaukite jiems;

Jsh 23 8 būkite ištikimi Viešpačiui, savo Dievui, kaip iki šios dienos.

Jsh 23 9 Viešpats nugalėjo jūsų akyse dideles bei galingas tautas; niekas iki šios dienos neįstengė atsilaikyti prieš jus.

Jsh 23 10 Vienas jūsiškių vys tūkstantį, nes Viešpats, jūsų Dievas, kovoja už jus, kaip Jis jums pažadėjo.

Jsh 23 11 Todėl žiūrėkite, kad mylėtumėte Viešpatį, savo Dievą.

Jsh 23 12 Jei nuo Jo nutolsite ir susimaišysite su pasilikusiomis tautomis, kurios tebegyvena tarp jūsų, ir susigiminiuosite vedybomis, eidami pas juos, o jie pas jus,

Jsh 23 13 tai būkite užtikrinti, kad Viešpats, jūsų Dievas, neišvays šitų tautų iš jūsų krašto; jos taps jums spąstais ir žabangais, botagais jūsų nugaroms ir dygliais jūsų akims, kol jūs pražūsitate iš šitos geros žemės, kurią jums davė Viešpats, jūsų Dievas.

Jsh 23 14 Štai rengiuosi eiti keliu, kuriuo turi eiti visas pasaulis. Prisiminkite visa savo širdimi ir siela, kad Viešpats, jūsų Dievas, išpildė visus iki vieno savo gerus pažadus jums.

Jsh 23 15 Kaip Viešpats įvykdė viską, ką buvo jums pažadėjęs gero, taip Jis ištesės jums ir blogus pažadus, išnaikindamas jus iš šitos geros žemės, kurią Jis jums davė.

Jsh 23 16 Jei jūs laužysite viešpaties, savo Dievo, jums duotą sandorą, tarnausite svetimiems dievams ir garbinsite juos, tai Viešpats baus jus ir jūs greitai pražūsité nuo geros žemės, kurią iš Jo gavote".

Jsh 24 1 Jozuė sušaukė visas Izraelio gimines į Sichemą, taip pat Izraelio vyresniuosius, vadovus, teisėjus ir valdininkus, ir jie stojo Dievo akių vaizdą.

Jsh 24 2 Jozuė kalbėjo visai tautai: "Taip sako Viešpats, Izraelio Dievas: 'Anapus upės senovėje gyveno jūsų tėvai, Abraomo ir Nahoro tėvas Tara, ir jie tarnavo svetimiems dievams.

Jsh 24 3 Vėliau jūsų tėvą Abraomą iš anapus upės vedžiau per visą Kanaano kraštą, padauginau jo palikuonis ir jam daviau Izaoką.

Jsh 24 4 Izaokui daviau Jokubą ir Ezavą. Ezavui daviau Seyro kalną. O Jokūbas ir jo vaikai nuvyko į Egiptą.

Jsh 24 5 Vėliau siunčiau Mozę ir Aaroną ir Egiptą varginau nelaimėmis, o jus išvedžiau.

Jsh 24 6 Aš išvedžiau jūsų tėvus iš Egipto. Jie atėjo prie jūros. Egiptiečiai vijosi jūsų tėvus su kovos vežimais ir raiteliais iki Raudonosios jūros.

Jsh 24 7 Jiems šaukiantis Viešpaties, Aš padariau tamsą tarp jūsų ir egiptiečių, užleidau ant jų jūrą ir paskandinau juos. Jūsų akys matė, ką dariau Egipte. Po to jūs ilgai gyvenote dykumoje.

Jsh 24 8 Vėliau atvedžiau jus į šalį amoritų, kurie gyveno Jordano rytuose. Jie kariavo su jumis, bet Aš atidaviau juos į jūsų rankas; jūs užėmėte jų šalį, o Aš juos išnaikinau jūsų akyse.

Jsh 24 9 Po to Ciporo sūnus Balakas, Moabo karalius, kariavo su Izraeliu. Jis pasikvietė Beoro sūnų Balaamą, kad jus prakeiktų.

Jsh 24 10 Aš neklausiau Balaamo ir priverčiau jį jus palaiminti. Taip Aš išgelbėjau jus iš jo rankų.

Jsh 24 11 Vėliau jūs, perėję per Jordaną, atėjote į Jerichą. Jericho vyrai, amoritai, perizai, kanaaniečiai, hetitai, girgašai, hivai ir jebusiečiai kariavo prieš jus, bet Aš atidaviau juos į jūsų rankas.

Jsh 24 12 Aš siunčiau širšes pirma jūsų, ir jie pabėgo. Taip buvo nugalėti du amoritų karaliai, ne kardu ir ne lanku.

Jsh 24 13 Aš daviau jums žemę, kurios jūs nebuvote arę, ir miestus, kurių nestatėte. Jus maitino vynuogynai ir alyvmedžiai, kurių nesodinote'.

Jsh 24 14 Taigi dabar bijokite Viešpaties ir Jam tarnaukite nuoširdžiai ir ištikimai, pašalinkite dievus, kuriems tarnavo jūsų tėvai anapus upės ir Egipte.

Jsh 24 15 O jei jums nepatinka tarnauti Viešpačiui, tai šiandien apsispręskite, kam norite tarnauti: dievams, kuriems tarnavo jūsų tėvai, gyvenusieji anapus upės, ar dievams amoritų, kurių šalyje gyvenate. Bet aš ir mano namai tarnausime Viešpačiui".

Jsh 24 16 Tauta atsakė: "Taip nebus, kad apleistume Viešpatį ir tarnautume svetimiems dievams.

Jsh 24 17 Juk Viešpats, mūsų Dievas, išvedė mus ir mus saugojo visą kelią, kuriuoėjome, ir visose tautose, kurias sutikome.

Jsh 24 18 Viešpats išvarė pirma mūsų amoritus, gyvenusius krašte. Taigi mes taip pat tarnausime Viešpačiui, nes Jis yra mūsų Dievas".

Jsh 24 19 Jozuė tarė: "Jūs negalėsite tarnauti Viešpačiui, nes Jis yra šventas ir pavydus Dievas. Jis neatleis jūsų nusikaltimų ir nuodėmių.

Jsh 24 20 Jei apleisite Viešpatį ir tarnausite svetimiems dievams, tai Jis baus jus ir sunaikins, iki tol jums daręs gera".

Jsh 24 21 Tauta atsakė Jozuei: "Ne! Mes tarnausime Viešpačiui".

Jsh 24 22 Tada Jozuė tarė tautai: "Jūs patys esate liudytojai, kad pasirinkote Viešpatį ir norite Jam tarnauti". Jie atsakė: "Taip, mes esame liudytojai".

Jsh 24 23 "Dabar pašalinkite svetimus dievus iš savo tarpo ir palenkite savo širdį prie viešpaties, Izraelio Dievo".

Jsh 24 24 Tauta atsakė Jozuei: "Viešpačiui, savo Dievui, tarnausime ir Jo klausysime".

Jsh 24 25 Jozuė tą dieną Sicheme padarė su Izraelio tauta sandorą ir jai davė įsakymus ir nurodymus.

Jsh 24 26 Tuos žodžius Jozuė įrašė į Dievo įstatymo knygą ir, paėmęs didžiulį akmenį, pastatė jį po ąžuolu, kuris augo prie Viešpaties šventyklos.

Jsh 24 27 Tada jis tarė visai tautai: "Šitas akmuo tebūna liudytojas jums, nes jis girdėjo visus viešpaties žodžius, kuriuos Jis kalbėjo jums, kad neišsigintumėte savo Dievo".

Jsh 24 28 Po to Jozuė leido žmonėms grįžti kiekvienam į savo paveldėjamą.

Jsh 24 29 Tada mirė Viešpaties tarnas, Nūno sūnus Jozuė, sulaukęs šimto dešimties metų amžiaus.

Jsh 24 30 Jį palaidojo jo paveldėtoje žemėje Timnat Serache, Efraimo kalnyne, į šiaurę nuo Gaašo kalno.

Jsh 24 31 Izraelis tarnavo Viešpačiui per visas Jozuės dienas ir per visas dienas vyresniųjų, kurie gyveno ilgiau už Jozuė ir žinojo visus Viešpaties darbus, padarytus Izraeliui.

Jsh 24 32 Juozapo kaulus, kuriuos izraelitai atsigabeno iš Egipto, palaidojo Sicheme, sklype, kurį Jokūbas pirkė iš Hamoro, Sichemo tėvo, sūnų už šimtą sidabrinių. Tą žemę paveldėjo Juozapo palikuonys.

Jsh 24 33 Aaronas sūnus Eleazaras irgi mirė; jį palaidojo Gibėjoje, jo sūnaus Finehaso žemėje, kuri buvo Efraimo kalnyne.

Jdg 1 1 Jozuei mirus, izraelitai klausė viešpaties: "Kas iš mūsų eis pirmas kare su kanaaniečiais?"

Jdg 1 2 viešpats atsakė: "Judas eis pirmas; Aš atidaviau žemę į jo rankas".

Jdg 1 3 Tada Judas tarė savo broliui Simeonui: "Eime su manimi į mano kraštą ir kariaukime prieš kanaaniečius! Po to aš trauksiu su tavimi į tavo kraštą". Ir Simeonas nuėjo su juo.

Jdg 1 4 Juodu išžygiavo, ir viešpats atidavė į jų rankas kanaaniečius ir perizus; jie išžudė prie Bezeko dešimt tūkstančių vyrų.

Jdg 1 5 Ten jie sutiko Adoni Bezeką, kariavo prieš jį ir sumušė kanaaniečius ir perizus.

Jdg 1 6 Adoni Bezekas pabėgo, bet jie vijosi jį ir sugavę nukirto jam rankų ir kojų nykščius.

Jdg 1 7 Adoni Bezekas tarė: "Septyniasdešimt karalių su nukirstais rankų bei kojų nykščiais rinkdavo mano pastalėje trupinius. Kaip aš dariau, taip ir Dievas man atlygino". Jie nuvedė jį į Jeruzalę, kur jis mirė.

Jdg 1 8 Judas kariavo prieš Jeruzalę, užėmęs ją, gyventojus išžudė kardų ir miestą padegė.

Jdg 1 9 Paskui jis kariavo prieš kanaaniečius, gyvenusius kalnyne, pietuose, žemumoje

Jdg 1 10 ir Hebrone; sumušė šešąją, Ahimaną ir Talmają. Hebronas anksčiau vadinosi Kirjat Arba.

Jdg 1 11 Iš ten jie žygiavo prieš Debyrą, kuris anksčiau vadinosi Kirjat Seferas.

Jdg 1 12 Tada Kalebas tarė: "Kas nugalės Kirjat Seferą ir jį užims, tam duosiu savo dukterį Achsą į žmonas".

Jdg 1 13 Jį užėmė jaunesniojo Kalebo brolio Kenazo sūnus Otnielis. Kalebas atidavė jam savo dukterį Achsą.

Jdg 1 14 Kai jį išteikėjo, Otnielis prikalbėjo ją prašyti iš savo tėvo dirbamos žemės. Jai nulipus nuo asilo, Kalebas klausė: "Ko nori?"

Jdg 1 15 Ji tarė jam: "Tėve, palaimink mane! Tu davei man sausos žemės, duok man ir vandens versmių". Tada Kalebas davė jai aukštutines ir žemutines versmes.

Jdg 1 16 Mozės uošvio kenito palikuonys traukė iš Palmių miesto su Judu į pietus Arado link. Ten nuėjo, jie apsigyveno.

Jdg 1 17 Po to Judas su savo broliu Simeonu sumušė kanaaniečius, gyvenusius Cefate, ir sunaikino jį. Todėl tą miestą pavadino Horma.

Jdg 1 18 Judas užėmė Gazą, Aškeloną ir Ekroną su jų apylinkėmis.

Jdg 1 19 Viešpats buvo su Judu, ir jis užėmė kalnyną. Bet jis nepajėgė išstumti lygumos gyventojų, nes jie turėjo geležinių kovos vežimų.

Jdg 1 20 Jie atidavė kalebui Hebroną, kaip Mozė buvo įsakęs, iš kurio jis išvarė tris Anako sūnus.

Jdg 1 21 Benjamino vaikai neišstūmė jebusiečių, gyvenusių Jeruzalėje; jie pasiliko gyventi su benjaminitais iki šios dienos.

Jdg 1 22 Juozapo palikuonys žygiavo prieš Betelį, ir Viešpats buvo su jais.

Jdg 1 23 Juozapo palikuonys siuntė žvalgus į Betelį, kuris anksčiau vadinosi Lūzas.

Jdg 1 24 Žvalgai, sutikę žmogų, išeinantį iš miesto, jam tarė: "Parodyk mums įėjimą į miestą, mes tavęs pasigailėsime".

Jdg 1 25 Jis parodė jiems įėjimą į miestą. Jie išžudė miesto gyventojus kardų, bet tą vyrą ir jo šeimą paleido.

Jdg 1 26 Tas vyras, nukeliavęs į hetitų šalį, įkūrė miestą ir jį pavadino Lūzu. Jis taip vadinasi iki šios dienos.

Jdg 1 27 Manasas neišvarė Bet Šeano, Taanacho, Doro, Ibleamo ir Megido gyventojų iš jų miestų ir kaimų; kanaaniečiai ir toliau gyveno šalyje.

Jdg 1 28 Izraelis sustiprėjęs privertė kanaaniečius mokėti duoklę, bet jų neišvarė.

Jdg 1 29 Ir Efraimas neišvarė kanaaniečių, gyvenančių Gezeryje; kanaaniečiai liko gyventi Gezeryje tarp jų.

Jdg 1 30 Ir Zabulonas neišvarė Kitrono bei Nahalolo gyventojų; ir kanaaniečiai gyveno tarp jų, mokėdami duoklę.

Jdg 1 31 Ašeras neišvarė gyventojų iš Sidono, Achlabo, Achzibo, Helbos, Afeko ir Rehobo.

Jdg 1 32 Ašerai gyveno tarp kanaaniečių, to krašto gyventojų, nes jie nebuvo išvaryti.

Jdg 1 33 Neftalis irgi neišvarė Bet Šemešo nei Bet Anato gyventojų; jie liko gyventi Kanaano šalyje, bet mokėjo Neftaliui duoklę.

Jdg 1 34 Amoritai spaudė Dano giminę kalnuose ir neleido jiems nusileisti į lygumą.

Jdg 1 35 Amoritai toliau gyveno Har Herese, Ajalone ir Šaalbime. Tačiau Juožapo giminė nugalėjo juos ir privertė mokėti duoklę.

Jdg 1 36 Amoritų žemės tęsėsi nuo Akrabimo aukštumos ir selos į kalnus.

Jdg 2 1 Viešpaties angelas, atėjęs iš Gilgalos į Bochimą, tarė: "Aš išvedžiau jus iš Egipto ir atvedžiau į žemę, kurią prisiekiau duoti jūsų tėvams, ir pasakiau: 'Aš niekada nelaužysiu savo sandoros su jumis,

Jdg 2 2 o jūs nedarykite sutarčių su šios žemės gyventojais, sugriaukite jų aukurus'. Bet jūs nepaklusote mano balsui. Kodėl jūs taip padarėte?

Jdg 2 3 Todėl Aš sakau, kad neišvarysiu jų iš jūsų krašto, jie bus dygliai jūsų šone, o jų dievai bus jums spąstai".

Jdg 2 4 Viešpaties angelui kalbant šiuos žodžius, izraelitai pakėlė savo balsus ir verkė.

Jdg 2 5 Todėl šią vietą pavadino Bochimu. Jie čia aukojo Viešpačiui.

Jdg 2 6 Kai Jozuė paleido tautą, kiekvienas nuėjo į savo nuosavybę ir ten apsigyveno.

Jdg 2 7 Tauta tarnavo Viešpačiui per visas Jozuės dienas ir kol buvo gyvi vyresnieji, kurie matė visus Viešpaties darbus, padarytus Izraelio tautai.

Jdg 2 8 Nūno sūnus Jozuė, Viešpaties tarnas, mirė sulaukęs šimto dešimties metų amžiaus.

Jdg 2 9 Jie palaidojo jį jo nuosavybėje, Timnat Herese, Efraimo kalnyne, į šiaurę nuo Gaašo kalno.

Jdg 2 10 Visa ta karta išmirė, užaugo kita karta, kuri nepažino Viešpaties nė matė jo darbų Izraeliui.

Jdg 2 11 Izraelitai nusikalto Viešpačiui, tarnaudami Baaliui.

Jdg 2 12 Jie apleido Viešpatį, savo tėvų Dievą, kuris juos išvedė iš Egipto šalies, ir sekė svetimus dievus tautų, gyvenančių aplink juos, ir jiems lenkėsi, sukeldami Viešpaties pyktį.

Jdg 2 13 Jie apleido Viešpatį ir tarnavo Baaliui ir Astartei.

Jdg 2 14 Viešpaties rūstybė užsidegė prieš Izraelį, ir Jis atidavė juos į plėšikų rankas, kurie juos plėsdavo. Viešpats atidavė izraelitus jų priešams, prieš kuriuos jie nepajėgė atsilaikyti.

Jdg 2 15 Kur jie beeidavo, Viešpaties ranka buvo prieš juos, darydama jiems pikta, kaip viešpats jiems buvo prisiekęs. Jie buvo sunkiai varginami.

Jdg 2 16 Tačiau Viešpats siuntė izraelitams teisėjų, kurie juos išgelbėdavo iš rankos jų, kurie juos plėšė.

Jdg 2 17 Bet jie neklausė teisėjų ir nuėjo paleistuvauti su svetimais dievais, ir lenkėsi jiems. Jie greitai nuklydo nuo kelio, kuriuoėjo jų tėvai, kai klausė Viešpaties įsakymų.

Jdg 2 18 Kai Viešpats jiems duodavo teisėją, Jis būdavo su juo ir išgelbėdavo izraelitus iš jų priešų per visas to teisėjo dienas. Viešpats gailėdavosi jų, kai jie dejuodami skųsdavosi prispaudėjais.

Jdg 2 19 Bet, teisėjui mirus, jie sugriždavo ir susitepdavo dar labiau, negu jų tėvai, sekdami svetimus dievus, jiems tarnaudami ir juos garbindami. Jie neatsisakė savo darbų ir užsiėmimo.

Jdg 2 20 Viešpaties rūstybė užsidegė prieš Izraelį, ir Jis tarė: "Kadangi šita tauta sulaužė mano sandorą, kurią padariau su jų tėvais, ir neklausė manęs,

Jdg 2 21 tai ir Aš neišvarysiu iš jų krašto nė vienos tų tautų, kurias Jozuė mirdamas paliko;

Jdg 2 22 jomis išmėginsiu Izraelį, ar jis laikysis Viešpaties kelio ir ar norės juo vaikščioti, kaip darė jo tėvai".

Jdg 2 23 Todėl Viešpats paliko tas tautas krašte, neišnaikino jų tuoju ir neatidavė jų į Jozuės rankas.

Jdg 3 1 Šitas tautas Viešpats paliko krašte, norėdamas išmėginti izraelitus, kurie nebuvo pergyvenę Kanaano karų.

Jdg 3 2 kad izraelitų kartos žinotų, kas yra karas, ir išmokyti kariauti:

Jdg 3 3 penkis filistinų kunigaikščius, visus kanaaniečius, sidoniečius ir hivus, kurie gyveno Libano kalnyne nuo Baal Hermono kalno iki Lebo Hamato slėnio.

Jdg 3 4 Jie buvo palikti išmėginti izraelitus, ar jie klausys Viešpaties įsakymų, kuriuos Jis davė jų tėvams per Možę.

Jdg 3 5 Izraelitai gyveno tarp kanaaniečių, hetitų, amoritų, perizų, hivų ir jebusiečių.

Jdg 3 6 Jie vedė jų dukteris, savo dukteris davė jų sūnums ir tarnavo jų dievams.

Jdg 3 7 Izraelitai darė pikta Viešpaties akivaizdoje, pamiršo Viešpatį, savo Dievą, ir tarnavo Baaliams ir alkams.

Jdg 3 8 Viešpaties rūstybė užsidegė prieš Izraelį, ir Jis atidavė jį į Mesopotamijos karaliaus Kušan Rišataimo rankas. Izraelitai tarnavo Kušan Rišataimui aštuonerius metus.

Jdg 3 9 Kai izraelitai šaukėsi Viešpaties, Viešpats pakėlė jiems išlaisvintoją, jaunesniojo Kalebo brolio Kenazo sūnų Otnielį, kuris juos išgelbėjo.

Jdg 3 10 Viešpaties Dvasia nužengė ant jo, ir jis tapo Izraelio teisėju. Jis išėjo į karą prieš Mesopotamijos karalių Kusan Rasataimą, ir Viešpats atidavė Kusan Rasataimą

jį jo rankas.

Jdg 3 11 Kraštas ilsėjosi keturiasdešimt metų. Ir Kenazo sūnus Otnielis mirė.
Jdg 3 12 Tuomet izraelitai vėl darė pikta viešpaties akivaizdoje. Viešpats sustiprino Moabo karalių Egloną prieš Izraelį, kadangi jie pikta elgėsi viešpaties akivaizdoje.

Jdg 3 13 Jis su amonitais ir amalekiečiais pakilo prieš Izraelį, jį sumušė ir užėmė Palmių miestą.

Jdg 3 14 Izraelitai tarnavo Moabo karaliui Eglonui aštuoniolika metų.

Jdg 3 15 Kai izraelitai šaukėsi viešpaties, Jis siuntė jiems gelbėtoją, Gero sūnų Ehudą, kairiarankį, iš Benjamino giminės. Izraelitai per jį siuntė dovaną Moabo karaliui Eglonui.

Jdg 3 16 Ehudas pasidarė dviašmenį durklą vienos uolekties ilgio ir jį diržu prisijusė po savo drabužiais dešinėje pusėje.

Jdg 3 17 Jis pristatė dovaną Moabo karaliui Eglonui, kuris buvo labai storas vyras.

Jdg 3 18 Įteikęs dovaną, Ehudas pasiuntė namo vyrus, nešiusius dovaną,

Jdg 3 19 o pats nuo Gilgalos akmeninių statų sugrįžo pas Egloną ir tarė: "Aš turiu slaptą žinią tau, karaliau". Karalius pasakė: "Tylos!" Ir visi, stovėjęs prie jo, išėjo.

Jdg 3 20 Ehudas nuėjo pas jį. Karalius sėdėjo vėsiamė, antrame aukšte jam įrengtame kambaryje. Ehudas jam tarė: "Turiu tau žinią nuo Dievo". Karalius atsisėjo.

Jdg 3 21 Ehudas, kairiaja ranka paėmęs durklą nuo savo dešiniojo šono, įsmeigė jį į karaliaus pilvą.

Jdg 3 22 taip, kad rankena sulindo paskui asmenis ir taukai apdengė durklą, ir jis negalėjo jo ištraukti; ir nešvarumai išėjo lauk.

Jdg 3 23 Ehudas išėjo į priekambarį, uždarė ir užrakino to kambario duris.

Jdg 3 24 Jam išėjus, atėję karaliaus tarnai pamatė, kad antro aukšto kambario durys užrakintos. Jie pagalvojo, kad jis atlieka savo reikala vėsiamė kambaryje.

Jdg 3 25 Jie laukė, nes gėdijosi įeiti, tačiau jis neatidarė kambario durų. Pasiėmę raktą, jie atrakino ir pamatė, kad jų valdovas guli ant žemės negyvas.

Jdg 3 26 Ehudas, kol jie dėsė, pabėgo ir pro akmeninius status pasiekė Seyrą.

Jdg 3 27 Atvykęs jis trimitavo Efraimo kalnuose. Išgirdę trimitą, izraelitai nuo kalnų rinkosi prie jo, ir jis jiems vadovavo.

Jdg 3 28 Jis įsakė: "Sekite mane, nes viešpats atidavė į jūsų rankas jūsų priešus moabitus!" Jieėjo paskui jį ir, užėmę Jordano brastas, kuriomis pereinama į Moabą, niekam nelėido pereiti.

Jdg 3 29 Tuo metu jie nužudė apie dešimt tūkstančių moabitų, tvirtų ir narsių vyrų, ir nė vienas neištrūko.

Jdg 3 30 Taip tuomet Moabas buvo Izraelio pavergtas. Kraštas ilsėjosi aštuoniasdešimt metų.

Jdg 3 31 Po jo valdė Anato sūnus Šamgaras, kuris užmušė šešis šimtus filistinų lazda jaučiams varyti ir išlaisvino Izraelį.

Jdg 4 1 Ehudui mirus, izraelitai ir toliau darė pikta viešpaties akivaizdoje.

Jdg 4 2 Viešpats atidavė juos į Kanaano karaliaus Jabino rankas, kuris karaliavo Hacore. Jo kariuomenės vadas Sisera gyveno Harošet ha Goime.

Jdg 4 3 Izraelitai šaukėsi viešpaties, nes Jabinas turėjo devynis šimtus geležinių kovos vežimų ir smarkiai spaudė izraelitus dvidešimt metų.

Jdg 4 4 Pranašė Debora, Lapidoto žmona, tuo metu buvo teisėja Izraelyje.

Jdg 4 5 Ji gyveno po Deboros palme, tarp Ramos ir Betelio, Efraimo kalnuose, ir izraelitai ateidavo pas ją bylinėtis.

Jdg 4 6 Ji pasišaukė Abinoamo sūnų Baraką iš Neftalio Kedešo ir tarė jam: "Viešpats, Izraelio Dievas, tau įsako eiti į Taboro kalną su dešimt tūkstančių vyrų iš Neftalio ir Zabulono giminii,

Jdg 4 7 o Jis atves pas tave prie Kišono upelio Jabino kariuomenės vadą Siserą su jo vežimais bei visa kariuomene ir jį atiduos į tavo rankas".

Jdg 4 8 Barakas jai atsakė: "Jei tu eisi su manimi, aš eisiu, o jei neisi su manimi-neisiu".

Jdg 4 9 Ji tarė: "Aš eisiu su tavimi, tačiau tu nepasižymėsi žygyje, nes Viešpats atiduos Siserą į moters rankas". Ir Debora su Barakuėjo į Kedešą.

Jdg 4 10 Barakas sušaukė Zabulono ir Neftalio vyrus į Kedešą. Jį sekė dešimt tūkstančių vyrų, ir Deboraėjo su juo.

Jdg 4 11 Heberas, kainitas, atsiskyrė nuo kainitų, Mozės giminaičio Hobabo palikuonių. Jis pasistatė savo palapinę po ažuolu arti Caanaimo Kedeše.

Jdg 4 12 Kai Siseraį pranešė, kad Abinoamo sūnus Barakas nužygiavo į Taboro kalną,

Jdg 4 13 Sisera sušaukė visus savo kovos vežimus-devynis šimtus geležinių vežimų ir visus karius Harošet ha Goime prie Kišono upelio.

Jdg 4 14 Tada Debora tarė Barakui: "Pakil, šiandien viešpats atidavė Siserą į tavo rankas. Tikrai Viešpats yra su tavimi!" Barakas nusileido nuo Taboro kalno su dešimčia tūkstančių vyrų.

Jdg 4 15 Viešpats taip išgąsdino Siserą, kad jo kovos vežimai ir visa kariuomenė, pamatę Baraką, pakriko, pats Sisera, nušokęs nuo vežimo, pabėgo pėsčias.

The Holy Bible in Lithuanian

Jdg 4 16 O Barakas vijosi kovos vežimus ir kariuomenę iki Harošet ha Goimo. Visą Siseros kariuomenę buvo išžudytą kardų, nė vienas neišliko gyvas.

Jdg 4 17 Sisera pėsčias nubėgo į kainito Hebero žmonos Jaelės palapinę, nes tarp Hacoro karaliaus Jabino ir kainito Hebero buvo taika.

Jdg 4 18 Jaelė išėjo Siseros sutikti ir jį pakvietė: "Užsuk, viešpatie, užsuk pas mane, nebijok!" Jis užėjo pas ją į palapinę, o ji apklojo jį antklode.

Jdg 4 19 Jis prašė vandens atsigerti, nes buvo labai ištroškęs. Ji, atišusi pieno odinę, davė jam atsigerti ir vėl jį užklojo.

Jdg 4 20 Sisera prašė jos atsistoti palapinės angoje ir, jei kas atėjęs klaustų, ar yra pas ją kas nors, atsakyti, kad nėra.

Jdg 4 21 Hebero žmona Jaelė paėmė palapinės kuolelį, kūjį ir tylomis įėjusi kuolelį įkalė jam į smilkinį taip, kad jį prismeigė prie žemės, kai Sisera buvo labai nuvargęs ir giliai miegojo. Taip jis mirė.

Jdg 4 22 Kai pasirodė Barakas, besivydamas Siserą, Jaelė, išėjusi jo pasitikti, tarė: "Eikš, aš tau parodysiu vyrą, kurio ieškai". Jis įėjo į jos palapinę ir pamatė Siserą, gulintį negyvą su įsmeigtu kuoleliu smilkinyje.

Jdg 4 23 Taip Dievas tuomet pažemino Kanaano karalių Jabina izraelitų akyse.

Jdg 4 24 Izraelitai vis labiau spaudė Kanaano karalių Jabina, kol jį visai sunaikino.

Jdg 5 1 Debora ir Abinoamo sūnus Barakas tą dieną giedojo:

Jdg 5 2 "Šlovinkite Viešpatį, nes Izraelis atkeršijo, kai žmonės noriai aukojosi.

Jdg 5 3 Išgirskite, karaliai, klausykite, kunigaikščiai! Aš giedosiu Viešpačiui ir girsiu Viešpatį, Izraelio Dievą!

Jdg 5 4 Viešpatie, Tau išeinant iš Seyro ir žygiuojant iš Edomo laukų, žemė drebėjo, dangūs verkė ir iš debesų lašėjo vanduo.

Jdg 5 5 Kalnai tirpo prieš Viešpatį, net Sinajus Viešpaties, Izraelio Dievo, akių vaizdoje.

Jdg 5 6 Anato sūnaus Šamgaro ir Jaelės dienomis keliai ištuštėjo ir keliautojai pasuko aplinkiniiais keliais.

Jdg 5 7 Gyventojai kaimuose nyko, kol aš, Debora, iškilau kaip motina Izraelyje.

Jdg 5 8 Jie pasirinko naujus dievus, ir kilo karas prie jų vartų. Ar buvo skydas arba ietis tarp keturiasdešimties tūkstančių izraelitų?

Jdg 5 9 Mano širdis palinkusi prie Izraelio vadovų, kurie noriai aukojasi už tautą! Girkite Viešpatį,

Jdg 5 10 kurie jojate ant baltų asilų, sėdite ant brangių kilimų ir einate keliu.

Jdg 5 11 Toli nuo šaulių balsų, prie vandens šulinių skelbkite Viešpaties teisius darbus, kuriuos Jis padarė Izraelio kaimams. Tada Viešpaties tauta nusileido prie vartų.

Jdg 5 12 Pabusk, pabusk, Debora! Pabusk, pabusk ir giedok giesmę! Pakilk, Barakai, Abinoamo sūnau, vesk savo belaisvius!

Jdg 5 13 Tam, kuris pasiliko, Jis atidavė valdyti kilniuosius tautoje. Viešpats pavėdė man valdyti galinguosius.

Jdg 5 14 Būriai iš Efraimo, gyveną Amaleko krašte, atėjo paskui Benjamino būrius, taip pat Machyro valdytojai ir Zabulono raštininkai.

Jdg 5 15 Isacharo kunigaikščiai su Debora ir Baraku skubėjo į slėnį. Rubenas buvo pasidalinęs.

Jdg 5 16 Ko pasilikai tarp avių gardų ir klausai kaimenės bliovimo? Rubeno pulkuose kilo nesutarimai.

Jdg 5 17 Gileadas pasiliko anapus Jordano, Danas-prie laivų, o Ašeras liko ant jūros kranto.

Jdg 5 18 Bet Zabulono ir Neftalio vyrai statė mirties pavojun savo gyvybes aukštumose.

Jdg 5 19 Kanaano karaliai kariavo Taanache, prie Megido vandenų; sidabro grobio jie negavo.

Jdg 5 20 Ir dangaus žvaigždės kovojo su Sisera.

Jdg 5 21 Kišono upė nunešė juos. Mano siela, tu pamynei jėgą.

Jdg 5 22 Žirgams kanopos sutrupėjo nuo bėgimo, kai bėgo jų galingieji.

Jdg 5 23 Viešpaties angelas tarė: "Prakeikite Merozą, prakeikite jo gyventojus, nes jie neatėjo Viešpačiui į pagalbą kovoje su galiūnais".

Jdg 5 24 Kainito Hebero žmona Jaelė palaiminta labiau už visas moteris, labiau už visas moteris savo palapinėje.

Jdg 5 25 Vandens jis prašė, bet ji davė jam pieno, brangiame dubenyje ji atnešė sviesto.

Jdg 5 26 Į savo ranką ji paėmė kuolelį, o į savo dešinę-darbininkų kūjį. Ji užmušė Siserą, sutriuškino jo galvą ir pervėrė jam smilkinius.

Jdg 5 27 Prie jos kojų jis susmuko, parkrito ir gulėjo, prie jos kojų susmuko, parkrito. Kur jis susmuko, ten parkrito negyvas.

Jdg 5 28 Pro langą groteles žiūrėjo Siseros motina, laukdama jo grįžtant: "Kodėl taip ilgai neparvažiuoja jo kovos vežimas? Kodėl užtrunka jo kovos vežimo ratai?"

Jdg 5 29 Jos išmintingosios moterys jai sakė, o motina pakartojo jų žodžius:
 Jdg 5 30 'Tikrai jie dalinasi grobį: po vieną, o gal po dvi mergaites
 kiekvienam vyrui. Margi grobio audiniai Sisera! Iš abiejų pusių išsiuvinėti audiniai jo
 kaklui'.
 Jdg 5 31 Sunaikink visus savo priešus, Viešpatie! Tave mylintieji tebūna kaip
 saulė, tekanti savo jėgoje". Kraštas ilsėjosi keturiasdešimt metų.
 Jdg 6 1 Izraelitai darė pikta Viešpaties akivaizdoje, ir Viešpats juos atidavė
 į midjaniečių rankas septyneriems metams.
 Jdg 6 2 Midjaniečiai spaudė izraelitus, todėl jie pasidarė kalnuose lindynių,
 olių ir tvirtovių.
 Jdg 6 3 Izraelitams apsėjus dirvas, ateidavo midjaniečiai, amalekiečiai ir
 rytų gyventojai.
 Jdg 6 4 Pasistatę stovyklas, jie sunaikindavo krašto derlių iki Gazos,
 nepalikdami Izraeliui jokio maisto: nei avių, nei jaučių, nei asilų.
 Jdg 6 5 Jie ateidavo su savo gyvuliais ir palapinėmis, ir jų buvo daug kaip
 skėrių-neįmanoma suskaičiuoti nei jų, nei jų kupranugarių. Jie įsiverždavo į šalį, kad ją
 sunaikintų.
 Jdg 6 6 Midjaniečiai labai nuskurdino Izraelį, ir izraelitai šaukėsi
 Viešpaties.
 Jdg 6 7 Kai izraelitai šaukėsi Viešpaties dėl midjaniečių,
 Jdg 6 8 Jis atsiuntė izraelitams pranašą, kuris jiems paskelbė Viešpaties,
 Izraelio Dievo, žodžius: "Aš jus išvedžiau iš Egipto vergijos,
 Jdg 6 9 Aš išgelbėjau jus iš egiptiečių ir iš visų jūsų priešų, Aš išvariau
 juos nuo jūsų ir jums atidaviau jų žemę.
 Jdg 6 10 O jums pasakiau: 'Aš esu Viešpats, jūsų Dievas; negarbinkite amoritų,
 kurių krašte gyvenate, dievų. Bet jūs neklausėte manęs'.
 Jdg 6 11 Atėjęs Viešpaties angelas atsisėdo po ąžuolu Ofroje, kuris priklausė
 abiezeriui Jehoašui. Jo sūnus Gedeonas kėlė kviečius prie vyno spaustuvo, pasislėpęs nuo
 midjaniečių.
 Jdg 6 12 Jam pasirodė Viešpaties angelas ir tarė: "Viešpats su tavimi, galingas
 karžygy!"
 Jdg 6 13 Gedeonas jam atsakė: "Viešpatie, jei Viešpats yra su mumis, kodėl mums
 taip atsitiko? Kur yra visi Jo stebuklai, apie kuriuos pasakojo mūsų tėvai, sakydami: 'Tikrai,
 Viešpats išvedė mus iš Egipto'? Dabar Viešpats mus atstūmė ir atidavė į midjaniečių rankas".
 Jdg 6 14 Viešpats, pažiūrėjęs į Gedeoną, tarė: "Eik šioje savo jėgoje ir
 išgelbėk Izraelį iš midjaniečių! Aš tave siunčiu".
 Jdg 6 15 Gedeonas klausė: "Viešpatie, kaip aš išgelbėsiu Izraelį? Mano šeima
 yra skurdžiausia Manaso giminėje, o aš pats mažiausias savo tėvo namuose".
 Jdg 6 16 Viešpats jam atsakė: "Aš būsiu su tavimi, ir tu nugalėsi midjaniečius
 kaip vieną vyrą".
 Jdg 6 17 Gedeonas atsakė: "Jei radau malonę Tavo akyse, tai parodyk ženklą, kad
 Tu kalbi su manimi.
 Jdg 6 18 Prašau, nepasitrauk iš čia, kol sugrįšiu ir atnešiu Tau dovaną". Jis
 atsakė: "Aš palauksiu, iki sugrįši".
 Jdg 6 19 Gedeonas nuskubėjo į namus. Paruošęs ožiuką ir neraugintos duonos iš
 vienos efos miltų, mėsą sudėjo į pintinę, sriubą supylė į puodą ir viską atnešė po ąžuolu, ir
 davė jam.
 Jdg 6 20 Dievo angelas jam tarė: "Paimk mėsą bei neraugintą duoną ir padėk čia
 ant uolos, o sriubą išpilk!" Jis taip ir padarė.
 Jdg 6 21 Viešpaties angelas ištiesė lazda, kurią laikė rankoje, ir jos galu
 palietė mėsą. Iš uolos pakilo ugnis ir sudegino mėsą bei duoną. Tada Viešpaties angelas
 pradingo jam iš akių.
 Jdg 6 22 Kada Gedeonas suprato, kad čia buvo Viešpaties angelas, jis tarė:
 "Viešpatie Dieve! Vargas man! Aš mačiau Viešpaties angelą veidas į veidą".
 Jdg 6 23 Viešpats jam atsakė: "Ramybė tau! Nebijok, nemirsi!"
 Jdg 6 24 Gedeonas ten pastatė aukurą viešpačiui ir pavadino jį "Viešpats yra
 ramybė". Jis tebestovi iki šios dienos abiezerių Ofroje.
 Jdg 6 25 Tą pačią naktį Viešpats jam liepė: "Imk jauną jautį, priklausantį tavo
 tėvui, ir antrą septynmetį jautį, nugriauk Baalio aukurą, kurį pastatė tavo tėvas, ir iškirsk
 prie jo esančią giraitę.
 Jdg 6 26 Pastatyk aukurą viešpačiui, savo Dievui, ant šitos uolos nurodytoje
 vietoje. Tuomet aukok antrą jautį kaip deginamąją auką ant giraitės, kurią iškirsi, malkų".
 Jdg 6 27 Gedeonas su dešimčia savo tarnų padarė, kaip Viešpats jam įsakė.
 Tačiau, bijodamas savo tėvo namiškių ir miesto žmonių, jis padarė tai ne dienos metu, bet
 naktį.
 Jdg 6 28 Kai miesto žmonės, atsikėlę anksti rytą, pamatė nugriautą Baalio
 aukurą ir prie jo buvusią giraitę iškirštą ir ant pastatyto aukuro paaukotą antrą jautį,
 Jdg 6 29 jie kalbėjo vienas kitam: "Kas tai padarė?" Ieškodami ir klausinėdami
 jie sužinojo, kad tai padarė Jehoašo sūnus Gedeonas.
 Jdg 6 30 Miesto vyrai sakė Jehoašui: "Išvesk savo sūnų-jis turi mirti, nes
 sugriovė Baalio aukurą ir iškirto prie jo buvusią giraitę".
 Jdg 6 31 Jehoašas tarė visiems prie jo stovintiems: "Ar jūs norite ginti Baalį

ir manote jį išgelbėti? Kas gins jį, tas temiršta, nesulaukęs ryto. Jei jis yra dievas, tegul pats apgina save, nes sugriautas jo aukuras".

Jdg 6 32 Tą dieną Gedeonas buvo pramintas Jerubaalu, nes jo tėvas sakė: "Tegul Baalis apgina save, nes jis sugriovė jo aukurą".

Jdg 6 33 Midjaniečiai, amalekiečiai ir rytų gyventojai susirinkę perėjo per Jordaną ir pasistatė stovyklas Jezreelio slėnyje.

Jdg 6 34 Viešpaties Dvasia nužengė ant Gedeono. Jis trimitu sušaukė Abiezerio palikuonis, kurie susirinko pas jį.

Jdg 6 35 Jis išsiuntė pasiuntinius į visą Manasą, ir jie taip pat susirinko pas jį. Jis išsiuntė pasiuntinius ir pas Ašerą, Zabuloną bei Neftalį. Jie atėjo jo pasitikti.

Jdg 6 36 Gedeonas tarė Dievui: "Jei išgelbėsi Izraelį mano ranka, kaip sakei, Jdg 6 37 štai aš patiesiu vilną klojime; jei rasa bus tik ant vilnos, o aplink žemė bus sausa, tai žinosiu, kad išgelbėsi Izraelį mano ranka, kaip kalbėjai".

Jdg 6 38 Taip ir įvyko. Rytojaus dieną atsikėlęs anksti rytą jis išgrėžė iš vilnos pilną dubenį vandens.

Jdg 6 39 Gedeonas tarė Dievui: "Teneužsidega Tavo rūstybė prieš mane, jei aš dar kartą prabilsiu. Aš prašau dar kartą leisti man pabandyti su vilna. Šį kartą tegul lieka sausa tik vilna, o ant žemės tebūna rasa".

Jdg 6 40 Dievas taip padarė tą naktį: sausa buvo tik vilna, o aplinkui ant žemės buvo rasa.

Jdg 7 1 Jerubaalas, kitais Gedeonas, anksti atsikėlęs, su savo žmonėmis pasistatė stovyklą prie En Harodo versmės, o Midjano stovykla buvo į šiaurę nuo jo, prie Morės kalvos, slėnyje.

Jdg 7 2 Viešpats tarė Gedeonui: "Turi per daug vyrų, kad atiduotiau Midjaną į tavo rankas, kad Izraelis negalėtų didžiuotis prieš mane, sakydamas: 'Aš išsilaisvinau savo jėgomis'".

Jdg 7 3 Paskelbk žmonėms: 'Kas bijo ir nedrąsus, tegrįžta namo!' " Pasitraukė dvidešimt du tūkstančiai, o dešimt tūkstančių vyrų pasiliko.

Jdg 7 4 Viešpats tarė Gedeonui: "Dar per daug žmonių. Nuvesk juos prie vandens. Ten Aš juos tau atrinksiu. Apie kuriuos sakysiu: 'Tas eis su tavimi', tuos pasiimk, o apie kuriuos sakysiu: 'Tas neis su tavimi', tie tegrįžta!"

Jdg 7 5 Gedeonas nuvedė žmones prie vandens. Viešpats tarė Gedeonui: "Atskirk kiekvieną, kuris laks vandenį kaip šuo ir kuris klaupsis gerti ant kelių".

Jdg 7 6 Skaičius lakusių iš rankos buvo trys šimtai vyrų, o likusieji gėrė atsiklaupę ant kelių.

Jdg 7 7 Tada viešpats tarė Gedeonui: "Per tuos tris šimtus vyrų, kurie gėrė iš rankos, Aš jus išgelbėsiu ir atiduosiu midjaniečius į tavo rankas; visi kiti žmonės tegrįžta į savo namus".

Jdg 7 8 Paėmęs maisto atsargas ir trimitus iš žmonių, pasiuntė juos į savo palapines, o tuos tris šimtus vyrų paliko stovykloje. Midjaniečių stovykla buvo žemiau, slėnyje.

Jdg 7 9 Tą pačią naktį viešpats tarė Gedeonui: "Pulk midjaniečių stovyklą, Aš juos atidaviau į tavo rankas.

Jdg 7 10 O jei bijai eiti, tai su savo tarnu Pura nusileisk į stovyklą

Jdg 7 11 ir pasiklausyk, ką jie kalba. Tuomet sutvirtės tavo rankos kovoti prieš juos". Jis nusileido su savo tarnu Pura prie stovyklos sargybų.

Jdg 7 12 Midjaniečių, amalekiečių ir rytų gyventojų slėnyje buvo tiek daug kaip skėrių, o jų kupranugarių buvo be skaičiaus, kaip smilčių ant jūros kranto.

Jdg 7 13 Gedeonas nuėjęs išgirdo vieną pasakojant sapną savo draugui: "Sapnavau miežinės duonos kepalą, riedantį į midjaniečių stovyklą. Jis pasiekė palapinę ir taip į ją atsitrenkė, kad ji apvirto ir subyrėjo".

Jdg 7 14 Jo draugas atsakė: "Tai ne kas kita kaip izraelito Gedeono, Jehoašo sūnaus, kardas. Dievas atidavė į jo rankas midjaniečius ir visą stovyklą".

Jdg 7 15 Gedeonas, išgirdęs sapną ir jo aiškinimą, pagarbino ir, sugrįžęs į Izraelio stovyklą, tarė: "Kilkite, viešpats atidavė midjaniečių stovyklą į jūsų rankas".

Jdg 7 16 Gedeonas padalino tris šimtus vyrų į tris būrius, padavė jiems į rankas trimitus ir ąsočius su deglais viduje

Jdg 7 17 ir įsakė: "Žiūrėkite į mane ir darykite, ką aš darysiu.

Jdg 7 18 Kai mes visi nueisime prie midjaniečių stovyklos, aš trimi tuosiu ir jūs trimituokite iš visų pusių aplink stovyklą, šaukdami: 'Viešpaties ir Gedeono kardas!' "

Jdg 7 19 Gedeonas ir šimtas su juo buvusiųjų vyrų nuėjo prie stovyklos. Tik pasikeitus vidurnakčio sargybai, jie visi trimitavo ir sudaužė ąsočius, kuriuos laikė rankose.

Jdg 7 20 Visi trys būriai trimitavo, sudaužė ąsočius ir, laikydami trimitus dešinėje rankoje bei deglus kairėje, šaukė: "Viešpaties ir Gedeono kardas!"

Jdg 7 21 Kiekvienas iš jų stovėjo savo vietoje aplinkui stovyklą. Stovykloje kilo panika, visa stovykla lakstė, šaukė ir ėmė bėgti.

Jdg 7 22 Trys šimtai trimitavo, ir viešpats atgrėžė midjaniečių kardus vienas prieš kitą visoje stovykloje. Jie bėgo ligi Bet Šitos, Cereros link, ligi Abel Meholos sienos, prie Tabato.

Jdg 7 23 Susirinko izraelitai iš Neftalio, Ašero ir Manaso ir vijosi midjaniečius.

Jdg 7 24 Gedeonas siuntė pasiuntinius į Efraimo kalną, sakydamas:

"Nusileiskite prieš midjaniečius ir atkirskite jiems kelią į Bet Barą ir prie Jordano!"
 Susirinko visi efraimai ir atkirto praėjimą į Bet Barą ir prie Jordano.
 Jdg 7 25 Efraimai pagavo du midjaniečių kunigaikščius-Orebą ir Zeebą. Orebą jie
 nuzudė ant Orebo uolos, o Zeebą-prie Zeebo vyno spaustuvo ir persekiojo midjaniečius. Orebo ir
 Zeebo galvas nunešė Gedeonui į kitą Jordano pusę.
 Jdg 8 1 Efraimai sakė Gedeonui: "Kodėl mums taip padarei? Kodėl, nepasikvietęs
 mūsų, išėjai prieš midjaniečius?" Ir jie smarkiai ginčijosi su juo.
 Jdg 8 2 Jis atsakė jiems: "Ar aš ką nuveikiau palyginti su jumis? Argi
 efraimitų vynuogių likutis nėra didesnis negu Abiezerio visas derlius?"
 Jdg 8 3 Į jūsų rankas Dievas atidavė Midjano kunigaikščius Orebą ir Zeebą. Kuo
 aš galiu lyginti su jumis?" Jam taip kalbant, atlyžo jų pyktis.
 Jdg 8 4 Gedeonas, atėjęs prie Jordano su trimis šimtais vyrų, persikėlė per
 jį. Jie pavargo, besivydami priešą.
 Jdg 8 5 Jis prašė Sukoto žmonių duonos savo kariams, kurie buvo išvargę,
 vydami Zebachą ir Calmuną, Midjano karalius.
 Jdg 8 6 Sukoto vyresnieji paklausė: "Ar Zebachas ir Calmuna jau yra tavo
 rankose, kad mes duotume duonos tavo kariuomenei?"
 Jdg 8 7 Gedeonas atsakė: "Kai Viešpats atiduos Zebachą ir Calmuną į mano
 rankas, aš plaksiu jus dykumų erškėčių dygliais".
 Jdg 8 8 Jis traukė iš ten į Penuelį ir ten kalbėjo tą patį. Penuelio žmonių
 atsakymas buvo toks pat kaip Sukoto.
 Jdg 8 9 Tada Gedeonas jiems tarė: "Po pergalės grįždamas aš nugriausiu šitą
 bokštą".
 Jdg 8 10 Zebachas ir Calmuna buvo Karkore su savo kariuomene, apie penkiolika
 tūkstančių vyrų. Tiek buvo likę iš visos rytų kariuomenės. Kritusiųjų buvo apie šimtas
 dvidešimt tūkstančių ginkluotų karių.
 Jdg 8 11 Gedeonas žygiavo keliu į rytus nuo Nobacho ir Jogbohos, kur žmonės
 gyveno palapinėse, ir nelauktai užpuolė midjaniečių stovyklą.
 Jdg 8 12 Kai Zebachas ir Calmuna pabėgo, Gedeonas vijosi juos ir pagavo abu
 Midjano karalius, o jų kariuomenėje sukėlė paniką.
 Jdg 8 13 Jehoašo sūnus Gedeonas grįžo iš mūšio dar saulei nepatekėjus.
 Jdg 8 14 Jis sugavo jaunuolį iš Sukoto ir jį išklausinėjo. Tas jam surašė
 Sukoto miesto kunigaikščius ir vyresniusius, septyni asdešimt septynis vyrus.
 Jdg 8 15 Atėjęs į Sokotą, Gedeonas tarė: "Štai Zebachas ir Zalmunas, dėl kurių
 jūs išjuokėte mane, sakydami: 'Ar Zebachas ir Zalmunas jau tavo rankose, kad prašai duonos savo
 pavargusiems žmonėms?'"
 Jdg 8 16 Jis Sukoto miesto vyresniusius nuplakė dykumos erškėčiais ir taip
 pamokė juos.
 Jdg 8 17 Penuelio bokštą jis nugriovė ir miesto vyrus išžudė.
 Jdg 8 18 Po to jis klausė Zebachą ir Calmuną: "Kaip atrodė tie vyrai, kuriuos
 užmušėte Tabore?" Jie atsakė: "Taip, kaip tu. Jie atrodė kaip karaliaus sūnūs".
 Jdg 8 19 Jis tarė: "Tai buvo mano broliai, mano motinos sūnūs. Kaip gyvas
 Viešpats, jei būtumėte palikę juos gyvus, nenužudyčiau jūsų".
 Jdg 8 20 Tuomet jis sakė savo pirmagimiui Jeteriui: "Nužudyk juos!" Bet
 berniukas neištraukė kardo, nes bijojo, kadangi buvo dar vaikas.
 Jdg 8 21 Zebachas ir Calmuna tarė: "Tu pats nužudyk mus! Nes koks vyras, tokia
 ir jo jėga". Gedeonas nužudė Zebachą ir Calmuną ir pasiėmė jų kupranugarių kaklų papuošalus.
 Jdg 8 22 Izraelitai prašė Gedeono: "Valdyk mus tu, tavo sūnus ir sūnaus sūnus,
 nes tu mus išgelbėjai iš Midjano rankų".
 Jdg 8 23 Gedeonas atsakė jiems: "Nei aš, nei mano sūnus nevaldys jūsų. Viešpats
 bus jūsų valdovas.
 Jdg 8 24 Aš tik noriu paprašyti jūsų atiduoti man iš savo grobio auskarus". Mat
 izraelitai nešiodavo auksinius auskarus.
 Jdg 8 25 Jie atsakė: "Mielai atiduosime". Patiesę apsiaustą, jie sumetė ant jo
 auskarus iš savo grobio.
 Jdg 8 26 Auksiniai auskarai svėrė tūkstantį septynis šimtus šekelių, be
 papuošalų, grandinėlių ir purpurinių drabužių, kuriais vilkėjo Midjano karaliai, bei
 grandinių, kurios buvo ant jų kupranugarių kaklų.
 Jdg 8 27 Iš to aukso Gedeonas padarė efodą ir jį pastatė savo mieste Ofroje.
 Visi izraelitai eidavo ten ir garbino jį, todėl jis tapo spąstais Gedeonui ir jo namams.
 Jdg 8 28 Midjaniečiai buvo nugalėti izraelitų ir daugiau nebekėlė savo galvų.
 Gedeono dienomis krašte buvo ramu keturiasdešimt metų.
 Jdg 8 29 Jehoašo sūnus Jerubaabas, sugrįžęs gyveno savo namuose.
 Jdg 8 30 Gedeonas turėjo septyniasdešimt sūnų, kurie gimė iš jo, nes turėjo
 daug žmonių.
 Jdg 8 31 Jo sugulovė, gyvenusi Sicheme, taip pat pagimdė jam sūnų, kurį jis
 pavadi no Abi mel echu.
 Jdg 8 32 Jehoašo sūnus Gedeonas mirė sulaukęs senatvės ir buvo palaidotas savo
 tėvo Jehoašo kape, abiezerių Ofroje.
 Jdg 8 33 Gedeonui mirus, izraelitai vėl nuėjo paleistuvauti paskui Baalį ir
 savo dievu padarė Baal Beritą.
 Jdg 8 34 Izraelitai neprisiminė Viešpaties, savo Dievo, kuris juos išgelbėjo iš

visų aplinkui juos esančių priešių.

Jdg 8 35 Jie neparodė malonės Jerubaalio, kitaip Gedeono, giminei, nepaisydami to, kad jis Izraeliui padarė daug gero.

Jdg 9 1 Jerubaalio sūnus Abimelechas nuėjo į Sichemą pas savo motinos brolius ir kalbėjo visai motinos giminei:

Jdg 9 2 "Paklauskite Sichemo vyrų, ar jie norėtų, kad jiems karaliautų septyniasdešimt vyrų, visi Jerubaalio sūnūs, ar vienas? Atsiminkite, jog aš esu jūsų kūnas ir kaulas".

Jdg 9 3 Jo motinos broliai viską papasakojo Sichemo vyrams. Jie pritarė Abimelechui, galvodami: "Jis yra mūsų brolis!"

Jdg 9 4 Jie davė jam iš Baal Berito šventyklos septyniasdešimt sidabrinių. Už juos Abimelechas pasisamdė niekšų ir valkatų, kurie sekė jį.

Jdg 9 5 Atėjęs į savo tėvo namus Ofroje, nužudė savo brolius, Jerubaalio sūnus, septyniasdešimt vyrų, ant vieno akmens. Gyvas liko tik Jerubaalio jauniausias sūnus Jotamas, nes jis buvo pasislėpęs.

Jdg 9 6 Po to Sichemo vyrai bei Bet Milojo gyventojai, susirinkę po ąžuolu, prie akmens stulpo, stovinčio Sicheme, paskelbė Abimelechą karaliumi.

Jdg 9 7 Tai sužinojęs, Jotamas užlipo ant Garizimo kalno ir garsiai šaukdamas tarė: "Sichemo vyrai, klausykite manęs, kad ir Dievas jūsų klausytų.

Jdg 9 8 Kartą medžiai susirinko patepti karalių. Jie tarė alyvmedžiui: 'Karaliauk mums'.

Jdg 9 9 Alyvmedis jiems atsakė: 'Argi galiu atsisakyti savo alyvos, kuria patepami dievai ir žmonės, ir nuėjęs valdyti medžius?'

Jdg 9 10 Po to medžiai kreipėsi į figmedį: 'Ateik ir karaliauk mums'.

Jdg 9 11 Figmedis jiems atsakė: 'Argi galiu atsisakyti savo saldumo bei puikių vaisių ir nuėjęs valdyti medžius?'

Jdg 9 12 Po to medžiai kreipėsi į vynmedį: 'Ateik ir karaliauk mums'.

Jdg 9 13 Vynmedis jiems atsakė: 'Argi galiu atsisakyti vyno, kuris linksmina dievus ir žmones, ir nuėjęs valdyti medžius?'

Jdg 9 14 Pagaliau medžiai kreipėsi į erškėtį: 'Ateik ir karaliauk mums'.

Jdg 9 15 Erškėtis atsakė medžiams: 'Jei tikrai jūs norite mane patepti karaliumi, ateikite ir išsėkitės mano pavėsyje, o jei ne, tegul išėina ugnis iš erškėčio ir sudegina Libano kedrus!'

Jdg 9 16 Jei pasielgėte teisingai ir gerai, patepdami Abimelechą karaliumi, ir Jerubaalui bei jo giminei pagal nuopelnus atlyginote

Jdg 9 17 (nes mano tėvas kovojo už jus, statydamas pavojaus savo gyvybę ir gelbėdamas jus iš midjaniečių rankos,

Jdg 9 18 o jūs šiandien sukilote prieš mano tėvo giminę, nužudėte visus septyniasdešimt jo sūnų ant vieno akmens ir patepėte Sichemo karaliumi jo tarnaitės sūnų Abimelechą todėl, kad jis jūsų brolis),

Jdg 9 19 jei šiandien teisingai ir gerai pasielgėte su Jerubaaliu ir jo gimine, tai džiaukitės Abimelechu, o jis tegul džiaugiasi jumis.

Jdg 9 20 Bet jei ne, tegul išėina ugnis iš Abimelecho ir sudegina Sichemo miesto ir Milo gyventojus. Tegul išėina ugnis iš Sichemo ir Bet Milojo gyventojų ir sudegina Abimelechą!"

Jdg 9 21 Jotamas pabėgo į Beerą ir ten apsigyveno, nes bijojo savo brolio Abimelecho.

Jdg 9 22 Abimelechas valdė Izraelį trejus metus.

Jdg 9 23 Po to Dievas sukėlė nesantaiką tarp Abimelecho ir Sichemo gyventojų (ir Sichemo gyventojai pradėjo klastingai elgtis su Abimelechu),

Jdg 9 24 kad atkeršytų Abimelechui už septyniasdešimt Jerubaalio sūnų ir jų kraują kristų ant to, kuris juos nužudė, ir ant Sichemo žmonių, kurie jam padėjo nužudyti brolius.

Jdg 9 25 Sichemo gyventojai pastatė tykoti jo kalną viršūnėse vyrus, kurie apiplėšdavo visus, kas eidavo tuo keliu. Apie tai buvo pranešta Abimelechui.

Jdg 9 26 Į Sichemą atvyko Ebodo sūnus Gaalas su savo broliais ir apsigyveno. Sichemo gyventojai pasitikėjo juo.

Jdg 9 27 Jie, prisiskynę vynuogių savo vynuogynuose, jas išsispaudė ir suruošė puotą. Savo dievo namuose jie valgė, gėrė ir keikė Abimelechą.

Jdg 9 28 Ebodo sūnus Gaalas sakė: "Kas yra Abimelechas ir kas yra Sichemas, kad jam tarnautume? Argi jis ne Jerubaalio sūnus ir argi jo prievaizdas ne Zebulas? Tarnaukite Sichemo tėvo Hamoro vyrams. Kodėl mes turime tarnauti jam?"

Jdg 9 29 Jei aš būčiau tų žmonių valdovas, pašalinčiau Abimelechą, sakydamas: 'Surink savo kariuomenę ir išeik!' "

Jdg 9 30 Miesto viršininkas Zebulas girdėjo Ebodo sūnaus Gaalo žodžius ir labai supyko.

Jdg 9 31 Jis slaptai siuntė pas Abimelechą pasiuntinius, pranešdamas: "Ebodo sūnus Gaalas su savo broliais atvyko į Sichemą ir kursto miestą prieš tave.

Jdg 9 32 Tu ir tavo vyrai pasislėpkite laukuose.

Jdg 9 33 Rytą, saulei tekant, pulkite miestą! Gaalas su savo šalininkais išeis prieš tave. Pasielk su jais, kaip galėsi".

Jdg 9 34 Abimelechas ir visi jo vyrai naktį pasislėpė Sichemo laukuose,

pasidalinę į keturias grupes.

Jdg 9 35 Ebedo sūnus Gaalas išėjęs atsistojo miesto vartuose. Tada Abimelechas ir jo vyrai pasiruošė puolimui.

Jdg 9 36 Gaalas, pamatęs žmones, tarė Zebului: "Žmonės leidžiasi nuo kalnų viršūnių". Bet Zebulas jam atsakė: "Kalnų šešėlius tu laikai žmonėmis".

Jdg 9 37 Tačiau Gaalas vėl pakartojo: "Žmonės leidžiasi nuo aukštumos, o kitas būrys ateina nuo Menoimo pusės".

Jdg 9 38 Tada Zebulas jam tarė: "Kur tavo lūpos, kurios sakė: 'Kas mums Abimelechas, kad jam tarnautume'. Tai vyrai, kuriuos tu niekini. Eik dabar ir kariauk su jais".

Jdg 9 39 Gaalas ėjo Sichemo vyrų priekyje ir kovojo su Abimelechu.

Jdg 9 40 Abimelechas vijosi jį, ir tas bėgo nuo jo. Daug vyrų krito iki miesto vartų.

Jdg 9 41 Abimelechas sustojo Arumoje, o Zebulas išvarė Gaalą ir jo brolius iš Sichemo.

Jdg 9 42 Kitą rytą žmonės išėjo iš Sichemo į laukus. Apie tai pranešė Abimelechui.

Jdg 9 43 Jis savo vyrus paskirstė į tris būrius, kurie, pasislėpę laukuose, laukė. Žmonės išėjus iš miesto, jie puolė ir nugalėjo.

Jdg 9 44 Abimelechas su savo būriu atskubėjo ir atsistojo miesto vartuose, kiti du būriai puolė esančius laukuose ir juos išžudė.

Jdg 9 45 Abimelechas, kovojęs visą dieną, užėmė miestą, jame buvusių žmonių išžudė, miestą sugriovė ir apibarstė druska.

Jdg 9 46 Migdal Sichemo pilies gyventojai, tai išgirdę, suėjo į El Berito šventyklos tvirtovę.

Jdg 9 47 Abimelechui buvo pranešta, kad visi Migdal Sichemo pilies gyventojai susirinko į vieną vietą.

Jdg 9 48 Ir Abimelechas su savo vyrais užkopė ant Calmono kalno. Jis, paėmęs kirvį, nusikirto medžio šaką, užsidėjo ją ant peties ir įsakė žmonėms: "Ką aš darau, darykite ir jūs".

Jdg 9 49 Visi vyrai nusikirto po šaką ir ėjo paskui Abimelechą. Atėję sukrovė šakas aplink tvirtovę ir padegė ją. Taip mirė visi Migdal Sichemo pilies žmonės, apie tūkstantį vyrų ir moterų.

Jdg 9 50 Po to Abimelechas nužygiavo į Tebecą, apgulė ir paėmė jį.

Jdg 9 51 Miesto viduryje buvo stiprus bokštas, ir į jį subėgo visi miesto gyventojai. Jie, užrakinę bokšto įėjimą, užlipo ant jo stogo.

Jdg 9 52 Abimelechas priėjo prie bokšto, norėdamas jį padegti.

Jdg 9 53 Viena moteris numetė ant Abimelecho galvos girnų akmenį gabalą ir sulaužė jo kaukolę.

Jdg 9 54 Jis tuojuo pasišaukė jaunuolį, savo ginklanešį, ir jam tarė: "Išsitrauk kardą ir nužudyk mane, kad apie mane nesakytų: 'Moteris jį užmušė!' " Jo ginklanešys jį perdūrė, ir jis mirė.

Jdg 9 55 Izraelitai pamatę, kad Abimelechas miręs, kiekvienas sugrįžo į savo namus.

Jdg 9 56 Taip Dievas atlygino Abimelechui už jo nusikaltimą tėvui, kai jis nužudė septyniasdešimt savo brolių.

Jdg 9 57 Taip pat ir Sichemo vyrams Dievas atlygino, ir taip išsipildė Jerubaalio sūnaus Jotamo prakeikimas.

Jdg 10 1 Abimelechui mirus, iškilo Dodojo sūnaus Pūvos sūnus Tola iš Isacharo giminės, kad išgelbėtų Izraelį. Jis gyveno Šamyre, Efraimo kalnuose,

Jdg 10 2 ir teisė Izraelį dvidešimt trejus metus. Po to jis mirė ir buvo palaidotas Šamyre.

Jdg 10 3 Po to iškilo gileadietis Jayras, kuris teisė Izraelį dvidešimt dvejus metus.

Jdg 10 4 Jis turėjo trisdešimt sūnų, kurie jodinėjo ant trisdešimties asilų ir valdė trisdešimt miestų. Tuos miestus iki šios dienos Gileado krašte tebevadiną Havot Jayru.

Jdg 10 5 Jayras mirė ir buvo palaidotas Kamone.

Jdg 10 6 Izraelitai darė pikta viešpaties akivaizdoje, garbindami Baalį, Astartę ir Sirijos, Sidono, Moabo, amonitų ir filistinų dievus. Jie paliko viešpatį ir netarnavo Jam.

Jdg 10 7 viešpaties rūstybė užsidegė prieš Izraelį. Jis atidavė juos į filistinų ir amonitų rankas.

Jdg 10 8 Jie aštuoniolika metų vargino ir spaudė visus izraelitus, kurie gyveno Jordano rytuose, Gileade, amoritų šalyje.

Jdg 10 9 Amonitai persikėlė per Jordaną į vakarus ir kariavo su Judo, Benjamino ir Efraimo giminėmis. Izraelis, patekęs į didelį vargą,

Jdg 10 10 šaukėsi Viešpaties: "Mes Tau nusidėjome, palikdami savo Dievą ir tarnaudami Baaliui".

Jdg 10 11 viešpats tarė: "Argi nespaudė jūsų egiptiečiai, amoritai, amonitai bei filistinai,

Jdg 10 12 taip pat sidoniečiai, amalekiečiai ir midjaniečiai? Kai jūs šaukėtės manęs, Aš jus išgelbėjau iš jų rankų.

Jdg 10 13 Tačiau jūs palikote mane ir tarnavote svetimiems dievams. Todėl
daugiau nebegelbėsiu jūsų.
Jdg 10 14 Eikite ir šaukitės tų dievų, kuriuos pasirinkote. Tegul jie išlaisvina
jūs iš vargų".
Jdg 10 15 Izraelitai atsakė viešpačiui: "Mes nusidėjome. Daryk su mumis, ką
nori, tik išgelbėk mus šiandien".
Jdg 10 16 Jie pašalino svetimus dievus iš savo tarpo ir tarnavo viešpačiui. Tada
Dievas pasigailėjo jų.
Jdg 10 17 Amonitai susirinko ir pasistatė stovyklas Gileade, o izraelitai-
Micpoje.
Jdg 10 18 Žmonės ir Gileado kunigaikščiai kalbėjosi: "Kas pradės kariauti su
amonitais, tas taps visų Gileado gyventojų valdovu".
Jdg 11 1 Gileadietis Jeftė buvo galingas karžygys. Tačiau jis buvo paleistuvės
sūnus. Gileadas buvo Jeftės tėvas.
Jdg 11 2 Jis turėjo ir daugiau sūnų nuo savo žmonos, kurie paaugę išvarė Jeftę,
sakydami: "Tu neturi dalies mūsų tėvo namuose, nes esi kitos moters sūnus".
Jdg 11 3 Jeftė, pabėgęs nuo savo brolių, apsigyveno Tobo krašte. Pas jį
rinkdavosi valkatos ir sekė paskui jį.
Jdg 11 4 Kuriam laikui praėjus, amonitai vėl kariavo su Izraeliu.
Jdg 11 5 Gileado vyresnieji pasiuntė pas Jeftę į Tobo kraštą,
Jdg 11 6 sakydami: "Grįžk ir vadovauk mums, kad galėtume kariauti su
amonitais".
Jdg 11 7 Jeftė atsakė Gileado vyresniesiems: "Jūs manęs nekentėte ir išvarėte
iš mano tėvo namų. Dabar, kai esate spaudžiami, atėjote pas mane".
Jdg 11 8 Gileado vyresnieji atsakė Jeftei: "Todėl ir kreipiamės į tave, kad
grįžtum ir kariautum su amonitais, ir vadovautum visiems Gileado gyventojams".
Jdg 11 9 Jeftė paklausė Gileado vyresniuosius: "Jei sugrįžęs kariausiu su
amonitais ir viešpats atiduos juos į mano rankas, ar aš tapsiu jūsų valdovu?"
Jdg 11 10 Gileado vyresnieji atsakė jam: "Viešpats tebūna liudytoju, jei
nepadarysime pagal tavo žodžius".
Jdg 11 11 Jeftė nuėjo su Gileado vyresniaisiais, ir žmonės paskelbė jį savo
vadu. Jeftė kalbėjo visa tai viešpaties akivaizdoje Micpoje.
Jdg 11 12 Jeftė siuntė pas amonitų karalių pasiuntinius, klausdamas: "Ko nori iš
manęs? Kodėl atėjai kariauti prieš mano kraštą?"
Jdg 11 13 Amonitų karalius atsakė Jeftės pasiuntiniams: "Dėl to, kad Izraelis,
atėjęs iš Egipto, užėmė mano kraštą nuo Arnono iki Jaboko ir Jordano upių. Gražink man tai
geruoju".
Jdg 11 14 Jeftė vėl siuntė pasiuntinius pas Amono karalių,
Jdg 11 15 sakydamas: "Izraelitai neužėmė nei Moabo, nei amonitų šalies.
Jdg 11 16 Jie, išėję iš Egipto,ėjo per dykumą ligi Raudonosios jūros ir atvyko
į Kadešą.
Jdg 11 17 Iš čia Izraelis siuntė pasiuntinius pas Edomo karalių, prašydamas
leisti jiems pereiti per jo žemę. Bet Edomo karalius nesutiko. Jie kreipėsi taip pat ir į
Moabo karalių, bet ir tas nesutiko jų praleisti. Taip Izraelis pasiliko Kadeše.
Jdg 11 18 Po to jie dykuma apėjo Edomo bei Moabo žemes ir, atėję į rytus nuo
Moabo, prie Arnono upės, pasistatė stovyklas. Jie nėjo į Moabo žemę, nes Arnonas yra Moabo
krašto siena.
Jdg 11 19 Izraelis siuntė pasiuntinius pas amoritų karalių Sihoną į Hešboną,
prašydamas leisti jiems pereiti per jo kraštą.
Jdg 11 20 Sihonas nepasitikėjo Izraeliu ir nepraleido jo. Jis surinko visą savo
kariuomenę, pasistatė stovyklą Jahace ir pradėjo kovą su Izraeliu.
Jdg 11 21 Viešpats, Izraelio Dievas, atidavė Sihoną ir visus jo žmones į
Izraelio rankas, ir šie juos sumušė. Taip Izraelis užėmė visą amoritų žemę
Jdg 11 22 nuo Arnono iki Jaboko ir nuo dykumos iki Jordano.
Jdg 11 23 Viešpats, Izraelio Dievas, išvarė amoritus, kad tą kraštą atiduotų
Izraeliui, o tu nori jame apsigyventi.
Jdg 11 24 Argi tu negyveni ten, kur tavo dievas Kemošas tau duoda? Mes gyvename
ten, kur Viešpats, mūsų Dievas, mums duoda.
Jdg 11 25 Ar tu geresnis už Ciporo sūnų Balaką, Moabo karalių? Ar jis kada nors
gincijosi ar kovojo su Izraeliu?
Jdg 11 26 Izraelis gyvena Hešbone ir jo apylinkėse, Aroeryje ir jo apylinkėse
bei miestuose palei Arnoną jau tris šimtus metų. Kodėl per tą laiką jų neišlaisvinote?
Jdg 11 27 Aš nekaltas prieš tave, bet tu, pradėdamas karą, pikta elgiesi su
manimi. Viešpats Teisėjas tegul šiandien daro teisumą tarp izraelitų ir amonitų".
Jdg 11 28 Amonitų karalius nekreipė dėmesio į Jeftės žodžius, kuriuos jis jam
kalbėjo per pasiuntinius.
Jdg 11 29 Tada viešpaties Dvasia nužengė ant Jeftės ir jis perėjo per Gileadą,
Manasą, toliau pro Micpą Gileade ir iš Mispos Gileado traukė prieš amonitus.
Jdg 11 30 Jeftė padarė viešpačiui įžadą: "Jei atiduosi amonitus į mano rankas,
Jdg 11 31 kai aš ramybėje grįšiu nuo amonitų, pirmą, išėjusį iš mano namų manęs
pasitikti, paaukosiu viešpačiui kaip deginamąją auką".
Jdg 11 32 Jeftė traukė prieš amonitus, ir viešpats atidavė juos į jo rankas.

Jdg 11 33 Nuo Aroerio iki Minito užėmė dvidešimt miestų ir pasiekė vynuogynų slėnį be gailėsčio juos žudydamas. Taip amonitai buvo pažeminti prieš izraelitus.

Jdg 11 34 Jeftė grįžo į Micpą, į savo namus, ir štai jį pasitiko jo duktė, su tamburinu šokdama. Ji buvo jo vienintelis vaikas; jis neturėjo daugiau sūnų ar dukterų.

Jdg 11 35 Pamatęs ją, jis perplėšė savo rūbus ir tarė: "Ak, mano dukra! Tu man suteikei daug skausmo ir esi tarp tų, kurie mane vargina. Aš daviau įžadą viešpačiui ir nebegaliu jo atšaukti".

Jdg 11 36 Ji atsakė: "Mano tėve, ką pažadėjai viešpačiui, tą daryk su manimi. Išpildyk savo pažadą. Juk viešpats padėjo atkeršyti tavo priešams amonitams".

Jdg 11 37 Ji prašė tėvo duoti jai du mėnesius laiko nueiti į kalnus ir apraudoti savo mergystę kartu su draugėmis.

Jdg 11 38 Jis sutiko. Ji su savo draugėmis nuėjo į kalnus ir apraudojo savo mergystę.

Jdg 11 39 Po dviejų mėnesių ji sugrįžo pas savo tėvą, kuris įvykdė savo pažadą viešpačiui. Ji nepažino vyro. Taip atsirado paprotys Izraelyje,

Jdg 11 40 kad kas metai Izraelio dukterys išėina keturias dienas apraudoti gileadiečio Jeftės dukters.

Jdg 12 1 Efraimai susirinko, atėjo į Cafoną ir tarė Jeftei: "Kodėl, eidamas į karą prieš amonitus, nepakvietei mūsų? Mes sudeginsime tavo namus ir tavę".

Jdg 12 2 Jeftė jiems atsakė: "Aš ir mano žmonės smarkiai susikivirčijome su amonitais. Aš jus šaukiau, bet jūs nepadėjote.

Jdg 12 3 Matydamas, kad jūs nepadedate, aš stačiau savo gyvybę į pavojų irėjau prieš amonitus. Viešpats atidavė juos į mano rankas. Kodėl šiandien atėjote kariauti prieš mane?"

Jdg 12 4 Jeftė, surinkęs visus Gileado vyrus, kariavo su Efraimu ir jį nugalėjo. Mat efraimai sakė gileadiečiams: "Jūs esate pabėgėliai iš Efraimo ir gyvenate tarp Efraimo ir Manasos".

Jdg 12 5 Gileadiečiai užėmė Jordano brastas, vedančias į Efraimą. Kai efraimas bėglys prašydavo praleisti, gileadiečiai jį klausdavo: "Ar tu esi efraimas?" Jam atsakius: "Ne!",

Jdg 12 6 jie liepdavo ištarti "šibole!" Jis atsakydavo "šibole!", nes negalėdavo teisingai ištarti. Tada jie nužudydavo jį prie Jordano brastų. Taip tuo metu žuvo keturiasdešimt du tūkstančiai efraimų.

Jdg 12 7 Jeftė teisė Izraelį šešerius metus. Po to gileadietis Jeftė mirė ir buvo palaidotas viename Gileado mieste.

Jdg 12 8 Po jo Izraelį teisė Ibcanas iš Betliejaus.

Jdg 12 9 Jis turėjo trisdešimt sūnų ir trisdešimt dukterų. Savo dukteris jis išleido svetur, o jo sūnūs parvedė trisdešimt mergaičių iš kitų kraštų. Jis teisė Izraelį septynerius metus.

Jdg 12 10 Po to Ibcanas mirė ir buvo palaidotas Betliejuje.

Jdg 12 11 Po jo dešimt metų Izraelį teisė Elonas iš Zabulono giminės.

Jdg 12 12 Elonui mirus, jis buvo palaidotas Ajalone, Zabulono krašte.

Jdg 12 13 Po jo Izraelį teisė Hilelio sūnus Abdonas iš Piratono.

Jdg 12 14 Jis turėjo keturiasdešimt sūnų ir trisdešimt sūnėnų, jodinėjusių ant septyniasdešimties asilų. Jis teisė Izraelį aštuonerius metus.

Jdg 12 15 Hilelio sūnui Abdonui mirus, jis buvo palaidotas Piratone, Efraimo krašte, amalekiečių kalnyne.

Jdg 13 1 Izraelitai darė pikta viešpaties akivaizdoje, ir viešpats atidavė juos į filistinų rankas keturiasdešimčiai metų.

Jdg 13 2 Coroje gyveno vienas vyras iš Dano giminės, vardu Manoachas. Jo žmona buvo nevaisinga ir negimdė.

Jdg 13 3 Viešpaties angelas pasirodė jai ir tarė: "Tu esi nevaisinga, tačiau pastosi ir pagimdysi sūnų.

Jdg 13 4 Negerk vyno nė stipraus gėrimo ir nevalgyk nieko nešvaraus.

Jdg 13 5 Tu pastosi ir pagimdysi sūnų. Skustuvas tegul nepaliečia jo galvos, nes berniukas bus pašvęstas Dievui nuo pat gimimo, jis pradės išlaisvinti Izraelį iš filistinių".

Jdg 13 6 Moteris atėjusi tarė savo vyrui: "Dievo vyras atėjo pas mane, jo išvaizda buvo kaip angelo, ir aš labai išsigandau. Aš jo nepaklausiau, iš kur jis, o jis savo vardo man nepasakė.

Jdg 13 7 Jis tik pasakė: 'Tu pastosi ir pagimdysi sūnų. Žiūrėk, negerk nei vyno, nei stipraus gėrimo ir nevalgyk nieko nešvaraus, nes berniukas bus Dievui pašvęstas nuo pat gimimo iki savo mirties' ".

Jdg 13 8 Manoachas meldė viešpatį: "Viešpatie! Leisk, meldžiu, angelui, kurį buvai siuntęs, vėl ateiti pas mus ir mus pamokyti, kaip auklėti berniuką, kuris užgims".

Jdg 13 9 Dievas išklaušė Manoachą. Dievo angelas vėl atėjo pas moterį, jai sėdint lauke. Jos vyro nebuvo šalia jos.

Jdg 13 10 Moteris, skubiai nubėgusi, pranešė savo vyrui: "Man pasirodė tas vyras, kuris aną dieną buvo atėjęs pas mane!"

Jdg 13 11 Pakilęs Manoachas sekė žmoną ir, atėjęs pas tą vyrą, jam tarė: "Ar tu esi vyras, kuris kalbėjo su mano žmona?" Jis atsakė: "Taip".

Jdg 13 12 Manoachas klausė: "Kai tavo žodžiai išsipildys, ką mes turime daryti

su vaiku ir kaip elgtis su juo?"

Jdg 13 13 Viešpaties angelas atsakė Manoachui: "Moteris turi saugotis to, ką sakiau.

Jdg 13 14 Jai nevalia valgyti vynmedžio vaisių, gerti vyno ar stipraus gėrimo, taip pat valgyti, kas nesvaru; ji turi vykdyti, ką įsakiau".

Jdg 13 15 Manoachas tarė Viešpaties angelui: "Prašau, pasilik pas mus, iki prirengsiu tau ožiuką".

Jdg 13 16 viešpaties angelas atsakė Manoachui: "Jei mane ir sulaukysi, aš vis tiek nevalgysiu tavo valgio; o jei prirengsi deginamąją auką, tai aukok ją Viešpačiui".

Manoachas nežinojo, kad jis buvo Viešpaties angelas.

Jdg 13 17 Jis klausė Viešpaties angelo: "Kuo tu vardu? Mes tave pagerbsime, kai tavo žodis išsipildys".

Jdg 13 18 viešpaties angelas jam atsakė: "Kodėl klausi mano vardo? Tai yra paslaptis".

Jdg 13 19 Manoachas aukojo Viešpačiui ožiuką ir duonos auką ant uolos. Angelas padarė stebuklą jo ir jo žmonos akivaizdoje:

Jdg 13 20 kai liepsna kilo nuo aukuro aukštyn į dangų, Viešpaties angelas pakilo aukštyn aukuro liepsnoje. Tai matydami, jie puolė veidais į žemę.

Jdg 13 21 viešpaties angelas daugiau jiems nebepasirodė. Manoachas suprato, kad tai buvo Viešpaties angelas,

Jdg 13 22 ir tarė žmonai: "Mes mirsime, nes matėme Dievą".

Jdg 13 23 Bet jo žmona atsakė jam: "Jei Viešpats būtų norėjęs mus nužudyti, jis nebūtų priėmęs mūsų deginamosios ir duonos aukos ir nebūtų mums parodęs to, ką matėme, ir pasakojęs to, ką girdėjome".

Jdg 13 24 Moteris pagimdė sūnų ir jį pavadino Samsonu. Berniukas augo, ir Viešpats jį laimino.

Jdg 13 25 viešpaties Dvasia pradėjo veikti jame Mahane Dano stovykloje, kuri buvo tarp Coros ir Eštaolio.

Jdg 14 1 Samsonas, nuėjęs į Timną, pamatė vieną filistinų mergaitę.

Jdg 14 2 Sugrįžęs jis sakė tėvams: "Mačiau Timnoje filistinų mergaitę. Leiskite man ją vesti".

Jdg 14 3 Jo tėvai atsakė: "Nejaugi tarp tavo giminių ir visoje tautoje nėra mergaitės, kad nori vesti iš neapipjaustytų filistinų?" Bet Samsonas atsakė: "Leiskite man ją vesti, nes ji man labai patinka".

Jdg 14 4 Tėvai nežinojo, kad Viešpats taip padarė, ieškodamas progos prieš filistinus. Tuo metu filistinai valdė Izraelį.

Jdg 14 5 Samsonas su tėvais ėjo į Timną. Prie Timnos vynuogynų jis sutiko jauną liūtą.

Jdg 14 6 Viešpaties Dvasia galingai nužengė ant jo, ir jis sudraskė jį kaip ožiuką plikomis rankomis, bet viso to nepapasakojo tėvams.

Jdg 14 7 Nuėjęs pas mergaitę, kalbėjosi, ir ji patiko Samsonui.

Jdg 14 8 Po kurio laiko jis grįžo jos paimiti. Eidamas jis pasuko iš kelio, norėdamas pamatyti liūto dvėselieną. Ir štai liūto dvėselienoje bičių spiečius ir medus.

Jdg 14 9 Jis paėmė medaus ir ėjo toliau valgydamas. Parėjęs pas savo tėvus, jis davė ir jiems to medaus, ir jie valgė. Bet jis nepasakė jiems, kad tą medų jis buvo ėmęs iš liūto dvėselienos.

Jdg 14 10 Jo tėvas nuėjo pas tą mergaitę, ir Samsonas suruošė ten puotą; taip darydavo jauni kiai.

Jdg 14 11 Filistinai, jį pamatę, atvedė trisdešimt pabrolių, kad jie būtų su juo.

Jdg 14 12 Samsonas tarė: "Aš užminsiu jums mįslę. Jei ją įminsite per septynias puotos dienas, aš jums duosiu trisdešimt apatinių ir trisdešimt išeiginių drabužių,

Jdg 14 13 o jei neįminsite, tai jūs man duosite trisdešimt apatinių ir trisdešimt išeiginių drabužių". Jie atsakė jam: "Užmink mums tą mįslę, norime ją išgirsti".

Jdg 14 14 Jis tarė jiems: "Iš ėdiko išėjo maistas, iš stipruolio-saldumas". Jie negalėjo įminti mįslės per tris dienas.

Jdg 14 15 Ketvirtą dieną jie tarė Samsono žmonai: "Išgauti iš savo vyro mįslės įminimą. Jei neišgausi, sudeginsime tave ir tavo tėvo namus. Argi mus čia pasikvietėte apiplėšti?"

Jdg 14 16 Samsono žmona verkdamas kalbėjo: "Tu nemyli manęs. Tu užminei mįslę mano tautos sūnums, o man jos nesakai". Jis jai tarė: "Aš jos nepasakiau nei savo tėvui, nei motinai, kodėl turėčiau tau ją pasakyti?"

Jdg 14 17 Ji verkė septynias dienas, kol vyko puota. Septintą dieną, netekęs kantrybės, jis pasakė mįslės įminimą. Ji viską pasakė savo tautos sūnums.

Jdg 14 18 Septintą dieną, prieš saulės nusileidimą, miesto vyrai Samsonui tarė: "Kas saldesnis už medų? Ir kas stipresnis už liūtą?" Jis jiems atsakė: "Jei nebūtumėte arę su mano telyčia, nebūtumėt įminę mįslės".

Jdg 14 19 Tada Viešpaties Dvasia nužengė ant jo ir jis, nuėjęs į Aškeloną, užmušė trisdešimt vyrų, paėmė jų drabužius ir atidavė juos tiems, kurie įminė mįslę. Po to, labai supykęs, jis sugrįžo į savo tėvo namus.

Jdg 14 20 Samsono žmona buvo atiduota vienam iš pabrolių.

Jdg 15 1 Po kurio laiko, kviečių pjūties metu, Samsonas atėjo aplankyti savo

žmonos ir atnešė jai ožiuką. Samsonas sakė: "Aš noriu įeiti į kambarį pas savo žmoną". Bet jos tėvas jo neleido.

Jdg 15 2 tardamas: "Aš tikrai maniau, kad tu jos nekenti, todėl ją atidaviau tavo pabroliui. Argi jos jaunesnioji sesuo nėra gražesnė už ją? Imk ją vietoj anos".

Jdg 15 3 Tada Samsonas atsakė: "Šį kartą nenusikalsiu, atkeršydamas filistinams".

Jdg 15 4 Samsonas, sugavęs tris šimtus lapių, surišo jas po porą uodegomis ir tarp uodegų įrišo po deglą.

Jdg 15 5 Uždegęs deglus, jis paleido lapės į filistinų javus. Taip jis padegė javų pėdus, nepjautus javus, vynuogynus ir alyvmedžių sodus.

Jdg 15 6 Filistinai klausė: "Kas tai padarė?" Jiems atsakė: "Samsonas, timniečio žentas, keršydamas už žmonos atidavimą pabroliui". Atėję filistinai sudegino ją ir jos tėvą.

Jdg 15 7 Samsonas jiems tarė: "Nors jūs tai padarėte, nurimsiu tik tada, kai jums atkeršysiu".

Jdg 15 8 Jis smarkiai puolė juos ir, sulaužęs jų blauzdų ir šlaunų kaulus, nuėjo į Etamą ir apsigyveno ant uolos.

Jdg 15 9 Tada filistinai atėję pasistatė stovyklas Judo žemėje iki Lehio.

Jdg 15 10 Judas klausė: "Kodėl išėjote prieš mus?" Tie atsakė: "Samsono surišti ir padaryti jam taip, kaip jis mums padarė".

Jdg 15 11 Tada trys tūkstantčiai Judo vyrų atėjo prie Etamo uolos ir klausė Samsoną: "Argi nežinai, kad mus valdo filistinai? Kodėl taip padarei?" Jis atsakė: "Kaip jie man padarė, taip aš jiems padariau".

Jdg 15 12 Judo vyrai tarė jam: "Mes atėjome tavęs surišti ir atiduoti filistinams". Samsonas atsakė: "Prisiėkite man, kad jūs patys manęs nenužudysite".

Jdg 15 13 Jie jam atsakė: "Mes tave tvirtai surisime ir atiduosime filistinams, bet patys tavęs nenužudysime". Jie surišo jį dviem naujomis virvėmis ir nusivedė.

Jdg 15 14 Prie Lehio filistinai pasitiko jį šūkaudami iš džiaugsmo. Viešpaties Dvasia galingai nužengė ant jo, ir virvės ant jo rankų sutrūko kaip sudegę linai ir nukrito nuo jo.

Jdg 15 15 Jis susirado šviežią asilo žandikaulį ir, paėmęs jį, užmušė juo tūkstantį filistinų.

Jdg 15 16 Tuomet Samsonas tarė: "Asilo žandikauliu nužudžiau tūkstantį vyrų ir suverčiau į krūvas".

Jdg 15 17 Taip pasakęs, jis nusviedė žandikaulį. Tą vietą pavadino Ramat Lehiu.

Jdg 15 18 Labai ištroškęs, jis šaukėsi viešpaties: "Tu davei man šitokią pergalę, o dabar mirštu iš troškulio ir pateksiu į neapipjaustytyjų rankas!"

Jdg 15 19 Dievas atvėrė daubą Lehyje, ir iš jos tekėjo vanduo. Atsigėręs jis atsigavino ir atgavo jėgas. Tą vietą pavadino En Korės versme; ji tebėra ten iki šios dienos.

Jdg 15 20 Filistinų laikais Samsonas teisė Izraelį dvidešimt metų.

Jdg 16 1 Kartą Samsonas, nuvykęs į Gazą, pamatė paleistuvę ir užėjo pas ją.

Jdg 16 2 Gazos gyventojai, sužinoję, kad Samsonas atėjo į miestą, visą naktį laukė jo prie miesto vartų, sakydami: "Kai prašvis rytas, nužudysime jį".

Jdg 16 3 Samsonas buvo pas paleistuvę iki vidurnakčio. Atsikėlęs vidurnaktį, jis nutvėrė miesto vartus su staktomis, iškėlė juos kartu su sklende, užsidėjo ant pečių ir nunešė ant kalno, esančio prie Hebrono.

Jdg 16 4 Vėliau jis pamilo Soreko slėnyje moterį, vardu Delila.

Jdg 16 5 Atėję filistinų kunigaikščiai tarė jai: "Sužinok iš Samsono, kur glūdi didelės jo jėgos paslaptis ir kokių būdu jį galėtume nugalėti ir surišti. Mes tau duosime kiekvienas po tūkstantį šimtą sidabrinų".

Jdg 16 6 Delila klausė Samsoną: "Pasakyk man, kur glūdi tavo didelės jėgos paslaptis ir kuo galima tave surišti, kad neištrūktum?"

Jdg 16 7 Samsonas jai atsakė: "Jei mane surišų septyniomis virvėmis iš gyslų, kurios dar nėra išdžiūvusios, tai aš būčiau toks, kaip bet kuris kitas žmogus".

Jdg 16 8 Filistinų kunigaikščiai atnešė jai septynias virves iš gyslų, kurios dar nebuvo išdžiūvusios, ir ji jomis surišo Samsoną.

Jdg 16 9 Jos kambaryje laukė pasislėpę vyrai. Delila sušuko: "Samsonai, filistinai puola!" Jis sutraukė virves, kaip sutrūksta pakuliniai siūlai nuo ugnies. Iš kur jo jėga-nepaaiškėjo.

Jdg 16 10 Delila tarė Samsonui: "Tu pasityčiojai iš manęs, meluodamas man. Dabar, prašau tavęs, pasakyk man, kuo galima tave surišti?"

Jdg 16 11 Jis atsakė: "Jei mane surišų visiškai naujomis virvėmis, kurios dar nebuvo naudotos, tai aš turėčiau tokią jėgą, kaip bet kuris kitas žmogus".

Jdg 16 12 Delila, surišusi naujomis virvėmis Samsoną, tarė: "Samsonai, filistinai puola!" Tuo metu pasislėpę vyrai sėdėjo kambaryje. Jis sutraukė virves kaip siūlus.

Jdg 16 13 Delila tarė Samsonui: "Lig šiol tu tyčiojaisi iš manęs ir man melavai. Pasakyk, kuo tave būtų galima surišti?" Jis atsakė jai: "Jei supinsi septynias mano galvos garbanas į kasas ir prikalsi vinimi, aš tapsiu toks silpnas, kaip bet kuris kitas žmogus".

Jdg 16 14 Jam užmigus, ji supynė septynias jo galvos garbanas į kasas, prikėlė jas vinimi ir tarė: "Samsonai, filistinai puola!" Pabudęs iš miego, jis ištraukė vinį su plaukais.

Jdg 16 15 Delila supykus tarė: "Kaip tu gali sakyti: 'Aš myliu tave', kai tavo

širdis nėra su manimi? Jau tris kartus pasityčiojai iš manęs ir nepasakei, kur glūdi tavo didelės jėgos paslaptis".

Jdg 16 16 Ji nedavė jam ramybės savo kalbomis ir, primygtinai klausinėdama, taip jam įkyrėjo,

Jdg 16 17 kad jis pasakė jai visą tiesą: "Mano galva niekados nebuvo skusta, nes aš esu pašvęstas Dievui nuo pat gimimo. Jei man nuskustų galvą, tai netekčiau jėgos ir tapčiau silpnas, kaip bet kuris kitas žmogus".

Jdg 16 18 Delila pamatė, kad jis atvėrė jai širdį, ir pasišaukė filistinų kunigaikščius, sakydama: "Dar kartą ateikite, nes jis man atvėrė savo širdį". Filistinų kunigaikščiai atėjo pas ją ir atnešė pinigų.

Jdg 16 19 Delila užmigdė Samsoną ant savo kelių ir, pasišaukusi vyrą, liepė nukirpti Samsonui septynias galvos garbanas. Jo jėga dingo.

Jdg 16 20 Ji tarė: "Samsonai, filistinai puola!" Pabudęs iš miego, jis galvojo, kad bus taip, kaip anksčiau. Bet jis nežinojo, kad viešpats pasitraukė nuo jo.

Jdg 16 21 Filistinai, nutvėrę jį, išdūrė jam akis, nusivedė į Gazą ir, sukaustę varinėmis grandinėmis, pristatė jį sukti girnas kalėjime.

Jdg 16 22 Tuo laiku jo galvos plaukai pradėjo ataugti.

Jdg 16 23 Filistinų kunigaikščiai susirinko aukoti gausių aukų savo dievui Dagonui ir pasidžiaugti laimėjimu. Jie sakė: "Mūsų dievas atidavė į mūsų rankas Samsoną, mūsų priešą".

Jdg 16 24 Žmonės, jį matydami, garbino savo dievą: "Mūsų dievas atidavė į mūsų rankas mūsų priešą, kuris nusiaubė mūsų šalį ir daug mūsų žmonių išžudė".

Jdg 16 25 Išilinksminę jie tarė: "Pašaukite Samsoną, kad jis mus palinksmintų". Jie atvedė Samsoną iš kalėjimo ir jį pastatė tarp kolonų, kad juos linksmintų.

Jdg 16 26 Samsonas sakė jaunuoliui, kuris vedė jį už rankos: "Privesk mane prie kolonų, ant kurių laikosi pastatas, kad galėčiau atsiremti į jas".

Jdg 16 27 Pastatas buvo pilnas vyrų ir moterų, ten buvo ir visi filistinų kunigaikščiai. Ant stogo buvo apie tris tūkstančius vyrų bei moterų, kurie žiūrėjo, kaip Samsonas juos linksmino.

Jdg 16 28 Samsonas šaukėsi viešpaties: "Viešpatie Dieve, prašau, atsimink mane! Sustiprink mane, Viešpatie, dar kartą, kad atkeršyčiau filistinams vienu smūgiu už savo akis!"

Jdg 16 29 Samsonas įsiremė į abi vidurines kolonas, kurios laikė pastatą, į vieną-dešinę, į kitą-kaire ranka

Jdg 16 30 ir tarė: "Mirštu drauge su filistinais!" Ir iš visų jėgų pastūmė. Pastatas griuvo ant kunigaikščių ir ant visų jame buvusiųjų. Žuvusiųjų, kuriuos jis užmušė mirdamas, buvo daugiau negu tu, kuriuos užmušė gyvendamas.

Jdg 16 31 Po to atėjo jo broliai ir visi giminės. Jie, pasiėmę jį, nunešė ir palaidojo jo tėvo Manocho kape tarp Coros ir Eštaolio. Samsonas teisė Izraelį dvidešimt metų.

Jdg 17 1 Efraimo aukštumose gyveno vyras, vardu Mikajas.

Jdg 17 2 Jis tarė savo motinai: "Tu prakeikei tą, kuris paėmė iš tavęs tūkstantį šimtą sidabrinių. Tie pinigai yra pas mane. Aš juos paėmiau". Jo motina tarė: "Viešpats telaimina tave, mano sūnau".

Jdg 17 3 Kai jis sugrąžino motinai tūkstantį šimtą sidabrinių, motina tarė: "Aš visus tuos pinigus pašvenčiau viešpačiui, kad mano sūnus, ėmęs juos iš mano rankos, padarytų drožtą ir lietą atvaizdą. Todėl dabar aš atiduosiu juos tau".

Jdg 17 4 Bet jis sugrąžino pinigus motinai. Ji paėmė du šimtus sidabrinių ir atidavė auksakaliui, kad iš jų padarytų drožtą ir lietą atvaizdą. Juos pastatė Mikajo namuose.

Jdg 17 5 Mikajas įrengė savo namuose dievų šventyklą, padarė efodą ir terafimą ir paskyrė vieną iš savo sūnų kunigu.

Jdg 17 6 Tuo metu Izraelyje nebuvo karaliaus. Kiekvienas darė tai, kas jam atrodė teisinga.

Jdg 17 7 Judo Betliejuje buvo jaunas levitas, kuris ten gyveno.

Jdg 17 8 Palikęs Judo Betliejų, jis ieškojo kitos vietos, tinkamos apsigyventi. Keliaudamas jis atėjo pas Mikają, kuris gyveno Efraimo aukštumose.

Jdg 17 9 Mikajas jo klausė: "Iš kur tu?" Tas atsakė: "Aš esu levitas iš Judo Betliejaus ir ieškau vietos apsigyventi".

Jdg 17 10 Mikajas jam atsakė: "Pasilik pas mane ir būk man tėvu ir kunigu. Aš tau duosiu metams dešimt sidabrinių, drabužius ir visą išlaikymą".

Jdg 17 11 Levitas sutiko apsigyventi pas jį. Jaunuolis buvo jam kaip sūnus.

Jdg 17 12 Mikajas paskyrė levitą kunigu, ir jaunuolis gyveno jo namuose.

Jdg 17 13 Mikajas sakė: "Dabar žinau, kad Viešpats darys man gera, nes turiu levitą kunigu".

Jdg 18 1 Tuo metu Izraelis neturėjo karaliaus. Dano giminė ieškojo krašto, kuriame galėtų apsigyventi, nes tuo laiku jiems dar nebuvo duota paveldėjimo tarp Izraelio giminių.

Jdg 18 2 Jie pasiuntė savo giminės penkis vyrus iš Coros ir Eštaolio išžvalgyti kraštą. Atėję į Efraimo aukštumas, jie apsinakvojo Mikajo namuose.

Jdg 18 3 Būdami pas Mikają, jie atpažino jaunuolio levito balsą ir, užėję pas jį, paklausė: "Kas tave čia atvedė? Ką tu čia veiki? Ką tu čia turi?"

Jdg 18 4 Jis jiems papasakojo, kad Mikajas pasamdė jį būti jo kunigu.

Jdg 18 5 Jie prašė: "Paklausk Dievo, ar mūsų kelionė bus sėkminga?"

Jdg 18 6 Kunigas jiems atsakė: "Eikite ramybėje. Viešpats mato kelią, kuriuo

jūs einate".

Jdg 18 7 Žvalgai išėjo ir nuvyko į Laišą. Ten jie matė, kad žmonės gyvena nerūpestingai, pagal sidoniečių papročius, ramiai ir saugiai. Tarp jų nebuvo valdininkų, kurie jiems vadovautų. Jie gyveno toli nuo sidoniečių ir nepalaikė jokių ryšių su kitais.

Jdg 18 8 Jiems sugrįžus pas savo brolius į Corą ir Eštaolį, tie klausė juos: "Ką matėte?"

Jdg 18 9 Jie atsakė: "Kilkite ir eikime! Mes matėme žemę, kuri yra labai gera. Nedelskite eiti ir užimti ją.

Jdg 18 10 Nuėję užklupsite žmones, kurie jaučiasi saugūs. Jų kraštas platus, ir Dievas jį atidavė į jūsų rankas; tai kraštas, kuriame nieko netrūksta, kas yra žemėje".

Jdg 18 11 Iš Coros ir Eštaolio pakilo šeši šimtai Dano giminės ginkluotų vyrų.

Jdg 18 12 Jie atžygiavę pasistatė stovyklą Judo Kirjat Jearime. Ta vieta tebevadina Dano stovykla iki šios dienos ir yra už Kirjat Jearimo.

Jdg 18 13 Iš ten jie žygiavo į Efraimo aukštumas ir pasiekė Mikajo namus.

Jdg 18 14 Tie penki vyrai, kurie išžvalgė Laišo šalį, tarė savo broliams: "Ar žinote, kad šiuose namuose yra efodas, terafimas ir drožtas bei lietas atvaizdai? Pagalvokite, ką reiktų daryti".

Jdg 18 15 Jie užsuko į jaunuolio levito namus, Mikajo namus, ir pasveikino jį.

Jdg 18 16 Ir šeši šimtai Dano giminės apsiginklavusių karių stovėjo tarpuvartėje.

Jdg 18 17 Tuo metu vyrai, kurie buvo išžvalgyti krašto, įėjo į Mikajo namus ir paėmė drožtą atvaizdą, efodą, terafimą ir nulieta atvaizdą. Tuo laiku kunigas stovėjo tarpuvartėje su šešiais šimtais apsiginklavusių vyrų.

Jdg 18 18 Jiems įsibrovus į Mikajo namus ir paėmus visus minėtus daiktus, kunigas klausė: "Ką darote?"

Jdg 18 19 Jie atsakė jam: "Tylėk! Užsidenk ranka burną ir eik su mumis. Būk mums tėvu ir kunigu. Ar tau geriau būti kunigu vieno vyro namams, ar visos giminės Izraelyje?"

Jdg 18 20 Kunigas nudžiugo. Jis paėmė efodą, terafimą bei drožtą atvaizdą ir įsimaishė tarp žmonių.

Jdg 18 21 Po to jie, sustatę priekyje vaikus, galvijus ir vežimus, pasisuko ir keliavo toliau.

Jdg 18 22 Jiems nutolus nuo Mikajo namų, Mikajo kaimynai susibūrę pasivijo danius.

Jdg 18 23 Jie šaukė Dano vaikams, ir tie atsigręžę klausė Mikają: "Kas atsitiko, kad atėjai su tokiu būriu?"

Jdg 18 24 Jis atsakė: "Jūs paėmėte mano dievus, kuriuos pasidariau, kunigą ir nuėjote. Kas gi man beliko? Ir dar klausiate, kas atsitiko?"

Jdg 18 25 Danai atsakė: "Nutilk! Neerzink mūsų, kad įpykę vyrai neužpuiltų ir nenužudytų tavęs ir tavo giminės".

Jdg 18 26 Ir danai nuėjo savo keliu. Mikajas, matydamas, kad jie buvo stipresni už jį, sugrįžo į savo namus.

Jdg 18 27 Danai paėmė tai, ką Mikajas buvo pasidaręs, ir kunigą. Nuėję į Laišą, užpuolė ramius ir saugiai besijaučiančius gyventojus, juos išžudė kardų, o miestą sudegino.

Jdg 18 28 Niekas jiems nepadėjo, nes jie gyveno toli nuo Sidono ir nepalaikė jokių ryšių su kitais. Tas miestas buvo Bet Rehobo slėnyje. Danai miestą atstatė ir apsigyveno jame.

Jdg 18 29 Tą miestą jie pavadino Izraelio sūnaus Dano, savo tėvo, vardu. Anksčiau tas miestas vadinosi Laišas.

Jdg 18 30 Danai pasistatė drožtą atvaizdą, o Manaso sūnaus Geršomo sūnus Jehonatanas ir jo sūnūs buvo kunigais Dano giminėje iki ištrėmimo dienos.

Jdg 18 31 Jie laikė pas save Mikajo padarytą drožtą atvaizdą visą laiką, kol Dievo šventykla buvo Šilojuje.

Jdg 19 1 Tuo metu, kai Izraelyje nebuvo karaliaus, vienas levitas gyveno kaip ateivis Efraimo kalnyno pakraštyje. Jis turėjo sugulovę iš Judo Betliejaus.

Jdg 19 2 Sugulovė buvo jam neįstikima. Ji pabėgo nuo jo į savo tėvo namus, į Judo Betliejų, ir buvo ten keturis mėnesius.

Jdg 19 3 Jos vyras, nuėjęs į jos tėvo namus, maloniai kalbėjo su ja ir norėjo parsivesti ją atgal. Jis buvo pasiėmęs savo tarną ir porą asilų. Merginos tėvas džiaugėsi jį sutikdamas.

Jdg 19 4 Uošvis užlaikė jį, ir jis pasiliko ten tris dienas. Jie valgė, gėrė ir nakvojo.

Jdg 19 5 Ketvirtą dieną, atsikėlę anksti rytą, jie ruošėsi keliauti. Merginos tėvas sakė savo žentui: "Pavalgyk, o paskui galėsite keliauti".

Jdg 19 6 Jie abu valgė ir gėrė. Po to merginos tėvas tarė: "Pasilik nakčiai! Tegul pasidžiaugia tavo širdis".

Jdg 19 7 Jis norėjo keliauti, bet uošvis jį perkalbėjo, kad jis pasiliktu nakvoti.

Jdg 19 8 Penktąją dieną atsikėlęs anksti norėjo keliauti. Merginos tėvas tarė: "Pasistiprink ir pasilik iki popietės". Juodu pavalgė.

Jdg 19 9 Kai levitas, jo sugulovė ir tarnas pasiruošė keliauti, uošvis vėl kalbėjo: "Žiūrėk, diena jau eina vakarop. Pasilikite nakčiai. Tegul pasidžiaugia tavo širdis, o rytą, anksti atsikėlę, galėsite keliauti į namus".

Jdg 19 10 Tačiau jis nebenorėjo nakvoti ir iškeliavo. Jis atvyko iki Jebuso (dabartinė Jeruzalė). Jis turėjo su savimi porą pabalnotų asilų ir sugulovę.

Jdg 19 11 Saulei leidžiantis, jie buvo prie Jebuso. Tarnas sakė savo šeimininkui: "Pasukime į šitą jebusiečių miestą ir nakvokime ten".

Jdg 19 12 O šeimininkas atsakė: "Ne, mes nesuksime į svetimtaučių miestą. Jie nėra Izraelio vaikai. Keliausime toliau iki Gibėjos miesto".

Jdg 19 13 Ir jis sakė savo tarnui: "Eime nakvoti į Gibėją arba į Ramą".

Jdg 19 14 Jie praėjo Jebusą ir keliavo toliau. Kai jie buvo prie Gibėjos miesto, priklausančio Benjaminui, nusileido saulė.

Jdg 19 15 Ir jie pasuko į Gibėją, kad apsistotų nakčiai. Atėję jie pasiliko miesto gatvėje, nes neatsirado nė vieno, kuris būtų juos priėmęs į savo namus nakvynei.

Jdg 19 16 Tuo metu senas vyras grįžo iš lauko darbų. Jis buvo nuo Efraimo aukštumų ir gyveno kaip ateivis Gibėjoje. Tos vietos gyventojai buvo benjaminai.

Jdg 19 17 Jis pamatė pakeleivį miesto gatvėje. Senas žmogus paklausė: "Iš kur atvykai ir kur eini?"

Jdg 19 18 Tas jam atsakė: "Mes einame iš Judo Betliejaus į Efraimo kalnyno pakraštį, nes ten gyvenu. Buvau nuvykęs į Judo Betliejų, o dabar einu į viešpaties namus. Neatsirado nė vieno, kuris priimtų mane nakvoti.

Jdg 19 19 Turime šiaudų ir pašaro asilams, taip pat duonos ir vyno man, tavo tarnai tui ir jaunuoliui, kuris yra su tavo tarnais. Mums nieko netrūksta".

Jdg 19 20 Senas vyras atsakė: "Ramybė tau. Visa, ko reikia, parūpinsiu, tik nenakvok gatvėje".

Jdg 19 21 Jis įvedė juos į savo namus ir pašėrė asilus. Jie nusiplovė kojas, valgė ir gėrė.

Jdg 19 22 Kai jie linksmino savo širdis, miesto vyrai, Belialo sūnūs, apsupo namą ir daužė duris, šaukdami: "Išvesk tą vyrą, kuris atvyko į tavo namus, kad jį pažintum!"

Jdg 19 23 Namų šeimininkas išėjęs tarė: "Ne, broliai. Meldžiu, nesielkite taip piktai. Šitas vyras yra svečias mano namuose, nedarykite tokios kvailystės.

Jdg 19 24 Aš turiu dukterį, nekaltą mergaitę, ir tas vyras turi sugulovę. Aš jas išvesiu jums. Jūs galite žeminti jas ir daryti su jomis, kas jums atrodo tinkama. Tačiau su tuo vyru nesielkite taip bjauriai".

Jdg 19 25 Bet vyrai nenorėjo jo klausyti. Tada vyras paėmė savo sugulovę ir išvedė jiems. Jie išniekino ją ir vargino ją visą naktį. Dienai brėkstant, jie ją paleido.

Jdg 19 26 Ta moteris atėjo auštant ir parkrito prie to vyro namo durų, kur buvo jos šeimininkas, ir gulėjo, iki prašvito.

Jdg 19 27 Atsikėlęs rytą, jos šeimininkas atidarė duris, norėdamas keliauti. Moteris, jo sugulovė, gulėjo parkritusi prie namo durų, ištiesusi rankas ant slenksčio.

Jdg 19 28 Jis tarė jai: "Kelkis, keliaukime". Bet ji neatsakė. Jis ją užkėlė ant asilo ir parkeliavo į savo namus.

Jdg 19 29 Namuose paėmė peilį ir supjaustė savo sugulovę į dvyliką gabalų, ir išsiuntė visoms Izraelio giminėms.

Jdg 19 30 Tai matydami, visi kalbėjo: "Tokių įvykių nėra buvę nuo izraelitų išvykimo iš Egipto iki šios dienos. Apsvarstykime, pasitarkime ir nuspręskime, ką daryti".

Jdg 20 1 Izraelitai nuo Dano iki Beer Šebos, taip pat ir Gileado krašto vyrai susirinko visi kaip vienas Micpoje.

Jdg 20 2 Visos Izraelio tautos giminių vadai ir keturi šimtai tūkstančių ginkluotų vyrų dalyvavo susirinkime.

Jdg 20 3 Benjaminai išgirdo, kad izraelitai susirinko Micpoje. Izraelitai klausė: "Sakykite, kaip atsitiko tokia piktadarystė?"

Jdg 20 4 Levi tas, nužudytosios moters vyras, atsakė: "Atvykau su savo sugulove į Gibėją, priklausančią Benjaminui, ir apsinakvojau.

Jdg 20 5 Gibėjos vyrai naktį apsupo namus. Jie norėjo mane nužudyti; mano sugulovę taip nukankino, kad ji mirė.

Jdg 20 6 Tuomet savo sugulovę supjausčiau ir jos dalis išsiunčiau į visus Izraelio paveldėtus kraštus, nes jie padarė Izraelyje bjaurų nusikaltimą.

Jdg 20 7 Izraelitai, dabar apsvastykite ir nutarkite, ką daryti".

Jdg 20 8 Visa tauta vienu balsu pasisakė: "Nė vienas iš mūsų neisime į savo palapinę ir negrįšime į namus.

Jdg 20 9 Štai ką mes padarysime Gibėjai: mesime burta, eidami prieš juos.

Jdg 20 10 Išskirsime iš visų Izraelio giminių po dešimt vyrų iš šimto, po šimtą iš tūkstančio ir po tūkstantį iš dešimt tūkstančių, kad atgabentų maisto kariams, kurie eis prieš Benjaminą Gibėją nubausti už padarytą Izraelyje bjaurų nusikaltimą".

Jdg 20 11 Visi Izraelio vyrai susirinko kariauti prieš tą miestą ir buvo kaip vienas.

Jdg 20 12 Izraelio giminių vadai išsiuntė vyrus į visą Benjaminą kraštą, klausdami: "Kodėl tarp jūsų vyksta tokios piktadarystės?"

Jdg 20 13 Išduokite tuos vyrus, Belialo vaikus, gyvenančius Gibėjoje, kad juos nubaustumė mirtimi ir pašalintume pikta iš Izraelio". Benjaminai nenorėjo klausyti savo brolių izraelitų.

Jdg 20 14 Jie susirinko iš visų miestų į Gibėją kariauti su izraelitais.

Jdg 20 15 Jų buvo dvidešimt šeši tūkstančiai kartais ginkluotų vyrų, neskaičiuojant Gibėjos septynių šimtų rinktinių karių.

Jdg 20 16 Iš visų žmonių buvo septyni šimtai rinktinių vyrų, kurie buvo kairiarankiai ir galėjo pataikyti iš mėtyklės akmeniu į plauką.

Jdg 20 17 Izraelitų, išskyrus benjaminus, buvo keturi šimtai tūkstančių ginkluotų vyrų.

Jdg 20 18 Jie atvyko į Betelį Dievo pasiklausti, kas iš jų pirmas turi pradėti kovą su benjaminais. Viešpats atsakė: "Judas eis pirmas".

Jdg 20 19 Izraelitai anksti rytą pasistatė stovyklą prie Gibėjos

Jdg 20 20 ir išsirikiavo kautynėms prieš Benjaminą ir Gibėją.

Jdg 20 21 Benjaminai, išėję iš Gibėjos, tą dieną sunaikino dvidešimt du tūkstančius izraelitų.

Jdg 20 22 Izraelio kariai, atgavę drąsą, vėl išsirikiavo kautynėms toje pačioje vietoje.

Jdg 20 23 Prieš kautynes izraelitai nuvyko į Betelį ir verkė viešpaties akių vaizdoje iki vakaro, ir klausė: "Ar mums dar kartą eiti į mūsų su mūsų broliais benjaminais?" Viešpats atsakė: "Eikite prieš juos".

Jdg 20 24 Izraelitai antrą kartą išėjo prieš benjaminus,

Jdg 20 25 o benjaminai išėjo jiems priešais iš Gibėjos ir išžudė aštuoniolika tūkstančių Izraelio ginkluotų karių.

Jdg 20 26 Tada visi izraelitai ir visa tauta atėjo į Betelį. Ten jie sėdėjo verkdami Viešpaties akių vaizdoje ir pasninkavo iki vakaro. Jie aukojo deginamąsias bei padėkos aukas Viešpačiui.

Jdg 20 27 Izraelitai klausė viešpaties (tada ten buvo Dievo Sandoros skrynia

Jdg 20 28 ir Aaronso sūnaus Eleazaro sūnus Finehasas tuo metu buvo prie jos), sakdami: "Ar mums dar kartą eiti į kovą prieš mūsų brolius benjaminus?" Viešpats atsakė: "Eikite, nes rytoj Aš juos atiduosiu į jūsų rankas".

Jdg 20 29 Izraelis pastatė pasalas aplink Gibėją.

Jdg 20 30 Trečią dieną Izraelis išėjo prieš benjaminus ir išsirikiavo prieš Gibėją kaip anksčiau.

Jdg 20 31 Benjaminai išėjo prieš tautą ir, atsitraukę nuo miesto kaip anksčiau, pradėjo žudyti žmones ant vieškelio, kurių vienas vedė į Betelį, o kitas – į Gibėją. Krito apie trisdešimt Izraelio vyrų.

Jdg 20 32 Tada benjaminai manė, kad izraelitai traukiasi nuo jų kaip anksčiau, o izraelitai bėgo, norėdami juos nuvilioti nuo miesto į vieškelius.

Jdg 20 33 Izraelitai išsirikiavo kovai prie Baal Tamaros; tuomet Izraelio pasalos pulkai pakilo iš savo vietų už Gibėjos miesto.

Jdg 20 34 Atėjo prieš Gibėją dešimt tūkstančių rinktinių vyrų iš viso Izraelio, ir užvirė smarki kova. Benjaminai nežinojo, kad jų laukia nelaimė.

Jdg 20 35 Viešpats suteikė pergalę Izraeliui, ir jie sunaikino tą dieną dvidešimt penkis tūkstančius šimtą benjaminių, ginkluotų kardais.

Jdg 20 36 Benjaminai pamatė, kad jie sumušti. Izraelitai davė benjaminams vietos, nes pasitikėjo pasala, kuri buvo pastatyta prie Gibėjos.

Jdg 20 37 Pasalos pulkai netikėtai puolė Gibėją, užėmė miestą ir išžudė kardais gyventojus.

Jdg 20 38 Izraelitų ir pasalos sutartas ženklas buvo padegti miestą, kad iš jo kiltų dūmai.

Jdg 20 39 Izraelitai traukėsi iš miesto, ir benjaminai nužudė apie trisdešimt izraelitų, manydami, kad jie bėga sumušti kaip pirmajame mūšyje.

Jdg 20 40 Bet kai iš miesto pradėjo kilti liepsna ir dūmai, benjaminai atsigręžę pamatė, kad miestas dega.

Jdg 20 41 Kai Izraelio kariai atsigręžė, benjaminai išsigando, nes pamatė, kad juos užklupo nelaimė.

Jdg 20 42 Jie pasuko bėgti dykumos link. Izraelitai pasivijo juos, ir išėjusieji iš miesto taip pat naikino juos.

Jdg 20 43 Jie apsupo benjaminus ir persekiojo, naikindami iki Gibėjos.

Jdg 20 44 Benjaminių čia krito aštuoniolika tūkstančių vyrų, narsių karių.

Jdg 20 45 Jiems bėgant į dykumą prie Rimono uolos, jų krito dar penki tūkstančiai vyrų, likusius izraelitai persekiojo ligi Gidomo ir nužudė dar du tūkstančius vyrų.

Jdg 20 46 Tą dieną benjaminių žuvo dvidešimt penki tūkstančiai ginkluotų vyrų, narsių karių.

Jdg 20 47 Šeši šimtai benjaminių nubėgo į dykumą prie Rimono uolos ir pasiliko ten keturis mėnesius.

Jdg 20 48 Izraelitai sugrįžę išžudė visus benjaminus ir gyvulius, o miestus sudegino.

Jdg 21 1 Izraelitai prisiekė Micpoje, kad nė vienas jų neišleis savo dukters už benjaminą.

Jdg 21 2 Susirinkę Betelyje, jie sėdėjo iki vakaro Dievo akivaizdoje graudžiai verkdami

Jdg 21 3 ir klausė: "Viešpatie, Izraelio Dieve, kodėl taip atsitiko Izraelyje? Kodėl šiandien pasigendame vienos Izraelio giminės?"

Jdg 21 4 Kitą dieną žmonės, anksti atsikėlę, pastatė aukurą ir aukojo deginamąsias ir padėkos aukas.

Jdg 21 5 Izraelitai klausė: "Kas iš Izraelio giminių neatvyko į susirinkimą Betelyje?" Nes jie buvo prisiekę, kad tie, kurie neateis į susirinkimą Micpoje, bus baudžiami mirtimi.

Jdg 21 6 Izraelitai gailėjosi brolio Benjaminio ir kalbėjo: "Šiandien viena Izraelio giminė sunaikinta.

Jdg 21 7 Ką darysime, kad likusieji benjaminai gautų žmonių? Juk mes prisiekėme viešpačiu, kad jiems neduosime savo dukterų".

Jdg 21 8 Jie klausė: "Kas iš Izraelio giminių neatvyko viešpaties akivaizdon į Micpą?" Paaiškėjo, kad iš Jabeš Gileado niekas nebuvo atvykęs į susirinkimą.

Jdg 21 9 Patikrinę pamatė, kad nebuvo nė vieno žmogaus iš Jabeš Gileado.

Jdg 21 10 Susirinkimas pasiuntė dvyliką tūkstančių rinktinių karių ir jiems įsakė kardu išžudyti Jabeš Gileado vyrus, moteris ir vaikus.

Jdg 21 11 Jie sakė: "Nužudykite kiekvieną vyrą ir kiekvieną moterį, gulėjusią su vyru".

Jdg 21 12 Jabeš Gileade jie rado keturis šimtus nekaltų mergaičių, kurias atvedė stovyklon į Šilojų, Kanaano krašte.

Jdg 21 13 Po to visas susirinkimas pasiūlė taiką benjaminams, apsisitaisytiems prie Rimono uolos.

Jdg 21 14 Tuomet benjaminai sugrįžo, o izraelitai atidavė jiems mergaites iš Jabeš Gileado. Bet jiems jų neužteko.

Jdg 21 15 Tauta gailėjosi Benjaminio, nes viešpats padarė spragą tarp Izraelio giminių.

Jdg 21 16 Izraelio vyresnieji klausė: "Ką darysime? Kaip surasime likusiems vyrams žmonių, nes Benjaminio moterys išžudytos?"

Jdg 21 17 Jie tarė: "Benjaminio paveldėjimas teks išlikusiems, kad nebūtų sunaikinta giminė Izraelyje.

Jdg 21 18 Tačiau mes negalime duoti jiems žmonių iš savo dukterų". Izraelitai buvo prisiekę: "Prakeiktas, kuris duotų dukterį benjaminui".

Jdg 21 19 Jie kalbėjo benjaminams: "Kasmet vyksta viešpaties šventė Šilojuje, kuris yra į šiaurę nuo Betelio, į rytus nuo vieškelio, vedančio iš Betelio į Sichemą, ir į pietus nuo Lebonos.

Jdg 21 20 Nuėję į Šilojų, pasislėpkite vynuogynuose

Jdg 21 21 ir stebėkite. Kai išeis Šilojo dukterys žaisti ratelį, išeiškite iš vynuogynų ir, pasigrobdami kiekvienas sau žmoną iš Šilojo dukterų, grįžkite į Benjaminio kraštą.

Jdg 21 22 O kai ateis jų tėvai arba broliai su skundu pas mus, mes jiems sakysime: 'Būkite jiems malonūs, nes mes nekariavome, kad gautume jiems žmonių, ir jūs patys jiems nedavėte, tai ir nenusikal tote' ".

Jdg 21 23 Benjaminai taip ir padarė: jie pasiėmė tiek mergaičių, kiek jiems reikėjo žmonių. Po to kiekvienas sugrįžo į savo žemę, atstatė miestus ir juose gyveno.

Jdg 21 24 Izraelitai taip pat sugrįžo kiekvienas į savo giminę, į savo šeimą savo žemėje.

Jdg 21 25 Tuo metu Izraelyje nebuvo karaliaus. Kiekvienas darė tai, kas jam atrodė teisinga.

Rth 1 1 Teisėjų valdymo laikais šalyje kilo badas. Vienas vyras iš Judo Betliejaus su žmona ir dviem sūnumis iškeliavo gyventi į Moabo kraštą.

Rth 1 2 To vyro vardas buvo Elimelechas, jo žmonos vardas Noomė, o sūnų-Machlonas ir Kiljonas, efratai iš Judo Betliejaus. Jie atvyko į Moabo kraštą ir ten apsigyveno.

Rth 1 3 Noomės vyras Elimelechas mirė ir ji liko su dviem sūnumis.

Rth 1 4 Jie vedė žmonas moabites. Viena vardu Orpa, o kita-Rūta. Jie ten išgyveno apie dešimt metų.

Rth 1 5 Po to abu sūnūs, Machlonas ir Kiljonas, mirė. Moteris neteko abiejų sūnų ir vyro.

Rth 1 6 Ji su savo marčiomis pakilo grįžti į savo kraštą, nes buvo girdėjusi būdama Moabo krašte, kad viešpats aplankė savo tautą, duodamas jiems duonos.

Rth 1 7 Ji išėjo iš ten, kur gyveno kartu su savo marčiomis, ir ėjo į Judą.

Rth 1 8 Noomė tarė savo marčioms: "Eikite namo pas savo motinas. Viešpats tebūna malonus jums, kaip jūs buvote mirusiems ir man.

Rth 1 9 Viešpats jums tesuteikia poilsį vyro namuose". Noomė pabučiavo savo marčias, kurios pakėlė balsus ir verkė.

Rth 1 10 Ir jos sakė: "Mes norime eiti su tavimi pas tavo žmones".

Rth 1 11 Noomė atsakė: "Grįžkite, mano dukros. Kodėl jūs norite eiti su manimi? Ar manote, kad aš galiu užauginti sūnus, kurie taptų jūsų vyrais?"

Rth 1 12 Grįžkite, mano dukros. Aš juk per sena vedyboms. Jei turėčiau viltį dar šianakt ištektėti ir pagimdyti sūnų,

Rth 1 13 argi jūs lauktumėte, kol jis užaugs? Argi dėl to susilaikytumėte nuo santuokos? Ne, mano dukros. Man labai skaudu dėl jūsų, bet Viešpaties ranka yra prieš mane".

Rth 1 14 Jos pakėlė balsus ir vėl verkė. Orpa atsisveikino su savo anyta, o Rūta pasiliko su ja.

Rth 1 15 Noomė tarė: "Tavo brolienė sugrįžo pas savo tautą ir savo dievus. Grįžk ir tu".

Rth 1 16 Tačiau Rūta atsakė: "Neversk manęs tave palikti ir sugrįžti. Kur tu

eisi, ir aš eisiu; kur tu gyvensi, ir aš gyvensiu. Tavo tauta yra mano tauta ir tavo Dievas-manos Dievas.

Rth 1 17 Kur tu mirsi, ir aš ten mirsiu ir būsiu palaidota. Tegul Viešpats padaro man tai ir dar daugiau, bet tik mirtis atskirs mane nuo tavęs".

Rth 1 18 Noomė matė, kad Rūta tvirtai pasiryžusi eiti su ja, ir nustojo atkalbinėti.

Rth 1 19 Taip jos keliavo, kol atėjo į Betliejų. Joms atėjus į Betliejų, visas miestas sujudo ir klausinėjo: "Ar tai Noomė?"

Rth 1 20 Ji atsakė: "Nevadinkite manęs Noome, vadinkite mane Mara, nes Visagalis labai apkartino mano gyvenimą.

Rth 1 21 Išėjau turtinga, o viešpats parvedė tuščiomis rankomis. Kodėl vadinate mane Noome? Juk Viešpats paliudijo prieš mane, Visagalis mane nubaudė".

Rth 1 22 Taip grįžo Noomė ir jos marti moabitė Rūta iš Moabo krašto. Jos atvyko į Betliejų miežių pjūties pradžioje.

Rth 2 1 Noomės giminaitis iš vyro pusės buvo Boozas, pasiturintis vyras iš Elimelecho giminės.

Rth 2 2 Moabitė Rūta tarė Noomei: "Leisk man eiti į lauką varpų rinkti, kur man leis". Noomė sakė: "Eik, mano dukra".

Rth 2 3 Nuėjusi ji rinko varpas paskui pjovėjus. Jai pasitaikė rinkti lauke, kuris priklausė Boozui iš Elimelecho giminės.

Rth 2 4 Kaip tik tuo metu Boozas atėjo iš Betliejaus ir pasveikino pjovėjus: "Viešpats su jumis". Tie jam atsakė: "Telaimina tave Viešpats".

Rth 2 5 Tada Boozas paklausė pjovėjų prižiūrėtoją: "Kas šita moteris?"

Rth 2 6 Prižiūrėtojas atsakė: "Ji yra moabitė, atvykusi su Noome iš Moabo krašto.

Rth 2 7 Ji prašė: 'Leisk man rinkti paskui pjovėjus nukritusias varpas'. Ji atėjo ir buvo čia nuo ryto iki dabar, tik trumpam buvo parėjusi į namus".

Rth 2 8 Boozas tarė Rūtai: "Klausyk, mano dukra! Neik rinkti į kitą lauką ir nesitrauk iš čia, bet pasilik prie mano moterų.

Rth 2 9 Sek paskui pjovėjus. Aš įsakiau jaunuoliams tavęs neliesti. Ištroškusi eik prie ąsočių ir gerk tai, ką pjovėjai geria".

Rth 2 10 Ji puolė veidu į žemę ir, nusilenkusi iki žemės, klausė: "Kodėl tu man toks malonus ir atkreipė dėmesį į mane, nors esu svetimšalė?"

Rth 2 11 Boozas atsakė jai: "Man viską papasakojo, kaip tu, tavo vyrui mirus, elgeisi su anyta ir kaip palikusi tėvą, motiną ir gimtąją šalį, atvykai į tautą, kurios anksčiau nepažinai.

Rth 2 12 Teatlygina tau Viešpats už tai, ką padarei, ir teduoda tau pilną užmokestį viešpats, Izraelio Dievas, po kurio sparnais atėjai prisiglausti".

Rth 2 13 Ji atsakė: "Mano viešpatie, kad tik rasčiau malonę tavo akyse. Tu paguodei mane, draugiškai kreipdamasis į savo tarnaitę, nors neprilygstu tavo tarnaitėms".

Rth 2 14 Valgant Boozas jai tarė: "Ateik čia, valgk duonos ir padažyk savo kąsnį vyne". Ji atsisėdo šalia pjovėjų, o jis padavė jai paskrudintų grūdų. Ji pavalgė, o kas liko, pasilaikė.

Rth 2 15 Kai ji kėlėsi rinkti, Boozas įsakė savo tarnams: "Leiskite jai rinkti tarp pėdų ir nepriekaištaukite.

Rth 2 16 Iš pėdų tyčiomis ištraukite ir palikite jai, kad galėtų rinkti; nedrauskite jai".

Rth 2 17 Ji rinko iki vakaro. Surinktas varpas iškulė ir buvo arti efos miežių. Parėjusi į miestą, ji parodė savo anytai, kiek priirinko. Be to, padavė jai likusį maistą, kurį buvo pasilaikiusi.

Rth 2 19 Anyta jos paklausė: "Kur tu šiandien rinkai? Tebūna palaimintas tas, kuris atkreipė dėmesį į tave!" Ji papasakojo savo anytai, pas ką dirbo, ir pasakė, kad to vyro vardas Boozas.

Rth 2 20 Noomė tarė savo marčiai: "Viešpats telaimina jį, nes jis išliko malonus gyviems ir mirusiems. Be to, tas vyras yra iš mūsų giminės, vienas iš artimiausių mūsų giminaičių".

Rth 2 21 Rūta sakė: "Jis man patarė laikytis prie jo pjovėjų iki pjūties galo".

Rth 2 22 Ir Noomė tarė savo marčiai Rūtai: "Gerai, mano dukra, kad eini su jo tarnaitėmis. Kitame lauke tave galėtų įžeisti".

Rth 2 23 Ji laikėsi prie Boozo tarnaičių rinkdama varpas, kol pasibaigė miežių ir kviečių pjūtis, ir gyveno su savo anyta.

Rth 3 1 Noomė tarė Rūtai: "Mano dukra, ar ne laikas man pasirūpinti vieta, kur tu galėtum ramiai gyventi?"

Rth 3 2 Boozas, su kurio tarnaitėmis tu dirbai, yra mūsų giminaitis. Jis šį vakarą vėtys miežius klojime.

Rth 3 3 Nusiprausk, pasitepk, apsivilk geriausiu rūbu ir nueik į klojimą. Nepasirodyk jam, kol jis pavalgys ir atsiguls.

Rth 3 4 Kai jis atsiguls, įsidėmėk vietą, kur jis guli; priėjusi atidenk jo kojas ir atsigulk. Jis tau pasakys, ką daryti".

Rth 3 5 Ji atsakė: "Visa, ką man sakai, padarysiu".

Rth 3 6 Nuėjusi į klojimą, ji pasielgė taip, kaip jai anyta patarė.

Rth 3 7 Boozas, pavalgęs ir atsigėręs, buvo patenkintas ir atsigulė jāvų

krūvos gale. Rūta tyliai priėjo, atidengė jo kojas ir atsigulė.
Rth 3 8 Vidurnaktį pabudęs žmogus nusigando, pamatęs moterį, gulinčią prie jo kojų.
Rth 3 9 Jis paklausė: "Kas tu esi?" Ji atsakė: "Aš esu tavo tarnaitė Rūta.
Ištiesk savo apsiaustą ant savo tarnaitės, nes tu esi artimas giminitis".
Rth 3 10 Jis sakė: "Viešpats telaimina tave, mano dukra. Tavo paskutinis
poelgis yra geresnis už pirmutinį, nes tu neieškojai jaunuolio, turtingo ar beturčio.
Rth 3 11 Nebijok, mano dukra. Visa, ko prašai, aš padarysiu. Visi šio miesto
gyventojai žino, kad tu esi dora moteris.
Rth 3 12 Tikrai aš esu artimas tavo giminaitis, tačiau yra kitas, dar
artimesnis už mane.
Rth 3 13 Pasilik šią naktį čia. O rytoj, jei jis tave paims, -gerai, tegul
paima. O jei jis nenorės tavęs paimti, kaip Viešpats gyvas, aš tave paimsiu! Gulėk iki ryto".
Rth 3 14 Ji gulėjo prie jo kojų iki ryto ir atsikėlė, kai žmogus žmogaus dar
negalėjo atpažinti. Jis sakė jai: "Žiūrėk, kad niekas nesužinotų, jog moteris buvo klojime".
Rth 3 15 Jis liepė jai ištiesti savo apsiaustą, kuriuo ji buvo apsiautusi.
Atseikėjęs šešis saikus miežių, jis supylė į apsiaustą ir užkėlė jai ant pečių. Taip ji grįžo
į miestą.
Rth 3 16 Namuose anyta klausė: "Kaip tau sekėsi, mano dukra?" Ji papasakojo jai
visa, kas įvyko,
Rth 3 17 ir sakė: "Šituos šešis saikus miežių jis man davė ir pasakė: 'Tu
neturi grįžti tuščiomis pas savo anytą' ".
Rth 3 18 Noomė tarė: "Dabar palauk, mano dukra, kol sužinosi, kaip viskas
baigsis. Jis nenurims, kol visko nesutvarkys dar šiandien".
Rth 4 1 Boozas, nuėjęs prie vartų, atsisėdo. Pro šalį ėjo giminaitis, apie
kurį Boozas buvo kalbėjęs. Jis tarė jam: "Bičiuli, sėskis čia!" Tas atėjęs atsisėdo.
Rth 4 2 Boozas pasišaukė dar dešimt vyrų, miesto vyresniųjų, ir tarė jiems:
"Sėskitės!" Jie atsisėdo.
Rth 4 3 Ir jis kalbėjo giminaičiui: "Noomė, kuri grįžo iš Moabo krašto,
parduoda lauką, priklausiusį mūsų broliui Elimelechui.
Rth 4 4 Aš norėjau pranešti tai tau. Pirk tą lauką čia sėdinčiųjų ir
vyresniųjų akivaizdoje. Jei nori išpirkti, pirk, o jei nenori, pasakyk man, kad žinočiau. Nėra
kito, kuris turi teisę tai išpirkti, o po tavęs-mano eilė". Tas atsakė: "Aš pirksiu".
Rth 4 5 Boozas tarė: "Tą dieną, kai pirksi lauką iš Noomės, turėsi nupirkti ir
moabitę Rūtą, mirusiojo žmoną, kad išlaikytum mirusiojo vardą jo nuosavybei".
Rth 4 6 Giminaitis atsakė: "Aš negaliu išpirkti jos, nes tada nukentėtų mano
paties paveldėjimas. Tu pasinaudok mano teise, nes aš negaliu to padaryti".
Rth 4 7 Izraelyje buvo paprotys: kai kas nors perleisdavo savo teisę į
paveldėjimą kitam, jis nusiaudavo savo sandalą ir paduodavo savo artimui. Tai būdavo
liudijimas Izraelyje.
Rth 4 8 Kai giminaitis pasakė Boozui: "Pirk tai sau", nusiavė sandalą ir jam
padavė.
Rth 4 9 Tada Boozas tarė vyresniesiems ir visiems žmonėms: "Jūs esate šiandien
liudytojai, kad aš nupirkau iš Noomės visa, kas priklausė Elimelechui, Kiljonui ir Machlonui.
Rth 4 10 Taip pat ir moabitę Rūtą, Machlono žmoną, vesiu, kad išlaikytum
mirusiojo vardą, jo nuosavybei ir kad jo vardas neišnyktų tarp jo brolių ir iš jo tėvišės.
Jūs esate šiandien to įvykio liudytojai".
Rth 4 11 Visi ten esantys žmonės ir vyresnieji atsakė: "Mes esame liudytojai.
Viešpats telaimina moterį, ateinančią į tavo namus, kaip Rachelę ir Lėją, kurios sukūrė
Izraelio namus. Tegul tau sekasi Efratoje ir tebūna garsus tavo vardas Betliejuje.
Rth 4 12 Tebūna tavo namai kaip namai Pereco, kurį Tamara pagimdė Judui, per
palikuonis, kuriuos Viešpats tau duos iš šios jaunos moters".
Rth 4 13 Boozas vedė Rūtą. Ir kai jis įėjo pas ją, viešpats davė jai pastoti ir
ji pagimdė sūnų.
Rth 4 14 Tuomet moterys sakė Noomei: "Palaimintas Viešpats, kuris nepaliko
tavęs be įpėdinio, kad jo vardas būtų žymus Izraelyje.
Rth 4 15 Jis bus tau atgaiva ir pasirūpins tavimi senatvėje. Juk ji pagimdė
tavo martį, kuri myli tave, ir yra tau daugiau negu septyni sūnūs".
Rth 4 16 Noomė paėmė vaiką į savo prieglobstį ir buvo jo aukle.
Rth 4 17 Kaimynės jį pavadino Jobedu, sakydamos: "Sūnus gimė Noomei". Jobedas
buvo Jesės tėvas, karaliaus Dovydo senelis.
Rth 4 18 Šitie yra Pereco palikuonys: Perecs buvo Esromo tėvas,
Rth 4 19 Esromas-Aramo, Aramas-Aminadabo,
Rth 4 20 Aminadabas-Naasono, Naasonas-Salmono,
Rth 4 21 Salmonas-Boozo, Boozas-Jobedo,
Rth 4 22 Jobedas-Jesės, o Jesė-Dovydo.
1Sm 1 1 Efraimo aukštumoje, Ramoje gyveno vyras, vardu Elkana, efraimas. Jis
buvo Cūfo sūnaus Tohuvo sūnaus Elihuvo sūnaus Jerohamo sūnus.
1Sm 1 2 Jis turėjo dvi žmonas: Oną ir Peniną. Penina turėjo vaikų, o Ona
neturėjo.
1Sm 1 3 Elkana kasmet eidavo iš savo miesto į Šilojų melstis ir aukoti
kareivijų viešpačiui. Du Elio sūnūs, Hofnis ir Finehasas, ten buvo Viešpaties kunigais.

1Sm 1 4 Kai Elkana aukodavo, jis duodavo aukos dalį savo žmonai Peninai ir visiems jos sūnums bei dukterims.

1Sm 1 5 Bet Onai jis duodavo geriausią dalį, nes ją, nors Viešpats buvo uždaręs jos iščias, mylėjo.

1Sm 1 6 Jos priešininkė ją užgauliodavo ir erzindavo, nes Viešpats buvo uždaręs jos iščias.

1Sm 1 7 Taip būdavo kiekvienais metais, kai ji eidavo į Viešpaties namus. Toji taip užgauliodavo ją, kad ji verkdamo ir nevalgydavo.

1Sm 1 8 Jos vyras Elkana klausė: "Ona, ko verki? Kodėl nevalgai? Ko liūdi? Argi aš tau nesu vertesnis už dešimtį sūnų?"

1Sm 1 9 Ona atsistojo, kai jie pavalgė ir atsigėrė šilojuje. Tuo metu kunigas Elis sėdėjo prie Viešpaties šventyklos durų.

1Sm 1 10 Ona labai nuliūdusi meldėsi ir gaudžiai verkė.

1Sm 1 11 Ji davė įžadą: "Kareivijų viešpatie, jei Tu pažvelgsi į savo tarnaitės sielvartą ir mane atsiminsi, ir nepamirši manęs, bet duosi man sūnų, tai aš atiduosiu jį Viešpačiui per visas jo gyvenimo dienas, ir skustuvas nepalies jo galvos".

1Sm 1 12 Ji ilgai meldėsi Viešpaties akivaizdoje, o Elis stebėjo jos lūpas.

1Sm 1 13 Ona kalbėjo savo širdyje, jos lūpos judėjo, bet balso nesigirdėjo. Todėl Elis palaikė ją girta.

1Sm 1 14 ir tarė: "Ar ilgai būsi girta? Išsipagiriok".

1Sm 1 15 Ona atsakė: "Ne, viešpatie, aš esu nelaiminga moteris; aš negėriau nei vyno, nei stipraus gėrimo, tik išliejau savo širdį Viešpačiui.

1Sm 1 16 Nelaikyk savo tarnaitės Belialo dukra, nes iš didelio sielvarto ir skausmo aš kalbėjau".

1Sm 1 17 Elis tarė: "Eik ramybėje, o Izraelio Dievas teįvykdo tavo prašymą".

1Sm 1 18 Ji atsakė: "Duok savo tarnaitę atrasti malonę tavo akyse". Po to ji nuėjo, valgė ir nebeliūdėjo.

1Sm 1 19 Anksti rytą atsikėlę ir pagarbinę Viešpatį, jie grįžo į savo namus, į Ramą. Elkana pažino savo žmoną Oną, ir Viešpats atsiminė ją.

1Sm 1 20 Po kurio laiko Ona pagimdė sūnų ir jį pavadino Samueliu, sakydama: "Iš Viešpaties jį išmeldžiau".

1Sm 1 21 Kai Elkana ėjo su visais savo namiškiais aukoti Viešpačiui kasmetinę auką ir atlikti įžadą,

1Sm 1 22 Ona nėjo. Ji sakė savo vyrui: "Aš neisiu, iki berniuką nujunkysiu. Po to jį nuvesiu Viešpaties akivaizdon ir ten paliksiu visam laikui".

1Sm 1 23 Jos vyras Elkana jai atsakė: "Daryk, kaip tau atrodo teisinga, pasilik namuose, iki jį nujunkysi. Viešpats tepatvirtina savo žodį". Ji pasiliko ir žindė sūnų, iki jį nujunkė.

1Sm 1 24 Nujunkiusi jį, ji paėmė berniuką, tris jaučius, efa miltų bei odinę vyno ir nuvedė jį į šilojų Viešpaties šventyklon. Berniukas buvo dar mažas.

1Sm 1 25 Papjovė jautį ir nuvedė berniuką pas Elį.

1Sm 1 26 Ona sakė: "Mano viešpatie, kaip tu gyvas, aš esu ta pati moteris, kuri čia stovėjo tavo akivaizdoje ir meldėsi Viešpačiui.

1Sm 1 27 Aš prašiau šito sūnaus. Viešpats išklausė mano prašymą ir suteikė, ko prašiau.

1Sm 1 28 Aš jį atvedu Viešpačiui, kad visą savo gyvenimą jis Jam priklausytų". Ir jis pagarbino ten Viešpatį.

1Sm 2 1 Ona meldėsi: "Mano širdis džiaugiasi Viešpatyje ir mano ragas išaukštintas Jame. Aš plačiai atveriu savo burną prieš savo priešus, nes džiaugiuosi Tavo išgelbėjimu.

1Sm 2 2 Niekas nėra toks šventas, kaip Viešpats! Šalia Tavęs nėra kito ir nėra kitos uolos, kaip mūsų Dievas.

1Sm 2 3 Nekalbėkite taip išdidžiai ir įžūliai. Viešpats yra Dievas, kuris žino viską, ir Jis pasveria visus darbus.

1Sm 2 4 Galingųjų lankas sulaužomas, o tie, kurie klumpa, apjuosiami jėga.

1Sm 2 5 Sotieji parsisamdė už maistą, o alkantieji nurimo. Nevaisingoji pagimdė septynetą, o turinčioji daug vaikų nusilpo.

1Sm 2 6 Viešpats numarina ir atgaivina, nuveda į mirusiųjų buveinę ir vėl išlaisvina.

1Sm 2 7 Viešpats padaro beturtį ir turtingą. Jis pažemina ir išaukština.

1Sm 2 8 Jis pakelia iš dulkių vargdienį, iš sąslavų duobės iškelia vargšą; juos pasodina greta kunigaikščių ir leidžia paveldėti jiems šlovės sostą. Viešpačiui priklauso žemės pamatai, ant jų Jis pastatė pasaulį.

1Sm 2 9 savo šventųjų kojas Jis palaikys, o nedorėliai nutils tamsoje. Nė vienas nelaimės savo jėga.

1Sm 2 10 Viešpats sudaužys į gabalus savo priešus. Jis sugriaudės prieš juos iš dangaus. Viešpats teis žemės kraštus. Jis duos jėgų savo karaliui ir išaukštins pateptojo ragą".

1Sm 2 11 Elkana grįžo į Ramą, į savo namus, o berniukas Samuelis tarnavo Viešpačiui, prižiūrimas kunigo Elio.

1Sm 2 12 Elio sūnūs buvo Belialo vaikai ir nepažino Viešpaties.

1Sm 2 13 Kam nors aukojant auką, kai mėsa tebevirdavo, atėidavo kunigo tarnas,

laikydamas rankoje trišakę,
1Sm 2 14 ir smeigdavo ją į katilą, puodą ar keptuvę. Visa, ką ištraukdavo šake, pasiimdavo Elio sūnūs. Taip jie darė visiems izraelitams, aukojantiems Šilojuje.
1Sm 2 15 Prieš sudeginant taukus, atėjęs kunigo tarnas sakydavo aukotojui: "Duok mėsos kunigui iškepti; jis nenori virtos, bet žalios".
1Sm 2 16 Jei aukotojas sakydavo: "Pirmiausia tegul sudegina taukus, paskui tegul ima, kiek nori". Tarnas atsakydavo: "Duok dabar. Jei neduosi, atimsiu".
1Sm 2 17 Elio sūnų nuodėmė buvo labai didelė Viešpaties akyse, nes žmonės ėmė bjaurėtis aukomis viešpačiui.
1Sm 2 18 Samuelis tarnavo Viešpačiui, apsirengęs lininį efodą.
1Sm 2 19 Jo motina jam pasiūdavo drabužį ir kasmet atnešdavo ateidama su savo vyru aukoti kasmetinės aukos.
1Sm 2 20 Elis laimindavo Elkaną ir jo žmoną: "Viešpats teduoda tau dar vaikų su šita moterimi už tą, kurį ji paaukojo viešpačiui". Po to jie grįždavo į namus.
1Sm 2 21 Viešpats aplankė Oną, ir ji pagimdė dar tris sūnus ir dvi dukteris. Berniukas Samuelis augo Viešpaties aki vaizdoje.
1Sm 2 22 Elis labai paseno. Jis girdėjo, ką jo sūnūs darė Izraeliui, kaip jie suguldavo su moterimis, kurios susirinkdavo prie susitikimo palapinės.
1Sm 2 23 Tėvas klausė: "Kodėl taip darote? Aš girdžiu apie jūsų piktus darbus iš žmonių.
1Sm 2 24 Negerus dalykus aš girdžiu apie jus, mano sūnūs. Jūs vedate Viešpaties tautą į nusikaltimą.
1Sm 2 25 Jei žmogus nusikalsta žmogui, jį teis teisėjas, bet jei žmogus nusideda Viešpačiui, kas jį užtars?" Jie neklausė savo tėvo, todėl Viešpats nusprendė juos nužudyti.
1Sm 2 26 Berniukas Samuelis augo, ir jam palankiai buvo nusiteikę ir Viešpats, ir žmonės.
1Sm 2 27 Dievo žmogus atėjo pas Elį ir jam tarė: "Taip sako Viešpats: 'Aš apsireiškiau tavo tėvams, kai jie buvo Egipte ir tarnavo faraonui.
1Sm 2 28 Aš tavo tėvą išsirinkau kunigu iš visų Izraelio giminių, kad jis aukotų ant mano aukuro, smilkytų smilkalus ir nešiotų efodą mano akivaizdoje. Aš paskyriau kunigams izraelitų deginamųjų aukų dalį.
1Sm 2 29 Kodėl jūs mindžiojate kojomis aukas ir dovanas, kurias įsakiau man aukoti? Kodėl labiau už mane gerbi savo sūnus, kurie tunka mano tautos Izraelio geriausiomis aukų dalimis?'
1Sm 2 30 Todėl viešpats, Izraelio Dievas, sako: 'Tikrai buvau pažadėjęs, kad tavo tėvo ir tavo namai per amžius bus mano akivaizdoje, bet dabar sakau, kad taip nebus. Aš pagerbsiu tuos, kurie mane gerbia, o kurie mane niekina, bus paniekinti.
1Sm 2 31 Ateina diena, kada tavo ir tavo namų ramstį sunaikinsiu; nė vienas nesulauks senatvės.
1Sm 2 32 Tu matysi priešą mano namuose, nepaisant to, kad Dievas daro gera Izraeliui; tavo namuose niekas nesulauks senatvės per amžius.
1Sm 2 33 Aš nesunaikinsiu ir nepašalinsiu nuo savo aukuro visų tavųjų, bet tavo akys aptems ir siela kries; ir visi tavo palikuonys mirs savo gražiausiame amžiuje.
1Sm 2 34 Tai bus ženklas tau, kai abu tavo sūnūs Hofnis ir Finehasas mirs tą pačią dieną.
1Sm 2 35 Aš pakelsiu sau ištikimą kunigą, kuris darys tai, kas yra mano širdyje ir mano mintyse. Aš jam pastatysiu tvirtus namus, ir jis vaikščios prieš mano pateptąjį per amžius.
1Sm 2 36 Tada išlikę tavo šeimos nariai atėję parpuls prieš jį už sidabrinį pinigėlį ar duonos kąsnį ir prašys, kad paskirtų juos kunigais ir jie galėtų užsidirbti pavalgyti' ".
1Sm 3 1 Berniukas Samuelis tarnavo Viešpačiui Elio priežiūroje. Viešpaties žodis buvo brangus tuo laiku ir regėjimai buvo reti.
1Sm 3 2 Kartą Elis gulėjo. Jo akys buvo nusilpę ir jis nebegalėjo gerai matyti.
1Sm 3 3 Šventyklos lempa dar nebuvo užgesusi. Samuelis miegojo Viešpaties šventykloje, kur buvo Dievo skrynja.
1Sm 3 4 Viešpats pašaukė Samuelį. Tas atsiliepė: "Aš čia".
1Sm 3 5 Nubėgęs pas Elį, Samuelis tarė: "Aš čia. Tu mane šaukei". Tas atsakė: "Aš tavęs nešaukiau, eik į miegok". Jis grįžo ir atsigulė.
1Sm 3 6 Viešpats antrą kartą pašaukė Samuelį. Atsikėlęs Samuelis vėl nuėjo pas Elį ir tarė: "Aš čia. Tu mane šaukei". Tas atsakė: "Aš nešaukiau tavęs, mano sūnau, eik į miegok".
1Sm 3 7 Samuelis dar nepažino Viešpaties ir jam dar nebuvo apreiškėtas Viešpaties žodis.
1Sm 3 8 Viešpats pašaukė Samuelį trečią kartą. Atsikėlęs jis vėl nuėjo pas Elį ir sakė: "Aš čia. Tu mane šaukei". Elis suprato, kad Viešpats šaukia berniuką, ir tarė Samueliui: "Eik ir atsigulk. Jei tave vėl šauks, sakyk: 'Kalbėk, Viešpatie, Tavo tarnas klauso' ". Nuėjęs Samuelis atsigulė.
1Sm 3 9 Viešpats atėjo, atsistojo ir pašaukė, kaip pirma: "Samueli, Samueli!" Samuelis atsiliepė: "Kalbėk, Tavo tarnas klauso".

1Sm 3 11 Viešpats tarė Samueliui: "Štai Aš darau darbą Izraelyje. Kas apie jį išgirs, tam suspengs abi ejos ausys.
 1Sm 3 12 Tą dieną įvykdysiu visa, ką kalbėjau prieš Elį ir jo giminę. Kai Aš pradedu, Aš ir pabaigsiu.
 1Sm 3 13 Aš paskelbiau jam, kad nubausi jo namus už nusikaltimą, apie kurį jis žino, nes jo sūnūs bjauriai elgėsi, o jis jų nesudraudė.
 1Sm 3 14 Aš prisiečiau, kad Elio šeimos kaltė nebus nuplauta nei aukomis, nei dovanomis per amžius".
 1Sm 3 15 Samuelis gulėjo iki ryto. Atsikėlęs atidarė šventyklos duris. Jis bijojo papasakoti Eliui tą regėjimą.
 1Sm 3 16 Elis pasišaukė Samuelį: "Samueli, mano sūnau!" Jis atsakė: "Aš čia".
 1Sm 3 17 Jis paklausė: "Ką tau sakė? Neslėpk nuo manęs. Dievas tepadaro tau tai ir dar daugiau, jei paslėpsi nuo manęs nors vieną žodį iš to, ką Jis tau sakė".
 1Sm 3 18 Ir Samuelis jam papasakojo viską, nieko neslėpdamas. Tada Elis tarė: "Jis-viešpats. Tedaro, kaip Jam atrodo geriausia".
 1Sm 3 19 Samuelis augo, ir Viešpats buvo su juo. Ir nė vienas jo žodis nelikdavo neišsipildęs.
 1Sm 3 20 Visas Izraelis nuo Dano ir Beer Šebos sužinojo, kad Samuelis yra Viešpaties paskirtas pranašas.
 1Sm 3 21 Viešpats ir toliau pasirodydavo Šilojuje, kur apsirėikšdavo Samueliui savo žodžiu.
 1Sm 4 1 Samuelio žodis pasiekė visą Izraelį. Izraelis pasistatė stovyklą prie Eben Ezero ir ruošėsi kariauti su filistiniais, o filistiniai pasistatė stovyklą prie Afeko.
 1Sm 4 2 Jie išsirikiavo prieš Izraelį, puolė ir sumušė jį, nužudydami mūšyje apie keturis tūkstančius vyrų.
 1Sm 4 3 Kai žmonės sugrižo į stovyklą, Izraelio vyresnieji tarė: "Kodėl viešpats leido šiandien nugalėti? Atsigabenkime iš Šilojo Viešpaties Sendoros skrynią, kad ji būtų su mumis ir mus išgelbėtų nuo priešų".
 1Sm 4 4 Buvo pasiųsti į Šilą pasiuntiniai, kurie atgabeno kareivijų Viešpaties, gyvenančio tarp cherubų, Sendoros skrynią. Abu Elio sūnūs Hofnis ir Finehasas buvo prie Dievo Sendoros skrynios.
 1Sm 4 5 Kai Viešpaties Sendoros skrynia pasiekė stovyklą, visi izraelitai šaukė taip garsiai, kad net žemė drebėjo.
 1Sm 4 6 Filistiniai, išgirdę šauksmą, klausė: "Ką reiškia šitas riksmas hebrajų stovykloje?" Ir jie sužinojo, kad buvo atgabenta Viešpaties skrynia.
 1Sm 4 7 Filistiniai išsigando, nes sakė: "Dievas atėjo pas juos į stovyklą. Vargas mums, nes anksčiau taip nebuvo!"
 1Sm 4 8 Vargas mums! Kas mus išgelbės iš šitų galingų dievų? Tai dievai, kurie baudė Egiptą įvairiomis bausmėmis dykumoje.
 1Sm 4 9 Filistiniai, būkite drąsūs, kad nereikėtų tarnauti hebrajams, kaip jie mums tarnavo. Nusiraminkite ir kariaukite".
 1Sm 4 10 Filistiniai kovojo ir vėl nugalėjo izraelitus, kurie visi išbėgiojo į savo palapines. Įvyko didelės žudynės, ir krito trisdešimt tūkstančių pėstininkų iš Izraelio.
 1Sm 4 11 Dievo skrynia buvo priešų paimita, o Elio sūnūs Hofnis ir Finehasas žuvo.
 1Sm 4 12 Vienas benjaminas, pabėgęs iš mūšio lauko, tą pačią dieną atvyko į Šilą su perplėštais drabužiais ir žemėm apibarstyta galva.
 1Sm 4 13 Jam atvykus į miestą, Elis sėdėjo krasėje šalia kelio ir jo širdis drebėjo dėl Dievo skrynios. Kai vyras atbėgo į miestą ir viską pranešė, visas miestas ėmė raudoti.
 1Sm 4 14 Elis, išgirdęs verkumą, paklausė: "Ką reiškia šitas triukšmas?" Tas vyras atskubėjo prie Elio ir jam pranešė.
 1Sm 4 15 Elis buvo devyniasdešimt aštuonerių metų, jo akys buvo nusilpusios ir jis nebematė.
 1Sm 4 16 Tas vyras kalbėjo Eliui: "Aš šiandien pabėgau iš mūšio lauko ir atvykau čia". Elis paklausė: "Kas ten atsitiko, mano sūnau?"
 1Sm 4 17 Pasiuntinys atsakė: "Izraelis bėgo nuo filistinių, įvyko didelės žudynės. Tavo abu sūnūs Hofnis ir Finehasas žuvo, ir Dievo skrynia priešų rankose".
 1Sm 4 18 Jam paminėjus Dievo skrynią, Elis atbulas krito nuo krasės šalia vartų. Jo sprandas lūžo ir jis mirė, nes buvo senas ir sunkus. Jis teisė Izraelį keturiasdešimt metų.
 1Sm 4 19 Jo marti, Finehaso žmona, buvo nėščia ir greitai turėjo gimdyti. Išgirdus, kad Dievo skrynia paimita ir kad jos uošvis ir vyras mirė, ji susilenkė ir pagimdė, nes ją suėmė gimdymo skausmai.
 1Sm 4 20 Jai mirštant, prie jos stovėjusios moterys sakė: "Nebijok, tu pagimdei sūnų". Tačiau ji nieko neatsakė ir nebekreipė dėmesio.
 1Sm 4 21 Ji pavadino vaiką Ikabodu, sakydama: "Šlovė paliko Izraelį", nes Dievo skrynia buvo paimita ir jos uošvis bei vyras mirė.
 1Sm 4 22 Ji pasakė: "Šlovė paliko Izraelį, nes Dievo skrynia paimita".
 1Sm 5 1 Filistiniai paėmė Dievo skrynią ir nugabeno ją iš Eben Ezero į Ašdodą.
 1Sm 5 2 Filistiniai paėmė Dievo skrynią, įnešė ją į Dagono šventyklą ir pastatė šalia Dagono.

1Sm 5 3 Ašdodo gyventojai kitą rytą, atsikėlę anksti, įėjo į Dagono šventyklą ir pamatė Dagoną, kniūbsčią gulintį ant žemės prieš viešpaties skrynią. Pakėlę Dagoną, jie pastatė jį atgal į jo vietą.

1Sm 5 4 Kitą dieną anksti atsikėlę, jie vėl rado Dagoną gulintį ant žemės prieš viešpaties skrynią; jo galva ir abi rankos gulėjo nukirstos ant slenkščio. Tik Dagono liemuo buvo likęs.

1Sm 5 5 Todėl Dagono kunigai ir visi, įeinantieji į Dagono šventyklą, peržengia Dagono slenkstį Ašdode iki šios dienos.

1Sm 5 6 Viešpaties ranka sunkiai slėgė Ašdodo gyventojus. Jis naikino juos ir baudė skaudžiais augliais Ašdode ir jo apylinkėse.

1Sm 5 7 Ašdodo vyrai, matydami, kas darosi, tarė: "Izraelio Dievo skrynia negali pasilikti pas mus, nes Jo ranka labai spaudžia mus ir mūsų dievą Dagoną".

1Sm 5 8 Jie sukvietė visus filistinių kunigaikščius ir klausė: "Ką mums daryti su Izraelio Dievo skrynia?" Tie atsakė: "Izraelio Dievo skrynią reikia nugabenti į Gatą". Jie taip ir padarė.

1Sm 5 9 Kai ją atgabeno, viešpaties ranka ištiko miestą labai dideliu naikinimu. Jis baudė visus to miesto žmones, mažus ir didelius, skaudžiais augliais.

1Sm 5 10 Tuomet jie išsiuntė Dievo skrynią į Ekroną. Kai Dievo skrynia buvo atgabenta į Ekroną, ekroniečiai ėmė šaukti: "Jie atgabeno pas mus Izraelio Dievo skrynią, norėdami nužudyti mus".

1Sm 5 11 Taigi jie, sušaukę visus filistinių kunigaikščius, sakė: "Išsiųskime Izraelio Dievo skrynią, kad ji būtų sugrąžinta į savo vietą ir kad neišžudytų mūsų ir mūsų žmonių". Nes pražūtingas naikinimas apėmė visą miestą ir Dievo ranka buvo labai sunki.

1Sm 5 12 Išlikę gyvi buvo ištikti auglių, ir miesto šauksmas kilo į dangų.

1Sm 6 1 Viešpaties skrynia filistinių krašte išbuvo septynis mėnesius.

1Sm 6 2 Filistinai pasikvietė kunigus bei žynius ir klausė: "Ką mums daryti su Viešpaties skrynia? Kaip ją pasiųsti atgal į jos vietą?"

1Sm 6 3 Tie atsakė: "Jei siųsime atgal Izraelio Dievo skrynią, nesiųskite tuščios, bet būtinai grąžinkite su auka už kaltes. Tada pagysite ir jums paaškęs, kodėl Jo ranka neatsitraukia nuo jūsų".

1Sm 6 4 Jie klausė: "Kokią auką turime duoti už savo nusikaltimą?" Tie atsakė: "Penkis auksinius auglius ir penkias auksines peles pagal filistinių kunigaikščių skaičių, nes ta pati liga vargino jus ir jūsų kunigaikščius".

1Sm 6 5 Padarykite penkis auglių atvaizdus ir pelių, kurios naikina kraštą, atvaizdus ir atiduokite Izraelio Dievui. Gal tada Jis atims savo ranką nuo jūsų, jūsų dievų ir šalių.

1Sm 6 6 Neužkietinkite savo širdžių, kaip užkietino egiptiečiai ir faraonas. Kai viešpats darė stebuklus tarp jų, jie buvo priversti išleisti izraelitus.

1Sm 6 7 Imkite dvi žindančias karves, ant kurių dar nebuvo uždėtas jungas, ir įkinkykite jas į naują vežimą, o jų veršiukus parsiveskite namo.

1Sm 6 8 Viešpaties skrynią įkelkite į vežimą, o auksinius dirbinius, kuriuos duodate kaip auką, įdėkite į atskirą dėžę ir paleiskite karves.

1Sm 6 9 Ir žiūrėkite: jei jos eis keliu, vedančiu Bet Šemešo link, tai viešpats yra mums siuntęs šitą didelę nelaimę; o jei ne, tada žinosime, kad ne Jo ranka ištiko mus, o taip įvyko atsitiktinai".

1Sm 6 10 Filistinai taip ir padarė. Dvi žindančias karves įkinkė į vežimą, o jų veršiukus uždarė namuose.

1Sm 6 11 Jie įkėlė viešpaties skrynią ir dėžę su auksinėmis pelėmis ir auglių atvaizdais į vežimą.

1Sm 6 12 Karvės ėjo tiesiai į Bet Šemešą. Eidamos vieškeliu jos baubė, bet nepasuko nei dešinėn, nei kairėn. Filistinių kunigaikščiai ėjo paskui jas iki Bet Šemešo sienos.

1Sm 6 13 Bet šemešiečiai plovė kviečius slėnyje. Pakėlę akis, jie pamatė skrynią ir džiaugėsi ja.

1Sm 6 14 Vežimas atvažiavo į Jozuės, bet šemešiečio, lauką ir sustojo. Ten buvo didelis akmuo. Jie suskaldė vežimą, o karves aukėjo kaip deginamąją auką viešpačiui.

1Sm 6 15 Levitai nukėlė viešpaties skrynią ir prie jos buvusią dėžę, kurioje buvo auksiniai dirbiniai, ir padėjo ant to didelio akmens. Bet Šemešo žmonės tą dieną aukėjo deginamąsias ir kitas aukas viešpačiui.

1Sm 6 16 Penki filistinių kunigaikščiai, tai matydami, sugrįžo tą pačią dieną į Ekroną.

1Sm 6 17 Filistinai aukėjo už savo nusikaltimą auksinius auglius: vieną už Ašdodą, vieną už Gazą, vieną už Aškeloną, vieną už Gatą ir vieną už Ekroną.

1Sm 6 18 Auksinės pelės buvo nuo penkių filistinių miestų, priklausančių penkiems kunigaikščiams, pradedant sutvirtintais miestais ir baigiant atvirais kaimais iki didelio akmens, ant kurio jie padėjo viešpaties skrynią ir kuris iki šios dienos tebeguli bet šemešiečio Jozuės lauke.

1Sm 6 19 Jis baudė Bet Šemešo gyventojus, nes jie pažiūrėjo į Viešpaties skrynios vidų, ir nužudė penkiasdešimt tūkstančių septyniasdešimt žmonių. Žmonės verkė dėl tokių didelių žudynių.

1Sm 6 20 Bet Šemešo žmonės kalbėjo: "Kas gali išstovėti Viešpaties, švento Dievo, akių vaizdą? Kur Jis eis iš mūsų?"

1Sm 6 21 Jie pasiuntė pasiuntinius į Kirjat Jearimą, sakydami: "Filistinai sugrąžino Viešpaties skrynią. Ateikite ir parsigabengkite ją".

1Sm 7 1 Kirjat Jearimo vyrai parsigabeno Viešpaties skrynią ir ją įnešė į Abinadabo namus, esančius ant kalvos. Jo sūnų Eleazarą jie paskyrė saugoti Viešpaties skrynią.

1Sm 7 2 Praėjo dvidešimt metų nuo tos dienos, kai Viešpaties skrynia buvo atgabenta į Kirjat Jearimą. Visas Izraelis atsigrėžė į Viešpatį.

1Sm 7 3 Ir Samuelis tarė visiems izraelitams: "Jei jūs visa širdimi norite grįžti prie Viešpaties, pašalinkite iš savo tarpo svetimus dievus bei Astartę, paruoškite savo širdis Viešpačiui ir tarnaukite Jam vienam; tada Jis jus išgelbės iš filistinų".

1Sm 7 4 Izraelitai pašalino Baalą bei Astartę ir tarnavo vienam Viešpačiui.

1Sm 7 5 Po to Samuelis sakė: "Sušaukite visą Izraelį į Micpą; aš melsiuosi už jus Viešpačiui".

1Sm 7 6 Jie, susirinkę Micpoje, sėmė vandenį ir jį išliejo Viešpaties akivaizdoje, pasninkavo visą dieną ir sakė: "Mes nusidėjome Viešpačiui". Samuelis teisė izraelitus Micpoje.

1Sm 7 7 Filistinai išgirdo, kad izraelitai susirinko į Micpą, ir jų kunigaikščiai pakilo prieš Izraelį. Izraelitai, tai išgirdę, nusigando

1Sm 7 8 ir tarė Samueliui: "Nepaliauk melsti Viešpatį, mūsų Dievą, kad Jis mus išgelbėtų iš filistinų".

1Sm 7 9 Samuelis paėmė žindomą eriuką ir paaukojo visą Viešpačiui kaip deginamąją auką. Samuelis šaukėsi Viešpaties dėl Izraelio, ir Viešpats jį išklausė.

1Sm 7 10 Samueliui aukojant deginamąją auką, filistinai pradėjo kovą su Izraeliu. Bet tą dieną Viešpats išgąsdino filistinus didele perkūnija taip, kad jie pakriko, ir izraelitai nugalėjo juos.

1Sm 7 11 Išėję iš Micpos, izraelitai persekiojo filistinus ir juos žudė iki Bet Karo.

1Sm 7 12 Tarp Micpos ir Seno Samuelis pastatė akmenį ir jį pavadino Eben Ezeriu, sakydamas: "Viešpats mums padėjo iki šios vietos".

1Sm 7 13 Filistinai buvo nugalėti ir daugiau nepuolė Izraelio; ir Viešpaties ranka buvo prieš filistinus per visas Samuelio dienas.

1Sm 7 14 Miestai nuo Ekrono iki Gato, kuriuos filistinai buvo užėmę, grįžo Izraeliui. Taip pat ir jų apylinkes Izraelis atsiėmė iš filistinų. Buvo taika tarp Izraelio ir amoritų.

1Sm 7 15 Samuelis teisė Izraelį per visas savo dienas.

1Sm 7 16 Jis eidavo kas metai į Betelį, Gilgalą bei Micpą ir teisdavo Izraelį tose vietose.

1Sm 7 17 Po to jis grįždavo į Ramą, nes ten buvo jo namai. Čia jis teisė Izraelį ir čia jis pastatė aukurą Viešpačiui.

1Sm 8 1 Kai Samuelis paseno, paskyrė teisėjais Izraelyje savo sūnus.

1Sm 8 2 Jo pirmagimis sūnus buvo Joelis, o antrasis-Abija. Jie buvo teisėjai Beer Šeboje.

1Sm 8 3 Tačiau jo sūnūs nevaikščiojo jo keliais, bet pasidavė godumui, imdavo kyšius ir iškreipdavo teisingumą.

1Sm 8 4 Visi Izraelio vyresnieji susirinkę atėjo pas Samuelį į Ramą.

1Sm 8 5 ir sakė jam: "Tu pasenai, o tavo sūnūs nevaikšto tavo keliais. Paskirk mums karalių, kuris mus teistų, kaip yra visose tautose".

1Sm 8 6 Samueliui tokia kalba nepatiko, nes jie sakė: "Duok mums karalių, kuris mus teistų". Ir Samuelis meldėsi Viešpačiui.

1Sm 8 7 O Viešpats jam atsakė: "Klausyk tautos balso visame, ką jie tau sako. Juk ne tave jie atmetė, bet mane, kad jiems nekaraliaučiau.

1Sm 8 8 Taip jie elgėsi nuo tos dienos, kai juos išvedžiau iš Egipto, iki šios dienos. Jie palikdavo mane ir tarnaudavo kitiems dievams. Dabar jie ir tau daro tą patį.

1Sm 8 9 Klausyk jų balso, tačiau iš anksto rimtai juos įspėk ir jiems paskelbk teises karaliaus, kuris jiems karaliaus".

1Sm 8 10 Žmonėms, kurie prašė karaliaus, Samuelis pasakė visa, ką Viešpats kalbėjo.

1Sm 8 11 Ir jis sakė: "Karalius, kuris jums karaliaus, paims jūsų sūnus ir paskirs prie savo kovos vežimų ir žirgų, ir jie turės bėgti jo vežimų priekyje.

1Sm 8 12 Jis paskirs juos tūkstantininkais ir penkiasdešimtininkais; jie ars jo laukus, pjaus javus ir gamins ginklus bei reikmenis karo vežimams.

1Sm 8 13 Jūsų dukterys gamins jam kvėpalus ir bus virėjos bei kepėjos.

1Sm 8 14 Geriausius jūsų laukus, vynuogynus ir alyvmedžių sodus jis atiduos savo tarnams.

1Sm 8 15 Be to, jis ims jūsų pasėlių ir vynuogynų vaisių dešimtąją dalį ir atiduos savo valdininkams bei tarnams.

1Sm 8 16 Jūsų tarnus ir tarnaites, geriausius jaunuolius ir jūsų asilus panaudos savo darbams.

1Sm 8 17 Jis paims jūsų avių dešimtąją dalį, ir jūs būsite jo tarnai.

1Sm 8 18 Tada jūs šauksite dėl karaliaus, kurį išsirinkote, bet Viešpats jūsų neišklausys".

1Sm 8 19 Tačiau tauta atsisakė paklusti Samuelio balsui ir sakė: "Mes norime turėti karalių,

1Sm 8 20 kad būtume kaip visos kitos tautos, kad mūsų karalius mus teistų ir mums vadovautų kovose".

1Sm 8 21 Samuelis išklauė tautos žodžius ir perdavė juos viešpačiui.

1Sm 8 22 Ir viešpats tarė Samueliui: "Klausyk jų balso ir paskirk jiems karalių". Tada Samuelis tarė izraelitams: "Grįžkite kiekvienas į savo miestą".

1Sm 9 1 Benjamine gyveno turtingas vyras, vardu Kišas, sūnus Abielio, sūnaus Ceroro, sūnaus Bekorato, sūnaus Afiacho.

1Sm 9 2 Kišas turėjo sūnų Saulių, jauną ir gražų. Nebuvo nė vieno izraelito, gražesnio už jį; visa galva jis buvo aukštesnis už kitus savo tautos žmones.

1Sm 9 3 Sauliaus tėvui Kišui dingo asilės. Ir Kišas sakė savo sūnui Sauliui: "Imk tarną ir eik ieškoti asilių".

1Sm 9 4 Jie išvaikščiojo Efraimo aukštumas ir Šališos kraštą, bet jų nerado. Paskui jie apėjo Šaalimo kraštą, bet ir ten jų nebuvo. Jie išvaikščiojo ir Benjamino žemes, bet jų nerado.

1Sm 9 5 Kai atėjo į Cūfo šalį, Saulius tarė savo tarnui: "Grįžkime, kad mano tėvas, užuot rūpinęsis asilėmis, nepradėtų rūpintis dėl mūsų".

1Sm 9 6 Tarnas jam atsakė: "Šitame mieste gyvena Dievo vyras, kurį visi gerbia; visa, ką jis pasako, įvyksta. Užeikime pas jį. Gal jis pasakys, kuriuo keliu mums eiti".

1Sm 9 7 Saulius atsakė: "Ką mes nunešime tam vyrui eidami? Duona pasibaigė mūsų maišuose, ir mes neturime jokios dovanos, kurią galėtume nunešti Dievo vyrui".

1Sm 9 8 Tarnas atsakė Sauliui: "Aš turiu ketvirtį šekelio sidabro ir jį atiduosiu Dievo vyrui, kad jis parodytų mums kelią".

1Sm 9 9 Anksčiau, kai Izraelyje kas eidavo pasiklausti Dievo, sakydavo: "Ei nu pas regėtoją". Nes tą, kurį šiandien vadina pranašu, anksčiau vadino regėtoju.

1Sm 9 10 Saulius atsakė tarnui: "Gerai sakai, eikime". Jie nuėjo į miestą, kur gyveno Dievo vyras.

1Sm 9 11 Beeidami šlaitu miesto link, jie susitiko mergaičių, einančių pasisemti vandens, ir paklausė: "Ar yra čia regėtojas?"

1Sm 9 12 Jos atsakė: "Yra. Jis kaip tik priešais jus. Skubėkite, nes jis šiandien atėjo į miestą, kadangi žmonės šiandien aukoja aukštumoje.

1Sm 9 13 Įėję į miestą, jūs tuojau jį surasite, nes jis eis į aukštumą valgyti. Žmonės nepradės valgyti, kol jis ateis, nes jis palaimina auką; po to valgo pakviestieji. Eikite, nes dabar jį dar rasite".

1Sm 9 14 Įeidami į miestą, jie sutiko Samuelį, ateinantį priešais, kurisėjo į aukštumą.

1Sm 9 15 Viešpats buvo pasakęs Samueliui prieš dieną iki Sauliaus atėjimo:

1Sm 9 16 "Rytoj apie tą laiką atsiųsiu pas tave vyrą iš Benjamino žemės, kad jį pateptum mano tautos Izraelio valdovu. Jis išgelbės mano tautą iš filistinų. Aš pažvelgiau į savo tautą, nes jų šauksmas pasiekė mane".

1Sm 9 17 Kai Samuelis pamatė Saulių, viešpats jam tarė: "Štai vyras, apie kurį tau kalbėjau! Šitas karaliaus mano tautai".

1Sm 9 18 Saulius, sutikęs Samuelį tarpuvartėje, klausė: "Pasakyk man, kur gyvena regėtojas".

1Sm 9 19 Samuelis atsakė Sauliui: "Aš esu regėtojas. Eik pirma manęs į aukštumą, ten šiandien valgysite su manimi; rytoj tave išleisiu ir pasakysiu, kas yra tavo širdyje.

1Sm 9 20 Dėl asilių, kurios dingo prieš tris dienas, nesirūpink-jos jau atsirado. O kam priklausys visa, kas geriausia Izraelyje? Argi ne tau ir tavo tėvo namams?"

1Sm 9 21 Saulius atsakė: "Juk aš esu benjamins, iš mažiausios Izraelio giminės, ir mano šeima yra menkiausia iš visų Benjamino šeimų. Kodėl man taip sakai?"

1Sm 9 22 Samuelis Saulių ir jo tarną įsivedė į kambarį ir pasodino juos garbingiausioje vietoje tarp pakviestųjų, kurių buvo apie trisdešimt vyrų.

1Sm 9 23 Samuelis tarė virėjui: "Duok tą dalį, kurią tau liepia atidėti".

1Sm 9 24 Virėjas atnešė gyvulio petį ir padėjo prieš Saulių. Samuelis tarė: "Štai ką palikau tau, valgyk su pakviestaisiais". Taip Saulius tą dieną valgė su Samueliu.

1Sm 9 25 Jiems sugrįžus nuo aukštumos į miestą, Samuelis kalbėjosi su Sauliumi ant stogo.

1Sm 9 26 Aušrai brėkstant, Samuelis pašaukė ant stogo Saulių ir tarė: "Kelkis, kad galėčiau tave išleisti". Saulius atsikėlė ir juodu išėjo į gatvę.

1Sm 9 27 Kai jieėjo į miesto pakraštį, Samuelis tarė Sauliui: "Liepk tarnui eiti pirma mūsų, o tu sustok. Paskelbsiu tau viešpaties žodį".

1Sm 10 1 Samuelis išliejo indą aliejaus Sauliui ant galvos, pabučiavo jį ir tarė: "Viešpats patepė tave savo paveldėjimo vadu.

1Sm 10 2 Šiandien, išsiskyręs su manimi, sutiksi du vyrus prie Rachelės kapo, Benjamino pasienyje, Celcache; jie tau sakys: 'Asilės, kurių išėjai ieškoti, jau atsirado. Tavo tėvas, pamiršęs asiles, rūpinasi, kas su jumis atsitiko'.

1Sm 10 3 Eidamas toliau, prieisi Taboro ažuolą. Ten tave sutiks trys vyrai, einantys pas Dievą į Betelį. Vienas neš tris ožiukus, antras-tris duonos kepalus, o trečias-vyno odinę.

1Sm 10 4 Jie tave pasveikins ir duos tau du duonos kepalus, kuriuos paimsi iš jų rankos.

1Sm 10 5 Po to prieisi Dievo kalvą, kur yra filistinių įgulos stovykla. Įeidamas į miestą, sutiksi būrį pranašų, ateinančių nuo aukštumos su arfomis, būgnais, vamzdeliais ir psalteriais; ir jie pranašaus.

1Sm 10 6 Ant tavęs nužengs Viešpaties Dvasia, ir tu pranašausi kartu su jais ir tapsi kitu žmogumi.

1Sm 10 7 Kai visi tie ženklai įvyks su tavimi, elkis pagal aplinkybes, nes Dievas su tavimi.

1Sm 10 8 Nueik pirma manęs į Gilgalą. Aš atėjęs aukosiu deginamąsias ir padėkos aukas. Lauk manęs septynias dienas, iki aš ateisiu ir nurodysiu, ką turi daryti".

1Sm 10 9 Sauliui pasisukus eiti nuo Samuelio, Dievas davė jam kitą širdį, ir visi tie ženklai įvyko tą pačią dieną.

1Sm 10 10 Jam atėjus prie kalvos, jį pasitiko pranašų būrys. Ir Dievo Dvasia nužengė ant jo, ir jis pranašavo kartu su jais.

1Sm 10 11 Žmonės, kurie Saulių pažino anksčiau, matydami jį su pranašais pranašaujant, kalbėjosi: "Kas atsitiko Kišo sūnui? Ar ir Saulius tarp pranašų?"

1Sm 10 12 Vienas iš ten buvusiųjų atsakė: "O kas kitų tėvas?" Todėl tai tapo priežodžiu: "Ar ir Saulius tarp pranašų?"

1Sm 10 13 Baigęs pranašauti, jis atėjo į aukštumą.

1Sm 10 14 Jo dėdė klausė: "Kur buvote?" Jis atsakė: "Asilių ieškojome. Kai jų niekur neradome, nuėjome pas Samuelį".

1Sm 10 15 Sauliaus dėdė vėl klausė: "Prašau, pasakyk, ką jums Samuelis sakė?"

1Sm 10 16 Saulius atsakė: "Jis mums pasakė, kad asilės atsirado". Bet ką Samuelis jam sakė apie karalystę, Saulius jam nepasakė.

1Sm 10 17 Samuelis sušaukė tautą į Micpą pas Viešpatį.

1Sm 10 18 Ir jis kalbėjo izraelitams: "Taip sako Viešpats, Izraelio Dievas: 'Aš išvedžiau Izraelį iš Egipto ir išgelbėjau iš egiptiečių rankos ir iš visų karalysčių, kurios jus spaudė, rankos'.

1Sm 10 19 Bet jūs šiandien atmetėte Dievą, kuris jus išgelbėjo iš visų jūsų nelaimių, sakydami: 'Paskirk mums karalių'. Dabar ateikite į Viešpaties akivaizdą giminėmis ir šeimomis".

1Sm 10 20 Kai Samuelis pašaukė priėti kiekvieną Izraelio giminę, buvo išrinkta Benjamino giminė.

1Sm 10 21 Kai Samuelis pašaukė Benjamino giminę šeimomis, buvo išrinkta Matrio šeima ir iš jos buvo išrinktas Kišo sūnus Saulius. Jie ieškojo jo, bet negalėjo surasti.

1Sm 10 22 Todėl jie klausė Viešpaties: "Ar jis čia dar ateis?" Viešpats atsakė: "Jis pasislėpęs tarp mantos".

1Sm 10 23 Nubėgę vyrai atvedė jį. Kai jis atsistojo tarp žmonių, buvo visa galva aukštesnis už kitus.

1Sm 10 24 Tada Samuelis tarė susirinkusiems: "Ar matote tą, kurį Viešpats išsirinko? Nėra jam lygaus visoje tautoje". Tada žmonės pradėjo šaukti: "Tegyvuoją karalius!"

1Sm 10 25 Tada Samuelis išdėstė tautai karalystės nuostatus, juos surašė į knygą ir padėjo priešais Viešpatį. Po to Samuelis leido tautai grįžti į savo namus.

1Sm 10 26 Taip pat ir Saulius grįžo namo į Gibėją. Su juo nuėjo ir vyrai, kurių širdis palietė Dievas.

1Sm 10 27 Bet Belialo vaikai sakė: "Kaip šitas žmogus mus išgelbės?" Jie paniekino jį ir neatnešė jam dovanų. Bet Saulius išlaikė ramybę.

1Sm 11 1 Amonitas Nahašas atžygiavo ir apsupo Jabeš Gileadą. Tada Jabešo gyventojai sakė Nahašui: "Sudarykime sandorą, ir mes tau tarnausime".

1Sm 11 2 Amonitas Nahašas jiems atsakė: "Aš sudarysiu su jumis sandorą su tokia sąlyga: kiekvienam iš jūsų išdursiu dešinę akį ir taip pažeminsiu visą Izraelį".

1Sm 11 3 Jabešo vyresnieji jam tarė: "Duok mums septynias dienas, kad galėtume pasiųsti pasiuntinius į visą Izraelio kraštą. Jei nerasime, kas mus išgelbėtų, mes tau pasiuduosime".

1Sm 11 4 Kai pasiuntiniai atvyko į Gibėją, kur gyveno Saulius, ir pranešė šiuos žodžius žmonėms, visi žmonės pakėlė balsus ir verkė.

1Sm 11 5 Tuo metu Saulius grįžo iš lauko su savo jaučiais. Jis paklausė: "Kas atsitiko, kad žmonės verkia?" Ir jie papasakojo jam žinias iš Jabešo.

1Sm 11 6 Kai jis tai išgirdo, Dievo Dvasia nužengė ant Sauliaus ir jis užsidegė dideliu pykčiu.

1Sm 11 7 Jis iškinkė jungą jaučių ir, juos sukapojęs, išsiuntinėjo gabalus po visą Izraelio kraštą, sakydamas: "Kas neis su Sauliumi ir Samueliu, taip bus padaryta jo jaučiams". Viešpaties baimė apėmė tautą, ir jie atėjo visi kaip vienas.

1Sm 11 8 Kai jis suskaiciavo juos Bezeke, izraelitų buvo trys šimtai tūkstančių, o Judo vyrų-trisdešimt tūkstančių.

1Sm 11 9 Atvykusiems pasiuntiniams jie tarė: "Rytoj, kai saulė pradės kaitinti, jūs sulauksite pagalbos". Pasiuntiniai sugrįžę pranešė apie tai Jabešo gyventojams, ir jie visi pradžiugo.

1Sm 11 10 Jabešo vyrai sakė: "Rytoj pasiuduosime jums, ir jūs galėsite daryti su mumis, ką norėsite".

1Sm 11 11 Kitą dieną Saulius suskirstė vyrus į tris būrius ir rytinės sargybos metu jie įsiveržė į stovyklą ir žudė amonitus, iki pradėjo kaitinti saulė. O likusieji buvo taip išbląškyti, kad dviejų neliko kartu.

1Sm 11 12 Izraelitai klausė Samuelio: "Kas yra tie, kurie sakė: 'Ar Saulius mums karalius?' Atveskite juos mums, kad mes juos nužudytume".

1Sm 11 13 Saulius tarė: "Nė vienas nebus nužudytas šiandien, nes šiandien viešpats išgelbėjo Izraelį".

1Sm 11 14 Po to Samuelis tarė tautai: "Eikime į Gilgalą ir ten atnaujinkime karalystę".

1Sm 11 15 Visa tauta nuėjo į Gilgalą. Jie ten paskelbė Saulių karaliumi viešpaties akivaizdoje ir aukojo padėkos aukas viešpačiui. Ir labai džiaugėsi ten Saulius ir visi izraelitai.

1Sm 12 1 Samuelis kalbėjo visiems izraelitams: "Aš paklausiau jūsų balso visame, ką man sakėte, ir paskyriau jums karalių.

1Sm 12 2 Ir dabar karalius eina priekyje jūsų. Aš pasenau ir pražilau, ir mano sūnūs yra tarp jūsų. Aš gyvenau tarp jūsų nuo savo vaikystės iki šios dienos.

1Sm 12 3 Štai aš čia. Paliudykite prieš mane Viešpaties ir Jo pateptojo akivaizdoje. Ar aš paėmiau kieno nors jautį ar asilą? Ar ką nuskriaudžiau? Ar ką išnaudojau? Iš ko paėmiau kyšį, kad užmerkčiau savo akis? Jei taip padariau, atsilyginsiu".

1Sm 12 4 Jie atsakė: "Tu mūsų neskriaudei, mūsų neišnaudojai ir nieko iš mūsų neėmei".

1Sm 12 5 Samuelis jiems tarė: "Viešpats ir Jo pateptasis yra šiandien liudytojai, kad jūs neradote nieko mano rankoje". Jie atsakė: "Liudytojai".

1Sm 12 6 Samuelis toliau kalbėjo tautai: "Liudytojas yra Viešpats, kuris paskyrė Mozę bei Aaroną ir išvedė jūsų tėvus iš Egipto šalies.

1Sm 12 7 Dabar sustokite ir klausykite, o aš bylinėsiuosi su jumis dėl visų Viešpaties teisių darbų, kuriuos Jis padarė jums ir jūsų tėvams.

1Sm 12 8 Kai Jokūbas nuvyko į Egiptą ir jūsų tėvai šaukėsi viešpaties, Viešpats siuntė Mozę ir Aaroną, kurie išvedė jūsų tėvus iš Egipto ir apgyvendino šitoje šalyje.

1Sm 12 9 Kai jie užmiršo Viešpatį, savo Dievą, Jis atidavė juos į Siseros, Hacoro kariuomenės vado, rankas, į rankas filistinų ir Moabo karaliaus ir jie kariavo prieš jus.

1Sm 12 10 Jie šaukėsi viešpaties, sakydami: 'Mes nusidėjome, nes apleidome Viešpatį ir tarnavome Baalui ir Astartei. Išgelbėk mus iš mūsų priešų rankos, ir mes Tau tarnausime'.

1Sm 12 11 Viešpats siuntė Jerubaalą, Baraką, Jeftę ir Samuelį ir išgelbėjo jus iš jūsų priešų rankos, kurie supo jus, ir jūs gyvenote saugiai.

1Sm 12 12 Pamatę amonitų karalių Nahašą atžygiuojantį prieš jus, jūs sakėte: 'Karalius mums tekaraliauja', nors Viešpats, jūsų Dievas, yra jūsų karalius.

1Sm 12 13 Todėl dabar štai jūsų karalius, kurio reikalavote ir išsirinkote; viešpats davė jums karalių.

1Sm 12 14 Jei bijosite Viešpaties, Jam tarnausite, klausysite Jo balso ir nesipriešinsite Jo įsakymams, tai jūs ir jūsų karalius, kuris jus valdo, seksite Viešpatį, savo Dievą.

1Sm 12 15 Bet jei neklausysite viešpaties balso ir priešinsitės Jo įsakymams, tai Viešpaties ranka bus prieš jus, kaip buvo prieš jūsų tėvus.

1Sm 12 16 Stovėkite ir žiūrėkite į tą didelį dalyką, kurį viešpats darys jums matant.

1Sm 12 17 Argi šiandien ne kviečių pjūtis? Aš šauksiuosi Viešpaties, ir Jis siųs perkūniją ir lietų, kad jūs suprastumėte ir pasimokytumėte, kokią didelį nusikaltimą padarėte Viešpaties akyse, prašydami sau karaliaus".

1Sm 12 18 Samuelis šaukėsi Viešpaties, ir viešpats tą dieną siuntė perkūniją ir lietų. Visi izraelitai labai išsigando Viešpaties ir Samuelio.

1Sm 12 19 Ir jie sakė Samueliui: "Melsk už savo tarnus Viešpatį, savo Dievą, kad nemirtume, nes prie visų savo nusikaltimų pridėjome dar vieną, prašydami sau karaliaus!".

1Sm 12 20 Samuelis atsakė tautai: "Nebijokite. Tiesa, jūs nusikaltote, tačiau nepaliaukite sekę Viešpatį ir tarnaukite Jam visa širdimi.

1Sm 12 21 Nenukrypkite prie tuščių dalykų, kurie negali duoti naudos nė išgelbėti, nes yra tušti.

1Sm 12 22 Viešpats neatstums jūsų dėl savo didžio vardo, nes viešpačiui patiko išsirinkti jus savo tauta.

1Sm 12 23 O dėl manęs, tai taip nebus, kad aš nusidėčiau prieš Viešpatį, paliaudamas melstis už jus. Aš jus mokysiu eiti teisingu ir geru keliu.

1Sm 12 24 Tik bijokite Viešpaties ir Jam ištikimai tarnaukite visa savo širdimi. Jūs matėte, kokių didelių dalykų Jis padarė dėl jūsų.

1Sm 12 25 Bet jei elgsitės nedorai, pražūsite jūs ir jūsų karalius".

1Sm 13 1 Saulius karaliavo Izraelyje metus ir antraisiais karaliavimo metais

1Sm 13 2 Saulius išsirinko tris tūkstančius vyrų iš Izraelio; du tūkstančiai buvo su juo Michmašo ir Betelio kalnuose, o tūkstantis buvo su Jehonatanu Benjamino Gibėjejoje. Likusius vyrus jis pasiuntė namo.

1Sm 13 3 Jehonatanas sumušė filistinų įgulą Geboje, ir apie tai išgirdo visi filistinai. Saulius trimi savo visoje šalyje, sakydamas: "Teišgiirsta hebrajai".

1Sm 13 4 Visas Izraelis išgirdo, kad Saulius sumušė filistinų įgulą ir kad Izraelis tapo pasibjaurėjimu filistinams. Visa tauta buvo pašaukta pas Saulių į Gilgalą.

1Sm 13 5 Filistinai susirinko kovoti prieš Izraelį. Jų buvo trisdešimt

tūkstančių kovos vežimų, šeši tūkstančiai raitelių ir pėstininkų kaip smilčių ant jūros kranto. Jie atžygiavo ir pasistatė stovyklą Michmaše, į rytus nuo Bet Aveno.

1Sm 13 6 Izraelitai pamatė, kad jiems gresia pavojus; prieš spaudžiami, žmonės slapstėsi olose, urvuose, tarp uolų, aukštumose ir daubose.

1Sm 13 7 Kai kurie perėjo Jordaną ir pabėgo į Gado ir Gileado šalį. Tačiau Saulius pasiliko Gilgale, ir visi žmonės drebėdami sekė jį.

1Sm 13 8 Jis laukė septynias dienas, kaip Samuelis buvo paskyręs. Samueliui nepasirodžius Gilgale, žmonės pradėjo skirstytis.

1Sm 13 9 Saulius įsakė atnešti deginamąją ir padėkos aukas, ir jis aukojo deginamąją auką.

1Sm 13 10 Jam baigus aukoti deginamąją auką, pasirodė Samuelis. Saulius išėjo jį sutikti ir pasveikinti.

1Sm 13 11 Samuelis klausė: "Ką tu padarei?" Saulius atsakė: "Pamačiau, kad mano žmonės pradėjo skirstytis, o tu neatvykai skirtu laiku; ir filistinai susirinko Michmaše.

1Sm 13 12 Aš galvojau: 'Filistinai ateis į Gilgalą, o aš dar nebūsiu maldavęs Viešpaties'. Aš įsidrašinau ir aukojau deginamąją auką".

1Sm 13 13 Samuelis tarė Sauliui: "Tu neprotingai pasielgei, nesilaikydamas Viešpaties, savo Dievo, įsakymo. Viešpats būtų patvirtinęs tavo karaliavimą Izraelyje amžiams.

1Sm 13 14 Dabar tavo karalystė nebus ilga. Viešpats surado vyrą pagal savo širdį ir paskyrė jį vadu savo tautai, nes tu nesilaikei viešpaties įsakymo".

1Sm 13 15 Po to Samuelis grįžo iš Gilgalo į Benjamino Gibėją. Saulius suskaičiavo žmones, esančius su juo, kurių buvo apie šešis šimtus vyrų.

1Sm 13 16 Saulius, jo sūnus Jehonatanas ir su jais buvusieji vyrai apsistojo Benjamino Gibėje, o filistinai pasistatė stovyklą Michmaše.

1Sm 13 17 Iš filistinių stovyklos išėjo trys būriai naikinti krašto. Vienas būrys pasuko Ofros kryptimi, į Šualo šalį,

1Sm 13 18 antras patraukė Bet Horono link, o trečias – į aukštumas, esančias prie Ceboimo slėnio, šalia dykumos.

1Sm 13 19 Nė vieno kalvio nebuvo visoje Izraelio šalyje, nes filistinai sakė: "Kad hebrajai nepasidarytų kardų ir iečių".

1Sm 13 20 Kiekvienas izraelitas, norėdamas galąsti žagrę, kaplį, kirvį ar pjautuvą, turėjo eiti pas filistinus.

1Sm 13 21 Todėl buvo atbukę jų žagrės, kapliai, šakės bei kirviai ir nesmailinti akstinai.

1Sm 13 22 Mūšio dienos atėjus, nė vienas Sauliaus karys neturėjo nei kardo, nei ieties, išskyrus Saulių ir jo sūnų Jehonataną.

1Sm 13 23 Ir filistinių būrys išėjo į Michmašo tarpekį.

1Sm 14 1 Kartą Sauliaus sūnus Jehonatanas kalbėjo jaunuoliui, savo ginklanešiui: "Eikime prie filistinių įgulos, kuri stovi anoje pusėje". Savo tėvui jis nieko nesakė.

1Sm 14 2 Saulius buvo apsistojęs prie Gibėjos, po granatmedžiu Migrone, ir su juo buvo apie šešis šimtus vyrų.

1Sm 14 3 Achija, sūnus Ikabodo brolio Ahitubo, sūnaus Finehaso, sūnaus Šilojo kunigo Elio, nešiojo efodą. Žmonės nežinojo, kad Jehonatanas išėjo.

1Sm 14 4 Prie tarpeklio, per kurį Jehonatanas turėjo pereiti, kad pasiektų filistinių įgulą, buvo smailios uolos vienoje ir kitoje pusėje. Viena vadinosi Bocecas, o antroji – Senė.

1Sm 14 5 Viena kyšojo šiaurėje, prieš Michmašą, o antroji – pietuose, prieš Gibėją.

1Sm 14 6 Jehonatanas tarė jaunuoliui, kuris nešiojo jo ginklus: "Nueikime prie šitų neapipjaustytųjų įgulos. Gal Viešpats mums padės; juk Viešpačiui nesunku išgelbėti per kelis žmones, kaip ir per daugelį".

1Sm 14 7 Jo ginklanešys jam atsakė: "Daryk visa, kas yra tavo širdyje. Eik ten, o aš būsiu su tavimi, kur tu panorėsi".

1Sm 14 8 Jehonatanas tarė: "Mes, nuėję pas tuos vyrus, jiems pasirodysime.

1Sm 14 9 Jei jie mums sakys: 'Palaukite, kol mes pas jus ateisime', tai mes stovėsime savo vietoje ir neisime prie jų.

1Sm 14 10 O jei jie sakys: 'Užlipkite pas mus', tai mes užlipsime, nes Viešpats bus juos atidavęs į mūsų rankas, ir tai bus mums ženklas".

1Sm 14 11 Ir jie pasirodė filistinių įgulai. Filistinai sakė: "Žiūrėkite, hebrajai išlenda iš plyšių, kuriuose jie buvo pasislėpę".

1Sm 14 12 Filistinių įgulos vyrai šaukė Jehonatanui ir jo ginklanešiui, sakydami: "Užlipkite pas mus, mes jums kai ką parodysime". Tuomet Jehonatanas tarė savo ginklanešiui: "Lipk paskui mane, nes Viešpats juos atidavė į Izraelio rankas".

1Sm 14 13 Jehonatanas lipo, kabindamasis rankomis ir kojomis, o jo ginklanešys sekė paskui jį. Filistinai krito prieš Jehonataną, o jo ginklanešys juos pribaiždavo.

1Sm 14 14 Pirmojo puolimo metu, kurį įvykdė Jehonatanas ir jo ginklanešys, žuvo apie dvidešimt vyrų plote, kurį per pusę dienos galima suarti su pora jaučių.

1Sm 14 15 Kilo panika stovykloje, laukuose ir tarp visų žmonių. Būriai, naikinę kraštą, taip tirtėjo, kad net žemė ėmė drebėti. Visus apėmė didelė baimė.

1Sm 14 16 Benjamino Gibėjos stovykloje Sauliaus sargybiniai pamatė, kad filistinai pakriko ir lakstė į visas puses.

1Sm 14 17 Saulius įsakė vyrams: "Suskaičiuokite ir pažiūrėkite, kas išėjęs iš mūsų". Suskaičiavus pasirodė, kad nėra Jehonatano ir jo ginklanešio.

1Sm 14 18 Tada Saulius įsakė Achijai: "Atgabenk Dievo skrynią". Tuo metu Dievo skrynia buvo pas izraelitus.

1Sm 14 19 Kol Saulius kalbėjo su kunigu, triukšmas filistinių stovykloje augo. Tada Saulius tarė kunigui: "Atitrauk savo ranką".

1Sm 14 20 Saulius ir visi jo žmonės susirinko ir išėjo į mūšį. Ten buvo labai didelė sumaištis ir filistinai žudė vienas kitą.

1Sm 14 21 Hebrajai, kurie anksčiau buvo pas filistinus ir kartu su jais atėjo į stovyklą, prisidėjo prie izraelitų, kurie buvo su Sauliumi ir Jehonatanu.

1Sm 14 22 Taip pat ir tie izraelitai, kurie buvo pasislėpę Efraimo kalnuose, kai išgirdo, kad filistinai bėga, persekiojo juos kovodami.

1Sm 14 23 Taip Viešpats tą dieną išgelbėjo Izraelį. Kova nusitęsė net iki Bet Aveno.

1Sm 14 24 Izraelio vyrai tą dieną buvo pavargę, nes Saulius prisaikdino žmones, sakydamas: "Prakeiktas tebūna tas vyras, kuris valgytų iki vakaro, kol aš atkeršysiu savo priešams". Todėl niekas nelietė maisto.

1Sm 14 25 Žmonės nuėjo į mišką ir rado medaus ant žemės.

1Sm 14 26 Žmonės, įėję į mišką, matė varvantį medų, tačiau nė vienas neragavo jo, nes bijojo prakeikimo.

1Sm 14 27 Jehonatanas negirdėjo, kaip jo tėvas prisaikdino tautą. Jis lazdos galu pakabino medaus ir pakėlė ranką prie savo burnos. Ir jo akys nušvito.

1Sm 14 28 Vienas iš žmonių tarė: "Tavo tėvas prisaikdino tautą, sakydamas: 'Prakeiktas tebūna tas vyras, kuris šiandien valgytų' ". Ir žmonės buvo išsekę.

1Sm 14 29 Jehonatanas atsakė: "Mano tėvas pridarė bėdos žemėje. Žiūrėkite, kaip nušvito mano akys, kai paragavau truputį medaus.

1Sm 14 30 Jei šiandien žmonės būtų sočiai pavalgę iš priešo grobio, kurį rado, jie būtų išžudę daug daugiau filistinių".

1Sm 14 31 Tą dieną jie naikino filistinus nuo Michmašo iki Ajalono, ir žmonės buvo labai išsekę.

1Sm 14 32 Jie griebė avis, jaučius ir karves, pjovė ant žemės ir valgė su krauju.

1Sm 14 33 Sauliui buvo pranešta, kad žmonės nusideda viešpačiui, valgydami kraują. Jis tarė: "Jūs nusikaltote. Atriskite man didelį akmenį".

1Sm 14 34 Ir Saulius įsakė: "Atveskite kiekvieną jautį ir avį čia, papjaukite ir valgykite, kad nenusidėtumėte viešpačiui, valgydami kraują". Visi žmonės atvesdavo savo jaučius tą vakarą ir ten papjaudavo.

1Sm 14 35 Saulius pastatė viešpačiui aukurą; tai buvo pirmas aukuras, kurį jis pastatė viešpačiui.

1Sm 14 36 Saulius sakė: "Pulkime filistinus naktį, plėškime iki ryto ir nepalikime jų nė vieno gyvo". Jie atsakė: "Daryk, kaip tau atrodo tinkama". Tada kunigas tarė: "Artinkimės čia prie Dievo".

1Sm 14 37 Tuomet Saulius klausė viešpatį: "Ar man puliti filistinus? Ar atiduosi juos į Izraelio rankas?" Bet viešpats jam neatsakė tą dieną.

1Sm 14 38 Saulius įsakė: "Susirinkite čia visi vyresnieji ir išaiškinkime, kas šiandien nusikaltė".

1Sm 14 39 Prisiekiu, kaip gyvas Viešpats, Izraelio gelbėtojas, nors tai būtų ir mano sūnus Jehonatanas, turės mirti". Tačiau visi žmonės nieko neatsakė.

1Sm 14 40 Tada jis tarė visiems izraelitams: "Jūs būkite vienoje pusėje, o aš ir mano sūnus Jehonatanas būsime kitoje pusėje". Žmonės atsakė Sauliui: "Daryk, kaip tau atrodo tinkama".

1Sm 14 41 Tuomet Saulius kreipėsi į viešpatį: "Izraelio Dieve, duok ženklą". Jehonatanas ir Saulius buvo apkaltinti, o tauta pripažinta nekalta.

1Sm 14 42 Saulius tarė: "Meskite burtą tarp manęs ir mano sūnaus Jehonatano". Kaltė krito Jehonatanui.

1Sm 14 43 Saulius klausė Jehonataną: "Pasakyk, ką padarei". Jehonatanas jam atsakė: "Aš paragavau medaus, pasikabinęs lazdos galu. Ir štai aš turiu mirti".

1Sm 14 44 Saulius tarė: "Tegul Dievas padaro man tai ir dar daugiau, nes tu, Jehonatanai, tikrai mirsi".

1Sm 14 45 Ir tauta sakė Sauliui: "Argi Jehonatanas, laimėjęs Izraeliui išgelbėjimą, turėtų mirti? Jokiu būdu! Kaip Viešpats gyvas, nė vienas plaukas nenukris nuo jo galvos. Juk šiandien jis veikė kartu su Dievu". Taip žmonės išgelbėjo Jehonataną iš mirties.

1Sm 14 46 Saulius nebepersekiojo filistinių ir filistinai sugrįžo į savo vietas.

1Sm 14 47 Saulius, įsitvirtinęs karaliumi Izraelyje, kariavo su visais savo priešais: su Moabu, su amonitais, su Edomu, su Cobos karaliais ir su filistiniais. Prieš ką jis pasukdavo, ten laimėdavo.

1Sm 14 48 Jis surinko kariuomenę ir nugalėjo Amaleką, ir išgelbėjo Izraelį iš rankos jų, kurie jį plėšė.

1Sm 14 49 Sauliaus sūnus buvo Jehonatanas, Išvis ir Malkišuva, o jo dviejų dukterų vardai: vyresniosios-Meraba ir jaunesniosios-Mikalė.

1Sm 14 50 Sauliaus žmona buvo Ahinoama, Achimaaco duktė. Jo kariuomenės vadas buvo Abneras, Sauliaus dėdės Nero sūnus.

The Holy Bible in Lithuanian

1Sm 14 51 Sauliaus tėvas buvo Kišas, o Abnero-Neras, Abielio sūnus.
 1Sm 14 52 Per visas Sauliaus dienas vyko smarkus karas su filistiniais. Pamatęs
 tvirtą ir narsų vyrą, Saulius paėmė jį pas save.
 1Sm 15 1 Samuelis tarė Sauliui: "Mane viešpats siuntė tave patepti karaliumi Jo
 tautai Izraeliui. Taigi dabar klausyk viešpaties žodžių.
 1Sm 15 2 Taip sako kareivių viešpats: 'Aš prisimenu, ką Amalekas padarė
 Izraeliui: kaip jis tykojo kelyje, kai tas žygiavo iš Egipto.
 1Sm 15 3 Dabar eik ir užpulk Amaleką, ir visiškai sunaikink viską, kas jam
 priklauso, nieko nesigailėdamas. Išžudyk vyrus, moteris, vaikus ir kūdikius, jaučius, avis,
 kupranugarius ir asilus' ".
 1Sm 15 4 Saulius surinko žmones Telaime ir juos suskaičiavo; buvo du šimtai
 tūkstančių pėstininkų ir dešimt tūkstančių vyrų iš Judo giminės.
 1Sm 15 5 Tuomet jis atėjo prie Amaleko miesto ir slėnyje paliko pasala.
 1Sm 15 6 Kenitams jis tarė: "Pasitraukite nuo amalekiečių, kad jūs
 nesunaikintumėte kartu su jais. Jūs buvote draugiški izraelitams, jiems einant iš Egipto".
 Kenitai pasitraukė nuo amalekiečių.
 1Sm 15 7 Saulius sumušė Amaleką nuo Havilos iki Šūro apylinkių, į rytus nuo
 Egipto.
 1Sm 15 8 Amaleko karalių Agagą jis paėmė gyvą, o visus žmones sunaikino kardu.
 1Sm 15 9 Bet Saulius ir žmonės pagailėjo Agago, geriausių avių, galvijų, penimų
 avinų ir apskritai viso, kas buvo gera, jie nenorėjo sunaikinti. Kas buvo nedidelės vertės, tą
 jie visiškai sunaikino.
 1Sm 15 10 Tada viešpaties žodis atėjo Samueliui:
 1Sm 15 11 "Gailiuosi Saulių padaręs karaliumi, nes jis nusigrėžė nuo manęs ir
 neįvykdė mano įsakymų". Tai nuliūdino Samuelį, ir jis šaukėsi viešpaties visą naktį.
 1Sm 15 12 Atsikėlęs anksti rytą, jis nuėjo pasitikti Sauliaus. Samueliui buvo
 pasakyta: "Saulius nuėjo į karmelį, ten pasistatė paminklą ir iš ten jis nuvyko į Gilgalą".
 1Sm 15 13 Samueliui atėjus, Saulius jam tarė: "Būk palaimintas viešpaties. Aš
 įvykdžiau viešpaties įsakymą".
 1Sm 15 14 Samuelis klausė: "Ką reiškia tas avių bliovimas ir galvijų baubimas,
 kurį girdžiu?"
 1Sm 15 15 Saulius atsakė: "Iš Amaleko jie atsivarė juos, nes žmonės išsaugojo
 geriausias avis ir galvijus, norėdami paaukoti juos Viešpačiui, tavo Dievui; visa kita mes
 visiškai sunaikinome".
 1Sm 15 16 Samuelis tarė Sauliui: "Palauk, ir aš pasakysiu tau, ką viešpats man
 šianakt kalbėjo". Ir jis atsakė: "Kalbėk".
 1Sm 15 17 Samuelis tarė: "Kai tu buvai mažas savo akyse, tapai Izraelio giminių
 galva ir viešpats tave patepė Izraelio karaliumi.
 1Sm 15 18 Ir jis siuntė tave į kelią, sakydamas: 'Eik ir visiškai sunaikink
 Amaleko nusidėjėlius. Kariauk su jais, iki visai juos išnaikinsi'.
 1Sm 15 19 Kodėl nepaklusai viešpaties balsui ir puolai prie grobio, piktai
 pasielgdamas Viešpaties akyse?"
 1Sm 15 20 Saulius atsakė Samueliui: "Aš juk paklusau viešpaties balsui irėjau
 keliu, kuriuo viešpats mane siuntė; aš parsivedžiau Amaleko karalių Agagą, o amalekiečius
 visiškai sunaikinau.
 1Sm 15 21 Bet žmonės ėmė iš grobio geriausias avis ir galvijus, kurie turėjo
 būti sunaikinti, norėdami aukoti Viešpačiui, tavo Dievui, Gilgale".
 1Sm 15 22 Samuelis atsakė: "Argi viešpats labiau vertina deginamąsias aukas ir
 atnašas, negu paklusnumą Viešpaties balsui? Paklusti yra geriau negu aukoti ir klausyti yra
 geriau už avinų taukus.
 1Sm 15 23 Nepaklusnumas yra kaip žygiavimo nuodėmė ir užsispyrimas yra kaip
 stabmeldystė. Kadangi tu atmetei viešpaties žodį, jis atmetė tave, kad nebebūtum karaliumi".
 1Sm 15 24 Saulius atsakė Samueliui: "Aš nusidėjau, nes nepaklausiau Viešpaties
 įsakymo ir tavo žodžių, bet, bijodamas žmonių, paklusau jų balsui.
 1Sm 15 25 Prašau, atleisk mano nuodėmę ir grįžk su manimi, kad galėčiau
 pagarbinti viešpatį".
 1Sm 15 26 Bet Samuelis atsakė Sauliui: "Aš neisiu su tavimi. Kadangi tu atmetei
 viešpaties žodį, viešpats atmetė tave, kad nebūtum Izraelio karaliumi".
 1Sm 15 27 Samueliui apsisukus eiti, Saulius nutvėrė už jo apsiausto skverno ir
 tas suplyšo.
 1Sm 15 28 Ir Samuelis jam pasakė: "Viešpats šiandien atplėšė nuo tavęs Izraelio
 karalystę ir ją atidavė tavo artimui, geresniam už tave.
 1Sm 15 29 Izraelio Galybė nemeluoja ir nepersigalvoja, nes Jis ne žmogus, kad
 persigalvotų".
 1Sm 15 30 Saulius tarė: "Aš nusidėjau. Tačiau dabar, prašau, pagerbk mane tautos
 vyresniųjų bei Izraelio akivaizdoje ir grįžk su manimi, kad galėčiau pagarbinti viešpatį, tavo
 Dievą".
 1Sm 15 31 Samuelis sugrįžo su Sauliumi, ir Saulius pagarbino viešpatį.
 1Sm 15 32 Samuelis įsakė: "Atveskite pas mane amalekiečių karalių Agagą". Agagas
 atėjo drebėdamas pas jį ir tarė: "Tikrai mirties kartumas jau praėjo".
 1Sm 15 33 Samuelis tarė: "Kaip tavo kardas atimdavo moterims vaikus, taip tavo
 motina tepasilieka bevaikė". Ir Samuelis sukapojo Agagą į gabalus viešpaties akivaizdoje

Gilgalė.

1Sm 15 34 Samuelis nuėjo į Ramą, o Saulius – į savo namus Gibėjoje.
 1Sm 15 35 Samuelis iki mirties nebematė Sauliaus. Tačiau Samuelis liūdėjo dėl Sauliaus, ir Viešpats gailėjosi padaręs Saulių Izraelio karaliumi.
 1Sm 16 1 Viešpats tarė: "Ar ilgai liūdėsi dėl Sauliaus, kurį Aš atmečiau, kad nebūtų Izraelio karaliumi? Prisipildyk savo ragą aliejaus ir eik; Aš pasiųsiu tave į Betliejų pas Jesę, nes vieną jo sūnų pasirinkau karaliumi".
 1Sm 16 2 Samuelis atsakė: "Kaip aš galiu eiti? Jei išgirs Saulius, jis mane nužudys". Viešpats tarė: "Pasiimk veršį ir nuėjęs sakyk: 'Atėjau Viešpačiui aukoti'.
 1Sm 16 3 Pasiukviesk Jesę prie aukos, o Aš tau parodysiu, ką reikia daryti. Tu patepsi tą, kurį tau nurodysiu".
 1Sm 16 4 Samuelis padarė, kaip Viešpats jam sakė. Jam atėjus į Betliejų, miesto vyresnieji nusigando ir, jį pasitikę, klausė: "Ar su taika ateini?"
 1Sm 16 5 Jis atsakė: "Su taika! Atėjau Viešpačiui aukoti. Pasišventinkite ir eikite su manimi prie aukos". Jis pašventino Jesę bei jo sūnus ir juos pakvietė prie aukos.
 1Sm 16 6 Kai jie atėjo, Samuelis pažiūrėjo į Eliabą ir sakė: "Tikrai šis yra Viešpaties pateptasis".
 1Sm 16 7 Viešpats tarė Samueliui: "Nežiūrėk į jo išvaizdą nė į jo ūgį, nes Aš jį atmečiau. Viešpats mato ne taip, kaip žmogus. Žmogus žiūri į išorę, bet Viešpats žiūri į širdį".
 1Sm 16 8 Tada Jesė pašaukė Abinadabą ir jam leido praeiti pro Samuelį. Ir jis sakė: "Ir šito Viešpats neišsirinko".
 1Sm 16 9 Jesė leido praeiti šamui. Ir jis sakė: "Šito Viešpats irgi neišsirinko".
 1Sm 16 10 Taip Jesė leido visiems septyniems sūnams praeiti pro Samuelį. Samuelis tarė Jesei: "Viešpats šitų neišsirinko".
 1Sm 16 11 Ir Samuelis sakė Jesei: "Ar čia jau visi tavo sūnūs?" Jesė atsakė: "Liko dar jauniausias, jis gano avis". Samuelis tarė: "Pasiųsk ir atvesk jį, nes mes nesėsime, kol jis neateis".
 1Sm 16 12 Jis pasiuntė ir atvedė jį. Jis buvo raudonskruostis, gražaus veido ir dailios išvaiždos jaunuolis. Viešpats tarė: "Patepk jį, nes tai jis".
 1Sm 16 13 Samuelis paėmė ragą su aliejumi ir jį patepė tarp jo brolių. Tą dieną Viešpaties Dvasia nužengė ant Dovydo ir pasiliko su juo. Samuelis sugrįžo į Ramą.
 1Sm 16 14 Bet Viešpaties Dvasia pasitraukė nuo Sauliaus, ir piktoji dvasia nuo Dievo kankino jį.
 1Sm 16 15 Sauliaus tarnai kalbėjo jam: "Štai piktoji dvasia nuo Dievo kankina tave".
 1Sm 16 16 Tegul mūsų valdovas įsako savo tarnams suieškoti vyrą, kuris gražiai skambina arfa. Kai tave apims piktoji dvasia nuo Dievo, jis skambins ir nuramins tave".
 1Sm 16 17 Saulius atsakė savo tarnams: "Suraskite vyrą, mokantį gerai skambinti, ir atveskite jį pas mane".
 1Sm 16 18 Vienas tarnas atsiliepė: "Aš mačiau Jesės sūnų iš Betliejaus, kuris moka gražiai skambinti. Jis vyras drąsus, karingas, išmintingas kalboje, gražus ir Viešpats yra su juo".
 1Sm 16 19 Todėl Saulius pasiuntė pasiuntinius pas Jesę, sakydamas: "Atsiųsk pas mane savo sūnų Dovydą, kuris gano avis".
 1Sm 16 20 Jesė, užkrovęs ant asilo duonos, odinę vyno ir ožiuką, pasiuntė savo sūnų Dovydą Sauliui.
 1Sm 16 21 Dovydas atvyko pas Saulių ir pradėjo jam tarnauti. Saulius jį labai pamilo ir paskyrė savo ginklanešiu.
 1Sm 16 22 Saulius siuntė pas Jesę, sakydamas: "Teliai Dovydas tarnauti pas mane, nes jis rado malonę mano akyse".
 1Sm 16 23 Kai piktoji dvasia nuo Dievo apimdavo Saulių, Dovydas skambindavo arfa. Sauliui palengvėdavo, ir piktoji dvasia nuo jo pasitraukdavo.
 1Sm 17 1 Filistiniai surinko savo kariuomenę karui. Jie susirinko Sochojo mieste, kuris priklauso Judui, ir pastatė stovyklą tarp Sochojo ir Azekos, Efesdomime.
 1Sm 17 2 Saulius ir Izraelio vyrai susirinko ir pasistatė stovyklą Elos slėnyje, ir pasiruošė kautynėms su filistiniais.
 1Sm 17 3 Filistiniai stovėjo ant kalno vienoje kelio pusėje, o izraelitai – ant kalno kitoje; tarp jų buvo slėnis.
 1Sm 17 4 Iš filistinių stovyklos išėjo galiūnas, vardu Galijotas iš Gato, šešių uolekčių ir vieno sprindžio ūgio.
 1Sm 17 5 Ant galvos jis turėjo varinį šalną ir buvo apsivilkęs šarvų marškiniais, kurie svėrė penkis tūkstančius šekelių vario.
 1Sm 17 6 Variniai antblauzdžiai dengė jo blauzdas ir varinis skydas pečius.
 1Sm 17 7 Jo ieties kotas buvo kaip audėjo staklių rištuvai, o jo ieties smaigalys svėrė šešis šimtus šekelių geležies; prieš jį ėjo ginklanešys.
 1Sm 17 8 Jis sustojo ir šaukė Izraelio kariuomenei, sakydamas: "Kodėl išėjote kariauti? Argi aš ne filistinas, o jūs ne Sauliaus tarnai? Išrinkite vyrą, ir tegul jis ateina pas mane".
 1Sm 17 9 Jei jis sugebės nugalėti ir užmušti mane, tai mes jums tarnausime, o jei aš jį nugalėsiu ir užmušiu, tai jūs tapsite mūsų tarnais".

1Sm 17 10 Filistinas tarė: "Aš šiandien tyčiojuos iš Izraelio kariuomenės; duokite vyrą, kad su manim kautųsi".

1Sm 17 11 Saulius ir visas Izraelis, išgirdę šituos filistino žodžius, labai nusi gando.

1Sm 17 12 Dovydas buvo efratiečio Jesės iš Judo Betliejaus sūnus. Jesė turėjo aštuonis sūnus, jis pats Sauliaus dienomis buvo pasenęs ir vienas iš seniausių vyrų.

1Sm 17 13 Trys vyresnieji Jesės sūnūs išėjo su Sauliumi į karą: pirmagimis Eliabas, antrasis Abinadabas ir Šama.

1Sm 17 14 Dovydas buvo jauniausias. Trys vyresnieji išėjo su Sauliumi,

1Sm 17 15 o Dovydas sugrįžo iš Sauliaus pas tėvą į Betliejų avių ganyti.

1Sm 17 16 Filistinas keturiasdešimt dienų kiekvieną rytą ir vakarą išeidavo ir rodydavo save.

1Sm 17 17 Jesė sakė savo sūnui Dovydui: "Imk efa paskrudintų grūdų bei dešimt duonos kepalų ir skubiai nunešk į stovyklą savo broliams.

1Sm 17 18 Dešimt šitų sūrių nunešk savo brolių tūkstantininkui. Pasi teirauk, kaip sekasi tavo broliams, ir sugrįžęs pranešk man".

1Sm 17 19 Saulius, Dovydo broliai ir visi Izraelio vyrai buvo Elos slėnyje ir kariavo su filistiniais.

1Sm 17 20 Dovydas, atsikėlęs anksti rytą ir palikęs avis sargui, paėmė maistą ir išėjo, kaip tėvas buvo įsakęs. Jam atėjus į stovyklą, kariuomenė buvo išsirikiavusi kautynėms ir šaukė prieš mūšį.

1Sm 17 21 Izraelitai ir filistiniai stovėjo išsirikiavę kautynėms vieni prieš kitus.

1Sm 17 22 Dovydas, palikęs daiktus pas kariuomenės mantos sargą, nubėgo į kautynių lauką ir pasveikino savo brolius.

1Sm 17 23 Jam su jais besikalbant, pasirodė galiūnas, filistinas Galijotas iš Gato. Jis išėjo iš filistinių eilių į priekį ir kalbėjo tuos pačius žodžius. Dovydas tai girdėjo.

1Sm 17 24 Izraelio vyrai, pamatę tą vyrą, bėgo nuo jo ir labai bijojo.

1Sm 17 25 Jie kalbėjosi: "Ar matote šitą vyrą? Jis ateina tyčiotis iš Izraelio. Kas jį užmuš, tą karalius apdovanos dideliais turtais, duos jam savo dukterį ir jo tėvo namus atleis nuo mokesčių Izraelyje".

1Sm 17 26 Dovydas klausė šalia jo stovėjusių vyrų: "Ką gaus tas vyras, kuris nukaus šitą filistiną ir pašalins Izraelio gėdą? Kas yra šitas neapijauštytas filistinas, kad tyčiotųsi iš gyvojo Dievo kariuomenės?"

1Sm 17 27 Vyrai jam atsakė tais žodžiais, sakydami: "Tai bus vyrui, kuris jį nužudys".

1Sm 17 28 Jo vyriausias brolis Eliabas, išgirdęs Dovydą kalbant su vyrais, labai supyko ir tarė: "Ko čia atėjai, palikęs savo kelias avis dykumoje? Aš žinau tavo išdidumą ir tavo širdies sugedimą. Tu atėjai norėdamas pamatyti mūšį".

1Sm 17 29 Dovydas atsakė: "Ką aš padariau? Ar tai nėra tik žodžiai?"

1Sm 17 30 Nusisukęs nuo jo, Dovydas atsisuko į kitą ir kalbėjo tą patį. Žmonės jam atsakydavo kaip pirma.

1Sm 17 31 Dovydo žodžiai buvo perduoti Sauliui. Jis įsakė atvesti Dovydą.

1Sm 17 32 Dovydas tarė Sauliui: "Te nėra vieno žmogaus širdis nenusigąsta jo. Tavo tarnas eis ir kausis su šituo filistinu".

1Sm 17 33 Saulius atsakė Dovydui: "Tu negali kautis su šituo filistinu, nes esi jaunas, o jis yra karys nuo pat jaunystės".

1Sm 17 34 Dovydas atsakė Sauliui: "Tavo tarnas ganė savo tėvo avis. Jei ateidavo liūtas ar lokys ir pagriebdavo ėriuką iš bandos,

1Sm 17 35 aš pasileisdavau jam iš paskos, mušdavau jį ir išplėšdavau grobį iš nasrų. Jei jis puldavo mane, nutverdavau jį už barzdos ir užmušdavau.

1Sm 17 36 Tavo tarnas yra užmušęs liūtą ir lokį, ir šitam neapijauštytam filistinui atsitiks taip, kaip jiems, nes jis tyčiojasi iš gyvojo Dievo kariuomenės.

1Sm 17 37 Viešpats, kuris išgelbėjo mane iš liūto ir lokio nagų, išgelbės ir iš šito filistino rankų". Saulius tarė Dovydui: "Eik, ir viešpats tebūna su tavimi".

1Sm 17 38 Saulius apginklavo Dovydą savo ginklais, uždėjo varinį šalną jam ant galvos ir apvilko šarvų marškiniais.

1Sm 17 39 Dovydas prisijuosė ir jo kardą prie savo aprangos ir bandė eiti, nes nebuvo įpratęs. Dovydas tarė Sauliui: "Aš negaliu paeiti, nes esu neįpratęs". Ir Dovydas nusirengė visa tai.

1Sm 17 40 Jis pasiėmė lazda, pasirinko iš upelio penkis glotnius akmenis, juos isidėjo į piemens maišelį, kurį turėjo su savimi, ir laikydamas mėtyklę rankoje artėjo prie filistino.

1Sm 17 41 Ir filistinas išėjo, ir artinosi prie Dovydo, o priešais jįėjo ginklanešys su skydu.

1Sm 17 42 Kai filistinas apsidairė ir pamatė Dovydą, paniekino jį, nes šis buvo raudonskruostis gražaus veido jaunuolis.

1Sm 17 43 Filistinas sakė Dovydui: "Ar aš šuo, kad tu eini prieš mane su lazda?" Ir filistinas keikė Dovydą savo dievais.

1Sm 17 44 Filistinas sakė Dovydui: "Ateik, aš atiduosiu tavo kūną padangių paukščiams ir lauko žvėrims".

1Sm 17 45 Dovydas atsakė filistinui: "Tu eini prieš mane su kardu, ietimi ir skydu, o aš einu kareivijų Viešpaties, Izraelio kariuomenės, iš kurios tyčiojiesi, Dievo vardu.

1Sm 17 46 Šiandien Viešpats atiduos tave į mano rankas. Aš nugalėsiu tave, nukirsiu tau galvą ir atiduosiu visų filistinių karių lavonus padangių paukščiams ir lauko žvėrims, kad visa žemė žinotų, jog yra Dievas Izraelyje.

1Sm 17 47 Ir kad visi čia susirinkę žinotų, jog ne kardu ir ietimi Viešpats gelbsti. Kova yra Viešpaties, ir jis atiduos jus į mūsų rankas".

1Sm 17 48 Filistinui artėjant prie Dovydo, šis skubiai bėgo jam priešais.

1Sm 17 49 Ikišęs ranką į maišelį, jis išsiėmė akmenį ir metė iš mėtyklės, ir pataikė filistinui į kaktą taip, kad akmuo įsmigo jam į kaktą, ir jis griuvo kniūbsčias ant žemės.

1Sm 17 50 Taip Dovydas nugalėjo filistiną mėtykle ir akmeniu, partrenkė ir nužudė jį. Dovydas neturėjo kardo,

1Sm 17 51 todėl pribėgo prie filistino, ištraukė iš makšties jo kardą ir nukirto jam galvą. Filistinai, pamatę, kad jų galiūnas negyvas, pasileido bėgti.

1Sm 17 52 Izraelio ir Judo vyrai šaukdami vijo filistinus iki Gato ir Ekrono vartų. Filistinių lavonai gulėjo nuo Saaraimo iki Gato ir Ekrono.

1Sm 17 53 Izraelitai, baigę persekioti filistinus, sugrįžo ir išplėšė jų stovyklą.

1Sm 17 54 Paėmęs filistino galvą, Dovydas ją nunešė į Jeruzalę, o ginklus padėjo savo palapinėje.

1Sm 17 55 Kai Saulius matė Dovydą, išeinantį prieš filistiną, klausė kariuomenės vado Abnero: "Abnerai, kieno sūnus yra tas jaunuolis?" Abneras atsakė: "Kaip tu gyvas, karaliau, aš nežinau".

1Sm 17 56 Karalius įsakė: "Sužinok, kieno sūnus tas jaunuolis".

1Sm 17 57 Kai Dovydas, nukovęs filistiną, sugrįžo, Abneras atvedė jį pas Saulių; jis tebelaiškė filistino galvą rankose.

1Sm 17 58 Saulius jo klausė: "Jaunuoli, kieno tu sūnus?" Dovydas atsakė: "Aš esu tavo tarno Jesės iš Betliejaus sūnus".

1Sm 18 1 Dovydui kalbant su Sauliumi, Jehonatanas siela prisirišo prie Dovydo sielos, ir Jehonatanas pamilo jį kaip savo sielą. Ir Dovydas jį pamilo visa širdimi.

1Sm 18 2 Nuo to laiko Saulius priėmė jį ir nebeleido grįžti į tėvo namus.

1Sm 18 3 Jehonatanas padarė sandorą su Dovydu, nes mylėjo jį kaip savo sielą.

1Sm 18 4 Jehonatanas atidavė Dovydui savo apsiaustą, drabužius, net ir kardą, lanką bei diržą.

1Sm 18 5 Dovydas išmintingai elgėsi visur, kur tik Saulius jį pasiųsdavo; todėl Saulius jį paskyrė karių viršininku, ir tai patiko visai tautai ir Sauliaus tarnams.

1Sm 18 6 Dovydui nugalėjus filistiną ir visiems grįžtant į namus, moterys iš visų miestų išeidavo sutikti karalių Saulių dainuodamos, šokdamos ir grodamos būgneliais bei cimbolais.

1Sm 18 7 Moterys dainuodamos kartojo: "Saulius nukovė tūkstančius, o Dovydas-dešimtis tūkstančių".

1Sm 18 8 Saulius labai supyko, jam nepatiko tokios kalbos. Jis tarė: "Dovydui jos priskyrė dešimtis tūkstančių, o man tik tūkstančius; jam betruksta tik karalystės".

1Sm 18 9 Nuo tos dienos Saulius ėmė stebėti Dovydą.

1Sm 18 10 Kitą dieną piktoji dvasia nuo Dievo taip apėmė Saulių, kad jis siautė savo namuose. Tuo metu Dovydas skambino arfa kaip kasdien. Saulius laikė rankoje ietį.

1Sm 18 11 Jis sviedė ją į Dovydą, galvodamas: "Prismeigsiu jį prie sienos". Bet Dovydas išsisuko du kartus.

1Sm 18 12 Saulius bijojo Dovydo, nes Viešpats buvo su juo, o nuo Sauliaus Jis buvo pasitraukęs.

1Sm 18 13 Saulius pašalino Dovydą nuo savęs ir paskyrė tūkstantininku. Dovydas įeidavo ir išeidavo priešais tautą.

1Sm 18 14 Dovydas išmintingai elgėsi visuose savo keliuose, ir Viešpats buvo su juo.

1Sm 18 15 Saulius, matydamas, kad jis elgiasi labai išmintingai, bijojo jo.

1Sm 18 16 Visas Izraelis ir Judas mylėjo Dovydą, nes jis įeidavo ir išeidavo priešais juos.

1Sm 18 17 Kartą Saulius tarė: "Štai mano vyresnioji duktė Meraba! Ją duosiu tau į žmonas. Tik būk narsus ir kovok viešpaties kovas". Saulius galvojo: "Tegul ne mano ranka būna prieš jį, bet filistinių ranka".

1Sm 18 18 Dovydas atsakė Sauliui: "Kas aš, kas yra mano gyvenimas ir kas mano tėvo giminė Izraelyje, kad būčiau karaliaus žentu?"

1Sm 18 19 Bet tuo metu, kai Meraba, Sauliaus duktė, turėjo būti atiduota Dovydui, ją vedė Adrielis iš Meholos.

1Sm 18 20 Sauliaus duktė Mikalė pamilo Dovydą. Kai Saulius sužinojo, jam tai patiko.

1Sm 18 21 Ir Saulius sakė: "Aš jam duosiu ją, kad ji būtų jam spąstai ir kad filistinių ranka būtų prieš jį". Saulius sakė Dovydui: "Šiandien tu tapsi mano žentu su antrąja".

1Sm 18 22 Jis įsakė savo tarnams: "Kalbėkite Dovydui slaptai: 'Karalius mėgsta

tave ir visiems jo tarnams tu patinki. Todėl būk karaliaus žentu' ".
 1Sm 18 23 Sauliaus tarnai kalbėjo Dovydui šiuos žodžius. Dovydas atsakė: "Ar jūs manote, kad lengva būti karaliaus žentu? Aš juk esu neturtingas ir menkas žmogus".
 1Sm 18 24 Tarnai pranešė Sauliui, ką girdėjo iš Dovydo.
 1Sm 18 25 Tada Saulius sakė: "Taip sakykite Dovydui: 'Karalius nenori jokio kraičio, tik šimto filistinių odelių nuo apipjaustymo, kad būtų atkeršyta karaliaus priešams' ". Saulius galvojo, kad Dovydas žus nuo filistinių rankos.
 1Sm 18 26 Kai jo tarnai perdavė Dovydui tuos žodžius, Dovydui patiko tapti karaliaus žentu. Dar nebuvo praėjęs paskirtas laikas,
 1Sm 18 27 kai Dovydas su savo vyrais nuėjęs nužudė du šimtus filistinių. Dovydas atnešė jų odeles ir atidavė visas karaliui, kad galėtų tapti jo žentu. Ir Saulius atidavė jam savo dukterį Mikalę į žmonas.
 1Sm 18 28 Saulius matė ir suprato, kad viešpats buvo su Dovydu ir kad jo dukterį Mikalę myli jį.
 1Sm 18 29 Ir Saulius dar labiau ėmė bijoti Dovydo; ir Saulius tapo Dovydo priešu visam gyvenimui.
 1Sm 18 30 Filistinių kunigaikščiai kariavo su izraelitais, ir nuo karo pradžios Dovydas elgėsi išmintingiau už visus Sauliaus tarnus, ir jo vardas išgarsėjo.
 1Sm 19 1 Saulius kalbėjo savo sūnui Jehonatanui ir visiems tarnams, kad jie nužudytų Dovydą. Bet Sauliaus sūnus Jehonatanas labai mėgo Dovydą.
 1Sm 19 2 Jehonatanas perspėjo Dovydą: "Mano tėvas Saulius ketina tave nužudyti. Todėl saugokis ir būk pasislėpęs iki ryto.
 1Sm 19 3 Aš išėjęs stovėsiu šalia savo tėvo lauke, kalbėsiu su tėvu apie tave. Ką sužinosiu, tau pranešiu".
 1Sm 19 4 Jehonatanas kalbėjo gera apie Dovydą savo tėvui Sauliui: "Karaliau, nenusikalsk prieš savo tarną Dovydą, nes jis nenusikalto tau ir jo darbai tau buvo labai naudingi.
 1Sm 19 5 Jis statė į pavojų savo gyvybę, kovodamas su filistinu, ir jo dėka viešpats suteikė didelį išgelbėjimą Izraeliui. Tu matei tai ir džiaugeisi. Kodėl dabar nori nusidėti prieš nekaltą kraują ir be priežasties nužudyti Dovydą?"
 1Sm 19 6 Saulius paklausė Jehonataną ir prisiekė: "Kaip Viešpats gyvas, jis nebus nužudytas".
 1Sm 19 7 Tada Jehonatanas, pasišaukęs Dovydą ir jam viską papasakojęs, atvedė jį pas Saulių; Dovydas buvo Sauliaus akivaizdoje kaip anksčiau.
 1Sm 19 8 Vėl kilo karas; Dovydas išėjęs kariavo su filistiniais ir daug jų nužudė, ir jie bėgo nuo jo.
 1Sm 19 9 Pikta dvasia nuo Viešpaties apėmė Saulių, ir jis sėdėjo namuose, laikydamas ietį rankoje, o Dovydas skambino arfa.
 1Sm 19 10 Saulius norėjo prismeigti ietimi Dovydą prie sienos, bet jis išsisuko ir ietis įsmigo į sieną. Dovydas išsigelbėjęs pabėgo tą pačią naktį.
 1Sm 19 11 Saulius siuntė vyrus budėti prie Dovydo namų ir rytą jį nužudyti. Bet jo žmona Mikalė pranešė Dovydui: "Jei šianakt neišgelbėsi savo gyvybės, rytoj būsi nužudytas".
 1Sm 19 12 Mikalė nuleido Dovydą pro langą. Taip jis pabėgo ir išsigelbėjo.
 1Sm 19 13 Po to Mikalė paėmė statulą, paguldė į lovą, jos galvą apvyniojo ožkos kailiu ir viską apklojo apsiaustu.
 1Sm 19 14 Kai Saulius atsiuntė vyrus Dovydą suimti, Mikalė tarė: "Jis serga".
 1Sm 19 15 Saulius vėl siuntė vyrus pas Dovydą ir įsakė: "Atgabenkite jį pas mane su lova, kad galėčiau jį nužudyti".
 1Sm 19 16 Pasiuntiniai nuėję rado lovoje statulą, apvyniotą ožkos kailiu.
 1Sm 19 17 Tada Saulius tarė Mikalei: "Kodėl mane apgavai ir leidai mano priešui pabėgti?" Mikalė atsakė Sauliui: "Jis sakė man: 'Išleisk mane, kad nereikėtų tavęs nužudyti' ".
 1Sm 19 18 Dovydas pabėgo ir išsigelbėjo. Jis nuvyko pas Samuelį į Ramą ir papasakojo viską, ką Saulius jam padarė. Po to jis ir Samuelis išėjo ir apsigyveno Najote.
 1Sm 19 19 Sauliui buvo pranešta, kad Dovydas yra Najote, Ramoje.
 1Sm 19 20 Jis siuntė vyrus suimti Dovydą. Kai jie pamatė pranašaujančių pranašų būrį ir Samuelį, stovintį jų priekyje, Dievo Dvasia nužengė ant pasiuntinių, ir jie taip pat pranašavo.
 1Sm 19 21 Tai sužinojęs, Saulius pasiuntė kitus pasiuntinius, bet ir tie pradėjo pranašauti. Ir Saulius pasiuntė vyrus trečią kartą, ir jie taip pat pranašavo.
 1Sm 19 22 Tada Saulius patsėjo į Ramą ir, atėjęs prie didžiojo šulinio Sechuve, paklausė: "Kur yra Samuelis ir Dovydas?" Jam atsakė: "Jie yra Najote, Ramoje".
 1Sm 19 23 Jisėjo iš ten į Ramos Najotą. Dievo Dvasia nužengė ant jo, ir jis pranašavo visą kelią iki Ramos Najoto.
 1Sm 19 24 Nusivilkęs drabužius, jis pranašavo Samuelio akivaizdoje ir gulėjo neapsirengęs visą tą dieną ir naktį. Todėl yra sakoma: "Ar ir Saulius tarp pranašų?"
 1Sm 20 1 Dovydas, pabėgęs iš Ramos Najoto, atėjo pas Jehonataną ir klausė: "Ką padariau, kuo nusikaltau, kuo nusidėjau tavo tėvui, kad jis ieško mano gyvybės?"
 1Sm 20 2 Jis jam atsakė: "Dieve gink! Tu nemirsi; štai mano tėvas visais reikalais tariasi su manimi. Kodėl jis šitą reikalą slėptų nuo manęs? Taip nebus".
 1Sm 20 3 Dovydas atsakė: "Tavo tėvas gerai žino, kad aš radau malonę tavo akyse, ir galvoja: 'Jehonatanas to neturi žinoti, kad nesisielotų'. Kaip Viešpats gyvas ir

gyva tavo siela-tarp manęs ir mirties tik žingsnis".

1Sm 20 4 Jehonatanas atsakė Dovydui: "Padarysiu viską, ko trokšta tavo siela".
 1Sm 20 5 Dovydas sakė Jehonatanui: "Štai rytoj yra jaunas mėnulis. Aš turėčiau su karaliumi sėdėti prie stalo. Leisk man eiti ir pasislėpti laukuose iki trečios dienos vakaro.

1Sm 20 6 Jei tavo tėvas pasigęs manęs, sakyk: 'Dovydas labai prašė manęs leisti jam eiti į savo miestą Betliejų, kur jo visa šeima aukos kasmetinę auką'.

1Sm 20 7 Jei jis sakys: 'Gerai', tai tavo tarnas bus saugus, o jei jis labai supyks, tai žinok, kad jis yra numatęs pikta.

1Sm 20 8 Suteik malonę savo tarnui, nes tu padarei sandorą su manimi prieš Viešpatį. Bet jei aš nusikaltau, tu pats nužudyk mane. Kam tau mane vesti pas savo tėvą?"

1Sm 20 9 Jehonatanas atsakė: "Tebūna tai toli nuo tavęs. Jei sužinosiu, kad mano tėvas yra numatęs tau pikta daryti, kodėl tau nepraneščiau?"

1Sm 20 10 Dovydas klausė Jehonataną: "Kas man praneš, jei tavo tėvas rūščiai tau atsakys?"

1Sm 20 11 Jehonatanas atsakė Dovydui: "Eikime į lauką". Juodu išėjo į lauką.

1Sm 20 12 Jehonatanas tarė Dovydui: "Viešpats, Izraelio Dievas, tebūna liudytojas. Jei aš rytoj ar trečią dieną sužinosiu iš savo tėvo, kad jis tau palankus, ir nepranešiu tau,

1Sm 20 13 tegul Viešpats padaro man tai ir dar daugiau. Jei mano tėvas sumanęs pikta prieš tave, aš tau pranešiu ir tave išsiųsiu, kad galėtum eiti ramybėje, o Viešpats bus su tavimi, kaip jis buvo su mano tėvu.

1Sm 20 14 Ir tu, jei aš būsiu gyvas, parodyk man viešpaties gerumą, kad nemirčiau.

1Sm 20 15 Ir neatimk savo maloningumo nuo mano namų per amžius, kai Viešpats išnaikins visus Dovydo priešus žemėje".

1Sm 20 16 Taip Jehonatanas padarė sandorą su Dovydo namais, sakydamas: "Viešpats teatkeršija visiems Dovydo priešams".

1Sm 20 17 Jehonatanas dar kartą prisiekė Dovydui, nes mylėjo jį kaip savo sielą.

1Sm 20 18 Tada Jehonatanas tarė: "Rytoj jaunas mėnulis, tavęs pasigęs, nes tavo vieta prie stalo bus tuščia.

1Sm 20 19 Po trijų dienų sugrįžk ir eik į tą vietą, kurioje buvai anksčiau pasislėpęs, ir atsisėsk šalia Ezelio akmens.

1Sm 20 20 Aš paleisiu tris strėles į tą pusę, lyg šaučiau į taikinį.

1Sm 20 21 Tada aš pasiųsiu berniuką atnešti strėles. Jei sakysiu berniukui: 'Strėlės guli šiapus tavęs, surink jas!', tuomet tau negresia pavojus, kaip Viešpats gyvas.

1Sm 20 22 O jei tarsiu jam: 'Strėlės guli už tavęs!' tada eik, nes tave siunčia Viešpats.

1Sm 20 23 O dėl mudviejų pasižadėjimo, tai Viešpats bus tarp tavęs ir manęs amžinai".

1Sm 20 24 Dovydas pasislėpė laukuose. Jauno mėnulio dieną karalius atsisėdo valgyti.

1Sm 20 25 Karalius kaip paprastai atsisėdo į savo vietą prie sienos, Jehonatanas atsisėjo, ir Abneras atsisėdo šalia karaliaus, o Dovydo vieta liko tuščia.

1Sm 20 26 Saulius tą dieną nieko nesakė, manydamas, kad Dovydui kas nors atsitiko ir jis yra susitepęs.

1Sm 20 27 Bet kai Dovydo vieta buvo tuščia kitą dieną, Saulius tarė savo sūnui Jehonatanui: "Kodėl Jesės sūnus nei vakar, nei šiandien neatėjo valgyti?"

1Sm 20 28 Jehonatanas atsakė Sauliui: "Dovydas labai prašė manęs išleisti jį į Betliejų,

1Sm 20 29 sakydamas: 'Leisk man eiti, nes mūsų šeima aukos mieste auką ir mano brolis liepė man atvykti. Jei radau malonę tavo akyse, išleisk mane aplankyti savo brolių'. Todėl jis neatėjo prie karaliaus stalo".

1Sm 20 30 Tada Saulius labai užsirūstino ir tarė Jehonatanui: "Tu iškrypėlės ir maištininkės sūnau, argi aš nežinau, kad tu išsirinkai Jesės sūnų savo ir savo motinos gėdai?"

1Sm 20 31 Kol Jesės sūnus bus gyvas, tu nebūsi karaliumi ir neturėsi karalystės. Pasiųsk, kad jis būtų atvestas pas mane, nes jis turi mirti".

1Sm 20 32 Jehonatanas atsakė savo tėvui Sauliui: "Kodėl jis turi būti nužudytas? Ką jis padarė?"

1Sm 20 33 Tada Saulius sviedė ietį, norėdamas jį perdurti. Taip Jehonatanas suprato, kad jo tėvas buvo apsisprendęs Dovydą nužudyti.

1Sm 20 34 Jehonatanas labai supykęs atsikėlė nuo stalo ir nieko nevalgė antrą mėnesio dieną; jis buvo labai susirūpinęs dėl Dovydo, kurį jo tėvas paniekino.

1Sm 20 35 Rytą Jehonatanas išėjo į lauką tuo laiku, kurį buvo sutaręs su Dovydu, ir berniukas buvo su juo.

1Sm 20 36 Jehonatanas sakė berniukui: "Bėk, surink strėles, kurias paleisiu". Berniukui bėgant, jis paleido strėlę.

1Sm 20 37 Jam nubėgus iki vietos, kur nukrito strėlė, Jehonatanas šaukė: "Ar strėlė nėra už tavęs?"

1Sm 20 38 Ir Jehonatanas šaukė berniukui: "Greičiau! Skubėk! Nesustok!"

Jehonatanas berniukas surinko strėles ir atnešė savo valdovui.

1Sm 20 39 Berniukas nieko nežinojo. Tik Jehonatanas ir Dovydas žinojo, ką tai

reiškia.
1Sm 20 40 Tuomet Jehonatanas padavė savo ginklus berniukui ir liepė juos nunešti į miestą.
1Sm 20 41 Berniukui nuėjus, Dovydas pakilo iš už akmenų, parpuolė veidu į žemę ir tris kartus nusilenkė. Juodu pasibučiavo ir ilgai verkė, bet labiausiai Dovydas.
1Sm 20 42 Pagaliau Jehonatanas tarė Dovydui: "Eik ramybėje, nes mudu prisiekėme Viešpaties vardu, sakydami: 'Viešpats bus tarp tavęs ir manęs, tarp mano palikuonių ir tavo palikuonių per amžius'".
1Sm 21 1 Dovydas nuėjo, o Jehonatanas sugrįžo į miestą.
1Sm 21 2 Dovydas atėjo į Nobą pas kunigą Ahimelechą. Ahimelechas, sutikęs Dovydą, nusigando ir klausė: "Kodėl tu atėjai vienas, be palydovų?"
1Sm 21 3 Dovydas atsakė kunigui Ahimelechui: "Karalius man įsakė sutvarkyti vieną reikalą ir sakė man: 'Niekas neturi žinoti, kokių reikalų tave siunčiu ir ką tau įsakau'. Aš su savo tarnais susitiksiu sutartoje vietoje."
1Sm 21 4 Dabar, jei turi ką po ranka, duok man-penkis duonos kepalus ar ką surasi".
1Sm 21 5 Kunigas atsakė Dovydui: "Neturiu paprastos duonos, tik šventos. Kad jaunuoliai būtų susilaikę bent nuo moterų".
1Sm 21 6 Dovydas atsakė kunigui: "Moterų nelietėme jau trys dienos, nuo to laiko, kai išėjome. Jaunuolių indai šventi, o jei kelias suteptas, tai duona bus šventuose induose".
1Sm 21 7 Tada kunigas davė jam šventos duonos, nes neturėjo kitos, tik padėtinę, kuri buvo paimta iš viešpaties akivaizdos pakeičiant ją šviežia duona.
1Sm 21 8 Tą dieną ten buvo edomitas Doegas, vienas Sauliaus tarnų. Jis buvo Sauliaus piemenų vyresnysis.
1Sm 21 9 Dovydas paklausė Ahimelecho: "Ar neturi čia ieties ar kardo? Kadangi karaliaus reikalas buvo labai skubus, nepasiėmiau nei kardo, nei kito ginklo".
1Sm 21 10 Kunigas tarė: "Kardas filistino Galijoto, kurį nukovei Elos slėnyje, yra čia, įvyniotas į audinį už efodo. Jei nori, pasiimk jį, nes kito čia nėra". Dovydas tarė: "Nėra jam lygaus, duok jį man".
1Sm 21 11 Dovydas, bėgdamas nuo Sauliaus, atvyko pas Gato karalių Achišą.
1Sm 21 12 Achišo tarnai klausė: "Argi tai ne Dovydas, krašto karalius? Argi ne apie jį moterys šokdamos dainavo: 'Saulius nukovė tūkstančius, o Dovydas-dešimtis tūkstančių'".
1Sm 21 13 Dovydas įsidėjo šituos žodžius į širdį ir labai išsigando Gato karaliaus Achišo.
1Sm 21 14 Jis pakeitė savo elgesį jų akyse ir apsimetė pamišėliu. Jis draskė vartus ir varvino seiles ant savo barzdos.
1Sm 21 15 Achišas kalbėjo savo tarnams: "Jūs matote, kad jis beprotis. Kodėl jį atvedėte pas mane?"
1Sm 21 16 Ar man neužtenka pamišėlių, kad dar šitą man atvedėte, jog šeltų mano akyse? Nejaugi jį vesite ir į mano namus?"
1Sm 22 1 Dovydas, išėjęs iš ten, pabėgo į Adulamo olą. Tai išgirdę, jo broliai ir visi tėvo namai atėjo pas jį.
1Sm 22 2 Žmonės, kurie buvo prislėgti, prasiskoline ir nepatenkinti, rinkosi pas Dovydą; jis tapo jų viršininku. Su juo buvo apie keturis šimtus vyrų.
1Sm 22 3 Iš ten Dovydas nuėjo į Moabo Micpą. Ir jis sakė Moabo karaliui: "Prašau, leisk mano tėvui ir motinai apsistoti pas jus, kol sužinosiu, ką Dievas darys su manimi".
1Sm 22 4 Jis paliko tėvus pas Moabo karalių; jie gyveno pas jį, kol Dovydas buvo tvirtovėje.
1Sm 22 5 Pranašas Gadas tarė Dovydui: "Nepasilik kalnų tvirtovėje. Keliauk į Judo žemę". Dovydas išėjo ir atėjo į Hereto mišką.
1Sm 22 6 Saulius sužinojo, kad pasirodė Dovydas ir jo būrys. Tuo metu Saulius sėdėjo Gibėjos aukštumoje po medžiu, laikydamas ietį rankoje; visi jo tarnai stovėjo aplink jį.
1Sm 22 7 Jis tarė savo tarnams: "Benjaminai, klausykite. Ar Jesės sūnus duos jums visiems laukų bei vynuogynų ir jus padarys tūkstantininkais ir šimtininkais, kad jūs visi susimokėtė prieš mane ir nebuvo nė vieno, kuris praneštų man, kad mano sūnus yra susitaręs su Jesės sūnumi? Tarp jūsų nėra nė vieno, kuris būtų manęs gailėjęsis ir man pranešęs, kad mano sūnus sukurstė mano tarną tykoti manęs, kaip šiandien matome".
1Sm 22 9 Tada edomitas Doegas, stovėjęs su Sauliaus tarnais, tarė: "Aš mačiau Jesės sūnų Nobę pas Ahitubo sūnų Ahimelechą,
1Sm 22 10 kuris atsiklausė Viešpaties dėl jo, davė jam maisto ir filistino Galijoto kardą".
1Sm 22 11 Saulius pakvietė Ahitubo sūnų kunigą Ahimelechą ir visus jo tėvo namus, kunigus, buvusius Nobę. Jie visi atėjo pas Saulių.
1Sm 22 12 Saulius tarė: "Paklausyk, Ahitubo sūnau". Tas atsiliepė: "Aš čia, mano valdove".
1Sm 22 13 "Kodėl tu ir Jesės sūnus susitarėte prieš mane? Tu davei jam duonos, kardą ir klausei Dievą dėl jo, kad jis tykotų manęs, kaip šiandien matome".

1Sm 22 14 Ahimelechas tarė karaliui: "Kuris iš tavo tarnų yra toks ištikimas, kaip Dovydas, karaliaus žentas, einas ten, kur tu liepi, ir gerbiamas tavo namuose?"

1Sm 22 15 Argi aš tik tada pradėjau klausti Dievą dėl jo? Tebūna tai toli nuo manęs. Nekaltink, karaliau, savo tarno ir mano tėvo namų, nes tavo tarnas nežinojo apie tai nei daug, nei mažai".

1Sm 22 16 Karalius tarė: "Tu, Ahimelechai, ir visi tavo tėvo namai neišvengsite mirties".

1Sm 22 17 Karalius įsakė savo sargybai: "Nužudykite Viešpaties kunigus, nes jie yra su Dovydu; jie žinojo, kad jis pabėgo, bet man nepranešė". Bet karaliaus tarnai nenorėjo žudyti Viešpaties kunigų.

1Sm 22 18 Tada karalius tarė Doegui: "Eik tu ir nužudyk kunigus". Tą dieną edomitas Doegas puolė ir nužudė aštuoniasdešimt penkis vyrus, nešiojusius lininį efodą.

1Sm 22 19 Nobe jis kardų išžudė vyrus, moteris, vaikus, kūdikius, taip pat jaučius, asilus ir avis.

1Sm 22 20 Ištrūko tik Abjataras, Ahitubo sūnaus Ahimelecho sūnus, ir pabėgo pas Dovydą.

1Sm 22 21 Abjataras pranešė Dovydui, kad Saulius išžudė Viešpaties kunigus.

1Sm 22 22 Dovydas tarė Abjatarui: "Pamatęs ten stovintį edomitą Doegą, aš žinojau, kad jis tikrai praneš Sauliui. Aš kaltau, kad žuvo tavo tėvo giminės.

1Sm 22 23 Pasilik pas mane, nebijok. Kas ieško mano gyvybės, ieško ir tavo. Bet su manimi tu esi saugus".

1Sm 23 1 Dovydui pranešė, kad filistinai kariauja prieš Keilą ir plėšia klojimus.

1Sm 23 2 Dovydas klausė Viešpatį: "Ar man eiti ir mušti filistinus?" Viešpats atsakė Dovydui: "Eik, sumušk filistinus ir išgelbėk Keilą".

1Sm 23 3 Dovydo vyrai jam tarė: "Štai mes bijome jau čia, Judo žemėje. Kaip mes eisime į Keilą prieš filistinių kariuomenę?"

1Sm 23 4 Dovydas dar kartą klausė Viešpatį. Viešpats jam atsakė: "Kelkis ir eik į Keilą; Aš atiduosiu filistinus į tavo rankas".

1Sm 23 5 Dovydas ir jo vyrai, nuėję į Keilą, kariavo su filistiniais, nuvarė jų galvijus ir smarkiai juos sumušė. Taip Dovydas išgelbėjo Keilos gyventojus.

1Sm 23 6 Ahimelecho sūnus Abjataras, bėgdamas pas Dovydą į Keilą, atsinešė ir efodą.

1Sm 23 7 Sauliui buvo pranešta, kad Dovydas atėjo į Keilą. Saulius tarė: "Dievas jį atidavė į mano rankas; jis pats užsidarė įeidamas į miestą su vartais ir užkaiščiais".

1Sm 23 8 Saulius sušaukė visus vyrus žygiui į Keilą prieš Dovydą ir jo vyrus.

1Sm 23 9 Dovydas sužinojo, kad Saulius slapčia rengia jam pikta, ir tarė kunigui Abjatarui: "Atnešk efodą".

1Sm 23 10 Dovydas meldėsi: "Viešpatie, Izraelio Dieve, tavo tarnas išgirdo, kad Saulius rengiasi ateiti į Keilą ir sunaikinti miestą dėl manęs.

1Sm 23 11 Ar Keilos gyventojai išduos mane į jo rankas? Ar Saulius ateis, kaip tavo tarnas girdėjo? Viešpatie, Izraelio Dieve, meldžiu, pasakyk savo tarnui". Viešpats atsakė: "Jis ateis".

1Sm 23 12 Dovydas klausė: "Ar Keilos vyrai išduos mane ir mano vyrus Sauliui?" Viešpats atsakė: "Išduos".

1Sm 23 13 Tada Dovydas ir jo vyrai, kurių buvo apie šešis šimtus, išėję iš Keilos, ėjo, kur galėjo eiti. Kai Sauliui buvo pranešta, kad Dovydas pabėgo iš Keilos, jis atšaukė savo žygį.

1Sm 23 14 Dovydas apsistojo dykumos tvirtovėse ir pasiliko kalne Zifo dykumoje. Saulius visą laiką jo ieškojo, tačiau Dievas neatidavė jo į Sauliaus rankas.

1Sm 23 15 Dovydas matė, kad Saulius išėjo ieškoti jo gyvybės, ir Dovydas buvo Zifo tyruose, miške.

1Sm 23 16 Sauliaus sūnus Jehonatanas atėjo pas Dovydą į mišką ir sustiprino jo ranką Dieve.

1Sm 23 17 Ir jis tarė jam: "Nebijok, mano tėvas Saulius tavęs nerai. Tu tapsi Izraelio karaliumi, o aš būsiu šalia tavęs. Mano tėvas Saulius tai žino".

1Sm 23 18 Juodu Viešpaties akivaizdoje padarė sandorą. Dovydas pasiliko miške, o Jehonatanas sugrįžo į savo namus.

1Sm 23 19 Zifiečiai nuėjo pas Saulių į Gibėją ir pranešė: "Dovydas slapstosi pas mus kalnų tvirtovėse, miškuose ir Hachilos kalvose, į pietus nuo Jesimono.

1Sm 23 20 Taigi dabar, karaliau, ateik, kaip tavo siela to trokšta, o mūsų darbas bus atiduoti jį į karaliaus rankas".

1Sm 23 21 Saulius tarė: "Viešpats telaimina jus, kad manęs pasigailėjote.

1Sm 23 22 Eikite, viską paruoškite ir sužinokite vietą, kur jis yra ir kas jį ten matė; man pranešta, kad jis esąs labai gudrus.

1Sm 23 23 Išžvalgykite ir sužinokite visas slėptuves, kuriose jis slapstosi; tada sugrįžkite pas mane su tikromis žiniomis ir aš eisiu su jumis. Jei jis tebėra krašte, aš surasiu jį visuose Judo tūkstančiuose".

1Sm 23 24 Jie nuėjo į Zifą pirma Sauliaus. Dovydas ir jo vyrai buvo Maono dykumoje, lygumoje į pietus nuo Jesimono.

1Sm 23 25 Saulius ir jo vyrai išėjo jo ieškoti. Dovydui apie tai buvo pranešta,

todėl jis pasitraukė į Maono dykumą prie uolos. Saulius, tai išgirdęs, vijosi Dovydą į Maono dykumą.

1Sm 23 26 Saulius ėjo viena kalno puse, o Dovydas su savo vyrais-kita. Dovydas skubiai traukėsi nuo Sauliaus, nes Saulius su savo vyrais supo Dovydą ir jo vyrus, norėdami juos sugauti.

1Sm 23 27 Tačiau pas Saulių atėjo pasiuntinys su pranešimu: "Skubiai sugrįžk, nes filistinai užpuolė kraštą".

1Sm 23 28 Saulius liovėsi vijęs Dovydą, sugrįžo ir kariavo su filistiniais. Todėl ta vieta pavadinta Perskyrimo uola.

1Sm 24 1 Dovydas pasitraukė į En Gedžio tvirtovę.

1Sm 24 2 Kai Saulius, nugalėjęs filistinus, sugrįžo, jam buvo pranešta, kad Dovydas yra En Gedžio dykumoje.

1Sm 24 3 Saulius, paėmęs tris tūkstančius rinktinių vyrų iš viso Izraelio, išėjo ieškoti Dovydo ir jo vyrų laukinių ožkų gyvenamose uolose.

1Sm 24 4 Atėjęs prie šalikelės avidžių, kur buvo ola, Saulius į ją įėjo atlikti reikalo. Dovydas ir jo vyrai sėdėjo olos gilumoje.

1Sm 24 5 Dovydo vyrai sakė jam: "Štai diena, apie kurią viešpats tau kalbėjo: 'Aš atiduosiu tavo priešą į tavo rankas, kad pasiiegtum su juo, kaip tau patinka' ". Prislinkęs Dovydas nupjovė Sauliaus apsiausto skverną.

1Sm 24 6 Dovydo širdis smarkiai plakė, nes jis nupjovė Sauliaus skverną.

1Sm 24 7 Jis tarė savo vyrams: "Apsaugok, Viešpatie, kad taip padaryčiau savo valdovui, Viešpaties pateptajam, pakeldamas prieš jį savo ranką, nes jis yra Viešpaties pateptasis".

1Sm 24 8 Dovydas sulaikė savo vyrus šiais žodžiais ir neleido jiems pakilti prieš Saulių. O Saulius, išėjęs iš olos, ėjo savo keliu.

1Sm 24 9 Dovydas taip pat pakilo iš paskos ir, išlindęs iš olos, šaukė Sauliui: "Karaliau, mano valdove!" Sauliui atsigrėžus, Dovydas nusilenkė veidu iki žemės.

1Sm 24 10 Dovydas tarė Sauliui: "Kodėl klausai žmonių kalbų, kad Dovydas nori tau pikta?"

1Sm 24 11 Tu pats šiandien matei, kad viešpats buvo atidavęs tave į mano rankas oloje; mane ragino tave nužudyti, bet aš pasigailėjau tavęs, sakydamas: 'Nepakelsiu rankos prieš savo valdovą, nes jis yra Viešpaties pateptasis'.

1Sm 24 12 Pažvelk, mano tėve, į savo apsiausto skverną mano rankoje. Iš to, kad aš, atpjaudamas tavo apsiausto skverną, tavęs nenužudžiau, suprask ir žinok, kad manyje nėra nieko pikto ir aš nesu tau nusidėjęs. Bet tu ieškai mano gyvybės, kad ją atimtum.

1Sm 24 13 Viešpats tebūna teisėjas tarp mudviejų ir Viešpats tegul atkeršija tau už mane, bet mano ranka nepakils prieš tave.

1Sm 24 14 Kaip sena patarlė sako: 'Iš nedorėlių ateina nedorybės', bet mano ranka nepakils prieš tave.

1Sm 24 15 Prieš ką išėjo Izraelio karaliaus? Ką tu persekioji? Pastipusį šunį. Blusą.

1Sm 24 16 Viešpats tebūna teisėjas ir tedaro sprendimą tarp manęs ir tavęs. Tegul mato ir gina mano bylą, ir išgelbsti mane nuo tavo rankos".

1Sm 24 17 Kai Dovydas baigė kalbėti, Saulius tarė: "Ar tai tavo balsas, mano sūnau Dovydai?" Ir Saulius pakėlė savo balsą ir verkė.

1Sm 24 18 Ir jis sakė Dovydui: "Tu esi teisesnis už mane, tu man atlyginai geru, o aš tau atsilyginau piktu.

1Sm 24 19 Šiandien tu parodei, kaip elgiesi su manimi, nes Viešpats buvo atidavęs mane į tavo rankas, tačiau tu manęs nenužudei.

1Sm 24 20 Kas, suradęs savo priešą, paleidžia jį sveiką? Viešpats teatlygina tau geru už tai, ką tu šiandien man padarei.

1Sm 24 21 Dabar tikrai žinau, kad tu tapsi karaliumi ir kad Izraelio karalystė bus įtvirtinta tavo rankose.

1Sm 24 22 Dabar prisiek man viešpačiu, kad neišnaikinsi mano palikuonių ir neišnaikinsi mano vardo iš mano tėvo namų".

1Sm 24 23 Dovydas prisiekė Sauliui. Po to Saulius sugrįžo į savo namus, o Dovydas ir jo vyrai pasitraukė į tvirtovę.

1Sm 25 1 Samuelis mirė, visi izraeli tai susirinko, apraudojo jį ir palaidojo jo namuose Ramoje. Dovydas pakilo ir nuėjo į Parano dykumą.

1Sm 25 2 Maone gyveno vyras, kuris turėjo nuosavybę Karmelyje. Jis buvo labai turtingas: turėjo tris tūkstančius avių ir tūkstantį ožkų. Kartą jis kirpo avis Karmelyje.

1Sm 25 3 Jo vardas buvo Nabalas, o jo žmonos-Abigailė. Moteris buvo išmintinga ir graži, bet jos vyras šiurkštus ir blogo elgesio; jis buvo iš Kalebo namų.

1Sm 25 4 Dovydas išgirdo dykumoje, kad Nabalas kerpa avis.

1Sm 25 5 Jis pasiuntė dešimt jaunuolių ir sakė jiems: "Eikite į Karmelį pas Nabalą ir pasveikinkite jį mano vardu.

1Sm 25 6 Sakykite jam: 'Ramybė tebūna tau, ramybė tavo namams ir ramybė viskam, ką turi.

1Sm 25 7 Sužinojau, kad kerpamos tavo avys. Tavo piemenys buvo su mumis. Mes jiems nieko blogo nepadarėme ir jiems nieko netrūko, kol jie buvo Karmelyje.

1Sm 25 8 Paklausk savo jaunuolių, ir jie tau patvirtins. Teatrandą šitie jaunuoliai malonę tavo akyse, nes atėjome gerą dieną. Todėl prašau, duok, ką ras tavo ranka,

savo tarnams ir savo sūnui Dovydui' ".
1Sm 25 9 Dovydo jaunuoliai atėję kalbėjo Nabalui visus tuos žodžius Dovydo
vardu ir laukė atsakymo.
1Sm 25 10 Nabalas atsakė Dovydo tarnams: "Kas yra Dovydas? Kas yra Jesės sūnus?
Šiandien yra daug pabėgusių nuo savo valdovų tarnų.
1Sm 25 11 Argi aš atiduosiu duoną, vandenį ir mėsą, kurią prirengiau kirpėjams,
žmonėms, apie kuriuos nežinau, iš kur jie?"
1Sm 25 12 Dovydo jaunuoliai grįžo atgal ir papasakojo jam viską, ką buvo
girdėję.
1Sm 25 13 Dovydas tarė savo vyrams: "Kiekvienas prisijuoskite kardą". Visi
apsiginklavo ir maždaug keturi šimtai vyrų sekė Dovydą, o du šimtai pasiliko prie daiktų.
1Sm 25 14 Tuo metu vienas Nabalo tarnų pranešė Nabalo žmonai Abigailei: "Dovydas
atsiuntė iš dykumos pasiuntinius mūsų šeimininko pasveikinti, o tas juos išplūdo.
1Sm 25 15 Tie vyrai buvo mums labai geri. Jie mums nepadarė jokios skriaudos,
mes nieko nepasigedome per visą laiką, kurį praleidome drauge su jais.
1Sm 25 16 Jie buvo mums siena naktį ir dieną, kai bandą ganėme netoli jų.
1Sm 25 17 Taigi dabar pagalvok ir nuspręsk, ką darysi. Nelaimė tikrai gresia
mūsų šeimininkui ir visai jo šeimynai. Jis yra Belialo vaikas, su kuriuo neįmanoma kalbėti".
1Sm 25 18 Abigailė skubiai paėmė du šimtus duonos kepalų, dvi odines vyno,
penkias paruoštas avis, penkis saikus skrudintų grūdų, šimtą džiovintų vynuogių kekčių, du
šimtus figų pyragaičių ir sukrovė ant asilų.
1Sm 25 19 Ji išakė savo tarnams: "Eikite pirma manęs, o aš eisiu paskui jus".
Savo vyrui Nabalui ji nieko nesakė.
1Sm 25 20 Jodama ant asilo kalno pašlaite, ji sutiko Dovydą ir jo vyrus,
ateinančius priešais.
1Sm 25 21 Dovydas buvo pasakęs: "Vel tui saugojau dykumoje visa, kas Nabalui
priklauso taip, kad jis nieko nepasigedo. Jis man atsilygino piktu už gera.
1Sm 25 22 Tegul Dievas tai ir dar daugiau padaro su Dovydo priešais, jei iki
ryto palikčiau gyvą bent vieną jo vyrų".
1Sm 25 23 Abigailė, pamačiusi Dovydą, skubiai nulipo nuo asilo, parpuolė prieš
Dovydą ir nusilenkė iki žemės.
1Sm 25 24 Parpuolusi prie jo kojų, kalbėjo: "Valdove, ant manęs tebūna kaltė.
Meldžiu, leisk savo tarnaitę kalbėti ir išklausyk ją.
1Sm 25 25 Mano valdove, prašau nekreipti dėmesio į tą Belialo žmogų Nabalą, nes
koks jo vardas, toks ir jis pats. Nabalas jo vardas ir jis pilnas kvailumo. Aš, tavo tarnaitė,
nemačiau savo valdovo jaunuolių, kuriuos buvai atsiuntęs.
1Sm 25 26 Dabar, mano valdove, kaip Viešpats gyvas ir gyva tavo siela, Viešpats
sulaikė tave, kad nenusi kalstum, praliedamas kraują ir keršydamas savo ranka. Tavo priešai,
kurie siekia pikto mano valdovui, tegul tampa kaip Nabalas.
1Sm 25 27 Štai dovanos, kurias tavo tarnaitė atgabeno savo valdovui, atiduok jas
jaunuoliams, kurie seka mano valdovą.
1Sm 25 28 Atleisk savo tarnaitę nusikaltimą. Viešpats tikrai pastatys mano
valdovui tvirtus namus, nes tu kovoji Viešpaties kovas ir tavyje nerasta blogio per visas tavo
dienes.
1Sm 25 29 O jei kas tave persekiotų ir tavo gyvybės ieškotų, tai Viešpats, tavo
Dievas, saugos tave, o tavo priešų sielas Jis nusvies kaip mėtų.
1Sm 25 30 Kai Viešpats įvykdys visa, ką Jis tau pažadėjo, ir tave padarys
Izraelio valdovą,
1Sm 25 31 tai nereikės mano valdovui liūdėti ir jo širdis nesigraus, kad be
reikalo pralieja kraują, norėdamas pats atkeršyti. Kai Viešpats padarys gera mano valdovui,
atsimink savo tarnaitę".
1Sm 25 32 Dovydas atsakė Abigailei: "Palaimintas Viešpats, Izraelio Dievas,
kuris šiandien atsiuntė tave manęs pasitikti.
1Sm 25 33 Palaimintas tavo patarimas ir palaiminta tu, nes šiandien mane
sulaikė nuo kraujo praliejimo ir sukliudė man pačiam už save atkeršyti.
1Sm 25 34 Tikrai, kaip gyvas Viešpats, Izraelio Dievas, kuris man neleido tavęs
nuskriausti, jei nebūtum paskubėjusi manęs pasitikti, iki ryto aušros nebūtų likę Nabalui nė
vieno vyro".
1Sm 25 35 Dovydas priėmė iš jos viską, ką ji jam atgabeno, ir tarė: "Eik rami į
savo namus. Aš paklausiau tavo balso ir tavęs nepaniekinau".
1Sm 25 36 Abigailė sugrįžo pas Nabalą. Jis tuo metu buvo iškėlęs namuose
karališką puotą. Nabalas buvo linksmas ir labai girtas, todėl ji jam nieko nesakė iki ryto.
1Sm 25 37 Rytą, Nabalui išsiblaivius, jo žmona jam viską papasakojo. Tuomet jo
širdis apmirė jame ir jis sustingo kaip akmuo.
1Sm 25 38 Praėjus maždaug dešimčiai dienų, Viešpats ištiko Nabalą, ir jis mirė.
1Sm 25 39 Dovydas, išgirdęs, kad Nabalas mirė, tarė: "Palaimintas Viešpats,
kuris įvykdė teisumą Nabalui už man padarytą įžeidimą ir apsaugojo mane nuo pikto. Viešpats
sugrąžino Nabalo nusikaltimą ant jo galvos". Ir Dovydas pasiuntė pasiuntinius ir kalbėjo
Abigailei, kad nori ją vesti.
1Sm 25 40 Dovydo tarnai, nuėję pas Abigailę į Karmelį, jai kalbėjo: "Dovydas mus
atsiuntė pas tave pasakyti, kad jis nori tave vesti".
1Sm 25 41 Ji nusilenkė iki žemės ir tarė: "Štai tavo tarnaitė, kad tarnautų ir

plautų savo valdovo tarnų kojas".

1Sm 25 42 Abigailė skubiai pasiruošė, užsėdo ant asilo ir su penkiomis
tarnaitėmis sekė paskui Dovydo pasiuntinius ir tapo jo žmona.
1Sm 25 43 Dovydas dar vedė Ahinoamą iš Jezreelio, ir jos abi buvo jo žmonos.
1Sm 25 44 Saulius atidavė savo dukterį Mikalę, Dovydo žmoną, Laišo sūnui Palčiui
iš Galimo.
1Sm 26 1 Zifiečiai, atėję į Gibėją, pranešė Sauliui, kad Dovydas slapstosi
Hachilos kalvose, prie Jesimono.
1Sm 26 2 Saulius su trimis tūkstančiais Izraelio rinktinių vyrų ėjo į Zifo
dykumą ieškoti Dovydo.
1Sm 26 3 Jis pasistatė stovyklą Hachilos kalvoje, prie Jesimono. Dovydas buvo
dykumoje ir matė, kad Saulius ėjo į dykumą jo ieškoti.
1Sm 26 4 Tada Dovydas išsiuntė žvalgus ir sužinojo, kad Saulius tikrai atėjo.
1Sm 26 5 Dovydas atėjo į tą vietą, kurioje Saulius buvo pasistatęs stovyklą.
Dovydas matė vietą, kur atsigulė Saulius ir Nero sūnus Abneras, jo kariuomenės vadas. Sauliaus
palapinė buvo stovyklos viduryje, o kariai miegojo aplinkui.
1Sm 26 6 Dovydas tarė hetitui Ahimelechui ir Cerujos sūnui Abišajui, Joabo
broliui: "Kas eis su manimi į Sauliaus stovyklą?" Abišajis atsakė: "Aš eisiu".
1Sm 26 7 Dovydas ir Abišajis, naktį nuėję tarp žmonių, rado Saulių miegantį
palapinėje, o jo ietis buvo įsmeigta į žemę galvūgalyje. Abneras ir kariai gulėjo aplink jį.
1Sm 26 8 Abišajis tarė Dovydui: "Dievas šiandien atidavė tavo priešą į tavo
rankas. Leisk man jį vienu smūgiu prismeigti ietimi prie žemės".
1Sm 26 9 Dovydas atsakė Abišajui: "Nežudyk jo! Kas pakeltų ranką prieš
viešpaties pateptąjį ir liktų nekaltas?"
1Sm 26 10 Kaip Viešpats gyvas, Viešpats jį ištiks, ir ateis jo diena mirti, arba
jis žus kare!
1Sm 26 11 Apsaugok, Viešpatie, kad pakelčiau savo ranką prieš viešpaties
pateptąjį! Dabar imk jo galvūgalyje įsmeigtą ietį bei vandens ąsotį ir eikime".
1Sm 26 12 Dovydas paėmė ietį ir vandens ąsotį nuo Sauliaus galvūgalio, ir jie
išėjo. Niekas nematė, nežinojo ir nepabudo; jie visi miegojo, nes Viešpats siuntė jiems gilų
miegą.
1Sm 26 13 Dovydas perėjo į kitą pusę ir atsistojo kalno viršūnėje iš tolo, kad
tarp jų būtų didelis atstumas.
1Sm 26 14 Jis šaukė žmonėms bei Nero sūnui Abnerui: "Argi neatsiliepsi,
Abnerai?" Abneras atsiliepė: "Kas tu esi, kad šauki karaliui?"
1Sm 26 15 Dovydas atsakė Abnerui: "Tu esi galingas vyras. Kas tau lygus
Izraelyje? Kodėl nesaugojai karaliaus, savo valdovo? Vienas žmogus buvo atėjęs karaliaus, tavo
valdovo, nužudyti.
1Sm 26 16 Negerai padarėte. Kaip Viešpats gyvas, jūs verti mirties, nes jūs
nesaugojote savo valdovo, Viešpaties pateptojo. Kur dingo karaliaus ietis ir vandens ąsotis,
kurie buvo jo galvūgalyje?"
1Sm 26 17 Saulius, atpažinęs Dovydo balsą, tarė: "Ar tai tavo balsas, Dovydai,
mano sūnau?" Dovydas atsakė: "Taip, mano valdove karaliau.
1Sm 26 18 Kodėl, mano valdove, persekioji savo tarną? Ką aš padariau? Kuo
nusi kal tau?"
1Sm 26 19 Mano valdove karaliau, prašau, išklausk savo tarno. Jei Viešpats tave
sukurstė prieš mane, tepriima Jis auką, o jei žmonės-tegul jie būna prakeikti viešpaties
akivaizdoje, nes jie išvarė mane, kad neturėčiau dalies viešpatyje, sakydami: 'Eik ir tarnauk
svetimiems dievams'.
1Sm 26 20 Tenebūna pralietas mano kraujas viešpaties akivaizdoje, nes Izraelio
karalius išėjo ieškoti blusos kaip žmogus, kuris medžioja kurapką kalnuose".
1Sm 26 21 Saulius atsakė: "Aš nusidėjau. Sugrįžk, mano sūnau Dovydai, aš tau
nieko blogo nedarysiu, nes mano siela buvo brangi tavo akyse šiandien. Aš kvailai elgiausi ir
labai klydau".
1Sm 26 22 Dovydas atsakė: "Štai tavo ietis, karaliau! Tegul vienas iš tavo
jaunuolių ateina ir ją paima.
1Sm 26 23 Viešpats atlygins kiekvienam už jo teisumą ir ištikimybę. Viešpats
buvo atidavęs tave šiandien į mano rankas, bet aš nepakėliau rankos prieš viešpaties
pateptąjį.
1Sm 26 24 Ir štai, kaip šiandien buvo vertinga tavo gyvybė mano akyse, taip
vertinga tegul būna ir mano gyvybė viešpaties akyse; tegul jis išlaisvina mane iš visų bėdų".
1Sm 26 25 Saulius atsakė Dovydui: "Būk palaimintas, mano sūnau Dovydai! Tu daug
padarysi ir pasieksi". Po to Dovydas nuėjo savo keliu, o Saulius sugrįžo į savo vietą.
1Sm 27 1 Dovydas tarė savo širdyje: "Vieną dieną aš žūsiu nuo Sauliaus rankos.
Geriausia man būtų pasitraukti į filistinų šalį. Tada Saulius nebeieškos manęs Izraelyje, ir
aš išsigelbėsiu nuo jo rankos".
1Sm 27 2 Dovydas pakilo ir su šešiais šimtais vyrų, buvusių su juo, perėjo pas
Gato karalių Achisą, Maocho sūnų.
1Sm 27 3 Ir Dovydas, abi jo žmonos, jezreelietė Ahinoama ir karmelietė
Abigailė, Nabalo našlė, ir jo vyrai su savo šeimomis gyveno pas Achisą Gate.
1Sm 27 4 Saulius sužinojo, kad Dovydas pabėgo į Gatą, ir daugiau jo
nebei eškojo.

1Sm 27 5 Dovydas tarė Achišui: "Jei radau malonę tavo akyse, prašau, leisk man gyventi kuriame nors mažame mieste. Kodėl tavo tarnas turėtų gyventi su tavimi karaliaus mieste?"

1Sm 27 6 Achišas jam leido gyventi Ciklage. Nuo to laiko Ciklagas priklausė Judo karaliams iki šios dienos.

1Sm 27 7 Dovydas gyveno filistinių šalyje vienerius metus ir keturis mėnesius.

1Sm 27 8 Dovydas su savo vyrais išeidavo ir užpuлдavo gešuriečius, girzus ir amalekiečius, kurie nuo senų laikų gyveno toje šalyje nuo Šūro iki Egipto.

1Sm 27 9 Kai Dovydas užpuлдavo kraštą, jis nepalikdavo gyvo nei vyro, nei moters, pasiimdavo avis, galvijus, asilus, kupranugarius, drabužius ir grįždavo, ir nueidavo pas Achišą.

1Sm 27 10 Achišas paklausdavo: "Ką šįkart buvote užpuolę?" Dovydas atsakydavo: "Judo pietinę dalį, jerachmeelitų pietų kraštą ir kenių pietinę dalį".

1Sm 27 11 Nei vyrų, nei moterų Dovydas nepalikdavo gyvų ir neatsivesdavo jų į Gatą, manydamas: "Kad jie nepraneštų apie mus, sakydami: 'Taip padarė Dovydas ir taip jis elgiasi visą laiką, gyvendamas filistinių krašte'".

1Sm 27 12 Achišas tikėjo Dovydu, sakydamas: "Jis tapo visiškai nekenčiamas Izraelyje, todėl bus mano tarnas per amžius".

1Sm 28 1 Tomis dienomis filistinai surinko savo kariuomenę karui prieš Izraelį. Achišas tarė Dovydui: "Tu su savo vyrais turėsi žygiuoti kartu su manimi į karą".

1Sm 28 2 Dovydas atsakė Achišui: "Tu dabar sužinosi, ką gali padaryti tavo tarnas". Achišas tarė Dovydui: "Todėl aš padarysiu tave mano galvos saugotoju visam laikui".

1Sm 28 3 Samuelis buvo miręs, izraelitai buvo apraudoję ir palaidoję jį Ramoje, jo mieste. Saulius buvo išvaręs iš šalies mirusiųjų dvasių iššaukėjus ir burtininkus.

1Sm 28 4 Filistinai susirinko, atėjo ir pastatė stovyklą Šuneme. Saulius sušaukė visą Izraelį, jie pasistatė stovyklą Gilbojoje.

1Sm 28 5 Kai Saulius pamatė filistinių stovyklą, nusigando ir jo širdis ėmė labai drebėti.

1Sm 28 6 Saulius klausė viešpaties, bet viešpats jam neatsakė nei per sapnus, nei per Urimą, nei per pranašus.

1Sm 28 7 Tada Saulius tarė savo tarnams: "Suraskite man moterį, kuri iššaukia mirusiųjų dvasias, kad galėčiau nueiti pas ją patarimo". Jo tarnai jam atsakė: "En Dore gyvena moteris, iššaukianti mirusiųjų dvasias".

1Sm 28 8 Saulius, pakeitęs drabužius, su dviem vyrais naktį nuėjo pas moterį. Jis tarė jai: "Paburk man per mirusiojo dvasią; iššauk man tą, kurį aš sakysiu".

1Sm 28 9 Moteris jam atsakė: "Tu žinai, kad Saulius išnaikino krašte mirusiųjų dvasių iššaukėjus ir burtininkus. Kodėl statai spąstus mano gyvybei, kad mane pražudytum?"

1Sm 28 10 Saulius jai prisiekė viešpačiu: "Kaip Viešpats gyvas, tu nebūsi nubauta dėl šito".

1Sm 28 11 Moteris klausė: "Ką turiu tau iššaukti?" Jis atsakė: "Iššauk man Samuelį".

1Sm 28 12 Moteris, pamačiusi Samuelį, garsiai sušuko ir tarė Sauliui: "Kodėl mane apgavai? Tu esi Saulius!"

1Sm 28 13 Karalius jai tarė: "Nebijok! Ką matei?" Moteris tarė Sauliui: "Aš mačiau dvasią, kylančią iš žemės".

1Sm 28 14 Karalius vėl klausė: "Kaip ji atrodo?" Ji atsakė: "Kyla senas vyras su apsiaustu". Saulius suprato, kad tai Samuelis, ir nusilenkė veidu iki žemės.

1Sm 28 15 Samuelis tarė Sauliui: "Kodėl drumsti man ramybę, iššaukdamas mane?" Saulius atsakė: "Esu labai prislėgtas, nes filistinai kariauja prieš mane. Dievas atsitraukė nuo manęs ir man nebeatsako nei per sapnus, nei per pranašus, todėl pasišaukiau tave, kad pasakytum, ką man daryti".

1Sm 28 16 Samuelis atsakė: "Kodėl mane klausi, jei viešpats atsitraukė nuo tavęs ir tapo tavo priešu?"

1Sm 28 17 Viešpats padarė, kaip Jis buvo per mane kalbėjęs. Jis atėmė iš tavęs karalystę ir ją atidavė tavo artimui Dovydui.

1Sm 28 18 Kadangi tu nepaklusai viešpaties balsui ir neįvykdei viešpaties rūstybės amalekiečiams, viešpats šiandien tau taip padarė.

1Sm 28 19 Be to, viešpats atiduos su tavimi ir Izraelį į filistinių rankas. Rytoj tu ir tavo sūnūs būsite pas mane. Taip pat ir Izraelio pulkus viešpats atiduos į filistinių rankas".

1Sm 28 20 Saulius, labai nusigandęs dėl Samuelio žodžių, staiga visu savo ūgiu krito ant žemės. Jis neteko jėgų, nes visą dieną ir naktį buvo nevalgęs.

1Sm 28 21 Moteris, priėjusi prie Sauliaus ir pamačiusi, kad jis labai išsigandęs, tarė: "Tavo tarnaitė paklausė tavęs, statydama į pavojų savo gyvybę, ir įvykdė, ko tu prašei".

1Sm 28 22 Taigi dabar tu paklausyk savo tarnaitės: aš atnešiu tau kąsnelį duonos, kad turėtum jėgų ir galėtum eiti savo keliu".

1Sm 28 23 Bet jis atsisakė, sakydamas: "Aš nevalgysiu". Tačiau tarnai kartu su moterimi įkalbėjo jį, ir jis paklausė jų. Jis atsikėlė nuo žemės ir atsisėdo ant lovos.

1Sm 28 24 Moteris turėjo riebę veršį savo namuose. Ji skubiai papjovė jį, paėmusi miltų suminkė ir iškepė neraugintos duonos.

1Sm 28 25 ir atnešė tai Sauliui bei jo tarnams. Pavalgę jie atsikėlė ir tą pačią

naktį išėjo.

1Sm 29 1 Visi filistinų būriai susirinko Afeke, o izraelitai pasistatė stovyklą Jezreelyje prie versmės.

1Sm 29 2 Filistinų kunigaikščiai ėjo su šimtais ir tūkstančiais, o Dovydas ir jo vyrai ėjo paskutinėse eilėse su Achišu.

1Sm 29 3 Tada filistinų kunigaikščiai kalbėjo: "Ką šitie hebrajai čia daro?" Achišas tarė filistinų kunigaikščiams: "Tai Dovydas, Izraelio karaliaus Sauliaus tarnas, kuris jau seniai su manimi ir aš nieko blogo jam nepastebėjau nuo jo atėjimo pas mane".

1Sm 29 4 Filistinų kunigaikščiai supyko ant Achišo ir tarė: "Siųsk tą vyrą atgal! Tegul grįžta į vietą, kurią tu jam paskyrei, ir neina su mumis į mūsų, kad jo metu netaptų mums priešu. Nes kaip jis galėtų įsiteikti savo valdovui, jei ne šitų vyrų galvomis.

1Sm 29 5 Argi ne šitas Dovydas, apie kurį dainuodavo šokdami: 'Saulius nukovė tūkstančius, o Dovydas-dešimtis tūkstančių?' "

1Sm 29 6 Tada Achišas, pasišaukęs Dovydą, jam tarė: "Kaip Viešpats gyvas, tu esi sąžiningas ir tavo įėjimas ir išėjimas su mano pulkais priimtinas man, nes aš nieko blogo neradau tavėje nuo to laiko, kai atėjai pas mane, iki šios dienos. Bet kunigaikščiams tu nepatinki.

1Sm 29 7 Taigi grįžk ramybėje, kad nepiktintum filistinų kunigaikščių".

1Sm 29 8 Dovydas atsakė Achišui: "Ką aš padariau? Ką atradai savo tarne per tą laiką, kai esu su tavimi, kad negaliu eiti į karą prieš mano valdovo karaliaus priešus?"

1Sm 29 9 Achišas atsakė Dovydui: "Tikrai mano akyse tu esi geras kaip Dievo angelas, bet filistinų kunigaikščiai pasakė: 'Jis neis su mumis į mūsų'.

1Sm 29 10 Anksti rytą atsikelk su savo valdovo tarnais, kurie yra atėję su tavimi, ir iškeliaukite, kai tik prašvies".

1Sm 29 11 Dovydas ir jo vyrai atsikėlė rytą ir pasiruošė keliauti atgal į filistinų šalį, o filistinai išėjo į Jezreelį.

1Sm 30 1 Kai Dovydas ir jo vyrai trečią dieną sugrįžo į Ciklagą, amalekiečiai buvo įsiveržę iš pietų į Ciklagą, užėmę jį ir sudeginę.

1Sm 30 2 Jie išvedė į nelaisvę moteris; nė vienos nenužudė nuo vyriausios iki jauniausios, bet išsivarė su savimi ir nuėjo savo keliu.

1Sm 30 3 Dovydas ir jo vyrai, grįžę į miestą, rado jį sudegintą, o jų žmonas, sūnus ir dukteris išvestus nelaisvėn.

1Sm 30 4 Tada Dovydas ir su juo buvusieji žmonės pakėlė balsus ir verkė, kol nebeliko jėgų verkti.

1Sm 30 5 Abi Dovydo žmonos irgi buvo išvestos nelaisvėn: jezreelietė Ahinoama ir Abigailė, karmeliečio Nabalo našlė.

1Sm 30 6 Dovydas buvo labai nuliūdęs, nes žmonės tarėsi jį užmušti akmenimis; visi žmonės sielvartavo dėl savo sūnų ir dukterų. Bet Dovydas sustiprino save Viešpatyje, savo Dieve.

1Sm 30 7 Dovydas paprašė kunigą Abjatarą, Ahimelecho sūnų, atnešti efodą. Abjataras atnešė efodą Dovydui.

1Sm 30 8 Dovydas klausė viešpaties, sakydamas: "Ar man vytis tą gaują? Ar aš juos pavysiu?" Viešpats atsakė: "Vyki! Tikrai pavysi ir išvaduosi belaisvius".

1Sm 30 9 Taip Dovydas ir šeši šimtai jo vyrų išėjo. Pasiekę Besoro upelį, pavargę kariai pasiliko prie jo.

1Sm 30 10 Dovydas su keturiais šimtais vyrų toliau vijosi, o du šimtai pasiliko, kadangi buvo taip pavargę, jog neįstengė perbristi upelio.

1Sm 30 11 Laukuose jie rado egiptietį, atvedė jį pas Dovydą ir davė jam duonos valgyti ir vandens atsigerti.

1Sm 30 12 Ir jie davė jam džiovintų figų ir dvi kekes džiovintų vynuogių. Pavalgęs jis atsigavo, nes tris paras buvo nevalgęs ir negėręs.

1Sm 30 13 Tuomet Dovydas klausė jį: "Kam tu priklausi ir iš kur esi?" Jis atsakė: "Aš esu egiptietis, vieno amalekiečio vergas. Mano šeimininkas paliko mane, nes prieš tris dienas susirgau.

1Sm 30 14 Mes buvome įsiveržę į pietinį keretų kraštą ir į Judą, į pietines Kalebo žemes, ir mes sudeginome Ciklagą".

1Sm 30 15 Dovydas jam tarė: "Ar tu gali mus nuvesti prie to būrio?" Tas atsakė: "Prieik man Dievu, kad manęs nenužudysi ir negrąžinsi mano šeimininkui, tada nuvesiu tave pas juos".

1Sm 30 16 Kai jis nuvedė juos, amalekiečiai buvo pasklidę po visą kraštą, valgė ir gėrė švėsdami, nes buvo paėmę didelį grobį, plėšdami filistinų ir judo žemes.

1Sm 30 17 Dovydas mušė juos nuo sutemų iki kitos dienos vakaro; nė vienas iš jų neištrūko, išskyrus keturis šimtus jaunuolių, kurie pabėgo, užsėdę ant kupranugarių.

1Sm 30 18 Dovydas atsiėmė visa, ką amalekiečiai buvo pagrobę, ir išvadavo abi savo žmonas.

1Sm 30 19 Nieko jie nepasigedo, mažo ar didelio: nei sūnų, nei dukterų, nei jokių daiktų, kuriuos amalekiečiai buvo paėmę; Dovydas viską atsiėmė.

1Sm 30 20 Dovydas paėmė visas jų avis ir galvijus ir varė juos pirma savo galvijų, sakydamas: "Tai Dovydo grobis".

1Sm 30 21 Dovydas atėjo iki tų dviejų šimtų vyrų, kurie buvo išvargę ir nebegalėjo sekti paskui Dovydą ir buvo palikti prie Besoro upelio. Jie išėjo pasitikti Dovydo ir jo vyrų, ir Dovydas priartėjęs juos pasveikino.

1Sm 30 22 Tada kai kurie pikti vyrai, Belialo žmonės, iš tų, kurie ėjo su Dovydu, kalbėjo: "Jie nėra su mumis, todėl mes jiems nieko neduosime iš atgauto grobio, tik kiekvienam žmoną ir vaikus, kad juos pasiėmę, keliautų sau".

1Sm 30 23 Dovydas tarė: "Mano broliai, negalima taip elgtis su tuo, ką Viešpats mums davė. Jis mus saugojo ir atidavė tą būrį, kuris mus užpuolė, į mūsų rankas.

1Sm 30 24 Kas pritaris jums šiuo klausimu? Ką gauna ėjęs į mūsų, tą gaus ir tas, kuris saugojo mantą; jie turi pasidalinti po lygiai".

1Sm 30 25 Taip tas nuostatas buvo įvestas Izraelyje ir galioja iki šios dienos.

1Sm 30 26 Dovydas, sugrįžęs į Ciklagą, pasiuntė dalį grobio Judo vyresniesiems, savo draugams, sakydamas: "Štai jums dovana iš Viešpaties priešų grobio".

1Sm 30 27 Jis siuntė į Betelį, į pietinį Ramotą, į Jatyra,

1Sm 30 28 į Aroerą, į Sifmotą, į Eštemoją,

1Sm 30 29 į Rachalą, į Jerachmeelitų ir kenių miestus,

1Sm 30 30 į Hormą, į Bor Ašaną, į Atachą,

1Sm 30 31 į Hebroną ir visas vietas, kur Dovydas buvo buvęs su savo vyrais.

1Sm 31 1 Filistinai kariavo su Izraeliu. Izraelio vyrai bėgo nuo filistinių ir krito nužudyti ant Gilbojos kalno.

1Sm 31 2 Filistinai pavijo Saulių ir jo sūnus ir nužudė Jehonataną, Abinadabą ir Malkišuvą.

1Sm 31 3 vyko smarki kova prieš Saulių, ir šauliai pataikė į Saulių ir jį sunkiai sužeidė.

1Sm 31 4 Tada Saulius tarė savo ginklanešiui: "Išsitrauk kardą ir juo mane perverk, kad šitie neapipjaustytieji atėję nepervertų ir neišniekintų manęs". Bet jo ginklanešys nesutiko, nes jis labai bijojo. Tada Saulius, paėmęs savo kardą, krito ant jo.

1Sm 31 5 Jo ginklanešys pamatęs, kad Saulius miręs, irgi puolė ant savo kardo ir mirė kartu.

1Sm 31 6 Taip mirė Saulius, jo trys sūnūs, ginklanešys ir visi jo vyrai tą pačią dieną.

1Sm 31 7 Izraelitai, kurie gyveno anapus slėnio ir kitoje pusėje Jordano, pamatę, kad izraelitai pabėgo ir Saulius bei jo sūnūs mirę, paliko miestus ir bėgo. Atėję filistinai apsigyveno juose.

1Sm 31 8 Kitą dieną filistinai, atėję apiplėšti užmuštųjų, rado Saulių ir jo tris sūnus žuvusius ant Gilbojos kalno.

1Sm 31 9 Jie nukirto jo galvą, nuvilko šarvus ir nešiojo po visą filistinių kraštą, kad praneštų apie pergalę savo stabų šventyklose ir tarp žmonių.

1Sm 31 10 Ir jie padėjo jo šarvus Astartės šventykloje, o jo lavoną pakabino prie Bet Šeano miesto sienos.

1Sm 31 11 Jabeš Gileado gyventojai išgirdo, ką filistinai padarė Sauliui.

1Sm 31 12 Pakilo jų drąsiausieji vyrai ir ėjo visą naktį; nuėję nuėmė Sauliaus ir jo sūnų lavonus nuo Bet Šeano sienos, parnešė į Jabešą ir juos ten sudegino.

1Sm 31 13 Jų kaulus paėmė ir palaidojo po medžiu Jabeše, ir jie pasninkavo septyniąsias dienas.

2Sm 1 1 Atsitiko, kad Sauliui mirus, Dovydas, nugalėjęs amalekiečius, sugrįžo ir praleido dvi dienas Ciklage.

2Sm 1 2 Trečią dieną iš Sauliaus stovyklos atėjo vyras su perplėštais drabužiais ir žemėmis apibarstyta galva. Atėjęs pas Dovydą, jis puolė ant žemės ir išreiškė jam pagarbą.

2Sm 1 3 Dovydas jį paklausė: "Iš kur ateini?" Tas jam atsakė: "Pabėgau iš Izraelio stovyklos".

2Sm 1 4 Dovydas tarė: "Papasakok man, kas ten atsitiko". Tas atsakė: "Žmonės pabėgo iš mūsų, daugelis žuvo, taip pat ir Saulius su sūnumi Jehonatanu mirė".

2Sm 1 5 Tuomet Dovydas klausė jaunuolį, kuris jam pranešė: "Iš kur žinai, kad Saulius ir jo sūnus Jehonatanas mirė?"

2Sm 1 6 Jaunuolis, kuris jam tai pranešė, atsakė: "Visai atsitiktinai užėjau ant Gilbojos kalno, žiūriu, Saulius pasirėmęs ant ieties, o karo vežimai ir raiteliai skuba prie jo.

2Sm 1 7 Atsigręžęs ir mane pamatęs, jis pašaukė mane. Aš atsiliesiau: 'Aš čia!'

2Sm 1 8 Jis klausė: 'Kas tu esi?' Aš atsakiau jam: 'Aš esu amalekietis'.

2Sm 1 9 Tada jis man tarė: 'Ateik ir nužudyk mane; aš kankinuosi, bet gyvybė dar yra manyje'.

2Sm 1 10 Priėjau prie jo ir nužudžiau, nes buvau tikras, kad jis neišgyvens po savo kritimo. Nuėmiau karūną nuo jo galvos ir apyrankę nuo jo rankos ir atnešiau juos čia savo valdovui".

2Sm 1 11 Tuomet Dovydas, nutvėręs savo drabužius, perplėšė juos, taip padarė ir visi vyrai, buvę su juo.

2Sm 1 12 Jie iki vakaro verkė, pasninkavo ir liūdėjo Sauliaus, jo sūnaus Jehonatano ir Viešpaties tautos, Izraelio namų, nes jie žuvo nuo kardo.

2Sm 1 13 Dovydas tarė jaunuoliui, kuris jam tai pranešė: "Iš kur esi?" Tas atsakė: "Aš esu ateivio amalekiečio sūnus".

2Sm 1 14 Dovydas jam tarė: "Kaip išdrįsai pakelti savo ranką, kad nužudytum Viešpaties pateptąjį?"

2Sm 1 15 Tada jis, pasišaukęs vieną iš savo jaunuolių, tarė: "Ateik ir užmušk jį". Tas smogė jam, ir jis mirė.

2Sm 1 16 Dovydas pasakė jam: "Tavo kraujas kris ant tavo galvos, nes tavo paties žodžiai paliudijo prieš tave, kai pasakei: 'Aš nužudžiau Viešpaties pateptąjį'".

2Sm 1 17 Dovydas giedojo šitą raudą apie Saulių ir jo sūnų Jehonataną,

2Sm 1 18 norėdamas, kad Judo vaikai mokytųsi Lanko giesmės, kaip parašyta Josaro knygoje.

2Sm 1 19 "Tavo šlovė, o Izraeli, žuvo tavo aukštumose, krito galingieji!

2Sm 1 20 Nepasakokite Gate, neskelbkite Aškelono gatvėse, kad nesilinksmintų filistinų dukterys, nedžiūgautų neapipjaustyųjų dukterys.

2Sm 1 21 Jūs, Gilbojos kalnai, tenekrinta ant jūsų nei rasa, nei lietus, kad nebūtų ant jūsų derlingų laukų. Ten buvo pamestas galingųjų skydas, skydas Sauliaus, lyg jis nebūtų buvęs pateptas.

2Sm 1 22 Be nukautųjų kraujo, be galingųjų taukų, Jehonatanas lankas nesugrįždavo, ir Sauliaus kardas negrįždavo tuščias.

2Sm 1 23 Saulius ir Jehonatanas, mieli ir brangūs, kartu gyveno ir mirtyje jie nebuvo perskirti. Jie buvo greitesni negu ereliai, stipresni negu liūtai.

2Sm 1 24 Izraelio dukterys, raudokite Sauliaus, kuris jus aprengdavo purpuru su papuošalais, apsaugydavo auksiniais pagražinimais jūsų drabužius.

2Sm 1 25 Krito galingieji kovos įkarštyje. Jehonatanas nukautas ant kalno.

2Sm 1 26 Aš gailiuosi tavęs, mano broli, Jehonatanai! Labai brangus tu man buvai. Tavo meilė man buvo nuostabesnė už moterų meilę.

2Sm 1 27 Krito galingieji, sulaužyti jų ginklai".

2Sm 2 1 Po to Dovydas klausė Viešpatį, sakydamas: "Ar man eiti į kurį nors Judo miestą?" Viešpats atsakė: "Eik". Dovydas klausė: "Kur man eiti?" Jis atsakė: "Į Hebroną".

2Sm 2 2 Dovydas išėjo ten su savo abiem žmonom: jezreelite Ahinoama ir karmelite Nabalo našle Abigailė.

2Sm 2 3 Dovydas atsivedė ir savo vyrus su jų šeimomis, ir jie apsigyveno Hebrono miestuose.

2Sm 2 4 Judo vyrai atėję patepė Dovydą Judo karaliumi. Dovydas, sužinojęs, kad Jabeš Gileado vyrai palaidojo Saulių,

2Sm 2 5 siuntė pasiuntinius į Jabeš Gileadą ir sakė jiems: "Viešpats telaimina jus, kad parodėtė pagarbą savo valdovui Sauliui ir jį palaidojote.

2Sm 2 6 Viešpats tebūna jums malonus ir ištikimas. Aš irgi jums darysiu gera už tai, kad jūs taip padarėtė.

2Sm 2 7 Todėl dabar tegul jūsų rankos būna sustiprintos ir būkite drąsūs. Jūsų valdovas Saulius mirė, o Judo giminė patepė mane savo karaliumi".

2Sm 2 8 Bet Sauliaus kariuomenės vadas Nero sūnus Abneras paėmė Sauliaus sūnų Išbošetą ir atvedė į Machanaimą.

2Sm 2 9 Išbošetas tapo karaliumi Gileado, ašuriečių, Jezreelio, Efraimo, Benjamino ir viso Izraelio.

2Sm 2 10 Jis buvo keturiasdešimties metų amžiaus, pradėdamas karaliauti Izraelyje, ir karaliavo dvejus metus. Bet Judo namai sekė Dovydą.

2Sm 2 11 Dovydas buvo Hebrone Judo namų karaliumi septynerius metus ir šešis mėnesius.

2Sm 2 12 Nero sūnus Abneras ir Sauliaus sūnus Išbošetas išėjo iš Machanaimo į Gibeoną.

2Sm 2 13 Cerujos sūnus Joabas ir Dovydo vyrai išėjo iš Hebrono ir susitiko su jais prie Gibeono tvenkinio. Vieni sustojo vienoje tvenkinio pusėje, o kiti-kitoje.

2Sm 2 14 Abneras tarė Joabui: "Tegul jaunuoliai išeina ir kovoja mūsų akivaizdoje". Joabas atsakė: "Tegul išeina".

2Sm 2 15 Dvylika benjaminų, Sauliaus sūnaus Išbošeto tarnų, ir dvylika Dovydo tarnų išėjo vieni prieš kitus.

2Sm 2 16 Kiekvienas, nutvėręs savo priešą už galvos, įsmeigė kardą jam į šoną. Taip jie žuvo visi kartu. Todėl ta vieta Gibeone vadinama Aštrių kardų lauku.

2Sm 2 17 Tą dieną buvo labai smarki kova. Dovydo vyrai nugalėjo Abnerą ir Izraelio vyrus.

2Sm 2 18 Ten buvo trys Cerujos sūnūs: Joabas, Abišajas ir Asaelis. Asaelis greitai bėgdavo lyg laukinė stirna.

2Sm 2 19 Jis pradėjo vytis Abnerą ir nepasuko nei į dešinę, nei į kairę nuo jo.

2Sm 2 20 Abneras atsigręžė ir paklausė: "Ar tu esi Asaelis?" Jis atsakė: "Aš".

2Sm 2 21 Abneras jam tarė: "Vykis kitą ir pasigavęs pasiimk jo ginklus". Tačiau Asaelis nenorėjo pasitraukti nuo jo.

2Sm 2 22 Abneras vėl tarė Asaeliui: "Suk į šalį nuo manęs, kad nebūčiau priverstas tave nukauti! Kaip tada galėčiau pažūrėti tavo broliui Joabui į akis?"

2Sm 2 23 Bet Asaelis nenorėjo pasukti. Tada Abneras taip jam smogė ieties bukuoju galu į pilvą, kad ietis išlindo per nugarą. Jis krito ir mirė vietoje. Visi, atėję į tą vietą, kur žuvo Asaelis, sustodavo.

2Sm 2 24 Joabas ir Abišajas vijosi Abnerą. Saulei nusileidus, jie pasiekė Amos kalvą, prieš Giachą, prie kelio į Gibeono dykumą.

2Sm 2 25 Benjaminai, Abnerio kariai, susirinko ir sustojo ant kalvos viršūnės.

2Sm 2 26 Tada Abneras pašaukė Joabą ir tarė: "Ar amžinai naikins kardas? Argi

nežinai, kad tai liūdnai baigsis? Kada įsakysi nustoti žmonėms persekioti savo brolius?"
 2Sm 2 27 Joabas atsakė: "Kaip Dievas gyvas, jei nebūtum prakalbėjęs, tai persekiojimas būtų pasibaigęs tik rytą".
 2Sm 2 28 Joabas sutrimitavo, ir visi žmonės sustojo, nebesivijo Izraelio ir nebekovojo.
 2Sm 2 29 Abneras ir jo vyrai visą naktį ėjo lyguma, persikėlė per Jordaną, perėjo per visą Bitroną ir atėjo į Machanaimą.
 2Sm 2 30 Joabas grįžo iš Abnero persekiojimo. Patikrinęs visus karius, iš Dovydo vyrų pasigedo devyniolikos vyrų ir Asaelio.
 2Sm 2 31 Bet Dovydo žmonės nukovė tris šimtus šešiasdešimt Benjamino ir Abnero vyrų.
 2Sm 2 32 Jie palaidojo Asaelį jo tėvo kape, Betliejuje. Joabas ir jo vyrai ėjo visą naktį ir, brėkstant dienai, pasiekė Hebroną.
 2Sm 3 1 Tarp Sauliaus ir Dovydo namų karas buvo ilgas; Dovydas vis stiprėjo, o Sauliaus namai silpnėjo.
 2Sm 3 2 Hebrone Dovydas susilaukė sūnų: pirmagimis Amnonas iš jezreelietės Ahi noamos;
 2Sm 3 3 antrasis-Kileabas iš karmeliečio Nabalo našlės Abigailės;
 trečiasis-Abšalomas, Gešūro karaliaus Talmajo dukters Maakos sūnus;
 2Sm 3 4 ketvirtasis-Adonijas, Hagitos sūnus; penktasis-Šefatija, Abitalės sūnus,
 2Sm 3 5 ir šeštasis-Itramas iš Dovydo žmonos Eglos. Šitie gimė Dovydui Hebrone.
 2Sm 3 6 Vykstant karui tarp Sauliaus namų ir Dovydo namų, Abneras buvo žymiausias tarp Sauliaus šalininkų.
 2Sm 3 7 Saulius turėjo sugulovę Ricpą, Ajo dukterį. Kartą Sauliaus sūnus Išbošetas tarė Abnerui: "Kodėl tu įėjai pas mano tėvo sugulovę?"
 2Sm 3 8 Abneras labai supyko dėl tų Išbošeto žodžių ir tarė: "Ar aš esu šuns galva? Aš buvau prieš Judą, kad iki šios dienos daryčiau gera tavo tėvo Sauliaus namams, jo broliams bei draugams, ir neatidaviau tavęs į Dovydo rankas, o tu dabar mane apkaltinai dėl tos moters."
 2Sm 3 9 Tegul Dievas padaro Abnerui tai ir dar daugiau, jei aš nepadarysiu, ką viešpats prisiekė Dovydui:
 2Sm 3 10 atimti karalystę iš Sauliaus namų ir įtvirtinti Dovydą karaliumi Izraeliui ir Judai nuo Dano iki Beer Šebos".
 2Sm 3 11 Išbošetas negalėjo nė žodžio atsakyti Abnerui, nes jo bijojo.
 2Sm 3 12 Abneras per pasiuntinius sakė Dovydui: "Kam priklauso šita žemė? Sudaryk sąjungą su manimi, ir mano ranka bus su tavimi ir atves pas tave visą Izraelį".
 2Sm 3 13 Dovydas atsakė: "Gerai, aš sudarysiu sąjungą su tavimi, bet su viena sąlyga: tu neišvysi mano veido, jei ateidamas neatvesi Sauliaus dukters Mikalės".
 2Sm 3 14 Dovydas siuntė pasiuntinius pas Sauliaus sūnų Išbošetą ir sakė: "Atiduok mano žmoną Mikalę, kurią gavau už šimtą filistinų odelių".
 2Sm 3 15 Išbošetas pasiuntė ir paėmė ją iš jos vyro, Laišo sūnaus Paltielio.
 2Sm 3 16 Jos vyras ją lydėjo verkdamas iki Bahurimo. Abneras jam pasakė: "Grįžk!", ir jis grįžo.
 2Sm 3 17 Abneras kalbėjo Izraelio vyresniesiems: "Jau seniai jūs norėjote turėti Dovydą karaliumi.
 2Sm 3 18 Dabar padarykite tai, nes viešpats kalbėjo Dovydui: 'Savo tarno Dovydo ranka išgelbėsiu savo tautą Izraelį iš filistinų ir iš visų jo priešų' ".
 2Sm 3 19 Abneras taip pat kalbėjo ir Benjaminui. Po to Abneras vyko pas Dovydą į Hebroną pranešti jam, kas atrodė priimtina Izraeliui ir Benjamino namams.
 2Sm 3 20 Abneras atėjo pas Dovydą į Hebroną su dvidešimt vyrų. Dovydas suruošė Abnerui ir jo palydovams puotą.
 2Sm 3 21 Abneras tarė Dovydui: "Aš surinksiu pas tave, mano valdove, visą Izraelį, kad jie sudarytų su tavimi sutartį ir tu jiems karaliautum, kaip geidži a tavo širdis". Dovydas išleido Abnerą.
 2Sm 3 22 Tuo metu Dovydo tarnai ir Joabas grįžo iš karo žygio ir parsigabeno didelį grobį, bet Abnero nebebuvo pas Dovydą Hebrone; jis buvo išvykęs ramybėje.
 2Sm 3 23 Joabui, sugrįžusiam su kariuomene, buvo pranešta: "Buvo atvykęs Nero sūnus Abneras pas karalių, ir šis išleido jį eiti ramybėje".
 2Sm 3 24 Joabas, atėjęs pas karalių, klausė: "Ką padarei? Abneras buvo atėjęs pas tave. Kodėl jį išleidai?"
 2Sm 3 25 Argi tu nepažįsti Nero sūnaus Abnero, kad jis atėjo tavęs apgauti ir sužinoti tavo įėjimą, tavo išėjimą ir visa, ką tu darai?"
 2Sm 3 26 Joabas, išėjęs iš Dovydo, siuntė vyrus paskui Abnerą; tie sugrąžino jį nuo Siros šulinio. Dovydas apie tai nieko nežinojo.
 2Sm 3 27 Abnerui sugrįžus į Hebroną, Joabas pasivedė jį nuošaliai į tarpuvartę, tarsį norėdamas slapta pasikalbėti, ir keršydamas už savo brolio Asaelio kraują dūrė jam į pilvą taip, kad jis mirė.
 2Sm 3 28 Dovydas, tai išgirdęs, tarė: "Aš ir mano karalystė esame nekalti prieš Viešpatį dėl Nero sūnaus Abnero kraujo.
 2Sm 3 29 Tas kraujas tekrinta ant Joabo ir jo tėvo namų; Joabo giminėje tegul

netrūksta paliegėlių, raupsuotų, luošų, karuose žūstančių ir badaujančių".
 2Sm 3 30 Joabas ir jo brolis Abišajas nužudė Abnerą dėl to, kad Abneras buvo
 nužudęs jų brolių Asaelį mūšyje Gibeone.
 2Sm 3 31 Dovydas įsakė Joabui ir visiems žmonėms: "Perplėskite savo drabužius,
 užsidėkite ašutines ir raudokite Abnero". Karalius Dovydas ėjo paskui karstą.
 2Sm 3 32 Jie palaidojo Abnerą Hebrone, ir karalius balsiai verkė prie jo kapo,
 verkė ir visi žmonės.
 2Sm 3 33 Karalius raudėjo dėl Abnero, sakydamas: "Ar Abneras turėjo mirti tokia
 mirtimi?"
 2Sm 3 34 Tavo rankos nebuvo surištos ir kojos nebuvo sukaustytos grandinėmis.
 Tu kritai, kaip žmogus krinta nuo piktadario". Ir visi žmonės vėl verkė jo.
 2Sm 3 35 Žmonės bandė prikalbėti Dovydą valgyti tą dieną, bet Dovydas prisiekė:
 "Tegul Dievas padaro man tai ir dar daugiau, jei aš, prieš saulei nusileidžiant, paragaučiau
 duonos ar ko nors kito".
 2Sm 3 36 Tauta sužinojo, ir tai jiems patiko, kaip patikdavo viskas, ką darė
 karalius.
 2Sm 3 37 Tą dieną visa Izraelio tauta suprato, kad tai buvo ne karaliaus
 sumanymas nužudyti Nero sūnų Abnerą.
 2Sm 3 38 Karalius tarė savo tarnams: "Argi nežinote, kad šiandien Izraelyje
 žuvo kunigai kštis ir garbingas žmogus?"
 2Sm 3 39 Aš šiandien dar esu silpnas, nors pateptas karaliumi; šitie vyrai,
 Cerujos sūnūs, yra per stiprūs man. Viešpats tegul atlygina piktadariui už jo piktadarystę!"
 2Sm 4 1 Kai Sauliaus sūnus išgirdo, kad Abneras žuvo Hebrone, nusviro jo
 rankos, ir visas Izraelis susijaudino.
 2Sm 4 2 Sauliaus sūnus turėjo du vyrus, pulkų vadus Baaną ir Rechabą,
 beerotiečio Rimono sūnus iš Benjaminio giminės, nes Beerotas priklausė Benjaminui.
 2Sm 4 3 Beerotiečiai atbėgo į Gitaimus ir ten liko ateiviais iki šios dienos.
 2Sm 4 4 Sauliaus sūnus Jehonatanas turėjo luošą sūnų. Jis buvo penkerių metų,
 kai iš Jezreelio atėjo žinia apie Saulių ir Jehonataną. Jo auklė, paėmusi jį, bėgo. Jai
 besikubant, jis krito ir tapo luošas. Jo vardas buvo Mefi Bošetas.
 2Sm 4 5 Beerotiečio Rimono sūnūs Rechabas ir Baana atėjo pačioje dienos
 kaitroje į Išbošeto namus, kai tas miegojo ant lovos vidudienį.
 2Sm 4 6 Jie įėjo į jo namus tarsį kviečių pasiimti, nudūrė jį į pilvą ir
 pabėgo.
 2Sm 4 7 Kai jie įėjo į namus, Išbošetas miegojo ant lovos savo miegamajame.
 Jie užmušė jį, nukirto galvą ir, ją nešini, ėjo visą naktį per dykumą.
 2Sm 4 8 Atnešę galvą į Hebroną pas Dovydą, tarė jam: "Štai galva Sauliaus
 sūnaus, tavo priešo Išbošeto, kuris ieškojo tavo gyvybės. Šiandien Viešpats atkeršijo Sauliui
 ir jo palikuonims už mūsų karalių".
 2Sm 4 9 Dovydas tarė Rechabui ir jo broliui Baanai, beerotiečio Rimono sūnams:
 "Kaip gyvas Viešpats, kuris išgelbėjo mano sielą iš visokių nelaimių,
 2Sm 4 10 tą, kuris man pranešė apie Sauliaus mirtį, galvodamas, kad atnešė man
 gerą žinią, aš nutvėriau ir nužudžiau Ciklage, užuot jį apdovanojęs už tokią žinią.
 2Sm 4 11 Juo labiau, kai piktadariai nužudė teisų vyrą jo namuose, gulintį
 lovoje. Ar aš neturiu pareikalauti jo kraujo iš jūsų rankų, pašalindamas jus nuo žemės
 paviršiaus?"
 2Sm 4 12 Dovydas įsakė jaunuoliams, ir tie nužudė juos, nukirto jiems rankas ir
 kojas ir pakorė Hebrone prie tvenkinio. O Išbošeto galvą jie palaidojo Hebrone, Abnero kape.
 2Sm 5 1 Visos Izraelio giminės atėjo pas Dovydą į Hebroną ir tarė: "Mes esame
 tavo kūnas ir kaulai.
 2Sm 5 2 Jau anksčiau, kai Saulius buvo mūsų karalius, tu išvesdavai ir
 įvesdavai Izraelį, ir viešpats tau pažadėjo: 'Tu ganysi mano tautą Izraelį ir būsi Izraelio
 vadas' ".
 2Sm 5 3 Visi Izraelio vyresnieji atėjo pas karalių į Hebroną. Karalius Dovydas
 sudarė su jais Hebrone sąjungą viešpaties akivaizdoje. Jie patepė Dovydą Izraelio karaliumi.
 2Sm 5 4 Dovydui buvo trisdešimt metų, kai jis pradėjo karaliauti, ir jis
 karaliavo keturiasdešimt metų.
 2Sm 5 5 Gyvendamas Hebrone, jis valdė Judą septynerius metus ir šešis mėnesius
 ir Jeruzalėje trisdešimt trejus metus karaliavo visam Izraeliui ir Judui.
 2Sm 5 6 Dovydas su savo žmonėmis puolė Jeruzalę. Tenykščiai gyventojai
 jebusiečiai sakė Dovydui: "Tu neįeisi. Tave nuvys mūsų aklieji ir raišieji". Nes jie galvojo:
 "Dovydas negalės įeiti".
 2Sm 5 7 Tačiau Dovydas paėmė Siono tvirtovę (ji yra Dovydo miestas).
 2Sm 5 8 Tuomet Dovydas tarė: "Kas nugalės jebusiečius ir pasieks vandens
 kanalą, tegul žudo raišuosius ir akluosius, kurių nekenčia Dovydas". Todėl yra sakoma: "Aklas
 ir raišas neįeis į namus".
 2Sm 5 9 Dovydas apsigyveno tvirtovėje ir pavadino ją Dovydo miestu. Dovydas
 statė aplinkui, pradėdamas nuo Milojo, ir viduje.
 2Sm 5 10 Dovydas vis daugiau įsigalėjo, nes Viešpats, kareivijų Dievas, buvo su
 juo.
 2Sm 5 11 Tyro karalius Hiram siuntė pas Dovydą pasiuntinių su kedro medžiais,
 dailidžių bei mūrininkų, kurie pastatė Dovydui namus.

2Sm 5 12 Dovydas suprato, kad Viešpats jį įtvirtino Izraelio karaliumi ir išaukštino jo karalystę dėl savo tautos Izraelio.

2Sm 5 13 Dovydas, persikėlęs iš Hebrono į Jeruzalę, paėmė iš Jeruzalės daugiau sugulovių ir žmonių. Čia Dovydui gimė sūnų ir dukterų.

2Sm 5 14 Šitie vardai jų, kurie gimė Dovydui Jeruzalėje: Šamuva, Šobabas, Natanas, Saliamonas,

2Sm 5 15 Ibharas, Elišūva, Nefegas, Jafija,

2Sm 5 16 Elišama, Eljada ir Elifeletas.

2Sm 5 17 Filistinai, išgirdę, kad Dovydas pateptas Izraelio karaliumi, pradėjo ieškoti Dovydo. Dovydas, tai sužinojęs, pasitraukė į tvirtovę,

2Sm 5 18 o filistinai atėjo sustojo Rafaimų slėnyje.

2Sm 5 19 Dovydas klausė Viešpatį, sakydamas: "Ar man eiti prieš filistinus? Ar atiduosi juos į mano rankas?" Viešpats atsakė: "Eik, nes Aš tikrai atiduosiu filistinus į tavo rankas".

2Sm 5 20 Dovydas atėjo į Baal Peracimus ir ten juos sumušė. Tada jis tarė: "Viešpats nušlavė mano priešus prieš mane kaip užplūdęs vanduo". Todėl tą vietą pavadino Baal Peracimu.

2Sm 5 21 Filistinai ten paliko savo dievų atvaizdus, kuriuos Dovydas ir jo kariai sudegino.

2Sm 5 22 Filistinai dar kartą atėjo ir sustojo Rafaimų slėnyje.

2Sm 5 23 Dovydas vėl klausė Viešpaties. Jis atsakė: "Nesiartink jiems iš priekio. Eik aplinkui ir pulk iš šilkmedžių pusės.

2Sm 5 24 Išgirdęs šlamesį šilkmedžių viršūnėse, užpulk juos, nes tada Viešpats išeis pirma tavęs ir naikins filistinų kariuomenę".

2Sm 5 25 Dovydas taip padarė, kaip Viešpats jam įsakė. Jis mušė filistinus nuo Gebos iki Gazero.

2Sm 6 1 Dovydas surinko visus Izraelio rinktinčius vyrus, iš viso trisdešimt tūkstančių.

2Sm 6 2 Dovydas pakilo ir su visais tais žmonėmis, kurie buvo pas jį iš Baale Jehudo, nuėjo pargabenti iš ten Dievo skrynios, vadinamos kareivijų Viešpaties, gyvenančio tarp cherubų, vardu.

2Sm 6 3 Jie įkėlė Dievo skrynią į naują vežimą ir vežė iš Abinadabo namų, esančių Gibėjoje; Uza ir Achjojas, Abinadabo sūnus, varė naują vežimą.

2Sm 6 4 Jie vežė ją iš Abinadabo namų Gibėjoje, lydėdami Dievo skrynią; Achjojas ėjo skrynios priekyje.

2Sm 6 5 Dovydas ir visi izraelitai grojo Viešpaties akivaizdoje įvairiais eglės medžio instrumentais: arfomis, psalteriais, barškalais, cimbolais ir dūdelėmis.

2Sm 6 6 Kai jie pasiekė Nachono klotį, Uza, ištiesęs ranką, prilaikė Dievo skrynią, nes jaučiai suklupo.

2Sm 6 7 Viešpaties rūstybė užsidegė prieš Užą, ir Dievas ištiko jį už jo klaidą, ir Uza mirė prie Dievo skrynios.

2Sm 6 8 Dovydas susisiejojo dėl to, kad Viešpats ištiko Užą ir pavadino tą vietą Perek Uza.

2Sm 6 9 Dovydas išsigando tą dieną Viešpaties ir sakė: "Kaip aš galiu Viešpaties skrynią pargabenti pas save?"

2Sm 6 10 Todėl Dovydas nenorėjo pargabenti Viešpaties skrynios pas save į Dovydo miestą ir pasiuntė ją į gatiečio Obed Edomo namus.

2Sm 6 11 Viešpaties skrynia pasiliko gatiečio Obed Edomo namuose tris mėnesius. Viešpats laimino Obed Edomą ir visus jo namiškius.

2Sm 6 12 Karaliui Dovydui pranešė: "Viešpats palaimino Obed Edomo namus ir visa, kas jam priklauso, dėl Dievo skrynios". Tada Dovydas nuėjo ir su džiaugsmu parsigabeno Dievo skrynią iš Obed Edomo namų į Dovydo miestą.

2Sm 6 13 Kai tie, kurie nešė Viešpaties skrynią, paeidavo šešis žingsnius, Dovydas aukodavo jautį ir riebę aviną.

2Sm 6 14 Dovydas šoko prieš Viešpatį iš visų jėgų; jis buvo apsirengęs lininį efodą.

2Sm 6 15 Taip Dovydas ir visi Izraelio namai nešė Viešpaties skrynią su šauksmais ir trimto garsais.

2Sm 6 16 Viešpaties skrynią atgabenus į Dovydo miestą, Sauliaus duktė Mikalė žiūrėjo pro langą. Pamačiusi karalių Dovydą šokinėjantį ir šokantį prieš Viešpatį, ji paniekino jį savo širdyje.

2Sm 6 17 Atnešę Viešpaties skrynią, jie padėjo ją palapinėje, kurią Dovydas jai buvo paruošęs. Ir Dovydas aukojo deginamąsias ir padėkos aukas Viešpačiui.

2Sm 6 18 Kai Dovydas baigė aukoti deginamąsias ir padėkos aukas, palaimino tautą kareivijų Viešpaties vardu

2Sm 6 19 ir padalino visiems izraelitams, vyrams ir moterims, po duonos paplotį, gabalą mėsos ir džiovintų vynuogių pyragaitį. Po to žmonės ėjo kiekvienas į savo namus.

2Sm 6 20 Tada Dovydas sugrįžo palaiminti savo namų. Sauliaus duktė Mikalė, išėjusi Dovydo pasitikti, tarė: "Koks garbingas šiandien buvo Izraelio karalius, apsinuoginęs šiandien prieš savo tarnų tarnaites, kaip begėdiškai apsinuogina niekam tikęs žmogus".

2Sm 6 21 Dovydas atsakė Mikalei: "Tai buvo prieš Viešpatį, kuris pasirinko mane

vietoje tavo tėvo ir vietoje jo namų, kad paskirtų mane valdovu Viešpaties tautai, Izraeliui. Todėl aš grošiu Viešpačiui.

2Sm 6 22 ir dar labiau nusižeminsiu ir tapsiu menkas savo akyse, bet tarnaičių, apie kurias kalbėjai, būsiu gerbiamas".

2Sm 6 23 Todėl sauliaus duktė Mikalė nesusilaukė vaikų iki savo mirties.

2Sm 7 1 Kai karalius gyveno savo namuose ir Viešpats buvo suteikęs jam ramybę nuo visų aplinkinių priešų,

2Sm 7 2 jis tarė pranašui Natanui: "Aš gyvenu kedro namuose, o Dievo skrynios-palapinėje".

2Sm 7 3 Natanas atsakė karaliui: "Daryk visa, kas yra tavo širdyje, nes Viešpats su tavimi".

2Sm 7 4 Tą pačią naktį Viešpaties žodis atėjo Natanui:

2Sm 7 5 "Eik ir kalbėk mano tarnui Dovydui: 'Taip sako Viešpats: 'Ar tu pastatysi man namus, kuriuose gyvenčiau?'

2Sm 7 6 Aš negyvenau namuose nuo tos dienos, kai išvedžiau izraelitus iš Egipto, iki šios dienos, bet keliavau palapinėje.

2Sm 7 7 Visur, kur Aš keliavdavau tarp izraelitų, ar Aš kuriai nors iš Izraelio giminių, kuriai pavesdavau ganyti mano tautą Izraelį, sakiau: 'Kodėl man nepastatote kedro namų?'

2Sm 7 8 Todėl sakyk mano tarnui Dovydui: 'Aš tave paėmiau iš ganyklos, nuo avių, kad būtum vadas mano tautai Izraeliui.

2Sm 7 9 Aš buvau su tavimi visur, kur tuėjai, išnaikinau visus tavo priešus tavo akyse ir padariau tavo vardą garsų kaip žemės didžiūnų vardą.

2Sm 7 10 Aš paskirsiu vietą savo tautai Izraeliui ir jį įsodinsiu, kad jis gyventų savo vietoje ir nebekla jotų ir nedorybės vaikai nevargintų jo kaip iki šiol,

2Sm 7 11 nuo to laiko, kai įsakiau teisėjams valdyti mano tautą Izraelį; Aš suteiksiu tau ramybę nuo visų tavo priešų. Be to, Viešpats sako tau, kad jis įkurs tau namus.

2Sm 7 12 Kai pasibaigs tavo dienos ir tu užmigsi prie savo tėvų, Aš pakelsiu tavo palikuonį po tavęs, išėjusį iš tavo strėnų, ir įtvirtinsiu jo karalystę.

2Sm 7 13 Jis pastatys namus mano vardui, o Aš įtvirtinsiu jo karalystės sostą amžiams.

2Sm 7 14 Aš būsiu jam tėvas, o jis bus man sūnus. Jei jis nusikals, bausiu jį žmonių rykštėmis ir žmonių vaikų smūgiais.

2Sm 7 15 Bet savo gailestingumo Aš neatimsiu nuo jo, kaip atėmiau nuo Sauliaus, kurį pašalinau prieš tave.

2Sm 7 16 Tavo namai ir tavo karalystė bus įtvirtinti tau amžiams; tavo sostas bus amžinas' ".

2Sm 7 17 Visus šiuos žodžius ir regėjimą Natanas persakė Dovydui.

2Sm 7 18 Tada karalius Dovydas įėjo ir atsisėdo Viešpaties akivaizdoje, ir tarė: "Kas aš, Viešpatie Dieve, ir kas mano namai, kad mane iki čia atvedei?

2Sm 7 19 Ir tai pasirodė dar per maža Tavo akyse, Viešpatie Dieve. Tu dar kalbėjai apie savo tarno namus tolimoje ateityje. Ar taip būna pas žmones, Viešpatie Dieve?

2Sm 7 20 Ką gi daugiau Dovydas begali Tau sakyti? Tu pažįsti savo tarną, Viešpatie Dieve.

2Sm 7 21 Dėl savo žodžių ir pagal savo širdį Tu padarei šiuos didelius dalykus, pranešdamas tai savo tarnui.

2Sm 7 22 Tu esi didis, Viešpatie Dieve! Nes nėra nė vieno Tau lygaus ir nėra kito Dievo šalia Tavęs, kaip mes girdėjome savo ausimis.

2Sm 7 23 Kokia kita tauta žemėje prilygsta Tavo tautai Izraeliui, pas kurią Dievas atėjo išpirkti jos sau ir išgarsinti savo vardą? Jis padarė didelių ir baisių dalykų, matant savo tautai, kurią Tu išpirkai sau iš Egipto, iš svetimų tautų ir jų dievų.

2Sm 7 24 Tu išsirinkai Izraelį, kad jis būtų Tavo tauta per amžius, o Tu, Viešpatie, tapai jiems Dievu.

2Sm 7 25 Dabar, Viešpatie Dieve, įtvirtink amžiams savo žodį, kurį kalbėjai apie savo tarną bei jo namus, ir padaryk, kaip pasakei.

2Sm 7 26 Tegul Tavo vardas būna aukštinamas per amžius, sakant: 'Kareivijų Viešpats yra Izraelio Dievas', ir tegul Tavo tarno Dovydo namai būna įtvirtinti Tavo akivaizdoje.

2Sm 7 27 Tu, kareivijų Viešpatie, Izraelio Dieve, apreiškei savo tarnui, sakydamas: 'Aš tau pastatysiu namus', todėl Tavo tarnas išdrįso savo širdyje kreiptis į Tave šia malda.

2Sm 7 28 Viešpatie Dieve, Tu esi Dievas, ir Tavo žodžiai yra tiesa; ir Tu pažadėjai šitą gerovę savo tarnui.

2Sm 7 29 Dabar teikis laiminti savo tarno namus, kad jie išliktų per amžius Tavo akivaizdoje, nes Tu, Viešpatie Dieve, tai pasakei. Tegul būna palaiminti Tavo tarno namai Tavo palaiminimu per amžius".

2Sm 8 1 Po to Dovydas, nugalėjęs filistinus, juos pavergė ir atėmė iš jų Mefogamą.

2Sm 8 2 Ir jis nugalėjo Moabą, ir matavo juos, suguldes ant žemės. Jis atmatavo dvi virves nužudyti, o vieną virvę palikti gyvus. Taip moabitai tapo Dovydo tarnais ir mokėjo jam duoklę.

2Sm 8 3 Taip pat Dovydas nugalėjo Rehobo sūnų Hadadezerą, Cobos karalių, kai

tas siekė atgauti savo valdžią prie Eufrato.

2Sm 8 4 Dovydas atėmė iš jo tūkstantį kovos vežimų, paėmė nelaisvėn septynis šimtus raitelių ir dvidešimt tūkstančių pestininkų. Jis pakirto visiems kovos vežimų arkliams kojų gyslas ir sau pasiliko arklių tik dėl šimto kovos vežimų.

2Sm 8 5 Kai sirai iš Damasko atėjo į pagalbą Cobos karaliui Hadadezerui, Dovydas nukovė sirų dvidešimt du tūkstančius vyrų.

2Sm 8 6 Dovydas paskyrė įgulas Damasko Sirijoje. Taip sirai tapo Dovydo tarnais ir mokėjo duoklę. Viešpats saugojo Dovydą visur, kur jis ėjo.

2Sm 8 7 Dovydas paėmė Hadadezero tarnų auksinius skydus ir parsigabeno į Jeruzalę.

2Sm 8 8 o iš Hadadezero miestų Betacho ir Berotajo karalius Dovydas parsigabeno labai daug vario.

2Sm 8 9 Hamato karalius Tojas, išgirdęs, kad Dovydas sumušė visą Hadadezero kariuomenę,

2Sm 8 10 atsiuntė savo sūnų Joramą pas karalių Dovydą pasveikinti jį ir palaiminti, nes jis kariavo su Hadadezeru ir jį sumušė, o Hadadezeras buvo Tojaus priešas. Joramas atnešė Dovydui dovanų sidabrinų, auksinių ir varinių indų.

2Sm 8 11 Karalius Dovydas paskyrė tuos daiktus Viešpačiui kartu su sidabru ir auksu, kurį jis paskyrė iš visų užimtų tautų:

2Sm 8 12 Sirijos, Moabo, amonitų, filistinių, amalekiečių ir Rehobo sūnaus Hadadezero, Cobos karaliaus.

2Sm 8 13 Dovydas įsigijo vardą, kai grįžo sumušęs Druskos slėnyje aštuoniolika tūkstančių sirų.

2Sm 8 14 Ir jis paskyrė įgulas Edome, visame Edomo krašte, ir edomitai tapo Dovydo tarnais. Viešpats saugojo Dovydą visur, kur jis ėjo.

2Sm 8 15 Dovydas karaliavo visame Izraelyje ir vykdė teisingumą ir teisimą visai tautai.

2Sm 8 16 Cerujos sūnus Joabas buvo kariuomenės vadas, Ahiludo sūnus Juozapatas-metraštininkas,

2Sm 8 17 Ahitubo sūnus Cadokas ir Abjataro sūnus Ahimelechas buvo kunigai, Seraja-raštininkas,

2Sm 8 18 Jehojados sūnus Benajas buvo keretų ir peletų viršininkas, o Dovydo sūnūs-aukšti pareigūnai.

2Sm 9 1 Ir Dovydas sakė: "Ar yra išlikęs kas nors iš Sauliaus namų, kuriam aš galėčiau parodyti gerumą dėl Jehonatano?"

2Sm 9 2 Iš Sauliaus namų buvo tarnas, vardu Ciba. Jis buvo pašauktas pas Dovydą, ir karalius klausė: "Ar tu esi Ciba?" Tas atsakė: "Taip, tavo tarnas".

2Sm 9 3 Karalius klausė: "Ar išliko kas nors iš Sauliaus namų, kuriam galėčiau parodyti Dievo gerumą?" Ciba atsakė: "Yra raišas Jehonatano sūnus".

2Sm 9 4 Karalius vėl klausė jo: "Kur jis yra?" Ciba atsakė: "Jis gyvena Amielio sūnaus Machyro namuose, Lo Debare".

2Sm 9 5 Karalius Dovydas pasiuntė ir parsigabeno jį iš Lo Debaro, iš Amielio sūnaus Machyro namų.

2Sm 9 6 Sauliaus sūnaus Jehonatano sūnus Mefi Bošetas, įėjęs pas Dovydą, puolė veidu į žemę ir nusilenkė. Dovydas tarė: "Mefi Bošetai!" Tas atsakė: "Štai tavo tarnas".

2Sm 9 7 Ir Dovydas kalbėjo jam: "Nebijok, aš tau būsiu geras dėl tavo tėvo Jehonatano ir sugrąžinsiu tau visas tavo tėvo Sauliaus žemes. Tu visada valgysi prie mano stalo".

2Sm 9 8 Mefi Bošetas nusilenkė ir tarė: "Kas yra tavo tarnas, kad tu atkreipei savo dėmesį į tokį pastipusį šunį kaip aš?"

2Sm 9 9 Karalius pasišaukė Sauliaus tarną Cibą ir jam tarė: "Visa, kas priklausė Sauliui ir jo namams, atidaviau tavo valdovo sūnui.

2Sm 9 10 Dirbk jo žemę su savo sūnumis ir tarnais bei nuimk derlių, kad tavo valdovo sūnus turėtų maisto, o tavo valdovo sūnus Mefi Bošetas visada valgys prie mano stalo". Ciba turėjo penkiolika sūnų ir dvidešimt tarnų.

2Sm 9 11 Jis atsakė karaliui: "Kaip tu, karaliau, įsakei savo tarnui, taip tavo tarnas padarys". Mefi Bošetas valgė prie Dovydo stalo kaip vienas iš karaliaus sūnų.

2Sm 9 12 Mefi Bošetas turėjo mažą sūnų, vardu Michėjas. Visa Cibos šeima buvo Mefi Bošeto tarnai.

2Sm 9 13 Mefi Bošetas gyveno Jeruzalėje ir visada valgė prie karaliaus stalo. Jis buvo luošas abiem kojom.

2Sm 10 1 Po kurio laiko mirė amonitų karalius ir jo vietą užėmė jo sūnus Hanūnas.

2Sm 10 2 Dovydas sakė: "Aš būsiu geras Nahašo sūnui Hanūnui, kaip jo tėvas buvo man". Ir Dovydas siuntė savo tarnus paguosti Hanūno dėl jo tėvo mirties. Dovydo tarnams atėjus į amonitų šalį,

2Sm 10 3 Amono kunigaikščiai tarė savo valdovui Hanūnui: "Ar manai, kad Dovydas siuntė guodėjus pas tave, norėdamas pagerbti tavo tėvą? Ar ne tam, kad miestą apžiūrėtų, viską išžvalgytų ir paskui jį sunaikintų?"

2Sm 10 4 Hanūnas paėmė Dovydo tarnus, nuskuto jiems po pusę barzdos, nukirpo drabužius iki pusės, iki pat juostos, ir išsiuntė.

2Sm 10 5 Kai apie tai buvo pranešta Dovydui, jis pasiuntė jų pasitikti, nes jie

buvo labai sugėdinti, ir sakė jiems: "Pasilikite Jeriche, kol ataugės jūsų barzdos, o tada grįžkite".

2Sm 10 6 Kai amonitai suprato, kad tapo Dovydo nekenčiami, pasisamdė iš Bet Rehobo bei Cobos dvidešimt tūkstančių sirų pėstininkų, iš Maako karaliaus-tūkstantį vyrų ir iš Tobo-dvyliką tūkstančių vyrų.

2Sm 10 7 Dovydas, tai išgirdęs, pasiuntė Joabą su visa stiprių vyrų kariuomene.

2Sm 10 8 Amonitai išsirikiavo kautynėms prie vartų, o sirai iš Cobos ir Rehobo bei Tobo ir Maako vyrai sustoję atskirai atvirame lauke.

2Sm 10 9 Joabas, pamatęs, kad priešai išsirikiavę prieš jį iš priekio ir iš užpakalio, išrinko geriausius karius iš viso Izraelio ir išrikiavo juos prieš sirus,

2Sm 10 10 likusius žmones jis pavedė savo broliui Abišajui, kuris išrikiavo juos prieš amonitus.

2Sm 10 11 Tada Joabas tarė broliui: "Jei sirai bus man per stiprūs, tu ateisi man į pagalbą, o jei amonitai bus per stiprūs tau, tai aš tau padėsiu.

2Sm 10 12 Būk drąsus ir kovokime už savo tautą ir Dievo miestus! Viešpats tedar, kaip Jam atrodo tinkama".

2Sm 10 13 Joabas ir su juo buvusieji žmonės pradėjo kovą prieš sirus, ir tie pabėgo nuo jo.

2Sm 10 14 Amonitai, pamatę, kad sirai pabėgo, bėgo nuo Abišajo ir užsidarė mieste. Joabas pasitraukė nuo amonitų ir sugrįžo į Jeruzalę.

2Sm 10 15 Sirai, pamatę, kad pralaimėjo Izraeliui, susirinko į vieną vietą.

2Sm 10 16 Hadadezeras pasiuntė ir pasikvietė sirus, kurie gyveno anapus upės. Jie ėjo į Helamą, vedami Hadadezero kariuomenės vado Šobacho.

2Sm 10 17 Kai tai buvo pranešta Dovydui, jis, surinkęs visą Izraelį, persikėlė per Jordaną ir ėjo į Helamą. Ir sirai išsirikiavo prieš Dovydą, kad susikautų su juo.

2Sm 10 18 Ir sirai bėgo nuo Izraelio. Dovydas sunaikino septynis šimtus sirų kovos vežimų bei keturiasdešimt tūkstančių raitelių ir ištiko kariuomenės vadą Šobachą, kuris ten mirė.

2Sm 10 19 Visi karaliai, Hadadezero pavaldiniai, matydami, kad Izraelis juos nugalėjo, sudarė taiką su juo ir tarnavo jam. Nuo to laiko sirai bijodavo padėti amonitams.

2Sm 11 1 Praėjus metams, tuo laiku, kai karaliai eina į karą, Dovydas pasiuntė Joabą su savo tarnais ir visą Izraelio kariuomenę, kurie nugalėjo amonitus ir apgulė Rabą. Bet Dovydas pasiliko Jeruzalėje.

2Sm 11 2 Kartą vakare Dovydas atsikėlė nuo savo lovos ir vaikščiojo ant karaliaus namų stogo. Nuo stogo jis pamatė besimaudančią moterį; moteris buvo labai graži.

2Sm 11 3 Dovydas pasiuntė sužinoti, kas ji. Jam buvo pranešta, kad tai Eliamo duktė Batšeba, hetito Ūrijos žmona.

2Sm 11 4 Dovydas pasiuntė savo tarnus ją atvesti. Ji atėjo pas jį, ir jis sugulė su ja, nes ji buvo apsivaliusi nuo savo nešvarumo. Ir ji sugrįžo į savo namus.

2Sm 11 5 Moteris pastojė ir pasiuntė pas Dovydą pranešti: "Aš esu nėščia".

2Sm 11 6 Dovydas pasiuntė pasakyti Joabui, kad atsiųstų jam hetitą Ūriją. Joabas pasiuntė Ūriją pas Dovydą.

2Sm 11 7 Kai Ūrija atėjo pas Dovydą, jis teiravosi, kaip sekasi Joabui, kariams ir kaip vyksta karas.

2Sm 11 8 Po to Dovydas tarė Ūrijai: "Eik į savo namus ir nusiplauk kojas". Ūrijai išėjus iš karaliaus namų, jam iš paskos nunešė karališkų valgių.

2Sm 11 9 Bet Ūrija nėjo namo ir atsigulė karaliaus namų prieangyje su visais savo valdovo tarnais.

2Sm 11 10 Kai Dovydui pranešė, kad Ūrija nėjo namo, Dovydas paklausė Ūrijos: "Tu atėjai iš kelionės. Kodėl neini į savo namus?"

2Sm 11 11 Ūrija atsakė Dovydui: "Skrynia, Izraelis ir Judas gyvena palapinėse, o mano valdovas Joabas ir mano valdovo tarnai apsistoję atvirame lauke. Kaip aš galiu eiti į savo namus valgyti, gerti ir miegoti su savo žmona? Kaip tu gyvas ir gyva tavo siela, aš to nedarysiu!"

2Sm 11 12 Dovydas tarė: "Pasilik dar šiandien čia, o rytoj aš tave išleisiu". Ūrija pasiliko Jeruzalėje dar vieną dieną iki rytojaus.

2Sm 11 13 Dovydas pasikvietė jį, jis valgė ir gėrė su Dovydu, ir Dovydas jį nugirdė. Vakare Ūrija išėjo miegoti kartu su savo valdovo tarnais, tačiau į savo namus nėjo.

2Sm 11 14 Rytą Dovydas parašė Joabui laišką ir jį pasiuntė per Ūriją.

2Sm 11 15 Laiške jis rašė: "Pastatyk Ūriją į smarkiausios kovos priekį ir atsiitraukite, kad jis žūtų".

2Sm 11 16 Joabas, apgulęs miestą, pastatė Ūriją į tokią vietą, apie kurią žinojo, kad ten stovi drąsūs žmonės.

2Sm 11 17 Miesto žmonės išėjo ir kovėsi su Joabu. Ir krito keletas iš tautos, iš Dovydo tarnų, ir hetitas Ūrija žuvo taip pat.

2Sm 11 18 Joabas pasiuntė Dovydui pranešimą apie mūšio eigą.

2Sm 11 19 Pasiuntiniui įsakė: "Kai pabaigsi pasakoti karaliui apie mūšį,

2Sm 11 20 jei karalius supyks ir sakys tau: 'Kodėl taip priartėjote prie miesto kovodami? Argi nežinojote, kad jie šaudys nuo sienų?'

2Sm 11 21 Kas užmušė Jerubešeto sūnų Abimelechą? Argi ne moteris, numetusi ant jo girnų akmenį nuo sienos taip, kad jis mirė Tebece? Kodėl priartėjote prie sienų?' Atsakyk jam: 'Tavo tarnas hetitas Ūrija taip pat miręs'".

2Sm 11 22 Pasiuntinys nuėjo ir pranešė Dovydui visa, ką Joabas buvo jam įsakęs.
 2Sm 11 23 Ir pasiuntinys sakė Dovydui: "Vyrai įveikė mus ir išėjo prieš mus į atvirą lauką, bet mes juos nustūmėme ligi miesto vartų.
 2Sm 11 24 Šauliai šaudė į tavo tarnus nuo sienų, ir keletas tavo tarnų žuvo. Ir tavo tarnas hetitas Ūrija taip pat miręs".
 2Sm 11 25 Tuomet Dovydas tarė pasiuntiniui: "Pasakyk Joabui dėl to nenusiminti, nes kardas ryja tai vieną, tai kitą. Tegul sustiprina miesto puolimą ir jį sugriaua. Taip jį padrasink".
 2Sm 11 26 Ūrijos žmona, išgirdusi, kad jos vyras žuvo, gedėjo dėl savo vyro.
 2Sm 11 27 Gedului pasibaigus, Dovydas parsivedė ją į savo namus. Ji tapo jo žmona ir pagimdė jam sūnų. Bet šis dalykas, kurį padarė Dovydas, nepatiko Viešpačiui.
 2Sm 12 1 Viešpats siuntė pranašą Nataną pas Dovydą. Natanas, atėjęs pas jį, tarė: "Du vyrai gyveno viename mieste. Vienas buvo turtingas, o antras-beturtis.
 2Sm 12 2 Turtingasis turėjo labai daug avių ir galvijų,
 2Sm 12 3 o beturtis nieko neturėjo, tik vieną avytę, kurią nusipirko ir prižiūrėjo. Ji augo kartu su jo vaikais, maitinosi jo valgiu, gėrė iš jo taurės ir gulėjo prie jo šono; jį jam buvo kaip duktė.
 2Sm 12 4 Kartą užėjo keleivis pas turtingąjį vyrą. Jis pagailėjo savo avių ir galvijų, kad paruoštų keleiviui maisto. Paėmęs beturčio mylimą avytę, paruošė iš jos keleiviui vaišes".
 2Sm 12 5 Dovydas, labai supykęs ant to žmogaus, tarė Natanui: "Kaip Viešpats gyvas, tas vyras turi mirti!"
 2Sm 12 6 O už avytę jis privalo atlyginti keturgubai, nes jis taip pasielgė ir neparodė gailesčio".
 2Sm 12 7 Natanas tarė Dovydui: "Tu esi tas žmogus! Taip sako Viešpats, Izraelio Dievas: 'Aš tave patepiau Izraelio karaliumi ir išgelbėjau iš Sauliaus rankų.
 2Sm 12 8 Aš tau atidaviau tavo valdovo namus bei jo žmonas ir tau daviau Izraelio bei Judo namus; jei tu buvo mažas, dar daugiau būčiau pridėjęs.
 2Sm 12 9 Kodėl paniekinai Viešpaties įsakymą, pikta elgdamasis Jo akių žodyje? Tu nužudei hetitą Ūriją amonitų kardų ir pasiėmei jo žmoną.
 2Sm 12 10 Dabar kardas visada lydės tavo namus, nes tu paniekinai mane ir pasiėmei hetito Ūrijos žmoną.
 2Sm 12 11 Aš pakelsiu prieš tave pikta iš tavo paties namų; tau matant, tavo žmonas atiduosiu tavo artimui, ir jis suguls su tavo žmonomis prieš saulę.
 2Sm 12 12 Tu tai darei slapta, bet Aš darysiu visam Izraeliui matant, saulės švi esojė' ".
 2Sm 12 13 Dovydas tarė Natanui: "Aš nusidėjau Viešpačiui". Natanas atsakė Dovydui: "Viešpats pašalino tavo nuodėmę, tu nemirsi.
 2Sm 12 14 Bet kadangi davei progos Viešpaties priešams Dievą niekinti, sūnus, kuris tau gimė, mirs".
 2Sm 12 15 Natanas nuėjo į savo namus, o Viešpats ištiko kūdikį, kurį Ūrijos žmona pagimdė Dovydui, ir tas sunkiai susirgo.
 2Sm 12 16 Dovydas maldavo Dievą dėl vaiko, jis pasninkavo ir pasišalinęs gulėjo ant žemės visą naktį.
 2Sm 12 17 Jo namų vyresnieji atėję norėjo jį pakelti nuo žemės, bet jis nesikėlė ir nevalgė su jais.
 2Sm 12 18 Septintą dieną kūdikis mirė. Dovydo tarnai bijojo jam pranešti apie kūdikio mirtį, galvodami: "Dar kūdikiui tebesant gyvam, mes jam kalbėjome, bet jis buvo neperkalbamas. Kai pranešime jam, kad kūdikis mirė, jis gali padaryti ką nors negero".
 2Sm 12 19 Dovydas pastebėjo, kad jo tarnai šnibždasi, ir suprato, kad kūdikis miręs. Jis paklausė savo tarnų: "Ar kūdikis mirė?" Tie atsakė: "Mirė".
 2Sm 12 20 Tuomet Dovydas atsikėlė nuo žemės, nusiprausė, pasitepė, pakeitė drabužius ir, nuėjęs į Viešpaties namus, pagarbino. Sugrįžęs paprašė maisto ir valgė.
 2Sm 12 21 Jo tarnai klausė: "Ką reiškia toks tavo elgesys? Tu pasninkavai ir verkei kūdikiui esant gyvam, o kai jis mirė, atsikėlėi ir valgai?"
 2Sm 12 22 Jis atsakė: "Kūdikiui tebesant gyvam, pasninkavau ir verkiau, manydamas: 'Kas žino, gal Viešpats pasigailės manęs ir kūdikis nemirs'.
 2Sm 12 23 Dabar jis mirė, tai kam gi man bepasninkauti? Ar aš galiu jį sugrąžinti? Aš nueisiu pas jį, bet jis nesugrįš pas mane".
 2Sm 12 24 Dovydas paguodė savo žmoną Batšebą ir, įėjęs pas ją, gulėjo su ja. Ji pagimdė sūnų, kurį Dovydas pavadino Saliamonu. Viešpats pamilo vaikutį
 2Sm 12 25 ir siuntė pranašą Nataną, kad jį pavadintų Jedidiju pagal Viešpaties žodį.
 2Sm 12 26 Joabas kariavo prieš amonitus ir apgulė jų karališkąjį miestą Rabą.
 2Sm 12 27 Joabo pasiuntiniai pranešė Dovydui: "Aš kariavau prieš Rabą ir paėmiau miesto vandens atsargas.
 2Sm 12 28 Todėl dabar surink likusius karius, apgulk miestą ir jį paimk, kad aš jo nepaimčiau ir jis nebūtų pavadintas mano vardu".
 2Sm 12 29 Dovydas, surinkęs visus žmones, nuėjo prie Rabos, kariavo prieš miestą ir jį paėmė.
 2Sm 12 30 Dovydas nuėmė amonitų karaliui nuo galvos karūną su brangiais akmenimis, sveriančią talentą aukso, ir užsidėjo ją ant galvos. Be to, jis išsigabeno iš

miesto labai daug grobio.
 2Sm 12 31 Žmonės jis išsivedė ir pristatė juos prie pjūklų, geležinių akėčių, kirvių ir prie krosnių plytomis degti. Taip jis padarė su visais amonitų miestais. Tada Dovydas su visais žmonėmis sugrįžo į Jeruzalę.
 2Sm 13 1 Dovydo sūnus Abšalomas turėjo gražią seserį, vardu Tamara. Ją pamilo Dovydo sūnus Amnonas.
 2Sm 13 2 Amnonas taip liūdėjo, kad susirgo dėl savo sesers Tamaros. Ji buvo mergaitė, ir Amnonui atrodė sunku ką nors jai padaryti.
 2Sm 13 3 Amnonas turėjo draugą Jonadabą, Dovydo brolio Šimos sūnų. Jonadabas buvo labai gudrus vyras.
 2Sm 13 4 Jis klausė Amnoną: "Kodėl tu, karaliaus sūnau, eini liesyn diena po dienos? Gal man pasakysi?" Amnonas jam atsakė: "Aš myliu Tamarą, savo brolio Abšalomo seserį".
 2Sm 13 5 Jonadabas jam tarė: "Apsimesk sergančiu ir nesikelk iš lovos. Kai tavo tėvas ateis aplankyti tavęs, sakyk: 'Tegul ateina mano sesuo Tamara ir paruošia man matant valgio, kad valgyčiau iš jos rankų'".
 2Sm 13 6 Amnonas atsigulė ir apsimetė sergas. Karaliui atėjus jo aplankyti, Amnonas prašė karaliaus: "Prašau, tegul ateina mano sesuo Tamara ir paruošia man matant pora pyragaičių, kad valgyčiau iš jos rankų".
 2Sm 13 7 Dovydas pasiuntė pas Tamarą į namus, sakydamas: "Nueik į brolio Amnono namus ir paruošk jam valgį".
 2Sm 13 8 Ji, nuėjusi į savo brolio Amnono namus, kur jis gulėjo, suminkė jam matant ir iškepė pyragaičių.
 2Sm 13 9 Ji išėmė juos iš keptuvės ir padėjo priešais jį, bet jis atsisakė valgyti. Amnonas sakė: "Tegul visi išeina". Ir visi žmonės išėjo.
 2Sm 13 10 Tada Amnonas tarė Tamarai: "Atnešk valgį į kambarį, kad valgyčiau iš tavo rankų". Tamara ėmė pyragaičius, kuriuos buvo iškepusi, ir atnešė savo broliui Amnonui į kambarį.
 2Sm 13 11 Jai įnešus valgį, Amnonas, nutvėręs ją, tarė: "Gulk su manimi, mano seserie".
 2Sm 13 12 Ji jam atsakė: "Ne, broli, neprievartauk manęs, nes taip neturi būti daroma Izraelyje. Nedaryk šitos kvailystės".
 2Sm 13 13 Kur aš dingsiu iš gėdos? Ir tu būsi kaip kvailys Izraelyje. Geriau pasikalbėk su karaliumi. Jis neatsisakys manęs tau duoti".
 2Sm 13 14 Tačiau Amnonas nenorėjo klausyti jos ir, būdamas už ją stipresnis, išprievartavo ją.
 2Sm 13 15 Po to Amnonas pradėjo jos labai nekęsti. Ta neapykanta buvo didesnė už jo meilę. Amnonas tarė jai: "Kelkis ir eik sau!"
 2Sm 13 16 O ji jam atsakė: "Išvarydamas mane, tu pasielgi dar pikčiau, negu prieš tai". Tačiau jis nenorėjo jos klausyti.
 2Sm 13 17 Pasišaukęs savo tarną, įsakė jam išvaryti Tamarą ir uždaryti duris paskui ją.
 2Sm 13 18 Ji vilkėjo įvairių spalvų drabužių, nes tokius rūbus dėvėdavo karaliaus dukters mergaitės. Jo tarnas, išvedęs ją laukan, uždarė duris paskui ją.
 2Sm 13 19 Tamara apsiabarstė galvą pelenais, persiplėšė įvairiaspalvį drabužį, kurį vilkėjo, ir ėjo verkdamą, uždėjusi ranką sau ant galvos.
 2Sm 13 20 Jos brolis Abšalomas klausė: "Ar tavo brolis Amnonas buvo su tavimi? Tačiau dabar tylėk, mano seserie. Jis yra tavo brolis, nesisielok dėl to". Tamara pasiliko netekėjusi savo brolio Abšalomo namuose.
 2Sm 13 21 Karalius Dovydas, išgirdęs visa tai, labai supyko.
 2Sm 13 22 Abšalomas nekalbėjo su Amnonu nei geruoju, nei piktuojų, nes jis nekentė Amnono už tai, kad jis išprievartavo jo seserį Tamarą.
 2Sm 13 23 Praėjus dvejiems metams, Abšalomas kirpo avis Baal Hacore prie Efraimo ir kvietė visus karaliaus sūnus.
 2Sm 13 24 Abšalomas, atėjęs pas karalių, tarė: "Kerpamos mano avys. Kviečiu karalių ir jo tarnus pas save".
 2Sm 13 25 Karalius atsakė: "Ne, sūnau. Mes visi neisime, kad tavęs neapsunkintume". Nors Abšalomas įkalbinėjo, tačiau karalius nenorėjo eiti, bet palaimino jį.
 2Sm 13 26 Tada Abšalomas tarė: "Jei ne, prašau leisk nors mano brolių Amnoną eiti su mumis". Karalius atsakė: "Kodėl jis turėtų eiti su tavimi?"
 2Sm 13 27 Abšalomui labai prašant, karalius leido Amnonui ir visiems savo sūnams eiti su juo.
 2Sm 13 28 Abšalomas įsakė savo tarnams: "Kai Amnonas bus įsilinksminęs nuo vyno ir aš jums pasakysiu: 'Muškite Amnoną', nužudykite jį; nebijokite, nes aš įsakau jums. Būkite drąsūs ir narsūs".
 2Sm 13 29 Tarnai padarė Amnonui, kaip Abšalomas įsakė. Tada visi karaliaus sūnūs atsikėlė užsėdo kiekvienas ant savo mulo ir pabėgo.
 2Sm 13 30 Jiems dar negrįžus, Dovydą pasiekė gandas: "Abšalomas užmušė visus karaliaus sūnus ir nė vieno nepaliko".
 2Sm 13 31 Tuomet karalius persiplėšė savo drabužius ir atsigulė ant žemės, ir visi tarnai stovėjo šalia su perplėštais drabužiais.
 2Sm 13 32 Dovydo brolio Šimos sūnus Jonadabas tarė: "Tegul mano valdovas negalvoja, kad jie nužudė visus karaliaus sūnus. Tik Amnonas vienas yra miręs Abšalomo

įsakymu, nes Abšalomas buvo nusprendęs taip padaryti nuo tos dienos, kai Amnonas išprievartavo jo seserį Tamarą.

2Sm 13 33 Mano valdove karaliau, nesisielok ir negalvok, kad visi tavo sūnūs žuvę, nes tik Amnonas vienas yra žuvęs".

2Sm 13 34 Abšalomas pabėgo. Jaunuolis, einąs sargybą, pakėlė akis ir pamatė daug žmonių, ateinančių pakalnės keliu.

2Sm 13 35 Jonadabas tarė karaliui: "Štai, tavo sūnūs ateina, kaip tavo tarnas ir sakė".

2Sm 13 36 Jam pabaigus kalbėti, atėjo karaliaus sūnūs. Jie pakėlė balsus ir verkė, karalius ir visi jo tarnai taip pat labai verkė.

2Sm 13 37 Abšalomas pabėgęs nuvyko pas Gešūro karalių, Amihudo sūnų Talmają. Dovydas ilgai liūdėjo savo sūnaus.

2Sm 13 38 Abšalomas, pabėgęs į Gešūrą, ten išbuvo trejus metus.

2Sm 13 39 Karalius pradėjo ilgtėtis Abšalomo, nes jau buvo nusiraminęs dėl Ammono mirties.

2Sm 14 1 Cerujos sūnus Joabas pastebėjo, kad karaliaus širdis palinko prie Abšalomo.

2Sm 14 2 Joabas pakvietė iš Tekojos išmintingą moterį ir tarė jai: "Apsivilk gedulo drabužiais, nesitepk aliejumi ir apsimesk gedinti ilgą laiką.

2Sm 14 3 Nueik pas karalių ir taip jam kalbėk". Ir Joabas įdėjo žodžius į jos lūpas.

2Sm 14 4 Tekojietė moteris, atėjusi pas karalių, puolė veidu į žemę, išreikšdama jam pagarbą, ir tarė: "Karaliau, padėk".

2Sm 14 5 Karalius jos klausė: "Kas nutiko?" Ji atsakė: "Aš esu našlė, mano vyras miręs.

2Sm 14 6 Tavo tarnaitė turėjo du sūnus. Juodu susiginčijo laukuose ir, nesant kas juos perskiria, vienas užmušė kitą.

2Sm 14 7 Dabar visi giminės, sukilę prieš mane, sako: 'Išduok tą, kuris užmušė savo brolių, kad jį nužudytume už jo brolių ir sunaikintume paveldėtoją'. Tuo būdu jie siekia užgesinti man likusią kibirkstėlę, kad nepalikty ant žemės mano vyrui nei vardo, nei palikuonių".

2Sm 14 8 Karalius atsakė moteriai: "Eik į savo namus, aš duosiu nurodymą dėl tavęs".

2Sm 14 9 Tekojietė moteris tarė karaliui: "Mano valdove karaliau, kaltė tebūna ant manęs ir mano tėvo namų, o karalius ir jo sostas bus nekaltas".

2Sm 14 10 Karalius atsakė: "Kas tau grasins, tą atvesk pas mane, ir jis daugiau tavęs nebelies".

2Sm 14 11 Ji sakė: "Karaliau, atsimink Viešpatį, savo Dievą, ir nebeleisk kraujo keršytojams žudyti, kad jie nesunaikintų mano sūnaus". Jis atsakė: "Kaip Viešpats gyvas, nė vienas tavo sūnaus plaukas nenukris žemėn".

2Sm 14 12 Moteris tarė: "Leisk savo tarnaitę pasakyti tau, karaliau, dar vieną dalyką". Jis tarė: "Kalbėk".

2Sm 14 13 Moteris sakė: "Kodėl tu esi nusistatęs prieš Dievo tautą? Juk taip kalbėdamas, karaliau, tu apkaltini pats save, neleisdamas grįžti savo ištremtajam.

2Sm 14 14 Mes visi mirštame ir esame kaip ant žemės išlietas vanduo, kurio nebegalima surinkti; tačiau Dievas neatima gyvybės, bet atranda būdą, kad ištremtieji nebūtų atstumti nuo Jo.

2Sm 14 15 Aš atėjau kalbėti karaliui, savo valdovui, dėl to, kad žmonės mane įbaugino. Tavo tarnaitė galvojo: 'Kalbėsiu karaliui, gal karalius įvykdys savo tarnaitės prašymą.

2Sm 14 16 Karalius juk išklausys ir išgelbės savo tarnaitę iš rankos, siekiančios išnaikinti mane ir mano sūnų iš Dievo mums skirto paveldėjimo'.

2Sm 14 17 Mano valdovo karaliaus žodis nuramino mane. Nes karalius yra kaip Dievo angelas ir skiria gera nuo pikta. Viešpats, tavo Dievas, tebūna su tavimi".

2Sm 14 18 Karalius tarė jai: "Neslėpk nuo manęs nieko, ko klausiu". Moteris atsakė: "Tegul kalba karalius, mano valdovas".

2Sm 14 19 Karalius paklausė: "Ar ne Joabo ranka yra su tavimi šitame reikale?" Moteris sakė: "Kaip gyva tavo siela, mano valdove karaliau, niekas negali nukrypti nei į

kairę, nei į dešinę nuo to, ką pasakė karalius. Taip, tavo tarnas Joabas mane pamokė ir įdėjo tuos žodžius į mano lūpas.

2Sm 14 20 Norėdamas taip išdėstyti visą reikalą, tavo tarnas Joabas tą padarė. Bet mano valdovas yra išmintingas kaip Dievo angelas ir žino visa, kas vyksta žemėje".

2Sm 14 21 Karalius tarė Joabui: "Aš patenkinu tavo prašymą, eik ir parvesk jaunuolį Abšalomą".

2Sm 14 22 Joabas, parpuolęs veidu į žemę, nusilenkė ir dėkojo karaliui. Po to jis tarė: "Karaliau, mano valdove, šiandien žinau, kad radau malonę tavo akyse, nes patenkinai savo tarno prašymą".

2Sm 14 23 Joabas, nuėjęs į Gešūrą, parvedė Abšalomą į Jeruzalę.

2Sm 14 24 Karalius įsakė: "Tegul jis gyvena savo namuose, bet mano veido nematys". Taip Abšalomas sugrižo į savo namus, tačiau karaliaus nematė.

2Sm 14 25 Visame Izraelyje nebuvo gražesnio vyro už Abšalomą. Nuo galvos iki kojų padų jis neturėjo jokio trūkumo.

2Sm 14 26 Jis kirpdavosi plaukus kiekvienų metų pabaigoje, nes plaukai būdavo jam sunkūs. Jo nukirpti galvos plaukai svėrė du šimtus šekelių pagal karaliaus svorį.

2Sm 14 27 Abšalomas turėjo tris sūnus ir vieną dukterį, vardu Tamara; ji buvo graži moteris.

2Sm 14 28 Abšalomas išgyveno Jeruzalėje dvejus metus, nematęs karaliaus veido.

2Sm 14 29 Jis kvietė Joabą pas save, norėdamas jį pasiųsti pas karalių, bet Joabas neatėjo. Antrą kartą pakviestas, Joabas taip pat neatėjo.

2Sm 14 30 Tuomet Abšalomas kalbėjo savo tarnams: "Jūs žinote, kad Joabo laukas yra šalia mano ir jame auga miežiai. Eikite ir juos padėkite". Abšalomo tarnai padegė miežius.

2Sm 14 31 Tada Joabas, atėjęs pas Abšalomą, klausė: "Kodėl tavo tarnai padegė mano miežius?"

2Sm 14 32 Abšalomas atsakė Joabui: "Aš tave kviečiau ateiti pas mane, nes norėjau, kad tu paklaustum karaliaus, kodėl turėjau grįžti iš Gešūro. Man būtų buvę geriau, jei ten būčiau pasilikęs. Aš noriu pamatyti karalių. Jei aš kaltas, tegul nužudo mane".

2Sm 14 33 Joabas, atėjęs pas karalių, jam viską pranešė. Tada karalius pasikvietė Abšalomą. Jis atėjo pas karalių ir nusilenkė veidu iki žemės, o karalius pabučiavo Abšalomą.

2Sm 15 1 Abšalomas įsigijo vežimų bei žirgų ir penkiasdešimt vyrų, kurie bėgdavo pirma jo.

2Sm 15 2 Jis keldavosi anksti ir atsistodavo šalia kelio prie vartų. Jei koks žmogus su savo byla ateidavo į karaliaus teismą, Abšalomas pasišaukdavo jį ir klausdavo: "Iš kurio tu miesto?" Kai tas atsakydavo: "Tavo tarnas yra iš tokios Izraelio giminės",

2Sm 15 3 Abšalomas jam sakydavo: "Tavo reikalas yra geras ir teisingas, bet nėra pas karalių kas tave išklausytų.

2Sm 15 4 Jei mane paskirtų krašto teisėju, tai pas mane galėtų ateiti kiekvienas, turįs bylą ar skundą, ir aš apginčiau jo teises".

2Sm 15 5 Jei kas norėdavo Abšalomui nusilenkti, jis ištiesęs ranką tą apkabindavo ir pabučiuodavo.

2Sm 15 6 Taip Abšalomas elgėsi su visais izraelitais, kurie ateidavo į karaliaus teismą. Abšalomas tokiu būdu pavogė izraelitų širdis.

2Sm 15 7 Praėjus keturiasdešimčiai metų, Abšalomas tarė karaliui: "Prašau, leisk man eiti į Hebroną ir įvykdyti įžadą, kurį daviau Viešpačiui.

2Sm 15 8 Gyvendamas Gešūre, Sirijoje, daviau įžadą: 'Jei Viešpats mane parves atgal į Jeruzalę, aš tarnausiu Jam' ".

2Sm 15 9 Karalius jam tarė: "Eik ramybėje". Abšalomas pakilo ir išėjo į Hebroną.

2Sm 15 10 Jis slapta išsiuntė pasiuntinius į visas Izraelio gimines su pranešimu: "Išgirdę trimito garsą, sakykite: 'Abšalomas karaliauja Hebrone' ".

2Sm 15 11 Iš Jeruzalės su Abšalomu išvyko du šimtai pakviestų vyrų. Jie ėjo nieko pikto nemanydami ir nieko nežinodami.

2Sm 15 12 Abšalomas aukodamas dar pasikvietė iš Gilojo miesto Ahitofelį, Dovydo patarėją. Taip samokslas išsiplėtė, nes žmonės nuolat ėjo pas Abšalomą.

2Sm 15 13 Pasiuntinys atėjo pas Dovydą ir pranešė: "Izraelio žmonių širdys prisirišo prie Abšalomo".

2Sm 15 14 Dovydas sakė visiems savo tarnams Jeruzalėje: "Bėkime, nes nėra kito išsigelbėjimo nuo Abšalomo. Skubėkime, kad jis mūsų neužkluptų, nepadarytų mums pikta ir neišžudytų miesto kardu".

2Sm 15 15 Karaliaus tarnai sakė karaliui: "Štai tavo tarnai vykdys visa, ką karalius įsakys".

2Sm 15 16 Karalius išėjo kartu su visais namiškiais, liko tik dešimt sugulovių namų saugoti.

2Sm 15 17 Karalius išėjo, ir visi žmonės sekė paskui jį, ir jie sustojo toli nuo namų.

2Sm 15 18 Visi jo tarnai ėjo šalia jo, o keretai, peletai ir gatiečiai, šeši šimtai vyrų, kurie buvo atėję su juo iš Gato, ėjo pirma karaliaus.

2Sm 15 19 Dovydas klausė gatiečių Itają: "Kodėl tu eini su mumis? Grįžk ir pasilik pas karalių. Tu juk esi svetimšalis, atėjęs čia iš savo krašto.

2Sm 15 20 Vakar atėjai, o šiandien ar turėtum eiti su mumis? Aš turiu eiti, o tu grįžk su savo broliais. Gailestingumas ir tiesa tebūna su tavimi".

2Sm 15 21 Itajas atsakė karaliui: "Kaip Viešpats gyvas ir mano valdovas karalius gyvas! Kur bus mano karalius, mirtyje ar gyvenime, ten bus ir jo tarnas".

2Sm 15 22 Dovydas tarė Itajui: "Tai eik su manimi". Itajas perėjo su visais savo vyrais ir jų šeimomis.

2Sm 15 23 Visas kraštas garsiai verkė, ir visi žmonės perėjo į kitą pusę, ir karalius perėjo per Kedrono upelį ir traukė dykumos link.

2Sm 15 24 Atėjo Cadokas ir levitai, nešdami Dievo Sendoros skrynią. Jie pastatė Dievo skrynią, ir Abjataras ėjo aukštyn, kol visi pasitraukė iš miesto.

2Sm 15 25 Karalius Cadokui tarė: "Nešk Dievo skrynią atgal į miestą. Jei rasiu malonę Viešpaties akyse, jis mane parves ir parodys man ją ir savo buveinę.

2Sm 15 26 Jei Jis man sakys: 'Aš nepatenkintas tavimi', tai tegul daro su manimi, kaip Jam patinka".

2Sm 15 27 Tada karalius kalbėjo kunigui Cadokui: "Tu esi regėtojas. Tu, tavo

sūnus Ahimaacas ir Abjataro sūnus Jehonatanas grįžkite ramybėje į miestą.
 2Sm 15 28 Štai aš pasiliksiu dykumoje, kol gausiu iš jūsų pranešimą".
 2Sm 15 29 Cadokas ir Abjataras parnešė Dievo skrynią į Jeruzalę ir ten pasiliko.
 2Sm 15 30 Dovydas ėjo aukštyr Alyvų kalno šlaitu verkdamas, apsigaubęs galvą ir
 basas. visi su juo buvę žmonės, apsigaubę galvas, ėjo aukštyr taip pat verkdami.
 2Sm 15 31 Dovydas, sužinojęs, kad Ahitofelis yra tarp samokslininkų pas
 Abšalomą, meldėsi: "Viešpatie, meldžiu, paversk Ahitofelio patarimą niekais".
 2Sm 15 32 Kalno viršūnėje, kur Dovydas garbino Dievą, jį pasitiko arkietis
 Hušajas su perplėštais drabužiais ir žemėmis apibarstyta galva.
 2Sm 15 33 Dovydas jam tarė: "Jei eisi su manimi, būsi man našta,
 2Sm 15 34 o jei grįši į miestą ir prisidėsi prie Abšalomo, sakydamas jam: 'Aš
 noriu būti tavo tarnas, karaliau. Buvau tavo tėvo tarnas praeityje, o dabar noriu būti tavo
 tarnas', tai Ahitofelio patarimą galėsi niekais paversti.
 2Sm 15 35 Su tavimi bus kunigai Cadokas ir Abjataras. Pranešk jiems visa, ką
 nugirsi karaliaus namuose.
 2Sm 15 36 Pas juos yra abu jų sūnūs: Cadoko sūnus Ahimaacas ir
 Abjataro-Jehonatanas; per juos perduok man viską, ką išgirsi".
 2Sm 15 37 Dovydo draugas Hušajas sugrįžo į Jeruzalę, Abšalomui įeinant į ją.
 2Sm 16 1 Dovydui paėjus kiek toliau nuo kalno viršūnės, jį sutiko Mefi Bošeto
 tarnas Ciba su pora asilų, apkrautų dviem šimtais duonos kepalų, šimtu ryšulių džiovintų
 vynuogių, šimtu ryšulių vasaros vaisių ir odine vyno.
 2Sm 16 2 Karalius klausė Cibą: "Kam tau visa tai?" Ciba atsakė: "Asilai-
 karaliaus namiškiams joti, duona ir vaisiai-jaunuoliams valgyti, o vynos-nusilpusiems dykumoje
 atgai vinti".
 2Sm 16 3 Karalius klausė: "Kur yra tavo valdovo sūnus?" Ciba atsakė karaliui:
 "Jis pasiliko Jeruzalėje, sakydamas: 'Šiandien Izraelis man sugrąžins mano tėvo karalystę' ".
 2Sm 16 4 Karalius tarė Cibai: "Kas buvo Mefi Bošeto, dabar priklauso tau". Ciba
 atsakė: "Nuolankiai maldauju tave, mano valdove karaliau, leisk man surasti malonę tavo
 akyse".
 2Sm 16 5 Karaliui Dovydui atvykus į Bahurimą, Sauliaus giminės vyrai šimis,
 geros sūnus, išėjo ir keikė eidamas.
 2Sm 16 6 Jis mėtė akmenimis Dovydą bei visus jo tarnus; karalius buvo apsuptas
 žmonių ir karių.
 2Sm 16 7 Šimis keikdamas sakė: "Išeik, išeik, tu kraugery, Belialo žmogau.
 2Sm 16 8 Viešpats atmokėjo tau už visą Sauliaus namų kraują, kurio vietoje tu
 pasidarei karaliumi. Viešpats atidavė karalystę tavo sūnui Abšalomui. Dabar tu patekai
 nemalonėn, nes esi kraugerys".
 2Sm 16 9 Cerujos sūnus Abišajas paklausė karaliaus: "Kodėl šitas pastipęs šuo
 keikia mano valdovą karalių? Leisk man nueiti ir nuimti jam galvą".
 2Sm 16 10 Karalius atsakė: "Kas man ir jums, Cerujos sūnūs! Jis keikia, kadangi
 2Sm 16 11 Viešpats jam liepė: 'Keik Dovydą!'. Kas gali klausti: 'Kodėl taip darai?' "
 2Sm 16 11 Dovydas kalbėjo Abišajui ir visiems tarnams: "Štai mano paties sūnus
 ieško mano gyvybės. Tuo labiau šis benjamins. Palikite jį ramybėje, tegul jis keikia, nes jam
 taip liepė Viešpats.
 2Sm 16 12 Gal viešpats pažvelgs į mano sielvartą ir man atmokės geru už jo
 šiandieninius keiksmus".
 2Sm 16 13 Dovydas ėjo keliu su savo vyrais, o šimis-kalno šlaitu šalia jo
 keikdamas, mėtydamas akmenimis ir barstydamas dulkes.
 2Sm 16 14 Pagaliau karalius ir visi jo žmonės pavargo ir ten ilsėjosi.
 2Sm 16 15 Abšalomas su visais žmonėmis atėjo į Jeruzalę; Achitofelis buvo su
 juo.
 2Sm 16 16 Arkietis Hušajas, Dovydo draugas, atėjęs pas Abšalomą, tarė:
 "Tegyvuoja karalius! Tegyvuoja karalius!"
 2Sm 16 17 Abšalomas paklausė jo: "Ar toks tavo dėkingumas draugui? Kodėl nėjai
 su savo draugu?"
 2Sm 16 18 Hušajas atsakė Abšalomui: "Aš priklausu tam, kurį išrinko Viešpats,
 Izraelio vyrai ir šitie žmonės.
 2Sm 16 19 Kam gi aš galėčiau tarnauti, jei ne jo sūnui. Kaip tarnavau tavo
 tėvui, taip noriu tarnauti tau".
 2Sm 16 20 Abšalomas tarė Ahitofeliui: "Patarik, ką mums daryti?"
 2Sm 16 21 Ahitofelis tarė Abšalomui: "Ieik pas savo tėvo suguloves, kurias jis
 paliko namų saugoti. Kai izraelitai sužinos, kad tapai pasibjaurėtinas savo tėvui, visų tavo
 šalininkų rankos sustiprės".
 2Sm 16 22 Jie pastatė Abšalomui palapinę ant stogo, o jis, visiems izraelitams
 matant, įėjo pas savo tėvo suguloves.
 2Sm 16 23 Tais laikais Ahitofelio patarimas būdavo labai vertinamas, lyg jį
 duotų pats Dievas. Jo patarimų klausė Dovydas ir Abšalomas.
 2Sm 17 1 Ahitofelis tarė Abšalomui: "Leisk man išsirinkti dvylika tūkstančių
 vyrų ir vytis Dovydą šią naktį.
 2Sm 17 2 Aš jį užpulsiu, kol jis dar nuvargęs ir nuleidęs rankas, ir jį
 išgąsdinsiu. Visi jo vyrai pabėgs, o karalių nužudysiu.
 2Sm 17 3 Po to aš atvesiu visus žmones pas tave. Kai nebus to, kurio gyvybės

ieškai, visa tauta gyvens ramybėje".

- 2Sm 17 4 Tas pasiūlymas patiko Abšalomui ir visiems Izraelio vyresniesiems.
- 2Sm 17 5 Abšalomas tarė: "Pakvieskite arkietį Hušają. Paklausysime, ką jis pasakys".
- 2Sm 17 6 Hušajui atėjus, Abšalomas jam tarė: "Taip kalbėjo Ahitofelis. Ar mums elgtis pagal jo patarimą? Jei ne, tai tu kalbėk".
- 2Sm 17 7 Hušajas atsakė Abšalomui: "Šitas Ahitofelio patarimas nėra geras.
- 2Sm 17 8 Tu žinai, kad tavo tėvas ir jo vyrai yra karžygiai ir jie yra taip įnirtingi, kaip lokė lauže, netekusi jauniklių. Be to, tavo tėvas yra patyręs karys ir nenakvos kartu su žmonėmis.
- 2Sm 17 9 Jis dabar yra pasislėpęs kokiame nors urve ar kitoje vietoje. Jei juos užpulsime ir keli iš mūsų žus, visi, išgirdę tai, sakys: 'Sumušti žmonės, kurie sekė Abšalomą'.
- 2Sm 17 10 Tada ir narsiausias, kurio širdis yra kaip liūto, drebės iš baimės, nes visas Izraelis žino, kad tavo tėvas yra galingas vyras ir su juo esantys yra narsūs vyrai.
- 2Sm 17 11 Todėl aš patariu sušaukti visus izraelitus nuo Dano iki Beer Šebos, kad jų būtų kaip smilčių pajūryje, ir tu pats eisi į mūsų su jais.
- 2Sm 17 12 Suradę jį, užpulsime, kaip rasa krintanti ant žemės, ir nepaliksime gyvo nė vieno iš vyrų, kurie yra su juo.
- 2Sm 17 13 O jei jis pasitrauks į miestą, tai izraelitai atsineš virvių ir jį su visu miestu nuvilksime į upę, nė akmenėlio nepaliksime".
- 2Sm 17 14 Abšalomas ir visi izraelitai tarė: "Arkiečio Hušajo patarimas yra geresnis už Ahitofelio". Nes viešpats padarė, kad geras Ahitofelio patarimas nueitų niekais ir Viešpats galėtų užtraukti nelaimę Abšalomui.
- 2Sm 17 15 Po to Hušajas pranešė kunigams Cadokui ir Abjatarui apie savo ir Ahitofelio patarimus Abšalomui bei Izraelio vyresniesiems.
- 2Sm 17 16 Jis sakė: "Skubiai siųskite ir pasakykite Dovydui nenakvoti šianakt dykumoje, bet tuojau persikelti kitur, kad neprazūtų karalius ir visi su juo esantys žmonės".
- 2Sm 17 17 Jehonatanas ir Ahimaacas buvo apsistoję prie En Rogelio šaltinio. Tarnaitė nuėjusi jiems pranešė, ir jie išėjo pasakyti karaliui Dovydui. Jie patys negalėjo pasirodyti mieste.
- 2Sm 17 18 Tačiau vienas jaunuolis juos pastebėjo ir pranešė Abšalomui. Juodu skubiai nuėjo pas vieną žmogų Bahurime, kuris turėjo šulinį savo kieme, ir pasislėpė šulinyje.
- 2Sm 17 19 Šeimininkė uždengė šulinį dangčiu ir pabarstė ant jo miežinių kruopų, kad nebūtų įtarimo.
- 2Sm 17 20 Abšalomo tarnai, atėję į tuos namus, klausė šeimininkės: "Kur yra Ahimaacas ir Jehonatanas?" Moteris jiems atsakė: "Jie perėjo upelį". Paieškoję ir neradę jų, jie sugrįžo į Jeruzalę.
- 2Sm 17 21 Abšalomo tarnams nuėjus, Ahimaacas ir Jehonatanas išlipo iš šulinio ir nuėję pranešė karaliui Dovydui: "Skubiai pasitrauk už Jordano, nes štai ką patarė prieš tave Ahitofelis".
- 2Sm 17 22 Dovydas ir jo žmonės perėjo Jordaną. Rytui išaušus, visi buvo kitoje Jordano pusėje.
- 2Sm 17 23 Ahitofelis, matydamas, kad jo patarimo neklusoma, pasibaľnojo asilą ir parvyko namo į savo miestą. Jis, sutvarkęs savo namų reikalus, pasikorė ir buvo palaidotas savo tėvo kape.
- 2Sm 17 24 Dovydui atvykus į Machanaimą, Abšalomas su savo vyrais perėjo per Jordaną.
- 2Sm 17 25 Abšalomas paskyrė Amasą kariuomenės vadu Joabo vieton. Amasa buvo sūnus izraelito Itros, kuris buvo vedęs Abigailę, Nahašo dukterį, Joabo motinos Cerujos seserį.
- 2Sm 17 26 Abšalomas su izraelitais pasistatė stovyklą Gileado krašte.
- 2Sm 17 27 Dovydui atvykus į Machanaimą, Nahašo sūnus Šobis iš amonitų Rabos, Amielio sūnus Machyras iš Lo Debaro ir Barzilajas iš Gileado Rogelimo
- 2Sm 17 28 atgabeno antklodžių, dubenių, molinių indų, kviečių, miežių, miltų, paskrudintų grūdų, pupų, lęšių,
- 2Sm 17 29 medaus, sviesto ir sūrių. Visa tai jie atnešė Dovydui ir jo žmonėms, sakydami: "Žmonės dykumoje yra išalkę, nuvargę ir ištroškę".
- 2Sm 18 1 Dovydas apžiūrėjo savo žmones ir paskyrė jiems tūkstantininkus ir šimtininkus.
- 2Sm 18 2 Dovydas paskirstė karius į tris dalis; jiems vadovavo Joabas, Cerujos sūnus Abišajias, Joabo brolis, ir gatietis Itajas. Tuomet karalius tarė kariams: "Aš eisiu su jumis".
- 2Sm 18 3 Žmonės atsakė: "Tu neisi su mumis! Jei mes turėsime bėgti arba pusė mūsų žus, jie mūsų nežiūrės. Tu vertas dešimt tūkstančių mūsų. Būtų geriau, jei teiktum mums pagalbą iš miesto".
- 2Sm 18 4 Karalius jiems atsakė: "Darysiu, ką jums atrodo geriausia". Karalius stovėjo prie vartų, o visi žmonės išėjo šimtais ir tūkstančiais.
- 2Sm 18 5 Karalius įsakė Joabui, Abišajui ir Itajui: "Saugokite mano vaiką Abšalomą!" Visi žmonės girdėjo tą karaliaus įsakymą vadams.
- 2Sm 18 6 Žmonės išėjo prieš Izraelį. Mūšis įvyko Efraimo miške.
- 2Sm 18 7 Izraelio žmonės buvo nugalėti Dovydo tarnų, ir buvo nužudyta tą dieną

dvidešimt tūkstančių vyrų.

2Sm 18 8 Mūšis išsiplėtė visoje apylinkėje. Miške žuvo daugiau žmonių, negu nuo kardo.

2Sm 18 9 Abšalomas susitiko su Dovydo tarnais. Abšalomas jojo ant mulų. Kai jo mulas bėgo po dideliu ažuolu, Abšalomo galva įstrigo tarp ažuolo šakų, ir jis liko kaboti tarp dangaus ir žemės, o jo mulas, ant kurio jis jojo, nubėgo.

2Sm 18 10 Vienas vyras, tai pamatęs, pranešė Joabui: "Aš mačiau Abšalomą, kabantį ažuole".

2Sm 18 11 Joabas jam tarė: "Jei jį matei, kodėl jo neužmušei. Aš būčiau tau davęs dešimt sidabrinių ir diržą".

2Sm 18 12 Vyras atsakė Joabui: "Jei duotum ir tūkstantį sidabrinių, nepakelčiau savo rankos prieš karaliaus sūnų; juk karalius mums girdint įsakė tau, Abišajui ir Itajui: 'Kas bebūtų, saugokite mano sūnų Abšalomą'".

2Sm 18 13 Jei aš būčiau taip padaręs, mano gyvybė būtų pavojuje, nes nuo karaliaus nieko nėra paslėpta, ir tu pats būtum prieš mane".

2Sm 18 14 Joabas tarė: "Aš negaišiu čia su tavimi". Paėmęs tris ietis į rankas, įsmeigė jas Abšalomui į širdį, kuris dar gyvas kabojo ažuole.

2Sm 18 15 Po to atėję dešimt jaunuolių ginklanešių nužudė Abšalomą.

2Sm 18 16 Joabui sutrimitavus, žmonės nustojo vytis izraelitus, nes Joabas juos sulaikė.

2Sm 18 17 Paėmę Abšalomą, įmetė jį į gilią duobę miške ir ant jo sukrovė didelę akmenų krūvą. Izraelitai pabėgo į savo palapines.

2Sm 18 18 Abšalomas, dar gyvas būdamas, pasistatė sau paminklą karaliaus slėnyje, galvodamas: "Neturiu sūnaus, kuris išlaikytų mano vardą". Jis pavadino paminklą savo vardu. Ir iki šios dienos jis vadinamas Abšalomo paminklu.

2Sm 18 19 Cadoko sūnus Ahimaacas prašė Joabo: "Leisk man nubėgti ir pranešti karaliui, kaip Viešpats atlygino jo priešams".

2Sm 18 20 Joabas atsakė jam: "Ne šiandien! Kitą dieną galėsi pranešti žinią, bet šiandien tau nelaidžiū, nes žuvo karaliaus sūnus".

2Sm 18 21 Joabas įsakė Kušui eiti ir pranešti karaliui, ką matė. Kušas nusilenkė Joabui ir nubėgo.

2Sm 18 22 Cadoko sūnus Ahimaacas dar kartą prašė Joabą: "Kas bebūtų, leisk man bėgti paskui Kušą". Joabas tarė: "Kodėl tu nori bėgti, mano sūnau? Tu nenuneši geros žinios".

2Sm 18 23 Bet Ahimaacas tarė: "Kas bebūtų, aš bėgsiu". Joabas jam atsakė: "Bėk!" Ahimaacas bėgo lygumos keliu ir pralenkė Kušą.

2Sm 18 24 Dovydas sėdėjo tarpuvartėje, o sargybinis stovėjo ant vartų stogo ir mūro sienos. Jis, pakėlęs akis, pamatė bėgantį vieną vyrą.

2Sm 18 25 Sargybinis pranešė tai karaliui. Karalius tarė: "Jei jis vienas, tai su žinia". O tas vis artėjo.

2Sm 18 26 Tuo tarpu sargybinis pamatė kitą bėgantį vyrą ir vėl pranešė vartininkui: "Štai kitas vyras atbėga!" Karalius tarė: "Ir šitas atneša žinią".

2Sm 18 27 Sargybinis tarė: "Pirmasis vyras bėga panašiai kaip Cadoko sūnus Ahimaacas". Karalius atsiliepė: "Tai geras vyras, jis atneša gerą žinią".

2Sm 18 28 Ahimaacas priartėjęs tarė karaliui: "Ramybė tau!" Parpuolęs veidu į žemę prieš karalių, kalbėjo: "Palaimintas Viešpats, tavo Dievas, kuris atidavė mums vyrus, kurie buvo pakėlę ranką prieš tave, karaliau".

2Sm 18 29 Karalius paklausė: "Ar Abšalomas gyvas?" Ahimaacas atsakė: "Mačiau didelį samyšį, prieš išbėgdamas pas tave, bet nežinau, kas atsitiko".

2Sm 18 30 Karalius įsakė: "Pasitrauk ir atsistok čia". Jis pasitraukė ir stovėjo.

2Sm 18 31 Atbėgo ir Kušas. Jis tarė: "Gera žinia mano valdovui karaliui. Šiandien Viešpats atlygino visiems, kurie prieš tave sukilo".

2Sm 18 32 Karalius paklausė: "Ar Abšalomas gyvas?" Kušas atsakė: "Tegul visiems karaliaus priešams taip atsitinka, kaip tam jaunuoliui".

2Sm 18 33 Karalius labai susijaudino. Nuėjęs į aukštutinį kambarį, jis verkė: "Mano sūnau Abšalomai! Mano sūnau, mano sūnau Abšalomai! O kad aš būčiau miręs tavo vietoje, Abšalomai! Mano sūnau, mano sūnau!"

2Sm 19 1 Joabui buvo pranešta, kad karalius verkia ir gedi Abšalomo.

2Sm 19 2 Tos dienos pergalė virto gedulu visiems žmonėms, nes žmonės girdėjo kalbant, kad karalius sielojasi dėl savo sūnaus.

2Sm 19 3 Žmonės grįžo į miestą tylomis, kaip grįžta susigėdę tie, kurie pabėgo iš mūšio.

2Sm 19 4 Karalius, apsidengęs veidą, šaukė garsiu balsu: "Mano sūnau Abšalomai! Abšalomai, mano sūnau, mano sūnau!"

2Sm 19 5 Joabas, nuėjęs pas karalių, tarė: "Tu šiandien sugėdinai visus savo tarnus, kurie išgelbėjo tave bei tavo sūnų, tavo dukterų, tavo žmonių ir sugulovių gyvybes.

2Sm 19 6 Tu myli tuos, kurie tavęs nekenčia, ir nekenti tų, kurie tave myli. Tu šiandien parodei, kad kunigaikščiai ir tauta tau nieko nereiškia. Dabar matau, kad jei Abšalomas būtų gyvas, o mes visi būtume žuvę, tu būtum patenkintas.

2Sm 19 7 Taigi dabar eik ir kalbėk savo žmonėms. Prisiekiu viešpačiu, jei neišeisi, tai rytoj neturėsi jų nė vieno; tai bus tau didžiausia nelaimė iš visų, kurias patyrei nuo pat savo jaunystės iki šios dienos".

2Sm 19 8 Karalius atsikėlė ir atsisėdo vartuose. Ir visiems žmonėms buvo pranešta: "Karalius sėdi vartuose". Tuomet visi žmonės ėjo pas karalių. Izraelitai išsibėgiojo kiekvienas į savo palapines.

2Sm 19 9 Tarp izraelitų giminių kilo ginčai ir nesutarimai: "Karalius mus išlaisvino iš mūsų priešų, jis mus išgelbėjo iš filistinų, o dabar turėjo bėgti iš krašto nuo Abšalomo.

2Sm 19 10 Abšalomas, kurį buvome patepę valdovu, žuvo mūšyje. Kodėl dabar dėsiami parsivesti karalių atgal?"

2Sm 19 11 Dovydas pasiuntė pas kunigus Cadoką ir Abjatarą ir prašė kalbėti Judo vyresniesiems: "Kodėl jūs norite būti paskutiniai parvedant karalių į Jeruzalę? Nes tos kalbos Izraelyje pasiekė net karaliaus namus.

2Sm 19 12 Jūs esate mano broliai, mano kūnas ir kaulai. Kodėl jūs norite būti paskutiniai parvedant karalių?"

2Sm 19 13 O Amasai kalbėjo: "Argi tu nesi mano kūnas ir kaulai? Tegul Dievas padaro man tai ir dar daugiau, jei tu netapsi mano kariuomenės vadu vietoj Joabo".

2Sm 19 14 Tuo būdu Dovydas laimėjo visų Judo žmonių širdis; jis buvo pakviestas grįžti su visais savo tarnais.

2Sm 19 15 Karalius grįžo ir pasiekė Jordaną. Judo žmonės atėjo į Gilgalą sutikti karalių ir perkelti jį per Jordaną.

2Sm 19 16 Gero sūnus Šimis, benjamins iš Bahurimo, taip pat atskubėjo su Judo vyrais karaliaus Dovydo pasitikti.

2Sm 19 17 Su juo buvo tūkstantis vyrų iš Benjamino, taip pat Ciba, Sauliaus namų tarnas, su penkiolika sūnų bei dvidešimt tarnų. Jie perėjo per Jordaną pirma karaliaus

2Sm 19 18 ir padėjo jo šeimynai persikelti per Jordaną, patarnaudami jam. Gero sūnus Šimis puolė ant žemės prieš karalių, kai jis buvo persikėlęs per Jordaną,

2Sm 19 19 ir tarė: "Neįskaityk mano kaltės, mano valdove, ir neprišimink to, ką tavo tarnas darė tau išeinant iš Jeruzalės, ir nelaikyk to savo širdyje.

2Sm 19 20 Žinau, kad esu kaltas. Šiandien atvykau pirmas iš visų Juozapo namų savo valdovo karaliaus pasitikti".

2Sm 19 21 Cerujos sūnus Abišajas tarė: "Ar šimį nereikėtų bausti mirtimi už tai, kad jis keikė viešpaties pateptąjį?"

2Sm 19 22 Dovydas atsakė: "Kas man ir jums, Cerujos sūnūs, kad jūs šiandien man prieštaraujate. Ar šiandien reikėtų ką nors bausti mirtimi Izraelyje? Juk aš šiandien žinau, kad esu Izraelio karalius".

2Sm 19 23 Karalius pasakė Šimiui: "Tu nemirsi", ir prisiekė jam.

2Sm 19 24 Sauliaus sūnus Mefi Bošetas atvyko karaliaus pasitikti. Jis nebuvo plovęs savo kojų, kirpęs barzdos ir plovęs drabužių nuo tos dienos, kai karalius išėjo, iki jis sugrižo.

2Sm 19 25 Jam atvykus iš Jeruzalės karaliaus pasitikti, karalius klausė: "Mefi Bošetai, kodėl nėjai su manimi?"

2Sm 19 26 Mefi Bošetas atsakė: "Mano valdove karaliau, mano tarnas apgavo mane. Tavo tarnas buvo jam įsakęs pabálnoti asilą, kad raitas galėčiau vykti su karaliumi, nes aš esu luošas,

2Sm 19 27 o jis apšmeižė mane tau. Tačiau karalius kaip Dievo angelas. Tai gi daryk, kas tau patinka.

2Sm 19 28 Visi mano tėvo namai buvo tarsi mirę žmonės mano valdovo karaliaus akyse. O tu pasodinai savo tarną valgyti prie savo stalo. Argi dar daugiau galėčiau tikėtis iš karaliaus?"

2Sm 19 29 Karalius jam atsakė: "Kam tu visa tai kalbi. Aš pasakiau, kad tu ir Ciba pasidalintumėte žeme".

2Sm 19 30 Mefi Bošetas atsakė karaliui: "Tegul Ciba viską ima, man gana to, kad mano karalius sveikas sugrižo į savo namus".

2Sm 19 31 Gileadietis Barzilajas atėjo iš Rogelimo palydėti karalių per Jordaną.

2Sm 19 32 Jis buvo labai senas žmogus, aštuoniasdešimties metų amžiaus. Karaliui gyvenant Machanaime, jis aprūpino karalių maistu, nes Barzilajas buvo labai turtingas.

2Sm 19 33 Karalius sakė Barzilajui: "Eime su manimi į Jeruzalę, ten aš tave viskuo aprūpinsiu".

2Sm 19 34 Barzilajas atsakė karaliui: "Kiek man beliko gyventi, kad aš eičiau su karaliumi į Jeruzalę?"

2Sm 19 35 Man šiandien jau aštuoniasdešimt metų. Ar aš atskirsiu, kas gera ir kas bloga? Ar pajusiu tavo valgių ir gėrimų skonį? Ar beišgirsiu dainuojančių vyrų ar moterų balsus? Tai kodėl tavo tarnas turėtų būti našta mano valdovui karaliui?"

2Sm 19 36 Tavo tarnas tik truputį palydės tave už Jordano. Kodėl tad karalius turėtų man taip atsilyginti?"

2Sm 19 37 Prašau, leisk man grįžti į savo miestą, kad galėčiau mirti ten, kur mano tėvo ir motinos kapas. Tegul tavo tarnas Kimhamas eina su tavimi, karaliau, ir jam daryk tai, kas tau atrodys tinkama".

2Sm 19 38 Karalius atsakė: "Kimhamas eis su manimi, aš jam atlyginsiu pagal tavo norą ir, ko prašysi, padarysiu".

2Sm 19 39 Visi žmonės ir karalius persikėlė per Jordaną. Karalius pabučiavo Barzilają ir jį palaimino. Barzilajas sugrižo į savo namus.

2Sm 19 40 Karaliui keliaujant į Gilgalą, Kimhamas ir visi Judo žmonės bei pusė

Izraelio žmonių lydėjo karalių.

- 2Sm 19 41 Visi Izraelio vyrai atėjo pas karalių ir tarė: "Kodėl tave pasisavino mūsų broliai iš Judo ir perkėlė per Jordaną tave su šeimyna ir visais tavo žmonėmis?"
- 2Sm 19 42 Judo vyrai atsakė izraelitams: "Todėl, kad karalius yra mums artimesnis. Kodėl pykstate? Ar karalius mus maitino? Ar jis davė mums dovanų?"
- 2Sm 19 43 Izraelitai atsakė Judo vyrams: "Mes turime dešimt dalių pas karalių ir mes turime daugiau teisių į Dovydą negu jūs. Kodėl mus paniekinote? Argi ne mes pirmieji turėjome sugrąžinti karalių?" Judo vyrai kalbėjo griežčiau už izraelitus.
- 2Sm 20 1 Tuo laiku ten buvo Belialo žmogus, vardu Šeba, Bichrio sūnus, benjaminas. Sutrimitavęs jis šaukė: "Mes neturime dalies Dovyde nė Jesės sūnaus paveldėjime. Izraelitai, kiekvienas į savo palapines!"
- 2Sm 20 2 Visi izraelitai, atsiskyrę nuo Dovydo, sekė Bichrio sūnų Šebą, o Judo vyrai liko ištikimi Dovydui nuo Jordano iki Jeruzalės.
- 2Sm 20 3 Dovydas sugrįžo į Jeruzalę. Karalius dešimt savo sugulovių, kurias buvo palikęs namų saugoti, apgyvendino atskiruose namuose; jis jas išlaikė, tačiau neįėjo pas jas. Taip jos buvo uždarytos iki savo mirties ir gyveno kaip našlės.
- 2Sm 20 4 Karalius įsakė Amasai per tris dienas sušaukti visus Judo vyrus ir pačiam atvykti.
- 2Sm 20 5 Amasa išėjo surinkti Judo vyrų, tačiau užtruko ilgiau, negu buvo nustatyta.
- 2Sm 20 6 Tuomet Dovydas tarė Abišajui: "Bichrio sūnus Šeba padarys mums daugiau žalos negu Abšalomas. Imk savo valdovo tarnus ir vykis jį. Kitaip jis susiras sustiprintų miestų ir paspruks nuo mūsų".
- 2Sm 20 7 Joabo kariai, keretai, peletai ir visi karžygiai iš Jeruzalės vijosi Bichrio sūnų Šebą.
- 2Sm 20 8 Kai jie atėjo į Gibeoną prie didžiojo akmens, juos pasitiko Amasa. Joabas vilkėjo kario rūbais, susijuosęs diržą, ant kurio buvo pritvirtintas kardas makštyje; kardas buvo lengvai ištraukiamas.
- 2Sm 20 9 Joabas klausė Amasos: "Ar tu esi sveikas, broli?" ir paėmė dešinę ranką jam už barzdos, lyg norėdamas jį pabučiuoti.
- 2Sm 20 10 Amasa nepastebėjo kardo Joabo rankoje; tuo metu Joabas dūrė jam į pilvą, ir visi jo viduriai išvirto ant žemės. Antro smūgio nereikėjo, ir Amasa mirė. Joabas ir jo brolis Abišajas vijosi Bichrio sūnų Šebą.
- 2Sm 20 11 Vienas Joabo vyrų, pasilikęs prie Amasos, sakė: "Kas su Joabu ir už Dovydą, sekite Joabą".
- 2Sm 20 12 Amasa gulėjo kruvinas vieškelio viduryje. Tas vyras, matydamas žmones sustojant, patraukė Amasos kūną nuo vieškelio ir užmetė ant jo drabužių.
- 2Sm 20 13 Kai jis buvo patrauktas nuo vieškelio, visi žmonės kartu su Joabu vijosi Bichrio sūnų Šebą.
- 2Sm 20 14 Šeba perėjo visą Izraelį iki Abel Bet Maakos, ir visi beritai susirinkę sekė jį.
- 2Sm 20 15 Joabas su savo žmonėmis atėjo ir apgulė Abel Bet Maaką, supylė pylimą aplink ir ruošėsi griauti miesto sienas.
- 2Sm 20 16 Viena išmintinga moteris iš miesto šaukė: "Klausykite! Klausykite! Pasakykite Joabui, kad jis prieitų ir aš galėčiau jam ką pasakyti".
- 2Sm 20 17 Jam atėjus, moteris klausė: "Ar tu Joabas?" Jis atsakė: "Taip". Ji sakė: "Paklausyk savo tarnaitės žodžių". Jis tarė: "Klausau".
- 2Sm 20 18 Ji kalbėjo: "Šeniau sakydavo: 'Tepasiklausia Abelyje'. Ir taip išspręsdavo bylą.
- 2Sm 20 19 Mes esame taikingi ir ištikimi Izraeliui. Tu sieki sunaikinti miestą, kuris yra motina Izraeliui. Kodėl nori praryti viešpaties paveldėjimą?"
- 2Sm 20 20 Joabas atsakė: "Tebūna tai toli nuo manęs, kad aš praryčiau ar sugriaučiau".
- 2Sm 20 21 Čia ne toks reikalas! Vienas vyras iš Efraimo kalnų, vardu Šeba, Bichrio sūnus, pakėlė ranką prieš karalių Dovydą. Atiduokite jį, ir aš atsitrauksiu nuo miesto". Moteris atsakė Joabui: "Jo galvą tau numes per sieną".
- 2Sm 20 22 Ta moterisėjo pas žmones ir kalbėjo jiems išmintingai. Jie nukirto Bichrio sūnui Šebai galvą ir ją numetė Joabui. Tuomet Joabas trimitavo, jie atsitraukė nuo miesto, ir kiekvienas nuėjo į savo palapines. O Joabas sugrįžo į Jeruzalę pas karalių.
- 2Sm 20 23 Joabas buvo visos Izraelio kariuomenės vadas, Jehojados sūnus Benajas buvo keretų bei peletų viršininkas.
- 2Sm 20 24 Adoramas buvo mokesčių rinkėjas, Ahiludo sūnus Juozapatas buvo metraštinių, 2Sm 20 25 Ševa buvo raštinių, Cadokas bei Abjataras-kunigai, 2Sm 20 26 o Ira, jajiritas, buvo vyriausiasis Dovydo valdytojas.
- 2Sm 21 1 Dovydo dienomis buvo badas trejus metus iš eilės. Dovydas klausė Viešpaties, ir Viešpats atsakė: "Tai dėl Sauliaus ir jo kraugeriškų namų, nes jis išžudė gibeoniečius".
- 2Sm 21 2 Gibeoniečiai buvo ne izraelitų kilmės, bet iš amoritų likučio. Izraelitai buvo jiems prisiekę jų neišnaikinti, tačiau Saulius iš savo uolumo dėl Izraelio ir Judo siekė juos išžudyti.
- 2Sm 21 3 Dovydas klausė gibeoniečių: "Ką aš galėčiau jums padaryti ir kaip

sutaukinti jus, kad jūs palaimintumėte Viešpaties paveldėjimą?"
 2Sm 21 4 Gibeoniečiai jam atsakė: "Mes nereikalaujame nei sidabro, nei aukso iš Sauliaus ir jo namų ir dėl mūsų nieko nežudyk Izraelyje". Dovydas sakė: "Kaip jūs pasakysite, taip padarysiu dėl jūsų".
 2Sm 21 5 Jie atsakė karaliui: "Tas žmogus, kuris mus žudė ir siekė visus išnaukinti Izraelio krašte,
 2Sm 21 6 tegul duoda mums septynis vyrus iš jo sūnų, kuriuos mes pakarsime Sauliaus Gibėjoje, Viešpaties aki vaizdoje". Karalius atsakė: "Aš duosiu juos".
 2Sm 21 7 Tačiau karalius gailėjo Mefi Bošeto, sūnaus Jehonatano, sūnaus Sauliaus, dėl Viešpaties priesaikos, kuri saistė Dovydą su Jehonatanu.
 2Sm 21 8 Karalius ėmė abu Ajos dukters Ricpos ir Sauliaus sūnus Armonį ir Mefi Bošetą ir penkis Sauliaus dukters Mikalės ir meholiečio Barzilajaus sūnaus Adrielio sūnus
 2Sm 21 9 ir juos atidavė gibeoniečiams. Jie juos pakorė ant kalvos Viešpaties aki vaizdoje. Taip tie septyni mirė kartu. Jie buvo nužudyti pirmosiomis pjūties dienomis, pradėjus pjauti miežius.
 2Sm 21 10 Ajos duktė Ricpa pasitiesė ašutinę ant uolos pjūties pradžioje ir buvo, kol pradėjo lyti. Ji sėdėjo ir neleido padangių paukščiams nutūpti ant jų dieną nė laukiniams žvėrims prieiti naktį.
 2Sm 21 11 Kai Dovydui pranešė, ką padarė Ajos duktė Ricpa, Sauliaus sugulovė,
 2Sm 21 12 Dovydas nuėjęs paėmė iš Jabeš Gileado gyventojų Sauliaus ir jo sūnaus Jehonatano kaulus. Jie jų kūnus buvo pavogę iš Bet Šano, kur filistiniai juos buvo pakorę tą dieną, kai jie nukovė saulinių Gilbojoje.
 2Sm 21 13 Iš ten Dovydas atgabeno Sauliaus ir jo sūnaus Jehonatano kaulus; be to, jie surinko ir pakartųjų kaulus.
 2Sm 21 14 Ir jie palaidojo Sauliaus ir jo sūnaus Jehonatano kaulus Celoje, Benjamino krašte, jo tėvo Kišo kape. Jie įvykdė visa, ką karalius įsakė. Po to Dievas išklauė maldą dėl krašto.
 2Sm 21 15 Kilo karas tarp filistinių ir Izraelio. Dovydas ir jo vyrai išėjo kariauti su filistiniais. Ir Dovydas pavargo.
 2Sm 21 16 Išbi Benobas, milžinų palikuonis, kurio ietis svėrė tris šimtus šekelių vario, dėvėjo naujus šarvus ir norėjo nukauti Dovydą.
 2Sm 21 17 Bet į pagalbą atėjo Cerujos sūnus Abišajas ir nukovė filistiną. Tuomet Dovydo vyrai prisiekė: "Tu nebeisi su mumis į karą, kad neužgestų Izraelio žiburyš".
 2Sm 21 18 Po to vėl kilo karas su filistiniais. Prie Gobo hušatitas Sibechajas nukovė milžinų palikuonį Safą.
 2Sm 21 19 Vėl kilus karui su filistiniais prie Gobo, Jaare Oregimo sūnus Elhananas iš Betliejaus nukovė gatię, Galijoto brolių, kurio ieties kotas buvo kaip audėjo staklių rištuvai.
 2Sm 21 20 Kartą mūšyje prie Gato dalyvavo aukšto ūgio vyras, kurio rankos ir kojos turėjo po šešis pirštus, iš viso dvidešimt keturis; jis irgi buvo kilęs iš milžinų.
 2Sm 21 21 Jam keikiant Izraelį, jį nukovė Jehonatanas, Dovydo brolio Šimos sūnus.
 2Sm 21 22 Šitie keturi buvo Gato milžinų palikuonys; juos nukovė Dovydas ir jo tarnai.
 2Sm 22 1 Dovydas kalbėjo viešpačiui šios giesmės žodžius tą dieną, kai Viešpats jį išgelbėjo iš visų jo priešų ir iš Sauliaus rankų.
 2Sm 22 2 Jis sakė: "Viešpats yra mano uola, tvirtovė ir išlaisvintojas.
 2Sm 22 3 Dievas yra mano uola, Jūs pasitikėsiu; Jis mano skydas ir išgelbėjimo ragas, mano apsauga ir mano aukštas bokštas, mano gelbėtojas. Tu gelbsti mane iš smurto.
 2Sm 22 4 Sauksiuosi Viešpaties, kuris vertas gyriaus, ir taip būsiu išgelbėtas nuo priešų.
 2Sm 22 5 Mirties bangos supo mane, bedievių antplūdis gąsdino mane.
 2Sm 22 6 Pragaro kančios apraizgė mane, mirties pinklės laukė manęs.
 2Sm 22 7 Sielvarte šaukiaus Viešpaties, savo Dievo. Jis išgirdo savo šventykloje mano balsą, ir mano šauksmas pasiekė Jo ausis.
 2Sm 22 8 Susvyravo, sudrebėjo žemė, ir dangaus pamatai sujudėjo ir drebėjo, nes Jis užsirūstino.
 2Sm 22 9 Iš Jo šnervių kilo dūmai, iš burnos veržėsi naikinančios liepsnos, įkaitusios žarijos skraidė.
 2Sm 22 10 Jis palenkė dangų ir nužengė, tamsa buvo po Jo kojomis.
 2Sm 22 11 Jis skrido ant cherubų ir lėkė vėjo sparnais;
 2Sm 22 12 Jį supo tamsūs skliautai, vandenys, tiršti debesys.
 2Sm 22 13 Nuo spindesio prieš jį užsidegė žarijos.
 2Sm 22 14 Viešpats sugriaudė iš dangaus, Aukščiausiojo balsas pasigirdo.
 2Sm 22 15 Jis laidė strėles ir išsklaidė juos, žaibais sunaikino juos.
 2Sm 22 16 Iš kilo jūros dugnas, atsivėrė žemės pamatai nuo Viešpaties balso ir Jo rūstybės kvapo.
 2Sm 22 17 Iš aukštybės Jis ištiesė ranką ir paėmė mane, ištraukė iš gausių vandenų.
 2Sm 22 18 Jis išgelbėjo mane iš galingo priešo, iš tų, kurie nekentė manęs, nes jie buvo stipresni už mane.
 2Sm 22 19 Jie puolė mane aną pražūtingąją dieną, bet mano atrama buvo Viešpats.

The Holy Bible in Lithuanian

2Sm	22	20	Jis išvedė mane į platybes ir išlaisvino mane, nes Jis pamėgo mane.
2Sm	22	21	Viešpats atlygino man pagal mano teisumą, pagal mano rankų švarumą
atmokėjo man.			
2Sm	22	22	Aš laikiausi Viešpaties kelio ir neatsitraukiau nuo savo Dievo
nusi kalsdamas.			
2Sm	22	23	Jo įsakymai buvo priešais mane, ir nuo Jo nuostatų neatsitraukiau.
2Sm	22	24	Prieš Jį buvau tyras ir saugojausi, kad nenusikalsčiau.
2Sm	22	25	Todėl atlygino Viešpats pagal mano teisumą, pagal mano švarumą Jo
akyse.			
2Sm	22	26	Gailestingam Tu pasirodai gailestingas, tobulam-tobulas,
2Sm	22	27	tyram Tu pasirodai tyras, o su sukčiumi elgiesi suktai.
2Sm	22	28	Tu gelbsti prispaustuosius, bet išdidžiuosius pažemini.
2Sm	22	29	Viešpatie, Tu esi mano žiburys. Viešpats šviečia man tamsumoje.
2Sm	22	30	Su Tavimi galiu pulsti priešą, su Dievu-peršokti sieną.
2Sm	22	31	Dievo kelias tobulas, Viešpaties žodis ugnimi valytas. Jis yra skydas
visiems, kurie Juo pasitiki.			
2Sm	22	32	Kas yra Dievas, jei ne Viešpats? Kas yra uola, jei ne mūsų Dievas?
2Sm	22	33	Dievas yra stiprybė ir jėga. Jis padaro mano kelią tobulą.
2Sm	22	34	Jis padaro mano kojas kaip stirnos ir iškelia mane į aukštumas.
2Sm	22	35	Jis moko mano rankas kovoti, kad mano rankos sulaužytų plieninį lanką.
2Sm	22	36	Tu man davei išgelbėjimo skydą, Tavo gerumas išaukštino mane.
2Sm	22	37	Tu praplatinai mano žingsnius, kad mano koja nepaslystų.
2Sm	22	38	Aš persekiojau savo priešus ir sunaikinau, nepasukau atgal, jų
neišnaikinęs.			
2Sm	22	39	Aš naikinau juos ir sužeidžiau, kad jie nebegalėjo atsikelti; jie
krito man po kojomis.			
2Sm	22	40	Tu apjuosei mane jėga kovai, atidavei man tuos, kurie kilo prieš mane.
2Sm	22	41	Tu palenkei prieš mane priešus, kad galėčiau sunaikinti tuos, kurie
manęs nekenčia.			
2Sm	22	42	Jie ieškojo pagalbos, tačiau jos nebuvo, kreipėsi į Viešpatį, bet Jis
neatsiliepė.			
2Sm	22	43	Aš sutrypiau juos į žemės dulkes, kaip gatvių purvą sumyniau juos.
2Sm	22	44	Tu išgelbėjai mane tautos kovose, man skyrei valdyti pagonis. Tautos,
kurių nepažinau, tarnaus man.			
2Sm	22	45	Svetimšaliai pasiduos man; kai tik išgirs apie mane, jie paklus man.
2Sm	22	46	Svetimšaliai išblyks, drebėdami išeis iš savo pilių.
2Sm	22	47	Viešpats yra gyvas! Palaiminta tebūna mano uola, išaukštintas tebūna
Dievas-mano išgelbėjimo uola.			
2Sm	22	48	Dievas atkeršija už mane ir pajungia man tautas,
2Sm	22	49	Jis išgelbsti mane iš mano priešų. Tu iškėlei mane aukščiau tų, kurie
sukyla prieš mane, ir išlaisvinai iš žiaurios žmogaus.			
2Sm	22	50	Todėl dėkosiu Tau, Viešpatie, tarp pagonių ir giedosiu gyrių Tavo
vardui.			
2Sm	22	51	Jis išgelbėjimo bokštas karaliui; Jis parodo gailestingumą savo
pateptajam Dovydui ir jo palikuonims per amžius".			
2Sm	23	1	Tai yra paskutiniai Dovydo žodžiai. Dovydas, Jesės sūnus, vyras
aukštai iškeltas, pateptas Jokūbo Dievo, geriausio giesmininkas Izraelyje, sakė:			
2Sm	23	2	"Viešpaties Dvasia kalbėjo per mane, Jo žodžius aš tariau.
2Sm	23	3	Izraelio Dievas pasakė, Izraelio uola man kalbėjo: 'Kas valdo žmones
teisingai, bijodamas Dievo,			
2Sm	23	4	yra lyg giedro ryto šviesa, saulei tekant, ir po lietaus dygstanti
švelni žolė iš žemės'.			
2Sm	23	5	Tokie yra mano namai su Dievu. Jis su manimi sudarė amžiną sandorą,
tvirtą ir nekintamą. Mano išgelbėjimas ir mano troškimai kyla iš Jo.			
2Sm	23	6	Belialo vaikai yra lyg išmėtyti erškėčiai, niekas jų neima į rankas.
2Sm	23	7	O kas juos nori paliesti, turi apsiginkluoti. Jie bus visi sudeginti".
2Sm	23	8	Šitie yra Dovydo karžygių vardai. Tachemonitas, žymiausias iš visų,
kuris išžudė ietimi aštuonis šimtus vienu metu.			
2Sm	23	9	Po jo buvo Dovydo sūnus Eleazaras, ahohitas, vienas iš trijų karžygių,
kurie buvo su Dovydu, kai jie plūdo filistinus, susirinkusius mūšiu; Izraelio vyrai			
atsitraukė,			
2Sm	23	10	o jis mušė filistinus, kol jo ranka pavargo ir prilipo prie kardo.
Viešpats tą dieną suteikė didelę pergalę, ir žmonėsėjo paskui jį tik plėšti užmuštųjų.			
2Sm	23	11	Trečiasis yra Agės sūnus Šama, hararitas. Kartą filistinai susirinko
prie lėšių lauko. Žmonės pabėgo nuo filistinų.			
2Sm	23	12	bet Šama, atsistojęs lauko viduryje, gynė jį ir žudė filistinus. Taip
Viešpats suteikė didelę pergalę.			
2Sm	23	13	Tie trys vyrai iš trisdešimties vyresniųjų atėjo pjūčiai prasidėjus
pas Dovydą į Adulamo olą; filistinų kariai buvo Rafaimų slėnyje.			
2Sm	23	14	Dovydas tada buvo olos tvirtovėje, o filistinų būrys buvo Betliejuje.
2Sm	23	15	Kartą Dovydas tarė: "Kas man atneš vandens iš Betliejaus šulinio,
esančio prie vartų?"			

2Sm 23 16 Tuomet tie trys karžygiai prasilaužė pro filistinų stovyklą, pasėmė vandens iš Betliejaus šulinio ir atnešė Dovydui. Tačiau jis jo negėrė, bet išliejo viešpačiui, 2Sm 23 17 sakydamas: "Tebūna tai toli nuo manęs, Viešpatie, kad tai daryčiau ir gerčiau kraują vyrų, kurie statė savo gyvybes pavojun". Jis atsisakė gerti tą vandenį. Tai padarė tie trys karžygiai.

2Sm 23 18 Abi šajas, Joabo brolis, Cerujos sūnus, buvo žymiausias tarp trijų. Jis pakėlė ietį prieš tris šimtus, nukovė juos ir pagarsėjo tarp trijų.

2Sm 23 19 Tarp trijų jis buvo žymiausias ir tapo jų vadu, tačiau aniems trims neprilygo.

2Sm 23 20 Jehojados sūnus Benajas, narsus vyras iš Kabceelio, įvykdė daug žygdarbių. Jis nukovė du žymius Moabo karžygius. Kartą pasnigus nuėjęs užmušė liūtą duobėje.

2Sm 23 21 Jis nužudė egiptietį, augalotą vyrą. Egiptietis laikė rankoje ietį, o Benajas, nuėjęs prie jo su lazda, išplėšė ietį iš egiptiečio rankų ir jį nukovė jo paties ietimi.

2Sm 23 22 Tuo Jehojados sūnus Benajas pagarsėjo tarp trijų karžygių.

2Sm 23 23 Tarp trisdešimties jis buvo žymiausias, tačiau pirmiems trims neprilygo. Dovydas jį paskyrė savo sargybos viršininku.

2Sm 23 24 Prie tų trisdešimties priklausė Joabo brolis Asaelis, Dodojo sūnus Elhananas iš Betliejaus,

2Sm 23 25 harodietis Šama, harodietis Elika,

2Sm 23 26 pelietis Helecas, tekojiečio Ikešo sūnus Ira,

2Sm 23 27 anatietis Abiezeras, hušietis Mebunajas,

2Sm 23 28 ahohitas Calmonas, netofietis Mahrajas,

2Sm 23 29 netofietis Helebas, Baanos sūnus, Ribajo sūnus Itajas iš benjaminų Gibėjos,

2Sm 23 30 piratietis Benajas, Hidajas iš Gaašo klonių,

2Sm 23 31 arabietis Abi Albonas, bahurimietis Azmavetas,

2Sm 23 32 šaalbonietis Eljachba, Jašeno sūnus Jehonatanas,

2Sm 23 33 hararitas Šama, hararito Šararo sūnus Ahiamas,

2Sm 23 34 Ahasbajo sūnus Elifeletas iš Maako, Ahitofelio sūnus gilojietis Eliamas,

2Sm 23 35 karmelietis Hecrajas, arabietis Paarajas,

2Sm 23 36 Natano sūnus Igalas iš Cobos, gadas Banis,

2Sm 23 37 amonitas Celekas, beerotietis Nacharajas, Cerujos sūnaus Joabo ginclanešys,

2Sm 23 38 itras Garebas, itritas Ira,

2Sm 23 39 hetitas Ūrija; iš viso trisdešimt septyni.

2Sm 24 1 Viešpaties rūstybė vėl užsidegė prieš Izraelį. Jis paragino Dovydą suskaičiuoti Izraelio ir Judo gyventojus.

2Sm 24 2 Karalius įsakė Joabui, kariuomenės vadui: "Suskaičiuok izraelitus nuo Dano iki Beer Šebos, kad žinočiau jų skaičių".

2Sm 24 3 Joabas atsakė karaliui: "Viešpats, tavo Dievas, tepadaugina žmones šimtą kartų valdovui matant. Bet kodėl, mano valdove karaliau, užsigei dei šio tokio dalyko?"

2Sm 24 4 Tačiau Joabas ir kariuomenės vadai turėjo paklusti karaliaus žodžiams, ir Joabas su kariuomenės vadais išėjo skaičiuoti Izraelio žmonių.

2Sm 24 5 Jie, perėję Jordaną, pradėjo nuo Aroero miesto, esančio slėnyje, Gado ir Jazero kryptimi.

2Sm 24 6 Atėję į Gileado kraštą iki Kadešo, pasuko į Sidoną.

2Sm 24 7 Jie atėjo iki sutvirtintojo Tyro miesto, apėjo visus hivių ir kanaaniečių miestus ir pasiekė Beer Šebą Judo pietuose.

2Sm 24 8 Apvaikščioję visą šalį, po devynių mėnesių ir dvidešimties dienų jie sugrįžo į Jeruzalę.

2Sm 24 9 Joabas įteikė karaliui tautos skaičiavimo rezultatus. Izraelyje buvo aštuoni šimtai tūkstančių kariuomenei tinkamų vyrų, o Jude – penki šimtai tūkstančių.

2Sm 24 10 Ir Dovydo širdis sudrebėjo, kai jis buvo suskaičiavęs žmones. Dovydas tarė viešpačiui: "Labai nusidėjau, taip darydamas. Viešpatie, prašau, atleisk savo tarno kaltę, nes labai kvailai pasielgiau".

2Sm 24 11 Kai Dovydas rytą atsikėlė, viešpaties žodis atėjo pranašui Gadui, Dovydo regėtoju:

2Sm 24 12 "Eik ir sakyk Dovydui, kad siūlau jam tris dalykus. Tegul pasirenka vieną iš trijų".

2Sm 24 13 Gadas atėjo pas Dovydą, pasakė jam visa tai ir klausė: "Ar nori, kad septyni bado metai būtų tavo krašte, ar kad tris mėnesius turėtum bėgti nuo savo priešų, ar kad tris dienas maras siaustų krašte? Dabar apsigalvok ir nuspręsk, ką turiu atsakyti mane siuntusiam".

2Sm 24 14 Dovydas atsakė Gadui: "Patekau į didelę bėdą. Bet geriau pakliūti į Viešpaties rankas, nes Jis gailestingas, negu pakliūti man į žmonių rankas".

2Sm 24 15 Viešpats siuntė marą Izraeliui tą rytą ir jis tęsėsi iki nustatyto laiko. Nuo Dano iki Beer Šebos mirė septyniasdešimt tūkstančių vyrų.

2Sm 24 16 Kai angelas ištiesė ranką į Jeruzalę, kad ją sunaikintų, viešpačiui pagailo žmonių ir jis tarė angelui, naikinusiam žmones: "Užteks! Nuleisk savo ranką!"

Viešpaties angelas buvo prie jebusiečio Araunos klojimo.

2Sm 24 17 Dovydas, pamatęs angelą, kuris žudė žmones, tarė viešpačiui: "Aš nusidėjau ir piktai pasielgiau! O šios avys, ką jos padarė? Tebūna Tavo ranka prieš mane ir mano tėvo namus".

2Sm 24 18 Tą dieną Gadas atėjo pas Dovydą ir jam tarė: "Eik, pastatyk viešpačiui aukurą jėbusiečio Araunos klojime".

2Sm 24 19 Dovydas paklausė Gado ir nuėjo, kaip viešpats įsakė.

2Sm 24 20 Arauna, pamatęs karalių ir jo tarnus ateinančius pas jį, išėjo ir nusilenkė veidu iki žemės.

2Sm 24 21 Arauna paklausė: "Kodėl mano valdovas karalius atėjo pas savo tarną?" Dovydas atsakė: "Atėjau pirkti tavo klojimą, kad galėčiau viešpačiui aukurą pastatyti ir maras liautųsi tautoje".

2Sm 24 22 Tuomet Arauna atsakė Dovydui: "Mano valdove karaliau, imk ir aukok, ko tau reikia. Štai jaučiai deginamajai aukai, kūlimo įrankiai ir galvijų pakinktai kurui.

2Sm 24 23 Visa tai, karaliau, aš dovanuoju. Viešpats, tavo Dievas, tebūna tau malonus".

2Sm 24 24 Karalius atsakė: "Ne! Aš tikrai pirksiu tai iš tavęs už deramą kainą. Aš nenoriu viešpačiui, savo Dievui, aukoti deginamųjų aukų, kurios man nieko nekainuoja". Dovydas nupirko galvijus ir klojimą už penkiasdešimt šekelių sidabro,

2Sm 24 25 pastatė ten aukurą viešpačiui ir aukojo deginamąsias bei padėkos aukas. Viešpats išklaušė jo maldų, ir maras liovėsi Izraelyje.

1Kn 1 1 Karalius Dovydas paseno ir sulaukė daug metų. Gera apklotas, jis nebesušildavo.

1Kn 1 2 Jo tarnai jam tarė: "Leisk mums, mūsų valdove karaliau, paieškoti jaunos mergaitės, kuri tau patarnautų, tavo slaugytę, su tavimi miegotų ir tavo sušildytų".

1Kn 1 3 Jie ieškojo gražios mergaitės visame Izraelio krašte; suradę šunemietę Abišagą, atvedė ją pas karalių.

1Kn 1 4 Mergaitė buvo labai graži; ji patarnavo karaliui ir slaugė jį, bet karalius jos nepažino.

1Kn 1 5 Hagitos sūnus Adonijas didžiavosi, sakydamas: "Aš būsiu karalius". Jis įsigijo vežimų bei žirgų ir penkiasdešimt vyrų, kurie bėgtų pirma jo.

1Kn 1 6 Tėvas nieko jam nedraudė ir neperspėjo taip nedaryti. Be to, jis buvo labai gražus ir gimęs po Abšalomo.

1Kn 1 7 Cerujos sūnus Joabas ir kunigas Abjataras sekė Adoniją ir jam padėjo.

1Kn 1 8 Bet kunigas Cadokas ir Jehojados sūnus Benajas, pranašas Natanas, Šimis, Rėjas ir Dovydo karžygiai nepalaikė Adonijo.

1Kn 1 9 Kartą Adonijas aukojo avis, jaučius ir nupenėtus galvijus prie Cokelėto akmens, šalia En Rogelio versmės. Ta proga jis pasikvietė visus savo brolius, karaliaus sūnus, ir visus Judo vyrus, kurie tarnavo karaliui,

1Kn 1 10 bet pranašo Natano, Benajo, karžygių ir savo brolio Saliamono jis nepakvietė.

1Kn 1 11 Natanas kalbėjo Saliamono motinai Batšebai: "Ar girdėjai, kad, mūsų valdovui Dovydui nežinant, Hagitos sūnus Adonijas tapo karaliumi?"

1Kn 1 12 Aš noriu tau patarti, kaip išgelbėti save ir savo sūnaus Saliamono gyvybę.

1Kn 1 13 Nuėjusi pas karalių Dovydą, paklausk jį: 'Ar mano valdovas karalius neprisiekė man, savo tarnaitai, kad mano sūnus Saliamonas karaliaus po tavęs ir sėdės tavo soste? Kodėl Adonijas dabar tapo karaliumi?'

1Kn 1 14 Tau tebekalbant su karaliumi, aš ateisiu ir patvirtinsiu tavo žodžius".

1Kn 1 15 Batšeba atėjo į karaliaus kambarį. Karalius buvo labai pasenęs, ir šunemietė Abišaga patarnavo jam.

1Kn 1 16 Batšeba nusilenkė ir išreiškė pagarbą karaliui. Karalius klausė: "Kokio nori?"

1Kn 1 17 Ji jam atsakė: "Mano valdove, tu prisiekei viešpačiui, savo Dievu, savo tarnaitai, sakydamas: 'Tavo sūnus Saliamonas karaliaus po manęs ir jis sėdės mano soste'".

1Kn 1 18 O dabar Adonijas, mano valdovui karaliui nežinant, tapo karaliumi!

1Kn 1 19 Jis aukojo daugybę jaučių, nupenėtų galvijų bei avių ir pasikvietė karaliaus sūnus, kunigą Abjatarą ir kariuomenės vadą Joabą, bet tavo tarno Saliamono nepakvietė.

1Kn 1 20 Dabar, mano valdove karaliau, viso Izraelio akys yra nukreiptos į tave, ką tu paskirsi į savo sostą po savęs.

1Kn 1 21 Kitaip, mano valdovui karaliui atsigulus prie savo tėvų, aš ir mano sūnus Saliamonas būsime laikomi nusikaltėliais".

1Kn 1 22 Dar jai tebekalbant su karaliumi, atėjo pranašas Natanas.

1Kn 1 23 Buvo pranešta karaliui: "Atėjo pranašas Natanas". Atėjęs jis nusilenkė prieš karalių veidu iki žemės.

1Kn 1 24 ir tarė: "Mano valdove karaliau, ar tu sakei, kad Adonijas karaliaus po tavęs ir sėdės tavo soste?"

1Kn 1 25 Jis šiandien aukojo daugybę jaučių, nupenėtų galvijų bei avių ir pakvietė visus karaliaus sūnus, kariuomenės vadus ir kunigą Abjatarą į vaišes. Jie valgo, geria ir šaukia: 'Tegyvuoja karalius Adonijas!'

1Kn 1 26 Bet manęs, tavo tarno, kunigo Cadoko, Jehojados sūnaus Benajo ir tavo

sūnaus Saliamono jis nepakvietė.

1Kn 1 27 Jei iš tikrųjų tai padaryta mano valdovo karaliaus paliepimu, tai kodėl nepranešei savo tarnui, kas sėdės tavo soste po tavęs?"

1Kn 1 28 Karalius Dovydas tarė: "Pašaukite Batšebą!" Jai įėjus ir atsistojus prieš karalių,

1Kn 1 29 jis tarė: "Kaip gyvas Viešpats, kuris išvadavo mane iš visokių bėdų,

1Kn 1 30 tavo sūnus Saliamonas karaliaus po manęs, kaip tau prisiečiau viešpačiu, Izraelio Dievu. Jis sėdės soste vietoje manęs, ir tai aš padarysiu šiandien".

1Kn 1 31 Tada Batšeba nusilenkė veidu iki žemės, išreiškė karaliui pagarbą ir tarė: "Tegyvuoja mano valdovas karalius Dovydas per amžius!"

1Kn 1 32 Karalius Dovydas sakė: "Pašaukite kunigą Cadoką, pranašą Nataną ir Jehojados sūnų Benają!" Jiems atėjus,

1Kn 1 33 karalius sakė: "Imkite savo valdovo tarnus, užsodinkite mano sūnų Saliamoną ant mano mulo ir palydėkite jį į Gihoną.

1Kn 1 34 Kunigas Cadokas ir pranašas Natanas ten jį tepatepa Izraelio karaliumi. Po to trimituokite ir šaukite: 'Tegyvuoja karalius Saliamonas!'

1Kn 1 35 Jūs lydėkite jį, kad jis ateitų ir atsisėstų mano soste. Jis karaliaus mano vietoje, aš jį paskyriau Izraelio ir Judo valdovu".

1Kn 1 36 Tuomet Jehojados sūnus Benajas tarė karaliui: "Amen! Taip sako Viešpats, mano valdovo karaliaus Dievas!"

1Kn 1 37 Kaip Viešpats buvo su mano valdovu karaliumi, taip jis tebūna su Saliamonu ir tepadaro jo sostą didingesnį už mano valdovo karaliaus Dovydo sostą!"

1Kn 1 38 Kunigas Cadokas, pranašas Natanas, Jehojados sūnus Benajas, keretai ir peletai nuėję užsodino Saliamoną ant karaliaus Dovydo mulo ir nulydėjo jį į Gihoną.

1Kn 1 39 Ten kunigas Cadokas ėmė ragą su aliejumi iš Dievo palapinės ir patepė Saliamoną. Po to jie trimitavo ir visi žmonės šaukė: "Tegyvuoja karalius Saliamonas!"

1Kn 1 40 Visi žmonės ėjo paskui jį pūsdami vamzdžius ir labai džiaugdamiesi, net žemė drebėjo nuo jų triukšmo.

1Kn 1 41 Adonijas ir jo svečiai, baigdami valgyti, išgirdo tą triukšmą. Joabas, išgirdęs trimito garsą, paklausė: "Kodėl toks triukšmas mieste?"

1Kn 1 42 Jam kalbant, atėjo kunigo Abjataro sūnus Jehonatanas. Adonijas tarė: "Užei! Tu esi ištikimas vyras ir atnešei gerą žinią".

1Kn 1 43 Jehonatanas atsakė Adonijui: "Mūsų karalius Dovydas paskyrė karaliumi Saliamoną.

1Kn 1 44 Karalius pasiuntė kunigą Cadoką, pranašą Nataną, Jehojados sūnų Benają, keretus ir peletus ir jie užsodino Saliamoną ant karaliaus mulo.

1Kn 1 45 Kunigas Cadokas bei pranašas Natanas patepė jį karaliumi Gihone. Iš ten jie ėjo džiaugdamiesi ir šūkaudami, net visas miestas drebėjo. Tą triukšmą jūs ir girdėjote.

1Kn 1 46 Saliamonas jau sėdi karaliaus soste.

1Kn 1 47 Be to, karaliaus tarnai atėjo pasveikinti mūsų karalių Dovydą, sakydami: 'Tepadaro tavo Dievas Saliamono vardą garsesnį už tavo vardą ir jo sostą didingesnį už tavo sostą!' Karalius nusilenkė lovoje

1Kn 1 48 ir kalbėjo: 'Palaimintas Viešpats, Izraelio Dievas, kuris dar mano akims matant pasodino jį į mano sostą!'

1Kn 1 49 Tuomet visi Adonijo svečiai išsigandę išėjo kiekvienas savo keliu.

1Kn 1 50 Adonijas taip išsigando Saliamono, kad nuėjo ir nusitvėrė už aukuro ragų.

1Kn 1 51 Saliamonui buvo pranešta: "Adonijas bijo karaliaus Saliamono. Jis nusitvėrė už aukuro ragų ir sako: 'Teprisiekia man karalius Saliamonas, kad nenužudys savo tarno'".

1Kn 1 52 Saliamonas atsakė: "Jei jis bus ištikimas, tai nė vienas jo plaukas nenukris žemėn, bet jei nusikals-mirs!"

1Kn 1 53 Karalius Saliamonas liepė atvesti Adoniją nuo aukuro pas jį. Kai Adonijas įėjo ir nusilenkė prieš karalių Saliamoną, karalius tarė: "Eik namo!"

1Kn 2 1 Prieš mirtį Dovydas tarė savo sūnui Saliamonui:

1Kn 2 2 "Aš einu visos žemės keliu. Būk stiprus ir tikras vyras.

1Kn 2 3 Saugok Viešpaties, savo Dievo, nurodymus, vaikščiok Jo keliais, laikykis Jo nuostatų, įsakymų, įstatymų ir įspėjimų, surašytų Mozės įstatyme, kad tau sektųsi visur ir visuo met,

1Kn 2 4 kad viešpats ištesėtų savo žodį, kurį jis man kalbėjo: 'Jei tavo sūnūs ištikimai vaikščios mano keliais, visa širdimi ir siela pasitiks manimi, tai tavo palikuonys valdys Izraelį'.

1Kn 2 5 Be to, tu žinai, ką padarė man Cerujos sūnus Joabas, kaip jis nužudė abu Izraelio kariuomenės vadus: Nero sūnų Abnerą ir Jetero sūnų Amasą. Jis nužudė juos, taikos metu praliedamas karo kraują, ir sutepė nekaltu krauju savo diržą ir kurpes.

1Kn 2 6 Pasielk su juo pagal savo išmintį ir neleisk jam ramiai numirti.

1Kn 2 7 Būk malonus gileadito Barzilajaus sūnams, leisk jiems valgyti prie savo stalo, nes jie mane pasitiko, kai bėgau nuo tavo brolio Abšalomo.

1Kn 2 8 Gero sūnus Šimis, benjamins iš Bahurimo, mane smarkiai keikė tą dieną, kaiėjau į Machanaimą. Bet jis atėjo manęs pasitikti prie Jordano, ir aš jam prisiečiau viešpačiu, sakydamas: 'Aš nežudysiu tavęs'.

1Kn 2 9 Nepalik jo nenubaudęs. Tu esi išmintingas vyras ir žinosi, kaip su juo
pasielgti, kad jo žili plaukai kruvini į kapą nueitų".
1Kn 2 10 Dovydas užmigo prie savo tėvų ir buvo palaidotas Dovydo mieste.
1Kn 2 11 Dovydas valdė Izraelį keturiasdešimt metų. Septynerius metus jis
karaliavo Hebrone ir trisdešimt trejus metus Jeruzalėje.
1Kn 2 12 Saliamonas atsisėdo į savo tėvo Dovydo sostą, ir jo karalystė labai
sustiprėjo.
1Kn 2 13 Kartą Hagitos sūnus Adonijas atėjo pas Saliamono motiną Batšebą. Ji
klausė: "Ar atėjai taikingai?" Jis atsakė: "Taikingai".
1Kn 2 14 Ir pridūrė: "Aš turiu tau ką pasakyti". Ji tarė: "Sakyk".
1Kn 2 15 Adonijas tarė: "Tu žinai, kad aš turėjau valdyti Izraelį ir visas
Izraelis to laukė. Tačiau viskas kitaip išėjo ir karalystė teko mano broliui, nes taip buvo
Viešpaties skirta.
1Kn 2 16 Neatmesk mano prašymo". Ji tarė: "Sakyk".
1Kn 2 17 Jis sakė: "Prašau, pakalbėk su karaliumi Saliamonu. Jis tikrai
išklausys tave ir leis man vesti šunemietę Abišagą".
1Kn 2 18 Batšeba atsakė: "Gerai, aš pakalbėsiu su karaliumi dėl tavęs".
1Kn 2 19 Batšeba nuėjo pas karalių Saliamoną pakalbėti už Adoniją. Karalius
atsistojęs pasitiko ją ir nusilenkė jai. Tada atsisėdo į savo sostą, o karaliaus motinai buvo
skirta vieta jo dešinėje.
1Kn 2 20 Ji tarė: "Aš atėjau pas tave su mažu prašymu, karaliau. Neatsakyk
man!" Karalius jai tarė: "Prašyk, motin! Aš neatsakysiu tau".
1Kn 2 21 Ji tarė: "Leisk Adonijui, savo broliui, vesti šunemietę Abišagą".
1Kn 2 22 Karalius Saliamonas atsakė savo motinai: "Kodėl tu prašai Adonijui tik
šunemietės Abišagos? Prašyk jam ir karalystės, nes jis yra mano vyresnysis brolis ir su juo
yra kunigas Abjataras bei Cerujos sūnus Joabas".
1Kn 2 23 Karalius Saliamonas prisiekė viešpačiu: "Tegul Dievas padaro man tai
ir dar daugiau, jei šitas jo prašymas nekainuos Adonijui gyvybės.
1Kn 2 24 Kaip gyvas Viešpats, kuris man suteikė karalystę, pasodino mane į mano
tėvo Dovydo sostą ir įkūrė man namus, kaip buvo pažadėjęs, šiandien Adonijas mirs".
1Kn 2 25 Karalius Saliamonas pasiuntė Jehojados sūnų Benają, kuris nužudė
Adoniją.
1Kn 2 26 Kunigui Abjatarui karalius įsakė: "Eik į Anatotą, į savo žemę. Nors
esi nusipelnęs mirties, bet šiandien nebausiu tavęs mirtimi, nes tu nešiojai Viešpaties Dievo
skrynią mano tėvo Dovydo laikais ir kentėjai su juo visus vargus, kuriuos jis kentėjo".
1Kn 2 27 Saliamonas pašalino Abjatarą iš kunigo tarnystės. Taip išsipildė
Viešpaties žodis, kurį jis kalbėjo apie Elio giminę Šilojuje.
1Kn 2 28 Kai ta žinia pasiekė Joabą, jis nubėgo į viešpaties palapinę ir
nusitvėrė už aukuro ragu. Joabas buvo išvien su Adoniju, nors Abšalomo jis nerėmė.
1Kn 2 29 Kai karaliui Saliamonui pranešė, kad Joabas pabėgo į viešpaties
palapinę ir stovi šalia aukuro, Saliamonas pasiuntė Jehojados sūnų Benają ir įsakė nužudyti
Joabą.
1Kn 2 30 Benajas, atėjęs prie Viešpaties palapinės, jam tarė: "Karalius įsako:
'Išeišk!' ". Bet Joabas atsakė: "Neisiu, bet mirsiu čia". Tada Benajas pranešė karaliui, ką
Joabas atsakė.
1Kn 2 31 Karalius jam atsakė: "Daryk, kaip jis sakė: nužudyk jį ir palaidok,
kad būtų pašalintas Joabo nekaltai pralietas kraujas nuo manęs ir mano tėvo namų.
1Kn 2 32 viešpats jo kraują gražins ant jo galvos, nes jis, mano tėvui
nežinant, nužudė du vyrus, teisesnius ir geresnius už save: Nero sūnų Abnerą, Izraelio
kariuomenės vadą, ir Jetero sūnų Amasą, Judo kariuomenės vadą.
1Kn 2 33 Jų kraujas sugrįš ant Joabo galvos ir ant jo palikuonių per amžius,
bet Dovydui, jo palikuonims, namams ir sostui tebūna nuo Viešpaties amžina ramybė".
1Kn 2 34 Jehojados sūnus Benajas nuėjo, nužudė jį ir palaidojo jam
priklausančioje žemėje dykumoje.
1Kn 2 35 Karalius paskyrė jo vieton kariuomenės vadu Jehojados sūnų Benają, o
kunigą Cadoką-į Abjataro vietą.
1Kn 2 36 Po to karalius pasikvietė Šimį ir jam sakė: "Pasiistatyk namus
Jeruzalėje, čia gyvenk ir niekur neiseik.
1Kn 2 37 Jei kurią dieną išeisi ir pereisi Kidrono upelį, tikrai mirsi. Tavo
kraujas bus ant tavo paties galvos".
1Kn 2 38 Šimis atsakė karaliui: "Gerai pasakyta. Kaip mano valdovas karalius
įsakė, taip aš darysiu". Šimis ilgai gyveno Jeruzalėje.
1Kn 2 39 Po trejų metų du Šimio tarnai pabėgo pas Maakos sūnų Achišą, Gato
karalių. Kai Šimiui pranešė, kad jo tarnai Gate,
1Kn 2 40 jis, pasibaltojęs asilą, nuvyko į Gatą pas Achišą savo tarnų ieškoti;
ir Šimis, juos suradęs, parsivedė iš Gato.
1Kn 2 41 Saliamonui buvo pranešta, kad Šimis buvo nuvykęs iš Jeruzalės į Gatą
ir grįžo.
1Kn 2 42 Karalius pasikvietė Šimį ir jam tarė: "Ar aš neprisaikdinau tavęs
viešpačiu, kad tą dieną, kai tu iš Jeruzalės išeisi ir kur nors išvyksi, tikrai mirsi? Tu man
sakei: 'Gerai pasakyta'.
1Kn 2 43 kodėl nesilaikei viešpaties priesaikos ir mano įsakymo, kurį tau buvau

davęs?
1Kn 2 44 Tu žinai nedorybes, kurias padarei mano tėvui Dovydui. Viešpats sugrąžins tavo nedorybes ant tavo galvos.
1Kn 2 45 Karalius Saliamonas bus palaimintas ir Dovydo sostas bus įtvirtintas Viešpaties aki vaizdoje per amžius".
1Kn 2 46 Karalius įsakė Jehojados sūnui Benajui, ir jis išėjęs užmušė šimį. Karalystė buvo įtvirtinta Saliamono rankose.
1Kn 3 1 Saliamonas susigiminiavo su faraonu, Egipto karaliumi. Jis vedė jo dukterį ir parsivežė jį į Dovydo miestą. Ji čia gyveno, kol Saliamonas baigė statyti sau namus, Viešpaties namus ir sieną apie Jeruzalę.
1Kn 3 2 Tačiau žmonės vis dar aukėjo aukštumose, nes nebuvo pastatyti namai Viešpaties vardui.
1Kn 3 3 Saliamonas mylėjo viešpatį, laikydamasis savo tėvo Dovydo nurodymų, tačiau ir jis aukėjo bei degino smilkalus aukštumose.
1Kn 3 4 Karalius nuėjo į Gibeoną aukoti, nes tai buvo garsi aukštuma. Jis aukėjo ant to aukuro tūkstantį deginamųjų aukų.
1Kn 3 5 Gibeone Viešpats pasirodė Saliamonui naktį sapne ir tarė: "Prašyk, ką Aš tau galėčiau duoti".
1Kn 3 6 Saliamonas atsakė: "Tu parodei savo tarnui, mano tėvui Dovydui, didelį gailestingumą, nes jis vaikščiojo prieš Tave tiesoje, teisme ir širdies tyrumu. Tu parodei jam savo gerumą, duodamas jam sūnų, kuris sėdėtų jo soste, kaip tai yra šiandien.
1Kn 3 7 Viešpatie, mano Dieve, Tu padarei savo tarną karaliumi mano tėvo Dovydo vietoje, nors aš dar labai jaunas ir nežinau, kaip įeiti ir kaip išeiti.
1Kn 3 8 Tavo tarnas yra vidury Tavo tautos, kurią Tu išsirinkai, didelės tautos, kurios neįmanoma suskačiuoti nei aprėpti dėl daugumo.
1Kn 3 9 Duok savo tarnui išmintingą širdį, kad galėčiau teisti Tavo tautą ir skirti gera nuo blogo. Kas galėtų valdyti tokią didelę Tavo tautą?"
1Kn 3 10 Viešpačiui patiko toks Saliamono prašymas.
1Kn 3 11 Dievas jam tarė: "Kadangi prašei išminties teisingai nuspręsti, o ne ilgo amžiaus sau, turtų sau ar savo priešų gyvybės,
1Kn 3 12 tai padariau pagal tavo prašymą: Aš daviau tau išmintingą ir sumanią širdį, kad panašaus į tave nebuvo iki tavęs ir po tavęs nebus tokio, kaip tu.
1Kn 3 13 Taip pat daviau tau, ir ko neprašei-turtų ir garbės; niekas tau neprilygs tarp karalių per visas tavo dienas.
1Kn 3 14 Ir jei vaikščiosi mano keliais, laikydamasis mano nuostatų ir įsakymų, kaip tavo tėvas Dovydas, Aš prailginsiu tavo dienas".
1Kn 3 15 Saliamonas pabudo ir suprato, kad tai buvo sapnas. Po to jis sugrįžo į Jeruzalę ir priešais viešpaties Sendoros skrynią aukėjo deginamąsias bei padėkos aukas. Jis iškėlė puotą visiems savo tarnams.
1Kn 3 16 Kartą dvi paleistuvės atėjo pas karalių ir stojo jo akivaizdon.
1Kn 3 17 Viena moteris sakė: "Mano valdove! Aš ir šita moteris gyvename vienuose namuose; aš pagimdžiau sūnų, būdama su ja tuose namuose.
1Kn 3 18 O po trijų dienų ir ji pagimdė. Mes buvome vienos ir nieko iš pašalinių nebuvo su mumis, tik mes dvi.
1Kn 3 19 Šitos moters sūnus naktį mirė, nes ji nugulė jį.
1Kn 3 20 Vidurnaktį atsikėlus ji paėmė mano sūnų, kai aš miegojau, nuo mano pašonės ir pasiguldė jį prie savęs, o savo mirusį sūnų paguldė prie manęs.
1Kn 3 21 Rytą atsikėlusį norėjau maitinti savo sūnų, bet pamačiau, kad jis miręs. Gerai įsižiūrėjusi, pažinau, kad tai nebuvo mano sūnus".
1Kn 3 22 Antroji moteris tarė: "Netiesa, mano sūnus yra gyvas, o tavo sūnus miręs". Bet šita atsakė: "Ne, tavo sūnus miręs, o mano sūnus gyvas". Taip jos kalbėjo karaliaus aki vaizdoje.
1Kn 3 23 Karalius tarė: "Viena sako: 'Mano sūnus yra gyvas, o tavo sūnus miręs', ir antroji tvirtina: 'Tavo sūnus yra miręs, o mano sūnus gyvas' ".
1Kn 3 24 Ir karalius pasakė: "Atneškite kardą". Ir atnešė kardą karaliui.
1Kn 3 25 Ir karalius pasakė: "Padalykite gyvąjį kūdikį ir duokite vieną pusę vienai, o kitą pusę kitai".
1Kn 3 26 Tuomet moteris, kurios sūnus buvo gyvas, gailėdamasi jo, tarė karaliui: "Mano valdove! Atiduok jai gyvąjį kūdikį ir nežudyk jo!" O antroji sakė: "Gerai, nebus nei man, nei tau. Padalykite jį!"
1Kn 3 27 Tada karalius atsakė: "Atiduokite gyvąjį kūdikį jai ir jokių būdu jo nežudykite. Ji yra jo motina".
1Kn 3 28 Visas Izraelis, išgirdęs tą karaliaus sprendimą, ėmė bijoti karaliaus, nes jie matė, kad Dievo išmintis buvo jame, kad jis teistų.
1Kn 4 1 Karalius Saliamonas valdė visą Izraelį.
1Kn 4 2 Jo kunigaikščiai buvo: kunigo Cadoko sūnus Azarijas,
1Kn 4 3 Šišos sūnus Elihorefas ir Ahija- raštininkai, Ahiludo sūnus Juozapas-metraštininkas,
1Kn 4 4 Jehojados sūnus Benajas-kariuomenės vadas, Cadokas ir Abjataras-kunigai,
1Kn 4 5 Natano sūnus Azarijas buvo valdininkų viršininkas, o Natano sūnus Zabudas-vyriausias valdytojas ir karaliaus draugas,

1Kn 4 6 Ahišaras-karaliaus namų viršininkas, o Abdos sūnus Adoniramas-duoklės
prižiūrėtojas.
1Kn 4 7 Saliamonas turėjo dvylika valdininkų visame Izraelyje, kurie
aprūpindavo maistu karalių ir jo namiškus; kiekvienas aprūpindavo vieną mėnesį per metus.
1Kn 4 8 Tai jų vardai: Ben-Huras Efraimo kalnyne;
1Kn 4 9 Ben-Dekeris Makace, Saalbime, Bet Semeše, Elon Bet Hanane;
1Kn 4 10 Ben-Hesedas Arubote, jo žinioje buvo Sokas ir visas Hefero kraštas;
1Kn 4 11 Ben-Abinadabo žinioje buvo visa Doro sritis; jis buvo vedęs Saliamono
dukterį Tafatą;
1Kn 4 12 Ahiludo sūnaus Baanos žinioje buvo Tanaachas, Megidas, visas Bet
Šeanas, esąs šalia Caretano ir žemiau Jezreelio, nuo Bet Šeano iki Abel Meholos ir iki anapus
Jokneamo;
1Kn 4 13 Ben-Geberas Ramot Gileade, jo žinioje buvo Manaso sūnaus Jayro
miestai, esą Gileade, Argobo sritis, esanti Bašane-šešiasdešimt didelių miestų su sienomis ir
variniais užkaiščiais;
1Kn 4 14 Idojo sūnus Ahinadabas Machanaime;
1Kn 4 15 Ahimaacas Naftalyje; jis buvo vedęs Saliamono dukterį Basmatą;
1Kn 4 16 Hušajo sūnus Baana Ašere ir Bealote;
1Kn 4 17 Paruacho sūnus Juozapatas Isachare;
1Kn 4 18 Elos sūnus Šimis Benjamine;
1Kn 4 19 Ūrio sūnus Geberas Gileade, amoritų karaliaus Sihono ir Basano
karaliaus Ogo šalyje.
1Kn 4 20 Judo ir Izraelio žmonių buvo kaip smilčių pajūryje; jie valgė, gėrė ir
linksminosi.
1Kn 4 21 Saliamonas valdė visas karalystes nuo upės iki filistinų šalies ir
Egipto sienos; jos mokėdavo duoklę ir tarnavo Saliamonui per visas jo dienas.
1Kn 4 22 Saliamonui kasdien pristatydavo: trisdešimt homerų smulkių ir
šešiasdešimt homerų paprastų miltų,
1Kn 4 23 dešimt nupenėtų jaučių, dvidešimt jaučių iš ganyklos ir šimtą avių,
neskaičiuojant elnių, gazelių, stirnų ir nupenėtų paukščių.
1Kn 4 24 Saliamonas valdė visą sritį į vakarus nuo upės, nuo Tifsacho iki
Gazos. Jis gyveno taikiai su visais kaimynais.
1Kn 4 25 Judas ir Izraelis, nuo Dano iki Beer Šebos, gyveno saugiai, kiekvienas
žmogus po savo vynmedžiu ir figmedžiu per visas Saliamono dienas.
1Kn 4 26 Saliamonas turėjo keturiasdešimt tūkstančių arklidžių kovos vežimų
žirgams ir dvylika tūkstančių raitelių.
1Kn 4 27 Dvylika valdininkų aprūpindavo maistu karalių Saliamoną ir visus,
kurie valgė prie karaliaus Saliamono stalo; kiekvienas rūpinosi, kad maisto netrūktų vienam
mėnesiui.
1Kn 4 28 Miežių ir pašaro žirgams ir mulams jie atgabendavo į tą vietą, kur
būdavo karalius, kaip jiems būdavo įsakyta.
1Kn 4 29 Dievas suteikė Saliamonui išmintį ir nepaprastą sumanumą bei tokį
širdies platumą, kaip smėlis jūros pakrantėje.
1Kn 4 30 Saliamono išmintis pranoko visų rytiečių ir egiptiečių išmintį.
1Kn 4 31 Jis buvo išmintingesnis už visus žmones, net už ezrahitą Etaną ir
Hemaną, Kalkolą bei Dardą, Maholo sūnus. Jis buvo garsus visose aplinkinėse tautose.
1Kn 4 32 Jis sukūrė tris tūkstančius patarlių ir tūkstantį penkias giesmes.
1Kn 4 33 Jis kalbėjo apie medžius, nuo Libano kedrų iki yzopų, kurie auga ant
sienų, apie žvėris, paukščius, roplius ir žuvis.
1Kn 4 34 Iš visų tautų ateidavo pasiklausyti Saliamono išminties, nuo visų
žemės karalių, kurie girdėjo apie jo išmintį.
1Kn 5 1 Tyro karalius Hirasas, išgirdęs, kad Saliamonas pateptas karaliumi
savo tėvo vietoje, siuntė pas jį pasiuntinius, nes Hirasas draugavo su Dovydu.
1Kn 5 2 Ir Saliamonas siuntė pas Hiramą, sakydamas:
1Kn 5 3 "Tu žinai, kad mano tėvas Dovydas negalėjo pastatyti namų viešpaties,
savo Dievo, vardui dėl karų su tautomis, kurios buvo prieš jį iš visų pusių, kol Viešpats
padėjo jas po jo kojų padais.
1Kn 5 4 Dabar Viešpats, mano Dievas, man suteikė ramybę; nėra nei priešų, nei
trukdymų.
1Kn 5 5 Aš galvoju statyti namus Viešpaties, savo Dievo, vardui, kaip Viešpats
kalbėjo mano tėvui Dovydui: 'Tavo sūnus, kurį Aš pasodinsiu į sostą tavo vietoje, pastatys
namus mano vardui'.
1Kn 5 6 Taigi įsakyk kirsti kedrus Libane. Mano tarnai tegu dirba su tavo
tarnais. Už darbą tavo tarnams mokėsiu, kiek nustatysi. Tu žinai, kad tarp mūsų nėra nė vieno
tokio medžių kirtėjo, kaip sidoniečiai".
1Kn 5 7 Hirasas, išgirdęs Saliamono žodžius, labai apsidžiaugė ir tarė:
"Palaimintas Viešpats, kuris davė Dovydui išmintingą sūnų, kad valdytų tą didelę tautą".
1Kn 5 8 Hirasas pranešė Saliamonui: "Gavau žinią, kurią man siuntei. Aš viską
padarysiu pagal tavo norą dėl medžių kirtimo.
1Kn 5 9 Mano tarnai juos nugabens nuo Libano kalnų į jūrą; jie sieliais bus
nuplukdyti iki vietos, kurią man nurodysi; ten juos sukraus ir tu juos atsiimsi. Tu turėsi
patenkinti mano norą ir tiekti maisto mano namams".

1Kn 5 10 Hiramą siuntė Saliamonui kedro ir kipariso medžių, kiek tik jis norėjo.

1Kn 5 11 O Saliamonas davė Hiramą namams dvidešimt tūkstančių homerų kviečių ir dvidešimt homerų tyriausio aliejaus. Tokį kiekį Saliamonas duodavo Hiramui kiekvienais metais.

1Kn 5 12 Viešpats suteikė Saliamonui išmintį, kaip jis jam buvo pažadėjęs. Hiramą ir Saliamonas sudarė taikos sutartį.

1Kn 5 13 Karalius Saliamonas parinko iš viso Izraelio trisdešimt tūkstančių vyrų darbams.

1Kn 5 14 Jis juos siųsdavo pamainomis, kas mėnesį po dešimt tūkstančių: vieną mėnesį jie būdavo Libane, o du mėnesius namie. Adoniramas buvo darbininkų viršininkas.

1Kn 5 15 Saliamonas turėjo septyniasdešimt tūkstančių nešikų ir aštuoniasdešimt tūkstančių akmenkalbėjų kalnuose,

1Kn 5 16 neskaičiuojant trijų tūkstančių trijų šimtų Saliamono vyresniųjų valdininkų, kurie vadovavo darbams, ir prižiūrėjo žmones, atliekančius darbą.

1Kn 5 17 Karalius įsakė paruošti didelius ir brangius akmenis, nutašytus namų pamatams.

1Kn 5 18 Saliamono darbininkai ir Hiramą darbininkai iš Gebali tašė juos. Taip jie paruošė rąstus ir akmenis namų statybai.

1Kn 6 1 Keturi šimtai aštuoniasdešimtais metais po izraelitų išėjimo iš Egipto, ketvirtaisiais Saliamono valdymo Izraelyje metais, Zivo mėnesį, kuris yra antras mėnuo, jis pradėjo statyti Viešpaties namus.

1Kn 6 2 Namai, kuriuos karalius Saliamonas statė viešpačiui, buvo šešiasdešimt uolekčių ilgio, dvidešimt uolekčių pločio ir trisdešimt uolekčių aukščio.

1Kn 6 3 Prieangis priešais šventyklą buvo dvidešimt uolekčių ilgio, lygus namų pločiui, ir dešimt uolekčių pločio priešais namus.

1Kn 6 4 Namams jis padarė siaurus langus.

1Kn 6 5 Pastatas turėjo šonuose ir užpakalyje priestatus, kur buvo įrengti šoniniai kambariai.

1Kn 6 6 Apatinio aukšto šoniniai kambariai buvo penkių uolekčių pločio, vidurinio-šešių uolekčių ir trečiojo-septynių uolekčių pločio. Pastato išorėje buvo padaryti išsikišimai, kad nereikėtų rąstų įleisti į sienas.

1Kn 6 7 Namai buvo statomi iš paruoštų akmenų; statybos darbams vykstant, nesigirdėjo nei kūjų, nei kirvių, nei kitų statybos įrankių garso.

1Kn 6 8 Įėjimas į vidurinį aukštą buvo dešiniajame pastato šone: suktiniai laiptai vedė į vidurinį, o iš vidurinio į trečiąjį aukštą.

1Kn 6 9 Taip jis pastatė namus ir užbaigė juos. Ir padengė namus kedro rąstais ir lentomis.

1Kn 6 10 Šventyklos priestato kambariai buvo penkių uolekčių aukščio, sujungti su pagrindiniu pastatu kedro rąstais.

1Kn 6 11 Viešpaties žodis buvo Saliamonui:

1Kn 6 12 "Dėl namų, kuriuos man statai: jei vaikščiosi pagal mano nuostatus, vykdysi mano sprendimus ir laikysies mano įsakymų, kad vaikščiotum pagal juos, tai Aš išpildysiu tau savo žodį, kurį kalbėjau tavo tėvui Dovydui:

1Kn 6 13 'Aš gyvensiu tarp izraelitų ir neapleisiu savo tautos-Izraelio' ".

1Kn 6 14 Saliamonas pastatė namus ir užbaigė juos.

1Kn 6 15 Namų vidaus sienos buvo iškaltos kedro lentomis nuo apačios iki lubų, o grindys išklotos kiparisių lentomis.

1Kn 6 16 Pastato galė kedro medžio lentomis nuo grindų iki lubų buvo atitverta dvidešimt uolekčių ilgio ir tokio pat pločio patalpa- šventų švenčiausioji.

1Kn 6 17 Namų, tai yra šventyklos, ilgis iki jos buvo keturiasdešimt uolekčių.

1Kn 6 18 Visas namų vidus buvo iškaltas kedro medžio lentomis su išraižytais pumpurais ir išsiskleidusiomis gėlėmis taip, kad akmenų visai nesimatė.

1Kn 6 19 Namų viduje paruošė šventų švenčiausiąją Viešpaties Sandoros skrynias.

1Kn 6 20 Švenčiausioji buvo dvidešimt uolekčių ilgio, pločio ir aukščio; jos vidus buvo padengtas grynu auksu. Taip pat padengtas buvo ir aukuras iš kedro medžio.

1Kn 6 21 Taip Saliamonas visą namų vidų padengė grynu auksu; šventų švenčiausiosios, kuri buvo padengta auksu, priekyje kabojo auksinės grandinės.

1Kn 6 22 Visas namų vidus, taip pat ir aukuras prieš šventų švenčiausiąją buvo padengti auksu.

1Kn 6 23 Šventų švenčiausiojoje jis padarė du cherubus iš alyvmedžio, kiekvieną dešimt uolekčių aukščio.

1Kn 6 24 Vienas cherubo sparnas buvo penkių uolekčių ir kitas sparnas penkių uolekčių; dešimt uolekčių nuo vieno sparno galo iki kito.

1Kn 6 25 Taip pat dešimt uolekčių buvo ir antrasis cherubas; abu cherubai buvo tokio pat dydžio ir taip pat atrodė.

1Kn 6 26 Vienas cherubas buvo dešimt uolekčių aukščio, taip pat ir kitas.

1Kn 6 27 Cherubai stovėjo vidinėje patalpoje. Jų sparnai buvo taip ištiesti, kad vieno sparnas siekė vieną sieną, o kito-kitą sieną; antrieji jų sparnai siekė vienas kitą šventų švenčiausiosios viduryje.

1Kn 6 28 Ir jis aptraukė cherubus auksu.

1Kn 6 29 Visos namų sienos buvo išraižytos cherubų atvaizdais, palmėmis ir

gėlėmis tiek viduje, tiek išorėje.

1Kn 6 30 Namų grindis padengė auksu išorėje ir viduje.

1Kn 6 31 Durys į šventų švenčiausiąją buvo iš alyvmedžio, staktos buvo penkiakampės.

1Kn 6 32 Abejos durys buvo išpuoštos cherubų, palmių bei gėlių raižiniais ir padengtos auksu.

1Kn 6 33 Šventyklos įėjimo staktos buvo iš alyvmedžio, keturkampės.

1Kn 6 34 Dvejos durys buvo iš kipariso medžio. Vienos pusės durys buvo iš dviejų dalių ir kitos pusės durys buvo iš dviejų dalių.

1Kn 6 35 Ant durų išraižė cherubų, palmių bei gėlių atvaizdus ir padengė jas auksu.

1Kn 6 36 Jis pastatė vidinį kiemą iš trijų tašyto akmens eilių ir vienos eilės kedro rąstų.

1Kn 6 37 Ketvirtaisiais metais Zivo mėnesį buvo padėti viešpaties namų pamatai,

1Kn 6 38 o vienuoliktaisiais metais Bulo mėnesį, kuris yra aštuntas mėnuo, namai buvo baigti su visais priestatais pagal visus jų brėžinius. Saliamonas juos statė septynerius metus.

1Kn 7 1 O savo namus Saliamonas statė trylika metų, kol juos pabaigė.

1Kn 7 2 Jis statė namus iš Libano kedrų. Namai buvo šimto uolekčių ilgio, penkiasdešimties pločio ir trisdešimties aukščio; jie stovėjo ant keturių eilių kedro medžio stulpų, ant kurių buvo kedro rąstai.

1Kn 7 3 Rąstai, kurie buvo ant keturiasdešimt penkių stulpų, po penkiolika stulpų vienoje eilėje, buvo apkalti kedro medžio lentomis.

1Kn 7 4 Langai buvo trimis eilėmis, langas priešais langą trijuose aukštuose.

1Kn 7 5 Visos durys ir jų staktos buvo keturkampės kaip ir langai; langas priešais langą trijuose aukštuose.

1Kn 7 6 Jis pastatė ir prieangį iš stulpų, penkiasdešimties uolekčių ilgio ir trisdešimties uolekčių pločio, ir kitą prieangį priešais jį su stulpais ir storais skersiniais rąstais.

1Kn 7 7 Tada jis padarė prieangį, kuriame stovėtų sostas ir jis galėtų teisti-teismo prieangį, ir iškalė jį kedro lentomis nuo grindų iki lubų.

1Kn 7 8 Karaliaus gyvenamieji namai turėjo kitą kiemą su prieangiu, panašiai pastatytu. Saliamonas panašius namus pastatė ir savo žmonai, faraono dukteriai.

1Kn 7 9 Visi šie pastatai buvo pastatyti iš brangių akmenų nuo pamato iki stogo. Akmenys statybai buvo keturkampiai, nutašyti ir nulyginti iš vidaus ir lauko pusės.

1Kn 7 10 Pamatai buvo iš brangių, didelių, dešimties ir aštuonių uolekčių akmenų.

1Kn 7 11 Virš jų buvo brangūs tašyti akmenys ir kedrai.

1Kn 7 12 Didysis kiemas, viešpaties namų vidinis kiemas ir namų prieangis buvo aptverti aplinkui trimis eilėmis tašytų akmenų ir viena eile kedro rąstų.

1Kn 7 13 Karalius Saliamonas pasikvietė iš Tyro Hiramą.

1Kn 7 14 Jis buvo našlės iš Naftalio giminės sūnus, o jo tėvas buvo iš Tyro. Jis buvo variakalys-sumanus, gabus ir išmintingas, galintis atlikti įvairius darbus iš vario.

Atvykęs pas karalių Saliamoną, jis dirbo įvairius darbus.

1Kn 7 15 Hiramus nuliejo dvi varinės kolonas, kurių kiekviena buvo aštuoniolikos uolekčių aukščio ir dvylikos uolekčių apimties.

1Kn 7 16 Jis padarė du varinius kapitelių kolonų viršui. Kiekvienas kapitelis buvo penkių uolekčių aukščio.

1Kn 7 17 Be to, jis padarė groteles ir pynes iš grandinėlių kapiteliams, kurie buvo ant kolonų-septynias vienam kapiteliui ir septynias kitam.

1Kn 7 18 Jis padarė kolonas ir po dvi eiles granato vaisių ant visų kapitelius dengiančių grotelių.

1Kn 7 19 Kapiteliai, kurie buvo ant kolonų, atrodė kaip lelijos, keturių uolekčių.

1Kn 7 20 Ant dviejų kolonų kapitelių buvo granato vaisiai, virš išlinkimo prie grotelių, ir aplinkui visą kapitelį buvo du šimtai granato vaisių.

1Kn 7 21 Hiramus pastatė kolonas prie šventyklos įėjimo; dešinę koloną pavadino Jachinu, o kairę Boazu.

1Kn 7 22 Lelijų pavidalo pagražinimai puošė kolonų viršų. Taip jis užbaigė kolonas.

1Kn 7 23 Jis taip pat nuliejo baseiną dešimties uolekčių skersmens, apskritą, penkių uolekčių aukščio, o jo apimtis buvo trisdešimt uolekčių.

1Kn 7 24 Dvi eilės pumpurų, nulietų išvien su baseinu, buvo po briauna aplinkui jį, po dešimt pumpurų uolektyje.

1Kn 7 25 Jis stovėjo ant dvylikos jaučių. Trys buvo atsigręžę į šiaurę, trys į vakarus, trys į pietus ir trys į rytus. Baseinas buvo jų viršuje; ir jų užpakalinės dalys buvo po baseinu.

1Kn 7 26 Jis buvo plaštakos storio, jo briauna buvo panaši į taurės briauną, į lelijos žiedą; jame tilpo du tūkstančiai batų vandens.

1Kn 7 27 Hiramus dar padarė dešimt varinių stovų. Kiekvienas stovas buvo keturių uolekčių ilgio, keturių pločio ir trijų aukščio.

1Kn 7 28 Stovas buvo toks: jis turėjo keturias šonines plokštes, kurios buvo

įtvirtintos rėmuose.

1Kn 7 29 Tose plokštėse buvo išraižyti liūtų, jaučių ir cherubų atvaizdai, o taip pat ir ant rėmų; po jaučiais bei liūtais buvo kabantys vainikėliai.

1Kn 7 30 Be to, kiekvienas stovas turėjo keturis varinius ratus su ašimis. Visuose keturiuose kampuose buvo atramos, ant kurių stovėjo praustuvė. Atramų šonus puošė išlieti vainikai.

1Kn 7 31 Stovo skylė buvo apvali, vienos uolekties skersmens iš vidaus ir pusantros uolekties skersmens išorėje. Jo šonai buvo išraižyti ir sudarė keturkampį, o ne apskritimą.

1Kn 7 32 Keturi ratai buvo stovo šonuose, jų ašys pritvirtintos prie stovo. Kiekvieno rato aukštis buvo pusantros uolekties.

1Kn 7 33 Ratai buvo padaryti panašiai kaip vežimų ratai; jų ratlankiai, stipinai, stebulės ir ašys buvo nulietos.

1Kn 7 34 Keturios atramos prie kiekvieno stovo kampo buvo nulietos išvien su stovu.

1Kn 7 35 Stovo viršuje buvo pusės uolekties aukščio apskritas lankas; rėmai ir šoninės plokštės buvo išlietos išvien.

1Kn 7 36 Hirasas išraižė ant rėmų ir šoninių plokščių-visur, kur buvo galima, cherubų, liūtų ir palmių atvaizdus bei pridėjo aplinkui vainikėlių.

1Kn 7 37 Taip jis padarė dešimt stovų, kurie buvo nulieti vienodai, to paties dydžio ir taip pat atrodantys.

1Kn 7 38 Jis taip pat padarė dešimt varinių praustuvių. Kiekvienoje tilpo keturiasdešimt batų vandens. Kiekvienos praustuvės skersmuo buvo keturios uolektys. Ant kiekvieno stovo buvo po praustuvę.

1Kn 7 39 Penki stovai buvo pastatyti viename ir penki-kitame šventyklos šone; baseinas stovėjo šventyklos dešinėje, pietryčiuose.

1Kn 7 40 Hirasas dar padarė puodus, semtuvėlius bei dubenis. Taip Hirasas baigė visą darbą, kurį jis darė karaliui Saliamonui dėl viešpaties šventyklos:

1Kn 7 41 dvi kolonas, du kapitėlius, kurie buvo ant kolonų, grotelės apdengti kapitėliams, kurie buvo ant kolonų,

1Kn 7 42 keturis šimtus granato vaisių abiems grotelėms-po dvi eiles granato vaisių abiems kapitėliams, kurie buvo ant kolonų,

1Kn 7 43 dešimt stovų ir dešimt praustuvių ant stovų,

1Kn 7 44 baseiną ir dvylika jaučių po baseinu,

1Kn 7 45 puodus, semtuvėlius bei dubenis. Visus šituos reikmenis Hirasas padarė Saliamonui dėl viešpaties šventyklos iš skaistaus vario.

1Kn 7 46 Karalius juos nuliejo Jordano lygumos molingoje žemėje tarp Sukoto ir Cartano.

1Kn 7 47 Visi šitie daiktai liko nepasverti, nes buvo sunaudota tiek daug vario, kad buvo neįmanoma jo pasverti.

1Kn 7 48 Saliamonas padarė viešpaties šventyklai visus reikmenis: auksinį aukurą, auksinį stalą padėtinei duonai laikyti,

1Kn 7 49 penkias žvakides iš gryno aukso dešinėje ir penkias kairėje priešais Šventų švenčiausiąją, su gėlėmis, lempomis ir žnyplėmis iš aukso,

1Kn 7 50 šakutes, samčius, dubenis, lėkštes, smilkytuvus iš gryno aukso, taip pat auksinius vyrius vidaus durims į Šventų švenčiausiąją ir durims į šventyklą.

1Kn 7 51 Taip buvo padaryti visi darbai, kuriuos karalius Saliamonas padarė Viešpaties namams. Po to Saliamonas atgabeno į šventyklą tai, ką jo tėvas Dovydas buvo pašventęs: sidabrą, auksą bei indus, ir sudėjo šventyklos sandėliuose.

1Kn 8 1 Saliamonas sušaukė į Jeruzalę Izraelio vyresniuosius, giminių vadus ir izraelitų šeimų galvas Viešpaties Sendoros skryniai perkelti iš Dovydo miesto Siono.

1Kn 8 2 Visi Izraelio vyrai susirinko pas karalių Saliamoną Etanimo mėnesį, kuris yra septintasis mėnuo, šventės metu.

1Kn 8 3 Atėjo visi Izraelio vyresnieji, ir kunigai paėmė skrynį.

1Kn 8 4 Ir jie nešė Viešpaties skrynį, susitikimo palapinę ir visus šventus indus, kurie buvo palapinėje; kunigai ir levitai nešė juos.

1Kn 8 5 Karalius Saliamonas ir visi izraelitai, susirinkę pas jį,ėjo priešais skrynį ir aukojo tiek avių ir galvijų, kad jų neįmanoma buvo suskaityti.

1Kn 8 6 Kunigai įnešė Viešpaties Sendoros skrynį į Šventų švenčiausiąją po cherubų sparnais.

1Kn 8 7 Cherubų sparnai buvo išskleisti virš skrynios ir cherubai dengė skrynį bei jos kartis.

1Kn 8 8 Kartys buvo tokios ilgos, kad jų galai buvo matomi šventykloje, tačiau iš lauko jie nebuvo matomi. Jos ten pasiliko iki šios dienos.

1Kn 8 9 Skrynioje buvo tik dvi akmeninės plokštės, kurias Mozė įdėjo Horebe, kai viešpats padarė sandorą su izraelitais, jiems išėjus iš Egipto krašto.

1Kn 8 10 Kunigams išėjus iš šventyklos, debesis pripildė Viešpaties namus

1Kn 8 11 taip, kad kunigai negalėjo tarnauti dėl debesies, nes Viešpaties šlovė pripildė viešpaties namus.

1Kn 8 12 Tuomet Saliamonas tarė: "Viešpats kalbėjo, kad nori gyventi tirštoje tamsioje.

1Kn 8 13 Aš pastačiau Tau namus, kuriuose gyventum, vietą, kurioje pasiliktum

per amžius".

1Kn 8 14 Karalius atsisukęs palaimino visus susirinkusius izraelitus, o visi izraelitai tuo tarpu stovėjo.

1Kn 8 15 Jis sakė: "Palaimintas Viešpats, Izraelio Dievas, kuris įvykdė, ką pažadėjo mano tėvui Dovydui, sakydamas:

1Kn 8 16 'Nuo tos dienos, kai išvedžiau savo tautą Izraelį iš Egipto, Aš nepasirinkau jokio miesto iš visų Izraelio giminių statyti namams, kur būtų mano vardas, bet išsirinkau Dovydą, kad jis valdytų mano tautą-Izraelį'.

1Kn 8 17 Mano tėvas Dovydas norėjo pastatyti namus Viešpaties, Izraelio Dievo, vardui.

1Kn 8 18 viešpats kalbėjo mano tėvui Dovydui: 'Gerai, kad tu norėjai pastatyti namus mano vardui,

1Kn 8 19 tačiau ne tu juos pastatysi, bet tavo sūnus, kuris tau gims, pastatys namus mano vardui'.

1Kn 8 20 viešpats išpildė savo žodį, kurį kalbėjo. Aš užėmiau savo tėvo Dovydo vietą ir Izraelio sostą, kaip viešpats buvo pažadėjęs, ir pastaciau namus Viešpaties, Izraelio Dievo, vardui.

1Kn 8 21 Ten paruošiau vietą skryniai, kurioje yra Viešpaties Sandora, padaryta su mūsų tėvais, kai jis išvedė juos iš Egipto krašto".

1Kn 8 22 Saliamonas atsistojo priešais viešpaties aukurą viso Izraelio akių vaizdoje, iškėlė rankas į dangų

1Kn 8 23 ir sakė: "Viešpatie, Izraelio Dieve, nei danguje, nei žemėje nėra dievo, kuris būtų lygus Tau, kuris būtų gailestingas ir laikytųsi sandoros su savo tarnais, kurie Tavimi visa širdimi pasitiki.

1Kn 8 24 Tu ištesėjai savo tarnui Dovydui, mano tėvui, duotą pažadą. Tu kalbėjai savo lūpomis ir įvykdei tai savo rankomis šiandien.

1Kn 8 25 Dabar, Viešpatie, Izraelio Dieve, įvykdyk tai, ką pažadėjai savo tarnui Dovydui, mano tėvui, sakydamas: 'Izraelio soste nepritrūksi vyro mano akių vaizdoje, jei tik tavo sūnus saugos savo kelius ir vaikščios priešais mane, kaip tu vaikščiojai'.

1Kn 8 26 Izraelio Dieve, meldžiu: įvykdyk pažadą, kurį davei savo tarnui Dovydui, mano tėvui.

1Kn 8 27 Bet argi Dievas iš tiesų gyvens žemėje? Štai dangus ir dangų dangūs nepajėgia Tavęs sutalpinti, juo labiau šitie namai, kuriuos pastaciau.

1Kn 8 28 Atsižvelk į savo tarno malda ir prašymą, Viešpatie, mano Dieve, išklausyk šauksmą ir malda, kuria Tavo tarnas meldžiasi Tavo akių vaizdoje šiandien.

1Kn 8 29 Tebūna Tavo akys atvertos link šių namų dieną ir naktį, link vietos, kurią pasirinkai, kad Tavo vardas ten būtų. Išklausyk savo tarno malda, kai jis melsis šioje vietoje.

1Kn 8 30 Išgirsk savo tarno ir savo tautos maldavimą, kai jie melsis šioje vietoje. Išgirsk danguje, kur Tu gyveni, ir atleisk.

1Kn 8 31 Jei kas nusikals prieš savo artimą ir ateis į šituos namus prie Tavo aukuro prisiekti,

1Kn 8 32 išgirsk danguje ir teisk savo tarnus: pasmerk kaltąjį pagal jo nusikaltimą ir išteisink teisųjį, atlygindamas jam pagal jo teisumą.

1Kn 8 33 Jei Tavo tauta Izraelis bus nugalėta priešą dėl to, kad Tau nusidėjo, ir jei ji atsigręs į Tave, išpažins Tavo vardą, melsis ir maldaus Tavęs šituose namuose,

1Kn 8 34 tai išgirsk danguje, atleisk savo tautai Izraeliui nuodėmę ir sugrąžink ją į žemę, kurią davei jų tėvams.

1Kn 8 35 Jei dangus bus uždarytas ir nebus lietaus dėl to, kad jie nusidėjo, ir jei jie melsis šioje vietoje, išpažins Tavo vardą ir nusigręš nuo savo nuodėmės, už kurią juos baudi,

1Kn 8 36 išgirsk danguje ir atleisk savo tarnų, Izraelio tautos, nuodėmę, parodyk jiems gerą kelią, kuriuo jie turi eiti, ir duok lietaus kraštui, kurį jiems davei paveldėti.

1Kn 8 37 Jei badas ar maras siaus krašte, jei pūs karštas pietų vėjas, jei pelėsiai ir skėriai naikins derlių, jei žmonės miestuose apsupsi priešais, užeis vargai ar ligos

1Kn 8 38 ir visa Izraelio tauta ar atskiras žmogus melsis, ištiesę rankas šitų namų link,

1Kn 8 39 išklausyk danguje, atleisk jiems ir atlygink kiekvienam pagal jo kelius, kaip Tu matai jo širdyje, nes Tu vienas pažįsti kiekvieno žmogaus širdį,

1Kn 8 40 kad jie Tavęs bijotų, kol gyvens žemėje, kurią davei mūsų tėvams.

1Kn 8 41 Jei svetimšalis, ne Tavo tautos Izraelio žmogus, ateitų iš tolimo krašto dėl Tavo vardo

1Kn 8 42 (nes jie išgirs apie Tavo didingą vardą, Tavo stiprią ranką ir ištiestą ranką), kai jis ateis ir melsis prie šitų namų,

1Kn 8 43 išklausyk jį danguje ir įvykdyk, ko jis Tavęs prašys, kad visos žemės tautos pažintų Tavo vardą, bijotų Tavęs kaip Tavo tauta Izraelis ir patirtų, jog šitie namai, kuriuos pastaciau, vadinami Tavo vardu.

1Kn 8 44 Jei Tavo tauta išeitų kariauti su priešais, nepaisant kur Tu juos pasiysi, ir melstųsi atsigręžę į šį miestą ir šiuos namus, kuriuos pastaciau Tavo vardui,

1Kn 8 45 išgirsk danguje jų malda ir prašymą ir apgink jų teises.

1Kn 8 46 Jei izraelitai Tau nusidės, -juk nėra žmogaus, kuris nenusidėtų, -ir Tu

užsirūstinęs juos atiduosi priešui, kuris paims juos nelaisvėn ir išves į tolimą priešų šalį,
 1Kn 8 47 ir jei jie ten būdami susipras, gailėsis, atsivers ir Tavęs maldaus,
 sakydami: 'Mes nusidėjome, elgėmės neteisingai ir padarėme piktadarystę',
 1Kn 8 48 ir gręsis į Tave visa širdimi bei visa siela priešų šalyje, į kurią
 jie buvo išvesti, ir melsis Tau, atsigręžę į šalį, kurią davei jų tėvams, į miestą, kurį
 išsirinkai, ir į namus, kuriuos pastaciau Tavo vardui,
 1Kn 8 49 išklausyk danguje jų maldas ir maldavimus ir apgink jų teises,
 1Kn 8 50 ir atleisk savo tautai, kuri Tau nusidėjo, visus jos nusikaltimus.
 Sukelk gailestį priešams, kurie juos laiko nelaisvėje, kad tie jų pasigailėtų,
 1Kn 8 51 nes jie yra Tavo tauta ir Tavo nuosavybė, kurią Tu išvedei iš
 Egipto iš geležinės krosnies vidurio.
 1Kn 8 52 Viešpatie, pažvelk į savo tarno ir Izraelio tautos maldavimus,
 išklausyk juos, kai jie šaukiasi Tavęs.
 1Kn 8 53 Viešpatie Dieve, Tu juos išskyrei iš visų žemės tautų ir pasirinkai
 sau, kaip kalbėjai per savo tarną Mozę, išvesdamas mūsų tėvus iš Egipto".
 1Kn 8 54 Kai Saliamonas baigė šitą malda, jis atsikėlė nuo viešpaties aukuro,
 kur jis klūpojo iškeltomis rankomis,
 1Kn 8 55 ir stovėdamas laimino visus susirinkusius, garsiu balsu sakydamas:
 1Kn 8 56 "Palaimintas Viešpats, kuris davė ramybę savo tautai Izraeliui, kaip
 buvo pažadėjęs; neliko neišpildytas nė vienas žodis iš viso gerojo pažado, kurį Jis davė per
 savo tarną Mozę.
 1Kn 8 57 Viešpats, mūsų Dievas, tebūna su mumis, kaip Jis buvo su mūsų tėvais,
 tegul nepalieka ir neapleidžia mūsų,
 1Kn 8 58 bet tepalenkia mūsų širdis prie savęs, kad vaikščiotume Jo keliais,
 vykdytume Jo įsakymus, nuostatus ir potvarkius, kuriuos Jis davė mūsų tėvams.
 1Kn 8 59 Šitie mano maldos žodžiai, tarti Viešpaties akių vaiždoje, tebūna šalia
 Viešpaties, mūsų Dievo, dieną ir naktį, kad Jis apgintų savo tarno ir savo tautos Izraelio
 teises bet kuriuo metu, kai to reikia,
 1Kn 8 60 kad visos žemės tautos žinotų, jog Viešpats yra Dievas ir nėra kito.
 1Kn 8 61 Tebūna jūsų širdys tobulos prieš Viešpatį, mūsų Dievą, kad jūs
 gyventumėte pagal Jo nuostatus ir vykdytumėte Jo įsakymus".
 1Kn 8 62 Po to karalius ir visas Izraelis aukojo aukas Viešpačiui.
 1Kn 8 63 Saliamonas aukojo dvidešimt du tūkstančius galvijų ir šimtą dvidešimt
 tūkstančių avių kaip padėkos auką Viešpačiui. Taip karalius ir visi izraelitai pašventino
 Viešpaties namus.
 1Kn 8 64 Tą pačią dieną karalius pašventino vidurinį kiemą prieš Viešpaties
 namus, nes ten jis aukojo deginamąsias aukas, duonos aukas ir padėkos aukų taukus, kadangi
 varinis Viešpaties aukuras buvo per mažas sutalpinti deginamąsias aukas, duonos aukas ir
 padėkos aukų taukus.
 1Kn 8 65 Saliamonas su visu Izraeliu nuo Hamato iki Egipto upės šventė
 Viešpaties, mūsų Dievo, akių vaiždoje septyniolika dienas ir kitas septyniolika
 dienų.
 1Kn 8 66 Aštuntą dieną jis paleido žmones; jie palaimino karalių ir nuėjo į
 savo palapines, džiaugdamiesi dėl to gero, kurį Viešpats padarė savo tarnui Dovydui ir visai
 Izraelio tautai.
 1Kn 9 1 Kai Saliamonas baigė statyti Viešpaties namus, karaliaus namus ir
 visa, ką jis buvo sumanęs,
 1Kn 9 2 Viešpats pasirodė Saliamonui antrą kartą taip, kaip buvo pasirodęs
 Gibeone,
 1Kn 9 3 ir tarė: "Aš išklausiau tavo malda ir prašymą. Aš pašventinau šituos
 namus, kuriuos pastatei, kad juose amžinai būtų mano vardas. Ir mano akys bei mano širdis
 visuomet bus ten.
 1Kn 9 4 Jei tu vaikščiosi priešais mane, kaip vaikščiojo tavo tėvas Dovydas,
 tyra ir neklastinga širdimi vykdydamas tai, ką tau įsakau, ir laikysies mano nuostatų bei
 potvarkių,
 1Kn 9 5 tai įtvirtinsiu tavo karalystės sostą Izraelio žemėje amžiams, kaip
 pažadėjau tavo tėvui Dovydui, sakydamas: 'Tu nepritrūksi vyro, kuris sėdėtų Izraelio soste'.
 1Kn 9 6 Bet jei jūs ar jūsų vaikai nuo manęs nusigręšite ir nesilaikysite mano
 įsakymų bei mano nuostatų, kuriuos jums daviau, ir nuėję tarnausite kitiems dievams ir juos
 garbinsite,
 1Kn 9 7 tai išnaikinsiu Izraelį iš žemės, kurią jiems daviau, ir atmesiu
 šituos namus, kuriuos pašventinau savo vardui; Izraelis taps patarle ir priežodžiu visose
 tautose.
 1Kn 9 8 Ir dėl šitų namų, kurie yra aukšti, kiekvienas praeivis stebėsis,
 švilps ir sakys: 'Kodėl Viešpats taip padarė šitai žemei ir šitiems namams?'
 1Kn 9 9 Ir atsakys: 'Kadangi jie paliko Viešpatį, savo Dievą, kuris išvedė jų
 tėvus iš Egipto, ir garbino kitus dievus ir jiems tarnavo, tai Viešpats siuntė jiems šitą
 nelaimę' ".
 1Kn 9 10 Dvidešimt metų, kol Saliamonas statė Viešpaties namus ir karaliaus
 namus,
 1Kn 9 11 Tyro karalius Hiramą aprūpino Saliamoną kedrų ir kiparių medžiais,
 ir auksu, kiek jam reikėjo. Už tai karalius Saliamonas davė Hiramui dvidešimt miestų Galilėjos

žemėje.

1Kn 9 12 Hirasas atvyko iš Tyro pažiūrėti Saliamono jam dovanotų miestų ir jie jam nepatiko.

1Kn 9 13 Jis sakė: "Kokie tai miestai, kuriuos man davei, mano broli?" Jis pavadino juos Kabulo šalimi, ir taip jie vadinami iki šiol.

1Kn 9 14 Ir Hirasas pasiuntė karaliui šimtą dvidešimt talentų aukso.

1Kn 9 15 Karalius Saliamonas įvedė darbo prievolę, statydamas Viešpaties namus, savo namus, Milojų Jeruzalės sieną, Hacoro, Megido ir Gezero miestus.

1Kn 9 16 Faraonas, Egipto karalius, užėmė Gezerą, jį sudegino, išžudė kanaaniečius, gyvenusius mieste, ir atidavė kaip kraitį savo dukteriai, Saliamono žmonai.

1Kn 9 17 Saliamonas atstatė Gezerą, žemutinį Bet Horoną,

1Kn 9 18 Baalatą, Tadmorą dykumoje,

1Kn 9 19 pastatė sandėlių, kovos vežimų ir raitelių miestus; jis statė tai, ką norėjo Jeruzalėje, Libane ir visame krašte, kurį valdė.

1Kn 9 20 Neizraelitų kilmės gyventojų iš amonitų, hetitų, periziečių, hevitų ir jebusiečių tautų,

1Kn 9 21 kurių izraelitai neįstengė visiškai sunaikinti, palikuonis Saliamonas apdėjo prievolėmis, ir taip liko iki šios dienos.

1Kn 9 22 Bet nė vieno izraelito Saliamonas nepavergė. Jie buvo kariai, tarnai, kunigaikščiai, vadai ir kovos vežimų bei raitelių viršininkai.

1Kn 9 23 Saliamonas turėjo penkis šimtus penkiasdešimt prižiūrėtojų darbininkams.

1Kn 9 24 Kai faraono duktė persikėlė iš Dovydo miesto į savo namus, kuriuos Saliamonas jai pastatė, jis pradėjo statyti Milojų.

1Kn 9 25 Tris kartus per metus Saliamonas aukodavo deginamąsias bei padėkos aukas ant aukuro, kurį jis padarė viešpačiui. Jis degino ir smilkalus ant aukuro, kuris buvo Viešpaties akių vietoje. Taip jis pabaigė statyti namus.

1Kn 9 26 Karalius Saliamonas pasistatė laivų Ecjon Geberyje, prie Elato, Raudonosios jūros pakrantėje, Edomo šalyje.

1Kn 9 27 Hirasas atsiuntė tiems laivams savo tarnų, patyrusių jūrininkų, kurie plaukė kartu su Saliamono tarnais.

1Kn 9 28 Tie, nuplaukę į Ofyrą, iš ten parvežė keturis šimtus dvidešimt talentų aukso karaliui Saliamonui.

1Kn 10 1 Šebos karalienė, išgirdusi apie Saliamoną, pagarsėjusį dėl Viešpaties, atvyko jį išmėginti sunkiais klausimais.

1Kn 10 2 Ji atkeliavo į Jeruzalę su labai didele palyda: kupranugariai nešė kvepalų, labai daug aukso ir brangių akmenų. Atėjusi pas Saliamoną ji kalbėjo su juo apie visa, kas buvo jos širdyje.

1Kn 10 3 Saliamonas atsakė jai į visus klausimus. Nebuvo nieko, ko karalius nebūtų galėjęs jai atsakyti.

1Kn 10 4 Šebos karalienė, pamačiusi Saliamono išmintį ir namus, kuriuos jis pastatė,

1Kn 10 5 jo stalo valgius, tarnų būstus ir patarnautojų laikyseną bei apdarus, vyno pilstytojus ir užėjimą į Viešpaties namus, nebegalėjo susilaikyti

1Kn 10 6 ir tarė karaliui: "Ką girdėjau savo krašte apie tavo darbus ir išmintį, yra tiesa.

1Kn 10 7 Aš netikėjau tais žodžiais, kol neatvykau ir savo akimis nepamačiau. Iš tikrųjų nė pusės man nebuvo pasakyta. Tavo išmintis ir turtai viršija tai, ką apie tave girdėjau.

1Kn 10 8 Laimingi tavo žmonės ir laimingi šie tavo tarnai, kurie nuolat yra priešais tave ir girdi tavo išmintį.

1Kn 10 9 Palaimintas Viešpats, tavo Dievas, kuris pamėgo tave ir pasodino Izraelio soste. Viešpats pamilo Izraelį amžiams ir todėl paskyrė tave karaliumi teismui ir teisingumui vykdyti".

1Kn 10 10 Ji padovanojo karaliui šimtą dvidešimt talentų aukso, labai daug kvepalų ir brangiųjų akmenų. Niekad daugiau nebuvo atgabenta tiek kvepalų, kiek Šebos karalienė padovanojo karaliui Saliamonui.

1Kn 10 11 Hiram laivai parvežė iš Ofyro aukso, labai daug raudonmedžio ir brangiųjų akmenų.

1Kn 10 12 Karalius pagamino iš to medžio stulpus Viešpaties namams ir karaliaus namams, psalterių bei arfų. Tiek raudonmedžio nebuvo nei atgabenta, nei matyta iki šios dienos.

1Kn 10 13 Karalius Saliamonas davė Šebos karalienei visa, ko ji norėjo ir prašė, be to, ką Saliamonas jai davė iš karališko dosnumo. Po to ji grįžo į savo šalį su visa palyda.

1Kn 10 14 Auksas, kurį kas metai atgabendavo Saliamonui, svėrė šešis šimtus šešiasdešimt šešis talentus,

1Kn 10 15 neskaiciuojant to, ką gaudavo iš prekybininkų, keliaujančių pirklių bei visų Arabijos karalių ir šalies valdytojų.

1Kn 10 16 Karalius Saliamonas padarė du šimtus didžiųjų skydų iš kalto aukso; šeši šimtai šekelių aukso buvo sunaudota vienam skydui;

1Kn 10 17 be to, buvo padaryti trys šimtai mažų skydų, taip pat iš kalto aukso; vienam skydui sunaudavo tris minas aukso. Karalius juos visus laikė namuose iš Libano medžio.

1Kn 10 18 Karalius padirbdino didelį sostą iš dramblio kaulo ir padengė jį geriausiu auksu.

1Kn 10 19 Sostas turėjo šešis laiptus, jo viršus užpakalinėje dalyje buvo apvalus, atramos rankoms buvo abiejose sosto pusėse, o du liūtai stovėjo šalia atramų.

1Kn 10 20 Dvylika liūtų stovėjo ant šešių laiptų, po vieną iš abiejų pusių. Nieko panašaus nebuvo padaryta jokioje karalystėje.

1Kn 10 21 Visi karaliaus Saliamono geriamieji indai buvo auksiniai; visi namų iš Libano medžių reikmenys buvo gryno aukso. Nieko nebuvo iš sidabro, nes jis neturėjo vertės Saliamono dienomis.

1Kn 10 22 Karaliaus laivai drauge su Hiram laivais kas treji metai grįždavo iš Taršišo ir atgabendavo aukso, sidabro, dramblio kaulo, beždžionių bei povų.

1Kn 10 23 Karalius Saliamonas savo turtais ir išmintimi pranoko visus žemės karalius.

1Kn 10 24 Visas pasaulis norėjo pamatyti Saliamoną ir išgirsti jo išmintį, kurią Dievas buvo įdėjęs į jo širdį.

1Kn 10 25 Kiekvienas atgabendavo dovanų: sidabrinių ir auksinių daiktų, rūbų, ginklų, kvepalų, žirgų ir mulų; taip buvo metai po metų.

1Kn 10 26 Saliamonas turėjo tūkstantį keturis šimtus kovos vežimų ir dvylika tūkstančių raitelių, kuriuos jis buvo paskirstęs kovos vežimų miestuose ir pas save Jeruzalėje.

1Kn 10 27 Karalius padarė, kad sidabro Jeruzalėje buvo kaip akmenų ir kedrų kaip figmedžių, kurių gausiai auga slėniuose.

1Kn 10 28 Saliamonas parsigabendavo žirgų iš Egipto ir Kevės. Karaliaus pirkliai pirkdavo juos Kevėje už pinigus.

1Kn 10 29 Iš Egipto pirkdavo kovos vežimą už šešis šimtus šekelių sidabro, o žirgą už šimtą penkiasdešimt. Taip pat jie pristatydavo žirgus visiems hetitų ir Sirijos karaliams.

1Kn 11 1 Karalius Saliamonas mylėjo daug svetimšalių moterų. Be faraono dukters, jis turėjo moabičių, amoničių, edomičių, sidoniečių, heticų-

1Kn 11 2 moterų iš tautų, apie kurias viešpats buvo sakęs izraelitams: "Neveskite jų ir neleiskite savo dukterų už jų, nes jie tikrai nukreips jūsų širdis į savo dievus". Tačiau Saliamonas įsimylėjo jas.

1Kn 11 3 Jis turėjo septynis šimtus žmonių ir tris šimtus sugulovių; ir jo žmonos nukreipė jo širdį.

1Kn 11 4 Saliamonui pasenus, jo žmonos nukreipė jo širdį į kitus dievus, ir jo širdis nebuvo tobula prieš viešpatį, jo Dievą, kaip jo tėvo Dovydo širdis.

1Kn 11 5 Saliamonas sekė sidoniečių deivę Astartę ir amonitų pabaisą Milkomą.

1Kn 11 6 Saliamonas darė pikta Viešpaties akyse ir neseikė iki galo Viešpačiu, kaip jo tėvas Dovydas.

1Kn 11 7 Saliamonas pastatė ant kalno ties Jeruzale aukštumą Moabo pabaisai Chemošui ir amonitų pabaisai Molechui.

1Kn 11 8 Taip jis padarė visoms svetimšalėms savo žmonoms, kurios smilkydavo ir aukodavo savo dievams.

1Kn 11 9 Viešpats užsirūstino ant Saliamono, nes jis nusigrėžė nuo savo Viešpaties, Izraelio Dievo, kuris jam buvo pasirodęs du kartus.

1Kn 11 10 ir įsakęs jam, kad neseiktų paskui svetimus dievus. Bet jis nesilaikė viešpaties įsakymo.

1Kn 11 11 Tada viešpats tarė Saliamonui: "Kadangi tu taip pasielgei ir nesilaikei mano sandomos bei mano nuostatų, kuriuos tau daviau, tai Aš atimsiu iš tavęs karalystę ir ją atiduosiu tavo tarnui.

1Kn 11 12 Tačiau tau gyvam esant to nedarysiu dėl tavo tėvo Dovydo, bet atimsiu ją iš tavo sūnaus.

1Kn 11 13 Visos karalystės neatimsiu, vieną giminę duosiu tavo sūnui dėl savo tarno Dovydo ir dėl Jeruzalės, kurią išsirinkau".

1Kn 11 14 Viešpats sukurstė Hadadą iš Edomo karaliaus giminės prieš Saliamoną.

1Kn 11 15 Kai Dovydas nugalėjo Edomą ir kariuomenės vadas Joabas laidojo žuvusius, Joabas išžudė visus vyrus Edome.

1Kn 11 16 Jis ten buvo pasilikęs šešis mėnesius su visu Izraeliu, kol išnaikino visus vyrus Edome.

1Kn 11 17 Tuo metu Hadadas su kai kuriais edomitais, jo tėvo tarnais, pabėgo iš Edomo, norėdami patekti į Egiptą. Tada Hadadas buvo dar vaikas.

1Kn 11 18 Iš Midiano jie atėjo į Paraną. Čia prie jų prisidėjo daugiau žmonių. Jie visi atėjo pas faraoną, Egipto karalių, kuris Hadadui davė namus, žemės ir aprūpinimą.

1Kn 11 19 Hadadas įsigijo tokį didelį faraono palankumą, kad tas leido jam vesti savo žmonos, karalienės Tachpenesės, seserį.

1Kn 11 20 Tachpenesės sesuo pagimdė sūnų Genubatą. Genubatas augo Tachpenesės priežiūroje faraono namuose drauge su faraono sūnumis.

1Kn 11 21 Kai Hadadas, būdamas Egipte, sužinojo, kad Dovydas ir kariuomenės vadas Joabas mirę, jis prašė faraoną: "Leisk man eiti į savo šalį".

1Kn 11 22 Faraonas klausė jo: "Ko tau trūksta pas mane, kad nori grįžti į savo kraštą?" Jis atsakė: "Nieko man netrūksta, bet išleisk mane".

1Kn 11 23 Dievas sukėlė prieš jį ir kitą priešą Eljado sūnų Razoną, kuris buvo

pabėgęs nuo savo valdovo Hadadezerio, Cobos karaliaus.

1Kn 11 24 Tas surinko būrį vyrų ir tapo jų vadu, kai Dovydas sumušė juos Coboje.

Jis su vyrais nuėjo į Damaską, ten apsigyveno ir tapo Damasko karaliumi.

1Kn 11 25 Per visas Saliamono dienas jis buvo Izraelio priešas, jam kenkė ir nekentė jo lygiai taip pat, kaip Hadadas.

1Kn 11 26 Taip pat ir Nebato sūnus Jeroboamas, efraimitas iš Ceredos, Saliamono tarnas, kurio motina buvo našlė, vardu Ceruva, pakėlė savo ranką prieš karalių.

1Kn 11 27 Priežastis, dėl ko jis pakėlė savo ranką prieš karalių, buvo tokia: Saliamonas, statydamas Milojų, taisė savo tėvo Dovydo miesto sienas.

1Kn 11 28 Jeroboamas buvo sumanus vyras. Saliamonas, matydamas, kad jaunuolis išradingas, pavedė jam prižiūrėti visos Juozapo giminės darbą.

1Kn 11 29 Kartą Jeroboamas, išėjęs iš Jeruzalės, kelyje sutiko pranašą Ahiją iš Šilojo. Jis buvo apsisiautęs nauju apsiaustu. Juodu buvo vieni laukuose.

1Kn 11 30 Ahija, nutvėręs savo naują apsiaustą, suplėšė jį į dvyliką dalių

1Kn 11 31 ir tarė Jeroboamui: "Pasiimk dešimt dalių, nes Viešpats, Izraelio

Dievas, sako: 'Aš atimsiu karalystę iš Saliamono ir tau duosiu dešimt giminių,

1Kn 11 32 bet vieną giminę jam paliksiu dėl savo tarno Dovydo ir Jeruzalės miesto, kurį išsirinkau iš visų Izraelio giminių.

1Kn 11 33 Tai dėl to, kad jie paliko mane ir garbino sidoniečių deivę Astartę, Moabo dievą Chemošą bei amonitų dievą Milkomą, nevaikščiojo mano keliais, nedarė, kas teisinga mano akyse, ir nesilaikė mano nuostatų bei potvarkių, kaip jo tėvas Dovydas.

1Kn 11 34 Tačiau Aš neatimsiu karalystės iš jo rankos. Jį paliksiu valdovu, kol jis gyvas, dėl savo tarno Dovydo, kurį išsirinkau ir kuris laikėsi mano įsakymų bei nuostatų.

1Kn 11 35 Aš atimsiu karalystę iš Saliamono sūnaus ir tau duosiu dešimt giminių.

1Kn 11 36 Jo sūnui duosiu vieną giminę, kad visą laiką mano tarno Dovydo žiburys būtų priešais mane Jeruzalėje, kurią išsirinkau savo vardui.

1Kn 11 37 Tave paimsiu, ir tu karaliausi, kaip trokš tavo siela, ir būsi karaliumi visam Izraeliui.

1Kn 11 38 Jei paklusi mano įstatymams, vaikščiosi mano keliais, darysi, kas teisinga mano aki vaizdoje, laikysiesi mano nuostatų ir įsakymų, kaip darė mano tarnas Dovydas, tai Aš būsiu su tavimi, tau pastatysiu tikrus namus, kaip pastačiau Dovydui, ir tau duosiu Izraelį.

1Kn 11 39 Tuo Aš pažeminsiu Dovydo palikuonis, tačiau ne visam laikui".

1Kn 11 40 Saliamonas dėl to norėjo nužudyti Jeroboamą, bet Jeroboamas pabėgo į Egiptą pas karalių Šišaką ir pasiliko ten iki Saliamono mirties.

1Kn 11 41 Kiti Saliamono darbai ir jo poelgiai bei išmintis yra aprašyta Saliamono darbų knygoje.

1Kn 11 42 Saliamonas karaliavo visam Izraeliui Jeruzalėje keturiasdešimt metų.

1Kn 11 43 Saliamonas užmigo prie savo tėvų ir buvo palaidotas savo tėvo Dovydo mieste; jo sūnus Roboamas pradėjo karaliauti jo vietoje.

1Kn 12 1 Roboamas nuėjo į Sichemą, kur buvo susirinkę visi izraelitai paskelbti jį karaliumi.

1Kn 12 2 Nebato sūnus Jeroboamas, kuris buvo pabėgęs nuo karaliaus Saliamono į Egiptą, išgirdo apie tai dar būdamas Egipte.

1Kn 12 3 Jie pasiuntė ir pasikvietė jį. Jeroboamas ir visas Izraelis atėjo ir kalbėjo Roboamui:

1Kn 12 4 "Tavo tėvas uždėjo mums sunkų jungą. Dabar palengvink savo tėvo mums uždėtą naštą, tai mes tau tarnausime".

1Kn 12 5 Jis jiems atsakė: "Eikite ir po trijų dienų sugrįžkite pas mane". Ir žmonės nuėjo.

1Kn 12 6 Karalius Roboamas tarėsi su senesniaisiais, kurie stovėdavo priešais jo tėvą Saliamoną, kai jis dar buvo gyvas: "Patarkite man, ką atsakyti tautai".

1Kn 12 7 Tie jam kalbėjo: "Jei šiandien būsi tarnas šitiems žmonėms, tarnausi jiems ir kalbėsi švelniais žodžiais, jie visados bus tavo tarnai".

1Kn 12 8 Bet jis atmetė senesniųjų duotą patarimą ir tarėsi su jaunesniaisiais, kurie užaugo kartu su juo ir stovėjo priešais jį.

1Kn 12 9 Jis jiems tarė: "Ką jūs patariate man atsakyti šitiems žmonėms, kurie man kalbėjo: 'Palengvink jungą, kurį mums uždėjo tavo tėvas'?"

1Kn 12 10 Jaunieji, kurie užaugo kartu su juo, jam kalbėjo: "Šitiems žmonėms, kurie tau sakė: 'Tavo tėvas padarė mūsų jungą sunkų, o tu jį mums palengvink', taip atsakyk:

'Mano mažasis pirštas storesnis už mano tėvo strėnas.

1Kn 12 11 Mano tėvas jums uždėjo sunkų jungą, bet aš jį jums dar pasunkinsiu. Mano tėvas jus plakė botagais, o aš jus plaksiu dygliuotais rimbais".

1Kn 12 12 Kai Jeroboamas ir visa tauta trečią dieną atėjo pas Roboamą, kaip karalius buvo paskyręs, sakydamas: "Sugrįžkite pas mane trečią dieną",

1Kn 12 13 karalius, atmetęs senesniųjų patarimą, kalbėjo tautai griežtai,

1Kn 12 14 kaip patarė jaunieji: "Mano tėvas uždėjo jums sunkų jungą, o aš jį jums dar pasunkinsiu. Mano tėvas jus plakė botagais, o aš jus plaksiu dygliuotais rimbais".

1Kn 12 15 Karalius nepaklausė tautos, nes tai buvo nuo Viešpaties, kad Viešpats ištesėtų savo žodį, kurį jis kalbėjo per Ahiją iš Šilojo Nebato sūnui Jeroboamui.

1Kn 12 16 Izraelitai, pamatę, kad karalius nenori jų išklaustyti, atsakė jam:

"Mes neturime dalies Dovyde nei paveldėjimo Jesės sūnuje. Izraeli, į savo palapines! Dovydai,

rūpinkis savo namais". Ir Izraelis išsiskirstė į savo palapines.

1Kn 12 17 Izraelitams, gyvenantiems Judo miestuose, karaliavo Roboamas.

1Kn 12 18 Jis pasiuntė Adoramą, mokesčių rinkėją, pas izraelitus, bet jie užmušė jį akmenimis. Karalius Roboamas skubiai išoko į vežimą ir pabėgo į Jeruzalę.

1Kn 12 19 Taip Izraelis atsisiskyrė nuo Dovydo namų iki šios dienos.

1Kn 12 20 Visas Izraelis, išgirdęs, kad Jeroboamas grįžęs, pasikvietė jį į susirinkimą ir paskelbė jį viso Izraelio karaliumi. Niekas nebesekė Dovydo namais, išskyrus Judo giminę.

1Kn 12 21 Roboamas, sugrįžęs į Jeruzalę, surinko visus Judo ir Benjamino giminių vyrus, šimtą aštuoniasdešimt tūkstančių rinktinių karių, karui su Izraeliu, kad sugrąžintų karalystę Robamui, Saliamono sūnui.

1Kn 12 22 Bet Dievo žodis atėjo Dievo vyrui Šemajai:

1Kn 12 23 "Kalbėk Saliamono sūnui Robamui, Judo karaliui, visiems Judo ir Benjamino namams ir likusiai tautai, sakydamas:

1Kn 12 24 'Taip sako Viešpats: 'Neikite ir nekariaukite su savo broliais izraelitais. Kiekvienas grįžkite į savo namus, nes tai atėjo iš manęs' ". Jie pakluso viešpaties žodžiui ir grįžo, kaip viešpats liepė.

1Kn 12 25 Jeroboamas pastatydino Sichemą Efraimo kalnyne ir ten apsigyveno. Iš ten išėjęs jis pastatė Penuelio miestą.

1Kn 12 26 Jeroboamas sakė savo širdyje: "Karalystė gali sugrižti Dovydo namams.

1Kn 12 27 Jei šita tauta eis aukoti į Viešpaties namus Jeruzalėje, tai žmonių širdys atsigręš į jų valdovą, į Judo karalių Robamą, ir jie, nužudę mane, sugrįš pas Judo karalių Robamą".

1Kn 12 28 Karalius pasitaręs padirbdino du auksinius veršius ir tarė tautai: "Per tolį jums eiti į Jeruzalę. Izraeli, štai tavo dievai, kurie tave išvedė iš Egipto žemės".

1Kn 12 29 Jis pastatė vieną Betelyje, o kitą- Dane.

1Kn 12 30 Tai tapo nuodėme, nes tauta eidavo net į Daną jų garbinti.

1Kn 12 31 Jeroboamas pastatydino šventyklą aukštumose ir paskyrė kunigų iš žmonių, kurie nebuvo Levio sūnūs.

1Kn 12 32 Aštuntojo mėnesio penkioliką dieną Jeroboamas paskelbė šventę, panašią į tą, kurią švęsavo Jude, ir aukojo ant aukuro. Taip jis darė Betelyje aukodamas veršiams, kuriuos padirbdino, ir Betelio aukštumoms, kurias įrengė, paskyrė kunigus.

1Kn 12 33 Jis aukojo ant aukuro, kurį pastatė Betelyje, aštunto mėnesio penkioliką dieną-dieną, kurią jis sumanė savo širdyje, ir paskelbė šventę izraelitams. Ir jis aukojo ant aukuro bei degino smilkalus.

1Kn 13 1 Viešpaties siųstas Dievo vyras atėjo iš Judo į Betelį, kai Jeroboamas stovėjo prie aukuro, norėdamas smilkyti.

1Kn 13 2 Jis šaukė prieš aukurą Viešpaties žodžius, sakydamas: "Aukure, aukure! Taip sako Viešpats: 'Dovydo namams užgims sūnus, vardu Jozijas; jis aukos ant tavęs aukštumų kunigus, kurie čia smilko, ir žmonių kaulus sudegins ant tavęs' ".

1Kn 13 3 Ir jis davė ženklą tą dieną, sakydamas: "Jūs matysite ženklą, kad viešpats tikrai taip kalbėjo. Štai aukuras sugrius ir pelenai išbyrės".

1Kn 13 4 Karalius Jeroboamas, išgirdęs Dievo vyro žodžius, kuriuos jis kalbėjo prieš aukurą Betelyje, ištiesė savo ranką ir liepė suimti jį. Jo ranka, kurią jis buvo ištiesęs, padžiūvo ir jis nebegalėjo jos prie savęs pritraukti.

1Kn 13 5 Aukuras sugriuvo ir pelenai išbyrėjo pagal ženklą, kurį Dievo vyras buvo paskelbęs nuo viešpaties.

1Kn 13 6 Tada karalius tarė Dievo vyrui: "Maldauk viešpatį, savo Dievą, kad mano ranka būtų atstatyta". Dievo vyras meldėsi, ir karaliaus ranka buvo atstatyta ir pasidarė, kokia buvo anksčiau.

1Kn 13 7 Karalius sakė Dievo vyrui: "Eime pas mane į namus pasistiprinti, ir aš tau atsilyginsiu".

1Kn 13 8 Dievo vyras atsakė karaliui: "Jei man duotum pusę savo namų, aš neičiau su tavimi, nevalgyčiau duonos ir negerčiau vandens šitoje vietoje,

1Kn 13 9 nes viešpats man taip įsakė: 'Tau nevalia nei duonos valgyti, nei vandens gerti, nei grįžti keliu, kuriuo atėjai' ".

1Kn 13 10 Taip jis nuėjo kitu keliu ir negrįžo tuo, kuriuo atėjo į Betelį.

1Kn 13 11 Betelyje gyveno senas pranašas. Jo sūnūs parėję pasakojo jam viską, ką Dievo vyras buvo padaręs tą dieną Betelyje ir ką jis kalbėjo karaliui.

1Kn 13 12 Tada tėvas klausė: "Kuriuo keliu jis nuėjo?" Sūnūs parodė kelią, kuriuo nuėjo Dievo vyras.

1Kn 13 13 Tėvas liepė pabalnoti asilą. Jie pabalnojo asilą, ir jis užsėdęs

1Kn 13 14 nujojo paskui Dievo vyrą. Radęs jį sėdintį po ąžuolu, klausė: "Ar tu esi Dievo vyras, atėjęs iš Judo?" Jis atsakė: "Taip, aš".

1Kn 13 15 Tuomet jis sakė: "Eime pas mane į namus ir užvalgyk duonos".

1Kn 13 16 Jis atsakė: "Negaliu grįžti su tavimi, nei valgyti duonos, nei gerti vandens su tavimi šioje vietoje,

1Kn 13 17 nes man Viešpaties pasakyta: 'Tau nevalia nei duonos valgyti, nei vandens gerti, nei grįžti tuo keliu, kuriuo atėjai' ".

1Kn 13 18 Jis sakė jam: "Aš irgi esu pranašas kaip ir tu; angelas kalbėjo man Viešpaties žodžius, sakydamas: 'Parsivesk jį į savo namus, kad jis galėtų valgyti ir gerti' ". Bet jis jam melavo.

1Kn 13 19 Jie sugrižo, valgė duonos ir gėrė vandens jo namuose.
 1Kn 13 20 Jiems tebesėdint prie stalo, Viešpaties žodis atėjo pranašui, kuris
 buvo jį parsivedęs.
 1Kn 13 21 Ir jis šaukė Dievo vyrui, kuris buvo atėjęs iš Judo: "Taip sako
 Viešpats: 'Kadangi neklausėi Viešpaties ir nesilaikėi įsakymo, kurį tau davė Viešpats, tavo
 Dievas,
 1Kn 13 22 bet sugrižai ir valgei duonos bei gėrei vandens vietoje, apie kurią
 jis tau kalbėjo, kad nevalia joje nei duonos valgyti, nei vandens gerti, tavo lavonas nebus
 palaidotas tavo tėvų kape' ".
 1Kn 13 23 Kai tas pavalgė ir atsigėrė, jis pabalnojo asilą pranašui, kurį buvo
 parsivedęs.
 1Kn 13 24 Jam keliaujant, jį sutiko liūtas ir nužudė. Jo lavonas gulėjo ant
 kelio, o asilas stovėjo šalia jo; taip pat ir liūtas stovėjo šalia lavono.
 1Kn 13 25 Žmonės praeidami ant kelio matė gulintį lavoną ir liūtą, stovintį
 šalia lavono. Atėję į miestą, kuriame gyveno senasis pranašas, pasakojo, ką buvo matę.
 1Kn 13 26 Tai išgirdęs, pranašas, kuris jį buvo sugrąžinęs iš kelio, tarė: "Tai
 Dievo vyras, kuris buvo nepaklusnus Viešpaties žodžiui; todėl Viešpats jį atidavė liūtui,
 kuris jį sudraskė ir nužudė, kaip Viešpats buvo jam kalbėjęs".
 1Kn 13 27 Savo sūnams jis tarė: "Pabalnokite man asilą". Ir jie pabalnojo.
 1Kn 13 28 Nuvykęs jis rado lavoną, gulintį ant kelio, ir asilą su liūtu,
 stovinčius šalia lavono. Liūtas nelietė nei lavono, nei asilo.
 1Kn 13 29 Pranašas pakėlė Dievo vyro lavoną, uždėjo jį ant asilo ir pargabeno
 atgal į miestą, kad apraudotų jį ir palaidotų.
 1Kn 13 30 Jis paguldė lavoną į savo paties kapą ir raudėjo: "Ak, mano broli!"
 1Kn 13 31 Jį palaidojęs, jis tarė savo sūnams: "Kai numirsiu, palaidokite mane
 kape, kuriame palaidotas Dievo vyras; šalia jo kaulų padėkite mano kaulus,
 1Kn 13 32 nes žodis, kurį jis, Viešpačiui įsakius, šaukė prieš aukurą Betelyje
 ir prieš visas Samarijos miestų aukštumas, tikrai išsipildys".
 1Kn 13 33 Po viso to Jeroboamas neatsisakė savo pikto kelio, bet toliau skyrė
 kunigus aukštumoms iš prasčiausių žmonių. Kas norėdavo, tą jis išventindavo aukštumų kunigu.
 1Kn 13 34 Tai buvo Jeroboamo namų nuodėmė, ir jie buvo sunaikinti bei pašalinti
 nuo žemės paviršiaus.
 1Kn 14 1 Tuo metu Jeroboamo sūnus Abija susirgo.
 1Kn 14 2 Jeroboamas tarė savo žmonai: "Persirenk, kad neatpažintų, jog esi
 Jeroboamo žmona, ir eik į Šilojų. Ten gyvena pranašas Ahija, kuris pasakė, kad aš tapsiu šitos
 tautos karaliumi.
 1Kn 14 3 Pasiimk dešimt duonos kepalų, pyragaičių bei medaus ašotį ir eik pas
 jį. Jis pasakys, kas atsitiks vaikui".
 1Kn 14 4 Jeroboamo žmona taip ir padarė. Ji nuėjo į Šilojų pas Ahiją. Ahija
 nebematė dėl senatvės.
 1Kn 14 5 Ir Viešpats pasakė Ahijai: "Ateina Jeroboamo žmona sužinoti iš tavęs
 apie savo sūnų, kuris serga. Aš pasakysiu, ką jai sakyti. Nes atėjusi ji dėsįs kita moterimi".
 1Kn 14 6 Kai Ahija išgirdo įeinančios žingsnius, jis tarė: "Įeik, Jeroboamo
 žmona! Kodėl dediesi esanti kita? Turiu tau blogų žinių.
 1Kn 14 7 Pasakyk Jeroboamui, kad Viešpats, Izraelio Dievas, sako: 'Aš tave
 išaukštinau ir paskyriau kunigaikščiu savo tautai, Izraeliui.
 1Kn 14 8 Atėmęs karalystę iš Dovydo namų, ją tau daviau. Bet tu nebuvai kaip
 mano tarnas Dovydas, kuris laikėsi mano įsakymų ir sekė mane visa savo širdimi, darydamas tai,
 kas buvo teisinga mano akyse.
 1Kn 14 9 Tu elgeisi blogiau už visus, pirma tavęs buvusius, pasidirbdinai kitų
 dievų ir lietu atvaizdų, sukėlei mano pyktį ir atsukai man nugarą.
 1Kn 14 10 Todėl aš bausiu Jeroboamo namus ir išnaikinsiu visus Jeroboamo vyrus,
 laisvus ir pavergtuosius, išvalysiu Jeroboamo namus, kaip žmogus išvalo mėsą, kol nėra vieno
 nebeliks.
 1Kn 14 11 Kas iš Jeroboamo mirs mieste, tą suės šunys, kas mirs lauke, tą les
 padangių paukščiai, nes taip pasakė Viešpats'.
 1Kn 14 12 O tu eik namo. Tau įžengus į miestą, vaikas mirs.
 1Kn 14 13 Jį apraudos visas Izraelis ir palaidos. Jis vienintelis iš Jeroboamo
 bus palaidotas kape, nes tik jis patiko Viešpačiui, Izraelio Dievui, iš Jeroboamo namų.
 1Kn 14 14 Viešpats pakels Izraeliui karalių, kuris sunaikins Jeroboamo namus tą
 dieną ir netgi dabar.
 1Kn 14 15 Viešpats ištiks Izraelį, kad jis siūbuos kaip nendrė vandenyje; išraus
 Izraelį iš šitos geros žemės, kurią jis davė jų tėvams ir išsklaidys juos anapus upės dėl to,
 kad jie pasidarė alkų, sukeldami Viešpaties pyktį.
 1Kn 14 16 Jis apleis Izraelį dėl Jeroboamo nuodėmių, nes jis pats nusidėjo ir
 įvedė Izraelį į nuodėmę".
 1Kn 14 17 Jeroboamo žmona sugrižo į Tircą. Jai įžengus į namus, berniukas mirė.
 1Kn 14 18 Jis buvo palaidotas, ir visas Izraelis apraudėjo jį, kaip paskelbė
 Viešpats per savo tarną pranašą Ahiją.
 1Kn 14 19 Visi kiti Jeroboamo darbai, kaip jis kariavo ir karaliavo, yra
 surašyti Izraelio karalių metraščių knygoje.
 1Kn 14 20 Jeroboamas valdė Izraelį dvidešimt dvejus metus. Jam mirus, jo vietą

užėmė jo sūnus Nadabas.

1Kn 14 21 Saliamono sūnus Roboamas karaliavo Jude. Pradėdamas valdyti kraštą, jis buvo keturiasdešimt vienerių metų amžiaus. Septyniolika metų jis karaliavo Jeruzalėje, mieste, kurį Viešpats išsirinko iš visų Izraelio giminių. Jo motina buvo amonitė Naama.

1Kn 14 22 Judo žmonės darė pikta Viešpaties akyse, sukeldami jo pavydą savo nuodėmėmis, kurios buvo sunkesnės, negu jų tėvų.

1Kn 14 23 Jie įrengė sau aukštumas, pasistatė atvaizdus, pasidarė alkus ant kiekvienos aukštos kalvos ir po kiekvienu žaliuojančiu medžiu.

1Kn 14 24 Krašte buvo ir iškrypėlių. Jie darė visus bjaurius darbus tautų, kurias Viešpats išnaikino prieš Izraeliui užimant kraštą.

1Kn 14 25 Penktaisiais karaliaus Roboamo valdymo metais Egipto karalius Šišakas atėjęs užpuolė Jeruzalę,

1Kn 14 26 paėmė Viešpaties namų bei karaliaus namų turtus ir viską išvežė. Jis paėmė ir visus Saliamono padirbdintus auksinius skydus.

1Kn 14 27 Karalius Roboamas padirbdino jų vietoje varinių skydų ir juos pavedė karaliaus namų sargybos viršininkams.

1Kn 14 28 Sargybiniai juos nešdavo karaliui einant į Viešpaties namus; po to juos padėdavo atgal į sargybinių patalpą.

1Kn 14 29 Visi kiti Roboamo darbai surašyti Judo karalių metraščių knygoje.

1Kn 14 30 Karas tarp Roboamo ir Jeroboamo tęsėsi per visas jų dienas.

1Kn 14 31 Roboamas užmigo prie savo tėvų ir buvo palaidotas prie savo tėvų Dovydo mieste. Jo motina buvo amonitė Naama. Jo sūnus Abijamas karaliavo jo vietoje.

1Kn 15 1 Aštuonioliktaisiais karaliaus Jeroboamo, Nebato sūnaus, valdymo metais Abijamas pradėjo karaliauti Jude.

1Kn 15 2 Trejus metus jis valdė Judą, gyvendamas Jeruzalėje. Jo motina buvo Abšalomo duktė Maaka.

1Kn 15 3 Abijamas vaikščiojo visose savo tėvo nuodėmėse, kurias tas darė iki jo. Jo širdis nebuvo tobula prieš Viešpatį, jo Dievą, kaip jo tėvo Dovydo širdis.

1Kn 15 4 Tačiau Dovydo dėlei Viešpats, jo Dievas, davė jam žiburį Jeruzalėje, pakeldamas jo sūnų po jo ir įtvirtindamas Jeruzalę.

1Kn 15 5 Nes Dovydas darė tai, kas teisinga Viešpaties akyse ir nenukrypo nuo viso to, ką Jis įsakė, per visas savo dienas, išskyrus atsitikimą su hetitu Ūrija.

1Kn 15 6 Karas tarp Roboamo ir Jeroboamo tęsėsi per visas jo gyvenimo dienas.

1Kn 15 7 Visi kiti Abijamo darbai surašyti Judo karalių metraščių knygoje. Tarp Abijamo ir Jeroboamo vyko karas.

1Kn 15 8 Abijamas užmigo prie savo tėvų ir buvo palaidotas Dovydo mieste, o jo vietoje pradėjo karaliauti jo sūnus Asa.

1Kn 15 9 Dvidešimtaisiais Izraelio karaliaus Jeroboamo valdymo metais Judą pradėjo valdyti karalius Asa.

1Kn 15 10 Keturiasdešimt vienerius metus jis karaliavo Jeruzalėje. Jo motina buvo Abšalomo duktė Maaka.

1Kn 15 11 Asa darė tai, kas teisinga Viešpaties akyse, kaip jo tėvas Dovydas.

1Kn 15 12 Jis pašalino iš krašto iškrypėlius ir visus stabus, kuriuos buvo padarę jo tėvai.

1Kn 15 13 Net savo motiną Maaką jis pašalino iš karalienės vietos, nes ji buvo padirbdinusi giraitėje stabą, kurį Asa sukapojo ir sudegino Kidrono slėnyje.

1Kn 15 14 Bet aukštumų jis nepanaikino. Tačiau Asos širdis buvo tobula prieš Viešpatį per visas jo dienas.

1Kn 15 15 Jis atnešė į Viešpaties namus savo tėvo ir savo paskirtas dovanas: sidabro, aukso ir indų.

1Kn 15 16 Karas tarp Asos ir Izraelio karaliaus Baašos tęsėsi per visas jų dienas.

1Kn 15 17 Izraelio karalius Baaša išėjo prieš Judą ir statė Ramą, kad niekam neleistų įeiti ar išeiti iš Asos, Judo karaliaus.

1Kn 15 18 Tuomet Asa, paėmęs visą sidabrą ir auksą, likusį Viešpaties namų ir karaliaus namų izde, pasiuntė per savo tarnus į Damaską Sirijos karaliui Ben Hadadui, Hezjono sūnaus Tabrimono sūnui, sakydamas:

1Kn 15 19 "Padarykime sąjungą tarp manęs ir tavęs, kaip buvo tarp mūsų tėvų. Siunčiu tau dovanų sidabro ir aukso ir prašau: sulaužyk sąjungą su Izraelio karaliumi Baaša, kad jis atsitrauktų nuo manęs".

1Kn 15 20 Ben Hadadas paklausė karaliaus Asos ir pasiuntė savo kariuomenės vadus prieš Izraelio miestus, ir užėmė Ijoną, Daną, Abel Bet Maachą, visą Kinerotą ir Naftalio kraštą.

1Kn 15 21 Baasa, tai išgirdęs, liovėsi statyti Ramą ir sugrįžo į Tircą.

1Kn 15 22 Karalius Asa sušaukė visą Judą, nieko neaplenkdamas, ir jie paėmė Ramos akmenis bei rąstus, kuriuos buvo pastatęs Baaša, ir jais karalius Asa sutvirtino Benjaminą Gebą bei Micpą.

1Kn 15 23 Visi kiti Asos darbai, jo galybė, miestai, kuriuos jis pastatė, yra surašyti Judo karalių metraščių knygoje. Senatvėje jo kojos buvo nesveikos.

1Kn 15 24 Asa užmigo prie savo tėvų ir buvo palaidotas prie savo tėvų Dovydo mieste. Jo sūnus Jozapatas pradėjo karaliauti jo vietoje.

1Kn 15 25 Jeroboamo sūnus Nadabas pradėjo karaliauti Izraelyje antraisiais

karaliaus Asos valdymo metais ir karaliavo dvejus metus.
 1Kn 15 26 Jis darė pikta Viešpaties akyse, vaikščiojo savo tėvo keliais ir jo nuodėmėje, į kurią tas įtraukė Izraelį.
 1Kn 15 27 Ahijos sūnus Baaša iš Isacharo giminės surengė sąmokslą prieš Nadabą ir jį nužudė Gibetone, kuris priklausė filistinams, tuo metu, kai Nadabas su visa kariuomene buvo apgulęs Gibetoną.
 1Kn 15 28 Tai įvyko trečiaisiais Judo karaliaus Asos valdymo metais, ir tuomet Baaša užėmė Nadabo sostą.
 1Kn 15 29 Tapęs karaliumi, jis išžudė visą Jeroboamo giminę ir nepaliko gyvo nė vieno pagal Viešpaties žodžius, kurie buvo paskelbti per Jo tarną Ahiją iš Šilojo.
 1Kn 15 30 Tai įvyko dėl Jeroboamo nuodėmių, kuriomis jis nusidėjo ir į kurias įtraukė Izraelį, sukeldamas Viešpaties, Izraelio Dievo, rūstybę.
 1Kn 15 31 Visi kiti Nadabo darbai yra surašyti Izraelio karalių metraščių knygoje.
 1Kn 15 32 Karas tarp Asos ir Izraelio karaliaus Baašos truko per visas jų dienas.
 1Kn 15 33 Trečiaisiais Judo karaliaus Asos valdymo metais Ahijos sūnus Baaša pradėjo karaliauti Izraeliui Tircoje ir karaliavo dvidešimt ketverius metus.
 1Kn 15 34 Jis darė pikta Viešpaties akyse ir vaikščiojo Jeroboamo keliais ir jo nuodėmėje, į kurią tas įtraukė Izraelį.
 1Kn 16 1 Viešpats kalbėjo Hananio sūnui Jehuvui apie Baašą:
 1Kn 16 2 "Aš tavo pakėliau iš dulkių, išaukštinau ir padariau kunigaikščiu Izraelio tautai, o tu vaikščiojai Jeroboamo keliu ir įtraukei į nuodėmę mano tautą Izraelį, sukeldamas mano pyktį jų nusikaltimais.
 1Kn 16 3 Aš atimsiu Baašos palikuonis ir jo namų palikuonis; su jo namais padarysiu taip, kaip padariau su Nebato sūnaus Jeroboamo namais.
 1Kn 16 4 Kas iš Baašos mirs mieste, tą suės šunys, o kas mirs lauke, tą les padangių paukščiai".
 1Kn 16 5 Visi kiti Baašos darbai, jo veikla ir jo galybė yra aprašyti Izraelio karalių metraščių knygoje.
 1Kn 16 6 Baaša užmigo prie savo tėvų ir buvo palaidotas Tircoje, o jo vietoje pradėjo karaliauti jo sūnus Ela.
 1Kn 16 7 Viešpats kalbėjo per pranašą Jehuvą, Hananio sūnų, prieš Baašą ir jo namus už tai, kad jis darė pikta Viešpaties akivaizdoje, sukeldamas Jo pyktį savo darbais, kaip Jeroboamo namai, ir dėl to, kad išžudė juos.
 1Kn 16 8 Dvidešimt šeštaisiais Judo karaliaus Asos metais Baašos sūnus Ela tapo Izraelio karaliumi Tircoje ir valdė dvejus metus.
 1Kn 16 9 Zimris, pusės kovos vežimų viršininkas, sukėlė maištą prieš jį. Elai puotaujant Tircoje pas Arčą, kuris buvo karaliaus rūmų prievaizdas,
 1Kn 16 10 Zimris įėjo ir jį nužudė dvidešimt septintais Judo karaliaus Asos metais ir karaliavo jo vietoje.
 1Kn 16 11 Tapęs karaliumi, Zimris išžudė visus Baašos namus ir nepaliko gyvo nei vieno vyro, nei giminaičių, nei draugų.
 1Kn 16 12 Taip Zimris sunaikino Baašos namus pagal Viešpaties žodį, kurį jis kalbėjo prieš Baašą per pranašą Jehuvą.
 1Kn 16 13 Visa tai įvyko dėl visų Baašos ir jo sūnaus Elos nuodėmių, kurias jie darė ir į kurias įtraukė Izraelį, sukeldami Viešpaties, Izraelio Dievo, pyktį savo tuštybėmis.
 1Kn 16 14 Visi kiti Elos darbai ir veikla yra surašyta Izraelio karalių metraščių knygoje.
 1Kn 16 15 Dvidešimt septintaisiais Judo karaliaus Asos metais Zimris karaliavo Izraelyje, Tircoje, septynias dienas. Žmonės tuo laiku buvo apsupę Gibetoną, priklausantį filistinams.
 1Kn 16 16 Sužinoję, kad Zimris sukėlė maištą ir nužudė karalių Elą, jie tą pačią dieną išrinko Izraelio karaliumi kariuomenės vadą Omrį.
 1Kn 16 17 Omris su visu Izraeliu ėjo iš Gibetono ir apgulė Tirčą.
 1Kn 16 18 Zimris, matydamas, kad miestas paimtas, nuėjo į karaliaus namus, juos padegė ir žuvo liepsnose.
 1Kn 16 19 dėl savo nuodėmių, kuriomis nusidėjo, darydamas pikta Viešpaties akivaizdoje ir vaikščiodamas Jeroboamo keliais ir jo nuodėmėje, kurią šis padarė, įtraukdamas Izraelį į nuodėmę.
 1Kn 16 20 visi kiti Zimrio darbai ir jo sąmokslas prieš karalių yra surašyti Izraelio karalių metraščių knygoje.
 1Kn 16 21 Tada Izraelio tauta suskilo: pusė tautos palaikė Ginato sūnų Tibnį, norėdami paskelbti jį karaliumi, o kita pusė – Omrį.
 1Kn 16 22 Žmonės, palaikę Omrį, laimėjo prieš tuos, kurie sekė Tibnį, Ginato sūnų. Tibnis mirė, o Omris tapo karaliumi.
 1Kn 16 23 Trisdešimt pirmaisiais Judo karaliaus Asos metais Omris pradėjo valdyti Izraelį ir karaliavo dvylika metų. Tircoje jis karaliavo šešerius metus.
 1Kn 16 24 Jis nupirko iš Šemero Samarijos kalną už du talentus sidabro, pastatė miestą, jį sutvirtino ir pavadino Samarija, buvusio savininko Šemero vardu.
 1Kn 16 25 Omris darė pikta Viešpaties akivaizdoje, elgdamasis blogiau už visus savo pirmtakus.

1Kn 16 26 Jis vaikščiojo Nebato sūnaus Jeroboamo keliais ir jo nuodėmėje, į kurią tas įtraukė Izraelį, kad sukeltų Viešpaties, Izraelio Dievo, pyktį savo tuštybėmis.

1Kn 16 27 Visi kiti Omrio darbai ir jo galia, kurią jis parodė, yra surašyti Izraelio karalių metraščių knygoje.

1Kn 16 28 Karalius Omris užmigo prie savo tėvų ir buvo palaidotas Samarijoje. Jo vietoje pradėjo karaliauti jo sūnus Ahabas.

1Kn 16 29 Omrio sūnus Ahabas pradėjo karaliauti Izraelyje trisdešimt aštuntaisiais Judo karaliaus Asos metais ir karaliavo Samarijoje dvidešimt dvejus metus.

1Kn 16 30 Ahabas, Omrio sūnus, darė pikta Viešpaties akivaizdoje labiau už visus savo pirmtakus.

1Kn 16 31 Negana to, kad jis vaikščiojo Nebato sūnaus Jeroboamo nuodėmėje, jis dar vedė sidoniečių karaliaus Etbaalo dukterį Jezabelę ir tarnavo Baalui bei garbino jį.

1Kn 16 32 Jis pastatė Samarijoje Baalo namus ir juose aukurą Baalui.

1Kn 16 33 Ahabas dar įrengė alką. Ahabas labiau negu visi prieš jį buvę Izraelio karaliai darė tai, kas sukėlė Viešpaties pyktį.

1Kn 16 34 Ahabui valdant, Hielis iš Betelio atstatė Jerichą. Jis padėjo jo pamatus ant savo pirmagimio Abiramo ir įstatė vartus ant jauniausiojo sūnaus Segubo, kaip buvo paskelbęs Viešpats per Nūno sūnų Jozuę.

1Kn 17 1 Elisas iš Gileado Tišbos tarė Ahabui: "Kaip gyvas Viešpats, Izraelio Dievas, kuriam aš tarnauju, ateinančiais metais nebus nei rasos, nei lietaus, nebent man paliepus".

1Kn 17 2 Viešpats kalbėjo jam, sakydamas:

1Kn 17 3 "Eik iš čia ir pasislėpk prie Kerito upelio priešais Jordaną.

1Kn 17 4 Gerk iš upelio, o varnams Aš įsakiau aprūpinti tave maistu".

1Kn 17 5 Jis nuėjo ir darė, ką Viešpats buvo jam įsakęs. Jis apsisėjo prie Kerito upelio priešais Jordaną.

1Kn 17 6 Varnai atnešdavo jam duonos ir mėsos kas rytą ir vakarą, o iš upelio jis atsigerdavo.

1Kn 17 7 Po kurio laiko upelis išdžiūvo, nes krašte nebuvo lietaus.

1Kn 17 8 Viešpats kalbėjo jam, sakydamas:

1Kn 17 9 "Eik į Sareptą Sidono krašte ir ten pasilik. Aš įsakiau vienai našlei aprūpinti tave".

1Kn 17 10 Jis nuėjo į Sareptą. Prie miesto vartų jis pamatė našlę, rankiojančią malkas. Elisas kreipėsi į ją: "Atnešk man truputį vandens atsigerti".

1Kn 17 11 Jai einant, jis dar šūktelėjo: "Atnešk ir duonos kąsnelį!"

1Kn 17 12 Ji atsakė: "Kaip gyvas Viešpats, tavo Dievas, nieko neturiu, tik saują miltų statinaitėje ir truputį aliejaus puodelyje. Štai renku truputį malkų. Parėjusi paruošiu sau ir savo sūnui valgį ir, suvalgę jį, numirsiu".

1Kn 17 13 Elisas jai atsakė: "Nebijok! Parėjus padaryk, kaip sakei, tik iškepik man pirma mažą paplotėlį ir atnešk jį man, o sau ir sūnui paskui padarysi.

1Kn 17 14 Nes Viešpats, Izraelio Dievas, sako: 'Miltai statinaitėje nesibaigs ir puodelyje aliejaus nesumažės iki tos dienos, kol Viešpats žemei duos lietaus' ".

1Kn 17 15 Parėjusi namo, ji padarė, kaip Elisas sakė. Ir valgė jį, jis ir jos namai kasdien.

1Kn 17 16 Statinaitėje miltai nesibaigė ir aliejaus puodelyje nesumažėjo, kaip Viešpats pasakė per Eliją.

1Kn 17 17 Po to susirgo tos moters, šeimnininkės, sūnus. Jo liga buvo tokia sunki, kad jis liovėsi kvėpavęs.

1Kn 17 18 Tuomet jį tarė Elijui: "Kas man ir tau, Dievo vyre? Ar tu atėjai priminti mano kaltes ir numarinti mano sūnų?"

1Kn 17 19 Jis jai atsakė: "Duok man savo sūnų". Paėmęs jį iš jos, užnešė į aukštutinį kambarį, kuriame gyveno, ir paguldė savo lovoje.

1Kn 17 20 Jis šaukėsi Viešpaties, sakydamas: "Viešpatie, mano Dieve, argi našlei, pas kurią aš gyvenu, Tu siysi nelaimę, numarindamas jos sūnų?"

1Kn 17 21 Po to jis tris kartus išsitiesė ant vaiko ir meldėsi: "Viešpatie, mano Dieve, meldžiu, tesugrižta šio vaiko siela pas jį".

1Kn 17 22 Viešpats išklausė Elijo maldą, vaiko siela sugrižo pas jį, ir jis atgijo.

1Kn 17 23 Elisas, paėmęs vaiką, jį nuvedė iš aukštutinio kambario žemyn ir, atiduodamas jo motinai, tarė: "Žiūrėk, tavo sūnus gyvas!"

1Kn 17 24 Moteris atsakė Elijui: "Dabar žinau, kad tu esi Dievo vyras ir kad Viešpaties žodis tavo lūpose yra tiesa".

1Kn 18 1 Trečiaisiais metais Viešpats vėl kalbėjo Elijui: "Eik ir pasirodyk Ahabui; Aš duosiu lietaus žemei".

1Kn 18 2 Elisas išėjo pas Ahabą. Samarijoje buvo didelis badas.

1Kn 18 3 Ahabas pasišaukė Abdiją, rūmų valdytoją, kuris buvo labai dievobaimingas žmogus.

1Kn 18 4 Jezabeli naikinant Viešpaties pranašus, Abdijas paslėpė šimtą pranašų, po penkiasdešimt vienoje oloje, ir aprūpino juos duona bei vandeniu.

1Kn 18 5 Ahabas tarė rūmų valdytojui Abdijui: "Eikime per kraštą ir apžiūrėkime vandens šaltinius ir upelius: gal rasime žolės žirgams ir mulams, kad neprarastume visų gyvulių".

1Kn 18 6 Jie pasidalino kraštą, kur kiekvienas eis. Ahabas ėjo vienu keliu, o Abdijas kitu.

1Kn 18 7 Abdijas keliaudamas netikėtai sutiko Eliją. Jį atpažinęs, jis puolė ant kelių ir tarė: "Ar tai tu, Elijau, mano viešpatie?"

1Kn 18 8 Tas jam atsakė: "Aš. Eik ir pasakyk savo valdovui: 'Elijas čia'".

1Kn 18 9 Jis sakė: "Kuo nusidėjau, kad tu atiduodi savo tarną Ahabui nužudyti?"

1Kn 18 10 Kaip gyvas Viešpats, tavo Dievas, nėra tautos nė karalystės, kur mano valdovas nebūtų siuntęs tavęs ieškoti. O atsakius: 'Jo čia nėra', jis prisaiškındavo tą karalystę ar tautą, kad tu nerastas.

1Kn 18 11 O dabar tu sakai: 'Eik ir sakyk savo valdovui, kad Elijas čia'.

1Kn 18 12 Man nuėjus, Viešpaties Dvasia nuneš tave į man nežinomą vietą. Kai aš kalbėsiu Ahabui ir jis tavęs neras, jis nužudys mane, nors tavo tarnas bijo Viešpaties nuo pat savo jaunystės.

1Kn 18 13 Argi nebuvo pranešta mano viešpačiui, ką aš, Jezabelei žudant Dievo pranašus, padariau, kaip paslėpiau šimtą Viešpaties pranašų, po penkiasdešimt vienoje oloje, ir juos aprūpinau duona bei vandeniu?"

1Kn 18 14 O dabar tu sakai: 'Eik ir sakyk savo valdovui, kad Elijas čia'. Juk jis mane nužudys".

1Kn 18 15 Elijas atsakė: "Kaip gyvas kareivijų Viešpats, kuriam aš tarnauju, šiandien Ahabui pasirodysiu".

1Kn 18 16 Abdijas nuėjo pasitikti Ahabo ir pasakė jam. Tada Ahabas nuėjo sutikti Eliją.

1Kn 18 17 Ahabas, pamatęs Eliją, tarė: "Ar tai tu, kuris vargini Izraelį?"

1Kn 18 18 Elijas atsakė: "Ne aš varginu Izraelį, bet tu ir tavo tėvo namai, nes apleidote Viešpaties įsakymus ir sekate Baalą".

1Kn 18 19 Dabar surink prie manęs visą Izraelį ant Karmelio kalno, taip pat keturis šimtus penkiasdešimt Baalo ir keturis šimtus alkų pranašų, valgančių nuo Jezabelės stalo".

1Kn 18 20 Ahabas surinko visus izraelitus ir pranašus ant Karmelio kalno.

1Kn 18 21 Elijas, atsistojęs prieš juos, tarė: "Ar ilgai jūs svyruosite? Jei Viešpats yra Dievas, sekite Jį, o jei Baalas, sekite Baalą". Tauta neatsakė nė žodžio.

1Kn 18 22 Elijas sakė tautai: "Aš likau vienas Viešpaties pranašas, o Baalo pranašų yra keturi šimtai penkiasdešimt".

1Kn 18 23 Duokite mums du jaučius; jie tepasirenka vieną jautį ir, supjaustę jį į gabalus, tepadeda ant malkų, bet neuždega, o aš paruošiu kitą jautį ir uždėsiu ant malkų, bet neuždegsiu.

1Kn 18 24 Tegul jie šaukiasi savo dievų, o aš šauksiuosi Viešpaties vardo. Tas dievas, kuris atsakys ugnimi, yra Dievas". Žmonės atsakė: "Gerai pasakyta".

1Kn 18 25 Elijas tarė Baalo pranašams: "Pasirinkite vieną jautį ir jį paruoškite pirma, nes jūsų yra daug; šaukitės savo dievų vardo, bet neuždekitė ugnies".

1Kn 18 26 Jie paruošė jautį ir šaukėsi Baalo nuo ryto iki vidudienio: "Baalai, išklausyk mus!" Bet atsakymo nebuvo. Jie šokinėjo aplink aukurą, kurį buvo pasidarę.

1Kn 18 27 Vidudienį Elijas, tyčiodamasis iš jų, tarė: "Saukite garsiau! Juk jis dievas! Gal jis šnekasi, užsiėmęs ar kelionėje? Gal jis miega ir jį reikia pažadinti?"

1Kn 18 28 Jie šaukė garsiai ir, kaip buvo įpratę, raizėsi peiliais iki kraujo.

1Kn 18 29 Praėjus vidudieniui, jie vis dar šaukė iki aukojimo laiko, bet nei balso, nei atsakymo nesulaukė.

1Kn 18 30 Tada Elijas tarė žmonėms: "Ateikite prie manęs!" Žmonėms priartėjus, jis atstatė Viešpaties aukurą, kuris buvo sugriautas.

1Kn 18 31 Elijas ėmė dvylika akmenų, pagal Jokūbo, kuriam Viešpats buvo sakęs: "Izraelis bus tavo vardas", sūnų giminių skaičių.

1Kn 18 32 Jis pastatė aukurą iš akmenų Viešpaties vardui ir iškasė aplink jį griovį, į kurį tilptų du saikai sėklos.

1Kn 18 33 Sudėjęs tvarkingai malkas, jis supjaustė jautį į gabalus, uždėjo juos ant malkų ir tarė: "Pripildykite keturis kibirus vandens ir užpilkite ant deginamosios aukos ir ant malkų".

1Kn 18 34 Po to jis tarė: "Pakartokite". Jiems pakartojus, jis vėl tarė: "Darykite tai trečią kartą". Jie padarė ir trečią kartą.

1Kn 18 35 Vanduo tekėjo nuo aukuro ir pripildė griovį.

1Kn 18 36 Vakarinės aukos metu pranašas Elijas priėjęs meldėsi: "Viešpatie, Abraomo, Izaoko ir Izraelio Dieve, tebūna šiandien žinoma, kad Tu esi Dievas Izraelyje, o aš Tavo tarnas, ir kad visa tai Tavo paliepimu padariau.

1Kn 18 37 Išklausyk mane, Viešpatie! Išklausyk mane, kad šita tauta žinotų, jog Tu, Viešpatie, esi Dievas, ir gręžtusi savo širdimis į Tave".

1Kn 18 38 Tada Viešpaties ugnis krito ant aukuro ir sudegino auką, malkas, akmenis bei dulkes, ir sulaižė griovyje buvusį vandenį.

1Kn 18 39 Visi žmonės, tai matydami, puolė veidais į žemę ir šaukė: "Viešpats yra Dievas! Viešpats yra Dievas!"

1Kn 18 40 Elijas jiems tarė: "Suimkite Baalo pranašus! Nepaleiskite nė vieno!" Jiems juos suėmus, Elijas nuvedė juos prie Kišono upelio ir ten nužudė.

1Kn 18 41 Po to Elijas tarė Ahabui: "Valgyk ir gerk, nes jau girdžiu lietaus šniokštimą".

1Kn 18 42 Ahabas nuėjo valgyti ir gerti, o Elisas, užlipęs ant Karmelio viršūnės, pasilenkė ir paslėpė savo veidą tarp kelių.

1Kn 18 43 Jis tarė savo tarnui: "Eik ir pažiūrėk link jūros". Tas nuėjęs ir pažiūrėjęs sakė: "Nieko nėra!" Elisas tarė: "Padaryk tai septynis kartus".

1Kn 18 44 Septintąjį kartą tarnas sakė: "Debesėlis vyro plaštakos pločio kyla iš jūros". Elisas atsakė: "Eik ir sakyk Ahabui: 'Pasikinkyk arklius ir skubėk, kad tavęs neužkluptų lietūs'".

1Kn 18 45 Tuo tarpu dangus apsiniaukė ir užėjo smarkus lietus. Ahabas nuskubėjo į Jezreelį.

1Kn 18 46 Viešpaties ranka buvo ant Elijo; jis susijuosė strėnas ir bėgo Ahabo priekyje į Jezreelį.

1Kn 19 1 Ahabas papasakojo Jezabelei visa, ką padarė Elisas ir kaip jis išžudė visus Baalo pranašus.

1Kn 19 2 Jezabelė siuntė pasiuntinį pas Eliją, sakydama: "Tegul dievai man padaro tai ir dar daugiau, jei rytoj apie šitą laiką aš nepadarysiu tau taip, kaip tu padarei Baalo pranašams".

1Kn 19 3 Tai pamatęs, jis pakilo ir išėjo, kad išgelbėtų savo gyvybę. Atėjęs į Judo Beer Šebą ir palikęs ten savo tarną,

1Kn 19 4 pats ėjo į dykumą visą dieną. Atėjęs jis atsisėdo po vienu kadagiu ir meldė sau mirties: "Viešpatie, gana, pasiimk mano gyvenimą, aš nesu geresnis už savo tėvus".

1Kn 19 5 Jis atsigulė ir užmigo po kadagiu. Angelas palietė jį ir tarė: "Kelkis ir valgyk".

1Kn 19 6 Elisas pažiūrėjo ir pamatė galvūgalyje paplotį ir indą su vandeniu. Pavalgęs ir atsigėręs jis vėl atsigulė.

1Kn 19 7 Viešpaties angelas atėjo antrą kartą ir, jį palietęs, tarė: "Kelkis ir valgyk, nes tavęs laukia ilgas kelias".

1Kn 19 8 Pavalgęs ir pasistiprinęs tuo maistu, jis ėjo keturiasdešimt parų iki Dievo kalno Horebo.

1Kn 19 9 Jam apsinakvojus vienoje oloje, Viešpats jam tarė: "Ką čia veiki, Elijau?"

1Kn 19 10 Jis atsakė: "Aš buvau labai uolus dėl Viešpaties, kareivijų Dievo, nes izraelitai sulaužė Tavo sandorą, išgriovė Tavo aukurus ir išžudė Tavo pranašus. Aš vienas likau, ir jie ieško mano gyvybės".

1Kn 19 11 Viešpats tarė: "Išeik ir atsistok ant kalno prieš Viešpatį". Viešpats praėjo, ir didelė bei smarki audra, ardanti kalnus ir trupinanti uolas, buvo priešais Viešpatį. Bet audroje nebuvo Viešpaties. Po audros drebėjo žemė, bet Viešpaties nebuvo žemės drebėjime.

1Kn 19 12 Žemės drebėjimui praėjus, pakilo liepsnos, bet ir liepsnose Viešpaties nebuvo. Tada pasigirdo tylus ramus balsas.

1Kn 19 13 Elisas, jį išgirdęs, apsigaubė veidą apsiaustu ir išėjęs atsistojo olos angoje. Pasigirdo balsas: "Ką čia veiki, Elijau?"

1Kn 19 14 Jis atsakė: "Aš buvau labai uolus dėl Viešpaties, kareivijų Dievo, nes izraelitai sulaužė Tavo sandorą, išgriovė Tavo aukurus ir išžudė Tavo pranašus. Aš vienas likau, ir jie ieško mano gyvybės".

1Kn 19 15 Viešpats jam tarė: "Grįžk savo keliu per dykumą į Damaską ir nuvykęs ten patepk Hazaelį Sirijos karaliumi,

1Kn 19 16 Nimsio sūnų Jehuvą-Izraelio karaliumi ir šafato sūnų Eliziejų iš Abel Meholos patepk pranašu savo vieton.

1Kn 19 17 Kas paspruks nuo Hazaelio kardo, tą nužudys Jehuvas, o kas paspruks nuo Jehuvo kardo, tą nužudys Eliziejus.

1Kn 19 18 Tačiau Aš pasilikau Izraelyje septynis tūkstančius, kurie nesulenkė kelių prieš Baalą ir nebučiavo jo".

1Kn 19 19 Elisas, išėjęs iš ten, surado šafato sūnų Eliziejų ariantį lauką. Dvylika jungų jaučių ėjo pirma jo, jis pats arė su dvyliktuoju. Elisas, praeidamas pro jį, užmetė ant jo savo apsiaustą.

1Kn 19 20 Tas, palikęs jaučius ir bėgdamas paskui Eliją, tarė: "Leisk man pabučiuoti savo tėvą ir motiną, tuomet aš seksiu tave". Elisas jam atsakė: "Eik ir sugrįžk, nes ką aš tau padariau?"

1Kn 19 21 Jis sugrįžo, paplovė jungo jaučius ir, išvireš juos ant pakinktų medžių, mėsą išdalino žmonėms, ir jie valgė. Po to jis sekė Eliją ir jam tarnavo.

1Kn 20 1 Sirijos karalius Ben Hadadas surinko visą savo kariuomenę: su juo buvo trisdešimt du karaliai, žirgai ir kovos vežimai, ir puolė Samariją.

1Kn 20 2 Ben Hadadas per pasiuntinius pranešė Izraelio karaliui Ahabui:

1Kn 20 3 "Tavo sidabras ir auksas yra mano, taip pat tavo žmonos ir geriausieji vaikai".

1Kn 20 4 Izraelio karalius atsakė: "Mano valdove karaliau, kaip tu sakei, aš ir visa, kas man priklauso, esame tavo".

1Kn 20 5 Pasiuntiniai vėl atėjo pas Ahabą ir sakė: "Taip sako Ben Hadadas: 'Nors aš sakiau tau, kad tu atiduosi man savo sidabrą, auksą, žmonas ir vaikus,

1Kn 20 6 bet rytoj šituo laiku atsiysi pas tavę savo tarnus, jie iškratys tavo bei tavo tarnų namus ir visa, kas brangu tavo akyse, surinkę išsigabens'".

1Kn 20 7 Tada Izraelio karalius, sušaukęs visus krašto vyresniusius, jiems

kalbėjo: "Klausykite ir stebėkite, kaip Ben Hadadas siekia pikto. Jis atsiuntė pas mane pasiuntinius, reikalaudamas mano žmonių, vaikų, sidabro ir aukso, ir aš jam neprieštaravau".
 1Kn 20 8 Visi vyresnieji ir tauta jam atsakė: "Neklausyk ir nesutik!"
 1Kn 20 9 Ahabas atsakė Ben Hadado pasiuntiniams: "Sakykite mano valdovui karaliui, kad aš visa, ko jis reikalavo pradžioje, darysiu, bet paskutinio jo reikalavimo nevykdysiu". Pasiuntiniai viską pranešė Ben Hadadui.
 1Kn 20 10 Karalius vėl siuntė pas Ahabą pasiuntinius su tokiu pranešimu: "Tegul dievai padaro man tai ir dar daugiau, jei Samarijos dulkių bent po saują užtektų žmonėms, kurie seka mane".
 1Kn 20 11 Izraelio karalius atsakė: "Tenesigiria tas, kuris susijuosia, tarsi jau nusijuostų".
 1Kn 20 12 Kai išgirdo šitą atsakymą, Ben Hadadas puotavo su karaliais palapinėje. Jis įsakė savo tarnams pasiruošti, ir tie išsirikiavo kovai prieš miestą.
 1Kn 20 13 Pranašas priėjo prie Izraelio karaliaus Ahabo ir tarė: "Taip sako Viešpats: 'Ar matai visą šitą daugybę? Aš ją šiandien atiduosiu į tavo rankas, kad žinotum, jog Aš esu Viešpats' ".
 1Kn 20 14 Ahabas klausė: "Per ką?" Pranašas atsakė: "Taip sako Viešpats: 'Per sričių kunigaikščių jaunuolius' ". Karalius vėl klausė: "Kas turi pradėti mūšį?" Jis atsakė: "Tu".
 1Kn 20 15 Sričių kunigaikščių jaunuolių buvo du šimtai trisdešimt du, o iš viso izraelitų-septyni tūkstančiai.
 1Kn 20 16 Jis išėjo vidudienį: Ben Hadadas buvo nusigėręs, gerdamas palapinėje su trisdešimt dviem karaliais, jo sąjungininkais.
 1Kn 20 17 Sričių kunigaikščių jaunuoliai išėjo pirmieji. Ben Hadadas pasiuntė žvalgus, kurie jam pranešė: "Vyrai išėjo iš Samarijos".
 1Kn 20 18 Jis įsakė: "Jei jie eina taikos prašyti, suimkite juos gyvus, o jei eina kariauti, taip pat suimkite juos gyvus".
 1Kn 20 19 Sričių kunigaikščių jaunuoliai išėjo iš miesto, o kariuomenė sekė juos.
 1Kn 20 20 Jie žudė kiekvieną, kuris išėjo prieš juos, ir sirai bėgo, o izraelitai juos vijosi. Sirijos karalius Ben Hadadas pabėgo ant žirgo su raiteliais.
 1Kn 20 21 Izraelio karalius išėjo ir paėmė kovos vežimų ir žirgų, ir smarkiai sumušė sirus.
 1Kn 20 22 Tada pranašas, atėjęs pas Izraelio karalių, jam tarė: "Eik, sustiprėk ir žiūrėk, ką darai, nes po metų Sirijos karalius vėl puls tave".
 1Kn 20 23 Sirijos karaliaus tarnai kalbėjo karaliui: "Jų dievai yra kalnų dievai, todėl jie mus nugalėjo. Bet jei kariautume su jais lygumoje, mes juos nugalėtume.
 1Kn 20 24 Padaryk šitai: pašalink visus karalius iš jų vietų ir jų vieton paskirk vadus.
 1Kn 20 25 Surink kariuomenę, kokią praradai, taip pat atstatyk žirgų ir kovos vežimų skaičių. Tada kariausime su jais lygumoje ir tikrai juos nugalėsime". Karalius paklausė jų patarimo ir taip padarė.
 1Kn 20 26 Metams praėjus, Ben Hadadas su savo kariuomene atėjo į Afeką kariauti su Izraeliu.
 1Kn 20 27 Izraelitai susirinko ir išėjo prieš juos. Izraelitai sustojo priešais juos lyg dvi mažos ožkų kaimenės, o sirų buvo pilnas kraštas.
 1Kn 20 28 Tuomet Dievo vyras, priėjęs prie Izraelio karaliaus, tarė: "Taip sako Viešpats: 'Kadangi sirai sakė, kad viešpats yra kalnų Dievas, bet ne slėnių Dievas, tai Aš atiduosiu visą šitą daugybę į tavo rankas, kad jūs žinotumėte, jog Aš esu Viešpats' ".
 1Kn 20 29 Taip jie stovėjo pasiruošę vieni prieš kitus septynias dienas, ir septintą dieną prasidėjo kova. Izraelitai nužudė tą dieną šimtą tūkstančių sirų pėstininkų.
 1Kn 20 30 Likusieji pabėgo į Afeko miestą, kur ant likusių dvidešimt septynių tūkstančių užgriuvo mūras. Ben Hadadas irgi pabėgo į miestą ir pasislėpė vidiniame kambaryje.
 1Kn 20 31 Jo tarnai kalbėjo jam: "Mes girdėjome, kad Izraelio karaliai yra gailėstingi. Apsijuoskime ašutinėmis, užsidėkime virves ant kaklo ir išeikime pas Izraelio karalių. Gal jis paliks tave gyvą".
 1Kn 20 32 Jie, apsijuosę ašutinėmis, užsidėjo virves ir, atėję pas Izraelio karalių, tarė: "Tavo tarnas Ben Hadadas prašo: 'Palik mane gyvą' ". Ahabas atsakė: "Jei jis dar gyvas, jis yra mano brolis".
 1Kn 20 33 Vyrai tai palaikė geru ženklu ir pakartojo: "Ben Hadadas yra tavo brolis". Karalius tarė: "Atveskite jį!" Ben Hadadui atėjus, Ahabas pasisodino jį į savo vežimą.
 1Kn 20 34 Ben Hadadas tarė jam: "Miestus, kuriuos mano tėvas atėmė iš tavo tėvo, gražinu; tu įsteik prekyviečių Damaske, kaip mano tėvas buvo įsteigęs Samarijoje". Ahabas atsakė: "Šitomis sąlygomis aš tave paleidžiu". Juodu sudarė sutartį, ir Ahabas paleido Sirijos karalių.
 1Kn 20 35 Vienas iš pranašų, viešpačiui paliepus, tarė savo draugui: "Mušk mane". Bet tas atsisakė jį mušti.
 1Kn 20 36 Tada jis jam sakė: "Kadangi nepaklausei Viešpaties žodžio, kai pasitrauksi nuo manęs, tave nužudys liūtas". Kai jis pasitraukė, jį sutiko liūtas ir sudraskė.
 1Kn 20 37 Sutikęs kitą vyrą, jis vėl sakė: "Mušk mane". Tas mušė jį ir sužeidė.
 1Kn 20 38 Po to pranašas nuėjęs atsistojo prie kelio ir laukė karaliaus. Jis

užsirišo raištį ant akių.

1Kn 20 39 Karaliui praeinant, jis sušuko: "Tavo tarnas dalyvavo mūšyje. Vienas žmogus atvedė pas mane vyrą ir įsakė: 'Saugok jį! Jei jis pabėgs, tu atsakysi savo gyvybe arba turėsi sumokėti talentą sidabro'".

1Kn 20 40 Kai tavo tarnas buvo užsiėmęs šiuo bei tuo, jis pabėgo". Izraelio karalius jam tarė: "Teismo sprendimą tu pats sau pasakei".

1Kn 20 41 Jis skubiai nusiėmė raištį, ir Izraelio karalius atpažino, kad jis pranašas.

1Kn 20 42 Pranašas jam tarė: "Taip sako Viešpats: 'Kadangi tu paleidai vyrą, kurį Aš buvau paskyręs visiškam sunaikinimui, tai tavo gyvybė bus už jo gyvybę ir tavo tauta už jo tautą'".

1Kn 20 43 Izraelio karalius vyko namo į Samariją paniūręs ir nepatenkintas.

1Kn 21 1 Jezreelietis Nabotas turėjo vynuogyną šalia Samarijos karaliaus Ahabo rūmų.

1Kn 21 2 Ahabas kalbėjo Nabotui: "Duok man savo vynuogyną. Aš pasidarysiu daržą iš jo, nes jis yra arti mano namų, o aš tau duosiu vietoje jo geresnį vynuogyną, arba jei tau geriau, sumokėsiu, kiek jis vertas".

1Kn 21 3 Nabotas atsakė karaliui: "Taip nebus, kad atiduočiau savo tėvų palikimą".

1Kn 21 4 Ahabas sugrižo į namus paniūręs ir nepatenkintas dėl jezreeliečio Naboto atsakymo: "Neatiduosiu savo tėvų palikimo". Jis atsigulė į lovą, nusiuko ir nevalgė.

1Kn 21 5 Jo žmona Jezabelė, atėjusi pas jį, klausė: "Kodėl tavo dvasia taip nuliūdusi, kad nevalgai?"

1Kn 21 6 Jis jai atsakė: "Aš prašiau jezreeliečio Naboto parduoti man savo vynuogyną arba išmainyti į kitą vynuogyną, bet jis nesutiko".

1Kn 21 7 Jo žmona Jezabelė tarė jam: "Ar ne tu valdai Izraelį? Kelkis, valgyk ir būk geros nuotaikos! Aš atiduosiu tau jezreeliečio Naboto vynuogyną".

1Kn 21 8 Ji parašė Ahabo vardu laišku, juos užantspaudavo jo antspaudu ir pasiuntė miesto vyresniesiems bei didžiūnams, kurie gyveno su Nabotu.

1Kn 21 9 Laiškuose ji rašė: "Paskelbkite pasninką ir pasodinkite Nabotą į pirmą vietą tarp žmonių,

1Kn 21 10 o prieš jį pasodinkite du vyrus, Belialo vaikus, kurie paliudytų, kad Nabotas keikė Dievą ir karalių. Po to išveskite jį ir užmuškite akmenimis".

1Kn 21 11 Jo miesto vyrai, vyresnieji ir didžiūnai, gyvenantieji mieste, padarė taip, kaip buvo parašyta Jezabelės laiškuose, kuriuos ji jiems pasiuntė.

1Kn 21 12 Jie paskelbė pasninką ir pasodino Nabotą į pirmą vietą tarp žmonių.

1Kn 21 13 Po to atėjo du vyrai, Belialo vaikai, ir atsisėdo prieš jį. Tie liudijo prieš Nabotą, visiems žmonėms girdint: "Nabotas keikė Dievą ir karalių". Po to jie, išvedę jį už miesto, užmušė akmenimis

1Kn 21 14 ir pranešė Jezabelei: "Nabotas užmuštas akmenimis".

1Kn 21 15 Jezabelė, išgirdusi, kad Nabotas užmuštas akmenimis, tarė Ahabui: "Pasisavink jezreeliečio Naboto vynuogyną, kurį jis atsisakė tau parduoti už pinigų, nes Nabotas jau nebegyvas".

1Kn 21 16 Ahabas, sužinojęs, kad Nabotas miręs, tuojau išėjo į jezreeliečio Naboto vynuogyną, kad jį pasisavintų.

1Kn 21 17 Tuomet Viešpats kalbėjo Elijui:

1Kn 21 18 "Eik į Samariją, kur sutiksi Izraelio karalių Ahabą. Jį rasi Naboto vynuogyne, kurio jis nuėjo pasisavinti.

1Kn 21 19 Sakyk jam: 'Taip sako Viešpats: 'Tu nužudei žmogų ir pagrobei jo nuosavybę. Toje vietoje, kurioje šunys laižė Naboto kraują, šunys laižys ir tavo kraują' ".

1Kn 21 20 Ahabas, pamatęs Eliją, tarė: "Tai suradai mane, mano priešė?" Tas atsakė: "Aš tave suradau, nes tu parsidavei, kad darytum pikta Viešpaties akyse.

1Kn 21 21 Todėl viešpats sako: 'Aš bausiu tave ir išnaikinsiu visus Ahabo šeimos vyrus, nė vieno nepaliksiu gyvo.

1Kn 21 22 Padarysiu tau, kaip padariau Nebato sūnui Jeroboamui ir Ahijos sūnui Baašai, nes tu įtraukei Izraelį į nuodėmę".

1Kn 21 23 Ir apie Jezabelę Viešpats taip pat kalbėjo: 'Šunys ės Jezabelę Jezrahelio mieste.

1Kn 21 24 Kas iš Ahabo mirs mieste, tą ės šunys, kas mirs laukuose, tą les padangių paukščiai' ".

1Kn 21 25 Nebuvo kito tokio, kuris būtų taip pasidavęs daryti pikta Viešpaties akyse, kaip Ahabas, nes jį suvedžiojo jo žmona Jezabelė.

1Kn 21 26 Jis bjauriai elgėsi sekdamas stabus, kaip darė amoritai, kuriuos viešpats išvarė prieš izraelitams įsikuriant.

1Kn 21 27 Ahabas, išgirdęs šituos žodžius, perplėšė savo drabužius ir, užsidėjęs ašutinę, pasninkavo, gulėjo ašutinėje ir vaikščiojo nusiminęs.

1Kn 21 28 Tada viešpats kalbėjo pranašui Elijui:

1Kn 21 29 "Ar matai, kaip Ahabas nusižemino prieš mane? Kadangi jis taip padarė, Aš nesiųsiu jam nelaimių iki jo mirties, bet jo sūnaus dienomis įvykdysiu bausmę jo namams".

1Kn 22 1 Trejus metus nebuvo karo tarp Sirijos ir Izraelio.

1Kn 22 2 Trečiaisiais metais Judo karalius Juozapatas atvyko pas Izraelio karalių.

1Kn 22 3 Izraelio karalius kalbėjo savo tarnams: "Ar žinote, kad Ramot Gileadas mums priklauso, o mes delsiame jį atsiimti iš Sirijos karaliaus?"

1Kn 22 4 Ahabas klausė Juozapato: "Ar eisi su manimi kariauti į Ramot Gileadą?" Juozapas atsakė Izraelio karaliui: "Kaip tu, taip ir aš, mano tauta-kaip tavoji ir mano žirgai-kaip tavo".

1Kn 22 5 Juozapas sakė Izraelio karaliui: "Pasi klausk, ką Viešpats sako".

1Kn 22 6 Izraelio karalius sušaukė apie keturis šimtus pranašų ir jų klausė: "Ar man eiti kariauti prieš Ramot Gileadą, ar ne?" Jie atsakė: "Eik! Viešpats jį atiduos į karaliaus rankas".

1Kn 22 7 Juozapas klausė: "Ar čia nėra Viešpaties pranašo, kad jo galėtume pasiklausti?"

1Kn 22 8 Izraelio karalius atsakė Juozapatui: "Yra vienas-Imlos sūnus Michėjas, per kurį būtų galima paklausti Viešpaties, bet aš jo nekenčiu, nes jis niekad nepranašauja apie mane gerai, tik blogai". Juozapas atsakė: "Nekalbėk taip, karaliau".

1Kn 22 9 Izraelio karalius pasiūkė vieną rūmų valdininką ir įsakė: "Skubiai atvesk Imlos sūnų Michėją!".

1Kn 22 10 Izraelio karalius Ahabas ir Judo karalius Juozapas sėdėjo savo sostuose apsilvilkę karališkais drabužiais aikštėje prie Samarijos vartų, ir visi pranašai pranašavo priešais juos.

1Kn 22 11 Kenaanos sūnus Sedekijas pasidarė geležinius ragus ir sakė: "Taip sako Viešpats: 'Jais badysi sirus, kol juos pribaigsi'".

1Kn 22 12 Ir visi pranašai taip pranašavo: "Eik į Ramot Gileadą ir laimėk! Viešpats jį atiduos į karaliaus rankas".

1Kn 22 13 Pasiuntinys, nuėjęs pakviesti Michėjo, jam sakė: "Štai pranašų žodžiai vienbalsiai skelbia gerą žinią karaliui. Tebūna ir tavo žodis panašus į jų, kalbėk tai, kas gera".

1Kn 22 14 Michėjas atsakė: "Kaip Viešpats gyvas, ką Viešpats man sakys, tą kalbėsiu".

1Kn 22 15 Jam atėjus, karalius klausė: "Michėjau, ar mums eiti kariauti prieš Ramot Gileadą?" Tas jam atsakė: "Eik ir laimėk! Viešpats jį atiduos į karaliaus rankas".

1Kn 22 16 Karalius jam tarė: "Kiek kartų reikės tave saikdinti, kad man nieko kito nekalbėtum, tik tiesą Viešpaties vardu?"

1Kn 22 17 Tada Michėjas atsakė: "Mačiau visą Izraelį išsklaidytą kalnuose kaip avis be piemens. O Viešpats tarė: 'Šitie neturi valdovo, tegul kiekvienas grįžta ramybėje į savo namus'".

1Kn 22 18 Izraelio karalius sakė Juozapatui: "Ar tau nesakiau, kad jis nepranašauja apie mane gerai, tik bloga?"

1Kn 22 19 Michėjas tęsė: "Klausyk Viešpaties žodžio. Mačiau Viešpatį, sėdintį savo soste, ir visą dangaus kareiviją, stovincią jo dešinėje ir kairėje.

1Kn 22 20 Viešpats klausė: 'Kas įtikins Ahabą, kad jis eitų ir žūtų Ramot Gileade?' Vieni sakė taip, kiti- kitaip.

1Kn 22 21 Pagaliau išėjo dvasia ir atsistojusi Viešpaties akivaizdoje tarė: 'Aš jį įtikinsiu'.

1Kn 22 22 Viešpats ją klausė: 'Kaip?' Ji atsakė: 'Aš eisiu ir būsiu melo dvasia visų karaliaus Ahabo pranašų lūpose'. Viešpats tarė: 'Tau pavyks įtikinti. Eik ir daryk tai'.

1Kn 22 23 Taigi Viešpats įdėjo melo dvasią į visų tavo pranašų lūpas, nes Viešpats kalbėjo prieš tave pikta".

1Kn 22 24 Tada Keenanos sūnus Sedekijas, priėjęs prie Michėjo, trenkė jam į veidą ir tarė: "Kuriuo keliu Viešpaties Dvasia pasitraukė nuo manęs, kad kalbėtų tau?"

1Kn 22 25 Michėjas atsakė: "Tu pamatysi tai tą dieną, kai bėgsi slėptis į vidinį kambarį".

1Kn 22 26 Izraelio karalius įsakė sulaikyti Michėją, nuvesti jį pas miesto valdytoją Amoną ir pas karaliaus sūnų Jehoašą,

1Kn 22 27 sakydamas: "Laikykite jį kalėjime ir maitinkite sielvarto duona bei vandeni, kol ramybėje sugrįšiu".

1Kn 22 28 Michėjas atsakė: "Jei tu sugrįši ramybėje, tai Viešpats nekalbėjo per mane". Ir jis sakė: "Klausykite, visi žmonės!"

1Kn 22 29 Izraelio ir Judo karaliai išėjo į Ramot Gileadą.

1Kn 22 30 Izraelio karalius kalbėjo Juozapatui: "Aš persirengsiu ir eisiu į mūšį, o tu apsirenk savo drabužiais". Izraelio karalius persirengė ir išėjo į mūšį.

1Kn 22 31 Sirijos karalius buvo įsakęs savo trisdešimt dviem kovos vežimų viršininkams nepulti nieko, tik Izraelio karalių.

1Kn 22 32 Kovos vežimų viršininkai, pamatę Juozapatą, palaikė jį Izraelio karaliumi ir puolė. Juozapas šaukėsi pagalbos.

1Kn 22 33 Kovos vežimų viršininkai, supratę, kad jis ne Izraelio karalius, liovėsi jį puolę.

1Kn 22 34 Vienas vyras netaikydamas įtempė lanką ir iššovė. Strėlė pataikė Izraelio karaliui tarp šarvų. Tada jis tarė savo vežikui: "Išvežk mane iš kovos lauko, nes esu sužeistas".

1Kn 22 35 Tą dieną mūšis sustiprėjo, karalius stovėjo vežime prieš sirus ir vakare mirė. Kraujas tekėjo iš žaizdos į vežimą.

1Kn 22 36 Saulei leidžiantis, kariuomenei buvo pranešta: "Kiekvienas į savo

kraštą ir į savo miestą".

1Kn 22 37 Karalius mirė ir buvo parvežtas į Samariją. Ir jie palaidojo karalių Samarijoje.

1Kn 22 38 Jiems plaunant vežimą prie Samarijos tvenkinio, šunys laižė jo kraują, o paleistuvės prausėsi tvenkinyje–viskas įvyko pagal viešpaties žodį.

1Kn 22 39 Visi kiti Ahabo darbai, dramblio kaulo namai, kuriuos jis pastatė, miestai, kuriuos sutvirtino, yra surašyta Izraelio karalių metraščių knygoje.

1Kn 22 40 Ahabas užmigo prie savo tėvų, o jo vietoje pradėjo karaliauti jo sūnus Ahazijas.

1Kn 22 41 Asos sūnus Juozapatas pradėjo karaliauti Jude ketvirtaisiais Izraelio karaliaus Ahabo metais.

1Kn 22 42 Jis, pradėdamas karaliauti, buvo trisdešimt penkerių metų amžiaus ir karaliavo dvidešimt penkerius metus Jeruzalėje. Jo motina buvo Šilchio duktė Azuba.

1Kn 22 43 Jis vaikščiojo savo tėvo Asos keliais ir nenukrypo nuo jų, darydamas tai, kas teisinga Viešpaties akyse. Bet aukojimo aukštumų nepanaikino, žmonės tebeaukojo ir tebesmilkė aukštumose.

1Kn 22 44 Juozapatas padarė taiką su Izraelio karaliumi.

1Kn 22 45 Visi kiti Juozapato darbai, jo galia, kurią jis parodė, jo kovos yra surašyta Judo karalių metraščių knygoje.

1Kn 22 46 Jis išnaikino per jo tėvo Asos dienas krašte užsilikusius iškrypėlius.

1Kn 22 47 Tuomet Edome nebuvo karaliaus ir jį valdė vietininkas.

1Kn 22 48 Juozapatas pastatė laivų auksui gabenti iš Ofyro krašto. Bet jie nenuplaukė, nes laivai sudužo Ecion Geberyje.

1Kn 22 49 Ahabo sūnus Ahazijas pasiūlė Juozapatui: "Mano tarnai teplaukioja laivuose su tavo tarnais", bet Juozapatas pasiūlymo nepriėmė.

1Kn 22 50 Juozapatas užmigo prie savo tėvų ir buvo palaidotas prie savo tėvų savo tėvo Dovydo mieste, o jo vietoje pradėjo karaliauti jo sūnus Jehoram.

1Kn 22 51 Ahabo sūnus Ahazijas pradėjo karaliauti Izraelyje, Samarijoje, septynioliktais Judo karaliaus Juozapato metais ir karaliavo Izraelyje dvejus metus.

1Kn 22 52 Jis darė pikta Viešpaties akyse ir vaikščiojo savo tėvo, motinos ir Nebato sūnaus Jeroboamo, kuris įtraukė Izraelį į nuodėmę, keliais.

1Kn 22 53 Jis tarnavo Baalui, jį garbino ir sukėlė Viešpaties, Izraelio Dievo, pyktį kaip ir jo tėvas.

2Kn 1 1 Ahabui mirus, Moabas sukilo prieš Izraelį.

2Kn 1 2 Ahazijas nukrito Samarijoje nuo viršutinio aukšto pro grotelės ir susižeidė. Jis siuntė pasiuntinius pas Ekrono dievą Baal Zebubą paklausti, ar jis pasveiks iš šitos ligos.

2Kn 1 3 Viešpaties angelas įsakė Elijui: "Eik pasitikti Samarijos karaliaus pasiuntinių ir jiems sakyk: 'Ar nėra Dievo Izraelyje, kad einate klausti Ekrono dievo Baal Zebubo?'"

2Kn 1 4 Todėl taip sako Viešpats: 'Iš lovos, į kurią atsigulei, nebeatsikelsi, bet tikrai mirsi!' " Ir Elijas nuėjo.

2Kn 1 5 Pasiuntiniai sugrįžo pas karalių. Jis klausė jų: "Kodėl sugrįžote?"

2Kn 1 6 Jie jam atsakė: "Vienas vyras pasitiko mus ir tarė: 'Grįžkite pas karalių, kuris jus siuntė, ir jam sakykite: 'Taip sako Viešpats: 'Ar nėra Dievo Izraelyje, kad siunti klausti Ekrono dievo Baal Zebubo? Todėl iš lovos, į kurią atsigulei, nebeatsikelsi, bet tikrai mirsi!' " "

2Kn 1 7 Karalius jų klausė: "Kaip atrodė tas vyras, kuris jus pasitiko ir jums taip kalbėjo?"

2Kn 1 8 Jie jam atsakė: "Tas vyras buvo ilgaus plaukais ir susijuosęs odiniu diržu". Ahazijas tarė: "Tai tišbietis Elijas".

2Kn 1 9 Karalius siuntė pas Eliją penkiasdešimtinką su jo vyrais. Tas, užlipęs į kalno viršūnę, kur Elijas sėdėjo, kreipėsi į jį: "Dievo vyre, karalius įsako tau lipti žemyn!"

2Kn 1 10 Elijas atsakė penkiasdešimtinkui: "Jei aš Dievo vyras, tai tegul ugnis krinta iš dangaus ir praryja tave bei tavo penkiasdešimt vyrų". Ugnis krito iš dangaus ir prarijo jį bei jo visus vyrus.

2Kn 1 11 Karalius siuntė pas jį kitą penkiasdešimtinką su jo vyrais. Tas, užėjęs į kalną, tarė jam: "Dievo vyre, karalius įsako tau skubiai lipti žemyn!"

2Kn 1 12 Elijas atsakė: "Jei aš Dievo vyras, tai tegul krinta iš dangaus ugnis ir praryja tave bei tavo penkiasdešimt vyrų". Dievo ugnis krito iš dangaus ir prarijo jį ir visus jo vyrus.

2Kn 1 13 Karalius vėl siuntė penkiasdešimtinką su jo vyrais. Trečiasis penkiasdešimtinkas, atėjęs pas Eliją, atsiklaupė ant kelių prieš jį ir maldavo: "Dievo vyre, meldžiu, pasigailėk manęs ir šitų penkiasdešimties vyrų gyvybės.

2Kn 1 14 Štai krito ugnis iš dangaus ir prarijo abu pirmuosius penkiasdešimtinkus ir jų vyrus. Prašau, pasigailėk manęs".

2Kn 1 15 Viešpaties angelas sakė Elijui: "Leiskis su juo žemyn. Nebijok".

2Kn 1 16 Elijas nuėjo su juo pas karalių ir jam kalbėjo: "Taip sako Viešpats: 'Kadangi tu siuntei pasiuntinius klausti pas Ekrono dievą Baal Zebubą, tarsi Izraelyje nebūtų Dievo, kurį galima pasiklausti, tai iš lovos, į kurią atsigulei, nebeatsikelsi, bet tikrai mirsi' ".

2Kn 1 17 Jis mirė, kaip paskelbė Viešpats per Eliją. Ir Jehoramas karaliavo jo vietoje antraisiais Judo karaliaus Jehoramo, Juozapato sūnaus, metais, nes Ahazijos neturėjo sūnaus.

2Kn 1 18 Visi kiti Ahazijos darbai yra surašyti Izraelio karalių metraščių knygoje.

2Kn 2 1 Elijui ir Eliziejui einant iš Gilgalo, Viešpats buvo numatęs paimti Eliją viesulu į dangų.

2Kn 2 2 Elias tarė Eliziejui: "Pasilik čia, nes Viešpats mane siunčia į Betelį". Bet Eliziejus atsakė: "Kaip gyvas Viešpats ir gyva tavo siela, aš tavęs nepaliksiu". Jie nuėjo į Betelį.

2Kn 2 3 Pranašų sūnūs, kurie buvo Betelyje, atėję pas Eliziejų, klausė: "Ar žinai, kad šiandien Viešpats paims tavo valdovą nuo tavęs?" Tas atsakė: "Aš žinau, tylėkite".

2Kn 2 4 Elias sakė jam: "Eliziejau, pasilik čia, nes Viešpats mane siunčia į Jerichą". Tas atsakė: "Kaip gyvas Viešpats ir gyva tavo siela, aš tavęs nepaliksiu". Jie atėjo į Jerichą.

2Kn 2 5 Pranašų mokiniai, kurie buvo Jeriche, atėję pas Eliziejų, klausė: "Ar žinai, kad šiandien Viešpats paims tavo valdovą nuo tavęs?" Tas atsakė: "Aš žinau, tylėkite!"

2Kn 2 6 Tada Elias jam tarė: "Pasilik čia, nes Viešpats mane siunčia prie Jordano". Tas atsakė: "Kaip gyvas Viešpats ir gyva tavo siela, aš tavęs nepaliksiu". Juoduėjo toliau.

2Kn 2 7 Penkiasdešimt vyrų, pranašų sūnų,ėjo ir sustoję stebėjo iš tolo, o juodu nuėjo iki Jordano.

2Kn 2 8 Elias, paėmęs savo apsiaustą, suvyniojo jį ir juo sudavė per vandenį. Vanduo persiskyrė, ir juodu perėjo sausuma.

2Kn 2 9 Kitoje Jordano pusėje Elias tarė Eliziejui: "Ko norėtum, kad padaryčiau prieš tai, kai būsiu paimtas nuo tavęs?" Eliziejus atsakė: "Prašau, kad tavo dvasios būtų dvigubai ant manęs".

2Kn 2 10 Elias atsakė: "Prašai sunkaus dalyko. Jei matysi, kai mane paima, bus tai tau, bet jei nematysi-nebus".

2Kn 2 11 Jiems besikalbant ir einant toliau, pasirodė ugninis vežimas bei ugniniai žirgai ir perskyrė juodu. Taip Elias buvo paimtas viesulu į dangų.

2Kn 2 12 Eliziejus tai matė ir šaukė: "Mano tėve, mano tėve! Izraelio kovos vežimai ir jo raiteliai!" Ir jis daugiau jo nebeatė. Tuomet jis persiplėšė drabužius.

2Kn 2 13 Eliziejus, pakėlęs Elijo apsiaustą, kuris nuo jo nukrito, sugrįžęs atsistojo ant Jordano kranto.

2Kn 2 14 Jis paėmė nuo Elijo nukritusį apsiaustą ir, sudavęs juo per vandenį, tarė: "Kur yra Viešpats, Elijo Dievas?" Kai jis sudavė per vandenį, vanduo persiskyrė, ir Eliziejus perėjo.

2Kn 2 15 Pranašų sūnūs, kurie buvo kitoje pusėje, Jeriche, jį pamatę, sakė: "Elijo dvasia nužengė ant Eliziejaus". Atėję jo pasitikti, jie nusilenkė prieš jį iki žemės.

2Kn 2 16 ir jam tarė: "Pas mus yra penkiasdešimt tvirtų vyrų, tavo tarnų. Tegų jie nueina ieškoti Elijo. Gal Viešpaties Dvasia, paėmusi jį, numetė ant kokio kalno ar į slėnį?" Jis atsakė: "Nesiųskite".

2Kn 2 17 Jiems primygtinai prašant, Eliziejus sutiko. Jie išsiuntė penkiasdešimt vyrų, kurie ieškojo tris dienas, bet jo nerado.

2Kn 2 18 Jiems sugrįžus į Jerichą, Eliziejus jiems tarė: "Argi aš jums nesakiau: 'Nei kiti'?"

2Kn 2 19 Jericho gyventojai sakė Eliziejui: "Miestas geroje vietoje, kaip tu pats matai, bet vanduo blogas ir žemė nederlinga".

2Kn 2 20 Eliziejus atsakė: "Atneškite man naują dubenį ir įberkite į jį druskos". Ir jie atnešė jam.

2Kn 2 21 Nuėjęs prie vandens šaltinio, jis įmetė į jį druskos ir sakė: "Taip sako Viešpats: 'Aš pagydziau šitą vandenį. Jis nebebus priežastimi nei mirties, nei nevaisingumo'".

2Kn 2 22 Vanduo yra sveikas iki šios dienos, kaip Eliziejus pasakė.

2Kn 2 23 Iš Jericho jisėjo į Betelį. Jam einant keliu, maži vaikai, išėję iš miesto, tyčiojosi iš jo ir šaukė: "Eik aukštyn, pliki! Eik aukštyn, pliki!"

2Kn 2 24 Atsigręžęs jis pažiūrėjo į juos ir prakeikė juos Viešpaties vardu. Dvi lokės atbėgo iš miško ir sudraskė keturiasdešimt du vaikus.

2Kn 2 25 Iš čia jis nuėjo į Karmelio kalną, o iš ten grįžo į Samariją.

2Kn 3 1 Ahabo sūnus Jehoramas pradėjo valdyti Izraelį Samarijoje aštuonioliktaisiais Judo karaliaus Juozapato metais ir karaliavo dvylika metų.

2Kn 3 2 Jis darė pikta Viešpaties akyse, tačiau ne taip, kaip jo tėvas ir motina. Jis pašalino Baalo atvaizdą, kurį buvo padaręs jo tėvas.

2Kn 3 3 Tačiau jis laikėsi nuodėmių Nebato sūnaus Jeroboamo, kuris įtraukė Izraelį į nuodėmę; jis neatsitraukė nuo jų.

2Kn 3 4 Moabo karalius Meša buvo avių augintojas. Jis kasmet duodavo Izraelio karaliui duoklę šimtą tūkstančių ėriukų ir šimto tūkstančių avių vilnų.

2Kn 3 5 Ahabui mirus, Moabo karalius sukilo prieš Izraelio karalių.

2Kn 3 6 Tada karalius Jehoramas išėjo iš Samarijos ir suskaičiavo visą Izraelį.

2Kn 3 7 Jis siuntė pas Judo karalių Juozapatą, sakydamas: "Moabo karalius

sukilo prieš mane. Ar eisi su manimi kariauti prieš Moabą?" Juozapatas sakė: "Eisiu. Aš-kaip ir tu, mano tauta-kaip ir tavo tauta, mano žirgai-kaip ir tavo žirgai".

2Kn 3 8 Jis klausė: "Kuriuo keliu eisime?" Tas atsakė: "Edomo dykumos keliu".

2Kn 3 9 Izraelio, Judo ir Edomo karaliai išėjo kartu. Septintą dieną jiems pritrūko vandens kariuomenei ir gyvuliams.

2Kn 3 10 Izraelio karalius sakė: "Vargas! Viešpats sukviatė šituos tris karalius, kad atiduotų j Moabo rankas".

2Kn 3 11 Juozapatas paklausė: "Ar čia nėra viešpaties pranašo, per kurį galėtume paklausti viešpaties?" Vienas Izraelio karaliaus tarnas atsakė: "Čia yra Šafato sūnus Eliziejus, kuris pildavo Elijui ant rankų vandenį".

2Kn 3 12 Juozapatas atsakė: "Viešpaties žodis yra su juo". Izraelio karalius, Juozapatas ir Edomo karalius nuėjo pas jį.

2Kn 3 13 Eliziejus kalbėjo Izraelio karaliui: "Ką aš turiu bendro su tavimi? Eik pas savo tėvo ir motinos pranašus!" Izraelio karalius jam atsakė: "Ne! Juk Viešpats sukviatė šituos tris karalius, kad juos atiduotų j Moabo rankas".

2Kn 3 14 Tuomet Eliziejus tarė: "Kaip gyvas kareivijų viešpats, kuriam tarnauju, jei ne Judo karalius Juozapatas, aš nežiūrėčiau ir nekreipčiau dėmesio į tave.

2Kn 3 15 Dabar atveskite man arfininką". Arfininkui skambinant, Viešpaties ranka prisilietė prie jo

2Kn 3 16 ir jis kalbėjo: "Taip sako Viešpats: 'Iškaskite šiame slėnyje daug griovių'.

2Kn 3 17 Nes taip sako Viešpats: 'Jūs nepastebėsite nei vėjo, nei lietaus, tačiau šitas slėnis prisipildys vandens; galėsite gerti jūs ir jūsų gyvuliai'.

2Kn 3 18 Nėgana to, Viešpats dar atiduos Moabą į jūsų rankas.

2Kn 3 19 Jūs užimsite visus žymesniuosius ir sustiprintus miestus, iškirsite geriausius medžius, užversite vandens šaltinius ir derlingą žemę užtersite akmenimis".

2Kn 3 20 Rytą, kai paprastai aukojama duonos auka, pasirodė vanduo iš Edomo pusės ir pripildė visą slėnį.

2Kn 3 21 Moabitai, išgirdę, kad karaliai atėjo kariauti prieš juos, surinko visus vyrus, jaunos ir senus, galinčius nešioti ginklą, ir sustojo krašto pasienyje.

2Kn 3 22 Anksti rytą atsikėlę, saulei šviečiant, moabitai pamatė vandenį, raudoną kaip kraują,

2Kn 3 23 ir tarė: "Tai kraujas! Tikrai karaliai bus susikovę tarp savęs ir vienas kitą išžudę. Dabar prie grobio, Moabai!"

2Kn 3 24 Bet, jiems atėjus prie Izraelio stovyklos, izraelitai taip sumušė moabitus, kad jie bėgo, o tie vijosi ir mušė juos.

2Kn 3 25 Jie sugriovė miestus ir ant derlingos žemės kiekvienas numetė po akmenį, vandens šaltinius užvertė ir geriausius medžius iškirto; išliko tik akmenys Kir Haresete. Mėtytojai apsupo jį ir sugriovė.

2Kn 3 26 Kai Moabo karalius pamatė, kad karas jam per sunkus, pasiėmė septynis šimtus vyrų, ginkluotų kardais, ir norėjo prasilažyti pas Edomo karalių, bet neįstengė.

2Kn 3 27 Tada jis paėmė savo pirmagimį sūnų, kuris turėjo karaliauti jo vietoje, ir aukojo kaip deginamąją auką ant miesto sienos. Kilo didelis pasipiktinimas prieš Izraelį. Ir jie atsitraukė nuo jo ir grįžo į savo kraštą.

2Kn 4 1 Vieno pranašo žmona šaukė Eliziejui: "Tavo tarnas, mano vyras, mirė. Tu žinai, kad jis bijojo Viešpaties, tačiau skolintojas atėjo už skolą paimti vergais abu mano sūnus".

2Kn 4 2 Eliziejus klausė: "Kuo galiu padėti? Sakyk, ką turi namuose?" Ji atsakė: "Nieko kito neturiu, tik ašotėlį aliejaus".

2Kn 4 3 Jis jai tarė: "Eik ir pasiskolink tuščių indų iš visų savo kaimynų. Nemažai pasiskolink.

2Kn 4 4 Sugrįžusi užsirakink duris su savo sūnumis ir pilk aliejų į visus tuščius indus, o pilnus padėk į šalį".

2Kn 4 5 Parėjusi ji su savo sūnumis užsirakino duris, ir jie jai padavinėjo indus, o ji pylė.

2Kn 4 6 Kai visi indai buvo pilni, ji tarė sūnui: "Paduok man dar vieną indą". Jis atsakė: "Nėra indų". Tuomet aliejus nustojo tekėti.

2Kn 4 7 Ji, nuėjusi pas Dievo vyrą, viską jam papasakojo. Eliziejus tarė: "Parduok aliejų ir užmokėk skolą, o kas liks, iš to gyvenkite".

2Kn 4 8 Kartą Eliziejusėjo į Šunemą, kur gyveno turtinga moteris. Ji kvietė jį užteiti pavalgyti. Nuo to laiko kiekvieną kartą praeidamas jis užsukdavo pavalgyti.

2Kn 4 9 Kartą ji tarė savo vyrui: "Aš suprantu, kad tas žmogus, kuris nuolat užėina pas mus, yra šventas Dievo vyras.

2Kn 4 10 Padarykime mažą kambarėlį ant aukšto ir padėkime jam ten lovą, stalą, kėdę ir lempą, kad užsukęs jis turėtų kur pailsėti".

2Kn 4 11 Kartą Eliziejus atėjęs užėjo į tą kambarį ir ten ilsėjosi.

2Kn 4 12 Jis liepė savo tarnui Gehaziui pakviesti šunemietę. Ji atėjo.

2Kn 4 13 Jai atėjus, jis tarė tarnui: "Paklausk jos, kuo galėčiau atsilyginti už visą jos rūpestį. Gal ji norėtų, kad pakalbėčiau už ją su karaliumi ar kariuomenės vadu?" Ji atsakė: "Aš gyvenu tarp savo žmonių".

2Kn 4 14 Eliziejus vėl klausė: "Ką jai padaryti?" Gehazis atsiliepė: "Ji neturi sūnaus, o jos vyras senas".

2Kn 4 15 Tuomet Eliziejus liepė pakviesti ją. Atėjusi ji atsistojo tarpduryje.
 2Kn 4 16 Jis tarė jai: "Už metų, apie šitą laiką, tu glamonėsi sūnų!" Ji sakė:
 "O ne, mano viešpatie, Dievo vyre, nemeluok savo tarnaitėi".
 2Kn 4 17 Moteris pastojo ir po metų pagimdė sūnų, kaip Eliziejus jai buvo
 sakęs.
 2Kn 4 18 Vaikas paaugo ir kartą išėjo pas tėvą prie pjovėjų.
 2Kn 4 19 Jis tarė savo tėvui: "Mano galva, mano galva!" Tėvas liepė tarnui
 parnešti jį namo pas motiną.
 2Kn 4 20 Kai jį parnešė pas motiną, pasėdėjęs ant jos kelių iki vidudienio, jis
 mirė.
 2Kn 4 21 Ji užnešė jį, paguldė į Dievo vyro lovą, užrakino duris ir išėjo.
 2Kn 4 22 Pašaukusi savo vyrą, jį tarė: "Atsiųsk tarną ir asilę, kad galėčiau
 skubiai nuvykti pas Dievo vyrą ir tuojuo sugrįžti".
 2Kn 4 23 Jis paklausė: "Kodėl tu eini pas jį šiandien? Juk nei jaunas mėnulis,
 nei savaitas". Bet ji atsakė: "Viskas gerai".
 2Kn 4 24 Pabalnojusi asilę, ji sakė savo tarnui: "Varyk ir skubėk. Nesustok,
 kol pasakysiu".
 2Kn 4 25 Ji atėjo pas Dievo vyrą prie Karmelio kalno. Dievo vyras, pamatęs ją
 iš tolo, tarė savo tarnui Gehaziui: "Šunemietė čia!
 2Kn 4 26 Bėk ją pasitikti ir paklausk, kaip sekasi jai, jos vyrui ir vaikui".
 Ji atsakė: "Gerai".
 2Kn 4 27 Atėjusi pas Dievo vyrą, ji apkabino jo kojas. Gehazis norėjo
 atitraukti, bet Dievo vyras tarė: "Palik ją, ji labai nusiminusi. Viešpats nuslėpė tai nuo
 manęs ir nepasakė".
 2Kn 4 28 Ji tarė: "Argi aš tavęs, mano viešpatie, prašiau sūnaus? Argi
 nesakiau: 'Neapgauk manęs'?"
 2Kn 4 29 Tada Eliziejus liepė Gehaziui susijuosti, pasiimti jo lazdą ir eiti:
 "Jei ką sutiksi, nesveikink jo, o jei kas tave sveikins, neatsakyk jam. Nuėjęs uždėk mano
 lazdą ant berniuko veido".
 2Kn 4 30 Vaiko motina atsakė Eliziejui: "Kaip gyvas Viešpats ir gyva tavo
 siela, aš tavęs nepaliksiu". Jis nuėjo kartu su ja.
 2Kn 4 31 Gehazis, nuėjęs pirma jų, uždėjo lazdą ant berniuko, tačiau nebuvo nei
 balso, nei atsakymo. Tada jis grįžo ir, kelyje susitikęs juos, pasakė jam: "Berniukas
 nepabudo".
 2Kn 4 32 Eliziejus, įėjęs į namus, pamatė negyvą berniuką jo lovoje.
 2Kn 4 33 Jis užrakino duris paskui save ir meldėsi viešpačiui.
 2Kn 4 34 Po to jis atsigulė ant vaiko, uždėjo savo burną ant jo burnos, savo
 akis ant jo akių ir savo rankas ant jo rankų. Vaiko kūnas sušilo.
 2Kn 4 35 Pasivaikščiojęs Eliziejus vėl išsitiesė ant vaiko. Tuomet berniukas
 sučiaudėjo septynis kartus ir atsimerkė.
 2Kn 4 36 Pasišaukęs Gehazį, jis tarė: "Pašauk šunemietę". Jai atėjus, jis sakė:
 "Pasiimk savo sūnų".
 2Kn 4 37 Įėjusi ji parpuolė prie jo kojų, nusilenkė iki žemės ir, pasiėmusi
 sūnų, išėjo.
 2Kn 4 38 Eliziejus sugrįžo į Gilgalą. Badas buvo krašte. Pranašų sūnums sėdint
 prie jo, jis liepė savo tarnui užkaisti didelį puodą ir išvirti visiems viralo.
 2Kn 4 39 Vienas iš jų išėjo į lauką pasirinkti daržovių; jis rado laukinį
 augalą, nuo kurio prisirinko laukinių moliūgų pilną apsiaustą. Parėjęs juos supjaustė į viralo
 puodą, nes jų nepažino.
 2Kn 4 40 Vyras, paragavęs įpilto viralo, šaukė: "Mirtis puode, Dievo vyre!" Jie
 negalėjo valgyti.
 2Kn 4 41 Eliziejus liepė atnešti miltų. Supylęs juos į puodą, jis tarė:
 "Pilkite žmonėms, kad jie valgytų". Puode nebuvo nieko kenksmingo.
 2Kn 4 42 Vienas vyras atėjo iš Baal Šališos ir atnešė Dievo vyrui pirmavaisių:
 dvidešimt miežinių kepalų ir šviežių varpų maiše. Eliziejus liepė savo tarnui duoti žmonėms
 valgyti,
 2Kn 4 43 bet jis atsakė: "Ar tuo maistu galiu pamaitinti šimtą vyrų?" Eliziejus
 pakartojo: "Duok žmonėms valgyti, nes Viešpats sako: 'Jie valgys ir dar paliks'".
 2Kn 4 44 Jis padavė jiems maistą; jie valgė ir dar liko pagal viešpaties žodį.
 2Kn 5 1 Sirijos karaliaus kariuomenės vadas Naamanas buvo didis žmogus pas
 savo valdovą ir gerbiamas, nes viešpats per jį suteikė išlaisvinimą Sirijai. Jis buvo narsus
 karys, tačiau sirgo raupsais.
 2Kn 5 2 Sirai, kartą išėję būriais, parsivedė iš Izraelio į nelaisvę jauną
 mergaitę; ji tarnavo Naamano žmonai.
 2Kn 5 3 Kartą ji tarė savo šeimininkei: "Jei mano valdovas būtų Samarijoje,
 tai pranašas pagydytų jį nuo raupsų".
 2Kn 5 4 Atėjęs pas savo valdovą, Naamanas pasakė, ką mergaitė iš Izraelio
 kalbėjo jo žmonai.
 2Kn 5 5 Sirijos karalius jam tarė: "Gerai, eik! O aš pasiųsiu Izraelio
 karaliui laišką". Jis pasiėmė dešimtį talentų sidabro, šešis tūkstančius šekelių aukso, dešimt
 išeiginių drabužių ir išėjo.
 2Kn 5 6 Jis nunešė Izraelio karaliui laišką, kuriame buvo parašyta: "Kartu su

šituo laišku siunčiu pas tave savo tarną Naamaną, kad jį pagydytum nuo raupų".
 2Kn 5 7 Izraelio karalius, perskaitęs laišką, perplėšė savo drabužius ir tarė:
 "Argi aš Dievas, kad gyvybė ir mirtis būtų mano rankose? Jis siunčia pas mane, kad pagydyčiau
 vyrą nuo raupų! Pagalvokite ir matykite, kaip jis ieško priekabių prie manęs".
 2Kn 5 8 Dievo vyras Eliziejus, išgirdęs, kad Izraelio karalius perplėšė savo
 drabužius, siuntė pas karalių, sakydamas: "Kodėl perplėšei savo drabužius? Tegul jis ateina
 pas mane ir jis sužinos, kad Izraelyje yra pranašas".
 2Kn 5 9 Naamanas atvyko su žirgais bei vežimais ir sustojo prie Eliziejaus
 namų durų.
 2Kn 5 10 Eliziejus siuntė pas Naamaną savo tarną, sakydamas: "Eik ir apsiplauk
 septynis kartus Jordane, tavo kūnas atsinaujins ir bus švarus".
 2Kn 5 11 Naamanas supyko ir nuėjo, sakydamas: "Aš galvojau, kad jis išeis,
 atsistos, šauksis Viešpaties, savo Dievo, vardo, uždės ranką ant raupsuotų vietų ir taip
 pagydydys nuo raupų".
 2Kn 5 12 Argi Damasko upių Abanos ir Parparo vanduo ne geresnis už visus
 Izraelio vandenius? Argi negalėčiau juose apsiplauti ir tapti švarus?" Jis apsigrėžė ir nuėjo
 labai supykęs.
 2Kn 5 13 Bet jo tarnai priartėję jam kalbėjo: "Jei pranašas tau būtų įsakęs
 atlikti kokį didelį dalyką, argi nebūtum daręs? Tuo labiau, kai jis sakė: 'Apsiplauk ir būsi
 švarus'".
 2Kn 5 14 Jis nuėjo prie Jordano ir pasinėrė jame septynis kartus, kaip Dievo
 vyras buvo liepęs. Jo kūnas pasidarė kaip mažo vaiko, ir jis tapo švarus.
 2Kn 5 15 Jis ir visi jo palydovai sugrįžo pas Dievo vyrą. Atsistojęs prieš
 pranašą, jis tarė: "Dabar tikrai žinau, kad niekur kitur žemėje nėra Dievo, tik Izraelyje.
 Prašau, priimk dovaną iš savo tarno".
 2Kn 5 16 Eliziejus atsakė: "Kaip gyvas Viešpats, kuriam aš tarnauju, nieko
 neimsiu". Nors Naamanas jį įkalbinėjo paimiti, tačiau jis atsisakė.
 2Kn 5 17 Tuomet Naamanas prašė: "Jeigu ne, tai, prašau, duok savo tarnui tiek
 žemės, kiek gali panešti pora mulų, nes tavo tarnas daugiau nebeaukos deginamųjų ir kitų aukų
 jokiai dievui, tik Viešpačiui".
 2Kn 5 18 Tik norėčiau, kad viešpats man atleistų nusikaltimą, kai aš vesiu savo
 valdovą į Rimono namus pagarbinti ir kartu su juo nusilenksiu Rimonui".
 2Kn 5 19 Eliziejus jam tarė: "Eik ramybėje". Jam paėjus nuo jo gerą kelio galą,
 2Kn 5 20 Dievo vyro Eliziejaus tarnas Gehazis pagalvojo: "Mano viešpats
 pasigailėjo siro Naamano ir nepriėmė iš jo to, ką jis atnešė. Kaip gyvas Viešpats, aš bėgsiu
 paskui jį ir paimsiu iš jo ką nors".
 2Kn 5 21 Gehazis nusivijo Naamaną. Naamanas, pamatęs atbėgantį vyrą jam iš
 paskos, nušoko nuo vežimo ir klausė: "Ar viskas gerai?"
 2Kn 5 22 Tas atsakė: "Viskas gerai! Mano viešpats pasiuntė mane, sakydamas: 'Ką
 tik atėjo du pranašų sūnūs iš Efraimo kalnų. Prašau, duok jiems talentą sidabro ir du
 išėginius drabužius'".
 2Kn 5 23 Naamanas atsakė: "Paimk du talentus". Jis įkalbinėjo, įrišo du
 talentus sidabro į du maišus, taip pat du išėginius drabužius ir padavė dviem tarnams, kurie
 nunešė pirma jo.
 2Kn 5 24 Atėjęs prie kalvos, Gehazis paėmė iš jų maišus ir padėjo juos savo
 namuose. Po to jis paleido vyrus, ir jie grįžo.
 2Kn 5 25 Gehazis atėjo pas Eliziejų, kuris paklausė: "Iš kur ateini, Gehazi?"
 Tas atsakė: "Tavo tarnas niekur nebuvo išėjęs".
 2Kn 5 26 Bet jis jam atsakė: "Argi mano širdis nebuvo su tavimi, kai vyras
 iššoko iš vežimo tavęs pasitikti? Ar dabar metas paimiti pinigų ir drabužių, alvyvų sodus ir
 vynuogynus, avis ir galvijus, tarnus ir tarnaites?"
 2Kn 5 27 Todėl ir Naamano raupai prilips tau ir tavo palikuonims per amžius".
 Jis išėjo nuo jo raupsuotas kaip sniegas.
 2Kn 6 1 Pranašų sūnūs sakė Eliziejui: "Vieta, kurioje gyvename, kaip matai,
 mums per ankšta.
 2Kn 6 2 Leisk mums eiti prie Jordano, pasikirsti ten medžių ir pasistatyti
 namus". Jis atsakė: "Eikite".
 2Kn 6 3 Vienas jų prašė pranašą eiti su jais. Jis atsakė: "Gerai, aš eisiu".
 2Kn 6 4 Jis išėjo su jais. Atėję prie Jordano, jie kirto medžius.
 2Kn 6 5 Vienam kertant medį, kirvio geležis įkrito į vandenį. Jis sušuko:
 "Vargas, šeimininke! Jį buvau pasiskolinęs!"
 2Kn 6 6 Dievo vyras paklausė: "Kur jis įkrito?" Kai tas parodė vietą, pranašas
 nusipjovė lazda, įmetė ją į tą vietą, ir kirvis iškilo.
 2Kn 6 7 Tada tarė jis: "Pasiimk jį". Vyras ištiesė ranką ir pasiėmė kirvį.
 2Kn 6 8 Sirijos karalius kariavo su Izraeliu. Jis tarėsi su savo tarnais,
 sakydamas: "Tokiame ir tokiame vietoje bus mano stovykla".
 2Kn 6 9 Dievo vyras pasiuntė pas Izraelio karalių, sakydamas: "Saugokis, neik
 pro tą vietą, nes ten sirai".
 2Kn 6 10 Izraelio karalius pasiuntė į tą vietą, kurią jam nurodė Dievo vyras,
 ir saugojo ją. Taip jis saugojosi ne kartą ir ne du.
 2Kn 6 11 Sirijos karalius dėl to labai nerimavo. Jis, pasišaukęs savo tarnus,
 tarė: "Sakykite, kas iš mūsų su Izraelio karaliumi?"

2Kn 6 12 Vienas iš jo tarnų tarė: "Nė vienas, mano valdove karaliau. Bet pranašas Eliziejus, kuris gyvena Izraelyje, praneša Izraelio karaliui tai, ką kalbi savo miegamajame".

2Kn 6 13 Jis įsakė savo vyrams: "Eikite ir sužinokite, kur jis yra, kad jį suimčiau". Jam buvo pranešta: "Jis Dotane".

2Kn 6 14 Jis pasiuntė raitelių, kovos vežimų ir didelę kariuomenę, kurie nakčia apsupo miestą.

2Kn 6 15 Dievo vyro tarnas, anksti atsikėlęs ir išėjęs, pamatė kariuomenę su raiteliais ir kovos vežimais, kurie buvo apsupę miestą. Tarnas sakė jam: "Vargas, mano šeimininke! Ką dabar darysime?"

2Kn 6 16 Eliziejus atsakė: "Nebijok, nes su mumis yra daugiau negu su jais".

2Kn 6 17 Eliziejus meldėsi: "Viešpatie, atverk jo akis, kad matytų". Viešpats atvėrė tarno akis, ir jis pamatė: štai kalnas buvo pilnas ugninių žirgų ir vežimų, supančių Eliziejų.

2Kn 6 18 Sirams artinantis prie jo, Eliziejus meldėsi: "Viešpatie, apakink juos". Ir jis apakino juos pagal Eliziejaus žodį.

2Kn 6 19 Tada Eliziejus tarė jiems: "Čia ne tas kelias ir ne tas miestas. Sekite mane, ir aš jus nuvesiu pas tą vyrą, kurio ieškote". Jis juos nuvedė į Samariją.

2Kn 6 20 Jiems atėjus į Samariją, Eliziejus meldėsi: "Viešpatie, atverk jų akis, kad jie vėl matytų". Viešpats atvėrė jų akis, ir jie pamatė esą Samarijos viduryje.

2Kn 6 21 Izraelio karalius, juos pamatęs, klausė Eliziejų: "Mano tėve, ar juos užmušti?"

2Kn 6 22 Eliziejus atsakė: "Neužmušk. Argi tu žudai tuos, kuriuos paimi į nelaisvę savo kardu ir lanku? Duok jiems duonos ir vandens, kad pavalgytų ir atsigertų, o tada tegul eina pas savo valdovą".

2Kn 6 23 Jis jiems paruošė dideles vaišes, ir, jiems pavalgius bei atsigėrus, paleido juos grįžti pas savo valdovą. Nuo to laiko Sirijos būriai daugiau nebepuldinėjo Izraelio.

2Kn 6 24 Kartą Sirijos karalius Ben Hadadas, surinkęs visą savo kariuomenę, atėjo ir apgulė Samariją.

2Kn 6 25 Tada kilo didelis badas Samarijoje. Jie laikė ją apgulę, kol asilo galva kainavo aštuoniasdešimt šekelių sidabro ir ketvirtis kabo balandžių mėšlo penkis šekelius sidabro.

2Kn 6 26 Izraelio karaliui einant mūro siena, viena moteris sušuko: "Padėk, mano valdove karaliau!"

2Kn 6 27 Jis atsakė: "Jei Viešpats tau nepadeda, kaip aš tau padėsiu? Iš klojimo ar iš vyno spaustuvo?"

2Kn 6 28 Karalius jos paklausė: "Ko norėtum?" Ji atsakė: "Šita moteris man sakė: 'Suvalgykime tavo sūnų šiandien, o mano sūnų rytoj suvalgysime'".

2Kn 6 29 Išvirėme mano sūnų ir jį suvalgėme. O kai kitą dieną jai pasakiau, kad duotų savo sūnų suvalgyti, tai ji paslėpė jį".

2Kn 6 30 Karalius, išgirdęs moters žodžius, persiplėšė drabužius. Jis ėjo per sieną, ir žmonės matė, kad jis po rūbais vilkėjo ašutinę ant kūno.

2Kn 6 31 Jis tarė: "Tegul Dievas padaro man tai ir dar daugiau, jei Šafato sūnaus Eliziejaus galva šiandien pasiliks ant jo pečių".

2Kn 6 32 Karalius pasiuntė vyrą pas Eliziejų, kuris tuo laiku sėdėjo savo namuose su vyresniaisiais. Eliziejus tarė vyresniesiems, prieš pasiuntiniui ateinant: "Ar matote, šitas žmogžudžio sūnus pasiuntė vyrą, kad nukirstų man galvą? Pamatę pasiuntinį ateinant, užrakinkite duris ir tvirtai laikykite, nes ir jo valdovą tuoj pamatysite".

2Kn 6 33 Jam kalbant su jais, atėjo pasiuntinys ir tarė: "Šita nelaimė yra iš Viešpaties! Tai ko man dar laukti iš Viešpaties?"

2Kn 7 1 Tada Eliziejus sakė: "Klausykite Viešpaties žodžio: 'Rytoj tuo laiku Samarijos vartuose smulkių miltų sykelis kainuos vieną šekelį ir du miežių sykeliai vieną šekelį'".

2Kn 7 2 Tuomet vyras, į kurio ranką karalius remdavosi, sakė Dievo vyrui: "Jei Viešpats atidarytų dangaus langus, ar galėtų taip įvykti?" Jis atsakė: "Tu tai matysi savo akimis, bet nevalgysi to".

2Kn 7 3 Keturi raupsuoti vyrai buvo prie miesto vartų. Jie kalbėjosi: "Ar mes čia sėdėsime, kol mirsime?"

2Kn 7 4 Jei eisime į miestą, ten siaučia badas ir mes mirsime ten, o jei čia sėdėsime, taip pat mirsime. Taigi eikime į sirų stovyklą. Jei jie paliks mus gyvus, gyvensime, o jei jie mus nužudys, mirsime".

2Kn 7 5 Prieblandoje jie pakilo eiti į sirų stovyklą. Priėję prie stovyklos, jie pamatė, kad ten nebuvo nė vieno žmogaus.

2Kn 7 6 Viešpats padarė, kad sirų kariuomenė girdėjo vežimų ir žirgų kanopų bildesį, didelės kariuomenės garsus. Sirai kalbėjosi: "Tikrai, Izraelio karalius pasamdė prieš mus hetitų ir egiptiečių karalius".

2Kn 7 7 Jie skubėdami pakilo prieblandoje ir, palikę palapines, žirgus, asilus ir visa, kas stovykloje buvo, bėgo, gelbėdami savo gyvybes.

2Kn 7 8 Raupsuotieji atėjo į stovyklą. Įėję į vieną palapinę, valgė, gėrė ir, pasiėmę sidabro, aukso bei drabužių, paslėpė. Po to jie sugrįžo, įėjo į kitą palapinę ir, išnešę iš ten, taip pat paslėpė.

2Kn 7 9 Tada jie sakė vienas kitam: "Negerai darome, nes šita diena yra geros naujienos diena. Jei mes dėsime ir lauksime iki aušros, ištiks mus nelaimė. Tad dabar eikime ir praneškime karaliaus namiškiams".

2Kn 7 10 Sugrįžę jie pranešė miesto vartų sargybai: "Buvome nuėję į sirų stovyklą; ten nėra nė vieno žmogaus, tik pririšti žirgai ir asilai, ir palapinės viskas kaip buvo".

2Kn 7 11 Vartų sargyba pranešė tą žinią karaliaus namams.

2Kn 7 12 Karalius, naktį atsikėlęs, sakė savo tarnams: "Aš jums pasakysiu, ką sirai padarė. Jie žino, kad mes alkani. Taigi jie išėjo iš stovyklos ir pasislėpė atvirame lauke, sakydami: 'Jie išeis iš miesto, tada mes juos gyvus suimsime ir įsiveršime į miestą' ".

2Kn 7 13 Vienas iš jo tarnų tarė karaliui: "Leisk paimti likusius mieste penkis žirgus, nes jie yra likę mieste, kaip ir visa Izraelio daugybė, pasiųskime vyrus ir išstirkime".

2Kn 7 14 Jie pakinkė žirgus į du vežimus, ir karalius pasiuntė juos paskui sirų kariuomenę, sakydamas: "Eikite ir pažiūrėkite".

2Kn 7 15 Jie sekė juos iki Jordano; visas kelias buvo pilnas drabužių ir ginklų, kuriuos sirai skubėdami išmėtė. Pasiuntiniai sugrįžo ir pranešė karaliui.

2Kn 7 16 Tada žmonės ėjo ir plėšė sirų stovyklą. Sykelis smulkių miltų arba du sykeliai miežių kainavo vieną šekelį, kaip viešpats buvo sakęs.

2Kn 7 17 Karalius pavedė vyrui, į kurio ranką jis remdavosi, prižiūrėti vartus, bet žmonės jį sumindžiojo vartuose ir jis mirė, kaip Dievo vyras buvo sakęs, kai pas jį buvo atėjęs karalius.

2Kn 7 18 Kai Dievo vyras sakė karaliui: "Du sykeliai miežių arba vienas sykelis smulkių miltų kainuos vieną šekelį rytoj apie šitą laiką Samarijos vartuose",

2Kn 7 19 tas vyras sakė Dievo vyrui: "Jei viešpats atidarytų dangaus langus, ar galėtų taip įvykti?" Pranašas atsakė: "Tu tai matysi savo akimis, tačiau nevalgysi".

2Kn 7 20 Taip ir atsitiko. Žmonės jį mirtinai sumindžiojo vartuose.

2Kn 8 1 Eliziejus kalbėjo moteriai, kurios sūnų jis atgaivino: "Eik iš čia su savo namiškiais ir apsigyvenk kur nors svetur, nes Viešpats pašaukė badą į šitą šalį septyneriems metams".

2Kn 8 2 Moteris padarė pagal Dievo vyro žodį. Ji nuvyko su savo namiškiais į filistinų kraštą ir septynerius metus gyveno ten kaip ateivė.

2Kn 8 3 Septyneriems metams praėjus, moteris sugrįžo iš filistinų šalies ir nuėjusi kreipėsi į karalių dėl savo namų ir žemės.

2Kn 8 4 Karalius kalbėjosi su Dievo vyro tarnu Gehaziu, sakydamas: "Papasakok apie visus didelius darbus, kuriuos padarė Eliziejus".

2Kn 8 5 Gehaziui pasakojant, kaip Eliziejus prikėlė mirusįjį, atėjo ta moteris, kurios sūnų jis buvo atgaivinęs, ir kreipėsi dėl savo namų ir žemės. Gehazis tarė: "Mano valdove karaliau, štai ta moteris ir jos sūnus, kurį prikėlė Eliziejus".

2Kn 8 6 Karalius klausinėjo moterį, ir ji jam viską papasakojo. Po to karalius paskyrė jai vieną rūmų valdininką ir įsakė: "Sugrąžink jai visa, kas jai priklauso, ir visą lauko derlių nuo tos dienos, kai ji paliko šalį, iki šiol".

2Kn 8 7 Kartą Eliziejus atėjo į Damaską. Sirijos karalius Ben Hadadas sirgo. Kai jam pranešė, kad atėjo Dievo vyras,

2Kn 8 8 karalius sakė Hazaeliui: "Imk dovanų ir eik Dievo vyro pasitikti. Per jį paklausk viešpatį, sakydamas: 'Ar pasveiksiu iš šitos ligos?' "

2Kn 8 9 Hazaelis, pasiėmęs dovanų, visokių Damasko gėrybių, kiek keturiasdešimt kupranugarių gali panešti, ėjo susitikti su Eliziejumi. Sutikęs jį, Hazaelis tarė: "Tavo sūnus Ben Hadadas, Sirijos karalius, atsiuntė mane pas tave paklausti, ar jis pasveiks iš šitos ligos".

2Kn 8 10 Eliziejus jam atsakė: "Eik ir pasakyk jam: 'Tu tikrai pagysi', bet viešpats man parodė, kad jis tikrai mirs".

2Kn 8 11 Jis ilgai žiūrėjo į jį, kol tas susigėdo. Ir Dievo vyras pradėjo verkti.

2Kn 8 12 Hazaelis klausė: "Kodėl tu verki, viešpatie?" Jis atsakė: "Dėl to, kad aš žinau, ką tu darysi izraelitams. Jų sutvirtintus miestus tu sudeginsi, jaunuolius išžudysi kardu, kūdikius sutraiškysi ir nėščias moteris perskrosi".

2Kn 8 13 Hazaelis atsakė: "Kas gi yra tavo tarnas? Ar aš šuo, kad galėčiau padaryti tokius didelius dalykus?" Eliziejus atsakė: "Viešpats man parodė, kad tu tapsi Sirijos karaliumi".

2Kn 8 14 Išsiskyres su Eliziejumi, jis atėjo pas savo valdovą, kuris jį klausė: "Ką sakė Eliziejus?" Jis atsakė: "Jis sakė, kad tu tikrai pagysi".

2Kn 8 15 Kitą dieną jis ėmė antklodę, pamirkė ją vandenyje ir uždėjo karaliui ant veido, ir tas mirė. Hazaelis ėmė karaliauti jo vietoje.

2Kn 8 16 Penktaisiais Izraelio karaliaus Jehoramo, Ahabo sūnaus, metais Jehoramas, Judo karaliaus Juozapato sūnus, pradėjo karaliauti Jeruzalėje.

2Kn 8 17 Jis buvo trisdešimt dvejų metų, kai pradėjo karaliauti, ir karaliavo aštuonerius metus Jeruzalėje.

2Kn 8 18 Jis vaikščiojo Izraelio karalių keliais kaip Ahabo namai, nes Ahabo dukterė buvo jo žmona. Ir jis darė pikta viešpaties akyse.

2Kn 8 19 Tačiau viešpats nenorėjo Judo sunaikinti dėl savo tarno Dovydo, nes jam buvo pažadėjęs duoti žiburį iš jo vaikų.

2Kn 8 20 Jehoramui valdant, Edomas sukilo, atsiskyrė nuo Judo ir paskyrė sau karalių.

2Kn 8 21 Jehoramas nuvyko į Cayrą su kovos vežimais. Naktį jis užpuolė edomitų, kurie buvo apsupę jį ir kovos vežimų viršininkus, ir žmonės pabėgo į savo palapines.

2Kn 8 22 Taip Edomas išsilaisvino iš Judo valdžios. Tuo pačiu laiku atsiskyrė ir Libna.

2Kn 8 23 Visi kiti Jehoramo darbai surašyti Judo karalių metraščių knygoje.

2Kn 8 24 Jehoramas užmigo prie savo tėvų ir buvo palaidotas prie savo tėvų Dovydo mieste, o jo sūnus Ahazijas pradėjo karaliauti jo vietoje.

2Kn 8 25 Dvyliktaisiais Izraelio karaliaus Jehoramo, Ahabo sūnaus, metais Jeruzalėje pradėjo karaliauti Judo karaliaus Jehoramo sūnus Ahazijas.

2Kn 8 26 Jis buvo dvidešimt dvejų metų, kai pradėjo karaliauti, ir karaliavo Jeruzalėje vienerius metus. Jo motina buvo vardu Atalija, Izraelio karaliaus Omrio duktė.

2Kn 8 27 Jis vaikščiojo Ahabo namų keliais ir darė pikta Viešpaties akyse, nes buvo Ahabo namų žentas.

2Kn 8 28 Jis su Ahabo sūnumi Jehoramu kariavo prieš Sirijos karalių Hazaelį Ramot Gileade, ir sirai sužeidė Jehoramą.

2Kn 8 29 Karalius Jehoramas sugrižo gydytis į Jezreelį. Ahazijas, Judo karaliaus Jehoramo sūnus, aplankė Jezreelyje sužeistą karalių Jehoramą, Ahabo sūnų.

2Kn 9 1 Pranašas Eliziejus, pasišaukęs vieną iš pranašų sūnų, jam tarė: "Susijuosk, pasiimk indą aliejaus ir eik į Ramot Gileadą.

2Kn 9 2 Ten surask Nimšio sūnaus Juozapato sūnų Jehuvą. Pasikviesk jį iš jo brolių ir, įsivedęs į vidinį kambarį,

2Kn 9 3 užpilk jam iš indo aliejaus ant galvos, sakydamas: 'Taip sako Viešpats: 'Aš tave patepiau Izraelio karaliumi'. Po to, atidaręs duris, išbėk nelaukdamas".

2Kn 9 4 Jaunasis pranašas atėjo į Ramot Gileadą.

2Kn 9 5 Čia jis rado kariuomenės vadus besėdinčius. Jis tarė: "Turiu tau, vade, ką pasakyti". Jehuvas paklausė: "Kuriam iš mūsų?" Jis atsakė: "Tau, vade".

2Kn 9 6 Atsikėlęs Jehuvas įėjo į namus. Tuomet jis išpylė aliejų jam ant galvos ir tarė: "Taip sako Viešpats, Izraelio Dievas: 'Aš tave patepiau Viešpaties tautos Izraelio karaliumi'.

2Kn 9 7 Tu sunaikinsi savo valdovo Ahabo namus ir atkeršysi Jezabelei už pranašų ir visų viešpaties tarnų kraują.

2Kn 9 8 Visi Ahabo namai pražus. Aš išnaikinsiu Izraelyje visus Ahabo giminės vyrus, kaip vergus, taip ir likusius Izraelyje.

2Kn 9 9 Padarysiu su Ahabo namais, kaip padariau su Nebato sūnaus Jeroboamo ir su Ahijos sūnaus Baašos namais.

2Kn 9 10 Jezabelę suės šunys Jezreelyje ir niekas jos nepalaidos' ". Po to jis atidarė duris ir išbėgo.

2Kn 9 11 Jehuvui įėjus pas savo valdovo tarnus, jie klausė: "Kas atsitiko? Kostas beprotis buvo atėjęs pas tave?" Jis jiems atsakė: "Jūs žinote tą žmogų ir jo kalbą".

2Kn 9 12 Jie sakė: "Netiesa, pasakyk mums dabar". Tuomet jis pasakė, ką pranašas kalbėjo, sakydamas: "Taip sako Viešpats: 'Aš tave patepiau Izraelio karaliumi' ".

2Kn 9 13 Tada kiekvienas iš jų skubiai ėmė savo apsiaustą, patiesė jį po jo kojomis ant plikų laiptų ir trimitavo, skelbdami: "Jehuvas yra karalius!"

2Kn 9 14 Taip Nimšio sūnaus Juozapato sūnus Jehuvas surengė sąmokslą prieš Jehoramą, kuris su visu Izraeliu buvo Ramot Gileade prieš Sirijos karalių Hazaelį.

2Kn 9 15 Karalius Jehoramas buvo sugrižęs į Jezreelį gydytis, nes buvo sužeistas, kai kariavo su Sirijos karaliumi Hazaeliu. Jehuvas sakė: "Jei jūs pritariate, tai tegul niekas neišeina iš miesto, kad nepraneštų Jezreelyje".

2Kn 9 16 Jehuvas sėdo į vežimą ir išvažiavo į Jezreelį, nes Jehoramas ten gydėsi, o Judo karalius Ahazijas buvo atvykęs Jehoramo lankyti.

2Kn 9 17 Jezreelio bokšte sargybinis, pamatęs Jehuvo būrį atvažiuojant, pranešė: "Matau būrį". Jehoramas įsakė pasiųsti raitelį ir jį paklausti: "Ar su taika?"

2Kn 9 18 Raitelis, susitikęs su Jehuvo būriu, klausė: "Ar su taika?" Jehuvas atsakė: "Kam tau rūpi taika? Apsisuk ir sek paskui mane". Sargybinis pranešė: "Pasiuntinys su jais susitiko, bet negrįžta".

2Kn 9 19 Jehoramas išsiuntė kitą raitelį. Tas, susitikęs su atvykstančiais, klausė: "Ar su taika?" Jehuvas atsakė: "Kam tau rūpi taika? Apsisuk ir sek paskui mane".

2Kn 9 20 Sargybinis pranešė: "Jis juos pasiekė, bet negrįžta. Važiavimas panašus į Nimšio sūnaus Jehuvo važiavimą, nes važiuoja kaip padūkęs".

2Kn 9 21 Jehoramas įsakė paruošti vežimą. Izraelio karalius Jehoramas ir Judo karalius Ahazijas išvažiavo kiekvienas savo vežime. Jie sutiko Jehuvą prie jezreeliečio Naboto žemės sklypo.

2Kn 9 22 Jehoramas, pamatęs Jehuvą, paklausė: "Ar su taika, Jehuvai?" Tas atsakė: "Kokia gali būti taika, kol vyksta tavo motinos Jezabelės paleistuvystės ir žyniavi mai?"

2Kn 9 23 Jehoramas pasuko vežimą ir norėjo pabėgti, šaukdamas: "Išdavystė, Ahazijau!"

2Kn 9 24 Tačiau Jehuvas įtempė lanką ir iššovė. Strėlė pataikė Jehoramui į širdį ir jis susmuko vežime.

2Kn 9 25 Jehuvas įsakė savo vadui Bidkarui: "Išmesk jį ant jezreeliečio Naboto

Iauko! Aš prisimenu, kaip mudu važiuojame paskui jo tėvą Ahabą ir Viešpats paskelbė prieš jį šį sprendimą:

2Kn 9 26 'Taip, kaip Aš vakar čia mačiau Naboto ir jo sūnų kraują, taip Aš tau atlyginsiu ant šito žemės sklypo'. Dabar išmesk jį ant šito sklypo, kaip Viešpats pasakė".
2Kn 9 27 Judo karalius Ahazijas, tai pamatęs, bėgo Bet Gano link. Jehuvas jį vijosi ir šaukė: "Nušaukite jį!" Jie peršovė jį vežime Gūro įkalnėje, prie Ibleamo. Jis pabėgo į Megidą ir ten mirė.

2Kn 9 28 Jo tarnai parvežė jį į Jeruzalę ir palaidojo prie jo tėvų Dovydo mieste.

2Kn 9 29 Vienuoliktaisiais Ahabo sūnaus Jehoramo metais Ahazijas pradėjo karaliauti Jude.

2Kn 9 30 Jehuvas atvyko į Jezreelį. Jezabelė, tai išgirdusi, išsidažė veidą, pasipuošė galvą ir žiūrėjo pro langą.

2Kn 9 31 Jehuvui įeinant pro vartus, ji klausė: "Ar turėjo Zimris ramybę, nužudęs savo valdovą?"

2Kn 9 32 Jis pažvelgė aukštyn į langą ir sakė: "Kas už mane? Kas?" Du ar trys eunuchai pažiūrėjo žemyn.

2Kn 9 33 Jis įsakė: "Numeskite ją žemyn!" Jie numetė ją. Jos kraujas aptaškė sienas ir žirgus, kurie ją sutrypė.

2Kn 9 34 Po to jis įėjo į vidų, valgė, gėrė ir įsakė: "Eikite ir pažiūrėkite, kad ta praeiktoji būtų palaidota, nes ji buvo karaliaus duktė".

2Kn 9 35 Nuėję jos laidoti, jie rado tik kaukolę, kojas ir rankų plaštakas.

2Kn 9 36 Jie sugrižo ir jam pranešė. Jehuvas tarė: "Tai Viešpaties žodis, kurį jis kalbėjo per savo tarną tišbietį Eliją: 'Jezreelyje šunys suės Jezabelės kūną'".

2Kn 9 37 Ir jos lavonas gulės kaip mėšlas Jezreelio laukuose. Ir niekas nesakys, kad tai Jezabelė".

2Kn 10 1 Ahabas turėjo septyniasdešimt sūnų Samarijoje. Jehuvas nusiuntė Samarijos miesto vyresniesiems ir Ahabo sūnų globėjams laiškus, kuriuose rašė:

2Kn 10 2 "Gavę šitą laišką, visi, kurie turite savo valdovo sūnų, sustiprintą miestą, kovos vežimų ir ginklų,

2Kn 10 3 pasirinkite geriausią ir tinkamiausią iš savo valdovo sūnų, pasodinkite jį į tėvo sostą ir kariaukite už savo valdovo namus".

2Kn 10 4 Bet jie labai nusigando ir sakė: "Du karaliai neatsilaikė prieš jį, kaip tad mes atsilaukysime?"

2Kn 10 5 Namų valdytojas, miesto valdytojas, vyresnieji ir sūnų globėjai pasiuntė Jehuvui tokį atsakymą: "Mes esame tavo tarnai ir visa, ką mums įsakysi, darysime. Nė vieno karaliumi nepaskirsime. Daryk, kaip tau patinka".

2Kn 10 6 Tada Jehuvas parašė jiems antrą laišką: "Jeį jūs esate manieji ir klausysite manęs, paimkite savo valdovo sūnų galvas ir rytoj apie šitą laiką atneškite jas man į Jezreelį!" Karaliaus sūnūs, septyniasdešimt vyrų, buvo miesto didžiūnų užauginti.

2Kn 10 7 Gavę šitą laišką, jie nužudė visus karaliaus sūnus, septyniasdešimt vyrų, ir, sudėję jų galvas į pintines, nusiuntė jas Jehuvui į Jezreelį.

2Kn 10 8 Pasiuntinys jam pranešė: "Atnešė karaliaus sūnų galvas". Jis įsakė: "Sukraukite jas į dvi krūvas vartų įėjime ir palikite iki ryto".

2Kn 10 9 Rytą Jehuvas, išėjęs ir atsistojęs prie vartų, kalbėjo visiems žmonėms: "Jūs esate nekalti. Aš padariau sąmokslą prieš savo valdovą ir jį nužudžiau. Bet kas nužudė šituos?"

2Kn 10 10 Žinokite, kad nė vienas viešpaties žodis nekris į žemę, ką Viešpats kalbėjo apie Ahabo namus. Dabar Viešpats įvykdė, ką kalbėjo per savo tarną Eliją".

2Kn 10 11 Jehuvas išžudė visus, kas liko iš Ahabo namų Jezreelyje, visus jo didžiūnus, patikėtinius ir kunigus; nė vieno nepaliko gyvo.

2Kn 10 12 Po to jis ėjo į Samariją. Pakelyje, prie piemenų namų,

2Kn 10 13 Jehuvas sutiko Judo karaliaus Ahazijo brolius ir klausė: "Kas jūs esate?" Jie atsakė: "Mes esame Ahazijo broliai, atėjome aplankyti karaliaus sūnų ir karalienės sūnų".

2Kn 10 14 Jehuvas įsakė suimti juos gyvus. Jie suėmė juos ir nužudė prie Bet Ekedo šulinio keturiasdešimt du vyrus; nė vieno nepaliko gyvo.

2Kn 10 15 Pasitraukęs iš ten, jis sutiko Rechabo sūnų Jehonadabą. Jis jį pasveikino ir klausė: "Ar tavo širdis nusiteikusi, kaip ir mano širdis dėl tavęs?" Jehonadabas atsakė: "Taip". Jehuvas tarė: "Jeį taip, tai duok ranką". Jam padavus ranką, Jehuvas padėjo jam įlipti į savo vežimą.

2Kn 10 16 ir tarė: "Eime su manimi ir pamatysi, koks aš uolus dėl Viešpaties".

2Kn 10 17 Atvykęs į Samariją, jis išžudė visus likusius Ahabo gimines Samarijoje pagal viešpaties žodį, kurį jis kalbėjo per Eliją.

2Kn 10 18 Jehuvas, sušaukęs visus žmones, jiems tarė: "Ahabas mažai tarnavo Baalui, Jehuvas tarnaus jam daugiau.

2Kn 10 19 Dabar sušaukite pas mane visus Baalo pranašus, visus jo garbintojus ir visus kunigus; žiūrėkite, kad nė vieno netrūktų, nes turiu aukoti Baalui didelę auką. Kas neatvyks, neliks gyvas". Jehuvas tai darė klasingai, norėdamas išžudyti Baalo garbintojus.

2Kn 10 20 Jis įsakė suruošti Baalui iškilmingą šventę.

2Kn 10 21 Jehuvas apie tai paskelbė visam Izraeliui. Atvyko visi iki vieno Baalo garbintojai, ir Baalo namai buvo pilni nuo vieno krašto iki kito.

2Kn 10 22 Jis įsakė drabužių saugotojui išdalinti drabužius visiems Baalo garbintojams.

2Kn 10 23 Jehuvas, įėjęs su Rechabo sūnumi Jehonadabu į Baalo namus, tarė Baalo garbintojams: "Rūpestingai patikrinkite ir pažiūrėkite, kad čia nebūtų su jumis Viešpaties tarnų, tik vieni Baalo garbintojai".

2Kn 10 24 Jie įėjo aukoti deginamąsias ir kitas aukas. Jehuvas buvo pastatęs lauke aštuoniasdešimt vyrų ir įsakė: "Tas vyras, kuris leis ištrūkti bent vienam iš žmonių, kuriuos atiduodu į jūsų rankas, savo gyvybę atsakys už jį".

2Kn 10 25 Baigus aukoti deginamąją auką, Jehuvas įsakė sargybai ir kariams: "Išžudykite juos! Niekas tenelieka gyvas!" Jie išžudė juos kardu, sargyba bei vyresnieji juos išmetė ir, įėję į Baalo namus,

2Kn 10 26 išnešė atvaizdus iš Baalo namų, juos sudegino,

2Kn 10 27 sudaužė Baalo atvaizdą, sugriovė šventyklą ir toje vietoje padarė išvietes, išlikusias iki šios dienos.

2Kn 10 28 Taip Jehuvas išnaikino Baalą iš Izraelio.

2Kn 10 29 Tačiau nuo nuodėmių Nebato sūnaus Jeroboamo, kuris įtraukė Izraelį į nuodėmę, nuo auksinių veršių Betelyje ir Dane, Jehuvas nepasitraukė.

2Kn 10 30 Viešpats tarė Jehuvui: "Kadangi tu gerai padarei įvykdydamas, kas teisinga mano akyse, ir padarei Ahabo namams visa, kas buvo mano širdyje, tai tavo sūnūs iki ketvirtos kartos sėdės Izraelio soste".

2Kn 10 31 Tačiau Jehuvas nesilaikė Viešpaties, Izraelio Dievo, įstatymo visa širdimi ir neatsitraukė nuo nuodėmių Jeroboamo, kuris įtraukė Izraelį į nuodėmę.

2Kn 10 32 Tuo laiku Viešpats pradėjo mažinti Izraelį. Hazaelis juos nugalėjo visame pasienyje,

2Kn 10 33 nuo Jordano rytuose, visą Gileado šalį, gadus, rubenus ir manasus, iki Aroero miesto prie Arnono upės, ir Bašaną.

2Kn 10 34 Visi kiti Jehuvo darbai ir jo galia yra aprašyta Izraelio karalių metraščių knygoje.

2Kn 10 35 Jehuvas užmigo prie savo tėvų ir jį palaidojo Samarijoje; jo sūnus Jehoachazas karaliavo jo vietoje.

2Kn 10 36 Jehuvas karaliavo Izraeliui Samarijoje dvidešimt aštuonerius metus.

2Kn 11 1 Ahazijo motina Atalija, sužinojusi, kad jos sūnus miręs, išžudė visus karaliaus palikuonis.

2Kn 11 2 Bet karaliaus Joramo duktė Jehošeba, Ahazijo sesuo, slapčia paėmė Ahazijo sūnų Jehoasą iš karaliaus sūnų, kurie turėjo būti nužudyti, ir jį paslėpė nuo Atalijos su jo aukle miegamajame, ir jis išliko gyvas.

2Kn 11 3 Jis su ja buvo paslėptas Viešpaties namuose šešerius metus. Atalija valdė kraštą.

2Kn 11 4 Septintais metais Jehojada, pasikvietęs šimtininkus ir sargybos viršininkus, įsivedė juos į Viešpaties namus ir padarė su jais sutartį. Prisaikdinęs Viešpaties namuose, jis parodė jiems karaliaus sūnų.

2Kn 11 5 Po to jis įsakė: "Trečdalis jūsų, kurie įeinate sabato dieną, saugosite karaliaus namus;

2Kn 11 6 trečdalis būsite prie sūro vartų ir trečdalis prie vartų už sargybos. Taip jūs saugosite namus, kad jie nebūtų sugriauti.

2Kn 11 7 O dvi jūsų dalys iš tų, kurie išeinate sabato dieną, saugos Viešpaties namus ir karalių.

2Kn 11 8 Kiekvienas iš jūsų, laikydamas rankoje paruoštą ginklą, apsupkite karalių ir, jei kas artinsis prie jo įeinant ar išeinant, nužudykite".

2Kn 11 9 Šimtininkai padarė taip, kaip įsakė kunigas Jehojada: kiekvienas su savo vyrais, kurie sabato dieną įeidavo arba išeidavo, atėjo pas kunigą Jehojadą.

2Kn 11 10 Kunigas padavė šimtininkams karaliaus Dovydo ietis ir skydus, buvusius Viešpaties šventykloje.

2Kn 11 11 Sargybiniai stovėjo su ginklais rankose aplink karalių nuo dešiniojo šventyklos šono iki kairiojo, prie aukuro ir prie šventyklos.

2Kn 11 12 Jis išvedė karaliaus sūnų, uždėjo jam karūną, įteikė liudijimą, patepė jį ir paskelbė karaliumi. Jie plojo rankomis ir šaukė: "Tegyvuoją karalius!"

2Kn 11 13 Atalija, išgirdusi sargybos ir minios šauksmą, atėjo į viešpaties šventyklą.

2Kn 11 14 Pamačiusi karalių, stovintį ant paaukštinimo prie kolonos, kunigaikščius, trimtininkus prie karaliaus ir krašto žmones, besidžiaugiančius ir trimtuojančius, Atalija perplėšė savo drabužius ir šaukė: "Šamokslas! Šamokslas!"

2Kn 11 15 Kunigas Jehojada įsakė šimtininkams: "Išveskite ją pro eiles! Kas ją seks, nužudykite kardu". Nes kunigas sakė: "Kad ji nebūtų nužudyta Viešpaties namuose".

2Kn 11 16 Jie išvedė ją į karaliaus namus pro žirgų vartus ir nužudė.

2Kn 11 17 Jehojada padarė sandorą tarp Viešpaties ir karaliaus bei tautos, kad jie bus Viešpaties tauta, ir tarp karaliaus ir tautos.

2Kn 11 18 Po to visi žmonės nuėjo į Baalo namus, juos sugriovė, aukurus ir atvaizdus sudaužė ir Baalo kunigą Mataną nužudė prie aukurų. Kunigas paskyrė prižiūrėtojus Viešpaties namams.

2Kn 11 19 Jis kartu su šimtininkais, kariuomenės vadais, sargybinais ir visais žmonėmis nuvedė karalių iš viešpaties namų pro sargybos vartus į karaliaus namus, kur jis

atsisėdė į karaliaus sostą.
 2Kn 11 20 Visi krašto žmonės džiaugėsi, ir mieste buvo ramu. Atalija buvo kardu
 nužudyta karaliaus namuose.
 2Kn 11 21 Pradėdamas karaliauti, Jehoasas buvo septynerių metų.
 2Kn 12 1 Septintaisiais Jehuvo metais Jehoasas tapo karaliumi ir valdė Judą
 keturiasdešimt metų, gyvendamas Jeruzalėje. Jo motina buvo vardu Cibija iš Beer Šebos.
 2Kn 12 2 Jehoasas darė tai, kas teisinga Viešpaties akyse, per visas dienas,
 kol jį mokė kunigas Jehojada.
 2Kn 12 3 Tik aukštumos nebuvo pašalintos, žmonės vis dar aukėjo ir smilkė
 aukštumose.
 2Kn 12 4 Jehoasas įsakė kunigams: "Visus pašvęstus pinigus, atneštus į
 Viešpaties namus, praeinančiųjų pinigus, asmens mokesčius, savo noru duodamas šventyklai aukas
 2Kn 12 5 turi surinkti kunigai, kiekvienas iš savo pažįstamų. Tegul jie užtaiso
 visas spragas namuose, kur tik suras kokių spragų".
 2Kn 12 6 Dvidešimt trečiaisiais karaliaus Jehoaso metais kunigai dar nebuvo
 užtaisę namų spragų.
 2Kn 12 7 Todėl karalius Jehoasas, pasišaukęs kunigą Jehojadą ir kitus kunigus,
 jiems tarė: "Kodėl jūs neužtaisote namų spragų? Nuo šiolei nebeimkite pinigų iš savo
 pažįstamų, bet atiduokite juos namų spragoms užtaisyti".
 2Kn 12 8 Kunigai nuo to laiko neberinko iš žmonių pinigų ir nebetaisė namų
 spragų.
 2Kn 12 9 Kunigas Jehojada paėmė dėžę, išgrėžė jos dangtyje skylę ir ją pastatė
 šalia aukuro, dešinėje pusėje prie įėjimo į Viešpaties namus. Kunigai, budėję prie įėjimo,
 įmesdavo į ją visus pinigus, atneštus į Viešpaties namus.
 2Kn 12 10 Pamatę, kad dėžėje daug pinigų, karaliaus raštininkas ir vyriausiasis
 kunigas atėję suskaičiuodavo Viešpaties namuose rastus pinigus ir, užrišę maišuose, paimdavo.
 2Kn 12 11 Suskaičiuotus pinigus atiduodavo darbų prižiūrėtojams Viešpaties
 namuose, jie sumokėdavo dailidėms ir statybininkams, dirbusiems Viešpaties namuose,
 2Kn 12 12 mūriniams bei akmenų tašytojams, o taip pat pirkdavo rąstus bei
 tašytus akmenis Viešpaties namų spragoms užtaisyti ir apmokėdavo visas remonto išlaidas.
 2Kn 12 13 Už surenkamus Viešpaties namuose pinigus nebuvo daromi reikmenys
 Viešpaties namams: sidabriniai dubenys, gnybtuvai, šlakstytuvai, trimitai ir auksiniai bei
 sidabriniai indai.
 2Kn 12 14 Pinigus atiduodavo darbininkams ir už juos atlikdavo Viešpaties namų
 remontą.
 2Kn 12 15 Nebuvo reikalaujama ataskaitos iš tų, kurie pinigus išmokėdavo, nes
 jie elgėsi ištikimai.
 2Kn 12 16 Piniginės aukos už nusikaltimus ir nuodėmes nebuvo įnešamos į
 Viešpaties namus, bet priklausė kunigams.
 2Kn 12 17 Kartą Sirijos karalius Hazaelis kariavo prieš Gatą ir jį užėmė. Užėmęs
 Gatą, Hazaelis atsigrėžė prieš Jeruzalę.
 2Kn 12 18 Judo karalius Jehoasas paėmė visas pašvęstas dovanas, kurias pašventė
 jo tėvai Judo karaliai Jozapatas ir Jehoramas, bei savo paties pašvęstas dovanas ir visą
 auksą iš Viešpaties bei karaliaus namų išdų ir nusiuntė Sirijai karaliui Hazaeliui. Tada jis
 pasitraukė nuo Jeruzalės.
 2Kn 12 19 Visi kiti Jehoaso darbai yra surašyti Judo karalių metraščių knygoje.
 2Kn 12 20 Jo tarnai padarė sąmokslą, sukilo ir nužudė Jehoasą Milojo namuose,
 pakelė jį silą.
 2Kn 12 21 Jį nužudė jo tarnai: Šimato sūnus Jozakaras ir Šomero sūnus
 Jehozabadas. Ir jis buvo palaidotas prie savo tėvų Dovydo mieste, o jo sūnus Amacijas
 karaliavo jo vietoje.
 2Kn 13 1 Dvidešimt trečiaisiais Judo karaliaus Jehoaso, Ahazijo sūnaus, metais
 Jehuvo sūnus Jehoachazas pradėjo karaliauti Izraelyje, Samarijoje, ir karaliavo septyniolika
 metų.
 2Kn 13 2 Jis darė pikta Viešpaties akyse ir sekė nuodėmėmis Nebato sūnaus
 Jeroboamo, kuris įtraukė į nuodėmę Izraelį, ir neatsitraukė nuo jų.
 2Kn 13 3 Viešpaties rūstybė užsidegė prieš Izraelį, ir jis juos atidavė Sirijos
 karaliui Hazaeliui ir jo sūnui Ben Hadadui per visas jų dienas.
 2Kn 13 4 Jehoachazas meldėsi, ir Viešpats jį išklaušė, nes matė, kaip Izraelis
 vargo Sirijos priespaudoje.
 2Kn 13 5 Viešpats davė Izraeliui gelbėtoją, ir jie buvo išlaisvinti iš Sirijos
 rankos; tuomet izraelitai gyveno savo palapinėse kaip anksčiau.
 2Kn 13 6 Tačiau jie neatsitraukė nuo nuodėmių Jeroboamo namų, kuris įtraukė
 Izraelį į nuodėmę, ir gyveno jose, ir neišnaikino giraitės Samarijoje.
 2Kn 13 7 Sirijos karalius paliko Jehoachazui tik penkiasdešimt raitelių, dešimt
 kovos vežimų ir dešimt tūkstančių pėstininkų, nes jis juos sunaikino ir padarė kaip dulkes
 kūlimo metu.
 2Kn 13 8 Visi kiti Jehoachazo darbai ir jo galia yra aprašyti Izraelio karalių
 metraščių knygoje.
 2Kn 13 9 Jehoachazas užmigo prie savo tėvų ir buvo palaidotas Samarijoje, o jo
 sūnus Jehoasas karaliavo jo vietoje.
 2Kn 13 10 Trisdešimt septintaisiais Judo karaliaus Jehoaso metais Jehoachazo

sūnus Jehoašas pradėjo karaliauti Izraelyje, Samarijoje, ir valdė kraštą šešiolika metų.
 2Kn 13 11 Jis darė pikta Viešpaties akyse ir neatsitraukė nuo nuodėmių Nebato
 sūnaus Jeroboamo, kuris įtraukė Izraelį į nuodėmę, ir vaikščiojo jose.
 2Kn 13 12 Visi kiti Jehoašo darbai ir jo galia, kariaujant su Judo karaliumi
 Amaciju, yra aprašyti Izraelio karalių metraščių knygoje.
 2Kn 13 13 Jehoašas užmigo prie savo tėvų ir jo sūnus Jeroboamas atsisėdo į jo
 sostą. Jehoašą palaidojo Samarijoje prie Izraelio karalių.
 2Kn 13 14 Eliziejus susirgo liga, nuo kurios vėliau jis numirė. Izraelio
 karalius Jehoašas atėjo pas jį, verkė prie jo ir sakė: "Mano tėve, mano tėve, Izraelio kovos
 vežimai ir jo raiteliai!"
 2Kn 13 15 Eliziejus sakė jam: "Paimk lanką ir strėlių". Jehoašas paėmė lanką ir
 strėlių.
 2Kn 13 16 Tuomet Eliziejus sakė Izraelio karaliui: "Uždėk savo ranką ant lanko".
 Jis uždėjo ranką, o Eliziejus uždėjo savo rankas ant karaliaus rankų.
 2Kn 13 17 ir tarė: "Atidaryk langą į rytus ir šauk". Jis atidarė ir šovė.
 Eliziejus sakė: "Tai viešpaties išlaisvinimo strėlė, išlaisvinimo iš Sirijos strėlė. Tu
 nugalėsi sirus Afeke ir juos pribaisgi".
 2Kn 13 18 Po to jis sakė: "Paimk strėles ir suduok į žemę". Karalius paėmė ir
 tris kartus sudavė strėlėmis į žemę.
 2Kn 13 19 Dievo vyras supykęs tarė: "Reikėjo suduoti penkis ar šešis kartus,
 tada būtų nugalėjęs Siriją ir juos pribaisęs. O dabar tik tris kartus ją nugalėsi".
 2Kn 13 20 Eliziejus mirė ir buvo palaidotas. Tais metais Moabo būriai įsiveržė į
 Izraelį.
 2Kn 13 21 Kartą, laidojant vyrą, žmonės pamatė karių būrį ir įmetė tą vyrą į
 Eliziejaus kapą. Kai tas vyras kape palietė Eliziejaus kaulus, atgijo ir atsistojo.
 2Kn 13 22 Sirijos karalius Hazaelis spaudė Izraelį per visas Jehoachazo dienas.
 2Kn 13 23 Tačiau viešpats buvo jiems maloningas, jų gailėjosi ir pažvelgė į juos
 dėl savo sandoros su Abraomu, Izaoku ir Jokūbu. Jis nenorėjo jų sunaikinti ir iki šiol jų
 neatmetė nuo savęs.
 2Kn 13 24 Sirijos karalius Hazaelis mirė, ir jo sūnus Ben Hadadas pradėjo
 karaliauti jo vietoje.
 2Kn 13 25 Jehoachazo sūnus Jehoašas atsiėmė iš Hazaelio sūnaus Ben Hadado
 miestus, kuriuos jis buvo karu paėmęs iš jo tėvo Jehoachazo. Tris kartus Jehoašas jį nugalėjo
 ir atgavo Izraelio miestus.
 2Kn 14 1 Antraisiais Izraelio karaliaus Jehoašo, Jehoachazo sūnaus, metais
 Jehoašo sūnus Amacijas karaliavo Jude.
 2Kn 14 2 Pradėdamas karaliauti, jis buvo dvidešimt penkerių metų amžiaus ir
 karaliavo Jeruzalėje dvidešimt devynių metų. Jo motina buvo vardu Jehoadina, iš Jeruzalės.
 2Kn 14 3 Amacijas darė tai, kas teisinga Viešpaties akyse, tačiau ne taip, kaip
 jo tėvas Dovydas. Jis visur elgėsi taip, kaip jo tėvas Jehoašas.
 2Kn 14 4 Aukštumos nebuvo panai kintos, ir žmonės vis dar aukojo ir smilkė jose.
 2Kn 14 5 Kai karalystė įsitvirtino jo rankose, jis nužudė tuos tarnus, kurie
 nužudė jo tėvą karalių.
 2Kn 14 6 Tačiau jų vaikų jis nenužudė, laikydamasis to, kas parašyta Mozės
 įstatymo knygoje, kur Viešpats sako: "Nežudykite tėvų už vaikus, nė vaikų už tėvus, bet
 kiekvienas turi mirti už savo nuodėmę".
 2Kn 14 7 Jis nugalėjo Druskos slėnyje edomitus, nukaudamas jų dešimt
 tūkstančių, ir užkariavo Selą. Jis ją pavadino Jokteeliu, ir taip ji vadinama iki šios dienos.
 2Kn 14 8 Tuomet Amacijas siuntė pasiuntinius pas Jehuvo sūnaus Jehoachazo sūnų
 Jehoasą, Izraelio karalių, ir sakė jam: "Išeik, kad susitiktume veidas į veidą".
 2Kn 14 9 Izraelio karalius Jehoašas siuntė Judo karaliui Amacijui tokį
 atsakymą: "Libane auganti usnis siuntė pas Libano kedrą, sakydama: 'Leisk savo dukterį už mano
 sūnaus'. Bet Libano laukinis žvėris prabėgdamas sutrypė usnį.
 2Kn 14 10 Tu nugalėjai edomitus, todėl pasididžiavo tavo širdis. Džiaukis tuo ir
 pasilik namie. Kodėl nori prisišaukti nelaimę ir žūti kartu su Judu?"
 2Kn 14 11 Amacijas nepaklausė, todėl Izraelio karalius Jehoasas atėjo. Jis ir
 Judo karalius Amacijas susitiko veidas į veidą Bet Šemeše, kuris priklauso Judui.
 2Kn 14 12 Izraelis nugalėjo Judą, ir jo vyrai pabėgo į savo palapines.
 2Kn 14 13 Judo karalių Amaciją, Ahazijo sūnaus Jehoašo sūnų, Izraelio karalius
 Jehoašas paėmė į nelaisvę Bet Šemeše; tada atėjo į Jeruzalę ir nugriovė Jeruzalės sieną nuo
 Efraimo vartų iki kampo vartų, keturis šimtus uolekčių.
 2Kn 14 14 Jis pasiėmė visą auksą, sidabrą, visus indus, rastus Viešpaties
 namuose ir karaliaus namų izde, bei įkaitus ir sugrižo į Samariją.
 2Kn 14 15 Visi kiti Jehoašo darbai, jo galia ir jo kova su Judo karaliumi
 Amaciju yra aprašyti Izraelio karalių metraščių knygoje.
 2Kn 14 16 Jehoašas užmigo prie savo tėvų ir buvo palaidotas Samarijoje prie
 Izraelio karalių, o jo sūnus Jeroboamas karaliavo jo vietoje.
 2Kn 14 17 Jehoašo sūnus Amacijas, Judo karalius, mirus Jehoachazo sūnui
 Jehoasui, Izraelio karaliui, dar gyveno penkiolika metų.
 2Kn 14 18 Visi kiti Amacijo darbai surašyti Judo karalių metraščių knygoje.
 2Kn 14 19 Jeruzalėje prieš jį kilo sąmokslas, ir Amacijas pabėgo į Lachišą. Bet
 jie pasiuntė į Lachišą ir jį ten nužudė.

2Kn 14 20 Jo kūną pargabeno ant žirgų Jeruzalėn ir palaidojo prie jo tėvų Dovydo mieste.

2Kn 14 21 Tada visi Judo žmonės ėmė Azariją, kuriam buvo šešiolika metų, ir padarė savo karaliumi vietoje jo tėvo Amacijo.

2Kn 14 22 Jis sutvirtino Elatą ir sugrąžino jį Judui po to, kai karalius užmigo prie savo tėvų.

2Kn 14 23 Jeroboamas, Izraelio karaliaus Jehoašo sūnus, pradėjo karaliauti Samarijoje penkioliktaisiais Judo karaliaus Amacijo, Jehoašo sūnaus, metais. Jis valdė keturiasdešimt vienerius metus.

2Kn 14 24 Jis darė pikta Viešpaties akyse ir neatsitraukė nuo nuodėmių Nebato sūnaus Jeroboamo, kuris įtraukė Izraelį į nuodėmę.

2Kn 14 25 Jis atstatė Izraelio ribas nuo Hamato iki lygumos jūros pagal Viešpaties, Izraelio Dievo, žodį, kurį Jis paskelbė per savo tarną pranašą Joną, Amitajo sūnų, iš Get Hefero.

2Kn 14 26 Viešpats matė didelį Izraelio vargą, kad nebeliko nei vergų, nei laisvųjų ir kad nebuvo nė vieno, kas padėtų Izraeliui.

2Kn 14 27 Viešpats nesakė, kad išnaikins Izraelio vardą nuo žemės paviršiaus, bet Jis išgelbėjo juos per Jehoašo sūnų Jeroboamą.

2Kn 14 28 Visi kiti Jeroboamo darbai, jo galia, kovos, kaip jis sugrąžino Izraeliui Damaską ir Hamatą, yra aprašyta Izraelio karalių metraščių knygoje.

2Kn 14 29 Jeroboamas užmigo prie savo tėvų, Izraelio karalių, ir jo sūnus Zacharija karaliavo jo vietoje.

2Kn 15 1 Dvidešimt septintaisiais Izraelio karaliaus Jeroboamo metais Jude pradėjo karaliauti karaliaus Amacijo sūnus Azarija.

2Kn 15 2 Pradėdamas valdyti, jis buvo šešiolikos metų ir penkiasdešimt dvejus metus karaliavo Jeruzalėje. Jo motina buvo vardu Jecholija, iš Jeruzalės.

2Kn 15 3 Jis darė tai, kas teisinga Viešpaties akyse, kaip ir jo tėvas Amacijas.

2Kn 15 4 Tik aukštumos nebuvo panaikintos, žmonės vis dar aukojo ir smilkė aukštumose.

2Kn 15 5 Viešpats ištiko karalių raupais. Iki mirties jis gyveno atskiruose namuose, o jo sūnus Jotamas valdė jo namus ir teisė krašto žmones.

2Kn 15 6 Visi kiti Azarijos darbai surašyti Judo karalių metraščių knygoje.

2Kn 15 7 Azarija užmigo prie savo tėvų ir buvo palaidotas prie savo tėvų Dovydo mieste; jo sūnus Jotamas karaliavo jo vietoje.

2Kn 15 8 Trisdešimt aštuntaisiais Judo karaliaus Azarijos metais Jeroboamo sūnus Zacharija šešis mėnesius karaliavo Izraelyje, Samarijoje.

2Kn 15 9 Jis darė pikta Viešpaties akyse kaip jo tėvai ir neatsitraukė nuo nuodėmių Nebato sūnaus Jeroboamo, kuris įtraukė Izraelį į nuodėmę.

2Kn 15 10 Jabešo sūnus Šalumas surengė sąmokslą, užpuolė žmonių akivaizdoje Zachariją, nužudė jį ir karaliavo jo vietoje.

2Kn 15 11 Visi kiti Zacharijos darbai surašyti Izraelio karalių metraščių knygoje.

2Kn 15 12 Toks buvo Viešpaties žodis, kurį Jis kalbėjo Jehuvui: "Iki ketvirtosios kartos tavo sūnūs sėdės Izraelio soste". Ir taip įvyko.

2Kn 15 13 Jabešo sūnus Šalumas pradėjo karaliauti Izraelyje trisdešimt devintaisiais Judo karaliaus Uzijo metais ir karaliavo Samarijoje vieną mėnesį.

2Kn 15 14 Gadžio sūnus Menahemas, išėjęs iš Tircos, atėjo į Samariją; jis, užpuolęs Jabešo sūnų Šalumą, nužudė jį ir karaliavo jo vietoje.

2Kn 15 15 Visi kiti Šalumo darbai ir jo surengtas sąmokslas yra aprašyta Izraelio karalių metraščių knygoje.

2Kn 15 16 Menahemas sunaikino Tifsacho miestą ir visą kraštą nuo Tircos; gyventojus išžudė, nes jie neatidarė jam miesto vartų, o nėščias moteris perskrodė.

2Kn 15 17 Trisdešimt devintaisiais Judo karaliaus Azarijos metais Izraelyje pradėjo karaliauti Gadžio sūnus Menahemas ir karaliavo Samarijoje dešimt metų.

2Kn 15 18 Jis darė pikta Viešpaties akyse ir neatsitraukė nuo nuodėmių Nebato sūnaus Jeroboamo, kuris įtraukė Izraelį į nuodėmę.

2Kn 15 19 Asirijos karalius Pulas užpuolė kraštą. Menahemas davė jam tūkstantį talentų sidabro, kad jo ranka būtų su juo ir padėtų įsitvirtinti valdžioje.

2Kn 15 20 Menahemas visus pasiturinčius gyventojus apdėjo mokesčiais, kiekvieną po penkiasdešimt šekelių sidabro, kad galėtų sumokėti Asirijos karaliui. Taip Asirijos karalius apsisuko ir pasitraukė iš krašto.

2Kn 15 21 Visi kiti Menahemo darbai surašyti Izraelio karalių metraščių knygoje.

2Kn 15 22 Menahemas užmigo prie savo tėvų, ir jo sūnus Pekachija karaliavo jo vietoje.

2Kn 15 23 Penkiasdešimtaisiais Judo karaliaus Azarijos metais Izraelio karaliumi Samarijoje tapo Menahemo sūnus Pekachija ir karaliavo dvejus metus.

2Kn 15 24 Jis darė pikta Viešpaties akyse ir nepasitraukė nuo nuodėmių Nebato sūnaus Jeroboamo, kuris įtraukė Izraelį į nuodėmę.

2Kn 15 25 Prieš jį surengė sąmokslą Remalijo sūnus Pekachas, jo karo vadas. Jis susitarė su Argobu, Arjė bei penkiasdešimt gileadiečių ir nužudė jį Samarijoje, karaliaus rūmuose. Ir jis karaliavo jo vietoje.

2Kn 15 26 Visi kiti Pekachijos darbai surašyti Izraelio karalių metraščių knygoje.

2Kn 15 27 Penkiasdešimt antraisiais Judo karaliaus Azarijos metais Izraelyje ir Samarijoje pradėjo karaliauti Remalijo sūnus Pekachas ir karaliavo dvidešimt metų.

2Kn 15 28 Pekachas darė pikta viešpaties akyse ir neatsitraukė nuo nuodėmių. Nebato sūnaus Jeroboamo, kuris įtraukė Izraelį į nuodėmę.

2Kn 15 29 Izraelio karaliaus Pekacho dienomis Asirijos karalius Tiglat Pileseras įsiveržė ir paėmė Ijoną, Abel Bet Maaką, Janoachą, Kedešą, Hasorą, Gileadą, Galilėją ir visą Naftalio kraštą, o žmonės išsivedė į Asiriją.

2Kn 15 30 Elos sūnus Ozėjas surengė sąmokslą prieš Remalijo sūnų Pekachą, nužudė jį ir karaliavo jo vietoje dvidešimtais Uzių sūnaus Jotamo metais.

2Kn 15 31 Visi kiti Pekacho darbai surašyti Izraelio karalių metraščių knygoje.

2Kn 15 32 Antraisiais Remalijo sūnaus Pekacho, Izraelio karaliaus, metais pradėjo karaliauti Judo karaliaus Uzių sūnus Jotamas.

2Kn 15 33 Jis pradėjo karaliauti dvidešimt penkerių metų ir karaliavo Jeruzalėje šešiolika metų. Jo motina buvo Cadoko dukterė Jeruša.

2Kn 15 34 Jis darė tai, kas teisinga Viešpaties akyse, kaip ir jo tėvas Uzijas.

2Kn 15 35 Tačiau aukštumos nebuvo panaikintos, žmonės vis dar smilkė ir aukojo aukštumose. Jis pastatė aukštutinius viešpaties namų vartus.

2Kn 15 36 Visi kiti Jotamo darbai yra surašyti Judo karalių metraščių knygoje.

2Kn 15 37 Tomis dienomis viešpats pradėjo siųsti prieš Judą Sirijos karalių Reciną ir Remalijo sūnų Pekachą.

2Kn 15 38 Jotamas užmigo prie savo tėvų ir buvo palaidotas prie savo tėvų savo tėvo Dovydo mieste; jo sūnus Ahazas pradėjo karaliauti jo vietoje.

2Kn 16 1 Septynioliktais Remalijo sūnaus Pekacho metais pradėjo karaliauti Judo karaliaus Jotamo sūnus Ahazas.

2Kn 16 2 Pradėdamas karaliauti, jis buvo dvidešimties metų ir karaliavo Jeruzalėje šešiolika metų. Jis nedarė to, kas teisinga Viešpaties, jo Dievo, akyse, kaip darė jo tėvas Dovydas,

2Kn 16 3 bet vaikščiojo Izraelio karalių keliais, net leido savo sūnui eiti per ugnį, mėgdžiodamas bjaurystes pagonių, kuriuos viešpats išvarė prieš izraelitams užimant tą kraštą.

2Kn 16 4 Jis aukojo ir smilkė aukštumose, ant kalvų ir po kiekvienu žaliuojančiu medžiu.

2Kn 16 5 Sirijos karalius Recinas ir Remalijo sūnus Pekachas, Izraelio karalius, atėję prieš Jeruzalę, apgulė miestą, bet neįstengė jo paimiti.

2Kn 16 6 Sirijos karalius Recinas sugrąžino Elatą Sirijai ir, išvaręs žydus iš Elato, jį apgyvendino edomitais, kurie ten tebegyvena iki šios dienos.

2Kn 16 7 Tada Ahazas siuntė pasiuntinius pas Asirijos karalių Tiglat Pileserą, sakydamas: "Aš esu tavo tarnas ir tavo sūnus. Ateik ir išgelbėk mane iš Sirijos ir Izraelio karalių rankų".

2Kn 16 8 Ahazas paėmė auksą ir sidabrą, kuriuos rado Viešpaties namuose ir karaliaus namų išde, ir pasiuntė dovaną Asirijos karaliui.

2Kn 16 9 Asirijos karalius paklausė jo ir, užpuolęs Damaską, paėmė jį, gyventojus išvedė į Kyrą, o Reciną nužudė.

2Kn 16 10 Karalius Ahazas nuvyko į Damaską pasitikti Asirijos karaliaus Tiglat Pilesero. Pamatęs Damaske aukurą, karalius Ahazas pasiuntė kunigui Ūrijai aukuro atvaizdą, jo pavyzdį ir brėžinius su visomis detalėmis.

2Kn 16 11 Kunigas Ūrija pastatė aukurą pagal pavyzdį, kurį karalius Ahazas atsiuntė iš Damasko, prieš Ahazui grįžtant iš Damasko.

2Kn 16 12 Karalius, sugrįžęs iš Damasko ir pamatęs aukurą, priėjo prie jo ir aukojo ant jo.

2Kn 16 13 Jis aukojo deginamąją bei duonos auką, išliejo geriamąją auką ir šlakstė padėkos aukų kraują ant aukuro.

2Kn 16 14 Varinį aukurą, kuris buvo priešais viešpatį, perkėlė į kitą vietą, į šiaurę nuo naujo aukuro.

2Kn 16 15 Karalius Ahazas įsakė kunigui Ūrijai: "Ant naujojo aukuro aukok deginamąją auką rytą ir duonos auką vakare, karaliaus deginamąją bei duonos auką ir krašto gyventojų deginamąsias, duonos ir geriamąsias aukas, o aukų kraują šlakstyk ant jo. Varinį aukurą palik mano nuožiūrai".

2Kn 16 16 Kunigas Ūrija padarė, kaip jam įsakė karalius Ahazas.

2Kn 16 17 Karalius Ahazas supjaustė stovų rėmus ir nuėmė nuo jų praustuves. Jis taip pat nukėlė baseiną nuo varinių jaučių, kurie buvo po juo, ir padėjo jį ant akmeninio grindinio.

2Kn 16 18 Be to, sabato pastogę, kuri buvo pastatyta namuose, ir karaliaus įėjimą jis pašalina iš viešpaties namų dėl Asirijos karaliaus.

2Kn 16 19 Visi kiti Ahazo darbai yra surašyti Judo karalių metraščių knygoje.

2Kn 16 20 Ahazas užmigo prie savo tėvų ir buvo palaidotas Dovydo mieste; jo sūnus Ezekijas karaliavo jo vietoje.

2Kn 17 1 Dvyliktais Judo karaliaus Ahazo metais Izraelyje ir Samarijoje pradėjo karaliauti Elos sūnus Ozėjas ir karaliavo devynerius metus.

2Kn 17 2 Jis darė pikta viešpaties akyse, bet ne taip, kaip Izraelio karaliai,

buvę prieš jį.

- 2Kn 17 3 Asirijos karalius Šalmaneseras kariavo prieš jį, ir Ozėjas, tapęs jo tarnu, mokėjo jam duoklę.
- 2Kn 17 4 Asirijos karalius pastebėjo, kad Ozėjas rengia sąmokslą, nes pasiuntė pasiuntinius pas Egipto karalių Soją ir nesumokėjo duoklės kaip ankstesniais metais. Todėl Asirijos karalius suėmė jį ir uždarė j kalėjimą.
- 2Kn 17 5 Asirijos karalius užėmė visą kraštą, pasiekė Samariją ir laikė ją apgulęs trejus metus.
- 2Kn 17 6 Devintaisiais Ozėjo metais Asirijos karalius paėmė Samariją ir išvedė izraelitus į Asiriją, juos apgyvendino Halache, Habore prie Gozano upės ir medų miestuose.
- 2Kn 17 7 Taip įvyko dėl to, kad izraelitai nusidėjo Viešpačiui, savo Dievui, kuris juos išvedė iš Egipto žemės ir faraono priespaudos, ir garbino svetimus dievus.
- 2Kn 17 8 Jie elgėsi pagal papročius pagonių, kuriuos Viešpats išvarė prieš izraelitams užimant kraštą, ir pagal Izraelio karalių įvestus papročius.
- 2Kn 17 9 Izraelitai slapta darė tai, kas nebuvo teisinga Viešpaties, jų Dievo, akyse. Jie pasidarė aukštumas visuose savo miestuose, pradedant sargybų bokštais ir baigiant sutvirtintais miestais.
- 2Kn 17 10 Jie pasistatė atvaizdus ir pasidarė alkus kiekvienoje kalvoje ir po kiekvienu žaliuojančiu medžiu.
- 2Kn 17 11 Ten jie smilkė aukštumose kaip pagony, kuriuos Viešpats išvarė priešais juos, ir darė nedorybes, sukeldami Viešpaties pyktį.
- 2Kn 17 12 Jie tarnavo stabams, apie kuriuos Viešpats buvo jiems pasakęs: "Nedarykite tokių".
- 2Kn 17 13 Viešpats įspėjo Izraelį ir Judą per savo pranašus ir regėtojus, sakydamas: "Nusisukite nuo savo pikty kelių ir laikykitės mano įsakymų bei nuostatų pagal įsakymą, kurį daviau jūsų tėvams ir siunčiau per savo tarnus pranašus".
- 2Kn 17 14 Tačiau jie neklusė, bet sukietino savo sprandus, kaip ir jų tėvai, kurie netikėjo Viešpačiu, savo Dievu.
- 2Kn 17 15 Jie atmetė Jo nuostatus ir sandorą, kurią Jis buvo padaręs su jų tėvais, ir Jo įspėjimus, kuriais juos įspėdavo. Jie sekė tuštybe ir patys tapo tušti, nuėjo paskui aplinkines tautas, ko Viešpats buvo įsakęs nedaryti.
- 2Kn 17 16 Jie paliko visus Viešpaties, savo Dievo, įsakymus ir pasidarė nulietus veršius ir alkus, garbino dangaus kareiviją ir tarnavo Baalui.
- 2Kn 17 17 Jie leido savo sūnus bei dukteris per ugnį, žyniavo ir kerėjo, ir pasidavė daryti pikta Viešpaties akyse, sukeldami Jo pyktį.
- 2Kn 17 18 Todėl Viešpats labai užsirūstino ant Izraelio ir pašalino juos iš savo aki vai zdos. Nieko neliko, išskyrus Judo giminę.
- 2Kn 17 19 Taip pat ir Judas nesilaikė Viešpaties, savo Dievo, įsakymų, bet elgėsi pagal Izraelyje priimtus papročius.
- 2Kn 17 20 Viešpats atmetė visus Izraelio palikuonis ir bausdamas atidavė juos į plėšikų rankas, kol jie buvo pašalinti iš Jo aki vai zdos.
- 2Kn 17 21 Jis atplėšė Izraelį nuo Dovydo namų, ir jie paskelbė savo karaliumi Nebato sūnų Jeroboamą. Jeroboamas nukreipė Izraelį nuo Viešpaties ir juos įtraukė į didelę nuodėmę.
- 2Kn 17 22 Izraelitai vaikščiojo visose Jeroboamo nuodėmėse ir nepaliko jų,
- 2Kn 17 23 kol Viešpats atstūmė Izraelį nuo savęs, kaip kalbėjo per savo tarnus pranašus. Taip Izraelis buvo perkeltas iš savo žemės į Asiriją, kur jie pasiliko iki šios dienos.
- 2Kn 17 24 Asirijos karalius atkėlė į Samarijos miestus izraelitų vieton žmonių iš Babilono, Kuto, Avos, Hamato ir Sefarvaimo. Jie įsikūrė Samarijoje ir gyveno jos miestuose.
- 2Kn 17 25 Ten apsigyvenę, jie nebijojo Viešpaties, todėl Viešpats siuntė tarp jų liūtų, kurie juos žudė.
- 2Kn 17 26 Asirijos karaliui buvo pranešta: "Tautos, kurias atkėlei į Samarijos miestus, nežino apie to krašto Dievą, todėl Jis siuntė liūtų, kurie žudo juos, kadangi jie nežino tos šalies Dievo".
- 2Kn 17 27 Asirijos karalius įsakė: "Nusiųskite ten vieną jų kunigą, kurį atvedėte iš ten, kad jis nuvykęs ten apsigyventų ir juos pamokytų apie to krašto Dievą".
- 2Kn 17 28 Vienas kunigas iš tų, kurie buvo išvesti iš Samarijos, sugrįžęs apsigyveno Betelyje ir mokė juos, kaip reikia bijoti Viešpaties.
- 2Kn 17 29 Tačiau kiekviena tauta pasidarė savo dievus ir pasistatė juos samariečių aukštumų namuose, kiekviena tauta tame mieste, kur ji gyveno.
- 2Kn 17 30 Babiloniečiai garbino Sukot Benotą, Kuto žmonės-Nergalą, Hamato žmonės-Ašimą,
- 2Kn 17 31 aviečiai-Nibhazą ir Tartaką, o Sefarvaimo žmonės degindavo savo vaikus Sefarvaimo dievams Adramelechui ir Anamelechui.
- 2Kn 17 32 Tačiau jie bijojo ir Viešpaties. Aukštumų kunigais jie paskyrė prasčiausius iš savųjų, kurie aukodavo už juos aukštumų namuose.
- 2Kn 17 33 Jie bijojo Viešpaties ir tarnavo savo dievams, kaip buvo pratę savame krašte.
- 2Kn 17 34 Iki šios dienos jie laikosi savo senų įpročių. Jie nebijo Viešpaties ir nevykdo Jo nuostatų ir potvarkių, įstatymų ir įsakymų, kuriuos Viešpats davė sūnams Jokūbo, kurį Jis pavadino Izraeliu.

2Kn 17 35 Viešpats padarė su jais sandorą ir jiems įsakė: "Nebijokite kitų dievų, nesilenkite prieš juos, netarnaukite ir neaukokite jiems.
 2Kn 17 36 Bet bijokite Viešpaties, kuris jus išvedė iš Egipto šalies savo galinga jėga ir ištiesta ranka; Jį garbinkite ir Jam aukokite.
 2Kn 17 37 Nuostatus ir potvarkius, įstatymus ir įsakymus, kuriuos jums surašiau, saugokite ir vykdykite per amžius, ir nebijokite kitų dievų.
 2Kn 17 38 Nepamirškite sandoros, kurią padariau su jumis, ir nebijokite kitų dievų.
 2Kn 17 39 Viešpaties, savo Dievo, bijokite, ir Jis išgelbės jus iš visų jūsų priešų".
 2Kn 17 40 Tačiau jie neklausė, bet elgėsi pagal savo įpročius.
 2Kn 17 41 Tos tautos bijojo Viešpaties, bet tarnavo ir savo drožtiems atvaizdams. Taip darė jų vaikai ir vaikų vaikai, taip jie tebedaro iki šios dienos.
 2Kn 18 1 Trečiaisiais Elos sūnaus Ozėjo, Izraelio karaliaus, metais pradėjo karaliauti Judo karaliaus Ahazo sūnus Ezekijas.
 2Kn 18 2 Pradėdamas karaliauti, jis buvo dvidešimt penkerių metų ir valdė Jeruzalėje dvidešimt devynių metų. Jo motina buvo vardu Abija, Zacharijos duktė.
 2Kn 18 3 Jis darė tai, kas teisinga Viešpaties akyse, kaip ir jo tėvas Dovydas.
 2Kn 18 4 Ezekijas panaikino aukštumas, sudaužė atvaizdus, iškierto giraites, į gabalus sudaužė varinę gyvatę, kurią padarė Mozė. Nes iki to laiko izraelitai dar tebesmilke jai ir vadino ją Nehuštanu.
 2Kn 18 5 Ezekijas pasitikėjo Viešpačiu, Izraelio Dievu. Tokio karaliaus Jude nebuvo nei iki jo, nei po jo.
 2Kn 18 6 Jis glaudėsi prie Viešpaties ir nepaliovė sekti Jį bei vykdė įsakymus, kuriuos Viešpats davė Mozei.
 2Kn 18 7 Viešpats buvo su juo, ir visur, kur jis ėjo, jam sekėsi. Jis sukilo prieš Asirijos karalių ir netarnavo jam.
 2Kn 18 8 Ezekijas nugalėjo filistinus iki Gazos ir jos apylinkių, nuo sargybų bokštų iki sutvirtintų miestų.
 2Kn 18 9 Ketvirtaisiais karaliaus Ezekijo metais, kurie buvo septintieji Izraelio karaliaus Ozėjo, Elos sūnaus, metai, Asirijos karalius Šalmaneseras atėjo prieš Samariją ir ją apgulė.
 2Kn 18 10 Trečiųjų metų pabaigoje ją paėmė. Tai įvyko šeštaisiais Ezekijo ir devintaisiais Izraelio karaliaus Ozėjo metais.
 2Kn 18 11 Asirijos karalius išvedė izraelitus į Asiriją ir juos apgyvendino Halache, Habore prie Gozano upės ir medų miestuose,
 2Kn 18 12 nes jie nepakluso Viešpaties, savo Dievo, balsui ir sulaužė Jo sandorą; jie neklausė ir nevykdė, ką Viešpaties tarnas Mozė buvo įsakęs.
 2Kn 18 13 Keturioliktais karaliaus Ezekijo metais Asirijos karalius Senheribas puolė visus sutvirtintus Judo miestus ir juos paėmė.
 2Kn 18 14 Tada Judo karalius Ezekijas siuntė pas Asirijos karalių į Lachišą, sakydamas: "Nusikaltau, pasitrauk nuo manęs. Ko reikalaus, padarysiu". Asirijos karalius uždėjo Judo karaliui Ezekijui tris šimtus talentų sidabro ir trisdešimt talento aukso duoklę.
 2Kn 18 15 Ezekijas atidavė visą sidabrą, kurį surado Viešpaties namuose ir karaliaus rūmų išde.
 2Kn 18 16 Ezekijas nuplėšė auksą nuo Viešpaties šventyklos durų ir staktų, kurias jis buvo padengęs, ir atidavė Asirijos karaliui.
 2Kn 18 17 Asirijos karalius siuntė iš Lachišo Tartaną, Rabsarį ir Rabšakę su didele kariuomene prieš Jeruzalę. Jie atėjo į Jeruzalę ir sustojo prie aukštutinio vandentiekio tvenkinio, vėlėjo lauke.
 2Kn 18 18 Jie pašaukė karalių. Išėjo pas juos rūmų viršininkas Eljakimas, Hilkijo sūnus, raštininkas Šebna ir metraštininkas Joahas, Asafo sūnus.
 2Kn 18 19 Rabšakė jiems tarė: "Taip sakykite Ezekijui: 'Taip sako didysis karalius, Asirijos karalius: 'Kuo remiasi tavo pasitikėjimas?'
 2Kn 18 20 Tu kalbi tuščius žodžius, o karui reikalingas patarimas ir jėga. Kuo pasitiki, kad sukilai prieš mane?
 2Kn 18 21 Ar ketini atsiremti į Egiptą, šitą sulūžusią nendrę? Pasirėmus į ją, ji įsminga į ranką ir ją perduria. Toks yra faraonas, Egipto karalius, visiems, kurie juo pasitiki.
 2Kn 18 22 O jei sakysite: 'Mes pasitikime Viešpačiu, savo Dievu', tai ar ne Jo aukštumas ir aukurus pašalino Ezekijas ir paliepė Judui bei Jeruzalei: 'Jūs garbinsite prie šito aukuro Jeruzalėje'?
 2Kn 18 23 Taigi dabar lenktyniauk su mano valdovu, Asirijos karaliumi; aš tau duosiu du tūkstančius žirgų, jei tu surinksi tiek raitelių ant jų joti.
 2Kn 18 24 Ar gali pasipriešinti silpniausiam mano valdovo tarnų būriui, nors ir pasitiki Egipto vežimais ir raiteliais?
 2Kn 18 25 Ar aš be Viešpaties ėjau į šitą vietą, kad ją sunaikinčiau? Viešpats man pasakė: 'Eik ir sunaikink tą kraštą' ".
 2Kn 18 26 Tuomet Hilkijo sūnus Eljakimas, Joahas ir Šebna tarė Rabšakei: "Kalbėk su savo tarnais aramėjiškai, mes suprantame; nekalbėk su mumis žydiškai, girdint žmonėms ant sienų".
 2Kn 18 27 Bet Rabšakė atsakė: "Ar mano valdovas siuntė mane tik pas tavo valdovą

ir tave kalbėti šituos žodžius? Ar ne pas vyrus, kurie sėdi ant sienos, kad valgytų su jumis savo išmatas bei gertų savo šlapimą?"

2Kn 18 28 Rabšakė atsistojo ir garsiai šaukė žydiškai: "Klausykite didžiojo karaliaus, Asirijos karaliaus, žodžių!"

2Kn 18 29 Taip sako karalius: "Nesiduokite Ezekijo suvedžiojami, nes jis neišgelbės jūsų iš mano rankos!"

2Kn 18 30 Tenejtikina jūsų Ezekijas pasitikėti Viešpačiu, sakydamas: "Viešpats tikrai mus išgelbės ir neatiduos šito miesto į Asirijos karaliaus rankas".

2Kn 18 31 Neklausykite Ezekijo, nes taip sako Asirijos karalius: "Padarykite su manimi sutartį ir išeikite pas mane. Kiekvienas valgysite nuo savo vynuogio, nuo savo figmedžio ir gersite vandenį iš savo šulinio,

2Kn 18 32 kol aš ateisiu ir išvesiu jus į žemę, panašią į jūsų žemę, pilną javų, vyno, duonos, vynuogių, alyvmedžių ir medaus, kad galėtumėte gyventi ir nemirti. Neklausykite Ezekijo, kai jis jus įtikinėja, sakydamas: 'Viešpats mus išgelbės'".

2Kn 18 33 Argi kuris nors iš tautų dievų išgelbėjo savo kraštą iš Asirijos karaliaus rankos?

2Kn 18 34 Kur yra Hamato ir Arpado dievai? Kur Sefarvaimo, Henos ir Ivos dievai? Ar jie išgelbėjo Samariją iš mano rankos?

2Kn 18 35 Kuris iš dievų išgelbėjo savo kraštą iš mano rankos, kad Viešpats išgelbėtų Jeruzalę iš mano rankos?"

2Kn 18 36 Žmonės tylėjo ir neatsakė jam nė žodžio, nes toks buvo karaliaus įsakymas: "Neatsakykite jam".

2Kn 18 37 Rūmų viršininkas Hilkijo sūnus Eljakimas, raštininkas Šebna ir Asafo sūnus Joahas, metraštininkas, atėjo pas Ezekiją perplėštais drabužiais ir jam perdavė Rabšakės žodžius.

2Kn 19 1 Tai išgirdęs, karalius Ezekijas perplėšė savo drabužius, apsirengė ašutine ir nuėjo į Viešpaties namus.

2Kn 19 2 Jis nusiuntė rūmų viršininką Eljakimą, raštininką Šebną ir vyresnius kunigus, apsirengusius ašutinėmis, pas pranašą Izaiją, Amoco sūnų.

2Kn 19 3 Jie sakė jam: "Taip sako Ezekijas: 'Šita diena yra bausmės, pažeminimo ir gėdos diena; atėjo laikas gimdyti, o jėgų nėra.

2Kn 19 4 Gal Viešpats, tavo Dievas, išgirs žodžius Rabšakės, kurį Asirijos karalius pasiuntė niekinti gyvąjį Dievą, ir sudraus už žodžius, kuriuos Viešpats, tavo Dievas, girdėjo. Melskis už tuos, kurie yra likę'".

2Kn 19 5 Karaliaus Ezekijo tarnai atėjo pas Izaiją.

2Kn 19 6 Ir Izaijas sakė jiems: "Sakykite savo valdovui: 'Taip sako Viešpats: 'Neišsigąsk girdėtų žodžių, kuriais Asirijos karaliaus tarnai man piktžodžiavo.

2Kn 19 7 Štai Aš pasiųsiu jam dvasią, ir jis, išgirdęs žinią, grįš į savo šalį ir ten bus nužudytas'".

2Kn 19 8 Rabšakė sugrįžęs rado Asirijos karalių kovojantį prieš Libną, nes jis girdėjo, kad šis pasitraukė nuo Lachišo.

2Kn 19 9 Asirijos karalius išgirdo, kad Etiopijos karalius Tirhaka ateina kariauti prieš jį. Tuomet jis dar kartą siuntė pasiuntinius pas Ezekiją, sakydamas:

2Kn 19 10 "Taip kalbėkite Judo karaliui Ezekijui: 'Tegu Dievas, kuriuo tu pasitiki, neapgauna tavęs, sakydamas: 'Jeruzalė nepateks į Asirijos karaliaus rankas'.

2Kn 19 11 Tu girdėjai, ką Asirijos karaliai padarė visose šalyse, jas visiškai sunaikindami. Argi tu būsi išgelbėtas?

2Kn 19 12 Argi tu tautų, kurias mano tėvai sunaikino, dievai išgelbėjo Gozaną, Charaną, Recefą ir Edeno vaikus, gyvenusius Telasare?

2Kn 19 13 Kur yra Hamato, Arpado, Sefarvaimo, Henos ir Ivos miestų karaliai?"

2Kn 19 14 Ezekijas paėmė laišką iš pasiuntinių ir jį perskaitė. Po to, nuėjęs į Viešpaties namus, karalius jį išskleidė priešais Viešpatį.

2Kn 19 15 Ezekijas meldėsi prieš Viešpatį ir sakė: "Viešpatie, Izraelio Dieve, kuris gyveni tarp cherubų. Tu vienas esi visų žemės karalysčių Dievas. Tu sukūrei dangų ir žemę.

2Kn 19 16 Palenk, Viešpatie, savo ausį ir išgirsk. Atverk, Viešpatie, savo akis ir pamatyk. Išgirsk Sanheribo žodžius, kuriais jis niekino gyvąjį Dievą.

2Kn 19 17 Tai tiesa, Viešpatie, kad Asirijos karaliai išnaikino tautas ir jų šalis.

2Kn 19 18 Jie sudegino jų dievus, nes jie nebuvo dievai, tik žmonių rankų darbas-medis ir akmuo-todėl jie sunaikino juos.

2Kn 19 19 Dabar, Viešpatie, mūsų Dieve, išgelbėk mus iš jo rankų, kad visos žemės karalystės žinotų, jog Tu vienas, Viešpatie, esi Dievas!"

2Kn 19 20 Amoco sūnus Izaijas siuntė pas Ezekiją, sakydamas: "Taip sako Viešpats, Izraelio Dievas: 'Tavo malda dėl Asirijos karaliaus Sanheribo Aš išgirdau'.

2Kn 19 21 Štai Viešpaties žodis, kurį jis kalbėjo apie jį: 'Mergelė, Siono dukra, paniekino tave ir pasityčiojo iš tavęs. Jeruzalės dukra kraipo galvą dėl tavęs.

2Kn 19 22 Ką tu paniekinai ir prieš ką piktžodžiavai? Prieš ką išdidžiai pakėlei balsą ir akis? Prieš Izraelio šventąjį!

2Kn 19 23 Per savo pasiuntinius tu niekinai Viešpatį ir sakei: 'Su daugybe kovos vežimų aš pasikėliau į kalnų aukštumas, Libano aukščiausias vietas. Aš išskirsiu jo aukštuosius kedrus, gražiusis kiparisus. Aš pasieksiu tolimiausią vietą- Karmelio mišką.

2Kn 19 24 Aš kasiau šulinius ir gėriau svetimus vandenis; išdžiovinau savo kojų padais visas upes apsiausties vietose".

2Kn 19 25 Argi negirdėjai? Jau seniai Aš tai padariau, labai seniai tai paruošiau, tik dabar įvykdžiau, kad tu galėtum sustiprintus miestus paversti griuvėsių krūvomis.

2Kn 19 26 Todėl jų gyventojai bejėgiai, jie nusigando ir susigėdo, jie tapo kaip lauko žolė, kaip gležna žolė ant stogų, kuri nudžiūna, dar neužaugusi.

2Kn 19 27 Aš žinau, kaip tu gyveni, kaip tu įeini ir išeini, kaip tu siautėjai prieš mane.

2Kn 19 28 Kadangi tavo siautėjimas prieš mane ir tavo pasipūtimas pasiekė mano ausis, Aš įversiu savo grandį į tavo šnerves ir tave pažabosiu, ir vėsiu tave atgal keliu, kuriuo atėjai".

2Kn 19 29 Tai bus ženklas tau, Ezekijau. Šiomet valgyk, ką randi, kitais metais-kas užaugs savaime; trečiąsiais metais sėkite ir pjaukite, sodinkite vynuogynus ir valgykite jų vaisius.

2Kn 19 30 Judo namų likutis vėl leis šaknis apačioje ir neš vaisių viršuje.

2Kn 19 31 Iš Jeruzalės išeis išlikusieji, iš Siono kalno išgelbėtieji.

Viešpaties uolumas tai padarys!

2Kn 19 32 Todėl viešpats taip sako apie Asirijos karalių: "Jis neeis į šitą miestą ir nepaleis į jį nė vienos strėlės, neateis prieš jį su skydais ir nesupils pylimo.

2Kn 19 33 Jis sugriš tuo pačiu keliu, kuriuo atėjo, ir į šitą miestą neeis, -sako Viešpats. -

2Kn 19 34 Aš apginsiu šitą miestą ir jį išgelbėsiu dėl savęs ir dėl mano tarno Dovydo' ".

2Kn 19 35 Tą naktį Viešpaties angelas atėjo į Asirijos stovyklą ir išžudė šimtą aštuoniasdešimt penkis tūkstančius. Jie atsikėlė antksti rytą, ir štai-aplinkui gausu lavonų.

2Kn 19 36 Asirijos karalius Sanheribas pasitraukė ir sugrižo į Ninevę.

2Kn 19 37 Kai jis garbino savo dievo Nisrocho namuose, jo sūnus Adramelechas ir Sareceras užmušė jį kardu ir pabėgo į Armėnijos kraštą. Jo sūnus Asarhadonas karaliavo jo vietoje.

2Kn 20 1 Tomis dienomis Ezekijas mirtinai susirgo. Pranašas Izaijas, Amoco sūnus, atėjęs pas jį, tarė: "Taip sako Viešpats: 'Sutvarkyk savo namus, nes tu nebepasveiksi, bet mirsi' ".

2Kn 20 2 Tada Ezekijas nusigrėžė į sieną ir meldėsi:

2Kn 20 3 "Viešpatie, atsimink, kad aš vaikščiojau prieš Tave teisingai ir tobula širdimi ir dariau gera Tavo akyse". Ir Ezekijas graudžiai verkė.

2Kn 20 4 Izaijui dar neperėjus kiemo, Viešpats kalbėjo jam:

2Kn 20 5 "Grižk ir sakyk mano tautos vadui Ezekijui: 'Taip sako Viešpats, tavo tėvo Dovydo Dievas: 'Aš girdėjau tavo malda ir mačiau tavo ašaras. Aš tave pagydsiu, ir trečią dieną tu eisi į Viešpaties namus.

2Kn 20 6 Aš pridėsiu prie tavo dienų penkiolika metų, be to, išgelbėsiu tave ir šitą miestą iš Asirijos karaliaus rankų ir apginsiu miestą dėl savęs ir dėl savo tarno Dovydo' ".

2Kn 20 7 Po to Izaijas sakė: "Paimkite gabalėlį figos". Jie paėmė, uždėjo ant voties, ir jis pasveiko.

2Kn 20 8 Ezekijas paklausė Izaiją: "Koks yra ženklas, kad Viešpats išgydys mane ir trečią dieną aš eisiu į Viešpaties namus?"

2Kn 20 9 Izaijas atsakė: "Tai bus ženklas iš Viešpaties, kad Viešpats išpildys savo žodį: ar nori, kad saulės laikrodžio šešėlis nueitų dešimt laipsnių pirmyn ar kad grįžtų dešimt laipsnių atgal?"

2Kn 20 10 Ezekijas atsakė: "Lengva šešėliui pailgėti dešimt laipsnių. Tegul jis grįžta dešimt laipsnių atgal".

2Kn 20 11 Pranašas Izaijas šaukėsi Viešpaties, ir jis grąžino Ahazo saulės laikrodžio šešėlį dešimt laipsnių atgal.

2Kn 20 12 Tuo metu Babilono karalius Merodach Baladanas, Baladano sūnus, atsiuntė Ezekijui laišką ir dovanų, nes jis sužinojo, kad Ezekijas serga.

2Kn 20 13 Ezekijas išklaušė juos ir aprodė jiems visus savo turtus: sidabrą, auksą, kvepalus, brangųjį aliejų, ginklų sandėlius ir visa, kas buvo jo išde. Nebuvo nieko, ko Ezekijas nebūtų jiems parodęs savo namuose ir savo valdose.

2Kn 20 14 Pranašas Izaijas, atėjęs pas karalių Ezekiją, paklausė: "Iš kur tie vyrai atėjo pas tave ir ką jie tau pasakė?" Ezekijas atsakė: "Jie atėjo iš tolimos šalies, iš Babilono".

2Kn 20 15 Ir jis sakė: "Ką jie matė tavo namuose?" Ezekijas atsakė: "Jie matė viską, kas yra mano namuose; nėra nieko, ko nebūčiau jiems parodęs".

2Kn 20 16 Tada Izaijas tarė Ezekijui: "Klausyk Viešpaties žodžio:

2Kn 20 17 'Ateis diena, kai į Babiloną išgabens viską, kas yra tavo namuose ir ką iki šiol yra sukrovę tavo tėvai, ir nieko nebeliks.

2Kn 20 18 Jie išves tavo sūnus, kurie tau gims, ir jie bus eunuchais Babilono karaliaus rūmuose' ".

2Kn 20 19 Ezekijas atsakė Izaijui: "Viešpaties žodis, kurį tu kalbėjai, yra geras. Taika ir saugumas bus mano dienomis".

2Kn 20 20 Visi kiti Ezekijo darbai ir jo galia, kaip jis padarė tvenkinį ir

vandentiekį, atveddamas į miestą vandenį, yra aprašyta Judo karalių metraščių knygoje.
 2Kn 20 21 Ezekijas užmigo prie savo tėvų, o jo sūnus Manasas karaliavo jo vietoje.
 2Kn 21 1 Pradėdamas karaliauti Manasas buvo dvylikos metų ir karaliavo Jeruzalėje penkiasdešimt penkerius metus. Jo motina buvo vardu Hefciba.
 2Kn 21 2 Jis darė pikta viešpaties akyse, mėgdžiodamas bjaurius papročius pagonių, kuriuos Viešpats išvarė Izraelitams užimant kraštą.
 2Kn 21 3 Jis vėl atstatė aukštumas, kurias jo tėvas Ezekijas buvo išnaikinęs, pastatė aukurą Baalui, pasodino giraitę, kaip Izraelio karalius Ahabas, garbino dangaus kareiviją ir jiems tarnavo.
 2Kn 21 4 Manasas pastatė aukurų net viešpaties namuose, apie kuriuos Viešpats buvo pasakęs: "Jeruzalėje bus mano vardas".
 2Kn 21 5 Dviejuose viešpaties namų kiemuose jis pastatė aukurus dangaus kareivijai.
 2Kn 21 6 Jis leido savo sūnų per ugnį, kerėdavo ir būrė iš ženklų, bendravo su mirusiųjų dvasių iššaukėjais bei žyniais. Jis darė daug piktadarų viešpaties akyse, sukeldamas jo pyktį.
 2Kn 21 7 Jis pastatė Ašeros drožtą atvaizdą namuose, apie kuriuos Viešpats pasakė Dovydui ir jo sūnui Saliamonui: "Iš visų Izraelio giminių išsirinkau Jeruzalę ir šituos namus; čia amžinai bus mano vardas."
 2Kn 21 8 Nebeleisiu Izraeliui iškelti kojos iš žemės, kurią daviau jų tėvams, jei jie rūpestingai laikysis mano įstatymų ir įsakymų, kuriuos jiems davė mano tarnas Mozė".
 2Kn 21 9 Tačiau jie neklausė, ir karalius Manasas juos suvedžiojo elgtis pikčiau už tautas, kurias Viešpats išnaikino prieš Izraelio vaikus.
 2Kn 21 10 Viešpats kalbėjo per savo tarnus pranašus, sakydamas:
 2Kn 21 11 "Kadangi Judo karalius Manasas darė šitas bjaurystes ir elgėsi pikčiau negu amoritai, gyvenę pirma jo, ir įtraukė į nuodėmę Judą dėl savo statų,
 2Kn 21 12 todėl taip sako Viešpats, Izraelio Dievas: 'Štai Aš užvesiu Jeruzalei ir Judai tokias nelaimes, kad suspengs ausyse, išgirdus apie tai.
 2Kn 21 13 Aš ištiesiu virš Jeruzalės Samarijos matavimo virvę ir Ahabo namų svambalą; Jeruzalę išvalysiu, kaip yra išvalomas indas ir apverčiamas iššluosčius.
 2Kn 21 14 Aš apleisiu savo paveldo likutį ir atiduosiu jį jų priešų rankas, kurie juos pavergs ir apiplės,
 2Kn 21 15 kadangi jie darė pikta mano akyse ir rūstino mane nuo tos dienos, kai jų tėvai išėjo iš Egipto, iki šios dienos".
 2Kn 21 16 Be savo nuodėmės, į kurią jis įtraukė Judą, darydamas tai, kas pikta Viešpaties akyse, Manasas praliejė tiek nekalto kraujo, kad užtvindė Jeruzalę nuo vieno galo iki kito.
 2Kn 21 17 Visi kiti Manaso darbai ir jo nuodėmės, kurias jis padarė, yra surašyta Judo karalių metraščių knygoje.
 2Kn 21 18 Manasas užmigo prie savo tėvų ir buvo palaidotas savo namų sode, Uzos sode; jo sūnus Amonas karaliavo jo vietoje.
 2Kn 21 19 Pradėdamas karaliauti, Amonas buvo dvidešimt dvejų metų ir karaliavo Jeruzalėje dvejus metus. Jo motina buvo Mešulemeta, Haruco duktė, iš Jotbos.
 2Kn 21 20 Jis darė pikta viešpaties akyse, kaip ir jo tėvas Manasas.
 2Kn 21 21 Jis vaikščiojo visais savo tėvo keliais, tarnavo stabams ir juos garbino.
 2Kn 21 22 Jis apleido viešpatį, savo tėvų Dievą, ir nevaikščiojo viešpaties keliais.
 2Kn 21 23 Amono tarnai surengė šamokslą ir nužudė karalių jo namuose.
 2Kn 21 24 Tačiau krašto žmonės nužudė visus, kurie dalyvavo šamoksle prieš karalių Amoną, ir paskelbė karaliumi jo sūnų Joziją jo vietoje.
 2Kn 21 25 Visi kiti Amono darbai yra surašyti Judo karalių metraščių knygoje.
 2Kn 21 26 Jis buvo palaidotas savo kape, Uzos sode, ir jo sūnus Jozijas karaliavo jo vietoje.
 2Kn 22 1 Pradėdamas karaliauti, Jozijas buvo aštuonerių metų ir karaliavo Jeruzalėje trisdešimt vienerius metus. Jo motina buvo vardu Jedida, Adajos duktė, iš Bockato.
 2Kn 22 2 Jis darė tai, kas teisinga Viešpaties akyse, ir vaikščiojo savo tėvo Dovydo keliais, nenukrypdamas nei į kairę, nei į dešinę.
 2Kn 22 3 Aštuonioliktais karaliaus Jozijo metais karalius siuntė raštininką Šafaną, Mešulamo sūnau, Acalijo sūnų, į viešpaties namus pas vyriausiąjį kunigą Hilkiją sužinoti, kiek pinigų buvo surinkta prie viešpaties namų įėjimo.
 2Kn 22 4 Tuos pinigus jis įsakė perduoti darbų prižiūrėtojams viešpaties namuose, kad tie juos išdalintų darbininkams, kurie dirba Viešpaties namuose, užtaisydami jų spragas,
 2Kn 22 5 dailidėms, statybininkams bei mūrininkams ir pirkti rąstus bei tašytus akmenis namų remontui.
 2Kn 22 6 Tačiau jiems nereikėjo atsiskaityti už pinigus, kuriuos gaudavo, nes jie buvo ištikimi.
 2Kn 22 7 Vyriausiasis kunigas Hilkijas sakė raštininkui Šafanui: "Viešpaties namuose radau įstatymo knygą!" Hilkijas padavė tą knygą Šafanui, ir šis ją skaitė.

2Kn 22 9 Šafanas atėjo pas karalių ir pranešė jam, kad jo tarnai suskaičiavo paaukotus pinigus ir juos perdavė darbų prižiūrėtojams Viešpaties namuose.

2Kn 22 10 Raštininkas Šafanas pranešė karaliui: "Kunigas Hilkiyas davė man knygą". Ir Šafanas skaitė ją karaliui.

2Kn 22 11 Karalius, išgirdęs įstatymo knygos žodžius, perplėšė savo drabužius.

2Kn 22 12 Jis įsakė kunigui Hilkiyai, Šafano sūnui Ahikamai, Mikajos sūnui Achborui, raštininkui Šafanui ir karaliaus tarnui Asajai, sakydamas:

2Kn 22 13 "Eikite ir pasiklauskite viešpatį už mane, už tautą ir už visą Judą dėl šitos knygos žodžių. Didelė viešpaties rūstybė užsidegusi prieš mus, kadangi mūsų tėvai neklausė šitos knygos žodžių ir nesiėlgė taip, kaip joje parašyta".

2Kn 22 14 Kunigas Hilkiyas, Ahikamas, Achboras, Šafanas ir Asaja nuėjo pas pranašę Hulda, žmoną Šalumo, Tikvos sūnaus, Harhaso sūnaus, drabužių sargo, kuri gyveno Jeruzalės antroje dalyje, ir kalbėjo su ja.

2Kn 22 15 Ji jiems sakė: "Taip sako Viešpats, Izraelio Dievas: 'Sakykite vyrui, kuris jus siuntė pas mane,

2Kn 22 16 kad Aš, Viešpats, bausiu šitą vietą ir jos gyventojus, kaip pasakyta knygoje, kurią skaitė Judo karalius.

2Kn 22 17 Jie paliko mane ir degino smilkalus kitiems dievams, sukeldami mano pyktį savo rankų darbais, todėl mano rūstybė užsidegs prieš šitą vietą ir neužges'.

2Kn 22 18 Judo karaliui, kuris jus siuntė pasiklausti Viešpaties, sakykite: 'Taip sako Viešpats, Izraelio Dievas: 'Dėl žodžių, kuriuos tu girdėjai,

2Kn 22 19 tavo širdis buvo minkšta ir tu nusizėminai prieš viešpatį, klausydamas, ką Aš kalbėjau prieš šitą vietą ir jos gyventojus, kad ji taps griuvėsiais ir prakeikimu, ir kadangi tu perplėšei savo drabužius bei verkei mano akivaizdoje, Aš išsklausiau tave.

2Kn 22 20 Todėl Aš paimsiu tave prie tavo tėvų, ir tu būsi paguldytas į kapą ramybėje; tavo akys nebematys visų tų nelaimių, kurias Aš siųsiu šitai vietai' ". Jie pranešė šiuos žodžius karaliui.

2Kn 23 1 Karalius sukvietė pas save visus Judo ir Jeruzalės vyresniusius.

2Kn 23 2 Karalius su kunigais, pranašais ir Judo bei Jeruzalės gyventojais nuo mažo iki didelio nuėjo į Viešpaties namus. Karalius garsiai skaitė visus žodžius iš sandoros knygos, atrastos Viešpaties namuose.

2Kn 23 3 Karalius atsistojo prie kolonos ir pakartojo sandorą Viešpaties akivaizdoje: sekti viešpatį ir laikytis Jo įsakymų, įspėjimų ir nuostatų visa širdimi ir visa siela, kad būtų įvykdyti visi sandoros žodžiai, užrašyti šitoje knygoje. Visa tauta pasižadėjo laikytis sandoros.

2Kn 23 4 Karalius įsakė vyriausiajam kunigui Hilkiyai, antros eilės kunigams ir vartininkams išnešti iš Viešpaties šventyklos visus daiktus, skirtus Baalui, Ašerai bei dangaus kareivijai. Jie buvo sudeginti už Jeruzalės sienų, Kidrono slėnyje, o jų pelenus išnešė į Betelį.

2Kn 23 5 Jis išnaikino stabų kunigus, kuriuos buvo paskyrę Judo karaliai deginti smilkalus aukštumose, Judo miestuose ir Jeruzalės apylinkėse; taip pat ir tuos, kurie smilkė Baalui, saulei, mėnuliui, planetoms ir visai dangaus kareivijai.

2Kn 23 6 Jis išnešė Ašeros statulą iš Viešpaties namų už Jeruzalės sienų, į Kidrono upelio slėnį; ten ją sudegino, sutrynė į dulkes ir išbarstė kapuose.

2Kn 23 7 Be to, jis sugriovė paleistuvių namus, buvusius prie Viešpaties namų, kur moterys ausdavo apdangalus Ašerai.

2Kn 23 8 Jis sušaukė visus kunigus iš Judo miestų ir išniekino aukštumas, kuriose kunigai smilkė, nuo Gebos iki Beer Šebos. Karalius sunaikino aukštumas prie valdytojo Jozuės vartų, miesto vartų kairėje pusėje.

2Kn 23 9 Aukštumų kunigai neprieidavo prie Viešpaties aukuro Jeruzalėje, bet valgydavo neraugintą duoną su savo broliais.

2Kn 23 10 Jozijas išniekino Tofetą Hinomo vaikų slėnyje, kad niekas savo sūnaus ar dukters neleistų per ugnį Molechui.

2Kn 23 11 Taip pat pašalino Judo karalių saulei pašvęstus žirgus, kurie buvo prie Viešpaties namų įėjimo, prie eunucho Netan Melecho kambario, o saulės vežimus sudegino.

2Kn 23 12 Judo karalių ant Ahazo namų stogo pastatytus aukurus ir Manaso pastatytus aukurus dviejuose Viešpaties namų kiemuose karalius nugriovė, sudaužė ir jų dulkes sumetė į Kidrono upelį.

2Kn 23 13 Karalius išniekino aukštumas, kurios buvo priešais Jeruzalę, į dešinę nuo Suggedimo kalno, kurias Izraelio karalius Saliamonas buvo padaręs sidoniečių pabaisai Astartei, Moabo pabaisai Kemošui ir amonitų pabaisai Milkomui.

2Kn 23 14 Jis sudaužė atvaizdus, iškirto giraites ir jų vietas užpildė žmonių kaulais.

2Kn 23 15 Aukurą Betelio aukštumoje, kurį pastatė Nebato sūnus Jeroboamas, įtraukęs į nuodėmę Izraelį, ir pačią aukštumą jis nugriovė, sudegino ir sutrynė į dulkes, ir taip pat sudegino giraitę.

2Kn 23 16 Jozijas, pamatęs kapus ant kalno, pasiuntė ir paėmė kaulus iš kapų, juos sudegino ant aukuro, jį išniekindamas pagal viešpaties žodį, paskelbtą Dievo vyro.

2Kn 23 17 Tada jis sakė: "Kieno tas antkapis, kurį aš matau?" Miesto žmonės jam atsakė: "Tai kapas Dievo vyro, kuris buvo atėjęs iš Judo ir paskelbė, ką tu dabar įvykdei ant Betelio aukuro".

2Kn 23 18 Jis sakė: "Palikite jį. Niekas tenepajudina jo kaulų". Jie paliko jo ir pranašo, kuris buvo iš Samarijos, kaulus nepaliestus.

2Kn 23 19 Visus aukštumų namus, buvusius Samarijos miestuose, kuriuos pastatė Izraelio karaliai, sukeldami viešpaties pyktį, Jozijas pašalino, padarydamas su jais kaip Betelyje.

2Kn 23 20 Jis išžudė visus ten buvusius aukštumų kunigus ir ant aukurų degino žmonių kaulus. Po to jis sugrįžo į Jeruzalę.

2Kn 23 21 Karalius įsakė visai tautai: "Švęskite Paschą viešpačiui, savo Dievui, kaip parašyta šitoje sandoros knygoje!"

2Kn 23 22 Tokia Pascha nebuvo švenčiama nuo teisėjų laikų per visas Izraelio bei Judo karalių dienas.

2Kn 23 23 Aštuonioliktais karaliaus Jozijo metais vėl šventė tokia Paschą viešpačiui Jeruzalėje.

2Kn 23 24 Jozijas pašalino mirusiųjų dvasių iššaukėjus, žynius, atvaizdus, stabus ir visas baisenybes, kurias surado Judo žemėje ir Jeruzalėje, kad įvykdytų įstatymo žodžius, užrašytus knygoje, kurią vyriausiasis kunigas Hilkijas rado viešpaties namuose.

2Kn 23 25 Nebuvo iki jo tokio karaliaus, kuris būtų atsigręžęs į viešpatį visa širdimi, visa siela ir visomis jėgomis pagal visą Mozės įstatymą, ir po jo nebuvo tokio.

2Kn 23 26 Tačiau viešpats neatsisakė savo didelės rūstybės, kuri buvo užsidedusi prieš Judą dėl visų Manaso nusikaltimų, kuriais jis supykė viešpatį.

2Kn 23 27 Viešpats tarė: "Aš atstumsiu Judą, kaip atstūmiau Izraelį, ir atmesiu Jeruzalę-šitą miestą, kurį išsirinkau, ir namus, apie kuriuos sakiau: 'Ten bus mano vardas' ".

2Kn 23 28 Visi kiti Jozijo darbai surašyti Judo karalių metraščių knygoje.

2Kn 23 29 Jo dienomis Egipto faraonas Nekojas išėjo prieš Asirijos karalių Eufrato upės link. Karalius Jozijas išėjo priešais jį, ir tas nužudė jį Megide, kai jie susitiko.

2Kn 23 30 Jo tarnai parvežė jį vežime mirusį iš Megido į Jeruzalę ir palaidojo jo kape. Krašto žmonės paėmė Jehoachazą, Jozijo sūnų, ir patepė jį karaliumi jo tėvo vietoje.

2Kn 23 31 Pradėdamas karaliauti, Jehoachazas buvo dvidešimt trejų metų ir karaliavo Jeruzalėje tris mėnesius. Jo motina buvo Hamutalė, Jeremijo duktė, iš Libnos.

2Kn 23 32 Jis darė pikta viešpaties akyse, kaip ir jo tėvai.

2Kn 23 33 Faraonas Nekojas suėmė jį Ribloje, Hamato krašte, kad jis negalėtų karaliauti Jeruzalėje, o kraštui uždėjo duoklę: šimtą talentų sidabro ir talentą aukso.

2Kn 23 34 Faraonas Nekojas paskyrė Judo karaliumi Jozijo sūnų Eljakimą jo tėvo Jozijo vietoje ir pakeitė jo vardą į Jehojakimą, o Jehoachazą nusivedė į Egiptą; ten jis ir mirė.

2Kn 23 35 Jehojakimas atidavė sidabrą ir auksą faraonui. Jis apdėjo kraštą mokesčiais, kad galėtų sumokėti faraono uždėtą duoklę. Kiekvienas krašto gyventojas turėjo sumokėti jam paskirtą mokesį sidabru ir auksu.

2Kn 23 36 Pradėdamas karaliauti, Jehojakimas buvo dvidešimt penkerių metų ir karaliavo Jeruzalėje vienuolika metų. Jo motina buvo vardu Zebida, Pedajo duktė, iš Rumos.

2Kn 23 37 Jis darė pikta viešpaties akyse, kaip ir jo tėvai.

2Kn 24 1 Jo dienomis atėjo Babilono karalius Nebukadnecaras. Jehojakimas buvo jo tarnu trejus metus, o po to sukilo prieš jį.

2Kn 24 2 Tuomet viešpats siuntė chaldėjų, sirų, moabitų bei amonitų būrius prieš Judą, kad jį sunaikintų, kaip jis buvo paskelbęs per savo tarnus pranašus.

2Kn 24 3 Viešpaties įsakymu tai atsitiko Judui, kad jis būtų pašalintas iš jo akivaizdos dėl Manaso nuodėmių.

2Kn 24 4 Taip pat Viešpats neatleido nekaltai pralieto kraujo, kuriuo šis pripildė Jeruzalę.

2Kn 24 5 Visi kiti Jehojakimo darbai yra surašyti Judo karalių metraščių knygoje.

2Kn 24 6 Jehojakimas užmigo prie savo tėvų, ir jo sūnus Jehojachinas karaliavo jo vietoje.

2Kn 24 7 Egipto karalius daugiau nebeišėjo iš savo šalies, nes Babilono karalius užėmė tai, kas priklausė Egipto karaliui, nuo Egipto upės iki Eufrato upės.

2Kn 24 8 Pradėdamas karaliauti, Jehojachinas buvo aštuoniolikos metų ir karaliavo Jeruzalėje tris mėnesius. Jo motina buvo Nehušta, Elnatano duktė, iš Jeruzalės.

2Kn 24 9 Jis darė pikta viešpaties akyse, kaip ir jo tėvas.

2Kn 24 10 Tuo laiku Babilono karaliaus Nebukadnecaro tarnai užpuolė ir apgulė Jeruzalę.

2Kn 24 11 Ir Babilono karalius Nebukadnecaras atėjo prieš miestą, kai jo tarnai buvo apgulė jį.

2Kn 24 12 Tada Judo karalius Jehojachinas, jo motina, tarnai, kunigaikščiai ir valdininkai išėjo pas Babilono karalių. Ir Babilono karalius suėmė jį aštuntaisiais savo valdymo metais.

2Kn 24 13 Jis išgabeno visus viešpaties namų ir karaliaus namų turtus ir sukapojo visus auksinius daiktus, kuriuos Izraelio karalius Saliamonas buvo padaręs viešpaties šventykloje, kaip viešpats buvo sakęs.

2Kn 24 14 Jis išvedė į nelaisvę visą Jeruzalę, visus kunigaikščius ir visus narsius karius, iš viso dešimt tūkstančių belaisvių, taip pat visus amatininkus bei kalvius. Nieko neliko, išskyrus vargingi ausius krašto žmones.

2Kn 24 15 Jehojachiną, karaliaus motiną, jo žmonas, jo valdininkus ir krašto galinguosius jis išvedė iš Jeruzalės į nelaisvę Babilone.

2Kn 24 16 Visus karius, iš viso septynis tūkstančius, taip pat amatininkus ir kalvius, iš viso tūkstantį, ir visus vyrus, tinkančius kariuomenei, Babilono karalius išsivedė belaisviais į Babiloną.

2Kn 24 17 Judo karaliumi jis paskyrė Jehojachino dėdę Mataniją ir jo vardą pakeitė Zedekiju.

2Kn 24 18 Zedekijas buvo dvidešimt vienerių metų, kai tapo karaliumi. Jis karaliavo Jeruzalėje vienuolika metų. Jo motina buvo Hamutalė, Jeremijo duktė, iš Libnos.

2Kn 24 19 Jis darė pikta Viešpaties akyse, kaip ir Jehojakimas.

2Kn 24 20 Dėl Viešpaties rūstybės taip atsitiko Jeruzalei ir Judai, kad galiausiai jis pašalina juos iš savo akių. Ir Zedekijas sukilo prieš Babilono karalių.

2Kn 25 1 Devintaisiais jo karaliavimo metais, dešimto mėnesio dešimtą dieną prieš Jeruzalę atėjo Babilono karalius Nebukadnecaras su visa kariuomene, apgulė ją ir supylė aplinkui pylimą.

2Kn 25 2 Miestas buvo apgultas iki vienuoliktų karaliaus Zedekijo metų.

2Kn 25 3 Ketvirtą mėnesio devintą dieną mieste taip sustiprėjo badas, kad žmonės nebeturėjo ko valgyti.

2Kn 25 4 Pralaužę miesto sieną, karalius su visais kariais pabėgo naktį taku, esančiu tarp dviejų miesto sienų, prie karaliaus sodo. Chaldėjai buvo išsidėstę aplinkui miestą. Jie traukėsi lygumos keliu.

2Kn 25 5 Chaldėjų kariuomenė vijosi karalių ir sugavo Jericho lygumoje. Visa jo kariuomenė buvo išsklaidyta.

2Kn 25 6 Jie suėmė karalių ir atgabeno į Riblą pas Babilono karalių, ir jie teisė jį.

2Kn 25 7 Jie nužudė Zedekijo sūnus jo akyse, o pačiam Zedekijui išlupo akis, sukaustė grandinėmis ir išsivedė į Babiloną.

2Kn 25 8 Devynioliktą Babilono karaliaus Nebukadnecaro metų penkto mėnesio septintą dieną į Jeruzalę atėjo Babilono karaliaus tarnas Nebuzaradanas, sargybos viršininkas,

2Kn 25 9 ir sudegino Viešpaties namus, karaliaus namus ir visus didelius miesto pastatus.

2Kn 25 10 Chaldėjų kariuomenė, kuri buvo su sargybos viršininku, išgriovė aplink Jeruzalę esančias sienas.

2Kn 25 11 Išlikusius miesto gyventojus ir perbėgusius pas Babilono karalių sargybos viršininkas Nebuzaradanas išvedė į nelaisvę.

2Kn 25 12 Bet jis paliko kai kuriuos krašto beturčius, kad prižiūrėtų vynuogynus ir dirbtų žemę.

2Kn 25 13 Chaldėjai sulaužė varines kolonas, stovus ir varinį baseiną, buvusius Viešpaties namuose, ir jų varį išgabeno į Babiloną.

2Kn 25 14 Jie paėmė ir puodus, semtuvus, gnybtuvus, dubenis bei visus varinius indus, kurie buvo naudojami tarnavimo metu.

2Kn 25 15 Sargybos viršininkas pasiėmė indus smilkalams, taures ir visa, kas buvo iš aukso ir sidabro.

2Kn 25 16 Dviejų kolonų, baseino ir stovų, kuriuos Saliamonas padirbo Viešpaties namams, vario buvo tiek, kad nebuvo įmanoma pasverti.

2Kn 25 17 Viena kolona buvo aštuoniolikos uolekčių aukščio, ir ant jos buvo varinis kapitelis trijų uolekčių aukščio; grotelės ir granato vaisiai aplinkui buvo iš vario. Tokia pat buvo ir antroji kolona su grotelėmis.

2Kn 25 18 Sargybos viršininkas paėmė vyriausiąjį kunigą Serają, antrąjį kunigą Sofoniją, tris durininkus,

2Kn 25 19 miesto valdininką, kuris buvo karo vyrų viršininkas, penkis vyrus, karaliaus patarėjus, kuriuos rado mieste, kariuomenės vyriausiąjį raštininką, kuris šaukdavo kariuomenės vyrus, ir šešiasdešimt krašto vyrų, kurie buvo mieste.

2Kn 25 20 Ir Nebuzaradanas, sargybos viršininkas, nuvedė juos pas Babilono karalių į Riblą.

2Kn 25 21 Karalius nužudė juos Rebloje, Emato krašte. Taip Judas buvo ištremtas iš savo krašto.

2Kn 25 22 Valdytoju Judo krašte likusiems žmonėms Babilono karalius Nebukadnecaras paskyrė Šafano sūnaus Ahikamo sūnų Gedaliją.

2Kn 25 23 Kariuomenės vadai ir jų vyrai išgirdo, kad Babilono karalius paskyrė Goedaliją Judo valdytoju. Ir atėjo pas jį į Micpą Netanijos sūnus Izmaelis, Kareacho sūnus Johananas, netofiečio Tanhumeto sūnus Seraja, maako sūnus Jaazanijas ir jų vyrai.

2Kn 25 24 Gedalijas prisiekė jiems: "Nebijokite chaldėjų tarnų, gyvenkite krašte, tarnaukite Babilono karaliui ir bus jums gerai".

2Kn 25 25 Septintą mėnesį į Micpą atėjo Elišamo sūnaus Netanijos sūnus Izmaelis, kilęs iš karališkos giminės, su dešimčia vyrų ir užmušė Gedaliją, žydus ir chaldėjus, buvusius su juo.

2Kn 25 26 Tada visi žmonės, dideli ir maži, bei kariuomenės vadai išėjo į Egiptą, nes jie bijojo chaldėjų.

2Kn 25 27 Trisdešimt septintaisiais Judo karaliaus Jehojachino tremties metais, dvylikto mėnesio dvidešimt septintą dieną Babilono karalius Evil Merodachas pirmaisiais savo karaliavimo metais išleido Judo karalių Jehojachiną iš kalėjimo.

2Kn	25	28	Jis draugiškai su juo kalbėjo ir davė jam sostą, aukštesnį negu kitų karalių, kurie buvo su juo Babilone.
2Kn	25	29	Jis pakeitė Jehojachino kalėjimo drabužius, ir tas valgė karaliaus akivaizdoje per visas savo gyvenimo dienas.
2Kn	25	30	Karalius jam paskyrė nuolatinį išlaikymą, kurį jis gaudavo kiekvieną dieną, per visas savo gyvenimo dienas.
1Ch	1	1	Adomas, Setas, Enas,
1Ch	1	2	Kainamas, Maleleelis, Jaretas,
1Ch	1	3	Henochas, Matūzalis, Lamechas,
1Ch	1	4	Nojus, Semas, Chamas ir Jafetas.
1Ch	1	5	Jafeto sūnūs: Gomeras, Magogas, Madajas, Javano, Tubalas, Mešečas ir Tyras.
1Ch	1	6	Gomero sūnūs: Aškenazas, Rifatas ir Togarmas.
1Ch	1	7	Javano sūnūs: Eliša, Taršišas, Kitimas ir Dodanimas.
1Ch	1	8	Chamo sūnūs: Kušas, Micraimas, Putas ir Kanaanas.
1Ch	1	9	Kušo sūnūs: Seba, Havila, Sabta, Ramair Sabtecha. Ramo sūnūs: Šeba ir Dedanas.
1Ch	1	10	Kušas buvo tėvas Nimrodo, kuris tapo galingas žemėje.
1Ch	1	11	Mizraimas buvo Ludo, Anamimo, Lehabo, Naftoacho,
1Ch	1	12	Patroso, Kasluho, iš kurių kilo filistiniai, ir Kaftoro tėvas.
1Ch	1	13	Kanaanui gimė pirmagimis Sidonas, Hetas,
1Ch	1	14	Jebusiečiai, amoritai, girgašai,
1Ch	1	15	hivai, arkai, sinai,
1Ch	1	16	arvadiečiai, cemarai ir hamatiečiai.
1Ch	1	17	Semo sūnūs: Elamas, Asūras, Arfaksadas, Aramas, Ludas, Ucas, Hulas, Geteras ir Mešečas.
1Ch	1	18	Arfaksadas buvo Salos tėvas, o Sala buvo Ebero tėvas.
1Ch	1	19	Eberas turėjo du sūnus: vienas buvo vardu Falekas, nes jo dienomis buvo padalinta žemė, o j
1Ch	1	20	Joktanas buvo Almodado, Selefo, Hazarmaveto, Jeracho,
1Ch	1	21	Hadoramo, Uzalio, Diklo,
1Ch	1	22	Obalio, Abimaelio, Šebo,
1Ch	1	23	Ofyro, Havilos ir Jobabo tėvas; tie visi buvo Joktano sūnūs.
1Ch	1	24	Semas, Arfaksadas, Sala,
1Ch	1	25	Eberas, Falekas, Ragaujas,
1Ch	1	26	Seruchas, Nachoras, Tara,
1Ch	1	27	Abramas, jis taip pat Abraomas.
1Ch	1	28	Abraomo sūnūs: Izaokas ir Izmaelis.
1Ch	1	29	Šitie yra jų palikuonys: Izmaelio pirmagimis Nebajotas, po jo Kedaras, Adbeeis, Mišamas,
1Ch	1	30	Mišma, Dūma, Masa, Hadadas, Tema,
1Ch	1	31	Jetūras, Nafišas ir Kedma; tai Izmaelio sūnūs.
1Ch	1	32	Abraomo sugulovės ketūros sūnūs: Zimranas, Jokšanas, Medanas,
Midjanas, Išbakas, Šuachas,			Jokšano sūnūs: Šeba ir Dedanas.
1Ch	1	33	Midjano sūnūs: Efa, Eferas, Henochas, Abida ir Eldava. Tie visi buvo ketūros sūnūs.
1Ch	1	34	Abraomui gimė Izaokas. Izaoko sūnūs: Ezavas ir Izraelis.
1Ch	1	35	Ezavo sūnūs: Elifazas, Reuelis, Jeušas, Jalamas ir Korachas.
1Ch	1	36	Elifazo sūnūs: Temanas, Omaras, Cefojas, Gatamas, Kenazas, Timna ir Amalekas.
1Ch	1	37	Reuelio sūnūs: Nahatas, Zerachas, Šama, Miža.
1Ch	1	38	Seyro sūnūs: Lotanas, Šobalas, Cibeonas, Ana, Dišonas, Eceras ir Dišanas.
1Ch	1	39	Lotano sūnūs: Horis ir Homamas. Lotano sesuo buvo Timna.
1Ch	1	40	Šobalio sūnūs: Aljanas, Manahatas, Ebalas, Šefis ir Onamas. Cibeono sūnūs: Aja ir Ana.
1Ch	1	41	Ano sūnus-Dišonas. Dišono sūnūs: Hamranas, Ešbanas, Itranas, Keranas.
1Ch	1	42	Ecerio sūnūs: Bilhanas, Zavano ir Akanas. Dišano sūnūs: Ucas ir Aranas.
1Ch	1	43	Šitie karaliai karaliavo Edomo šalyje, kai izraelitai dar neturėjo karaliaus: Beoro sūnus Bela, kurio miestas vadinosi Dinhaba.
1Ch	1	44	Belai mirus, jo vietoje viešpatavo Zeracho sūnus Jobabas iš Bocros.
1Ch	1	45	Jobabui mirus, jo vietoje viešpatavo Hušamas iš Temano šalies.
1Ch	1	46	Hušamui mirus, jo vietoje viešpatavo Bedado sūnus Hadadas, kuris nugalėjo Midjaną Moabo laukuose; jo miestas vadinosi Avitas.
1Ch	1	47	Hadadui mirus, jo vietoje viešpatavo Samla iš Masreko.
1Ch	1	48	Samlai mirus, jo vietoje viešpatavo Saulius iš Rehoboto, esančio prie Eufrato.
1Ch	1	49	Sauliui mirus, jo vietoje viešpatavo Achboro sūnus Baal Hananas.
1Ch	1	50	Baal Hananui mirus, jo vietoje viešpatavo Hadadas, kurio miestas buvo Pajas; jo žmona buvo vardu Mehetabelė, duktė Me Zahabo, duktė Matredo.
1Ch	1	51	Hadadas taip pat mirė. Edomo kunigaikščiai buvo Timna, Alija, Jetetas,

The Holy Bible in Lithuanian

1Ch	1	52	Oholibama, Ela, Pinonas,
1Ch	1	53	Kenazas, Temanas, Mibcaras,
1Ch	1	54	Magdielis, Iramas.
1Ch	2	1	Izraelio sūnūs: Rubenas, Simeonas, Levi, Judas, Isacharas, Zabulonas,
1Ch	2	2	Danas, Juozapas, Benjaminas, Neftalis, Gadas ir Ašeras.
1Ch	2	3	Judo sūnūs: Eras, Onanas ir Šela; tie trys buvo kanaanietės Šūvos
vaikai. Judo pirmagimis			Eras buvo nedoras Viešpaties akyse, todėl Viešpats siuntė jam mirtį.
1Ch	2	4	Su savo marčia Tamara Judas turėjo Perečą ir Zerachą. Iš viso buvo
penki Judo sūnūs.			
1Ch	2	5	Pereco sūnūs: Esromas ir Hamulas.
1Ch	2	6	Zeracho sūnūs: Zimris, Etanas, Hemanas, Kalkolas ir Dara, iš viso
penki.			
1Ch	2	7	Karmio sūnus Achanas užtraukė nelaimę Izraeliui, nes jis pavogė, kas
buvo skirta sunaikinti.			
1Ch	2	8	Etano sūnus buvo Azarija.
1Ch	2	9	Esromo sūnūs: Jerachmeelis, Aramas ir Kelubajas.
1Ch	2	10	Aramas buvo Aminadabo tėvas; Aminadabas buvo Judo kunigaikščio Naasono
tėvas.			
1Ch	2	11	Naasonas buvo Salmono tėvas, Salmonas-Boozo tėvas,
1Ch	2	12	Boozas-Jobedo tėvas, o Jobedas- Jesės tėvas.
1Ch	2	13	Jesės sūnūs: pirmagimis-Eliabas, antras-Abinadabas, trečias- Šima,
1Ch	2	14	ketvirtas-Netanelis, penktas- Radajas,
1Ch	2	15	šeštas-Ocemas, septintas-Dovydas.
1Ch	2	16	Jų seserys: Ceruja ir Abigailė. Cerujos sūnūs: Abšajas, Joabas ir
Asaelis-trys.			
1Ch	2	17	Abigailės sūnus-Amasa, jo tėvas buvo izmaelitas Jeteras.
1Ch	2	18	Esromo sūnaus Kalebo sūnūs iš jo žmonių Azubos ir Jerijotos buvo
Ješeras, Šobabas ir Ardonas.			
1Ch	2	19	Azubai mirus, Kalebas vedė Efratą, kuri pagimdė sūnų Hūrą.
1Ch	2	20	Hūras buvo Ūrio tėvas, o Ūris- Becalėlio tėvas.
1Ch	2	21	Vėliau Esromas, būdamas šešiasdešimties metų amžiaus, vedė Gileado
tėvo Machyro dukterį; ji jam pagimdė Segubą.			
1Ch	2	22	Segubas buvo tėvas Jayro, kuriam priklausė dvidešimt trys miestai
Gileado krašte.			
1Ch	2	23	Gešūras ir Aramas paėmė iš Jayro Kenato miestus ir jų
kaimus-šešiasdešimt vietovių. Tie visi buvo Gileado tėvo Machyro palikuonys.			
1Ch	2	24	Esromui mirus Kalebo Efratoje, jo žmona Abija pagimdė nuo jo Tekojos
tėvą Ašhūrą.			
1Ch	2	25	Esromo pirmagimio Jerachmelio sūnūs buvo pirmagimis Ramas, kiti-Būna,
Orenas, Ocemas ir Ahija.			
1Ch	2	26	Jerachmelis dar turėjo kitą žmoną, kuri buvo vardu Atara; ji buvo
Onamo motina.			
1Ch	2	27	Jerachmelio pirmagimio Ramo sūnūs buvo Maacas, Jaminas ir Ekeras.
1Ch	2	28	Onamo sūnūs-Šamajas ir Jada, o Šamajo sūnūs-Nadabas ir Abišūras.
1Ch	2	29	Abišūro žmona buvo vardu Abihailė; ji pagimdė Achbaną ir Molidą.
1Ch	2	30	Nadabo sūnūs: Seledas ir Apaimas. Seledas mirė bevaikis.
1Ch	2	31	Apajimo sūnus-Išis; Išio sūnus-Šešanas; Šešanui gimė Achlajas.
1Ch	2	32	Jada, Šamajo brolis, turėjo sūnus Jeterą ir Jehonataną. Jeteras mirė
bevaikis.			
1Ch	2	33	Jehonatano sūnūs: Peletas ir Zaza. Šitie buvo Jerachmelio palikuonys.
1Ch	2	34	Šešanas neturėjo sūnų, tik dukteris. Šešanas turėjo egiptietį vergą,
vardu Jarha.			
1Ch	2	35	Šešanas atidavė savo dukterį Jarhai į žmonas, o ji jam pagimdė Atają.
1Ch	2	36	Atajas buvo Natano tėvas, Natanas-Zabado tėvas,
1Ch	2	37	Zabadas-Eflalio tėvas, Eflalas-Jobedo tėvas,
1Ch	2	38	Jobedas-Jehuvo tėvas, Jehuvas-Azarijo tėvas,
1Ch	2	39	Azarija-Heleco tėvas, Helecas-Eleasos tėvas,
1Ch	2	40	Eleasa-Sismajo tėvas, Sismajas-Šalumo tėvas,
1Ch	2	41	Šalumas-Jekamijos tėvas, o Jekamija-Elišamos tėvas.
1Ch	2	42	Jerachmelio brolio Kalebo pirmagimis sūnus Meša buvo Zifo tėvas, o
Marešos sūnus buvo Hebronas.			
1Ch	2	43	Hebrono sūnūs: Korachas, Tapuachas, Rekemas ir Šema.
1Ch	2	44	Šema buvo Rahamo tėvas, o Rahamas-Jorkoamo. Rekemas buvo Šamajo tėvas.
1Ch	2	45	Šamajo sūnus buvo Maonas, o Maonas buvo Bet Cūro tėvas.
1Ch	2	46	Efa, Kalebo sugulovė, pagimdė Haraną, Mocą ir Gazezą, ir Haranui gimė
Gazezas.			
1Ch	2	47	Jahdojo sūnūs: Regemas, Joatamas, Gešanas, Peletas, Efa ir Šaafas.
1Ch	2	48	Kalebo sugulovė Maaka pagimdė Šeberą ir Tirhaną.
1Ch	2	49	Ji dar pagimdė Safą, Madmanos tėvą, ir Ševą, Machbenos ir Gibėjos
tėvą. Kalebo duktė buvo Achsa.			
1Ch	2	50	Šitie buvo Kalebo palikuonys. Efratos pirmagimio Hūro sūnūs:
Šobalas-Kirjat Jearimo tėvas,			

1Ch	2	51	Salma-Betliejaus tėvas, Harefas-Bet Gaderio tėvas.
1Ch	2	52	Šobalas turėjo sūnų Haroję, ir pusė manahatiečių buvo kilę iš jo.
1Ch	2	53	Kirjat Jearimo šeimos-itrai, putai, šumatai ir mišrai; iš šitų kilo coriečiai ir eštaoliečiai.
1Ch	2	54	Salmos palikuonys: Betliejus, netofiečiai, Atarotas, Joabo namai, pusė manahatiečių ir coriečiai.
1Ch	2	55	Raštininkų šeimos, kurios gyveno Jabece: tiratai, šimatai ir suchatai; jie yra kainitai, kilę iš Hamato, Rechabo namų tėvo.
1Ch	3	1	Hebrone gimė Dovydo sūnūs: pirmagimis-Amnonas iš jezreelietės Ahinoamos, antras- Danielius iš karmelietės Abigailės,
1Ch	3	2	trečias-Abšalomas, Gešūro karaliaus Talmajo dukters Maakos sūnus, ketvirtas-Adonijas, Hagitos sūnus,
1Ch	3	3	penktas-Šefatija iš Abitalės, šeštas-Itamas, Eglos sūnus.
1Ch	3	4	Šeši sūnūs gimė Hebrone, kur jis karaliavo septynerius metus ir šešis mėnesius. Trisdešimt trejus metus jis karaliavo Jeruzalėje.
1Ch	3	5	Ten gimė Šima, Šobabas, Natanas ir Saliamonas-keturi iš Amielio dukters Batšebos;
1Ch	3	6	Ibharas, Elišama, Elifeletas,
1Ch	3	7	Nogahas, Nefegas, Jafija,
1Ch	3	8	Elišama, Eljada ir Elifeletas- devyni.
1Ch	3	9	Tai visi Dovydo sūnūs, neskaičiuojant sugulovių sūnų; Tamara buvo jų sesuo.
1Ch	3	10	Saliamono sūnus buvo Roboamas, jo sūnus buvo Abija, jo sūnus-Asa, jo sūnus-Juozapatas,
1Ch	3	11	jo sūnus-Joramas, jo sūnus- Ahazijas, jo sūnus-Jehoašas,
1Ch	3	12	jo sūnus-Amacijas, jo sūnus- Azarija, jo sūnus-Joatamas,
1Ch	3	13	jo sūnus-Achazas, jo sūnus- Ezekijas, jo sūnus-Manasas,
1Ch	3	14	jo sūnus-Amonas, jo sūnus- Jozijas.
1Ch	3	15	Jozijo pirmagimis-Johananas, antras-Jehojakimas, trečias-Zedekijas, ketvirtas-Šalumas.
1Ch	3	16	Jehojakimo sūnūs: Jechonijas ir Zedekijas.
1Ch	3	17	Jechonijo sūnūs: Asiras, Salatielis,
1Ch	3	18	Mal kiramas, Pedaja, Šenacaras, Jekamija, Hošama ir Nedabija.
1Ch	3	19	Pedajos sūnūs: Zorobabelis ir Šimis. Zorobabelio sūnūs: Mešulamas ir Hananija; Šelomita buvo jų sesuo;
1Ch	3	20	Hašuba, Ohelis, Berechija, Hasadija ir Jušab Hesedas-penki.
1Ch	3	21	Hananijos sūnūs: Pelatija ir Izaja. Refajos, Arnano, Abdijos ir Šechanijos sūnūs.
1Ch	3	22	Šechanija turėjo sūnų Šemają, Šemajos sūnūs: Hatušas, Igalas, Bariachas, Nearija ir Šafatas, iš viso šeši.
1Ch	3	23	Nearijos sūnūs: Eljoenajas, Ezekijas ir Azrikamas-trys.
1Ch	3	24	Eljoenajo sūnūs: Hodavijas, Eljašibas, Pelaja, Akubas, Joananas, Delaja ir Ananis-septyni.
1Ch	4	1	Judo palikuonys: Perecas, Esromas, Karmis, Hūras ir Šobalas.
1Ch	4	2	Šobalo sūnus Reaja buvo Jahato tėvas, o Jahatas-Ahumajo ir Lahado tėvas. Tai coriečių giminės.
1Ch	4	3	Etamo sūnūs: Jezreelis, Išma, Idbašas, jų sesuo buvo vardu Haclelponė.
1Ch	4	4	Gedoro tėvas-Penuelis, Hušos- Ezeras. Šitie buvo Efratos pirmagimio Hūro, Betliejaus tėvo, palikuonys.
1Ch	4	5	Tekojos tėvas Ašhūras turėjo dvi žmonas: Helą ir Naarą.
1Ch	4	6	Su Naara jis turėjo Ahuzamą, Heferą, Temaną ir Ahaštarą.
1Ch	4	7	Su Hela-Ceretą, Coharą ir Etnaną.
1Ch	4	8	Kocas buvo Anubo ir Hacobebo tėvas ir Harumo sūnaus Aharhelio giminės protėvis.
1Ch	4	9	Jabecas pasižymėjo tarp savo brolių. Jo motina jį praminė Jabecu, nes jo gimdymas buvo sunkus.
1Ch	4	10	Jabecas šaukėsi Izraelio Dievo: "Norėčiau, kad Tu mane laimintum ir praplėstum mano krašto sienas, kad būtum su manimi ir saugotum mane nuo pikto, kad nepatirčiau vargo". Dievas suteikė jam tai, ko jis prašė.
1Ch	4	11	Šuo brolis Kelubas buvo Mehro tėvas, Mehros-Eštono tėvas,
1Ch	4	12	Eštonui gimė Bet Rafa, Paseachas ir Tehina, Ir Nahašo tėvas. Šitie vyrai gyveno Rechos mieste.
1Ch	4	13	Kenazo sūnūs: Otnielis ir Seraja. Otnelio sūnus-Hatatas.
1Ch	4	14	Meonotajas buvo Ofros tėvas. Seraja iš Amatininkų slėnio buvo Joabo tėvas; jie buvo amatininkai.
1Ch	4	15	Jefunės sūnaus Kalebo sūnūs: Iruvas, Ela ir Naamas. Elos sūnus buvo Kenazas.
1Ch	4	16	Jehalėlelio sūnūs: Zifa, Zifas, Tirija ir Asarelis.
1Ch	4	17	Ezro sūnūs: Jeteras, Meredas, Eferas ir Jalonas; be to, jam gimė Mirjama, Šamajas ir Išbachas, Eštemojos tėvas.
1Ch	4	18	Jo žmona Jahudija pagimdė Jaredą-Gedoro tėvą, Heberą-Sochojo tėvą ir Jekutielį-Zanoacho tėvą. Šitie yra sūnūs Bitijos, faraono dukters, kurią paėmė Meredas.

1Ch 4 19 Jo žmona Hodijs buvo sesuo Nahamo, kuris buvo garminio Keilos ir maakatito Eštemojo tėvas.

1Ch 4 20 Šimono sūnūs: Amnonas, Rina, Ben Hananas ir Tilonas. Išio sūnūs: Zohetas ir Benzohetas.

1Ch 4 21 Judo sūnaus Šelos palikuonys: Lechos tėvas Eras, Marešos tėvas Lada, drobės audėjų giminė iš Bet Ašbėjos namų,

1Ch 4 22 Jokimas ir Kozebos gyventojai, taip pat Jehoašas ir Sarafas, kuris viešpatavo Moabe, ir Jasubilehemos (pagal senus užrašus).

1Ch 4 23 Jie buvo puodžiai, Netaimo bei Gederos gyventojai; jie gyveno pas karalių ir jam dirbo.

1Ch 4 24 Simeono palikuonys: Nemuelis, Jaminas, Jaribas, Zerachas ir Saulius.

1Ch 4 25 Jo sūnus-Šalumas, jo sūnus- Mibsamai, jo sūnus-Mišma.

1Ch 4 26 Mišmos sūnūs: Hamuelis, jo sūnus-Zakūras, o jo sūnus-Šimis.

1Ch 4 27 Šimis turėjo šešiolika sūnų bei šešias dukteris; bet jo broliai neturėjo daug vaikų ir jų giminė nedaugėjo kaip Judo.

1Ch 4 28 Jie gyveno Beer Šeboje, Moladoje, Hazar Šuale,

1Ch 4 29 Baloje, Ezeme, Tolade,

1Ch 4 30 Betuelyje, Hormoje, Ciklage,

1Ch 4 31 Bet Markabote, Hazar Susime, Bet Biryje ir Šaaraimė. Tai buvo jų miestai, iki pradėjo karaliauti Dovydas.

1Ch 4 32 Jų kaimai buvo: Etamas, Ainas, Rimonas, Tochenas ir Ašanas;

1Ch 4 33 jiems priklausė kaimai, esantys prie šių miestų, iki Baalo. Tai buvo jų gyvenvietės ir jų kilmė.

1Ch 4 34 Mešobabas, Jamlechas, Amacijos sūnus Joša,

1Ch 4 35 Joelis, Asielio sūnaus Serajos sūnaus Jošibijos sūnus Jehuvas,

1Ch 4 36 Eljoenajas, Jaakoba, Ješohaja, Asaja, Adielis, Jesimielis, Benaja ir Šemajos sūnaus Šimrio sūnaus Jedajos sūnaus Alono sūnaus Šifio sūnus Ziza.

1Ch 4 38 Čia paminėti kunigaikščių vardai, kurie buvo giminių vadai. Jų šeimos labai augo;

1Ch 4 39 jie su visa manta traukėsi į Gedoro apylinkes, į rytus nuo slėnio, norėdami susirasti ganyklų savo bandoms.

1Ch 4 40 Šalis buvo plati ir rami, jie susirado labai gerų ganyklų. Ten pirmiau gyveno chamitai.

1Ch 4 41 Visi čia išvardinti atsikėlė į tą kraštą Judo karaliaus Ezekijo laikais. Jie nugalėjo meunus, jų palapinės sunaikino ir, juos visiškai pavergė, apsigyveno jų vietoje ir tebegyvena iki šių dienų, nes ten buvo geros ganyklos jų bandoms.

1Ch 4 42 Be to, dalis tų simeonitų, penki šimtai vyrų, nužygiavo, vadovaujant Pelatijai, Nearijai, Refajai ir Uzielui, išio sūnūs, į Seyro aukštumas.

1Ch 4 43 Nugalėję ir išnaikinę amalekiečių likutį, ten apsigyveno ir tebegyvena iki šios dienos.

1Ch 5 1 Rubenas buvo Izraelio pirmagimis. Kadangi jis sutepė savo tėvo patalą, jo pirmagimio teisė buvo atiduota Izraelio sūnaus Juozapo sūnams; Rubenas nebuvo įrašytas į sąrašą pirmagimio teisėmis.

1Ch 5 2 Nors Judas buvo galingiausias tarp savo brolių ir iš jo kilo kunigaikštis, bet pirmagimio teisė atiteko Juozapui.

1Ch 5 3 Izraelio pirmagimio Rubeno sūnūs: Henochas, Paluvas, Hecronas ir Karmis.

1Ch 5 4 Joelio palikuonys: Šemaja, jo sūnus-Gogas, jo sūnus-Šimis,

1Ch 5 5 jo sūnus-Michėjas, jo sūnus- Reaja, jo sūnus-Baahas,

1Ch 5 6 jo sūnus-Beera, kurį ištrėmė Asirijos karalius Tiglat Pileseras; jis buvo rubenų kunigaikštis.

1Ch 5 7 Rubeno palikuonių šeimų sąrašas: Jejelis, Zacharijas

1Ch 5 8 ir Bela, sūnus Azazo, sūnaus Šemos, sūnaus Joelio. Jo žmonės tęsėsi nuo Aroerio iki Nebojo ir Baal Meono.

1Ch 5 9 Į rytus jis išsiplėtė iki dykumos ir Eufrato upės, nes turėjo daug galvijų Gileado šalyje.

1Ch 5 10 Sauliaus laikais jis kariavo su hagarais. Juos nugalėjęs, jis apsigyveno jų palapinėse visoje rytinėje Gileado šalyje.

1Ch 5 11 Gado sūnūs gyveno greta jų Bašano šalyje iki salchos:

1Ch 5 12 vyriausiasis Joelis, po jo Šafamas, Jakanas ir Šafatas Bašane.

1Ch 5 13 Jų broliai: Mykolas, Mešulamas, Šeba, Jorajas, Jakanas, Zija ir Eberas;

1Ch 5 14 šitie buvo vaikai Abihailio, sūnaus Hūrio, sūnaus Jaroacho, sūnaus Gileado, sūnaus Mykolo, sūnaus Ješišajo, sūnaus Jachdajo, sūnaus Būzo.

1Ch 5 15 Ahis, Gūnio sūnaus Abdielio sūnus, buvo vyriausiasis jų šeimoje.

1Ch 5 16 Jie gyveno Gileade, Bašane ir jiems priklausančiuose miestuose bei visuose Šarono priemiesčiuose iki savo ribų.

1Ch 5 17 Jie visi buvo surašyti giminėmis Judo karaliaus Joatamo ir Izraelio karaliaus Jeroboamo laikais.

1Ch 5 18 Rubenų, gadų ir pusėje Manaso giminės buvo karingų vyrų, galinčių nešioti skydą, kardą ir įtemptą lanką; įgudusių kovoje buvo keturiasdešimt keturi tūkstančiai

septyni šimtai šešiasdešimt vyrų.

1Ch	5	19	Jie kovojo su hagarais: Jetūru, Nafišu ir Nodabu.
1Ch	5	20	Jie susilaukė pagalbos ir nugalėjo hagarus bei visus jų sąjungininkus.
Jie šaukėsi Dievo mūšyje, ir Jis išklauė juos, nes jie Juo pasitikėjo.			
1Ch	5	21	Jie paėmė visa, ką priešai turėjo: penkiasdešimt tūkstančių kupranugarių, du šimtus penkiasdešimt tūkstančių avių, du tūkstančius asilų ir šimtą tūkstančių žmonių.
1Ch	5	22	Daug buvo nužudyta, nes mūšis buvo Dievo. Jie gyveno jų vietoje iki ištremimo.
1Ch	5	23	Pusė Manaso giminės gyveno Bašano krašte; jie išsiplėtė iki Baal Hermono, Senyro ir Hermono kalnų.
1Ch	5	24	Jų šeimų galvos buvo Eferas, Išis, Elielis, Azrielis, Jeremija, Hodavija ir Jachdielis; galingi kariai, žymūs vyrai.
1Ch	5	25	Jie nusikalto savo tėvų Dievui, paleistuvaudami su dievais svetimų tautų, kurias Dievas buvo išnaikinęs tuose kraštuose.
1Ch	5	26	Izraelio Dievas pakėlė Asirijos karalių Pula, kuris yra Tiglat Palasaras, ir jis ištremė rubenus, gadus ir pusę Manaso giminės į Halachą, Haborą ir Harą prie Gozano upės, kur jie tebegyvena iki šios dienos.
1Ch	6	1	Levio sūnūs: Geršonas, Kehatas ir Meraris.
1Ch	6	2	Kehato sūnūs: Amramas, Iccharas, Hebronas ir Uzielis.
1Ch	6	3	Amramo vaikai: Aaronas, Mozė ir Mirjama. Aarono sūnūs: Nadabas, Abihuvas, Eleazaras ir Itamaras.
1Ch	6	4	Eleazaro palikuonys: Eleazaras buvo Finehaso tėvas, Finehasas-Abišūvos,
1Ch	6	5	Abišūvas-Bukio, Bukis-Ucio,
1Ch	6	6	Ucis-Zerachijos, Zerachija- Merajoto,
1Ch	6	7	Merajotas-Amarijos, Amarija-Ahitubo,
1Ch	6	8	Ahitubas-Cadoko, Cadokas- Ahimaaco,
1Ch	6	9	Ahimaacas-Azarijos, Azarija- Johanano,
1Ch	6	10	Johananas-Azarijos, kuris ėjo kunigo tarnystę šventykloje, kurią saliamonas pastatė Jeruzalėje.
1Ch	6	11	Azarija buvo Amarijos tėvas, Amarija-Ahitubo,
1Ch	6	12	Ahitubas-Cadoko, Cadokas- Šalumo,
1Ch	6	13	Šalumas-Hilkijos, Hilkija- Azarijos,
1Ch	6	14	Azarija-Serajos, Seraja-Jehocadako,
1Ch	6	15	Jehocadakas buvo išvestas, kai viešpats ištremė Judą ir Jeruzalę karaliaus Nebukadnecaro rankomis.
1Ch	6	16	Levio sūnūs: Geršomas, Kehatas ir Meraris.
1Ch	6	17	Geršomo sūnų vardai buvo Libnis ir Šimis.
1Ch	6	18	Kehato sūnūs: Amramas, Iccharas, Hebronas ir Uzielis.
1Ch	6	19	Merario sūnūs: Machlis ir Mušis. Šitos yra Levio giminės šeimos.
1Ch	6	20	Geršomo palikuonys: Libnis, jo sūnus-Jahatas, jo sūnus-Zima,
1Ch	6	21	jo sūnus-Joachas, jo sūnus- Idojas, jo sūnus-Zerachas, jo sūnus-Jeotrajas.
1Ch	6	22	Kehato palikuonys: jo sūnus- Aminadabas, jo sūnus-Korachas, jo sūnus-Asiras,
1Ch	6	23	jo sūnus-Elkana, jo sūnus- Ebijasafas, jo sūnus-Asiras,
1Ch	6	24	jo sūnus-Tahatas, jo sūnus- Ūrielis, jo sūnus-Uzija, jo sūnus-Saulius.
1Ch	6	25	Elkanos sūnūs: Amasajas ir Ahimotas;
1Ch	6	26	jo sūnus-Elkana, jo sūnus- Cofajas, jo sūnus-Nahatas,
1Ch	6	27	jo sūnus-Eliabas, jo sūnus-Jerohamas, jo sūnus-Elkana.
1Ch	6	28	Samuelio sūnūs: pirmagimis- Joelis, antrasis-Abija.
1Ch	6	29	Merario palikuonys: jo sūnus- Machlis, jo sūnus-Libnis, jo sūnus-Šimis, jo sūnus-Uza,
1Ch	6	30	jo sūnus Šima, jo sūnus-Hagija, jo sūnus-Asaja.
1Ch	6	31	Šitie vyrai buvo Dovydo paskirti tarnauti giesmėmis viešpaties namuose, kai skrynia buvo padėta į jos vietą.
1Ch	6	32	Kol saliamonas pastatė viešpaties namus Jeruzalėje, jie tarnavo giedodami prie susitikimo palapinės ir atlikdami tarnystę pagal savo eilę.
1Ch	6	33	Iš Kehato giminės buvo giedotojas Hemanas, sūnus Joelio, sūnaus Samuelio,
1Ch	6	34	sūnaus Elkanos, sūnaus Jerohamo, sūnaus Elielio, sūnaus Toacho,
1Ch	6	35	sūnaus Cūfo, sūnaus Elkanos, sūnaus Mahato, sūnaus Amasajo,
1Ch	6	36	sūnaus Elkanos, sūnaus Joelio, sūnaus Azarijos, sūnaus Sofonijos,
1Ch	6	37	sūnaus Tahato, sūnaus Asiro, sūnaus Ebjasafo, sūnaus Koracho,
1Ch	6	38	sūnaus Iccharo, sūnaus Kehato, sūnaus Levio, sūnaus Izraelio.
1Ch	6	39	Jo brolis Asafas buvo jam iš dešinės. Asafas buvo sūnus Berechijo, sūnaus Šimos,
1Ch	6	40	sūnaus Mykolo, sūnaus Baasėjos, sūnaus Malkijos,
1Ch	6	41	sūnaus Etnio, sūnaus Zeracho, sūnaus Adajos,
1Ch	6	42	sūnaus Etano, sūnaus Zimo, sūnaus Šimio,
1Ch	6	43	sūnaus Jahato, sūnaus Geršomo, sūnaus Levio.

1Ch	6	44	Jų broliai iš Merario sūnų buvo jiems iš kairės: Etanas, sūnus Kišio, sūnaus Abdžio, sūnaus Malucho,
1Ch	6	45	sūnaus Hašabijos, sūnaus Amacijos, sūnaus Hilkijos,
1Ch	6	46	sūnaus Amcio, sūnaus Banio, sūnaus Šemero,
1Ch	6	47	sūnaus Machlio, sūnaus Mušio, sūnaus Merario, sūnaus Levio.
1Ch	6	48	Jų broliai levitai buvo paskirti įvairiems darbams Dievo namų palapinėje.
1Ch	6	49	Aaronas ir jo sūnūs aukodavo aukas ant deginamųjų aukų aukuro ir ant smilkymo aukuro; jie turėdavo tarnauti šventų švenčiausiojoje ir sutaikinti Izraelį, kaip Dievo tarnas Mozė buvo įsakęs.
1Ch	6	50	Aarono palikuonys: jo sūnus- Eleazaras, jo sūnus-Finehasas, jo sūnus-Abišūva,
1Ch	6	51	jo sūnus-Bukis, jo sūnus-Uzis, jo sūnus-Zerachija,
1Ch	6	52	jo sūnus-Merajotas, jo sūnus- Amarija, jo sūnus-Ahitubas,
1Ch	6	53	jo sūnus-Cadokas, jo sūnus- Ahimaacas.
1Ch	6	54	Šitos yra Aarono palikuonių iš Kehato giminės gyvenamos vietos, kaip jiems krito burtas.
1Ch	6	55	Jiems davė Hebroną Judo žemėje ir ganyklas aplink jį,
1Ch	6	56	tačiau miesto laukus su jo kaimais gavo Jefunės sūnus Kalebas.
1Ch	6	57	Aarono palikuonims iš Judo žemių davė prieglaudos miestą Hebroną su ganyklomis, Libną su ganyklomis, Jatyra su ganyklomis, Eštemoją su ganyklomis,
1Ch	6	58	Hilezą su ganyklomis, Debyrą su ganyklomis,
1Ch	6	59	Ašaną su ganyklomis, Bet Šemešą su ganyklomis;
1Ch	6	60	iš Benjaminų giminės-Gebą su ganyklomis, Alemetą su ganyklomis ir Anatotą su ganyklomis. Iš viso buvo trylika miestų visoms jų šeimoms.
1Ch	6	61	Likusieji Kehato palikuonys gavo savo žemes iš pusės Manaso giminės-dešimt miestų.
1Ch	6	62	Geršomo sūnų palikuonys gavo trylika miestų iš Isacharo, Ašero, Naftalio ir pusės Manaso giminės Bašane.
1Ch	6	63	Merario sūnų palikuonys gavo žemes iš Rubeno, Gado ir Zabulono giminių-dvylika miestų.
1Ch	6	64	Izraelitai davė levitams miestų su ganyklomis
1Ch	6	65	burtų keliu iš Judo, Simeono ir Benjaminų giminių.
1Ch	6	66	Kai kurie Kehato palikuonys gavo miestus su ganyklomis iš Efraimo giminės:
1Ch	6	67	prieglaudos miestą Sichemą Efraimo aukštumose, Gezerą,
1Ch	6	68	Jokmeamą, Bet Horoną,
1Ch	6	69	Ajaloną ir Gat Rimoną;
1Ch	6	70	iš pusės Manaso giminės-Anerą ir Bileamą.
1Ch	6	71	Gersomitai gavo žemes: iš pusės Manaso giminės-Golaną Bašane ir Aštarotą;
1Ch	6	72	iš Isacharo giminės-Kedešą, Daberatą,
1Ch	6	73	Ramotą ir Anemą;
1Ch	6	74	iš Ašero giminės-Mašalą, Abdoną,
1Ch	6	75	Hukoką ir Rehobą;
1Ch	6	76	iš Neftalio giminės-Kedešą Galilėjoje, Hamoną ir Kirjataimą; visus minėtus miestus jie gavo su ganyklomis.
1Ch	6	77	Meraritai gavo: iš Zabulono giminės Rimoną ir Taborą;
1Ch	6	78	anapus Jordano ties Jerichu iš Rubeno giminės-Becero miestą dykumoje, Jahcos miestą,
1Ch	6	79	Kedemoto ir Mefaato miestus;
1Ch	6	80	iš Gado giminės-Ramotą Gileade ir Machanaimą,
1Ch	6	81	Hešboną ir Jazerą. Visus miestus jie gavo su ganyklomis.
1Ch	7	1	Isacharo palikuonys: Tola, Pūva, Jašubas ir Šimronas-keturi sūnūs.
1Ch	7	2	Tolos sūnūs: Uzis, Refaja, Jerielis, Jachmajas, Ibsamas ir Samuelis-šeimų vadai, narsūs kovotojai. Jų giminės palikuonių Dovydo laikais buvo dvidešimt du tūkstančiai šeši šimtai.
1Ch	7	3	Uzio sūnaus Izrachijos sūnūs: Mykolas, Abdija, Joelis ir Išija; jie visi-šeimų vadai.
1Ch	7	4	Jų giminės palikuonių, skaičiuojant šeimomis ir kariuomenės būriais, buvo trisdešimt šeši tūkstančiai, nes jie turėjo daug žmonių ir vaikų.
1Ch	7	5	Visoje Isacharo giminėje buvo aštuoniasdešimt septyni tūkstančiai narsių karių.
1Ch	7	6	Benjaminų sūnūs: Bela, Becheras ir Jediaelis.
1Ch	7	7	Belos sūnūs: Echonas, Uzis, Uzielis, Jerimotas ir Iris; jie-šeimų vadai, narsūs kariai. Jų šeimų palikuonių buvo dvidešimt du tūkstančiai trisdešimt keturi.
1Ch	7	8	Bechero sūnūs: Cemyra, Joašas, Eliezeras, Eljoenajas, Omris, Jeremotas, Abija, Anatotas ir Alemetas.
1Ch	7	9	Šeimų palikuonių sąrašė buvo dvidešimt tūkstančių du šimtai narsių karių.
1Ch	7	10	Jediaelio sūnus-Bilhanas; Bilhano sūnūs: Jeušas, Benjaminas, Ehudas, Kenaana, Zetanas, Taršišas ir Ahišaharas.

1Ch	7	11	Jie visi buvo giminės šeimų vadai; narsių karių, tinkančių karui, buvo
septyniolika tūkstančių			du šimtai vyrų.
1Ch	7	12	Iro sūnūs: Šupimas ir Hupimas; Ahero sūnus-Hušimas.
1Ch	7	13	Naftalio sūnūs: Jahacielis, Gūnis, Jeceras ir Šalumas, Bilhos
palikuonys.			
1Ch	7	14	Manaso sūnūs, kuriuos pagimdė jo sugulovė aramėjė: Asrielis ir
Machiras, Gileado tėvas.			
1Ch	7	15	Machiras paėmė į žmonas Hupimo ir Šupimo seserį, vardu Maaka; Machiro
antrasis sūnus buvo Celo			fhadadas, kuris turėjo tik dukteris.
1Ch	7	16	Machiro žmona Maaka turėjo du sūnus: Perešą ir Šerešą; Šerešo sūnūs
buvo Ulamas ir Rekemas.			
1Ch	7	17	Ulamas sūnus-Bedanas. Šitie buvo Gileado, Machiro sūnaus, Manaso anūko,
palikuonys.			
1Ch	7	18	Jo sesuo Hamolecheta pagimdė Išhodą, Abiezera ir Machlą.
1Ch	7	19	Šemidos sūnūs: Achjanas, Šechemas, Likhis ir Aniamas.
1Ch	7	20	Efraimo sūnus-Šutelachas, jo sūnus-Beredas, jo sūnus-Tahatas, jo
sūnus-Eleadas, jo sūnus-			Tahatas,
1Ch	7	21	jo sūnus-Zabadas, jo sūnus- Šutelachas, taip pat Ezeras ir Eleadas.
Juos nužudė Gato vyrai,			kai jie norėjo nuvaryti jų galvijas.
1Ch	7	22	Jų tėvas Efraimas ilgai gedėjo savo sūnų. Jo broliai atėjo jį
paguosti.			
1Ch	7	23	Jo žmona pagimdė dar vieną sūnų, kurį pavadino Berija, nes vaikas gimė
šeimoms nelaimės metu.			
1Ch	7	24	Jo duktė Šeera įkūrė žemutinį ir aukštutinį Bet Horoną ir Uzen Šeera.
1Ch	7	25	Refachas buvo jo sūnus, taip pat Rešefas, jo sūnus-Telachas, jo
sūnus-Tahanas,			
1Ch	7	26	jo sūnus-Ladanas, jo sūnus- Amihudas, jo sūnus-Elišama,
1Ch	7	27	jo sūnus-Nūnas, jo sūnus-Jozuė.
1Ch	7	28	Jų nuosavybė ir gyvenvietės buvo Betelis su miesteliais, rytuose
Naaranas, vakaruose Gazeras su miesteliais, taip pat ir Sichemo bei Gazos miestai su			miesteliais.
1Ch	7	29	Manaso palikuonys gyveno Bet Šeane, Taanache, Megide, Dore ir visuose
tų miestų apylinkių kaimuose. Tai buvo Izraelio sūnaus Juozapo palikuonys.			
1Ch	7	30	Ašero sūnūs: Imna, Išva, Išvis, Berija ir jų sesuo Seracha.
1Ch	7	31	Berijos sūnūs: Heberas ir Malkielis, kuris buvo Birzajo tėvas.
1Ch	7	32	Heberas buvo Jafleto, Šomero, Hotamo ir jų sesers Šuvos tėvas.
1Ch	7	33	Jafleto sūnūs: Pasachas, Bimhalas ir Ašvatas.
1Ch	7	34	Jo brolio Šemero sūnūs: Ahis, Rohga, Jehuba ir Aramas.
1Ch	7	35	Jo brolio Helemo sūnūs: Cofachas, Imna, Šelešas ir Amalas.
1Ch	7	36	Cofacho sūnūs: Suachas, Harneferas, Šualas, Beris, Imra,
1Ch	7	37	Beceras, Hodas, Šama, Šilša, Itranas ir Beera.
1Ch	7	38	Jeterio sūnūs: Jefunė, Pispas ir Ara.
1Ch	7	39	Ulos sūnūs: Arachas, Hanielis ir Ricija.
1Ch	7	40	Šitie buvo Ašero palikuonys, šeimų galvos, narsūs kariai, vyriausieji
kunigaikščiai. Jų skaičius buvo dvidešimt šeši tūkstančiai karo tarnybai tinkamų vyrų.			
1Ch	8	1	Benjamino pirmagimis buvo Bela, kiti-Ašbelis, Achrachas,
1Ch	8	2	Noha ir Rafa.
1Ch	8	3	Belos palikuonys: Adaras, Gera, Abihudas,
1Ch	8	4	Abišuva, Naamanas, Ahoachas,
1Ch	8	5	Gera, Šefufanas ir Huramas.
1Ch	8	6	Ehudo palikuonys buvo Gebos gyventojai, šeimų vadai; jie buvo ištremti
į Manahatą:			
1Ch	8	7	Naamanas, Ahija ir Gera, kuris buvo Uzos ir Ahihudo tėvas.
1Ch	8	8	Šaharaimas susilaukė sūnų Moabo krašte, atleidęs savo žmonas Hušimą ir
Baara.			
1Ch	8	9	Jis vedė Hodešą ir susilaukė septynių sūnų: Jobabo, Cibijo, Mešo,
Malkamo,			
1Ch	8	10	Jeuco, Sachijos ir Mirmos. Šitie jo sūnūs buvo šeimų vadai.
1Ch	8	11	Su Hušima jis turėjo Abitubą ir Elpaalį.
1Ch	8	12	Elpaalio sūnūs: Eberas, Mišamas ir Šemedas, kuris pastatė Onojo ir
Lodo miestus bei jų miestelius.			
1Ch	8	13	Berija ir Šema buvo Ajalono gyventojų šeimų vadai; jie privertė
pasitraukti Gato gyventojus.			
1Ch	8	14	Berijos sūnūs: Achjojas, Šašakas, Jeremotas,
1Ch	8	15	Zebadija, Aradas, Ederas,
1Ch	8	16	Mykolas, Išpa ir Joha.
1Ch	8	17	Elpaalio sūnūs: Zebadija, Mešulamas, Hizkis, Heberas,
1Ch	8	18	Išmerajas, Izlija ir Jobabas.
1Ch	8	19	Šimio sūnūs: Jakimas, Zichris, Zabdis,
1Ch	8	20	Elienajas, Ciletajas, Elielis,
1Ch	8	21	Adaja, Beraja ir Šimratas.
1Ch	8	22	Šašako sūnūs: Išpanas, Eberas, Elielis,

The Holy Bible in Lithuanian

1Ch	8	23	Abdonas, Zichris, Hananas,
1Ch	8	24	Hananija, Elamas, Antotija,
1Ch	8	25	Ifdėja ir Penuelis.
1Ch	8	26	Jerohamo sūnūs: Šamšerajas, Šeharija, Atalija,
1Ch	8	27	Jaarešija, Elija ir Zichris.
1Ch	8	28	Šitie buvo šeimų vadai. Jie gyveno Jeruzalėje.
1Ch	8	29	Gibeone gyveno Gibeono tėvas su žmona Maaka.
1Ch	8	30	Jų pirmagimis sūnus buvo Abdonas, kiti - Cūras, Kišas, Baalas, Nadabas,
1Ch	8	31	Gedoras, Achjojas ir Zecheris.
1Ch	8	32	Miklotui gimė Šima. Jie gyveno šalia savo brolių Jeruzalėje.
1Ch	8	33	Neras buvo Kišo tėvas, Kišas - Sauliaus, Saulius - Jehonatano,
Malkišūvos, Abinadabo ir Ešbaalo tėvas.			
1Ch	8	34	Jehonatano sūnus buvo Merib Baalas, o Merib Baalo sūnus - Michėjas.
1Ch	8	35	Michėjo sūnūs: Pitonas, Melechas, Tarėja ir Ahazas.
1Ch	8	36	Ahazas buvo Jehoados tėvas, Jehoadas - Alemeto, Azmaveto ir Zimrio,
Zimris - Mocos,			
1Ch	8	37	Moca buvo Binėjos tėvas, Binėja - Rafos, Rafa - Eleasos, o Eleasa - Acelio.
1Ch	8	38	Acelis turėjo šešis sūnus: Azrikamą, Bochrumą, Izmaelį, Šeariją,
Abdiją ir Hananą.			
1Ch	8	39	Jo brolio Ešeko sūnūs: pirmagimis - Ulamas, kiti - Jeušas ir Elifeletas.
1Ch	8	40	Ulam sūnūs buvo narsūs kariai ir geri šauliai. Ulamas turėjo šimtą
penkiasdešimt palikuonių - sūnų ir anūkų. Visi šie yra Benjamino sūnūs.			
1Ch	9	1	Visi izraelitai buvo surašyti giminėmis Izraelio ir Judo karalių
knygose. Jie buvo ištremti į Babiloną dėl savo nusikaltimų.			
1Ch	9	2	Pirmieji, apsigyvenę Izraelio miestuose, buvo izraelitai, kunigai,
levitai ir šventyklos tarnai.			
1Ch	9	3	Jeruzalėje gyveno dalis Judo, Benjamino, Efraimo ir Manaso giminių
palikuonių.			
1Ch	9	4	Judo sūnaus Pereco palikuonys: Amihudas, Utajas, Omris, Imris ir Banis
su šeimomis.			
1Ch	9	5	Šilojiečių palikuonys: pirmagimis - Asaja ir jo sūnūs.
1Ch	9	6	Zeracho palikuonys: Jeuelis ir jų giminės - šeši šimtai devyniasdešimt
žmonių.			
1Ch	9	7	Benjaminai: Saluvas - sūnus Mešulamo, sūnaus Hodavijos, sūnaus
Hasenuvos.			
1Ch	9	8	Jerohamo sūnus Ibnėja, Michrio sūnaus Uzio sūnus Ela ir
Mešulamas - sūnus Šefatijos, sūnaus Reuelio, sūnaus Ibnijos.			
1Ch	9	9	Jų giminės žmonių skaičius buvo devyni šimtai penkiasdešimt šeši. Visi
minimi asmenys buvo šeimų vadai.			
1Ch	9	10	Gyvenę Jeruzalėje kunigai: Jedaja, Jehojaribas, Jachinas
1Ch	9	11	ir Azarija, sūnus Hilkijos, kuris buvo sūnus Mešulamo, sūnaus Cadoko,
sūnaus Merajoto, sūnaus Ahitubo; jis buvo Dievo namų valdytojas.			
1Ch	9	12	Jerohamo sūnaus Adajos palikuonys buvo Pašhūras, Malkija, Masajas,
Adielis, Jachzera, Mešulamas, Mešilemitas ir Imeras.			
1Ch	9	13	Kunigų, kurie buvo giminės šeimų vyresnieji, buvo tūkstantis septyni
šimtai šešiasdešimt pajėgių vyrų šventyklos tarnybai.			
1Ch	9	14	Levitai: Šemajas - sūnus Hašubo, sūnaus Azrikamo, sūnaus Hašabijo iš
merarių;			
1Ch	9	15	Bakbakaras, Herešas bei Galalas ir Matanija - sūnus Michėjo, sūnaus
Zichrio, sūnaus Asafo;			
1Ch	9	16	Abdija - sūnus Semajos, sūnaus Galalo, sūnaus Jedutūno, ir Elkanos
sūnaus Asos sūnus Berechija, kuris gyveno netofiečių kaimuose.			
1Ch	9	17	Vartininkai buvo Šalumas, Akubas, Talmonas, Ahimanas ir jų broliai.
Šalumas buvo jų viršininkas.			
1Ch	9	18	Jie ėjo sargybą karaliaus vartų rytų pusėje. Šie levitai buvo vartų
sargai.			
1Ch	9	19	Šalumas - sūnus Korės, sūnus Ebjasafos, sūnus Koracho, ir jo broliai iš
jo tėvo namų, korachai, buvo viešpaties palapinės durų sargai. Jų tėvai ėjo sargų pareigas			
prie viešpaties palapinės įėjimo.			
1Ch	9	20	Eleazaro sūnus Finehasas anksčiau buvo jų viršininkas; Viešpats buvo
su juo.			
1Ch	9	21	Mešelemijos sūnus Zacharija buvo sargas prie Susitikimo palapinės
įėjimo.			
1Ch	9	22	Durų sargų buvo du šimtai dvylika. Jie buvo įtraukti į giminių sąrašus
savo vietovėse. Juos paskyrė toms pareigoms Dovydas ir regėtojas Samuelis, nes jais			
pasitikėjo.			
1Ch	9	23	Jie ir jų sūnūs buvo įpareigoti eiti sargybą prie Viešpaties
palapinės.			
1Ch	9	24	Sargyba budėdavo visose keturiose palapinės pusėse: rytų, vakarų,
šiaurės ir pietų.			
1Ch	9	25	Jų broliai, gyvenantieji kaimuose, kas septintą dieną privalėjo juos
pakeisti ir septynias dienas eiti tas pareigas.			

1Ch 9 26 Keturi vyresnieji vartininkai buvo levitai. Jie buvo paskirti toms pareigoms ir atsakingi už Dievo namų patalpas bei turtus.

1Ch 9 27 Jų pareiga buvo kas naktį eiti sargybą prie Dievo namų, o rytą juos atidaryti.

1Ch 9 28 Kai kuriems iš jų buvo pavesta tvarkyti tarnavimo reikmenis. Jie tikrindavo juos įnešant ir išnešant.

1Ch 9 29 Kiti iš jų buvo paskirti prižiūrėti daiktams, visiems šventyklos reikmenims: smulkiesiems miltais, vynu, aliejui, smulkialams ir kvepalams.

1Ch 9 30 Kunigų pareigos buvo paruošti kvepalų mišinį.

1Ch 9 31 Levitas Matitija, Salomo pirmagimis, korachas, prižiūrėjo kepimą.

1Ch 9 32 Kai kuriems Kehato giminės levitams buvo pavesta rūpintis padėtine duona, ją paruošti sabbatui.

1Ch 9 33 Kai kurie giesmininkai, levitų šeimų vadai, buvo laisvi nuo kitų pareigų. Jie gyveno prie šventyklos, nes dieną ir naktį jie turėjo tarnauti.

1Ch 9 34 Šitie buvo savo kartos levitų šeimų vyriausieji ir gyveno Jeruzalėje.

1Ch 9 35 Gibeone gyveno Gibeono tėvas Jejelis, kurio žmona buvo vardu Maaka.

1Ch 9 36 Jo pirmagimis sūnus buvo Abdonas, kiti-Cūras, Kišas, Baalas, Neras, Nadabas,

1Ch 9 37 Gedoras, Achjojas, Zacharija ir Miklotas.

1Ch 9 38 Miklotas buvo Šimamo tėvas; jie gyveno šalia savo brolių Jeruzalėje.

1Ch 9 39 Neras buvo Kišo tėvas, Kišas- Sauliaus, Saulius-Jehonatano, Malkišuvos, Abinadabo ir Ešbaalo tėvas.

1Ch 9 40 Jehonatano sūnus buvo Merib Baalas, o Merib Baalas buvo Michėjo tėvas.

1Ch 9 41 Michėjo sūnūs: Pitonas, Melechas, Tarėja ir Ahazas.

1Ch 9 42 Ahazas buvo Jaros tėvas, Jara- Alemeto, Azmaveto ir Zimrio, Zimris-Mocos,

1Ch 9 43 o Moca-Binėjos. Jo sūnus buvo Refaja, jo sūnus-Eleasa, jo sūnus-Azelis.

1Ch 9 44 Azelis turėjo šešis sūnus: Azrikamą, Bochrumą, Izmaelį, Šeariją, Abdią ir Hananą.

1Ch 10 1 Filistinai kariavo su Izraeliu. Izraelio vyrai bėgo nuo filistinių ir krito nužudyti ant Gilbojos kalno.

1Ch 10 2 Filistinai persekiojo Saulių bei jo sūnus ir nužudė Jehonataną, Abinadabą ir Malkišuvą.

1Ch 10 3 vyko smarki kova prieš Saulių, šauliai pataikė į Saulių ir jį sužeidė.

1Ch 10 4 Tada Saulius tarė savo ginklanešii: "Išsitrauk kardą ir juo perverk mane, kad šitie neapipjaustytieji atėję neišniekintų manęs". Bet jo ginklanešys nesutiko, nes jis labai bijojo. Tada Saulius, paėmęs savo kardą, krito ant jo.

1Ch 10 5 Jo ginklanešys, pamatęs, kad Saulius miręs, irgi puolė ant savo kardo ir mirė kartu.

1Ch 10 6 Taip mirė Saulius, jo trys sūnūs ir visi jo namai.

1Ch 10 7 Izraelitai, kurie gyveno slėnyje, pamatę, kad jie pabėgo, o Saulius bei jo sūnūs mirę, paliko savo miestus ir bėgo. Atėję filistinai apsigyveno juose.

1Ch 10 8 Kitą dieną filistinai, atėję apiplėšti užmuštųjų, rado Saulių ir tris jo sūnus žuvusius ant Gilbojos kalno.

1Ch 10 9 Jie išrengė jį, paėmė jo galvą bei ginklus ir nešiojo po filistinių kraštą, skelbdami apie pergalę savo stabams ir tautai.

1Ch 10 10 Jo ginklus jie padėjo savo dievų namuose, o jo galvą prikėlė Dagono šventykloje.

1Ch 10 11 Jabeš Gileado gyventojai išgirdo, ką filistinai padarė Sauliui.

1Ch 10 12 Jų visi narsūs vyrai pakilo, paėmė Sauliaus bei jo sūnų lavonus, parnešė juos į Jabešą ir, palaidoję po ąžuolu, pasninkavo septynias dienas.

1Ch 10 13 Taip mirė Saulius dėl savo nusikaltimo viešpačiui ir Jo žodžiui, kurio jis nesilaikė, ir dėl to, kad ieškojo patarimo pas mirusiųjų dvasių iššaukėją.

1Ch 10 14 Jis neieškojo Viešpaties, todėl viešpats nužudė jį ir atidavė karalystę Jesės sūnui Dovydui.

1Ch 11 1 Visi izraelitai susirinko pas Dovydą į Hebroną ir tarė: "Mes esame tavo kūnas ir kaulas.

1Ch 11 2 Anksčiau, kai Saulius buvo mūsų karalius, tu išvesdavai ir įvesdavai Izraelį; Viešpats, tavo Dievas, tau pažadėjo: 'Tu ganysi mano tautą Izraelį ir būsi jo kunigaikšciu' ".

1Ch 11 3 Visi Izraelio vyresnieji atėjo pas karalių į Hebroną. Dovydas padarė su jais sandorą Hebrone. Jie patepė Dovydą Izraelio karaliumi, kaip viešpats buvo paskelbęs per Samuelį.

1Ch 11 4 Dovydas ir visas Izraelis ėjo į Jeruzalę (kitaip Jebusą), kur gyveno jebusiečiai.

1Ch 11 5 Jebuso gyventojai sakė Dovydui: "Tu neįeisi į miestą". Tačiau Dovydas paėmė Siono tvirtovę, tai yra Dovydo miestą.

1Ch 11 6 Dovydas tarė: "Kas nugalės jebusiečius, tas taps kariuomenės vadu". Pirmasis miestą puolė Cerujos sūnus Joabas, jį paėmė ir tapo kariuomenės vadu.

1Ch 11 7 Dovydas apsigyveno tvirtovėje, todėl ją pavadino Dovydo miestu.

1Ch 11 8 Jis statė miestą aplinkui, pradėdamas nuo Milojo. Joabas atstatė

likusią miesto dalį.

1Ch 11 9 Dovydas vis daugiau įsigalėjo, nes kareivijų viešpats buvo su juo.
 1Ch 11 10 Šie yra žymiausi karžygiai, kurie drauge su visu Izraeliu rėmė Dovydą užimant karaliaus sostą, kaip viešpats buvo kalbėjęs apie Izraelį.
 1Ch 11 11 Hachmonis Jašobamas-vyriausiasis iš trijų; jis pakėlė savo ietį prieš tris šimtus ir nukovė juos visus vienu kartu.
 1Ch 11 12 Antras pasižymėjęs buvo Dodojo sūnus Eleazaras, ahoachas.
 1Ch 11 13 Jis buvo su Dovydu prie Pas Damimo, kur filistinai susirinko prieš juos mūšiu miežių laukuose. Žmonėms pradėjus bėgti nuo filistinių,
 1Ch 11 14 jie atsistojo lauko viduryje, kovojo ir nugalėjo filistinus. Taip viešpats suteikė jiems didelį išgelbėjimą.
 1Ch 11 15 Trys vyrai iš trisdešimties vyresniųjų atėjo pas Dovydą į Adulamo olą; tuo metu filistinių kariai buvo pasistatę stovyklą Refajų slėnyje.
 1Ch 11 16 Dovydas tuo laiku buvo tvirtovėje, o filistinių būrys-Betliejuje.
 1Ch 11 17 Tuomet Dovydas, ilgesio kankinamas, tarė: "Kas man atneš vandens iš Betliejaus šulinio, esančio prie vartų?"
 1Ch 11 18 Tie trys prasilažė pro filistinių stovyklą, pasėmė vandens iš Betliejaus šulinio, esančio prie vartų, ir atnešė Dovydui. Tačiau Dovydas negėrė jo, bet išliejo jį viešpačiui.
 1Ch 11 19 ir tarė: "Taip nebus, kad gerčiau šitų vyrų kraują! Juk jie, statydami savo gyvybę pavojun, man jo atnešė". Tai padarė tie trys karžygiai.
 1Ch 11 20 Joabo brolis Abišajias buvo žymiausias iš trijų. Jis pakėlė savo ietį prieš tris šimtus ir, juos nugalėjęs, pagarsėjo tarp trijų.
 1Ch 11 21 Iš trijų jis buvo garsiausias ir tapo jų vadu, tačiau aniems trims neprilygo.
 1Ch 11 22 Jehojados sūnus Benaja iš Kabcelio buvo narsus vyras. Jis padarė daug žygdarbių: nukovė du žymius Moabo karžygius, sningant duobėje užmušė liūtą.
 1Ch 11 23 Be to, nukovė egiptietį, vyrą penkių uolekčių aukščio. Egiptiečio rankoje ietis buvo kaip audėjo staklių riestuvas. Nuėjęs prie jo su lazda, jis atėmė ietį iš egiptiečio rankos ir jį nukovė jo paties ietimi.
 1Ch 11 24 Tuo Jehojados sūnus Benaja pagarsėjo tarp trijų karžygių.
 1Ch 11 25 Ir jis pagarsėjo tarp tų trisdešimties, tačiau pirmiems trims neprilygo. Dovydas jį paskyrė savo sargybos viršininku.
 1Ch 11 26 Kariuomenės karžygiai buvo Joabo brolis Asaelis, Dodojo sūnus Elhananas iš Betliejaus,
 1Ch 11 27 harodietis Šamotas, pelojietis Helecas,
 1Ch 11 28 tekojiečio Ikešo sūnus Ira, anatotietis Abiezeras,
 1Ch 11 29 hušietis Sibečajas, ahohitas Ilajas,
 1Ch 11 30 netofietis Mahrajas, netofietis Baanos sūnus Heledas,
 1Ch 11 31 Ribajo sūnus Itajas iš Benjamino Gibėjos, piratonietis Benaja,
 1Ch 11 32 Hurajas iš Gaašo klonių, arabietis Abielis,
 1Ch 11 33 baharumietis Azmavetas, šaalbonietis Eljachba,
 1Ch 11 34 gizojietis Hašemas, hararas Šagės sūnus Jehonatanas,
 1Ch 11 35 hararas Sacharo sūnus Ahiamas, ūro sūnus Elifalas,
 1Ch 11 36 mecherietis Heferas, pelojietis Ahija,
 1Ch 11 37 karmelietis Hezrojas, Ezbajo sūnus Naarajas,
 1Ch 11 38 Natano brolis Joelis, Hagrio sūnus Mibharas,
 1Ch 11 39 amonitas Celekas, beerotietis Nachrajas, Cerujos sūnaus Joabo ginkl anešys,
 1Ch 11 40 itritai Garebas ir Ira,
 1Ch 11 41 hetitas Ūrija, Achlajo sūnus Zabadas,
 1Ch 11 42 rubenas Šizos sūnus Adina, rubenų vadas ir trisdešimties viršininkas,
 1Ch 11 43 Maakos sūnus Hananas ir mitnietis Juozapatas,
 1Ch 11 44 aštarotietis Uzija, aroeriečio Hotamo sūnus Šama ir Jejelis,
 1Ch 11 45 Šimrio sūnus Jediaelis ir jo brolis ticietis Joha,
 1Ch 11 46 mahavietis Elielis, Elnaamo sūnus Jeribajas ir Jošavija, moabitas Itma,
 1Ch 11 47 Elielis, Jobedas ir mezobaitas Jaasielis.
 1Ch 12 1 Šitie atėjo pas Dovydą į Ciklagą, kai jis dar turėjo slėptis nuo Kišo sūnaus Sauliaus; jie priklausė prie karžygių ir padėjo jam kovose.
 1Ch 12 2 Jie buvo ginkluoti lankais ir sugebėjo tiek dešiniaja, tiek kairiaja ranka svaidyti akmenis bei šaudyti strėlėmis; jie buvo Sauliaus giminaičiai iš Benjamino giminės.
 1Ch 12 3 Ahiezeras buvo jų vadas, po to Jehoašas, abu Šemavos iš Gibėjos sūnūs; Azmaveto sūnūs-Jezielis ir Peletas, Beracha ir anatotietis Jehuvas;
 1Ch 12 4 gibeonietis Išmaja-karžygys, trisdešimties viršininkas; gederiečiai Jeremija, Jahazielis, Johananas ir Jehozabadas;
 1Ch 12 5 harifai Eluzajas, Jerimotas, Bealija, Šemarijas ir Šefatijas;
 1Ch 12 6 koritai Elkana, Išijus, Azarelis, Joezeras ir Jašobamas;
 1Ch 12 7 Jerohamo sūnūs-Joela ir Zebadija iš Gedoro.
 1Ch 12 8 Dovydui besislapstant dykumoje, jo pusėn perėjo Gado giminės narsūs vyrai, patyrę kariai, tinkami karo žygiui, sugebą vartoti skydą ir ietį. Savo narsumu jie

prilygo liūtui, o eiklumu-kalnų gazelei.

- 1Ch 12 9 Vyriausiasis iš jų buvo Ezeras, antras-Abdija, trečias-Eliabas,
 1Ch 12 10 ketvirtas-Mišmana, penktas- Jeremija,
 1Ch 12 11 šeštas-Atajas, septintas-Elielis,
 1Ch 12 12 aštuntas-Johananas, devintas-Elzabadas,
 1Ch 12 13 dešimtas-Jeremijas, vienuoliktas-Machbanajas.
 1Ch 12 14 Šitie buvo gadų kariuomenės vadai, vadovavę nuo šimto iki tūkstančio karių.
- 1Ch 12 15 Jie persikėlė per Jordaną, kai upė buvo išsiliejusi iš savo krantų pirmą metų mėnesį, ir privertė trauktis visus iš slėnių į rytus ir į vakarus.
- 1Ch 12 16 Kai kurie iš Benjamino ir Judo karių atėjo pas Dovydą į tvirtovę.
- 1Ch 12 17 Dovydas išėjo jų pasitikti ir kalbėjo jiems: "Jei atėjote pas mane taikingai, norėdami man padėti, aš nuoširdžiai priimsiu jus, o jei atėjote mane išduoti priešams, nors aš jums nieko blogo nepadariau, tegul mūsų tėvų Dievas mato ir teisia".
- 1Ch 12 18 Tuomet dvasia nužengė ant Amasajo, jų vyriausiojo, ir jis tarė: "Dovyдай, Jesės sūnau, mes tavo ir su tavimi! Ramybė tau ir ramybė tavo pagalbininkams, nes tau padeda tavo Dievas!" Tuomet Dovydas juos priėmė ir paskyrė savo kariuomenės būrių viršininkais.
- 1Ch 12 19 Ir iš Manaso giminės kai kurie perėjo į Dovydo pusę, kai jis atžygiavo su filistiniais prieš Saulių. Tačiau jis nekovojo drauge su jais, nes filistinių kunigaikščiai pasitarė ir pasiuntė jį atgal, sakydami: "Ant mūsų galvų jis pereis į savo valdovo Sauliaus pusę".
- 1Ch 12 20 Dovydui žygiuojant į Ciklagą, iš Manaso pusės perėjo Adnachas, Jehozabadas, Jedielis, Mykolas, Jehozabadas, Elihuvas ir Ciletajas, Manaso tūkstantininkai.
- 1Ch 12 21 Jie padėjo Dovydui prieš užpuolikus, nes jie visi buvo narsūs vyrai ir kariuomenės vadai.
- 1Ch 12 22 Kas dieną žmonės ateidavo pas Dovydą padėti jam; susidarė didelė kariuomenė, lyg Dievo kariuomenė.
- 1Ch 12 23 Dovydui esant Hebrone, didelis skaičius ginkluotų karių atvyko jam atiduoti Sauliaus karalystę pagal viešpaties pažadą.
- 1Ch 12 24 Judo ginkluotų skydais ir ietimis vyrų buvo šeši tūkstančiai aštuoni šimtai;
- 1Ch 12 25 Simeono-septyni tūkstančiai šimtas,
- 1Ch 12 26 Levio-keturi tūkstančiai šeši šimtai.
- 1Ch 12 27 Be to, aaronitų vado Jehojados- trys tūkstančiai septyni šimtai,
- 1Ch 12 28 Cadoko, narsaus ir pasižymėjusio jaunuolio, ir jo tėvo namų- dvidešimt du vadai;
- 1Ch 12 29 Benjamino, Sauliaus giminaičių, -trys tūkstančiai; iki to laiko dauguma iš jų buvo ištikimi Sauliui.
- 1Ch 12 30 Efraimo-dvidešimt tūkstančių aštuoni šimtai narsių, pagarsėjusių vyrų.
- 1Ch 12 31 Iš pusės Manaso giminės-aštuoniolika tūkstančių, pašauktų vardais, atvyko paskelbti Dovydą karaliumi.
- 1Ch 12 32 Isacharo vyrų, kurie suprato laikus ir žinojo, ką Izraelis turi daryti, atvyko du šimtai viršininkų su visais savo kariais;
- 1Ch 12 33 Zabulono patyrusių, patikimų ir ginkluotų karių-penktasdešimt tūkstančių, pasiryžusių padėti Dovydui.
- 1Ch 12 34 Naftalio-tūkstantis vadų ir trisdešimt septyni tūkstančiai ginkluotų skydais ir ietimis vyrų;
- 1Ch 12 35 Dano patyrusių karių-dvidešimt aštuoni tūkstančiai šeši šimtai;
- 1Ch 12 36 Ašero tinkamų karo žygiui karių- keturiasdešimt tūkstančių;
- 1Ch 12 37 Iš kitos Jordano pusės rubenų, gadų ir pusės Manaso giminės tinkamai ginkluotų karių-šimtas dvidešimt tūkstančių.
- 1Ch 12 38 Visi šitie kariai, galintys eiti rikiuotėje, atėjo į Hebroną, pasiryžę paskelbti Dovydą viso Izraelio karaliumi. Visi kiti izraelitai taip pat buvo vieningai nusiteikę paskelbti Dovydą karaliumi.
- 1Ch 12 39 Pas Dovydą jie buvo tris dienas, valgydami ir gerdami, nes jų broliai buvo aprūpinę juos.
- 1Ch 12 40 Net Isacharo, Zabulono ir Naftalio kaimynai asilais, kupranugariais, mulais ir jaučiais gabeno jiems maisto: figų papločių, džiovintų vynuogių, vyno, aliejaus ir daugybę avių; džiaugsmas buvo visame Izraelyje.
- 1Ch 13 1 Dovydas, pasitaręs su tūkstantininkais, šimtininkais ir visais vadais,
- 1Ch 13 2 visiems susirinkusiems tarė: "Jei jūs sutinkate ir jei tai viešpaties, mūsų Dievo, valia, siųskime pasiuntinius pas savo brolius izraelitus ir tarp jų gyvenančius kunigus bei levitus į miestus ir į jų ganyklas, kad susirinktų pas mus,
- 1Ch 13 3 ir parsigabenkime Dievo skrynią, nes Sauliaus dienomis mes nesikreipėme į jį".
- 1Ch 13 4 Visi susirinkusieji jam pritarė, nes visai tautai patiko tas pasiūlymas.
- 1Ch 13 5 Dovydas sušaukė visą Izraelį nuo Egipto Sichoro iki Hemato pargabenti Dievo skrynią iš Kirjat Jearimo.
- 1Ch 13 6 Dovydas ir visas Izraelis nuvyko į Baalą-Kirjat Jearimą, kuris priklausė Judui, atgabenti Dievo skrynią, kuri vadinama Viešpaties, gyvenančio tarp cherubų,

vardu.
1Ch 13 7 Paėmę Dievo skrynią iš Abinadabo namų, vežė ją naujame vežime, Uza ir Achjojas varė vežimą.
1Ch 13 8 Dovydas bei visi izraelitai džiūgavo ir garbino Dievą giesmėmis, psalterių, cimbojų, arfų, būgnų ir trimitų garsais.
1Ch 13 9 Jiems pasiekus Kidono klotį, Uza ištiesė ranką, norėdamas prilaikyti skrynią, nes jaučiai suklupo.
1Ch 13 10 Tuomet viešpaties rūstybė užsidegė prieš Užą ir Dievas ištiko jį, nes jis palietė skrynią. Jis mirė ten pat Dievo akivaizdoje.
1Ch 13 11 Dovydas liūdėjo, kad viešpats ištiko Užą; ta vieta iki šios dienos vadinama Perec-Uza.
1Ch 13 12 Dovydas išsigando tą dieną Dievo, sakydamas: "Kaip aš galiu pargabenti Dievo skrynią pas save?"
1Ch 13 13 Dovydas nevežė skrynios į Dovydo miestą; ji buvo nuvežta į gatiečio Obed Edomo namus.
1Ch 13 14 Dievo skrynia pasiliko Obed Edomo namuose tris mėnesius. Viešpats laimino Obed Edomo namus ir visą, ką jis turėjo.
1Ch 14 1 Tyro karalius Hirasas siuntė pasiuntinių pas Dovydą su kedro medžiais, dailidžių bei mūrinių, kad jie pastatytų Dovydui namus.
1Ch 14 2 Dovydas suprato, kad viešpats patvirtino jį Izraelio karaliumi, nes išaukštino jo karalystę dėl savo tautos Izraelio.
1Ch 14 3 Jeruzalėje Dovydas vedė daugiau žmonių ir susilaukė daugiau sūnų bei dukterų.
1Ch 14 4 Šitie vardai jo vaikų, kurie gimė Jeruzalėje: Šamūva, Šobabas, Natanas, Saliamonas,
1Ch 14 5 Ibharas, Elišūva, Elpaletas,
1Ch 14 6 Nogahas, Nefegas, Jafija,
1Ch 14 7 Elišama, Beeljada ir Elifeletas.
1Ch 14 8 Filistinai, išgirdę, kad Dovydas pateptas Izraelio karaliumi, pakilo Dovydo ieškoti. Dovydas, tai išgirdęs, išėjo prieš juos.
1Ch 14 9 Filistinai atėję sustojo Rafajų slėnyje.
1Ch 14 10 Dovydas klausė Dievo, sakydamas: "Ar man eiti prieš filistinus? Ar atiduosi juos į mano rankas?" Viešpats atsakė: "Eik, nes Aš atiduosiu juos į tavo rankas".
1Ch 14 11 Jis, nuėjęs į Baal Peracimus, juos nugalėjo. Dovydas tarė: "Dievas nušlavė mano priešus mano rankomis, kaip vanduo pralaužęs pylimą". Todėl ta vieta pavadinta Baal Peracimu.
1Ch 14 12 Filistinai ten paliko savo stabus, kuriuos Dovydas įsakė sudeginti.
1Ch 14 13 Filistinai dar kartą atėjo ir sustojo slėnyje.
1Ch 14 14 Dovydas vėl klausė Dievo. Dievas jam atsakė: "Neik tiesiai prieš juos! Apeik juos ir pulk iš šilkmedžių pusės.
1Ch 14 15 Išgirdęs šlamesį šilkmedžių viršūnėse, užpulk juos. Dievas eis pirma tavęs ir naikins filistinių kariuomenę".
1Ch 14 16 Dovydas padarė, kaip Dievas jam įsakė. Jis mušė filistinus nuo Gibeono iki Gazero.
1Ch 14 17 Dovydo vardas išgarsėjo visose šalyse; viešpats sukėlė baimę prieš jį visose tautose.
1Ch 15 1 Dovydas pasistatė namus Dovydo mieste. Paruošęs vietą ir ištiesęs palapinę Dievo skryniai,
1Ch 15 2 Dovydas sakė: "Niekam nevalia nešti Dievo skrynios, tik levitams, nes juos Viešpats išsirinko Dievo skryniai nešioti ir jam amžinai tarnauti".
1Ch 15 3 Dovydas sušaukė visą Izraelį į Jeruzalę, kad atgabentų Viešpaties skrynią į jai paruoštą vietą.
1Ch 15 4 Dovydas surinko Aarono palikuonis ir levitus:
1Ch 15 5 Kehato palikuonių buvo vyriausiasis Ūrielis ir jo broliai-šimtas dvi dešimt;
1Ch 15 6 Merario palikuonių-vyriausiasis Asaja ir jo broliai-du šimtai dvi dešimt;
1Ch 15 7 Geršono palikuonių-vyriausiasis Joelis ir jo broliai-šimtas tri dešimt;
1Ch 15 8 Elicafano palikuonių-vyriausiasis Šemaja ir jo broliai-du šimtai;
1Ch 15 9 Hebrono palikuonių-vyriausiasis Elielis ir jo broliai-aštuoniasdešimt;
1Ch 15 10 Uzielio palikuonių-vyriausiasis Aminadabas ir jo broliai-šimtas dvylika.
1Ch 15 11 Po to Dovydas pasikvietė kunigus Cadoką ir Abjatarą bei levitus Ūrielį, Asają, Joelį, Šemają, Elielį ir Aminadabą
1Ch 15 12 ir jiems tarė: "Jūs esate levitų šeimų vadai; pasišventinkite jūs ir jūsų broliai, kad galėtumėte atgabenti Viešpaties, Izraelio Dievo, skrynią į vietą, kurią jai paruošiau.
1Ch 15 13 Kadangi pirmą kartą jūsų nebuvo, Viešpats, mūsų Dievas, ištiko mus, nes mes ieškojome Jo ne taip, kaip turėjome".
1Ch 15 14 Kunigai ir levitai pasišventino, kad galėtų atgabenti Viešpaties, Izraelio Dievo, skrynią.

1Ch 15 15 Levitai nešė Dievo skrynią ant savo pečių, kaip Mozė buvo įsakęs pagal Viešpaties jam duotą žodį.

1Ch 15 16 Dovydas įsakė levitų vyresniesiems paskirti brolius giesmininkus su instrumentais: arfomis, psalteriais, cimbolais, kad skambindami keltų džiaugsmingą triukšmą.

1Ch 15 17 Levitai paskyrė Joelio sūnų Hemaną, Berechijo sūnų Asafą, iš merarių-Kušajo sūnų Etaną,

1Ch 15 18 su jais kitos eilės tarnautojus: Zachariją, Jaazielį, Šemiramotą, Jehielį, Unį, Eliabą, Benają, Maasėją, Matitiją, Elifelehuva, Miknėją bei vartininkus Obed Edomą ir Jejelį.

1Ch 15 19 Giedotojai Hemanas, Asafas ir Etanas skambino variniais cimbolais,

1Ch 15 20 Zacharija, Azielis, Šemiramotas, Jehielis, Unis, Eliabas, Maasėjas ir Benajas skambino psalteriais.

1Ch 15 21 Matitijas, Elifelehuvas, Miknėjas, Obed Edomas, Jejelis ir Azazijas skambino arfomis seminitų gaida.

1Ch 15 22 Kenanijas buvo levitų giedojimo mokytojas, nes buvo įgudęs giedoti.

1Ch 15 23 Berechija ir Elkana buvo durininkai prie skrynios.

1Ch 15 24 Kunigai Šebanijas, Joozapatas, Netanelis, Amasajas, Zacharijas, Benajas ir Eliezeras trimitavo priešais Dievo skrynią. Obed Edomas ir Jehija buvo durininkai prie skrynios.

1Ch 15 25 Dovydas, Izraelio vyresnieji ir tūkstantininkai su džiaugsmu ėjo pargabenti Viešpaties Sendoros skrynios iš Obed Edomo namų.

1Ch 15 26 Kadangi Dievas padėjo levitams, nešusiems Viešpaties Sendoros skrynią, tai jie aukojo septynis jaučius ir septynis avinus.

1Ch 15 27 Dovydas vilkėjo plonos drobės drabužiais kaip visi levitai, kurie nešė skrynią, giesmininkai ir Kenanija, kuris vadovavo giedojimui; Dovydas vilkėjo dar ir lininį efodą.

1Ch 15 28 Taip izraelitai gabeno Viešpaties Sendoros skrynią džiūgaudami, rago, trimitų, cimbulų, arfų ir psalterių garsams palydinti.

1Ch 15 29 Kai Viešpaties Sendoros skrynia pasiekė Dovydo miestą, Sauliaus duktė Mikalė, žiūrėdama pro langą, pamatė grojantį bei šokantį karalių Dovydą ir paniekino jį savo širdyje.

1Ch 16 1 Taip jie atnešė Dievo skrynią ir, padėję ją į palapinę, kurią Dovydas jai paruošė, aukojo deginamąsias bei padėkos aukas Dievo akivaizdoje.

1Ch 16 2 Dovydas, baigęs aukoti deginamąsias ir padėkos aukas, palaimino tautą Viešpaties vardu

1Ch 16 3 ir išdalino visiems izraelitams, vyrams bei moterims, kiekvienam po duonos kepalą, mėsos gabalą ir vynuogių pyragaitį.

1Ch 16 4 Dalį levitų Dovydas paskyrė tarnauti prieš Viešpaties skrynią, kad garbintų, dėkotų ir šlovintų Viešpatį, Izraelio Dievą.

1Ch 16 5 Asafą paskyrė vyriausiuoju, po jo-Zachariją, Jejelį, Šemiramotą, Jehielį, Matitiją, Eliabą, Benają, Obed Edomą; Jejelį paskyrė groti arfomis ir psalteriais, o Asafas skambino cimbolais.

1Ch 16 6 Kunigą Benają ir Jahazielį paskyrė nuolat trimituoti prie Dievo Sendoros skrynios.

1Ch 16 7 Tą dieną Dovydas pirmą kartą pamokė Asafą su broliais dėkoti Viešpačiui šia giesme:

1Ch 16 8 "Dėkokite Viešpačiui, šaukitės Jo vardo. Skelbkite tautose Jo darbus.

1Ch 16 9 Giedokite Jam, skambinkite Jam. Garsinkite visus Jo stebuklus.

1Ch 16 10 Didžiukitės Jo šventu vardu. Tegul džiaugiasi širdis tų, kurie ieško Viešpaties.

1Ch 16 11 Ieškokite Viešpaties ir Jo jėgos. Ieškokite nuolat Jo veido.

1Ch 16 12 Atsiminkite Jo nuostabius darbus, kuriuos Jis yra padaręs, Jo stebuklus ir Jo lūpų tartus sprendimus.

1Ch 16 13 Jūs, Jo tarno Izraelio palikuonys, Jokūbo vaikai, Jo išrinktieji.

1Ch 16 14 Jis yra Viešpats, mūsų Dievas, visoje žemėje galioja Jo sprendimai.

1Ch 16 15 Atsiminkite per amžius Jo sandorą, žodį, kurį Jis įsakė tūkstančiui kartų,

1Ch 16 16 sandorą, kurią Jis padarė su Abraomu, ir priesaiką, duotą Izaokui.

1Ch 16 17 Jis patvirtino ją Jokūbui įstatymu ir Izraeliui amžina sandora,

1Ch 16 18 sakydamas: 'Aš tau duosiu Kanaano šalį, tavo paveldėjimo dalį'.

1Ch 16 19 Jie buvo negausūs skaičiumi, tik ateiviai joje.

1Ch 16 20 Jie keliavo iš tautos į tautą, iš vienos karalystės į kitą.

1Ch 16 21 Jis niekam neleido jų skriausti, sudrausdavo karalius dėl jų:

1Ch 16 22 'Nelieskite mano pateptųjų ir mano pranašams nedarykite pikto'.

1Ch 16 23 Visos šalys, giedokite Viešpačiui, kiekvieną dieną skelbkite Jo išgelbėjimą,

1Ch 16 24 apsakysite pagonims Jo garbę ir Jo stebuklus visoms tautoms.

1Ch 16 25 Didis yra Viešpats ir didžiai girtinas, bijotinas labiausiai iš visų dievų.

1Ch 16 26 Visi tautų dievai yra stabai, bet Viešpats sukūrė dangų.

1Ch 16 27 Šlovė ir garbė Jo akivaizdoje, galia ir džiaugsmas su Juo.

1Ch 16 28 Pripažinkite Viešpačiui, tautų giminės, pripažinkite Viešpačiui garbę

ir galybę!

1Ch 16 29 Atiduokite viešpačiui šlovę, priderančią Jo vardui, atneškite auką ir
ateikite pas Jį. Garbinkite viešpatį šventumo grožyje.
1Ch 16 30 Visa žemė tesudreba prieš Jį! Tvirtai stovi pasaulis.
1Ch 16 31 Tesilinksmina dangūs ir tedžiūgauja žemė. Tegul skamba tautose:
'Viešpats karaliauja!'
1Ch 16 32 Tegul jūra šniokščia ir visa, kas joje! Tegul linksminasi laukai ir
visa, kas juose!
1Ch 16 33 Tada miško medžiai giedos Viešpaties akivaizdoje, nes Jis ateina žemės
teisti.
1Ch 16 34 Dėkokite viešpačiui, nes Jis geras ir Jo gailėstingumas amžinas.
1Ch 16 35 Sakykite: 'Išvaduok mus, Dieve, mūsų gelbėtoja! Surink mus ir
išlaisvink iš pagonių, kad dėkotume Tavo šventam vardui ir girtumėmės Tavo šlove'.
1Ch 16 36 Garbė viešpačiui, Izraelio Dievui, per amžių amžius". Visa tauta tarė:
"Amen", ir šlovino viešpatį.
1Ch 16 37 Taigi jis paliko Asafą ir jo brolius nuolat tarnauti priešais
viešpaties Sendoros skrynį, atliekant kasdienę tarnystę.
1Ch 16 38 taip pat Obed Edomą bei jo brolius, šeši asdešimt aštuonis; Obed
Edomas, Jedutūno sūnus ir Hosa buvo vartininkai.
1Ch 16 39 Kunigą Cadoką ir jo brolius kunigus paskyrė prie viešpaties palapinės
Gibeono aukštumoje
1Ch 16 40 nuolat, rytą ir vakare, aukoti viešpačiui deginamąsias aukas ant
deginamųjų aukų aukuro ir daryti visa, kas parašyta viešpaties įstatyme, kurį Jis davė
Izraeliui.
1Ch 16 41 Hemaną, Jedutūną ir kitus, pašauktus vardais, paskyrė dėkoti
viešpačiui, nes Jo gailėstingumas amžinas.
1Ch 16 42 Hemanas ir Jedutūnas turėjo trimitus, cimbulus ir kitus instrumentus
giesmėms pritarti. Jedutūno sūnūs buvo paskirti vartininkais.
1Ch 16 43 Po to visi išsiskirstė į savo namus; Dovydas sugrįžo palaiminti savo
namiškių.
1Ch 17 1 Gyvendamas savo namuose, Dovydas tarė pranašui Natanui: "Aš gyvenu
kedro namuose, o Viešpaties Sendoros skrynja-palapinėje".
1Ch 17 2 Natanas atsakė Dovydui: "Daryk visa, kas yra tavo širdyje, nes Dievas
yra su tavimi".
1Ch 17 3 Tą pačią naktį Dievo žodis atėjo Natanui:
1Ch 17 4 "Eik ir kalbėk mano tarnui Dovydui: 'Taip sako Viešpats: 'Tu
nepastatysi man namų, kuriuose gyvenčiau.
1Ch 17 5 Aš negyvenau namuose nuo tos dienos, kai išvedžiau Izraelį iš Egipto,
iki šios dienos, bet keliau iš palapinės į palapinę, iš pastogės į pastogę.
1Ch 17 6 Ar Aš, keliaudamas su Izraeliu, esu sakęs kuriam Izraelio teisėjui,
kam pavesdavau ganyti mano tautą: 'Kodėl man nepastatote kedro namų?'
1Ch 17 7 Sakyk mano tarnui Dovydui: 'Aš tave paėmiau iš ganyklos, nuo avių, kad
būtum vadas mano tautai, Izraeliui.
1Ch 17 8 Aš buvau su tavimi visur, kur tuėjai; išnaikinau visus tavo priešus
priešais tave; tavo vardą padariau garsų kaip žemės didžiūnų vardą.
1Ch 17 9 Aš paskirsiu vietą savo tautai Izraeliui ir jį įsodinsiu, kad jis
gyventų savo vietoje ir nebekla jotų ir nedorybės vaikai nespau stų jų, kaip pradžioje,
1Ch 17 10 ir nuo to laiko, kai įsakiau teisėjams valdyti Izraelį. Aš pažeminsiu
visus tavo priešus; be to, Aš sakau tau, kad Viešpats pastatys tau namus.
1Ch 17 11 Tavo dienoms pasibaigus, kai tu išėsi pas savo tėvus, Aš pakelsiu
vieną tavo palikuonį po tavęs iš tavo sūnų ir įtvirtinsiu jo karalystę.
1Ch 17 12 Jis pastatys man namus, o Aš įtvirtinsiu jo sostą amžiams.
1Ch 17 13 Aš būsiu jam tėvas, o jis bus man sūnus; mano gailėstingumas nepaliks
jo, kaip paliko tą, kuris buvo prieš tave.
1Ch 17 14 Aš įstatysiu jį savo namuose ir savo karalystėje per amžius, jo sostas
bus amžinas' ".
1Ch 17 15 Visus šiuos žodžius ir regėjimą Natanas persakė Dovydui.
1Ch 17 16 Karalius Dovydas įėjo, atsisėdo viešpaties akivaizdoje ir tarė: "Kas
aš ir mano namai, Viešpatie Dieve, kad mane iki čia atvedei.
1Ch 17 17 Ir tai pasirodė dar per maža Tavo akyse, Dieve. Tu kalbėjai apie savo
tarno namus tolimoje ateityje ir pasiėlgei su manimi kaip su žymiu žmogumi, Viešpatie Dieve!
1Ch 17 18 Ką gi daugiau Dovydas gali, Tau taip pagerbus Tavo tarną? Nes Tu žinai
savo tarną.
1Ch 17 19 Dėl savo tarno ir pagal savo širdį Tu padarei šitą didybę, pranešdamas
savo tarnui tuos didžius dalykus.
1Ch 17 20 Viešpatie, nėra nė vieno Tau lygaus ir nėra kito Dievo šalia Tavęs,
kaip mes girdėjome savo ausimis.
1Ch 17 21 Ar yra kita tokia tauta ant žemės, kuri prilygtų Tavo tautai,
Izraeliui, pas kurią Dievas būtų atėjęs išpirkti jos sau ir išgarsinti savo vardo, didingo ir
baisaus, išvarydamas kitas tautas priešais savo tautą, kurią Tu išpirkai iš Egipto vergijos.
1Ch 17 22 Tu, Viešpatie, padarei Izraelį savo tauta visiems laikams ir tapai jos
Dievu.

1Ch 17 23 Dabar, Viešpatie, tegul tai, ką Tu kalbėjai apie savo tarną ir jo namus, būna įtvirtinta amžiams ir padaryk, kaip pasakei.

1Ch 17 24 Įtvirtink tai, kad Tavo vardas būtų aukštinamas per amžius, sakant: 'Kareivijų Viešpats yra Izraelio Dievas'. Tegul Tavo tarno Dovydo namai būna įtvirtinti Tavo aki vaizdoje.

1Ch 17 25 Tu, Dieve, pasakei savo tarnui, kad pastatysi jam namus, todėl Tavo tarnas išdrišo savo širdyje melstis Tavo aki vaizdoje.

1Ch 17 26 Viešpatie, Tu esi Dievas ir pažadėjai savo tarnui šitą gerovę.

1Ch 17 27 Dabar teikis laiminti savo tarno namus, kad jie per amžius būtų Tavo aki vaizdoje. Nes jeigu Tu, Viešpatie, palaimini, tai bus palaiminta amžinai".

1Ch 18 1 Dovydas, nugalėjęs filistinus, atėmė iš jų Gatą ir nuo jo priklausomus miestelius.

1Ch 18 2 Nugalėjęs Moabą, jis padarė moabitus savo pavaldiniais ir privertė mokėti jam duoklę.

1Ch 18 3 Po to Dovydas sumušė Hemato krašte Cobos karalių Hadadezerą, kai jis kariavo, norėdamas išplėsti savo valdžią iki Eufrato upės.

1Ch 18 4 Dovydas atėmė iš jo tūkstantį kovos vežimų, paėmė nelaisvėn septynis šimtus raitelių ir dvidešimt tūkstančių pėstininkų. Jis pakirto žirgams kojas ir pasilaikė sau žirgų tik dėl šimto kovos vežimų.

1Ch 18 5 Kai Damasko sirai atėjo į pagalbą Cobos karaliui Hadadezerui, Dovydas nukovė dvidešimt du tūkstančius sirų.

1Ch 18 6 Dovydas paskyrė įgulas Damaske. Sirai tapo Dovydo tarnais ir mokėjo jam duoklę. Viešpats saugojo Dovydą visur, kur jis ėjo.

1Ch 18 7 Dovydas paėmė Hadadezero tarnų auksinius skydus ir juos parsigabeno į Jeruzalę.

1Ch 18 8 Iš Tibhato ir Kūno, Hadadezero miestų, Dovydas parsigabeno labai daug vario. Iš jo Saliamonas padirbdino baseiną, kolonas ir varinius indus.

1Ch 18 9 Hemato karalius Tojas, išgirdęs, kad Dovydas sumušė Sobos karaliaus Hadadezerio kariuomenę,

1Ch 18 10 siuntė savo sūnų Adoramą pasveikinti karalių Dovydą, laimėjusį karą prieš Hadadezerą. Tojas dažnai kariaudavo su Hadadezeru. Jis atsiuntė auksinių, sidabrinųjų ir varinių indų.

1Ch 18 11 Tuos daiktus karalius Dovydas paskyrė viešpačiui kartu su sidabru ir auksu iš edomitų, moabitų, amonitų, filistinių bei amalekiečių.

1Ch 18 12 Cerujos sūnus Abišajas sumušė Druskos slėnyje aštuoniolika tūkstančių edomitų.

1Ch 18 13 Jis paskyrė įgulas Edome. Edomitai tapo Dovydo tarnais. Viešpats saugojo Dovydą visur, kur jis ėjo.

1Ch 18 14 Dovydas karaliavo visame Izraelyje ir vykdė teisingumą bei teisumą visai tautai.

1Ch 18 15 Cerujos sūnus Joabas buvo kariuomenės vadas, Ahiludo sūnus Juozapatas-metraštininkas,

1Ch 18 16 Ahitubo sūnus Cadokas ir Abjataro sūnus Abimelechas buvo kunigai, Šavša-raštininkas,

1Ch 18 17 Jehojados sūnus Benaja buvo keretų ir peletų viršininkas, o Dovydo sūnus buvo aukšti pareigūnai prie karaliaus.

1Ch 19 1 Amonitų karalius Nahašas mirė, ir jo sūnus pradėjo karaliauti jo vietoje.

1Ch 19 2 Dovydas sakė: "Aš būsiu geras Nahašo sūnui Hanūnui, kaip jo tėvas buvo man". Ir Dovydas siuntė pasiuntinius paguosti jo dėl tėvo. Dovydo tarnai atėjo į Amono žemę pas Hanūną jo paguosti.

1Ch 19 3 Bet Amono kunigaikščiai tarė Hanūnui: "Ar manai, kad Dovydas, pagerbdamas tavo tėvą, atsiuntė pas tave guodėjus? Ar ne apžiūrėti, išžvalgyti ir sunaikinti kraštą?"

1Ch 19 4 Hanūnas paėmė Dovydo tarnus, nuskuto jiems barzdas, nukirpo jų drabužius iki pusės, iki pat juostos, ir išsiuntė.

1Ch 19 5 Dovydas, sužinojęs, kas įvyko, pasiuntė vyrus jų pasitikti, nes jie buvo labai sugėdinti. Karalius sakė: "Pasilikite Jeriche, kol ataugs jūsų barzdos, o tada sugrįžkite".

1Ch 19 6 Kai amonitai suprato, kad tapo nepakenčiami Dovydui, Hanūnas siuntė tūkstantį talentų sidabro pasamdyti iš Mesopotamijos, Sirijos ir Cobos kovos vežimų ir raitelių.

1Ch 19 7 Jie pasamdė trisdešimt du tūkstančius kovos vežimų ir Maakos karalių su jo kariuomene. Jie atvykę pasistatė stovyklą ties Medeba, o amonitai susirinko iš savo miestų ir išėjo į karą.

1Ch 19 8 Dovydas, tai išgirdęs, pasiuntė Joabą su visa stiprių vyrų kariuomene.

1Ch 19 9 Amonitai išsirikiavo kovai prie miesto vartų, o karaliai, kurie atėjo padėti, stovėjo atvirame lauke.

1Ch 19 10 Joabas pamatė, kad prieš jį ruošiamas puolimas iš priekio ir iš užnugario; jis išrinko Izraelio geriausius karius ir išrikiavo prieš sirus.

1Ch 19 11 Likusius žmones jis pavedė savo broliui Abišajui, kuris išrikiavo juos prieš amonitus.

1Ch 19 12 Joabas sakė broliui: "Jei sirai bus per stiprūs man, tu ateisi man į pagalbą, o jei amonitai bus per stiprūs tau, tai aš tau padėsiu.

1Ch 19 13 Būk drąsus, narsiai kovokime už savo tautą ir už savo Dievo miestus. O Viešpats tedaro, kaip jam atrodo tinkama".

1Ch 19 14 Joabas ir su juo buvę žmonės pradėjo kovą prieš sirus, ir tie pabėgo nuo jo.

1Ch 19 15 Amonitai, pamatę, kad sirai pabėgo, irgi bėgo nuo jo brolio Abišajo ir užsidarė mieste. Tuomet Joabas sugrįžo į Jeruzalę.

1Ch 19 16 Sirai, pamatę, kad Izraelis juos nugalėjo, siuntė pasiuntinius ir pasikvietė sirus, gyvenusius anapus upės. Hadadezero kariuomenės vadas Šofachas vadovavo kariuomenei.

1Ch 19 17 Kai tai buvo pranešta Dovydui, jis surinko visus izraelitus, persikėlė per Jordaną ir išsirikiavo mūšiu. Kai Dovydas išsirikiavo prieš sirus, jie kovojo su juo.

1Ch 19 18 Bet sirai bėgo nuo Izraelio; Dovydas sunaikino septynis tūkstančius kovos vežimų ir keturiasdešimt tūkstančių pėstininkų; žuvo ir kariuomenės vadas Šofachas.

1Ch 19 19 Hadadezero tarnai, pamatę, kad jie Izraelio nugalėti, padarė taiką su Dovydu ir tapo jo tarnais. Nuo to laiko sirai nebepadėdavo amonitams.

1Ch 20 1 Praėjus metams, tuo laiku, kai karaliai eina į karą, Joabas, surinkęs kariuomenę, nusiaubė amonitų šalį ir apgulė Rabą; Dovydas buvo pasilikęs Jeruzalėje. Joabas nugalėjo Rabą ir ją sugriovė.

1Ch 20 2 Dovydas nuėmė jų karaliui karūną su brangiais akmenimis, sveriančią talentą aukso, ir užsidėjo ją ant galvos. Be to, jis išgabeno iš miesto labai daug grobio.

1Ch 20 3 Miesto gyventojus jis pristatė prie pjūklų, geležinių akėčių ir kirvių. Taip Dovydas pasielgė su visais užimtais amonitų miestais. Vėliau Dovydas su visa kariuomene sugrįžo į Jeruzalę.

1Ch 20 4 Po to prie Gezero kilo karas su filistiniais. Tuomet hušietis Sibechajas nukovė Sipają, milžinų palikuonį, ir jie buvo pažeminti.

1Ch 20 5 Vėl kilus karui su filistiniais, Jayro sūnus Elhananas nukovė Lachmį, gatiečio Galijoto brolį, kurio ietis buvo kaip audėjo staklių riustuvas.

1Ch 20 6 Po to dar kartą įvyko kova prie Gato. Ten buvo aukšto ūgio vyras, kuris turėjo po šešis pirštus ant kiekvienos rankos ir kojos; jis buvo kilęs iš milžinų.

1Ch 20 7 Jam keikiant Izraelį, jį nukovė Jehonatanas, Dovydo brolio Šimos sūnus.

1Ch 20 8 Šitie buvo kilę iš Gato milžinų; juos nužudė Dovydas ir jo tarnai.

1Ch 21 1 Šėtonas pakilo prieš Izraelį ir sukurstė karalių Dovydą suskaičiuoti tautą.

1Ch 21 2 Dovydas įsakė Joabui ir kitiems kariuomenės vadams: "Eikite, suskaičiuokite izraelitus nuo Beer Šebos iki Dano ir praneškite man, kad žinočiau jų skaičių".

1Ch 21 3 Joabas atsakė: "Tegul Viešpats prideda prie savo žmonių šimtą kartų tiek, kiek jų yra! Argi jie visi, mano valdove karaliau, nėra tavo tarnai? Kodėl, mano valdove, reikalauji to? Kodėl nori užtraukti nusikaltimą ant Izraelio?"

1Ch 21 4 Tačiau Joabas turėjo paklusti karaliaus žodžiui. Todėl Joabas išėjo ir, perėjęs visą Izraelį, sugrįžo į Jeruzalę.

1Ch 21 5 Jis įteikė Dovydui tautos skaičiavimo rezultatus. Izraelyje buvo milijonas ir šimtas tūkstančių vyrų, tinkamų karui, o Jude-keturi šimtai septyniasdešimt tūkstančių.

1Ch 21 6 Tačiau Levio ir Benjamino giminių jis neskaičiavo, nes Joabui karaliaus žodis buvo pasibjaurėjimas.

1Ch 21 7 Dievui tai nepatiko, ir jis baudė Izraelį.

1Ch 21 8 Dovydas tarė Dievui: "Labai nusidėjau taip darydamas. Maldauju, atleisk savo tarnui kaltę, nes labai kvailai pasielgiau".

1Ch 21 9 Viešpats kalbėjo Gadui, Dovydo regėtojiui:

1Ch 21 10 "Eik ir sakyk Dovydui, ką Viešpats sako: 'Tris dalykus tau siūlau, pasirink vieną iš jų, kurį įvykdysiu'".

1Ch 21 11 Gadas, atėjęs pas Dovydą, jam tarė: "Pasirink, ką nori:

1Ch 21 12 trejus bado metus, bėgti nuo savo priešų tris mėnesius, kai tavo priešų kardas persekioja tave, arba Viešpaties kardą-marą, kuris siaustų krašte tris dienas, Viešpaties angelui naikinant izraelitus. Nuspręsk, ką turiu atsakyti mane siuntusiam".

1Ch 21 13 Dovydas atsakė Gadui: "Patekau į didelę bėdą. Bet geriau pakliūti į Viešpaties rankas, nes Jo gailėstingumas begalinis, negu į žmogaus rankas".

1Ch 21 14 Viešpats siuntė marą Izraeliui, ir mirė Izraelyje septyniasdešimt tūkstančių vyrų.

1Ch 21 15 Dievas siuntė angelą sunaikinti Jeruzalę. Angelui pradėjus naikinti, Viešpats gailėjosi dėl tos nelaimės ir tarė angelui naikintojui: "Užteks! Nuleisk savo ranką!"

1Ch 21 16 Dovydas, pakėlęs savo akis, pamatė Viešpaties angelą, stovintį tarp dangaus ir žemės su nuogu kardu, iškeltu virš Jeruzalės. Tada Dovydas ir Izraelio vyresnieji, apsirengę ašutinėmis, puolė veidais į žemę.

1Ch 21 17 Dovydas tarė: "Viešpatie, aš įsakiau suskaičiuoti tautą! Aš nusikaltau ir piktai pasielgiau, o šios avys, ką jos padarė? Tebūna Tavo ranka ant manęs ir mano tėvo namų, Viešpatie, mano Dieve, o ne ant Tavo tautos, kad juos pražudytų!"

1Ch 21 18 Tada Viešpaties angelas liepė Gadui, kad jis sakytų Dovydui eiti ir

pastatyti viešpačiui aukurą jebusiečio Ornano klojime.

1Ch 21 19 Dovydas nuėjo pagal Gado žodį, kurį jis kalbėjo viešpaties vardu.
 1Ch 21 20 Ornanas atsisuko ir pamatė angelą. Jo keturi sūnūs kartu su juo
 pasislėpė. Tuo metu Ornanas kėlė kviečius.
 1Ch 21 21 Dovydas atėjo pas Ornaną. Jis, pamatęs ateinantį Dovydą, išėjo iš
 klojimo ir nusilenkė prieš jį veidu iki žemės.
 1Ch 21 22 Dovydas sakė Ornanui: "Parduok man klotimą, kad pastatytčiau aukurą
 viešpačiui. Parduok man jį už deramą kainą, kad nelaimė liautųsi tautoje".
 1Ch 21 23 Ornanas atsakė Dovydui: "Mano valdove karaliau, imk ir daryk, kaip tau
 atrodo tinkama. Jaučius deginamosioms aukoms, kūlimo įrankius malkoms ir kviečius valgomajai
 aukai-visa tau duodu".
 1Ch 21 24 Karalius Dovydas atsakė Ornanui: "Ne, aš noriu pirkti už deramą kainą.
 Aš negaliu imti viešpačiui, kas tau priklauso, ir aukoti deginamąją auką, kuri man nieko
 nekainuoja".
 1Ch 21 25 Dovydas sumokėjo už tą vietą šešis šimtus šekelių aukso.
 1Ch 21 26 Po to Dovydas pastatė aukurą viešpačiui, aukoją deginamąsias bei
 padėkos aukas ir šaukėsi viešpaties. Jis atsakė, pasiųsdamas iš dangaus ugnį ant deginamosios
 aukos aukuro.
 1Ch 21 27 Tada viešpats įsakė angelui, ir jis paslėpė savo kardą.
 1Ch 21 28 Kai Dovydas pamatė, kad viešpats jį išklaušė jebusiečio Ornano
 klotime, jis ten aukoją.
 1Ch 21 29 viešpaties palapinė, kurią Mozė padirbdino dykumoje, ir deginamųjų
 aukų aukuras tuo metu buvo Gibeono aukštumoje.
 1Ch 21 30 Dovydas, bijodamas Viešpaties angelo kardo, negalėjo ten pasiklausti
 Dievo.
 1Ch 22 1 Dovydas tarė: "Čia Viešpaties Dievo namai ir aukuras Izraelio
 deginamajai aukai".
 1Ch 22 2 Dovydas įsakė surinkti svetimšalius, kurie buvo Izraelio krašte, ir
 paskyrė akmenkaldžius paruošti tinkamų akmenų Dievo namams statyti.
 1Ch 22 3 Dovydas paruošė daug geležies durų vinims bei apkaustymams ir tiek
 daug vario, kad negalėjo jo pasverti;
 1Ch 22 4 taip pat ir kedro rąstų be skaičiaus, nes Sidono ir Tyro gyventojai
 atgabeno Dovydui daug kedro rąstų.
 1Ch 22 5 Dovydas tai darė, galvodamas, kad jo sūnus Saliamonas yra jaunas ir
 neprityręs, o viešpačiui statomi namai privalo būti nepaprastai didingi, kad garsas apie juos
 pasiektų visas šalis; todėl Dovydas prieš mirdamas šventyklos statybą atliko daugybę
 paruošiamųjų darbų.
 1Ch 22 6 Dovydas, pasišaukęs savo sūnų Saliamoną, įsakė jam pastatyti namus
 viešpačiui, Izraelio Dievui.
 1Ch 22 7 Jis tarė Saliamonui: "Mano sūnau, aš buvau sumanęs statyti namus
 Viešpaties, savo Dievo, vardui,
 1Ch 22 8 bet viešpats kalbėjo man: 'Tu praliejai daug kraujo, vedei didelius
 karus. Tu nestatysi namų mano vardui, nes praliejai daug kraujo žemėje mano akivaizdoje.
 1Ch 22 9 Tau gims sūnus, jis bus ramus vyras, nes Aš jam duosiu poilsį nuo visų
 aplinkinių priešų. Jo vardas bus Saliamonas, ir Aš suteiksiu Izraeliui taiką ir ramybę jo
 dienomis.
 1Ch 22 10 Jis pastatys namus mano vardui ir jis bus mano sūnus, o Aš būsiu jo
 tėvas; Aš įtvirtinsiu jo karalystės sostą Izraelyje amžinai".
 1Ch 22 11 Mano sūnau, viešpats tebūna su tavimi, kad sėkmingai pastatytum
 Viešpaties, savo Dievo, namus, kaip jis kalbėjo.
 1Ch 22 12 Tegul Viešpats suteikia tau išminties bei supratimo ir paskiria tave
 Izraelio valdovu; tik laikykis Viešpaties, savo Dievo, įstatymų.
 1Ch 22 13 Tau seksis, jei atidžiai vykdysi nuostatus ir įsakymus, kuriuos
 viešpats davė Izraeliui per Mozę. Būk drąsus ir stiprus, nebijok ir nepasiduok baimei.
 1Ch 22 14 Aš iš savo neturto paruošiau viešpaties namams šimtą tūkstančių
 talentų aukso, milijoną talentų sidabro, o vario ir geležies nepasveriamą kiekį, taip pat
 rąstų ir akmenų. Prie viso to tu galėsi dar pridėti.
 1Ch 22 15 Be to, tavo žinioje yra daug amatininkų: akmenkaldžių, mūrininkų,
 statybininkų ir visokių meistrų bet kuriam darbui atlikti.
 1Ch 22 16 Auksui, sidabru, variui ir geležiai nėra skaičiaus. Imkis darbo, ir
 Viešpats bus su tavimi".
 1Ch 22 17 Dovydas taip pat įsakė visiems Izraelio kunigaikščiams padėti jo sūnui
 Saliamonui:
 1Ch 22 18 "Juk Viešpats, jūsų Dievas, buvo su jumis ir suteikė jums ramybę
 visame krašte. Jis atidavė krašto gyventojus į mano rankas, ir visas kraštas nusilenkė
 viešpačiui ir Jo tautai.
 1Ch 22 19 Nukreipkite savo širdis ir sielas ieškoti Viešpaties, savo Dievo.
 Pastatykite Viešpaties Dievo šventyklą, kad Viešpaties Sandoros skrynia ir šventi Dievo indai
 būtų įnešti į namus, kurie bus pastatyti Viešpaties vardui".
 1Ch 23 1 Kai Dovydas paseno ir sulaukė daug metų, jis savo vieton paskyrė savo
 sūnų Saliamoną Izraelio karaliumi.
 1Ch 23 2 Dovydas sukvietė visus Izraelio kunigaikščius ir levitus.

1Ch 23 3 Buvo suskaičiuoti levitai, sulaukę trisdešimties metų ir vyresni. Jų skaičius buvo trisdešimt aštuoni tūkstančiai vyrų.

1Ch 23 4 Iš jų tarnystei viešpaties namuose buvo paskirta dvidešimt keturi tūkstančiai, šeši tūkstančiai-vyresniaisiais ir teisėjais,

1Ch 23 5 keturi tūkstančiai-vartininkais, o keturi tūkstančiai šlovino viešpatį instrumentais, kuriuos padirbdino Dovydas.

1Ch 23 6 Dovydas suskirstė juos pagal tris Levio sūnus: Geršoną, Kehatą ir Merarį.

1Ch 23 7 Geršonai buvo Ladanai ir Šimis.

1Ch 23 8 Ladano sūnūs: pirmasis-Jehielis, kiti-Zetamas ir Joelis.

1Ch 23 9 Šimio sūnūs: Šelomitas, Hazielis ir Haranas, iš viso trys. Šitie buvo Ladano šeimų vyresnieji.

1Ch 23 10 Šimio sūnūs: Jahatas, Ziza, Jeušas ir Berija, iš viso keturi.

1Ch 23 11 Jahatas buvo pirmutinis, o Ziza-antrasis. Jeušas ir Berija neturėjo daug sūnų; jie buvo laikomi viena šeima.

1Ch 23 12 Kehato sūnūs: Amramas, Iccharas, Hebronas ir Uzielis, iš viso keturi.

1Ch 23 13 Amramo sūnūs: Aaronas ir Mozė. Aaronas ir jo sūnūs buvo paskirti tarnauti švenčiausioje, smilkyti Viešpaties akiųvaiždoje, Jam tarnauti ir laiminti Jo vardu.

1Ch 23 14 Dievo vyro Mozės sūnūs buvo priskirti prie Levio giminės.

1Ch 23 15 Mozės sūnūs-Geršomas ir Eliezeras.

1Ch 23 16 Geršomo sūnus buvo Šebuelis.

1Ch 23 17 Eliezero sūnus buvo Rehabija; Eliezeras neturėjo kitų vaikų, o Rehabijos sūnų buvo nepaprastai daug.

1Ch 23 18 Iccharo sūnus Šelomitas buvo vyriausias.

1Ch 23 19 Hebrono sūnūs: pirmasis-Jerijas, antrasis-Amarija, trečiasis-Jahazielis ir ketvirtasis-Jekamamas.

1Ch 23 20 Uzielio sūnūs: pirmasis-Michėjas ir antrasis-Išija.

1Ch 23 21 Merario sūnūs-Machlis ir Mušis. Machlio sūnūs-Eleazaras ir Kišas.

1Ch 23 22 Eleazaras mirė, neturėdamas sūnų, tik dukteris, kurias vedė Kišo sūnūs, jų pusbroliai.

1Ch 23 23 Mušio sūnūs: Machlis, Ederas ir Jerimotas, trys.

1Ch 23 24 Šitie buvo Levio palikuonys, vyresnieji savo tėvų namuose, surašyti pavieniui vardais; dvidešimties metų amžiaus ir vyresni, kurie atliko tarnystę viešpaties namuose.

1Ch 23 25 Dovydas sakė: "Viešpats, Izraelio Dievas, suteikė ramybę savo tautai, kad jie gyventų Jeruzalėje per amžius.

1Ch 23 26 Levitams nebereikės nešioti palapinės ir indų, reikalingų tarnavimui šventykloje".

1Ch 23 27 Pagal paskutinius Dovydo žodžius levitai, dvidešimties metų amžiaus ir vyresni, buvo suskaičiuoti.

1Ch 23 28 Jų tarnavimas buvo padėti aaronitams viešpaties namų tarnyboje, tvarkyti kiemus ir kambarius, valyti bei prižiūrėti šventyklos reikmenis ir atlikti visus darbus prie Dievo namų;

1Ch 23 29 parūpinti padėtinę duoną, miltus valgomajai aukai, neraugintus papločius, keptas ir maišytas su aliejumi aukas, svarsčius bei saikus;

1Ch 23 30 kas rytą ir vakarą dėkoti ir šlovinti Viešpatį,

1Ch 23 31 aukojant deginamąsias aukas per savaitę, jauną mėnulį ir kitomis šventėmis, kaip buvo nustatyta.

1Ch 23 32 Jie turėjo saugoti susitikimo palapinę, šventyklą ir savo brolius Aarono sūnus, tarnaudami Viešpaties namuose.

1Ch 24 1 Toks yra Aarono palikuonių suskirstymas. Aarono sūnūs: Nadabas ir Abihuvas, Eleazaras ir Itamaras.

1Ch 24 2 Nadabas ir Abihuvas mirė pirma savo tėvo ir nepaliko sūnų; kunigų tarnystę ėjo Eleazaras ir Itamaras.

1Ch 24 3 Dovydas paskyrė Cadoką iš Eleazaro sūnų ir Ahimelechą iš Itamaro sūnų atlikti tarnystę pakaitomis.

1Ch 24 4 Kadangi Eleazaro sūnų buvo daugiau negu Itamaro sūnų, tai juos taip suskirstė, kad iš Eleazaro sūnų buvo šešiolika vyresniųjų savo tėvų namuose, o iš Itamaro-aštuoni.

1Ch 24 5 Juos paskirstė mesdami burtą, nes šventyklos vyresniųjų ir vyresniųjų prieš Dievą buvo ir iš Eleazaro sūnų, ir iš Itamaro.

1Ch 24 6 Juos surašė raštininkas Netanelio sūnus Šemaja, levitas, prižiūrintis Dovydui, kunigaikščiams, kunigui Cadokui, Abjataro sūnui Ahimelechui ir kunigų bei levitų šeimų vyresniesiems. Po vieną burtą metė pakaitomis Eleazaro ir Itamaro šeimos.

1Ch 24 7 Dvidešimt keturių skyrių paskyrimas burtų keliu buvo padarytas tokia eile: Jehojaribas, Jedaja,

1Ch 24 8 Hari mas, Seori mas,

1Ch 24 9 Malkija, Mijami nas,

1Ch 24 10 Hakocas, Abija,

1Ch 24 11 Ješūva, Šechanijas,

1Ch 24 12 Eljašibas, Jakimas,

1Ch 24 13 Hupa, Ješebabas,

The Holy Bible in Lithuanian

1Ch	24	14	Bilga, Imeras,
1Ch	24	15	Hezyras, Hapicecas,
1Ch	24	16	Petachija, Ezechielis,
1Ch	24	17	Jachinas, Gamulas,
1Ch	24	18	Delajas ir Maazijas.
1Ch	24	19	Tokia tvarka jie įeidavo tarnauti į Viešpaties namus pagal jų tėvo
Aarono nuostatus, kaip jam buvo įsakęs Viešpats, Izraelio Dievas.			
1Ch	24	20	Kiti Levio palikuonys: Amramo-Šubaelis, Šubaelio-Jechdijas.
1Ch	24	21	Rehabijo vyriausias sūnus buvo Išija.
1Ch	24	22	Ichcharų-Šelomotas, Šelomoto-Jahatas.
1Ch	24	23	Iš Hebrono-Jerijas, Amarijas, Jahazielis, Jekamamas.
1Ch	24	24	Uzielio-Michėjas, Michėjo-Šamyras.
1Ch	24	25	Michėjo brolis-Išija, Išijos sūnus-Zacharijas.
1Ch	24	26	Merario sūnūs-Machlis ir Mušis. Jaazijo sūnus-Benas.
1Ch	24	27	Merario palikuonys iš jo sūnaus Jaazijo: Benas, Šohamas, Zakūras ir
Ibris.			
1Ch	24	28	Machlio-Eleazaras, kuris neturėjo sūnų.
1Ch	24	29	Kišo sūnus-Jerachmeelis.
1Ch	24	30	Mušio sūnūs: Machlis, Ederas ir Jerimotas. Šitie buvo levitų
palikuonys.			
1Ch	24	31	Taip pat burtų keliu jie, tiek šeimos vyriausios, tiek jauniausios,
nustatė eilę kaip ir jų broliai aaronitai karaliaus Dovydo, kunigų Cadoko ir Ahimelecho ir			
levitų šeimų vyresniųjų akivaizdoje.			
1Ch	25	1	Dovydas su vyresniaisiais paskyrė Asafo, Hemano ir Jedutūno sūnus
skambinti psalteriais, arfomis ir cimbolais. Šiam tarnavimui buvo paskirti muzikantai.			
1Ch	25	2	Asafo palikuonių buvo keturi: Zakūras, Juozapas, Netanija ir Asarela.
Jiems vadovavo Asafas, laikydamasis karaliaus nurodymų.			
1Ch	25	3	Jedutūno palikuonys: Gedalijas, Ceris, Izaijas, Šimis, Hašabija ir
Matitijas. Jiems vadovavo jų tėvas Jedutūnas; jie skambino arfomis, garbindami Viešpatį ir			
dėkodami Jam.			
1Ch	25	4	Hemano palikuonys: Bukijas, Matanijas, Uzielis, Šebuelis ir Jerimotas,
Hananija, Hananis, Elijata, Gidaltis ir Romamti Ezeras, Jošbekaša, Malotis, Hotyras,			
Mahazijotas.			
1Ch	25	5	Visi jie buvo Hemano, karaliaus regėtojo, sūnūs pagal Dievo žodį, kad
išaukštintų jo ragą. Dievas davė Hemanui keturiolika sūnų ir tris dukteris.			
1Ch	25	6	Jie visi, tėvui vadovaujant, giedojo Viešpaties namuose, pritariant
cimbolams, arfoms ir psalteriams pagal karaliaus nurodymą Asafui, Jedutūnui ir Hemanui.			
1Ch	25	7	Jų skaičius kartu su broliais buvo du šimtai aštuoniasdešimt aštuoni.
Jie buvo išmokyti giesmių viešpačiui ir įgudę.			
1Ch	25	8	Jie metė burtus dėl tarnavimo tvarkos: kaip mažas, taip ir didelis,
kaip mokytojas, taip ir mokinys.			
1Ch	25	9	Pirmasis burtas teko Juozapui iš Asafo giminės. Antras-Gedalijui su
sūnumis ir broliais, jų buvo dvylika.			
1Ch	25	10	Trečias-Zakūruui su sūnumis ir broliais, jų buvo dvylika.
1Ch	25	11	Ketvirtas-Icriui su sūnumis ir broliais, jų buvo dvylika.
1Ch	25	12	Penktas-Netanijui su sūnumis ir broliais, jų buvo dvylika.
1Ch	25	13	Šeštasis-Bukijui su sūnumis ir broliais, jų buvo dvylika.
1Ch	25	14	Septintasis-Jesarelai su sūnumis ir broliais, jų buvo dvylika.
1Ch	25	15	Aštuntas-Izaijui su sūnumis ir broliais, jų buvo dvylika.
1Ch	25	16	Devintas-Matanijui su sūnumis ir broliais, jų buvo dvylika.
1Ch	25	17	Dešimtas-Šimiui su sūnumis ir broliais, jų buvo dvylika.
1Ch	25	18	Vienuoliktas-Azareliui su sūnumis ir broliais, jų buvo dvylika.
1Ch	25	19	Dvyliktas-Hašabijai su sūnumis ir broliais, jų buvo dvylika.
1Ch	25	20	Tryliktas-Subaeliui su sūnumis ir broliais, jų buvo dvylika.
1Ch	25	21	Keturioliktas-Matitijui su sūnumis ir broliais, jų buvo dvylika.
1Ch	25	22	Penkioliktas-Jeremotui su sūnumis ir broliais, jų buvo dvylika.
1Ch	25	23	Šešioliktas-Hananijai su sūnumis ir broliais, jų buvo dvylika.
1Ch	25	24	Septynioliktas-Jošbekašai su sūnumis ir broliais, jų buvo dvylika.
1Ch	25	25	Aštuonioliktas-Hananiui su sūnumis ir broliais, jų buvo dvylika.
1Ch	25	26	Devynioliktas-Maločiui su sūnumis ir broliais, jų buvo dvylika.
1Ch	25	27	Dvidešimtas-Elijatai su sūnumis ir broliais, jų buvo dvylika.
1Ch	25	28	Dvidešimt pirmas-Hotyrui su sūnumis ir broliais, jų buvo dvylika.
1Ch	25	29	Dvidešimt antras-Gidalčiui su sūnumis ir broliais, jų buvo dvylika.
1Ch	25	30	Dvidešimt trečias-Mahazijotui su sūnumis ir broliais, jų buvo dvylika.
1Ch	25	31	Dvidešimt ketvirtas-Romamti Ezerui su sūnumis ir broliais, jų buvo
dvylika.			
1Ch	26	1	Vartininkų paskirstymas. Korės sūnaus Mešelemijos iš Asafo giminės
sūnūs:			
1Ch	26	2	pirmagimis-Zacharijas, kiti- Jedijaelis, Zebadijas, Jatnielis,
1Ch	26	3	Elamas, Johananas, Eljehoenajas.
1Ch	26	4	Obed Edomo sūnūs: pirmagimis-Šemaja, kiti-Jehozabadas, Joachas,
Sacharas, Netanelis,			

The Holy Bible in Lithuanian

1Ch	26	5	Amielis, Isacharas, Peuletajas- aštuoni, nes Dievas jį laimino.
1Ch	26	6	Šemaja turėjo sūnų; jie buvo šeimų vyresnieji, karžygiai.
1Ch	26	7	Šemajos sūnūs: Otnis, Refaelis, Jobedas, Elzabadas ir jo broliai
Elihuvas ir Semachijas,			kurie buvo stiprūs vyrai.
1Ch	26	8	Obed Edomo palikuonių su sūnumis ir broliais, tinkančių tarnybai vyrų,
iš viso šeši asdešimt du.			
1Ch	26	9	Mešelemijos šeimos buvo aštuoniolika stiprių vyrų.
1Ch	26	10	Merario sūnaus Hosos sūnūs: vyriausias buvo Šimris, nors jis nebuvo
pirmagimis, jo tėvas jį			paskyrė vyriausiuoju,
1Ch	26	11	Hilkijas, Tebalijas ir Zacharijas. Hosos sūnų ir brolių buvo trylika
vyrų.			
1Ch	26	12	Vartininkų vyresnieji pasiskirstė tarnauti prie viešpaties namų pagal
eilę.			
1Ch	26	13	mesdami burtus kaip mažas, taip ir didelis, pagal savo tėvo namus prie
kiekvienų vartų.			
1Ch	26	14	Rytų vartai teko Šelemijai, šiauriniai-jo sūnui Zacharijui,
išmintingam patarėjui.			
1Ch	26	15	Obed Edomui-pietų vartai, jo sūnums-sandėliai.
1Ch	26	16	Šupimui ir Hosai-vakarų ir Šalecheto vartai prie kalvos vieškelio, kur
sargybinis prie sargybinio stovėdavo.			
1Ch	26	17	Rytinėje pusėje buvo šeši levitai, šiaurinėje-keturi, pietinėje-
keturi, o prie sandėlių-po du.			
1Ch	26	18	Vakarinėje pusėje buvo keturi prie vieškelio, du-prie priestato.
1Ch	26	19	Šitie vyrai buvo vartininkų grupių vyresnieji, korachų ir Merario
palikuonys.			
1Ch	26	20	Levitui Ahijai buvo pavesta saugoti šventyklos turtus ir pašvęstus
daiktus.			
1Ch	26	21	Geršono Ladano palikuonis- Jehielis.
1Ch	26	22	Jehielio sūnūs: Zetamas ir jo brolis Joelis; juodu buvo paskirti
šventyklos turtų prižiūrėtojais.			
1Ch	26	23	Iš amramų, iccharų, hebronų, uzielitų buvo
1Ch	26	24	Mozės sūnaus Geršomo sūnus Šebuelis, vyriausiasis turtų prižiūrėtojas.
1Ch	26	25	Jo brolio Eliezero sūnus-Rehabijas, jo sūnus-Izaijas, jo
sūnus-Jehoramas, jo sūnus-Zichris ir jo sūnus-Šelomitas.			
1Ch	26	26	Šelomitas ir jo broliai buvo paskirti prižiūrėti dovanoms, kurias
karalius Dovydas, šeimų vyresnieji, tūkstantininkai, šimtininkai ir kariuomenės vadai buvo			
paaukoję.			
1Ch	26	27	Karuose laimėto grobio dalis, paskirta viešpaties namų reikálams,
1Ch	26	28	ir visi turtai, gauti iš regėtojo Samuelio, Kišo sūnaus Sauliaus, Nero
sūnaus Abnero ir Cerujos sūnaus Joabo, buvo pavęsti Šelomito ir jo brolių priežiūrai.			
1Ch	26	29	Iccharitas Kenanijas ir jo sūnūs buvo paskirti Izraelyje valdytojais
ir teisėjais.			
1Ch	26	30	Hebronas Hašabijas ir jo giminės, tūkstantis septyni šimtai narsių
vyrų, buvo paskirti Jordano vakaruose esantiems izraelitams viršininkais Viešpaties reikálams			
ir karaliaus tarnybai.			
1Ch	26	31	Vyriausias tarp hebronų buvo Jerija. Jie buvo suskaičiuoti šeimomis
keturi asdešimtai šiais Dovydo valdymo metais. Buvo rasta narsių vyrų, gyvenančių Gileado			
Jazeryje,			
1Ch	26	32	du tūkstančiai septyni šimtai. Karalius Dovydas pavedė jiems valdyti
rubenus, gadus ir pusę Manaso giminės visuose Dievo ir karaliaus reikaluose.			
1Ch	27	1	Šie yra Izraelio šeimų vyresnieji, kariuomenės būrių vadai ir
karaliaus valdininkai. Tie būriai keisdavosi kas mėnesį. Kiekviename būryje buvo dvidešimt			
keturi tūkstančiai vyrų.			
1Ch	27	2	Pirmojo mėnesio būrio vyresnysis-Jašobamas, Zabdielio sūnus. Jo būryje
buvo dvidešimt keturi tūkstančiai.			
1Ch	27	3	Jis buvo iš Pereco vaikų, vyriausiasis iš visų pirmo mėnesio vadų.
1Ch	27	4	Antrojo mėnesio būrio vyresnysis-ahoachas Dodajas. Jo būryje vadas
buvo ir Miklotas. Iš viso būryje buvo dvidešimt keturi tūkstančiai.			
1Ch	27	5	Trečiojo mėnesio kariuomenės vyresnysis-vyriausiojo kunigo Jehojados
sūnus Benaja. Jo būryje buvo dvidešimt keturi tūkstančiai.			
1Ch	27	6	Jis buvo vyriausiasis tarp trisdešimties karžygių. Jo būryje buvo jo
sūnus Amizabadas.			
1Ch	27	7	Ketvirtojo mėnesio-Joabo brolis Asaelis, o po jo-Zebadija, jo sūnus.
Jo būryje buvo dvidešimt keturi tūkstančiai.			
1Ch	27	8	Penktojo mėnesio-izrachas Šamhutas. Jo būryje buvo dvidešimt keturi
tūkstančiai.			
1Ch	27	9	Šeštojo mėnesio-Ikešo sūnus Ira, tekojietis. Jo būryje buvo dvidešimt
keturi tūkstančiai.			
1Ch	27	10	Septintojo mėnesio-efraimas Helecas iš Pelajos. Jo būryje buvo
dvidešimt keturi tūkstančiai.			
1Ch	27	11	Aštuntojo mėnesio-hušietis Sibechajas iš zerachų. Jo būryje buvo
dvidešimt keturi tūkstančiai.			

1Ch 27 12 Devintojo mėnesio-anatotietis Abiezeras iš Benjamino. Jo būryje buvo dvidešimt keturi tūkstančiai.

1Ch 27 13 Dešimtojo mėnesio-netofietis Mahrajas iš zerachų. Jo būryje buvo dvidešimt keturi tūkstančiai.

1Ch 27 14 Vienuoliktojo mėnesio-Benaja iš Piratono, efraimas. Jo būryje buvo dvidešimt keturi tūkstančiai.

1Ch 27 15 Dvyliktojo mėnesio-netofietis Heldajas iš Otnielio. Jo būryje buvo dvidešimt keturi tūkstančiai.

1Ch 27 16 Izraelio giminių vyresnieji: rubenams-Zichrio sūnus Eliezeras; simeonams-Maakos sūnus Šefatijas;

1Ch 27 17 levitams-Kemuelio sūnus Hašabija, aaronitams-Cadokas;

1Ch 27 18 Judui-Elihuvas, vienas iš Dovydo brolių; Isacharui-Mykolo sūnus Omris;

1Ch 27 19 Zabulonui-Abdijo sūnus Išsmajas; Naftaliui-Azrielio sūnus Jerimotas;

1Ch 27 20 efraimams-Azazijo sūnus Ozėjas; pusei Manaso giminės-Pedajo sūnus Joelis;

1Ch 27 21 pusei Manaso giminės Gileade-Zacharijo sūnus Idojas; Benjaminui-Abnero sūnus Jaasielis;

1Ch 27 22 Danui-Jerohamo sūnus Azarelis. Šitie buvo Izraelio giminių kunigaikščiai.

1Ch 27 23 Dovydas neskaičiavo jų, kurie buvo dvidešimties metų ir jaunesni, nes viešpats buvo pažadėjęs padauginti Izraelį kaip žvaigždes danguje.

1Ch 27 24 Cerujos sūnus Joabas buvo pradėjęs skaičiuoti izraelitus, bet nebaigė, nes Izraelis už tai buvo nubaustas. Šis skaičiavimas nepateko į karaliaus Dovydo metraščius.

1Ch 27 25 Karaliaus turtus saugojo Adielio sūnus Azmavetas. Tuos gi turtus, kurie buvo miestuose, kaimuose ir bokštuose-Uzijo sūnus Jehonatanas;

1Ch 27 26 lauko darbus prižiūrėjo Kelubo sūnus Ezris;

1Ch 27 27 vynuogynus-Šimis iš Ramos; vyno atsargas-šefamietis Zabdīs;

1Ch 27 28 alvymedžius ir figmedžius, augusius Šefeloje, -gederietis Baal Hananas; aliejaus sandėlius-Joasas;

1Ch 27 29 galvijus, kurie ganėsi Šarone, - šaronietis Šitrajas; galvijus slėniuose-Adlajo sūnus Šafatas;

1Ch 27 30 kupranugarius-izmaelitas Obilas; asilus-meronotietis Jechdijas;

1Ch 27 31 avis ir ožkas-hagaras Jazizas. Šitie buvo karaliaus Dovydo nuosavybės vyriausieji prižiūrėtojai.

1Ch 27 32 Dovydo dėdė Jehonatanas, išmintingas ir raštingas vyras, buvo patarėjas, o Hachmonio sūnus Jehielis mokė karaliaus sūnus.

1Ch 27 33 Ahitofelis buvo karaliaus patarėjas, o archas Hušajas buvo karaliaus draugas.

1Ch 27 34 Po Ahitofelio buvo Benajos sūnus Jehojada ir Abjataras, o vyriausiasis karaliaus kariuomenės vadas buvo Joabas.

1Ch 28 1 Dovydas sušaukė į Jeruzalę visus Izraelio ir giminių kunigaikščius, būrių viršininkus, tūkstantininkus, šimtininkus, karaliaus bei jo sūnų nuosavybės ir gyvulių vyriausiuosius prievaidžius, rūmų valdininkus, narsius vyrus ir karžygius.

1Ch 28 2 Karalius atsistojęs tarė: "Paklauskite, mano broliai, mano tauta. Aš norėjau statyti namus Viešpaties Sandomos skryniai, pakuoti mūsų Dievui ir buvau pasiruošęs statybai,

1Ch 28 3 bet Dievas man tarė: 'Tu nestatysi namų mano vardui, nes tu esi karys ir praliejai kraują'.

1Ch 28 4 Tačiau Viešpats, Izraelio Dievas, pasirinko mane iš visų mano tėvo namų, kad būčiau karalius viso Izraelio. Jis išrinko iš judo giminės mano tėvo namus ir iš mano tėvo sūnų mane panorėjo paskirti viso Izraelio karaliumi.

1Ch 28 5 Viešpats davė man daug sūnų ir iš visų Jis pasirinko Saliamoną, kad jis sėdėtų viešpaties karalystės sosto ir valdytų Izraelį.

1Ch 28 6 Jis man pasakė: 'Tavo sūnus Saliamonas pastatys mano namus ir mano kiemus; Aš jį išsirinkau savo sūnumi ir Aš būsiu jam tėvas.

1Ch 28 7 Be to, Aš įtvirtinsiu jo karalystę per amžius, jei jis vykdys mano įsakymus ir nurodymus kaip iki šiolei'.

1Ch 28 8 Taigi dabar viso Izraelio ir mūsų Dievo akivaizdoje jums sakau: klausykite ir vykdykite visus Viešpaties, savo Dievo, įsakymus, kad gyventumėte šioje geroje žemėje ir ji liktų jūsų vaikams per amžius.

1Ch 28 9 O tu, mano sūnau Saliamonai, pažink savo tėvo Dievą ir Jam tarnauk tobula širdimi ir su tikru noru, nes Viešpats ištiria visų širdis ir siekius. Jei Jį ieškosi, rasi Jį, o jei Jį paliksi, Jis atmes tavo amžiams.

1Ch 28 10 Dabar įsidėmėk! Viešpats tavo išrinko, kad pastatytum namus šventyklai. Būk stiprus ir daryk tai".

1Ch 28 11 Dovydas davė savo sūnui Saliamonui šventyklos planą: prieangį, pastatų, sandėlių, aukštutinių ir vidinių patalpų ir švenčiausiosios;

1Ch 28 12 taip pat ir kitus brėžinius, kurie buvo jo širdyje: viešpaties namų kiemo, visų aplinkui esančių patalpų, Dievo namų turtų saugyklos ir pašvęstų daiktų saugyklos,

1Ch 28 13 patalpų kunigų bei levitų padaliniais ir įvairiems šventyklos darbams, ir visų Viešpaties namų tarnystės indų.

1Ch 28 14 Jis davė Saliamonui aukso ir sidabro auksiniams ir sidabriniais indams

nulieti, nustatydamas atskirų indų svorį:

1Ch 28 15 auksinėms žvakidėms ir jų lempoms nustatė kiekvienos žvakidės ir lempos svorį, taip pat sidabrinėms žvakidėms ir jų lempoms nustatė kiekvienos žvakidės ir lempos svorį pagal jų paskirtį.

1Ch 28 16 Taip pat davė aukso padėtinės duonos stalams iš aukso ir sidabro sidabriniams stalams,

1Ch 28 17 gryno aukso šakutėms, puodams, taurėms ir auksiniams dubenims, kiekvienam pagal svorį, sidabriniams dubenims, kiekvienam sidabro pagal svorį;

1Ch 28 18 smilkomajam aukurui gryniausio aukso pagal svorį ir cherubams, kurie laikė išskleidę sparnus ir dengė Viešpaties Sendoros skrynią.

1Ch 28 19 Visa tai buvo užrašyta pagal Viešpaties duotą apreiškimą, kaip Jis nurodė atlikti darbus.

1Ch 28 20 Dovydas tarė savo sūnui Saliamonui: "Būk stiprus ir drąsus bei imkis darbo! Nebijok ir nenusigąsk, nes Viešpats Dievas, mano Dievas, bus su tavimi. Jis nepaliks tavęs, kol baigsi visus Viešpaties namų statybos darbus.

1Ch 28 21 Kunigai ir levitai yra pasiruošę bet kokiai Dievo namų tarnystei; kiekviename darbe tau padės patyrę meistrai ir visa tauta bei kunigaikščiai vykdys tavo įsakymus".

1Ch 29 1 Karalius Dovydas tarė izraelitams: "Mano sūnus Saliamonas, kurį Dievas išsirinko, dar jaunas ir nepatyręs, o darbas-didelis, nes rūmai ne žmogui, bet Viešpačiui Dievui.

1Ch 29 2 Iš visų jėgų paruošiau aukso Dievo namų auksiniams reikmenims, sidabro-sidabriniams, vario-variniams, geležies-geležiniams, medžio-mediniams; taip pat onikso ir spalvotų akmenų mozaikai, įvairių brangių akmenų ir gausybę marmuro.

1Ch 29 3 Be to, Dievo namams aš pridedu iš savo nuosavybės aukso ir sidabro:

1Ch 29 4 tris tūkstančius talentų Ofyro aukso, septynis tūkstančius talentų valyto sidabro sienoms aptraukti,

1Ch 29 5 aukso auksiniams ir sidabro sidabriniams dirbiniams, kuriuos padarys meistrai. Kas iš jūsų šiandien laisva valia norėtų aukoti Viešpačiui?"

1Ch 29 6 Izraelio giminių ir šeimų vadai, tūkstantininkai, šimtininkai bei karaliaus darbų vyriausieji prievaizdai aukojo dosniai

1Ch 29 7 ir davė Dievo namų statybai penkis tūkstančius talentų aukso ir dešimt tūkstančių auksinių monetų; dešimt tūkstančių talentų sidabro, aštuoniolika tūkstančių talentų vario ir šimtą tūkstančių talentų geležies.

1Ch 29 8 Kas turėjo brangių akmenų, atidavė juos Viešpaties namų išdui, geršono Jehielio globon.

1Ch 29 9 Tauta džiaugėsi, nes jie aukojo Viešpačiui dosniai ir tobula širdimi, ir karalius Dovydas tuo taip pat labai džiaugėsi.

1Ch 29 10 Dovydas garbino Viešpatį susirinkusiųjų akivaizdoje ir tarė: "Garbė Tau per amžius, Viešpatie, mūsų tėvo Izraelio Dieve!

1Ch 29 11 Tavo, Viešpatie, yra didybė ir galybė, ir pergalė, ir šlovė, ir išaukštinimas, nes Tau priklauso visa danguje ir žemėje. Viešpatie, Tavo yra karalystė ir Tu esi valdovas virš visko.

1Ch 29 12 Iš Tavęs ateina turtai ir garbė, Tu viskam karaliauji. Tavo rankoje yra jėga ir galybė, Tu gali išaukštinti ir suteikti stiprybės.

1Ch 29 13 Mūsų Dieve, mes dėkojame Tau ir giriame Tavo šlovingą vardą.

1Ch 29 14 Kas esu aš ir kas mano tauta, kad mes galėtume taip dosniai aukoti Tau? Juk iš Tavęs ateina viskas, o mes tik atiduodame, ką gavome iš Tavęs.

1Ch 29 15 Mes esame svetimi ir ateiviai Tavo akivaizdoje, kaip buvo ir mūsų tėvai. Mūsų dienos žemėje kaip šešėlis ir nė vienas nepasiliekame.

1Ch 29 16 Viešpatie, mūsų Dieve, visa, ką mes šiandien aukojame Tavo namams, Tavo šventajam vardui, ateina iš Tavęs ir yra Tavo!

1Ch 29 17 Mano Dieve, žinau, kad Tu ištiri žmonių širdis ir mėgsti nuoširdumą. Aš visa tai paaukojau iš tyros širdies ir matau, kad čia esanti tauta aukoja Tau su džiaugsmu ir noriai.

1Ch 29 18 Viešpatie, mūsų tėvų Abraomo, Izaoko ir Jokūbo Dieve, išlai kyk savo tautos širdžių nusistatymą tokį, koks jis šiandien, kad jie liktų Tau ištikimi.

1Ch 29 19 O mano sūnui Saliamonui duok tobulą širdį, kad jis laikytųsi Tavo įsakymų, nuostatų bei paliepiimų ir pastatytų šventyklą, kuriai paruošiau reikalingų medžiagų".

1Ch 29 20 Tuomet Dovydas tarė susirinkusiems: "Garbinkite Viešpatį, savo Dievą". Susirinkusieji parpuolė ant žemės prieš Viešpatį bei karalių ir garbino Viešpatį, savo tėvų Dievą.

1Ch 29 21 Kitą dieną jie aukojo Viešpačiui deginamąsias aukas: tūkstantį jaučių, tūkstantį avinų, tūkstantį ėriukų su priklausančiomis geriamosiomis ir padėkos aukomis, kad maisto užtektų visiems izraelitams.

1Ch 29 22 Tą dieną jie valgė ir gėrė Viešpaties akivaizdoje su pakilia nuotaika ir antrą kartą paskelbė karaliumi Dovydo sūnų Saliamoną; jie patepė jį kunigaikščiu Viešpačiui, o Cadoką-kunigu.

1Ch 29 23 Saliamonas atsisėdo Viešpaties soste kaip karalius savo tėvo Dovydo vieton; jam sekėsi, ir visas Izraelis jo klausė.

1Ch 29 24 Visi kunigaikščiai, karžygiai ir visi karaliaus Dovydo sūnūs pakluso karaliui Saliamonui.

1Ch 29 25 Viešpats padarė Saliamoną labai didį viso Izraelio akyse ir jam suteikė tokią karališką didybę, kokios neturėjo joks Izraelio karalius iki jo.

1Ch 29 26 Taip Jesės sūnus Dovydas karaliavo Izraeliui.

1Ch 29 27 Jis karaliavo Izraeliui keturiasdešimt metų; Hebrone jis karaliavo septynerius metus, o Jeruzalėje-trisdešimt trejus metus.

1Ch 29 28 Jis mirė sulaukęs žilos senatvės, turtingas ir gerbiamas; jo sūnus Saliamonas užėmė jo vietą.

1Ch 29 29 Karaliaus Dovydo darbai nuo pradžios iki galo yra užrašyti regėtojo Samuelio, pranašo Natano ir regėtojo Gado knygose.

1Ch 29 30 Ten aprašyta jo viešpatavimas, galybė ir visa, kas atsitiko jam ir Izraeliui bei kitoms karalystėms.

2Ch 1 1 Dovydo sūnus Saliamonas įsitvirtino karalystėje, o Viešpats, jo Dievas, buvo su juo ir labai išaukštino jį.

2Ch 1 2 Saliamonas kalbėjo visam Izraeliui: tūkstantininkams, šimtininkams, teisėjams, visiems Izraelio valdytojams ir šeimų vyresniesiems.

2Ch 1 3 Ir Saliamonas su visais izraelitais ėjo į Gibeono aukštumą, kur buvo Dievo Susitikimo palapinė, Viešpaties tarno Mozės padaryta dykumoje.

2Ch 1 4 Bet Dievo skrynią Dovydas buvo atgabenęs iš Kirjat Jearimo į vietą, kurią jis paruošė Jeruzalėje, pastatęs jai ten palapinę.

2Ch 1 5 Be to, varinis aukuras, kurį padirbo Hūro sūnaus Ūrio sūnus Becalelis, buvo ten prie Viešpaties palapinės; Saliamonas ir izraelitai susirinko toje vietoje.

2Ch 1 6 Saliamonas aukėjo tūkstantį deginamųjų aukų ant varinio aukuro prie Susitikimo palapinės, Viešpaties akivaizdoje.

2Ch 1 7 Tą pačią naktį Dievas pasirodė Saliamonui ir jam tarė: "Prašyk, ką Aš galėčiau duoti".

2Ch 1 8 Saliamonas atsakė Dievui: "Tu parodei mano tėvui Dovydui didelį gailėstingumą ir mane padarei karaliumi jo vietoje.

2Ch 1 9 Viešpatie Dieve, įtvirtink savo pažadą, kurį davei mano tėvui Dovydui. Nes Tu padarei mane karaliumi žmonių, kurių yra kaip žemės dulkių.

2Ch 1 10 Duok man išminties ir pažinimo, kad galėčiau įeiti ir išeiti prieš šią tautą. Kas galėtų teisti šią Tavo tautą, kuri yra tokia didelė?"

2Ch 1 11 Dievas atsakė Saliamonui: "Kadangi tai buvo tavo širdyje ir tu neprašei turty, garbės ar savo priešų gyvybės ir net ilgo amžiaus, bet prašei išminties ir pažinimo, kad galėtum teisti mano tautą, kurios karaliumi tave padariau,

2Ch 1 12 tai tau yra suteikta išmintis ir pažinimas. Ir Aš duosiu tau turty bei garbės, kokių neturėjo joks karalius iki tavęs ir neturės po tavęs".

2Ch 1 13 Saliamonas sugrįžo nuo Gibeono aukštumos, nuo Susitikimo palapinės į Jeruzalę ir karaliavo Izraelyje.

2Ch 1 14 Saliamonas turėjo tūkstantį keturis šimtus kovos vežimų ir dvylika tūkstančių raitelių, kuriuos jis paskirstė kovos vežimams skirtuose miestuose ir Jeruzalėje.

2Ch 1 15 Karalius padarė, kad sidabro ir aukso Jeruzalėje buvo kaip akmenų, o kedro medžių buvo kaip figmedžių, kurių gausiai auga slėniuose.

2Ch 1 16 Saliamonas parsigabendavo žirgų iš Egipto ir Kevės; karaliaus pirkliai pirkdavo juos Kevėje už pinigų.

2Ch 1 17 Iš Egipto pirkdavo kovos vežimą už šešis šimtus šekelių sidabro, o žirgą-uz šimtą penkiasdešimt. Taip pat jie pristatydavo žirgus visiems hetitų ir Sirijos karaliams.

2Ch 2 1 Saliamonas užsimojo statyti namus Viešpaties vardui ir karališkus namus sau.

2Ch 2 2 Jis paskyrė septyniasdešimt tūkstančių vyrų nešikais ir aštuoniasdešimt tūkstančių akmenaskaldžiais kalnuose, o jų prižiūrėtojais-tris tūkstančius šešis šimtus.

2Ch 2 3 Saliamonas siuntė pas Tyro karalių Hiramą, sakydamas: "Kaip tu siuntei kedrų mano tėvui Dovydui, kai jis statėsi namus, taip daryk ir man.

2Ch 2 4 Aš statau namus Viešpaties, savo Dievo, vardui, kurie bus pašvęsti Jam. Ten bus smilkomi kvapnūs smilkalai Jo akivaizdoje, nuolat laikoma padėtinė duona, aukojamos deginamosios aukos kas rytą ir vakarą, taip pat sabatais, per jauną mėnulį ir mūsų viešpaties šventėmis; taip įsakyta Izraeliui daryti per amžius.

2Ch 2 5 Namai, kuriuos aš statau, bus dideli, nes mūsų Dievas didesnis už visus dievus.

2Ch 2 6 Kas galėtų Jam pastatyti tinkamus namus? Dangus ir dangų dangūs negali Jo sutalpinti. Tai kas aš esu, kad statyčiau Jam namus? Tebūna jie bent vieta aukoms deginti Jo akivaizdoje.

2Ch 2 7 Atsiųsk man vyrą, kuris būtų įgudęs daryti iš aukso, sidabro, vario, geležies, raudono, mėlyno ir violetinio audeklo, be to, mokantį atlikti raižymo darbus. Jis dirbs kartu su mano amatininkais iš Judo ir Jeruzalės, kuriuos paruošė mano tėvas Dovydas.

2Ch 2 8 Atsiųsk man taip pat Libano kedrų, kiparisų ir kadagio medžių. Aš žinau, kad tavo tarnai moka kirsti medžius Libane. Mano tarnai atvyks ir dirbs kartu su tavo tarnais,

2Ch 2 9 kad paruoštų man daugybę rąstų, nes namai, kuriuos rengiuosi statyti, bus dideli ir nuostabūs.

2Ch 2 10 Aš aprūpinsiu tavo medžių kirtėjus maistu, duosiu dvidešimt tūkstančių

homerų maltų kviečių, dvidešimt tūkstančių homerų miežių, dvidešimt tūkstančių batų vyno ir dvidešimt tūkstančių batų aliejaus".

2Ch 2 11 Tyro karalius Hirasas atsakė Saliamonui laišku: "Kadangi Viešpats myli savo tautą, Jis tave padarė jos karaliumi.

2Ch 2 12 Palaimintas Viešpats, Izraelio Dievas, kuris sukūrė dangų ir žemę, kad davė karaliui Dovydui išmintingą sūnų, apdovanotą sumanumu ir protu, kuris rengiasi statyti namus Viešpačiui ir karališkus namus sau.

2Ch 2 13 Aš siunčiu įgudusį, išmintingą vyrą Hiramą,

2Ch 2 14 sūnų moters iš Dano dukterų, kurio tėvas yra vyras iš Tyro, mokantį gaminti įvairius daiktus iš aukso, sidabro, vario, geležies, akmenų, medžio, raudono, mėlyno ir violetinio audeklo bei plonos drobės; mokantį raižyti įvairius raižinius ir daryti kiekvieną darbą, kurie jam pavedami. Jis galės dirbti kartu su tavo amatininkais, su mano valdovu, tavo tėvo Dovydo, amatininkais.

2Ch 2 15 kviečių, miežių, aliejaus ir vyno, kuriuos pažadėjo mano valdovas, tegul atsiunčia savo tarnams.

2Ch 2 16 Mes prikirsiame medžių Libane, kiek tau reikės, ir, surišę į sielius, nuplukdysime jūra į Jopę, iš kur galėsi juos parsigabenti į Jeruzalę".

2Ch 2 17 Saliamonas suskaičiavo visus svetimšalius, gyvenančius Izraelio krašte, kaip buvo padaręs jo tėvas Dovydas. Jų buvo šimtas penkiasdešimt trys tūkstančiai šeši šimtai.

2Ch 2 18 Iš jų jis paskyrė septyniasdešimt tūkstančių nešikais, aštuoniasdešimt tūkstančių akmenkaldžiais kalnuose ir tris tūkstančius šešis šimtus darbo prižiūrėtojų.

2Ch 3 1 Saliamonas pradėjo statyti Viešpaties namus Jeruzalėje ant Morijos kalno, kur Viešpats pasirodė jo tėvui Dovydui, vietoje, kurią Dovydas paruošė jebusiečio Ornano klojime.

2Ch 3 2 Saliamonas pradėjo juos statyti ketvirtųjų savo karaliavimo metų antrojo mėnesio antrąją dieną.

2Ch 3 3 Dievo namų, kuriuos Saliamonas ruošėsi statyti, dydis buvo šešiasdešimt uolekčių ilgio senuoju mastu ir dvidešimt uolekčių pločio.

2Ch 3 4 Priešakinio prieangio ilgis buvo lygus pastato pločiui-dvidešimt uolekčių, o jo aukštis buvo šimtas dvidešimt uolekčių. Jis aptraukė jį iš vidaus grynų aukso.

2Ch 3 5 Pagrindinį pastatą jis iškalė kipariso lentomis, aptraukė jas grynų aukso ir išraižė ant jų palmes bei grandinėles.

2Ch 3 6 Sienos buvo papuoštos brangakmeniais ir Parvaimo aukso.

2Ch 3 7 Namų sijas, slenksčius, sienas ir duris aptraukė aukso ir ant sienų išraižė cherubus.

2Ch 3 8 Jis padarė šventų švenčiausiąją, kuri buvo dvidešimties uolekčių ilgio pagal namo plotį ir dvidešimties uolekčių pločio, visas jos vidus buvo aptrauktas grynų aukso, sveriančiu šešis šimtus talentų.

2Ch 3 9 Vinys svėrė penkiasdešimt šekelių aukso. Viršutinius kambarius jis taip pat aptraukė aukso.

2Ch 3 10 Švenčiausioje padarė du cherubus ir aptraukė juos aukso.

2Ch 3 11 Cherubų sparnai buvo dvidešimties uolekčių ilgio: vienas penkių uolekčių ilgio sparnas siekė sieną, kitas penkių uolekčių ilgio sparnas lietė kito cherubo sparną.

2Ch 3 12 Antro cherubo penkių uolekčių ilgio sparnas siekė priešingą sieną, o kitas jo penkių uolekčių ilgio sparnas lietė pirmojo cherubo sparną.

2Ch 3 13 Cherubų ištiesti sparnai buvo dvidešimties uolekčių ilgio. Jie stovėjo ant kojų, o jų veidai buvo nukreipti į šventyklos vidų.

2Ch 3 14 Jis padarė uždangą iš raudonų, mėlynų, violetinių ir plonų lininių siūlų ir ant jos išsiuvinėjo cherubus.

2Ch 3 15 Šventyklos priekyje jis padarė dvi kolonas, kiekvieną trisdešimt penkių uolekčių aukščio, o kapiteliai ant jų viršaus buvo penkių uolekčių.

2Ch 3 16 Jis padarė ir grandinėles kaip švenčiausioje ir pritvirtino kolonų viršuje. Ant kiekvienos grandinėlės buvo po šimtą granato vaisių.

2Ch 3 17 Kolonos stovėjo šventyklos priekyje, viena-dešinėje, o antra-kairėje; dešiniąją pavadino Jachinu, o kairiąją Boazu.

2Ch 4 1 Be to, jis padarė varinį aukurą dvidešimties uolekčių ilgio, dvidešimties uolekčių pločio ir dešimties uolekčių aukščio.

2Ch 4 2 Ir nuliejo baseiną dešimties uolekčių skersmens nuo briaunos iki briaunos ir penkių uolekčių aukščio. Jo apimtis buvo trisdešimt uolekčių.

2Ch 4 3 Dvi eilės jaučių pavidalų buvo aplinkui jį po dešimt kiekvienoje uolektyje, nulietų išvien su baseinu.

2Ch 4 4 Jis stovėjo ant dvylikos jaučių. Trys buvo atsigręžę į šiaurę, trys į vakarus, trys į pietus ir trys į rytus. Baseinas buvo jų viršuje ir jų užpakalinės dalys buvo po baseinu.

2Ch 4 5 Jo storis buvo per plaštaką, briauna buvo kaip taurės briauna, kaip Ielijos žiedas; jame tilpo trys tūkstančiai batų vandens.

2Ch 4 6 Jis padarė ir dešimt praustuvių, kurios buvo pastatytos po penkias dešinėje ir kairėje pusėje. Jose buvo plaunama tai, ką aukodavo deginamajai aukai; o baseine prausdavosi kunigai.

2Ch 4 7 Jis padarė dešimt auksinių žvakidžių pagal duotus nurodymus ir pastatė

šventykloje, penkias kairėje ir penkias dešinėje.
 2Ch 4 8 Ir dešimt stalų padarė ir pastatė taip pat po penkis vienoje ir kitoje
 pusėje. Taip pat padarė šimtą auksinių taurių.
 2Ch 4 9 Taip pat padarė kiemą kunigams ir didįjį kiemą; jų vartai buvo
 variniai.
 2Ch 4 10 Baseiną pastatė dešinėje, pietryčių pusėje.
 2Ch 4 11 Hiramą dar padirbo puodus, semtuvėlius ir dubenis. Ir Hiramą baigė
 darbą, kurį turėjo padaryti karaliui Saliamonui dėl Dievo namų:
 2Ch 4 12 dvi kolonas, du kapitėlius ant kolonų viršaus, du tinklus apdengti
 abiems kapitėliams, kurie buvo ant kolonų,
 2Ch 4 13 taip pat keturis šimtus granato vaisių abiems tinklams, po dvi eiles
 granato vaisių kiekvienam tinklui, dengiančiam kapitėlius,
 2Ch 4 14 stovus ir praustuves ant stovų,
 2Ch 4 15 baseiną ir dvylika jaučių, ant kurių jis stovėjo,
 2Ch 4 16 puodus, semtuvėlius, šakutes. Visus reikmenis Hiramą padirbo karaliui
 Saliamonui dėl Viešpaties namų iš tikro vario.
 2Ch 4 17 Karalius juos nuliejo Jordano lygumoje, molingoje žemėje tarp Sukoto
 ir Ceredos.
 2Ch 4 18 Saliamonas padarė tiek daug daiktų, kad nebuvo įmanoma apskaičiuoti
 vario svorio.
 2Ch 4 19 Saliamonas padarė Dievo namams visus reikmenis: auksinį aukurą, stalus
 padėtinei duonai,
 2Ch 4 20 žvakides su lempomis iš gryno aukso,
 2Ch 4 21 gėles, lempas ir žnyples iš gryno aukso,
 2Ch 4 22 šakutes, samčius, dubenis ir smilkytuvus-visa iš gryno aukso.
 Šventyklos vidinės durys į švenčiausiąją ir durys į šventyklą buvo padarytos iš aukso.
 2Ch 5 1 Taip buvo pabaigti visi darbai, kuriuos Saliamonas padarė dėl
 Viešpaties namų, ir Saliamonas atgabeno tai, ką jo tėvas Dovydas buvo pašventinęs: auksą,
 sidabrą bei indus, ir sudėjo Dievo namų sandėliuose.
 2Ch 5 2 Saliamonas sušaukė Izraelio vyresniusius, giminių vadus ir izraelitų
 šeimų galvas į Jeruzalę, kad atgabentų Viešpaties Sendoros skrynį iš Dovydo miesto, Siono.
 2Ch 5 3 Todėl visi Izraelio vyrai susirinko pas karalių į šventę, kuri vyko
 septintąjį mėnesį.
 2Ch 5 4 Atėjo visi Izraelio vyresnieji, ir levitai paėmė skrynį.
 2Ch 5 5 Jie nešė skrynį, susitikimo palapinę ir visus šventus indus, kurie
 buvo palapinėje, kunigai ir levitai nešė juos.
 2Ch 5 6 Karalius Saliamonas ir visas Izraelis, susirinkęs pas jį priešais
 Sendoros skrynį, aukojo tiek avių ir galvijų, kad jų nebuvo įmanoma suskaičiuoti.
 2Ch 5 7 Kunigai įnešė Viešpaties Sendoros skrynį į šventų švenčiausiąją po
 cherubų sparnais.
 2Ch 5 8 Cherubų sparnai buvo išskleisti virš skrynios ir dengė ją bei kartis.
 2Ch 5 9 Kartys buvo tokios ilgos, kad jų galai buvo matomi priešais
 švenčiausiąją, tačiau iš lauko jų nesimatė. Taip ten yra iki šios dienos.
 2Ch 5 10 Skrynioje buvo tik dvi plokštės, kurias Mozė įdėjo Horebe, kai
 Viešpats padarė sandorą su izraelitais, jiems išėjus iš Egipto.
 2Ch 5 11 Kunigams išėjus iš šventyklos, nes visi ten buvę kunigai buvo
 pasišventinę, nepaisant jų tarnavimo eilės,
 2Ch 5 12 levitai giesmininkai Asafas, Hemanas, Jedutūnas, jų sūnūs ir broliai,
 vilkėdami plonos drobės rūbus, su cimbalais, psalteriais ir arfomis stovėjo į rytus nuo aukuro
 ir prie jų šimtas dvidešimt kunigų su trimitais.
 2Ch 5 13 Trimitininkai ir giedotojai buvo kaip vienas, šlovindami ir dėkodami
 viešpačiui vienu balsu. Kai jie pakėlė savo balsus su trimitais, cimbalais ir kitais muzikos
 instrumentais, šlovindami viešpatį ir sakydami: "Jis yra geras ir Jo gailėstingumas amžinas",
 debesys pripildė Viešpaties namus
 2Ch 5 14 taip, kad kunigai negalėjo tarnauti dėl debesies, nes viešpaties šlovė
 pripildė Dievo namus.
 2Ch 6 1 Tuomet Saliamonas tarė: "Viešpats kalbėjo, kad nori gyventi tirštoje
 tamsoje.
 2Ch 6 2 Bet aš pastačiau Tau namus, vietą, kur Tu gyventum per amžius".
 2Ch 6 3 Karalius atsisukęs palaimino visus susirinkusius izraelitus, o visi
 izraelitai tuo metu stovėjo.
 2Ch 6 4 Jis sakė: "Palaimintas Viešpats, Izraelio Dievas, kuris įvykdė, ką
 pažadėjo mano tėvui Dovydui, sakydamas:
 2Ch 6 5 'Nuo tos dienos, kai išvedžiau savo tautą iš Egipto, neišsirinkau kito
 miesto tarp visų Izraelio giminių statyti namams, kur būtų mano vardas, ir jokio kito vyro,
 kuris būtų mano tautos Izraelio valdovu,
 2Ch 6 6 bet Aš išsirinkau Jeruzalę, kad mano vardas būtų joje, ir Dovydą, kad
 valdytų mano tautą Izraelį'.
 2Ch 6 7 Mano tėvas Dovydas norėjo pastatyti namus Viešpaties, Izraelio Dievo,
 vardui,
 2Ch 6 8 tačiau Viešpats kalbėjo mano tėvui Dovydui: 'Gerai, kad tu norėjai
 pastatyti namus mano vardui,

2Ch 6 9 tačiau ne tu juos pastatysi, bet tavo sūnus, kuris tau gims, pastatys namus mano vardui'.

2Ch 6 10 Viešpats išpildė savo žodį, kurį kalbėjo. Aš užėmiau savo tėvo Dovydo vietą ir atsisėdau Izraelio soste, kaip Viešpats žadėjo, ir pastačiau namus Viešpaties, Izraelio Dievo, vardui.

2Ch 6 11 Ten padėjau Sendoros skrynią, kurioje yra Viešpaties Sandora, padaryta su Izraelitais".

2Ch 6 12 Saliamonas atsistojo priešais Viešpaties aukurą Izraelio akivaizdoje ir iškėlė rankas.

2Ch 6 13 Saliamonas buvo padirbdinęs varinį paaukštinimą, penkių uolekčių ilgio bei tiek pat uolekčių pločio ir trijų uolekčių aukščio ir jį pastatęs kiemo viduryje. Užlipęs ant jo, jis atsiklaupė Izraelitų akivaizdoje ir, iškėlęs rankas,

2Ch 6 14 sakė: "Viešpatie, Izraelio Dieve, nei danguje, nei žemėje nėra dievo, kuris būtų lygus Tau, kuris laikytųsi sendoros ir būtų gailestingas savo tarnams, kurie visa širdimi pasitiki Tavimi.

2Ch 6 15 Tu ištesėjai savo tarnui Dovydui, mano tėvui, duotą pažadą. Tu kalbėjai savo lūpomis ir įvykdei tai savo rankomis šiandien.

2Ch 6 16 Dabar, Viešpatie, Izraelio Dieve, įvykdyk tai, ką pažadėjai savo tarnui Dovydui, mano tėvui, sakydamas: 'Tu nepritrūksi vyro Izraelio soste mano akivaizdoje, jei tavo sūnus vaikščios pagal mano įstatymą, kaip tu vaikščiojai'.

2Ch 6 17 Viešpatie, Izraelio Dieve, įvykdyk savo pažadą, kurį davei savo tarnui Dovydui.

2Ch 6 18 Bet argi Dievas iš tiesų gyvens su žmonėmis žemėje? Dangus ir dangų dangūs nepajėgia Tavęs sutalpinti, tuo labiau šitie namai, kuriuos pastačiau.

2Ch 6 19 Atsižvelk į savo tarno maldą ir prašymą, Viešpatie, mano Dieve, išklausyk šauksmą ir maldą, kuria Tavo tarnas meldžiasi Tavo akivaizdoje.

2Ch 6 20 Dieną ir naktį tebūna atviros Tavo akys tiems namams ir tai vietai, apie kurią sakei, kad joje bus Tavo vardas. Išklausyk savo tarno maldą, kai jis melsis šioje vietoje.

2Ch 6 21 Išgirsk savo tarno ir savo tautos maldavimus, kai jie melsis šioje vietoje. Išgirsk danguje, kur Tu gyveni, ir atleisk.

2Ch 6 22 Jei kas nusidės savo artimui ir ateis į šituos namus prie Tavo aukuro prisiekti,

2Ch 6 23 išgirsk danguje ir teisk savo tarnus: nubausk kaltąjį pagal jo nusikaltimą ir išteisink teisųjį, atlygindamas jam pagal jo teisumą.

2Ch 6 24 Jei Tavo tauta Izraelis bus nugalėta priešų dėl to, kad jie Tau nusikalto, ir jei jie atgailaus, išpažins Tavo vardą, melsis ir maldaus Tavęs šiuose namuose,

2Ch 6 25 tai išgirsk danguje, atleisk savo tautai Izraeliui nuodėmę ir sugrąžink juos į žemę, kurią davei jiems ir jų tėvams.

2Ch 6 26 Jei dangus bus uždarytas ir nebus lietaus dėl to, kad jie Tau nusidėjo, ir jei jie melsis šioje vietoje, išpažins Tavo vardą ir nusigręš nuo savo nuodėmės, už kurią juos baudi,

2Ch 6 27 išgirsk danguje ir atleisk savo tarnų, Izraelio tautos, nuodėmę; pamokyk juos eiti geru keliu ir duok lietaus kraštui, kurį davei jiems paveldėti.

2Ch 6 28 Jei badas siaus krašte, kils maras, jei sausra, pelėsiiai ir skėriai naikins derlių, jei priešai apsups žmones miestuose, užeis vargai ir ligos

2Ch 6 29 ir jei atskiras žmogus ar visa tauta, pajutę vargą, melsis ištiesę rankas šitų namų link,

2Ch 6 30 išgirsk danguje, atleisk jiems ir atlygink kiekvienam pagal jo kelius, kaip Tu matai jo širdyje, nes tik Tu pažįsti kiekvieno žmogaus širdį.

2Ch 6 31 kad jie Tavęs bijotų ir vaikščiotų Tavo keliais, kol gyvens žemėje, kurią davei mūsų tėvams.

2Ch 6 32 Jei svetimšalis, neizraelitas, ateis iš tolimo krašto dėl Tavo didingo vardo, Tavo galingos ir ištiestos rankos ir jei jis atėjęs melsis šiuose namuose,

2Ch 6 33 išgirsk jį danguje ir įvykdyk, ko jis Tavęs prašys, kad visos žemės tautos pažintų Tavo vardą ir bijotų Tavęs kaip Tavo tauta Izraelis, ir patirtų, jog šitie namai, kuriuos pastačiau, vadinami Tavo vardu.

2Ch 6 34 Jei Tavo tauta išeis kariauti su priešais, kur Tu juos pasiųsi, ir melsis atsigręžę į šį miestą, kurį Tu išsirinkai, ir šituos namus, kuriuos pastačiau Tavo vardui,

2Ch 6 35 išgirsk danguje jų maldą ir prašymą ir apgink jų teises.

2Ch 6 36 Jei jie Tau nusidės, -juk nėra žmogaus, kuris nenusidėtų, -ir Tu, užsirūstinęs ant jų, atiduosi juos priešui, kuris paims juos nelaisvėn ir išves į tolimą šalį,

2Ch 6 37 ir jei jie, ten būdami, supras, atsivers ir Tavęs maldaus, sakydami: 'Mes nusidėjome, elgėmės neteisingai ir padarėme piktadarystę',

2Ch 6 38 ir gręšis į Tave visa širdimi bei visa siela priešų šalyje, į kurią jie buvo išvesti, ir melsis atsigręžę į šalį, kurią davei jų tėvams, į miestą, kurį išsirinkai, ir šituos namus, kuriuos pastačiau Tavo vardui,

2Ch 6 39 tai išklausyk danguje jų maldas bei maldavimus, apgink jų teises ir atleisk savo tautai, kuri Tau nusidėjo.

2Ch 6 40 Mano Dieve, meldžiu, kad Tavo akys ir ausys būtų atviros maldai šioje vietoje.

2Ch 6 41 Viešpatie Dieve, būk šitoje vietoje su savo galybės skrynia. Viešpatie Dieve, tegu Tavo kunigai būna apsirengę išgelbėjimu ir Tavo šventieji tesidžiaugia Tavo gerumu.

2Ch 6 42 Viešpatie Dieve, nenusisuk nuo savo pateptojo, atsimink gailestingumą savo tarnui Dovydui".

2Ch 7 1 Saliamonui baigus melstis, ugnis nusileido iš dangaus ir prarijo deginamąsias bei kitas aukas, ir Viešpaties šlovė pripildė namus.

2Ch 7 2 Kunigai negalėjo įeiti į Viešpaties namus, nes Viešpaties šlovė buvo pripildžiusi Viešpaties namus.

2Ch 7 3 Visi Izraelitai, pamatę nusileidžiančią ugnį ir Viešpaties šlovę ant šventyklos, krito veidais į žemę, pagarbino ir šlovino Viešpatį, sakydami: "Jis yra geras ir Jo gailestingumas amžinas".

2Ch 7 4 Karalius ir visa tauta aukojo aukas Viešpaties akivaizdoje.

2Ch 7 5 Saliamonas aukojo dvidešimt du tūkstančius jaučių ir šimtą dvidešimt tūkstančių avių. Taip karalius ir visa tauta pašventino Dievo namus.

2Ch 7 6 Kunigai stovėjo savo vietose, taip pat ir levitai su Viešpaties muzikos instrumentais, kuriuos padarė karalius Dovydas Viešpačiui šlovinti už Jo amžiną gailestingumą, kai Dovydas šlovindavo per jų tarnavimą; kunigai trimis savo priešais juos ir visas Izraelis stovėjo.

2Ch 7 7 Saliamonas pašventino ir kiemo vidurį, kuris buvo priešais Viešpaties namus, nes ten jis aukojo deginamąsias aukas ir padėkos aukų taukus, kadangi varinis aukuras, kurį Saliamonas buvo padaręs, nesutalpino deginamųjų bei duonos aukų ir taukų.

2Ch 7 8 Saliamonas su visu Izraeliu, nuo Hamato apylinkių iki Egipto upės, šventė septynias dienas.

2Ch 7 9 Aštuntą dieną jie padarė iškilmingą susirinkimą, nes jie šventino aukurą septynias dienas ir dar septynias dienas vyko šventė.

2Ch 7 10 Septinto mėnesio dvidešimt trečią dieną Saliamonas paleido žmones, besidžiaugiančius dėl to gero, kurį Viešpats padarė Dovydui, Saliamonui ir visai Izraelio tautai, grįžti į savo palapines.

2Ch 7 11 Saliamonui pabaigus statyti Viešpaties namus bei karaliaus namus, sėkmingai atlikus viską, ką jis buvo numatęs padaryti Viešpaties namuose ir savo namuose,

2Ch 7 12 naktį jam pasirodė Viešpats ir tarė: "Aš išklausiu tavo maldą ir pasirinkau šitą vietą aukoms aukoti.

2Ch 7 13 Jei nebus lietaus arba jei leisiu skėriams naikinti krašto augalus, arba siųsiu marą savo tautai

2Ch 7 14 ir jei mano tauta, kuri vadinasi mano vardu, nusižemins, melsis, ieškos mano veido ir atsisakys savo blogų kelių, Aš išgirsiu danguje, atleisiu jos nuodėmes ir išgydysiu jų žemę.

2Ch 7 15 Mano akys ir ausys bus atviros maldei šioje vietoje,

2Ch 7 16 nes Aš išsirinkau ir pašventinau šituos namus, kad juose amžinai būtų mano vardas; mano akys ir širdis bus ten visada.

2Ch 7 17 O jei tu vaikščiosi prieš mane, kaip tavo tėvas Dovydas vaikščiojo, ir vykdysi, ką tau įsakiau, bei laikysies mano nuostatų ir potvarkių,

2Ch 7 18 tai įtvirtinsiu tavo karalystės sostą, kaip pažadėjau tavo tėvui Dovydui, sakydamas: 'Tu nepritruksi vyro, kuris valdytų Izraelį'.

2Ch 7 19 Bet jei jūs nusigręšite ir nesilaikysite mano nuostatų ir įsakymų, kuriuos jums daviau, nuėję tarnausite kitiems dievams ir juos garbinsite,

2Ch 7 20 tai Aš jus išrausiu su šaknimis iš žemės, kurią jums daviau, o šituos namus, kuriuos pašventinau savo vardui, pašalinsiu iš savo akių ir padarysiu juos patarle ir priežodžiu visose tautose.

2Ch 7 21 Šitie aukšti namai kels nusistebėjimą kiekvienam praeiviui, ir jis sakys: 'Kodėl Viešpats taip padarė šitai žemei ir šitiems namams?'

2Ch 7 22 Ir jam atsakys: 'Kadangi jie paliko Viešpatį, savo tėvų Dievą, kuris juos išvedė iš Egipto šalies, ir sekė kitus dievus, juos garbino ir jiems tarnavo, tai Jis siuntė jiems šią nelaimę' ".

2Ch 8 1 Po dvidešimties metų, per kuriuos Saliamonas pastatė Viešpaties namus ir savo namus,

2Ch 8 2 jis sutvirtino tuos miestus, kuriuos Hiram atidavė Saliamonui, ir juose apgyvendino Izraelitus.

2Ch 8 3 Tuomet Saliamonas nuėjo į Hamat Cobą ir jį paėmė.

2Ch 8 4 Jis pastatė Tadmorą dykumoje ir visus sandėlių miestus Hamate.

2Ch 8 5 Jis taip pat sutvirtino Aukštutinį Bet Horoną ir Žemutinį Bet Horoną, apveddamas juos sienomis, įstatydamas vartus ir skląstius;

2Ch 8 6 Baalatą ir visus sandėlių miestus, kurie priklausė Saliamonui, visus kovos vežimų ir raitelių miestus ir visa, ką Saliamonas sumanė statyti Jeruzalėje, Libane ir visame krašte, kurį valdė.

2Ch 8 7 Visus hetitus, amoritus, perizus, hivus ir jebusiečius, kilusius ne iš Izraelio,

2Ch 8 8 bet palikuonis likusiųjų krašte, kurių Izraelitai nesunaikino, Saliamonas apdėjo prievolėmis, ir taip jie liko iki šios dienos.

2Ch 8 9 Bet Izraelitų Saliamonas neapkrovė darbais; jie buvo kareiviai, vadai ir kovos vežimų bei raitelių viršininkai.

2Ch 8 10 Karalius Saliamonas turėjo du šimtus penkiasdešimt prižiūrėtojų, kurie valdė žmones.

2Ch 8 11 Saliamonas perkėlė faraono dukterį iš Dovydo miesto į namus, kuriuos jis jai pastatė, nes sakė: "Mano žmona negyvens Izraelio karaliaus Dovydo namuose, nes jie šventi, kadangi juose buvo Viešpaties skrynija".

2Ch 8 12 Saliamonas aukojo Viešpačiui deginamąsias aukas ant Viešpaties aukuro, kurį jis pastatė priešais prieangį.

2Ch 8 13 pagal Mozės įstatymo reikalavimus: kasdienės aukas, taip pat aukas sabatais, per jauną mėnulį ir per tris metines šventes-Neraugintos duonos, Savačių ir Palapinių.

2Ch 8 14 Jis paskyrė, kaip jo tėvas Dovydas buvo nustatęs, kunigų skyrius ir levitus jų pareigoms, kad jie tarnavimo metu giedotų ir patarnautų kunigams pagal kasdienės pareigas, ir vartininkus, kaip jie buvo paskirti skyriais kiekvieniems vartams; nes toks buvo Dievo vyro Dovydo įsakymas.

2Ch 8 15 Kunigai ir levitai nenukrypo nuo karaliaus įsakymo jokiame dalyke nei prižiūredami turtus.

2Ch 8 16 Taip buvo baigtas visas Saliamono darbas nuo Viešpaties namų pamatų dėjimo iki užbaigimo ir galutinio Viešpaties namų įrengimo.

2Ch 8 17 Saliamonas nuvyko į Ecjon Geberą ir Elatą, prie jūros kranto Edomo šalyje.

2Ch 8 18 Hirasas atsiuntė jam laivą su savo tarnais, patyrusiais jūrininkais; tie, nuplaukę su Saliamono tarnais į Ofyrą, iš ten pargabeno keturis šimtus penkiasdešimt talentų aukso karaliui Saliamonui.

2Ch 9 1 Šebos karalienė, išgirdusi apie Saliamoną ir norėdama jį išmėginti sunkiais klausimais, atvyko į Jeruzalę su labai didele palyda ir kupranugariais, nešančiais kvepalus, gausybę aukso ir brangiųjų akmenų. Atėjusi pas Saliamoną, ji kalbėjosi su juo apie viską, kas buvo jos širdyje.

2Ch 9 2 Saliamonas atsakė jai į visus klausimus. Nebuvo nieko, ko Saliamonas nebūtų galėjęs jai atsakyti.

2Ch 9 3 Šebos karalienė, pamačiusi Saliamono išmintį ir namus, kuriuos jis pasistatė,

2Ch 9 4 jo stalo valgius, tarnų būstus, patarnautojų laikyseną bei apdarus, vyno pilstytojus bei jų apdarus, įėjimą į Viešpaties namus, negalėjo susilaikyti

2Ch 9 5 ir tarė karaliui: "Ką girdėjau savo krašte apie tavo darbus ir išmintį, yra tiesa.

2Ch 9 6 Aš netikėjau žodžiais, kol neatvykau ir savo akimis nepamačiau. Iš tikrųjų nė pusės apie tavo išmintį man nebuvo papasakota. Tu viršiji tai, ką apie tave girdėjau.

2Ch 9 7 Laimingi tavo žmonės ir laimingi tavo tarnai, kurie nuolat yra priešais tave ir girdi tavo išmintį.

2Ch 9 8 Palaimintas Viešpats, tavo Dievas, kuris pamėgo tave ir pasodino į savo sostą, kad būtum viešpaties, savo Dievo, karaliumi. Kadangi Dievas myli Izraelį ir nori jį išlaikyti per amžius, Jis padarė tave jų karaliumi teismui ir teisingumui vykdyti".

2Ch 9 9 Šebos karalienė padovanojo karaliui šimtą dvidešimt talentų aukso, labai daug kvepalų ir brangiųjų akmenų; niekad nebuvo tokių kvepalų, kokius Šebos karalienė padovanojo karaliui Saliamonui.

2Ch 9 10 Hiramso ir Saliamono tarnai pargabeno aukso iš Ofyro, raudonmedžio ir brangiųjų akmenų.

2Ch 9 11 Iš raudonmedžio buvo padaryti laiptai Viešpaties namams, psalteriai ir arfos giesmininkams; anksčiau tokių niekas nebuvo matęs Judo žemėje.

2Ch 9 12 Karalius Saliamonas davė Šebos karalienei viską, ko ji norėjo ir prašė. Jis jai dovanojo daugiau, negu ji jam atgabeno. Po to ji su savo palyda grįžo į savo kraštą.

2Ch 9 13 Auksas, kurį kas metai atgabendavo Saliamonui, svėrė šešis šimtus šešiasdešimt šešis talentus,

2Ch 9 14 neskaičiuojant to, ką atgabendavo karaliui Saliamonui prekybininkai ir keliaujantieji pirkliai, Arabijos karaliai ir krašto valdytojai.

2Ch 9 15 Karalius Saliamonas padarė du šimtus didžiųjų skydų iš kalto aukso, sunaudodamas kiekvienam skydui po šešis šimtus šekelių aukso,

2Ch 9 16 ir tris šimtus mažųjų skydų iš kalto aukso, sunaudodamas vienam po tris šimtus šekelių aukso. Karalius juos sudėjo namuose iš Libano medžio.

2Ch 9 17 Karalius padarė didžiulį sostą iš dramblio kaulo ir padengė jį grynu auksu.

2Ch 9 18 Sostas turėjo šešis laiptus ir auksinį pakoį. Abiejose sosto pusėse buvo rankoms atramos, du liūtai stovėjo šalia tų atramų.

2Ch 9 19 Be to, dvylika liūtų stovėjo ant šešių laiptų, po vieną iš abiejų pusių. Nieko panašaus nebuvo padaryta jokiaje karalystėje.

2Ch 9 20 Visi karaliaus Saliamono geriamieji indai ir namų iš Libano medžio indai buvo gryno aukso. Nieko nebuvo iš sidabro, nes jis neturėjo vertės Saliamono laikais.

2Ch 9 21 Karaliaus laivai plaukiojo į Taršišą kartu su Hiramso tarnais. Kas treji metai Taršišo laivai grįždavo su auksu, sidabru, dramblio kaulu, beždžionėmis ir povais.

2Ch 9 22 Karalius Saliamonas pranoko visus žemės karalius savo turtais ir

išmintimi.

2Ch 9 23 Visi žemės karaliai siekė išvysti Saliamoną, norėdami išgirsti jo išmintį, kurią Dievas buvo įdėjęs į jo širdį.

2Ch 9 24 Kiekvienas atgabendavo jam dovanų: sidabrinių ir auksinių daiktų, rūbų, ginklų, kvėpalų, žirgų ir mulų; taip buvo kasmet.

2Ch 9 25 Saliamonas turėjo keturis tūkstančius pastatų žirgams bei kovos vežimams ir dvylika tūkstančių raitelių, kuriuos jis paskirstė kovos vežimų miestuose ir pas save Jeruzalėje.

2Ch 9 26 Jis buvo valdovas visų karalių nuo upės iki filistinų krašto ir Egipto sienos.

2Ch 9 27 Karalius padarė, kad sidabro Jeruzalėje buvo kaip akmenų, o kedrų tiek, kiek figmedžių, kurie gausiai auga slėniuose.

2Ch 9 28 Saliamonas pirkdavo žirgų iš Egipto ir kitų šalių.

2Ch 9 29 Kiti Saliamono darbai nuo pradžios iki galo yra surašyti pranašo Natano knygoje, Ahijos iš Šilojo pranašystėje ir regėtojo Idojo regėjimuose apie Nebato sūnų Jeroboamą.

2Ch 9 30 Saliamonas karaliavo Jeruzalėje visam Izraeliui keturiasdešimt metų.

2Ch 9 31 Saliamonas užmigo prie savo tėvų ir buvo palaidotas savo tėvo Dovydo mieste; jo sūnus Roboamas pradėjo karaliauti jo vietoje.

2Ch 10 1 Roboamas nuėjo į Sichemą, kur buvo susirinkę visi izraelitai paskelbti jį karaliumi.

2Ch 10 2 Nebato sūnus Jeroboamas, kuris buvo pabėgęs nuo karaliaus Saliamono į Egiptą, išgirdęs apie tai, sugrįžo iš Egipto.

2Ch 10 3 Jie pasiuntė ir pakvietė jį. Jeroboamas ir visas Izraelis atėjo ir kalbėjo Roboamui:

2Ch 10 4 "Tavo tėvas uždėjo mums sunkų jungą. Dabar palengvink savo tėvo mums uždėtą naštą, tai mes tau tarnausime".

2Ch 10 5 Jis jiems tarė: "Po trijų dienų sugrįžkite pas mane". Ir žmonės nuėjo.

2Ch 10 6 Karalius Roboamas tarėsi su senesniaisiais, kurie buvo priešais jo tėvą Saliamoną, kai jis dar buvo gyvas: "Patarkite man, ką atsakyti tautai".

2Ch 10 7 Tie jam kalbėjo: "Jei būsi malonus šitiems žmonėms, patiksi jiems ir kalbėsi švelniais žodžiais, jie visados bus tavo tarnai".

2Ch 10 8 Bet jis atmetė senesniųjų duotą patarimą ir tarėsi su jaunesniaisiais, kurie užaugo kartu su juo ir stovėjo priešais jį.

2Ch 10 9 Jis jiems tarė: "Ką jūs patariate man atsakyti šitiems žmonėms, kurie man kalbėjo: 'Palengvink jungą, kurį mums uždėjo tavo tėvas'?"

2Ch 10 10 Jaunieji, užaugę kartu su juo, jam kalbėjo: "Šitiems žmonėms, kurie tau sakė: 'Tavo tėvas padarė mūsų jungą sunkų, o tu mums jį palengvink', atsakyk taip: 'Mano mažasis pirštas storesnis už mano tėvo strėnas'".

2Ch 10 11 Mano tėvas jums uždėjo sunkų jungą, bet aš jį jums dar pasunkinsiu. Mano tėvas jus plakė botagais, o aš plaksiu jus dygliuotais rimbais".

2Ch 10 12 Kai Jeroboamas ir visa tauta trečią dieną atėjo pas Roboamą, kaip karalius buvo sakęs: "Sugrįžkite pas mane trečią dieną".

2Ch 10 13 Karalius, atmetęs senesniųjų patarimą, kalbėjo tautai griežtai,

2Ch 10 14 kaip jaunesnieji jam buvo patarę: "Mano tėvas uždėjo jums sunkų jungą, o aš jį jums dar pasunkinsiu. Mano tėvas jus plakė botagais, o aš plaksiu jus dygliuotais rimbais".

2Ch 10 15 Karalius nepaklausė tautos, nes tai buvo nuo Dievo, kad Viešpats ištesėtų savo žodį, kurį jis kalbėjo per Ahiją iš Šilojo Nebato sūnui Jeroboamui.

2Ch 10 16 Izraelitai, pamatę, kad karalius nenori jų išklaustyti, atsakė jam: "Mes neturime dalies Dovyde nė paveldėjimo Jesės sūnuje. Visi Izraelio vyrai, į savo palapines! Dovydai, rūpinkis savo namais". Visi izraelitai nuėjo į savo palapines.

2Ch 10 17 Izraelitams, gyvenantiems Judo miestuose, karaliavo Roboamas.

2Ch 10 18 Karalius Roboamas pasiuntė Adoramą, mokesčių rinkėją, pas izraelitus, bet jie užmušė jį akmenimis. Karalius Roboamas skubiai išoko į vežimą ir pabėgo į Jeruzalę.

2Ch 10 19 Taip Izraelis atsiskyrė nuo Dovydo namų iki šios dienos.

2Ch 11 1 Roboamas, sugrįžęs į Jeruzalę, surinko iš Judo ir Benjamino namų šimtą aštuoniasdešimt tūkstančių rinktinių karių karui su Izraeliu, kad sugrąžintų karalystę Roboamui.

2Ch 11 2 Bet Viešpaties žodis atėjo Dievo vyrui Šemajai:

2Ch 11 3 "Kalbėk Saliamono sūnui Roboamui, Judo karaliui, ir visiems izraelitams Jude ir Benjamine ir sakyk:

2Ch 11 4 'Taip sako Viešpats: 'Neikite ir nekariaukite su savo broliais! Kiekvienas grįžkite į savo namus, nes tai atėjo iš manęs' ". Jie pakluso Viešpaties žodžiams ir sugrįžo, atsisakę eiti prieš Jeroboamą.

2Ch 11 5 Roboamas gyveno Jeruzalėje; jis sustiprino šiuos Judo miestus:

2Ch 11 6 Betliejų, Etamą, Tekoją,

2Ch 11 7 Bet Cūrą, Sochoją, Adulamą,

2Ch 11 8 Gatą, Marešą, Zifą,

2Ch 11 9 Adorajimą, Lachišą, Azeką,

2Ch 11 10 Corą, Ajaloną ir Hebroną, kurie yra Jude ir Benjamine.

2Ch 11 11 Sustiprinęs tvirtoves, jis paskyrė joms viršininkus ir įrengė jose

maisto, aliejaus ir vyno sandėlius.

2Ch 11 12 Kiekviename mieste jis laikė skydų bei iečių ir labai juos sutvirtino.

Taip Judas ir Benjamins pasiliko su juo.

2Ch 11 13 Kunigai ir levitai, gyvenantys Izraelyje, iš viso krašto susirinko į Judą.

2Ch 11 14 Levitai, palikę savo priemiesčius ir nuosavybę, atėjo į Judą ir Jeruzalę, nes Jeroboamas ir jo sūnūs pašalino juos iš Viešpaties kunigų tarnystės

2Ch 11 15 ir paskyrė kunigus aukoti aukštesnėse demonams ir veršiams, kuriuos jis padarė.

2Ch 11 16 Paskui juos ir visi, kurie nukreipė savo širdis, kad ieškotų Viešpaties, Izraelio Dievo, iš visų Izraelio giminių atėjo į Jeruzalę, norėdami aukoti viešpačiui, savo tėvų Dievui.

2Ch 11 17 Jie sustiprino Judo karalystę ir padarė Saliamono sūnų Roboamą stiprų trejus metus; nes tuos metus jie vaikščiojo Dovydo ir Saliamono keliais.

2Ch 11 18 Roboamas vedė Mahalatą, Dovydo sūnaus Jerimoto ir Abihailės, kurios tėvas buvo Eliabas, Jesės sūnus, dukterį.

2Ch 11 19 Mahalata pagimdė jam Jėušą, Šemariją ir Zahamą.

2Ch 11 20 Po jos Roboamas dar vedė Abšalomo dukterį Maaką, kuri pagimdė Abiją, Atają, Zizą ir Šelomitą.

2Ch 11 21 Roboamas mylėjo Abšalomo dukterį Maaką labiau už visas kitas savo žmonas ir suguloves. Jis turėjo aštuoniolika žmonių ir šešiasdešimt sugulovių, dvidešimt aštuonis sūnus ir šešiasdešimt dukterų.

2Ch 11 22 Roboamas paskyrė Maakos sūnų Abiją brolių vyresniuojų, nes norėjo padaryti jį karaliumi.

2Ch 11 23 Jis elgėsi išmintingai, išskirstydamas visus savo sūnus po Judą ir Benjamino žemių sustiprintus miestus, teikdamas jiems gausiai maisto ir parūpindamas daug žmonių.

2Ch 12 1 Kai Roboamas įtvirtino karalystę ir sustiprėjo pats, jis ir su juo visas Izraelis apleido Viešpaties įstatymą.

2Ch 12 2 Penktaisiais karaliaus Roboamo valdymo metais Egipto karalius Šešonkas puolė Jeruzalę, nes jie nusikalto viešpačiui.

2Ch 12 3 Jis atėjo su tūkstančiu dviem šimtais kovos vežimų ir šešiasdešimt tūkstančių raitelių, o žmonių, kurie atėjo su juo iš Egipto, Libijos, Sukimo ir Etiopijos, buvo nesuskaitoma daugybė.

2Ch 12 4 Jis paėmė Judo sutvirtintus miestus ir pasiekė Jeruzalę.

2Ch 12 5 Pranašas Šemaja, atėjęs pas Roboamą ir Judo kunigaikščius, kurie dėl Šešonko susirinko Jeruzalėje, kalbėjo jiems: "Taip sako Viešpats: 'Jūs palikote mane, todėl Aš jus paliksiu Šešonko rankose'".

2Ch 12 6 Izraelio kunigaikščiai ir karalius nusižemino ir tarė: "Teisus yra Viešpats!"

2Ch 12 7 Viešpats, matydamas, kad jie nusižemino, kalbėjo Šemajai: "Kadangi jie nusižemino, Aš jų nesunaikinsiu, bet greitai išgelbėsiu. Mano rūstybė neišsilies ant Jeruzalės per Šešonką.

2Ch 12 8 Bet jie taps jo tarnais, kad žinotų, kuo skiriasi tarnavimas man ir tarnavimas svetimai karalystei".

2Ch 12 9 Egipto karalius Šešonkas užpuolė Jeruzalę ir, paėmęs Viešpaties namų ir karaliaus rūmų turtus, viską išvežė. Jis paėmė ir auksinius skydus, kuriuos Saliamonas buvo padaręs.

2Ch 12 10 Karalius Roboamas padirbdino jų vietoje varinių skydų ir juos pavedė sargybos viršininkams, kurie buvo prie karaliaus rūmų.

2Ch 12 11 Karaliui einant į Viešpaties namus, sargybiniai juos nešdavo ir po to vėl juos padėdavo į sargybinių patalpą.

2Ch 12 12 Kadangi jis nusižemino, Viešpaties rūstybė nusiuko nuo jo ir nesunaikino jo; ir Judai taip pat gerai sekėsi.

2Ch 12 13 Karalius Roboamas įsitvirtino Jeruzalėje ir karaliavo. Pradėdamas karaliauti, Roboamas buvo keturiasdešimt vienerių metų amžiaus ir karaliavo septyniolika metų Jeruzalėje, kurią Viešpats išsirinko iš visų Izraelio giminių, kad ten būtų Jo vardas. Jo motina buvo amonitė, vardu Naama.

2Ch 12 14 Jis darė pikta, nes neparuošė savo širdies, kad ieškotų Viešpaties.

2Ch 12 15 Roboamo darbai nuo pradžios iki galo yra surašyti pranašo Šemajos ir regėtojo Idojo raštuose. Karas tarp Roboamo ir Jeroboamo tęsėsi per visas jų dienas.

2Ch 12 16 Roboamas užmigo prie savo tėvų ir buvo palaidotas Dovydo mieste; jo sūnus Abija karaliavo jo vietoje.

2Ch 13 1 Aštuonioliktaisiais karaliaus Jeroboamo metais Abija pradėjo karaliauti Jude.

2Ch 13 2 Trejus metus jis karaliavo Jeruzalėje. Jo motina buvo vardu Mikaja, duktė Urielio iš Gibėjos. Kilo karas tarp Abijos ir Jeroboamo.

2Ch 13 3 Abija išėjo į kovą su keturių šimtų tūkstančių rinktinių vyrų kariuomene, o Jeroboamas išsirikiavo prieš jį su aštuoniais šimtais tūkstančių rinktinių karių.

2Ch 13 4 Abija, atsistojęs ant Cemaraimo kalno Efraimo aukštesnėse, tarė: "Tu, Jeroboamai, ir visas Izraeli, pasiklausykite manęs!

2Ch 13 5 Argi jūs nežinote, kad Viešpats, Izraelio Dievas, amžiams atidavė karališkąją Izraelio valdžią Dovydui ir jo sūnams druskos sandora?
 2Ch 13 6 Bet Nebato sūnus Jeroboamas, Dovydo sūnaus Saliamono tarnas, sukilo prieš savo valdovą.
 2Ch 13 7 Pas jį susirinko netikę žmonės, Belialo vaikai, ir įsitvirtino prieš Saliamono sūnų Roboamą, kai jis buvo jaunas, nepatyręs ir neatsilaikė prieš juos.
 2Ch 13 8 Dabar jūs manote galėsią atsilaikyti prieš Viešpaties karalystę, esančią Dovydo sūnų rankose, kadangi jūsų yra didelė daugybė ir su jumis yra auksiniai veršiai, kuriuos jums padirbdino Jeroboamas, kad būtų jūsų dievai.
 2Ch 13 9 Jūs išvarėte Viešpaties kunigus, Aarono sūnus, ir levitus bei pasidarėte kunigų kaip kitų kraštų tautos. Kas tik ateina pasišvęsti su jaučiu ir septyniais aviniais, tampa kunigu tų, kurie nėra dievai.
 2Ch 13 10 Bet mūsų Dievas yra Viešpats, mes Jo nepalikome. Viešpačiui tarnauja kunigai, Aarono sūnūs, taip pat levitai atlieka savo tarnystę.
 2Ch 13 11 Jie kas rytą ir kas vakarą aukoja Viešpačiui deginamąsias aukas ir smilko smilkalus, padeda padėtinę duoną ant auksinio stalo ir kas vakarą uždega lempas auksinėje žvakidėje. Mes laikomės Viešpaties, mūsų Dievo, nurodymų, bet jūs jį palikote.
 2Ch 13 12 Pats Dievas veda mus, yra su mumis ir Jo kunigai su trimitais, kad trimituotų prieš jus. Izraelitai, nekovokite su Viešpačiu, savo tėvų Dievu, nes neturėsite sėkmės".
 2Ch 13 13 Jeroboamas pasiuntė pasalą, kad užeitų jiems iš užnugario. Jo kariai buvo priešais Judą, o pasala-už jų.
 2Ch 13 14 Judas, pamatęs, kad kova bus iš priekio ir iš užpakalio, šaukėsi Viešpaties, o kunigai trimitavo.
 2Ch 13 15 Judo vyrai sušuko, ir kai jie šaukė, Dievas sumušė Jeroboamą ir Izraelį priešais Abiją ir Judą.
 2Ch 13 16 Izraelitai bėgo nuo Judo, ir Dievas atidavė juos į šių rankas.
 2Ch 13 17 Abija ir jo žmonės smarkiai sumušė juos, ir žuvo izraelitų penki šimtai tūkstančių rinktinių vyrų.
 2Ch 13 18 Taip izraelitai pralaimėjo tą kartą, o Judo vaikai nugalėjo, nes jie pasitikėjo Viešpačiu, savo tėvų Dievu.
 2Ch 13 19 Abija persekiojo Jeroboamą ir atėmė iš jo šiuos miestus: Betelį, Ješaną ir Efroną su jų kaimais.
 2Ch 13 20 Jeroboamas nebeatgavo savo galios Abijos dienomis. Viešpats ištiko jį, ir jis mirė.
 2Ch 13 21 Bet Abija sustiprėjo. Jis vedė keturiolika žmonių ir turėjo dvidešimt du sūnus ir šešiolika dukterų.
 2Ch 13 22 Visi kiti Abijos darbai, jo keliai ir jo kalbos surašyti pranašo Idojo knygoje.
 2Ch 14 1 Abija užmigo prie savo tėvų ir jį palaidojo Dovydo mieste. Jo sūnus Asa karaliavo jo vietoje. Jo dienomis krašte buvo ramu dešimt metų.
 2Ch 14 2 Asa darė tai, kas gera ir teisinga Viešpaties, jo Dievo, akyse.
 2Ch 14 3 Jis pašalino svetimų dievų aukurus aukštumose, sudaužė atvaizdus, iškirto giraites.
 2Ch 14 4 ir įsakė Judo žmonėms ieškoti Viešpaties, jų tėvų Dievo, ir vykdyti Jo įstatymus bei įsakymus.
 2Ch 14 5 Jis pašalino visuose Judo miestuose aukštumas ir atvaizdus, ir jam valdant buvo ramu.
 2Ch 14 6 Jis statė sutvirtintus miestus Jude, nes kraštas ilsėjosi, ir su niekuo nekariavo tais metais, kadangi Viešpats suteikė jam poilsį.
 2Ch 14 7 Asa kalbėjo Judui: "Pastatykime šiuos miestus, aptverkime juos sienomis su bokštais, vartais ir sklasciais, nes kraštas priklauso mums. Kadangi mes ieškojome Viešpaties, mūsų Dievo, Jis suteikė mums ramybę iš visų pusių". Jie statė, ir jiems sekėsi.
 2Ch 14 8 Asos kariuomenėje buvo trys šimtai tūkstančių Judo vyrų, ginkluotų skydais ir ietimis, ir du šimtai aštuoniasdešimt tūkstančių Benjamino vyrų, ginkluotų skydais ir lankais. Jie visi buvo narsūs kariai.
 2Ch 14 9 Prieš juos išėjo etiopas Zerachas su tūkstančiu tūkstančių kareivių, trimis šimtais kovos vežimų ir pasiekė Marešą.
 2Ch 14 10 Asa išėjo prieš jį ir išsirikiavo kautynėms Cefatos slėnyje prie Marešos.
 2Ch 14 11 Asa šaukėsi Viešpaties, savo Dievo: "Viešpatie, Tu gali padėti ir galingam, ir bejėgiui. Padėk mums, Viešpatie, mūsų Dieve, nes mes šliejamės prie Tavęs ir Tavo vardu einame prieš šitą daugybę! Viešpatie, Tu esi mūsų Dievas, tenenugali Tavęs žmogus".
 2Ch 14 12 Viešpats sumušė etiopus priešais Asą ir Judą, ir etiopai bėgo.
 2Ch 14 13 Asa su žmonėmis juos vijosi iki Gerara. Etiopai buvo nugalėti ir nebeatsigavo. Jie buvo sumušti Viešpaties ir Jo kariuomenės. Asos kariai paėmė labai daug grobio.
 2Ch 14 14 Jie užėmė visus miestus Geraros apylinkėje, nes juos buvo apėmusi Viešpaties baimė. Iš visų miestų jie išsigabeno daug grobio.
 2Ch 14 15 Be to, jie sugriovė gyvulių pastoges ir, išsivare daugybę avių bei kupranugarių, sugrižo į Jeruzalę.
 2Ch 15 1 Dievo Dvasia nužengė ant Odedo sūnaus Azarijo.

2Ch 15 2 Jis išėjo pasitikti Asos ir jam tarė: "Karaliau Asa, visas Judai ir Benjami nai, paklausykite manęs! Viešpats yra su jumis, kai jūs esate su Juo, ir jei Jis ieškosite, surasite Jį. Bet jei Jį apleisite, Jis jus apleis.

2Ch 15 3 Ilgą laiką Izraelis gyveno be tikro Dievo, be pamokančio kunigo ir be įstatymo.

2Ch 15 4 Bet kai jie savo varge atsigrėžė į Viešpatį, Izraelio Dievą, ir ieškojo Jo, Jis leidosi jų surandamas.

2Ch 15 5 Anais laikais nebuvo saugu įeinančiam ir išeinančiam, nes didelis sumišimas visose šalyse vargino gyventojus.

2Ch 15 6 Tauta naikino tautą ir miestas miestą, nes Dievas padarė sumaištį tarp jų visomis nelaimėmis.

2Ch 15 7 O jūs būkite stiprūs ir tenepailsta jūsų rankos. Jums bus atlyginta už jūsų darbus".

2Ch 15 8 Asa, išgirdęs šituos pranašystės žodžius, įsidrąsino ir pašalino pasibjaurėtinus stabus iš Judo ir Benjamino krašto ir iš miestų, kuriuos jis paėmė Efraimo aukštumose. Jis atnaujino Viešpaties aukurą prie Viešpaties šventyklos.

2Ch 15 9 Jis surinko visus Judo ir Benjamino gyventojus bei ateivius, kurie apsigyveno pas juos, iš Efraimo, Manaso ir Simeono; daugelis iš Izraelio perbėgo pas Asą, pamatę, kad Viešpats, jo Dievas, yra su juo.

2Ch 15 10 Jie susirinko į Jeruzalę penkioliktais Asos karaliavimo metais trečią mėnesį.

2Ch 15 11 Tą dieną jie aukojo viešpačiui iš paimto grobio septynis šimtus jaučių ir septynis tūkstančius avių.

2Ch 15 12 Jie padarė sandorą, kad ieškos Viešpaties, savo tėvų Dievo, visa širdimi ir visa siela.

2Ch 15 13 Kas neieškos Viešpaties, Izraelio Dievo, bus baudžiamas mirtimi, nepaisant ar jis mažas, ar didelis, ar vyras, ar moteris.

2Ch 15 14 Jie prisiekė viešpačiui garsiu balsu su šauksmais, trimitams ir ragams aidint.

2Ch 15 15 Visas Judas džiaugėsi priesaika, nes jie prisiekė iš visų savo širdžių ir ieškojo Jo su dideliu troškimu. Ir Jis leidosi jų surandamas, ir Viešpats jiems suteikė ramybę iš visų pusių.

2Ch 15 16 Karalius Asa pašalino iš karalienės vietos net savo motiną Maaką, nes ji buvo padariusi stabą giraitėje. Asa sukapojo tą stabą ir sutrupinęs sudegino Kedrono slėnyje.

2Ch 15 17 Bet aukštumos nebuvo sunaikintos Izraelyje. Tačiau Asos širdis buvo tobula per visas jo dienas.

2Ch 15 18 Jis atnešė į Dievo namus savo tėvo ir savo paskirtas dovanas: sidabrą, auksą ir indus.

2Ch 15 19 Karo nebuvo iki trisdešimt penktų Asos karaliavimo metų.

2Ch 16 1 Trisdešimt šešiaisiais Asos karaliavimo metais Izraelio karalius Baša užpuolė Judą ir statė Ramą, kad niekam neleistų įeiti ar išeiti iš Asos, Judo karaliaus.

2Ch 16 2 Asa, paėmęs sidabrą ir auksą iš Viešpaties namų ir karaliaus namų, pasiuntė Sirijos karaliui Ben Hadadui į Damaską, sakydamas:

2Ch 16 3 "Padarykime sąjungą tarp manęs ir tavęs, kaip buvo tarp mūsų tėvų. Siunčiu tau sidabro ir aukso; sulaužyk sąjungą su Izraelio karaliumi Baša, kad jis atsitrauktų nuo manęs".

2Ch 16 4 Ben Hadadas paklausė karaliaus Asos ir pasiuntė savo kariuomenės vadus prieš Izraelio miestus. Jie užėmė Ijoną, Daną, Abel Maimą ir visus Neftalio sandėlių miestus.

2Ch 16 5 Izraelio karalius Baša, tai išgirdęs, liovėsi statęs Ramą ir pasitraukė.

2Ch 16 6 Karalius Asa, surinkęs visą Judą, paėmė akmenis ir rąstus, kuriuos Baša naudojo statybai, ir jais sutvirtino Gebą ir Micpą.

2Ch 16 7 Tuo metu regėtojas Hananis, atėjęs pas Judo karalių Asą, jam tarė: "Kadangi tu pasitikėjai Sirijos karaliumi, o ne Viešpačiu, savo Dievu, Sirijos karaliaus kariuomenė ištrūko iš tavo rankų.

2Ch 16 8 Ar etiopai ir libiai neturėjo didžiulės kariuomenės, kovos vežimų ir raitelių? Kadangi pasitikėjai viešpačiu, tai Jis juos atidavė į tavo rankas.

2Ch 16 9 Nes viešpaties akys stebi visą žemę, kad parodytų savo galią dėl tų, kurių širdis yra tobula prieš Jį. Tu pasielgei neišmintingai, todėl nuo šiol turėsi daug karų".

2Ch 16 10 Asa, užsirūstinęs ant regėtojo, įmetė jį į kalėjimą, nes labai supyko ant jo dėl to dalyko. Tuo pačiu metu Asa išnaudojo ir kitus savo tautos žmones.

2Ch 16 11 Visi Asos darbai yra surašyti Judo ir Izraelio karalių knygoje.

2Ch 16 12 Trisdešimt devintaisiais karaliavimo metais Asa susirgo sunkia koju liga. Tačiau jis ir sirgdamas neieškojo Viešpaties, bet kreipėsi į gydytojus.

2Ch 16 13 Asa užmigo prie savo tėvų ir mirė keturiasdešimt pirmaisiais savo karaliavimo metais.

2Ch 16 14 Jis buvo palaidotas savame kape, kurį buvo pasidaręs Dovydo mieste. Jo kūnas buvo balzamuotas kvepalais ir įvairiausių rūšių tepalais. Jo garbei buvo sukurtas didelis laužas.

2Ch 17 1 Jo sūnus Juozapatas pradėjo karaliauti jo vietoje ir sustiprėjo prieš

Izraelį.

2Ch 17 2 Jis pasiuntė kariuomenės būrius į visus sutvirtintus Judo miestus ir paskyrė igulus Judo krašte bei Efraimo miestuose, kuriuos buvo paėmęs jo tėvas Asa.
 2Ch 17 3 Viešpats buvo su Juozapatu, nes jis vaikščiojo ankstesniais savo tėvo Dovydo keliais ir negarbino Baalo.
 2Ch 17 4 Jis ieškojo savo tėvų Dievo ir vykdė Jo įsakymus, ir neskė Izraelio pavyzdžių.
 2Ch 17 5 Viešpats įtvirtino karalystę jo rankoje, ir visi Judo gyventojai nešė Juozapatui dovanų. Jis turėjo daug turtų ir buvo gerbiamas.
 2Ch 17 6 Jo širdis buvo išaukštinta Viešpaties keliuose ir jis sunaikino aukštumas bei giraites Jude.
 2Ch 17 7 Trečiaisiais karaliavimo metais jis siuntė į Judo miestus mokyti savo kunigaikščius: Ben Hailą, Abdiją, Zachariją, Netanelį ir Mikają.
 2Ch 17 8 Su jais buvo pasiųsti levitai: Semajas, Netanijas, Zebadijas, Asaelis, Šemiramotas, Jehonatanas, Adonijas, Tobijas, Tob Adonija ir du kunigai-Elisama bei Jehoramas.
 2Ch 17 9 Jie mokė Jude žmones iš Viešpaties įstatymų knygos visuose miestuose.
 2Ch 17 10 Viešpaties baimė apėmė visus Judo kaimynus taip, kad jie nedrįso kariauti su Juozapatu.
 2Ch 17 11 Kai kurie filistinai nešė Juozapatui dovanų ir sidabrą kaip duoklę. O arabai atvedė jam septynis tūkstančius septynis šimtus avinų ir tokį pat skaičių ozių.
 2Ch 17 12 Juozapato galybė augo. Jis pastatė Jude pilis ir sandėlių miestus, kuriuose jis laikė daug atsargų. Jeruzalėje buvo narsūs kariai.
 2Ch 17 14 Štai jų skaičius pagal jų tėvų namus. Iš Judo buvo šie tūkstantininkai. Adna-vadas trijų šimtų tūkstančių rinktinių karių.
 2Ch 17 15 Po jo buvo vadas Johananas su dviem šimtais aštuoniasdešimt tūkstančių karių.
 2Ch 17 16 Šalia jo Zichrio sūnus Amasija, savanoriškai pasišventęs viešpačiui; su juo buvo du šimtai tūkstančių rinktinių karių.
 2Ch 17 17 Iš Benjamino-karžygys Eljada su dviem šimtais tūkstančių karių, ginkluotų lankais ir skydais.
 2Ch 17 18 Po jo-Jehozabadas su šimtu aštuoniasdešimt tūkstančių ginkluotų karių.
 2Ch 17 19 Šitie tarnavo karaliui, neskaičiuojant tų, kurie buvo karaliaus paskirstyti sutvirtintuose miestuose visame Jude.
 2Ch 18 1 Juozapatas buvo labai turtingas ir gerbiamas; jis susigiminiavo su Ahabu.
 2Ch 18 2 Keleriems metams praėjus, jis nuvyko pas Ahabą į Samariją. Ahabas jam ir jo žmonėms paprovė daug avių bei galvių ir įtikinėjo jį užpulti Ramot Gileadą.
 2Ch 18 3 Izraelio karalius Ahabas klausė Judo karalių Juozapatą: "Ar tu eisi su manimi į Ramot Gileadą?" Tas jam atsakė: "Kaip tu, taip ir aš; mano tauta, kaip ir tavo tauta; aš eisiu su tavimi į karą".
 2Ch 18 4 Juozapatas sakė Izraelio karaliui: "Sužinok, ką viešpats sako".
 2Ch 18 5 Izraelio karalius, sušaukęs keturis šimtus pranašų, klausė: "Ar man eiti į Ramot Gileadą kariauti, ar ne?" Jie atsakė: "Eik! Dievas jį atiduos į karaliaus rankas".
 2Ch 18 6 Juozapatas klausė: "Ar čia nėra Viešpaties pranašo, kad jo galėtume pasiklausti?"
 2Ch 18 7 Izraelio karalius atsakė Juozapatui: "Yra vienas, per kurį būtų galima paklausti Viešpaties, bet aš jo nekenčiu, nes jis niekuomet nepranašauja apie mane gerai, visuomet tik blogai; tai Imlos sūnus Michėjas". Juozapatas atsakė: "Nekalbėk taip, karaliau".
 2Ch 18 8 Izraelio karalius pasišaukė vieną valdininką ir įsakė jam skubiai atvesti Imlos sūnų Michėją.
 2Ch 18 9 Izraelio karalius Ahabas ir Judo karalius Juozapatas, apsilikę karališkais drabužiais, sėdėjo savo sostuose aikštėje prie Samarijos vartų, ir visi pranašai pranašavo priešais juos.
 2Ch 18 10 Kenaanos sūnus Zedekijas pasidarė geležinius ragus ir sakė: "Taip sako Viešpats: 'Jais badysi sirus, kol juos pribaisi' ".
 2Ch 18 11 Ir visi pranašai taip pranašavo: "Eik į Ramot Gileadą ir laimėk! Viešpats jį atiduos į karaliaus rankas".
 2Ch 18 12 Pasiuntinys, nuėjęs pakviesti Michėjo, jam sakė: "Štai pranašų žodžiai vienbalsiai skelbia gerą žinią karaliui. Tebūna ir tavo žodis panašus į jų; kalbėk tai, kas gera".
 2Ch 18 13 Michėjas atsakė: "Kaip gyvas Viešpats, ką mano Dievas man sakys, tą kalbėsiu".
 2Ch 18 14 Jam atėjus pas karalių, šis paklausė: "Michėjau, ar mums eiti kariauti į Ramot Gileadą, ar ne?" Jis atsakė: "Eikite ir laimėkite! Jie bus atiduoti į jūsų rankas".
 2Ch 18 15 Karalius jam atsakė: "Kiek kartų reikės tave saikdinti, kad man nieko kito nekalbėtum, tik tiesią viešpaties vardu".
 2Ch 18 16 Tada Michėjas atsakė: "Mačiau visą Izraelį, išsklaidytą kalnuose kaip avis be piemens. O viešpats tarė: 'Šitie neturi valdovo, tegul kiekvienas grįžta ramybėje į savo namus' ".
 2Ch 18 17 Izraelio karalius tarė Juozapatui: "Ar tau nesakiau, kad jis nepranašauja apie mane gerai, tik pikta?"

2Ch 18 18 Michėjas tęsė: "Klausykite Viešpaties žodžio! Mačiau Viešpatį, sėdintį savo soste, ir visą dangaus kareiviją, stovinčią Jo dešinėje ir kairėje.

2Ch 18 19 Viešpats klausė: 'Kas suvedžios Izraelio karalių Ahabą, kad jis eitų ir žūtų Ramot Gileade?' Vienas sakė taip, kitas-kitaip.

2Ch 18 20 Pagaliau išėjo dvasia, kuri, atsi stojusi Viešpaties akivaizdoje, tarė: 'Aš jį suklaidinsiu'. Viešpats paklausė: 'Kaip?'

2Ch 18 21 Ji atsakė: 'Aš eisiu ir būsiu melo dvasia visų jo pranašų lūpose'. Viešpats tarė: 'Tau pavyks jį suvedžioti. Eik ir daryk taip'.

2Ch 18 22 Taigi Viešpats įdėjo melo dvasią į visų tavo pranašų lūpas, nes Viešpats kalbėjo prieš tave pikta".

2Ch 18 23 Tada priėjo Kenaanos sūnus Zedekijas, trenkė Michėjui į veidą ir tarė: "Kuriuo keliu Viešpaties Dvasia pasitraukė nuo manęs, kad kalbėtų tau?"

2Ch 18 24 Michėjas atsakė: "Tai pamatysi tą dieną, kai bėgsi slėptis į vidinį kambarį".

2Ch 18 25 Izraelio karalius įsakė: "Suimkite Michėją, nuveskite jį pas miesto valdytoją Amoną ir pas karaliaus sūnų Jehoasą

2Ch 18 26 ir pasakykite: 'Taip sako karalius: 'Įmeskite jį į kalėjimą ir maitinkite sielvarto duona bei vandeniu, kol aš ramybėje sugrįšiu' ".

2Ch 18 27 Michėjas atsakė: "Jei tu sugrįši ramybėje, tai Viešpats nekalbėjo per mane". Ir jis sakė: "Klausykite, visi žmonės!"

2Ch 18 28 Izraelio ir Judo karaliai išėjo į Ramot Gileadą.

2Ch 18 29 Izraelio karalius tarė Juozapatui: "Aš persirengęs eisiu į mūšį, o tu apsirenk savo drabužiais". Izraelio karalius persirengė, ir jie išėjo į mūšį.

2Ch 18 30 Sirijos karalius buvo įsakęs savo kovos vežimų viršininkams: "Nekovokite su nieku kitu, tik su Izraelio karaliumi".

2Ch 18 31 Kovos vežimų viršininkai, pamatę Juozapatą, sakė: "Jis yra Izraelio karalius". Jie apsupo jį, norėdami kautis. Bet Juozapas šaukė, ir Viešpats jam padėjo, ir Dievas nukreipė priešus nuo jo.

2Ch 18 32 Kovos vežimų viršininkai, supratę, kad jis ne Izraelio karalius, liovėsi jį puolę.

2Ch 18 33 Vienas vyras netaikydamas įtempė lanką ir iššovė; strėlė pataikė Izraelio karaliui tarp šarvų. Tada jis tarė savo vežikui: "Apsisuk ir išvežk mane iš kovos lauko, nes esu sužeistas".

2Ch 18 34 Tą dieną mūšis sustiprėjo, ir Izraelio karalius stovėjo vežime prieš sirus iki vakaro. Saulei leidžiantis, jis mirė.

2Ch 19 1 Judo karalius Juozapas sugrįžo ramybėje į savo namus Jeruzalėje.

2Ch 19 2 Hananio sūnus Jehuvas, regėtojas, išėjo jo pasitikti ir kalbėjo karaliui Juozapatui: "Ar turėtum padėti bedieviui ir mylėti tuos, kurie nekenčia Viešpaties? Dėl to užsitraukė Viešpaties rūstybė.

2Ch 19 3 Tačiau ir gerų dalykų rasta tavyje, nes tu išnaikina krašte giraites ir paruošei savo širdį ieškoti Dievo".

2Ch 19 4 Juozapas gyveno Jeruzalėje, tačiau jis ėjo per tautą nuo Beer Šebos iki Efraimo aukštumų, grąžindamas žmones prie Viešpaties, savo tėvų Dievo.

2Ch 19 5 Jis paskyrė krašte teisėjus kiekvienam sutvirtintam Judo miestui

2Ch 19 6 ir įsakė jiems: "Žiūrėkite, ką darote! Jūs teisiате ne dėl žmonių, bet dėl Viešpaties, kuris yra su jumis teismo metu.

2Ch 19 7 Tebūna Viešpaties baimė ant jūsų ir būkite atidūs. Viešpats, mūsų Dievas, nėra neteisingas, neatsižvelgia į asmenis ir neima kyšių".

2Ch 19 8 Be to, Jeruzalėje Juozapas paskyrė Viešpaties teismui ir ginčams spręsti po kelis levitus, kunigus ir Izraelio šeimų vyresniusius, kai jie sugrįžo į Jeruzalę.

2Ch 19 9 Karalius jiems įsakė: "Taip darykite Viešpaties baimėje, ištikimai ir tobula širdimi.

2Ch 19 10 Kiekvienoje byloje, kuri jums bus pavesta jūsų brolių, gyvenančių savo miestuose, ar tai būtų dėl kraujo praliejimo, įstatymo, įsakymo, nuostatų ar potvarkių laužymo, mokykite juos, kad jie nenusikalstų Viešpačiui ir kad Viešpaties bausmė nepaliestų jūsų ir jūsų brolių. Taip darykite ir nenusikalsite.

2Ch 19 11 Vyriausiasis kunigas Amarijas skiriamas jūsų vyresniuoju visuose Viešpaties reikaluose, o Izraelio sūnus Zebadijas, Judo giminės vyresnysis, -visuose karaliaus reikaluose. Levi tai bus jums valdininkais. Elkitės drąsiai, ir Viešpats bus su gerai besielgiančiais".

2Ch 20 1 Moabitai, amonitai ir su jais kiti amonitų sąjungininkai išėjo kariauti prieš Juozapatą.

2Ch 20 2 Juozapatui buvo pranešta: "Didelė daugybė iš anapus jūros ateina prieš tave. Jie jau Haceczon Tamaroje, kuris yra En Gedyje".

2Ch 20 3 Juozapas nusigandęs atsidavė ieškoti Viešpaties ir paskelbė pasninką visame Jude.

2Ch 20 4 Judo gyventojai susirinko prašyti Viešpaties pagalbos, iš visų miestų jie atėjo ieškoti Viešpaties.

2Ch 20 5 Juozapas atsi stojo Viešpaties namuose, priešais naują kiemą, Judo ir Jeruzalės susirinkime,

2Ch 20 6 ir sakė: "Viešpatie, mūsų tėvų Dieve, argi ne Tu esi Dievas danguje ir argi ne Tu valdai visas pagonių karalystes? Tavo rankose yra jėga ir galybė, ir niekas negali

atsilaisyti prieš Tave.

2Ch 20 7 Argi ne Tu, mūsų Dieve, išvarei šitos šalies gyventojus prieš Izraeliui užimant šį kraštą ir jį atidavei savo draugo Abraomo palikuonims amžiams?

2Ch 20 8 Jie apsigyveno jame ir pastatė Tau šventyklą, kurioje būtų Tavo vardas, sakdami:

2Ch 20 9 'Jei mus užpuls nelaimės, kardas, maras ar badas, tai mes, atsistoje ties šitais namais, Tavo akivaizdoje, -nes Tavo vardas yra šituose namuose, -šauksimės Tavęs savo suspaudime, o Tu mus išgirsi ir išgelbėsi'.

2Ch 20 10 Amonitai, moabitai ir Seyro aukštumų gyventojai, kurių Tu neleidai izraelitams užpulti, jiems išėjus iš Egipto šalies, ir kuriuos izraelitai aplenkė ir jų nesunaikino,

2Ch 20 11 dabar atmoka mums tuo, kad ateina mūsų išvartyti iš Tavo mums duotos nuosavybės.

2Ch 20 12 Dieve, argi neteisi jų? Mes esame bejėgiai prieš šitą daugybę, kuri išėjo prieš mus, ir nežinome, ką mums daryti. Bet mūsų akys nukreiptos į Tave".

2Ch 20 13 Visi Judo gyventojai stovėjo Viešpaties akivaizdoje su kūdikiais, žmonėmis ir vaikais.

2Ch 20 14 Tada ant Jahazielio, sūnaus Zacharijo, sūnaus Benajos, sūnaus Jejelio, sūnaus Matanijos, levito iš Asafo sūnų, nužengė Viešpaties Dvasia, jam stovint tarp susirinkusiųjų,

2Ch 20 15 ir jis tarė: "Klausykite, Judo ir Jeruzalės gyventojai ir tu, karaliau Juozapatai! Taip sako Viešpats: 'Nebijokite ir neišsigąskite šitos daugybės, nes kova yra ne jūsų, bet Dievo.

2Ch 20 16 Rytoj išeikite prieš juos. Jie eis zizo įkalne ir jūs sutiksite juos slėnio pabaigoje, ties Jeruelio dykuma.

2Ch 20 17 Jums nereikės kovoti. Išsirikiuokite, stovėkite ir stebėkite, kaip Viešpats jus išgelbės. Judo ir Jeruzalės gyventojai, nenusigąskite ir nebijokite! Rytoj išeikite prieš juos, nes Viešpats bus su jumis!'"

2Ch 20 18 Juozapas nusilenkė iki žemės, ir visi Judo bei Jeruzalės gyventojai krito prieš Viešpatį, garbindami jį.

2Ch 20 19 Levitai, Kehato ir Koracho palikuonys, garsiai šlovino Viešpatį, Izraelio Dievą.

2Ch 20 20 Anksti rytą atsikėlę, jie išėjo į Tekojos dykumą. Jiems išeinant, Juozapas tarė: "Paklausykite manęs, Judo ir Jeruzalės gyventojai. Tikėkite Viešpačiu, savo Dievu, tai būsite įtvirtinti. Tikėkite Jo pranašais, tai klestėsite".

2Ch 20 21 Pasitaręs su tauta, jis paskyrė giedotojus Viešpačiui, kad jie eitu kariuomenės priekyje, girdami šventumo grožį, ir sakytų: "Dėkokite Viešpačiui, nes Jo gailėstingumas amžinas!"

2Ch 20 22 Kai jie pradėjo giedoti ir girti, Viešpats sukėlė paniką tarp amonitų, moabitų ir Seyro aukštumų gyventojų, kurie buvo išėję prieš Judą, ir jie vieni kitus sunaikino.

2Ch 20 23 Amonitai ir moabitai sukilo prieš Seyro aukštumų gyventojus, žudydami juos ir naikindami. Išžudę Seyro gyventojus, jie ėmė naikinti vieni kitus.

2Ch 20 24 Kai Judas atėjo į vietą, iš kur buvo matoma dykuma, jie pamatė žemę, nuklotą lavonais.

2Ch 20 25 Juozapas su žmonėmis atėjo surinkti grobio ir rado daugybę turty, brangių daiktų ir kitų gėrybių, kurių prisirinko daugiau negu galėjo panešti. Tris dienas jie rinko grobį, nes jo buvo tiek daug.

2Ch 20 26 Ketvirtą dieną jie susirinko į Berako slėnį ir laimino Viešpatį. Todėl ta vieta vadinama Berako slėniu iki šios dienos.

2Ch 20 27 Po to visi Judo ir Jeruzalės vyrai su Juozapatu priekyje sugrįžo su džiaugsmu į Jeruzalę, nes Viešpats suteikė jiems džiaugsmo dėl jų priešių.

2Ch 20 28 Jie atėjo Jeruzalėje prie Viešpaties namų su arfomis, psalteriais ir trimitais.

2Ch 20 29 Dievo baimė apėmė aplinkines karalystes, kai jos išgirdo, kad Viešpats kovojo prieš Izraelio priešus.

2Ch 20 30 Juozapato karaliavimas tapo ramus, nes Dievas suteikė jam ramybę iš visų pusių.

2Ch 20 31 Juozapas, pradėdamas valdyti Judą, buvo trisdešimt penkerių metų amžiaus. Jeruzalėje jis karaliavo dvidešimt penkerius metus. Jo motina buvo vardu Azuba, Šilio duktė.

2Ch 20 32 Jis vaikščiojo savo tėvo Asos keliais ir nenukrypo nuo jų, darydamas, kas teisinga Viešpaties akyse.

2Ch 20 33 Tačiau aukštumos nebuvo sunaikintos, nes tauta dar nebuvo paruošusi širdžių savo tėvų Dievui.

2Ch 20 34 Visi kiti Juozapato darbai yra surašyti knygoje Hananio sūnaus Jehuvo, kuris yra minimas Izraelio karalių knygoje.

2Ch 20 35 Vėliau Judo karalius Juozapas susidėjo su Izraelio karaliumi Ahaziju, kuris elgėsi labai nedorai.

2Ch 20 36 Jie abu kartu statė laivus Ecjon Gebere, kad plauktų į Taršišą.

2Ch 20 37 Dodavahuvo sūnus Eliezeras iš Marešos pranašavo prieš Juozapatą, sakydamas: "Kadangi tu susidėjai su Ahaziju, Viešpats sudaužė tavo darbą". Laivai sudužo ir

negalėjo plaukti į Taršišą.

2Ch 21 1 Juozapas užmigo prie savo tėvų ir buvo palaidotas prie savo tėvų Dovydo mieste. Jo sūnus Joramas karaliavo jo vietoje.

2Ch 21 2 Jo broliai buvo Juozapo sūnūs: Azarija, Jahielis, Zacharijas, Azarijas, Mykolas ir Šefatijas. Visi jie buvo Izraelio karaliaus sūnūs.

2Ch 21 3 Jų tėvas jiems davė daug dovanų: aukso, sidabro ir kitokių brangių daiktų, be to, sutvirtintų Judo miestų, bet karalystę jis atidavė Joramui, nes jis buvo pirmagimis.

2Ch 21 4 Joramas, perėmęs savo tėvo karalystę ir sustiprėjęs, išžudė visus savo brolius ir kai kuriuos Judo kunigaikščius.

2Ch 21 5 Joramas pradėjo karaliauti trisdešimt dvejų metų ir aštuonerius metus karaliavo Jeruzalėje.

2Ch 21 6 Jis vaikščiojo Izraelio karalių keliais kaip Ahabo namai, nes Ahabo dukterė buvo jo žmona. Jis darė pikta Viešpaties akyse.

2Ch 21 7 Tačiau Viešpats nenorėjo sunaikinti Dovydo namų dėl sandoros, kurią jis padarė su Dovydu, pažadėdamas duoti žiburį jam ir jo sūnams per amžius.

2Ch 21 8 Joramui valdant, edomitai sukilo, atsiskyrė nuo Judo ir paskyrė sau karalių.

2Ch 21 9 Tuomet Joramas su savo vadais ir kovos vežimais naktį puolė ir sumušė edomitus, kurie buvo apsupę jį ir kovos vežimų viršininkus.

2Ch 21 10 Tačiau Edomas atsiskyrė nuo Judo iki šios dienos. Tuo pačiu metu ir Libna sukilo prieš Joramą, nes jis apleido Viešpatį, savo tėvų Dievą.

2Ch 21 11 Jis padarė aukštumas Judo kalnuose, suvedžiojo Jeruzalės gyventojus ir visą Judą.

2Ch 21 12 Pranašas Elijas atsiuntė jam laišką: "Taip sako Viešpats, tavo tėvo Dovydo Dievas: 'Kadangi tu nevaikščiojai savo tėvo Juozapo ir Judo karaliaus Asos keliais, bet pasirinkai Izraelio karalių kelius ir vedei į paleistuvystę Judo ir Jeruzalės gyventojus kaip Ahabas, be to, išžudei savo brolius, savo tėvo namiškius, geresnius už tave,

2Ch 21 14 viešpats baus tavo tautą, tavo vaikus, žmonas ir sunaikins visą tavo nuosavybę,

2Ch 21 15 o tu pats susirgsi sunkia vidurių liga, kuri tave kankins kasdien' ".

2Ch 21 16 Viešpats sukėlė prieš Joramą filistinus ir arabus, gyvenančius etiopų kaimynystėje.

2Ch 21 17 Jie užpuolė Judo žemę, įsiveržė į ją ir išsigabeno visą turta, kurį rado karaliaus namuose, jo vaikus ir žmonas; išliko tik jauniausias sūnus Jehoachazas.

2Ch 21 18 Po to Viešpats ištiko jį nepagydoma vidurių liga.

2Ch 21 19 Po dvejų metų jo viduriai išvirto, ir jis mirė baisiuose skausmuose. Jo tauta nesukūrė jam lauko, kaip darydavo jo tėvams.

2Ch 21 20 Joramas buvo trisdešimt dvejų metų, pradėdamas karaliauti, ir karaliavo Jeruzalėje aštuonerius metus. Jis mirė ir buvo palaidotas Dovydo mieste, tačiau ne karalių kapinėse, nes jis buvo visų nemėgstamas.

2Ch 22 1 Jeruzalės gyventojai paskelbė karaliumi jo jauniausiąjį sūnų Ahaziją, nes visus vyresnius išžudė būriai, atėję su arabais. Taip Judo karaliumi tapo karaliaus Joramo sūnus Ahazijas.

2Ch 22 2 Pradėdamas karaliauti, Ahazijas buvo keturiasdešimt dvejų metų ir karaliavo Jeruzalėje vienerius metus. Jo motina buvo vardu Atalija, Omrio dukterė.

2Ch 22 3 Jis vaikščiojo Ahabo namų keliais, nes jo motina buvo jam patarėja piktuose darbuose.

2Ch 22 4 Jis darė pikta Viešpaties akyse kaip Ahabo namai, nes jie, jo tėvui mirus, buvo jo patarėjais jo paties pražūčiai.

2Ch 22 5 Jų patariamas, jis ėjo su Ahabo sūnumi Joramu, Izraelio karaliumi, kariauti prieš Sirijos karalių Hazaelį į Ramot Gileadą. Sirams sužeidus Joramą,

2Ch 22 6 jis grįžo į Jezreelį gydytis, nes buvo sužeistas, kariaudamas su Sirijos karaliumi Hazaeliu. Joramo sūnus Ahazijas, Judo karalius, vyko į Jezreelį aplankyti Ahabo sūnų Joramą.

2Ch 22 7 Tai buvo nuo Dievo, kad Ahazijas žūtų, lankydamas Joramą. Jam atvykus pas Joramą, jie susitiko su Jehuvu, Nimšio sūnumi, kurį Viešpats buvo patepęs sunaikinti Ahabo namus.

2Ch 22 8 Kai Jehovas vykdė teismą Ahabo namams, jis sutiko Judo kunigaikščius ir Ahazijo brolių sūnus, tarnavusius Ahazijui, ir juos išžudė.

2Ch 22 9 Jis ieškojo Ahazijo ir rado jį besislapstantį Samarijoje. Jis buvo atvestas pas Jehų ir nužudytas. Jie palaidojo jį, sakydami: "Jis yra sūnus Juozapo, kuris ieškojo Viešpaties visa širdimi". Ahazijo namuose nebuvo nė vieno vyro, tinkamo užimti karaliaus sostą.

2Ch 22 10 Ahazijo motina Atalija, sužinojusi, kad jos sūnus miręs, išžudė visus Judo karališkuosius palikuonis.

2Ch 22 11 Bet karaliaus dukterė Jehošabata slapčia paėmė Ahazijo sūnų Jehošą iš karaliaus sūnų, kurie turėjo būti nužudyti, ir paslėpė su jo aukle miegamajame. Jehošabata buvo Joramo dukterė, kunigo Jehojados žmona, Ahazijo sesuo. Taip jis išliko gyvas.

2Ch 22 12 Jis buvo paslėptas Dievo namuose šešerius metus. Tuo metu Atalija valdė kraštą.

2Ch 23 1 Septintaisiais metais Jehojada išdrijo pasikviesti sąjungininkais šimtininkus: Joramo sūnų Azariją, Johanano sūnų Izmaelį, Jobedo sūnų Azariją, Adajo sūnų Maasėją ir Zichrio sūnų Elišafatą.

2Ch 23 2 Jie apėjo Judą ir surinko levitus iš visų Judo miestų bei Izraelio šeimų vadus, ir atėjo į Jeruzalę.

2Ch 23 3 Visas susirinkimas padarė sandorą su karaliumi Viešpaties namuose. Jehojada jiems kalbėjo: "Štai karaliaus sūnus bus karaliumi, kaip Viešpats kalbėjo apie Dovydo palikuonis.

2Ch 23 4 Padarykite štai ką: trečdalis kunigų ir levitų, kurie įeina sabate, saugos visas duris,

2Ch 23 5 trečdalis budės prie karaliaus namų ir trečdalis-prie pagrindinių vartų, o visi žmonės susirinks Viešpaties namų kiemuose.

2Ch 23 6 Niekas teneįeina į Viešpaties namus, tik kunigai ir tie levitai, kurie atlieka tarnystę, jie įeis, nes yra šventi, o visi žmonės pasiliks Viešpaties sargyboje.

2Ch 23 7 Levitai, kiekvienas su ginklu rankoje, apsups karalių ir bus su juo, kai jis įeis ir išeis. Kas įeis į namus, bus nužudytas".

2Ch 23 8 Levitai ir visas Judas darė, kaip kunigas Jehojada buvo įsakęs: kiekvienas atėjo su savo vyrais, kurie turėjo įeiti sabate ir kurie turėjo išeiti sabate, nes kunigas Jehojada nepaleido sargybą baigusią skyrių.

2Ch 23 9 Kunigas Jehojada padalino šimtininkams karaliaus Dovydo ietis, didžiuosius ir mažuosius skydus, buvusius Dievo namuose,

2Ch 23 10 ir sustatė visus žmones su ginklais rankose nuo dešiniojo šventyklos šono iki kairiojo, prie aukuro ir prie šventyklos aplinkui karalių.

2Ch 23 11 Tada jie išvedė karaliaus sūnų, uždėjo jam karūną, įteikė liudijimą ir paskelbė jį karaliumi. Kunigas Jehojada ir jo sūnus patepė jį ir visi šaukė: "Tegyvuoja karalius!"

2Ch 23 12 Atalija, išgirdusi triukšmą ir sveikinimus karaliui, pamačiusi bėgančius žmones, atėjo į Viešpaties namus.

2Ch 23 13 Čia ji pamatė karalių, stovintį šalia kolonos prie įėjimo, apsuptą kunigaikščių ir trimitininkų, ir visus žmones besidžiaugiančius. Trimitininkai trimitavo, giesmininkai, pritardami muzikos instrumentais, giedojo gyriaus giesmę. Tada Atalija perplėšė savo drabužius, šaukdama: "Šamokslas! Šamokslas!"

2Ch 23 14 Kunigas Jehojada įsakė šimtininkams, kariuomenės vadams: "Išveskite ją pro sargybų eiles, o kas ją seks, nužudykite kardu". Kunigas įsakė nežudyti jos Viešpaties namuose.

2Ch 23 15 Jie atvedė ją iki Arklių vartų prie karaliaus rūmų ir ten nužudė.

2Ch 23 16 Jehojada padarė sandorą su karaliumi ir visais žmonėmis, kad jie bus Viešpaties tauta.

2Ch 23 17 Po to visi žmonės nuėjo į Baalo namus, sugriovė juos, aukurus ir atvaizdus sudaužė, o Baalo kunigą Mataną nužudė prie aukuro.

2Ch 23 18 Jehojada pavedė Viešpaties namų priežiūrą kunigams ir levitams, suskirstydamas kunigus ir levitus skyriais, kaip Dovydas buvo juos suskirstęs. Jie aukojo Viešpačiui deginamąsias aukas, kaip parašyta Mozės įstatyme, giedodami ir džiaugdamiesi, kaip nurodė Dovydas.

2Ch 23 19 Jis taip pat pastatė vartininkus prie Viešpaties namų vartų, kad neįeityt niekas, susitepęs koku nors būdu.

2Ch 23 20 Jis kartu su šimtininkais, kilmingaisiais, valdytojais ir visais žmonėmis nuvedė karalių iš Viešpaties namų pro aukštutinius vartus į karaliaus namus ir pasodino jį į karaliaus sostą.

2Ch 23 21 Visi krašto žmonės džiaugėsi, mieste buvo ramu, kai Atalija buvo nužudyta kardu.

2Ch 24 1 Jehoašas pradėjo karaliauti būdamas septynerių metų ir keturiasdešimt metų karaliavo Jeruzalėje. Jo motina buvo vardu Cibija iš Beer Šebos.

2Ch 24 2 Jehoašas darė tai, kas teisinga Viešpaties akyse, per visas kunigo Jehojados dienas.

2Ch 24 3 Jehojada parinko jam dvi žmonas, ir jis susilaukė sūnų bei dukterų.

2Ch 24 4 Po to Jehoašas sumanė atnaujinti Viešpaties namus.

2Ch 24 5 Sukvietęs kunigus ir levitus, jis jiems kalbėjo: "Eikite į Judo miestus ir rinkite iš viso Izraelio pinigų jūsų Dievo namams pataisyti kiekvienais metais. Ir darykite tai skubiai". Bet levitai neskubėjo.

2Ch 24 6 Karalius pasišaukė vyriausiąjį kunigą Jehojadą ir jam tarė: "Kodėl tu nereikalauji iš levitų, kad jie surinktų iš Judo ir Jeruzalės mokestį, kurį Viešpats tarnas Mozė įsakė mokėti visam Izraeliui dėl Liudijimo palapinės?"

2Ch 24 7 Piktadarė Atalija ir jos sūnus sunaikino Dievo namus ir visas Viešpaties namams pašvęstas dovanas panaudojo Baalui".

2Ch 24 8 Karaliui įsakius, buvo padaryta dėžė ir pastatyta prie Viešpaties namų durų lauko pusėje.

2Ch 24 9 Ir jie paskelbė Jude ir Jeruzalėje, kad neštų Viešpačiui mokestį, kurį Dievo tarnas Mozė įsakė Izraeliui dykumoje.

2Ch 24 10 Kunigaikščiai bei visa tauta džiaugėsi ir, atnešę mokestį, metė į dėžę, kol ją pripildė.

2Ch 24 11 Dėžei prisipildžius, ją atnešdavo pas karalių. Karaliaus raštininkas

ir vyriausiojo kunigo įgaliotinis išimdavo pinigus, o dėžę nunešdavo atgal į jos vietą. Taip jie darė kiekvieną dieną ir surinko daug pinigų.

2Ch 24 12 Karalius bei Jehojada juos atiduodavo viešpaties namų darbų prižiūrėtojams, o tie pasamdydavo mūrininkų ir dailidžių, geležies ir vario kalvių Viešpaties namams pataisyti bei atnaujinti.

2Ch 24 13 Darbininkai dirbo ir jiems sekėsi. Jie atstatė Dievo namus ir juos sutvirtino.

2Ch 24 14 Pabaigę darbą, jie atnešė likusius pinigus ir grąžino karaliui bei Jehojadai. Už juos buvo padaryti indai Viešpaties namams: indai reikalingi tarnaujant, aukojimo indai, taurės, auksiniai bei sidabriniai indai. Jie nuolat aukojo deginamąsias aukas Viešpaties namuose per visas Jehojados dienas.

2Ch 24 15 Bet Jehojada paseno ir mirė sulaukęs šimto trisdešimties metų.

2Ch 24 16 Jį palaidojo Dovydo mieste prie karalių, nes jis darė gera Izraelyje Dievui ir Jo namams.

2Ch 24 17 Kunigui Jehojadai mirus, Judo kunigaikščiai atėjo pas karalių ir jam nusilenkė. Tada jis ėmė jų klausyti.

2Ch 24 18 Jie paliko Viešpaties, savo tėvų Dievo, namus ir tarnavo alkams ir stabams. Tas nusikaltimas sukėlė Viešpaties rūstybę prieš Judą ir Jeruzalę.

2Ch 24 19 Viešpats siuntė jiems pranašų, norėdamas juos susigražinti, kurie įspėjo juos, tačiau jie neklausė.

2Ch 24 20 Dievo Dvasia nužengė ant kunigo Jehojados sūnaus Zacharijos, kuris atsisotojės kalbėjo susirinkusiems: "Taip sako Viešpats: 'Kodėl jūs laužote Viešpaties įsakymus ir nenorite, kad jums sektųsi? Kadangi jūs palikote viešpatį, Jis paliko jus' ".

2Ch 24 21 Jie susitarė prieš jį ir, karaliui įsakius, užmušė akmenimis Viešpaties namų kieme.

2Ch 24 22 Karalius Jehoasas neatsiminė to gero, kurį Zacharijos tėvas Jehojada buvo jam padaręs, bet nužudė jo sūnų. Mirdamas jis sakė: "Viešpats mato ir atlygins".

2Ch 24 23 Metų galę sirijos kariuomenė atėjo prieš jį, įsiveržė į Judą bei Jeruzalę, išžudė tautos kunigaikščius ir paimtą grobį išsiuntė Damasko karaliui.

2Ch 24 24 Nors sirų kariuomenėje buvo mažai žmonių, bet viešpats atidavė į jų rankas labai didelę kariuomenę, kadangi jie paliko viešpatį, savo tėvų Dievą. Taip jie įvykdė teisumą Jehoasui.

2Ch 24 25 Atsitraukdami jie paliko jį sunkiai sergantį. Jehoasą tarnai susitarė prieš jį dėl pralieto kunigo Jehojados sūnų kraujo ir nužudė karalių lovoje. Jis mirė ir buvo palaidotas Dovydo mieste, tačiau ne karalių kapinėse.

2Ch 24 26 Amonitės šimeatos sūnus Zabadas ir moabitės šimritos sūnus Jehozabadas surengė samokslą prieš jį.

2Ch 24 27 Apie jo sūnus, naštų, kurios buvo jam užkrautos, didumą ir Dievo namų atnaujinimą yra parašyta karalių knygoje. Jo sūnus Amacijas karaliavo jo vietoje.

2Ch 25 1 Amacijas pradėjo karaliauti būdamas dvidešimt penkerių metų ir karaliavo Jeruzalėje dvidešimt devynerius metus. Jo motina buvo vardu Jehoadana iš Jeruzalės.

2Ch 25 2 Jis darė tai, kas teisinga Viešpaties akyse, tačiau ne tobula širdimi.

2Ch 25 3 Įsitvirtinęs karalystėje, jis nužudė tuos savo tarnus, kurie nužudė jo tėvą karalių.

2Ch 25 4 Jų vaikų jis nenužudė, kaip Mozės įstatymo knygoje parašyta, kur Viešpats įsako: "Tėvai neturi mirti dėl vaikų ir vaikai dėl tėvų, bet kiekvienas mirs dėl savo paties nuodėmės".

2Ch 25 5 Amacijas sušaukė Judo ir Benjamino gyventojus ir paskyrė jiems tūkstantininkus bei šimtininkus pagal jų tėvų namus. Jis suskaičiavo dvidešimties metų ir vyresnius ir rado tris šimtus tūkstančių vyrų, tinkančių karui, galinčių naudoti ietį ir skydą.

2Ch 25 6 Be to, jis pasisamdė iš Izraelio šimtą tūkstančių rinktinių karių už šimtą talentų sidabro.

2Ch 25 7 Dievo vyras, atėjęs pas jį, tarė: "Karaliau, tegul neina su tavimi Izraelio kariuomenė, nes viešpats nėra su Izraeliu, su Efraimo sūnumis.

2Ch 25 8 O jeiigu eisi, pasiruošk mūšiui, tačiau Dievas tave parklupdys prieš priešus, nes Dievas turi galią padėti ir parklupdyti".

2Ch 25 9 Amacijas klausė Dievo vyro: "O ką daryti su šimtu talentų, kuriuos daviau Izraelio kariuomenei?" Dievo vyras atsakė: "Dievas tau gali duoti daug daugiau negu tiek".

2Ch 25 10 Amacijas atskyrė iš Efraimo atėjusią kariuomenę ir paleido juos namo. Jie, degdami pykčiu Judui, grįžo į savo kraštą.

2Ch 25 11 Amacijas įsidrąsino, išvedė savo žmones ir, atėjęs į Druskos slėnį, išžudė dešimt tūkstančių Seyro vaikų.

2Ch 25 12 Dešimt tūkstančių jie paėmė į nelaisvę ir, užvedę juos ant uolos viršūnės, nustūmė žemyn, ir jie visi užsimušė.

2Ch 25 13 Ta kariuomenė, kurią Amacijas pasiuntė atgal, kad jie neitų su juo, užpuolė Judo miestus nuo Samarijos iki Bet Horono, išžudė tris tūkstančius gyventojų ir prisiplėšė daug grobio.

2Ch 25 14 Amacijas, nugalėjęs edomitus, grįždamas parsigabeno Seyro vaikų dievus, kuriuos pasistatė sau dievais, jiems aukojo ir juos garbino.

2Ch 25 15 Viešpaties rūstybė užsidegė prieš Amaciją. Jis siuntė pranašą, kuris

sakė: "Kodėl tu ieškai tos tautos dievų, kurie negalėjo išgelbėti savo tautos iš tavo rankų?"
 2Ch 25 16 Pranašui kalbant, karalius jam tarė: "Ar tu paskirtas karaliaus
 patarėju? Nutilk, kad nenužudyčiau tavęs". Pranašas nutilo, pasakęs: "Žinau, kad Dievas
 nusprendė pražudyti tave, nes tu taip pasielgei ir neklausei mano patarimo".
 2Ch 25 17 Judo karalius Amacijas pasitarė ir siuntė pas Jehuvo sūnaus Jehoachazo
 sūnų Jehoasą, Izraelio karalių, sakydamas: "Išeik, kad susitiktume veidas į veidą".
 2Ch 25 18 Izraelio karalius Jehoasas atsakė Judo karaliui Amacijui: "Libano
 usnis siuntė pas Libano kedrą, sakydama: 'Leisk savo dukterį už mano sūnaus'. Bet Libano
 laukinis žvėris prabėgdamas sutrypė usnį.
 2Ch 25 19 Tu didžiuojiesi nugalėjęs Edomą ir keliesi puikybėn besigirdamas. Lik
 namuose. Kodėl nori prisiskaukti nelaime ir žūti kartu su Judu?"
 2Ch 25 20 Amacijas nepaklausė, nes tai buvo iš Dievo, kad Jis galėtų atiduoti
 juos į priešų rankas, nes jie ieškojo Edomo dievų.
 2Ch 25 21 Izraelio karalius Jehoasas atėjo. Jis ir Judo karalius Amacijas
 susitiko Bet Šeme, kuris priklauso Judui.
 2Ch 25 22 Izraelis nugalėjo Judą, ir šio vyrai pabėgo į savo palapines.
 2Ch 25 23 Izraelio karalius Jehoasas paėmė ir nelaisvę Judo karalių Amaciją,
 Jehoachazo sūnaus Jehoaso sūnų, Bet Šemeše ir, atvedęs jį į Jeruzalę, nugriovė Jeruzalės sieną
 nuo Efraimo vartų iki Kampo vartų, keturis šimtus uolekčių.
 2Ch 25 24 Po to Izraelio karalius pasiėmė visą auksą bei sidabrą ir visus indus,
 rastus Dievo namuose Obed Edomo priežiūroje, taip pat karaliaus namų turtus, įkaitus ir grįžo
 į Samariją.
 2Ch 25 25 Jehoaso sūnus Amacijas, Judo karalius, mirus Jehoachazo sūnui
 Jehoasui, Izraelio karaliui, dar gyveno penkiolika metų.
 2Ch 25 26 Visi kiti Amacijo darbai, pirmieji ir paskutiniai, yra surašyti Judo
 ir Izraelio karalių knygoje.
 2Ch 25 27 Amacijui pasitraukus nuo Viešpaties, prieš jį kilo samokslas
 Jeruzalėje, ir jis pabėgo į Lachišą. Bet jie pasiuntė į Lachišą ir jį ten nužudė.
 2Ch 25 28 Jo kūną pargabeno ant žirgų ir palaidojo prie jo tėvų Judo mieste.
 2Ch 26 1 Tada visi Judo žmonės ėmė Oziją, kuriam buvo šešiolika metų, ir padarė
 savo karaliumi jo tėvo Amacijo vietoje.
 2Ch 26 2 Jis sutvirtino Elatą ir sugrąžino jį Judui po to, kai karalius užmigo
 prie savo tėvų.
 2Ch 26 3 Pradėdamas valdyti, Ozijas buvo šešiolikos metų ir penkiasdešimt
 dvejus metus karaliavo Jeruzalėje. Jo motina buvo vardu Jecholija iš Jeruzalės.
 2Ch 26 4 Jis darė tai, kas teisinga Viešpaties akyse, kaip ir jo tėvas
 Amacijas.
 2Ch 26 5 Jis ieškojo Dievo, kol Zacharijas, kuris suprasdavo Dievo regėjimus,
 buvo gyvas, ir kol jis ieškojo Viešpaties, Dievas davė jam sėkmę.
 2Ch 26 6 Jis kariavo su filistiniais ir sugriovė Gato, Jabnės bei Ašdodo sienas.
 Jis pastatė miestus aplink Ašdodą ir filistinų krašte.
 2Ch 26 7 Dievas padėjo jam prieš filistinus ir arabus, gyvenusius Gūr Baale, ir
 prieš meunus.
 2Ch 26 8 Amonitai mokėjo Ozijui duoklę. Jo vardas pagarsėjo net iki Egipto
 sienos, nes jis nepaprastai sustiprėjo.
 2Ch 26 9 Ozijas pastatė Jeruzalėje bokštus prie Kampo vartų, Slėnio vartų bei
 prie kampų ir juos sutvirtino.
 2Ch 26 10 Jis taip pat pastatė bokštų dykumoje ir iškasė daug šulinių, nes
 turėjo daug gyvulių žemumose ir slėnyje bei žemdirbių ir vynuogynų prižiūrėtojų įkalnėse ir
 Karmelyje; jis mėgo žemdirbystę.
 2Ch 26 11 Ozijas turėjo kariuomenę, kuri išeidavo į karą būriais, kuri buvo
 suskaičiuota raštininko Jejelio ir valdininko Maasėjo, vadovaujant vienam iš karaliaus vadų
 Hananijui.
 2Ch 26 12 Šeimų vadų ir karžygių buvo du tūkstančiai šeši šimtai vyrų.
 2Ch 26 13 Jie vadovavo trimis šimtams septyniems tūkstančiams penkiems šimtams
 kariuomenės vyrų, kurie galingai kariaudavo, padėdami karaliui prieš priešą.
 2Ch 26 14 Ozijas parūpino kariuomenei skydų, iečių, šalmų, lankų ir svaidyklių
 akmenims svaidyti.
 2Ch 26 15 Jis turėjo Jeruzalėje naujai išrastų karinių mašinų strėlėms ir
 dideliems akmenims svaidyti, kurias įstatė bokštuose ir kampuose. Jo vardas plačiai išgarsėjo,
 nes nuostabi pagalba lydėjo jį ir jis tapo galingas.
 2Ch 26 16 Kai jis buvo galingas, jo širdis pasididžiavo jo pražūčiai. Jis
 nusikalto viešpačiui, savo Dievui, eidamas į Viešpaties šventyklą smilkyti ant smilkymo
 aukuro.
 2Ch 26 17 Kunigas Azarijas įėjo paskui jį su aštuoniasdešimt drąsių Viešpaties
 kunigų.
 2Ch 26 18 Jie pasipriešino karaliui Ozijui ir sakė: "Ozijau, tu neturi teisės
 smilkyti viešpačiui. Tai kunigų, Aarono sūnų, pareiga. Išeik iš šventyklos! Tu nusikalta ir
 Viešpats Dievas nepriiskaitys to tavo garbei".
 2Ch 26 19 Ozijas jau laikė rankoje smilkytuvą, pasiruošęs smilkyti. Jis labai
 supyko ant kunigų. Kai jis supyko, raupsai atsirado jo kaktoje Viešpaties namuose prie
 smilkymo aukuro, kunigams matant.

2Ch 26 20 Vyriausiasis kunigas Azarijas ir visi kunigai žiūrėjo į jį, ir jis buvo raupsuotas. Jie išstūmė jį iš ten, o ir jis pats skubėjo išeiti, nes Viešpats jį ištiko.

2Ch 26 21 Karalius Ozijas liko raupsuotas iki savo mirties. Jis gyveno atskiruose namuose ir buvo atskirtas nuo Viešpaties namų. Jo sūnus Joatamas valdė karaliaus namus ir teisė krašto žmones.

2Ch 26 22 Visus kitus Ozijo darbus, pirmus ir paskutinius, užrašė Amoco sūnus pranašas Izaijas.

2Ch 26 23 Ozijas užmigo prie savo tėvų ir buvo palaidotas prie savo tėvų karalių kapinių lauke, nes jis buvo raupsuotas. Jo sūnus Joatamas karaliavo jo vietoje.

2Ch 27 1 Pradėdamas karaliauti, Joatamas buvo dvidešimt penkerių metų ir šešiolika metų karaliavo Jeruzalėje. Jo motina buvo vardu Jeruša, Cadoko duktė.

2Ch 27 2 Jis darė tai, kas teisinga Viešpaties akyse, kaip ir jo tėvas Ozijas, tačiau jis neįėjo į Viešpaties šventyklą. Tauta vis dar elgėsi netikusiai.

2Ch 27 3 Joatamas pastatė aukštutinius vartus Viešpaties namuose ir daug statė ant Ofelio sienos.

2Ch 27 4 Be to, jis statė miestus Judo aukštumose ir pilis bei bokštus miškuose.

2Ch 27 5 Jis kariavo su amonitų karaliumi ir jį nugalėjo. Amonitai davė jam šimtą talentų sidabro, dešimt tūkstančių saikų kviečių ir tiek pat miežių pirmaisiais metais, tiek pat antraisiais ir trečiaisiais metais.

2Ch 27 6 Joatamas sustiprėjo, nes vaikščiojo priešais Viešpatį, savo Dievą.

2Ch 27 7 Visi kiti Joatamo darbai ir visi jo karai surašyti Izraelio ir Judo karalių knygoje.

2Ch 27 8 Pradėdamas karaliauti, jis buvo dvidešimt penkerių metų ir šešiolika metų karaliavo Jeruzalėje.

2Ch 27 9 Joatamas užmigo prie savo tėvų ir buvo palaidotas Dovydo mieste, o jo sūnus Achazas karaliavo jo vietoje.

2Ch 28 1 Achazas, būdamas dvidešimties metų, pradėjo karaliauti ir šešiolika metų karaliavo Jeruzalėje. Jis nedarė to, kas teisinga Viešpaties akyse, kaip darė jo tėvas Dovydas,

2Ch 28 2 bet vaikščiojo Izraelio karalių keliais ir nuliedino Baalų atvaizdus.

2Ch 28 3 Jis smilkė Ben Hinomo slėnyje ir sudegino savo sūnus Baalui, mėgdžiodamas bjaurystes pagonių, kuriuos Viešpats išvarė, prieš izraelitams užimant kraštą.

2Ch 28 4 Jis aukojo ir smilkė aukštumose, ant kalvų ir po kiekvienu žaliuojančiu medžiu.

2Ch 28 5 Todėl Viešpats, jo Dievas, atidavė jį į Sirijos karaliaus rankas. Sirai paėmė daug belaisvių ir nusivedė juos į Damaską. Jis taip pat buvo atiduotas į Izraelio karaliaus rankas, kuris daugelį iš jų nužudė.

2Ch 28 6 Remalijo sūnus Pekachas išžudė Jude per vieną dieną šimtą dvidešimt tūkstančių karių, nes jie apleido Viešpatį, savo tėvų Dievą.

2Ch 28 7 Zichris, Efraimo karžygys, nukovė karaliaus sūnų Maasėją, namų valdytoją Azrikamą ir Elkaną, kuris buvo antras po karaliaus.

2Ch 28 8 Be to, izraelitai išsivedė nelaisvėn iš savo brolių du šimtus tūkstančių moterų, sūnų ir dukterų ir, prisiplėšę daug grobio, parsigabeno į Samariją.

2Ch 28 9 Bet ten gyveno Viešpaties pranašas Odedas, kuris pasitiko grįžtančią į Samariją kariuomenę ir jiems tarė: "Viešpats, jūsų tėvų Dievas, supykęs ant Judo, atidavė juos į jūsų rankas, bet jūs žudėte taip žiauriai, kad jūsų žiaurumas pasiekė dangų.

2Ch 28 10 Jūs nutarėte Judo ir Jeruzalės gyventojus paversti vergais ir vergėmis. Argi jūs patys nenusikaltote Viešpačiui, savo Dievui?"

2Ch 28 11 Klausykite manęs ir sugrąžinkite belaisvius, kuriuos atsivedėte iš Judo, nes didelė Viešpaties rūstybė užsidegė prieš jus".

2Ch 28 12 Efraimitų vyresnieji: Johanano sūnus Azarijas, Mešilemoto sūnus Berechijas, Šalumo sūnus Jehizkijas ir Hadlajo sūnus Amasa atsistojo prieš tuos, kurie grįžo iš karo,

2Ch 28 13 sakydami: "Neįvesite čia belaisvių, nes jūs tuo prisidėsite prie mūsų nusikaltimų Viešpačiui ir juos mums dar padauginsite; nes mūsų nusikaltimas didelis ir Viešpaties rūstybė užsidegusi prieš Izraelį".

2Ch 28 14 Tuomet kariai paliko belaisvius ir grobį kunigaikščiams bei susirinkusiems.

2Ch 28 15 Vardais paminėti vyrai pakilo, paėmė belaisvius, iš grobio jie juos apvilko, apavė, pavalgydino, pagirdė ir patėpė aliejumi; silpnesnius užkėlė ant asilų ir nuvedė visus į Jerichą, palmių miestą, pas jų brolius. Po to jie sugrįžo į Samariją.

2Ch 28 16 Tuo metu karalius Achazas prašė Asirijos karaliaus pagalbos,

2Ch 28 17 nes edomitai buvo įsiveržę ir nugalėję Judą bei išsivedę belaisvius.

2Ch 28 18 Ir filistinai užpuolė pietų Judą žemumoje ir, paėmę Bet Šemešą, Ajaloną, Gederotą, Sochoją, Timną ir Gimzoją su jų kaimais, juose apsigyveno.

2Ch 28 19 Nes Viešpats pažemino Judą dėl Izraelio karaliaus Achazo, kuris apnuogino Judą ir labai nusikalto Viešpačiui.

2Ch 28 20 Atėjęs pas jį Tiglat Pileseras, Asirijos karalius, vargino jį, o ne sustiprino.

2Ch 28 21 Achazas, paėmęs Viešpaties namų, karaliaus namų ir kunigaikščių auksą, atidavė Asirijos karaliui, tačiau tai jam nepadėjo.

2Ch 28 22 Karalius Achazas savo vargų laikotarpiu dar labiau nusikalto
viešpačiui.

2Ch 28 23 Jis aukojo Damasko dievams, kurie jį nugalėjo, sakydamas: "Sirijos
karalių dievai padeda jiems; aš jiems aukosiu, kad jie ir man padėtų". Bet jie tapo pražūtimi
jam ir visam Izraeliui.

2Ch 28 24 Achazas surinko Dievo namų indus, supjaustė juos, užrakino Viešpaties
namų duris ir pristatė aukurų kiekviename Jeruzalės kampe.

2Ch 28 25 Jis pristeigė kiekviename Judo mieste aukštumų svetimiams dievams
smilkyti, sukeldamas Viešpaties, savo tėvų Dievo, rūstybę.

2Ch 28 26 Visi kiti jo darbai yra surašyti Judo ir Izraelio karalių knygoje.

2Ch 28 27 Achazas užmigo prie savo tėvų, ir jį palaidojo Jeruzalės mieste, bet
ne Izraelio karalių kapuose. Jo sūnus Ezekijas karaliavo jo vietoje.

2Ch 29 1 Ezekijas pradėjo karaliauti dvidešimt penkerių metų ir dvidešimt
devynerius metus karaliavo Jeruzalėje. Jo motina buvo vardu Abija, Zacharijo duktė.

2Ch 29 2 Jis darė tai, kas teisinga Viešpaties akyse, kaip ir jo tėvas Dovydas.

2Ch 29 3 Pirmaisiais savo karaliavimo metais, pirmąjį mėnesį jis atidarė
Viešpaties namų duris ir juos atnaujino.

2Ch 29 4 Sukvietęs kunigus ir levitus į rytinę aikštę,

2Ch 29 5 jiems tarė: "Levitai, paklauskite manęs! Pasišventinkite ir
pašventinkite Viešpaties, savo tėvų Dievo, namus, pašalindami nešvarumus iš šventyklos.

2Ch 29 6 Mūsų tėvai nusikalto ir darė pikta Viešpaties, mūsų Dievo, akyse. Jie
paliko jį ir nusigręžė nuo Viešpaties buveinės, atsukdami Jam nugaras.

2Ch 29 7 Jie užrakino šventyklos duris, užgesino lempas, nebesmilkė smilkalų ir
nebeaukojo deginamųjų aukų Izraelio Dievui šventoje vietoje.

2Ch 29 8 Todėl Viešpats užsirūstino ant Judo ir Jeruzalės. Jis atidavė juos
vargui, pasibaisėjimui ir pajuokai, kaip patys matote savo akimis.

2Ch 29 9 Nes štai mūsų tėvai žuvo nuo kardo ir mūsų sūnūs, dukterys ir žmonos
pateko nelaisvėn.

2Ch 29 10 Dabar mano širdyje yra noras padaryti sandorą su Viešpačiu, Izraelio
Dievu, kad jo didžioji rūstybė nesusuktų nuo mūsų.

2Ch 29 11 Mano sūnūs, neatidėliokite, nes jus išsirinko Viešpats, kad prieš jį
stovėtumėte, Jam tarnautumėte ir smilkytumėte".

2Ch 29 12 Tuomet pakilo levitai. Iš kehatų-Amasajo sūnus Mahatas ir Azarijo
sūnus Joelis, iš merarių- Abdžio sūnus Kišas ir Jehalėlelio sūnus Azarijas, iš geršonų-Zimos
sūnus Joachas ir Joacho sūnus Edenas,

2Ch 29 13 iš Elicafano palikuonių-Šimris ir Jejelis, iš Asafo palikuonių-
Zacharijas ir Matanijas,

2Ch 29 14 iš Hemano palikuonių-Jehielis ir Šimis, o iš Jedutūno
palikuonių-Šemaja ir Uzielis.

2Ch 29 15 Jie sušaukė savo brolius, pasišventino ir ėjo Viešpaties namų valyti,
kaip karalius buvo įsakęs pagal Viešpaties žodį.

2Ch 29 16 Kunigai, įėję į Viešpaties namų vidų, išnešė visus nešvarumus, kuriuos
rado Viešpaties šventykloje, į kiemą, o levitai nešė juos į Kedrono upelį.

2Ch 29 17 Pirmojo mėnesio pirmą dieną jie pradėjo šventinti, o mėnesio aštuntą
dieną pasiekė Viešpaties namų priėngį, per aštuonias dienas jie pašventino Viešpaties namus
ir baigė pirmo mėnesio šešioliktą dieną.

2Ch 29 18 Po to, atėję pas karalių Ezekiją, pranešė: "Išvalėme visus Viešpaties
namus: deginamųjų aukų aukurą su visais jo reikmenimis ir padėtinės duonos stalą su visais jo
indais.

2Ch 29 19 Visus reikmenis, kuriuos karalius Achazas karaliaudamas išmetė savo
nusikaltimo metu, mes nuvalėme ir pašventinome, ir štai jie yra prie Viešpaties aukuro".

2Ch 29 20 Karalius Ezekijas, atsikėlęs anksti, sušaukė miesto vyresniusius ir
nuėjo į Viešpaties namus.

2Ch 29 21 Jie atsivedė septynis jaučius, septynis avinus, septynis ėriukus ir
septynis ožius aukai už nuodėmę, - už karalystę, šventyklą ir Judą. Jis įsakė kunigams, Aarono
sūnams, aukoti ant Viešpaties aukuro.

2Ch 29 22 Papjovė jaučius, kunigai ėmė kraujo ir juo šlakstė aukurą; papjovė
avinus, taip pat šlakstė krauju aukurą ir, papjovė ėriukus, šlakstė jų krauju aukurą.

2Ch 29 23 Po to privedė už nuodėmę aukojamus ožius prie karaliaus ir žmonių,
kurie uždėjo ant jų rankas.

2Ch 29 24 Kunigai juos papjovė ir atnešė prie aukuro jų kraują kaip sutaikinimo
auką už visą Izraelį, nes karalius buvo įsakęs aukoti deginamąją auką už visą Izraelį.

2Ch 29 25 Ezekijas pastatė prie Viešpaties namų levitus su cimbariais, arfomis ir
psalteriais pagal karaliaus Dovydo, regėtojo Gado ir pranašo Natano nurodymus. Taip buvo
įsakęs Viešpats per savo pranašus.

2Ch 29 26 Levitai stovėjo su Dovydo instrumentais, o kunigai-su trimitais.

2Ch 29 27 Ezekijas įsakė aukoti ant aukuro deginamąją auką. Prasidėjus
deginamosios aukos aukojimui, suskambėjo Viešpaties giesmės ir trimitai, pritariant karaliaus
Dovydo muzikiniams instrumentams.

2Ch 29 28 Visi susirinkusieji garbino, giedotojai giedojo ir trimitai skardeno,
kol pabaigė aukoti deginamąją auką.

2Ch 29 29 Aukojimui pasibaigus, karalius ir visi, kurie buvo su juo, nusilenkė

garbino Dievą.

- 2Ch 29 30 Karalius Ezekijas ir kunigaikščiai liepė levitams šlovinti Viešpatį Dovydo ir regėtojo Asafo giesmėmis. Jie džiaugsmingai giedojo ir nusilenkė garbino.
- 2Ch 29 31 Ezekijas tarė: "Dabar jūs esate pasišventinę Viešpačiui! Atgabenkite aukas bei padėkos aukas į Viešpaties namus". Susirinkusieji atgabeno minėtas aukas ir kas norėjo-deginamąsias aukas.
- 2Ch 29 32 Deginamųjų aukų, kurias susirinkusieji aukoję, buvo septyni asdešimt jaučių, šimtas avinų, du šimtai ėriukų; visi jie buvo paskirti deginamajai aukai Viešpačiui.
- 2Ch 29 33 Pašvęstųjų aukų buvo šeši šimtai jaučių ir trys tūkstančiai avių.
- 2Ch 29 34 Kunigų buvo per mažai, jie nespėjo lupti visų deginamųjų aukų odų; tad jiems padėjo jų broliai levitai, kol kiti kunigai pasišventino; levitai stropiau rūpinosi pasišventinti negu kunigai.
- 2Ch 29 35 Be to, dar reikėjo aukoti daug deginamųjų aukų, padėkos aukų taukus ir geriamąsias aukas prie kiekvienos deginamosios aukos. Taip buvo atstatytas tarnavimas Viešpaties namuose.
- 2Ch 29 36 Ezekijas ir visa tauta džiaugėsi, kad Dievas paruošė tautą, nes tai įvyko staiga.
- 2Ch 30 1 Ezekijas parašė ir išsiuntinėjo laiškus Izraeliui, Judui, Efraimui bei Manasui, kad atvyktų į Viešpaties namus Jeruzalėje švęsti Paschos Viešpačiui, Izraelio Dievui.
- 2Ch 30 2 Karalius, kunigaikščiai ir Jeruzalės gyventojai sutarė švęsti Paschą antrąjį mėnesį.
- 2Ch 30 3 Jie negalėjo jos švęsti laiku dėl to, kad dar nebuvo pasišventinęs pakankamas kunigų skaičius ir Jeruzalėje nebuvo susirinkę žmonės.
- 2Ch 30 4 Tas sumanymas patiko karaliui ir visiems žmonėms.
- 2Ch 30 5 Jie nutarė pranešti visam Izraeliui nuo Beer Šebos iki Dano, kad ateitų švęsti Paschos Viešpačiui, Izraelio Dievui, į Jeruzalę, nes jie seniai nebuvo šventę Paschos taip, kaip parašyta.
- 2Ch 30 6 Karaliaus ir kunigaikščių paskirti šaukliai vaikščiojo su laiškais po visą Izraelį ir Judą, kaip karalius buvo įsakęs, skelbdami: "Izraelitai, gręžkitės į Viešpatį, Abraomo, Izaoko ir Jokūbo Dievą, ir Jis grįš pas jus, išlikusius iš Asirijos karalių rankos.
- 2Ch 30 7 Nebūkite kaip jūsų tėvai ir broliai, kurie nusikalto Viešpačiui, savo tėvų Dievui, todėl Jis juos atidavė sunaikinti, kaip patys matote.
- 2Ch 30 8 Nebūkite kietasprandžiai kaip jūsų tėvai! Paveskite save Viešpačiui ir ateikite į Jo šventyklą, kurią Jis pašventino amžiams, ir tarnaukite Viešpačiui, savo Dievui, kad Jo didžioji rūstybė nosisuktų nuo jūsų.
- 2Ch 30 9 Jei gręsitės į Viešpatį, jūsų broliai ir sūnūs ras pasigailėjimą akyse, kurie juos išvedė, ir sugrįš į šitą šalį; nes maloningas ir gailėstingas yra Viešpats, jūsų Dievas. Jis jūsų neatstums, jei sugrįšite pas Jį".
- 2Ch 30 10 Šaukliai ėjo iš miesto į miestą per Efraimo ir Manaso žemes iki Zabulono, bet šie juos išjuokė ir tyčiojosi iš jų.
- 2Ch 30 11 Tačiau kai kurie iš Ašero, Manaso ir Zabulono nusižemino ir atėjo į Jeruzalę.
- 2Ch 30 12 Jude buvo Viešpaties ranka, kad duotų jiems vieną širdį vykdyti karaliaus ir kunigaikščių įsakymą pagal viešpaties žodį.
- 2Ch 30 13 Į Jeruzalę susirinko labai daug žmonių švęsti Neraugintos duonos šventės antrąjį mėnesį.
- 2Ch 30 14 Jie pašalino aukurus Jeruzalėje, visus smilkymo aukurus sudaužė ir sumetė juos į Kedrono upelį.
- 2Ch 30 15 Jie plovė Paschos avinėlį antrojo mėnesio keturiolikta dieną. Kunigai ir levitai susigėdę pasišventino ir atgabeno deginamųjų aukų į Viešpaties namus.
- 2Ch 30 16 Jie ėjo savo tarnystę jiems įprasta tvarka, laikydami esi Dievo vyro Mozės įstatymo; kunigai šlakstė kraują, paėmę jį iš levitų rankų.
- 2Ch 30 17 Daugelis iš susirinkusiųjų nebuvo pasišventinę, todėl levitai papjaudavo Paschos avinėlį už tuos, kurie buvo susitepę, kad pašventintų juos Viešpačiui.
- 2Ch 30 18 Daug žmonių, ypač iš Efraimo, Manaso, Isacharo ir Zabulono, nebuvo apsivalę ir valgė Paschą ne taip, kaip pasakyta įstatyme. Tačiau Ezekijas meldėsi už juos: "Gerasis Viešpatie, atleisk kiekvienam,
- 2Ch 30 19 kuris paruošė savo širdį ieškoti Dievo-Viešpaties, savo tėvų Dievo, nors ir nėra apsivalęs pagal šventyklos reikalavimus".
- 2Ch 30 20 Viešpats išklaušė Ezekiją ir išgydė žmones.
- 2Ch 30 21 Izraelitai, susirinkę į Jeruzalę, šventė Neraugintos duonos šventę septynias dienas su dideliu džiaugsmu, o kunigai ir levitai kasdien garsiai šlovino Viešpatį muzikos instrumentais.
- 2Ch 30 22 Ezekijas padaršino levitus, kurie žinojo, kaip tinkamai tarnauti Viešpačiui. Jie valgė septynias šventės dienas, aukoję padėkos aukas ir garbino Viešpatį, savo tėvų Dievą.
- 2Ch 30 23 Visi sutarė švęsti dar septynias dienas. Taip jie šventė džiaugsmingai kitas septynias dienas.
- 2Ch 30 24 Judo karalius Ezekijas davė susirinkusiems tūkstantį jaučių ir septynis tūkstančius avių, o kunigaikščiai davė tūkstantį jaučių ir dešimt tūkstančių avių. Daug kunigų pasišventino.
- 2Ch 30 25 Džiaugėsi visi Judo žmonės, kunigai, levitai, visi susirinkusieji iš

Izraelio ir svetimtaučiai, atėję iš Izraelio, ir gyvenantieji Jude.

2Ch 30 26 Didelis džiaugsmas buvo Jeruzalėje, nes nuo Izraelio karaliaus Dovydo sūnaus Saliamono laikų nieko panašaus nebuvo buvę Jeruzalėje.

2Ch 30 27 Kunigai ir levitai pakilę laimino žmones, ir jų balsas buvo išgirstas, jų malda pasiekė Jo šventą buveinę danguje.

2Ch 31 1 Kai visa tai pasibaigė, visi susirinkę izraelitai, išėję į Judo miestus, sudaužė stabus, iškirto giraites, nugriovė aukštumas ir aukurus visame Jude, Benjamine, Efraime ir Manase. Po to visi izraelitai sugrįžo į savo miestus prie savo nuosavybės.

2Ch 31 2 Ezekijas suskirstė kunigus ir levitus skyriais, kiekvieną pagal jo tarnystę, aukoti deginamasias ir padėkos aukas, tarnauti, giedoti ir šlovinti Viešpaties šventyklos vartuose.

2Ch 31 3 Karalius davė savo turty dalį deginamosioms aukoms rytais, vakarais, sabatais, per jauną mėnulį ir metinėmis šventėmis, kaip parašyta Viešpaties įstatyme.

2Ch 31 4 Jis įsakė tautai ir Jeruzalės gyventojams duoti dalį kunigams ir levitams, kad jie būtų padrasinti Viešpaties įstatyme.

2Ch 31 5 Įsakymą paskelbus, izraelitai gausiai atgabeno pirmavaisių javų, vyno, aliejaus ir medaus, taip pat atnešė gausiai dešimtinų.

2Ch 31 6 Izraelitai ir Judo miestų gyventojai taip pat davė dešimtinę nuo galvijų ir avių, ir laisvos valios aukų Viešpačiui, savo Dievui, jie sukrovė krūvas.

2Ch 31 7 Trečią mėnesį jie pradėjo krauti tas krūvas, o septintą-užbaigė.

2Ch 31 8 Ezekijas ir kunigaikščiai, atėję ir pamatę krūvas, šlovino Viešpatį ir laimino Jo tautą Izraelį.

2Ch 31 9 Ezekijas paklausė kunigų ir levitų apie krūvas.

2Ch 31 10 Vyriausiasis kunigas Azarijas iš Cadoko namų atsakė: "Nuo to laiko, kai pradėjo gabenti aukas Viešpaties namams, mes sočiai valgome ir dar daugiau atlieka, nes Viešpats palaimino savo tautą".

2Ch 31 11 Ezekijas įsakė paruošti kambarius Viešpaties namuose. Juos paruošus,

2Ch 31 12 jie ištikimai nešė aukas šventyklai, dešimtines ir dovanas. Jų vyriausiasis prižiūrėtojas buvo levitas Konanijas, o jo brolis Šimis buvo po jo.

2Ch 31 13 Jehielis, Azazijas, Nahatas, Asaelis, Jerimotas, Jehozabadas, Elielis, Išmakijas, Mahatas ir Benajas buvo prižiūrėtojai Konanijo ir jo brolio Šimio žinioje, karaliaus Ezekijo ir Azarijo, kuris buvo vyriausiasis Dievo namuose, įsakymu.

2Ch 31 14 Imnos sūnui Korei, levitui, rytinių vartų sargui, buvo paskirta prižiūrėti Dievui laisva valia atnešamas dovanas, aukas Viešpačiui ir šventas dovanas.

2Ch 31 15 Korei vadovaujant, Edenas, Minjaminas, Ješūva, Šemajas, Amarijas ir Šechanijas kunigų miestuose paskirstydavo dalis savo broliams, dideliems ir mažiems,

2Ch 31 16 surašytiems giminių sąrašuose, vyrams nuo trejų metų ir vyresniems, kurie kasdien eidavo į Viešpaties namus atlikti tarnystės, laikydamiesi nustatytos eilės,

2Ch 31 17 kunigams, kurie buvo surašyti šeimomis, ir levitams, dvidešimties metų ir vyresniems, pagal jų pareigas skyriuose,

2Ch 31 18 ir visiems, kurie buvo surašyti: kūdikiams, žmonoms, sūnams ir dukterims, nes jie ištikimai pasišventė šventai tarnystei.

2Ch 31 19 Kunigai aaronitai, gyvenantieji jų miestams priklausančiuose priemiesčiuose, buvo įtraukti į sąrašus vardais. Pagal juos duodavo dalį kiekvienam kunigui ir kiekvienam levitui, esančiam sąraše.

2Ch 31 20 Taip darė Ezekijas visame Jude. Jis darė tai, kas teisinga, gera ir tinkama Viešpačiui, Jo Dievui.

2Ch 31 21 Kiekvieną darbą, kurį jis darė Dievo namų reikalams, vykdydamas įsakymus ar įstatymus, ieškodamas savo Dievo, jis darė iš visos savo širdies, ir jam sekėsi.

2Ch 32 1 Po šitų įvykių ir darbų Asirijos karalius Sanheribas įsibrovė į Judą ir apgulė sutvirtintus miestus, tikėdamasis juos paimti.

2Ch 32 2 Kai Ezekijas pamatė, kad Sanheribas rengiasi pulti Jeruzalę,

2Ch 32 3 jis pasitarė su kunigaikščiais bei karžygiais ir nutarė užversti už miesto esančius šaltinius.

2Ch 32 4 Buvo sušaukta daug žmonių, kurie užvertė visus šaltinius ir upelį, tekantį per kraštą, kad Asirijos kariai, apgulė miestą, neturėtų vandens.

2Ch 32 5 Be to, karalius ryžtingai ėmėsi darbo ir atstatė visą apgriuvusią miesto sieną; pastatė ant jos bokštų, jos lauko pusėje pastatė kitą sieną ir sutvirtino Miloją Dovydo mieste. Jis pagamino daug iečių ir skydų.

2Ch 32 6 Ezekijas, paskyręs karą vadus, sušaukė juos aikštėje prie miesto vartų ir jiems kalbėjo padrasinančiai:

2Ch 32 7 "Būkite drąsūs ir stiprūs. Nebijokite ir nenusigąskite Asirijos karaliaus ir tos daugybės, kuri yra su juo, nes su mumis yra daugiau, negu su juo:

2Ch 32 8 su juo yra kūno ranka, o su mumis-Viešpats, mūsų Dievas, kad padėtų mums ir kovotų mūsų kovas". Žmonės įkvėpė Judo karaliaus Ezekijo žodžiais.

2Ch 32 9 Asirijos karalius Sanheribas buvo apgultas Lachišą. Jis siuntė pasiuntinius į Jeruzalę pas Judo karalių Ezekiją ir pas visus Judo ir Jeruzalės gyventojus, sakydamas:

2Ch 32 10 "Taip sako Asirijos karalius Sanheribas: 'Kuo jūs pasitikite, kad sėdite apgultame mieste, Jeruzalėje?'

2Ch 32 11 Ar ne Ezekijas įtikinėja jus atsiduoti mirčiai nuo bado ir troškulio,

sakydamas: 'Viešpats, mūsų Dievas, mus išgelbės iš Asirijos karaliaus rankos?'

2Ch 32 12 Argi ne tas pats Ezekijas pašalino Jo aukštumas bei Jo aukurus ir liepė Judo ir Jeruzalės gyventojams: 'Tik prie to vieno aukuro turite garbinti Viešpatį ir Jam smilkyti?'

2Ch 32 13 Argi nežinote, ką aš ir mano tėvai padarėme visoms kitų kraštų tautoms? Ar tų tautų dievai išgelbėjo savo kraštus iš mano rankos?

2Ch 32 14 Kur yra dievai tų tautų, kurias visiškai sunaikino mano tėvai? Ar nors vienas dievas išgelbėjo savo kraštą iš mano rankos? Kaip tad jūsų Dievas galėtų jus išgelbėti?

2Ch 32 15 Tegul Ezekijas neapgaudinėja ir neįtikinėja jūsų! Netikėkite juo, nes nei vienos tautos, nei karalystės dievas negalėjo išgelbėti savo tautos iš mano ir iš mano tėvų rankos. Ir jūsų Dievas neišgelbės jūsų!'

2Ch 32 16 Asirijos pasiuntiniai dar daugiau kalbėjo prieš Viešpatį Dievą ir prieš Jo tarną Ezekiją.

2Ch 32 17 Jų karalius rašė laiškus, įžeidžiančius Viešpatį, Izraelio Dievą: "Kaip kitų tautų dievai neišgelbėjo savo tautų iš mano rankų, taip ir Ezekijo Dievas neišgelbės savo tautos".

2Ch 32 18 Pasiuntiniai garsiai šaukė žydų kalba žmonėms, buvusiems ant Jeruzalės sienos, norėdami juos įbauginti, kad galėtų paimti miestą.

2Ch 32 19 Taip kalbėdami apie Jeruzalės Dievą, jie jį lygino su kitų žemės tautų dievais, kurie yra žmogaus rankų darbas.

2Ch 32 20 Karalius Ezekijas ir pranašas Izaijas, Amoco sūnus, meldėsi ir šaukėsi dangaus.

2Ch 32 21 Viešpats siuntė angelą, kuris išnaikino karžygius, vadus ir karininkus Asirijos karaliaus stovykloje. Karalius sugėdintas turėjo grįžti į savo šalį. Jam įėjus į savo dievo namus, jo paties sūnus jį ten nužudė.

2Ch 32 22 Taip Viešpats išgelbėjo Ezekiją ir Jeruzalės gyventojus iš Asirijos karaliaus Sanheribo rankos ir kitų priešų. Viešpats saugojo juos iš visų pusių.

2Ch 32 23 Daugelis nešė dovanas į Jeruzalę Viešpačiui ir brangenybių Judo karaliui Ezekijui, kuris pagarsėjo aplinkinėse tautose.

2Ch 32 24 Tuo laiku Ezekijas mirtinai susirgo. Jis meldėsi, Viešpats išklausė jį ir davė jam ženklą.

2Ch 32 25 Tačiau Ezekijas nebuvo dėkingas už jam suteiktą Dievo malonę; jis pasididžiavo, todėl rūstybė užsidegė prieš jį, Judą ir Jeruzalę.

2Ch 32 26 Bet Ezekijas nusizėmė dėl savo išdidumo ir visi Jeruzalės gyventojai su juo, todėl Viešpaties rūstybė neatėjo ant jų Ezekijo dienomis.

2Ch 32 27 Ezekijas įsigijo garbės ir daug turtų: sidabro, aukso, brangiųjų akmenų, kvepiančių aliejų, skydų ir visokių brangių indų.

2Ch 32 28 Jam valdant, buvo pastatyta daug sandėlių javams, vyno ir aliejaus atsargoms ir tvartų visokiems gyvuliams,

2Ch 32 29 nes jis laikė dideles bandas galvijų ir avių. Jis pastatė daug miestų, nes Dievas jam suteikė labai daug turtų.

2Ch 32 30 Ezekijas užtvėnkė aukštutinę Gihono šaltinio vandens ištaką ir jos vandenį nuvedė kanalu į vakarinę Dovydo miesto dalį. Ezekijui sekėsi visuose jo darbuose.

2Ch 32 31 Tačiau kai Babilono kunigaikščių pasiuntiniai atvyko pas Ezekiją teirautis apie stebuklą, kuris įvyko krašte, Dievas paliko jį, norėdamas išmėginti ir sužinoti, kas yra jo širdyje.

2Ch 32 32 Visi kiti Ezekijo darbai ir jo geradarystės yra surašyti pranašo Izaijo, Amoco sūnaus, regėjime ir Judo bei Izraelio karalių knygoje.

2Ch 32 33 Ezekijas užmigo prie savo tėvų ir buvo palaidotas geriausioje Dovydo sūnų kapų vietoje; visi Judo ir Jeruzalės gyventojai pagerbė mirusįjį. Jo sūnus Manasas karaliavo jo vietoje.

2Ch 33 1 Manasas, pradėdamas karaliauti, buvo dvylikos metų ir karaliavo Jeruzalėje penkiasdešimt penkerius metus.

2Ch 33 2 Jis darė pikta Viešpaties akyse, mėgdžiodamas bjaurius papročius pagonių, kuriuos Viešpats išvarė, atiduodamas izraelitams kraštą.

2Ch 33 3 Jis atstatė aukštumas, kurias jo tėvas Ezekijas buvo nugriovęs, pastatė aukurų Baalui, pasodino giraičių ir garbino visą dangaus kareiviją, ir jiems tarnavo.

2Ch 33 4 Jis pastatė aukurų net Viešpaties namuose, apie kuriuos Viešpats buvo pasakęs: "Jeruzalėje mano vardas bus per amžius".

2Ch 33 5 Buvo pastatyti aukurai dangaus kareivijai garbinti dviejuose Viešpaties namų kiemuose.

2Ch 33 6 Jis leido savo vaikus per ugnį Ben Hinomo slėnyje. Be to, jis žyniavo, būrė iš ženklų, kerėjo ir laikė mirusiųjų dvasių iššaukėjus bei žynius. Jis darė daug pikto Viešpaties akyse, sukeldamas Jo rūstybę.

2Ch 33 7 Jis pastatė drožtą atvaizdą, stabą Dievo namuose, apie kuriuos Dievas kalbėjo Dovydui ir jo sūnui Saliamonui: "Šituose namuose ir Jeruzalėje, kurią išsirinkau iš visų Izraelio giminių, per amžius bus mano vardas.

2Ch 33 8 Aš nepašalinsiu Izraelio tautos iš krašto, kurį daviau jūsų tėvams, jei jie rūpestingai laikysis mano įstatymų, įsakymų ir nuostatų, duotų jiems per Mozę".

2Ch 33 9 Bet Manasas suvedžiojo Judo ir Jeruzalės gyventojus taip, kad jie elgėsi blogiau negu pagonys, kuriuos Viešpats išnaikino izraelitų akivaizdoje.

2Ch 33 10 Viešpats kalbėjo Manasai ir jo tautai, tačiau jie nekreipė dėmesio.

2Ch 33 11 Viešpats leido Asirijos karaliaus kariuomenės vadams užimti kraštą; jie sugavo Manasą, sukaustė jį grandinėmis ir nuvedė į Babiloną.

2Ch 33 12 Būdamas nelaisvėje, jis nusižemino prieš savo tėvų Dievą ir maldavo Viešpatį, savo Dievą.

2Ch 33 13 Viešpats išgirdo jo prašymą, išklausė jo maldavimą ir leido jam grįžti į Jeruzalę, į jo karalystę. Tada Manasas suprato, kad Viešpats yra Dievas.

2Ch 33 14 Po to jis pastatė labai aukštą išorinę sieną Dovydo miestui Gihono šaltinio vakaruose, slėnyje, iki žuvų vartų ir aplink Ofelio kalvą. Jis taip pat paskyrė kariuomenės vadus kiekvienam sutvirtintam Judo miestui.

2Ch 33 15 Jis pašalino svetimus dievus ir stabą iš Viešpaties namų bei visus aukurus, kuriuos buvo pastatęs Viešpaties namų kalne bei Jeruzalėje, ir išmetė juos už miesto vartų.

2Ch 33 16 Jis atstatė Viešpaties aukurą, aukojo ant jo sutaikinimo ir padėkos aukas ir įsakė Judui tarnauti Viešpačiui, Izraelio Dievui.

2Ch 33 17 Žmonės vis dar aukojo aukštumose, tačiau tik Viešpačiui, savo Dievui.

2Ch 33 18 Kiti Manaso darbai, jo malda į savo Dievą ir žodžiai regėtojų, kurie jam kalbėjo Viešpaties, Izraelio Dievo, vardu, yra surašyti Izraelio karalių knygoje.

2Ch 33 19 Jo malda, Viešpaties atsakymas, nusikaltimas, neištikimybė ir vietos, kuriose jis prieš nusižemindamas įkūrė giraičių, aukštumų ir drožtų atvaizdų, yra surašyta regėtojų raštuose.

2Ch 33 20 Manasas užmigo prie savo tėvų ir jį palaidojo jo namuose; jo sūnus Amonas karaliavo jo vietoje.

2Ch 33 21 Amonas pradėjo karaliauti, būdamas dvidešimt dvejų metų, ir karaliavo Jeruzalėje dvejus metus.

2Ch 33 22 Jis, kaip ir jo tėvas Manasas, darė pikta Viešpaties akyse, aukodamas ir tarnaudamas visiems stabams, kuriuos padarė jo tėvas Manasas.

2Ch 33 23 Jis nenusižemino prieš Viešpatį kaip jo tėvas Manasas, bet nusikalto labiau ir labiau.

2Ch 33 24 Jo tarnai surengė sąmokslą ir nužudė jį jo namuose.

2Ch 33 25 Krašto žmonės nužudė visus, kurie dalyvavo sąmoksle prieš karalių Amoną, ir paskelbė karaliumi jo sūnų Joziją.

2Ch 34 1 Jozijas pradėjo karaliauti aštuonerių metų ir trisdešimt vienerius metus karaliavo Jeruzalėje.

2Ch 34 2 Jis darė tai, kas teisinga Viešpaties akyse, ir vaikščiojo savo tėvo Dovydo keliais, nenukrypdamas nei į kairę, nei į dešinę.

2Ch 34 3 Aštuntaisiais savo karaliavimo metais, dar būdamas jaunuolis, jis pradėjo ieškoti savo tėvo Dovydo Dievo, o dvyliktaisiais metais jis pradėjo valyti Judą ir Jeruzalę nuo aukštumų, giraičių, drožtų ir liety atvaizdų.

2Ch 34 4 Jie nugriovė aukurus Baalui ir atvaizdus, kurie buvo virš jų, iškirto giraites, drožtus bei lietus atvaizdus sutrupino į gabalus ir dulkes išbarstė ant kapų tų, kurie jiems aukojo.

2Ch 34 5 Kunigų kaulus jis sudegino ant jų aukurų ir apvalė Judą bei Jeruzalę.

2Ch 34 6 Tą patį jis padarė Manaso, Efraimo ir Simeono miestuose iki Neftalio: sugriovė visus aukurus, iškirto giraites, drožtus atvaizdus sudaužė į dulkes ir sunaikino visus stabus Izraelyje. Po to jis grįžo į Jeruzalę.

2Ch 34 8 Aštuonioliktaisiais savo karaliavimo metais, baigęs valyti kraštą ir namus, jis siuntė Acalijo sūnų Šafaną, miesto valdytoją Maasėją ir metraštininką Joachą, Jehoachazo sūnų, taisyti Viešpaties namų.

2Ch 34 9 Jie, atėję pas vyriausiąjį kunigą Helkiją, atnešė jam Dievo namams paaukotus pinigus, kuriuos levitai, durų sargai, surinko iš Manaso, Efraimo ir viso Izraelio, taip pat iš Judo, Benjaminio ir Jeruzalės gyventojų.

2Ch 34 10 Jie perdavė juos darbų prižiūrėtojams Viešpaties namuose, o tie atidavė darbininkams, kurie tvarkė Viešpaties namus-

2Ch 34 11 dailidėms ir statybininkams pirkti tašytus akmenis bei medžius sijoms ir perdangoms, nes Judo karaliai buvo apleidę Viešpaties namus.

2Ch 34 12 Tie vyrai dirbo ištikimai. Jų prižiūrėtojais buvo levitai iš Merario sūnų Jahatas ir Abdijas, iš kehatų-Zacharija ir Mešulamas. Levitai, kurie grojo muzikos instrumentais,

2Ch 34 13 vadovavo nešikams ir prižiūrėjo visus darbininkus; iš levitų buvo raštininkai, tvarkytojai ir vartų sargai.

2Ch 34 14 Jiems išimant Viešpaties namams paaukotus pinigus, kunigas Helkijas rado Viešpaties įstatymo, duoto per Mozę, knygą.

2Ch 34 15 Helkijas tarė raštininkui Šafanui: "Radau įstatymo knygą Viešpaties namuose". Helkijas padavė knygą Šafanui.

2Ch 34 16 Šafanas, nunešęs knygą pas karalių, pranešė, kad viskas daroma, kas buvo jiems pavesta,

2Ch 34 17 o pinigus, rastus Viešpaties namuose, jie atidavė prižiūrėtojams ir darbininkams.

2Ch 34 18 Tada raštininkas Šafanas pranešė karaliui: "Kunigas Helkijas davė man knygą". Ir Šafanas skaitė ją karaliui.

2Ch 34 19 Karalius, išgirdęs įstatymo žodžius, perplėšė savo drabužius

2Ch 34 20 ir įsakė Helkijui, Šafano sūnui Ahikamui, Michėjo sūnui Abdonui,

raštininkui Šafanui ir karaliaus tarnui Asajai:

2Ch 34 21 "Eikite ir pasiklauskite viešpatį už mane ir visus likusius Izraelyje bei Jude dėl šitos knygos žodžių; didelė viešpaties rūstybė bus išlieta ant mūsų, nes mūsų tėvai nesilaikė viešpaties žodžio ir nevykdė, kas parašyta šitoje knygoje".

2Ch 34 22 Helkijas ir tie, kuriems karalius buvo įsakęs, nuėjo pas pranašę Huldą (jos vyras Šalumas, Hasros sūnaus Tikvo sūnus, buvo drabužių sargas), kuri gyveno Jeruzalės antroje dalyje, ir kalbėjo su ja apie tai.

2Ch 34 23 Ji atsakė: "Taip sako Viešpats, Izraelio Dievas: 'Sakykite vyrui, kuris jus atsiuntė pas mane;

2Ch 34 24 'Taip sako Viešpats: 'Aš bausiu šitą vietą ir jos gyventojus visais prakeikimais, kurie surašyti knygoje, kuri buvo perskaityta Judo karaliui;

2Ch 34 25 jie paliko mane ir degino smilkalus kitiems dievams, sukeldami mano pyktį savo rankų darbais. Mano rūstybė bus išlieta ant šitos vietos ir neužges'.

2Ch 34 26 Judo karaliui, kuris jus siuntė pasiklausti viešpaties, pasakykite:

2Ch 34 27 'Taip sako Viešpats, Izraelio Dievas: 'Dėl žodžių, kuriuos tu girdėjai, tavo širdis buvo minkšta ir tu nusižeminai prieš Dievą, klausydamasis žodžių prieš šitą vietą ir jos gyventojus. Kadangi nusižeminai prieš mane, perplėšei savo drabužius ir verkei, tai Aš išklausiau tave.

2Ch 34 28 Aš paimsiu tave prie tavo tėvų, tu nueisi ramybėje į kapus ir tavo akys nematys visų tų nelaimių, kurias siųsiu šitai vietai ir jos gyventojams' ". Jie visa tai pranešė karaliui.

2Ch 34 29 Karalius sukvietė visus Judo ir Jeruzalės vyresniusius.

2Ch 34 30 Karalius nuėjo į viešpaties namus, ir visi Judo bei Jeruzalės gyventojai nuo mažiausio iki didžiausio, ir kunigai bei levitai. Karalius garsiai skaitė visus žodžius iš sandoros knygos, atrastos Viešpaties namuose.

2Ch 34 31 Karalius, stovėdamas savo vietoje, padarė sandorą viešpaties aki vaizdoje: sekti viešpatį ir laikytis Jo įsakymų, įspėjimų ir nuostatų; visa širdimi ir visa siela vykdyti sandoros žodžius, užrašytus šitoje knygoje.

2Ch 34 32 Jis įsakė laikytis sandoros visiems gyvenantiems Jeruzalėje ir Benjamine. Jeruzalės gyventojai laikėsi savo tėvų Dievo sandoros.

2Ch 34 33 Jozijas pašalino visus stabus iš visų Izraelio kraštų ir įsakė visiems Izraelyje tarnauti viešpačiui, jų tėvų Dievui. Kol jis buvo gyvas, jie nepasitraukė nuo Viešpaties.

2Ch 35 1 Jozijas šventė Jeruzalėje Paschą viešpaties garbei. Jie papjovė Paschos avinėlį pirmojo mėnesio keturiolikta dieną.

2Ch 35 2 Jis paskirstė kunigams pareigas ir juos padarė tarnauti viešpaties namuose.

2Ch 35 3 Jis sakė levitams, kurie mokė izraelitus ir buvo pasišventę viešpačiui: "Įneškite šventąją skryniją į namus, kuriuos pastatė Dovydo sūnus Šaliamonas, Izraelio karalius; jums nebereikia jos nešioti ant pečių. Tarnaukite viešpačiui, savo Dievui, ir Jo tautai Izraeliui.

2Ch 35 4 Pasiruoškite pagal savo tėvų namus ir skyrius, kaip nustatyta Izraelio karaliaus Dovydo ir jo sūnaus Šaliamono.

2Ch 35 5 Stovėkite šventykloje ten, kur sustojusios jūsų brolių tėvų šeimos, kad kiekvienai šeimai tektų levitų šeimos skyrius;

2Ch 35 6 papjunkite Paschos avinėlį, pasišventinkite ir paruoškite jį savo broliams, kad jie galėtų išpildyti tai, ką viešpats kalbėjo Mozei".

2Ch 35 7 Jozijas davė tautai trisdešimt tūkstančių avinėlių Paschos aukai ir tris tūkstančius jaučių iš karaliaus turto.

2Ch 35 8 Kunigaikščiai noriai davė žmonėms, kunigams ir levitams. Dievo namų vyresnieji: Helkijas, Zacharijas ir Jehielis davė kunigams du tūkstančius šešis šimtus avių ir tris šimtus jaučių aukojimui.

2Ch 35 9 Konanijas ir jo broliai Šemajas bei Netanelis, taip pat Hašabijas, Jejelis ir Jehozabadas, levitų viršininkai, davė levitams penkis tūkstančius avinėlių Paschos aukai ir penkis šimtus jaučių.

2Ch 35 10 Tarnavimo metu kunigai sustojo savo vietose ir levitai pagal savo skyrius, kaip karalius įsakė.

2Ch 35 11 Jie papjovė Paschai avinėlį, ir kunigai ėmė kraują iš jų, šlakstė, o levitai nulupo kailį.

2Ch 35 12 Kas buvo skirta deginamajai aukai, buvo atidėta į šalį ir paskirstyta tautos šeimoms, kad jie aukotų viešpačiui, kaip parašyta Mozės knygoje; taip pat paskirstė ir galvijus.

2Ch 35 13 Jie kepė Paschos avinėlį ugnyje, kaip reikalavo nuostatai, o kitas šventas aukas virė puoduose bei katiluose ir skubiai išdalino visiems žmonėms.

2Ch 35 14 Po to jie paruošė maistą sau ir kunigams, nes kunigai, aaronitai, iki nakties degino deginamąsias aukas ir taikus.

2Ch 35 15 Giedotojai, Asafas, Hemanas ir Jedutūnas, karaliaus regėtojas; vartininkai stovėjo prie jiems skirtų vartų, jiems nereikėjo palikti tarnavimo, nes jų broliai levitai jiems viską paruošė.

2Ch 35 16 Taip tą dieną buvo atliktas visas tarnavimas viešpačiui: Paschos šventimas ir deginamųjų aukų aukojimas ant viešpaties aukuro, laikantis karaliaus Jozijo įsakymo.

2Ch 35 17 Izraelitai, kurie buvo susirinkę, šventė Paschą ir Neraugintos duonos šventę septynias dienas.

2Ch 35 18 Tokios Paschos Izraelis nebuvo šventęs nuo pranašo Samuelio dienų; joks Izraelio karalius nebuvo šventęs Paschos taip, kaip Jozijas-su kunigais, levitais, visu Judu, Izraeliu ir Jeruzalės gyventojais.

2Ch 35 19 Ta Pascha buvo švęsta aštuonioliktaisiais Jozijo karaliavimo metais.

2Ch 35 20 Jozijui atstačius šventyklą, Egipto karalius Nechas išėjo prieš Karchemišą prie Eufrato. Jozijas išėjo priešais jį.

2Ch 35 21 Nekojas siuntė pas jį pasiuntinių, sakydamas: "Kas man ir tau, Judo karaliau? Ne prieš tave einu šiandien, bet prieš tą, su kuriuo kariauju. Dievas įsakė man skubėti. Nesipriešink Dievui, kuris yra su manimi, kad jis tavęs nepražudytų".

2Ch 35 22 Tačiau Jozijas nekreipė dėmesio į jo kalbą ir pasiruošė kovai. Jis nepaklausė Nekojo žodžių, nors jie buvo iš Dievo lūpų, ir atėjo kariauti į Megido lygumą.

2Ch 35 23 Šauliai pataikė į karalių Joziją, ir jis įsakė savo tarnams: "Išvežkite mane iš kovos lauko, nes aš esu sunkiai sužeistas".

2Ch 35 24 Jo tarnai, perkėle jį iš kovos vežimo į kitą, nugabeno į Jeruzalę, kur jis mirė. Jį palaidojo jo tėvų kapuose. Visas Judas ir Jeruzalė apraudojo Joziją.

2Ch 35 25 Ir Jeremijas apraudojo Joziją, ir visi giedotojai ir giedotojos mini Joziją savo raudose iki šios dienos, ir tai tapo nuostatu Izraeliui. Jos yra surašytos raudų knygoje.

2Ch 35 26 Kiti Jozijo darbai ir jo geradarystės vykdant Viešpaties įstatymus nuo pradžios iki galo surašyti Izraelio ir Judo karalių knygoje.

2Ch 36 1 Tada krašto žmonės paskelbė karaliumi Jozijo sūnų Jehoachazą jo tėvo vieton Jeruzalėje.

2Ch 36 2 Jehoachazas, pradėdamas karaliauti, buvo dvidešimt trejų metų ir tris mėnesius karaliavo Jeruzalėje.

2Ch 36 3 Egipto karalius pašalino jį nuo sosto Jeruzalėje ir uždėjo kraštui piniginę duoklę: šimtą talentų sidabro ir talentą aukso.

2Ch 36 4 Egipto karalius padarė Jehoachazą brolių Eliakimą Judo karaliumi Jeruzalėje ir pakeitė jo vardą į Jehojakimą. Jo brolių Jehoachazą Nekojas nusivedė į Egiptą.

2Ch 36 5 Jehojakimas, pradėdamas karaliauti, buvo dvidešimt penkerių metų ir vienuolika metų karaliavo Jeruzalėje. Jis darė pikta Viešpaties, savo Dievo, akyse.

2Ch 36 6 Prieš jį atėjo Babilono karalius Nebukadnecaras, sukaustė jį grandinėmis ir nusivedė į Babiloną.

2Ch 36 7 Nebukadnecaras parsigabeno į Babiloną ir Viešpaties namų indus ir padėjo juos savo šventykloje.

2Ch 36 8 Visi kiti Jehojakimo darbai ir jo nusikaltimai yra surašyti Izraelio ir Judo karalių knygoje. Jo sūnus Joachinas karaliavo jo vietoje.

2Ch 36 9 Jehojachinas, pradėdamas karaliauti, buvo aštuoniolikos metų ir karaliavo Jeruzalėje tris mėnesius ir dešimt dienų. Jis darė pikta Viešpaties akyse.

2Ch 36 10 Pavasarį karalius Nebukadnecaras atsuntė ir išvedė jį į Babiloną kartu su brangiausiais Viešpaties namų indais. Jo brolių Zedekiją paskyrė Judo karaliumi.

2Ch 36 11 Zedekijas pradėjo karaliauti, būdamas dvidešimt vienerių metų, ir karaliavo Jeruzalėje vienuolika metų.

2Ch 36 12 Jis darė pikta Viešpaties, savo Dievo, akyse ir nenusižemi no prieš pranašą Jeremiją, kuris kalbėjo Viešpaties žodžius.

2Ch 36 13 Be to, jis dar sukilo prieš karalių Nebukadnecarą, kuris jį buvo prisaikdinęs Dievo vardu. Jis tapo kietasprandis ir kietasirdis ir nesigrėžė į Viešpatį, Izraelio Dievą.

2Ch 36 14 Visi vyresnieji kunigai ir tauta labai nusikalto. Jie mėgdžiojo pagonių bjaurystes ir suteršė Viešpaties namus, kuriuos Jis buvo pašventinęs Jeruzalėje.

2Ch 36 15 Viešpats, jų tėvų Dievas, nuo ankstaus ryto siuntė pas juos savo pasiuntinius, nes Jis gailėjosi savo tautos ir savo buveinės.

2Ch 36 16 Bet jie tyčiojosi iš Dievo ir Jo pasiuntinių, niekino Jo pranašus ir Jo žodžius, koį pagaliau Viešpaties rūstybė išsiliejo tautai ir nebebuvo išsigelbėjimo.

2Ch 36 17 Jis atvedė prieš juos chaldėjų karalių, kuris išžudė Judo jaunuolius šventyklos namuose ir nepagailėjo nei jaunuolio, nei mergaitės, nei seno; visus Jis atidavė į jo rankas.

2Ch 36 18 Taip pat visus Dievo namų reikmenis, didelius ir mažus, ir Viešpaties namų, karaliaus bei jo vyresniųjų turtus jis išgabeno į Babiloną.

2Ch 36 19 Po to jie sudegino Dievo namus, sugriovė Jeruzalės sienas, sudegino visus rūmus, o brangius daiktus sunaikino.

2Ch 36 20 Išlikusius gyvus išsivedė į Babiloną; jie tapo jo ir jo sūnų vergais iki persų karalystės įsigalėjimo.

2Ch 36 21 Kad įvyktų Viešpaties žodis, paskelbtas Jeremijo. Visą tą laiką žemė buvo negyvenama ir ilsėjosi septyniasdešimt metų.

2Ch 36 22 Kad įvyktų Viešpaties žodis, paskelbtas Jeremijo, pirmaisiais persų karaliaus Kyro metais Viešpats paragino persų karalių Kyrą, kad jis visoje savo karalystėje paskelbtų žodžiu ir raštu:

2Ch 36 23 "Taip sako persų karalius Kyras: 'Visas žemės karalystes man atidavė Viešpats, dangaus Dievas; Jis man pavedė atstatyti Jo namus Jeruzalėje, kuri yra Jude. Kas iš jūsų yra iš Jo tautos, Viešpats, jo Dievas, tebūna su juo ir jis teeina'".

Ezr 1 1 Pirmaisiais persų karaliaus Kyro metais, kad įvyktų Jeremijo paskelbtas Viešpaties žodis, Viešpats paragino persų karalių Kyrą, kad jis paskelbtų visoje karalystėje žodžiu ir raštu:

Ezr 1 2 "Taip sako persų karalius Kyras: 'Viešpats, dangaus Dievas, atidavė man visas žemės karalystes; jis pavedė man atstatyti Jo namus Jeruzalėje, kuri yra Jude.

Ezr 1 3 Kas iš jūsų yra iš Jo tautos, jo Dievas tebūna su juo ir tegrįžta jis į Jeruzalę, kuri yra Jude, ir tegul stato Viešpaties, Izraelio Dievo, kuris yra Jeruzalėje, namus.

Ezr 1 4 Visose vietose, kur jis begyventų, pasilikusieji žmonės tepadedą jam sidabru ir auksu, manta ir gyvuliais bei laisvos valios auka Dievo namams Jeruzalėje' ".

Ezr 1 5 Tuomet Judo ir Benjaminio šeimų vyresnieji, kunigai, levitai ir visi, kurių dvasia buvo Dievo sužadinta, pakilo eiti statyti Viešpaties namų Jeruzalėje.

Ezr 1 6 Visi aplinkiniai gyventojai juos parėmė sidabriniais ir auksiniais indais, manta, gyvuliais ir brangiomis dovanomis.

Ezr 1 7 Karalius Kyras atidavė Viešpaties namų reikmenis, kuriuos Nebukadnecaras buvo atgabenęs iš Jeruzalės ir padėjęs savo dievo namuose.

Ezr 1 8 Persų karalius Kyras juos perdavė per savo išdininką Mitredatą, kuris juos suskaitė ir atidavė Judo kunigaikščiui Šešbacarui:

Ezr 1 9 trisdešimt auksinių dubenų, tūkstantį sidabrinų dubenų, dvidešimt devynis peilius,

Ezr 1 10 trisdešimt auksinių taurių, keturis šimtus dešimt sidabrinų taurių ir tūkstantį kitokių indų.

Ezr 1 11 Visų auksinių ir sidabrinų indų buvo penki tūkstančiai keturi šimtai. Visa tai paėmė Šešbacaras, belaisviams grįžtant iš Babilono į Jeruzalę.

Ezr 2 1 Tie yra krašto žmonės, kurie grįžo iš nelaisvės, iš tų, kuriuos Babilono karalius Nebukadnecaras buvo ištrėmęs į Babiloną. Jie sugrįžo į Jeruzalę bei Judą, kiekvienas į savo miestą.

Ezr 2 2 Su Zorobabeliu grįžo Jozuė, Nehemija, Seraja, Reelaja, Mordechaj as, Bilšanas, Misparas, Bigvaj as, Rehumas, Baana. Izraelio tautos vyrų skaičius toks:

Ezr 2 3 Parošo palikuonių-du tūkstančiai šimtas septyniasdešimt du;

Ezr 2 4 Šefatijos-trys šimtai septyniasdešimt du;

Ezr 2 5 Aracho-septyni šimtai septyniasdešimt penki;

Ezr 2 6 Pahat Moabo palikuonių iš Jozuės ir Joabo giminės-du tūkstančiai aštuoni šimtai dvylika;

Ezr 2 7 Elamo-tūkstantis du šimtai penkiasdešimt keturi;

Ezr 2 8 Zatuvo-devyni šimtai keturiasdešimt penki;

Ezr 2 9 Zakajo-septyni šimtai šešiasdešimt;

Ezr 2 10 Banio-šeši šimtai keturiasdešimt du;

Ezr 2 11 Bebajo-šeši šimtai dvidešimt trys;

Ezr 2 12 Azgado-tūkstantis du šimtai dvidešimt du;

Ezr 2 13 Adonikamo-šeši šimtai šešiasdešimt šeši;

Ezr 2 14 Bigvajo-du tūkstančiai penkiasdešimt šeši;

Ezr 2 15 Adino-keturi šimtai penkiasdešimt keturi;

Ezr 2 16 Atero palikuonių iš Jehizkijos- devyniasdešimt aštuoni;

Ezr 2 17 Becajo-trys šimtai dvidešimt trys;

Ezr 2 18 Joros-šimtas dvylika;

Ezr 2 19 Hašumo-du šimtai dvidešimt trys;

Ezr 2 20 Gibaro-devyniasdešimt penki;

Ezr 2 21 Betliejaus vyrų-šimtas dvidešimt trys;

Ezr 2 22 Netofos vyrų-penkiasdešimt šeši;

Ezr 2 23 Anatoto vyrų-šimtas dvidešimt aštuoni;

Ezr 2 24 Azmaveto vyrų-keturiasdešimt du;

Ezr 2 25 Kirjat Arimo, Kefyros ir Beeroto vyrų-septyni šimtai keturiasdešimt trys;

Ezr 2 26 Ramos ir Gebos vyrų-šeši šimtai dvidešimt vienas;

Ezr 2 27 Michmašo vyrų-šimtas dvidešimt du;

Ezr 2 28 Betelio ir Ajo vyrų-du šimtai dvidešimt trys;

Ezr 2 29 Nebojo palikuonių-penkiasdešimt du;

Ezr 2 30 Magbišo-šimtas penkiasdešimt šeši;

Ezr 2 31 kito Elamo-tūkstantis du šimtai penkiasdešimt keturi;

Ezr 2 32 Harimo-trys šimtai dvidešimt;

Ezr 2 33 Lodo, Hadido ir Onojo-septyni šimtai dvidešimt penki;

Ezr 2 34 Jericho-trys šimtai keturiasdešimt penki;

Ezr 2 35 Senavos-trys tūkstančiai šeši šimtai trisdešimt.

Ezr 2 36 Kunigų: Jedajos palikuonių iš Jozuės namų-devyni šimtai septyni asdešimt trys;

Ezr 2 37 Imero-tūkstantis penkiasdešimt du;

Ezr 2 38 Pašhūro-tūkstantis du šimtai keturiasdešimt septyni;

Ezr 2 39 Harimo-tūkstantis septyniolika.

Ezr 2 40 Levitų: Jozuės ir Kadmielio palikuonių iš Hodavijos sūnų-septyniasdešimt keturi.

Ezr 2 41 Giedotojų: Asafo palikuonių- šimtas dvidešimt aštuoni.

Ezr 2 42 Vartininkų: Šalumo, Atero, Talmono, Akubo, Hatitos ir Šobajo palikuonių–iš viso šimtas trisdešimt devyni.

Ezr 2 43 Šventyklos tarnai: Cihos, Hasufos, Tabauto,

Ezr 2 44 Keroso, Siacho, Padono,

Ezr 2 45 Lebanos, Hagabos, Akubo,

Ezr 2 46 Hagabo, Šalmajo, Hanano,

Ezr 2 47 Gidelio, Gaharo, Reajos,

Ezr 2 48 Recino, Nekodos, Gazamo,

Ezr 2 49 Uzos, Paseaho, Besajo,

Ezr 2 50 Asnos, Meunimo, Nefusimo,

Ezr 2 51 Bakbuko, Hakufos, Harhūro,

Ezr 2 52 Bacluto, Mehidos, Haršos,

Ezr 2 53 Barkoso, Siseros, Temaho,

Ezr 2 54 Neciacho ir Hatifos palikuonys.

Ezr 2 55 Saliamono tarnų palikuonys: Sotajo, Sofereto, Perudos,

Ezr 2 56 Jaalos, Darkono, Gidelio,

Ezr 2 57 Šefatijos, Hatilo, Pocheret Cebaimo ir Amio palikuonys.

Ezr 2 58 Šventyklos ir Saliamono tarnų palikuonių buvo trys šimtai devyni asdešimt du.

Ezr 2 59 Šitie atvyko iš Tel Melacho, Tel Haršo, Kerubo, Adono ir Imero, bet negalėjo įrodyti savo tėvų ir savo kilmės, ar jie buvo kilę iš Izraelio:

Ezr 2 60 Delajos, Tobijos ir Nekodos palikuonių–šeši šimtai penkiasdešimt du.

Ezr 2 61 Kunigai: Hobajos, Hakoco ir Barzilajaus (jis buvo vedęs vieną iš gileadiečio Barzilajaus dukterų ir buvo vadinamas jų vardu) palikuonys.

Ezr 2 62 Jie ieškojo savo vardų giminių sąrašuose, tačiau jų nesurado; todėl buvo atskirti nuo kunigystės kaip susitepę.

Ezr 2 63 Tirsata uždraudė jiems valgyti labai šventą maistą, kol atsiras kunigas su Urimu ir Tumi mu.

Ezr 2 64 Iš viso žmonių buvo keturiasdešimt du tūkstančiai trys šimtai šeši asdešimt,

Ezr 2 65 neskaičiuojant jų tarnų ir tarnaičių, kurių buvo septyni tūkstančiai trys šimtai trisdešimt septyni. Be to, jie turėjo du šimtus giedotojų.

Ezr 2 66 Žirgų buvo septyni šimtai trisdešimt šeši, mulų–du šimtai keturi asdešimt penki,

Ezr 2 67 kupranugarių–keturi šimtai trisdešimt penki, asilų–šeši tūkstančiai septyni šimtai dvidešimt.

Ezr 2 68 Kai kurie šeimų vadai, atėję prie Viešpaties namų Jeruzalėje, davė savo norų aukų Dievo namams;

Ezr 2 69 jie davė pagal savo išgales išdui šešiasdešimt vieną tūkstantį drachmų aukso, penkis tūkstančius minų sidabro ir šimtą apdarų kunigams.

Ezr 2 70 Kunigai, levitai, tautos dalis, giedotojai, vartininkai ir šventyklos tarnai apsigyveno savo miestuose; ir visas Izraelis apsigyveno savo miestuose.

Ezr 3 1 Izraelitams apsigyvenus savuose miestuose, septintą mėnesį visi vieningai susirinko į Jeruzalę.

Ezr 3 2 Tada Jehocadako sūnus Jozuė su savo broliais kunigais ir Salatielio sūnus Zorobabelis su savo broliais atstatė Izraelio Dievo aukurą deginamosioms aukoms, kaip parašyta Dievo vyro Mozės įstatyme.

Ezr 3 3 Jie atstatė aukurą jo senoje vietoje, nors ir bijojo aplinkui gyvenančių tautų. Jie kas rytą ir vakarą aukojo ant jo deginamąsias aukas Viešpačiui.

Ezr 3 4 Jie šventė Palapinių šventę, kaip parašyta, ir kasdien aukojo deginamųjų aukų tiek, kiek buvo nustatyta tą dieną.

Ezr 3 5 Be to, jie aukojo nuolatines deginamąsias, jauno mėnulio, visų metinių Viešpaties švenčių ir laisvos valios aukas Viešpačiui.

Ezr 3 6 Septintojo mėnesio pirmąją dieną jie pradėjo aukoti Viešpačiui deginamąsias aukas, bet Viešpaties šventyklos pamatai dar nebuvo padėti.

Ezr 3 7 Jie davė pinigų akmenskaldžiams ir statybininkams, o sidoniečiams ir Tyro gyventojams– maisto, gėrimo ir aliejaus, kad jūra atgabentų kedro medžių iš Libano į Jopę, kaip jiems persų karalius Kyras buvo įsakęs.

Ezr 3 8 Po savo sugrįžimo antrųjų metų antrąjį mėnesį, Salatielio sūnus Zorobabelis ir Jehocadako sūnus Jozuė su visais savo broliais kunigais, levitais ir visais, grįžusiais iš nelaisvės į Jeruzalę, pradėjo ir paskyrė levitus, dvidešimties metų ir vyresnius, Viešpaties namų statybos darbams prižiūrėti.

Ezr 3 9 Jozuė ir jo sūnūs bei broliai, Kadmielis ir jo sūnūs iš Judo sūnų, Henadado sūnūs, jų broliai ir levitai prižiūrėjo darbininkus Dievo namų statyboje.

Ezr 3 10 Statybininkams padėjus Viešpaties šventyklos pamatus, kunigai, apsirengę savo rūbais, sustojo su trimitais rankose, o levitai, Asafo sūnūs, su cimbolais šlovino Viešpatį pagal Izraelio karaliaus Dovydo nurodymus.

Ezr 3 11 Jie pakaitomis giedojo, šlovindami ir dėkodami Viešpačiui: "Jis yra geras, ir Jo gailėstingumas Izraeliui amžinas". Kai jie šlovino Viešpatį, visi žmonės garsiai šaukė, nes Viešpaties namų pamatai buvo padėti.

Ezr 3 12 Daugelis kunigų, levitų ir šeimų vyresniųjų, kurie buvo seni žmonės ir savo akimis matė pirmuosius namus, garsiai verkė, matydami šių namų pamatus; tuo tarpu kiti

garsiai šaukė iš džiaugsmo.

Ezr 3 13 Nebuvo galima atskirti džiaugsmo šūksnių ir verkiančiųjų balso, nes žmonės garsiai šaukė ir garsas buvo girdimas toli.

Ezr 4 1 Judo ir Benjamino priešai, išgirdę, kad grįžę tremtiniai stato šventyklą viešpačiui, Izraelio Dievui,

Ezr 4 2 atėjo pas Zorobabelį ir Izraelio šeimų vyresniuosius ir jiems sakė: "Mes norime statyti kartu su jumis, nes mes, kaip ir jūs, ieškome jūsų Dievo ir Jam aukojame nuo Asarhadono, Asirijos karaliaus, kuris mus čia atvedė, laikų".

Ezr 4 3 Zorobabelis, Jozuė ir kiti Izraelio šeimų vyresnieji jiems atsakė: "Netinka jums kartu su mumis statyti namus mūsų Dievui, mes vieni statysime Viešpačiui, Izraelio Dievui, kaip mums įsakė persų karalius Kyras".

Ezr 4 4 Krašto žmonės silpnino Judo žmones ir trukdė jiems statyti.

Ezr 4 5 Jie papirkto patarėjus, norėdami atgrasinti juos nuo jų tikslo per visas persų karaliaus Kyro dienas iki persų karaliaus Darijaus laikų.

Ezr 4 6 Pradėjus karaliauti Ahasverui, jie parašė kaltinimą prieš Judo ir Jeruzalės gyventojus.

Ezr 4 7 Artakserkso dienomis Bišlamas, Mitredatas, Tabeelis ir kiti jų bendrai parašė persų karaliui Artakserksui laišką. Laiškas buvo parašytas aramėjų kalba.

Ezr 4 8 Patarėjas Rehumas ir raštininkas Šimšajus rašė karaliui Artakserksui tokio turinio laišką prieš Jeruzalę:

Ezr 4 9 "Patarėjas Rehumas, raštininkas Šimšajus ir kiti jų bendrai iš Dinajo, Afarsato, Tarpelio, Afaro, Erecho, Babilono, Sūzų, Dehavo, Elamo

Ezr 4 10 ir kitų tautų, kurias didysis ir garbingasis Asnaparas atvedė ir įkurdino Samarijos miestuose ir kitose vietovėse šiaupus upės".

Ezr 4 11 Tai nuorašas laiško, kurį jie pasiuntė: "Karaliui Artakserksui. Tavo tarnai, vyrai iš šiaupus upės,

Ezr 4 12 praneša karaliui, kad žydai, kurie iš tavo teritorijų atvyko pas mus, apsigyveno Jeruzalėje ir stato tą maištingą ir blogą miestą. Jie stato sienas ir stiprina pamatus.

Ezr 4 13 Tebūna žinoma karaliui, kad jei tas miestas bus pastatytas ir jo sienos užbaigtos, jie nebemokės mokesčių, duoklės ir muito; karaliaus metinės pajamos dėl to sumažės.

Ezr 4 14 Kadangi mes išlaikomi karaliaus rūmų ir nenorime, kad karaliaus garbė būtų pažeminta, todėl pasiuntėme pranešimą karaliui.

Ezr 4 15 Tegul paieško žinių apie tą miestą savo tėvų metraščių knygose. Ten atrasi, kad tas miestas yra maištingas ir pavojingas karaliams bei kraštams. Maištai jame keliama nuo seno, todėl tas miestas ir buvo sugriautas.

Ezr 4 16 Mes pranešame karaliui, kad jei tas miestas bus pastatytas ir jo sienos užbaigtos, tu neteksi valdų šioje upės pusėje".

Ezr 4 17 Karalius pasiuntė tokį atsakymą patarėjui Rehumui, raštininkui Šimšajui ir kitiems jų bendrams, kurie gyvena Samarijoje ir anapus upės: "Ramybė jums!

Ezr 4 18 Jūsų atsiųstas laiškas buvo man perskaitytas.

Ezr 4 19 Man įsakius, buvo ieškota ir rasta, kad tas miestas jau nuo seno sukil-davo prieš karalius ir maištai bei vaidai kildavo jame.

Ezr 4 20 Galingi karaliai viešpatavo Jeruzalėje ir valdė visą kraštą anapus upės; jiems mokėjo mokesčius, duoklę ir multus.

Ezr 4 21 Įsakykite tiems vyrams liautis statyti miestą, kol bus duotas jiems mano įsakymas.

Ezr 4 22 Elkitės rūpestingai, kad karaliaus reikalai nenukentėtų".

Ezr 4 23 Kai karaliaus Artakserkso laiško nuorašas buvo perskaitytas Rehumui, raštininkui Šimšajui ir jų bendrams, jie skubiai nuėjo į Jeruzalę pas žydus ir jėga sustabdė statybą.

Ezr 4 24 Dievo namų darbas Jeruzalėje sustojo ir nevyko iki antrųjų Persijos karaliaus Darijaus karaliavimo metų.

Ezr 5 1 Pranašas Agėjas ir Idojo sūnus Zacharija Izraelio Dievo vardu pranašavo žydams, kurie buvo Jude ir Jeruzalėje.

Ezr 5 2 Tada Salatielio sūnus Zorobabelis ir Jehocadako sūnus Jozuė pradėjo statyti Dievo namus Jeruzalėje; su jais buvo Dievo pranašai ir jiems padėjo.

Ezr 5 3 Tuo laiku pas juos atėjo krašto šioje upės pusėje valdytojas Tatnajas ir Šetar Boznajas su savo bendrais ir jų klausė: "Kas jums įsakė statyti šituos namus ir taisyti šitas sienas?"

Ezr 5 4 Mes atsakėme jiems, kuo vardu tie vyrai, kurie stato šitą pastatą.

Ezr 5 5 Dievo akis buvo ant žydų vyresniųjų, todėl jie galėjo tęsti statybą, kol pranešimas pasieks Darijų ir bus gautas atsakymas šiuo reikalu.

Ezr 5 6 Nuorašas laiško, kurį Tatnajas, krašto šioje upės pusėje valdytojas, Šetar Boznajas ir jų bendrai afarsakai, kurie buvo šiaupus upės, pasiuntė karaliui Darijui:

Ezr 5 7 "Ramybė karaliui Darijui!

Ezr 5 8 Tebūna karaliui žinoma, kad mes nuvykome į Judėją, prie didžiojo Dievo namų. Jie statomi iš didelių akmenų, sienose rasta dedami. Šitas darbas vykdomas sparčiai ir klesti jų rankose.

Ezr 5 9 Mes klausėme vyresniųjų: 'Kas jums įsakė statyti šituos namus ir taisyti šitas sienas?'

Ezr 5 10 Taip pat klausėme jų vardų, kad tau praneštume ir galėtume užrašyti jiems vadovaujančių vyrų vardus.

Ezr 5 11 Jie atsakė: 'Mes esame dangaus ir žemės Dievo tarnai ir atstatome namus, kurie prieš daugelį metų buvo pastatyti. Juos pastatė ir užbaigė garsus Izraelio karalius.

Ezr 5 12 Bet kadangi mūsų tėvai užrūstino dangaus Dievą, Jis atidavė juos chaldėjui Nebukadnecarui, Babilono karaliui; jis sugriovė šituos namus, o tautą išvedė į Babiloną.

Ezr 5 13 Tačiau pirmaisiais Babilono karaliaus Kyro metais karalius davė leidimą atstatyti šituos Dievo namus.

Ezr 5 14 Taip pat ir auksinius bei sidabrinčius Dievo namų indus, kuriuos Nebukadnecaras buvo išgabenęs iš Jeruzalės šventyklos į Babilono šventyklą, karalius Kyras paėmė iš Babilono šventyklos, perdavė šešbacarui, kurį jis paskyrė valdytoju,

Ezr 5 15 ir įsakė: 'Imk šituos indus ir juos nugabenk į Jeruzalėje esančią šventyklą. Atstatykite Dievo namus buvusioje vietoje'.

Ezr 5 16 Šešbacaras atvykęs padėjo Jeruzalėje Dievo namų pamatus. Nuo to laiko iki šiol jie tebestatomi ir dar nebaigti'.

Ezr 5 17 Jei karalius mano esant reikalinga, tepai eško Babilone, karaliaus saugykloje, ar tikrai karalius Kyras davė įsakymą atstatyti Dievo namus Jeruzalėje, ir tegul karalius mums atsiunčia savo valią šituo reikalu'.

Ezr 6 1 Karalius Darijus įsakė ieškoti žinių Babilono knygų saugykloje.

Ezr 6 2 Medų krašte Ekbatanos rūmuose buvo surastas ritinys, kuriame buvo taip parašyta:

Ezr 6 3 "Pirmaisiais karaliaus Kyro metais karalius davė įsakymą Jeruzalės Dievo namų reikalu: 'Turi būti atstatyti namai, kur buvo aukojamos aukos, ir jiems turi būti padėti tvirti pamatai. Jų aukštis ir plotis turi būti šešiasdešimt uolekčių.

Ezr 6 4 Turi būti trys eilės didelių akmenų ir viena eilė rąstų. Išlaidas apmokės karaliaus namai.

Ezr 6 5 Auksiniai ir sidabriniai Dievo namų indai, kuriuos Nebukadnecaras buvo atgabenęs iš Jeruzalės šventyklos į Babiloną, turi būti nugabenti į Jeruzalėje statomą šventyklą, į savo vietą, ir padėti Dievo namuose' ".

Ezr 6 6 "Dabar, Tatnajau, valdytojau anapus upės, Šetar Boznajau ir jūsų bendrai afarsakai anapus upės, atsitraukite nuo jų.

Ezr 6 7 Palikite Dievo namų darbą. Netrukdykite žydų valdytojui ir vyresniesiems statyti Dievo namų jų buvusioje vietoje.

Ezr 6 8 Be to, įsakau, kad jūs padengtumėte žydų vyresniesiems visas Dievo namų išlaidas iš karaliaus turty, iš mokesčių, surenkamų anapus upės, kad jų darbas nebūtų trukdomas.

Ezr 6 9 Ko tik reikia dangaus Dievui deginamosioms aukoms: jaučių, avinų, ėriukų, kviečių, druskos, vyno ir aliejaus, kaip pasakys Jeruzalėje esą kunigai, privalote jiems kasdien nedelsiant suteikti,

Ezr 6 10 kad jie aukotų malonaus kvapo aukas dangaus Dievui ir melstųsi už karaliaus ir jo vaikų gyvybę.

Ezr 6 11 Be to, aš įsakiau, kad kiekvienas, kuris sulaužys šitą įsakymą, bus prikalts prie ištraukto iš jo namų rąsto, o jo namai paversti griuvėsių krūva.

Ezr 6 12 O Dievas, kuris ten paskyrė savo vardui buveinę, tepašalina kiekvieną karalių ir tautą, kurie išdrįstų priešintis tam įsakymui ir siektų sunaikinti Jeruzalėje Dievo namus. Aš, Darijus, daviau įsakymą ir jis turi būti nedelsiant vykdomas".

Ezr 6 13 Tada krašto šiaupis upės valdytojas Tatnajas, Šetar Boznajas ir jų bendrai nedelsiant įvykdė karaliaus Darijaus įsakymą.

Ezr 6 14 Žydų vyresnieji statė šventyklą, ir jiems sekėsi pagal pranašų Agėjo ir Idojo sūnaus Zacharijos pranašystes. Jie statė ir užbaigė įsakius Izraelio Dievui ir persų karaliams Kyru, Darijui ir Artakserksui.

Ezr 6 15 Namai buvo užbaigti šeštaisiais karaliaus Darijaus karaliavimo metais, Adaro mėnesio trečią dieną.

Ezr 6 16 Tuomet izraelitai, kunigai, levitai ir visi, sugrįžę iš nelaisvės, su džiaugsmu pašventino Dievo namus.

Ezr 6 17 Pašventindami Dievo namus, jie aukojo šimtą jaučių, du šimtus avinų, keturis šimtus ėriukų ir auką už nuodėmę, už visą Izraelį-dvylika ožių pagal Izraelio giminių skaičių.

Ezr 6 18 Kunigai buvo paskirstyti skyriais ir levitai pagal jų pareigas, kad tarnautų Dievui Jeruzalėje, kaip parašyta Mozės knygoje.

Ezr 6 19 Pirmo mėnesio keturioliką dieną grįžę tremtiniai šventė Paschą.

Ezr 6 20 Visi kunigai ir levitai buvo apsivalę ir švarūs. Jie plovė Paschos avinėlių visiems grįžusiems tremtiniais, savo broliams kunigams ir sau.

Ezr 6 21 Paschos avinėlių valgė grįžusieji iš tremties izraelitai ir visi, kurie buvo atsiskyrę nuo krašto pagonių nešvaros ir prisijungę prie jų, kad ieškotų viešpaties, Izraelio Dievo.

Ezr 6 22 Septynias dienas jie džiaugsmingai šventė Neraugintos duonos šventę, nes viešpats suteikė jiems džiaugsmo ir palenkė į juos Asirijos karaliaus širdį, kad sustiprintų juos Izraelio Dievo namų statyboje.

Ezr 7 1 Po šitų įvykių, persų karaliui Artakserksui karaliaujant, atėjo Ezra,

sūnus Serajos, sūnaus Azarijos, sūnaus Hilkijos,
 Ezer 7 2 sūnaus Šalumo, sūnaus Cadoko, sūnaus Ahitubo,
 Ezer 7 3 sūnaus Amarijos, sūnaus Azarijos, sūnaus Merajoto,
 Ezer 7 4 sūnaus Zerachijos, sūnaus Uzio, sūnaus Bukio,
 Ezer 7 5 sūnaus Abišūvos, sūnaus Finehaso, sūnaus Eleazaro, sūnaus vyriausiojo
 kunigo Aarono.
 Ezer 7 6 Šitas Ezra išėjo iš Babilono; jis buvo geras žinovas Mozės įstatymo,
 kurį davė Viešpats, Izraelio Dievas. Karalius suteikė jam viską, ko jis prašė, nes Viešpaties,
 jo Dievo, ranka buvo su juo.
 Ezer 7 7 Karaliaus Artakserksio septintaisias metais į Jeruzalę su juo išėjo kai
 kurie Izraelitai, kunigai, levitai, giedotojai, vartininkai ir šventyklos tarnai.
 Ezer 7 8 Jis atėjo į Jeruzalę septintų karaliaus metų penktą mėnesį.
 Ezer 7 9 Ezra išėjo iš Babilono pirmo mėnesio pirmą dieną, o penkto mėnesio
 pirmą dieną jis atėjo į Jeruzalę, nes gera Dievo ranka buvo ant jo.
 Ezer 7 10 Ezra paruošė savo širdį tyrinėti Viešpaties įstatymą, jį vykdyti ir
 mokyti Izraelyje jo nuostatų ir teisės.
 Ezer 7 11 Tai yra nuorašas laiško, kurį Artakserksas davė kunigui Ezrai, kuris
 buvo Viešpaties įsakymų ir jo nuostatų Izraelyje žinovas:
 Ezer 7 12 "Artakserksas, karalių karalius, kunigui Ezrai, dangaus Dievo įstatymo
 žinovui.
 Ezer 7 13 Aš įsakiau, kad kiekvienas Izraelitas, kunigas bei levitas mano
 karalystėje gali vykdyti savo norą į Jeruzalę drauge su tavimi,
 Ezer 7 14 nes tu esi karaliaus ir jo septynių patarėjų siunčiamas į Judą ir
 Jeruzalę nustatyti, ar vykdomas tavo Dievo įstatymas, kuris yra tavo rankoje.
 Ezer 7 15 Tu nugabensi sidabrą ir auksą, kurį karalius ir jo patarėjai
 padovanojo Izraelio Dievui, kurio buveinė yra Jeruzalėje,
 Ezer 7 16 taip pat sidabrą ir auksą, kurį tu gausi Babilono krašte, kartu su
 tautos ir kunigų dovanomis, kurias jie padovanos savo Dievo namams, esantiems Jeruzalėje.
 Ezer 7 17 Nedelsdamas nupirk už tuos pinigus jaučių, avių, ėriukų ir kartu su
 jiems priklausančiomis duonos bei geriamosiomis aukomis aukok ant aukuro jūsų Dievo namuose
 Jeruzalėje.
 Ezer 7 18 Su likusiu sidabru ir auksu daryk, kas tau ir tavo broliams atrodys
 reikalinga, pagal jūsų Dievo valią.
 Ezer 7 19 Indus, kurie tau perduodami tavo Dievo namų reikalams, padėk priešais
 Jeruzalės Dievą.
 Ezer 7 20 Visa kita, ko reikės tavo Dievo namams, jei matysi esant reikalinga,
 paimk iš karaliaus išdo sandėlių.
 Ezer 7 21 Aš, karalius Artakserksas, įsakiau visiems įždininkams anapus upės:
 'Ko tik kunigas Ezra, dangaus Dievo įstatymo žinovas, iš jūsų reikalaus, nedelsdami duokite.
 Ezer 7 22 Iki šimto talentų sidabro, šimto saikų kviečių, šimto batų vyno, šimto
 batų aliejaus ir neribotą kiekį druskos.
 Ezer 7 23 Ko tik reikalaus dangaus Dievas, privalote padaryti Dievo namams, kad
 jo rūstybė nepaliestų karaliaus ir jo sūnų.
 Ezer 7 24 Taip pat pranešu jums, kad neleidžiu apdėti jokiais mokesčiais kunigų,
 levitų, giedotojų, vartininkų ir šventyklos tarnų'.
 Ezer 7 25 O tu, Ezra, Dievo duota išmintimi paskirk mokytojų ir teisėjų, kurie
 teistų anapus upės gyvenančius žmones, pažįstančius tavo Dievo įstatymą; o kurie tų įstatymų
 nepažįsta, tuos pamokyk.
 Ezer 7 26 Kas nevykdys tavo Dievo ar karaliaus įstatymo, tas turi būti
 baudžiamas mirtimi, ištrėmimu, turto atėmimu arba kalėjimu".
 Ezer 7 27 Garbė Viešpačiui, mūsų tėvų Dievui, kuris įdėjo tai į karaliaus širdį,
 kad Viešpaties namai Jeruzalėje būtų pagerbti.
 Ezer 7 28 Jis man suteikė malonę karaliaus, jo patarėjų ir galingų karaliaus
 kunigaikščių akyse. Aš buvau padrąsintas, kai Viešpaties, mano Dievo, ranka buvo ant manęs ir
 surinkau Izraelio vyresniuosius, kad jie eitų su manimi.
 Ezer 8 1 Sąrašas šeimų vyresniųjų pagal jų kilmę, kurie, karaliui Artakserksui
 viešpataujant, išėjo su manimi iš Babilono:
 Ezer 8 2 iš Finehaso palikuonių-Geršomas, iš Itamaro-Danielius, iš
 Dovydo-Hatušas,
 Ezer 8 3 iš Šechanijos sūnų, Parošo palikuonių,-Zacharija, kartu su juo buvo
 užrašyta šimtas penkiasdešimt vyrų;
 Ezer 8 4 iš Pahat Moabo-Zerachijos sūnus Eljehoenajas ir su juo du šimtai vyrų;
 Ezer 8 5 iš Šechanijos-Jahazielio sūnus ir su juo trys šimtai vyrų;
 Ezer 8 6 iš Adino-Jehonatano sūnus Ebedas ir su juo penkiasdešimt vyrų;
 Ezer 8 7 iš Elamo-Atalijos sūnus Izaija ir su juo septyniasdešimt vyrų;
 Ezer 8 8 iš Šefatijos-Mykolo sūnus Zebadija ir su juo aštuoniasdešimt vyrų;
 Ezer 8 9 iš Joabo-Jehielio sūnus Abdija ir su juo du šimtai aštuoniolika vyrų;
 Ezer 8 10 iš Šelomito-Josifijos sūnus ir su juo šešiasdešimt vyrų;
 Ezer 8 11 iš Bebajo-Bebajo sūnus Zacharija ir su juo dvidešimt aštuoni vyrai;
 Ezer 8 12 iš Azgado-Hakatano sūnus Johananas ir su juo šimtas dešimt vyrų;
 Ezer 8 13 iš Adonikamo sūnų-Elifeletas, Jejelis, Šemaja ir su jais šešiasdešimt
 vyrų, kurie buvo paskutiniai jį;

Ezr 8 14 iš Bigvajo-Utajas, Zabudas ir su jais septyniasdešimt vyrų.
 Ezr 8 15 Aš juos sušaukiau prie upės, tekančios į Ahavą. Ten mes pasilikome palapinėje tris dienas. Aš apžiūrėjau žmones ir kunigus, tačiau tarp jų neradau nė vieno levito.
 Ezr 8 16 Tada aš pasikviečiau vyresniusius: Eliezera, Arielį, Semają, Elnataną, Jaribą, Elnataną, Nataną, Zachariją, Mešulamą, ir mokytojus: Jehojaribą ir Elnataną.
 Ezr 8 17 Juos pasiunčiau pas Idoją, Kasifijos vietovės vyresnįjį, prašydamas atsiųsti mums žmonių, kurie tarnautų Dievo namuose.
 Ezr 8 18 Gera mūsų Dievo ranka buvo ant mūsų, ir jie atsivedė išmintingą vyrą iš palikuonių Machlio, sūnaus Levio, sūnaus Izraelio, -Šerebiją su jo sūnumis ir broliais, aštuoniolika vyrų;
 Ezr 8 19 iš Merario palikuonių-Hašabiją ir Izaiją su jo broliais ir sūnumis, dvidešimt vyrų;
 Ezr 8 20 ir šventyklos tarnų, kuriuos Dovydas ir kunigaikščiai buvo paskyrę tarnais levitams, buvo du šimtai dvidešimt vyrų.
 Ezr 8 21 Prie Ahavos upės paskelbiau pasninką, kad nusižemintume prieš savo Dievą ir melstume laimingo kelio sau, savo vaikams ir savo turtui.
 Ezr 8 22 Aš gėdijausi prašyti iš karaliaus karių ir raitelių, kad jie mus apgintų nuo užpuolikų kelyje, nes buvau pasakęs karaliui: "Mūsų Dievo ranka yra ant visų, kurie Jo ieško, bet Jo rūstybė ir galia prieš tuos, kurie Jį apleidžia".
 Ezr 8 23 Mes pasninkavome ir meldėme savo Dievo dėl šito, ir Jis išklausė mus.
 Ezr 8 24 Aš parinkau iš vyresniųjų kunigų dvylika vyrų: Šerebiją, Hašabiją ir su jais dešimt jų brolių,
 Ezr 8 25 ir pasvėriau jiems sidabrą, auksą ir indus, Dievo namams skirtas dovanas, kurias paaugojo karalius, jo patarėjai, jo kunigaikščiai ir izraelitai.
 Ezr 8 26 Aš padaviau jiems šešis šimtus penkiasdešimt talentų sidabro, sidabrinių indų, sveriančių šimtą talentų, šimtą talentų aukso,
 Ezr 8 27 dvidešimt auksinių taurių tūkstančio drachmų vertės ir du indus iš geriausio, blizgančio kaip auksas, vario
 Ezr 8 28 ir tariau: "Jūs esate šventi viešpačiui, indai taip pat šventi. Sidabras ir auksas yra laisvos valios aukos viešpačiui, jūsų tėvų Dievui.
 Ezr 8 29 Budėkite ir saugokite tai, kol pasversite Jeruzalėje, Viešpaties namuose, kunigų, levitų ir Izraelio giminių vadų akivaizdoje".
 Ezr 8 30 Kunigai ir levitai paėmė pasvertą sidabrą, auksą ir indus, kuriuos jie turėjo nugabenti į Jeruzalę, į Dievo namus.
 Ezr 8 31 Pirmo mėnesio dvyliktą dieną išėjome nuo Ahavos upės Jeruzalės link. Dievo ranka buvo ant mūsų, ir Jis saugojo mus nuo priešų ir užpuolikų.
 Ezr 8 32 Atėję į Jeruzalę, ten pasilikome tris dienas.
 Ezr 8 33 Ketvirtą dieną sidabras, auksas ir indai buvo pasverti Dievo namuose ir perduoti kunigui Meremotui, Ūrijos sūnui; su juo buvo Finehaso sūnus Eleazaras ir levitai: Jozuės sūnus Jehozabadas ir Binujo sūnus Nadija.
 Ezr 8 34 Viskas buvo suskaičiuota, pasverta ir surašyta.
 Ezr 8 35 Sugrįžę iš nelaisvės tremtiniai aukojo deginamasias aukas Izraelio Dievui: dvylika jaučių už visą Izraelį, devyniasdešimt šešis avinus, septyniasdešimt septynis ėriukus, dvylika ožių aukai už nuodėmę; tai buvo deginamoji auka viešpačiui.
 Ezr 8 36 Jie įteikė karaliaus įsakymus vietininkams ir krašto šiaurus upės valdytojams, o šitie teikė paramą tautai ir Dievo namams.
 Ezr 9 1 Po to prie manęs priėjo kunigaikščiai ir kalbėjo: "Izraelio tauta, kunigai ir levitai neatsiskyrė nuo šio krašto tautų: kanaaniečių, hetitų, perizų, jebusiečių, amonitų, moabitų, egiptiečių bei amoritų ir jų daromų bjaurysčių.
 Ezr 9 2 Jie ir jų vaikai ima į žmonas jų dukteris. Tuo būdu šventa sėkla susimaišė su krašto tautomis. Kunigaikščiai ir vyresnieji buvo pirmieji šiame nusikaltime".
 Ezr 9 3 Išgirdęs visa tai, perplėšiau savo drabužį ir apsiausta, roviau galvos ir barzdos plaukus ir sėdėjau sukrėstas.
 Ezr 9 4 Tuomet susirinko prie manęs visi, kurie drebėjo prieš Izraelio Dievo žodžius dėl tremtinių neištikimybės. O aš sėdėjau sukrėstas iki vakarinės aukos.
 Ezr 9 5 Vakarinės aukos metu atsikėliau iš savo liūdesio vietos perplėštais rūbais, atsiklaupiau ir, iškėlęs rankas į Viešpatį, savo Dievą,
 Ezr 9 6 tariau: "Mano Dieve, man gėda pakelti akis į Tave, nes mūsų nusikaltimai peraugo mus, o mūsų kaltė siekia dangų.
 Ezr 9 7 Nuo savo tėvų laikų iki šios dienos mes labai nusikaltome; dėl mūsų nusikaltimų mes, mūsų karaliai ir kunigai buvome atiduoti į kitų kraštų karalių rankas ir jų kardui, buvome jų nelaisvėje apiplėšti ir išniekinti.
 Ezr 9 8 Dabar trumpam laikui Viešpats, mūsų Dievas, parodė savo malonę, palikdamas mums išgelbėtą likutį ir duodamas kuolėlį savo šventoje vietoje; taip Dievas atvėrė mūsų akis ir leido mums truputį atsigauti mūsų vergystėje.
 Ezr 9 9 Mes esame vergai, tačiau mūsų Dievas neapleido mūsų vergystėje; Jis suteikė mums malonę persų karalių akyse, kad jie leistų mums atsigauti ir atstatyti savo Dievo namus iš griuvėsių ir duotų mums sieną Jude ir Jeruzalėje.
 Ezr 9 10 O dabar, mūsų Dieve, ką mes pasakysime dėl šito? Mes apleidome Tavo įsakymus,
 Ezr 9 11 kuriuos Tu mums davei per savo tarnus pranašus, sakydamas: 'Kraštas,

kurį jūs einate paveldėti, yra suteptas. Jį sutepė krašto tautos savo bjaurystėmis ir pripildė jį savo nešvarumais nuo vieno krašto iki kito.

Ezr 9 12 Todėl neleiskite savo dukterų už jų sūnų ir neimkite jų dukterų savo sūnams; nesiekite jų gėrybių nė taikos su jais, kad būtumėte stiprūs ir valgytumėte krašto gėrybes, ir paliktumėte kaip paveldėjimą savo vaikams'.

Ezr 9 13 Kai visa tai užgriuvo ant mūsų už mūsų piktus darbus ir didelius nusikaltimus, vis dėlto Tu, mūsų Dieve, baudei mus švelniau, negu buvome verti, ir davei mums išgelbėjimą.

Ezr 9 14 Argi mes vėl galėtume laužyti Tavo įsakymus ir susigiminiuoti vedybomis su šiomis bjauriomis tautomis? Argi Tu, užsirūstinęs ant mūsų, nesunaikinsi mūsų iki galo, nepalikdamas nė vieno, kuris išsigelbėtų?

Ezr 9 15 Viešpatie, Izraelio Dieve, Tu esi teisus. Tu išgelbėjai mūsų likutį. Štai mes esame Tavo akivaizdoje su savo kaltėmis, nors neturėtume būti Tavo akivaizdoje dėl to'.

Ezr 10 1 Kai Ezra, klūpodamas ir verkdamas, meldėsi ir išpažino savo ir tautos nuodėmes prie Dievo namų, didelis būrys vyrų, moterų ir vaikų iš Izraelio, susirinkę aplink jį, graudžiai verkė.

Ezr 10 2 Tada Jehielio sūnus Šechanija iš Elamo palikuonių atsiliepė: "Mes nusikaltome savo Dievui, veddami svetimtautes moteris, tačiau dar yra vilties Izraeliui.

Ezr 10 3 Padarykime sandorą su Dievu, kad atleisime visas žmonas ir iš jų gimusius vaikus, klausydami Viešpaties ir tų, kurie dreba prieš mūsų Dievo įsakymus. Darykime, kaip reikalauja įstatymas!

Ezr 10 4 Kelkis, nes tu turi tai padaryti, o mes būsime su tavimi. Būk drąsus ir veik'.

Ezr 10 5 Ezra atsikėlęs prisaikdino vyresnius kunigus ir levitus ir visą Izraelį, kad jie elgsis pagal tą žodį. Ir jie prisiekė.

Ezr 10 6 Tada Ezra atėjo nuo Dievo namų į Eljašibo sūnaus Johanano kambarį, nieko nevalgė ir negėrė, nes liūdėjo dėl grįžusiųjų tremtinių nusikaltimo.

Ezr 10 7 Jie paskelbė visame Jude ir Jeruzalėje visiems grįžusiems tremtiniam susirinkti į Jeruzalę.

Ezr 10 8 Jei kas neateis per tris dienas, visas jo turtas kunigaikščių ir vyresniųjų nutarimu bus atimtas ir jis pats bus atskirtas nuo tremtinių.

Ezr 10 9 Per tris dienas visi Judo ir Benjamino žmonės susirinko Jeruzalėje devinto mėnesio dvidešimtą dieną. Visi žmonės susėdo Dievo namų aikštėje, drebėdami dėl šito reikalo ir nuo smarkaus lietaus.

Ezr 10 10 Kunigas Ezra atsistojęs tarė: "Jūs nusikaltote, veddami svetimtautes moteris, ir tuo padidinote Izraelio kaltę.

Ezr 10 11 Dabar išpažinkite savo kaltę viešpačiui, savo tėvų Dievui, ir vykdykite Jo valią-atsiskirkite nuo šio krašto tautų ir nuo svetimtaucių moterų'.

Ezr 10 12 Visi susirinkusieji garsiai atsakė: "Kaip pasakei, taip padarysime.

Ezr 10 13 Žmonių yra daug, ir dabar lietingas metas, neįmanoma būti lauke. Be to, tas reikalas negali būti sutvarkytas per vieną ar dvi dienas, nes nusikaltusių tarp mūsų yra daug.

Ezr 10 14 Tegul pasilieka mūsų vyresnieji. Visuose mūsų miestuose gyvenantieji, kurie yra vedę svetimtautes žmonas, tegul ateina paskirtu laiku su tų miestų vyresniaisiais ir teisėjais, kol pasitrauks nuo mūsų Dievo rūstybė dėl šito poelgio'.

Ezr 10 15 Asaelio sūnus Jehonatanas ir Tikvos sūnus Jachzėja buvo paskirti tam darbui, o levitai Mešulamas ir Šabetajas jiems padėjo.

Ezr 10 16 Grįžusieji tremtiniai taip ir padarė. Kunigas Ezra su šeimų vyresniaisiais, kurie buvo pašaukti vardais, buvo atskirti ir dešimto mėnesio pirmą dieną jie susėdo ištirti šį reikalą.

Ezr 10 17 Iki pirmo mėnesio pirmos dienos jie pabaigė bylas su visais, kurie buvo vedę svetimtautes.

Ezr 10 18 Tarp kunigų sūnų, vedusių svetimtautes, iš Jehocadako sūnaus Jozuės sūnų ir jo brolių-Maasėja, Eliezeras, Jaribas ir Gedolija.

Ezr 10 19 Jie padavė rankas, kad atleis savo žmonas, ir už kaltę paaukojo po aviną.

Ezr 10 20 Iš Imero-Hananis ir Zebadija.

Ezr 10 21 Iš Harimo-Maasėja, Elija, Šemaja, Jehielis ir Uzija.

Ezr 10 22 Iš Pašhūro-Eljoenajas, Maasėja, Izmaelis, Netanelis, Jehozabadas ir Eleasa.

Ezr 10 23 Iš levitų palikuonių-Jehozabadas, Šimis, Kelaja, tai yra Kelita, Petahija, Judas ir Eliezeras.

Ezr 10 24 Iš giedotojų-Eljašibas. Iš vartininkų-Šalumas, Telemas ir Ūris.

Ezr 10 25 Kitų izraelitų palikuonys: iš Parošo palikuonių-Ramija, Izija, Malkija, Mijaminas, Eleazaras, Malkija ir Benaja;

Ezr 10 26 iš Elamo-Matanija, Zacharija, Jehielis, Abdis, Jeremotas ir Elija;

Ezr 10 27 iš Zatuvo-Eljoenajas, Eljašibas, Matanija, Jeremotas, Zabadas ir

Azi za;

Ezr 10 28 iš Bebajo-Johananas, Hananija, Zabajas ir Atlajas;

Ezr 10 29 iš Banio-Mešulamas, Maluchas, Adaja, Jašubas, Sealas ir Jeramotas;

Ezr 10 30 iš Pahat Moabo-Adna, Kelalas, Benaja, Maasėja, Matanija, Becalelis,

Binujas ir Manasas;
 Ezr 10 31 iš Harimo-Eliezeras, Išija, Malkija, Šemaja, Simeonas,
 Ezr 10 32 Benjamins, Maluchas ir Šemarija;
 Ezr 10 33 iš Hašumo-Matenajas, Matata, Zabadas, Elifeletas, Jeremajas, Manasas
 ir Šimis;
 Ezr 10 34 iš Banio-Maadajas, Amramas, Uelis,
 Ezr 10 35 Benaja, Bedija, Keluhis,
 Ezr 10 36 Vanija, Meremotas, Eljašibas,
 Ezr 10 37 Matanija, Matenajas ir Jaasajas,
 Ezr 10 38 Banis, Binujis, Šimis,
 Ezr 10 39 Šelemija, Natanas ir Adaja,
 Ezr 10 40 Machnadbajas, Šasajas, Šarajas,
 Ezr 10 41 Azarelis, Šelemijas, Šemarija,
 Ezr 10 42 Šalumas, Amarija ir Juozapas;
 Ezr 10 43 iš Nebojo-Jejelis, Matitija, Zabadas, Zebina, Jadajas, Joelis ir
 Benaja.
 Ezr 10 44 Visų šitų žmonos buvo svetimtautės, ir kai kurie iš jų turėjo vaikų su
 jomis.
 Nhm 1 1 Nehemijo, Hachalijos sūnaus, žodžiai. Dvidešimtaisiais metais, Kislevo
 mėnesį, aš buvau sostinėje Sūzuose.
 Nhm 1 2 Vienas iš mano brolių Hananis atvyko su keliais vyrais iš Judo. Aš
 juos klausinėčiau apie žydus, kurie nebuvo ištremti, ir apie Jeruzalę.
 Nhm 1 3 Jie man atsakė: "Išvengę tremties, jie gyvena dideliame varge ir yra
 niekinami. Jeruzalės sienos sugriautos ir vartai sudeginti".
 Nhm 1 4 Išgirdęs šituos žodžius, atsisėdau, verkiau ir liūdėjau ištisas
 dienas; pasninkavau ir meldžiausi prieš dangaus Dievą:
 Nhm 1 5 "Viešpatie, didis ir galingas dangaus Dieve, kuris laikaisi sandoros
 ir gailėstingumo su tais, kurie Tave myli ir vykdo Tavo įsakymus.
 Nhm 1 6 Pažvelk į mane ir išgirsk savo tarno malda. Meldžiuosi dieną ir naktį
 Tavo akivaizdoje už izraelitus, Tavo tarnus, išpažįstu jų nuodėmės, kuriomis mes visi-aš ir
 mano tėvai-Tau nusidėjome.
 Nhm 1 7 Mes elgėmės netinkamai prieš Tave ir nesilaikėme Tavo įsakymų,
 nuostatų ir potvarkių, kuriuos Tu davai savo tarnui Mozei.
 Nhm 1 8 Meldžiu, prisimink žodžius, kuriuos sakei savo tarnui Mozei: 'Jei jūs
 nusikalsite, Aš jus išsklaidysiu tarp tautų,
 Nhm 1 9 o jei sugrįšite pas mane, laikysitės mano įsakymų ir juos vykdysite,
 tai Aš jus iš ten surinksiu ir parvesiu į vietą, kurią išrinkau savo vardui, nors jūsų
 išsklaidytieji būtų toliausiame žemės pakraštyje'.
 Nhm 1 10 Jie yra Tavo tarnai ir Tavo tauta, kurią išgelbėjai savo didele jėga
 ir galinga ranka.
 Nhm 1 11 Viešpatie, meldžiu, tebūna Tavo ausis atidi mano maldai, išklausk
 maldas savo tarnų, kurie bijosi Tavo vardo, siųsk šiandien savo tarnui sėkmę ir suteik jam
 malonę to žmogaus akyse". Aš tuo laiku buvau karaliaus vyno pilstytojas.
 Nhm 2 1 Dvidešimtaisiais karaliaus Artakserkso metais, Nisano mėnesį, aš
 pakėliau vyno taurę ir ją padaviau karaliui. Kadangi aš niekada nebūdavau nuliūdęs jo
 akivaizdoje,
 Nhm 2 2 karalius klausė manęs: "Kodėl tavo veidas nusiminęs? Juk nesergi. Tai
 ne kas kita, kaip širdies skausmas". Aš labai nusigandau
 Nhm 2 3 ir tariau karaliui: "Tegyvuoja karalius amžinai! Kaip man neliūdėti,
 kai miestas, kuriame yra mano tėvų kapai, apleistas ir jo vartai ugnies sunaikinti?"
 Nhm 2 4 Karalius klausė: "Ko norėtum?" Aš meldžiausi dangaus Dievui
 Nhm 2 5 ir tariau karaliui: "Jei karaliui patiktų ir tavo tarnas surastų
 malonę tavo akyse, siųsk mane į Judą, į mano tėvų kapų miestą, kad galėčiau jį atstatyti".
 Nhm 2 6 Karalius, karalienei sėdint šalia jo, sakė man: "Kiek užtruksi
 kelionėje ir kada sugrįši?" Karaliui patiko mane pasiųsti, ir aš nurodžiau jam laiką.
 Nhm 2 7 Be to, aš sakiau karaliui: "Jei karaliui patiktų, tegul duoda man
 laiškų valdytojams anapus upės, kad jie mane praleistų vykti į Judą,
 Nhm 2 8 ir laišką Asafui, karaliaus girininkui, kad jis man duotų medžių rūmų
 vartams, miesto sienai ir namams, kuriuose apsigyvensiu". Karalius davė man, ko prašiau, nes
 gera Dievo ranka buvo ant manęs.
 Nhm 2 9 Nuvykęs pas valdytojus anapus upės, įteikiau jiems karaliaus laiškus;
 kartu su manimi buvo karaliaus pasiųsti kariuomenės vadai ir raiteliai.
 Nhm 2 10 Sanbalatas iš Horono ir Tobija, tarnas iš Amono, sužinoję, kad atvyko
 besirūpinąs izraelitų gerove žmogus, buvo labai nepatenkinti.
 Nhm 2 11 Atvykęs į Jeruzalę ir išbuvęs tris dienas,
 Nhm 2 12 atsikėliau naktį, su manimi atsikėlė ir keli vyrai. Niekam nesakiau,
 ką Dievas buvo įdėjęs man į širdį daryti Jeruzalėje. Su savimi turėjau tik gyvulį, ant kurio
 jočiau.
 Nhm 2 13 Naktį aš išjojau pro slėnio vartus priešais Slibino versmę ir jočiau
 šiukšlių vartų link, apžiūrėdamas Jeruzalės sugriautas sienas ir ugnies sunaikintus vartus.
 Nhm 2 14 Prijojus prie Versmės vartų ir Karaliaus tvenkinio, nebuvo vietos, kur
 galėtų praeiti gyvulys, kuriuo jočiau.

Nhm 2 15 Aš ėjau palei upelį, apžiūrėdamas sieną ir grįžau atgal pro slėnio vartus.

Nhm 2 16 Valdininkai nežinojo, kur aš buvau ir ką dariau. Aš iki šiol niekam nebuvau sakęs: nei žydams, nei kunigams, nei kilmingiesiems, nei valdininkams, nei tiems, kurie turėjo dirbti.

Nhm 2 17 Tada jiems tariau: "Jūs matote, kokiame varge esame; Jeruzalė apleista ir jos vartai sudeginti. Atstatykime Jeruzalės sieną, kad nebūtų mums pažeminimo".

Nhm 2 18 Ir papasakojau jiems, kaip mano Dievo ranka buvo su manimi; taip pat papasakojau, ką karalius man kalbėjo. Jie sakė: "Pakilkite ir statykime". Taip jie sutvirtino savo rankas geram darbui.

Nhm 2 19 Kai Sanbalatas iš Horono, Tobija, tarnas iš Amono, ir arabas Gešemas apie tai išgirdo, jie tyčiojosi iš mūsų ir niekino mus, sakydami: "Ką jūs čia dirbate? Ar norite sukilti prieš karalių?"

Nhm 2 20 Jiems atsakiau: "Dangaus Dievas duos mums sėkmę, o mes, Jo tarnai, statysime. Bet jūs neturite dalies, teisės nė atminimo Jeruzalėje".

Nhm 3 1 Tuomet vyriausiasis kunigas Eljašibas su savo broliais kunigais pirmasis pradėjo darbą ir atstatė Avių vartus; jie juos atnaujino, įstatė jiems duris ir pašventino juos iki Mejos bokšto ir toliau iki Hananelio bokšto.

Nhm 3 2 Šalia jo statė Jericho vyrai, o po jų-Imrio sūnus Zakūras.

Nhm 3 3 Žuvų vartus statė Hasenajo sūnūs; jie sudėjo sijas, įstatė duris, padarė užraktus ir užkaiščius.

Nhm 3 4 Šalia jų sienos dalį taisė Hakoco sūnaus Ūrijos sūnus Meremotas. Už jo taisė Mešezabelio sūnaus Berechijos sūnus Mešulamas, toliau-Baanos sūnus Cadokas.

Nhm 3 5 Šalia jų dirbo tekojiečiai, atstatydami sieną, tačiau jų kilmingieji nepalenkė savo sprandų prie Viešpaties darbo.

Nhm 3 6 Senuosius vartus statė Paseacho sūnus Jehojada ir Besodijos sūnus Mešulamas; jie sudėjo sijas, įstatė duris, padarė užraktus ir užkaiščius.

Nhm 3 7 Greta jų dirbo šios upės pusės valdytojai pavaldūs: gibeonietis Melatija ir meronotietis Jadonas su Gibeono ir Micpos vyrais.

Nhm 3 8 Šalia jų-Harhajos sūnus Uzielis, auksakalys, ir Hananija, vaistinininko sūnus. Jie sutvirtino Jeruzalę iki Plačiosios sienos.

Nhm 3 9 Po jų-Hūro sūnus Refaja, pusės Jeruzalės viršininkas.

Nhm 3 10 Po jų-Harumafo sūnus Jedaja iki savo namų. Šalia jo-Hasabnėjo sūnus Hatušas.

Nhm 3 11 Kitą dalį, taip pat Krosnių bokštą atstatė Harimo sūnus Malkija ir toliau Pahat Moabo sūnus Hašubas.

Nhm 3 12 Po jų-Ha Lohešo sūnus Šalumas, pusės Jeruzalės viršininkas; jis dirbo su dukterimis.

Nhm 3 13 Slėnio vartus sutvarkė Hanūnas ir Zanoacho gyventojai; jie atstatė juos, įstatė duris, sudėjo užraktus ir užkaiščius. Be to, jie dar atstatė tūkstantį uolekčių sienos iki šiukšlių vartų.

Nhm 3 14 Šiukšlių vartus atstatė, sudėjo užraktus ir užkaiščius Rechabo sūnus Malkija, Bet Keremo srities viršininkas.

Nhm 3 15 Šaltinio vartus sutvarkė Kol Hozės sūnus Šalumas, Micpos srities viršininkas. Jis apdengė stogą, įstatė duris, sudėjo užraktus ir užkaiščius ir atstatė Siloamo tvenkinio sieną prie karaliaus sodo iki laiptų, nusileidžiančių iš Dovydo miesto.

Nhm 3 16 Už jo-Azbugo sūnus Nehemija, pusės Bet Cūro srities viršininkas; jis atstatė iki Dovydo kapų, dirbtinio tvenkinio ir iki karžygių namų.

Nhm 3 17 Už jo dirbo levitai: Banio sūnus Rehumas ir šalia jo Hašabija, pusės Keilos viršininkas.

Nhm 3 18 Po jų statė jų broliai: Henadado sūnus Bavajis, pusės Keilos viršininkas,

Nhm 3 19 ir Ješūvos sūnus Ezeras, Micpos viršininkas; jie taisė sieną iki tako į ginklų sandėlį prie kampo.

Nhm 3 20 Už jo Zabajo sūnus Baruchas uoliai taisė kitą dalį, nuo kampo iki vyriausiojo kunigo Eljašibo namų vartų.

Nhm 3 21 Už jo-Meremotas, Hakoco sūnaus Ūrijos sūnus, nuo Eljašibo namų vartų iki Eljašibo namų galo.

Nhm 3 22 Po jų taisė kunigai, lygumos vyrai.

Nhm 3 23 Už jų-Benjaminas ir Hašubas priešais savo namus. Už jų-Azarijas, Ananijos sūnaus Maasėjos sūnus, greta savo namų.

Nhm 3 24 Už jo-Henadado sūnus Binujis nuo Azarijos namų iki sienos pasisukimo, iki kampo.

Nhm 3 25 Uzajo sūnus Palalas-nuo pasisukimo ir bokšto, kuris išsikiša iš karaliaus aukštutinių namų ties sargybos kiemu. Už jo-Parošo sūnus Pedaja

Nhm 3 26 ir šventyklos tarnai, gyvenantieji Ofelyje; jie atstatė iki Vandens vartų rytuose ir iki išsikišusio bokšto.

Nhm 3 27 Už jo tekojiečiai statė kitą dalį priešingoje išsikišusio didžiojo bokšto pusėje iki Ofelio sienos.

Nhm 3 28 Nuo Arklių vartų statė kunigai, kiekvienas ties savo namais.

Nhm 3 29 Už jų-Imerio sūnus Cadokas ties savo namais. Už jo-Šechanijo sūnus Šemajas, rytinių vartų sargas.

Nhm 3 30 Už jo-šelemijo sūnus Hananija ir Zalafo šeštasis sūnus Hanūnas. Už jo-Berechijo sūnus Mešulamas ties savo kambariu.

Nhm 3 31 Už jo-auksakalio sūnus Malkija iki šventyklos tarnų ir pirklių namo ties Sargybos vartais ir iki kampo kambario.

Nhm 3 32 O tarp kampo kambario ir Avių vartų statė auksakaliai ir pirkliai.

Nhm 4 1 Sanbalatas, išgirdęs, kad statoma siena, labai pyko ir tyčiojosi iš žydų.

Nhm 4 2 kalbėdamas su savo broliais ir Samarijos kariuomene: "Ką tie bejėgiai žydai daro? Bene jie Jeruzalę atstatys? Ar jie aukos? Ar jie užbaigs darbą vieną dieną? Ar jie iš sudegusių griuvėsių padarys tinkamus statybai akmenis?"

Nhm 4 3 O amonitas Tobija, stovėdamas šalia jo, sakė: "Tegul stato! Kai lapė užlips, sugrius jų akmeninė siena".

Nhm 4 4 Dieve, ar girdi, kaip mes esame niekinami? Nukreipk jų priekaištus ant jų galvų, atiduok juos į priešų nelaisvę.

Nhm 4 5 Neatleisk jiems nuodėmių ir nepamiršk jų nusikaltimų, nes jie įžeidė dirbančius.

Nhm 4 6 Mes statėme sieną ir pusę jos jau pastatėme, nes žmonės noriai dirbo.

Nhm 4 7 Sanbalatas, Tobija, arabai, amonitai ir ašdodiečiai, išgirdę, kad Jeruzalės sienos atstatomos ir spragos užtaisomos, labai supyko

Nhm 4 8 ir nutarė kartu kovoti prieš Jeruzalę bei trukdyti darbą.

Nhm 4 9 Mes meldėme Dievą ir pastatėme sargybinius budėti dieną ir naktį.

Nhm 4 10 Judas sakė: "Nešikų jėgos senka, o griuvėsių dar daug. Mes neįstengsime atstatyti sienų".

Nhm 4 11 O mūsų priešai kalbėjo: "Jie nesužinos ir nepastebės mūsų, kai mes, atsiradę tarp jų, išžudysime juos ir sustabdysime darbą".

Nhm 4 12 Jų kaimynystėje gyveną žydai ateidavo ir dešimt kartų sakė mums, kad jie ateis iš visų pusių prieš mus.

Nhm 4 13 Žemesnėse ir atvirose vietose už sienos aš pastačiau žmones, ginkluotus kardais, ietimis ir lankais.

Nhm 4 14 Apžiūrėjęs tariau kilmingiesiems, viršininkams ir visiems žmonėms: "Nebijokite jų! Atsiminkite Viešpatį, didingą ir baisų, ir kovokite už savo brolius, sūnus, dukteris, žmonas ir savo namus".

Nhm 4 15 Mūsų priešai išgirdo, kad tai mums žinoma, ir Dievas pavertė niekais jų planus; o mes visi grįžome prie statybos, kiekvienas prie savo darbo.

Nhm 4 16 Nuo tos dienos pusė mano tarnų dirbo darbą, o kita pusė ėjo sargybą, apsiginklavę ietimis, skydais, lankais ir šarvais; vyresnieji buvo sustoję už visų žydų.

Nhm 4 17 Tie, kurie statė sieną, taip pat ir naštų nešėjai buvo ginkluoti; viena ranka dirbo, o kitoje rankoje laikė ginklą.

Nhm 4 18 Kiekvienas darbininkas nešiojo prisijuosęs kardą, o trimi tininkas stovėjo šalia manęs.

Nhm 4 19 Aš pranešiau kilmingiesiems, viršininkams ir visiems žmonėms: "Darbas yra didelis ir platus. Mes pasiskirstę ant sienos toli vienas nuo kito.

Nhm 4 20 Išgirdę trimito garsą, tuojau susirinkite prie mūsų. Mūsų Dievas kariaus už mus!"

Nhm 4 21 Taip mes dirbome, o pusė iš jų laikė rankose ietį nuo aušros iki sutemų.

Nhm 4 22 Tuo metu aš įsakiau žmonėms: "Kiekvienas su savo tarnu tegul nakvoja Jeruzalėje, kad naktį jie eitų sargybą, o dieną dirbtų".

Nhm 4 23 Nei aš pats, nei mano broliai, nei mano tarnai, nei sargybiniai, lydėję mane, nenusivilkdavo savo drabužių; nusiivilkdavo kiekvienas tik tada, kai reikėdavo apsiprausti.

Nhm 5 1 Kilo didelis žmonių ir jų moterų šauksmas prieš savo brolius žydus.

Nhm 5 2 Vienį sakė: "Mūsų su sūnumis ir dukterimis yra daug. Pirkime grūdus, kad turėtume ką valgyti ir išliktume gyvi!"

Nhm 5 3 Kiti sakė: "Savo laukus, vynuogynus ir namus užstatėme už grūdus, kad apsigintume nuo bado".

Nhm 5 4 Dar kiti sakė: "Mes turime skolintis pinigų iš karaliaus, užstatydami savo laukus ir vynuogynus.

Nhm 5 5 Mes esame tokie pat, kaip ir mūsų broliai; mūsų vaikai yra tokie pat, kaip ir jų vaikai. Tačiau mes turime atiduoti savo sūnus ir dukteris vergais, ir kai kurių mūsų dukterys jau yra vergės. Mes negalime jų išpirkti, nes mūsų laukai ir vynuogynai priklauso kitiems".

Nhm 5 6 Išgirdęs tą šauksmą ir tuos žodžius, labai supykau.

Nhm 5 7 Apsvarsčiau reikalą ir sudraudžiau kilminguosius ir viršininkus, sakydamas: "Jūs kiekvienas lupate palūkanas iš savo brolio". Sušaukęs visuotinį susirinkimą,

Nhm 5 8 kalbėjau: "Kiek leido mūsų išgalės, mes išpirkome savo brolius žydus, kurie buvo parduoti pagonims, o jūs verčiate savo brolius parsiduoti jums!" Jie tylėjo ir nieko neatsakė.

Nhm 5 9 Aš tęsiau: "Negerai darote! Argi neturėtumėte bijoti Dievo ir neduoti progos pagonims mūsų gėdinti?"

Nhm 5 10 Aš, mano broliai ir mano tarnai taip pat skolinome pinigų ir grūdų. Dovanokime jiems šitą skolą!

Nhm 5 11 Šiandien pat gražinkite jiems dirvas, vynuogynus, alyvų sodus bei namus ir dalį skolų: pinigų, javų, vyną ir aliejų, ką ėmėte palūkanų".

Nhm 5 12 Tuomet jie atsakė: "Viską gražinsime ir skolų iš jų nereikalausime, darysime, kaip sakei". Pasišaukę kunigus, prisaikdinau juos žmonėms girdint, kad vykdytų savo pažadą.

Nhm 5 13 Aš iškračiau savo antį ir tariau: "Tegul Dievas taip pat iškrato kiekvieną, kuris neištesės šito pažado, iš jo namų ir iš įsigytos nuosavybės ir tegul jis lieka tuščias". Visi susirinkusieji tarė: "Amen". Ir šlovino Viešpatį. Žmonės vykdė, ką buvo pasižadėję.

Nhm 5 14 Nuo tos dienos, kai buvau paskirtas valdytoju Judo krašte, nuo dvidešimtųjų iki trisdešimt antrųjų karaliaus Artakserkso metų, dvylika metų aš su savo broliais nevalgiau valdytojo duonos.

Nhm 5 15 Valdytojai, buvę iki manęs, skriaudė žmones, imdami iš jų duonos ir vyno ir keturiasdešimt šekelių sidabro; taip pat ir jų tarnai išnaudojo tautą, bet aš taip nedariau, bijodamas Dievo.

Nhm 5 16 Aš taip pat tęsiau darbą prie sienos ir neįsigijau jokios nuosavybės; visi mano tarnai irgi dirbo prie statybos.

Nhm 5 17 Be to, šimtas penkiasdešimt žydų ir viršininkų valgė prie mano stalo, neskaičiuojant svetimų tautų žmonių, kurie apsilankydavo pas mus.

Nhm 5 18 Kasdien man paruošdavo vieną jautį, šešias rinktines avis ir paukščių; kas dešimtą dieną gausiai pristatydavo visokio vyno; aš nereikalaudavau valdytojo duonos, nes skurdas sunkiai slėgė tautą.

Nhm 5 19 Mano Dieve, priskaičiuok mano naudai visa, ką padariau šiai tautai!

Nhm 6 1 Kai Sanbalatui, Tobijai, arabui Gešemui ir visiems kitiems mūsų priešams buvo pranešta, kad siena atstatyta, spragos užtaisytos, tik dar nebuvo įstatęs durų vartuose,

Nhm 6 2 Sanbalatas ir Gešemas kvietė mane susitikti su jais viename kaime Onojo lygumoje. Tačiau jie buvo sugalvoję prieš mane pikta.

Nhm 6 3 Aš jiems pranešiau: "Dirbu didelį darbą ir negaliu ateiti. Darbas susitrukdytų, jei eičiau pas jus, palikdamas jį".

Nhm 6 4 Jie darė taip keturis kartus; aš jiems atsakiau tą patį.

Nhm 6 5 Sanbalatas penktą kartą siuntė pas mane savo tarną su atviru laišku rankoje.

Nhm 6 6 Jame buvo parašyta: "Tautose sklinda gandas ir Gešemas tai tvirtina, kad tu ir žydai ruošiatės maištui; todėl tu pastatei sieną, kad galėtum tapti jų karaliumi.

Nhm 6 7 Taip pat jau esi paskyręs ir pranašų, kad jie skelbtų Jeruzalėje tavo esant Judo karaliumi. Šitos kalbos bus praneštos karaliui. Taigi dabar ateik pasitarti".

Nhm 6 8 Aš pasiunčiau jam atsakymą: "Niekio panašaus nėra, tai tik tavo prasiimanymai".

Nhm 6 9 Jie norėjo mus įbauginti, manydami: "Jie nuleis rankas, ir darbas nebus užbaigtas". Tačiau tas mane dar labiau sustiprino.

Nhm 6 10 Kartą aš atėjau į Mehetabelio sūnaus Delajos sūnaus Šemajos namus. Jis užsirakino ir kalbėjo man: "Eikime į Dievo namus, į šventyklą, ir užrakinkime duris, nes nakčia jie ateis tavęs nužudyti".

Nhm 6 11 Aš jam atsakiau: "Ar aš turėčiau bėgti? Kas aš esu, kad eičiau į šventyklą gelbėtis? Neisiu".

Nhm 6 12 Supratau, kad Dievas jo nesiuntė; jis man kalbėjo taip, nes buvo Tobijos ir Sanbalato papirktas,

Nhm 6 13 kad mane įbaugintų ir aš taip padarydamas nusidėčiau. Jie tai būtų panaudoję man sugėdinti.

Nhm 6 14 Mano Dieve, prisimink Tobiją ir Sanbalatą pagal jų darbus, taip pat pranašę Noadiją ir kitus pranašus, norėjusius įbauginti mane.

Nhm 6 15 Siena buvo baigta Elulo mėnesio dvidešimt penktą dieną, per penkiasdešimt dvi dienas.

Nhm 6 16 Mūsų priešai ir apylinkėje gyveną pagony, pamatę mūsų darbą, pasijuto labai pažeminti, nes suprato, kad šitas darbas buvo padarytas mūsų Dievo.

Nhm 6 17 Tomis dienomis Judo kilmingieji dažnai susirašinėjo su Tobija.

Nhm 6 18 Daugelis Jude buvo prisiekę jam, nes jis buvo Aracho sūnaus Šechanijos žentas; be to, Tobijo sūnus Johananas buvo vedęs Berechijos sūnaus Mešulamo dukterį.

Nhm 6 19 Jie kalbėjo apie jo gerus darbus man girdint, o mano žodžius pranešdavo jam. Tobijas siuntė laiškus, norėdamas mane įbauginti.

Nhm 7 1 Kai buvo baigta siena, įstatytos durys ir paskirti vartininkai, giedotojai ir levitai,

Nhm 7 2 daviau savo broliui Hananiui ir rūmų viršininkui Hananijai paliepimą dėl Jeruzalės, nes jie buvo ištikimi ir dievobaimingi vyrai.

Nhm 7 3 Įsakiau jiems neatidaryti Jeruzalės vartų iki saulės kaitros, o uždaryti bei užsklęsti juos prieš sutemstant. Sargybas statyti iš Jeruzalės gyventojų, kiekvieną arti jo namų.

Nhm 7 4 Miestas buvo platus ir didelis, bet žmonių ir namų jame buvo mažai.

Nhm 7 5 Dievas įdėjo į mano širdį sukviesti kilminguosius, viršininkus ir tautą ir surašyti giminėmis. Suradau sąrašus pirmųjų, grįžusių iš nelaisvės.

Nhm 7 6 Tie yra krašto žmonės, kurie grįžo iš nelaisvės, iš tų, kuriuos

Babilono karalius Nabuchodonosaras buvo išstrėmęs į Babiloną. Jie sugrįžo į Jeruzalę bei Judą, kiekvienas į savo miestą.

Nhm 7 7 Jiems vadovavo Zorobabelis, Jozuė, Nehemija, Azarija, Raamija, Nahamaniš, Mordechajas, Bilšanas, Misperetas, Bigvajas, Nehumas ir Baana. Izraelio tautos vyrų skaičius:

Nhm 7 8 Parošo palikuonių buvo du tūkstančiai šimtas septyniasdešimt du;

Nhm 7 9 Šefatijos-trys šimtai septyniasdešimt du;

Nhm 7 10 Aracho-šeši šimtai penkiasdešimt du;

Nhm 7 11 Pahat Moabo palikuonių iš Ješūvos ir Joabo giminės-du tūkstančiai aštuoni šimtai aštuoniolika;

Nhm 7 12 Elamo-tūkstantis du šimtai penkiasdešimt keturi;

Nhm 7 13 Zatuvo-aštuoni šimtai keturiasdešimt penki;

Nhm 7 14 Zakajo-septyni šimtai šešiasdešimt;

Nhm 7 15 Binujo-šeši šimtai keturiasdešimt aštuoni;

Nhm 7 16 Bebajo-šeši šimtai dvidešimt aštuoni;

Nhm 7 17 Azgado-du tūkstančiai trys šimtai dvidešimt du;

Nhm 7 18 Adonikamo-šeši šimtai šešiasdešimt septyni;

Nhm 7 19 Bigvajo-du tūkstančiai šešiasdešimt septyni;

Nhm 7 20 Adino-šeši šimtai penkiasdešimt penki;

Nhm 7 21 Atero palikuonių iš Ezekijo- devyniasdešimt aštuoni;

Nhm 7 22 Hašumo-trys šimtai dvidešimt aštuoni;

Nhm 7 23 Becajo-trys šimtai dvidešimt keturi;

Nhm 7 24 Harifo-šimtas dvylika;

Nhm 7 25 Gibeono-devyniasdešimt penki;

Nhm 7 26 Betliejaus ir Netofos vyrų-šimtas aštuoniasdešimt aštuoni;

Nhm 7 27 Anatoto vyrų-šimtas dvidešimt aštuoni;

Nhm 7 28 Bet Azmaveto vyrų-keturiasdešimt du;

Nhm 7 29 Kirjat Jearimo, Kefyros ir Beeroto vyrų-septyniasdešimt trys;

Nhm 7 30 Ramos ir Gebos vyrų-šeši šimtai dvidešimt vienas;

Nhm 7 31 Michmašo vyrų-šimtas dvidešimt du;

Nhm 7 32 Betelio ir Ajo vyrų-šimtas dvidešimt trys;

Nhm 7 33 Kito Nebojo vyrų-penkiasdešimt du;

Nhm 7 34 Kito Elamo palikuonių-tūkstantis du šimtai penkiasdešimt keturi;

Nhm 7 35 Harimo-trys šimtai dvidešimt;

Nhm 7 36 Jericho-trys šimtai keturiasdešimt penki;

Nhm 7 37 Lodo, Hadido ir Onojo-septyni šimtai dvidešimt vienas;

Nhm 7 38 Senavos-trys tūkstančiai devyni šimtai trisdešimt.

Nhm 7 39 Kunigų: Jedajos palikuonių iš Ješūvos namų-devyni šimtai septyni asdešimt trys;

Nhm 7 40 Imero-tūkstantis penkiasdešimt du;

Nhm 7 41 Pašhūro-tūkstantis du šimtai keturiasdešimt septyni;

Nhm 7 42 Harimo-tūkstantis septyniolika.

Nhm 7 43 Levitų: Jozuės ir Kadmielio palikuonių iš Hodvos sūnų-septyniasdešimt keturi.

Nhm 7 44 Giedotojų: Asafo palikuonių- šimtas keturiasdešimt aštuoni.

Nhm 7 45 Vartininkų: Šalumo, Atero, Talmono, Akubo, Hatitos ir Šobajo palikuonių-šimtas trisdešimt aštuoni.

Nhm 7 46 Šventyklos tarnai: Cihos, Hasufos, Tabauto,

Nhm 7 47 Keroso, Sijos, Padono,

Nhm 7 48 Lebanos, Hagabos, Šalmajo,

Nhm 7 49 Hanano, Gidelio, Gaharo,

Nhm 7 50 Reajos, Recino, Nekodos,

Nhm 7 51 Gazamo, Uzos, Paseacho,

Nhm 7 52 Besajo, Meunimo, Nefišsos,

Nhm 7 53 Bakbuko, Hakufo, Harhūro,

Nhm 7 54 Baclito, Mehidos, Haršos,

Nhm 7 55 Barkoso, Siseros, Temacho,

Nhm 7 56 Neciacho ir Hatifos palikuonys.

Nhm 7 57 Saliamono tarnų palikuonys: Sotajo, Sofereto, Peridos,

Nhm 7 58 Jaalos, Darkono, Gidelio,

Nhm 7 59 Šefatijos, Hatilo, Pocheret Cebaimo ir Amono palikuonys.

Nhm 7 60 Šventyklos ir Saliamono tarnų palikuonių buvo trys šimtai devyni asdešimt du.

Nhm 7 61 Šitie atvyko iš Tel Melacho, Tel Haršos, Kerub Adono ir Imero, bet negalėjo įrodyti savo tėvų ir savo kilmės, ar jie kilę iš Izraelio:

Nhm 7 62 Delajos, Tobijos ir Nekodos palikuonių-šeši šimtai keturiasdešimt du.

Nhm 7 63 Iš kunigų: Hobajos, Hakoco, Barzilajaus (kuris buvo vedęs gileadito Barzilajaus dukterį ir buvo vadinamas jų vardu) palikuonys.

Nhm 7 64 Jie ieškojo savo vardų giminių sąrašuose, tačiau nerado; todėl jie buvo atskirti nuo kunigystės kaip susitepę.

Nhm 7 65 Tirsata jiems uždraudė valgyti labai šventą maistą, kol atsiras kunigas su Urimu ir Tumimu.

Nhm 7 66 Iš viso žmonių buvo keturiasdešimt du tūkstančiai trys šimtai šešiasdešimt,

Nhm 7 67 neskaičiuojant jų tarnų ir tarnaičių, kurių buvo septyni tūkstančiai trys šimtai trisdešimt septyni. Be to, jie turėjo giedotojų vyrų ir moterų-du šimtus keturiasdešimt penkis.

Nhm 7 68 Arklių buvo septyni šimtai trisdešimt šeši, mulų-du šimtai keturiasdešimt penki,

Nhm 7 69 kupranugarių-keturi šimtai trisdešimt penki, asilų-šeši tūkstančiai septyni šimtai dvidešimt.

Nhm 7 70 Kai kurie šeimų vadai aukojo darbui. Tirsata davė tūkstantį drachmų aukso, penkiasdešimt šlakstytuvų, penkis šimtus trisdešimt kunigų apdarų.

Nhm 7 71 Kai kurie šeimų vadai-dvidešimt tūkstančių drachmų aukso ir du tūkstančius du šimtus minų sidabro.

Nhm 7 72 Visų kitų dovanos buvo dvidešimt tūkstančių drachmų aukso, du tūkstančiai minų sidabro ir šešiasdešimt septyni kunigų apdarai.

Nhm 7 73 Kunigai, levitai, giedotojai, vartininkai, dalis tautos, šventyklos tarnai ir visas Izraelis apsigyveno savo miestuose. Septintą mėnesį izraelitai buvo savo miestuose.

Nhm 8 1 Septintą mėnesį visi žmonės iki vieno susirinko Vandens vartų aikštėje ir sakė Rašto žinovui Ezrai atnešti knygą Mozės įstatymo, kurį viešpats buvo davęs Izraeliui.

Nhm 8 2 Septinto mėnesio pirmą dieną kunigas Ezra atnešė įstatymo knygą į susirinkimą, kur buvo vyrai, moterys ir kiti, galintys suprasti tai, ką girdi.

Nhm 8 3 Jis skaitė iš knygos aikštėje prie Vandens vartų nuo ankstyvo ryto iki vidudienio vyrams, moterims ir visiems suprantantiems; visų dėmesys buvo nukreiptas į įstatymą.

Nhm 8 4 Rašto žinovas Ezra stovėjo ant medinio paaukštinimo, kuris buvo padarytas tam reikalui. Šalia jo, dešinėje, stovėjo Matitija, Šema, Anaja, Ūrija, Hilkija ir Maasėja, o jo kairėje-Pedaja, Mišaelis, Malkija, Hašumas, Hašbadana, Zacharija ir Mešulamas.

Nhm 8 5 Ezra atvyniojo knygą visiems matant, nes jis stovėjo aukščiau. Jam atvyniojus knygą, visi žmonės atsistojo.

Nhm 8 6 Ezra palaimino viešpatį, didį Dievą, o visi žmonės pakėlė rankas ir atsakė: "Amen, amen" ir, parpuolę žemėn, garbino Viešpatį.

Nhm 8 7 Jozuė, Banis, Šerebija, Jaminas, Akubas, Šabetajas, Hodija, Maasėja, Kelita, Azarija, Jehozabadas, Hananas, Pelaja ir levitai aiškino žmonėms įstatymą, o žmonės stovėjo savo vietose.

Nhm 8 8 Jie skaitė iš Dievo įstatymų knygos, aiškindami juos, ir žmonės suprato, kas buvo skaitoma.

Nhm 8 9 Nehemijas, tai yra Tirsata, Rašto žinovas kunigas Ezra ir levitai, kurie mokė žmones, kalbėjo žmonėms: "Šita diena yra šventa viešpačiui, jūsų Dievui. Neliūdėkite ir neverkite!" Nes visi žmonės verkė, klausydamiesi įstatymo žodžių.

Nhm 8 10 Nehemijas tarė: "Eikite, valgykite riebius valgius, gerkite saldų vyną ir pasiųskite dalį tiems, kurie nieko neturi paruošto, nes ši diena yra šventa mūsų viešpačiui; nesisielokite, nes viešpaties džiaugsmas-jūsų stiprybė".

Nhm 8 11 Levitai ramino žmones: "Nusiraminkite, nes ši diena yra šventa, ir nesisielokite".

Nhm 8 12 Visi žmonės nuėję valgė, gėrė ir dalinosi su vargšais, nes jie suprato žodžius, kurie jiems buvo paskelbti.

Nhm 8 13 Kitą dieną susirinko pas Rašto žinovą Ezrą visos tautos šeimų vadai, kunigai ir levitai, norėdami suprasti įstatymo žodžius.

Nhm 8 14 Įstatyme, kurį Viešpats davė per Mozę, jie rado parašyta, kad izraelitai septinto mėnesio šventės metu turi gyventi palapinėse.

Nhm 8 15 Jie paskelbė Jeruzalėje ir visuose miestuose: "Išeikite į kalnus ir atsineškite alyvmedžių, laukinių alyvmedžių, mirtų, palmių ir kitokių šakų palapinėms pasidaryti, kaip parašyta".

Nhm 8 16 Žmonės išėję atsinešė šakų ir pasistatė kiekvienas sau palapines: vieni ant savo namų stogo, kiti kieme, dar kiti Dievo namų kieme arba Vandens vartų ir Efraimo vartų aikštėse.

Nhm 8 17 Grįžę iš nelaisvės žydai pasistatė kiekvienas sau palapines ir gyveno jose. Nuo Nūno sūnaus Jozuės laikų iki tos dienos izraelitai nebuvo to darę. Visi buvo labai patenkinti.

Nhm 8 18 Kasdien buvo skaitoma iš Dievo įstatymo knygos. Taip šventė septynias dienas, o aštuntą dieną įvyko iškilmingas susirinkimas, kaip buvo nustatyta.

Nhm 9 1 Šio mėnesio dvidešimt ketvirtą dieną izraelitai susirinko pasninkaudami, apsilvėję ir apsiabarstę galvas žemėmis.

Nhm 9 2 Izraelio palikuonys atsiskyrė nuo visų svetimtaučių ir sustoję išpažino savo nuodėmes bei tėvų nusikaltimus.

Nhm 9 3 Stovėdami savo vietose, jie ketvirtą dienos skaitė iš viešpaties, savo Dievo, įstatymo knygos, o antrą dienos ketvirtį išpažino savo nuodėmes ir, parpuolę ant žemės, garbino viešpatį, savo Dievą.

Nhm 9 4 Ant paaukštinimo stovėjo levitai: Ješūva, Banis, Kadmielis, Šebanija, Būnis, Šerebija, Banis ir Kenanis-ir garsiai šaukėsi Šešpaties, savo Dievo.

Nhm 9 5 Levitai Ješūva, Kadmielis, Banis, Hašabnėja, Šerebija, Hodija,

Šebanija ir Petachija sakė: "Atsistokite ir šlovinkite Viešpatį, savo Dievą, per amžių amžius. Tebūna palaimintas Tavo šlovingas vardas, kuris išaukštintas virš visokių palaiminimų ir gyriaus".

Nhm 9 6 Ezra meldėsi: "Tu, Viešpatie, esi vienintelis. Tu sutvėrei dangų, dangaus dangų ir visą jų kareiviją, žemę, jūras ir visa, kas jose. Tu visa tai palaikai, ir dangaus kareivijos garbina Tave.

Nhm 9 7 Tu, Viešpatie, esi Dievas, kuris išsirinkai Aboramą, jį išvedei iš chaldėjų ūro ir davei jam Abraomo vardą.

Nhm 9 8 Patyręs, kad jis Tau ištikimas, padarei su juo sandorą, kad jo palikuonims duosi kraštą kanaaniečių, hetitų, amoritų, perizų, jebusiečių ir girgašų. Tu ištesėjai savo žodį, nes Tu esi teisus.

Nhm 9 9 Tu matei mūsų tėvų priespaudą Egipte ir išgirdai jų šauksmą prie Raudonosios jūros.

Nhm 9 10 Tu darei ženklų ir stebuklų faraonui, jo tarnams ir visiems jo krašto žmonėms, nes žinotai, kaip jie didžiavosi prieš juos. Taip Tu įsigijai vardą, kaip yra ir iki šios dienos.

Nhm 9 11 Tu perskyrei jūrą prieš juos, ir izraelitai perėjo sausuma per jūrą, o jų persekiotojus atidavei gelmėms kaip akmenį šėlstančioms bangoms.

Nhm 9 12 Debesies stulpą vedei juos dieną ir ugnies stulpą nušvieteit naktį jiems kelią, kuriuo jie turėjo eiti.

Nhm 9 13 Tu nužengei ant sinajaus kalno ir kalbėjaisi su jais iš dangaus; davei jiems teisingus potvarkius, tikrus įstatymus, gerus nuostatus ir įsakymus.

Nhm 9 14 Tu paskelbei jiems savo šventą savaitę; įsakymus, nuostatus bei įstatymus jiems davei per savo tarną Mozę.

Nhm 9 15 Kai jie badavo, davei jiems duonos iš dangaus, kai troško, leidai vandeniui tekėti iš uolos. Tu pažadėjai jiems, kad jie įeis į žemę, kurią Tu prisiekei jiems atiduoti.

Nhm 9 16 Bet jie ir mūsų tėvai elgėsi išdidžiai, sukietino savo sprandus ir neklausė Tavo įsakymų.

Nhm 9 17 Jie atsisakė paklusti ir neprisiminė Tavo stebuklų, kuriuos tarp jų padarei. Jie sukietino savo sprandus ir maištaudami išsirinko vadą, kuris juos parvestų vergijon. Bet Tu esi Dievas, pasiruošęs atleisti, maloningas ir gailestingas, lėtas pykti ir didžiai geras, todėl neapleidai jų.

Nhm 9 18 Kai jie nusiliejo veršį ir sakė: 'Tai yra tavo dievas, kuris tave išvedė iš Egipto', jie Tave labai supykde.

Nhm 9 19 Tačiau Tu, Dieve, būdamas didžiai gailestingas, jų nepalikai dykumoje; debesies stulpas neatsitraukė nuo jų dieną nė ugnies stulpas naktį, rodydamas jiems kelią, kuriuo jie turėjo eiti.

Nhm 9 20 Tu davei savo gerąją dvasią ir mokei juos, maitinai mana ir girdei vandeniui.

Nhm 9 21 Keturiasdešimt metų aprūpinai juos dykumoje. Jiems nieko netrūko. Jų drabužiai nenusidėvėjo ir jų kojos neištino.

Nhm 9 22 Karalystės ir tautas Tu atidavei jiems ir paskirstei jas dalimis. Jie užėmė Hešbono karaliaus Sihono kraštą ir Bašano karaliaus Ogo žemę.

Nhm 9 23 Jų vaikus padauginai kaip dangaus žvaigždes ir jiems davei kraštą, kurį pažadėjai jų tėvams.

Nhm 9 24 Jų vaikai įėjo ir užėmė tą žemę. Tu pajungei jiems krašto gyventojus, kanaaniečius, ir atidavei juos į jų rankas su jų karaliais ir krašto žmonėmis, kad jie pasielgtų su jais, kaip jiems patinka.

Nhm 9 25 Jie paėmė sutvirtintus miestus, derlingą žemę, pasisavino jų namus, pilnus gėrybių, ir iškastus šulinius, vynuogynus, alyvmedžių sodus ir vaismedžių daugybę. Jie valgė, pasisotino ir pralobo. Jie džiaugėsi Tavo didžiu gerumu.

Nhm 9 26 Bet jie tapo neklusnūs, maištavo prieš Tave, atmetė Tavo įstatymus ir žudė Tavo pranašus, kurie įspėjo juos sugrįžti prie Tavęs; jie Tau labai nusikalto.

Nhm 9 27 Todėl Tu atidavei juos jų priešams, kurie juos užėmė ir pavergė. Priespaudos metu jie šaukėsi Tavęs. Tu juos išklausei ir, didžiai gailėdamasis jų, siuntei jiems gelbėtojų, kurie juos išgelbėjo iš jų priešų rankų.

Nhm 9 28 Sulaukę ramybės, jie vėl darydavo pikta prieš Tave. Tuomet Tu vėl juos atiduodavai į priešų rankas. Jiems atgailaujant, Tu daug kartų išklausei juos ir išvadavai iš priešų, gailėdamasis jų.

Nhm 9 29 Tu perspėdavai juos grįžti prie Tavo įstatymų, tačiau jie elgdavosi išdidžiai ir nepaklūsavo Tavo įsakymams, bet laužė Tavo nuostatus, kuriuos vykdydamas žmogus yra gyvas. Jie atsuko Tau nugarą ir pasiliko užkietėję.

Nhm 9 30 Daugelį metų Tu pakentei juos, liudydamas prieš juos per savo dvasią savo pranašuose. Jie neklausė Tavęs, todėl Tu atidavei juos į žemės tautų rankas.

Nhm 9 31 Tačiau dėl savo didžio gailestingumo Tu jų nesunaikina visiškai ir neatstūmei, nes Tu esi maloningas ir gailestingas Dievas.

Nhm 9 32 O dabar, didis, galingas ir baisus Dieve, kuris laikaisi sandoros ir gailestingumo, pažvelk į mūsų vargus, kurie ištiko mūsų karalius, kunigaikščius, kunigus, pranašus, tėvus ir visą mūsų tautą nuo Asirijos karalių laikų iki šios dienos.

Nhm 9 33 Tu teisingai baudei mus. Tu buvai mums ištikimas, o mes nusikalto me Tau.

Nhm 9 34 Mūsų karaliai, kunigaikščiai, kunigai ir mūsų tėvai nevykdė įstatymų ir nepaisė Tavo įsakymų ir išpėjimų.

Nhm 9 35 Gyvendami savo karalystėje, jie naudojos gėrybėmis, kurias jiems davei, Tavo jiems duotame derlingame ir plačiame krašte. Tačiau jie netarnavo Tau ir neatsisakė savo piktų darbų.

Nhm 9 36 Šiandien esame vergai šalyje, kurią davei mūsų tėvams ir leidai naudotis jos vaisiais ir gėrybėmis.

Nhm 9 37 Dabar jos derlius priklauso karaliams, kuriuos paskyrei mums už mūsų nuodėmes. Mūsų kūnai ir mūsų gyvuliai yra jų nuosavybė, su kuria jie elgiasi, kaip jiems patinka; mes papuolę į vargą.

Nhm 9 38 Todėl mes darome tvirtą sandorą ir ją užrašome, o mūsų kunigaikščiai, levitai ir kunigai ją užantspauduoja".

Nhm 10 1 Užantspaudavo šie: Nehemijas, Hachalijos sūnus, tai yra Tiršata, Zedekija,

Nhm 10 2 Seraja, Azarija, Jeremija,

Nhm 10 3 Pašhūras, Amarija, Malkija,

Nhm 10 4 Hatušas, Šebanija, Maluchas,

Nhm 10 5 Harimas, Meremotas, Abdija,

Nhm 10 6 Danielius, Ginetonas, Baruchas,

Nhm 10 7 Mešulamas, Abija, Mijaminas,

Nhm 10 8 Maazija, Bilgajas ir Šemaja; jie visi yra kunigai.

Nhm 10 9 Levitai: Azanijos sūnus Ješuva, Binujas iš Henadado palikuonių,

Kadmielis,

Nhm 10 10 Šebanija, Hodija, Kelita, Pelaja, Hananas,

Nhm 10 11 Michėjas, Rehobas, Hašabija,

Nhm 10 12 Zakūras, Šerebija, Šebanija,

Nhm 10 13 Hodija, Banis ir Beninuvas.

Nhm 10 14 Tautos kunigaikščiai: Parošas, Pahat Moabas, Elamas, Zatuvas, Banis,

Nhm 10 15 Būnis, Azgadas, Bebajas,

Nhm 10 16 Adonija, Bigvajas, Adinas,

Nhm 10 17 Ateras, Ezekijas, Azūras,

Nhm 10 18 Hodija, Hašumas, Becajas,

Nhm 10 19 Harifas, Anatotas, Nebajas,

Nhm 10 20 Magpiašas, Mešulamas, Hezyras,

Nhm 10 21 Mešezabelis, Cadokas, Jadūva,

Nhm 10 22 Pelatija, Hananas, Anaja,

Nhm 10 23 Ozėjas, Hananija, Hašubas,

Nhm 10 24 Ha Lohešas, Pilha, Šobekas,

Nhm 10 25 Rehumas, Hašabna, Maasėja,

Nhm 10 26 Ahija, Hananas, Ananas,

Nhm 10 27 Maluchas, Harimas, Baana.

Nhm 10 28 Visi kiti kunigai, levitai, vartininkai, giedotojai, šventyklos tarnai ir tie, kurie atsiskyrė nuo krašto tautų dėl Dievo įstatymo, jų žmonos, sūnus ir dukterys, kurie suprato,

Nhm 10 29 prisijungė prie savo brolių, savo kilmingųjų, ir įsipareigojo vykdyti Dievo įstatymą, kuris buvo duotas per Dievo tarną Mozę, ir laikytis visų Viešpaties potvarkių bei nuostatų.

Nhm 10 30 Pasžadėjome neduoti savo dukterų krašto žmonėms ir neimti jų dukterų.

Nhm 10 31 Jei krašto žmonės sabato dieną atgabentų prekių ar grūdų parduoti, nieko iš jų nepirksime nei sabato, nei šventadieniais. Taip pat pasžadėjome septintais metais nesėti ir atleisti visas skolas.

Nhm 10 32 Mes pasžadėjome kas metai duoti trečdalį šekelio Dievo namų reikalingumams:

Nhm 10 33 padėtinei duonai, nuolatinei duonos aukai, nuolatinei deginamajai aukai, sabato aukoms, jauno mėnulio ir iškilmingų švenčių aukoms, šventiems daiktams, aukoms už nuodėmę Izraeliui sutaikinti ir kitiems Dievo namų reikalingumams.

Nhm 10 34 Kunigai, levitai ir žmonės burtų keliu nustatė malkų pristatymo Dievo namams eilę, kad būtų atnešama šeimomis, kas metai nustatytu laiku Viešpaties, mūsų Dievo, aukurui, kaip parašyta įstatyme.

Nhm 10 35 Taip pat įsipareigojome kas metai pristatyti Viešpaties namams mūsų laukų derliaus ir vaisių pirmavaisius;

Nhm 10 36 be to, mūsų sūnų pirmagimius ir galvijų bei avių pirmagimius pristatyti į Dievo namus kunigams, tarnaujantiems Dievo namuose, kaip parašyta įstatyme.

Nhm 10 37 Kas geriausia iš mūsų valgių, įvairių medžių pirmųjų vaisių, vyno ir aliejaus pasžadėjome pristatyti kunigams į Dievo namų sandėlius, o mūsų laukų dešimtinę-levitams; levitai patys ims dešimtines visuose mūsų miestuose.

Nhm 10 38 Aarono sūnus kunigas lydės levitus, jiems renkant dešimtinę, o levitai atiduos dešimtą dalį dešimtinės į Dievo namų sandėlius.

Nhm 10 39 Izraelitai ir levitai sugabens javus, vyną ir aliejų į sandėlius, kur yra šventyklos indai, tarnaujantys kunigai, vartininkai ir giedotojai, kad neapleistume Dievo namų.

Nhm 11 1 Tautos kunigaikščiai gyveno Jeruzalėje, o kiti metė burta, kad vienas

dešimtadalis gyventų Jeruzalėje, šventajame mieste, o devyni dešimtadaliai liktų gyventi kituose miestuose.

Nhm 11 2 Tauta palaimino kiekvieną, kuris savanoriškai sutiko apsigyventi Jeruzalėje.

Nhm 11 3 Šie krašto valdytojai gyveno Jeruzalėje. Izraelitai, kunigai, levitai, šventyklos tarnai ir Saliamono tarnų palikuonys gyveno Judo miestuose, kiekvienas savo mieste prie savo nuosavybės.

Nhm 11 4 Jeruzalėje gyveno Judo ir Benjamino palikuonys. Judo sūnaus Faro palikuonys: Ataja, sūnus Uzijo, sūnaus Zacharijos, sūnaus Amarijo, sūnaus Šefatijos, sūnaus Mahalalelio,

Nhm 11 5 ir Maasėja, sūnus Barucho, sūnaus Kol Hozės, sūnaus Hazajos, sūnaus Adajos, sūnaus Jehojaribo, sūnaus Zacharijos, sūnaus Šilono.

Nhm 11 6 Iš viso Faro palikuonių, gyvenusių Jeruzalėje, buvo keturi šimtai šešiasdešimt aštuoni vyrai.

Nhm 11 7 Benjamino palikuonys: Saluvas, sūnus Mešulamo, sūnaus Joedo, sūnaus Pedajos, sūnaus Kolajos, sūnaus Maasėjos, sūnaus Itielio, sūnaus Jesajo.

Nhm 11 8 Po jo Gabajas ir Salajas-devyni šimtai dvidešimt aštuoni.

Nhm 11 9 Zichrio sūnus Joelis buvo jų viršininkas, o Ha Senūvos sūnus Judas buvo miesto viršininko padėjėjas.

Nhm 11 10 Kunigai: Jehojaribo sūnus Jedaja, Jachinas.

Nhm 11 11 Serajas, sūnus Hilkijos, sūnaus Mešulamo, sūnaus Cadoko, sūnaus Merajoto, sūnaus Ahitubo, buvo vyriausiasis Dievo namuose.

Nhm 11 12 Jų brolių, kurie dirbo šventykloje, buvo aštuoni šimtai dvidešimt du. Adaja, sūnus Jerohamo, sūnaus Pelalijo, sūnaus Amcio, sūnaus Zacharijos, sūnaus Pašhūro, sūnaus Malkijos.

Nhm 11 13 Jo brolių, šeimos vyresniųjų, buvo du šimtai keturiasdešimt du. Amašsajas-sūnus Azarelis, sūnaus Achzajo, sūnaus Mešilemoto, sūnaus Imero.

Nhm 11 14 Jų brolių, drąsių vyrų, buvo šimtas dvidešimt aštuoni. Jų viršininkas buvo Zabdielis, Ha Gedolimo sūnus.

Nhm 11 15 Levitai: Šemajas, sūnus Hašubo, sūnaus Azrikamo, sūnaus Hašabijos, sūnaus Būnio;

Nhm 11 16 Šabetajas ir Jehozabadas-levitų viršininkai, kurie prižiūrėjo Dievo namų išorinius darbus;

Nhm 11 17 Matanija, sūnus Michėjo, sūnaus Zabdžio, sūnaus Asafo, vadovavo padėkos maldoms, Bakkukija, antras tarp savo brolių, ir Abda, sūnus Šamūvos, sūnaus Galalo, sūnaus Jedutūno.

Nhm 11 18 Iš viso šventajame mieste levitų buvo du šimtai aštuoniasdešimt keturi.

Nhm 11 19 Vartininkai: Akubas, Talmonas ir jų broliai, kurie ėjo sargybą prie vartų, iš viso šimtas septyniasdešimt du.

Nhm 11 20 Likusieji izraelitai, kunigai ir levitai gyveno visuose Judo miestuose, kiekvienas savo pavelde.

Nhm 11 21 Šventyklos tarnai gyveno Ofelyje; Ciha ir Gišpa buvo šventyklos tarnų viršininkai.

Nhm 11 22 Levitų viršininkas Jeruzalėje buvo Uzis, sūnus Banio, sūnaus Hašabijos, sūnaus Matanijos, sūnaus Michėjo; Dievo namų giedotojai buvo Asafo palikuonys.

Nhm 11 23 Karaliaus įsakymu giedotojai gavo išlaikymą kiekvieną dieną.

Nhm 11 24 Mešezabelio sūnus Petachija iš Judo sūnaus Zaros palikuonių buvo karaliaus paskirtas visiems tautos reikalams.

Nhm 11 25 Kai kurie Judo palikuonys gyveno Kirjat Arboje, Dibone, Jekabceelyje,

Nhm 11 26 Ješuve, Moladoje, Bet Pelete,

Nhm 11 27 Hacar Šuale, Beer Šeboje,

Nhm 11 28 Ciklage, Mechonoje,

Nhm 11 29 En Rimone, Coroje, Jarmute,

Nhm 11 30 Zanoache, Adulame, Lachiše, Azekoje ir tų miestų kaimuose. Jie gyveno nuo Beer Šebos iki Hinomo slėnio.

Nhm 11 31 O benjaminitai gyveno Geboje, Michmaše, Ajoje, Betelyje,

Nhm 11 32 Anatote, Nobe, Ananijoje,

Nhm 11 33 Hacore, Ramoje, Gitaimuose,

Nhm 11 34 Hadi de, Ceboime, Nebalate,

Nhm 11 35 Lode, Onojuje, jų kaimuose ir Amatininkų slėnyje.

Nhm 11 36 Kai kurie levitai buvo pasiskirstę Jude ir Benjamine.

Nhm 12 1 Kunigai ir levitai, atvykę su Salatielio sūnumi Zorobabeliu ir Jozue, buvo šie: Seraja, Jeremija, Ezra,

Nhm 12 2 Amarija, Maluchas, Hatušas,

Nhm 12 3 Šechanija, Rehumas, Meremotas,

Nhm 12 4 Idojas, Ginetonas, Abija,

Nhm 12 5 Mijaminas, Maadija, Bilga,

Nhm 12 6 Šemaja, Jehojaribas, Jedaja,

Nhm 12 7 Saluvas, Amokas, Hilkija ir Jedajas. Šitie buvo kunigų ir jų brolių viršininkai Ješuvos laikais.

Nhm 12 8 Levitai: Ješuva, Binujas, Kadmielis, Šerebija, Judas, Matanija, kuris

vadovavo dėkojimui, ir jo broliai.
 Nhm 12 9 Bakbukija, Unis ir jų broliai budėjo priešais juos.
 Nhm 12 10 Jozuė buvo Jehojakimo tėvas, Jehojakimas-Eljašibo, Eljašibas-Jehojados,
 Nhm 12 11 Jehojada-Jehonatano, Jehonatanas-Jadūvos.
 Nhm 12 12 Jehojakimo laikais šie kunigai buvo šeimų vyresnieji: Meraja- Serajo, Hananija-Jeremijo,
 Nhm 12 13 Mešulamas-Ezro, Johananas- Amarijo,
 Nhm 12 14 Jehonatanas-Melichuvo, Juozapas-Šebanijo,
 Nhm 12 15 Adna-Harimo, Helkajas-Merajoto,
 Nhm 12 16 Zacharija-Idojo, Mešulamas- Ginetono,
 Nhm 12 17 Zichris-Abijo, Piltajas-Minjamino ir Moadijos,
 Nhm 12 18 Šamūvos-Bilgo, Jehonatanas- Šemajo,
 Nhm 12 19 Matenajas-Jehojaribo, Uzis- Jedajos,
 Nhm 12 20 Kalajas-Salajo, Eberas-Amoko,
 Nhm 12 21 Hašabija-Hilkijos, Netanelis- Jedajos.
 Nhm 12 22 Eljašibo, Jehojados, Joanano ir Jaduvo laikais buvo surašyti levitai, taip pat ir kunigų šeimų vyresnieji iki persų karaliaus Darijaus laikų.
 Nhm 12 23 Levitų šeimų vyresnieji buvo surašyti metraščių knygoje iki Eljašibo sūnaus Joanano laikų.
 Nhm 12 24 Vadovaujant levitams Hašabijai, Serebijui ir Jozuei, Kadmielio sūnui, giedotojai stovėjo prieš juos ir giedojo padėkos giesmes, kaip karalius, Dievo vyras Dovydas, buvo nustatęs.
 Nhm 12 25 Matanijas, Bakbukijas, Abdija, Mešulamas, Talmonas ir Akubas buvo vartininkai, jie ėjo sargybą prie vartų sandėlių.
 Nhm 12 26 Jie gyveno Jehocadako anūko, Ješūvos sūnaus Jehojakimo dienomis ir dienomis valdytojo Nehemijo bei Rašto žinovo kunigo Ezro.
 Nhm 12 27 Jeruzalės sienoms pašventinti buvo sušaukti levitai iš visų vietovių; jie turėjo atvykti Jeruzalėn, kad pašventinimas vyktų su džiaugsmu, padėkos giesmėmis ir su cimbolų, arfų ir psalterių muzika.
 Nhm 12 28 Giedotojų sūnūs susirinko iš Jeruzalės ir Netofos apylinkių,
 Nhm 12 29 iš Gilgalo, Gebos ir Azmaveto vietovių; nes giedotojai buvo pasistatę kaimus Jeruzalės apylinkėse.
 Nhm 12 30 Kunigai ir levitai apšivalė patys ir apvalė tautą, vartus ir sienas.
 Nhm 12 31 Aš užvedžiau Judo kunigaikščius ant sienos ir pavedžiau jiems vadovauti dviems dėkojančiųjų grupėms. Viena ėjo sienos viršumi į dešinę, link šiukšlių vartų.
 Nhm 12 32 Juos sekė Hošaja ir pusė Judo kunigaikščių:
 Nhm 12 33 Azarija, Ezra, Mešulamas,
 Nhm 12 34 Judas, Benjami nas, Šemaja ir Jeremija;
 Nhm 12 35 iš kunigų sūnų su trimitais sekė Zacharija, sūnus Jehonatano, sūnaus Šemajos, sūnaus Matanijos, sūnaus Mikajos, sūnaus Zakūro, sūnaus Asafo,
 Nhm 12 36 ir jo broliai: Šemaja, Azarelis, Milalajas, Gilalajas, Maajas, Netanelis, Judas ir Hananis su Dievo vyro Dovydo muzikos instrumentais; Rašto žinovas Ezra ėjo jų priekyje.
 Nhm 12 37 Praėję pro Šaltinio vartus, jie lipo aukštyn Dovydo miesto laiptais, vedančiais pro Dovydo namus, iki rytinių Vandens vartų.
 Nhm 12 38 Antra grupė ėjo kairėn; paskui juos aš sekiau su puse tautos pro Krosnių bokštą iki Plačiosios sienos,
 Nhm 12 39 toliau pro Efraimo vartus, Senuosius vartus, Žuvų vartus, Hananelio bokštą ir Mejos bokštą iki Aivių vartų, ir jie sustojo prie Sargybos vartų.
 Nhm 12 40 Abi grupės sustojo prie Dievo namų, taip pat aš, pusė viršininkų su manimi
 Nhm 12 41 ir kunigai: Eljakimas, Maasėja, Minjami nas, Mikaja, Eljoenajas, Zacharija, Hananija su trimitais,
 Nhm 12 42 Maasėja, Šemaja, Eleazaras, Uzis, Johananas, Malkija, Elamas ir Ezeras. Giedotojai, kuriems vadovavo Izrachija, garsiai giedojo.
 Nhm 12 43 Tą dieną jie daug aukojo ir džiaugėsi, nes Dievas jiems suteikė didelį džiaugsmą. Moterys ir vaikai taip pat džiaugėsi, ir Jeruzalės džiaugsmas buvo toli girdimas.
 Nhm 12 44 Tuo metu buvo paskirti žmonės prižiūrėti sandėliams, kurie buvo įrengti atsargoms, vaisių pirmienoms ir dešimtinėms, kas buvo surinkta iš miestų ir kaimų, pagal įstatymą išlaikyti kunigus ir levitus. Judo gyventojai džiaugėsi kunigais ir levitais.
 Nhm 12 45 Giedotojai ir vartininkai atliko savo tarnystę Dievui ir apvalymo tarnystę, kaip buvo įsakęs Dovydas ir jo sūnus Saliamonas.
 Nhm 12 46 Jau Dovydo ir Asafo laikais buvo paskirti vadovai giedotojams, kurie giedojo šlovinimo ir padėkos giesmes Dievui.
 Nhm 12 47 Zorobabelio ir Nehemijo dienomis izraelitai pristatydavo giedotojams ir vartininkams skirtą kasdieninę dalį. Jie duodavo šventas dovanas levitams, o levitai duodavo tai Aarono vaikams.
 Nhm 13 1 Skaitant susirinkusiems Mozės knygą, buvo rasta parašyta: "Joks amonitas ar moabitas negali priklausyti Dievo tautai,
 Nhm 13 2 nes jie nepasitiko izraelitų su duona ir vandeniu, bet pasamdė Balaamą, kad juos prakeiktų. Tačiau mūsų Dievas pakeitė prakeikimą į palaiminimą".

Nhm 13 3 Išgirde įstatymą, jie atskyrė visus svetimtaučius iš Izraelio.
 Nhm 13 4 Prieš tai kunigas Eljašibas, Tobijos gimnaitis, Dievo namų sandėlių
 prižiūrėtojas,
 Nhm 13 5 buvo parūpinęs Tobijai didelį kambarį, kuriame anksčiau laikydavo
 duonos aukas, smilkalus, indus ir javų, vyno bei aliejaus dešimtinę, priklausančią levitams,
 giedotojams, vartininkams ir kunigams.
 Nhm 13 6 Tuo laiku aš nebuvo Jeruzalėje, nes trisdešimt antraisiais Babilono
 karaliaus Artakserkso metais buvau pas karalių. Tačiau kuriam laikui praėjus, aš pasiprašiau
 karaliaus išleidžiamas.
 Nhm 13 7 Sugrįžęs į Jeruzalę, sužinojau, kad Eljašibas blogai pasielgė,
 parūpindamas Tobijai kambarį Dievo namų kiemuose.
 Nhm 13 8 Man tai labai nepatiko, todėl aš išmečiau iš kambario laukan visus
 Tobijo sdaiktus.
 Nhm 13 9 Po to įsakiau išvalyti kambarius ir atgal sunešti Dievo namų
 reikmenis, duonos aukas ir smilkalus.
 Nhm 13 10 Aš taip pat sužinojau, kad levitams nebuvo atiduodama jiems
 priklausanti dalis ir kad levitai ir giedotojai neatliko savo tarnystės, bet sugrįžo
 kiekvienas į savo laukus.
 Nhm 13 11 Tuomet aš bariau vyresnius ir sakiau: "Kodėl Dievo namai
 apleisti?" Surinkęs visus, gražinau juos į jų vietą.
 Nhm 13 12 Tada visas Judas atnešė į sandėlius grūdų, vyno ir aliejaus dešimtinę.
 Nhm 13 13 Aš paskyrčiau sandėlių prižiūrėtojais kunigą Šelemiją, raštininką
 Cadoką ir Pedają iš levitų, o jų padėjėju-Matanijos sūnaus Zakūro sūnų Hananą, nes jais buvo
 galima pasitikėti. Jie buvo įpareigoti išduoti broliams jiems priklausančią dalį.
 Nhm 13 14 Mano Dieve, atsimink mane ir nepamiršk mano gerų darbų, kuriuos
 padariau Dievo namams ir tarnavimui juose.
 Nhm 13 15 Tuomet aš mačiau Jude tuos, kurie per savaitę mynė vyno spaustuvus ir,
 suvalydami javus, krovė juos ant asilų; vyno, vynuogių, figų ir visokių naštų sabato dieną
 gabeno į Jeruzalę. Aš įspėjau juos, kad tą dieną nepardavinėtų maisto.
 Nhm 13 16 Jeruzalėje gyveną Tyro gyventojai atgabendavo žuvies bei visokių
 prekių ir per savaitę parduodavo Judo žmonėms.
 Nhm 13 17 Aš bariau Judo kilminguosius: "Kodėl taip piktai elgiatės ir
 išniekinate sabato dieną?"
 Nhm 13 18 Taip darė mūsų tėvai, todėl mūsų Dievas užleido mums ir šitam miestui
 tokią nelaimę. Jūs užtrauksite rūstybę Izraeliui, paniekdami savaitę".
 Nhm 13 19 Aš įsakiau sabato išvakarėse, pradėjus temti, užrakinti Jeruzalės
 vartus ir atidaryti juos tik savaitui pasibaigus ir pastačiau savo tarnus prie vartų, kad
 nebūtų įnešamos naštos per savaitę.
 Nhm 13 20 Pirkliai ir visokių prekių pardavėjai vieną ir kitą kartą pasiliko už
 Jeruzalės vartų.
 Nhm 13 21 Aš klausiau jų: "Kodėl pasiliekaite už vartų? Jei padarysite tai dar
 kartą, aš panaudosiu prieš jus jėgą". Nuo to laiko jie nebeateidavo sabate.
 Nhm 13 22 Levitams įsakiau apsivalyti, eiti sargybą prie vartų ir švęsti savaitę.
 Todėl, Viešpatie, mano Dieve, atsimink ir pasigailėk mane dėl savo didžio gailestingumo.
 Nhm 13 23 Tais laikais aš mačiau ir žydus, imančius žmonas iš Ašdodo, Amono ir
 Moabo.
 Nhm 13 24 Jų vaikai kalbėjo pusiau Ašdodo gyventojų kalba ir nemokėjo žydiškai.
 Nhm 13 25 Aš subariau juos, iškeikiau, kai kuriuos sumušiau, roviau jų plaukus
 ir prisaikdinau, kad neduotų savo dukterų jų sūnams, neleistų savo sūnams vesti jų dukterų ir
 patys nevestų jų.
 Nhm 13 26 "Argi ne tuo nusidėjo Izraelio karalius Saliamonas? Juk jam nebuvo
 lygių žemėje. Jis buvo Dievo mylimas ir Dievas jį buvo padaręs karaliumi visam Izraeliui,
 tačiau net jį svetimtautės moterys įtraukė į nuodėmę.
 Nhm 13 27 Argi ir mes neklausysime, padarysime tą didelę piktenybę ir
 nusikalsime prieš Dievą, vesdami svetimtautes?"
 Nhm 13 28 Vienas vyriausiojo kunigo Eljašibo sūnaus Jehojados sūnus buvo
 horoniečio Sanbalato žentas; aš jį išvariau nuo savęs.
 Nhm 13 29 Viešpatie, mano Dieve, prisimink tuos, kurie išniekino kunigystę,
 kunigų ir levitų sandorą.
 Nhm 13 30 Taip aš apvaliau juos nuo svetimtaučių ir atstačiau kunigų bei levitų
 tarnavimus, kiekvieną jam skirtoje vietoje.
 Nhm 13 31 ir įsakiau skirtu laiku atgabenti malkų ir pirmavaisy. Mano Dieve,
 atsimink mane mano labui.
 Est 1 1 Ahasvero, kuris valdė šimtą dvidešimt septynis kraštus nuo Indijos iki
 Etiopijos,
 Est 1 2 dienomis, kai Ahasveras atsisėdo karalystės soste, kuris yra Sūzuose,
 Est 1 3 trečiais karaliavimo metais jis iškėlė didelę puotą visiems savo
 kunigaikščiams ir tarnams, persų ir medų kraštų kilmingiesiems ir sričių kunigaikščiams.
 Est 1 4 Puota tęsėsi šimtą aštuoniasdešimt dienų; joje buvo iškelta
 karališkoji didybė, garbė ir turtai.
 Est 1 5 Po to karalius suruošė septynių dienų puotą visiems sostinės
 gyventojams Sūzuose, karaliaus rūmų sodo kieme.

Est 1 6 Iš visų pusių kabojo baltos, žalios ir mėlynos užuolaidos ant baltų drobinių ir violetinių juostelių, įvertų į sidabrinčius žiedus. Jos buvo pritvirtintos prie marmurinių kolonų. Aukšiniai ir sidabriniai gultai buvo sustatyti kieme, kuris buvo išklotas raudonu, mėlynu, baltu ir juodu marmuru.

Est 1 7 Gėrimus patiekė auksinėse taurėse, kurios visos buvo skirtingos; karališko vyno buvo gausu.

Est 1 8 Visi gėrė, kiek norėjo, nė vieno gerti nevertė. Karalius buvo įsakęs savo namų prižiūrėtojams, kad jie darytų tai, ko kuris žmogus panorės.

Est 1 9 Karalienė vaštė karaliaus Ahasvero namuose kėlė puotą moterims.

Est 1 10 Septintą dieną karalius buvo linksmas nuo vyno. Jis įsakė Mehumanui, Biztai, Harbonai, Bigtai, Abagtai, Zetarui ir Karkasui-septyniems eunuchams, kurie tarnavo karaliaus Ahasvero akivaizdoje,

Est 1 11 atvesti karalienę vaštę pas karalių su karališka karūna, norėdamas parodyti žmonėms ir kunigaikščiams jos grožį, nes ji buvo labai graži.

Est 1 12 Karalienė vaštė atmetė karaliaus įsakymą, perduotą eunuchų, ir atsisakė eiti. Karalius labai supyko, ir rūstybė užsidegė jame.

Est 1 13 Karalius klausė patarimo išminčių, kurie pažindavo laikus ir žinojo karaliaus įstatymus bei teisę,

Est 1 14 taip pat Karšenos, Šetaro, Admatos, Taršišo, Mereso, Marsenos ir Memuchano, persų ir medų septynių kunigaikščių, kurie visada būdavo prie karaliaus, ir buvo pirmi karalystėje:

Est 1 15 "Ką mes turime daryti karalienei vaštei pagal įstatymą už tai, kad ji nepaklausė karaliaus įsakymo, perduoto per eunuchus?"

Est 1 16 Memuchanas atsakė karaliui: "Karalienė vaštė nusikalto ne tik karaliui, bet visiems kunigaikščiams ir žmonėms visose karaliaus Ahasvero žemėse.

Est 1 17 Šis karalienės poelgis taps žinomas visoms moterims. Jos, paniekindamos savo vyrus, sakys: 'Karalius Ahasveras įsakė karalienei ateiti pas jį, bet ji neatėjo'.

Est 1 18 Tuo karalienės pavyzdžiu seks visos persų ir medų kunigaikštienės. Kils daug nesusipratimų ir pykčių.

Est 1 19 Jei karaliui patiktų, tebūna paskelbtas karališkas įsakymas ir įrašytas į persų ir medų įstatymą, kuris yra nepakeičiamas, kad karalienė vaštė nebeateis pas karalių Ahasverą ir karalius jos karališką garbę atiduos kitai, geresnei už ją.

Est 1 20 Kai karaliaus potvarkis bus paskelbtas visoje plačioje karalystėje, visos moterys gerbs savo vyrus, didelius ir mažus".

Est 1 21 Šis patarimas patiko karaliui ir kunigaikščiams. Karalius padarė pagal Memuchano žodžius.

Est 1 22 Jis išsiuntinėjo laiškus į visus karaliaus kraštus, kiekvienai tautai jos kalba, kad vyras turi būti viešpats savo namuose. Tas įstatymas buvo paskelbtas visomis kalbomis visose tautose.

Est 2 1 Po šių įvykių, karaliaus Ahasvero pykčiui apimus, jis atsiminė, ką vaštė padarė ir kaip ji buvo nubausta.

Est 2 2 Karaliaus tarnai, kurie jam patarnaudavo, sakė jam: "Tepaieško karaliui jaunų gražių mergaičių

Est 2 3 ir tepaskiria karalius visuose kraštuose vyrų, kurie visoje karalystėje suieškotų gražių mergaičių, atgabentų jas į Sūzų miestą, į moterų namus, ir perduotų karaliaus eunuchui Hegajui, moterų prižiūrėtoju. Ir tegu duoda joms visa, ko reikia joms pasipuošti.

Est 2 4 Kuri mergaitė patiks karaliui, taps karaliene vaštės vietoje". Tas pasiūlymas patiko karaliui. Jis taip ir padarė.

Est 2 5 Sostinėje Sūzuose gyveno vienas žydas, vardu Mordechajas, sūnus Jayro, sūnaus Šimio, sūnaus Kišo iš Benjamino giminės.

Est 2 6 Mordechajas buvo ištremtas iš Jeruzalės kartu su Judo karaliumi Jechoniju, kurį ištrėmė Babilono karalius Nebukadnecaras.

Est 2 7 Jis užaugino Hadasą, savo dėdės dukterį, kitaip vadinamą Estera. Ji neturėjo tėvų, bet buvo labai graži ir patraukli mergaitė. Jos tėvams mirus, Mordechajas įdukrino ją.

Est 2 8 Karaliaus įsakymą paskelbus, daug gražių mergaičių buvo atgabenta į Sūzus ir pavesta Hegajo globai. Estera taip pat buvo paimita į karaliaus namus Hegajo, moterų prižiūrėtojo, globon.

Est 2 9 Mergaitė jam patiko ir įgavo jo palankumą. Jis greitai parūpino jai įvairių papuošalų ir tai, kas jai priklausė, bei septynias tarnaites iš karaliaus namų ir apgyvendino ją ir jos tarnaites geriausioje moterų namų dalyje.

Est 2 10 Estera nesakė apie savo kilmę ir savo tautą, nes Mordechajas buvo liepęs jai tylėti.

Est 2 11 Mordechajas kiekvieną dieną ateidavo prie moterų namų kiemo pasiteirauti apie Esterą ir jos padėtį.

Est 2 12 Kiekviena mergaitė tik po dvylikos mėnesių pasiruošimo galėjo įeiti pas karalių Ahasverą. Šešis mėnesius jos tepėsi miros aliejumi ir šešis mėnesius įvairiais kitais tepalais ir kvepalais.

Est 2 13 Mergaitė, eidama pas karalių, turėjo teisę pasiimti iš moterų namų į karaliaus namus ką tik norėjo.

Est 2 14 Ji ateidavo vakare, o rytą eidavo į kitus moterų namus, kurie buvo eunucho Šašgazo žinioje. Jis buvo karaliaus sugulovių prižiūrėtojas. Ji daugiau nebeįeidavo pas karalių, nebent karalius ją pamėgdavo ir pakviesdavo vardu.

Est 2 15 Kai atėjo eilė Esteros, Mordechajo dėdės Abihailo dukters, kurią jis buvo įdukrinęs, ji nieko neprašė; pasiėmė tik tą, ką eunuchas Hegajas jai patarė. Estera patiko kiekvienam, kas tik į ją pažiūrėdavo.

Est 2 16 Esterą nuvedė į karaliaus Ahasvero rūmus dešimtą mėnesį, vadinamą tebetu, septintaisiais jo karaliavimo metais.

Est 2 17 Karalius pamilo Esterą labiau už visas kitas moteris, ir ji atrado jo akyse daugiau malonės ir palankumo negu kitos mergaitės. Jis uždėjo jai ant galvos karališką karūną ir paskelbė ją karaliene vaštės vietoje.

Est 2 18 Karalius iškėlė didelę puotą savo kunigaikščiams ir tarnams; tai buvo Esteros puota. Jis sumažino mokesčius savo karalystėje ir davė karališkų dovanų.

Est 2 19 Kai mergaitės buvo renkamos antrą kartą, Mordechajas sėdėjo karaliaus vartuose.

Est 2 20 Estera dar nebuvo pasisakiusi karaliui nei savo tautybės, nei kilmės, nes Mordechajas taip buvo jai liepęs; Estera klausė Mordechajaus kaip ir tada, kai jis ją augino.

Est 2 21 Mordechajui sėdint prie karaliaus vartų, du karaliaus eunuchai, Bigtanas ir Terešas, durų sargai, supyko ant karaliaus ir tarėsi jį nužudyti.

Est 2 22 Mordechajas, tai išgirdęs, pranešė karalienei Esterai, o Estera-karaliui Mordechajo vardu.

Est 2 23 Buvo ištirta ir nustatyta, kad tai tiesa. Abu vyrus pakorė, o įvykį įrašė į karaliaus metraščių knygą.

Est 3 1 Po šitų įvykių karalius Ahasveras išaukštino agagą Hamaną, Hamedatos sūnų, ir padarė jo sostą aukštesnį už kitų kunigaikščių.

Est 3 2 Visi karaliaus tarnai, kurie buvo prie karaliaus vartų, nusilenkdavo prieš Hamaną ir pagerbdavo jį, nes taip buvo įsakęs karalius. Bet Mordechajas nenusilenkdavo prieš jį ir nepagerbdavo.

Est 3 3 Karaliaus tarnai prie karaliaus vartų klausdavo Mordechajo: "Kodėl nevykдай karaliaus įsakymo?"

Est 3 4 Kai jie kasdien kartodavo tai, bet jis nekreipė dėmesio, jie pranešė Hamanui. Jie norėjo įsitikinti, ar Mordechajas laikysis savo žodžio, nes jis buvo pasisakęs esąs žydas.

Est 3 5 Hamanas, matydamas, kad Mordechajas nesilenkia prieš jį ir nepagerbia jo, užsidegė pykčiu.

Est 3 6 Jis manė, kad neverta kelti rankos prieš vieną Mordechają, nes jie pasakė jam Mordechajo tautybę. Todėl Hamanas nusprendė išžudyti visus žydus visoje Ahasvero karalystėje.

Est 3 7 Dvyliktaisiais karaliaus Ahasvero metais, pirmą mėnesį, vadinamą nisanu, buvo metamas Pur, tai yra burtas, Hamano aki vaizdoje kiekvienai dienai ir kiekvienam mėnesiui iki dvylikto mėnesio adaro.

Est 3 8 Hamanas sakė karaliui Ahasverui: "Tavo karalystėje gyvena išsklaidyta tauta; jos įstatymai yra skirtingi nuo kitų tautų įstatymų, be to, jie nesilaiko karaliaus įstatymų. Karaliui nėra naudinga juos taip palikti.

Est 3 9 Jei karalius sutinka, tebūna išleistas įsakymas juos išnaikinti, ir aš duosiu dešimt tūkstančių talentų sidabro karaliaus išdui".

Est 3 10 Karalius numovė žiedą nuo savo piršto ir padavė agagai Hamanui, Hamedatos sūnui, žydų priešui,

Est 3 11 ir tarė Hamanui: "Sidabrą pasilaikyk sau, o su žydų tauta daryk, kaip tau patinka".

Est 3 12 Pirmo mėnesio tryliką dieną buvo sušaukti karaliaus raštininkai ir, Hamanui diktuoju, buvo parašyti laiškai visiems vietininkams, kraštų valdytojams, kunigaikščiams ir tautoms jų kalba, karaliaus Ahasvero vardu ir užantspauduoti karaliaus žiedu.

Est 3 13 Laiškai buvo išsiųsti per pasiuntinius į visus karaliaus kraštus, kad per vieną dieną, tai yra dvylikto mėnesio, vadinamo Adaru, tryliką dieną, išžudytų ir išnaikintų visus žydus: jaunos, senus, moteris ir vaikus, o jų turtą paimtų.

Est 3 14 Tų laiškų nuorašus įsakyta paskelbti visoms tautoms, kad jie pasiruoštų skirtingai dienai.

Est 3 15 Karaliaus įsakymu pasiuntiniai išskubėjo, ir šis įsakymas buvo paskelbtas sostinėje Sūzuose. Karalius ir Hamanas sėdėjo ir gėrė, o Sūzų miestas buvo sujudęs.

Est 4 1 Mordechajas, išgirdęs, kas buvo padaryta, perplėšė savo drabužius, apsivilko ašutinę, užsibarstė ant galvos pelenus, išėjo į miesto aikštę ir garsiai dejavo.

Est 4 2 Jis atėjo prie karaliaus vartų, nes su ašutine nebuvo leidžiama įeiti pro karaliaus vartus.

Est 4 3 Visur, kur karaliaus įsakymas ir potvarkis buvo paskelbtas, tarp žydų kilo didelis gedulas. Jie pasninkavo, verkė, aimanavo, daugelis, apsirengę ašutinėmis, gulėjo pelenuose.

Est 4 4 Kai Esteros tarnaitės ir eunuchai jai tai pranešė, karalienė labai nuliūdo. Ji siuntė Mordechajui rūbų, kad jis nusimestų ašutinę ir apsivilktų jais, bet jis jų nepriėmė.

Est 4 5 Tada Estera pasisaukė karaliaus eunuchą Hatachą, kuris buvo paskirtas jai prižiūrėti, ir įsakė jam eiti pas Mordechają ir sužinoti, kodėl jis taip elgiasi.

Est 4 6 Hatachas nuėjo pas Mordechają į miesto aikštę priešais karaliaus vartus.

Est 4 7 Mordechajas papasakojo jam, kas atsitiko ir kiek Hamanas pažadėjo duoti karaliaus išdui už žydų išžudymą.

Est 4 8 Mordechajas davė Hatachui nuorašą įsakymo išžudyti žydus, paskelbto Sūzuose, kad jį parodytų Esterai, paaiškintų ir lieptų jai eiti pas karalių ir maldauti pagalbos savo tautai.

Est 4 9 Hatachas sugrįžo ir pranešė Esterai, ką Mordechajas jam kalbėjo.

Est 4 10 Estera vėl siuntė Hatachą pas Mordechają:

Est 4 11 "Visi karaliaus tarnai ir visi kraštai žino, kad jei vyras ar moteris įeity į karaliaus vidinį kiemą nekviestas, tai yra tik vienas įstatymas-mirtis; paliekamas gyvas tik tas, į kurį karalius ištiesia savo auksinį skeptrą. Karalius nekvieta manęs jau trisdešimt dienų".

Est 4 12 Mordechajas sužinojęs, ką Estera atsakė,

Est 4 13 liepė pranešti Esterai: "Negalvok, kad tu, būdama karaliaus namuose, išvengsi žydų likimo.

Est 4 14 Jei dabar tylėsi, pagalba ir išgelbėjimas ateis žydams iš kitur, bet tu ir tavo tėvo namai žūsite. Kas žino, gal dėl šio laiko tu ir tapai karaliene?"

Est 4 15 Estera pasiuntė Mordechajui atsakymą:

Est 4 16 "Eik ir sušauk visus žydus Sūzuose; pasninkaukite dėl manęs tris dienas ir tris naktis, nieko nevalgykite ir negerkite. Aš taip pat pasninkausiu su savo tarnaitėmis. Po to eisiu pas karalių, laužydama įstatymą; jei žūsiu, tai žūsiu".

Est 4 17 Mordechajas nuėjo ir padarė visa, ką Estera jam buvo įsakiusi.

Est 5 1 Trečią dieną Estera apsirengė karališkais rūbais ir atsistojo karaliaus namų vidiniame kieme, priešais karaliaus namus. Karalius sėdėjo savo soste, priešais įėjimą į namus.

Est 5 2 Karalius pamatė karalienę Esterą, stovinčią kieme, ir ji atrado malonę jo akyse. Jis ištiesė į Esterą auksinį skeptrą, kurį laikė rankoje. Estera priėjusi palietė skeptrą.

Est 5 3 Karalius klausė: "Karaliene Estera, ko norėtum? Duosiu tau, ko prašysi, kad ir pusę savo karalystės".

Est 5 4 Estera atsakė: "Jei karaliui patiktų, kviečiu karalių ir Hamaną šiandien į vaišes, kurias jiems paruošiau".

Est 5 5 Karalius įsakė skubiai pašaukti Hamaną, norėdamas išpildyti Esteros prašymą. Karalius ir Hamanas atėjo į vaišes pas Esterą.

Est 5 6 Geriant vyną, karalius klausė Esteros: "Pasakyk man savo prašymą. Išpildysiu jį, nors prašytum ir pusės mano karalystės".

Est 5 7 Estera atsakė: "Mano prašymas toks:

Est 5 8 jei radau malonę karaliaus akyse ir karalius norėtų patenkinti mano prašymą, kviečiu karalių ir Hamaną rytoj į vaišes, kurias jiems paruošiu, ir rytoj aš įvykdysiu karaliaus žodžius".

Est 5 9 Tą dieną Hamanas išėjo linksmas ir gerai nusiteikęs. Bet, pamatęs prie karaliaus vartų sėdintį Mordechają, kuris neatsistojo ir visai nekreipė dėmesio į jį, labai supyko.

Est 5 10 Tačiau Hamanas susivaldė. Parėjęs namo, jis pasisaukė draugus ir žmoną Zerešą

Est 5 11 ir pasakojo jiems apie savo turty daugybę, apie savo sūnus, apie tai, kaip karalius pagerbė jį ir suteikė pirmenybę tarp visų karaliaus tarnų ir kunigaikščių.

Est 5 12 Hamanas tęsė: "Ir karalienė Estera nė vieno nepakvietė į vaišes kartu su karaliumi, tik mane; ir rytoj ji vėl pakvietė mane su karaliumi.

Est 5 13 Tačiau tai manęs nepatenkina, kol matau šitą žydą Mordechają, sėdintį prie karaliaus vartų".

Est 5 14 Jo žmona ir draugai jam patarė: "Įsakyk pastatyti penkiasdešimties uolekčių aukščio kartuves ir rytoj kalbėk su karaliumi, kad Mordechajas būtų pakartas. Po to eik linksmas į vaišes kartu su karaliumi". Patarimas patiko Hamanui, ir kartuvės buvo pastatytos.

Est 6 1 Tą naktį karalius negalėjo miegoti. Jis įsakė atnešti metraščių knygą ir jam skaityti iš jos.

Est 6 2 Rado parašyta, kaip Mordechajas pranešė apie eunuchų Bigtano ir Terešo,ėjusių sargybą prie vartų, samokslą nužudyti karalių Ahasverą.

Est 6 3 Karalius paklausė: "Koks pagerbimas ir atlyginimas buvo duotas Mordechajui už tai?" Karaliaus tarnai, kurie jam patarnavo, atsakė: "Jokio atlyginimo".

Est 6 4 Karalius klausė: "Kas yra kieme?" Tuo laiku Hamanas buvo įėjęs į karaliaus namų išorinį kiemą kalbėti su karaliumi dėl Mordekajo pakorimo ant kartuvių, kurios jau buvo pastatytos.

Est 6 5 Karaliaus tarnai jam atsakė: "Hamanas stovi kieme". Karalius liepė pakviesti Hamaną.

Est 6 6 Jam įėjus, karalius klausė: "Ką reikėtų padaryti vyrui, kurį karalius nori pagerbti?" Hamanas

Est 6 7 galvojo: "Ką gi kitą karalius norėtų pagerbti, jei ne mane?" Hamanas atsakė: "Vyrą, kurį karalius norėtų pagerbti,

Est 6 8 reikia aprenkti karaliaus rūbais, užsodinti ant karaliaus jojamojo žirgo ir uždėti ant galvos karaliaus karūną.

Est 6 9 Rūbus ir žirgą tegul jam paduoda vienas iš karaliaus kilmingiausių kunigaikščių; jis teatveda karaliaus pagerbtąjį, užsodina jį ant žirgo ir, veddamas žirgą miesto aikšte, tegul skelbia: "Taip padaroma tam vyrui, kurį karalius nori pagerbti!"

Est 6 10 Tada karalius įsakė Hamanui: "Skubėk, imk rūbus, žirgą ir padaryk visa, ką sakei, žydui Mordechajui, kuris sėdi prie karaliaus vartų. Žiūrėk, kad viskas būtų įvykdyta".

Est 6 11 Hamanas paėmė rūbus ir žirgą, aprenkę Mordechajų, vedė jį ant žirgo miesto aikšte ir skelbė: "Taip padaroma tam vyrui, kurį karalius nori pagerbti!"

Est 6 12 Mordechajus grįžo prie karaliaus vartų, o Hamanas nuskubėjo į savo namus nuliūdęs ir užsidengęs galvą.

Est 6 13 Hamanas papasakojo savo žmonai Zerešai ir draugams visa, kas įvyko. Jo patarėjai ir žmona kalbėjo: "Jei Mordechajus, prieš kurį turėjai nusizėminti, yra žydų tautybės, tu nelaimėsi, bet tikrai krisi".

Est 6 14 Jiems dar tebekalbant, atėjo karaliaus eunuchai ir skubėjo nuvesti Hamaną į Esteros paruoštas vaišes.

Est 7 1 Karalius ir Hamanas atėjo pas karalienę Esterą į vaišes.

Est 7 2 Tą dieną, gerdamas vyną, karalius vėl klausė karalienę Esterą: "Pasakyk man savo prašymą, karaliene Estera. Suteiksiu tau, ko norėsi, net jei prašytum ir pusės mano karalystės".

Est 7 3 Karalienė atsakė: "Karaliau, jei radau malonę tavo akyse ir sutinki mano prašymą patenkinti, palik mane ir mano tautą gyvus.

Est 7 4 Aš ir mano tauta esame atiduoti mirčiai ir sunaikinimui. Jei mes būtume parduodami vergais, aš tylėčiau ir karaliaus nevarginčiau".

Est 7 5 Karalius Ahasveras klausė karalienės Esteros: "Kas jis toks ir kur jis yra, kuris drįsta tą daryti?"

Est 7 6 Estera atsakė: "Mūsų priešas ir persekiotojas yra šitas piktadarys Hamanas". Hamanas labai išsigando.

Est 7 7 Karalius užsirūstinęs pakilo nuo stalo ir išėjo į rūmų sodą, o Hamanas suklupo prieš karalienę Esterą, prašydamas palikti jį gyvą, nes jis suprato, kad jo laukia karaliaus bausmė.

Est 7 8 Sugrįžęs iš rūmų sodo, karalius rado Hamaną, sukniubusį ant lovos prie Esteros, ir sakė: "Jis nori karalienę išprievartauti mano namuose ir mano akivaizdoje!" Karaliui ištarus šiuos žodžius, Hamano veidas buvo uždengtas.

Est 7 9 Karaliaus eunuchas Harbona tarė: "Hamano kieme yra pastatytos penkiasdešimtys uolekčių aukščio kartuvės pakarti Mordechajui, kuris išgelbėjo karaliaus gyvybę". Karalius įsakė: "Pakarkite jį Hamaną".

Est 7 10 Jie pakorė jį Mordechajui skirtose kartuvėse. Po to karaliaus pyktis atslūgo.

Est 8 1 Tą dieną karalius Ahasveras atidavė žydų priešo Hamano namus karalienei Esterai. Mordechajus buvo pakviestas pas karalių, nes Estera pasisakė, kad jis yra jos giminaitis.

Est 8 2 Savo žiedą, kurį pasiėmė iš Hamano, karalius atidavė Mordechajui. Estera pavedė Hamano namų priežiūrą Mordechajui.

Est 8 3 Estera krito karaliui po kojomis ir su ašaromis maldavo panaikinti agago Hamano išleistą įsakymą prieš žydus.

Est 8 4 Karalius ištiesė aukso skeptrą į Esterą. Estera pakilo, atsistojo prieš karalių

Est 8 5 ir kalbėjo: "Jei karaliui patiktų ir jei radau malonę jo akyse, maldauju raštu atšaukti agago Hamano, Hamedatos sūnaus, laiškus, kuriais jis siekė išnaikinti visus žydus karaliaus kraštuose.

Est 8 6 Kaip aš galėsiu ištvirti, matydama savo tautos pažeminimą ir sunaikinimą?"

Est 8 7 Karalius Ahasveras tarė karalienei Esterai ir žydui Mordechajui: "Aš atidaviau Esterai Hamano namus; jis buvo pakartas, kadangi drįso pakelti ranką prieš žydus.

Est 8 8 Parašykite žydams karaliaus vardu, kaip jums patinka, ir užantspauduokite raštus karaliaus žiedu; nes įsakymai, parašyti karaliaus vardu ir užantspauduoti jo žiedu, yra neatšaukiami".

Est 8 9 Trečio mėnesio, vadinamo sivanu, dvidešimt trečią dieną buvo sušaukti karaliaus raštininkai ir parašyta tai, ką Mordechajus įsakė visiems žydams, karaliaus vietininkams, valdytojams bei kunigaikščiams nuo Indijos iki Etiopijos, šimtui dvidešimt septyniems kraštams jų raštu ir tautoms jų kalba, taip pat ir žydams jų raštu ir jų kalba.

Est 8 10 Raštai buvo užantspauduoti karaliaus Ahasvero žiedu ir išsiųsti per raštus karaliaus pasiuntinius.

Est 8 11 Karalius leido žydams kiekviename mieste susirinkti ir ginti savo gyvybes, sunaikinti, užmušti ir pražudyti bet kokią žmonių ar krašto galybę, kurie puola juos, kartu su jų vaikais bei moterimis, o jų turta pasiimti.

Est 8 12 Dvylikto mėnesio, vadinamo adaru, trylikta dieną buvo įsakyta gintis visuose karaliaus Ahasvero kraštuose.

Est 8 13 Rašto su įsakymu nuorašai buvo pasiųsti į visus kraštus ir paskelbti visoms tautoms, kad žydai pasiruošę ir tą dieną atkeršytų savo priešams.

Est 8 14 Karaliaus pasiuntiniai ant kupranugarių ir mulų skubėjo išnešioti tą įsakymą. Jis buvo paskelbtas ir sostinėje Sūzuose.

Est 8 15 Tą dieną Mordechajas, pasipuošęs karališkais mėlynais ir baltais rūbais, plonos drobės purpuro apsiaustu ir su aukso karūna ant galvos, išėjo iš karaliaus aki vaizdos. Sūzų miesto gyventojai džiugavo.

Est 8 16 Žydai buvo laimingi, patenkinti ir gerbiami.

Est 8 17 Kiekviename krašte ir mieste, kur tik karaliaus įsakymas buvo paskelbtas, žydai džiaugėsi, linksminosi, puotavo ir šventė. Daugelis kitų tautų žmonių prisidėjo prie žydų, nes juos buvo apėmusi baimė dėl žydų.

Est 9 1 Dvylikto mėnesio, vadinamo adaru, tryliką dieną, kai atėjo laikas įvykdyti karaliaus įsakymą, tą dieną, kai žydų priešai tikėjosi juos nugalėti, įvyko priešingai-žydai nugalėjo savo priešus.

Est 9 2 Visuose karaliaus Ahasvero kraštuose susirinkę į miestus žydai pasipriešino tiems, kurie norėjo jiems pakenkti. Niekas negalėjo žydams priešintis, nes baimė apėmė juos.

Est 9 3 Karaliaus kraštų vietininkai, valdytojai, kunigaikščiai ir valdininkai padėjo žydams, nes jie bijojo Mordechajo,

Est 9 4 kuris buvo galingas karaliaus namuose. Garsas apie jį pasiekė visus kraštus, o jo galia augo ir augo.

Est 9 5 Žydai užpuolė savo priešus, sunaikino juos ir darė, ką norėjo tiems, kurie jų nekentė.

Est 9 6 Sostinėje Sūzuose žydai nužudė ir sunaikino penkis šimtus žmonių

Est 9 7 ir Paršandatą, Dalfoną, Aspata,

Est 9 8 Poratą, Adaliją, Aridatą,

Est 9 9 Parmaštą, Arisają, Aridają ir Vaizatą-

Est 9 10 dešimt žydų priešo Hamano, sūnaus Hamedato, sūnų, bet jų turto nelietė.

Est 9 11 Tą pačią dieną Sūzuose nužudytųjų skaičius buvo praneštas karaliui.

Est 9 12 Karalius sakė karalienei Esterai: "Sostinėje Sūzuose žydai nužudė penkis šimtus žmonių ir dešimt Hamano sūnų. O kiek jie išžudė visuose kraštuose? Ko dar prašai? Pasakyk, ir tai bus įvykdyta".

Est 9 13 Estera atsakė: "Jei karaliui patiktų, tebūna žydams leista Sūzuose ir rytoj elgtis pagal šios dienos įsakymą, o dešimt Hamano sūnų tebūna pakabinėti kartuvėse".

Est 9 14 Karalius įsakė, kad tai būtų padaryta ir paskelbta Sūzuose; ir jie pakorė Hamano sūnus.

Est 9 15 Sūzų žydai susirinko adaro mėnesio keturioliką dieną ir nužudė tris šimtus žmonių, bet jų turto jie nelietė.

Est 9 16 Kituose karaliaus kraštuose žydai susirinkę irgi gynė savo gyvybes nuo priešų. Jie nužudė septyniasdešimt penkis tūkstančius savo persekiotojų, bet nelietė jų turto.

Est 9 17 Tai įvyko adaro mėnesio tryliką dieną. Keturioliką dieną jie ilsėjosi, puotavo ir šventė džiaugsmo šventę.

Est 9 18 Sūzų žydai buvo susirinkę tryliką ir keturioliką dieną, o penkioliką dieną jie ilsėjosi, puotavo ir šventė džiaugsmo šventę;

Est 9 19 žydai, gyvenantys neapmūrytuose miestuose bei kaimuose, džiaugsmo ir puotos šventei pasirinko keturioliką adaro mėnesio dieną; tą dieną jie siuntinėjo vieni kitiems dovanas ir valgius.

Est 9 20 Mordechajas visa tai surašė ir laiškus žydams išsiuntinėjo visoje karaliaus Ahasvero karalystėje, arti ir toli.

Est 9 21 Jis ragino žydus kiekvienais metais švęsti adaro mėnesio keturioliką ir penkioliką dienas,

Est 9 22 kaip žydų išlaisvinimo iš jų priešų dienas, nes jų liūdesys virto džiaugsmu, dejonės-džiugavimu. Tomis dienomis jie turėtų džiaugtis, puotauti, dalintis maistu ir beturčiams siusti dovanų.

Est 9 23 Žydai pradėjo taip daryti, kaip Mordechajas buvo jiems nurodęs.

Est 9 24 Nes agagas Hamanas, Hamedatos sūnus, žydų priešas, buvo sumanęs sunaikinti žydus ir metė Pur, tai yra burtą, kad juos sunaikintų ir išžudytų.

Est 9 25 Kai Estera atėjo pas karalių, jis įsakė raštu, kad Hamano piktas sumanymas kristų ant jo paties galvos-jis ir jo sūnūs buvo pakarti.

Est 9 26 Tas dienas nuo žodžio Pur jie vadina Purimu. Todėl pagal visus šio laiško žodžius, pagal tai, ką jie patys matė ir patyrė,

Est 9 27 žydai nusprendė, kad kiekvienais metais tuo pačiu laiku tas dvi dienas turi prisiminti visi žydai, jų palikuonys ir visi, prisijungę prie jų.

Est 9 28 Tos dienos turi būti švenčiamos visose šeimose, visuose miestuose ir visose kartose. Purimo dienos neturi pranykti iš žydų papročių nei prisiminimas apie jas tarp jų palikuonių.

Est 9 29 Karalienė Estera, Abihailo duktė, ir žydas Mordechajas rašė antrą laišką dėl Purimo.

Est 9 30 Jie išsiuntinėjo laiškus žydams į šimtą dvidešimt septynis karaliaus Ahasvero kraštus su taikos ir tiesos žodžiais,

Est 9 31 kad paragintų švęsti Purimo dienas nustatytu laiku, kurį nurodė žydas Mordechajas ir karalienė Estera. Ir jie patys paskyrė sau pasninkus ir verksmo dienas.

Est 9 32 Karalienės Esteros įsakymas patvirtino Purimo šventę ir yra užrašytas

knygoje.

Est 10 1 Karalius Ahasveras uždėjo duoklę visiems kraštams ir jūrų saloms.
 Est 10 2 Visi jo valdžios ir galybės darbai, taip pat Mordechajo garbė, kurią
 karalius jam suteikė, yra surašyta persų ir medų metraščių knygoje.
 Est 10 3 Žydas Mordechajas buvo antras po karaliaus Ahasvero. Jis buvo galingas
 tarp žydų ir mėgstamas tarp brolių, nes jis siekė gerovės ir taikos savo tautai.
 Job 1 1 Uco krašte gyveno vyras, vardu Jobas. Jis buvo tobulas ir teišus
 vyras, bijojo Dievo ir vengė pikto.
 Job 1 2 Jis turėjo septynis sūnus ir tris dukteris,
 Job 1 3 septynis tūkstančius avių, tris tūkstančius kupranugarių, penkis
 šimtus jungų jaučių, penkis šimtus asilių ir labai didelę šeimyną. Tas vyras buvo žymiausias
 Rytuose.
 Job 1 4 Jo sūnūs keldavo vaises kiekvienas savo namuose savo dieną, pasikvietę
 tris seseris kartu su jais valgyti ir gerti.
 Job 1 5 Vaisių dienoms pasibaigus, Jobas juos šventindavo. Atsikėlęs anksti
 rytą, jis aukodavo deginamasias aukas pagal jų skaičių, galvodamas: "Gal mano sūnūs nusidėjo
 ir keikė Dievą savo širdyse". Taip Jobas visuomet darydavo.
 Job 1 6 Vieną dieną Dievo sūnūs susirinko pas Viešpatį; atėjo ir šėtonas.
 Job 1 7 Viešpats klausė šėtoną: "Iš kur ateini?" Šėtonas atsakė viešpačiui:
 "Aš vaikštinėjau po visą žemę".
 Job 1 8 Viešpats vėl klausė šėtoną: "Ar atkreipei dėmesį į mano tarną Jobą?
 Juk žemėje nėra nė vieno jam lygaus. Jis yra tobulas ir teišus, bijo Dievo ir vengia pikto".
 Job 1 9 Šėtonas atsakė viešpačiui: "Ne vel tui Jobas bijo Dievo.
 Job 1 10 Juk Tu saugoji jį, jo namus ir viską, ką jis turi! Jo darbus Tu
 laimini ir jo turtas didėja.
 Job 1 11 Bet ištiesk savo ranką ir paliesk tai, ką jis turi, ir jis keiks Tave
 į akis".
 Job 1 12 Viešpats tarė šėtonui: "Visa, ką jis turi, atiduodu tavo valdžion, bet
 prieš jį neištiesk rankos". Šėtonas pasišalino iš Viešpaties akivaizdos.
 Job 1 13 Tą dieną Jobo sūnūs ir dukterys valgė ir gėrė vyną vyriausiojo brolio
 namuose.
 Job 1 14 Pasiuntinys, atėjęs pas Jobą, pranešė: "Jaučiai arė ir asilai ganėsi
 šalia jų.
 Job 1 15 Šebiečiai užpuolė ir juos pagrobė, o tarnus užmušė kardų; tik aš
 vienas ištrūkau, kad tau tai praneščiau".
 Job 1 16 Jam tebekalbant, atėjo kitas ir pranešė: "Dievo ugnis krito iš dangaus
 ir sudegino avis ir tarnus, ir juos prarijo; tik aš vienas ištrūkau, kad tau praneščiau".
 Job 1 17 Jam tebekalbant, atėjo kitas ir pranešė: "Chaldėjai, pasiskirstę
 trimis grupėmis, puolė kupranugarius ir juos pagrobė, o tarnus nužudė kardų; tik aš vienas
 ištrūkau, kad tau praneščiau".
 Job 1 18 Jam tebekalbant, atėjo kitas ir pranešė: "Tavo sūnūs ir dukterys valgė
 ir gėrė vyną vyriausiojo brolio namuose.
 Job 1 19 Pakilęs smarkus vėjas iš dykumos sugriovė namą ir užmušė visus
 jaunuolius; tik aš vienas ištrūkau, kad tau praneščiau".
 Job 1 20 Jobas atsikėlė, perplėšė savo apsiaustą, nusiskuto plaukus ir, puolęs
 ant žemės, pagarbino,
 Job 1 21 tardamas: "Nuogas gimiau, nuogas ir mirsiu. Viešpats davė, Viešpats ir
 atėmė; tebūna palaimintas viešpaties vardas".
 Job 1 22 Visu tuo Jobas nenusidėjo ir nekalbėjo kvailai prieš Dievą.
 Job 2 1 Vieną dieną Dievo sūnūs vėl susirinko Viešpaties akivaizdoje; šėtonas
 atėjo su jais ir stojo prieš Dievą.
 Job 2 2 Viešpats paklausė jo: "Iš kur ateini?" Šėtonas atsakė viešpačiui: "Aš
 vaikštinėjau po visą žemę".
 Job 2 3 Viešpats klausė šėtoną: "Ar atkreipei dėmesį į mano tarną Jobą? Juk
 žemėje nėra jam lygaus. Jis yra tobulas ir teišus, bijo Dievo ir vengia pikto. Jis ir toliau
 lieka man ištikimas, nors tu mane sukurstei prieš jį, kad be priežasties jam kenkčiau".
 Job 2 4 Šėtonas atsakė viešpačiui: "Oda už odą, bet žmogus viską atiduos, kad
 liktų gyvas.
 Job 2 5 Bet ištiesk savo ranką ir paliesk jo kaulus ir kūną, ir jis keiks Tave
 į akis".
 Job 2 6 Viešpats tarė šėtonui: "Jis tavo rankose. Tik nepaliesk jo gyvybės".
 Job 2 7 Šėtonas pasišalino iš Viešpaties akivaizdos ir ištiko Jobą skaudžiomis
 votimis nuo kojų padų iki viršugalvio.
 Job 2 8 Jis sėdėjo pelenuose ir, paėmęs šukę, gramdė pūlius.
 Job 2 9 Jo žmona jam tarė: "Ar tu vis dar laikaisi savo ištikimybės? Prakeik
 Dievą ir mirk".
 Job 2 10 Jobas jai atsakė: "Tu kalbi kaip viena iš kvailių moterų. Argi
 priimtume gera iš Dievo rankos, o pikta nepriimtume?" Visu tuo Jobas nenusidėjo savo lūpomis.
 Job 2 11 Trys Jobo draugai: temanai Elifazas, šuachas Bildadas ir naamatietis
 Cofaras, išgirdę apie Jobo nelaimę, susitarė ir atėjo gedėti su juo ir jį paguosti.
 Job 2 12 Pamatę jį iš tolo, nepažino jo. Jie perplėšė savo apsiaustus, balsiai
 verkė ir mėtė dulkes virš savo galvų link dangaus.

Job	2	13	Septynias dienas ir septynias naktis jie sėdėjo su juo ant žemės; nė vienas nepratarė žodžio, nes jie matė, kad jo kančia labai didelė.
Job	3	1	Pagaliau Jobas atvėrė burną ir prakeikė savo dieną.
Job	3	2	Jobas prabilo ir tarė:
Job	3	3	"Tegul pražūna diena, kurią gimiau, ir naktis, kurią buvau pradėtas.
Job	3	4	Tegul ta diena tampa tamsybe. Dieve, neprisimink jos ir neduok jai šviesos.
Job	3	5	Te tamsa ir mirties šešėlis apgaubia ją, te debesys aptemdo ją ir juoduma tepadaro ją baisią.
Job	3	6	Ta naktis tegul būna tamsi; tegul ji bus išbraukta iš metų ir mėnesių dienų skaičiaus.
Job	3	7	Ta naktis tegul būna apleista ir tenesigirdi joje džiaugsmingo balso.
Job	3	8	Tegul prakeikia tą dieną tie, kurie gali pažadinti leviataną.
Job	3	9	Tegul aptemsta aušros žvaigždės ir nepasirodo laukiama šviesa, akys teneišvysta aušros spindulių.
Job	3	10	Nes ji neužvėrė mano motinos iščių ir nepaslėpė vargo nuo manęs.
Job	3	11	Kodėl nemiriau gimdamas ir kodėl neatidaviau dvasios, išeidamas iš pilvo?
Job	3	12	Kodėl mane laikė ant kelių ir maitino krūtimi?
Job	3	13	Tada gulėčiau ramus ir tylus ir miegočiau, ir ilsėčiausi
Job	3	14	kartu su žemės karaliais ir patarėjais, kurie atstatė sau apleistas vietas,
Job	3	15	arba su kunigaikščiais, kurie turėjo aukso ir pripildė savo namus si dabro,
Job	3	16	arba kaip paslėptas nelaiku gimęs kūdikis, neregėjęs šviesos.
Job	3	17	Ten piktadariai nebesiaučia ir pavargusieji ilsisi.
Job	3	18	Ten belaisviai ilsisi kartu ir nebegirdi prižiūrėtojo balso.
Job	3	19	Didelis ir mažas yra ten, vergas ten yra laisvas nuo savo valdovo.
Job	3	20	Kodėl šviesa duodama tam, kuris kenčia, ir gyvybė apkartusiai sielai?
Job	3	21	Laukiantieji mirties jos nesulaukia; jie jos ieško labiau negu paslėptų turtų.
Job	3	22	Jie džiaugiasi ir yra labai patenkinti, kai suranda sau kapą.
Job	3	23	Kodėl duota šviesa žmogui, kurio kelias paslėptas ir kurį Dievas spaudžia iš visų pusių?
Job	3	24	Mano dūsavimai kyla prieš valgant, o aimanos liejasi kaip tekantis vanduo.
Job	3	25	Tai, ko labai bijojau, užgriuvo mane, ir tai, dėl ko nuogąstavau,
Job	3	26	Aš nebuvo saugus ir neturėjau poilsio, aš nenurimdavau, tačiau bėda atėjo".
Job	4	1	Temas Elifazas atsakydamas tarė:
Job	4	2	"Jei kalbėsime tau, gal tau ir nepatiks, tačiau kas gali susilaikyti nekalbėjęs?
Job	4	3	Tu daugelį pamokei ir sustiprinai jų pailsusias rankas.
Job	4	4	Klumpantį tavo žodžiai palaikė, linkstančius jo kelius tu sutvirtinai.
Job	4	5	Dabar tai užgriuvo tave, ir tu nusilpai; tai palietė tave, ir tu sunerimęs.
Job	4	6	Ar tai tavo baimė, pasitikėjimas, viltis ir tiesumas tavo kelių?
Job	4	7	Pagalvok, kas, būdamas nekaltas, pražuvo? Ar teisusis buvo sunaikintas?
Job	4	8	Kiek esu matęs, kas aparė blogį ir pasėjo piktadarystės, tai ir nupjovė.
Job	4	9	Nuo Dievo pūstelėjimo jie žuvo; Jo rūstybės kvapas juos sunaikino.
Job	4	10	Liūto riaumojimas ir piktos liūtės balsas nutildomi, jaunų liūtų dantys išdaužomi.
Job	4	11	Senas liūtas žūva, neradęs grobio, ir liūtės jaunikliai išsisklaido.
Job	4	12	Paslaptis mane aplankė ir mano ausis ją nugirdo.
Job	4	13	Mąstant apie nakties regėjimus, kai gilus miegas buvo apėmęs žmones,
Job	4	14	mane apėmė išgastis ir drebėjimas, ir visi mano kaulai tirtėjo.
Job	4	15	Dvasia praėjo pro mano veidą, ir mano plaukai pasišiausė.
Job	4	16	Ji stovėjo, tačiau jos neatpažinau. Pavidalas buvo prieš mano akis; buvo tylu, ir aš išgirdau balsą:
Job	4	17	"Ar mirtingas žmogus gali būti teisesnis už Dievą? Ar jis gali būti tyresnis už savo kūrėją?
Job	4	18	Savo tarnais Jis nepasitiki ir mato angelų klaidas.
Job	4	19	Juo labiau tie, kurie gyvena molio namuose, kurių pamatai-dulkės. Jie sunyks kandžių suėsti.
Job	4	20	Jie naikinami nuo ryto iki vakaro ir pražūna niekieno nepastebimi.
Job	4	21	Argi jų didybė nepranyksta? Jie miršta tiesos nesuvokdami".
Job	5	1	"Šauk, jei kas nors tau atsakys. Į kurį iš šventųjų kreipsies?
Job	5	2	Kvailį sunaikina pyktis, ir prastuolis žūva dėl pavydo.
Job	5	3	Aš mačiau kvailį, kuris sulėido šaknis, tačiau tuoj pat prakeikiau jo

buveinę.			
Job	5	4	Jo vaikai nėra saugūs; jie yra mušami vartuose, ir niekas jų
nei šgelbsti.			
Job	5	5	Alkanas suvalgo jų derlių, erškėčiai nekliudo jam pasiimti. Plėšikas
praryja jo nuosavybę.			
Job	5	6	Vargas neiškyla iš dulkių ir bėda neišauga iš žemės.
Job	5	7	Tačiau žmogus gimęs vargti, kaip paukštis skrajoti.
Job	5	8	Aš ieškočiau Dievo ir patikėčiau savo bylą Jam,
Job	5	9	kuris daro didelių, neištiriamų ir nuostabių dalykų be skaičiaus.
Job	5	10	Jis duoda žemei lietaus ir siunčia vandens laukams.
Job	5	11	Jis pakelia pažemintus ir liūdinčius nuramina.
Job	5	12	Gudriųjų sumanymus Jis paverčia niekais, todėl jų darbai nesėkmingi.
Job	5	13	Jis sugauna gudriuosius jų pačių klastose, ir sukčių sumanymai nueina
niekais.			
Job	5	14	Dienos metu jie susiduria su tamsa ir vidudienį vaikšto apgraibomis
kaip naktį.			
Job	5	15	Jis išgelbsti vargšą nuo kardo, nuo jų kalbų ir stipriųjų rankos.
Job	5	16	Vargšas turi viltį, o neteisybei užčiaupiamą burną.
Job	5	17	Laimingas žmogus, kurį Dievas pamoko, todėl nepaniekink visagalio
drausmės.			
Job	5	18	Jis sužeidžia, bet ir aptvarsto, Jis sumuša, tačiau ir pagydo.
Job	5	19	Jis išgelbės tave iš šešių nelaimių, o septintoje pikta nepalies
tavęs.			
Job	5	20	Bado metu Jis išpirks tave iš mirties, o kare-nuo kardo jėgos.
Job	5	21	Tavęs nepalies liežuvių plakimai ir nebaugins gresiantis sunaikinimas.
Job	5	22	Sunaikinimo ir bado metu tu juoksiesi, laukinių žvėrių nebijosi.
Job	5	23	Lauko akmenys bus tavo sąjungininkai, o laukiniai žvėrys bus taikoje
su tavimi.			
Job	5	24	Tu patirsi, kad tavo palapinė bus saugi, tu lankysiesi savo buveinėje
ir nenusidėsi.			
Job	5	25	Tu patirsi, kad tavo sėkla bus gausi, o tavo palikuonys kaip žolė
lankoje.			
Job	5	26	Tu nueisi į kapą senatvėje, būsi kaip javų pėdai, suvežami savo laiku.
Job	5	27	Mes tai ištyrėme ir taip yra. Klausyk ir žinok tai savo labui".
Job	6	1	Jobas atsakydamas tarė:
Job	6	2	"O kad pasvertų mano vargą ir ant svarstyklių uždėtų mano kentėjimus!
Job	6	3	Visa tai svertų daugiau už jūros smėlį. Todėl aš nuryju savo žodžius.
Job	6	4	Visagalio strėlės įsmeigtos į mane, jų nuodus turi gerti mano dvasia.
Dievo baisenybės išsirikiavę prieš mane.			
Job	6	5	Ar žvengia laukinis asilas, turėdamas žolės? Ar baubia jautis prie
savo pašaro?			
Job	6	6	Ar galima valgyti beskonį dalyką be druskos? Ar kiaušinio baltymas
turi skonį?			
Job	6	7	Tai, kuo bjaurėdavosi mano siela, yra mano suspaudimo maistas.
Job	6	8	O kad įvyktų, ko prašau, ir Dievas suteiktų man, ko ilgiuosi.
Job	6	9	Kad patiktų Dievui sunaikinti mane, rankos pakėlimu pribaugti mane.
Job	6	10	Tai būtų man paguoda ir aš džiaugčiausi kentėdamas. Tenesigaili Jis
manęs, nes aš neišsigyniau šventojo žodžių.			
Job	6	11	Iš kur man jėgos, kad turėčiau viltį? Koks galas, kad aš toliau
gyvenčiau?			
Job	6	12	Ar mano jėga yra akmens jėga? Ar mano kūnas iš vario?
Job	6	13	Manyje nėra pagalbos ir išmintis pasitraukė nuo manęs.
Job	6	14	Kenciantis turėtų susilaukti gailestingumo iš savo draugo, tačiau jis
atsisako visagalio baimės.			
Job	6	15	Mano broliai yra klastingi kaip upelis, kaip vandens srovės, tekančios
pro šalį.			
Job	6	16	Jie yra lyg tamsus ledas, padengtas sniegu.
Job	6	17	Saulei kaitinant, jie pradingsta, karščiui užėjus-išnyksta.
Job	6	18	Jų kelias pasuka į šalį, jie teka į tuštumą ir pranyksta.
Job	6	19	Temos ir šebos karavanai tyrinėjo juos ir pasitikėjo jais.
Job	6	20	Tačiau jų viltis apvytlė juos, jie atėjo ir buvo sugėdinti.
Job	6	21	Jūs esate niekas, nes pamatę mano pažeminimą, išsigandote.
Job	6	22	Argi ar prašiau: 'Duokite man dovanų iš savo turto?'
Job	6	23	Arba: 'Išgelbėkite mane iš priešo rankų. Išpirkite mane iš
prispaudėjų'.			
Job	6	24	Pamokykite mane, ir aš nutilsiu; duokite man suprasti mano klaidas.
Job	6	25	Kokie stiprūs yra tiesos žodžiai, o jūsų kalbos nieko neįrodo.
Job	6	26	Jūs savo žodžiais man tik prikaišiojate; jie nuliūdusiam praeina lyg
vėjas.			
Job	6	27	Jūs puolate našlaitį ir savo draugui kasate duobę.
Job	6	28	Dabar pažvelkite į mane ir matysite, ar aš meluoju.
Job	6	29	Atsakykite, kad nebūtų netiesos. Atsakykite, ar aš ne teisus?

Job	6	30	Spręskite, ar aš netiesą kalbu? Ar aš neatskiriu tiesos nuo melo?"
Job	7	1	"Ar nėra žmogui skirto laiko žemėje? Ar jo dienos nėra kaip samdinio dienos?"
Job	7	2	Kaip vergas trokšta pavėsio ir samdinys laukia algos,
Job	7	3	taip aš gavau tuštybės mėnesius ir vargo naktys skirtos man.
Job	7	4	Kai atsigulu, galvoju: 'Kada pasibaigs naktis ir aš atsikelsiu?' Taip aš vargstu ir kenčiu iki aušros.
Job	7	5	Mano kūnas aplipęs kirmėlėmis ir purvais, mano oda sutrūkinėjusi ir susitraukusi.
Job	7	6	Mano dienos greitesnės už audėjo šaudyklę ir baigiasi neviltimi.
Job	7	7	Atsimink, kad mano gyvenimas tėra vėjas; mano akys neberegės gero.
Job	7	8	Akys to, kuris mane matė, nebematys manęs; Tu žiūrėsi, bet manęs nebebus.
Job	7	9	Kaip debesys nueina ir dingsta, taip nuėjęs į kapą nebesugrįžta.
Job	7	10	Jis nebegrįš į savo namus, jo vieta nebepažins jo.
Job	7	11	Aš neužversiu savo burnos, kalbėsiu dvasios skausme, skųsiuos savo sielos kartume.
Job	7	12	Ar aš esu jūra, ar banginis, kad statai man sargybą?
Job	7	13	Kai sakau: 'Mano lova paguos mane, mano guolis palengvins mano skundą',
Job	7	14	Tu baugini mane sapnais ir gąsdini regėjimais.
Job	7	15	Todėl mano siela pasirinktų būti pasmaugta, ir mirtis man geriau už gyvenimą.
Job	7	16	Aš bjauriuosi juo ir nebenoriu gyventi. Palik mane, mano dienos-tuštybė.
Job	7	17	Kas yra žmogus, kad jį laikai pagarboje ir kreipi į jį savo dėmesį?
Job	7	18	Aplankai jį kas rytą, kas akimirka jį mėgini.
Job	7	19	Kada paliksi mane ir leisi ramiai nuryti seilę?
Job	7	20	Jei nusidėjau, ką Tau padarysiu, žmonių sarge? Kodėl mane pasirinkai tai kiniu, kad būčiau sau našta?
Job	7	21	Kodėl neatleidi mano kaltės ir nepanaikini mano nusikaltimo? Aš gulėsiu dulkėse; Tu ieškosi manęs rytą, tačiau manęs nebebus".
Job	8	1	Šuachas Bildadas atsakydamas tarė:
Job	8	2	"Ar dar ilgai tu šitaip kalbėsi? Tavo žodžiai yra kaip stiprus vėjas.
Job	8	3	Argi Dievas neteisingai teisia, ar Visagalis iškreipia teisingumą?
Job	8	4	Jei tavo sūnūs Jam nusidėjo, Jis juos atidavė jų nusikaltimams.
Job	8	5	Jei tu ieškosi Dievo ir maldausi Visagalį,
Job	8	6	būsi tyras ir doras, tai Jis pakils dėl tavęs ir duos klestėjimą tavo tei sumo buvei nei.
Job	8	7	Nors tavo pradžia buvo maža, tačiau galiausiai tai labai išaugs.
Job	8	8	Patyrinėk ankstesnius laikus ir sužinok, ką patyrė jų tėvai.
Job	8	9	Mes gyvename tik nuo vakar dienos ir nieko nežinome, nes mūsų dienos žemėje lyg šešėlis.
Job	8	10	Jie tikrai pamokys tave, duos nuoširdžių patarimų.
Job	8	11	Ar auga papirusas, kur nėra drėgmės, ir nendrės be vandens?
Job	8	12	Dar žydėdamas ir nenuskintas, jis sudžiūsta pirma visų žolių.
Job	8	13	Tokie keliai yra visų, kurie pamiršta Dievą; ir veidmainių viltis pražus.
Job	8	14	Jų viltis sunyks ir jų pasitikėjimas- tik voratinklis.
Job	8	15	Atsirems į savo namus, bet jie sugrius, įsitvers jų, bet jie neatl aikys.
Job	8	16	Jis žaliuoja saulėje, jo atžalos plečiasi sode.
Job	8	17	Akmenų krūvą apraizgo jo šaknys, jos laikosi akmenuotoje žemėje.
Job	8	18	Jei Jis išraus jį iš tos vietos, ši išsigins jo: 'Aš tavęs niekada nemačiau'.
Job	8	19	Toks yra jo kelių džiaugsmas, o iš žemės auga kiti.
Job	8	20	Dievas neatmes tobulojo ir nepadės piktadariams.
Job	8	21	Jis pripildys tavo burną juoko ir tavo lūpas džiaugsmo.
Job	8	22	Tie, kurie tavęs nekenčia, bus aprengti gėda, ir nedorėlio palapinės sunyks".
Job	9	1	Jobas atsakydamas tarė:
Job	9	2	"Tikrai žinau, kad taip yra. Bet kaip žmogus gali būti teisus prieš Dievą?
Job	9	3	Jei jis ginčytųsi su Juo, negalėtų Jam atsakyti nė į vieną iš tūkstančio.
Job	9	4	Jis išmintingas širdyje ir galingas jėga. Kas, užsikietinęs prieš jį, turėjo sėkmę?
Job	9	5	Jis perkelia kalnus nepastebimai, rūstaudamas juos sunaikina.
Job	9	6	Jis sudrebina žemę ir supurto jos stulpus.
Job	9	7	Jis įsako saulei, ir ji nepateka, ir žvaigždes užantspauduoja.
Job	9	8	Jis vienas ištiesė dangus ir žingsniuoja jūros bangomis.
Job	9	9	Jis padarė Grįžulo ratus, Orioną ir Sietyną bei Pietų skliauto

žvai gždynus.			
Job	9	10	Jis padaro didelių, mums nesuvokiamų dalykų ir nesuskaičiuojamų
stebuklų.			
Job	9	11	Štai Jis praeina pro mane, bet aš Jo nepastebiu; Jis eina tolyn, o aš
Jo nematau.			
Job	9	12	Jei Jis atims, kas sutrukdytų Jam ir paklaus: 'Ką Tu darai?'
Job	9	13	Jei Dievas nesulaikys savo rūstybės, išdidūs padėjėjai nusilenks prieš
Jį.			
Job	9	14	Kaip tad aš galėčiau Jam pasiteisinti ir parinkti tinkamus žodžius?
Job	9	15	Jei aš ir būčiau teisus, negalėčiau atsakyti Jam, bet turėčiau
maldauti savo Teisėją.			
Job	9	16	Jei aš šaukčiausi ir Jis atsakytų man, nepatikėčiau, kad Jis manęs
klauso.			
Job	9	17	Jis viesulu palaužia mane ir dauginą mano žaizdas be priežasties;
Job	9	18	Jis neleidžia man atsikvėpti, bet pripildo mane kartybių.
Job	9	19	Jei kalbėčiau apie jėgą, Jis stiprus! O jei apie teisumą, kas paskirs
man laiką bylinėtis?			
Job	9	20	Jei teisinčiau save, mano paties žodžiai pasmerktų mane; jei būčiau
nekal tas, jie mane kaltintų.			
Job	9	21	Aš esu nekal tas. Bet nebenoriu pažinti savo sielos ir niekinu savo
gyvybę.			
Job	9	22	Nėra jokio skirtumo. Todėl sakau: 'Jis sunaikina kaltą ir nekal tą'.
Job	9	23	Jei netikėta nelaimė pražudo, Jis juokiasi iš nekaltųjų išmėginimų.
Job	9	24	Žemė atiduota nedorėliams, Jis uždengia teisėjų veidus. Kas gi visa
tai daro, ar ne Jis?			
Job	9	25	Mano dienos greitesnės už pasiuntinį; jos nubėgo, nematę nieko gero.
Job	9	26	Jos pralėkė kaip greitai laivai, kaip erelis, puolęs grobį.
Job	9	27	Jei sakytų: 'Aš pamiršiu savo skundą, paliksiu savo sunkumą ir
paguosiu save',			
Job	9	28	tai bijausi visų savo kančių, žinodamas, kad Tu manęs nelaikysi
nekal tu.			
Job	9	29	Jei aš esu nedorėlis, tai kam veltui stengtis?
Job	9	30	Jei nusiprausčiau sniego vandenių ir kaip niekada švariai nusiplaučiau
rankas,			
Job	9	31	Tu vis tiek įstumtum mane į purvą, ir mano rūbai baisėtųsi manimi.
Job	9	32	Jis nėra žmogus kaip aš, kad Jam galėčiau atsakyti ir abu galėtumėme
stoti į teisumą.			
Job	9	33	Tarp mūsų nėra tarpininko, kuris galėtų uždėti ant mūsų rankas.
Job	9	34	O kad Jis patrauktų nuo manęs savo lazda ir manęs nebegąsdintų.
Job	9	35	Tada kalbėčiau nebijodamas Jo, bet dabar taip nėra".
Job	10	1	"Mano siela pavargo nuo gyvenimo, tad skųsiuos atvirai, kalbėsiu iš
sielos kartėlio.			
Job	10	2	Sakysiu Dievui: 'Nepasmauk manęs, parodyk man, kodėl su manimi kovoji.
Job	10	3	Ar Tau gera prispausti ir paniekinti savo rankų darbą, ir šviesti
nedorėlių pasitarime?			
Job	10	4	Ar Tavo akys kūniškos, ar matai taip, kaip žmogus?
Job	10	5	Ar Tavo dienos kaip žmogaus dienos ir Tavo metai kaip žmonių laikas,
Job	10	6	kad ieškai mano kaltės ir teiraujiesi mano nuodėmių,
Job	10	7	nors žinai, kad nesu nedorėlis? Nėra nė vieno, kuris mane išgelbėtų iš
Tavo rankų.			
Job	10	8	Tavo rankos padarė mane, o dabar nori mane sunaikinti.
Job	10	9	Atsimink, kad mane iš molio padarėi ir vėl į dulkes paversi.
Job	10	10	Kaip pieną mane išliejai ir kaip sūrį suspaudei.
Job	10	11	Tu apvilka mane kūnu ir oda, kaulais ir gyslomis sutvirtinai mane.
Job	10	12	Gyvybę ir palankumą man suteikei, Tavo aplankymas saugojo mano dvasią.
Job	10	13	Visa tai paslėpei savo širdyje; žinau, kad tai yra su Tavimi.
Job	10	14	Jeigu nusidedu, Tu pastebi tai ir mano kalčių neatleidi.
Job	10	15	Jei aš nedorėlis, vargas man! O jei aš ir teisus, negaliu pakelti
galvos, nes esu pilnas gėdos. Pažiūrėk į mano vargą,			
Job	10	16	nes jis didėja. Kaip liūtas mane medžioji ir pasirodai baisingas prieš
mane.			
Job	10	17	Tu pastatai naujus liudytojus prieš mane ir daugini savo
pasipiktinimą; permainos ir karai kyla prieš mane.			
Job	10	18	Kodėl leidai man gimti? O kad būčiau miręs ir niekas nebūtų manęs
matęs.			
Job	10	19	Aš būčiau tarsiu nebuves ir iš įsčių būčiau nuneštas į kapą.
Job	10	20	Mano gyvenimo dienų mažai; palik mane, kad nors kiek atsikvėpčiau,
Job	10	21	prieš išeidamas ten, iš kur negrižta, į tamsos šalį ir mirties šešėlį.
Job	10	22	Į gūžios tamsos šalį, kur mirties šešėlis, kur nėra skirtumo tarp
šviesos ir tamsos' ".			
Job	11	1	Naamatietis Cofaras atsakydamas tarė:
Job	11	2	"Ar žodžių gausybė neturi būti atsakyta? Ar, daug kalbėdamas, būsi

išteisintas?

Job 11 3

Ar tavo melai galėtų nutildyti vyrus? Kai tu tyčiojiesi, ar niekas

tavęs nesugėdins?

Job 11 4

Tu sakei: 'Mano mokslas yra tikras, aš esu teisus Tavo akyse'.

Job 11 5

O kad Dievas, pravėręs lūpas, prabilėtų prieš tave.

Job 11 6

Jis apreikštų tau išminties paslaptis, ir tu pamatytum, kad du kartus

daugiau turėtum kentėti.
neteisybė.

Žinok, kad Dievas iš tavęs reikalauja mažiau, negu verta tavo

Job 11 7

Ar gali tyrinėdamas suprasti Dievą? Ar gali tobulai suprasti Visagalį?

Job 11 8

Jis aukščiau už dangų. Ką tu gali padaryti? Jis giliau už pragarą. Ką

tu gali žinoti?

Job 11 9

Jis ilgesnis už žemę ir platesnis už jūrą.

Job 11 10

Jei Jis praeidamas suima ir patraukia tieson, kas Jam užgins?

Job 11 11

Jis pažįsta žmonių tuštybę, mato jų nedorybes. Ar Jis nekreips į tai

dėmesio?

Job 11 12

Tuščias žmogus dedasi išmintingas, nors gimsta kaip laukinio asilo

jauniklis.

Job 11 13

Jei tu paruoši savo širdį ir ištiesi savo rankas į Jį,

Job 11 14

jei pašalinsi savo kaltes ir neleisi nedorybei gyventi tavyje,

Job 11 15

tada pakelsi savo veidą be dėmės, būsi tvirtas ir nieko nebijosi.

Job 11 16

Tada pamirši buvusį vargą, prisiminsi jį kaip nutekėjusį vandenį.

Job 11 17

Tavo gyvenimas bus šviesus kaip vidudienis, tu nušvysi kaip rytas.

Job 11 18

Tu būsi saugus, nes yra viltis, tu apsiklosi ir ilsėsies ramybėje.

Job 11 19

Tu atsigulsi ir niekas tavęs neišgąsdins, daugelis ieškos tavo

pagal bos.

Job 11 20

Tačiau nedorėlių akys užges, jie nepaspruks, jų viltis kaip paskutinis

atodūsis".

Job 12 1

Jobas atsakydamas tarė:

Job 12 2

"Iš tikrųjų jūs esate žmonės, su kuriais išmintis mirs!

Job 12 3

Aš turiu supratimą kaip ir jūs ir nesu už jus menkesnis. O kas viso to

nežino?

Job 12 4

Mano artimas išjuokia mane. Aš šaukiausi Dievo, ir Jis mane išklausė,

o jūs juokiatės iš teisingaus ir doro žmogaus.

Job 12 5

Tas, kuris saugus, paniekina žiburį, paruoštą tam, kurio koja

paslysta.

Job 12 6

Plėšikų palapinės pilnos ir Dievą rūstinantys saugūs, bet Dievas

atidavė viską į jų rankas.

Job 12 7

Paklausk žvėrių, jie tave pamokys, ir padangių paukščių-jie tau

pasakys.

Job 12 8

Kalbėk žemei, ji tau patars, jūros žuvys paaiškins tau.

Job 12 9

Kas iš viso to nepažins, kad Viešpaties ranka tai padarė?

Job 12 10

Jo rankoje yra kiekvieno gyvio siela ir kiekvieno žmogaus kvapas.

Job 12 11

Ausis skiria žodžius, burna jaučia maisto skonį.

Job 12 12

Su senoliais išmintis, ir ilgaamžiai turi supratimą.

Job 12 13

Su Juo išmintis ir galia, Jis išmano ir pamoko.

Job 12 14

Jei Jis sugriaua, niekas nebegali atstatyti; jei Jis uždaro žmogų,

niekas nebeatidaro.

Job 12 15

Kai Jis sulauko vandenis, jie išdžiūsta; kai siunčia juos, sunaikina

žemę.

Job 12 16

Jis yra galingas ir išmintingas, Jo žinioje apgavikas ir apgautasis.

Job 12 17

Krašto patarėjams jis atima išmintį, o teisėjus padaro kvailius.

Job 12 18

Jis atpalaiduoja karalių pančius ir juos sujuosia.

Job 12 19

Jis atima kunigaikščiams garbę ir nuverčia galinguosius.

Job 12 20

Jis nutildo patikimus kalbėtojus, o iš vyresniųjų atima supratimą.

Job 12 21

Jis lieja paniekinimą ant kunigaikščių ir susilpnina galiūnų jėgas.

Job 12 22

Jis atidengia, kas paslėpta tamsoje, ir iškelia švieson mirties

šešėlį.

Job 12 23

Jis iškelia tautas ir jas sunaikina; išsklaido ir vėl surenka.

Job 12 24

Jis aptemdo protą tautų vadams, ir jie klaidžioja dykumoje be jokio

kelio,

Job 12 25

jie grabalioja tamsoje ir blaškosi kaip girti".

Job 13 1

"Mano akys viską matė, ausys girdėjo ir suprato.

Job 13 2

Kiek jūs žinote, tiek ir aš žinau, aš nesu menkesnis už jus.

Job 13 3

Norėčiau kalbėti su Visagaliu ir ginčytis su Dievu.

Job 13 4

Jūs esate melo kalviai, niekam tikę gydytojai.

Job 13 5

Jei jūs tylėtumėte, tuo parodytumėte savo išmintį.

Job 13 6

Pasiklausykite mano svarstymų, įsidėmėkite mano kalbą.

Job 13 7

Ar kalbėsime nedorai už Dievą ir sakysite melą už Jį?

Job 13 8

Ar, būdami šališki, norite Dievą ginti?

Job 13 9

Ar bus gerai, kai Jis jus ištirs? Ar pasijuoksite iš Dievo kaip iš

žmogaus?

Job 13 10

Jis jus tikrai sudraus, jei būsite užslėpę šališkumą.

The Holy Bible in Lithuanian

Job	13	11	Ar Jo didybė jūsų negąsdins? Ar Jo baimė neapims jūsų?
Job	13	12	Jūsų kalbos tarsi pelenai, o jūsų kūnai kaip molis.
Job	13	13	Nutilkite ir leiskite man kalbėti, kas man bebūtų.
Job	13	14	Kam aš draskau dantimis savo kūną ir nešioju savo sielą savo rankose?
Job	13	15	Jei Jis mane ir nužudys, aš Juo pasitikėsiu ir išlaikysiu savo kelius
Jo aki vai zdoj e.			
Job	13	16	Jis bus mano išgelbėjimas, nes veidmainis nepasirodys Dievo
aki vai zdoj e.			
Job	13	17	Atidžiai klausykite mano kalbos ir savo ausimis išgirskite mano
pasiteisinimą.			
Job	13	18	Štai aš iškėliau savo bylą, nes žinau, kad būsiu išteisintas.
Job	13	19	Kas galėtų mane kaltinti? Jei aš nutilčiau, atiduočiau savo dvasią.
Job	13	20	Nedaryk man dviejų dalykų, tada nesislėpsiu nuo Tavęs:
Job	13	21	atitrauk nuo manęs savo ranką ir negąsdink manęs.
Job	13	22	Tada Tu šauksi, ir aš atsiliėpsiu; arba leisk man kalbėti ir atsakyk
man.			
Job	13	23	Kiek nusikaltimų ir nuodėmių padariau? Parodyk man mano kaltes ir
nuodėmes.			
Job	13	24	Kodėl slepi savo veidą ir mane laikai priešu?
Job	13	25	Kodėl rodai savo jėgą prieš vėjo blaškomą lapą ir persekioji sausą
šiaudą?			
Job	13	26	Tu rašai prieš mane karčius dalykus ir baudi už jaunystės nuodėmes;
Job	13	27	Tu įtveri mano kojas į šiekštą ir seki visus mano žingsnius ir takus.
Job	13	28	Esu sunaikintas kaip puvisis, kaip drabužis, suėstas kandžių".
Job	14	1	"Žmogus, gimęs iš moters, gyvena trumpai, bet daug vargsta.
Job	14	2	Jis kaip gelė auga ir nuvyta. Jis dingsta kaip šešėlis ir
nepasilieka.			
Job	14	3	Ar Tu atversi savo akis į tokį ir nusivesi mane į teismą su savimi?
Job	14	4	Kas gali iš netyro padaryti tyrą? Niekas!
Job	14	5	Jo dienos yra tiksliai nustatytos ir mėnesiai suskaičiuoti. Tu
nustatai jam ribą, ir jis			
Job	14	6	Atsitrauk nuo jo, kad jis pailsėtų, kol kaip samdinys sulauks savo
dienos.			
Job	14	7	Medžiui yra viltis, kad ir nukirstas atžels ir iš kelmo išaugs
atžalos.			
Job	14	8	Nors žemėje jo šaknys pasensta ir jo kelmas apmiršta dulkėse,
Job	14	9	bet, gavęs vandens, jis atželia, krauna pumpurus ir išleidžia šakelės
kaip jaunas augalas.			
Job	14	10	O žmogus miršta, ir nebėra jo; atiduoda žmogus savo dvasią, kur jis
yra?			
Job	14	11	Kaip vanduo išgaruoja iš jūrų, upės nusenka ir išdžiūsta,
Job	14	12	taip žmogus atsigula ir nebeatsikelia. Kol dangūs pasibaigs, jis
neatsibus; niekas jo nepažadins iš miego.			
Job	14	13	O kad paslėptum mane kape ir laikytum paslėpęs, kol praeis Tavo
rūstybė; nustatytam laikui praėjus, vėl mane atsimintum.			
Job	14	14	Ar miręs žmogus prisikels? Per visas man skirtas dienas aš lauksiu
permai nos.			
Job	14	15	Tu šauksi, ir aš atsiliėpsiu; Tu ilgėsi esi savo rankų kūrinio.
Job	14	16	Tu skaičiuoji mano žingsnius, bet neįskaityk mano nuodėmės.
Job	14	17	Mano nusikaltimas paslėptas maišelyje ir mano kaltė užrišta.
Job	14	18	Kaip kalnas krisdamas subyra ir uola pajuda iš savo vietos,
Job	14	19	kaip vanduo nuneša akmenis ir liūtys nuplauna dirvožemį, taip Tu
sunaikini žmogaus viltį.			
Job	14	20	Tu nugali jį nuolat, ir jo nebelieka, Tu pakeiti jo veidą ir pavarai
jį.			
Job	14	21	Jei jo sūnūs gerbiami, jis nežino; jei jie niekinami, jis nepastebi.
Job	14	22	Jis jaučia savo kūno skausmus, ir jo siela kenčia".
Job	15	1	Temas Elifazas atsakydamas tarė:
Job	15	2	"Ar išmintingas žmogus kalba tuščius žodžius ir pripildo savo vidurius
rytų vėjo?			
Job	15	3	Ar jis kalba netinkamus žodžius ir sako tai, kas neatneša nieko gero?
Job	15	4	Tu atmetei baimę ir nesivaržai, kalbėdamas prieš Dievą.
Job	15	5	Tavo lūpos kalba apie tavo kaltę ir tu pasirinkai klaidingą liežuvį.
Job	15	6	Tavo paties burna pasmerkia tave, o ne aš, tavo paties lūpos liudija
prieš tave.			
Job	15	7	Bene tu esi pirmas gimęs žmogus, sutvertas pirma kalnų?
Job	15	8	Ar tu girdėjai Dievo paslaptis ir turi visą išmintį?
Job	15	9	Ką žinai, ko mes nežinome? Ką supranti, ko mes nesuprantame?
Job	15	10	Tarp mūsų yra ilgaamžių ir žilagalvių, senesnių už tavo tėvą.
Job	15	11	Ar tau neužtenka Dievo paguodos? Ar turi kokią paslaptį?
Job	15	12	Kodėl tavo širdis tave nunešė į šalį ir prieš ką merki savo akį?
Job	15	13	Kodėl nukreipį savo dvasią prieš Dievą ir leidi tokiems žodžiams

išeiti iš tavo lūpų?

Job 15 14
tei sus?

Job 15 15

Job 15 16

vandenį.

Job 15 17

Job 15 18

Job 15 19

tarp jų.

Job 15 20

prispaudėjo.

Job 15 21

Job 15 22

Job 15 23

tamsi diena.

Job 15 24

kovai.

Job 15 25

Job 15 26

Job 15 27

Job 15 28

kurie skirti nugriauti.

Job 15 29

Job 15 30

kvapo jis pranyks.

Job 15 31

Job 15 32

Job 15 33

Job 15 34

palapi nes.

Job 15 35

apgaule".

Job 16 1

Job 16 2

Job 16 3

Job 16 4

galėčiau užversti jus žodžiais ir kraipyti galvą prieš jus.

Job 16 5

jūsų kančią.

Job 16 6

Job 16 7

Job 16 8

pakyla manyje liudyti man į veidą.

Job 16 9

priešo akys įsmeigtos į mane.

Job 16 10

susirinko prieš mane.

Job 16 11

Job 16 12

sutraiškė mane ir pastatė sau taikiniu.

Job 16 13

išlieja mano tulžį.

Job 16 14

Job 16 15

Job 16 16

Job 16 17

Job 16 18

Job 16 19

aukštybėse.

Job 16 20

Job 16 21

artimą.

Job 16 22

Job 17 1

Job 17 2

Job 17 3

Job 17 4

Job 17 5

Job 17 6

Job 17 7

Job 17 8

Kas yra žmogus, kad būtų tyras; tas, kuris gimęs iš moters, kad būtų

Jis nepasitiki savo šventaisiais ir dangūs nėra tyri Jo akivaizdoje, tuo labiau bjaurus ir purvinas žmogus, kuris geria nedorybę kaip

klausyk manęs, aš tave pamokysiu, ką patyriau, pasakysiu, ką išminčiai skelbė, sužinoję iš savo tėvų, ir nenuslėpė. Jiems vieniems buvo atiduota žemė ir joks svetimšalis nevaikščiojo

Nedorėlis kenčia per visas savo dienas, metų skaičius paslėptas nuo

Baisūs garsai jo ausyse, taikos metu jį užklumpa naikintojas.

Jis nesitiki ištrūkti iš tamsos, jis paskirtas kardui.

Jis klaidžioja, ieškodamas duonos. Bet kur ji? Jis žino, kad jo laukia

Jį gąsdina vargas ir pavojus, jie nugalės jį kaip karalius, pasiruošęs

Nes jis grąšina Dievui, kėsina į visagalį,

su skydu rankoje puola jį.

Jo veidas padengtas riebalais, jis pats aptekęs taukais.

Jis gyvena sugriautuose miestuose, namuose, kuriuose niekas negyvena,

Jis nepraturtės, jo nuosavybė neišliks; jo turtai nepasklis po žemę.

Jis neištrūks iš tamsos, jo šakas sudegins liepsna, nuo Jo burnos

Tenepasitiki apsigaudamas tuštybe, nes tuštybe bus jam atlyginta.

Jis pražus ne laiku ir jo šakos nežaliuos.

Jo neprinokusios vynuogės nukris, nubyrės kaip alyvmedžio žiedai.

Veidmainių susirinkimas bus nevaisingas, ir ugnis sudegins kyšių ėmėjų

Jie pastoja piktu sumanymu ir pagimdo blogį; jų pilvas paruošia

Jobas atsakydamas tarė:

"Tokių kalbų aš jau daug girdėjau. Netikę guodėjai jūs visi.

Kada pasibaigs tuščios kalbos? Kas verčia tave man atsakyti?

Ir aš galėčiau taip kalbėti, jei jūs būtumėte mano vietoje. Aš

galėčiau užversti jus žodžiais ir kraipyti galvą prieš jus.

Tačiau aš stiprinčiau jus savo burna ir savo lūpų paguoda lengvinčiau

Jei kalbu, mano skausmas nesumažėja; jei tyliu, man nelengviau.

Bet dabar Jis vargina mane; Tu sunaikinai visą mano šeimą.

Tu pripildei mane raukšlių, kurios liudija prieš mane, mano liesumas

Jis savo rūstybe parbloškė mane ir griežia dantimis prieš mane. Mano

priešo akys įsmeigtos į mane.

Jie atvėrė prieš mane savo burnas, plūsdami smogia man į veidą, jie

Dievas atidavė mane bedieviams, perdavė į nedorėlių rankas.

Aš gyvenau ramiai, bet Jis supurtė mane; nutvėręs už sprando,

Jo šauliai apsupo mane ir be pasigailėjimo perveria mano inkstus,

Jis daro man žaizdą po žaizdos, puola mane kaip milžinas.

Aš savo kūną apdengiau ašutine; savo ragą paslėpiau dulkėse.

Mano veidas ištino nuo ašarų, mano akys-mirties šešėlis,

nors mano rankose nėra neteisybės; mano malda yra tyra.

Žeme, neuždenk mano kraujo, ir mano šauksmas tegul nenutyla.

Štai dabar mano liudytojas yra danguje, Tas, kuris pažįsta mane, yra

Mano draugai tyčiojasi iš manęs, tačiau Dievas mato mano ašaras.

O kad kas galėtų apginti žmogų prieš Dievą, kaip žmogus apgina savo

Po kelerių metų aš nueisiu tuo keliu, kuriuo nebegrižtama".

"Mano kvėpavimas nusilpo, dienos trumpėja, kapai paruošti man.

Mane apspito išjuokėjai, mano akys pavargo bežiūrėdamos į juos.

Tu pats laiduok už mane, nes kas kitas paduos man ranką?

Tu paslėpei supratimą nuo jų širdžių, todėl jų neišaukštinsi.

Kas pataikauja savo draugams, to vaikai nesidžiaugs laimikiu.

Jis padarė mane priežodžiu žmonėms, visi spjaudo man į veidą.

Mano akys aptemo nuo sielvarto, mano kūnas kaip šešėlis.

Teisieji pasibaisės tuo, o nekal tieji pakils prieš veidmainius.

Job 17	9	Teisusis laikysis savo kelio, o tas, kurio rankos švarios, stiprės ir stiprės.
Job 17	10	Ateikite jūs visi dar kartą, nes tarp jūsų nerandu nė vieno
išmintingo.		
Job 17	11	Mano dienos praėjo; sumanymai ir mano širdies siekiai sudužo.
Job 17	12	Jie naktį padarė dieną, tačiau trūksta šviesos tamsoje.
Job 17	13	Ko gi aš dar laikiu? Mano namai yra kapas; aš savo guolį pasiklojau tamsoje.
Job 17	14	Sugedimą aš vadinu tėvu, o kirmėlės-motina ir seserimi.
Job 17	15	Kur yra mano viltis? Kas pamatys, kuo vilnuosi?
Job 17	16	Ji nueis su manimi į gelmes ir ilsės su manimi dulkėse".
Job 18	1	Šuachas Bildadas atsakydamas tarė:
Job 18	2	"Ar ilgai jūs dar taip kalbėsite? Nutilkite ir leiskite mums kalbėti.
Job 18	3	Kodėl mes laikomi gyvuliais ir neišmanėliais?
Job 18	4	Tu plėšai save pykčiu. Ar dėl tavęs žemė taps tuščia ir uolos pajudės iš savo vietos?
Job 18	5	Nedorėlio šviesa užges ir jo liepsnos kibirkštis nebešvies.
Job 18	6	Jo palapinėje bus tamsu ir jo žiburys užges su juo.
Job 18	7	Jo buvę tvirti žingsniai sutrumpės, jo paties sumanymas jį parbloks.
Job 18	8	Jo kojos įkliuvusios į tinklą, jis eina uždengta duobe.
Job 18	9	Jo kulnis pateks į spąstus, ir jis pakliūs plėšikui.
Job 18	10	Kilpa padėta jam ant žemės, spąstai ant tako.
Job 18	11	Pavojai gąsdins jį iš visų pusių ir nuvarys jį nuo kojų.
Job 18	12	Jo jėgos išseks nuo bado, žlugimas pasiruošęs prie jo šono.
Job 18	13	Jo odą suės ligos, mirties pirmagimis prarys jo jėgą.
Job 18	14	Jo pasitikėjimas bus išrautas iš jo palapinės ir nuves jį pas siaubų karalių.
Job 18	15	Tai gyvens jo palapinėje, nes ji nebeprisilaiko jam, jo buveinė bus
Job 18	16	Jo šaknys nudžius žemėje, o šakos bus nukirstos viršuje.
Job 18	17	Jo atsiminimas dingęs krašte ir jo vardas nebus minimas gatvėje.
Job 18	18	Jis bus išvytas iš šviesos į tamsą ir išvartytas iš pasaulio.
Job 18	19	Palikuonių jis nepaliks tautoje ir niekas neapsiliks jo buveinėje.
Job 18	20	Po jo atėję stebės jo dieną ir prieš jį buvę bus išgąsdinti.
Job 18	21	Tikrai tokia yra nedorėlio buveinė ir vieta to, kuris nepažįsta Dievo".
Job 19	1	Jobas atsakydamas tarė:
Job 19	2	"Kaip ilgai varginsite mano sielą ir kankinsite mane tuščiais
Job 19	3	žodžiais?
Job 19	4	Jau dešimt kartų mane plūdote ir nesigėdite mane kankinti.
Job 19	5	O jei iš tikrųjų nusikaltau, tai mano klaida yra su manimi.
Job 19	5	Ar iš tikrųjų norite didžiulioti prieš mane ir įrodyti mano nusikaltimą?
Job 19	6	Žinokite, kad Dievas mane pargriovė ir savo tinklu mane pagavo.
Job 19	7	Aš šaukiu apie priespaudą, bet niekas neatsiliepia, šaukiu garsiai,
Job 19	8	bet nėra teisybės.
Job 19	8	Jis užtvėrė man kelią, kad negaliu praeiti; mano takus Jis apsupo tamsa.
Job 19	9	Jis nuplėšė mano garbę ir nuėmė karūną man nuo galvos.
Job 19	10	Iš visų pusių jo naikinamas krintu, mano viltis lyg nukirstas medis.
Job 19	11	Jo rūstybė užsidegė prieš mane, Jis laiko mane savo priešu.
Job 19	12	Jo būriai traukia kartu prieš mane ir apgula mano palapinę.
Job 19	13	Jis patraukė mano brolius nuo manęs ir pažįstami šalinasi manęs.
Job 19	14	Mano artimieji paliko mane, mano draugai mane užmiršo.
Job 19	15	Tie, kurie gyvena mano namuose, net mano tarnaitės, laiko mane svetimu, nepažįstamas tapau jų akyse.
Job 19	16	Aš šaukiu savo tarną, bet jis neatsiliepia, aš turiu jį maldauti savo burna.
Job 19	17	Mano kvapas bjaurus mano žmonai ir mano kūno vaikai atmetė mane.
Job 19	18	Maži vaikai niekina mane. Kai noriu atsikelti, jie šaiposi iš manęs.
Job 19	19	Manimi bjaurisi mano artimiausi draugai; tie, kuriuos mylėjau, tapo mano priešais.
Job 19	20	Iš manęs liko tik oda ir kaulai, prie dantų liko tik lūpos.
Job 19	21	Draugai, pasigailėkite, pasigailėkite manęs, nes Dievo ranka palietė mane.
Job 19	22	Kodėl mane persekiojate kaip Dievas ir nepasisotinate mano kūnu?
Job 19	23	O kad mano žodžiai būtų įrašyti į knygą,
Job 19	24	įrėžti geležiniu rašikliu bei švinu amžiams į uolą.
Job 19	25	Nes aš žinau, kad mano Atpirkėjas gyvas ir kad Jis atsistos galiausiai ant žemės.
Job 19	26	Ir kai mano oda sunyks, aš savo kūne regėsiu Dievą.
Job 19	27	Aš pats Jį matysiu, savo akimis žiūrėsiu į Jį, o ne svetimomis. Mano

širdis krūtinėje ilgisi Jo.		
Job 19	28	Jūs turėtumėte sakyti: 'Kodėl mes jį persekiojame?', tarsi priežastis būtų manyje.
Job 19	29	Bijokite kardo, nes pyktis baudžiamas kardu, kad žinotumėte, jog yra teismas".
Job 20	1	Naamatietis Cofaras atsakydamas tarė:
Job 20	2	"Mano mintys verčia mane atsiliepti, ir dėl to aš skubu kalbėti.
Job 20	3	Aš girdėjau priekaištus man ir mano supratimo dvasia verčia mane atsakyti.
Job 20	4	Ar nežinai, kad nuo seno, kai žmogus buvo įkurdintas žemėje,
Job 20	5	nedorėlių džiaugsmas trumpas ir veidmainių džiaugsmas tik akimirka?
Job 20	6	Nors jo puikybė pasiektų dangus ir jo galva liestų debesis,
Job 20	7	jis pražus kaip jo paties išmatos. Kas jį matė, klaus: 'Kur jis?'
Job 20	8	Kaip sapnas jis dingęs, pranyks kaip nakties regėjimas.
Job 20	9	Akis, kuri jį matė, nebematys jo daugiau ir jo vieta jo neberegės.
Job 20	10	Jo vaikai ieškos beturčių palankumo, jo rankos sugrąžins jo turtus.
Job 20	11	Jo kaulai pilni jaunystės nuodėmių, kurios gulės dulksėse kartu su juo.
Job 20	12	Nors nedorybė saldi jo burnoje, nors jis slepia ją po savo liežuviu,
Job 20	13	saugo ją ir nepaleidžia, paslėpęs savo burnoje,
Job 20	14	tačiau maistas jo viduriuose virs gyvųjų tulžimi.
Job 20	15	Prarytus turtus jis išvems; Dievas iš jo pilvo ištrauks juos.
Job 20	16	Gyvųjų nuodus jis čiulps, jį nužudys angies liežuvis.
Job 20	17	Jis nematys upių ir upelių, tekančių medumi ir pienu.
Job 20	18	Ką jis uždirbo, turės atiduoti ir neprarys to. Jis atlygins savo turtais ir nepasidžiugs jais.
Job 20	19	Nes jis nuskriaudė ir apleido vargšą, pasisavino namus, kurių nestatė.
Job 20	20	Jo godomui nebuvo ribų, bet jis nieko neišgelbės.
Job 20	21	Neliks jo valgio ir niekas nežiūrės į jo gėrybes.
Job 20	22	Kai jis bus apsirūpinęs, jam bus ankšta, nelaimės rankos apims jį.
Job 20	23	Kai jis norės prikimšti savo pilvą, Dievas pasiųs savo rūstybę ant jo, išlies ją, jam bevalgant.
Job 20	24	Jis bėgs nuo geležinio ginklo, bet jį pervers varinis lankas.
Job 20	25	Strėlė bus ištraukta iš jo kūno, žibantis antgalis bus išliejęs jo tulžį; siaubai apniks jį.
Job 20	26	Tamsa paslėpta jo viduje; prarys jį ugnis, kurios niekas neužkūrė. Bus varginami tie, kas liks jo palapinėje.
Job 20	27	Dangus atskleis jo kaltę ir žemė sukils prieš jį.
Job 20	28	Visas jo turtas bus sunaikintas ir nuneštas Jo rūstybės dieną.
Job 20	29	Tokia dalis yra nuo Dievo nedorėliui ir toks palikimas yra Dievo jam skirtas".
Job 21	1	Jobas atsakydamas tarė:
Job 21	2	"Klausykite atidžiai mano žodžių, ir tokia bus jūsų paguoda.
Job 21	3	Kantriai išklausykite mano kalbą; kai baigsiu, galite toliau tyčiotis.
Job 21	4	Argi mano skundas žmogui? Jei taip būtų, mano dvasia nesijaudintų.
Job 21	5	Pazvelkite į mane ir nusigąskite, uždenkite ranka savo burnas.
Job 21	6	Tai prisiminęs, pats nusigąstu, drebėjimas apima mano kūną.
Job 21	7	Kodėl nedorėliai gyvena iki senatvės ir yra kupini jėgos?
Job 21	8	Jų palikuonys įsikuria jų aplinkoje, jų vaikaičiai gyvena su jais.
Job 21	9	Jų namai saugūs, jie nieko nebijo, ir Dievo lazda jų neplaka.
Job 21	10	Jų galvijai veisiasi, karvės apsiveršiuoja ir neišsimeta.
Job 21	11	Jų vaikai šokinėja kaip ėriukai ir žaidžia.
Job 21	12	Jie paima būgnelius ir arfas ir džiaugiasi, skambant fleitai.
Job 21	13	Jie gyvena pasiturinčiai ir per akimirksnį nueina į kapus,
Job 21	14	nors jie sako Dievui: 'Atsitrauk nuo mūsų. Mes nenorime pažinti Tavo kelių.
Job 21	15	Kas yra Visagalis, kad Jam turėtume tarnauti? Kokią naudą turėsime, jei melsimės Jam?'
Job 21	16	Bet jų gerovė nėra jų pačių rankose; todėl nedorėlių patarimas yra toli nuo manęs.
Job 21	17	Juk dažnai užgęsta nedorėlių žibintas ir juos prislegia nelaimės!
Dievas užsirūstinęs siunčia jiems vargų.		
Job 21	18	Jie yra kaip šiaudai prieš vėją, kaip audros nunešami pelai.
Job 21	19	Jūs sakote, kad Dievas kaupia nedorybes jo vaikams! Tegul Jis atlygina jam pačiam, kad jis tai žinotų.
Job 21	20	Jo akys tepamato savo pražūtį ir jis tegeria Visagalio rūstybę.
Job 21	21	Kam jam rūpintis savo namais po savęs, kai jo mėnesių skaičius bus nutrauktas?
Job 21	22	Argi galima pamokyti išminties Dievą, kuris teisia valdovus?
Job 21	23	Vienas miršta kupinas jėgų, laisvas nuo rūpesčių ir ramus,
Job 21	24	jo viduriai pilni taukų ir jo kaulai prisigėrę smegenų.
Job 21	25	Kitas miršta su apkartusia siela, nieko gero neragavęs.
Job 21	26	Abu paguldomi į dulkes, ir kirmėlės juos apdengia.

Job	21	27	Aš žinau jūsų mintis ir jūsų nedoras užmačias prieš mane.
Job	21	28	Jūs sakote: 'Kur kunigaikščių namai ir kur nedorėlių buveinės?'
Job	21	29	Pasiklausykite keliautojų ir pasimokykite iš jų pasakojimų,
Job	21	30	kad nedorėlis palaikomas žlugimo dienai ir bus atvestas į rūstybės dieną.
Job	21	31	Kas pasakys jam į akis apie jo kelius? Kas atlygins jam už tai, ką jis padarė?
Job	21	32	Jis bus nuvežtas į kapines ir pasiliks kape.
Job	21	33	Slėnio grumstai bus jam mieli; kiekvienas žmogus nueis paskui jį ir prieš jį buvo nesuskaitoma daugybė.
Job	21	34	Kaip tad jūs mane tuščiai guodžiate, nes jūsų atsakymai yra tik apgaulė".
Job	22	1	Temas Elifazas atsakydamas tarė:
Job	22	2	"Ar gali žmogus būti naudingas Dievui? Išminčiaus nauda yra jam pačiam.
Job	22	3	Ar Visagaliui malonu, jei esi teisus? Ar Jis turi naudos, jei tavo kelias nepeltingas?
Job	22	4	Ar dėl to, kad Jo bijai, Jis bara tave ir patraukia tave į teisumą?
Job	22	5	Ar ne dėl tavo didelės nedorybės ir nesuskaičiuojamų kalčių?
Job	22	6	Ėmei užstatą iš savo brolių už nieką, nuplėšei nuogtiesiems drabužius,
Job	22	7	nepagirdai ištroškusio, alkano nepamaitinai.
Job	22	8	Savo jėga įsigijai nuosavybę, būdamas galingas, pasilaikei ją.
Job	22	9	Našles išvarei be nieko ir našlaičius palikai tuščiomis rankomis.
Job	22	10	Todėl tu patekai į spąstus ir netikėta baimė vargina tave,
Job	22	11	tamsoje tu negali matyti; vandens gausybė apdengė tave.
Job	22	12	Argi Dievo nėra dangaus aukštybėje? Žiūrėk, kaip aukštai yra žvaigždės.
Job	22	13	Tu sakai: 'Ką Dievas žino? Ar Jis gali teisti pro tamsius debesis?'
Job	22	14	Tamsūs debesis dengia Jį, Jis nieko nemato vaikščiodamas dangaus skliautu".
Job	22	15	Ar vis dar laikaisi seno kelio, kuriuo piktadariai vaikščiojo?
Job	22	16	Todėl jie nelaiku žuvo, jų pamatą nunešė tvanas.
Job	22	17	Jie sakė Dievui: 'Atsitrauk nuo mūsų'. Ką Visagalis padarys jiems?
Job	22	18	Jis pripildė jų namus gėrybių, tačiau nedorėlių patarimas yra toli nuo manęs.
Job	22	19	Teisusis mato tai ir džiaugiasi, nekaltieji tyčiojasi iš jų:
Job	22	20	'Mūsų turtai nepražuvo, o tai, ką jie turėjo, suėdė ugnis'.
Job	22	21	Susitaiyk su Juo ir nusiramink; tuomet ateis tau gerovė.
Job	22	22	Priimk Jo pamokymus ir įsidėk Jo žodžius į širdį.
Job	22	23	Jei grįši prie Visagalio, būsi sutvirtintas ir pašalinsi nedorybę iš savo palapinių,
Job	22	24	tada krausi auksą kaip dulkes, ofyro auksą kaip upelių akmenis.
Job	22	25	Visagalis bus tau apsauga ir tu turėsi gausybę sidabro.
Job	22	26	Tada gėrėsies Visagaliu ir pakelsi savo akis į Dievą.
Job	22	27	Kai tu melsi Jį, Jis tave išklausys, ir tu ištesėsi savo įžadus.
Job	22	28	Tu nuspręsi, ir bus tau, šviesa švies tau kelyje.
Job	22	29	Kai žmogus pažemintas, tu sakysi: 'Yra išaukštinimas', ir Jis išgelbės nuolankų žmogų.
Job	22	30	Jis išgelbės ir kalta; jis bus išgelbėtas dėl tavo rankų švarumo".
Job	23	1	Jobas atsakydamas tarė:
Job	23	2	"Mano skundas dar ir šiandien kartus; mano kentėjimai didesni už mano vaitojimą.
Job	23	3	O kad žinočiau, kur Jį rasti, ir galėčiau ateiti prie Jo sosto!
Job	23	4	Jam pateikčiau savo bylą ir savo burną pripildyčiau įrodymų.
Job	23	5	Tada išgirsčiau, ką Jis man atsakytų, ir suprasčiau, ką man kalbėtų.
Job	23	6	Ar Jis priešintųsi man savo galinga jėga? Ne! Jis pažvelgtų į mane.
Job	23	7	Teisusis galėtų aiškintis su Juo, taip aš būčiau išlaisvintas amžiams nuo savo teisėjo.
Job	23	8	Jei einu pirmyn, ten Jo nėra, o jei atgal, Jo nerandu.
Job	23	9	Jei Jis yra kairėje, aš Jo nematau, o jei pasislėpęs dešinėje, Jo nepastebiu.
Job	23	10	Bet Jis žino mano kelią; jei Jis mane ištirtų, būčiau kaip auksas.
Job	23	11	Ėjau Jo pėdomis, iš Jo kelio neiškrypau.
Job	23	12	Nuo Jo įsakymų nepasitraukiau, Jo burnos žodžius vertinau labiau negu būtina maistą.
Job	23	13	Jis vienintelis, kas gali Jį pakeisti? Ko Jo siela geidžia, tą Jis padaro.
Job	23	14	Jis įvykdys, kas man skirta; daug panašių dalykų Jis turi.
Job	23	15	Todėl man baugu Jo akivaizdoje; apie tai galvodamas, bijau Jo.
Job	23	16	Dievas susilpnina mano širdį; Visagalis gąsdina mane.
Job	23	17	Aš nepražuvau prieš tamsą, Jis nepaslėpė tamsybės nuo mano veido".
Job	24	1	"Visagalis žino laikus, tai kodėl tie, kurie Jį pažįsta, nesulaukia Jo

dienos?

Job	24	2	Vieni perkelia ribas, smurtu pagrobia bandas ir jas gano.
Job	24	3	Našlaičių asilą jie nusivaro, našlės jautį paima kaip užstatą.
Job	24	4	Vargšus jie nustumia nuo kelio, krašto beturčiai slepiasi nuo jų.
Job	24	5	Jie eina į savo darbą kaip laukiniai asilai dykumoje, anksti keliai
ieškoti grobio,	nes	tyruose	jie randa maisto sau ir savo vaikams.
Job	24	6	Jie renka varpas ne savo lauke ir nedorėlio vynuogyne pasiskina
vynuogių.			
Job	24	7	Jie miega neapsikloję ir neturi kuo apsidengti šaltyje.
Job	24	8	Jie šlapi nuo kalnų lietaus ir glaudžiasi prie uolos, ieškodami
slėptuvės.			
Job	24	9	Anie atplėšia našlaitį nuo krūtinės ir ima užstatą iš vargšo,
Job	24	10	kuris vaikščioja nuogas, neturėdamas drabužių; atima varpas iš
alkstančių,			
Job	24	11	kurie gamina aliejų šeiminkui, mina vyno spaustuvus, tačiau kenčia
troškulį.			
Job	24	12	Žmonės dejuoja mieste ir sužeistųjų sielos šaukiasi pagalbos, tačiau
Dievas neapkalta jų.			
Job	24	13	Jie sukyla prieš šviesą, nepažįsta jos kelių, neina jos takais.
Job	24	14	Anksti rytą keliai žudikas ir žudo beturtį ir vargšą; naktį jis
slankioja kaip vagis.			
Job	24	15	Svetimautojas laukia sutemų, tikėdamas, kad niekas jo nematys, jis
užsidengia savo veidą.			
Job	24	16	Tamsoje jie plėšia namus, kuriuos numatė dieną; šviesos jie nežino.
Job	24	17	Nes rytas jiems kaip mirties šešėlis, jei kas pažins juos, tai juos
gąsdina kaip mirtis.			
Job	24	18	Jis greitas kaip vanduo; jo dalis prakeikta žemėje. Jis neina keliu į
vynuogyną.			
Job	24	19	Kaip sausra ir kaitra praryja sniego vandenį, taip pragaras praryja
nusidėjėlių.			
Job	24	20	Iščios pamirš jį, kirmėlės skaniai maitinsis juo, jo niekas
nebeprisimins. Piktadarys			kaip nukirstas medis,
Job	24	21	nes išnaudojo nevaisingąją ir našlei nepadėjo.
Job	24	22	Dievas pašalina galiūnus savo jėga; Jis pakyla, ir joks žmogus nėra
tikras dėl savo gyvybės.			
Job	24	23	Jis teikia jiems saugumą ir poilsį, bet Jo akys stebi jų kelius.
Job	24	24	Jie išaukštinami trumpam laikui, bet pranyksta ir tampa nieku. Jie
pašalinami iš kelio ir sudžiūsta kaip javų varpos.			
Job	24	25	Argi taip nėra? Kas įrodys, kad aš netiesą kalbu ir esu melagis?"
Job	25	1	Šuachas Bildadas atsakydamas tarė:
Job	25	2	"Valdžia ir pagarba priklauso Jam, nes Jis palaiko tvarką aukštybėse.
Job	25	3	Ar Jo pulkai suskaičiuojami? Kam Jo šviesa neužteka?
Job	25	4	Kaip tad žmogus gali būti nuteisintas prieš Dievą? Kaip gali būti
švarus, gimęs iš moters?			
Job	25	5	Jo akyse net mėnulis ir žvaigždės nėra skaistūs,
Job	25	6	tuo labiau žmogus, kuris yra tik kirmėlė, žmogaus sūnus, kuris yra tik
kirmėnas".			
Job	26	1	Jobas atsakydamas tarė:
Job	26	2	"Kaip tu padėjai bejėgiui ir parėmei nusilpusio ranką!
Job	26	3	Koks geras ir išmintingas buvo tavo patarimas!
Job	26	4	Kam tu kalbėjai šiuos žodžius? Kokia dvasia atėjo iš tavęs?
Job	26	5	Prieš jį dreba mirusieji, vandenys ir jų gyventojai.
Job	26	6	Mirusiųjų pasaulis yra atviras Jam ir pražūtis neuždengta.
Job	26	7	Jis ištiesia siaurę ant tuštumos ir žemę pakabina ant nieko.
Job	26	8	Jis surenka vandenį į tamsius debes, tačiau debesys neplyšta.
Job	26	9	Jis uždengia savo sosto veidą ir ištiesia savo debesį ant jo.
Job	26	10	Vandens paviršiuje jis nubrėžė ribą ir atskyrė šviesą nuo tamsos.
Job	26	11	Dangaus kolonos svyruoja ir dreba, kai jis grūmoja.
Job	26	12	Savo galia jis sujaudina jūrą, savo išmintimi nutildo jos išdidumą.
Job	26	13	Savo dvasia jis papuošė dangus, Jo ranka padarė gyvatę.
Job	26	14	Čia tik Jo kelių pašaliai; mes girdime tik Jo šnibždesį. O Jo galybės
griaustinį kas supras?"			
Job	27	1	Jobas tęsė savo palyginimą:
Job	27	2	"Gyvas Dievas, kuris nedaro man teisybės, ir Visagalis, kuris
apkartino mano sielą.			
Job	27	3	Kol aš kvėpuoju ir Dievo kvapas yra mano šnervėse,
Job	27	4	mano lūpos nekalbės netiesos ir mano liežuvis neapgaujinės.
Job	27	5	Taip nebus, kad aš pateisinčiau jus. Savo nekaltoumo neatsisakysiu iki
mirties.			
Job	27	6	Teismo tvirtai laikaisi ir nepaleisiu; mano širdis man
nepriekaištaus, kol gyvensiu.			
Job	27	7	Te mano priešas bus kaip nedorėlis, tas, kuris puola mane, kaip

neteisi susis.			
Job	27	8	Ar yra veidmainiui kokia viltis, nors jis ir daug turi, kai Dievas
atima jo sielą?			
Job	27	9	Ar Dievas išklausys jo šauksmą, kai nelaimės užgrius jį?
Job	27	10	Ar jis linksminsis Visagalyje ir nuolat šauksis Dievo?
Job	27	11	Aš jus pamokysiu apie Dievo ranką, Visagalio kelių aš neslėpsiu.
Job	27	12	Jūs patys tai regėjote; kodėl jūs tad taip tuščiai kalbate?
Job	27	13	Štai nedorėlio dalis nuo Dievo ir prispaudėjų paveldėjimas iš
Visagalio:			
Job	27	14	jei jo vaikų padaugėja, jie skirti kardui; jo palikuonys nepasistina
duona.			
Job	27	15	Kurie išliks po jo, tuos mirtis nuves į kapą ir našlės jų neapraudos.
Job	27	16	Nors jis turi sidabro kaip smėlio ir drabužių kaip molio,
Job	27	17	bet jo rūbus teisusis vilkės, o sidabrą padalins nekaltasis.
Job	27	18	Jis stato namus kaip kandis, kaip sargas būdelę pasidaro.
Job	27	19	Jis atsigula turtingas, o pabudęs ir atvėręs akis nieko nebeturi.
Job	27	20	Išgąstis užklumpa jį kaip vanduo ir audra naktį nuneša jį.
Job	27	21	Rytų vėjas jį pakelia ir viesulas išplėšia jį iš jo vietos,
Job	27	22	svaido be pasigailėjimo, nors jis labai stengiasi pabėgti nuo jo.
Job	27	23	Žmonės plos savo rankomis dėl jo ir švilpdami išlydės jį".
Job	28	1	"Yra sidabro gyslų ir vietų, kur gryninamas auksas.
Job	28	2	Geležis kasama iš žemės. Iš akmens išlydomas varis.
Job	28	3	Žmogus nustato ribą tamsai ir ieško visose įdubose rūdų-tamsos ir
mirties šešėlio	akmens.		
Job	28	4	Jis įrengia kasyklas vietose, kur nėra žengusi koja, leidžiasi į
gelmės toli nuo	žmonių.		
Job	28	5	Žemės paviršiuje užauga duona, o gelmėje žemė išrausama kaip po
gai sro.			
Job	28	6	Safyrą randa jos uolienose, aukso dulkės yra joje.
Job	28	7	Kelio tenai nežino plėšrus paukštis, nematė jo nė vanago akis.
Job	28	8	Liūto jaunikliai jų nemindo, ir liūtas tais takais nevaikštinėja.
Job	28	9	Jis ištiesia ranką į kietas uolas ir kalnų pamatus kasinėja.
Job	28	10	Jis iškerta upes uolose, jo akis pamato kiekvieną brangų daiktą.
Job	28	11	Jis užtvenkia upes ir tai, kas jose paslėpta, iškelia į šviesą.
Job	28	12	Bet kur randama išmintis, kur yra supratimo šaltinis?
Job	28	13	Joks žmogus nežino jos kainos, jos nėra gyvųjų krašte.
Job	28	14	Gelmė sako: 'Ji ne pas mane', jūra sako: 'Jos nėra manyje'.
Job	28	15	Jos negali pirkti už auksą nė įsigyti už sidabrą.
Job	28	16	Negalima jos palyginti su ofyro auksu nė su oniksu ar safyru.
Job	28	17	Nepriylgsta jai auksas ir kristolas ir negalima jos gauti už brangius
aukso dirbinius.			
Job	28	18	Koralai ir perlai neverti minėti, nes išmintis brangesnė už rubinus.
Job	28	19	Jai nepriylgsta Etiopijos topazas, už gryną auksą jos nenupirksi.
Job	28	20	Iš kur tad ateina išmintis ir kur supratimo šaltinis?
Job	28	21	Ji yra paslėpta gyvųjų akims, net padangių paukščiai jos nesuranda.
Job	28	22	Mirtis ir prapultis sako: 'Mes girdėjome apie jos garsą'.
Job	28	23	Dievas žino jos kelią ir vietą, kur ji yra.
Job	28	24	Jis stebi visus žemės kraštus ir mato po visu dangumi.
Job	28	25	Jis pasveria vėją ir išmatuoja vandenį.
Job	28	26	Jis nustatė lietui laiką ir nurodė žaibui kelią.
Job	28	27	Tada jis matė ją ir paskelbė ją, paruošė ją ir ją išmėgino.
Job	28	28	Žmogui jis pasakė: 'Viešpaties baimė yra išmintis ir šalintis nuo
pikta yra supratimas' ".			
Job	29	1	Jobas tęsė savo palyginimą:
Job	29	2	"O kad aš būčiau kaip anksčiau, kaip tomis dienomis, kai Dievas mane
saugojo.			
Job	29	3	Kai Jo žiburyš švietė virš mano galvos ir prie Jo šviesos vaikščiojau
tamsumoje,			
Job	29	4	kai mano jaunystės dienomis Dievo paslaptis buvo virš mano palapinės.
Job	29	5	Kai Visagalis dar buvo su manimi ir mano vaikai buvo šalia manęs,
Job	29	6	kai ploviau kojas piene ir uolos liejo man aliejaus upes.
Job	29	7	Kai išeidavau prie miesto vartų, kai aikštėje paruošdavau sau vietą,
Job	29	8	jaunuoliai, mane pamatę, slėpdavosi, o seniai atsikėlę stovėdavo,
Job	29	9	kunigaikščiai liaudavosi kalbėję ir užsidengdavo ranka savo burnas.
Job	29	10	Net kilmingieji nutildavo, ir jų liežuvis prilipdavo prie gomurio.
Job	29	11	Kas mane matė ir girdėjo, kalbėjo gera apie mane ir man pritarė,
Job	29	12	nes aš išgelbėjau vargšą, prašantį pagalbos, ir našlaitį, kuris
neturėjo kas jam padėtų.			
Job	29	13	To, kuris būtų pražuvęs, palaiminimas pasiekė mane, ir aš suteikdavau
džiaugsmo našlės širdžiai.			
Job	29	14	Teisumas man buvo rūbas, o teisingumas-apsiaustas ir vainikas galvai.
Job	29	15	Aš buvau akys aklam ir kojos raišam.

The Holy Bible in Lithuanian

Job	29	16	Aš buvau tėvas beturčiams ir ištirdavau bylą, kurios nežinodavau.
Job	29	17	Aš sulaužydavau nedorėlio žandikaulius ir iš jo dantų išplėsdavau grobį.
Job	29	18	Tuomet sakiau: 'Mirsiu savo lizde, o mano dienų bus kaip smėlio.
Job	29	19	Mano šaknys įleistos prie vandens, ir rasa vilgo mano šakas.
Job	29	20	Mano garbė nesensta ir lankas mano rankoje tvirtėja'.
Job	29	21	Žmonės klausė manęs ir laukdavo tylėdami mano patarimo.
Job	29	22	Po mano žodžių jie nebekalbėdavo, mano kalba krisdavo ant jų.
Job	29	23	Jie laukdavo manęs kaip lietaus, plačiai išsižiodavo kaip per vėlyvąjį lietų.
Job	29	24	Jei šypsodavausi jiems, jie netikėdavo, mano veido šviesos jie netemdydavo.
Job	29	25	Aš parinkdavau jiems kelius ir sėdėjau garbingiausioje vietoje kaip karalius tarp kariuomenės, kaip verkiančiųjų guodėjas".
Job	30	1	"Dabar juokiasi iš manęs jaunesni už mane, kurių tėvų nebūčiau laikęs prie savo avių bandos šunų.
Job	30	2	Kurių rankų stiprumas neturėjo vertės man, jie nesulaukė senatvės.
Job	30	3	Dėl neturto ir bado visai nusilpę, jie bėgdavo į dykumą, tuščią ir apleistą.
Job	30	4	Jie raudavo dilgėles iš pakrūmių ir kadagių šaknys buvo jų maistas.
Job	30	5	Jie būdavo varomi iš bendruomenės su triukšmu kaip vagys.
Job	30	6	Jie gyveno kalnų pašlaitėse, žemės olose ir ant uolų,
Job	30	7	rinkdavosi tarp erškėčių ir šūkaudavo krūmuose.
Job	30	8	Kvailių ir netikėlių vaikai, kuriuos iš krašto išveja.
Job	30	9	O dabar tapau priežodis jų dainose,
Job	30	10	jie bjaurisi manimi, traukiasi nuo manęs ir nesidrovi spjauti man į veidą.
Job	30	11	Kadangi jis atleido savo templę ir ištiko mane, jie taip pat nebesi varžo mano akių vaizdoje.
Job	30	12	Man iš dešinės pakyla gauja, stumia mane nuo kelio ir siekia mane sunaikinti.
Job	30	13	Jie išardo mano taką, apsinkina mano nelaime, jie neturi pagalbininko.
Job	30	14	Lyg pro plačią spragą išiveržę, jie neša man pražūtį.
Job	30	15	Mane apėmė baimė; jie persekiojo mano sielą kaip vėjas, ir mano laimė praeina kaip debesys.
Job	30	16	Dabar mano siela suvargusi ir mano dienos gausios kančių.
Job	30	17	Naktį man kaulus gelia ir skausmai nesiliauja.
Job	30	18	Daug jėgų reikia man, kad pasikeisčiau drabužį, jis varžo mane kaip rūbo apykaklę.
Job	30	19	Jis įmetė mane į purvą, tapau kaip dulkės ir pelenai.
Job	30	20	Aš šaukiuosi Tavęs, bet Tu man neatsakai; stoviu, bet Tu nekreipi dėmesio į mane.
Job	30	21	Tu tapai man žiaurus, savo stipria ranka mane prislėgei.
Job	30	22	Tu pakeli mane vėju ir blaškai, Tu išplėsi mano nuosavybę.
Job	30	23	Aš žinau, kad nuvesi mane į mirtį, į namus, skirtus visiems gyviems.
Job	30	24	Tačiau jis neištiesia rankos į kapą, nors jie šaukia pražūdami.
Job	30	25	Ar aš neverkiau dėl kenčiančio, nesisielojau dėl vargšo?
Job	30	26	Aš ieškojau gero-gavau pikta; laukiau šviesos-atėjo tamsa.
Job	30	27	Mano viduriai virė ir neturėjo poilsio, pasitiko mane vargo dienos.
Job	30	28	Aš vaikštinėjau gedėdamas, nematydamas saulės; stoviu susirinkime ir šaukiu.
Job	30	29	Aš tapau broliu šakalams ir draugu stručiams.
Job	30	30	Mano oda pajuodusi, mano kaulai dega nuo karščio.
Job	30	31	Mano arfa virto rauda, o mano fleita-verkiančiojo balsu".
Job	31	1	"Pasižadėjau niekada geisdamas nežiūrėti į mergaitę.
Job	31	2	Kokia yra man Dievo skirta dalis? Ką paveldėsiu iš aukštybių nuo Višagalio?
Job	31	3	Ar žlugimas neskirtas nedorėliui ir pasmerkimas piktadariui?
Job	31	4	Jis juk mato visus mano kelius ir skaičiuoja mano žingsnius.
Job	31	5	Ar aš kada vaikščiojau tuštybėje ir ar mano koja skubėjo į apgaulę?
Job	31	6	Tegul pasveria mane teisingomis svarstyklėmis ir Dievas žinos mano nekaltumą.
Job	31	7	Jei mano žingsnis nukrypo nuo kelio, jei mano širdis sekė paskui akis, jei mano rankos nešvarios,
Job	31	8	tada, ką pasėsiu, tegul naudoja kiti ir mano palikuonys tebūna išrauti su šaknimis.
Job	31	9	Jei mano širdis geidė moters ir jei tykojau prie savo artimo durų,
Job	31	10	tai mano žmona tegul mala kitam ir kitas tegul pasilenkia virš jos.
Job	31	11	Tai begėdiškas nusikaltimas, kuris turi būti baudžiamas teismo;
Job	31	12	tai ugnis, naikinanti viską, kuri išrautų visas mano gėrybes.
Job	31	13	Jei aš nepaisiau savo tarno ar tarnaitės teisių, kai jie ginčijosi su

mani mi,			
Job	31	14	taiką darysiu, kai Dievas pakils? Ką Jam atsakysiu, kai Jis aplankys mane?
Job	31	15	Ar ne Tas, kuris padarė mane iščiose, padarė ir juos? Ar ne vienas sutvėrė mus iščiose?
Job	31	16	Ar aš neišpildžiau beturčio noro ir našlės prašymo?
Job	31	17	Ar aš vienas valgiau ir nedaviau našlaičiui?
Job	31	18	Nuo savo jaunystės aš auginau jį ir nuo savo gimimo padėdavau našlėms.
Job	31	19	Ar aš elgetai nedaviau drabužio ir beturčiui kuopą apsikloti?
Job	31	20	Ar jis nelinkėjo man laimės, susišildęs mano avių vilnomis?
Job	31	21	Jeį pakėliau ranką prieš našlaitį, matydamas varguose man pritariančius,
Job	31	22	taį tegul mano petys išnyra ir ranka tebūna sulaužyta.
Job	31	23	Dievo bausmės aš bijojau ir Jo didybės akivaizdoje negalėčiau pakelti.
Job	31	24	Ar pasitikėjau auksu ir sakiau gynam auksui: 'Tu mano viltis'?
Job	31	25	Ar džiaugiausi dideliais turtais, mano rankų sukauptais?
Job	31	26	Ar man žvelgiant į šviečiančią saulę ir į keliaujančią mėnulį,
Job	31	27	mano širdis buvo slapta suvedžiota, ar aš bučiavau savo ranką?
Job	31	28	Tai būtų nusikaltimas, už kurį reikėtų bausti teisme, nes būčiau išsigynęs Dievo, kuris yra aukštybėse.
Job	31	29	Ar aš džiaugiausi manęs nekenčiančio nelaime ir nesėkme?
Job	31	30	Aš neleidau savo lūpoms nusidėti, nelinkėjau prakeikimo jo sielai.
Job	31	31	Mano palapinės vyrai sakė: 'Ar yra tokių, kurie būtų nepasisotinę jo maištu?'
Job	31	32	Gatvėje nenakvojo joks ateivis; keleiviui aš atidarydavau duris.
Job	31	33	Aš nedangščiau savo nuodėmių kaip Adomas ir neslėpiau savo kalčių;
Job	31	34	nebijojau minios, artimųjų panieka nebaugino manęs, nesėdėjau savo namuose ir netylėjau.
Job	31	35	O kad nors kas išklaustų man! Štai mano parašas. Visagalį teatsako man, mano priešas teparašo knygą.
Job	31	36	Tikrai ją ant pečių užsidėčiau arba kaip karūną ant savo galvos.
Job	31	37	Aš skelbčiau Jam apie kiekvieną savo žingsnį, kaip kunigaikštis prieš Jo ateičiau.
Job	31	38	Jeį mano žemė šaukia prieš mane ir jos vagos skundžiasi,
Job	31	39	jeį valgiau jos derlių neapmokėjęs ir jos darbininkams apsunkinau gyvenimą,
Job	31	40	taį kviečių vietoje tegul auga erškėčiai, o miežių vietoje-piktžolės". Taip Jobas baigė savo kalbą.
Job	32	1	Tie trys vyrai liovėsi atsakinėti Jobui, nes jis laikė save teisiu.
Job	32	2	Barachelio sūnus Elihuvas, bužitas iš Ramo giminės, supyko ant Jobo, nes jis teisino save, o ne Dievą.
Job	32	3	Jis supyko ir ant jo trijų draugų, nes jie nesurado atsakymo, tačiau kaltino Jobą.
Job	32	4	Jobui kalbant, Elihus laukė, nes jie buvo vyresni už jį.
Job	32	5	Kai Elihus pamatė, kad tie trys vyrai nesurado atsakymo, užsidegė jo pyktis.
Job	32	6	Barachelio sūnus Elihus, bužitas, atsakydamas tarė: "Aš dar jaunas, jūs senesni amžiumi, todėl bijojau ir nedrįsau jums pareikšti savo nuomonės.
Job	32	7	Aš galvoju: 'Amžius tegul kalba, metų skaičius tepamoko išminties'.
Job	32	8	Tačiau dvasia yra žmoguje ir Visagalio įkvėpimas duoda jam supratimą.
Job	32	9	Seniai ne visados išmintingi ir ne amžius leidžia suvokti, kas teisinga.
Job	32	10	Todėl pasiklausykite manęs. Aš irgi pareikšiu savo nuomonę.
Job	32	11	Aš laukiau jūsų žodžių, klausiau jūsų svarstymų, kai ieškojote, ką atsakyti.
Job	32	12	Aš atidžiai jus stebėjau, tačiau nė vienas iš jūsų neįtikino Jobo ir neatsakė į jo žodžius.
Job	32	13	Nesakykite, kad atsakėte išmintingai: 'Dievas jį įveiks, ne žmogus'.
Job	32	14	Jis nesikreipė savo žodžiais į mane, ir aš jam neatsakysiu jūsų žodžiais.
Job	32	15	Jie nustebę stovi, netekę žado, nebežino, ką sakyti.
Job	32	16	Kai aš laukiau, o jie stovėjo tylėdami ir nieko nesakė,
Job	32	17	aš nusprendžiau atsakyti ir pareikšti savo nuomonę.
Job	32	18	Aš turiu žodžių pakankamai, o dvasia mane ragina.
Job	32	19	Mano pilvas kaip vynas, nerandęs išėjimo, plėšantis naujas odines.
Job	32	20	Aš turiu kalbėti, kad man būtų lengviau; praversiu savo lūpas ir atsakysiu.
Job	32	21	Nebūsiu šališkas ir niekam nepataikausiu.
Job	32	22	Jeį pataikaučiau, mano Kūrėjas greitai pašalintų mane".
Job	33	1	"Jobai, klausyk mano žodžių ir juos įsidėmėk.
Job	33	2	Atvėriau burną, ir mano liežuvis prabilo.
Job	33	3	Mano žodžiai eis iš neklastingos širdies; mano lūpos kalbės tyrą

pažinimą.

Job	33	4	Dievo Dvasia mane sukūrė, visagalis įkvėpė man gyvybę.
Job	33	5	Atsakyk man, jei gali, parink tinkamus žodžius ir ginkis.
Job	33	6	Štai pagal tavo norą aš esu vietoje Dievo; padarytas iš molio, kaip ir tu.
Job	33	7	Aš tavęs negaliu išgąsdinti ir mano ranka neprislėgs tavęs.
Job	33	8	Ką tu sakei, aš girdėjau, klausiausi tavo žodžių:
Job	33	9	'Aš esu tyras, be nuodėmės, esu nenusikaltęs ir nėra manyje neteisybės.
Job	33	10	Jis kaltina mane, laiko mane savo priešu.
Job	33	11	Jis įtvėrė mano kojas į šiekštą, seka visus mano žingsnius'.
Job	33	12	Štai čia tu klysti, nes Dievas yra didesnis už žmogų.
Job	33	13	Kodėl tu ginčijiesi su Juo? Jis neatsiskaito už jokių savo darbų.
Job	33	14	Dievas kalba vienu ar kitu būdu, bet žmogus to nesupranta.
Job	33	15	Sapne, nakties regėjime, kai žmonės giliai įmigę ar snaudžia ant lovos,
Job	33	16	Jis atidaro žmonių ausis savo įspėjimams,
Job	33	17	norėdamas atitraukti žmogų nuo jo poelgių ir puikybės.
Job	33	18	Jis saugo jo sielą nuo pražūties ir gyvybę nuo mirties.
Job	33	19	Žmogus baudžiamas skausmais savo lovoje, visi jo kaulai apimti stipraus skausmo.
Job	33	20	Mėgstamiausio maisto jis nebegali valgyti,
Job	33	21	jo kūnas sunyksta, kad negali jo atpažinti, lieka tik vieni kaulai.
Job	33	22	Jo siela artėja prie kapo, gyvybė-prie mirties.
Job	33	23	Jei pas jį ateitų pasiuntinys kaip tarpininkas, vienas iš tūkstančio, ir parodytų žmogui Jo teisingumą,
Job	33	24	Jis būtų maloningas jam ir saktų: 'Išlaisvink jį, kad nenueitų į duobę; Aš suradau išpirką'.
Job	33	25	Jo kūnas atsinaujins ir jis grįš į jaunystės dienas.
Job	33	26	Jis melsis Dievui, ir Tas bus maloningas jam. Su džiaugsmu jis regės Jo veidą, nes Jis sugrąžins žmogui savo teisumą.
Job	33	27	Jis žiūrės į žmones ir sakys: 'Buvau nusidėjęs ir nukrypęs nuo tiesos, bet man už tai neatlygi no'.
Job	33	28	Jis išgelbės jo sielą iš duobės ir jis gyvendamas matys šviesą.
Job	33	29	Dievas visa tai kartoja žmogui du ar tris kartus,
Job	33	30	norėdamas išgelbėti jo sielą, kad jis matytų šviesą ir gyventų.
Job	33	31	Jobai, tylėk, klausyk ir įsidėmėk, ką aš sakysiu.
Job	33	32	Jei turi ką pasakyti, kalbėk, nes aš trokštu tave pateisinti.
Job	33	33	Jei ne, paklausk manęs, ir aš pamokysiu tave išminties".
Job	34	1	Elihuvas tęsė:
Job	34	2	"Išminčiai, paklauskite mano žodžių ir supraskite juos, turintieji išmanymą.
Job	34	3	Ausis skiria žodžius, kaip burna jaučia maisto skonį.
Job	34	4	Kartu patyrinėkime, kas tiesa, ir nustatykime, kas gera.
Job	34	5	Juk Jobas sakė: 'Aš esu teišus, bet Dievas nedaro man teisybės.
Job	34	6	Nors esu teišus, mane laiko melagiu; mano žaizda nepagydoma, nors esu nekal tas'.
Job	34	7	Ar yra kitas toks žmogus kaip Jobas, kuris geria paniekinimus kaip vandenį,
Job	34	8	kuris draugauja su piktadariais ir bendrauja su nedorėliais?
Job	34	9	Jis sakė: 'Žmogui jokios naudos, jei jis stengiasi patikti Dievui'.
Job	34	10	Vyrai, kurie išmanote, paklauskite manęs. Negali būti, kad Dievas darytų neteisybę ir visagalis nusikalstų.
Job	34	11	Jis atlygina žmogui pagal jo darbus ir užmoka pagal jo kelius.
Job	34	12	Tikrai Dievas nedaro neteisybės ir visagalis neiškraipo teisės.
Job	34	13	Kas Jam patikėjo žemę ir kas pavedė Jam visatą?
Job	34	14	Jei Jis savo dvasią ir kvapą atimtų iš žmogaus,
Job	34	15	tai žmogaus kūnas pražūtų ir virstų dulkėmis.
Job	34	16	Jei ką nors supranti, tai paklausk, ką sakau.
Job	34	17	Ar gali būti valdovu tas, kuris nepakenčia teisingumo? Ar galėtum pasmerkti Tą, kuris yra visų teisiasias?
Job	34	18	Kas sako karaliui, kad jis nedorėlis, arba kunigaikščiui, kad jis bedievis?
Job	34	19	O Jis neatsižvelgia į kunigaikštį ir neteikia turtuoliams pirmenybės prieš vargšus, nes jie visi yra Jo kūriniai?
Job	34	20	Staiga jie mirs, tautos bus išgąsdintos naktį ir pranyks. Galiūnus Jis pašalins, žmogui nepridėjus rankos.
Job	34	21	Jis stebi žmogaus kelius ir mato visus jo žingsnius.
Job	34	22	Jam nėra sutemų nei tamsos, kurioje piktadariai galėtų pasislėpti.
Job	34	23	Todėl Jis nereikalauja iš žmogaus, kad tas eitų į teismą su Dievu.
Job	34	24	Jis sutrupins galinguosius ir paskirs kitus į jų vietą.
Job	34	25	Jis žino jų darbus, todėl parbloškia juos naktį ir sunaikina.

The Holy Bible in Lithuanian

Job	34	26	Jis baudžia juos kaip piktadarius visų akiavaizdoje,
Job	34	27	nes jie pasitraukė nuo Jo ir nepaisė Jo kelių.
Job	34	28	Vargšų šauksmas pasiekė Jį ir Jis išklausė nuskriaustuosius.
Job	34	29	Kai Jis duoda ramybę, kas gali varginti? Kas Jį suras, jei Jis
pasislėps nuo tautos ar			nuo atskiros žmogaus?
Job	34	30	Jis apsaugo žmones, kad jiems nekaraliautų veidmainis.
Job	34	31	Derėtų sakyti Dievui: 'Aš nusipelniau Tavo bausmės, ateityje
nebenusi kal si u.			
Job	34	32	Pamokyk mane, ko nežinau; jei nusikaltau, daugiau to nedarysiu'.
Job	34	33	Ar Jis turėtų atlyginti pagal tavo supratimą dėl to, kad tu
prieštarauji? Tu pasirenki,			o ne aš. Todėl kalbėk, ką žinai.
Job	34	34	Supratingi žmonės sako man, išminčiai, kurie klauso manęs:
Job	34	35	'Jobas kalba nesuprasdamas ir jo žodžiai neapgalvoti'.
Job	34	36	Jobo žodžius reikia iki galo iširti, nes jis kalba kaip piktadarys.
Job	34	37	Jis prideda maištą prie savo nuodėmės, ploja rankomis tarp mūsų ir
kalba žodžių gausybę prieš			Dievą".
Job	35	1	Elihuvas tęsė:
Job	35	2	"Ar manai, kad tu teisingai kalbi sakydamas: 'Aš esu teisėnis už
Dievą'?			
Job	35	3	Nes tu sakai: 'Kokia nauda man iš to, jei aš nenusidedu?'
Job	35	4	Aš atsakysiu tau ir tavo draugams.
Job	35	5	Pažvelk į dangaus debesis, kurie yra aukštai.
Job	35	6	Jei nusikaltai, ar Jam pakenkei? Jei savo nuodėmės daugini, ar Jam ką
padarai?			
Job	35	7	Jei teisus esi, kokia nauda Jam? Ką Jis gaus iš tavęs?
Job	35	8	Tavo nedorybės kenkia tokiems kaip tu, ir tavo tešumas naudingas
žmogaus sūnui.			
Job	35	9	Didelių vargų prispausti, žmonės šaukiasi pagalbos prieš smurtininkus.
Job	35	10	Bet niekas neklausia: 'Kur yra Dievas, mano Kūrėjas, kuris duoda
giesmes naktį,			
Job	35	11	kuris sutvėrė mus išmintingesnius už gyvulius ir padangių paukščius?'
Job	35	12	Ten jie šaukia, bet niekas neatsako dėl piktadarių išdidumo.
Job	35	13	Dievas nepaiso tuščių kalbų ir visagalis nekreipia į jas dėmesio.
Job	35	14	Nors tu sakai, kad Jo nematai, bet teisingumas yra prieš Jį, todėl
pasitikėk Juo.			
Job	35	15	Kadangi Jis neaplinkė savo rūstybėje ir nekreipė dėmesio į kvailybę,
Job	35	16	todėl Jobas tuščiai atveria savo burną, išdidžiais žodžiais
neišmintingai kalba".			
Job	36	1	Elihuvas kalbėjo toliau:
Job	36	2	"Turėk kantrybės dar valandėlę, kad aš kalbėčiau už Dievą.
Job	36	3	Aš remsiuosi praeitimi ir įrodysiu, kad mano Kūrėjas yra teisus.
Job	36	4	Mano žodžiai teisingi, turintis tobulą pažinimą yra priešais tave.
Job	36	5	Dievas yra galingas ir stiprus, tačiau neniekina nieko.
Job	36	6	Jis nepalieka nedorėlio gyvo, bet apgina nuskriaustą teises.
Job	36	7	Jis neatitraukia nuo teisiųjų savo akių, bet su karaliais pasodina
soste, įtvirtina ir išaukština juos.			
Job	36	8	Jei jie sukaustomi grandinėmis ir priespaudos metu surišami virvėmis,
Job	36	9	tai Jis parodo jiems jų darbus ir nusikaltimus.
Job	36	10	Dievas atveria jų ausis pamokymui ir įsako atsisakyti nusikaltimų.
Job	36	11	Jei jie paklauso ir tarnauja Jam, praleis savo dienas klestėdami ir
metus besidžiugdami.			
Job	36	12	Bet jei jie nepaklūsta, pražus nuo kardo, mirs, neįgavę išminties.
Job	36	13	Veidmainiai kaupia širdyje rūstybę, jie nesišaukia Jo, net būdami
surišti.			
Job	36	14	Tokie miršta jaunystėje, jų gyvenimas tarp netyrųjų.
Job	36	15	Jis išgelbsti vargšą iš jo vargo ir atveria jam ausis priespaudos
metu.			
Job	36	16	Jis ir tave išlaisvintų ir padengtų tau stalą gėrybėmis.
Job	36	17	Tu susilaukei nedorėlio bausmės, tešmas ir teisingumas pasiekė tave.
Job	36	18	Būk atsargus, kad Jis nepašalintų tavęs savo rūstybėje, nes tada ir
didelė išpirka neišgelbės tavęs.			
Job	36	19	Ar Jis atsižvelgs į tavo turtus? Ne! Nei į auksą, nei į tavo galybę.
Job	36	20	Nelauk nakties, kai tautos bus pašalintos ir sunaikintos.
Job	36	21	Saugokis, nepalink į neteisybę, kurią tu pasirinktum vietoje
kentėjimų.			
Job	36	22	Dievas išaukštintas savo galybe, kas gali pamokyti kaip Jis?
Job	36	23	Kas Jam nurodė Jo kelius ir kas Jam pasakytų: 'Tu klysti'?
Job	36	24	Atsimink, kad galėtum išaukštinti Jo darbus, kuriuos žmonės matė.
Job	36	25	Visi žmonės gali juos matyti ir pastebėti iš tolo.
Job	36	26	Dievas yra didis, ne mums Jį suprasti; Jo metų tu negali suskaičiuoti.
Job	36	27	Jis padaro iš vandens lašus, iš rūko lietus,
Job	36	28	kurį debesis lieja gausiai ant žmonių.

The Holy Bible in Lithuanian

Job	36	29	Kas supras debesų išsidėstymą ir Jo palapinės garsus?
Job	36	30	Jis paskleidžia savo šviesą ir apdengia jūros gelmes.
Job	36	31	Jis teisia žmones ir teikia jiems maisto apščiui.
Job	36	32	Jis pažaboja žaibus ir įsako jiems smogti į tikslą.
Job	36	33	Griaustinis praneša apie tai, ir gyvuliai jaučia, kas vyksta".
Job	37	1	"Dėl to mano širdis dreba ir pasitraukė iš savo vietos.
Job	37	2	Klausykite Jo balso, griaudėjimo, kuris sklinda iš Jo burnos.
Job	37	3	Jis siunčia jį po visą padangę, Jo žaibai iki žemės pakraščių.
Job	37	4	Po to aidi balsas. Jis sugriaudžia savo didybės balsu ir nieko
nepasilieka, kai Jo balsas pasigirsta.			
Job	37	5	Dievas didingai griaudėja savo balsu, Jis daro mums nesuvokiamų
dalykų.			
Job	37	6	Snigui Jis įsako snigti, silpnas ir stiprus lietus priklauso nuo Jo.
Job	37	7	Kad žmonės pažintų Jo darbą, Jis užantspauduoja žmonių rankas.
Job	37	8	Tuomet ir žvėrys slepiasi savo lindynėse.
Job	37	9	Iš pietų ateina audra, iš šiaurės-šaltis.
Job	37	10	Dievo kvapu padaromas ledas, ir platus vandenys sustingsta.
Job	37	11	Jis pripildo debesimis drėgmės, iš jų sklinda žaibai.
Job	37	12	Jie plaukia, kur Jis nukreipia, ir vykdo, ką Jis įsako, visuose žemės
kraštuose.			
Job	37	13	Jis tai daro norėdamas sudrausti, palaiminti arba pasigailėti.
Job	37	14	Jobai, stebėk ir apsvarstyk Dievo nuostabius darbus.
Job	37	15	Ar žinai, kaip Dievas juos suvaldo ir parodo savo debesies šviesą?
Job	37	16	Ar žinai, kaip debesys laikosi, šitie nuostabūs darbai To, kuris turi
tobulą pažinimą?			
Job	37	17	Ar žinai, kodėl drabužiai įkaista, kai Jis ramina žemę pietų vėju?
Job	37	18	Ar tu su Juo ištisei dangaus skliautą tvirtą kaip veidrodį, iš vario
nulietą?			
Job	37	19	Pamokyk mus, ką turime Jam sakyti, nes mes nesusigaudome tamsoje.
Job	37	20	Ar bus Jam pranešta, ką kalbu? Jei žmogus kalbėtų, jis būtų prarytas.
Job	37	21	Kai debesys uždengia saulę, šviesos nematyti, bet, vėjui papūtus,
dangus nuskaidrėja.			
Job	37	22	Iš šiaurės ateina giedra, o Dievas yra bauginančiai didingas.
Job	37	23	Visagalis mums nepasiekiamas; Jis galingas jėga, tiesa ir teisingumu,
Jis neišnaudoja.			
Job	37	24	Todėl žmonės Jo bijo. Jis nepaiso tų, kurie dedasi išmintingi".
Job	38	1	Viešpats atsiliepė Jobui iš audros ir tarė:
Job	38	2	"Kas aptemdo patarimą neprotingais žodžiais?
Job	38	3	Susijuosk dabar kaip vyras; Aš klausiu tave, o tu atsakyk man.
Job	38	4	Kur buvai, kai Aš dėjau žemės pamatus? Atsakyk, jei supranti.
Job	38	5	Ar žinai, kas nustatė jos dydį, kas ją išmatavo?
Job	38	6	Ant ko pritvirtintas jos pamatas arba kas padėjo jos kertinį akmenį,
Job	38	7	kai kartu giedojo ryto žvaigždės ir šaukė iš džiaugsmo visi Dievo
sūnūs?			
Job	38	8	Kas uždarė jūros duris, kai ji veržėsi, tarsi išeidama iš įsčių?
Job	38	9	Aš aprengiau ją debesimis lyg drabužiu ir apsupau tamsa lyg
vystyklais,			
Job	38	10	kai jai paskyriau ribas, įdėjau skląstį bei duris
Job	38	11	ir pasakiau: 'Iki čia ateisi, ne toliau; čia sustos tavo puikiosios
bangos'.			
Job	38	12	Ar kada nors savo gyvenime įsakei rytui ir nurodei aušrai jos vietą,
Job	38	13	kad ji, pasiekus žemės pakraščius, nukratytų nedorėlius nuo jos?
Job	38	14	Žemė keičiasi kaip molis po antspaudu, susiklosto kaip drabužis.
Job	38	15	Nedorėliams saulė nebešviečia, jų pakelta ranka sulaužoma.
Job	38	16	Ar kada pasiekei jūros šaltinius ir vaikštinėjai tyrinėdamas gelmes?
Job	38	17	Ar mirties vartai tau buvo atverti, ar matei mirties šešėlio duris?
Job	38	18	Ar išmatavai žemės platybes? Atsakyk, jei visa tai žinai.
Job	38	19	Kur yra kelias į šviesą, kur gyvena tamsa?
Job	38	20	Ar gali pasiekti jų ribas ir surasti taką į jų namus?
Job	38	21	Aišku, tu žinai, nes tada jau buvai gimęs ir gyveni nuo amžių!
Job	38	22	Ar buvai nuėjęs į sniego sandėlius ir sandėlius krušos,
Job	38	23	kurią laikau sielvarto metui, karo ir kovos dienai?
Job	38	24	Kur yra kelias, kuriuo ateina šviesa ir iš kur pakyla žemėje rytys?
Job	38	25	Kas nustatė lietuvi ir žaibui kryptį,
Job	38	26	kad lytų negyvenamose vietose, dykumose, kur nėra žmonių,
Job	38	27	drėkintų tuščią ir apleistą žemę, kad želtų žolė?
Job	38	28	Ar lietus turi tėvą? Kas pagimdė rasos lašus?
Job	38	29	Kur gimė ledas? Kas pagimdė šerkšną po dangumi?
Job	38	30	Kodėl vanduo sukietėja į akmenį ir gelmių paviršius užšąla?
Job	38	31	Ar gali surišti šietyno raiščius ir atrišti Oriono?
Job	38	32	Ar gali liepti užtekėti zodiakui ir Grįžulo ratams jų laiku?
Job	38	33	Ar pažįsti dangaus nuostatus ir gali juos pritaikyti žemei?

The Holy Bible in Lithuanian

Job	38	34	Ar gali įsakyti debesiai, kad jo srovės išsilietu ant tavęs?
Job	38	35	Ar gali pasiųsti žaibus, kad jie išeitu, sakydami: 'Štai mes čia'?
Job	38	36	Kas įdėjo išmintį į širdį ir davė supratimą protui?
Job	38	37	Kas gali suskaičiuoti debesis? Kas gali uždaryti dangaus indus,
Job	38	38	kai dulks tampa purvu ir grumstai sulimpa?
Job	38	39	Ar gali sumedžioti liūtei grobį ir pasotinti jos jauniklius,
Job	38	40	gulintčius olose ir lindynėse?
Job	38	41	Kas paruošia varnui peną, kai jo jaunikliai šaukiasi Dievo,
klaidžiodami be maišto?"			
Job	39	1	"Ar žinai kalnų ožių atsivedimo laiką? Ar stebėjai stirnų gimimą?
Job	39	2	Ar gali suskaičiuoti jų nėštumo mėnesius ir ar žinai laiką, kada jos
atsives?			
Job	39	3	Jos susiriečia, dejuoja ir atsiveda vaikų.
Job	39	4	Jų jaunikliai, sustiprėję ir užaugę atvirame lauke, atsiskiria ir
nebesugrįžta.			
Job	39	5	Kas leido laukiniam asilui laisvai bėgioti ir kas atrišo jo pančius?
Job	39	6	Aš paskyriau jam namais tyrus, nederlingoje žemėje jį apgyvendinau.
Job	39	7	Jis juokiasi iš miesto spūsties, vežiko šauksmų negirdi.
Job	39	8	Aukštai kalnuose jis randa sau ganyklą, ieško žaliuojančių plotų.
Job	39	9	Ar stumbras tau tarnaus, ar jis stovės naktį prie tavo ėdžių?
Job	39	10	Ar gali jį pakinkyti ir ar jis ars slėnį paskui tave?
Job	39	11	Ar pasitikėsi juo ir jo didele jėga? Ar paliksi jam savo darbą?
Job	39	12	Ar tiki, kad jis suveš tavo pasėlius į klojimą?
Job	39	13	Ar tu davei povui gražius sparnus ir plunksnas bei sparnus stručiui?
Job	39	14	Jis pakasa žemėje savo kiaušinius ir smėlyje leidžia jiems šilti.
Job	39	15	Jis nesupranta, kad koja gali juos sutraiškyti ir laukinis žvėris
sumindyti.			
Job	39	16	Jis šiurkščiai elgiasi su savo vaikais, tarsi jie būtų svetimi; jis
nebijo, kad darbuojasi velni-			
Job	39	17	nes Dievas neapdovanojo jo išmintimi ir nedavė jam supratimo.
Job	39	18	Jei jis pasikelia bėgti, pasijuokia iš žirgo ir raitelio.
Job	39	19	Ar tu suteikėi žirgui stiprybės? Ar papuošėi jo sprandą karčiais?
Job	39	20	Ar gali jį išgaudinti kaip žiogą? Jo šnervių prunkštimas baisus.
Job	39	21	Jis kasa žemę ir džiaugiasi savo jėga, bėga prieš ginkluotų žmonių
būrij.			
Job	39	22	Jis nepažįsta baimės ir nenusigąsta, jis nesitraukia nuo kardo.
Job	39	23	Jei žvanga strėlinės, žiba ietys ir skydai,
Job	39	24	jis trypia ir kasa žemę, nerimsta gaudžiant trimiui.
Job	39	25	Trimi tams pasigirdus, jis žvengia: Y-ha-ha! Jis iš tolo nujaučia kovą,
girdi vado įsakymus ir kovos šauksmą.			
Job	39	26	Ar tavo išmintimi pakyla sakalas, išskleidžia savo sparnus ir skrenda
link pietų?			
Job	39	27	Ar tavo įsakymu sklando erelis ir krauna savo lizdą aukštumose?
Job	39	28	Jis gyvena ant aukščiausios uolos neprieinamoje vietoje.
Job	39	29	Iš ten jis dairosi grobio, jo akys pamato jį iš tolo.
Job	39	30	Jo jaunikliai geria kraują; kur yra žuvusių, ten ir jis".
Job	40	1	Viešpats, atsakydamas Jobui, tarė:
Job	40	2	"Ar tas, kuris ginčijasi su Visagaliu, pamokys Jį? Teatsako tas, kuris
priešaištauja Dievui".			
Job	40	3	Jobas atsakė viešpačiui:
Job	40	4	"Aš per menkas Tau atsakyti. Aš uždengsiu ranka savo burną.
Job	40	5	Kartą kalbėjau, bet daugiau nebekalbėsiu ir nebeatsakysiu".
Job	40	6	Tuomet viešpats kalbėjo Jobui iš audros:
Job	40	7	"Susijuosk dabar kaip vyras, Aš klausiu tavęs, o tu atsakyk man.
Job	40	8	Ar tu panaikinsi mano sprendimą? Ar mane smerksi, o save teisinsi?
Job	40	9	Ar tavo ranka tokia kaip Dievo? Ar tavo balsas toks stiprus kaip Jo
balsas?			
Job	40	10	Pasipuošk garbe ir kilnumu, apsisiausk šlove ir spindesiu.
Job	40	11	Išliek savo rūstybę, pažvelk į kiekvieną išdidų ir pažemink jį.
Job	40	12	Pažemink visus išdidžiuosius ir sutrypk nedorėlius ten, kur jie yra.
Job	40	13	Paslėpk juos visus dulksėse ir nuvesk į mirties tamsą.
Job	40	14	Tada Aš pripažinsiu, kad tavo dešinė gali tave išgelbėti.
Job	40	15	Štai begemotas, kurį padariau kartu su tavimi; jis ėda žolę kaip
jautis.			
Job	40	16	Jo jėga strėnose ir pilvo raumenyse.
Job	40	17	Jis iškelia savo uodegą kaip kedrą; jo šlaunų raumenys tvirtai
susipyne.			
Job	40	18	Jo kaulai kaip variniai vamzdžiai, o skeletas kaip geležiniai virbai.
Job	40	19	Jis yra Dievo kelių pradžia. Tik Tas, kuris jį sukūrė, gali jį
įveikti.			
Job	40	20	Kalnuose, kur gyvena laukiniai žvėrys, auga jam maistas.
Job	40	21	Jis guli po ūksmingais medžiais, pasislėpęs tarp nendrių pelkėse.

Job	40	22	Jį dengia ūksmingų medžių šešėliai, paupio gluosniai jį supa.
Job	40	23	Jis geria iš upės neskubėdamas, jam atrodo, kad Jordanas sutilps į jo nasrus.
Job	40	24	Kas galėtų jį pagauti kabliais arba žabangais?"
Job	41	1	"Ar gali pagauti leviataną kabliu ir užnerti virvę jam ant liežuvio?
Job	41	2	Ar gali perverti kabliu jo šnerves ir akstinu perdurti jo žiaunas?
Job	41	3	Ar jis maldaus tave, ar kalbės švelniais žodžiais?
Job	41	4	Ar jis sudarys sutartį su tavimi ir tarnaus tau amžinai?
Job	41	5	Ar gali žaisti su juo kaip su paukščiu ir jį priišti savo mergaitėms?
Job	41	6	Ar dėl jo tarsis žvejai ir pasidalins jį pirkliai?
Job	41	7	Ar gali prismaigstyti strėlių į jo odą ir žeberklu persmeigti jo galvą?
Job	41	8	Jei paliesi jį ranka, atsiminsi ir daugiau to nebedarysi.
Job	41	9	Tuščia viltis jį nugalėti, nes vien į jį pažvelgus, baimė ima.
Job	41	10	Niekas nedrįstų jo erzinti. Kas tad galėtų atsilaikyti prieš mane?
Job	41	11	Kas davė man pirmas, kad jam atlyginčiau? Viskas po dangumi priklauso man.
Job	41	12	Neslėpsiu jo didybės, galios ir tobulos sandaros.
Job	41	13	Kas atidengs jo drabužio kraštą? Kas sieks tarp jo dantų?
Job	41	14	Kas jį praziodytų? Jo dantys baisūs.
Job	41	15	Jis didžiuojasi savo žvynais, kurie sutvirtinti lyg antspaudu.
Job	41	16	Jie taip arti vienas kito, kad nė oras nepatenka į jų tarpą.
Job	41	17	Jie vienas su kitu neatskiriamai sujungti.
Job	41	18	Nuo jo čiaudėjimo blykčioja žaibai, jo akys spindi lyg aušra.
Job	41	19	Iš jo nasrų eina ugnis, skraido ugnies kibirkštys.
Job	41	20	Iš jo šnervių kyla garai kaip iš verdančio katilo.
Job	41	21	Jo kvapas uždega anglis, liepsna veržiasi iš jo nasrų.
Job	41	22	Jo jėga sprandė; jo išvaizda baugina.
Job	41	23	Jo kūno dalys tvirtai sujungtos, jos nepajudinamos.
Job	41	24	Širdis jo kieta kaip akmuo, tvirta kaip apatinė girnų pusė.
Job	41	25	Prieš jį dreba galiūnai, išgąsdinti pasitraukia.
Job	41	26	Nei kardų, nei strėlių ar ietimi jo nesužeisi.
Job	41	27	Gelėžis jam kaip šiaudai, varis kaip supuvęs medis.
Job	41	28	Strėlės jo negąsdina, mėtyklės akmenys jam tik pelai.
Job	41	29	Lazdos jam kaip ražienos, jis juokiasi iš švilpiančių iečių.
Job	41	30	Po juo aštrūs akmenys, ant aštrių šukių jis guli kaip ant dumblo.
Job	41	31	Jis užvirina gelmę kaip puodą, jūrą padaro kaip tepalų puodą.
Job	41	32	Jam nuplaukus, lieka šviesus takas, gelmė atrodo prazilus.
Job	41	33	Žemėje nėra jam lygaus; jis nepažįsta baimės.
Job	41	34	Jis žiūri į viską iš aukšto; jis karalius visų išdidumo vaikų".
Job	42	1	Jobas atsakė viešpačiui, tardamas:
Job	42	2	"Žinau, kad Tu esi Visagalis; niekas nesutrukdys Tau padaryti, ką sumanei.
Job	42	3	Kas paniekina patarimą, neturėdamas supratimo? Aš kalbėjau tai, ko nesuprantu, kas man per daug nuostabu ir nežinoma.
Job	42	4	Paklausyk, ir aš kalbėsiu, aš klausiu, o Tu man atsakyk.
Job	42	5	Anksčiau savo ausimis girdėjau apie Tave, o dabar mano akys mato Tave.
Job	42	6	Todėl aš baisiuosi savimi ir atgailauju dulkėse ir pelenuose".
Job	42	7	Po pasikalbėjimo su Jobu viešpats tarė temaniui Elifazui: "Mano rūstybė užsidegė prieš tave ir abu tavo draugus, nes jūs nekalbėjote teisingai apie mane kaip mano tarnas Jobas.
Job	42	8	Dabar imkite septynis jaučius bei septynis avinus, eikite pas mano tarną Jobą ir juos aukokite kaip deginamąją auką už save, o mano tarnas Jobas melsis už jus. Aš išklausysiu jo maldas ir nebausiu jūsų, kaip esate nusipelnę, nes jūs nekalbėjote apie mane teisingai kaip mano tarnas Jobas".
Job	42	9	Tuomet temanas Elifazas, šuachas Bildadas ir naamatietis Cofaras padarė, ką viešpats buvo jiems įsakęs, o viešpats išklause Jobą.
Job	42	10	Kai jis meldėsi už savo draugus, viešpats išvadavo Jobą ir davė jam visko dvigubai, negu jis anksčiau turėjo.
Job	42	11	Pas jį atėjo jo broliai, seserys ir visi jo pirmiau buvę pažįstami; jie valgė duoną su juo jo namuose, užjautė jį ir guodė nelaimėje, kurią viešpats jam buvo siuntęs; kiekvienas dovanojo jam pinigų ir auksinį auskarą.
Job	42	12	Viešpats laimino Jobo senatvę labiau negu jaunystę. Jis turėjo keturiolika tūkstančių avių, šešis tūkstančius kupranugarių, tūkstantį jungų jaučių ir tūkstantį asilių.
Job	42	13	Be to, jis turėjo septynis sūnus ir tris dukteris.
Job	42	14	Pirmosios vardas buvo Jami ma, antrosios-Kecija ir trečiosios- Keren Hapucha.
Job	42	15	Visoje šalyje nebuvo gražesnių moterų už Jobo dukteris. Jų tėvas davė joms paveldėjimą tarp jų brolių.
Job	42	16	Jobas po to dar gyveno šimtą keturiasdešimt metų; jis matė savo vaikus ir vaikaičius iki ketvirtos kartos.

The Holy Bible in Lithuanian

Job	42	17	Jobas mirė senatvėje, pasisotinęs gyvenimo dienomis.
Psl	1	1	Palaimintas žmogus, kuris nesielgia, kaip pataria bedieviai, nestoja į
nusidėjėlių kelią,			nesėdi su apjuokėjais,
Psl	1	2	bet mėgsta Viešpaties įstatymą ir mąsto apie Jo įstatymą dieną ir
naktį.			
Psl	1	3	Jis bus kaip medis, prie upelio pasodintas, kuris, metui atėjus, duoda
derlių ir jo lapai			nevysta; ką jis bedarytų, jam sekasi.
Psl	1	4	Ne tokie yra bedieviai. Jie kaip pelai, sklaidomi vėjo.
Psl	1	5	Todėl teisme neišstovės bedieviai, nė nusidėjėliai teisiųjų
susirinkime.			
Psl	1	6	Nes viešpats žino teisingojo kelią, o bedievių kelias pražus.
Psl	2	1	Kodėl pagonyš siaučia ir tautos tuščias užmačias rezga?
Psl	2	2	Sukyla žemės karaliai, valdovai šamokslus rengia prieš Viešpatį ir Jo
pateptąjį.			
Psl	2	3	Jie sako: "Sutraukykime jų pančius, nusimeskime jų virves".
Psl	2	4	Tas, kuris danguje sėdi, juoksis, Viešpats tyčiosis iš jų.
Psl	2	5	Tada jis rūščiai prabils ir išgąsdins juos savo įniršiu:
Psl	2	6	"Aš pastačiau savo karalių sionę, savo šventajame kalne".
Psl	2	7	Aš paskelbsiu nutarimą, kurį Viešpats man pasakė: "Tu-mano Sūnus,
šiandien Tave pagimdžiau.			
Psl	2	8	Prašyk, ir duosiu Tau paveldėti pagonis, pavesiu Tau visus žemės
pakraščius,			
Psl	2	9	geležine lazda juos tramdysi, kaip molio indus juos daužysi".
Psl	2	10	Taigi dabar, karaliai, būkite išmintingi, pasimokykite, žemės
teisėjai.			
Psl	2	11	Tarnaukite Viešpačiui su baime, džiaukitės drebėdami.
Psl	2	12	Bučiuokite Sūnų, kad jis nerūstautų ir nežūtumėte kelyje, Jo rūstybei
stai ga užsi degus. Palaiminti visi,			kurie Juo pasitiki.
Psl	3	1	Viešpatie, kiek daug yra mane varginančių, daug tų, kurie sukyla prieš
mane.			
Psl	3	2	Apie mane daugelis kalba: "Nėra jam pagalbos Dieve".
Psl	3	3	Bet Tu, Viešpatie, esi mano skydas ir mano šlovė. Tu pakeli mano
galvą.			
Psl	3	4	Aš Viešpaties garsiai šaukiausi, ir Jis išgirdo nuo savo šventojo
kalno.			
Psl	3	5	Aš atsiguliau ir užmigau, ir vėl pabudau, nes viešpats mane palaikė.
Psl	3	6	Nebijosiu dešimčių tūkstančių žmonių, kurie sustoja aplinkui mane.
Psl	3	7	Viešpatie, kelkis, gelbėk mane, mano Dieve! Tu smogei mano priešams į
žiauną, sutrupinai bedieviams dantis.			
Psl	3	8	Viešpatyje yra išgelbėjimas! Palaimink savąją tautą!
Psl	4	1	Kai šaukiuosi Tavęs, išklausyk, mano teismo Dieve! Tu išlaisvina
mane, kai buvau suspaustas. Būk man gailestingas, išgirstk mano maldą!			
Psl	4	2	O žmonės, kaip ilgai niekinsite mano garbę? Ar ilgai mylėsite tuštybę
ir ieškosite melo?			
Psl	4	3	Žinokite, kad Viešpats sau atskyrė šventąjį. Viešpats išgirsta, kai Jo
šaukiuosi.			
Psl	4	4	Rūstaudami nenusidėkite; svarstykite savo širdyje gulėdami lovose ir
nusi raminkite.			
Psl	4	5	Aukokite teismo aukas ir Viešpačiu pasitikėkite.
Psl	4	6	Daugelis sako: "Kas parodys mums gera?" Pakeltk virš mūsų, Viešpatie,
savo šviesų veidą!			
Psl	4	7	Tu davei mano širdžiai daugiau linksmybės negu jiems, kai jie turi
gausiai javų ir vyno.			
Psl	4	8	Atsigulu ramus ir užmiegu, nes Tu vienintelis, Viešpatie, leidi man
saugiai gyventi.			
Psl	5	1	Viešpatie, išgirstk mano žodžius, suprask mano apmąstymus.
Psl	5	2	Išklausyk mano šauksmą, mano Karaliau ir Dieve, nes Tau aš melsiuosi.
Psl	5	3	Rytą Tu girdi mano balsą, Viešpatie, rytą kreipiuosi į Tave ir laukiu.
Psl	5	4	Tu ne toks esi, Dieve, kuriam nedorybė patiktų, ir pikta negyvens su
Tavi mi.			
Psl	5	5	Pagyrūnai negali stovėti Tavo akivaizdoje. Tu nekenti visų, darančių
neteisybę.			
Psl	5	6	Tu sunaikinsi tuos, kurie kalba melą; Viešpats bjaurisi kraugeriu ir
apgavi ku.			
Psl	5	7	Dėl didžio Tavo gailestingumo einu į Tavo buveinę; Tavęs bijodamas,
žemai lenkiuosi šventykl os link.			
Psl	5	8	Viešpatie, vesk mane savo teisme dėl mano priešų. Nutiesk prieš mane
savo kelią.			
Psl	5	9	Jų lūpose nėra teisybės, jų širdyje-nedorybė, jų gerklė-atviras kapas,
jie pataikauja savo liežuvi ai s.			
Psl	5	10	Sunaikink juos, Dieve, tepražūna patys savo kėsluose. Dėl nesuskaitomų
piktadarių atmesk juos, nes jie sukilo prieš Tave.			

The Holy Bible in Lithuanian

Psl	5	11	Tesidžiaugia visi, kurie Tavyje prieglobsčio ieško, tegul nuolat šaukia iš džiaugsmo, nes Tu apgini juos, tedžiūgauja Tavyje Tavo vardą mylintys.
Psl	5	12	Tu, Viešpatie, laimini teisųjį, apsupi jį savo malone lyg skydu.
Psl	6	1	Užsirūstinęs, Viešpatie, nebark manęs, nebausk įsirdęs.
Psl	6	2	Viešpatie, pasigailėk manęs, nes esu silpnas; Viešpatie, išgydyk mane, nes sukrėsti mano kaulai.
Psl	6	3	Ir mano siela sukrėsta. Ar ilgai, Viešpatie?
Psl	6	4	Viešpatie, gręžkis, išlaisvink mano sielą, gelbėk mane dėl savo gailėstingumo.
Psl	6	5	Kas gi prisimins Tave mirtyje? Kas dėkos Tau kape?
Psl	6	6	Nuo aimanų suvargau, kasnakt aptvindau savo lovą, laistau ašaromis savo guolį.
Psl	6	7	Aptemo nuo vargo mano akys, paseno dėl visų mano priešų.
Psl	6	8	Piktadariai, atsitraukite nuo manęs, nes Viešpats išgirdo mano verksmo balsą!
Psl	6	9	viešpats išgirdo mano maldavimą, viešpats priims manąją malda.
Psl	6	10	Tegul visi mano priešai susigėsta ir išsigęsta, tegu jie atsitraukia ir susigėsta staiga.
Psl	7	1	Viešpatie, mano Dieve, Tavimi aš pasitikiu. Gelbėk mane ir išlaisvink nuo visų mano persekiotojų.
Psl	7	2	kad manęs jie nepagriebtų kaip liūtas, kuris drasko į gabalus, kai nėra kam gelbėti.
Psl	7	3	Viešpatie, mano Dieve, jei aš tai padariau, jei neteisybė yra mano rankose,
Psl	7	4	jei piktu atlyginau tam, kuris buvo taikoje su manimi (juk aš išlaisvinau tą, kuris be priežasties yra mano priešas),
Psl	7	5	tegu priešas persekioja mano sielą, mano gyvybę į žemę sutrypia, mano garbę dulkėmis paverčia.
Psl	7	6	Viešpatie, pakilk savo rūstybėje, stokis prieš mano priešų siautimą, pabusk dėl manęs ir teisk, kaip žadėjai.
Psl	7	7	Tegul aplinkui Tave susiburia tautos, Tu jų akivaizdoje sėskis į sostą.
Psl	7	8	Viešpats teis tautas. Teisk mane, Viešpatie, pagal mano teisumą, pagal nekaltumą, kuris yra manyje.
Psl	7	9	Padaryk nedorėlių užmačioms galą, o teisųjį sutvirtink. Tu ištiri širdis ir inkstus, teisusis Dieve!
Psl	7	10	Mano apsauga yra nuo Dievo, kuris išgelbsti tiesiaširdžius.
Psl	7	11	Dievas-teisingas teisėjas, Dievas kasdien rūstinasi ant nedorėlių.
Psl	7	12	Neatgailaujantiems Jis karda galanda, įtempia lanką, taiko;
Psl	7	13	Jis paruošė jam mirties įrankius, nukreipė į jį ugnines strėles.
Psl	7	14	Jis pradėjo neteisybę, pastoj o piktais sumanymais, pagimdė melą.
Psl	7	15	Jis padarė ir iškasė duobę, bet pats įgarmėjo į skylę, kurią paruošė.
Psl	7	16	Ant jo galvos sugriš jo pikti sumanymai, jo smurtas kris jam ant vi ršugal vio.
Psl	7	17	Aš girsiu Viešpatį už Jo teisumą, giedosiu gyrių aukščiausiojo Viešpaties vardui.
Psl	8	1	Viešpatie, mūsų valdove, koks įstabus Tavo vardas visoje žemėje! Tu iškėlei savo šlovę virš dangų.
Psl	8	2	Kūdikį ir žindomųjų lūpomis Tu paskelbei apie savo jėgą savo priešams, kad nutildytum priešą ir keršytoją.
Psl	8	3	Kai pasižiūriu į Tavo dangus, Tavo rankų darbą, į mėnulį ir žvaigždes, kurias Tu išdėstei,
Psl	8	4	kas yra žmogus, kad jį atsimeni, ir kas žmogaus sūnus, kad jį aplankai?
Psl	8	5	Jį padarei ne ką menkesnį už angelus, garbe ir šlove jį apvainikavai.
Psl	8	6	Tu davei jam valdžią Tavo rankų darbams, jam po kojų visa padėjai:
Psl	8	7	visas avis ir jaučius, net lauko žvėris,
Psl	8	8	padangių paukščius ir jūrų žuvis, ir visa, kas jūros takais plaukioja.
Psl	8	9	Viešpatie, mūsų valdove, koks įstabus Tavo vardas visoje žemėje!
Psl	9	1	Aš girsiu Tave, Viešpatie, visa savo širdimi, skelbsiu visus Tavo nuostabių darbus.
Psl	9	2	Linksminsiuosi ir džiūgausiu Tavyje, Tavo vardui, Aukščiausiasis, giedosiu gyrių.
Psl	9	3	Traukiasi atgal mano priešai, klumpa ir žūva Tavo akivaizdoje,
Psl	9	4	nes Tu gini mano teises ir mano bylą, Tu sėdi soste, teisingai teisdamas.
Psl	9	5	Pagonis Tu subarei, sužlugdei nedoruosius, jų vardą visiems amžiams išstrynei.
Psl	9	6	Priešų neliko, jie tapo amžinais griuvėsiais; Tu sugriovei jų miestus, ir jų nebemini niekas.
Psl	9	7	Bet Viešpats pasiliks per amžius, Jis paruošė savo sostą teismui.
Psl	9	8	Jis teis pasaulį teisingai, vykdys teisingumą tautoms bešališkai.

The Holy Bible in Lithuanian

Psl	9	9	Viešpats-priebėga prispaustiesiems, priebėga nelaimės metu.
Psl	9	10	Kas pažįsta Tavo vardą, pasitiki Tavimi. Tu niekad nepalikai tų, kurie
Tavęs ieško.			
Psl	9	11	Giedokite viešpačiui, kuris gyvena Sione, skelbkite tautoms Jo darbus.
Psl	9	12	Jis-nekalto kraujo gynėjas-atsimena juos, neužmiršta vargingųjų
šauksmo.			
Psl	9	13	Viešpatie, pasigailėk, pažvelk, kaip vargstu nuo manęs nekenčiančiųjų.
Tu iškelį mane iš mirties vartų,			
Psl	9	14	kad galėčiau Tave šlovint prie Siono dukters vartų, besidžiaugdamas
Tavo pagalba.			
Psl	9	15	Į savo išraustą duobę pagonys įkrinta, jų koja įkliūna į spąstus,
pačių pastatytus.			
Psl	9	16	Viešpats apsireiškia, teismą surengia. Nedorėlis įsipainioja į savo
rankų darbą.			
Psl	9	17	Nedorėliai ir visos tautos, kurios užmiršo Dievą, į mirusiųjų buveinę
eina.			
Psl	9	18	Varguolis nebus pamiřštas visam laikui, vargšo viltis nepradings
amžiams.			
Psl	9	19	Viešpatie, pakilk, tegul neįsigali žmogus, tebūna suruoštas teismas
pagonims Tavo akivaizdoje.			
Psl	9	20	Įvaryk jiems, Viešpatie, baimės; pagonys težino, kad jie-tiktai
žmonės!			
Psl	10	1	Viešpatie, kodėl stovi toli, kodėl nelaimės metu slepiesi?
Psl	10	2	Bedievis didžiuojasi ir persekioja vargšą; tepakliūna jie į pinkles,
savo sumanytas.			
Psl	10	3	Nedorėlis giriasi savo širdies pageidimais, gobšuo lis didžiuojasi ir
niekina Viešpatį.			
Psl	10	4	Nedorėlis išdidžiu veidu neieško Dievo, nėra Dievo jo mintyse.
Psl	10	5	Jam viskas sekasi, per toli nuo jo Tavo sprendimai, jis visus savo
priešus niekais laiko.			
Psl	10	6	Jis tarė savo širdyje: "Niekas manęs nepajudins, niekada manęs
neištiks nelaimė".			
Psl	10	7	Jo burna pilna keiksmų, smurto, apgaulės; po jo liežuviu-nelaimė ir
tuštybė.			
Psl	10	8	Tyko prie kelio kur įlindęs, iš pasalų nekaltąjį žudo. Jis seka akimis
varguolį,			
Psl	10	9	tūno pasislėpęs kaip liūtas tankynėje, vargšą kėsina si sugauti; jis
sugauna vargšą ir įtraukia į savo tinklą.			
Psl	10	10	Pasilenkia, atsigula, vargšai krinta į jo galingus nagus.
Psl	10	11	Jis tarė savo širdyje: "Dievas pamiřšo, Jis nusigrėžė, nieko nematys".
Psl	10	12	Viešpatie, pakilk, Dieve, pakelk savo ranką, neužmiršk vargdienių!
Psl	10	13	Ko gi nedorėlis prieš Dievą burnoja? Jis tarė savo širdyje: "Tu
neparei kal ausi".			
Psl	10	14	Tu matai tai, nes žiūri į vargą ir skausmą, kad atlygintum savo ranka.
Vargšas atsi duoda Tau, Tu esi našlaičių globėjas.			
Psl	10	15	Sulaužyk ranką bedieviui ir nedorėliui atlygink už jo nedorumą, kol
neliks iš jo nieko.			
Psl	10	16	Viešpats yra Karalius per amžių amžius, iš Jo žemės pagonys išnyks.
Psl	10	17	Nuolankiųjų troškimą Tu girdi, sustiprini jų širdis, atkreipi savo
ausį,			
Psl	10	18	kad gintum našlaičio ir prispaustojo teises, kad žemės žmogus daugiau
nebesiautėtų.			
Psl	11	1	Viešpačiu aš pasitikiu. Kaip jūs sakote mano sielai: "Skrisk kaip
paukštis į kalnus"?			
Psl	11	2	Įtempia nedorėliai lanką, prie templės strėlę jau deda, kad tamsoje
šaudytų į tiesiaširdžius.			
Psl	11	3	Kai pamatai griau nami, ką gi begali teisisusis?
Psl	11	4	Viešpats savo šventykloje; danguje stovi Viešpaties sostas. Jo akys
stebi, žmonių vaikus jos tyrinėja.			
Psl	11	5	Viešpats teisųjį tiria, o nedorėliu ir smurtininku jis bjaurisi.
Psl	11	6	Jis lydins ant bedievių žarijomis, ugnimi ir siera, jų lemtis bus
svilinti vėtra.			
Psl	11	7	viešpats teisingas ir Jam miela teisybė. Dorieji regės Jo veidą.
Psl	12	1	Viešpatie, gelbėk! Nyksta dievotieji, nebelleka ištikimųjų tarp žmonių
vaikų.			
Psl	12	2	Jie vienas kitam kalba tuštybes, lūpomis pataikauja ir kalba klastinga
širdimi.			
Psl	12	3	viešpats sunaikins pataikaujančias lūpas, puikybės pilną liežuvį.
Psl	12	4	Jie sako: "Savo liežuviu mes nugalėsime, mūsų lūpos kalba už mus, kas
mums Viešpats?"			
Psl	12	5	"Dėl varguolio priespaudos, dėl vargšo dejonių dabar Aš pakilsiu, -sako
Viešpats, -išgelbėsiu tą, kuris ilgisi mano pagalbos".			

Psl	12	6	Viešpaties žodžiai-tyri žodžiai, kaip liejykloje nuskai stintas
sidabras,	septynis	kartus	išvalytas.
Psl	12	7	Tu, Viešpatie, prižiūrėsi juos ir saugosi nuo šios kartos per amžius.
Psl	12	8	Visuose pakraščiuose gausu nedorėlių, kai išaukštinami niekam tikę žmonės.
Psl	13	1	Ar amžinai? Ar ilgai slėpsi nuo manęs savo veidą?
Psl	13	2	Ar dar ilgai mane spaus liūdnos mintys, širdį skaudės kas dieną? Ar dar ilgai mano priešas didžiulysis prieš mane?
Psl	13	3	Pažvelk, išklausk mane, Viešpatie, mano Dieve! Apšviesk man akis, kad mirties miegu neužmigčiau.
Psl	13	4	Kad mano priešas nesakytų: "Aš nugalėjau jį". Kad nesidžiaugtų mano prispaudėjai, man susvyravus.
Psl	13	5	Aš pasitikėjau Tavo gailestingumu. Mano širdis džiaugiasi Tavo išgelbėjimu.
Psl	13	6	Giedosiu Viešpačiui, kuris man daro gera.
Psl	14	1	Kvailys pasakė savo širdyje: "Nėra Dievo". Jie sugedo, elgiasi bjauriai, nėra, kas gera darytų.
Psl	14	2	Viešpats pažiūrėjo į žmones iš dangaus, kad pamatytų, ar yra kas išmano ir ieško Dievo.
Psl	14	3	Jie visi nuklydo, visi kartu sugedo. Nėra darančio gera, nėra nė vieno.
Psl	14	4	Ar nesupranta piktadariai, kurie mano tautą ryja kaip duoną ir nesišaukia Viešpaties?
Psl	14	5	Jie buvo labai išgąsdinti, nes su teisiaisiais yra Dievas.
Psl	14	6	Jūs laikote nieku vargšą, bet jo priebėga yra Viešpats.
Psl	14	7	O kad iš Siono ateitų išgelbėjimas Izraeliui! Kai Viešpats išlaisvins savo tautą, džiaugsis Jokūbas, linksminsis Izraelis!
Psl	15	1	Viešpatie, kas gali pasilikti Tavo palapinėje ir gyventi Tavo šventajame kalne?
Psl	15	2	Tas, kuris gyvena dorai, elgiasi teisiai ir savo širdyje kalba tiesą;
Psl	15	3	kuris savo liežuviu nešmeižia, nedaro pikto savo artimui ir neplūsta kaimyno;
Psl	15	4	kuris paniekintąjį smerkia, o viešpaties bijančius gerbia; kuris prisiekęs, nors ir savo nenaudai, ištėsi;
Psl	15	5	kuris neskolina pinigų palūkanoms gauti, nepriima kyšių prieš nekaltą žmogų. Kas šitai p elgiasi, niekada nesusvyruos.
Psl	16	1	Apsaugok mane, Dieve, nes Tavimi aš pasitikiu.
Psl	16	2	Tariau Viešpačiui: "Tu-mano Valdovas, be Tavęs man nebus gera".
Psl	16	3	Šventieji, krašto garbingieji man labai patinka.
Psl	16	4	Kurie svetimus dievus sekioja, turi kentėti daug skausmų. Aš kraujo aukų jiems neaukosiu, mano lūpos neištars jų vardo.
Psl	16	5	Viešpats yra mano paveldėjimo dalis ir mano taurė, Jo rankoje mano likimas.
Psl	16	6	Virvės man krito į patinkančias vietas, aš turiu gerą paveldėjimą.
Psl	16	7	Aš laiminsiu Viešpatį, kuris patarimą man teikia; mano širdis įspėja mane naktį.
Psl	16	8	Aš nuolatos statau Viešpatį prieš save, Jis mano dešinėje-aš nesvyruosiu.
Psl	16	9	Linksminasi mano širdis, džiaugiasi mano siela ir mano kūnas ilsėsisis su viltimi.
Psl	16	10	Nes tu nepaliksi mano sielos mirusiųjų buveinėje ir neleisi savo šventajam supūti.
Psl	16	11	Tu parodysi man gyvenimo kelią, Tavo akivaidyje yra džiaugsmo pilnatvė, Tavo dešinėje-malonumai per amžius.
Psl	17	1	Viešpatie, paklausk teisiojo skundo, išgirsk mano šauksmą. Teišgirsta Tavo ausys malda iš mano neklastingų lūpų.
Psl	17	2	Iš Tavęs teišeina man sprendimas, tegul Tavo akys mato teisybę.
Psl	17	3	Tu ištyrei mano širdį, aplankei mane naktį, išbandei mane ir nieko neradai. Aš nusprendžiau nenusidėti savo burna.
Psl	17	4	Žmonių darbuose pagal Tavo lūpų žodžius aš saugojausi naikintojo takų.
Psl	17	5	Palaikyk mane einantį Tavo takais, kad mano kojos nepaslystų.
Psl	17	6	Šaukiausi Tavęs, nes Tu išklausysi mane, Dieve! Atkreipk į mane savo dėmesį, išgirsk mano kalbą.
Psl	17	7	Parodyk savo nuostabų gailestingumą, Tu, kuris savo dešine gelbsti nuo priešų Tavimi pasitikinčius.
Psl	17	8	Saugok mane kaip savo akies vyzdį, savo sparnų šešėlyje slėpk mane nuo prispaudėjų, nuo mano mirtinų priešų, kurie supa mane.
Psl	17	9	Užsidarę savo taukuose, jie kalba išdidžiai savo lūpomis.
Psl	17	10	Kur tik einame, jie supa mus, įbedę akis stebi ir rengiasi žemėn parblokti
Psl	17	11	kaip liūtas, tykantis grobio, kaip liūto jauniklis, kuris tupi lindynėje.

Psl	17	13	Kelkis, Viešpatie, juos pasitik ir partrenk; išlaisvink savo kardu
mano sielą iš nedorėlių,			
Psl	17	14	iš žmonių-savo ranka, Viešpatie; iš pasaulio žmonių, kurių dalis šiame
gyvenime, kurie pripildo savo pilvus Tavo gėrybėmis, jų vaikai sočiai privalgo, perteklių			
palikdami saviems vaikams.			
Psl	17	15	O aš Tavo veidą regėsiu savo teisume, pabudęs pasisotinsiu Tavo
regėjimu.			
Psl	18	1	"Mylėsiu Tave, Viešpatie, mano stiprybe!
Psl	18	2	Viešpats yra mano uola, tvirtovė ir išlaisvintojas. Dievas yra mano
jėga, Jūs pasitikėsiu; Jis-mano skydas, išgelbėjimo ragas, mano aukštas bokštas.			
Psl	18	3	Šauksiuosi Viešpaties, kuris vertas gyriaus, ir taip būsiu išgelbėtas
iš priešu.			
Psl	18	4	Mirties kančios supo mane, bedievių atplūdis gąsdino mane.
Psl	18	5	Pragaro kančios apraizgė mane, manęs laukė mirties pinklės.
Psl	18	6	Sielvarte šaukiausi Viešpaties, savo Dievo. Jis išgirdo savo
šventykloje mano balsą, mano šauksmas pasiekė Jo ausis.			
Psl	18	7	Susvyravo, sudrebėjo žemė, kalnų pamatai sujudėjo ir drebėjo, nes
Viešpats užsirūstino.			
Psl	18	8	Iš Jo šnervių kilo dūmai, iš burnos veržėsi naikinančios liepsnos,
įkaitusios žarijos skraidė.			
Psl	18	9	Jis palenkė dangų ir nužengė, tamsa buvo po Jo kojomis.
Psl	18	10	Jis sėdėjo ant cherubo ir skrido, vėjo sparnai Jį nešė.
Psl	18	11	Jis pasislėpė tamsoje, juodi vandenys ir debesys supo Jį.
Psl	18	12	Nuo spindesio Jo priekyje pro debesis veržėsi kruša ir degančios
žarijos.			
Psl	18	13	Viešpats sugriaudė danguose, Aukščiausiasis parodė savo balsą.
Psl	18	14	Jis laidė strėles ir išsklaidė juos, siuntė žaibus ir juos sunaikino.
Psl	18	15	Iškilo jūros dugnas, atsivėrė žemės pamatai nuo Tavo balso, Viešpatie,
nuo Tavo rūstybės kvapo.			
Psl	18	16	Iš aukštybių Jis ištiesė ranką ir paėmė mane, ištraukė iš gausių
vandenių.			
Psl	18	17	Jis išgelbėjo mane iš galingo priešo, iš tų, kurie manęs nekenė, nes
jie buvo stipresni už mane.			
Psl	18	18	Jie puolė mane aną pražūtingąją dieną, bet mano atrama buvo Viešpats.
Psl	18	19	Jis išvedė mane į platybes ir išlaisvino mane, nes Jis pamėgo mane.
Psl	18	20	Viešpats atlygino man pagal mano teisumą, Jis atmokėjo man pagal mano
rankų švarumą.			
Psl	18	21	Aš laiki ausi Viešpaties kelio, neatsitraukiau nuo savo Dievo
nusiakįdamas.			
Psl	18	22	Jo įsakymai buvo prieš mane ir nuo Jo nuostatų neatsitraukiau.
Psl	18	23	Prieš Jį buvau atviras ir saugojaus, kad nenusikalsčiau.
Psl	18	24	Todėl man atlygino Viešpats pagal mano teisumą, pagal mano rankų
švarumą Jo akyse.			
Psl	18	25	Gailėtingam Tu pasirodai gailėtingas, tobulam-tobulas,
Psl	18	26	tyram Tu pasirodai tyras, su sukčiumi elgiesi suktai.
Psl	18	27	Tu gelbsti prispaustuosius, bet pažemi išdidžius žvilgsnius.
Psl	18	28	Tu, Viešpatie, uždegė man žiburį; Viešpats, mano Dievas, šviečia man
tamsumoje.			
Psl	18	29	Su Tavimi galiu pulti priešą, su Dievu-peršokti sieną.
Psl	18	30	Dievo kelias tobulas, Viešpaties žodis ugnimi valytas. Jis yra skydas
visiems, kurie Jūs pasitiki.			
Psl	18	31	Kas yra Dievas, jei ne Viešpats? Kas uola, jei ne mūsų Dievas?
Psl	18	32	Jis apjuosia mane jėga, padaro mano kelią tobulą.
Psl	18	33	Mano kojas Jis padaro kaip stirnos, į aukštumas mane iškelia.
Psl	18	34	Mano rankas Jis moko kovoti, kad mano rankos sulaužytų plieninį lanką.
Psl	18	35	Tu man davei išgelbėjimo skydą, Tavo dešinė palaikė mane, Tavo gerumas
mane išaukštino.			
Psl	18	36	Tu praplatinai mano žingsnius, kad mano kojos nepaslystų.
Psl	18	37	Persekiojau priešus ir pasivijau, nepasukau atgal, kol jų
nesunaiकिनौ.			
Psl	18	38	Sužeidžiau juos, kad nebegalėjo pasikelti, krito jie man po kojomis.
Psl	18	39	Tu apjuosei mane jėga kovai ir atidavei man tuos, kurie sukilo prieš
mane.			
Psl	18	40	Tu palenkei prieš mane mano priešus, kad galėčiau sunaikinti tuos,
kurie manęs nekenčia.			
Psl	18	41	Jie šaukė, bet niekas nepadėjo, į viešpatį kreipėsi-Jis neatsiliepė.
Psl	18	42	Sutrypiau juos į žemės dulkes, kaip gatvių purvą sumyniau.
Psl	18	43	Išgelbėjai mane tautos kovose, man skyrei valdyti pagonis, tautos,
kurių nepažinau, tarnaus man.			
Psl	18	44	Kai tik išgirs apie mane, jie paklus man, svetimšaliai pasiduos man.
Psl	18	45	Svetimšaliai išblyks, drebedami išeis iš savo pilių.
Psl	18	46	Viešpats yra gyvas! Palaiminta tebūna mano uola! Aukštinamas tebūna

mano išgelbėjimo Dievas.

Psl	18	47	Dievas atkeršija už mane ir pajungia man tautas.
Psl	18	48	Jis gelbsti mane iš mano priešų. Tu iškėlei mane aukščiau nei tuos, kurie sukyla prieš mane, ir išlaisvinai nuo žiauraus žmogaus.
Psl	18	49	Todėl dėkosiu Tau, Viešpatie, tarp pagonių, giedosiu gyrių Tavo vardui.
Psl	18	50	Didelį išgelbėjimą Jis suteikia savo karaliui ir parodo gailestingumą savo pateptajam Dovydui ir jo palikuonims per amžius".
Psl	19	1	Dangūs skelbia Dievo šlovę, tvirtuma byloja apie Jo rankų darbus.
Psl	19	2	Diena pasakoja dienai, o naktis praneša nakčiai.
Psl	19	3	Nėra kalbos ar tarmės, kur jų balsas nebūtų girdimas.
Psl	19	4	Per visą žemę sklinda jų garsas, jų žodžiai-iki pasaulio krašto. Jis saulei pastatė padangtę juose.
Psl	19	5	Ji džiaugiasi kaip išeinąs iš savo kambario jaunikis, kaip karžygys, bėgdamas taku.
Psl	19	6	Iš vieno krašto padangės pakyla ir kitą jos kraštą pasiekia, niekas negali nuo jos kaitros pasislėpti.
Psl	19	7	Tobulas viešpaties įstatymas, jis gaivina sielą. Viešpaties liudijimas tikras, išminties moko paprastuosius.
Psl	19	8	Viešpaties nuostatai teisingi, jie džiugina širdis. Viešpaties įsakymas tyras, akims duoda šviesybę.
Psl	19	9	Viešpaties baimė gryna, ji išlieka per amžius. Viešpaties sprendimai-tiesa, jie visi iki vieno teisingi.
Psl	19	10	Brangesni jie už auksą, už gryniausią auksą; jie saldesni už medų, už korių syvą.
Psl	19	11	Tavo tarnas jais įspėjamas; kas jų laikosi, gauna didelį atpildą.
Psl	19	12	Kas pastebi savo klaidas? Nuvalyk nuo manęs man nežinomas kaltes.
Psl	19	13	Savo tarną apsaugok nuo akiplėšiškumo, kad nuodėmės manęs nepavergtų. Tada būsiu doras ir išvengsiu didelių nuodėmių.
Psl	19	14	Tepatinka Tau mano lūpų žodžiai ir mintys mano širdies, Viešpatie, mano stiprybė, mano atpirkėjų.
Psl	20	1	Teišklauso viešpats tave suspaudimo dieną, tesaugo tave Jokūbo Dievo vardas.
Psl	20	2	Tegul iš savo šventyklos tau siunčia pagalbą, tepadeda tau iš Siono.
Psl	20	3	Visas tavo aukas teatsimena, tepriima tavo deginamąją auką.
Psl	20	4	Ko trokšta tavo širdis, tau suteikia, teisipildo kiekvieną tavo sumanymą.
Psl	20	5	Mes džiaugsimės tavo išgelbėjimu, vėliavas kelsime savo Dievo vardu. Visus tavo prašymus teįvykdo Viešpats!
Psl	20	6	Žinau, kad viešpats gelbsti savo pateptąjį, iš savo šventojo dangaus jį išklausė ir parėmė savo dešinės galybe.
Psl	20	7	Vieni pasitiki savo žirgais, kiti-kovos vežimais, o mes prisiminsime Viešpaties, savo Dievo, vardą.
Psl	20	8	Anie suklupo ir krito, o mes pakilome ir stovime tiesūs.
Psl	20	9	Išgelbėk, Viešpatie, išgirs, Karaliau, kai šaukiamės.
Psl	21	1	Viešpatie, džiaugiasi karalius Tavo galybe, džiūgauja dėl Tavo pagalbos.
Psl	21	2	Suteikė jam, ko širdis geidė, neužgynei, ko prašė jo lūpos.
Psl	21	3	Pasitikai jį gausiais palaiminimais, ant galvos jam uždėjai aukso karūną.
Psl	21	4	Jis prašė Tavęs gyvenimo, ir Tu davei jam dienų ilgumą per amžių amžius.
Psl	21	5	Didelė jo šlovė dėl Tavo pagalbos: garbę ir didybę suteikė jam.
Psl	21	6	Tu padarei jį labiausiai palaimintą per amžius, savo veidu labai jį pradžiuginai.
Psl	21	7	Karalius pasitiki viešpačiu, Aukščiausiojo gailestingumas neleis jam svyruoti.
Psl	21	8	Suras Tavoji ranka visus Tavo priešus, pasieks Tavo dešinę visus, kurie Tavęs nekenčia.
Psl	21	9	Užsirūstinęs padarysi juos kaip degančią krosnį; Viešpats sunaikins juos savo rūstybėje, praris juos ugnis.
Psl	21	10	Jų vaisių nušluosi nuo žemės, jų palikuonis išnaikinsi tarp žmonių.
Psl	21	11	Jie planavo pikta prieš Tave, sugalvojo klastą, kurios nesugebės įvykdyti.
Psl	21	12	Priversi juos bėgti, jiems tiesiai į veidą nukreipsi savo lanką.
Psl	21	13	Pakil, Viešpatie, savo galybėje, mes šlovinsime ir girsime Tavo jėgą.
Psl	22	1	Mano Dieve, mano Dieve, kodėl mane apleidai? Mano šauksmas toli nuo mano pagalbos.
Psl	22	2	Mano Dieve, šaukiuosi Tavęs dieną, bet Tu neišklausai, ir naktį aš nenutylu.
Psl	22	3	Tu esi šventas, kuris gyveni Izraelio gyriuje.
Psl	22	4	Mūsų tėvai pasitikėjo Tavimi, ir Tu išgelbėjai juos.

Psl	22	5	Šaukėsi Tavęs ir buvo išgelbėti, pasitikėjo tavimi ir nebuvo sugėdinti.
Psl	22	6	Aš-ne žmogus, bet kirmėlė, žmonių išjuoktas, tautos paniekintas.
Psl	22	7	Kas mane mato, tyčiojasi iš manęs, sustato lūpas, kraipo galvą:
Psl	22	8	"Jis pasitikėjo viešpačiu, teisvaduoja jį dabar, teisgelbsti jį, nes jį pamėgo".
Psl	22	9	Tu gi mane išėmei iš įsčių, mane saugojai prie motinos krūty.
Psl	22	10	Tavo globai buvau pavestas nuo gimimo, nuo pirmosios dienos buvai mano Dievas.
Psl	22	11	Nebūk toli nuo manęs, nes bėda yra arti ir nėra, kas padėtų.
Psl	22	12	Daug veršių mane apsupo, Bašano jaučiai mane apstojo.
Psl	22	13	Jie išsižiojo prieš mane tarsi plėšrus ir riaumojantis liūtas.
Psl	22	14	Aš išlietas lyg vanduo. Išnarstyti visi mano kaulai. Mano širdis kaip vaškas, ištirpęs krūtinėje.
Psl	22	15	Mano jėgos išdžiūvo lyg šukė, prie gomurio limpa liežuvis; į mirties dulkes Tu atvedei mane.
Psl	22	16	Apspito mane šunys, nedorėlių gauja aplink mane. Jie pervėrė mano rankas ir kojas.
Psl	22	17	Galiu suskaičiuoti visus savo kaulus. O jie žiūri ir stebi mane, drabužius mano dalijas, meta dėl mano apdaro burta.
Psl	22	18	Bet, Viešpatie, nebūk toli nuo manęs. Mano stiprybė, skubėk man padėti.
Psl	22	20	Nuo kardo gelbėk mano sielą, iš šuns leteny-mano gyvybę.
Psl	22	21	Iš liūto nasrų gelbėk ir nuo stumbro ragų išgirdęs išvaduo k mane.
Psl	22	22	Tavąjį vardą paskelbsiu broliams, susirinkimo viduryje girsiu Tave.
Psl	22	23	Kurie bijote Viešpaties, girkite jį! Šlovinkite jį, visi Jokūbo palikuonys, bijokite Jo, visi Izraelio vaikai!
Psl	22	24	Jis nepaniekino ir neatstūmė nuskriausto vargšo, nuo jo nepaslėpė veido, jo šauksmą išklaušė.
Psl	22	25	Jį girsiu dideliame susirinkime, vykdysiu įžadus tarp tų, kurie Jo bijo.
Psl	22	26	Vargšai valgys ir pasisotins, Viešpatį girs visi, kas Jo ieško; jūsų širdys tegyvuoja per amžius!
Psl	22	27	Prisimins ir gręšis į Viešpatį visi žemės pakraščiai, Jo akivaizdoje lenksis pagonių tautos.
Psl	22	28	Viešpačiui priklauso karalystė, Jis viešpatauja pagonims.
Psl	22	29	Visi žemės riebieji valgys ir pagarbins Jį, prieš Jį nusilenks tie, kurie į dulkes nužengia ir negali išlaikyti savo sielos gyvos.
Psl	22	30	Palikuonys tarnaus Jam, jie pasakos apie Viešpatį būsimai kartai.
Psl	22	31	Jie ateis ir paskelbs Jo teisumą gimsiančiai tautai: "Viešpats tai padarė".
Psl	23	1	Viešpats yra mano ganytojas-aš nestokosiu.
Psl	23	2	Jis paguldo mane žaliuojančiose ganyklose, veda mane prie tylių vandenų.
Psl	23	3	Jis atgaivina mano sielą, veda mane teismo takais dėl savo vardo.
Psl	23	4	Nors eičiau per mirties šešėlio slėnį, nebijosiu pikto, nes Tu su manimi. Tavo lazda bei Tavo ramstis nuramina mane.
Psl	23	5	Tu paruoši man stalą mano priešų akivaizdoje, aliejumi man patepi galvą, mano taurė sklidina.
Psl	23	6	Tikrai, gerumas ir gailestingumas lydės mane per visas mano gyvenimo dienas. Aš gyvensiu Viešpaties namuose per amžius.
Psl	24	1	Viešpaties yra žemė ir visa, kas joje yra, pasaulis ir kas jame gyvena.
Psl	24	2	Jis ant jūrų ją pastatė, ant srovių ją įtvirtino.
Psl	24	3	Kas kops į Viešpaties kalną? Kas atsistos Jo šventoje vietoje?
Psl	24	4	Tas, kas turi švarias rankas ir tyrą širdį, kuris nenukreipė savo sielos į tuštynes ir neteisingai neprisiekė.
Psl	24	5	Jis gaus palaiminimą iš viešpaties ir teisumą iš savo gelbėtojo Dievo.
Psl	24	6	Tai karta, kuri ieško Jo, ieško Jokūbo Dievo veido.
Psl	24	7	Pakelkite galvas, vartai, pakilkite, senovinės durys, ir šlovės Karalius įeis!
Psl	24	8	Kas tas šlovės Karalius? Tai Viešpats, stiprus ir galingas. Tai Viešpats, galiūnas kovoje.
Psl	24	9	Pakelkite galvas, vartai, pakilkite, senovinės durys, ir šlovės Karalius įeis!
Psl	24	10	Kas tas šlovės Karalius? Kareivių Viešpats-Jis yra šlovės Karalius.
Psl	25	1	Viešpatie, į Tave keliu savo sielą.
Psl	25	2	Mano Dieve, pasitikiu Tavimi. Tenedžiuo sugėdintas, tenedžiūgaus dėl manęs mano priešas.
Psl	25	3	Te nėra vienas, kuris laukia Tavęs, nebūna sugėdintas, tebūna sugėdinti tie, kurie nusikalsta be priežasties.
Psl	25	4	Viešpatie, parodyk man savąjį kelią, pamokyk mane savo takų.

Psl	25	5	Vesk mane savo tiesa ir mokyk, nes Tu esi mano išgelbėjimo Dievas,
			laukiu Tavęs visą dieną.
Psl	25	6	Viešpatie, atsimink gailestingumą ir malones, kurios yra nuo amžių.
Psl	25	7	Užmiršk mano jaunystės kaltes ir nedorybes. O Viešpatie, atmink mane dėl savo gerumo, pagal savo gailestingumą.
Psl	25	8	Geras ir teisus yra Viešpats, todėl nusidėjėliams kelią parodo.
Psl	25	9	Romiųjų mintis kreipia į tiesą, savo kelių moko nuolankiuosius.
Psl	25	10	Visi Viešpaties takai yra gailestingumas ir tiesa tiems, kurie laikosi Jo sandomos ir įsakymų.
Psl	25	11	Atleisk mano kaltę, Viešpatie, dėl savo vardo, nes ji yra didelė.
Psl	25	12	Žmogų, kuris bijo Viešpaties, Jis moks pasirinkti kelią.
Psl	25	13	Jis pats gyvens laimingai, o jo vaikai paveldės kraštą.
Psl	25	14	Viešpaties paslaptis su tais, kurie Jo bijo, jiems Jis apreikš savo sadorą.
Psl	25	15	Visada mano akys į Viešpatį krypta-Jis mano kojas išpainios iš pinklių.
Psl	25	16	Pažvelk į mane ir pasigailėk manęs, nes esu vienišas ir suvargęs.
Psl	25	17	Mano širdies vargų pagausėjo, išvesk mane iš bėdų.
Psl	25	18	Pažvelk į mano vargą bei skausmą ir atleisk visas mano nuodėmes.
Psl	25	19	Matai, kaip daug mano priešų, kaip baisiai manęs jie nekenčia.
Psl	25	20	Saugok mano sielą ir gelbėk mane, kad nebūčiau sugėdintas, nes pasi tik i u Tavi mi .
Psl	25	21	Nekaltumas ir tešumas tesaugo mane, nes aš laikiu Tavęs!
Psl	25	22	Dieve, išgelbėk Izraelį iš visų nelaimių!
Psl	26	1	Viešpatie, pateisink mane, nes esu nekaltas; Viešpačiu pasitikėjau, todėl nesvyruosiu.
Psl	26	2	Viešpatie, išmėgink ir išbandyk mane, ištirk mano širdį ir inkstus.
Psl	26	3	Tavo malonė yra mano akyse, ir aš vaikščiojau Tavo tiesoje.
Psl	26	4	Nesėdžiu su klastingaisiais, nesilankau pas apsimetėlius.
Psl	26	5	Nekenčiu piktadarių draugystės ir nesėdžiu su nedorėliais.
Psl	26	6	Nekaltume plaunu savo rankas ir lankau Tavo aukurą, Viešpatie,
Psl	26	7	kad garsiai giedočiau padėkos giesmę ir skelbčiau Tavo nuostabius darbus.
Psl	26	8	Viešpatie, mėgstu Tavo namų buveinę, vietą, kur Tavo garbė gyvena.
Psl	26	9	Neatimk mano sielos su nusidėjėliais ir mano gyvenimo su kraujo trokštančiais.
Psl	26	10	Jų rankose nusikaltimas, jų dešinė pilna kyšių.
Psl	26	11	Tačiau aš elgiuosiu nekaltai. Atpirk mane ir būk man gailestingas.
Psl	26	12	Mano koja stovi lygioje vietoje; aš susirinkimuose Viešpatį girsiu.
Psl	27	1	Viešpats yra mano šviesa ir mano išgelbėjimas-ko man bijoti? Viešpats yra mano stiprybė-prieš ką man drebėti?
Psl	27	2	Kai nedorėliai-mano priešai ir piktieji-puola mane, norėdami suėsti, jie susvyruoja ir krinta.
Psl	27	3	Nors stovėtų prieš mane kariuomenė, nenusigąs mano širdis; nors ir karas kiltų prieš mane, aš pasitikiėsiu.
Psl	27	4	Vieno dalyko prašau, Viešpatie, ir to vieno trokštu-gyventi Viešpaties namuose per visas savo gyvenimo dienas, stebėti Viešpaties grožį ir lankyti Jo šventyklą.
Psl	27	5	Jis paslėps mane savo palapinėje nelaimės dieną, savo buveinės slaptoje vietoje; ant uolos pastatys mane.
Psl	27	6	Mano galva bus pakelta virš mano priešų, kurie mane supa. Džiaugsmo aukas aukosiu Jo palapinėje, šlovinsiu ir giedosiu gyrių Viešpačiui!
Psl	27	7	Viešpatie, išgirsk mano balsą, kai šaukiuos. Pasigailėk manęs ir išklausyk mane!
Psl	27	8	Kai Tu pasakei: "Ieškokite mano veido!", mano širdis Tau atsakė: "Tavo veido, Viešpatie, aš ieškosiu".
Psl	27	9	Neslėpk savo veido nuo manęs! Neatstumk rūstybėje savo tarno! Tu esi mano pagalba. Neatmesk ir nepalik manęs, mano išgelbėjimo Dieve!
Psl	27	10	Nors mano tėvas ir motina paliktų mane, tačiau Viešpats mane priims.
Psl	27	11	Viešpatie, pamokyk mane savo kelio ir vesk mane tikru taku dėl mano priešų.
Psl	27	12	Neatiduok manęs prispaudėjų savivalei, nes pakilo prieš mane neteisingi liudytojai ir alsuoja smurtu.
Psl	27	13	Aš tikiu, kad matysiu Viešpaties gerumą gyvųjų žemėje.
Psl	27	14	Lauk Viešpaties! Būk drąsus, ir Jis sutvirtins tavo širdį. Lauk, aš sakau, Viešpaties!
Psl	28	1	Tavęs šaukiuos, Viešpatie, mano uola! Išgirsk mane. Jei tylėsi, tapsiu kaip tie, kurie nužengia į duobę.
Psl	28	2	Išgirsk mano maldavimo balsą, kai šaukiuos Tavęs, kai keliu savo rankas į Tavo švenčiausiąją buveinę!
Psl	28	3	Neatstumk manęs kartu su nedorėliais, su piktadariais, kurie maloniai kalba su artimu, bet pikta mano savo širdyse.
Psl	28	4	Duok jiems, ko verti jų darbai ir pikti poelgiai. Atlygink jiems, kiek

vertas jų rankų darbas; užmokėk jiems, ką jie užsitarnavo.
Psl 28 5 Jie nepaiso Viešpaties veiksmų ir Jo rankų darbų. Jis sunaikins juos ir nebeleis atsigauti.
Psl 28 6 Palaimintas Viešpats, nes Jis išklausė mano maldavimą!
Psl 28 7 Viešpats yra mano jėga ir skydas; Juo pasitikėjęs mano širdis, ir Jis man padėjo. Todėl džiūgauja mano širdis, ir savo giesme girsiu Jį.
Psl 28 8 Viešpats yra jų jėga, išgelbstinti priebėga pateptajam.
Psl 28 9 Išgelbėk savo tautą ir laimink savo paveldėjimą. Ganyk ir išaukštink juos per amžius.
Psl 29 1 Pripažinkite Viešpačiui, Dievo sūnūs, pripažinkite Viešpačiui šlovę ir galybę!
Psl 29 2 Pripažinkite Viešpačiui šlovę, derančią Jo vardui; pagarbinkite Viešpatį šventumo grožyje.
Psl 29 3 Viešpaties balsas viršum vandenų. Šlovės Dievas sugriaudė. Viešpats viršum plačiųjų vandenų.
Psl 29 4 Viešpaties balsas galingas. Viešpaties balsas didingas.
Psl 29 5 Viešpaties balsas laužo kedrus. Viešpats laužo Libano kedrus.
Psl 29 6 Jis šokdina juos kaip veršius, Libaną ir Sirjoną kaip jauniklį stumbrą.
Psl 29 7 Viešpaties balsas įskelia ugnies liepsnas.
Psl 29 8 Viešpaties balsas sudrebina dykumą. Viešpats sudrebina Kadešo dykumą.
Psl 29 9 Viešpaties balsas priverčia gimdyti elnes ir laužo miškus. Jo šventykloje visi kalba apie Jo šlovę.
Psl 29 10 Viešpats sėdi viršum tvano, Viešpats sėdi kaip karalius per amžius!
Psl 29 11 Viešpats suteiks stiprybę savo tautai. Viešpats palaimins savo tautą taika.
Psl 30 1 Aukštinu Tave, Viešpatie, nes Tu išlaisvinai mane ir neleidai mano priešams džiaugtis dėl manęs.
Psl 30 2 Viešpatie, mano Dieve, šaukiausi Tave, ir Tu išgydei mane.
Psl 30 3 Viešpatie, Tu išvedei iš mirusiųjų buveinės mano sielą, išlaikei mane gyvą, kad nenužengčiau į duobę.
Psl 30 4 Giedokite Viešpačiui, Jo šventieji, dėkokite prisiminę Jo šventumą.
Psl 30 5 Tik akimirksnį trunka Jo rūstybė, o visą gyvenimą lydi Jo palankumas. Vakare ateina verksmas, o rytą-džiūgavimas.
Psl 30 6 Būdamas saugus, sakiu: "Niekados nesvyruosiu!"
Psl 30 7 Viešpatie, savo palankumu suteikei man tvirtybę. Kai paslėpei savo veidą-nusigandau.
Psl 30 8 Tave, Viešpatie, šaukiaus, savo Viešpatį maldavau:
Psl 30 9 "Kokia Tau nauda iš mano kraujo, iš to, kad nužengsiu į duobę? Ar girs Tave dulkės, ar jos skelbs Tavo tiesą?"
Psl 30 10 Išgirs, Viešpatie, ir pasigailėk manęs; Viešpatie, būk man padėjėjas!"
Psl 30 11 Tu pavertei mano raudą džiaugsmu; atrišai mano ašutinę ir apjuosei linksmybe,
Psl 30 12 kad Tau giedotų mano siela ir netylėtų. Viešpatie, mano Dieve, visados Tau dėkosiu.
Psl 31 1 Tavimi, Viešpatie, pasitikiu; niekados tenebūsiu sugėdintas. Savo teisumu išgelbėk mane.
Psl 31 2 Palenk prie manęs savo ausį, skubiai išgelbėk mane. Būk man stipri uola, tvirtovė išsigelbėti.
Psl 31 3 Tu mano uola ir tvirtovė. Dėl savo vardo vesk ir saugok mane,
Psl 31 4 išnarpliok mane iš tinklo, kuris slapta man padėtas, nes Tu esi mano jėga.
Psl 31 5 Į Tavo rankas pavedu savo dvasią. Tu išgelbėjai mane, Viešpatie, tiesos Dieve!
Psl 31 6 Aš neapkenčiu niekingų stabų garbintojų, bet pasitikiu Viešpačiu.
Psl 31 7 Aš džiūgausiu ir linksminsiuos Tavo gailestingume; Tu pažvelgei į mano vargą, į skausmą mano sielos.
Psl 31 8 neatidavei manęs į priešo rankas, leidai mano kojoms laisvai bėgti.
Psl 31 9 Pasigailėk manęs, Viešpatie, nes suspaustas esu; nusilpo nuo liūdesio mano akys, mano siela ir pilvas.
Psl 31 10 Sielvartas graužia mano gyvenimą, vaitojimas-mano metus; išseko mano jėgos dėl mano kaltės ir mano kaulai sunyko.
Psl 31 11 Visiems savo priešams tapau pajuoka, netgi savo kaimynams; pažįstami bijo manęs, kurie gatvėje mato mane, bėga nuo manęs.
Psl 31 12 Esu pamirštas kaip numirėlis, dingęs iš atminties; tapau kaip sudužęs indas.
Psl 31 13 Aš girdžiu, ką daugelis šnibžda-baimė aplinkui. Jie tariasi prieš mane, galvoja atimti mano gyvybę.
Psl 31 14 Tavimi, Viešpatie, pasitikėjau ir sakiau: "Tu esi mano Dievas".
Psl 31 15 Tavo rankose yra mano laikai. Gelbėk mane iš rankos mano priešų ir persekiotojų.

Psl	31	16	Parodyk savo tarnui savo šviesų veidą; išgelbėk mane dėl savo gailėstingumo.
Psl	31	17	Viešpatie, tenebūsiu sugėdintas, nes Tavęs šaukiuosi! Telioka sugėdinti nedorėliai, tenutyla jie kape.
Psl	31	18	Tegul tampa nebylios melagių lūpos, kurios prieš teisųjį įžūliai su pui kybe ir panieka kalba!
Psl	31	19	Viešpatie, koks didis yra Tavo gerumas Tavęs bijantiems, kurie pasitiki Tavimi žmonių akivaizdoje.
Psl	31	20	Tu paslėpsi juos savo artume nuo žmonių išdidumo, saugosi juos savo palapinėje nuo liežuvių plakimo.
Psl	31	21	Palaimintas tebūna Viešpats! Jis suteikė man nuostabią malonę sustiprintame mieste.
Psl	31	22	Nes aš skubotai tariau: "Esu atskirtas nuo Tavo akių". Tačiau Tu išgirdai mano maldavimą, kai šaukiausi Tavęs.
Psl	31	23	Mylėkite Viešpatį, visi Jo šventieji. Ištikimuosius apsaugo Viešpats ir su kaupu atlygina išdidiems.
Psl	31	24	Būkite drąsūs visi, kurie pasitikite Viešpačiu, ir Jis sustiprins jūsų širdis.
Psl	32	1	Palaimintas, kuriam neteisybės atleistos, kurio nuodėmės padengtos.
Psl	32	2	Palaimintas žmogus, kuriam Viešpats neįskaito kaltės ir kurio dvasioje nėra klastos.
Psl	32	3	Kol tylėjau, nyko mano kaulai nuo kasdieninio mano vaičiojimo.
Psl	32	4	Dieną ir naktį sunkiai slėgė mane Tavo ranka. Mano jėgos seko, lyg vasaros kaitros džiuginamos.
Psl	32	5	Savo nuodėmę Tau išpažinau ir savo kaltės neslėpiau. Tariau: "Išpažinsiu savo nusikaltimus Viešpačiu". Tada atleidai man kalnę.
Psl	32	6	Dėl to kiekvienas teisusis melsis Tau, kai Tave galima surasti, kol didelis tvanas nepriartėjo prie jų.
Psl	32	7	Tu esi mano slėptuvė, nuo pavojų apsaugosi mane, išgelbėjimo giesmėmis apsupsi mane.
Psl	32	8	Pamokysiu tave ir parodysiu kelią, kuriuo turi eiti; tave mano akys lydės.
Psl	32	9	Nebūk kaip arklys ar mulas, kurie neturi supratimo. Kamanomis ir žaslais juos reikia pažaboti, kad jie priartėtų prie tavęs.
Psl	32	10	Daug kančių turi nedorėlis, bet tas, kuris pasitiki Viešpačiu, bus apsuptas gailėstingumo.
Psl	32	11	Džiaukitės Viešpatyje, džiūgaukite, teisieji, šaukite iš džiaugsmo, ti esi aširdžiai.
Psl	33	1	Džiūgaukite, teisieji, Viešpatyje, doriesiems tinka gyriaus giesmė.
Psl	33	2	Girkite Viešpatį arfomis, giedokite Jam, pritardami dešimčiastygiu psalteriu!
Psl	33	3	Giedokite Jam naują giesmę, grokite meistriškai su džiaugsmo šūksniais.
Psl	33	4	Teisingas yra Viešpaties žodis ir visi Jo darbai atlikti tiesoje.
Psl	33	5	Jis mėgsta teisumą ir teisingumą. Viešpaties gerumo yra pilna žemė.
Psl	33	6	Viešpaties žodžiu sukurti dangūs, Jo burnos kvapu-visa jų kareivija.
Psl	33	7	Tartum į indą Jis jūrų vandenį surinko, į sandėlius uždarė gelmes.
Psl	33	8	Tegul bijo Viešpaties visa žemė, tegul garbina Jį visi pasaulio gyventojai!
Psl	33	9	Jis tarė-ir įvyko; Jis įsakė-ir atsirado.
Psl	33	10	Viešpats paverčia niekais pagonių sumanymą, suardo tautų planus.
Psl	33	11	Viešpaties sumanymas lieka per amžius, Jo širdies mintys per kartų kartas.
Psl	33	12	Palaiminta tauta, kurios Dievas yra Viešpats, tauta, kurią Jis išsirinko savo nuosavybe!
Psl	33	13	Iš dangaus žvelgia Viešpats ir stebi visą žmoniją.
Psl	33	14	Iš savo gyvenamos vietos Jis žiūri į visus žemės gyventojus.
Psl	33	15	Jis kiekvieno širdį sutvėrė ir stebi visus jų darbus.
Psl	33	16	Ne kariuomenės gausumas karalių išgelbsti, karžygys neišsilaisvina didele jėga.
Psl	33	17	Žirgas nepadės ir neišgelbės savo stiprumu.
Psl	33	18	Štai Viešpaties akis stebi tuos, kurie Jo bijo, kurie laukia Jo gailėstingumo,
Psl	33	19	kad išgelbėtų nuo mirties jų sielą ir bado metu išlaikytų gyvus.
Psl	33	20	Mūsų siela laukia Viešpaties-Jis mūsų pagalba ir skydas.
Psl	33	21	Juo džiaugsis mūsų širdis, nes Jo šventuoju vardu mes pasitikėjome.
Psl	33	22	Viešpatie, tebūna Tavo gailėstingumas mums, nes mes viliamės Tavimi.
Psl	34	1	Šlovinsiu Viešpatį visada; nuolat girsiu Jį savo lūpomis.
Psl	34	2	Viešpačiu didžiulisis mano siela; nuolankieji išgirs tai ir džiaugsis.
Psl	34	3	Aukštinkime Viešpatį ir iškelkime kartu Jo vardą.
Psl	34	4	Įeškojau Viešpaties, Jis išklausė mane ir išgelbėjo mane iš visų mano baimių.

The Holy Bible in Lithuanian

Psl	34	5	Jie žvelgė į Jį ir pralinksėjo, jų veidai nebuvo sugėdinti.
Psl	34	6	Šis vargšas šaukėsi, ir Viešpats išgirdo, ir išgelbėjo jį iš visų jo bėdų.
Psl	34	7	Viešpaties angelas stovyklauja aplink tuos, kurie Jo bijo, ir išgelbsti juos.
Psl	34	8	Ragaukite ir matykite, kad geras yra Viešpats! Palaimintas žmogus,
Psl	34	9	Bijokite Viešpaties, Jo šventieji, nes nieko nestokoja tie, kurie Jo bijo.
Psl	34	10	Jauni liūtai pritrūksta ir badauja, bet tie, kurie ieško Viešpaties,
Psl	34	11	nestokoja jokio gero.
Psl	34	11	Ateikite, vaikai, ir klausykite manęs: pamokysiu jus Viešpaties baimės.
Psl	34	12	Koks yra žmogus, kuris mėgsta gyventi ir geidžia gerų dienų patirti?
Psl	34	13	Sulaikyk savo liežuvį nuo pikto ir savo lūpas nuo klastingų kalbų.
Psl	34	14	Salinkis pikto ir daryk gera. Ieškok ir siek taikos.
Psl	34	15	Viešpaties akys žvelgia į teisiuosius ir Jo ausys girdi jų šauksmą.
Psl	34	16	Viešpaties veidas prieš darančius pikta, kad išdildytų jų atsiminimą žemėje.
Psl	34	17	Teisieji šaukiasi Viešpaties, Jis išgirsta ir išgelbsti iš visų jų vargų.
Psl	34	18	Viešpats arti tų, kurių širdys sudužusios, išgelbsti tuos, kurių dvasia nusižemi nusi.
Psl	34	19	Daug bėdų patiria teisingieji, bet iš visų jų išgelbsti Viešpats.
Psl	34	20	Jis sergsti visus jo kaulus, kad nė vienas iš jų nesulūžtų.
Psl	34	21	Nedorėlių nužudys piktybė, kurie nekenčia teisingo, pražus.
Psl	34	22	Viešpats išperka savo tarnų sielą, nepražus nė vienas, kuris Juo pasiiki.
Psl	35	1	Viešpatie, apgink mano bylą nuo tų, kurie mane kaltina; kovok su tais, kurie kovoja prieš mane!
Psl	35	2	Paimk mažąjį ir didįjį skydą ir man padėk!
Psl	35	3	Ištrauk ietį ir atsistok prieš mano persekiotojus. Tark mano sielai: "Aš tavo išgelbėjimas".
Psl	35	4	Tebūna sugėdinti ir pažeminti, kurie kėsina į mano gyvybę.
Psl	35	5	Tesitraukia atgal suglumę, kurie nori man pakenkti.
Psl	35	6	Tebūna jie kaip pelai prieš vėją, viešpaties angelui papūtus.
Psl	35	6	Tebūna jų kelias tamsus ir slidus ir Viešpaties angelas juos tepersekioja.
Psl	35	7	Be priežasties jie slapta man spendė pinkles, iškasė duobę mano sielai.
Psl	35	8	Tegul jie netikėtai žūva, tegul jie patys įkliūva į paspėstas pinkles, teįkrinta į pražūtį.
Psl	35	9	Mano siela džiaugsis Viešpačiu, džiūgaus dėl Jo pagalbos.
Psl	35	10	Visi mano kaulai šauks: "Viešpatie, kas yra Tau lygus? Kas išlaisvina silpnąjį iš stipresnio už jį, vargšą iš plėšiko?"
Psl	35	11	Pakilo klastingi liudytojai, kaltino mane tuo, kuo aš nenusikaltau.
Psl	35	12	Jie atlygino man piktu už gera, apiplėšdami mano sielą.
Psl	35	13	Jiems sergant, ašutine vilkėjau; žeminau savo sielą pasninku, palenkęs galvą meldžiausi.
Psl	35	14	Elgiausi, lyg jie būtų man draugai ar broliai. Vaikščiojau nusiminęs, tartum gedėdamas motinos.
Psl	35	15	Bet kai aš susvyravau, jie džiaugėsi ir susibūrė prieš mane; puolėjai susibūrė prieš mane man nežinant ir drasko mane be paliovos.
Psl	35	16	Veidmainiškai tyčiojasi iš manęs, griežia dantimis prieš mane.
Psl	35	17	Viešpatie, ar ilgai dar žiūrėsi? Išgelbėk mano sielą nuo pražūties, mano vienintelę nuo riaumojančių liūtų.
Psl	35	18	Tau dėkosiu dideliame susirinkime, girsiu Tave minioje.
Psl	35	19	Tegul nesidžiaugia be pagrindo mano priešai, tenemirksi akimis tie, kurie nekenčia manęs be priežasties.
Psl	35	20	Jie nekalba apie taiką. Jie kuria klastingus planus prieš krašto taikiuosius.
Psl	35	21	Jie išsižioję rėkia: "Taip, taip, mes matėme tai savo akimis!"
Psl	35	22	Viešpatie, Tu tai matei-netylėk! Viešpatie, nebūk toli nuo manęs!
Psl	35	23	Sujudėk, pakilk ginti mano bylą, mano Viešpatie ir mano Dieve.
Psl	35	24	Viešpatie, mano Dieve, teisk mane, vadovaudamasis savo teismu, neleisk jiems džiaugtis dėl manęs.
Psl	35	25	Tenemano jie savo širdyje: "O! To mes ir siekėme!" Tenesako: "Mes jį prarijome!"
Psl	35	26	Tesusigėsta ir teparaušta visi, kurie džiaugiasi mano nelaime. Gėda ir panieka tebūna aprengti tie, kurie didžiuojasi prieš mane.
Psl	35	27	Tegul šaukia iš džiaugsmo ir linksmينasi tie, kurie mane užtaria ir tegul sako: "Tebūna išaukštintas Viešpats, kuriam patinka Jo tarno gerovė!"

The Holy Bible in Lithuanian

Psl	35	28	Mano liežuvis skelbs Tavo teisumą, per visą dieną girs Tave!
Psl	36	1	Nedorėlio nuodėmė kalba mano širdyje, kad nėra Dievo baimės prieš jo akis.
Psl	36	2	Jis pataikauja sau, kai suranda savyje kaltę, kurios reikėtų nekęsti.
Psl	36	3	Jo burnos žodžiai-nedorybė ir klasta. Jis liūvėsi elgtis išmintingai ir daryti gera.
Psl	36	4	Gulėdamas jis mąsto nedorybes, eina negeru keliu, neatsisako pikta.
Psl	36	5	Viešpatie, dangų siekia Tavo gailestingumas, Tavo ištikimybė-debesis.
Psl	36	6	Tavo teisumas-kaip dideli kalnai, Tavo sprendimai-kaip jūros gelmės.
Viešpatie, Tu apsaugai žmogų ir gyvulį!			
Psl	36	7	Dieve, kokia brangi yra Tavo malonė! Žmonės glaudžiasi Tavo sparnų šešėlyje.
Psl	36	8	Jie pasotinami Tavo namų riebalais, Tu duodi jiems gerti iš Tavo malonumų upės.
Psl	36	9	Tu turi gyvenimo šaltinį; Tavo šviesoje matome šviesą.
Psl	36	10	Tenesibaigia Tavo malonė tiems, kurie pažįsta Tave, ir Tavo teisumas-nuoširdiesiems.
Psl	36	11	Teneužkliudo manęs išdidumo koja ir ranka nusidėjėlio tenepastumia manęs!
Psl	36	12	Piktadariai kritę, buvo parblokšti ir nebeatsikels!
Psl	37	1	Nesijaudink dėl piktadarių, nepavydėk nedorėliams.
Psl	37	2	Jie greitai bus nupjauti tartum žolė, suvys kaip žaliuojanti žolė.
Psl	37	3	Pasitikėk viešpačiu ir daryk gera, tada gyvensi žemėje ir būsi pamaitintas!
Psl	37	4	Gėrėkis viešpačiu, ir Jis suteiks tau, ko geidžia tavo širdis.
Psl	37	5	Pavesk viešpačiui savo kelią, pasitikėk Juo, ir Jis veiks.
Psl	37	6	Jis padarys tavo teisumą kaip šviesą ir tavo teisybę kaip vidudienį!
Psl	37	7	Ilsėkis viešpatyje ir kantriai lauk jo! Nesijaudink dėl to, kad sekasi žmogui, kuris daro pikta.
Psl	37	8	Liaukis nirtęs ir palik rūstybę. Nesijaudink, kad nedarytumei pikta.
Psl	37	9	Piktadariai bus sunaikinti, bet tie, kurie laukia Viešpaties, paveldės žemę.
Psl	37	10	Nes dar trumpa valandėlė, ir nebeliks nedorėlio; kai žvalgysies, kur jis buvo, jo nebebus.
Psl	37	11	Bet romieji paveldės žemę ir gėrėsis taikos apstumu.
Psl	37	12	Nedorėlis rengia teisiamam pikta ir griežia prieš jį dantimis.
Psl	37	13	Viešpats juokiasi iš jo, nes mato jo galą.
Psl	37	14	Nedorėliai išsitraukia kardą, įtempia lanką, kad partrenktų beturtį ir vargšą, nužudytų tuos, kurie elgiasi dorai.
Psl	37	15	Jų kardas įsmigs į jų pačių širdį ir jų lankai sulūš.
Psl	37	16	Teisiojo truputis yra geriau už daugelio nedorėlių turtus,
Psl	37	17	nes nedorėlių rankos bus sulaužytos, o teisiuosius palaiiko Viešpats.
Psl	37	18	Viešpats žino teisiųjų dienas, jų paveldėjimas liks amžiams.
Psl	37	19	Jie nebus sugėdinti nelaimių metu, bado dienomis jie bus pasotinti.
Psl	37	20	O nedorėliai pražus ir Viešpaties priešai sutirps kaip avinėlių taukai; jie dings kaip dūmai.
Psl	37	21	Nedorėliai skolinasi ir negrąžina, o teisusis yra gailestingas ir duoda.
Psl	37	22	Jo palaimintieji valdys žemę, o Jo prakeiktieji bus sunaikinti.
Psl	37	23	Viešpats nukreipia žmogaus žingsnius ir Jam patinka jo keliai.
Psl	37	24	Jei jis klumpa-neparkrinta, nes viešpats laiko jo ranką.
Psl	37	25	Buvau jaunas ir pasenau, tačiau nemačiau, kad teisusis būtų užmirštas ir jo vaikai elgetautų.
Psl	37	26	Visada jis pasigaili ir skolina, jo vaikai yra palaiminti.
Psl	37	27	Traukis nuo pikto ir daryk gera, tai išliksi per amžius.
Psl	37	28	Viešpats mėgsta teisybę ir nepalieka savo šventųjų, bet saugo juos per amžius. O nedorėlių vaikai pražus.
Psl	37	29	Teisieji paveldės žemę ir gyvens joje amžinai.
Psl	37	30	Teisiojo burna kalba išmintingai, ir jo liežuvis-kas teisinga,
Psl	37	31	Dievo įstatymas yra jo širdyje; jo žingsniai nesvyruoja.
Psl	37	32	Nedorėlis tykoja teisiojo ir siekia jį nužudyti.
Psl	37	33	Viešpats jo nepaliks ano rankoje ir nepasmerks jo teisme.
Psl	37	34	Lauk Viešpaties ir laikykis Jo kelio. Jis išaukštins tave, kad paveldėtum žemę. Tu matysi, kaip nedorėliai žlugs.
Psl	37	35	Mačiau nedorėlį džiūgaujantį ir išsiplėtusį kaip šakotą kedrą.
Psl	37	36	Pro šalį ėjau, ir jo nebuvo, ieškojau jo, bet neradau.
Psl	37	37	Žiūrėk į tobuląjį ir stebėk teisųjį, nes tokių galas-ramybė.
Psl	37	38	Nusikaltėliai bus sunaikinti, nedorėlių galas-pražūtis.
Psl	37	39	Teisiųjų išgelbėjimas ateina nuo Viešpaties; jis yra jų stiprybė nelaimių metu.
Psl	37	40	Viešpats padės jiems ir išlaisvins juos. Jis išlaisvins juos iš bedievių ir išgelbės, nes jie pasitikėjo Juo.

The Holy Bible in Lithuanian

Psl	38	1	Viešpatie, nebausk manęs rūstaudamas ir neplak savo įniršyje.
Psl	38	2	Tavo strėlės įsmigo į mane ir Tavo ranka slegia mane.
Psl	38	3	Nebėra nieko sveiko mano kūne dėl Tavo rūstybės ir poilsio mano
kauluose dėl mano nuodėmės.			
Psl	38	4	Mano kaltės iškilo virš mano galvos; lyg sunki našta jos pasidarė man
per sunkios.			
Psl	38	5	Dvokia ir pūliuoja mano žaizdos dėl mano kvailybės.
Psl	38	6	Esu varge, visai sulinkęs, vaikštau nusiminęs visą dieną.
Psl	38	7	Mano strėnos dega, nieko sveiko nebėra mano kūne.
Psl	38	8	Nusilpęs, labai sudaužytas vaitoju dėl savo širdies nerimo.
Psl	38	9	Viešpatie, Tu žinai visus mano troškimus ir mano dūsavimas nėra
paslėptas nuo Tavo.			
Psl	38	10	Mano širdis smarkiai plaka, netekau jėgų, mano akių šviesa nyksta.
Psl	38	11	Mano draugai ir bičiuliai laikosi atstu nuo mano skausmų; mano
artimieji stovi iš tolo.			
Psl	38	12	Kurie kėsinaisi į mano gyvybę, paspendė žabangus; kurie siekia man
pakenkti, grasi na man sunaikinimu, visą dieną rengia klastas.			
Psl	38	13	Esu lyg kurčias-negirdžiu, lyg nebylys-neatveriu burnos.
Psl	38	14	Tapau lyg žmogus, kuris nieko negirdi, kurio burnoje nėra atsakymo.
Psl	38	15	Viešpatie, Tavimi vilčiuosi. Tu išgirsi, Viešpatie, mano Dieve!
Psl	38	16	Sakau: "Tenesi džiugia ir tenesi didžiuoja jie prieš mane, kai mano
koja paslysta!"			
Psl	38	17	Esu pasiruošęs kristi, mano kentėjimai nesiliauja.
Psl	38	18	Išpažinsiu savo kaltę, gailėsiuosi dėl savo nuodėmės.
Psl	38	19	Mano priešai gyvena ir yra galingi, ir daug tų, kurie nekenčia manęs
netei s ingai.			
Psl	38	20	Kurie atlygina piktu už gera, yra mano priešai, nes seku gera.
Psl	38	21	Viešpatie, nepalik manęs! Mano Dieve, nebūk toli nuo manęs!
Psl	38	22	Skubėk padėti man, Viešpatie, mano gelbėtojai!
Psl	39	1	Aš sakiau: "Saugosiu savo kelius, kad nenusidėčiau liežuviu; pažabosiu
savo burną, kol nedorėlis tebėra priešais mane".			
Psl	39	2	Pasidariau visi škas nebylys, visko džiuginančio atsisakiau; mano
skausmas pakilo,			
Psl	39	3	įkaito širdis mano krūtinėje, bemažant įsiliepsnojo; aš prabilau.
Psl	39	4	Viešpatie, leisk sužinoti mano pabaigą ir skaičių mano dienų, kad
žinočiau, koks menkas aš esu.			
Psl	39	5	Mano dienų tik sprindis, mano amžius kaip niekas Tavo aki vaizdoje.
Kaip kvapas yra žmogaus gyvenimas.			
Psl	39	6	Kaip šešėlis vaikščioja žmogus, tuščiai stengiasi; krauna turtus ir
nežino, kam jie atiteks.			
Psl	39	7	Viešpatie, ko aš lauksiu? Mano viltis Tavyje.
Psl	39	8	Iš visų mano nusikaltimų išlaisvink mane. Nepadaryk manęs kvailojo
pajuoka.			
Psl	39	9	Pasidariau nebylys, neatveriu burnos, nes Tu tai padarei.
Psl	39	10	Atitrauk nuo manęs savo rūstybę. Nuo Tavo rankos smūgių aš nykstu.
Psl	39	11	Kai už kaltes baudi žmogų, suėdi kaip kandis, kas jam brangiausia.
Žmogus-tik kvapas.			
Psl	39	12	Viešpatie, išgirsk mano malda, šauksmą mano išklausk! Netylėk dėl
mano ašarų! Aš esu tik svečias pas Tave, praeivis kaip visi mano tėvai.			
Psl	39	13	Nugrėžk nuo manęs savo žvilgsnį, kad atsigaučiau pirma, negu
iškeliausiu ir pranyksiu.			
Psl	40	1	Kantriai laukiau Viešpaties, Jis pasilenkė prie manęs ir išgirdo mano
šauksmą.			
Psl	40	2	Jis ištraukė mane iš baisios duobės, iš klampaus purvo ir pastatė ant
uolos mano kojas, sutvirtino mano žingsnius.			
Psl	40	3	Jis įdėjo į mano lūpas naują giesmę-gyrių mūsų Dievui. Daugelis tai
matys, bijosis ir pasitikės Viešpačiu.			
Psl	40	4	Palaimintas žmogus, kuris pasitiki Viešpačiu, nesikreipia į
išdidžiuosius ir nei na melo keliais.			
Psl	40	5	Daug padarei, Viešpatie, mano Dieve, nuostabių darbų ir nutarimų mūsų
labui-nėra Tau lygaus nė vieno, -jei norėčiau juos paskelbti ir išpasakoti, jų būtų daugiau,			
kaip kad galima suskaičiuoti.			
Psl	40	6	Aukų ir atnašų Tu nenorėjai. Ausis Tu man atvėrei. Deginamųjų aukų ir
aukų už nuodėmę Tu nereikavai.			
Psl	40	7	Tada tariau: "Štai ateinu; knygos rietime apie mane parašyta.
Psl	40	8	Man patinka vykdyti Tavo valią, mano Dieve; Tavo įstatymas yra mano
širdyje".			
Psl	40	9	Skelbiau teisumą didelėje minioje, lūpų neužciaupiau, Viešpatie, Tu
žinai.			
Psl	40	10	Tavo teismo nepaslėpiau savo širdyje, apie Tavo ištikimybę ir
išgelbėjimą kalbėjau. Nenutylėjau apie Tavo malonę ir tiesą dideliame susirinkime.			
Psl	40	11	Viešpatie, nesulaukyk man savo gailėstingumo; Tavo malonė ir tiesa

visada tegul mane lydi.
Psl 40 12 Užgriuvo mane nesuskaitomos blogybės, apniko kaltės, nieko daugiau
nematau. Jų yra daugiau nei mano galvos plaukų, todėl netekau drąsos.
Psl 40 13 Viešpatie, teikis išgelbėti mane! Viešpatie, skubėk man padėti!
Psl 40 14 Tesusigėsta ir teparausta visi, kurie kėsina si į mano gyvybę;
teatsitraukia sugėdinti, kurie linki man pikta!
Psl 40 15 Tenusigėsta dėl savo gėdos, kurie man sako: "Gerai, gerai".
Psl 40 16 Tedžiūgauja ir tesilinksmina, kurie ieško Tavęs; kurie ilgisi Tavo
išgelbėjimo, tegul sako: "Didis yra Viešpats!"
Psl 40 17 Nors esu suvargęs ir beturtis, Viešpats rūpinasi manimi. Mano pagalba
ir išlaisvintojas Tu esi.
Psl 41 1 Mano Dieve, nedelsk!
Psl 41 1 Palaimintas, kuris kreipia dėmesį į vargšą. Nelaimėje išgelbės jį
Viešpats.
Psl 41 2 Viešpats saugos ir išlaikys jį gyvą; jis bus palaimintas žemėje. Tu
neatiduosi jo priešų valiai.
Psl 41 3 Viešpats sustiprins jį ligos patalę; Tu pagydysi jį nuo visų ligų.
Psl 41 4 Sakiau: "Viešpatie, būk man gailestingas! Išgydyk mano sielą, nes Tau
nusidėjau!"
Psl 41 5 Mano priešai kalba prieš mane pikta: "Kai jis mirs, ir jo vardas
išnyks".
Psl 41 6 Jei kas ateina manęs aplankyti, tuščius žodžius kalba, išėjęs laukan
apkalba.
Psl 41 7 Visi, kurie nekenčia manęs, šnibždasi prieš mane, planuoja man
pakenkti:
Psl 41 8 "Pikčiausia liga jam prikibo, jis atsigulė ir nebeatsikels".
Psl 41 9 Net ir artimas draugas, kuriuo pasitikėjau, kuris valgė mano duoną,
taikosi man įspirti.
Psl 41 10 Viešpatie, būk man gailestingas, pakelk mane, kad jiems atlyginčiau!
Psl 41 11 Iš to žinosiu, jog esi man palankus, jei mano priešas nedžiūgaus prieš
mane.
Psl 41 12 O mane Tu palikai mano nekaltume ir amžiams pastatai savo
aki vaiždoje.
Psl 41 13 Palaimintas tebūna Viešpats, Izraelio Dievas, per amžių amžius! Amen!
Psl 42 1 Amen!
Psl 42 1 Kaip elnė geidžia upelio vandens, taip mano siela geidžia Tavęs, o
Dieve!
Psl 42 2 Mano siela trokšta Dievo, gyvojo Dievo. Kada ateisiu ir pasirodysiu
Dievo aki vaiždoje?
Psl 42 3 Ašaros buvo man duona dieną ir naktį, kai jie kasdien man sakė: "Kur
yra tavo Dievas?"
Psl 42 4 Kai prisimenu tai, išlieju savo sielą, nes traukdavau su minia į Dievo
namus, džiūgaudamas ir dėkodamas iškilmingoje eisenoje.
Psl 42 5 Ko taip nusimini, mano siela, ir ko nerimsti manyje? Lauk Dievo, nes
aš dar girsiu Jį už Jo veido pagalbą!
Psl 42 6 Mano Dieve, mano siela liūdi manyje. Prisimenu Tave iš Jordano šalies
ir Hermono, nuo Micaro kalno.
Psl 42 7 Gelmė šaukia gelmę, vandeniui triukšmingai krintant; Tavo bangos ir
vilnys per mane lieja.
Psl 42 8 Dieną apreikš Viešpats savo malonę. Naktį giedosiu Jam, savo Dievui,
kuris teikia man gyvybę.
Psl 42 9 Tarsiu Viešpačiui, savo uolai: "Kodėl pamiršai mane? Kodėl turiu
vaikščioti nuliūdęs, spaudžiamas priešo?"
Psl 42 10 Kenčiu lyg kaulus laužant, priešai tyčiojasi iš manęs, kasdien
klaudami: "Kur yra tavo Dievas?"
Psl 42 11 Ko taip nusimini, mano siela, ir ko nerimsti manyje? Lauk Dievo, nes
aš dar girsiu Jį, savo veido pagalbą ir savo Dievą.
Psl 43 1 Dieve, teisk ir gink mano bylą prieš bedievių tautą! Gelbėk mane nuo
klastingo ir neteisingo žmogaus.
Psl 43 2 Tu esi mano stiprybės Dievas. Kodėl atstumi mane? Kodėl turiu
vaikščioti nuliūdęs, priešo spaudžiamas?
Psl 43 3 Siųsk savo šviesą ir tiesą! Jos teveda mane į Tavo šventąjį kalną, į
Tavo palapinę.
Psl 43 4 Eisiu prie Dievo aukuro, pas Dievą, savo didžiausią linksmybę. Girsiu
Tave arfa, o Dieve, mano Dieve!
Psl 43 5 Ko taip nusiminusi, mano siela, ir ko nerimsti manyje? Lauk Dievo, nes
aš dar girsiu Jį, savo veido pagalbą ir savo Dievą!
Psl 44 1 Dieve, savo ausimis girdėjome, kai mūsų tėvai pasakojo mums, kokius
darbus darei jų dienomis senais laikais.
Psl 44 2 Pagonis išvare, o juos įsodina; išnaikina tautas, o juos
išaukština.
Psl 44 3 Ne savo kardų jie laimėjo kraštą, ne jų ranka išgelbėjo juos, bet Tavo
dešinė, Tavo ranka ir Tavo veido šviesa, nes Tu juos mylėjai!

The Holy Bible in Lithuanian

Psl	44	4	Tu-mano Karalius ir Dievas, Tu teiki pergalę Jokūbui.
Psl	44	5	Su Tavo pagalba prispausime savo priešus, Tavo vardu mindysime tuos,
kurie kyla prieš mus.			
Psl	44	6	Ne savo lanku pasitikėsiu, ne mano kardas išgelbės mane.
Psl	44	7	Tu išgelbėjai mus nuo mūsų priešų, mus nekenčiančius sugėdinai.
Psl	44	8	Dievu giriamės per dieną ir Tavo vardą šlovinsime per amžius.
Psl	44	9	Bet Tu mus atstūmei, pažeminti leidai ir su mūsų kariuomene
nebei šei ni.			
Psl	44	10	Tu priverti mus trauktis nuo priešų, kurie nekenčia mūsų ir išnaudoja mus.
Psl	44	11	Kaip pajautinas avis atidavei mus, tarp pagonių išblaškei.
Psl	44	12	Savo tautą pardavei už nieką; nepraturtėjai tuo, ką už ją gavai.
Psl	44	13	Padarei mus paniekinimu kaimynams, pajuoka ir patyčiomis tiems, kurie aplinkui mus.
Psl	44	14	Padarei mus priežodžiu pagonims, tautos kraipo galvas dėl mūsų.
Psl	44	15	Nuolatos man prieš akis mano panieka ir rausta iš gėdos veidas
Psl	44	16	dėl priekaištų ir užgaulių žodžių, dėl priešo ir keršytojo.
Psl	44	17	Visa tai užgriuvo mus, nors Tavęs nepamiršome, sandoros su Tavimi
nepažeidėme.			
Psl	44	18	Mūsų širdis neatsitraukė nuo Tavęs, mūsų žingsniai nebuvo nuo Tavo
kelių nukrypę.			
Psl	44	19	kai leidai mus naikinti tyruose ir apdengei mirties šešėliu.
Psl	44	20	Jei būtume užmiršę savo Dievo vardą ir ištiesę rankas į svetimą dievą,
Psl	44	21	argi Dievas to nežinotų? Jis juk žino širdies paslaptis!
Psl	44	22	Dėl Tavęs esame visą dieną žudomi, laikomi tarsi pjauti paskirtos
avys.			
Psl	44	23	Kelkis! Kodėl miegi, Viešpatie? Pakilk, neatstumk amžinai!
Psl	44	24	Kodėl slepi savo veidą, pamiršti mūsų vargą ir priespaudą?
Psl	44	25	Mūsų siela parkritusi į dulkes; mūsų kūnas parbloktas žemėn.
Psl	44	26	Pakilk, padėk mums! Išgelbėk mus dėl savo gailestingumo.
Psl	45	1	Mano širdis prisipildė gražių žodžių. Giedosiu giesmę Karaliui. Mano
liežuvis-plunksna mikloje raštininko rankoje.			
Psl	45	2	Tu esi gražiausias iš žmonių vaikų; malonė Tavo lūpose! Todėl
palaimino Tave Dievas amžiams.			
Psl	45	3	Karžygy, prisijuosk kalaviją prie šlaunies, savo šlovę ir didybę.
Psl	45	4	savo didybėje kelkis ginti tiesos, romumo ir teismo. Tavo dešinė
tepamoko Tave didingų darbų!			
Psl	45	5	Karaliaus priešų širdis perveria Jo strėlės, nuo jų krinta tautos.
Psl	45	6	Tavo sostas, o Dieve, stovės per amžius. Teismo skeptras yra Tavo
karalystės skeptras.			
Psl	45	7	Tu pamėgai teisumą ir neapkentei nedorybės, todėl patepė Tave Dievas,
Tavasis Dievas, džiugsmo aliejumi daugiau negu Tavo bendrus.			
Psl	45	8	Mira, alaviju ir kasija kvepia Tavo drabužiai. Iš dramblio kauko rūmų
linksmina Tave.			
Psl	45	9	Karalių dukterys pasitinka Tave; karalienė Tavo dešinėje ofyro auksu
papuošta.			
Psl	45	10	Klausyk, dukra, pažvelk ir išgirs! Pamiršk savo tautą ir tėvo namus.
Psl	45	11	Karalius geidžia tavo grožio. Jis yra tavo viešpats-garbink jį!
Psl	45	12	Tyro dukros neša Tau dovanas, tautos kilmingieji Tavo palankumo ieško.
Psl	45	13	Karaliaus dukra šlovinga viduje, auksu išmegzti jos apdarai.
Psl	45	14	Išsiuvinėtais drabužiais papuoštą ją veda pas Karalių, ją seka
mergaitės, jos draugės,			
Psl	45	15	kurios bus atvestos pas Tave. Jos eina džiūgaudamos ir besilinksmindamos, jos įeis į Karaliaus
rūmus.			
Psl	45	16	vietoj Tavo tėvų bus Tavo sūnūs; visoje šalyje Tu paskirsi juos
kunigaikščiais.			
Psl	45	17	Aš garsinsiu Tavo vardą per kartų kartas, todėl tautos girs Tave per
amžius.			
Psl	46	1	Dievas mums yra prieglauda ir stiprybė, užtikrinta pagalba bėdoje.
Psl	46	2	Todėl nebijosime, nors žemė drebėtų, kalnai griūtų į jūros gelmę.
Psl	46	3	Teužia, teputoja jų vandenys, tedreba kalnai, joms šėlstant.
Psl	46	4	Upės srovės linksmina Dievo miestą, šventą Aukščiausiojo buveinę.
Psl	46	5	Dievas yra jo viduje, jam nėra ko bijoti; rytui auštant ateis Dievas
jam padėti.			
Psl	46	6	Siautė pagonys, maištavo karalystės; Jis prabilo, ir sustingo žemė.
Psl	46	7	Kareivijų Viešpats yra su mumis, tvirtovė mums yra Jokūbo Dievas.
Psl	46	8	Ateikite, pažvelkite į viešpaties darbus, kokių baisių dalykų Jis
padarė žemėje!			
Psl	46	9	Jis sustabdo karus ligi pat žemės krašto, sulaužo lankus ir sutrupina
ietis, sudegina ugnimi karo vežimus.			
Psl	46	10	"Liaukitės ir žinokite, jog Aš esu Dievas! Aš būsiu išaukštintas tarp
pagonių, išaukštintas žemėje!"			

The Holy Bible in Lithuanian

Psl	46	11	Kareivijų Viešpats yra su mumis, tvirtovė mums yra Jokūbo Dievas.
Psl	47	1	Ploki te rankomis visos tautos! Šauki te Dievui džiugesio balsu!
Psl	47	2	Aukščiausiasis Viešpats yra baisus, didis Karalius visos žemės.
Psl	47	3	Jis pajungė mums pagonis, padėjo po mūsų kojomis tautas.
Psl	47	4	Jis parinko mums paveldėti žemę-garbę Jo mylimojo Jokūbo.
Psl	47	5	Dievas užžengė su šauksmu, Viešpats, gaudžiant trimitams.
Psl	47	6	Giedokite gyrių mūsų Dievui, giedokite! Giedokite gyrių mūsų Karaliui, giedokite!
Psl	47	7	Dievas yra visos žemės Karalius! Giedokite Jam gyrių suprasdami.
Psl	47	8	Dievas karaliauja pagonims, Dievas sėdi savo šventajame soste.
Psl	47	9	Tautos kunigaikščiai susirinko su Abraomo Dievo tauta. Dievui priklauso visi žemės skydai, Jis yra labai išaukštintas.
Psl	48	1	Didis yra Viešpats ir labai girtinas mūsų Dievo mieste, savo šventajame kalne.
Psl	48	2	Gražiai iškilęs, visos žemės džiaugsmas yra Siono kalnas šiaurės pusėje, didžiojo Karaliaus miestas.
Psl	48	3	Dievas yra jo rūmų apsauga.
Psl	48	4	Antai karaliai susirinkę praėjo kartu.
Psl	48	5	Pamatę apstulbo, sumišo ir skubiai pabėgo.
Psl	48	6	Baimė apėmė juos ten ir skausmai kaip gimdė.
Psl	48	7	Rytų vėju Tu sudaužei Taršišo laivus.
Psl	48	8	Ką buvome girdėję, tai ir matėme kareivijų Viešpaties, mūsų Dievo, mieste. Dievas išlaiko jį per amžius.
Psl	48	9	Dieve, būdami Tavo šventykloje, prisiminėme Tavo malonę.
Psl	48	10	Dieve, kaip Tavo vardas, taip ir Tavo šlovė pasiekia žemės pakraščius. Tavoji dešinė pilna teismo.
Psl	48	11	Tesidžiaugia Siono kalnas! Tedžiūgauja Judo dukterys dėl Tavo sprendimų.
Psl	48	12	Apeikite aplinkui Sioną, apžiūrėkite jį, suskaičiuokite jo bokštus.
Psl	48	13	Išidėmėkite jį supantį pylimą, išvaikščiokite jo rūmus, kad galėtumėte papasakoti būsimosioms kartoms.
Psl	48	14	Nes šis Dievas yra mūsų Dievas per amžius, Jis ves mus iki mirties.
Psl	49	1	Išgirskite visos tautos! Klausykitės visi pasaulio gyventojai:
Psl	49	2	prastuoliai ir kilmingieji, turtuoliai ir vargšai!
Psl	49	3	Savo burna skelbsiu išmintį; mano širdies apmąstymai–išmanymas.
Psl	49	4	Aš klausysiuos patarlių, skambant arfai įminsių mįslę.
Psl	49	5	Ko gi man nelaimės dienomis bijoti, kai priešai klastingi apninka,
Psl	49	6	kurie savo turtais pasitiki ir giriasi gausiais savo lobiais?
Psl	49	7	Nė vienas žmogus negalės išpirkti savo brolio nė Dievui duoti išpirką už jį.
Psl	49	8	Didelė kaina už sielos išpirkimą–tiek niekad neturėsi,
Psl	49	9	kad galėtum amžinai gyventi ir nematytum sugedimo.
Psl	49	10	Matysi, kaip išminčiai miršta, kvailiai ir paikieji žūna, palikdami turtus kitiems.
Psl	49	11	Jie nori, kad jų namai pasiliktų per amžius, jų buveinės kartu kartoms, savo vardais jie pavadina žemes.
Psl	49	12	Net ir garbingas žmogus neišlieka: jis panašus į galviją, kuris pražūna.
Psl	49	13	Toks yra kvailai pasitikinčiųjų likimas ir galas jų pasekėjų, kurie pritaria jiems.
Psl	49	14	Mirtis juos ganys kaip avis. Josios buveinei jie skirti ir į ją nužengs. Jų kūnas sunyks, pavidalas sudulės; mirusiųjų buveinė bus jų namai.
Psl	49	15	Tačiau Dievas iš kapo išpirks mano sielą, Jis priims mane.
Psl	49	16	Nesijaudink, jei kas praturtėja ir jo namų garbė padidėja.
Psl	49	17	Juk mirdamas jis to nepasieks, garbė nepalydės jo.
Psl	49	18	Nors gyvendamas jis tarsis esąs laimingas, kiti jį dėl sėkmės girs,
Psl	49	19	tačiau jis nužengs pas savo tėvų kartą ir šviesos neregės per amžius.
Psl	49	20	Žmogus, kuris yra gerbiamas, bet neturi supratimo, yra panašus į galviją, kuris pražus.
Psl	50	1	Galingas Dievas, Viešpats, kalbėjo ir šaukė žemei nuo saulėtekio iki saulėlydžio.
Psl	50	2	Iš Siono, grožio tobulumo, suspindėjo Dievas.
Psl	50	3	Mūsų Dievas ateis ir netylės: naikinanti ugnis eis pirma Jo, o aplinkui jį siaus audros.
Psl	50	4	Jis šaukia dangų iš aukštybių ir žemę, kad galėtų teisti savo tautą:
Psl	50	5	"Surinkite mano šventuosius, padariusius sandorą su manimi per auką".
Psl	50	6	Dangus skelbs Jo teisumą, nes pats Dievas yra teisėjas.
Psl	50	7	"Klausyk, mano tauta, Aš kalbėsiu! Izraeli, Aš liudysiu prieš tave! Dievas, tavo Dievas, Aš esu!
Psl	50	8	Ne dėl aukų barsiu tave-deginamąsias aukas visada man aukojai.
Psl	50	9	Man nereikia versio iš tavo tvarto, nei ožio iš tavo bandos.
Psl	50	10	Mano yra visi miškų žvėrys, gyvuliai ant tūkstančio kalvų.

The Holy Bible in Lithuanian

Psl	50	11	Pažįstu visus kalnų paukščius, ir laukiniai žvėrys yra mano žinioje.
Psl	50	12	Jei alkanas būčiau, nesakyčiau tau, nes mano yra pasaulis ir visa, kas jame.
Psl	50	13	Argi Aš valgysiu jaučių mėsą, argi gersiu ožių kraują?
Psl	50	14	Aukok Dievui padėką ir ištesėk Aukščiausiam įžadus.
Psl	50	15	Šaukis manęs nelaimės dieną-tai išgelbėsiu tave, o tu šlovinsi mane".
Psl	50	16	O nedorėliui Dievas sako: "Kodėl tu mano nuostatus skelbi ir savo
burna mano sandorą mini?			
Psl	50	17	Nes tu nekenti pamokymo ir atmeti mano žodžius.
Psl	50	18	Pamatęs vagį, susitari su juo ir su svetimautojais drauguji.
Psl	50	19	Tavo burna kalba pikta ir tavo liežuvis sako klaidą.
Psl	50	20	Tu kalbi prieš savo brolių ir šmeiži savo motinos sūnų.
Psl	50	21	Tu tai darei, ir Aš tylėjau. Tu manai, kad Aš esu toks, kaip tu. Aš
tave barsiu ir tavo darbus statysiu tau prieš akis.			
Psl	50	22	Susipraskite, kurie pamiršote Dievą, kad nesudraskyčiau jūsų, ir tada
nebus, kas jus išgelbėtų.			
Psl	50	23	Kas aukoja gyrių, pašlovina mane; o kuris teisingai elgiasi, tam
parodysiu Dievo išgelbėjimą".			
Psl	51	1	Dieve, pasigailėk manęs dėl savo malonės, dėl savo beribio gerumo
panaikink mano kaltes.			
Psl	51	2	Visai nuplauk mano kaltę ir apvalyk mano nuodėmes.
Psl	51	3	Išpažįstu savo nusikaltimą, mano nuodėmė visada yra su manimi.
Psl	51	4	Tau vienam nusidėjau ir padariau pikta Tavo akyse. Tu teisingai teisi
ir teisingą sprendimą darai.			
Psl	51	5	Štai aš gimiau nuodėmingas, ir nuodėmėje mane pradėjo mano motina.
Psl	51	6	Tu mėgsti tiesą širdyje ir slaptoje mokai mane išminties.
Psl	51	7	Apšlakstyk mane yzopu, kad būčiau švarus. Nuplauk mane, kad būčiau
baltesnis už sniegą.			
Psl	51	8	Leisk man patirti džiaugsmą ir linksmybę. Tedžiūgauja mano sužeisti
kaulai.			
Psl	51	9	Nugrėžk savo veidą nuo mano nuodėmių ir visas mano kaltes išdildyk.
Psl	51	10	Dieve, tyrą širdį sutverk manyje ir teisingą dvasią atnaujink.
Psl	51	11	Neatstumk manęs nuo savo veido ir savo šventos dvasios neatimk nuo
manęs.			
Psl	51	12	Gražink man išgelbėjimo džiaugsmą ir laisvės dvasia sustiprink mane.
Psl	51	13	Tada mokysiu nusidėjėlius Tavo kelių, kad nusikaltėliai grįžtų pas
Tave.			
Psl	51	14	Dieve, išlaisvink mane nuo kraujo kaltės, nes Tu mano išgelbėjimo
Dievas, ir mano liežuvis šlovins Tavo teisumą.			
Psl	51	15	Viešpatie, atverk mano lūpas, ir mano burna skelbs Tavąją šlovę.
Psl	51	16	Tu nenori aukos, jei aukočiau deginamąją auką, Tau nepatiktų.
Psl	51	17	Auka Dievui yra sudužusi dvasia; sudužusios ir nusižėmusios širdies
Tu, Dieve, nepaniekinsi.			
Psl	51	18	Būk palankus ir daryk gera Sionui, statyk Jeruzalės sienas.
Psl	51	19	Tada Tu gėrėsis teisumo aukomis, aukosime veršius ant Tavo aukuro.
Psl	52	1	Ko giries nedorybė, galiūne? Dievo gerumas pasilieka nuolat.
Psl	52	2	Tavo liežuvis planuoja pražūtį kaip aštrus peilis, tu klastadary!
Psl	52	3	Tu mėgsti pikta labiau kaip gera, tau mieliau meluoti negu teisybę
kalbėti.			
Psl	52	4	Tu mėgsti pražūtingas kalbas, klastingas liežuvi!
Psl	52	5	Todėl sunaikins tave Dievas amžiams; parbloks ir išmes iš palapinės,
su šaknimis išraus iš gyvųjų žemės.			
Psl	52	6	Teisieji tai matys ir bijosis, jie juoksis iš jo:
Psl	52	7	"Štai žmogus, kuris Dievo nepadarė savo stiprybe, bet, pasitikėdamas
turtais, įsidrąsino daryti nedorybes".			
Psl	52	8	Aš esu kaip žaliuojąs alyvmedis Dievo namuose, pasitikiu Dievo
gailestingumu per amžių amžius.			
Psl	52	9	Tave girsiu per amžius, nes Tu tai padarei; skelbsiu Tavo brangų vardą
šventiesiems.			
Psl	53	1	Kvailys pasakė savo širdyje: "Nėra Dievo". Jie sugedo, elgiasi
bjauriai, nėra, kas gera darytų.			
Psl	53	2	Dievas pažiūrėjo iš dangaus į žmones, kad pamatytų, ar yra, kas išmano
ir ieško Dievo.			
Psl	53	3	Jie visi atsitraukė, visi kartu sugedo. Nėra darančio gera, nėra nė
vieno.			
Psl	53	4	Argi nesupranta piktadariai, kurie ryja mano tautą lyg duoną? Ir Dievo
jie nesišaukia.			
Psl	53	5	Jie drebėjo iš baimės, kai nebuvo ko bijoti. Dievas išsklaidė kaulus
jų, kurie tave apgulė. Jie buvo sugėdinti, nes Dievas paniekino juos.			
Psl	53	6	O kad ateitų iš Siono išgelbėjimas Izraeliui! Kai Dievas parves savo
tautos belaisvius, džiaugsis Jokūbas, linksminsis Izraelis!			
Psl	54	1	Dieve, savo vardu išgelbėk mane ir savo galybe teisk mane.

The Holy Bible in Lithuanian

Psl	54	2	Dieve, išgirs sk mane malda, išklausk mane burnos žodžius!
Psl	54	3	Svetimieji sukilo prieš mane, prispaudėjai ieško mano sielos; jie
nepaiso Dievo.			
Psl	54	4	Bet Dievas yra mano padėjėjas, Viešpats palaiko mano sielą.
Psl	54	5	Atlygink piktu mano priešams, savo tiesoje sunaikink juos!
Psl	54	6	Tada laisvai aukas Tau aukosiu, girsiu Tavo vardą, nes Jis geras.
Psl	54	7	Tu iš visų bėdų išgelbėjai mane, ir mano akys matė sugėdintus priešus.
Psl	55	1	Dieve, klausykis mano maldos ir nesišalink nuo mano maldavimo!
Psl	55	2	Pažvelk į mane ir išklausk. Aš blaškau ir nerimstu
Psl	55	3	dėl priešo balso, dėl nedorėlių siautimo. Jie daro man pikta,
užsirūstinę neapkenčia manęs.			
Psl	55	4	Širdis dreba mano krūtinėje, mirties siaubai apėmė mane.
Psl	55	5	Mane užklupo baimė ir drebulys, siaubas užpuolė mane.
Psl	55	6	Aš sakiau: "O kad turėčiau balandžio sparnus; išskrisčiau ir būčiau
ramus.			
Psl	55	7	Toli nuskrisčiau, dykumoje apsinakvočiau.
Psl	55	8	Skubėčiau pasislėpti nuo viesulų ir audrų".
Psl	55	9	Viešpatie, suardyk ir sumaišyk jų kalbas! Mieste mačiau tik smurtą ir
vaidus.			
Psl	55	10	Dieną ir naktį jie slankioja aplink jo sienas, o viduje neteisybė ir
priespauda.			
Psl	55	11	Nedorybė viduryje, apgaulė ir klaida gatvėse.
Psl	55	12	Jei priešas mane užgauliotų, galėčiau pakęsti. Jei tas, kuris nekenčia
manęs, prieš mane pakiltų, pasislėpčiau nuo jo.			
Psl	55	13	Bet tu-žmogus man lygus, mano bendras, artimas bičiulis!
Psl	55	14	Mums buvo malonu kartu, minioje eidavome į Dievo namus.
Psl	55	15	Juos mirtis teuzklumpa! Gyvi į mirusiųjų buveinę tenužengia! Nedorybės
jų buveinėse ir tarp jų.			
Psl	55	16	Aš šauksiuosi Dievo, ir Viešpats išgelbės mane.
Psl	55	17	Vakare, rytą ir vidudienį melsiuosi ir garsiai šauksiu; Jis išgirs
mano balsą,			
Psl	55	18	išvaduos mano sielą, grąžins ramybę, apgins nuo puolančių priešų
daugybės.			
Psl	55	19	Dievas išgirs ir pažemins juos, Jis gyvena nuo amžių. Jie nesikeičia
ir Dievo nebijo.			
Psl	55	20	Jie pakelia ranką prieš tuos, kurie yra taikoje su jais, laužo duotąjį
žodį.			
Psl	55	21	Slidesnė už sviestą jų burna, o širdyse karas; žodžiai švelnesni už
aliejų, tačiau jie yra nuogi kardai.			
Psl	55	22	Pavesk Viešpačiui savo našta, ir Jis palaikys tave, Jis niekados
neleis teisiamam svyruoti.			
Psl	55	23	Tu, Dieve, juos nuvesi į gilią prarają. Žmogžudžiai ir apgavikai žus
nė pusės amžiaus nesulaukę. Tačiau aš pasitikišiu Tavimi.			
Psl	56	1	Dieve, būk man gailestingas, nes žmogus nori praryti mane, priešai
nuolatos puola.			
Psl	56	2	Visą laiką mano priešai puola mane, daug tų, kurie kovoja prieš mane,
o Aukščiausiasis!			
Psl	56	3	Kai baimė apima, Tavimi pasitikiu.
Psl	56	4	Dievu pasitikiu, kurio žodį giriu. Nebijosiu, ką gali padaryti man
žmogus?			
Psl	56	5	Kiekvieną dieną jie iškraipo mano žodžius, visos jų mintys-daryti man
pikta.			
Psl	56	6	Jie susirenka, tyko, seka mano pėdomis, kėsina į mano gyvybę.
Psl	56	7	Atlygink jiems už nedorybę! Dieve, užsirūstinęs parblošk juos!
Psl	56	8	Tu mano vargo dienas skaičiuoji, renki mano ašaras į odinę. Argi jų
nėra Tavo knygoje?			
Psl	56	9	Mano priešai pasitrauks, kai šauksiuos Tavęs. Žinau, kad Dievas už
mane.			
Psl	56	10	Dievu, kurio žodį giriu, Viešpačiu, kurio žodį giriu,
Psl	56	11	aš pasitikiu. Nebijosiu, ką gali padaryti man žmogus?
Psl	56	12	Dieve, Tau duotus įžadus ištesėsiu, aukosiu gyriauš aukas.
Psl	56	13	Tu išgelbėjai mane iš mirties, mano kojas nuo suklupimo, kad
vaikščiočiau prieš Dievą ir turėčiau gyvenimo šviesą.			
Psl	57	1	Pasigailėk manęs, Dieve, pasigailėk. Mano siela pasitiki Tavimi. Tavo
sparnų pavėsyje slepiuos, kol praeis nelaimė.			
Psl	57	2	Šauksiuosi aukščiausiojo Dievo, kuris man gera daro.
Psl	57	3	Jis pasiųs iš dangaus ir išgelbės mane, Jis paniekins mano
prispaudėjus, Dievas pasiųs savo gailestingumą ir tiesą!			
Psl	57	4	Turiu gyventi tarp liūtų, tarp žmonių, kvėpuojančių ugnimi. Jų dantys
yra ietys ir strėlės, jų liežuviai-aštrūs kardai.			
Psl	57	5	Dieve, būk išaukštintas virš dangų! Tavo šlovė teišplinta visoje
žemėje!			

Psl	57	6	Jie spendė pinkles mano kojoms, mano siela sugniužo. Jie kasė man duobę, tačiau patys įpuolė į ją.
Psl	57	7	Dieve, mano širdis tvirta. Taip, mano širdis tvirta. Aš giedosiu ir girsiu.
Psl	57	8	Pabusk, mano šlove! Pabuskite, arfa ir psalteri! Aš atsikelsiu anksti.
Psl	57	9	Viešpatie, girsiu Tave tautose, giedosiu Tau pagonių būry.
Psl	57	10	Tavo gailėstingumas siekia dangų, ir Tavo tiesa-debesis.
Psl	57	11	Dieve, būk išaukštintas virš dangų! Teišplinta Tavo šlovė visoje žemėje!
Psl	58	1	Jūs, teisėjai, ar sprendžiate teisingai? Ar teisingai teisiate žmones?
Psl	58	2	Ne, jūs darote nedorybes širdyje, jūsų rankos smurtą sėja.
Psl	58	3	Nedorėliai klysta nuo pat kūdikystės, nuo pat gimimo jie klaidžioja ir meluoja.
Psl	58	4	Jų nuodai panašūs į gyvatės nuodus, kaip angies, kuri užsikemša ausis, kad negirdėtų labiausiai įgudusio kerėtojo balso.
Psl	58	5	Dieve, sutrupink jiems dantis burnoje, Viešpatie, išdaužyk iltis jauniems liūtams!
Psl	58	7	Tepradingsta jie kaip tekantis vanduo, tesulūžta jų strėlės, jiems betai kant.
Psl	58	8	Teištyžta jie kaip sraigė, kaip nelaiku gimęs kūdikis tenemato saulės!
Psl	58	9	Tenuneša juos audra greičiau, negu puodas pajus degančių erškėčių karštį.
Psl	58	10	Teisusis džiaugsis, matydamas atpildą, nedorėlio krauju plausis saujas.
Psl	58	11	Tada žmonės sakys: "Tikrai, atpildą gauna teisusis! Tikrai yra Dievas, teisėjas žemėje!"
Psl	59	1	Dieve, išgelbėk mane iš priešų, apgink nuo sukylančių prieš mane!
Psl	59	2	Išlaisvink mane iš piktadarių ir išgelbėk nuo kraugerių!
Psl	59	3	Štai jie tyko mano gyvybės; galiūnai susirinkę prieš mane ne dėl mano nusikaltimo ar nuodėmės, o Viešpatie!
Psl	59	4	Nors nekaltas esu, jie atbėga ir ginkluojasi prieš mane. Pabusk man padėti ir pamatyk!
Psl	59	5	Viešpatie, kareivių Dieve, Izraelio Dieve, pabusk aplankyti visas pagonių tautas, nesigailėk nedory, piktadarių.
Psl	59	6	Jie sugrįžta vakare, loja kaip šunys ir laksto po miestą.
Psl	59	7	Jie pliaukšia savo burna, kadaį jų lūpose; jie sako: "Juk niekas negirdi!"
Psl	59	8	Viešpatie, Tu juokies iš jų, tyčiojies iš pagonių.
Psl	59	9	Mano stiprybe, lauksiu Tavęs, nes Dievas yra mano tvirtovė.
Psl	59	10	Gailėstingas mano Dievas pasitiks mane. Dievas leis man pasijuokti iš priešų.
Psl	59	11	Nenužudyk jų, kad tauta nepamirštų! Išsklaidyk juos savo galia ir parblošk, Viešpatie, mano skyde.
Psl	59	12	Jų burnos nusikaltimas ir lūpų žodžiai tesugauna juos jų išdidume. Jų keiksmų ir melų
Psl	59	13	teiššaukia rūstybę ir juos visai tesunaikina, kad visi žinotų, jog Jokūbo Dievas viešpatauja iki žemės pakraščių.
Psl	59	14	Tesugrįžta jie vakare, tegu loja kaip šunys ir laksto po miestą.
Psl	59	15	Teklaidžioja, ieškodami maisto, ir testaugia, jo neradę.
Psl	59	16	Aš giedosiu apie Tavo stiprybę, garsiai giedosiu rytmetį apie Tavo gailėstingumą. Tu buvai man tvirtovė ir priebėga vargų metu.
Psl	59	17	Mano stiprybe, Tau giedosiu, nes Dievas yra mano tvirtovė, mano gailėstingasis Dievas.
Psl	60	1	Dieve, Tu užsirūstinęs atstūmei mus ir išsklaidei mus; atsigręžk į mus vėl!
Psl	60	2	Sudrebinai ir suskaldei žemę; užtaisyk jos plyšius, nes ji svyruoja.
Psl	60	3	Leidai patirti savo tautai sunkių vargų, mus girdei svaiginančiu vynu.
Psl	60	4	Tavęs bijantiesiems davei vėliavą, kad iškeltų ją dėl tiesos.
Psl	60	5	Kad Tavo mylimieji būtų išgelbėti, padėk savo dešine ir išklausyk mus!
Psl	60	6	Dievas kalbėjo savo šventume: "Aš džiūgausiu ir išdalinsiu Sichemą, paskirstysiu Sukotų slėnį.
Psl	60	7	Mano yra Gileadas ir Manasas, Efraimas-mano galvos šalmas, Judas-mano skeptras.
Psl	60	8	Moabas yra mano praustuvė. Ant Edomo numesiu savo kurpę. Filistija, džiūgauk dėl manęs".
Psl	60	9	Kas įves mane į sustiprintą miestą? Kas nuves mane į Edomą?
Psl	60	10	Argi ne Tu, Dieve, atstūmei mus? Argi ne Tu, Dieve, neišėjai su mūsų kariuomene?
Psl	60	11	Suteik mums pagalbą varge, nes žmonių pagalba yra be vertės.
Psl	60	12	Su Dievu mes būsime drąšūs, Jis sumindys mūsų priešus.
Psl	61	1	Dieve, išgirsk mano šauksmą, išklausyk mano maldą!
Psl	61	2	Mano širdžiai alpstant, nuo žemės krašto šaukiuos Tavęs. Užkelk mane

ant aukštos uolos.

Psl 61 3
Psl 61 4

Tu esi man prieglauda, stiprus bokštas gintis nuo priešo.
Norėčiau gyventi Tavo palapinėje amžinai, pasitikėti Tavo sparnų

priedanga.

Psl 61 5
Tavo vardo.

Dieve, Tu girdėjai mano įžadus, davei paveldėjimą su tais, kurie bijo

Psl 61 6
Psl 61 7

Prailegink karaliaus gyvenimą, jo metai tegul tęsiasi per kartų kartas.
Tepasilieka jis per amžius Dievo akių vaizdoje, Jo gailestingumas ir

tiesa tesaugo jį!

Psl 61 8
Psl 62 1

Giedosiu gyrių Tavo vardui visados, kasdien vykdysiu savo įžadus.
Dievo laukia mano siela, iš Jo ateina man išgelbėjimas.

Psl 62 2
Psl 62 3

Tik Jis yra mano uola ir išgelbėjimas, mano tvirtovė-aš nesvyruosiu.
Ar ilgai pulsitė žmogų? Pražūsite visi kaip palinkusi siena, kaip

griūvantis bokštas!

Psl 62 4
jie laimina, o viduje keikia.

Jie planuoja nustumti jį nuo aukštumos. Jie gėrėsi melu: liežuvių

Psl 62 5
Psl 62 6

Tik Dievo lauk, mano siela. Mano viltis yra Jame.
Tik Jis yra mano uola ir išgelbėjimas, mano tvirtovė-aš nesvyruosiu.

Psl 62 7
Dievas.

Dieve mano išgelbėjimas ir garbė; mano stiprybės uola ir priebėga yra

Psl 62 8
savo širdį. Dievas yra mums apsauga.

Pasitikėkite Juo, žmonės, visais laikais! Išliekite Jo akių vaizdoje

Psl 62 9
jie visi drauge lengvesni už nieką.

Tik garas yra prastuoliai, melas-kilmingieji. Jei juos pasvertume,

Psl 62 10
turtai, nepririškite prie jų savo širdies.

Nepasitikėkite priespauda, tuščiai nesivilkite grobio. Jei didėja

Psl 62 11
Psl 62 12

Kartą Dievas kalbėjo, du kartus girdėjau tai: galybė priklauso Dievui
ir Tavo, Viešpatie, yra gailestingumas. Tu atlygini kiekvienam pagal

jo darbus.

Psl 63 1
trokšta mano siela, kūnas

Dieve, Tu esi mano Dievas! Nuo ankstauro ryto Tavęs ieškau, Tavęs
ilgisi Tavęs kaip sausa ir nualinta žemė be vandens.

Psl 63 2
Psl 63 3

Šventykloje ieškojau Tavęs, pamačiau Tavo galybę ir šlovę.
Tavo malonė yra geresnė už gyvenimą, todėl mano lūpos girs Tave.

Psl 63 4
rankas.

Slovinsiu Tave, kol gyvensiu, Tavo vardą minėdamas, kelsiu į Tave

Psl 63 5
džiugsmingai girs Tave,

Mano siela bus pasotinta kaip kaulų smegenimis ir riebalais, lūpos

Psl 63 6
Psl 63 7

kai prisiminsiu Tave savo lovoje, mąstysiu apie Tave budėdamas naktį.
Tu buvai man pagalba, todėl aš džiūgausiu Tavo sparnų pavėsyje.

Psl 63 8
Psl 63 9

Mano siela įsikibo į Tave; Tavo dešinė palaiko mane.
Kurie siekia atimti man gyvybę, nueis į žemės gelmes.

Psl 63 10
Psl 63 11

Jie kris nuo kardo ir taps grobio šakalais.
O karalius džiugsis Dievu. Girsis kiekvienas, kuris prisiekia Juo,

bet melagių burna bus užkimšta.

Dieve, išgirska mano balsą, kai meldžiuosi! Nuo priešų baimės saugok

Psl 64 1
mano gyvybę.

Dieve, išgirska mano balsą, kai meldžiuosi! Nuo priešų baimės saugok

Psl 64 2
Psl 64 3

Paslėpk mane nuo piktadarių samokslų, nuo nedorėlių sukilimo.
Jie galanda savo liežuvį kaip kardą, taiko užnuodytą žodį kaip strėlę,

Psl 64 4
Psl 64 5

kad iš pasalių galėtų šauti į nekaltąjį. Jie šauna netikėtai ir nebijo.
Jie drąsina save, darydami pikta, slapta spendžia pinkles, mąstydami:

"Kas tai matys?"

Psl 64 6
širdis-paslaptinga gilybė.

Jie sumano nedorybes, viską gerai apmąstydami, jų vidus ir

Psl 64 7
Psl 64 8

Bet Dievas šaus į juos strėlę, staiga juos sužeis.
Juos prazudys jų pačių liežuvis. Visi, kurie matys juos, šalinsis nuo

Psl 64 9
darbas.

Tada visi išsigąs ir skelbs, ką Dievas padarė, nes supras, kad tai Jo

Psl 64 10
tiesa aiškiai.

Teisusis viešpačiu džiugsis ir pasitikės Juo, džiūgaus visi

Psl 65 1
Psl 65 2

Sione, o Dieve, Tau priklauso gyrius ir Tau bus įvykdyti įžadai.
Tu, kuris išklausai maldas, pas Tave ateis kiekvienas kūnas.

Psl 65 3
Psl 65 4

Nusikaltimai yra stipresni už mane, Tu apvalai mus nuo mūsų kalčių.
Palaimintas žmogus, kurį Tu išrenki ir priimi, kad jis gyventų Tavo

kiemuose. Mes sotinsimės gėrybėmis Tavo namų, Tavo šventos šventyklos.

kiemuose. Mes sotinsimės gėrybėmis Tavo namų, Tavo šventos šventyklos.

Psl 65 5
pasitikėjime visų žemės

Tu nuostabiais ženklais atsakai mums, mūsų išgelbėjimo Dieve,
pakraščiu ir tolimiausių pajūrių!

Psl 65 6
Psl 65 7

Tu padėjai kalnus savo jėga, apsisiautęs galybe,
Tu nutildai jūrų užimą, jų bangų šniokštimą ir tautų triukšmą.

Psl 65 8
priipildai džiugsmo.

Žemės pakraščiu gyventojai bijosi Tavo ženklų, rytus ir vakarus

Psl 65 9

Tu aplankai žemę ir palaistai ją, padarai ją labai derlingą. Dievo upė

yra pilna vandens. Tu leidi užderėti javams; taip Tu viską paruoši.
Psl 65 10 Tu paliausiai jos vagas, sulygini grumstus, lietumi suminkštini ją,
palaimini želmenis.
Psl 65 11 Tu apvainikuoji metus derliumi, Tavo takai pilni riebalų.
Psl 65 12 Žaliuoja tyrų ganyklos, džiūgiauja pasipuošusios kalvos.
Psl 65 13 Pievos pilnos avių, slėniuose vešliai auga javai. Jie linksmai šūkauja
ir gieda.
Psl 66 1 Džiaugsmingai šauk Dievui, visa žeme!
Psl 66 2 Giedokite apie Jo vardo garbę, šlovinkite ir girkite Jį.
Psl 66 3 Sakykite Dievui: "Kokie didingi Tavo darbai! Dėl didelės Tavo galios
lenkiasi Tau priešai.
Psl 66 4 Visa žemė tegarbina Tave, tegieda Tau ir tegarsina Tavo vardą!"
Psl 66 5 Ateikite ir matykite Dievo darbus! Jis baisių dalykų padarė tarp
žmonių!
Psl 66 6 Jis pavertė jūrą sausuma, per upę pėsčius pervedė. Tad džiaukimės Juo!
Psl 66 7 Jis viešpatuoja savo galybe per amžius. Jo akys stebi tautas-
maištininkai tegul nesi didžiuoja!
Psl 66 8 Laiminkite, tautos, mūsų Dievą, tebūna girdimas Jo gyriaus garsas.
Psl 66 9 Jis mūsų gyvybę išlaiko, neleidžia suklupti mūsų kojai.
Psl 66 10 Tu ištyrei mus, Dieve, apvalei mus ugnimi kaip sidabrą.
Psl 66 11 Tu įvedei mus į spąstus, uždėjai sunkią našą mums ant strėnų.
Psl 66 12 Tu leidai žmonėms joti mums per galvas. Mes turėjome eiti per ugnį ir
vandenį. Bet Tu išvedei mus į laisvę.
Psl 66 13 Su aukomis į Tavo namus aš įeisiu ir ištesėsiu savo įžadus,
Psl 66 14 kuriuos ištarė mano lūpos ir varge burna pažadėjo.
Psl 66 15 Aukosiu Tau riebias deginamąsias aukas, avinų taukus deginsiu,
paruošiu jaučius ir ožius.
Psl 66 16 Ateikite, klausykite visi, kurie bijote Dievo, papasakosiu, ką Jis
padarė mano sielai.
Psl 66 17 Jo šaukiausi savo burna, aukštinau Jį savo liežuvio.
Psl 66 18 Jei nedorai elgtis būčiau ketinęs širdyje, tai Viešpats nebūtų
išklausęs.
Psl 66 19 Bet Dievas tikrai išklausė, Jis priėmė manąją malda.
Psl 66 20 Palaimintas Dievas, kuris neatmetė mano maldos ir neatitolino nuo
manęs savo gailestingumo.
Psl 67 1 Dieve, būk mums gailestingas ir laimink mus, parodyk šviesų savo
veidą,
Psl 67 2 kad pažintų žemėje Tavąjį kelią, visose tautose Tavo išgelbėjimą!
Psl 67 3 Dieve, tegiria Tave tautos, tegiria Tave visos tautos!
Psl 67 4 Tesilinksmina ir tegieda iš džiaugsmo tautos, kad teisi jas teisingai
ir valdai tautas pasaulyje!
Psl 67 5 Dieve, tegiria Tave tautos, tegiria Tave visos tautos!
Psl 67 6 Žemė davė derlių, nes mus laimino Dievas, mūsų Dievas.
Psl 67 7 Telaimina mus Dievas ir tebijo Jo visi žemės pakraščiai.
Psl 68 1 Tepakyla Dievas, tebūna išsklaidyti Jo priešai, tebėga nuo Jo, kurie
Jo nekenčia.
Psl 68 2 Kaip dūmai išsklaidomi, kaip vaškas nuo ugnies sutirpsta, taip
tepradingsta nedorėliai Dievo akivaizdoje.
Psl 68 3 Teisieji tegu linksminasi ir džiūgiauja prieš Dievą, tedžiūgiauja
neapsakomai.
Psl 68 4 Giedokite Dievui! Girkite Jo vardą! Taisykite kelią Tam, kuris
važinėja virš debesų! Jo vardas yra Viešpats. Džiūgaukite Jo akivaizdoje!
Psl 68 5 Našlaičių tėvas ir našlių globėjas savo šventoje buveinėje yra Dievas.
Psl 68 6 Dievas parūpina benamiams namus, išveda belaisvius į laisvę. Tik
maištininkai lieka gyventi išdžiūvusioje žemėje.
Psl 68 7 Dieve, kai Tuėjai savo tautos priekyje, kai žygiavai per dykumą,
Psl 68 8 žemė drebėjo, Dievo akivaizdoje dangūs lašėjo. Sinajus drebėjo prieš
Dievą, Izraelio Dievą.
Psl 68 9 Dieve, siuntei gausų lietų ant savųjų, juo gaivinai suvargusius.
Psl 68 10 Tavoji tauta tenai įsikūrė, Dieve, Tu buvai jiems geras ir viskuo
aprūpinai.
Psl 68 11 Kai viešpats tarė žodį, didelis būrys skelbėjų pasipylė,
Psl 68 12 karaliai ir kariuomenė skubėdami pabėgo, o šeimininkė padalino grobį.
Psl 68 13 Nors gulėjote garduose, buvote lyg balandžio sparnai, padengti
sidabru, ir geltonu auksu-jo plunksnos.
Psl 68 14 Kai visagalis išsklaidė karalius, žemė atrodė balta lyg sniegas
Calmone.
Psl 68 15 Dievo kalnas-kalnas Bašane, aukštas kalnas-kalnas Bašane.
Psl 68 16 Ko šnai ruojate, aukštosios kalnų viršūnės, į kalną, kur Dievas panoro
gyventi? Taip, Viešpats gyvens jame per amžius!
Psl 68 17 Dievo vežimų tūkstančių tūkstančiai, viešpats tarp jų ant sinajaus,
savo šventykloje.

The Holy Bible in Lithuanian

Psl	68	18	Tu užžengei aukštyn, nusi vedei paimtus belaisvius, ėmei dovanų iš žmonių, net iš maištaujančių, kad viešpats Dievas gyventų tarp jų.
Psl	68	19	Tebūna šlovinamas viešpats kasdien! Jis naštas mūsų neša, Jis mūsų išgelbėjimo Dievas.
Psl	68	20	Mūsų Dievas-mus gelbėjantis Dievas. Viešpats Dievas gali išgelbėti iš mirties.
Psl	68	21	Tačiau Dievas sudaužo galvas savo priešams, gauruotas galvas tiems, kurie nepalaukia elgtis nedorai.
Psl	68	22	Viešpats tarė: "Iš Bašano kalnų juos sugrąžinsiu, jūros gelmėje surasiu,
Psl	68	23	kad mirkytum koją jų kraujuje ir tavo šunų liežuviams būtų ką laižyti".
Psl	68	24	Jie matė Tavo eitynes, Dieve, mano Dievo ir mano Karaliaus didingąjį žygį į šventyklą.
Psl	68	25	Priešakyje giesmininkai, gale muzikantai ėjo, viduryje mergaitės mušė būgnelius.
Psl	68	26	Laiminkite Dievą susirinkimuose, Viešpatį, kurie esate iš Izraelio giminės.
Psl	68	27	Priekyje eina Benjamins, visų jauniausias! Judo kunigaikščiai su savo būriais, Zabulono ir Neftalio kunigaikščiai.
Psl	68	28	Dieve, parodyk savo galybę, įtvirtink, Dieve, tai, ką padarei mūsų labui!
Psl	68	29	Jeruzalėje yra Tavo šventykla, karaliai ten dovanas Tau neš.
Psl	68	30	Sudrausk nendryno žvėrį, kaimenę jaučių su tautų veršiais; sutrypk norinčius duoklės! Išskaidyk tautas, mėgstančias karus.
Psl	68	31	Ateis Egipto kunigaikščiai, Etiopija išties rankas į Dievą!
Psl	68	32	Pasaulio karalystės, giedokite Dievui, giedokite gyrių Viešpačiui!
Psl	68	33	Tam, kuris važinėja danguose, esančiuose nuo seno. Štai Jis pakelia savo galingą balsą.
Psl	68	34	Pripažinkite Dievo galybę. Izraelyje Jo didybė, debesyse Jo galia!
Psl	68	35	Didingas Dievas yra savo šventykloje, Izraelio Dievas; Jis teikia savo tautai galybę ir jėgą. Tebūna šlovinamas Dievas!
Psl	69	1	Gelbėk mane, Dieve, nes vandenys siekia mano sielą.
Psl	69	2	Nugrimzdau į gilius dumblius, nėra kojai atramos. Esu vandens gelmėse, bangos ritasi per mane.
Psl	69	3	Pailsau šaukdamas, išdžiūvo gerklė, aptemo akys, belaukiant Dievo.
Psl	69	4	Daugiau kaip galvos plaukų yra tų, kurie be priežasties manęs nekenčia. Galingesni už mane tie, kurie melagingai puola mane. Turiu gražinti, ko nepaėmiau.
Psl	69	5	Dieve, Tu žinai mano kvailystę ir mano nusikaltimai nepaslėpti nuo Tavęs.
Psl	69	6	Tenebūna gėdinami dėl manęs tie, kurie laukia Tavęs, Valdove, kareivijų viešpatie! Tenebūna įžeidinėjami dėl manęs tie, kurie ieško Tavęs, Izraelio Dieve!
Psl	69	7	Dėl Tavęs kenčiu pajuoką, nuo gėdos rausta mano veidas.
Psl	69	8	Svetimas tapau savo broliams, pašalinis-mano motinos vaikams.
Psl	69	9	Uolumas dėl Tavo namų sugraužė mane, Tave plūstančiųjų keiksmų krito ant manęs.
Psl	69	10	Kai aš verkiau ir varginau sielą pasninku-jie užgauliojo mane.
Psl	69	11	Vietoje drabužių vilkiu ašutinę-dėl to tapau jiems priežodžiu.
Psl	69	12	Tie, kurie sėdi vartuose, kalba prieš mane ir geriantys vyną dainuoja apie mane.
Psl	69	13	O aš meldžiuosi Tau, Viešpatie, visą laiką. Dieve, dėl savo beribio gailėstingumo išklausyk mane, dėl savo išgelbėjimo tiesos.
Psl	69	14	Išgelbėk mane iš dumblo, kad nenugrimzčiau, ištrauk iš gilių vandenų, išvaduok iš pikty priešu.
Psl	69	15	Teneužlieja manęs vandens srovė, tenepraryja gelmė ir teneapžioja manęs duobė.
Psl	69	16	Viešpatie, išklausyk mane dėl savo malonės gausos! Pažvelk į mane gailėstingai.
Psl	69	17	Nepaslėpk savo veido nuo savo tarno, nes esu varge; skubiai išklausyk mane!
Psl	69	18	Priartėk prie mano sielos ir išpirk. Išlaisvink mane iš priešu!
Psl	69	19	Tu žinai, kaip mane plūsta, gėdina ir niekina; Tu matai visus mano prispaudėjus.
Psl	69	20	Pajuoka plėšo mano širdį, aš pavargau. Aš laukiau pasigailėjimo, bet jo nėra, ieškojau guodėjų, tačiau neradau.
Psl	69	21	Vietoje maisto duoda man tulžies, ištroškusį girdo actu.
Psl	69	22	Jų stalias jiems patiems spąstais tevirsta ir jų gerovė-žabangais!
Psl	69	23	Teaptemsta jų akys, kad neregėtų; padaryk, kad jų strėnos visada svyruotų.
Psl	69	24	Išliek ant jų savo užsidegimą, ir Tavo rūstybės įkarštis tepasiekia juos.
Psl	69	25	Jų buveinė tegul ištuštėja, palapinėse gyventojų tenelieka.

Psl	69	26	Nes jie persekioja tą, kurį Tu ištikiai, kurį sužeidei, tam jie didina skausmą.
Psl	69	27	Tegul vis gausėja jų kaltės, ir teneįeina jie į Tavo teisumą.
Psl	69	28	Tebūna jie išbraukti iš gyvųjų knygos ir teisiųjų sąrašuose tenebūna jų vardų!
Psl	69	29	Aš esu vargšas ir kenčiu; Tavo išgelbėjimas, Dieve, teiškelia mane!
Psl	69	30	Aš girsiu Dievo vardą giesme ir dėkodamas aukštinsiu Jį.
Psl	69	31	Tai viešpačiui bus meiliau už jautį, už jauniklį jautuką su ragais ir nagais.
Psl	69	32	Tai matydami, linksminsis nuolankieji, ir atgys širdys tų, kurie ieško Dievo.
Psl	69	33	Viešpats girdi vargšą ir neniekina savo belaisvių.
Psl	69	34	Jį tegiria dangūs ir žemė, jūros ir visa, kas juda jose.
Psl	69	35	Dievas išgelbės sioną ir Judo miestus atstatys. Jie įsikurs ten ir gyvens,
Psl	69	36	Jo tarnų vaikai paveldės tą žemę, o Jo vardą mylintys gyvens joje.
Psl	70	1	Dieve, skubėk išlaisvinti mane! Viešpatie, skubėk man padėti!
Psl	70	2	Sugėdink ir pakrikdyk tuos, kurie kėsinasi į mano gyvybę!
Teatsitraukia sugėdinti, kurie trokšta man pakenkti!			
Psl	70	3	Tebėga apimti gėdos, kurie sako: "Gera tau, gerai tau!"
Psl	70	4	Tesidžiaugia ir tesilinksmina Tavyje visi, kurie ieško Tavęs, ir tesako: "Didis yra Dievas!", kurie myli Tavo išgelbėjimą.
Psl	70	5	Aš esu vargšas ir suvargęs; Dieve, skubėk pas mane! Mano pagalba ir išlaisvintojas Tu esi. Viešpatie, nedelsk!
Psl	71	1	Viešpatie, Tavimi pasitikiu: niekados tenebūsiu sugėdintas.
Psl	71	2	Savo teisumu išlaisvink ir išvaduok mane! Kreipk į mane savo ausį ir išgelbėk mane!
Psl	71	3	Būk man tvirta pilis, kur visada galėčiau pabėgti! Juk Tu esi mano uola ir tvirtovė!
Psl	71	4	Dieve, išlaisvink mane iš nedorėlio rankos, iš rankos neteisaus ir žiauraus žmogaus.
Psl	71	5	Viešpatie Dieve, Tu esi mano viltis, mano pasitikėjimas nuo pat jaunystės.
Psl	71	6	Tu mane globojai nuo pat gimimo, Tu saugojai mane nuo motinos iščių.
Aš nuolat girsiu Tave.			
Psl	71	7	Daugelis stebėjosi manimi, bet Tu buvai man saugi priebėga.
Psl	71	8	Mano burna tebūna pilna gyriaus ir Tavo garbės visą dieną.
Psl	71	9	Neapleisk manęs senatvėje; nepalik, kai jėgos išseks!
Psl	71	10	Mano priešai kalba ir seka mane; jie tyko mano gyvybės ir tariasi:
Psl	71	11	"Dievas jį paliko, vykite ir sugaukite jį, nes niekas jo neišgelbės!"
Psl	71	12	Dieve, nebūk toli nuo manęs! Mano Dieve, skubėk man padėti!
Psl	71	13	Gėdingai težūva ir teišnyksta mano sielos priešininkai! Tesusilaukia paniekos ir negarbės, kurie siekia man pakenkti.
Psl	71	14	Aš vilties nenustosiu, girsiu Tave vis labiau.
Psl	71	15	Mano burna kalbės apie Tavo teisumą, skelbs visą dieną Tavo išgelbėjimą, nes aš nežinau jų ribų.
Psl	71	16	Aš eisiu su viešpaties Dievo jėga, minėsiu Tavo vieno teisumą.
Psl	71	17	Dieve, Tu mokei mane nuo jaunystės ir iki šiol dar skelbiu Tavo nuostabių darbų.
Psl	71	18	Dieve, nepalik manęs, kai būsiu senas ir pražilęs, kol ateinančioms kartoms apie Tavo jėgą ir galią aš paskelbsiu.
Psl	71	19	Dieve, Tavo teisumas siekia aukštąjį dangų, Tu padarei didingų darbų, kas yra Tau lygus, Dieve?
Psl	71	20	Nors daug ir skaudžių vargų leidai man patirti, bet ir vėl atgaivinsi mane, ištrauksi iš žemės gelmių!
Psl	71	21	Tu suteiksi man garbę ir vėl paguosi.
Psl	71	22	Dieve, aš girsiu Tavo ištikimybę psalteriu, skambinsiu Tau arfa, Izraelio Šventasis!
Psl	71	23	Mano lūpos ir siela, kurią išpirkai, džiūgaus, kai Tau giedosiu.
Psl	71	24	Ir mano liežuvis visą dieną kalbės apie Tavo teisumą. Vėsi, kurie siekė man pakenkti, yra sugėdinti ir paniekinėti.
Psl	72	1	Dieve, suteik karaliui savo išminties teisti ir savo teisų gimumo karaliaus sūnui,
Psl	72	2	kad jis Tavo tautą teisingai teistų ir varguolių teises apgintų.
Psl	72	3	Tegu kalnai taiką tautai neša ir kalvos teisybę!
Psl	72	4	Tegul gins jis tautos varguolių teises, gelbės beturčių vaikus ir sunaikins prispaudėją.
Psl	72	5	Per kartų kartas jie bijos Tavęs, kol saulė švies ir mėnulis spindės.
Psl	72	6	Jis ateis kaip lietus ant nupjautos lankos, kaip lietus, drėkinantis žemę.
Psl	72	7	Jo dienomis žydės teisusis ir taika bus, kol danguje spindės mėnulis.
Psl	72	8	Jis viešpataus nuo jūros iki jūros ir nuo upės iki žemės pakraščių.

Psl	72	9	Jam nusilenks visi dykumų gyventojai ir jo priešai laižys dulkes.
Psl	72	10	Taršišo ir salų karaliai atneš jam dovanų. Šebos ir Šebos karaliai
mokės duoklę.			
Psl	72	11	Visi karaliai garbins jį, visi pagonytarnaus jam.
Psl	72	12	Jis išvaduos pagalbos maldaujantį beturtį ir vargšą, kuriam nepadedami
niekas.			
Psl	72	13	Jis pasigailės vargšų ir beturčių ir jų gyvybes išgelbės.
Psl	72	14	Iš priespaudos ir smurto jis išlaisvins juos, jų kraujas bus brangus
jo akyse.			
Psl	72	15	Jis gyvens ir jam duos Šebos aukso, melsis už jį nuolatos, visą laiką
jis bus giriamas.			
Psl	72	16	Javų bus krašte apščiai, net kalnų viršūnėse jie augs; kaip Libano
miškas bus jo vaisiai.			
Psl	72	17	Miestai bus pilni žmonių kaip pievos žolių.
Jo vardas išliks per amžius.			
Psl	72	18	Jo vardas pasiliks, kol saulė švies
danguje. Visos žemės giminės bus palaimintos jame, visos tautos vadins jį palaimintu.			
Psl	72	19	Palaimintas Viešpats, Izraelio Dievas, kuris vienas daro stebuklus!
Palaimintas šlovingas Jo vardas per amžius. Jo šlovė tepripildo visą			
žemę! Amen! Amen!			
Psl	72	20	Pabaiga Jesės sūnaus Dovydo maldų.
Psl	73	1	Tikrai geras yra Dievas Izraeliui, tiems, kurių širdis tyra.
Psl	73	2	Bet mano kojos vos nepasviro, vos nepaslydo mano žingsniai.
Psl	73	3	Aš pavydėjau kvailiams, matydamas nedorėlių pasisekimą.
Psl	73	4	Jie nepatiria kentėjimų mirdami, yra kupini jėgų.
Psl	73	5	Jie nevargsta kaip kiti žmonės, jų nepaliečia bėdos.
Psl	73	6	Išdidumu ir smurtu jie rengiasi lyg drabužiu.
Psl	73	7	Iš riebaus kūno žiūri jų akys, jie turi daugiau, negu geidžia širdis.
Psl	73	8	Jie sugedę ir kalba pikta, iš aukšto grasina smurtu.
Psl	73	9	Jų burnos dangui grūmoja, o liežuviai vaikštinėja po žemę.
Psl	73	10	Todėl Jo tauta pritaria jiems ir jų mokslą lyg vandenį geria.
Psl	73	11	Jie sako: "Kaip Dievas gali žinoti? Argi Aukščiausiąjame yra
pažinimas?"			
Psl	73	12	Štai tokie yra bedieviai, kurie klesti pasaulyje ir turtėja.
Psl	73	13	Ar veltui saugojau tyrą širdį ir nekaltume ploviau rankas?
Psl	73	14	Aš gi buvau spaudžiamas visą dieną ir plakamas kas rytą.
Psl	73	15	Jei būčiau galvojęs kalbėti kaip jie, būčiau nusikaltęs Tavo vaikų
kartai.			
Psl	73	16	Aš galvojau, norėdamas tai suprasti, bet nepajėgiau,
Psl	73	17	kol įėjau į Dievo šventyklą ir pamaciau jų galą.
Psl	73	18	Tikrai Tu pastatei juos labai slidžioje vietoje. Tu nustūmei juos į
pražūtį.			
Psl	73	19	Jie per akimirksnį sukniubo, pranyko ir žuvo nuo išgąščio.
Psl	73	20	Kaip sapną prabundant, taip, Viešpatie, Tu pakilęs paniekinsi jų
įsivaizdavimus.			
Psl	73	21	Kai mano širdis buvo apkartus ir inkstus varstė diegliai,
Psl	73	22	aš buvau kvailas ir neišmanantis-lyg gyvulys Tavo akivaizdoje.
Psl	73	23	Tačiau aš nuolat esu su Tavimi, Tu laikai nutvėręs mano dešinę ranką.
Psl	73	24	Tu vesi mane savo patarimu ir galiausiai paimsi į šlovę.
Psl	73	25	Ką aš turiu danguje? Ir žemėje aš trokštu tik Tave.
Psl	73	26	Kai kūnas ir širdis sunyksta, Dievas yra mano širdies stiprybė ir mano
dalis per amžius.			
Psl	73	27	Tikrai, kas toli nuo Tave, pražus, Tu sunaikini visus, kurie Tave
palieka.			
Psl	73	28	Man gera artėti prie Dievo. Viešpačiu Dievu aš pasitikiu, kad
pasakočiau apie visus Tavo darbus.			
Psl	74	1	Dieve, kodėl atstūmei mus amžiams, kodėl Tavo rūstybė dega prieš Tavo
ganyklos avis?			
Psl	74	2	Atsimink savo susirinkimą, kurį senais laikais įsigijai, tautą, kurią
išpirkai, kad ji būtų Tavo, Siono kalną, kuriame Tu gyvenai!			
Psl	74	3	Iženk į nesibaigiančius griuvėsius. Priešas šventykloje nusiaubė
viską.			
Psl	74	4	Tavo priešai rėkavo Tavo susirinkimo viduryje, iškėlė čia savo
ženklus.			
Psl	74	5	Jie švaistėsi kirviais lyg miško tankynėje:
Psl	74	6	sudaužė kirviais ir kūjais visus medžio raižinius.
Psl	74	7	Jie padegė Tavo šventyklą, išniekino Tavo vardo buveinę.
Psl	74	8	Jie manė savo širdyse: "Sunaikinsime viską!" Jie sudegino visą Dievo
sueigos vietas krašte.			
Psl	74	9	Mes nebeturime savo ženklų, nebėra daugiau jokio pranašo; nė vienas
nežino, ar ilgai taip bus.			
Psl	74	10	Dieve, ar ilgai prispaudėjas tyčiosis? Ar priešas niekins Tavo vardą
per amžius?			
Psl	74	11	Kodėl atitrauki savo ranką ir dešinę paslepi antyje?

Psl	74	12	Tačiau Dievas yra mano Karalius nuo seno; Jis gelbsti žemės viduryje.
Psl	74	13	Tu jūrą savo galybe perskyrei, sutrupinai vandenį slibinams galvas.
Psl	74	14	Tu sudaužei galvas leviatano, davei jį visą suėsti dykumos
gyventojams.			
Psl	74	15	Tau paliepus ištrykšta šaltiniai ir sraunūs upeliai, o vandeningos
upės išdžiūsta.			
Psl	74	16	Tavo yra diena ir naktis. Tu sukūrei šviesą ir saulę.
Psl	74	17	Tu nustatėi žemės ribas, Tu padarei vasarą ir žiemą.
Psl	74	18	Atsimink, Viešpatie, kad priešas tyčiojasi ir kvailiai niekina Tavąjį vardą.
Psl	74	19	Neatiduok savo balandėlio gyvybės žvėrimis ir nepamiršk amžinai vargšų susirinkimo.
Psl	74	20	Pažvelk į savo sandorą; juk visi žemės tamsūs kampai yra gausūs smurto!
Psl	74	21	Nepalik prispaustųjų gėdingai trauktis! Vargšai ir skurdžiai tegiria Tavąjį vardą!
Psl	74	22	Pakilk, Dieve, ir gink savo bylą! Prisimink, kaip kvailiai tyčiojasi iš Tavo kasdien!
Psl	74	23	Nepamiršk savo priešų riksmo, prieš Tave nuolat sukytančiųjų triukšmo!
Psl	75	1	Dėkojame Tau, Dieve, dėkojame! Kurie šaukiasi Tavo vardo, pasakoją nuostabių Tavo darbų.
Psl	75	2	Kai ateis mano skirtas laikas, teisiu teisingai.
Psl	75	3	Nors žemė drebėtų ir visi gyventojai joje, Aš laikau jos stulpus.
Psl	75	4	Aš sakau kvailiams: "Nekvailiokite!" ir nedorėliams: "Nesidžiukite!"
Psl	75	5	Nekelkite savo rago į aukštybes, nekalbėkite įžūliai prieš Dievą".
Psl	75	6	Išaukštinimas neateina nei iš rytų, nei iš vakarų, nei iš pietų.
Psl	75	7	Dievas yra teisėjas: vieną Jis pažemina, o kitą išaukština.
Psl	75	8	Viešpats laiko rankoje taure, pilną putojančio vyno su karčiom priemonėmis. Iš jos turės gerti visi žemės piktadariai ir net mieles išsiurbti!
Psl	75	9	Bet aš skelbsiu per amžius, giedosiu gyrių Jokūbo Dievui!
Psl	75	10	Jis sunaikins nedorėlių puikybę ir aukštai iškels teisiųjų ragus.
Psl	76	1	Garsus yra Judo žemėje Dievas, Jo vardas didis Izraelyje.
Psl	76	2	Salame yra Jo palapinė, Jo buveinė Sione.
Psl	76	3	Jis sulaužė ten lanko strėles, skydus, kardus ir karo ginklus.
Psl	76	4	Šlovingesnis ir puikesnis Tu esi už grobio kalnus!
Psl	76	5	Stipruoliai buvo apiplėšti, užmigo mirties miegu, galiūnai rankas nulėidė.
Psl	76	6	Jokūbo Dieve, kai Tu pagrūmojai, raiteliai ir žirgai sustingo.
Psl	76	7	Tavo reikia bijoti, nes kas Tau gali pasipriešinti, kai imi rūstauti?
Psl	76	8	Iš dangaus Tu sprendimą paskelbei; nusigandusi žemė nutilo,
Psl	76	9	kai Dievas kėlėsi teisti ir išgelbėti žemės romiųjų.
Psl	76	10	Net žmonių rūstybė girs Tave, nuo Tavo rūstybės išlikusieji iškilmes ruoš Tavo garbei.
Psl	76	11	Darykite įžadus ir vykdykite juos viešpačiui, savo Dievui! Visi šalia Jo esantieji neškite dovanų Tam, kurio reikia bijoti,
Psl	76	12	kuris nutildo kunigaikščių dvasią, kuris baisus žemės karaliams.
Psl	77	1	Mano balsas kilo į Viešpatį, kai aš Jo šaukiausi. Mano balsas kilo, ir Jis išklaušė mane!
Psl	77	2	Savo nelaimės dieną ieškojau Viešpaties; per naktį ištiesta mano ranka nepavargę; mano siela nepriėmė paguodos.
Psl	77	3	Kai prisimenu Dievą-vaitojų, aš skundžiuosi ir alpsta mano dvasia.
Psl	77	4	Tu laikai atmerktas mano akis. Aš nerimauju ir negaliu kalbėti.
Psl	77	5	Apie praėjusias dienas mąstau, prisimenu senus laikus.
Psl	77	6	Naktį prisimenu giesmę ir mąstau savo širdyje, mano dvasia vis tyrinėja:
Psl	77	7	"Nejaugi amžiams atstums Viešpats ir nebebus palankus?
Psl	77	8	Ar Jo gailestingumas aplenkė mane? Ar Jo pažadai, duoti kartų kartoms, neišsipildys?"
Psl	77	9	Argi Dievas pamiršo būti maloningas ir užsirūstinęs atsisakė būti gailestingas?"
Psl	77	10	Aš sakiau: "Man skaudu, kad Aukščiausiojo dešinė pasikeitusi".
Psl	77	11	Prisimenu Viešpaties darbus, Tavo senovėje darytus stebuklus;
Psl	77	12	apgalvoju visą Tavo darbą, kalbu apie Tavo veiksmus.
Psl	77	13	Dieve, šventas yra Tavo kelias! Kuris dievas yra toks didis, kaip mūsų Dievas?
Psl	77	14	Tu esi stebuklus darantis Dievas, apreiškiantis tautose savo galią.
Psl	77	15	Tu savo ranka išpirkai savo tautą, Jokūbo ir Juozapo vaikus.
Psl	77	16	Pamatę Tave vandenys, o Dieve, pamatę Tave vandenys sudrebėjo, gelmės sunerimo.
Psl	77	17	Iš debesų vanduo pasipylė, pasigirdo padangėse garsas, švilpė Tautosios strėlės.
Psl	77	18	Griaustinis danguje sudundėjo, žaibai apšvietė pasaulį, drebėjo ir

virpėjo žemė.			
Psl 77	19	Tavo kelias ėjo per jūrą, takas- per plačius vandenį, kur praėjai-	
neliko žmės.			
Psl 77	20	Tu vedei savo tautą kaip avis Mozės ir Aaron ranka.	
Psl 78	1	Klausykis mano tauta mano įstatymo. Išgirs sk savo ausimis mano burnos	
žodžius!			
Psl 78	2	Atversiu burną palyginimais, atskleisiu senovės laikų paslaptis.	
Psl 78	3	Ką girdėjome ir sužinojome, ką mūsų tėvai pasakojo mums,	
Psl 78	4	neslėpsime nuo jų vaikų, pasakosime būsimai kartai apie viešpaties	
šlovę, Jo galybę ir stebuklus, kuriuos Jis padarė.			
Psl 78	5	Jis davė liudijimą Jokūbe ir išleido įstatymą Izraelyje. Ką Jis įsakė	
mūsų tėvams, jie turi skelbti savo vaikams,			
Psl 78	6	kad ir būsimoji karta-ateityje gimsiantieji vaikai-žinotų ir skelbtų	
savo vaikams,			
Psl 78	7	kad jie pasitikėtų Dievu, nepamirštų Dievo darbų ir laikytųsi Jo	
įsakymų,			
Psl 78	8	kad netaptų jie, kokie buvo jų tėvai, kietasprandė ir maištinga karta;	
karta, kurios širdis nebuvo tvirta nei dvasia ištikima Dievui.			
Psl 78	9	Efraimai, ginkluoti lankais, pabėgo iš mūsų kautynių dieną.	
Psl 78	10	Dievo sandoros jie nesilaikė ir įstatymų nepaisė.	
Psl 78	11	Užmiršo Jo darbus bei padarytus stebuklus.	
Psl 78	12	Jų tėvams matant, Jis darė nuostabių dalykų Egipto šalyje, Coano	
laukuose.			
Psl 78	13	Jis perskyrė jūrą ir pervedė juos, vandenys stovėjo kaip siena.	
Psl 78	14	Jis vedė juos dieną debesimi, o naktį-ugnies šviesa.	
Psl 78	15	Jis perskėlė dykumos uolą ir pagirdė juos kaip iš gelmių.	
Psl 78	16	Iš uolos veržėsi srovės ir vanduo lyg upės tekėjo.	
Psl 78	17	Tačiau jie dar daugiau prieš Jį nusidėjo, maištavo prieš Aukščiausiąjį	
dykumoje.			
Psl 78	18	Jie gundė Dievą savo širdyse, reikal audami maisto, kurio užsigeidė.	
Psl 78	19	Jie kalbėjo prieš Dievą ir sakė: "Argi gali Dievas paruošti mums stalą	
dykumoje?			
Psl 78	20	Štai Jis smogė į uolą, iš jos ištekėjo vandenys ir pasipylė upeliai.	
Bet argi Jis gali duoti		duonos ir mėsos savo tautai?"	
Psl 78	21	Išgirdęs tai, Viešpats supyko, ugnis užsidegė prieš Jokūbą, rūstybė	
kilo prieš Izraelį,			
Psl 78	22	nes jie netikėjo Dievu ir nepasitikėjo Jo išgelbėjimu.	
Psl 78	23	Tačiau Jis debesims įsakė iš aukštybių, dangaus vartus atidarė.	
Psl 78	24	Iš dangaus Jis pabėrė maną-maistą jiems valgyti.	
Psl 78	25	Žmonės valgė angelų duoną; turėjo pakankamai maisto.	
Psl 78	26	Jis padangėje sukėlė rytų ir pietų vėją savo galia	
Psl 78	27	ir leido lyti ant jų mėsa kaip dulėmis ir sparnuotais paukščiais kaip	
jūros smiltimis.			
Psl 78	28	Jie krito į jų stovyklą ties palapinėmis.	
Psl 78	29	Jie valgė, ir visi pasisotino: patenkino Dievas jų norus.	
Psl 78	30	Bet jie dar nebuvo palikę savo geismų, dar valgis tebebuvo burnoje,	
Psl 78	31	kai Dievo rūstybė užgriuvo juos. Jis išžudė jų riebiausius ir Izraelio	
rinktinis sunaikino.			
Psl 78	32	Nepaisant viso to, jie ir toliau nuodėmiavo, netikėdami Dievo	
stebuklais.			
Psl 78	33	Jie leido dienas tuštybėje, savo metus-baimėje.	
Psl 78	34	Naikinami ieškojo jie Dievo, sugrįžę viešpaties klausė.	
Psl 78	35	Atsiminė, kad Dievas yra jų uola, aukščiausiasis Dievas jų atpirkėjas.	
Psl 78	36	Bet jie apgaudinėjo Jį ir savo liežuviais melavo Jam,	
Psl 78	37	jų širdis nebuvo teisi prieš Jį, jie nepasilikę ištikimi Jo sandorai.	
Psl 78	38	Tačiau Jis, būdamas kupinas gailestingumo, atleido kaltes ir	
nesunaikino jų. Daugelį		kartų Jis sulaukė savo rūstybės ir neišliejo pykčio.	
Psl 78	39	Jis atsimindavo, kad jie tėra kūnas ir kvapas, kuris nueina ir	
nebegrįžta.			
Psl 78	40	Kaip dažnai jie pykdė Jį dykumoje, liūdino tyruose!	
Psl 78	41	Jie vis iš naujo gundė Dievą ir apribojo Izraelio šventąjį.	
Psl 78	42	Jie neprismindavo Jo rankos ir tos dienos, kai Jis išvadavo juos iš	
priešo,			
Psl 78	43	kai darė Egipte ženklus ir stebuklus Coano laukuose.	
Psl 78	44	Jis pavertė krauju upelius ir upes, kad jie negalėtų gerti iš jų.	
Psl 78	45	Jis siuntė muses, kurios kandžiojo juos, taip pat varles, kurios	
naikino juos.			
Psl 78	46	Jis užleido ant jų laukų derliaus žiogus ir skėrius.	
Psl 78	47	Jis išdaužė ledais vynuogynus ir šilkmedžius sunaikino šalčiu.	
Psl 78	48	Jų gyvuliai nuo ledų žuvo ir galvijus naikino žaibai.	
Psl 78	49	Jis siuntė jiems savo rūstybę, įtūžį, pyktį ir visus nelaimių nešėjus.	
Psl 78	50	Jis padarė kelią savo rūstybei, nesaugojo jų nuo mirties, ant jų	

užleido marą.			
Psl 78	51	Jis išžudė visus pirmagimius Egipte, pajėgumo pradžia Chamo	
palapinėse.			
Psl 78	52	Jis išvedė savo tautą kaip avis, kaip kaimenę dykuma vedė.	
Psl 78	53	Jis vedė juos saugiai, jie nieko nebijojo, jų priešus apdengė jūra.	
Psl 78	54	Jis atvedė juos į šventąją žemę, prie kalno, kurį Jo dešinė buvo	
įsigijusi.			
Psl 78	55	Jis išvarė tautas, išdalijo jų žemę paveldėti ir Izraelio gimines	
apgyvendino jų palapinėse.			
Psl 78	56	Tačiau jie gundė Jį ir maištavo prieš Dievą, Aukščiausiojo įsakymų	
nesilaikė.			
Psl 78	57	Nusisuko ir buvo neištikimi kaip jų tėvai, nukrypo į šalį kaip	
sugadintas lankas.			
Psl 78	58	Aukštumomis jie kėlė Jo pyktį, drožtais atvaizdais sukėlė Jam pavydą.	
Psl 78	59	Dievas, tai išgirdęs, supyko ir pasibjaurėjo Izraeliu.	
Psl 78	60	Jis paliko palapinę šilojuje, kurią tarp žmonių buvo pasistatęs.	
Psl 78	61	Savo jėgą Jis atidavė į nelaisvę, savo šlovę į priešo rankas.	
Psl 78	62	Savo tautą pavedė kardui ir pyko ant savo paveldėjimo.	
Psl 78	63	Jaunuolius ugnis prarijo, mergaitės liko netekėjusios.	
Psl 78	64	Kunigai krito nuo kardo, o našlės negalėjo jų apraudoti.	
Psl 78	65	Tada Viešpats pabudo tarsį žmogus iš miego, tarsį karžygys, šūkaudamas	
nuo vyno.			
Psl 78	66	Jis privertė priešus bėgti, amžiną gėdą jiems padarė.	
Psl 78	67	Jis atsisakė Juozapo palapinės ir Efraimo giminės neišsirinko.	
Psl 78	68	Išsirinko Jis Judo giminę, Siono kalną pamėgo.	
Psl 78	69	Čia Jis pastatė savo šventyklą, aukštą kaip dangų, tvirtą lyg žemę,	
amžiams sutvertą.			
Psl 78	70	Savo tarną Dovydą Jis išsirinko, paėmęs jį nuo avių gardų.	
Psl 78	71	Pašaukė jį nuo žindančių avių ganyti Jokubą ir Izraelį, Jo	
paveldėjimą.			
Psl 78	72	Jis ganė juos nuoširdžiai, rūpestinga ranka juos vedė.	
Psl 79	1	Dieve, pagonys įsiveržė į Tavo paveldėjimą, suteršė šventyklą, pavertė	
Jeruzalę griuvėsiais!			
Psl 79	2	Jie atidavė Tavo tarnų lavonus lesti padangių paukščiams, žvėrims būti	
kūnus šventųjų.			
Psl 79	3	Jie išliejo jų kraują kaip vandenį Jeruzalės apylinkėse, ir nebuvo,	
kas juos palaidotų.			
Psl 79	4	Mes tapome panieka savo kaimynams, pasityčiojimu ir pajuoka tiems,	
kurie gyvena aplinkui mus.			
Psl 79	5	Ar ilgai, Viešpatie? Ar amžinai rūstausi? Ar degs kaip ugnis Tavo	
pavydas?			
Psl 79	6	Išliek savo rūstybę ant pagonių, kurie Tavęs nenori pažinti, ir ant	
karalysčių, kurios nesišaukia Tavojo vardo!			
Psl 79	7	Juk jie suėdė Jokubą ir jo gyvenvietes nusiaubė.	
Psl 79	8	Neprisimink mūsų ankstesniųjų kalčių! Skubiai suteik mums savo	
gailestingumą, nes esame labai pažeminti.			
Psl 79	9	Padėk mums, Dieve, mūsų gelbėtojai, dėl savo vardo šlovės! Išgelbėk	
mus ir atleisk mūsų nusikaltimus dėl savo vardo.			
Psl 79	10	Kodėl turėtų sąkyti pagonys: "Kur yra jų Dievas?" Tesužino apie Tave	
pagonys mūsų akiavaizdoje, kai bausi už praliętą Tavo tarnų kraują!			
Psl 79	11	Tepasiekia Tave belaisvių dejavimas! Savo galinga ranka išlaisvink	
pasmerktuosius mirti.			
Psl 79	12	Atmokėk, Viešpatie, mūsų kaimynams septyneriopai už piktžodžiavimą,	
kuriuo jie plūdo Tave!			
Psl 79	13	O mes, Tavo tauta ir Tavo ganyklos avys, dėkosime Tau amžinai, kartu	
kartoms skelbsime Tavo šlovę!			
Psl 80	1	Klausykis, Izraelio ganytojai, kuris veda Juozapą kaip avis! Kuris	
gyveni tarp cherubų, suspindėk.			
Psl 80	2	Pažadink savo jėgą ties Efraimu, Benjaminu ir Manasu, ateik ir	
išgelbėk mus!			
Psl 80	3	Dieve, prikelk mus, apšviesk mus savo veidu, tai būsime išgelbėti.	
Psl 80	4	Kareivijų Viešpatie, ar ilgai pyksi, kai Tavo tauta meldžiasi!	
Psl 80	5	Tu valgydini ją verksmo duona ir ašaromis gausiai girdai.	
Psl 80	6	Tu leidi mūsų kaimynams vaidytis dėl mūsų. Mūsų priešai tyčiojasi iš	
mūsų.			
Psl 80	7	Kareivijų Dieve, prikelk mus, apšviesk mus savo veidu, tai būsime	
išgelbėti.			
Psl 80	8	Tu atnešei vynmedį iš Egipto, išvarei pagonis ir jį čia įsodinai.	
Psl 80	9	Tu paruošei jam dirvą, jis įleido šaknis ir išsiplėtė krašte.	
Psl 80	10	Jo šešėlis dengė kalnuotąją šalį, jo šakos kaip Dievo kedrai.	
Psl 80	11	Jis išleido šakas ligi jūros ir atžalas iki upės.	
Psl 80	12	Kodėl jo aptvarus nugriovei, kad praeiviai skintų jo uogas?	

Psl	80	13	Girių šernas niokoja jį, laukiniai žvėrys ganosi jame.
Psl	80	14	Kareivijų Dieve, sugrįžk! Pažvelk iš dangaus, pamokyk ir aplankyk šitą
vynmedį,			
Psl	80	15	kurį pasodino dešinė Tavo, atžalą, kurią Tu dėl savęs sustiprinai.
Psl	80	16	Tie, kurie sudegino jį ugnimi ir nukirto, Tavo veidui sudraudus,
težūna!			
Psl	80	17	Tegu Tavo ranka būna ant Tavo dešinėje sėdinčio vyro, žmogaus sūnaus,
kurį pats užauginai.			
Psl	80	18	Mes nebeatsitrauksime nuo Tavęs. Atgaivink mus, ir mes šauksimės Tavo
vardo.			
Psl	80	19	Kareivijų Viešpatie, atgaivink mus, apšviesk mus savo veidu, tai
būsime išgelbėti.			
Psl	81	1	Garsiai šlovinkite Dievą, mūsų stiprybę, džiaugsmingą triukšmą kelkite
Jokūbo Dievui!			
Psl	81	2	Giedokite psalmę, muškite būgną, skambinkite psalteriu ir arfa!
Psl	81	3	Pūskite trimtą jauno mėnulio dieną, skirtu laikui mūsų šventėje!
Psl	81	4	Tai yra įsakymas Izraeliui, Jokūbo Dievo įstatymas.
Psl	81	5	Tokį nurodymą gavo Juozapas, kai jis ėjo per Egipto žemę. Išgirdau
nežinomą kalbą:			
Psl	81	6	"Aš pašalinau tavo naštą nuo pečių, tavo rankoms nebereikia nešioti
pintinės.			
Psl	81	7	Varge šaukeisi, ir Aš išgelbėjau tave, atsiliepiu iš griaudėjančio
debesies, prie Meribos vandenų mėginau tave.			
Psl	81	8	Klausyk, mano tauta, Aš noriu tave įspėti! O kad tu, Izraeli,
paklausytum manęs!			
Psl	81	9	Neturėk ir negarbink jokio kito dievo!
Psl	81	10	Aš esu Viešpats, tavo Dievas, kuris išvedžiau tave iš Egipto žemės.
Plačiai išsižiok, kad pripildytum tavo burną.			
Psl	81	11	Bet mano tauta neklausė mano balso, Izraelis man nepakluso.
Psl	81	12	Todėl atidaviau juos jų širdžių geismams, jie vaikščiojo pagal savo
sumanymus.			
Psl	81	13	O kad mano tauta klausytų manęs, kad Izraelis eitų mano keliais!
Psl	81	14	Tuoju pažeminčiau jų priešus ir prieš jų prispaudėjus pakelčiau
ranką!			
Psl	81	15	Kurie nekenčia Viešpaties, turėtų Jam lenktis, ir toks jų likimas būtų
per amžius.			
Psl	81	16	O juos geriausiais kviečiais valgydinčiau, uolų medumi maitinčiau".
Psl	82	1	Dievas pakyla dievų susirinkime, dievams teismą daro:
Psl	82	2	"Ar dar ilgai teisite neteisingai ir pataikausite nedorėliams?
Psl	82	3	Ginkite vargšus ir našlaičius, beturčių ir paniekintųjų saugokite
teises.			
Psl	82	4	Vargšus ir beturčius iš nedorėlių rankų vaduokite!"
Psl	82	5	Jie neišmano ir nesupranta, jie vaikščioja tamsoje, todėl visi žemės
pamatai svyruoja.			
Psl	82	6	Aš tariu: "Jūs esate dievai ir Aukščiausiojo sūnūs.
Psl	82	7	Tačiau jūs mirsite kaip žmonės, krisite kaip bet kuris kunigaikštis".
Psl	82	8	Pakilk, Dieve, teisk žemę, nes visos tautos Tau priklauso!
Psl	83	1	Dieve, netylėk! Dieve, nenurimk ir nebūk tylus!
Psl	83	2	Juk štai Tavo priešai triukšmauja, kelia galvas tie, kurie Tavęs
nekenčia.			
Psl	83	3	Prieš Tavo tautą jie rengia sąmokslą, tariasi prieš Tavo globotinius.
Psl	83	4	Jie sako: "Eikime, išnaikinkime juos, kad šios tautos nebebūtų ir
Izraelio vardo niekas nebeminėtų".			
Psl	83	5	Jie tariasi vieningai, susijungia prieš Tave;
Psl	83	6	Edomo ir Moabo stovyklos, izraelitai ir hagarai,
Psl	83	7	Gebalas, Amonas ir Amalekas, Filistija kartu su Tyro gyventojais.
Psl	83	8	Su jais kartu asirai eina, Loto palikuonims teikia paramą.
Psl	83	9	Padaryk jiems kaip Midjanui, kaip Siseraui ir Jabinui prieš Kišono
upelio;			
Psl	83	10	jie prieš En Doro sunaikinti buvo, tapo mėšlu žemei patrešti.
Psl	83	11	Padaryk jų kunigaikščius kaip Orebą ir Zeebą, kaip Zebachą bei
Calmuną-visus jų vadus,			
Psl	83	12	kurie sakė: "Pasiglemžkime Dievo žemes!"
Psl	83	13	Dieve, padaryk juos lyg sukurió blaškomus lapus, lyg šiaudus prieš
vėją.			
Psl	83	14	Kaip ugnis sudegina mišką, kaip liepsna nudegina kalnus,
Psl	83	15	taip gairiok juos audromis, gąsdink vėtromis.
Psl	83	16	Viešpatie, sugėdink jų veidus, kad jie ieškotų Tavo vardo!
Psl	83	17	Tegul visada juos gėda ir išgąstis lydi ir gėdoje jie tępražūna.
Psl	83	18	Težino jie, kad Tas, kurio vardas Viešpats, visoje žemėje yra
aukščiausias!			
Psl	84	1	kokios mielos Tavo buveinės, kareivijų Viešpatie!

Psl	84	2	Alpsta mano siela ir ilgisi Viešpaties kiemų. Mano širdis ir kūnas šauki asi gyvojo Dievo.
Psl	84	3	Net ir žvirblis randa namus, kregždė-lizdą perėti vaikams prie Tavo aukurų, kareivijų Viešpatie, mano Karaliau ir Dieve!
Psl	84	4	Palaiminti, kurie gyvena Tavo namuose: jie nuolat giria Tave!
Psl	84	5	Palaimintas žmogus, kuris randa stiprybę Tavyje, kuris yra keleivis savo širdy.
Psl	84	6	Keliaudami išdegusių slėnių, jie šaltiniu jį paverčia, ankstyvasis lietus jį padengia palaiminimais.
Psl	84	7	Jie eina iš jėgos į jėgą, kol Dievą Sione išvysta.
Psl	84	8	Kareivijų Viešpatie, išgirsk mano maldą! Išgirsk, Jokūbo Dieve!
Psl	84	9	Pažvelk, Dieve, mūsų skyde! Pažiūrėk į veidą savo pateptojo!
Psl	84	10	Juk viena diena Tavo kiemuose yra vertesnė už tūkstantį kitur; geriau būti durininku Dievo namuose, negu gyventi nusidėjėlių palapinėse.
Psl	84	11	Saulė ir skydas yra Viešpats; malonę ir garbę teikia Viešpats, gerų dalykų neatsako tiems, kurie nekalta elgiasi.
Psl	84	12	Kareivijų Viešpatie, palaimintas žmogus, kuris pasitiki Tavimi!
Psl	85	1	Viešpatie, Tu buvai palankus savo kraštui, išlaisvinai Jokūbą.
Psl	85	2	Tu atleidai savo tautos kaltę, uždengei jos nusidėjimą.
Psl	85	3	Tu sulaikei savo pyktį, nukreipei savo rūstybės įkarštį.
Psl	85	4	Atgaivink mus, Dieve, mūsų gelbėtojai, tepaliauja Tavo rūstybė!
Psl	85	5	Nejaugi amžinai pyksi ant mūsų, rūstausi per kartų kartas!
Psl	85	6	Argi vėl mūsų neatgaivinsi, kad džiaugtumėmės Tavimi?
Psl	85	7	Viešpatie, parodyk mums savo gailestingumą, suteik išgelbėjimą!
Psl	85	8	Klausysiuos, ką kalba Viešpats Dievas! Jis juk skelbia taiką savo tautai ir šventiesiems;
Psl	85	9	Tikrai, Jo išgelbėjimas artį tiems, kurie Jo bijo, Jo šlovė gyvena tarp mūsų.
Psl	85	10	Gailestingumas ir tiesa susitiko, teisumas ir taika pasibučiavo.
Psl	85	11	Tiesa žels iš žemės, ir teisumas žvelgs iš dangaus.
Psl	85	12	Gausiai gėrybių duos Viešpats, ir žemė bus derlinga.
Psl	85	13	Teisumas eis pirma Jo ir nukreips mus į Jo kelią.
Psl	86	1	Viešpatie, išgirsk, išklausk mane, nes aš esu vargšas ir beturtis!
Psl	86	2	Saugok mano sielą, nes aš esu šventas! Gelbėk savo tarną, kuris pasitiki Tavimi! Tu esi mano Dievas.
Psl	86	3	Viešpatie, būk man gailestingas, nes Tavęs šaukiuos be paliovos!
Psl	86	4	Palinksmink savo tarno sielą, nes į Tave, Viešpatie, kreipiu savo sielą.
Psl	86	5	Juk Tu, Viešpatie, esi geras ir pasiruošęs atleisti, kupinas gailestingumo visiems, kurie šaukiasi Tavęs.
Psl	86	6	Viešpatie, išgirsk mano maldą ir klausyk mano maldavimo balso!
Psl	86	7	Nelaimėje šaukiuosi Tavęs-Tu išklausi mane!
Psl	86	8	Viešpatie, nėra Tau lygaus tarp dievų ir nėra darbų kaip Tavo.
Psl	86	9	Visos Tavo sutvertos tautos ateis, pagarbins Tave, Viešpatie, ir šlovins Tavo vardą.
Psl	86	10	Tu esi didis ir darai stebuklus, Tu vienas esi Dievas!
Psl	86	11	Viešpatie, pamokyk mane savo kelio, kad vaikščiočiau tiesoje!
Psl	86	12	Itvirtink mano širdį Tavo baimėje.
Psl	86	13	Viešpatie, mano Dieve, girsiu Tave nuoširdžiai, šlovinsiu Tavo vardą per amžius!
Psl	86	14	Tavo gailestingumas buvo man didelis, Tu išgelbėjai mano sielą iš giliausio pragaro.
Psl	86	15	Dieve, išdidieji sukilo prieš mane, smurtininkų gauja tykoja mano gyvybės; jie nestato Tavęs savo akivaizdoje.
Psl	86	16	Tačiau Tu, Viešpatie, esi užjaučiantis ir maloningas Dievas, kantrus ir kupinas gailestingumo bei tiesos.
Psl	86	17	Pažvelk į mane ir pasigailėk manęs! Duok stiprybės savo tarnui ir išgelbėk savo tarnaitės sūnų!
Psl	86	18	Parodyk ženklą, kad mane globoji, kad matytų tie, kurie manęs nekenčia, ir susigėstų, nes Tu, Viešpatie, esi mano gelbėtojas ir guodėjas!
Psl	87	1	Jo pamatas ant šventųjų kalnų.
Psl	87	2	Viešpats myli Siono vartus labiau už visas Jokūbo buveines.
Psl	87	3	Šlovingi dalykai pasakojami apie Tave, Dievo mieste!
Psl	87	4	Minėsiu Rahabą ir Babiloną tarp tų, kurie žino mane. Filistijos, Tyro ir Etiopijos gyventojai yra ten gimę.
Psl	87	5	Bet apie Sioną bus sakoma: "Šitas ir tas vyras jame yra gimęs".
Psl	87	6	Aukščiausiasis įsteigė jį.
Psl	87	7	Viešpats užrašys tautų knygoje: "Šitas yra ten gimęs".
Psl	87	8	Jie giedos: "Visos mano versmės yra Tavyje!"
Psl	88	1	Viešpatie, mano išgelbėjimo Dieve, dieną ir naktį šaukiau Tavo aki vai zdoje.
Psl	88	2	Tepasiekia mano malda Tave! Išgirsk mano šauksmą!

The Holy Bible in Lithuanian

Psl	88	3	Mano siela pilna skausmų ir mano gyvybė arti mirties.
Psl	88	4	Mane laiko tokiu, kuris nužengė į duobę, esu bejėgis žmogus.
Psl	88	5	Tarp mirusiųjų yra mano guolis, guliu kape kaip užmuštieji, kurių Tu nebeatsimeni, nes jie nuo Tavęs atskirti.
Psl	88	6	Tu ištumėi mane į giliausią duobę, į tamsą, į gelmes.
Psl	88	7	Mane slegia Tavo rūstybė, Tavo bangos ritasi per mane.
Psl	88	8	Tu atitolinai nuo manęs mano pažįstamus, jiems padarei mane bjaurų.
Esu uždarytas ir negaliu išeiti.			
Psl	88	9	Mano akys aptemo nuo vargo. Kasdien šaukiausi Tavęs, Viešpatie, tiesdamas į Tave rankas.
Psl	88	10	Ar parodysi stebuklus mirusiems? Ar mirusieji kelsis ir girs Tave?
Psl	88	11	Ar pasakojama apie Tavo malonę ir ištikimybę mirusiųjų karalystėje?
Psl	88	12	Ar žinomi Tavo stebuklai tamsoje ir Tavo teisumas užmiršimo šalyje?
Psl	88	13	Viešpatie, Tavęs aš šaukiuosi, mano malda kas rytą kyla į Tave.
Psl	88	14	Viešpatie, kodėl atstumi mane, slepi nuo manęs savo veidą?
Psl	88	15	Nuskurdęs ir pasiruošęs mirti esu nuo pat jaunystės, kenčiu Tavo siaubus, nežinau, ką daryti.
Psl	88	16	Tavo rūstybės įkarštis krinta ant manęs, naikina mane Tavo siaubai.
Psl	88	17	Jie visą laiką supa mane kaip vandenys ir skandina.
Psl	88	18	Tu atitolinai nuo manęs mielą bičiulį, mano pažįstami pamiršo mane.
Psl	89	1	Viešpatie, apie Tavo gailestingumą giedosiu amžinai; kartų kartoms skelbsiu Tavo ištikimybę.
Psl	89	2	Aš tariau: "Gailestingumas išliks per amžius. Tu įtvirtinsi savo ištikimybę danguose".
Psl	89	3	"Aš sudariau sandorą su išrinktuoju ir prisiečiau savo tarnui Dovydui:
Psl	89	4	'Per amžius įtvirtinsiu tavo palikuonis, tavo sostą visoms kartoms pastatysiu' ".
Psl	89	5	Viešpatie, dangūs giria Tavo stebuklus, Tavo ištikimybę-šventųjų susirinkimas.
Psl	89	6	Kas gi iš danguje esančių viešpačiui prilygsta? Kas tarp Dievo sūnų panašus į viešpatį?
Psl	89	7	Bauginantis yra Dievas šventųjų susirinkime, gerbtinas visų aplink Jį esančių.
Psl	89	8	Viešpatie, kareivijų Dieve, kas yra Tau lygus savo jėga? Viešpatie, kas yra toks ištikimas, kaip Tu?
Psl	89	9	Tu suvaldai jūros šėlimą, sukilusias bangas Tu sutramdai.
Psl	89	10	Tu sutriuškini Rahabą kaip nukautąjį, savo galinga ranka išgainioji savo priešus.
Psl	89	11	Tau priklauso dangūs ir žemė, pasaulis ir visa, kas jame; Tu sukūrei juos.
Psl	89	12	Tu sutvėrei šiaurę ir pietus; Taboras ir Hermonas džiaugiasi Tavimi.
Psl	89	13	Tu galingas: stipri Tavo ranka, aukštai pakelta Tavo dešinė!
Psl	89	14	Tavo sosto pamatas-teisumas ir teisingumas, gailestingumas ir tiesa eina Tavo priekyje.
Psl	89	15	Palaiminta tauta, kuri pažįsta džiaugsmingą garsą! Viešpatie, Tavo veido šviesoje jie vaikščios.
Psl	89	16	Tavo vardas juos linksmins, jie bus išaukštinti Tavo teisme.
Psl	89	17	Tu esi jų garbė ir galybė, Tavo palankumu išaukštintas mūsų ragas.
Psl	89	18	Viešpats yra mūsų apsauga, Izraelio šventasis-mūsų karalius.
Psl	89	19	Regėjime Tu kalbėjai savo šventajam: "Aš suteikiau pagalbą karžygiui, išaukštinau tautos išrinktąjį.
Psl	89	20	Suradau Dovydą, savo tarną, ir šventu aliejumi jį patepiau.
Psl	89	21	Mano ranka visuomet jį palaikys, mano dešinė stiprins jį.
Psl	89	22	Priešas nenugalės jo ir piktadarys nepažemins.
Psl	89	23	Jo akivaizdoje parblokšiu priešus ir palaušiu tuos, kurie jo nekenčia.
Psl	89	24	Mano ištikimybė ir gailestingumas lydės jį, ir mano vardu aukštai iškilis jo ragas.
Psl	89	25	Aš jo ranką padėsiu ant jūros ir ant upių jo dešinę.
Psl	89	26	Jis sakys man: 'Tu esi mano tėvas, mano Dievas ir išgelbėjimo uola!'
Psl	89	27	Aš padarysiu jį savo pirmagimiu, jis bus aukščiau negu žemės karaliai.
Psl	89	28	Aš būsiu jam gailestingas per amžius, tvirta pasiliks sandora tarp mūsų.
Psl	89	29	Jo palikuonims leisiu gyventi per amžius, kol bus dangus, stovės jo sostas.
Psl	89	30	Jei jo vaikai paniekins mano įstatymą, jei nesiels, kaip jiems įsakyta,
Psl	89	31	jei mano nuostatus laužys ir įsakymų mano nepaisys,
Psl	89	32	bausiu už jų nuodėmes lazda, plaksiu rykštėmis už jų kaltę.
Psl	89	33	Bet savo malonės iš jo neatimsiu ir ištikimybės jam neatsakysiu,
Psl	89	34	nesulaužysiu sandoros ir savo lūpų žodžio nekeisiu.
Psl	89	35	Kartą esu prisiekęs šventumu savo, Dovydui nemeluosiu.
Psl	89	36	Jo palikuonys gyvens per amžius, ir jo sostas stovės kaip saulė

priešais mane,			
Psl	89	37	bus įtvirtintas kaip mėnulis-išstikimas liudytojas danguje".
Psl	89	38	Bet Tu atstūmei, atmetei ir pasibjaurėjai pateptuoju savo.
Psl	89	39	Išsižadėjai sandoros su savo tarnu, nusviedei žemėn jo karūną ir
suteršei ją.			
Psl	89	40	Tu sugriovei jo mūrus, pavertei griuvėsiais tvirtoves.
Psl	89	41	Jį plėšia visi praeiviai, jis tapo pajuoka kaimynams.
Psl	89	42	Tu leidai jo priešų galybei išskilti, jiems visiems suteikei džiaugsmą.
Psl	89	43	Nukreipei ašmenis jo kardo, neleidai laimėti mūšyje.
Psl	89	44	Tu atėmei jo šlovę ir nuvertei jo sostą.
Psl	89	45	Sutrupinai jo jaunystės dienas, padengei jį gėda.
Psl	89	46	Ar ilgai, Viešpatie? Ar slėpsies amžinai? Ar degs kaip ugnis Tavo
rūstybė?			
Psl	89	47	Viešpatie, atsimink, koks trumpas yra mano gyvenimas! Kokius menkus Tu
sukūrei visus žmones!			
Psl	89	48	Koks žmogus gyvena ir nepatiria mirties? Kieno siela mirusiųjų
buveinės išvengia?			
Psl	89	49	Viešpatie, kur yra Tavo ankstesnė malonė, kurią Dovydui savo tiesoje
pažadėjai?			
Psl	89	50	Viešpatie, atsimink savo tarno gėdą; nešioju širdyje daugelio tautų
panieką.			
Psl	89	51	kuria, Viešpatie, Tavo priešai niekino Tavo pateptąjį keliu.
Psl	89	52	Tebūna palaimintas Viešpats per amžius! Amen! Amen!
Psl	90	1	Viešpatie, Tu buvai mums prieglauda per kartų kartas!
Psl	90	2	Pirma, negu buvo sutverti kalnai, žemė ir pasaulis, Tu, Dieve, esi nuo
amžių ir per amžius!			
Psl	90	3	Tu gražini žmones į dulkes ir sakai: "Sugrižkite, žmonių vaikai!"
Psl	90	4	Juk tūkstantis metų Tavo akyse yra kaip vakarykštė diena, kuri praėjo,
kaip sargybos laikas naktį.			
Psl	90	5	Tu pašalini žmones kaip rytmečio sapną, kaip žaliuojančią žolę.
Psl	90	6	Rytą ji žydi, vakare nukertama ir sudžiūsta.
Psl	90	7	Tavo rūstybė sunaikina mus, Tavo pyktis mus gąsdina.
Psl	90	8	Tu laikai mūsų kaltes savo akivaizdoje, mūsų slapta nuodėmės-savo
veido šviesoje.			
Psl	90	9	Mūsų dienos praeina Tau rūstaujant, mūsų metai kaip atodūsiai.
Psl	90	10	Mūsų metų skaičius yra septyniasdešimt, o
stipresniųjų-aštuoniasdešimt. Dauguma jų praeina varge ir kančiose. Jie greitai praeina, ir			
mes išnykstame.			
Psl	90	11	Kas Tavo rūstybės jėgą supranta ir bijo Tavojo pykčio?
Psl	90	12	Pamokyk mus skaičiuoti mūsų dienas, kad įgytume išmintingą širdį!
Psl	90	13	Sugrižk, Viešpatie! Ar ilgai? Būk gailestingas savo tarnams!
Psl	90	14	Gaišink mus nuo ryto savo gailestingumu, kad džiaugsmas ir linksnumas
mus lydėtų visą amžių!			
Psl	90	15	Suteik mums džiaugsmo už tas dienas, per kurias pažeminti buvome, už
tuos metus, per kuriuos patyrėme pikta.			
Psl	90	16	Tepamato Tavo tarnai Tavo darbus ir Tavo šlovę jų vaikai!
Psl	90	17	Viešpatie, Dieve, būk mums geras, įtvirtink mūsų darbus, daryk mūsų
darbus sėkmingus!			
Psl	91	1	Tas, kuris gyvena Aukščiausiojo globoje, visagalio šešėlyje pasilieka,
Psl	91	2	sako Viešpačiui: "Tu mano priebėga ir mano tvirtovė, mano Dievas,
kuriuo pasitikiu!"			
Psl	91	3	Jis ištrauks tave iš medžiotojo kilpos, iš pražūtingo maro.
Psl	91	4	Jis pridengs tave savo plunksnomis, po Jo sparnais rasi sau
prieglaudą. Didysis skydas ir šarvas yra Jo tiesa!			
Psl	91	5	Tau nereikės bijoti nakties baisumų nė strėlių, švilpiančių dieną,
Psl	91	6	nebaugins tavęs patamsyje slankiojantis maras nė vidudienį siaučiantis
sunaikinimas.			
Psl	91	7	Tavo pašonėje kris tūkstantis ir dešimt tūkstančių-tavo dešinėje, bet
tai nepriartės prie tavęs.			
Psl	91	8	Tu savo akimis tai stebėsi ir matysi nedorėlių atlyginimą,
Psl	91	9	nes tu pasidarei viešpatį savo priebėga, Aukščiausiąjį savo buveine.
Psl	91	10	Tau neatsitiks nieko pikto, ir jokia nelaimė nepriartės prie tavo
palapinės.			
Psl	91	11	Jis įsakys savo angelams saugoti tave visuose keliuose.
Psl	91	12	Ant rankų jie nešios tave, kad neužsigautum kojos į akmenį.
Psl	91	13	Tu mindžiosi liūtą ir gyvatę, sutrypsi jauniklį liūtą ir slibiną.
Psl	91	14	"Kadangi jis pamilo mane, Aš išlaisvinsiu jį ir apginsiu, nes jis mano
vardą pažįsta.			
Psl	91	15	Jis šauksis manęs, ir Aš jam atsakysiu. Būsiu su juo varge,
išlaisvinsiu jį ir pagerbsiu.			
Psl	91	16	Ilgu gyvenimu pasotinsiu jį ir parodysiu jam savo išgelbėjimą".
Psl	92	1	Gera dėkoti Tau, Viešpatie, ir giedoti gyrių Tavo vardui,

Aukščiausiasis,			
Psl	92	2	skelbti rytmetų Tavo malonę ir ištikimybę naktimis
Psl	92	3	dešimčiaстыgiu instrumentu, psalteriu ir arfa.
Psl	92	4	Viešpatie, Tu pralinksminai mane savo kūrinių, Tavo rankų darbais aš
džiuguosi.			
Psl	92	5	Viešpatie, kokie didingi yra Tavo darbai! Kokios gilios Tavo mintys!
Psl	92	6	Tik neišmanantis žmogus to nesupranta ir kvailys nesuvokia.
Psl	92	7	Nors ir žydi nedorėliai kaip gėlės, nors klesti piktadariai, jie bus
amžinai sunaikinti.			
Psl	92	8	Viešpatie, Tu esi Aukščiausiasis per amžius!
Psl	92	9	Viešpatie, štai žus Tavo priešai, bus išblaškyti visi piktadariai!
Psl	92	10	Bet man Tu davei jėgų kaip stumbrui, patepei mane šviežiu aliejumi.
Psl	92	11	Mano akys matys mano priešus, ausys išgirs apie tuos, kurie prieš mane
pakilo.			
Psl	92	12	Teisusis klestės kaip palmė, auga kaip Libano kedras.
Psl	92	13	Viešpaties namuose pasodinti, jie žydės Dievo kiemuose,
Psl	92	14	neš vaisių senatvėje, bus sultingi ir žali,
Psl	92	15	kad skelbtų Viešpaties teisumą. Jis yra mano uola ir Jame nėra
neteisybės.			
Psl	93	1	Viešpats karaliauja. Jis apsilvilkęs didybe, Viešpats susijuošęs
stiprybė, taip tvirtai			pastatė pasaulį, kad jo niekas nepajudins.
Psl	93	2	Tvirtai stovi Tavo sostas nuo senovės; nuo amžių Tu esi!
Psl	93	3	Viešpatie, vandenys patvino, pakilo jų užimas, pakilo vandenų bangos!
Psl	93	4	Galingesnis už gausių vandenų šniokštimą, už galingas jūrų bangas yra
Viešpats aukštybėse!			
Psl	93	5	Tavo liudijimai labai patikimi. Tavo namus puošia šventumas,
Viešpatie, per amžius.			
Psl	94	1	Viešpatie Dieve, kuris atkeršiji, Dieve, kuris atkeršiji, pasirodyk!
Psl	94	2	Kelkis, pasaulio Teisėjau, atlygink išdidiesiems, ką jie nusipelnė!
Psl	94	3	Viešpatie, ar ilgai dar nedorėliai džiūgaus?
Psl	94	4	Ar ilgai kalbės įžuliai ir didžiulis visi piktadariai?
Psl	94	5	Viešpatie, jie trypia Tavo tautą, spaudžia Tavo paveldą.
Psl	94	6	Jie užmuša našlę ir ateivį, žudo našlaičius.
Psl	94	7	Jie sako: "Viešpats nemato, Jokūbo Dievas nepastebi".
Psl	94	8	Susipraskite, tautos neišmanėliai! Jūs kvailiai, kada išminties
įgysite?			
Psl	94	9	Nejaugi Tas, kuris padarė ausį, negirdėtų, ir Tas, kuris sukūrė akį,
nematytų?			
Psl	94	10	Argi Tas, kuris auklėja tautas ir moko žmones išminties, nesudraustų?
Psl	94	11	Viešpats žino žmonių mintis, kad jos yra tuščios.
Psl	94	12	Palaimintas žmogus, Viešpatie, kurį Tu auklėjai ir savo įstatymo mokai;
Psl	94	13	ramybę jam teiki nelaimių dienomis, kol nedorėliui kasama duobė.
Psl	94	14	Juk Viešpats neatmes savo tautos ir neapleis savo paveldėjimo.
Psl	94	15	Teisingumas sugrįš teisajam ir juo paseks visi tiesiaširdžiai.
Psl	94	16	Kas gins mane nuo piktadarių? Kas užstos mane prieš skriaudėjus?
Psl	94	17	Jei Viešpats man nebūtų padėjęs, būčiau atsidūręs tylos karalystėje.
Psl	94	18	Kai pasakiau: "Slysta mano koja", Tavo gailėstingumas, Viešpatie,
palaukė mane.			
Psl	94	19	Kai mano širdis prisikaupė rūpesčių, Tavo paguoda sielai džiaugsma
gražino.			
Psl	94	20	Argi Tu nedorėlių sostui pritarsi, kai iškraipydami įstatymą jie
spaudžia žmones?			
Psl	94	21	Teisiojo sielą jie puola, nekaltą kraują pasmerkia.
Psl	94	22	Bet Viešpats yra mano apsauga ir mano Dievas-priebėgos uola.
Psl	94	23	Jis atlygins jiems už jų nedorybes, jų pačių neteisybėse sunaikins
juos. Viešpats, mūsų Dievas, sunaikins juos.			
Psl	95	1	Ateikite, giedokime Viešpačiui! Džiaugsmingą triukšmą kelkime savo
išgelbėjimo uolai!			
Psl	95	2	Ateikime į Jo akivaizdą su padėka, džiaugsmingai giedokime Jam
psalmes!			
Psl	95	3	Viešpats yra didis Dievas ir didis Karalius, didesnis už visus dievus.
Psl	95	4	Jo rankoje yra žemės gelmės ir Jam priklauso kalnų viršūnės.
Psl	95	5	Jo yra jūra, nes Jis ją sutvėrė, ir sausuma Jo rankų darbas.
Psl	95	6	Ateikite, pulkime žemėn prieš Dievą ir pagarbinkime, atsiklaupkime
prieš Viešpatį, kuris sutvėrė mus!			
Psl	95	7	Jis yra mūsų Dievas, o mes-Jo ganoma tauta ir Jo rankų globojamos
avys! Šiandien, jeigu išgirsite Jo balsą,-			
Psl	95	8	"neužkietinkite savo širdžių kaip Meriboje, kaip gundymo dieną
dykumoje,			
Psl	95	9	kur jūsų tėvai mane gundė ir mėgino, nors mano darbus buvo matę!
Psl	95	10	Keturiasdešimt metų mane liūdino ta karta, ir Aš pasakiau: 'Ši tauta
klysta savo širdyje ir nepažįsta mano kelių'.			

The Holy Bible in Lithuanian

Psl	95	11	Užsirūstinęs jiems prisiekiau: 'Jie neįeis į mano poilsį!' "
Psl	96	1	Giedokite Viešpačiui naują giesmę, giedokite Viešpačiui visos šalys.
Psl	96	2	Giedokite Viešpačiui, šlovinkite Jo vardą. Kiekvieną dieną skelbkite
Jo išgelbėjimą.			
Psl	96	3	Apsakykite Jo garbę tarp pagonių ir Jo stebuklus visoms tautoms.
Psl	96	4	Didis yra Viešpats ir didžiai girtinas, bijotinas labiausiai iš visų
dievų.			
Psl	96	5	Visi tautų dievai yra stabai, bet Viešpats sukūrė dangus.
Psl	96	6	Didybė ir garbė yra priešais Jį, galybė ir grožis Jo šventykloje.
Psl	96	7	Pripažinkite Viešpačiui, tautų giminės, pripažinkite Viešpačiui šlovę
ir galybę!			
Psl	96	8	Atiduokite Viešpačiui šlovę, priderančią Jo vardui, atneškite auką,
įeikite į Jo kiemus.			
Psl	96	9	Garbinkite Viešpatį šventumo grožyje, bijokite Jo visos šalys.
Psl	96	10	Skelbkite pagonims: "Viešpats karaliauja!" Jis sukūrė tvirtą pasaulį,
Jis teis tautas teisingai.			
Psl	96	11	Tesilinksmina žemė ir tedžiūgauja dangūs! Tešniokščia jūra ir kas joje
yra!			
Psl	96	12	Linksmi tedžiūgauja laukai ir visa, kas juose auga! Visi miško
medžiai tada džiugsis			
Psl	96	13	Viešpaties akivaizdoje, kai Jis ateis teisti žemę. Jis teis pasaulį
teisingai ir tautas savo tiesoje.			
Psl	97	1	Viešpats karaliauja! Tedžiūgauja žemė! Tesilinksmina salos!
Psl	97	2	Debesys ir tamsa Jį supa; teisumas ir teisingumas yra Jo sosto
pagrindas.			
Psl	97	3	Jo priekyje liepsnoja ugnis ir sudegina aplinkui Jo priešus.
Psl	97	4	Žaibai nušviečia pasaulį. Tai matydama, žemė drebėjo.
Psl	97	5	Kalnai sutirpo kaip vaškas prieš Viešpatį-visos žemės valdovą.
Psl	97	6	Dangūs skelbia Jo teisumą ir visos tautos mato Jo šlovę.
Psl	97	7	Bus sugėdinti tie, kurie tarnauja drožiniams, kurie stabais savo
giriiasi. Garbinkite Jį visi dievai!			
Psl	97	8	Tai girdi Sionas ir džiaugiasi. Viešpatie, dėl Tavo sprendimų
džiūgauja Judo dukterys.			
Psl	97	9	Viešpatie, Tu esi aukščiau virš visos žemės, išaukštintas virš visų
dievų!			
Psl	97	10	Jūs, kurie mylite Viešpatį, nekęskite pikto; Jis saugo savo šventųjų
gyvybes, iš nedorėlių prispaudo išlaisvina juos.			
Psl	97	11	Sviesa sušvinta teisiajam, tiesiaširdžiui-džiaugsmas.
Psl	97	12	Linksminkitės, teisieji, Viešpatyje, dėkokite, prisiminę Jo šventumą.
Psl	98	1	Naują giesmę giedokite Viešpačiui, nes nuostabius darbus Jis daro! Jo
dešinė ir Jo šventoji ranka Jam pergalę teikia.			
Psl	98	2	Viešpats apreiškė savo išgelbėjimą, tautų akivaizdoje parodė savo
teisumą.			
Psl	98	3	Jis atsiminė savo gailestingumą ir tiesą, žadėtą Izraelio namams. Visi
žemės pakraščiai pamatė Dievo išgelbėjimą.			
Psl	98	4	Džiaugsmingą triukšmą kelkite Viešpačiui visos šalys! Linksminkitės ir
giedokite gyrių.			
Psl	98	5	Giedokite Viešpačiui, pritardami arfomis, giedokite psalmes,
pritardami arfomis.			
Psl	98	6	Trimitų ir rago garsais kelkite džiaugsmingą triukšmą prieš Karalių,
Viešpatį!			
Psl	98	7	Tesidžiaugia jūra ir kas joje yra, žemė ir jos gyventojai!
Psl	98	8	Upės teploja rankomis, kalnai tesidžiaugia kartu
Psl	98	9	Viešpaties akivaizdoje, nes Jis ateis teisti žemę! Jis teis pasaulį
teisingai ir tautas nešališkai.			
Psl	99	1	Viešpats karaliauja, tegu dreba tautos. Jis sėdi tarp cherubų, tedreba
žemė.			
Psl	99	2	Viešpats yra didis Sionė. Jis yra aukščiau nei visos tautos.
Psl	99	3	Tegiria Jie Tavo vardą, didį ir baisų; Jis yra šventas.
Psl	99	4	Karaliaus galybė myli tiesą. Tu įtvirtini teisingumą, teisumą ir
teisybę Jokūbe įvykdyti.			
Psl	99	5	Aukštinkite Viešpatį, mūsų Dievą, garbinkite priešais Jo sostą; Jis
yra šventas.			
Psl	99	6	Mozė ir Aaronas tarp Jo kunigų ir Samuelis tarp tų, kurie šaukiasi Jo
vardo. Jie šaukėsi Viešpaties, ir Jis atsakė jiems.			
Psl	99	7	Iš debesies stulpo kalbėjo Jis; jie laikėsi Jo nuostatų ir potvarkių,
kuriuos Jis jiems davė.			
Psl	99	8	O Viešpatie, mūsų Dieve, Tu atsakei jiems! Atlaidus Dievas buvai
jiems, nors ir atlygindavai už jų nusikaltimus.			
Psl	99	9	Aukštinkite Viešpatį, mūsų Dievą, garbinkite prie Jo švento kalno, nes
Viešpats, mūsų Dievas, yra šventas!			
Psl	100	1	Kelkite džiaugsmingą triukšmą Viešpačiui, visos šalys!

The Holy Bible in Lithuanian

Psl	100	2	Tarnaukite viešpačiui su džiaugsmu, Jo akivaizdžiai ateikite giedodami.
Psl	100	3	Žinokite, kad Viešpats yra Dievas. Jis mus sukūrė, o ne mes patys; mes esame Jo tauta ir Jo ganyklos avys.
Psl	100	4	Įeikite pro vartus su dėkojimu, į Jo kiemus su gyriumi. Būkite dėkingi Jam, laiminkite Jo vardą!
Psl	100	5	Geras yra Viešpats; Jo gailestingumas amžinas ir Jo tiesa pasilieka kartų kartoms.
Psl	101	1	Apie gailestingumą ir teisingumą giedosiu, skambinsiu Tau, Viešpatie.
Psl	101	2	Laikysiuos teisingo kelio. Kada Tu pas mane ateisi? Vaikščiosiu su tobula širdimi savo namuose.
Psl	101	3	Į tai, kas nedora, aš nežiūrėsiu. Aš nekenčiu neištikimųjų darbų; nieko bendro su jais neturėsiu.
Psl	101	4	Vengsiu iš tolo širdies nelabumo, pikto nenoriu pažinti.
Psl	101	5	Kas slapta savo artimą šmeižia, tą nutildysiu. Kas žiūri iš aukšto ir turi išdidžią širdį, to neapkęsiu.
Psl	101	6	Mano akys žvelgia į krašto ištikimuosius, kad jie gyventų su manimi. Kas vaikščioja tobulu keliu, tas tarnaus man.
Psl	101	7	Klasingieji negyvens mano namuose. Melagiai nepasiliks mano akivaizdoje.
Psl	101	8	Anksti išnaikinsiu krašto nedorėlius, kad pašalinčiau piktadarius iš Viešpaties miesto.
Psl	102	1	Viešpatie, išgirsk mano malda, ir mano šauksmas tepasiekia Tave.
Psl	102	2	Neslėpk savo veido nuo manęs tą dieną, kai esu varge. Palenk į mane savo ausį, kai šaukiuosi, skubėk man atsakyti.
Psl	102	3	Mano dienos pranyksta kaip dūmai, mano kaulai kaip židinyš dega.
Psl	102	4	Kaip pakirsta žolė mano širdis džiūsta; aš pamirštu valgyti.
Psl	102	5	Nuo skaudžių aimanų oda prilipo prie mano kaulų.
Psl	102	6	Esu panašus į dykumų pelikaną, į pelėdą griuvėsiuose.
Psl	102	7	Nemiegu ir esu vienišas kaip paukštis ant stogo.
Psl	102	8	Priešai mane užgaulioja, ir mano vardas jiems tapo keiksmazodžiu.
Psl	102	9	Pelenus valgau kaip duoną ir su ašaromis maišau savo gėrimą.
Psl	102	10	dėl Tavo rūstybės ir pykčio, nes Tu mane pakėlei ir nubloškei žemėn.
Psl	102	11	Mano dienos yra tartum ištįsęs šešėlis, ir aš lyg žolė džiūstu.
Psl	102	12	Bet Tu, Viešpatie, pasiliksi per amžius; Tave minės visos kartos.
Psl	102	13	Tu pakilsi ir pasigailėsi Siono, nes atėjo metas jam suteikti malonę.
Psl	102	14	Tavo tarnams jo akmenys meilūs, jiems gaila jo dulkių.
Psl	102	15	Tavo vardo, Viešpatie, bijos pagonyš ir Tavo šlovės-pasaulio karaliai.
Psl	102	16	Kai Viešpats atstatys Sioną, Jis pasirodys savo šlovėje;
Psl	102	17	apleisčiųjų maldas Jis išklausys, jų prašymų nepaniekins.
Psl	102	18	Tai tebūna užrašyta ateisiančiai kartai, kad tauta, kuri bus sukurta, girtų Viešpatį.
Psl	102	19	Iš savo šventos aukštybės Viešpats pažvelgė žemyn, iš dangaus pažūrėjo į žemę,
Psl	102	20	kad išgirstų belaisvių deiones, išlaisvintų mirčiai skirtuosius,
Psl	102	21	kad Sione būtų skelbiamas Viešpaties vardas ir girtų Jį Jeruzalėje,
Psl	102	22	kai susiburs karalystės ir tautos tarnauti Viešpačiui.
Psl	102	23	Jis susilpnino mane kelionėje, sutrumpino mano gyvenimo dienas.
Psl	102	24	Aš sakiau: "Mano Dieve, neatimk manęs įpusėjus mano amžiui, Tavo metai tęsiasi per visas kartas.
Psl	102	25	Kadaise Tu sukūrei žemę ir dangūs yra Tavo rankų darbas.
Psl	102	26	Jie pražus, bet Tu pasiliksi. Jie visi susidėvės kaip drabužis, kaip rūbą juos pakeisi, ir jie bus pakeisti.
Psl	102	27	Bet Tu esi tas pats ir Tavo metai nesibaigs.
Psl	102	28	Tavo tarnų vaikai gyvens ir jų palikuonys įsitvirtins Tavo akivaizdoje".
Psl	103	1	Laimink, mano siela, Viešpatį, ir visa, kas yra manyje, Jo šventą vardą.
Psl	103	2	Laimink, mano siela, Viešpatį ir neužmiršk visų Jo geradarysčių.
Psl	103	3	Jis atleidžia visas tavo kaltes ir gydo visas tavo ligas.
Psl	103	4	Jis išperka tavo gyvybę iš pražūties ir savo malone bei gailestingumu tave vainikuoja.
Psl	103	5	Jis pasotina geru tavo burną, ir atsinaujina tavo jaunystė kaip erelio.
Psl	103	6	Viešpats vykdo teisybę ir teismą prispaustiesiems.
Psl	103	7	Jis savo kelius apreiškė Mozei, ir Izraelio vaikai matė Jo darbus.
Psl	103	8	Gailestingas ir maloningas yra Viešpats, lėtas pykti ir turtingas gailestingumo.
Psl	103	9	Ne visados Jis barasi ir ne amžinai rūstauja.
Psl	103	10	Jis nepasielgė su mumis pagal mūsų kaltes ir neatlygino mums pagal mūsų nuodėmes.
Psl	103	11	Kaip dangus yra aukščiau virš žemės, taip didis yra Jo gailestingumas tiems, kurie Jo bijo.

The Holy Bible in Lithuanian

Psl	103	12	Kaip toli nuo rytų yra vakarai, taip Jis atitolino nuo mūsų nuodėmės.
Psl	103	13	Kaip tėvas pasigaili vaikų, taip Viešpats gailisi tų, kurie Jo bijo.
Psl	103	14	Jis mūsų prigimtį žino, atsimena, kad esame dulkės.
Psl	103	15	Žmogaus dienos yra kaip žolė, kaip lauko gelė jis pražysta.
Psl	103	16	Vos tik papūtė vėjas, jo nebėra, jo vieta jo nebepažįsta.
Psl	103	17	Bet Viešpaties gailėstingumas per amžius tiems, kurie Jo bijo, ir Jo teisumas lieka vaikų vaikams tų,
Psl	103	18	kurie Jo sandoros laikosi, atsimena Jo įsakymus ir vykdo juos.
Psl	103	19	Viešpats danguje pastatė savo sostą, Jo karališka valdžia valdo viską.
Psl	103	20	Laiminkite Viešpatį jūs, angelai, galingi jėga, kurie vykdo Jo žodį, Jo balsą išgirde.
Psl	103	21	Laimink Viešpatį, Jo kareivija, Jo tarnai, kurie vykdo Jo valią.
Psl	103	22	Laiminkite Viešpatį, visi kūriniai visoje Jo viešpatystėje. Laimink, mano siela, Viešpatį!
Psl	104	1	Laimink, mano siela, Viešpatį! Viešpatie, mano Dieve, Tu esi labai didingas! Didybe ir garbe esi apsirengęs.
Psl	104	2	Tave supa šviesa kaip apsiaustas; ištiesei dangus kaip skraistę.
Psl	104	3	Virš vandenų surentei sau kambarius, debesis padarei savo vežimu, važiuoji ant vėjo sparnų.
Psl	104	4	Tu darai savo pasiuntinius kaip vėjus, savo tarnus kaip liepsnojančią ugnį.
Psl	104	5	Tu padėjai žemės pamatus, ir niekas jos nepajudins per amžius.
Psl	104	6	Vandenynais kaip drabužių apdengei ją, kalnų viršūnes vandenys dengė.
Psl	104	7	Tau grūmojant, jie pabėgo, nuo Tavo griaustinio balso jie pasišalino.
Psl	104	8	Jie kyla į kalnus, leidžiasi į slėnius, į vietas, kurias jiems paskyrei.
Psl	104	9	Nustatei jiems ribą, kad neperžengtų jos ir nebeužlietų žemės.
Psl	104	10	Tu pasiuntei šaltinius į slėnius, tarp kalnų jie teka.
Psl	104	11	Iš jų miško žvėrys geria ir laukiniai asilai troškulį savo malšina.
Psl	104	12	Jų pakrantėse padangių paukščiai gyvena, medžių šakose jie čiulba.
Psl	104	13	Iš savo kambarių kalnus Tu laistai, Tavo rankų darbas gaivina žemę.
Psl	104	14	Tu išaugini žolę galvijams ir augalus, kad tarnautų žmogui, kad iš žemės jis maistą sau gautų
Psl	104	15	ir vyną, kuris linksmina žmogaus širdį. Veidai spindi nuo aliejaus, o duona stiprina žmonių širdis.
Psl	104	16	Viešpaties medžiai pasisotina, Libano kedrai, Jo pasodinti.
Psl	104	17	Paukščiai ten krauna lizdus, gandas kipariso viršūnėje sau namus pasidarė.
Psl	104	18	Aukšti kalnai-laukinėms ožkoms, uolos-triušiams prieglaudą teikia.
Psl	104	19	Jis sukūrė mėnulį laikui žymėti, saulė žino, kada nusileisti.
Psl	104	20	Tu siunti tamsą, ir ateina naktis, miško žvėrys sujunda.
Psl	104	21	Ima riaumoti jauni liūtai, grobio ieškodami, ir prašo Dievą sau maisto.
Psl	104	22	Kai pateka saulė, jie pasitraukia miegoti į savo lindynes.
Psl	104	23	Žmogus išeina į darbą ir dirbuojasi ligi vakaro.
Psl	104	24	Viešpatie, kokia daugybė Tavo darbų! Juos išmintingai padarei, žemę pripildei savo turty.
Psl	104	25	Štai didelė ir plati jūra. Ten knibžda be skaičiaus įvairaus dydžio gyvūnų.
Psl	104	26	Ten plaukioja laivai, Tavo sukurtas Leviatanas vandeny žaidžia.
Psl	104	27	Jie visi iš Tavęs laukia, kad duotum jiems maisto reikiamu metu.
Psl	104	28	Tu duodi jiems, jie rankioja. Tu ištiesi savo ranką, jie pasisotina gausiai.
Psl	104	29	Tau paslėpus nuo jų veidą, jie išsigąsta. Tu atimi iš jų kvapą, ir jie miršta, dulkėmis virsta.
Psl	104	30	Atsiunti Tu savo dvasią, sukuri juos ir atnaujini žemės veidą.
Psl	104	31	Viešpaties šlovė pasiliks per amžius, žiaugsis Viešpats savo darbais.
Psl	104	32	Jis pažvelgia į žemę, ji sudreba; paliečia kalnus, ir jie rūksta.
Psl	104	33	Viešpačiui giedosiu, kol gyvensiu, giedosiu gyrių Dievui, kol gyvas būsiu.
Psl	104	34	Mano apmąstymai Jam patiks; aš džiaugsiuosi Viešpatyje.
Psl	104	35	Te nusidėjėliai dingsta iš žemės, tenebūna daugiau nedorėlių. Laimink, mano siela, Viešpatį! Girkite Viešpatį!
Psl	105	1	Dėkokite Viešpačiui, šaukitės Jo vardo, skelbkite tautose Jo darbus.
Psl	105	2	Giedokite Jam, giedokite Jam psalmes. Garsinkite visus Jo stebuklus.
Psl	105	3	Didžiukitės Jo šventu vardu. Tegu džiaugiasi širdis tų, kurie ieško Viešpaties.
Psl	105	4	Ieškokite Viešpaties ir Jo jėgos. Nuolatos ieškokite Jo veido.
Psl	105	5	Atsiminkite Jo nuostabius darbus, kuriuos Jis yra padaręs, Jo stebuklus ir Jo lūpų ištartus sprendimus.
Psl	105	6	Jūs, Jo tarno Abraomo palikuonys, Jokūbo vaikai, Jo išrinktieji.
Psl	105	7	Jis yra Viešpats, mūsų Dievas; visoje žemėje galioja Jo sprendimai.

Psl kartų,	105	8	Jis per amžius atsimena savo sandorą, žodį, kurį Jis įsakė tūkstančiui
Psl	105	9	sandorą, kurią Jis padarė su Abraomu, ir priesaiką, duotą Izaokui.
Psl	105	10	Jis patvirtino ją Jokūbui įstatymu, Izraeliui-amžina sandora,
Psl	105	11	sakydamas: "Tau duosiu Kanaano šalį, tavo paveldėjimo dalį",
Psl	105	12	kai jie buvo negausūs skaičiumi, tik ateiviai joje.
Psl	105	13	Jie keliavo iš tautos į tautą, iš vienos karalystės į kitą.
Psl	105	14	Jis niekam neleido jų skriausti, sudrausdavo dėl jų karalius:
Psl	105	15	"Nelieskite mano pateptųjų ir mano pranašams nedarykite pikto".
Psl	105	16	Jis žemei badą pašaukė, duonos ramstį sunaikino.
Psl	105	17	Jis pasiuntė pirma jų vyrą, Juozapą, vergijon parduotą.
Psl	105	18	Jie supančiojo jo kojas, sukaustė jį geležimi,
Psl	105	19	kol įvyko Jo žodis; Viešpaties žodis išmėgino jį.
Psl	105	20	Karalius paleisti jį liepė, tautos valdovas išlaisvino jį.
Psl	105	21	Savo namų viešpačiu jį paskyrė ir viso savo turto valdovu,
Psl	105	22	kad vadovautų šalies kunigaikščiams, išminties mokytų vyresniusius.
Psl	105	23	Tuomet Izraelis Egiptan atvyko ir Jokūbas viešėjo Chamo krašte.
Psl	105	24	Čia Jis labai pagausino savo tautą ir padarė ją stipresnę už jų
priešus.			
Psl	105	25	Jis pažadino jų širdyse neapykantą savo tautai, ir jie ėmė su Jo
tarnais elgtis klasiškai.			
Psl	105	26	Jis pasiuntė Mozę, savo tarną, ir Aaroną, kurį išsirinko.
Psl	105	27	Jie Chamo krašte padarė nuostabių ženklų ir stebuklų.
Psl	105	28	Jis siuntė tamsą ir aptemdė kraštą, ir jie nepasipriešino Jo žodžiui.
Psl	105	29	Jis pavertė jų vandenį krauju, jų žuvis išmarino.
Psl	105	30	Varlės jų žemę apniko, net karalių kambariuose jų buvo.
Psl	105	31	Jis tarė, ir visą jų kraštą užplūdo įvairios musės bei mašalai.
Psl	105	32	Vietoje lietaus Jis siuntė krušą ir liepsnojančią ugnį visame krašte.
Psl	105	33	Jis išmušė figmedžius ir vynmedžius, visame krašte medžius sunaikino.
Psl	105	34	Jam tarus, užplūdo begalės skėrių ir žiogų,
Psl	105	35	kurie visus augalus jų krašte ir laukų derlių surijo.
Psl	105	36	Jis pirmagimius visus krašte ištiko, jų pajėgumo pradžia.
Psl	105	37	Jis išvedė juos su sidabru ir auksu, jų giminėse nebuvo ligonių.
Psl	105	38	Džiaugėsi egiptiečiai, jiems išskeliavus, nes labai išgąsdinti buvo.
Psl	105	39	Jis dengė juos debesimi ir naktį apšvietė juos ugnimi.
Psl	105	40	Jiems paprašius, Jis putpelių jiems atsiuntė, maitino juos dangaus
duona.			
Psl	105	41	Jis perskėlė uolą, ir ištryško vandenys, jie tekėjo kaip upė per sausą
žemę.			
Psl	105	42	Jis atsiminė savo šventą pažadą Abraomui, savo tarnui,
Psl	105	43	ir išvedė savo tautą su džiaugsmu, savo išrinktuosius su linksmybėmis.
Psl	105	44	Pagonių žemes jiems išdalino, tautų turtai jiems atiteko,
Psl	105	45	kad Jo įsakymų laikytųsi, vykdytų Jo įstatymą. Girkite Viešpatį!
Psl	106	1	Girkite Viešpatį! Dėkokite Viešpačiui, nes Jis geras, nes Jo
gailėstingumas amžinas.			
Psl	106	2	Kas išvardins galingus Viešpaties darbus, kas apsakys Jo šlovę?
Psl	106	3	Palaiminti, kurie Jo įsakymus vykdo, kurie visą laiką elgiasi teisiai.
Psl	106	4	Viešpatie, būdamas palankus savo tautai, atsimink ir mane, suteik man
savo išgelbėjimą,			
Psl	106	5	kad matyčiau išrinktųjų gerovę, džiūgaučiau su Tavo tauta,
didžiuočiausi su Tavo paveldu.			
Psl	106	6	Nusidėjome su savo tėvais, nusikaltome, elgėmės nedorai.
Psl	106	7	Mūsų tėvai Egipte nesuprato Tavo stebuklų. Jie užmiršo Tavo didelį
gailėstingumą, prieš Tave prie Raudonosios jūros maištavo.			
Psl	106	8	Bet Jis dėl savo vardo išgelbėjo juos, kad parodytų savo galybę.
Psl	106	9	Jis sudraudė Raudonąją jūrą, ir ta išdžiūvo. Jis vedė juos per gelmes
kaip per dykumą.			
Psl	106	10	Iš vergijos Jis išgelbėjo juos, išpirko juos iš priešo rankos.
Psl	106	11	Vandenys užliejo priešus, nė vieno jų neliko.
Psl	106	12	Tada jie tikėjo Jo žodžiais, giedojo jam gyrių.
Psl	106	13	Bet greitai pamiršo Jo darbus ir nelaukė Jo patarimų,
Psl	106	14	dykumoje geiduliams atsidavė ir Dievą tyruose gundė.
Psl	106	15	Jis suteikė jiems, ko prašė, kartu siuntė ligas į jų būrį.
Psl	106	16	Pavydėjo jie Mozei stovykloje ir Viešpaties šventajam Aaronui.
Psl	106	17	Atsivėrusi žemė prarijo Dataną, palaidojo gaują Abiramo.
Psl	106	18	Užsidegė ugnis tarp jų, nedorėlius sudegino liepsna.
Psl	106	19	Jie pasidarė veršį Horebe ir garbino nulieta atvaizdą.
Psl	106	20	Jie iškeitė savo šlovę į pavidalą jaučio, edančio žolę.
Psl	106	21	Jie pamiršo savo gelbėtoją Dievą, kuris didelių dalykų Egipte padarė,
Psl	106	22	nuostabių darbų Chamo krašte, bausių dalykų prie Raudonosios jūros.
Psl	106	23	Dievas būtų juos sunaikinęs, jeigu ne Jo išrinktasis Mozė, stojęs
užtarti juos prieš Dievą, kad Jo rūstybė jų nenubaustų.			

The Holy Bible in Lithuanian

Psl	106	24	Jie paniekino gerąją žemę, netikėjo Jo žodžiais,
Psl	106	25	palapinėse savo murmėjo, viešpaties balso neklausė.
Psl	106	26	Jis tada pakėlė ranką, kad juos dykumoje sunaikintų,
Psl	106	27	jų vaikus išblaškytų tarp pagonių, po visas šalis išsklaidytų.
Psl	106	28	Jie Baal Peorui tarnavo, valgė negyvųjų aukas.
Psl	106	29	Šitaip jie savo darbais viešpatį užrūstino, ir maras paplito tarp jų.
Psl	106	30	Tik kai Finehasas pakilęs teisumą įvykdė, liovėsi maras.
Psl	106	31	Tai buvo jam įskaityta teisumu per visas kartas.
Psl	106	32	Įpykino jie viešpatį prie Meribos vandeny, ir Mozė dėl jų nukentėjo.
Psl	106	33	Jie apkartino jo dvasią, neapgalvotus žodžius jis kalbėjo savo
lūpomis.			
Psl	106	34	Jie nesunaikino tautų, kaip viešpats jiems buvo įsakęs.
Psl	106	35	Jie su pagonimis susimaišė ir išmoko jų darbus daryti.
Psl	106	36	Jie stabams jų tarnavo, ir tie spąstais jiems virto.
Psl	106	37	Jie savo sūnus ir dukteris velniams aukėjo,
Psl	106	38	liejo nekaltą kraują-savo sūnų ir dukterų kraują-aukodami Kanaano
stabams; krauju buvo sutepta žemė.			
Psl	106	39	Jie susiteršė savo darbais ir paleistuvavo savo poelgiais.
Psl	106	40	Tada užsidedė viešpaties rūstybė prieš savo tautą, bjaurus Jam tapo Jo
paveldas.			
Psl	106	41	Atidavė juos pagonims, tie, kurie jų nekentė, valdė juos.
Psl	106	42	Juos spaudė priešai ir slėgė jų ranka.
Psl	106	43	Daug kartų jis išlaisvino juos, bet jie neklausė Jo patarimų; dėl savo
nedorybių jie buvo pažeminti.			
Psl	106	44	Tačiau viešpats atsižvelgė į jų priespaudą, išgirdęs jų šauksmą,
Psl	106	45	atsiminė jų labui savo sandorą. Jis gailėjosi jų, būdamas didžiai
gailėstingas.			
Psl	106	46	Jis davė jiems rasti pasigailėjimą akyse tų, kurie išsivedė juos į
nelaisvę.			
Psl	106	47	Išgelbėk mus, Viešpatie, mūsų Dieve, ir surankiok tautose išblaškytus,
kad dėkotume Tavo šventam vardui, girtumėmės Tavo šlove.			
Psl	106	48	Palaimintas Viešpats, Izraelio Dievas, nuo amžių ir per amžius! Visa
tauta tesako: "Amen". Girkite Viešpatį!			
Psl	107	1	Dėkokite Viešpačiui, nes Jis geras, nes Jo gailėstingumas amžinas.
Psl	107	2	Taip tekartoja Viešpaties išpirktieji, kuriuos Jis išpirko iš priešo
rankos,			
Psl	107	3	ir surinko juos iš kraštų: iš rytų ir vakarų, iš šiaurės ir pietų.
Psl	107	4	Po dykumą jie klajojo tuščiais keliais, nerasdami miesto, kur galėtų
gyventi.			
Psl	107	5	Jie alko ir troško, jų sielos nusilpo.
Psl	107	6	Vargė jie Viešpaties šaukėsi, Jis iš sielvartų juos išvadavo.
Psl	107	7	Jis vedė juos teisingu keliu, kad jie nueitų į gyvenamą miestą.
Psl	107	8	Tegiria jie Viešpatį už Jo gerumą, už Jo stebuklus žmonių vaikams.
Psl	107	9	Jis pagirdė trokštančią sielą, išalkusią sielą pripildė gėrybių.
Psl	107	10	Kurie sėdėjo tamsoje ir mirties šešėlyje, geležimi ir skurdu
sukaustyti, -			
Psl	107	11	nes buvo sukilę prieš Dievo žodžius ir paniekinę Aukščiausiojo
patarimą,			
Psl	107	12	todėl jis pažemino vargu jų širdis, - krito, ir niekas jiems nepadėjo.
Psl	107	13	Vargė jie šaukėsi viešpaties, Jis iš sielvartų juos išgelbėjo.
Psl	107	14	Jis išvedė juos iš tamšos ir mirties šešėlio ir sutraukė jų pančius.
Psl	107	15	Tegiria jie Viešpatį už Jo gerumą, už Jo stebuklus žmonių vaikams.
Psl	107	16	Jis sudaužė varinius vartus ir geležinius skląsčius sulaužė.
Psl	107	17	Kvailiai dėl savo nedorybių ir dėl savo kalčių kenčia.
Psl	107	18	Jiems nebemiela joks valgis, jie priartėjo prie mirties vartų.
Psl	107	19	Vargė jie šaukiasi Viešpaties, Jis iš sielvartų juos išgelbsti.
Psl	107	20	Jis siuntė savo žodį ir išgydė juos, iš pražūties juos išlaisvino.
Psl	107	21	Tegiria jie Viešpatį už Jo gerumą, už Jo stebuklus žmonių vaikams.
Psl	107	22	Teaukoja Jam padėkos aukas ir džiūgaudami teskelbia Jo darbus.
Psl	107	23	Kas laivais plaukia į jūrą, vandenų platybėje prekiauja,
Psl	107	24	tie mato viešpaties darbus ir Jo stebuklus gelmėse.
Psl	107	25	Jam įsakius, audros pakyla, šiaušiasi bangos.
Psl	107	26	Ligi debesų jie pakyla, į gelmes vėl sminga, širdis jų tirpsta
nelaimėje.			
Psl	107	27	Jie svirduliuoja ir klydinėja kaip girti, jų jėgos baigia išsekti.
Psl	107	28	Vargė jie Viešpaties šaukiasi, Jis iš sielvartų juos išvaduoja.
Psl	107	29	Jis nutildo audrą, nuramina bangas.
Psl	107	30	Tada jie džiaugiasi nurimusia jūra. Jis nuveda juos į geidžiamą uostą.
Psl	107	31	Tegiria jie Viešpatį už Jo gerumą, už Jo stebuklus žmonių vaikams.
Psl	107	32	Jie teaukština Jį tautos susirinkime, tegiria Jį vyresniųjų taryboje.
Psl	107	33	Upes jis dykuma paverčia, vandens šaltinius-sausa žeme,
Psl	107	34	derlingą žemę paverčia druskynais dėl nedorybių žmonių, kurie joje

gyvena.			
Psl	107	35	Jis dykumą ežeru paverčia ir sausą žemę-vandens šaltiniais.
Psl	107	36	Jis alkanuosius apgyvendina ten, kad jie įkurtų gyvenamą miestą.
Psl	107	37	Jie apsėja laukus, pasodina vynuogynus, kurie atneša derlių.
Psl	107	38	Jis palaimina juos, ir jų labai padaugėja, jų galvijams neleidžia
mažėti.			
Psl	107	39	Kai jų sumažėja ir jie pažeminami priespauda, nelaimėmis ir širdgėla,
Psl	107	40	Jis paniekina kunigaikščius ir klaidina juos dykumoje be kelio,
Psl	107	41	bet Jis pakelia vargšą iš nelaimės, padaro gausią kaip bandą jo
giminę.			
Psl	107	42	Teisieji tai matys ir džiaugsis, o nedorybė užčiaups savo burną.
Psl	107	43	Išmintingasis tai pamatys ir supras Viešpaties malonę.
Psl	108	1	O Dieve, mano širdis pasiruošusi. Aš giedosiu ir girsiu savo šlovėje.
Psl	108	2	Pabuskite, psalteri ir arfa! Aš taip pat anksti atsikelsiu.
Psl	108	3	Girsiu Tave, Viešpatie, tarp tautų, giedosiu gyrių Tau tarp pagonių.
Psl	108	4	Tavo gailėstingumas siekia aukščiau dangų, Tavo tiesa-iki debesų.
Psl	108	5	Būk išaukštintas danguose ir Tavo šlovė tebūna visoje žemėje,
Psl	108	6	kad Tavo mylimieji būtų išlaisvinti; išgelbėk savo dešinę ir išklausyk
mane.			
Psl	108	7	Dievas kalbėjo savo šventume: "Aš džiūgausiu ir išdalinsiu Sichemą,
paskirstysiu Sukotų slėnį.			
Psl	108	8	Mano yra Gileadas ir Manasas, Efraimas-mano galvos šalmas, Judas-mano
skeptas.			
Psl	108	9	Moabas yra mano praustuvė. Ant Edomo numesiu savo kurpę. Filistijoje
Aš džiugsiuosi pergalė".			
Psl	108	10	Kas įves mane į sustiprintą miestą? Kas nuves mane į Edomą?
Psl	108	11	Dieve, argi ne Tu mus atstumei? Argi ne Tu, Dieve, neišėjai su mūsų
kariuomene?			
Psl	108	12	Suteik mums pagalbą varge, nes žmonių pagalba yra be vertės.
Psl	108	13	Su Dievu būsimė drąsūs, Jis sutryps mūsų priešus.
Psl	109	1	Netylėk, mano gyriaus Dieve.
Psl	109	2	Nedorėlio burna ir klastingojo burna prieš mane atsivėrė. Jie kalba
prieš mane melagingais liežuvių.			
Psl	109	3	Neapykantos žodžiais jie apsupo mane ir puola mane nekaltą.
Psl	109	4	Už mano meilę jie kaltina mane, bet aš meldžiuosi.
Psl	109	5	Piktu už gera jie man atlygina ir neapykanta už meilę.
Psl	109	6	Atiduok tokį nedorėlių valiai, te šėtonas stovi jo dešinėje.
Psl	109	7	Teisme tebūna jis pasmerktas, jo malda tebūna nuodėmė.
Psl	109	8	Tebūna jo gyvenimas trumpas. Jo tarnystę tegaua kitas.
Psl	109	9	Jo vaikai tepalieka našlaičiais ir žmona-našle.
Psl	109	10	Elgetomis ir benamiais tegu tampa jo vaikai, tebūna jie išmesti iš
savų sunaikintų namų.			
Psl	109	11	Skolintojas tepasiglemžia jo turtą ir svetimieji jo uždarbį
teišgrobsto.			
Psl	109	12	Nė vienas jo tenesigaili ir tenebūna kas užjaustų jo našlaičius.
Psl	109	13	Jo palikuonys tesunyksta. Kitoje kartoje teisdyta jų vardas.
Psl	109	14	Viešpats teatsimena jo tėvų kaltes, ir jo motinos nuodėmė tenebūna
išdildyta.			
Psl	109	15	Tegu nuolat Viešpats juos stebi, kad nuo žemės nušluotų jų atminimą.
Psl	109	16	Nes neparodė jis gailėstingumo, bet persekiojo beturtį ir vargšą,
kėsinosi nužudyti sudužusį širdyje.			
Psl	109	17	Jis mėgo prakeikimą, tegu jis užklumpa jį; jis nemėgo palaiminimo,
tebūna jis toli nuo jo.			
Psl	109	18	Jis apsilviko prakeikimu kaip drabužiu, todėl kaip vanduo jis
teisisunkia į kūną, kaip aliejus į kaulus.			
Psl	109	19	Jis tebūna jam kaip drabužis, kuris dengia jo kūną, kaip juosta, kuria
jis susijuosia.			
Psl	109	20	Taip tegul užmoka Viešpats mano priešiniškams ir tiems, kurie kalba
pikta prieš mane.			
Psl	109	21	Bet Tu, Viešpatie Dieve, sustiprink mane dėl savojo vardo, gelbėk dėl
savo gailėstingumo.			
Psl	109	22	Aš esu vargšas ir beturtis, mano širdis sužeista.
Psl	109	23	Nykstu kaip šešėlis, mane nešioja kaip vėjas skėrį.
Psl	109	24	Mano keliai nuo pasninko linksta, sulyso mano kūnas.
Psl	109	25	Aš jiems tapau pajuoka. Matydami mane, jie kraipė galvas.
Psl	109	26	Padėk man, Viešpatie, mano Dieve, išgelbėk mane, būdamas gailėstingas.
Psl	109	27	Viešpatie, težino jie, jog tai Tavo ranka padarė.
Psl	109	28	Jie tegul keikia, bet Tu laimink! Kai jie pakyla, tebūna sugėdinti, o
Tavo tarnas tėsia džiugia.			
Psl	109	29	Teapsivelka mano priešininkai nešlove, juos gėda kaip drabužis
teapgaubia.			
Psl	109	30	savo burna garsiai girsiu Viešpatį, girsiu jį minioje.

Psl	109	31	Jis stovi beturčio dešinėje, gina jį nuo pasmerkėjų.
Psl	110	1	Viešpats tarė mano Viešpačiui: "Sėskis mano dešinėje, kol patiesiu Tavo priešus tarsi pakoję po Tavo kojomis".
Psl	110	2	Viešpats duos Tau iš Siono Tavo stiprybės skeptrą. Valdyk savo priešus!
Psl	110	3	Savanoriškai Tavo tauta susirinks Tavo pergalės dieną šventumo grožyje. Jaunimas lyg aušros rasa Tave pasitiks.
Psl	110	4	Viešpats prisiekė ir nesigailės: "Tu esi kunigas per amžius Melchizedeko tvarka".
Psl	110	5	Viešpats Tavo dešinėje sunaikins karalius savo rūstybės dieną.
Psl	110	6	Jis darys teisimą tarp pagonių. Pripildys žemę lavonų, daugelyje šalių įvykdys sprendimą valdovams.
Psl	110	7	Jis kelyje gers iš upelio, todėl iškels savo galvą.
Psl	111	1	Girkite Viešpatį! Aš girsiu Viešpatį visa širdimi teisiųjų susirinkime.
Psl	111	2	Dideli yra Viešpaties darbai, tyrinėjami visų, kurie juos mėgsta.
Psl	111	3	Didingi ir šlovingi Jo darbai, Jo teisumas pasilieka per amžius.
Psl	111	4	Atsimintini yra Jo darbai. Maloningas ir užjaučiantis yra Viešpats.
Psl	111	5	Jis maitina tuos, kurie Jo bijo, per amžius prisimena savo sandorą.
Psl	111	6	Jis savo darbų galią tautai parodė, atidavė jiems pagonių nuosavybę.
Psl	111	7	Jo rankų darbai-teisingumas ir teismas, visi Jo įsakymai nepakeičiami.
Psl	111	8	Jie per amžius yra tvirti, paremti tiesa ir lygybe visiems.
Psl	111	9	Išpirkimą Jis savo tautai siuntė, amžiams paskelbė savo sandorą.
Šventas ir gerbtinas yra Jo vardas.			
Psl	111	10	Išminties pradžia yra Viešpaties baimė; supratingi, kurie taip elgiasi. Jo šlovė lieka per amžius!
Psl	112	1	Girkite Viešpatį! Palaimintas žmogus, kuris Viešpaties bijosi ir Jo įsakymus labai mėgsta.
Psl	112	2	Jo palikuonys bus galingi žemėje; palaiminta bus dorųjų karta.
Psl	112	3	Jo namuose bus gerovė ir turta, jo teisumas pasiliks per amžius.
Psl	112	4	Dorajam šviesa nušvinta tamsoje, jis yra maloningas, kupinas gailėstingumo ir teisus.
Psl	112	5	Geras žmogus pasigaili ir skolina, jis teisingai savo reikalus tvarko.
Psl	112	6	Jis nesvyruos per amžius. Amžinai bus minimas teisiotojo vardas.
Psl	112	7	Bloga žinia jo neišgąsdins; tvirta yra jo širdis, nes jis pasitiki Viešpačiu.
Psl	112	8	Išitvirtinusi jo širdis, jis nebijos, kol pamatys sugėdintus savo priešus.
Psl	112	9	Jis beturčiams dovanas dosniai dalina. Jo teisumas pasilieka per amžius. Jo ragas išskils garbingai.
Psl	112	10	Nedorėlis tai matys ir graušis, dantimis griėš ir nyks. Nedorėlių troškimas pražus.
Psl	113	1	Girkite Viešpatį! Viešpaties tarnai, girkite Viešpaties vardą!
Psl	113	2	Palaimintas Viešpaties vardas dabar ir per amžius.
Psl	113	3	Nuo saulės užtekėjimo iki nusileidimo tebūna giriamas Viešpaties vardas!
Psl	113	4	Viešpats yra virš visų tautų, Jo šlovė aukščiau nei dangus.
Psl	113	5	Kas yra kaip Viešpats, mūsų Dievas, kuris gyvena aukštybėse?
Psl	113	6	Jis pasilenkia žiūrėti į dangų ir žemę.
Psl	113	7	Jis kelia iš dulkių beturtį, iš purvo vargšą ištraukia,
Psl	113	8	sodina jį greta kunigaikščių, šalia savo tautos kunigaikščių.
Psl	113	9	Jis suteikia nevaisingajai namus, padarydamas ją laiminga vaikų motina. Girkite Viešpatį!
Psl	114	1	Kai Izraelis iš Egipto išėjo, Jokūbo namai pagonių tautą paliko,
Psl	114	2	Judas buvo Jo šventykla, Izraelis-Jo karalystė.
Psl	114	3	Pamatė jūra ir pabėgo, atgal pasitraukė Jordanas.
Psl	114	4	Kalnai šokinėjo kaip avys, kalvos-kaip ėriukai.
Psl	114	5	Kas gi tau, jūra, ko pabėgai? Kodėl pasitraukei, Jordane?
Psl	114	6	Kalnai, ko šokinėjate kaip avys, kalvos-kaip ėriukai?
Psl	114	7	Drebėk, žeme, Viešpaties akivaizdoje, Jokūbo Dievo akivaizdoje.
Psl	114	8	Jis pavertė uolą vandeniu, iš akmens šaltiniai ištryško!
Psl	115	1	Ne mums, Viešpatie, ne mums, tik Tavo vardui tebūna šlovė dėl Tavo gailėstingumo ir tiesos.
Psl	115	2	Kodėl turėtų sakyti pagonys: "Kur yra jų Dievas?"
Psl	115	3	Mūsų Dievas danguje, Jis padarė visą, kas Jam patiko.
Psl	115	4	Jų stabai iš sidabro ir aukso, jie-žmogaus rankų darbas.
Psl	115	5	Jie turi burnas, bet nekalba; turi akis, bet nemato;
Psl	115	6	turi ausis, tačiau negirdi; turi nosį, bet nesuuodžia;
Psl	115	7	turi rankas, bet nepaliečia; turi kojas, bet nevaikšto. Jie nekalba savo gerkle.
Psl	115	8	Į juos panašūs yra tie, kas juos padaro ir jais pasitiki.
Psl	115	9	Izraeli, pasitikėk Viešpačiu! Jis jūsų pagalba išskydas.

Psl	115	10	Aarono namai, pasitikėkite Viešpačiu! Jis jūsų pagalba ir skydas.
Psl	115	11	Kurie bijote Viešpaties, pasitikėkite Viešpačiu! Jis jūsų pagalba ir skydas.
Psl	115	12	Viešpats mus atsimena; Jis palaimins mus. Jis palaimins Izraelį ir Aarono namus.
Psl	115	13	Jis palaimins visus, kurie Viešpaties bijo, mažus ir didelius.
Psl	115	14	Viešpats pagausins jus ir jūsų vaikus.
Psl	115	15	Jūs esate palaiminti Viešpaties, kuris sutvėrė dangų ir žemę.
Psl	115	16	Dangūs yra Viešpaties buveinė, o žemę Jis atidavė žmonėms.
Psl	115	17	Ne mirusieji giria Viešpatį, ne mirties karalijon nužengę.
Psl	115	18	Bet mes šloviname Viešpatį dabar ir per amžius. Girkite Viešpatį!
Psl	116	1	Myliu Viešpatį, nes Jis išklausė mano maldavimą.
Psl	116	2	Jis palenkė į mane savo ausį, todėl šauksiuosi Jo, kol gyvas būsiu.
Psl	116	3	Mirties skausmai apsupo mane, pragaro kančios apėmė mane; kenčiau vargą ir skausmus.
Psl	116	4	Viešpaties vardo šauki ausi: "Viešpatie, išlaisvink mano sielą!"
Psl	116	5	Maloningas yra Viešpats ir teišus, gailestingas mūsų Dievas.
Psl	116	6	Viešpats apsaugo paprastąjį; suvargęs buvau, o Jis man padėjo.
Psl	116	7	Nurimk, mano siela, nes Viešpats padarė tau gera!
Psl	116	8	Tu išlaisvinai nuo mirties mano sielą, nuo ašarų-mano akis, nuo suklupimo-mano kojas.
Psl	116	9	Aš vaikščiosiu Viešpaties akivaizdoje gyvųjų šalyje.
Psl	116	10	Nors pasitikėjau, bet tariau: "Aš esu labai prisilėgtas!"
Psl	116	11	Neapgalvojęs sakiau: "Visi žmonės melagiai".
Psl	116	12	Kuo gi Viešpačiui atsilyginsiu už visas Jo geradarystes?
Psl	116	13	Aš paimsiu išgelbėjimo taure, Viešpaties vardo šauksiuosi.
Psl	116	14	Savo įžadus Viešpačiui ištesėsiu visos tautos akivaizdoje.
Psl	116	15	Viešpaties akyse brangi yra šventųjų mirtis.
Psl	116	16	Viešpatie, aš esu Tavo tarnas, Tavo tarnas ir sūnus Tavo tarnaitės. Tu mano pančius sutraukei.
Psl	116	17	Tau padėkos auką aukosiu, šauksiuosi Viešpaties vardo.
Psl	116	18	Savo įžadus Viešpačiui ištesėsiu visos tautos akivaizdoje,
Psl	116	19	Viešpaties namų kiemuose, Jeruzalės mieste. Girkite Viešpatį!
Psl	117	1	Girkite Viešpatį, visos tautos. Girkite Jį, visi žmonės!
Psl	117	2	Jo gailestingumas mums begalinis, Viešpaties tiesa pasilieka per amžius. Girkite Viešpatį!
Psl	118	1	Dėkokite Viešpačiui, nes Jis geras, nes Jo gailestingumas amžinas.
Psl	118	2	Tegul Izraelis sako: "Jo gailestingumas amžinas".
Psl	118	3	Tegul Aarono namai sako: "Jo gailestingumas amžinas".
Psl	118	4	Visi, kas Viešpaties bijo, tesako: "Jo gailestingumas amžinas".
Psl	118	5	Sielvarte Viešpaties šauki ausi. Viešpats išklausė ir išlaisvino mane.
Psl	118	6	Viešpats yra už mane-ko man bijoti? Ką gali padaryti man žmogus?
Psl	118	7	Viešpats yra tarp tų, kurie man padeda, todėl aš matysiu sugėdintus savo priešus.
Psl	118	8	Geriau pasitikėti Viešpačiu, negu sudėti viltis į žmones.
Psl	118	9	Geriau pasitikėti Viešpačiu, negu sudėti viltis į kunigaikščius.
Psl	118	10	Visos tautos apgulė mane, bet Viešpaties vardu juos nugalėsiu.
Psl	118	11	Jie iš visų pusių apgulė mane, tačiau Viešpaties vardu juos nugalėsiu.
Psl	118	12	Apspito jie mane kaip bitės, jie sudegs kaip erškėtis ugnyje, nes Viešpaties vardu juos nugalėsiu.
Psl	118	13	Tu stūmei mane, kad parpulčiau, bet man padėjo Viešpats.
Psl	118	14	Mano stiprybė ir giesmė yra Viešpats, Jis-mano išgelbėjimas.
Psl	118	15	Džiaugsmo ir išgelbėjimo šauksmas teisiųjų palapinėse. Viešpaties dešinė pergalę teikia.
Psl	118	16	Viešpaties dešinė aukštai pakelta, Viešpaties dešinė pergalę teikia.
Psl	118	17	Aš nemirsiu, bet gyvensiu ir skelbsiu Viešpaties darbus.
Psl	118	18	Nors Viešpats mane griežtai baudė, bet mirčiai neatidavė.
Psl	118	19	Atverkite man teisumo vartus! Išengęs pro juos girsiu Viešpatį.
Psl	118	20	Tai Viešpaties vartai, pro kuriuos įeis teisieji.
Psl	118	21	Šlovinsiu Tave, nes išklausė mane ir tapai mano išgelbėjimu.
Psl	118	22	Akmuo, kurį statytojai atmetė, tapo kertiniu akmeniu.
Psl	118	23	Tai Viešpats padarė, ir mūsų akims tai nuostabą kelia.
Psl	118	24	Šitą dieną Viešpats padarė; džiūgaukime ir linksminkimės šiandien.
Psl	118	25	Viešpatie, gelbėk mane! Viešpatie, leisk man klestėti!
Psl	118	26	Palaimintas, kuris ateina Viešpaties vardu. Mes laiminame jus iš Viešpaties namų.
Psl	118	27	Dievas yra Viešpats ir Jis mus apšvietė. Suriškite auką virvėmis ir eikite ligi aukuro.
Psl	118	28	Tu esi mano Dievas, aš šlovinsiu Tave; Tu esi mano Dievas, aš aukštinsiu Tave.
Psl	118	29	Dėkokite Viešpačiui, nes Jis geras, nes Jo gailestingumas amžinas!
Psl	119	1	Palaiminti, kurių kelias nepeiktinas, kurie pagal Viešpaties įstatymą

vaikšto.			
Psl	119	2	Palaiminti, kurie klauso Jo liudijimų ir visa širdimi Jo ieško,
Psl	119	3	nedaro jie neteisybės, vaikšto Jo keliais.
Psl	119	4	Tu įsakei stropiai vykdyti Tavo potvarkius.
Psl	119	5	O kad mano keliai būtų nukreipti vykdyti Tavo nuostatus!
Psl	119	6	Niekada nepatirčiau gėdos, jei į Tavo įsakymus žiūrėčiau.
Psl	119	7	Tyra širdimi Tave šlovinsiu, teisius Tavo nuosprendžius pažinęs.
Psl	119	8	Nuostatus Tavo vykdysiu, nepalik manęs visiškai.
Psl	119	9	Kaip gali jaunuolis savo kelią išlaikyti tyrą? Laikydamasis Tavo
žodžių.			
Psl	119	10	visa širdimi ieškojau Tavęs, neleisk man nuo įsakymų Tavo nuklysti.
Psl	119	11	Giliai širdyje paslėpiau Tavo žodį, kad Tau nenusidėčiau.
Psl	119	12	Palaimintas esi, Viešpatie, mane savo nuostatų mokyk.
Psl	119	13	Savo lūpomis skelbiau visus Tavo sprendimus.
Psl	119	14	Tavo liudijimų keliais džiaugiuosi labiau negu visais turtais.
Psl	119	15	Apie Tavo potvarkius nuolat mąstysiu ir žiūrėsiu į Tavo kelius.
Psl	119	16	Nuostatais Tavo gėrėsiuos, nepamiršiu Tavo žodžių.
Psl	119	17	Suteik savo tarnui malonę, kad aš gyvendamas Tavo žodžio laikyčiausi.
Psl	119	18	Atverk man akis, kad stebuklus Tavo įstatyme regėčiau.
Psl	119	19	Esu žemėje svečias, neslėpk nuo manęs savo įsakymų.
Psl	119	20	Mano siela pailso, besiilgėdama Tavo sprendimų.
Psl	119	21	Tu sudraudi išdidžiuosius; prakeikti nuklydę nuo Tavo įsakymų.
Psl	119	22	Pašalink nuo manęs panieką ir gėdą, nes laikausi Tavo liudijimų.
Psl	119	23	Kunigaikščiai susirinkę tariasi prieš mane, bet Tavo tarnas mąsto apie
Tavo nuostatus.			
Psl	119	24	Tavo liudijimai yra mano pasimėgimas ir mano patarėjai.
Psl	119	25	Mano siela nublokšta į dulkes, atgaivink mane, kaip esi pažadėjęs.
Psl	119	26	Savo kelius paskelbiau, ir Tu išklausei mane; pamokyk mane savo
nuostatų.			
Psl	119	27	Leisk man suvokti Tavo potvarkių kelią, tai kalbėsiu apie Tavo
stebuklus.			
Psl	119	28	Mano siela nyksta iš sielvarto, sustiprink mane, kaip esi pažadėjęs.
Psl	119	29	Melo kelią pašalink nuo manęs, savo įstatymu mane apdovanok.
Psl	119	30	Pasirinkau tiesos kelią, Tavo sprendimus laikau priešais save.
Psl	119	31	Įsitvėriau Tavo liudijimų; Viešpatie, neleisk man patirti gėdos.
Psl	119	32	Tavo įsakymų keliu bėgsiu, kai išplėsi mano širdį.
Psl	119	33	Viešpatie, pamokyk mane savo nuostatų kelio, tai iki galo jo
laikysiuos.			
Psl	119	34	Duok suprasti Tavo įstatymą, kad vykdyčiau ir nuoširdžiai jo
laikyčiausi.			
Psl	119	35	Savo įsakymų takais mane vesk, nes jais aš gėriuosiu.
Psl	119	36	Palenk mano širdį prie liudijimų savo, o ne prie godumo,
Psl	119	37	nugrėžk mano akis nuo tuštybių; atgaivink mane savo kelyje.
Psl	119	38	Ištesėk pažadą, duotą savo tarnui, kuris bijosi Tavęs.
Psl	119	39	Nukreipk nuo manęs gėdą, kuri baugina mane, nes Tavo sprendimai yra
geri.			
Psl	119	40	Štai aš ilgiuosiu Tavo potvarkių, atgaivink mane savo teisumu.
Psl	119	41	Viešpatie, būk man gailestingas, teateina Tavo išgelbėjimas, kaip Tu
pažadėjai.			
Psl	119	42	Tada duosiu atsakymą tam, kuris iš manęs tyčiojasi, nes pasitikiu Tavo
žodžiu.			
Psl	119	43	Neatimk iš manęs tiesos žodžio, nes laikiu Tavo sprendimų.
Psl	119	44	Per amžių amžius laikysiuos Tavo įstatymo.
Psl	119	45	Vaikščiosiu laisvas, nes tyrinėju Tavo potvarkius.
Psl	119	46	Kalbėsiu apie Tavo liudijimus karalių akivaizdoje ir nebūsiu
sugėdintas.			
Psl	119	47	Gėrėsiuosiu Tavo įsakymais, kuriuos pamilau.
Psl	119	48	Kelsiu rankas į Tavo įsakymus, kuriuos pamilau, mąstysiu apie Tavo
nuostatus.			
Psl	119	49	Prisimink žodį savo tarnui, kuriuo suteikei man viltį.
Psl	119	50	Tai yra paguoda mano varge, nes Tavo žodis mane atgaivino.
Psl	119	51	Nors pasipūtėliai mane skaudžiai išjuokia, nuo Tavo įstatymo aš
nenukrypau.			
Psl	119	52	Viešpatie, aš prisimenu Tavo senus nuosprendžius ir jais pasiguodžiu.
Psl	119	53	Mane siaubas apima, kai matau nedorėlį, nepaisantį Tavo įstatymo.
Psl	119	54	Tavo nuostatai tapo man giesmėmis mano viešnagės namuose.
Psl	119	55	Ir naktį atsimenu, Viešpatie, Tavąjį vardą ir laikausi Tavo įstatymo.
Psl	119	56	Tai teko man, nes aš laikiausi Tavo potvarkių.
Psl	119	57	Viešpats yra mano dalis; aš pasižadėjau Tavo žodžių laikytis.
Psl	119	58	Nuoširdžiai ieškau Tavo palankumo, būk gailestingas, kaip esi
pažadėjęs.			
Psl	119	59	Galvojau apie savo kelią ir pasukau link Tavo liudijimų.

The Holy Bible in Lithuanian

Psl	119	60	Skubiai ir nedelsdamas vykdam Tavo įsakymus.
Psl	119	61	Nors nedorėliai apiplėšė mane, bet aš neužmiršau Tavo įstatymo.
Psl	119	62	vidurnaktį atsikėles, dėkoju už teisingus Tavo sprendimus.
Psl	119	63	Aš draugas visiems, kurie Tavęs bijo ir Tavo potvarkius vykdo.
Psl	119	64	Viešpatie, žemė pilna Tavo gailėstingumo, mokyk mane savo nuostaty.
Psl	119	65	Viešpatie, Tu darei savo tarnui gera, kaip buvai pažadėjęs.
Psl	119	66	Mokyk mane teisingai nuspręsti ir pasirinkti, nes aš patikėjau Tavo įsakymais.
Psl	119	67	Nuklydęs ir pažemintas buvau, bet dabar klausau Tavo žodžio.
Psl	119	68	Tu esi geras ir darai gera, mokyk mane savo nuostaty.
Psl	119	69	Šmeižtais drabsto mane pasipūtėliai, bet aš nuoširdžiai Tavo potvarkių laikausi.
Psl	119	70	Jų širdis vieni riebalai, o aš gėriuosi Tavo įstatymu.
Psl	119	71	Naudinga man buvo nukentėti, kad Tavo nuostatų pasimokyčiau.
Psl	119	72	Man Tavo įstatymas brangesnis už daugybę aukso ir sidabro.
Psl	119	73	Tavo rankos padarė ir suformavo mane; suteik man išminties suprasti Tavo įsakymus.
Psl	119	74	Kurie Tavęs bijo, džiaugiasi mane matydami, nes Tavo žodžiu pasitikiu.
Psl	119	75	Viešpatie, žinau, jog teisingi Tavo sprendimai ir teisingai mane nubaudėi.
Psl	119	76	Paguosk dabar mane savo malone, kaip esi savo tarnui žadėjęs.
Psl	119	77	Būk gailėstingas, kad aš išlikčiau gyvas, nes gėriuosi Tavo įstatymu.
Psl	119	78	Sugėdinti tebūna išdidieji, nes jie be priežasties puolė mane. Aš mąstysiu apie Tavo potvarkius.
Psl	119	79	Tesigrežia į mane, kurie Tavęs bijo, kurie pažino Tavo liudijimus.
Psl	119	80	Tegu mano širdis nepažeidžia nuostatų Tavo, kad nebūčiau sugėdintas.
Psl	119	81	Mano siela ilgisi Tavo išgelbėjimo, bet aš pasitikiu Tavo žodžiu.
Psl	119	82	Mano akys pavargo belaukdamos, kas Tavo žadėta. Kada Tu mane paguosi?
Psl	119	83	Nors tapau panašus į vynmaišį dūmuose, bet Tavo nuostatų neužmiršau.
Psl	119	84	Kiek dar dienų liko Tavo tarnui? Kada mano persekiotojus pasmerksi?
Psl	119	85	Išdidieji kasa man duobę, nepaisydami Tavo įstatymo.
Psl	119	86	Visi Tavo įsakymai teisūs; padėk man prieš melagingus persekiotojus.
Psl	119	87	Jie vos nesunaikino manęs žemėje. Bet aš Tavo potvarkių neapleidau.
Psl	119	88	Atgaivink mane dėl savo malonės! Aš laikysiuosi Tavo burnos liudijimų.
Psl	119	89	Viešpatie, Tavo žodis amžinai įtvirtintas danguje.
Psl	119	90	Tavo ištikimybė kartų kartoms; Tu sutvėrei žemę, ir ji pasilieka.
Psl	119	91	Ligi šiol viskas laikosi, kaip Tavo nutarta, Tau viskas tarnauja.
Psl	119	92	Jei Tavo įstatymu nesigėrėčiau, seniai būčiau žuvęs.
Psl	119	93	Niekada neužmiršiu Tavo potvarkių, nes jais Tu atgaivinai mane.
Psl	119	94	Aš esu Tavo, išgelbėk mane, trokštu suvokti Tavo potvarkius.
Psl	119	95	Nedorėliai mane pražudyti kėsinaisi, tačiau aš Tavo liudijimų laikysiuosi.
Psl	119	96	Mačiau, kad tobiliausi dalykai yra riboti, tik įsakymas Tavo beribis.
Psl	119	97	Kaip aš myliu Tavo įstatymą, mąstau apie jį ištisą dieną.
Psl	119	98	Įsakymai Tavo padarė mane protingesnį už mano priešus, nes jie visuomet su manimi.
Psl	119	99	Daugiau suprantu už visus savo mokytojus, nes mąstau apie Tavo liudijimus.
Psl	119	100	Daugiau išmanau už senius, nes laikausi Tavo potvarkių.
Psl	119	101	Nuo bet kokio pikto kelio susilaikau, nes klausau Tavo žodžio.
Psl	119	102	Nuo Tavo sprendimų nenukrypau, nes Tu mokai mane.
Psl	119	103	Kokie saldūs man yra Tavo žodžiai, saldesni mano burnai už medų.
Psl	119	104	Dėl Tavo potvarkių tapau išmintingas, todėl nekenčiu jokio melo.
Psl	119	105	Tavo žodis yra žibintas mano kojai ir šviesa mano takui.
Psl	119	106	Prisiečiau vykdyti Tavo teisingus sprendimus ir laikysiuosi jų.
Psl	119	107	Viešpatie, esu labai prislėgtas, atgaivink mane, kaip esi pažadėjęs.
Psl	119	108	Viešpatie, priimk mano lūpų laisvos valios auką, pamokyk mane savo sprendimų.
Psl	119	109	Mano siela yra nuolat mano rankoje, tačiau Tavo įstatymo nepamirštu.
Psl	119	110	Nedorėliai man spendžia žabangus, bet nuo Tavo potvarkių nenukrypau.
Psl	119	111	Pamokymai Tavo yra mano paveldėtas turtas, jie mano širdies džiugsmas.
Psl	119	112	Palenkiau savo širdį vykdyti Tavo nuostatų, tai darysiu dabar ir visados.
Psl	119	113	Veidmainių nekenčiu, bet Tavo įstatymą myliu.
Psl	119	114	Tu esi mano slėptuvė ir skydas, Tavo žodžiais pasitikiu.
Psl	119	115	Pasitraukite nuo manęs, piktadariai! Aš viešpaties įsakymus vykdysiu.
Psl	119	116	Palaikyk mane, kaip žadėjai, kad gyvenčiau, tenebūsiu sugėdintas dėl savo vilties.
Psl	119	117	Suteik pagalbą, ir aš būsiu saugus, nuostatų Tavo niekados nepamiršiu.
Psl	119	118	Tu atmeti tuos, kurie nuo Tavo nuostatų nukrypo, jie apsi gauna savo melu.

Psl	119	119	Tu visus žemės nedorėlius pašalini tartum atmatas, bet aš myliu Tavo liudijimus.
Psl	119	120	Mano kūnas dreba, bijodamas Tave, aš bijau Tavo sprendimų.
Psl	119	121	Dariau, kas yra teisus ir teisingas; neatiduok manęs prispaudėjams.
Psl	119	122	Užtikrink savo tarnui gerovę, neleisk, kad išdidieji mane nugalėtų.
Psl	119	123	Mano akys pavargo belaukdamos Tavo išgelbėjimo ir Tavo teismo žodžio.
Psl	119	124	Būk gailestingas savo tarnui, mokyk mane savo nuostatu.
Psl	119	125	Esu Tavo tarnas; duok man supratimą pažinti Tavo liudijimus.
Psl	119	126	Viešpatie, metas Tau veikti, nes žmonės laužo Tavo įstatymą.
Psl	119	127	Tavo įsakymai brangesni man už auksą, už gryną auksą.
Psl	119	128	Todėl visus Tavo potvarkius laikau teisingais, nekenčiu melagingų takų.
Psl	119	129	Tavo liudijimai yra stebuklingi, todėl mano siela jų klauso.
Psl	119	130	Tavo žodžių aiškinimas apšviečia, neišmanančius daro supratingus.
Psl	119	131	Atveriu savo burną ir įkvepiu, alkstu Tavo įsakymų.
Psl	119	132	Pažvelk į mane ir būk gailestingas, kaip darai mylintiems Tavo vardą.
Psl	119	133	Kreipk mano žingsnius pagal savo žodžius, kad neteisybė man neviešpatautų.
Psl	119	134	Nuo žmonių priespaudos mane išlaisvink, ir aš vykdysiu Tavo potvarkius.
Psl	119	135	Parodyk savo tarnui savo veidą šviesų ir mokyk mane savo nuostatu.
Psl	119	136	Iš akių man srūva upeliai, nes jie nesilaiko Tavo įstatymo.
Psl	119	137	Viešpatie, Tu esi teisus, teisingi Tavo sprendimai.
Psl	119	138	Tavo liudijimai teisingi ir neabejotini.
Psl	119	139	Mano uolumas graužia mane, nes priešai pamiršo Tavo žodžius.
Psl	119	140	Tavo žodis yra visiškai tyras, jį Tavo tarnas brangina.
Psl	119	141	Nors esu paniekintas ir menkas, bet Tavo potvarkių neužmiršiu.
Psl	119	142	Tavo teismas amžinas, Tavo įstatymas-tiesa.
Psl	119	143	Nors vargas ir sielvartas spaudžia, bet Tavo įsakymais gėriuosiu.
Psl	119	144	Tavo liudijimai yra teisingi per amžius. Leisk man juos suprasti, ir aš gyvensiu.
Psl	119	145	Šaukiuosi iš širdies, Viešpatie, išklausyk mane; aš laikysiuosi Tavo nuostatų.
Psl	119	146	Šaukiuosi Tave; išgelbėk mane, ir klausysiu Tavo liudijimų.
Psl	119	147	Prieš aušrą keliuosiu ir šaukiu, nes pasitikiu Tavo žodžiu.
Psl	119	148	Atmerkiu akis dar prieš aušrą, mąstau apie Tavo žodį.
Psl	119	149	Viešpatie, išgirs sk mane, būdamas maloningas; atgaivink mane, kaip esi nusprendęs.
Psl	119	150	Artėja priešai klastingi, nutolę nuo Tavo įstatymo.
Psl	119	151	Arti esi, Viešpatie, ir visi Tavo įsakymai teisingi.
Psl	119	152	Seniai pažinau Tavo liudijimus, kad jie yra amžini.
Psl	119	153	Pažvelk į mano skurdą ir išlaisvink mane; juk aš nepamirštu Tavo įstatymo.
Psl	119	154	Gink mano bylą ir išvaduok mane, atgaivink, kaip esi pažadėjęs.
Psl	119	155	Išgelbėjimas toli nuo nedorėlių, nes jie neklauso Tavo nuostatų.
Psl	119	156	Koks didis, Viešpatie, Tavo gailestingumas, atgaivink mane, kaip esi nusprendęs.
Psl	119	157	Daug mano persekiotojų ir priešų, bet aš nenukrypstu nuo Tavo liudijimų.
Psl	119	158	Neištikimuosius matau ir bjauriuosi, nes jie nepaiso Tavo žodžio.
Psl	119	159	Žiūrėk, Viešpatie, kaip Tavo potvarkius myliu; atgaivink mane, būdamas maloningas.
Psl	119	160	Tavo žodžiai teisingi nuo pradžių, ir visi Tavo teisūs sprendimai amžini.
Psl	119	161	Kunigaikščiai be priežasties persekioja mane, bet mano širdis vien Tavo žodžių tebijo.
Psl	119	162	Tavo žodžiu džiaugiuosi, kaip didelį lobį suradęs.
Psl	119	163	Melo nekenčiu ir bjauriuosi, bet Tavo įstatymas man mielas.
Psl	119	164	Septynis kartus per dieną giriu Tave už Tavo teisingus sprendimus.
Psl	119	165	Kas myli Tavo įstatymą, turi didelę ramybę ir niekada nesuklumpa.
Psl	119	166	Laukiu, Dieve, Tavo išgelbėjimo, Tavo įsakymus vykdau.
Psl	119	167	Mano siela klauso Tavo liudijimų, nes labai juos myliu.
Psl	119	168	Laikau Tavo potvarkių ir liudijimų, visi mano keliai Tau žinomi.
Psl	119	169	Tepasiekia Tave mano šauksmas, Viešpatie; duok man supratimą, kaip esi pažadėjęs.
Psl	119	170	Tepasiekia mano malda Tave; išlaisvink, kaip esi pažadėjęs.
Psl	119	171	Mano lūpos girs Tave, nes mokai mane savo nuostatu.
Psl	119	172	Mano liežuvis kalbės apie Tavo žodį, nes Tavo įsakymai teisingi.
Psl	119	173	Tavo ranka tepadeda man, nes aš pasirinkau Tavo potvarkius.
Psl	119	174	Ilgiuosiu, Viešpatie, Tavo išgelbėjimo, įstatymu Tavo gėriuosiu.
Psl	119	175	Mano siela tegyvena ir tegiria Tave, Tavo sprendimai tepadeda man.
Psl	119	176	Klaidžioju kaip avis paklydus. Ieškok savo tarno, nes Tavo įsakymų aš

neužmiršau.			
Psl 120	1	Varge šaukiausi Viešpaties, ir Jis mane išklausė.	
Psl 120	2	Nuo meluojančių lūpų, nuo klastingo liežuviu išlaisvink, Viešpatie, mano sielą.	
Psl 120	3	Ką tau duos ir ką padarys, apgaulingas liežuvi?	
Psl 120	4	Aštrias kario strėles, kai trias medžio žarijas.	
Psl 120	5	Vargas man klajoti Mešecho krašte, palapinėse Kedaro gyventi.	
Psl 120	6	Per ilgai gyvenau su tais, kurie nekenčia taikos.	
Psl 120	7	Aš esu už taiką, bet jie geidžia karo, kai aš kalbu.	
Psl 121	1	Pakeliu savo akis į kalnus, iš kur man ateina pagalba.	
Psl 121	2	Mano pagalba ateina iš Viešpaties, kuris sukūrė dangų ir žemę!	
Psl 121	3	Jis neleis suklupti tavajai kojai, Jis-budrus tavo sargas.	
Psl 121	4	Izraelio sargas nei miega, nei snaudžia.	
Psl 121	5	Viešpats yra tavo sargas, Viešpats-tau šešėlis tavo dešinėje:	
Psl 121	6	dieną nepažeis tavęs saulė nė mėnulis naktį.	
Psl 121	7	Viešpats saugos tave nuo viso pikto, Jis saugos tavo sielą.	
Psl 121	8	Viešpats saugos tavo įėjimą ir išėjimą dabar ir per amžius.	
Psl 122	1	Džiaugiausi, kai jie man pasakė: "Eikime į Viešpaties namus!"	
Psl 122	2	Mūsų kojos stovės tavo, Jeruzale, vartuose!	
Psl 122	3	Jeruzale, tvirtai pastatytas mieste!	
Psl 122	4	Į jį traukia Viešpaties giminės pagal Izraelio įstatymą dėkoti viešpačiui,	
Psl 122	5	nes teisėjų sostai ir Dovydo namų sostas čia stovi.	
Psl 122	6	Melskite taikos Jeruzalei; kurie tave myli, turės sėkmę.	
Psl 122	7	Tebūna taika visam miestui, gerovė jo rūmuose.	
Psl 122	8	Savo brolių ir draugų labui sakau: "Tebūna tavyje taika!"	
Psl 122	9	Meldžiu tau gerovės dėl Viešpaties, mūsų Dievo, namų!	
Psl 123	1	Mano akys pakeltos į Tave, kuris gyveni danguose.	
Psl 123	2	Kaip žiūri tarnai į ranką savo valdovo, tarnaitė-į ranką valdovės,	
taip mūsų akys žvelgia į		Viešpatį, mūsų Dievą, laukdamos Jo pasigailėjimo.	
Psl 123	3	Pasigailėk mūsų, Viešpatie, pasigailėk mūsų, nes per daug paniekinči esame!	
Psl 123	4	Per ilgai mūsų siela varginama pašaipa turtuolių ir panieka išdidžiųjų.	
Psl 124	1	Jei Viešpats nebūtų stojęs už mus, -tesako Izraelis, -	
Psl 124	2	jei Viešpats nebūtų stojęs už mus, kai žmonės mus užpuolė,	
Psl 124	3	jie mus gyvus būtų prariję, kai užsidegė jų rūstybė prieš mus.	
Psl 124	4	Tada vandenys mus būtų užlieję, srovė būtų apsėmusi mūsų sielas,	
Psl 124	5	gausūs vandenys būtų apsėmę mūsų sielas.	
Psl 124	6	Palaimintas Viešpats, kuris neatidavė mūsų į jų dantis.	
Psl 124	7	Mūsų sielos ištrūko kaip paukštis iš medžiotojo tinklo. Tinklas sutrūko, ir mes pasprukome.	
Psl 124	8	Mūsų pagalba yra Viešpaties, dangaus ir žemės Kūrėjo, vardas.	
Psl 125	1	Kurie pasitiki viešpačiu, yra kaip Siono kalnas, kuris stovi tvirtai per amžius.	
Psl 125	2	Kaip kalnai apsupę Jeruzalę, taip Viešpats apsupęs savo tautą dabar ir per amžius.	
Psl 125	3	Nepasiliks nedorėlių skeptras ant teisiųjų dalies, kad teisieji savo rankų netiestų į neteisybę.	
Psl 125	4	Padėk, Viešpatie, geriesiems, pagelbėk tiesiaširdžiams.	
Psl 125	5	O kreivais keliais kas nuklysta, tuos Viešpats nuves su piktdariais.	
Taika tebūna Izraeliui.			
Psl 126	1	Kai Siono belaisvius vedė Viešpats namo, buvome tarsi sapne.	
Psl 126	2	Mūsų burnos buvo pilnos juoko, liežuviai-giedojimo. Pagonyš kalbėjo: "Jiems Viešpats didelių dalykų padarė".	
Psl 126	3	Viešpats didelių dalykų mums padarė, todėl mes džiaugiamės.	
Psl 126	4	Parvesk, Viešpatie, mūsų ištremtuosius kaip upelius pietuose.	
Psl 126	5	Kurie ašarodami sėja, tie su džiaugsmu pjaus.	
Psl 126	6	Verkia žmogus, į dirvą berdamas sėklą, bet su džiaugsmu grįžta, nešdamas pėdus.	
Psl 127	1	Jei Viešpats nestato namų, veltui vargsta statytojai. Jei Viešpats nesaugo miesto, veltui budi sargai.	
Psl 127	2	Veltui keliatės prieš aušrą ir vargstate ligi vėlyvos nakties. Jūs valgote vargo duoną. O savo mylimajam Viešpats duoda miegą.	
Psl 127	3	Štai Viešpaties dovana yra vaikai, įsčių vaisius-Jo atlyginimas.	
Psl 127	4	Kaip strėlės karžygio rankoje, taip jaunystės sūnūs.	
Psl 127	5	Palaimintas žmogus, turįs jų pilną strėlinę! Jie nebus sugėdinti, bet kalbės vartuose su priešu.	
Psl 128	1	Palaimintas kiekvienas, kuris bijosi Viešpaties ir vaikščioja Jo keliais!	
Psl 128	2	Tu valgysi iš savo rankų darbo, būsi laimingas, tau gerai seksis.	
Psl 128	3	Tavo žmona bus kaip vaisingas vynuodis tavo namuose, tavo vaikai sėdės	

aplink stalą kaip alyvų atžalos.

Psl	128	4	Štai kaip palaimintas bus žmogus, kuris bijo Viešpaties!
Psl	128	5	Viešpats palaimins tave nuo Siono, per visą gyvenimą Jeruzalės gerovę regėsi.
Psl	128	6	Tu matysi savo vaikus ir vaikaičius! Taika tebūna Izraeliui!
Psl	129	1	Jie vargino mane nuo pat jaunystės, -tešako Izraelis, -
Psl	129	2	jie vargino mane nuo pat jaunystės, tačiau nenugalėjo.
Psl	129	3	Artojai ant mano nugaros arė, išvarydami ilgas vagas.
Psl	129	4	Bet teisusis Viešpats nedorėlių pančius sutraukė.
Psl	129	5	Tesusigėsta ir pasitraukia visi, kurie nekenčia Siono.
Psl	129	6	Tebūna jie kaip stogo žolė, kuri, dar neužaugusi, nuvysta;
Psl	129	7	nesusirenka iš jos net sauja pjovėjui nei mažiausias pėdas rišėjui.
Psl	129	8	Praeiviai, eidami pro šalį, nesako jiems: "Tepalaimina tave Viešpats.
Mes laimiame tave Viešpaties vardu".			
Psl	130	1	Iš gilybės šaukiuos Tave, Viešpatie!
Psl	130	2	Viešpatie, išgirstk mano balsą! Tegul Tavo ausys išgirsta mano
maldavimus.			
Psl	130	3	Viešpatie, jei Tu neatleisi kalčių, kas, Viešpatie, išsilaisys?
Psl	130	4	Bet Tu atleidi nuodėmes, kad Tave bijotų.
Psl	130	5	Tu esi mano viltis, Viešpatie, mano siela Tavo žodžiu viliasi.
Psl	130	6	Mano siela laukia Viešpaties labiau, kaip sargybiniai laukia ryto.
Psl	130	7	Tegu Izraelis viliasi Viešpačiu, nes Viešpats yra gailėstingas ir Jo
išvadavimas didis.			
Psl	130	8	Jis išvaduos Izraelį iš visų jo nedorybių.
Psl	131	1	Viešpatie, mano širdis neišpuikusi ir akys nesidairo išdidžiai. Aš
nesivaikau didelių dalykų, kurie man nepasiekiami.			
Psl	131	2	Aš raminau ir tildžiau savo sielą, kaip nujunkytą kūdikį. Mano siela
yra kaip nujunkytas kūdikis.			
Psl	131	3	Pasitikėk Viešpačiu, Izraeli, dabar ir per amžius!
Psl	132	1	Viešpatie, atsimink Dovydą ir visą jo vargą.
Psl	132	2	Jis priesaiką Viešpačiui davė ir įžadą Jokūbo Galingajam:
Psl	132	3	"Aš neįžengsiu savo pastogėn, lovon negulsiu ilsėtis,
Psl	132	4	akims miegoti neleisiu, vokams užsimerkti,
Psl	132	5	kol nesurasiu Viešpačiui vietos, buveinės Jokūbo Galingajam!"
Psl	132	6	Štai mes išgirdome ją esant Efratoje, suradome Jaaro laukuose.
Psl	132	7	Įeikime į Jo palapines, parpulkime prie Jo kojų pakojo!
Psl	132	8	Viešpatie, pakilk į savo poilsio vietą, Tu ir Tavo stiprybės skrynia.
Psl	132	9	Kunigai tegul apsivelka teisumu, o šventieji tešaukia iš džiaugsmo!
Psl	132	10	Dėl savo tarno Dovydo, nenugrėžk savo veido nuo savo pateptojo.
Psl	132	11	Dovydui Viešpats tiesoje yra prisiekęs, neatšaukiamą priesaiką davęs:
"Tavo palikuonį pasodinsiu į tavąjį sostą!			
Psl	132	12	Jei sūnūs tavieji mano sandoros ir mano pamokymų laikysis, jų
palikuonys taip pat per amžius sėdės tavo soste".			
Psl	132	13	Viešpats pasirinko Siono kalną, čia Jis panorą gyventi.
Psl	132	14	"Šita yra mano poilsio vieta per amžius. Čia gyvensiu, nes Aš taip
panorėjau!			
Psl	132	15	Aš jo maistą palaiminsiu, pasotinsiu vargšus duona.
Psl	132	16	Jo kunigus išgelbėjimo rūbu apvilksiu, šventieji šauks iš džiaugsmo.
Psl	132	17	Čia išauginsiu Dovydui ragą, žibintą savo pateptajam paruošiu.
Psl	132	18	Jo visus priešus sugėdinsiu, o ant jo galvos karūna spindės".
Psl	133	1	Kaip gera ir malonu, kai broliai vienybėje gyvena!
Psl	133	2	Tai yra lyg brangus aliejus ant galvos, varvantis per Aaroną barzdą
ant jo drabužių apykaklės.			
Psl	133	3	Tai lyg Hermono rasa, krintanti ant Siono kalnų! Tenai palaiminimą ir
gyvenimą amžiną Viešpats teikia!			
Psl	134	1	Laiminkite Viešpatį, visi Viešpaties tarnai, kurie Jo namuose naktimis
budi te.			
Psl	134	2	Tieskite savo rankas į Jo šventyklą ir laiminkite Viešpatį.
Psl	134	3	Tegul iš Siono tave laimina Dievas, kuris sutvėrė dangų ir žemę.
Psl	135	1	Girkite Viešpatį! Girkite Viešpaties vardą! Girkite jūs, Viešpaties
tarnai,			
Psl	135	2	kurie stovite Jo namuose, mūsų Dievo namų kiemuose.
Psl	135	3	Girkite Jį, nes Viešpats geras; giedokite gyrių Jo vardui, nes Jis
miega.			
Psl	135	4	Jokūbą išsirinko Viešpats, Izraelį, kad būtų Jo nuosavybė.
Psl	135	5	Aš žinau, kad didis yra Viešpats! Mūsų Viešpats yra aukščiau visų
dievų.			
Psl	135	6	Visa, ko panorėjo Viešpats, Jis padarė danguje, žemėje ir jūrų
gelmėse.			
Psl	135	7	Jis nuo žemės krašto atgena debesis, su žaibais siunčia lietų,
paleidžia vėjus iš savo sandėlių.			
Psl	135	8	Jis ištiko Egipte žmonių ir gyvulių pirmagimius,

The Holy Bible in Lithuanian

Psl	135	9	siuntė ženklų ir stebuklų prieš faraoną ir jo tarnus.
Psl	135	10	Sunaikino daugybę pagonių tautų ir jų galingų karalių:
Psl	135	11	Sihoną, amoritų karalių, ir Ogą, Bašano karalių, ir visas karalystes Kanaane.
Psl	135	12	Atidavė jų žemę Izraeliui, savo tautai, paveldėti.
Psl	135	13	Viešpatie, Tavo vardas lieka per amžius. Atsiminimas apie Tave, Viešpatie, per kartų kartas.
Psl	135	14	Viešpats teis savo tautą ir pasigailės savo tarnų.
Psl	135	15	Pagonių stabai iš sidabro ir aukso, žmogaus rankomis padaryti.
Psl	135	16	Jie turi burnas, bet nekalba; turi akis, bet nemato;
Psl	135	17	turi ausis, tačiau negirdi; jų burna neatsuoja.
Psl	135	18	Į juos panašūs yra tie, kas juos padaro, ir visi, kurie jais pasitiki.
Psl	135	19	Izraelio namai, laiminkite Viešpatį! Aarono namai, laiminkite Viešpatį!
Psl	135	20	Levio namai, laiminkite Viešpatį! Visi, kurie Viešpaties bijote, laiminkite Viešpatį!
Psl	135	21	Palaimintas Viešpats iš Siono, kuris gyvena Jeruzalėje. Girkite Viešpatį!
Psl	136	1	Dėkokite viešpačiui, nes Jis geras, nes Jo gailėstingumas amžinas.
Psl	136	2	Dėkokite dievų Dievui, nes Jo gailėstingumas amžinas.
Psl	136	3	Dėkokite viešpačių Viešpačiui, nes Jo gailėstingumas amžinas.
Psl	136	4	Kuris vienas daro didelius stebuklus, nes Jo gailėstingumas amžinas.
Psl	136	5	Kuris išmintingai dangų sukūrė, nes Jo gailėstingumas amžinas.
Psl	136	6	Kuris viršum vandenų ištiesė žemę, nes Jo gailėstingumas amžinas.
Psl	136	7	Kuris didelės šviesas sukūrė, nes Jo gailėstingumas amžinas.
Psl	136	8	Saulę sukūrė, kad viešpatautų dienai, nes Jo gailėstingumas amžinas.
Psl	136	9	Mėnulį ir žvaigždes, kad viešpatautų nakčiai, nes Jo gailėstingumas amžinas.
Psl	136	10	Kuris pirmagimius Egipte ištiko, nes Jo gailėstingumas amžinas.
Psl	136	11	Ir išvedė iš ten Izraelį, nes Jo gailėstingumas amžinas.
Psl	136	12	Ištiesta galinga ranka ir tvirta dešinė savo, nes Jo gailėstingumas amžinas.
Psl	136	13	Kuris perskyrė Raudonąją jūrą, nes Jo gailėstingumas amžinas.
Psl	136	14	Ir pervedė per ją Izraelį, nes Jo gailėstingumas amžinas.
Psl	136	15	Faraoną ir jo kariuomenę Raudonojoje jūroje pradžė, nes Jo gailėstingumas amžinas.
Psl	136	16	Kuris savo tautą per dykumą vedė, nes Jo gailėstingumas amžinas.
Psl	136	17	Kuris stiprius karalius nugalėjo, nes Jo gailėstingumas amžinas.
Psl	136	18	Kuris garsius karalius nužudė, nes Jo gailėstingumas amžinas.
Psl	136	19	Sihoną, amoritų karalių, nes Jo gailėstingumas amžinas.
Psl	136	20	Ir Ogą, Bašano karalių, nes Jo gailėstingumas amžinas.
Psl	136	21	Ir jų žemę Izraeliui paveldėti davė, nes Jo gailėstingumas amžinas.
Psl	136	22	Savajam tarnui Izraeliui valdyti leido, nes Jo gailėstingumas amžinas.
Psl	136	23	Kuris atsiminė mus mūsų pažeminime, nes Jo gailėstingumas amžinas.
Psl	136	24	Iš priešų mus išvadavo, nes Jo gailėstingumas amžinas.
Psl	136	25	Kuris maitina visa, kas gyva, nes Jo gailėstingumas amžinas.
Psl	136	26	Dėkokite dangaus Dievui, nes Jo gailėstingumas amžinas.
Psl	137	1	Prie Babilono upių sėdėjome ir verkėme, atsimindami Sioną.
Psl	137	2	Ten ant gluosnių šakų pakabinome savo arfas.
Psl	137	3	Nes mūsų trėmėjai mums liepė giedoti, kurie mus apiplėšė, ragino džiūgauti: "Pagiedokite mums Siono giesmių!"
Psl	137	4	Kaip giedosime Viešpaties giesmę svetimoje šalyje?
Psl	137	5	Jei gu, Jeruzalė, tave užmirščiau, mano dešinė tepamiršta mane!
Psl	137	6	Tepridžiūna prie gomurio mano liežuvis, jei tavęs neatsiminčiau, jei gu tu man brangesnė nebūtum už visus džiaugsmus, Jeruzalė!
Psl	137	7	Viešpatie, atsimink Jeruzalės dieną prieš Edomo žmones. Jie sakė: "Griaukite, griaukite ją iki pamatų!"
Psl	137	8	O Babilone, tu naikintojau, laimingas bus, kas tau už mums padarytą skriaudą atmokės!
Psl	137	9	Laimingas, kas, pagriebęs kūdikius tavo, į kieta uolą sudaužys!
Psl	138	1	Visa širdimi Tau dėkoju, Dieve! Dievų akivaizdoje Tau giedosiu gyrių.
Psl	138	2	Parpuolęs prie Tavo šventyklos, šventą Tavo vardą girsiu už Tavo malonę ir ištikimybę, nes Tu išaukštinau savo žodį labiau negu visą savo vardą.
Psl	138	3	Dieną, kurią šaukiausi, išklausei, stiprybės suteikei mano sielai.
Psl	138	4	Tave girs, Viešpatie, visi žemės valdovai, išgirdę Tavo burnos žodžius.
Psl	138	5	Jie giedos apie Viešpaties kelius, nes didelė Viešpaties šlovė.
Psl	138	6	Nors Viešpats yra aukštybėse, Jis žvelgia į nusizėmusį, o išpuikėlį pažįsta iš tolo.
Psl	138	7	Nors aš būčiau vargų suspaustas, Tu atgaivinsi mane, Tu ištiesi savo ranką prieš mano priešų pyktį ir Tavo dešinė mane išgelbės.
Psl	138	8	Apgis mane Viešpats. Viešpatie, Tavo gailėstingumas amžinas!

Neapleisk, kas Tavo rankų sukurtas.

- Psl 139 1 Viešpatie, Tu ištyrei mane ir pažįsti.
Psl 139 2 Tu žinai, kada keliuosi ir kada atsisėdu, Tu supranti mano mintis.
Psl 139 3 Matai, kada vaikštau ir kada ilsiuosi; žinai visus mano kelius.
Psl 139 4 Dar mano liežuvis nepratarė žodžio, Tu, Viešpatie, jau viską žinai.
Psl 139 5 Apglėbęs laikai mane iš priekio ir iš užpakalio, uždėjai ant manęs savo ranką.
Psl 139 6 Toks pažinimas man yra labai nuostabus, ne man pasiekti Tavo aukštybes.
Psl 139 7 Kur nuo Tavo dvasios aš pasislėpsiu, kur nuo Tavo veido pabėgsiu?
Psl 139 8 Jei užkopčiau į dangų, Tu ten. Jei nusileisčiau į pragarą, Tu ten.
Psl 139 9 Jei aušros sparnus pasiėmęs nusileisčiau, kur baigiasi jūros,
Psl 139 10 ir ten Tavo ranka vestų mane ir laikytų Tavo dešinė.
Psl 139 11 Jei sakytų: "Tamsa teapdengia mane", naktis aplinkui mane šviesa pavirstų.
Psl 139 12 Tamsa nepaslepia nuo Tavęs, Tau net naktį šviesu kaip dieną.
Psl 139 13 Tu mano širdį sukūrei, sutvėrei mane motinos įsčiose.
Psl 139 14 Girsiu Tave, kad taip nuostabiai ir baimę keliančiai esu sukurtas.
Psl 139 15 Kokie nuostabūs yra Tavo darbai, ir mano siela tai gerai žino.
Psl 139 16 Nė vienas kaulas nebuvo paslėptas nuo Tavęs, kai slaptoje buvau padarytas, kai buvau tveriamas žemės gelmėse.
Psl 139 17 Tavo akys matė mane dar negimusį ir Tavo knygoje buvo viskas surašyta: dienos, kurias man skyrei, kai dar nė vienos jų nebuvo.
Psl 139 18 Brangios man yra Tavo mintys, Dieve, nesuskaitoma jų gausybė!
Psl 139 19 Jei mėginčiau skaičiuoti, jų būtų daugiau kaip smėlio. Atsibudęs aš tebesu su Tavimi.
Psl 139 20 Dieve, Tu tikrai sunaikinsi nedorėlį, kraugeriai, atsi traukite nuo manęs!
Psl 139 21 Jie nedorai apie Tave kalba, Tavo vardą piktam jie naudoja.
Psl 139 22 Aš nekenčiu jų, Viešpatie, kurie Tavęs nekenčia, man bjaurūs tie, kurie prieš Tave sukyla.
Psl 139 23 Aš jų nekenčiu be galo, laikau juos savo priešais.
Psl 139 24 Ištrink mane, Dieve, pažink mano širdį; išbandyk mane ir pažink mano mintis.
Psl 140 1 Matyk, ar aš einu nedorėlių keliu, ir vesk mane keliu amžinuoju!
Psl 140 2 Viešpatie, nuo pikty žmonių mane išgelbėk, nuo smurtininkų apsaugok!
Psl 140 3 Nuo jų, kurie planuoja pikta širdyje, kurie dieną vaidus kelia.
Psl 140 4 Jų liežuvis yra aštrus kaip gyvatės, angių nuodai yra už jų lūpų.
Psl 140 5 Viešpatie, saugok mane nuo nedorėlių rankų, nuo smurtininkų apsaugok-nuo jų, kurie nori pakišti man koją.
Psl 140 6 Išdidieji pinkles man spendžia, tiesia tinklus, kilpas stato pakelėse.
Psl 140 7 Tariau Viešpačiui: "Tu esi mano Dievas, todėl išklausyk mano maldavimą".
Psl 140 8 Viešpatie Dieve, mano išgelbėjimo stiprybė, Tu pridengi kovoje mano galvą.
Psl 140 9 Dieve, neleisk nedorėliui laimėti, jo pikty kėslių netenkink!
Psl 140 10 Jie kelia galvas, aplinkui sustoję. Tegų jų piktybė juos pačius apdengia!
Psl 140 11 Tegul jiems ant galvų žarijomis lyja! Įmesk juos į ugnį, į duobę, kad nebepasikeltų.
Psl 140 12 Teneįsitvirtins žemėje šmeižikas, nelaimės tegainioja smurtininką ir teparbloškia jį.
Psl 140 13 Žinau, kad Viešpats gins prispaustojo bylą ir teises beturčio.
Psl 141 1 Tikrai, teisieji dėkos Tavo vardui ir dorieji gyvens Tavo aki vaizdoje.
Psl 141 2 Viešpatie, Tavęs šaukiuos, skubėk pas mane! Išklausyk mano balsą, kai Tavęs šaukiuos.
Psl 141 3 Malda manoji kaip smilka lai į Tave tekyla, o pakeltos rankos tebūna kaip vakaro auka.
Psl 141 4 Viešpatie, prie mano burnos pastatyk sargybą, saugok mano lūpų duris.
Psl 141 5 Neleisk mano širdžiai nukrypti į pikta ir nedorėlių darbus pamilti.
Psl 141 6 Tenevalgysiu aš jų skanėstų.
Psl 141 7 Tegul mane plaka teisusis; tai bus malonė. Tegul bara jis, nes tai kaip brangus aliejus mano galvai. Bet aš meldžiuosi prieš nedorėlių darbus.
Psl 141 8 Jų teisėjai priblokšti tarp akmenų, jie girdi mano žodžius, kad jie švelnūs.
Psl 141 9 Kaip artojo išrausta ir išarta žemė, taip prie pragaro nasrų bus išbarstyti jų kaulai.
Psl 141 10 Viešpatie Dieve, į Tave žvelgia mano akys, Tavimi aš pasitikiu, neleisk mano sielai pražūti.
Psl 141 11 Saugok mane nuo man pastatytų žabangų, nuo nedorėlių kilpos.
Psl 141 12 Į savo kilpas nedorėliai patys tepakliūva, o aš laimingai praeisiu.
Psl 142 1 Garsiai šaukiaus Viešpaties, garsiu balsu maldavau Viešpatį.

Psl	142	2	Išliejau priešais Jį savo skundą, sielvartą savo Jam atvėriau.
Psl	142	3	Kai manyje nusilpo mano dvasia, Tu žinojai mano kelią. Mano kelyje slaptai jie padėjo spąstus.
Psl	142	4	Apsidairęs aplinkui, mačiau, jog nėra nė vieno, kas mane pažintų. Neturėjau kur prisiglausti, niekam nerūpėjo mano gyvybė.
Psl	142	5	Tavęs, Viešpatie, šaukiausi, sakydamas: "Tu esi mano priebėga, Tu mano dalis gyvųjų šalyje".
Psl	142	6	Išgirsk mano šauksmą, nes esu labai suvargęs. Išgelbėk mane nuo persekiotojų, nes jie stipresni už mane.
Psl	142	7	Iš kalėjimo mane išvaduok, kad girčiau Tavo vardą. Tada susiburs aplink mane teisieji, kai padarysi man gera.
Psl	143	1	Viešpatie, išgirsk mano maldą, išklausyk mano maldavimą. Būdamas teisus ir ištikimas, atsakyk man.
Psl	143	2	Nepatrauk į teismą savo tarno, nes Tavo akivaizdoje nė vienas žmogus negalės pasiteisinti.
Psl	143	3	Persekioja mane priešas, sutrypė į žemę mano gyvybę, kaip negyvėlį tamsoje gyventi verčia.
Psl	143	4	Mano dvasia nusilpo, sustingo širdis man krūtinėje.
Psl	143	5	Aš prisimenu praėjusias dienas, mąstau apie Tavo darbus, svarstau apie Tavo rankų darbus.
Psl	143	6	Tiesiu rankas į Tave, mano siela trokšta Tavęs tartum išdžiūvusi žemė vandens.
Psl	143	7	Skubiai išklausyk mane, Viešpatie, nes silpsta mano dvasia. Neslėpk nuo manęs savo veido, kad nebūčiau kaip tie, kurie žengia į duobę.
Psl	143	8	Tavo malonę leis man patirti nuo pat ryto, nes Tavimi aš pasitikiu. Parodyk man kelią, kuriuo eiti, nes į Tave keliu savo sielą.
Psl	143	9	Išvaduok mane, Viešpatie, iš mano priešų, nes pas Tave bėgu slėptis.
Psl	143	10	Mokyk mane vykdyti Tavo valią, nes Tu esi mano Dievas. Tavo geroji dvasia tegul veda mane tiesiu keliu.
Psl	143	11	Dėl savo vardo, Viešpatie, atgaivink mane. Dėl savo teismo iš visų bėdų išvesk mano sielą.
Psl	143	12	Dėl savo gailestingumo nutildyk mano priešus, sunaikink mano sielos prispaudėjus, nes aš esu Tavo tarnas.
Psl	144	1	Palaimintas Viešpats, mano stiprybė, kuris moko mano rankas kariauti ir mano pirštus kovoti.
Psl	144	2	Jis yra mano gerumas, mano tvirtovė, mano aukštas bokštas, mano išlaisvintojas, mano skydas; Juo aš pasitikiu, Jis pavergia man tautas.
Psl	144	3	Viešpatie, kas yra žmogus, kad apie jį žinai, ir žmogaus sūnus, kad kreipi į jį savo dėmesį.
Psl	144	4	Žmogus panašus į vėjo dvelksmą; jo dienos kaip praslenkantis šešėlis.
Psl	144	5	Viešpatie, palenk dangų ir nuženk. Paliesk kalnus, ir jie ims rūkti.
Psl	144	6	Pasiųsk žaibus ir juos išsklaidyk, laidyk strėles ir sunaikink juos.
Psl	144	7	Ištiesk ranką iš aukštybės, ištrauk ir gelbėk mane iš didelio tvano, iš svetimšalių rankos.
Psl	144	8	Jų burna kalba tuštybę, jie melagingai priesaikai dešinę kelia.
Psl	144	9	Dieve, aš naują giesmę Tau giedosiu, psalteriu ir dešimčiastygiu jai priatarsiu.
Psl	144	10	Tu gelbsti karalius, Tu išlaisvinai Dovydą, savo tarną, nuo žiauraus kardo.
Psl	144	11	Ištrauk ir gelbėk mane iš svetimšalių rankos. Jų burna kalba tuštybę, jie dešinę melagingai priesaikai kelia.
Psl	144	12	Tegu mūsų sūnūs savo jaunystėje auga kaip vešlūs žolynai, o mūsų dukterys tebūna dailios tartum kolonos, išdrožinės puošniuose rūmuose.
Psl	144	13	Mūsų klėtys tebūna prikrautos visokių gėrybių. Kaimenės mūsų avių tegul tūkstančiais veda, pilnos ganyklos tegul prisipildo.
Psl	144	14	Tegu mūsų jaučiai būna stiprūs darbe, tenebūna jie pagrobti ar nuklydę, tegu mūsų gatvėse nesigirdi skundų.
Psl	144	15	Laiminga tauta, kuri taip gyvena; Laiminga tauta, kurios Dievas yra Viešpats!
Psl	145	1	Aš aukštinsiu Tave, Dieve, mano Karaliau, aš laiminsiu Tavo vardą per amžius.
Psl	145	2	Kasdien laiminsiu Tave ir girsiu Tavo vardą per amžius.
Psl	145	3	Didis yra Viešpats ir didžiai girtinas, Jo didybė neištiriama.
Psl	145	4	Tavo nuostabius darbus ir galybę kartą teskelbia kartai.
Psl	145	5	Aš kalbėsiu apie Tavo didingumo šlovingą spindesį ir Tavo stebuklingus darbus.
Psl	145	6	Apie Tavo veiksmų nuostabią galią jie kalbės, ir aš skelbsiu Tavo didybę.
Psl	145	7	Jie atsimins didelę Tavo malonę, giedos apie Tavo teismą.
Psl	145	8	Viešpats yra maloningas, užjaučiantis, lėtas pykti ir didžiai gailestingas.
Psl	145	9	viešpats yra geras ir gailestingas visiems savo kūriniams.

Psl	145	10	Viešpatie, Tavo visi kūriniai girs Tave ir Tavo šventieji laimins Tave!
Psl	145	11	Jie kalbės apie Tavo karalystės šlovę, garsins Tavo galybę,
Psl	145	12	kad žmonės suprastų Tavo galingus darbus ir Tavo karalystės šlovingą didingumą.
Psl	145	13	Tavo karalystė amžina ir Tavo valdžia lieka per amžius.
Psl	145	14	Klumpantį Viešpats palaiko, o parpuolusį pakelia.
Psl	145	15	Į Tave krypta visų akys, savo metu visiems duodi maisto,
Psl	145	16	atveri savo ranką, sočiai maitini visa, kas gyva.
Psl	145	17	Teisus yra Viešpats visuose savo keliuose ir šventas visuose savo darbuose.
Psl	145	18	Arti yra Viešpats visiems, kurie Jo šaukiasi, visiems, kurie Jo šauki asi ti esoj e.
Psl	145	19	Jis išpildys norus Jo bijančių, jų šauksmą išgirs ir išgelbės juos.
Psl	145	20	Viešpats visus Jį mylinčius saugo, bet nedorėlius sunaikins.
Psl	145	21	Tešlovina mano burna Viešpatį! Visa, kas gyva, telaimina šventą Jo vardą dabar ir per amžius!
Psl	146	1	Girkite Viešpatį! Girk Viešpatį, mano siela!
Psl	146	2	Girsiu Viešpatį, kol gyvas būsiu; giedosiu gyrių savo Dievui, kol gyvensiu.
Psl	146	3	Nesudėkite vilčių į kunigaikščius, į žmonių sūnus, kurie nieko išgelbėti negali!
Psl	146	4	Kai dvasia jų iškeliauja, jie sugrižta į žemę; tą pačią dieną jų sumanymai žūva.
Psl	146	5	Viešpatį, savo Dievą.
Psl	146	6	Jis sukūrė dangų, žemę, jūrą ir visa, kas juose yra. Jis ištikimas per amžius.
Psl	146	7	Jis gina teises prispaustųjų, alkaniems parūpina duonos. Kalinius išleidžia Viešpats.
Psl	146	8	Viešpats atveria akis akliems, pakelia parpuolusius; Viešpats myli teisiuosius.
Psl	146	9	Svetimšalį Viešpats saugo, našlaitį ir našlę globoja, o nedoriesiems užkerta kelią.
Psl	146	10	Viešpats karaliaus per amžius, tavo Dievas, Sione, per visas kartas!
Psl	147	1	Girkite Viešpatį! Jį!
Psl	147	2	Viešpats atstato Jeruzalės miestą, Izraelio tremtinius surenka.
Psl	147	3	Jis gydo sudužusias širdis, žaizdas jų sutvarsto.
Psl	147	4	Jis žvaigždes suskaičiuoja, jas visas vardais vadina.
Psl	147	5	Didis ir galingas yra Viešpats, Jo išmintis begalinė.
Psl	147	6	Romiuosius pakelia Viešpats, o nedorėlius partrenkia ant žemės.
Psl	147	7	Padėkos giesmes viešpačiui giedokite, skambinkite mūsų viešpačiui arfa!
Psl	147	8	Jis debesimis uždengia dangų, žemei paruošia lietų, augina žolę kalnuose.
Psl	147	9	Jis teikia žvėrimis maistą, jaunos varniukas pamaitina.
Psl	147	10	Ne žirgo stiprumu jis gėrisi ir ne žmogaus kojos Jam patinka.
Psl	147	11	Viešpats gėrisi tais, kurie Jo bijo, kurie viliasi Jo gailėstingumu.
Psl	147	12	Girk, Jeruzale, Viešpatį! Savo Dievą girk, Sione!
Psl	147	13	Jis sustiprino tavo vartų sklendes, tavo vaikus palaimino.
Psl	147	14	Tavo krašte jis duoda taiką, geriausiais kviečiais tave pasotina.
Psl	147	15	Jis siunčia įsakymą žemei, labai sparčiai Jo žodis atskrieja.
Psl	147	16	Jis sniegą kaip vilną duoda, šerkšnų lyg pelenus barsto.
Psl	147	17	Ledus kaip duonos trupinius beria, sustingsta vanduo nuo Jo šalčio.
Psl	147	18	Jam žodį pasiuntus, ledas sutirpsta; kai vėjus paleidžia, vandenys teka.
Psl	147	19	Jokūbui savo žodį Jis paskelbė, Izraeliui savo nuostatus ir sprendimus.
Psl	147	20	Kitoms tautoms jis to nepadarė, nė viena nepažino Jo sprendimų.
Psl	148	1	Girkite Viešpatį! Girkite Viešpatį iš dangaus! Girkite Jį aukštybėse!
Psl	148	2	Girkite Jį, visi Jo angelai; girkite Jį, visa Jo kareivija!
Psl	148	3	Girkite Jį, saule ir mėnuli; girkite Jį, spindinčios žvaigždės!
Psl	148	4	Girkite Jį, dangų dangūs ir viršum jų esantys vandenys!
Psl	148	5	Visi tegiria Viešpaties vardą, nes Jis įsakė, ir visa buvo sukurta.
Psl	148	6	Jis amžių amžiams viską įtvirtino, nustatė nekintamą tvarką.
Psl	148	7	Girkite Viešpatį, kas esate žemėje: jūrų pabaisos ir visos gelmės, ugnie ir kruša, sniege ir migla, vėjai audringi, vykdančys Jo žodį,
Psl	148	8	kalnai ir kalvos, vaismedžiai ir kedrai,
Psl	148	9	žvėrys ir visi gyvuliai, žemės ropliai ir sparnuoti paukščiai.
Psl	148	10	

Psl	148	11	Žemės karaliai ir visos tautos, kunigaikščiai ir žemės teisėjai,
Psl	148	12	jaunuoliai ir mergaitės, seniai ir vaikai,
Psl	148	13	garbinkite Viešpaties vardą, nes Jis vienas didingas. Jo šlovė virš
dangaus ir žemės.			
Psl	148	14	Savo tautos Jis iškelia ragą, gyrių visų savo šventųjų, Izraelio
vaikų-tautos, kuri	Jam	artima.	Girkite Viešpatį!
Psl	149	1	Girkite Viešpatį! Viešpačiui giedokite naują giesmę ir gyrių šventųjų
bendruomenėje.			
Psl	149	2	Tesidžiaugia Izraelis savo Kūrėju. Siono vaikai tesilinksmina dėl savo
Karaliaus.			
Psl	149	3	Tegiria Jo vardą šokdami, tegieda gyrių Jam su būgnais ir arfomis.
Psl	149	4	Viešpats gėrįsi savąja tauta; Jis romiuosius papuoš savo išgelbėjimu.
Psl	149	5	Džiaukitės Jo šlove, šventieji, giedokite Jam savo lovose.
Psl	149	6	Dievo aukštinimas jų burnoje, dviašmenis kalavijas jų rankose,
Psl	149	7	kad atkeršytų pagonims, nubautų tautas,
Psl	149	8	jų karalius pančiais surištų ir jų didžiūnus sukaustytų geležimi,
Psl	149	9	kad įvykdytų jiems paruoštą sprendimą! Tokia garbė visiems Jo
šventiesiems.	Girkite	Viešpatį!	
Psl	150	1	Girkite Viešpatį! Girkite Dievą Jo šventykloje! Girkite Jį dangaus
tvirtumoje!			
Psl	150	2	Girkite Jį dėl Jo galingų darbų! Girkite Jį dėl Jo begalinės didybės!
Psl	150	3	Girkite Jį, pūsdami trimtą! Girkite Jį arfa ir psalteriu!
Psl	150	4	Girkite Jį būgnais ir šokiais! Girkite Jį styginiais instrumentais ir
vamzdžiais!			
Psl	150	5	Girkite Jį skambiais cimbolais! Girkite Jį trenksmingais cimbolais!
Psl	150	6	Visa, kas kvėpuoja, tegiria Viešpatį! Girkite Viešpatį!
Prv	1	1	Saliamono, Dovydo sūnaus, Izraelio karaliaus, patarlės.
Prv	1	2	Jos surašytos, kad pamokytų išminties, auklėtų ir padėtų suprasti
išmintingus posakius,			
Prv	1	3	kad pamokytų išmintingai elgtis, pažinti teisumą, teisingumą ir
bešališkumą;			
Prv	1	4	kad paprastiems suteiktų sumanumo, jaunuoliams-supratimo ir nuovokumo.
Prv	1	5	Išmintingas klausydamas taps išmintingesnis, o protingas gaus
išmintingų patarimų,			
Prv	1	6	kad suprastų patarles ir palyginimus, išminčių žodžius ir mįsles.
Prv	1	7	Viešpaties baimė yra išminties pradžia, bet kvailiai niekina išmintį
ir pamokymus.			
Prv	1	8	Mano sūnau, klausyk tėvo pamokymų ir neatmesk motinos nurodymų.
Prv	1	9	Tai bus puošnus vainikas tavo galvai ir papuošalas tavo kaklui.
Prv	1	10	Mano sūnau, jei tave vilios nusidėjėliai, nepritark jiems.
Prv	1	11	Jei jie sako: "Eime su mumis tykoti kraujo ir ruošti pasaulį nekaltam
žmogui.			
Prv	1	12	Prarykime juos gyvus kaip pragaras, visiškai, kaip tuos, kurie eina į
kapą.			
Prv	1	13	Mes rasime daug turto ir pripildysime grobiu savo namus.
Prv	1	14	Su mumis mesi dalybų burtą, mūsų pinigai bus bendri".
Prv	1	15	Mano sūnau, neik su jais, sulaukyk savo koją nuo jų tako.
Prv	1	16	Jų kojos bėga į pikta, jie skuba kraują pralieti.
Prv	1	17	Veltui tiesiamas tinklas paukščiams matant.
Prv	1	18	Jie tykoja savo pačių kraujo, pasaulį ruošia savo gyvybei.
Prv	1	19	Toks yra kelias kiekvieno, kuris godus turto, jis atima jo savininko
gyvybę.			
Prv	1	20	Išmintis šaukia gatvėje, pakelia balsą aikštėje.
Prv	1	21	Ji šaukia svarbiausiose susibūrimo vietose ir miesto vartuose skelbia
savo žodžius:			
Prv	1	22	"Neišmanėliai, ar ilgai dar mylėsite neišmanymą? Niekintojai, ar ilgai
džiaugsitės savo patyčiomis? Kvailiai, ar ilgai nekęsite pažinimo?			
Prv	1	23	Klausykitės mano įspėjimų! Aš išliesiu jums savo dvasios, paskelbsiu
savo žodžius.			
Prv	1	24	Kadangi aš šaukiau, o jūs nepaklausėte, ištiesiau jums ranką, bet
niekas nekreipė dėmesio,			
Prv	1	25	jūs paniekinote mano patarimus ir nepaisėte mano įspėjimų,
Prv	1	26	tai ir aš juoksiuos, kai jūs žlugsite, tyčiosiuos, kai jus apims
baimė,			
Prv	1	27	kai siaubas užklups kaip audra ir pražūtis kaip viesulas, kai ateis
sielvartas ir vargas.			
Prv	1	28	Tada jie šauksis manęs, bet aš neatsiliepsių; jie ieškos manęs, bet
neras.			
Prv	1	29	Nes jie nekentė pažinimo ir nepasirinko Viešpaties baimės.
Prv	1	30	Jie nepriėmė mano patarimų ir paniekino mano barimą.
Prv	1	31	Todėl jie valgys savo kelių vaisių, pasisotins savo sumanymais.
Prv	1	32	Neišmanėlių užsispyrimas užmuš juos, kvailius pražudys jų

neapdairumas.

Prv	1	33	Kas manęs klauso, gyvens saugiai, bus ramus ir nebijos pikto".
Prv	2	1	Mano sūnau, jei priimsi mano žodžius ir paslėpsi širdyje mano
įsakymus,			
Prv	2	2	jei tavo ausis atidžiai klausysis išminties ir širdis sieks supratimo,
Prv	2	3	jei šauksiesi pažinimo ir pakelsi balsą, prašydamas supratimo,
Prv	2	4	jei sieksi jo lyg sidabro ir ieškosi lyg paslėptų lobių,
Prv	2	5	tada tu suprasį Viešpaties baimę ir rasi Dievo pažinimą.
Prv	2	6	Nes Viešpats teikia išmintį, iš Jo burnos ateina pažinimas ir
supratimas.			
Prv	2	7	Jis laiko sveiką išmintį teisiesiems, Jis yra skydas doru keliu
einantiems.			
Prv	2	8	Jis saugo teisingumo takus ir sergi šventųjų kelius.
Prv	2	9	Tada tu suprasį teisumą, teisingumą ir bešališkumą bei kiekvieną gerą
taką,			
Prv	2	10	kai išmintis įeis į tavo širdį ir pažinimas bus malonus tavo sielai.
Prv	2	11	Dėmesingumas sergės tave ir supratimas saugos tave,
Prv	2	12	kad išgelbėtų nuo pikto kelio, nuo melą kalbančių žmonių,
Prv	2	13	kurie palieka doros kelią, kad vaikščiotų tamsos keliais,
Prv	2	14	kurie džiaugiasi, darydami pikta, ir gėrįsi nedorėlių iškrypimu,
Prv	2	15	kurių keliai kreivi ir kurie klaidžioja savo takais;
Prv	2	16	kad išgelbėtų tave nuo svetimos moters, meilikaujančios savo žodžiais,
Prv	2	17	kuri palieka savo jaunystės vadovą ir užmiršta savo Dievo sandorą.
Prv	2	18	Jos namai veda į mirtį, jos takai-pas mirusiųuosius.
Prv	2	19	Visi, kurie įeina pas ją, nebegrįžta ir neberanda gyvenimo tako.
Prv	2	20	Kad tu vaikščiotum geru keliu ir laikytumeisi teisiųjų tako.
Prv	2	21	Nes teisieji gyvens krašte ir nekaltieji pasiliks jame.
Prv	2	22	Bet nedorėliai bus pašalinti iš krašto, nusikaltėliai išrauti iš jo.
Prv	3	1	Mano sūnau, neužmiršk mano įstatymo, tavo širdis tesaugo mano
įsakymus.			
Prv	3	2	Jie prailgins tavo dienas, pridės tau gyvenimo metų ir ramybės.
Prv	3	3	Gailestingumas ir tiesa tenepalieka tavęs; užsirišk tai ant savo
kaklo, įrašyk į savo širdį			dies plokštę.
Prv	3	4	Taip atrasi palankumą bei gerą įvertinimą Dievo ir žmonių akyse.
Prv	3	5	Pasitikėk Viešpačiu visa širdimi ir nesiremik savo supratimu.
Prv	3	6	Visuose savo keliuose pripažink Jį, tai Jis nukreips tavo takus.
Prv	3	7	Nebūk išmintingas savo akyse, bijok Viešpaties ir venk pikto;
Prv	3	8	tai bus sveikata tavo kūnui ir atgaiva kaulams.
Prv	3	9	Pagerbk Viešpatį savo turtu ir pirmaisiais viso derliaus vaisiais,
Prv	3	10	tai tavo aruodai bus kupini, spaustuvai perpildyti naujo vyno.
Prv	3	11	Mano sūnau, nepaniekink Viešpaties bausmės ir nenusimink Jo baramas,
Prv	3	12	nes ką Viešpats myli, tą pabara, kaip tėvas auklėdamas sūnų, kuriuo
gėrįsi.			
Prv	3	13	Palaimintas žmogus, kuris randa išmintį ir įgauna supratimo,
Prv	3	14	nes ją įsigyti yra naudingiau, negu įsigyti sidabro, ir pelno iš jos
yra daugiau negu iš geri			ausio aukso.
Prv	3	15	Ji brangesnė už deimantus, su ja nesulyginama visa, ko galėtum
trokšti.			
Prv	3	16	Dešinėje jos rankoje ilgas amžius, o kairėje turtai ir garbė.
Prv	3	17	Jos keliai-malonės keliai, visi jos takai-ramybė.
Prv	3	18	Ji yra gyvybės medis visiems, kurie ją pagauna, laimingi, kas ją
išlaiko.			
Prv	3	19	Viešpats išmintimi sukūrė žemę, savo protu įtvirtino dangus.
Prv	3	20	Jo žinojimu buvo atvertos gelmės ir debesys laša rasa.
Prv	3	21	Mano sūnau, neišleisk jų iš akių, saugok sveiką nuovoką ir įžvalgumą.
Prv	3	22	Tai bus gyvybė tavo sielai ir papuošalas kaklui;
Prv	3	23	tada eisi saugus savo keliu, ir tavo koja nesuklups.
Prv	3	24	Atsigulęs nebijosi, ir tavo miegas bus saldus.
Prv	3	25	Tavęs neišgąsdins staigus sąmyšis ir nedorėlių siautėjimas, kai jis
ateis.			
Prv	3	26	Viešpats bus tavo pasitikėjimas, Jis apsaugos tavo koją, kad
nejkliūtum.			
Prv	3	27	Neatsakyk geradarystės tam, kuriam dera ją padaryti, kai tavo ranka
tai pajėgia.			
Prv	3	28	Nesakyk savo artimui: "Eik ir sugrįžk, rytoj aš tau duosiu", kai turi
su savi.			
Prv	3	29	Neplanuok pikta prieš savo artimą, kuris gyvena pasitikėdamas arti
tavęs.			
Prv	3	30	Nesibark be reikalo su žmogumi, kuris tau nieko blogo nepadarė.
Prv	3	31	Nepavydėk smurtininkui ir nesirink nė vieno iš jo kelių.
Prv	3	32	Viešpats bjaurisi ydingu žmogumi, bet Jis artimas teisiamam.
Prv	3	33	Viešpaties prakeikimas nedorėlio namams, o teisiejo buveinė Jis

Ia i mi na.			
Prv	3	34	Jis išjuokia pašaipūnus, o nuolankiesiems teikia malonę.
Prv	3	35	Išmintingieji paveldės šlovę, kvailio pasididžiavimas pasibaigs gėda.
Prv	4	1	Vaikai, klausykite tėvo pamokymo. Būkite atidūs, kad įgytumėte
supratimo.			
Prv	4	2	Aš duodu jums gerą mokymą, neapleiskite mano įstatymo.
Prv	4	3	Aš buvau tėvo sūnus, mylimas ir vienintelis savo motinos akyse.
Prv	4	4	Jis mokė mane ir sakė: "Išlaikyk širdyje mano žodžius, laikykis mano
įsakymų ir būsi gyvas.			
Prv	4	5	Įsigyk išminties, įsigyk supratimo. Neužmiršk mano burnos žodžių ir
nenukrypk nuo jų.			
Prv	4	6	Neapleisk išminties, ir ji globos tave; mylėk ją, ir ji saugos tave.
Prv	4	7	Svarbiausia yra išmintis; įsigyk išmintį ir už visą savo turtą įsigyk
supratimą.			
Prv	4	8	vertink ją, ir ji išaukštins tave. Apglėbk ją, ir ji suteiks tau
garbę.			
Prv	4	9	Ji vainikuos tavo galvą malone, duos tau šlovės karūną.
Prv	4	10	Klausyk, mano sūnau, ir priimk mano žodžius, kad ilgai gyventum.
Prv	4	11	Aš nurodau tau išminties kelią, vedu tiesiais takais.
Prv	4	12	Kai jais eisi, tavo žingsniai nebus varžomi ir bėgdamas nesuklups.
Prv	4	13	Tvirtai laikykis pamokymo ir neapleisk jo; saugok jį, nes tai yra tavo
gyvybė.			
Prv	4	14	Neik nedorėlių taku ir nevaikščiok piktyjų keliu.
Prv	4	15	Venk jo ir nevaikščiok juo, pasitrauk nuo jo ir praeik pro šalį.
Prv	4	16	Jie neužmiega, nepadarę pikto ir miegas iš jų atimamas, kol kam nors
nepakenkia.			
Prv	4	17	Jie valgo nedorybės duoną ir geria smurto vyną.
Prv	4	18	Teisiųjų takas yra kaip skaisti šviesa, kuri šviečia vis ryškiau iki
tobulos dienos.			
Prv	4	19	Nedorėlių kelias yra kaip tamsa, jie nežino, kur jie suklups.
Prv	4	20	Mano sūnau, atkreipk dėmesį į mano žodžius, palenk ausį mano
pamokymams.			
Prv	4	21	Teneatsitraukia jie nuo tavo akių, saugok juos širdies gilumoje.
Prv	4	22	Jie yra gyvybė tiems, kurie juos randa, ir sveikata visam jų kūnui.
Prv	4	23	Saugok su visu stropumu savo širdį, nes iš jos teka gyvenimo versmė.
Prv	4	24	Atstumk nuo savęs nedorą burną, ir iškrypusios lūpos tebūna toli nuo
tavęs.			
Prv	4	25	Tegul tavo akys žiūri tiesiai ir akių vokai tebūna nukreipti tiesiai
prieš tave.			
Prv	4	26	Apgalvok taką savo kojai, ir tegu tavo keliai būna įtvirtinti.
Prv	4	27	Nepasuk nei dešinėn, nei kairėn. Patrauk savo koją nuo pikto".
Prv	5	1	Mano sūnau, būk dėmesingas mano išminčiai ir palenk ausį mano
supratimui,			
Prv	5	2	kad būtum nuovokus ir tavo lūpos išlaikytų pažinimą.
Prv	5	3	Kaip varvantis medus svetimos moters lūpos ir jos burna švelnesnė už
aliejų.			
Prv	5	4	Bet galiausiai ji tampa karti kaip metėlė ir aštri kaip dviašmenis
kalavijas.			
Prv	5	5	Jos kojos žengia į mirtį, jos žingsniai veda į pragarą.
Prv	5	6	Kad tu nemąstytum apie jos gyvenimo taką, žinok-jos keliai nepastovūs
ir tu negali jų suprasti.			
Prv	5	7	Dabar, mano vaikai, klausykite manęs ir neatsitraukite nuo mano burnos
žodžių.			
Prv	5	8	Atitolink nuo jos savo kelią ir nesiartink prie jos namų durų,
Prv	5	9	kad neatiduotum savo garbės kitiems ir savo metų negailėstingajam;
Prv	5	10	kad svetimi nesisotintų tavo gėrybėmis ir tavo darbas nebūtų svetimojo
namuose,			
Prv	5	11	ir galiausiai neturėtum vaitoti, išsekinęs kūną bei jėgas,
Prv	5	12	ir sakyti: "Kodėl nekenčiau pamokymų ir mano širdis paniekino
pabarimą,			
Prv	5	13	neklausiau savo mokytojų balso ir nepalenkiau savo ausies prie tų,
kurie mane mokė?			
Prv	5	14	Aš kone patekau į visokias nelaimes bendruomenės ir susirinkimo
vi dury".			
Prv	5	15	Gerk vandenį iš savo šulinio, tekantį vandenį iš savo versmės.
Prv	5	16	Ar tavo vandens šaltiniai išsilies po gatves, o vandens srovės
aikštėse?			
Prv	5	17	Tebūna jie tik tau, nedalink jų svetimiems.
Prv	5	18	Tebūna tavo šaltinis palaimintas ir džiaukis su savo jaunystės žmona.
Prv	5	19	Ji kaip miela stirna, kaip grakšti elnė. Tegul jos krūtys tenkina tave
visą laiką, nuolat mėgautis jos meile.			
Prv	5	20	Mano sūnau, kam tau mėgautis svetima moterimi ir apsikabinti su

svetimąja?			
Prv	5	21	Viešpats stebi visus žmogaus kelius ir apsvarsto visus jo takus.
Prv	5	22	Nedorėlių sugauna jo paties nedorybės ir supančioja jo nuodėmių
pančiai.			
Prv	5	23	Jis miršta nepasimokęs, per savo didelį kvailumą nuklysta.
Prv	6	1	Mano sūnau, jei laidavai už savo artimą ar padavei ranką už svetimąjį,
Prv	6	2	tu įsipainiojai savo burnos žodžiais ir esi sugautas savo kalbomis.
Prv	6	3	Daryk štai ką, mano sūnau, ir gelbėk save, nes esi patekęs į savo
artimo rankas: eik, nusi-			žemink ir maldauk savo artimą.
Prv	6	4	Neduok miegoti savo akims ir neleisk užsimerkti akių vokams.
Prv	6	5	Gelbėkis kaip elnė iš medžiotojo, kaip paukštis iš paukštgaudžio
rankų.			
Prv	6	6	Tinginy, eik pas skruzdę, apsvarstyk jos kelius ir būk išmintingas.
Prv	6	7	Ji neturi vadovo, prižiūrėtojo ar valdovo,
Prv	6	8	bet paruošia sau maisto vasarą ir pjūties metu renka atsargas.
Prv	6	9	Ar ilgai miegosi, tinginy? Kada atsikelsi iš savo miego?
Prv	6	10	Truputį pamiėgosi, truputį pasnausi, truputį pagulėsi sudėjęs rankas,
Prv	6	11	ir ateis skurdas kaip pakeleivis ir nepriteklius kaip ginkluotas
plėšikas.			
Prv	6	12	Nenaudėlis žmogus, piktadarys, vaikštinėja su klastinga burna,
Prv	6	13	mirksi akimis, trypli kojomis, rodo pirštu.
Prv	6	14	Klasta jo širdyje, jis nuolat planuoja pikta ir sėja vaidus.
Prv	6	15	Todėl staiga ateis jo žlugimas, ūmai bus jis sudaužytas, nesulaukęs
pagalbos.			
Prv	6	16	Viešpats nekenčia šešių dalykų, septyni yra pasibjaurėjimas Jo akyse:
Prv	6	17	išdidus žvilgsnis, meluojantis liežuvis, rankos, praliejančios nekaltą
kraują,			
Prv	6	18	širdis, planuojanti nedorybę, kojos, greitos bėgti į pikta,
Prv	6	19	neteisingas liudytojas, kalbantis melą ir žmogus, sėjantis nesantaiką
tarp brolių.			
Prv	6	20	Mano sūnau, laikykis savo tėvo įsakymų ir nepaniekink motinos
įstatymo.			
Prv	6	21	Visam laikui užrišk juos ant savo širdies, apsiivyniok aplink kaklą.
Prv	6	22	Tau einant, jie lydės tave, tau atsigulus, jie saugos tave, tau
pabudus, jie kalbės su tavimi.			
Prv	6	23	Įsakymas yra žiburys, įstatymas-šviesa, o pamokantis
pabarimas-gyvenimo kelias.			
Prv	6	24	Jie saugos tave nuo nedoros moters, nuo svetimos moters
meilikaujančios kalbos.			
Prv	6	25	Negeisk jos grožio savo širdyje, tenesuvilioja tavęs jos blakstienos.
Prv	6	26	Dėl paleistuvės vyras lieka tik su duonos kąšiu, neištikimoji
medžioja jo brangią gyvybę.			
Prv	6	27	Ar gali žmogus paimiti ugnį į savo antį ir nesudeginti drabužių?
Prv	6	28	Ar gali kas, vaikščiodamas ant žarijų, nenusideginti kojų?
Prv	6	29	Taip ir tas, kas įeina pas artimo žmoną, kas paliečia ją, neliks
nekal tas.			
Prv	6	30	Vagis ne taip niekinamas, jei jis vagia būdamas alkanas ir norėdamas
pasisotinti.			
Prv	6	31	Tačiau pagautas jis atlygins septyneriopai ir atiduos visą savo namų
turtą.			
Prv	6	32	Svetimoteriaujančiam trūksta proto, jis pats save prazudo.
Prv	6	33	Žaizdų ir nešlovės jis susilauks, jo gėda nebus išdildyta;
Prv	6	34	nes pavydas sužadins vyro įniršį, jis nepasigailės keršto dieną.
Prv	6	35	Jis nepriims jokios išpirkos ir nenusiramins, nors duotum jam daugybę
dovanų.			
Prv	7	1	Mano sūnau, saugok mano žodžius ir neužmiršk mano įsakymų.
Prv	7	2	Saugok mano įsakymus ir būsi gyvas, sergėk mano įstatymą kaip savo
akies vyzdį.			
Prv	7	3	Užsirišk juos ant savo pirštų ir įsirašyk savo širdies plokštėje.
Prv	7	4	Išmintį vadink savo seserimi, o supratimą-artimiausiu savo draugu,
Prv	7	5	kad jie apsaugotų tave nuo svetimos moters, meilikaujančios savo
žodžiais.			
Prv	7	6	Kartą, žiūrėdamas pro savo namų langą groteles,
Prv	7	7	mačiau tarp jaunų, nepatyrusių žmonių neprotingą jaunuolį.
Prv	7	8	Jis ėjo gatve pro jos kampą ir pasuko į jos namus.
Prv	7	9	Vakaro prieblandoje, juodą ir tamsią naktį,
Prv	7	10	jį pasitiko moteris su paleistuvės apdaru ir klastinga širdimi.
Prv	7	11	Begėdė ir nerimstanti, negalinti išsėdėti savo namuose;
Prv	7	12	taį gatvėje, taį aikštėje, taį ant kampo ji tykojo aukos.
Prv	7	13	Pasigavusį jį, bučiavo ir akiplėšiškai kalbėjo:
Prv	7	14	"Aš turiu padėkos auką ir šiandien įvykdžiau savo įžadus.
Prv	7	15	Todėl išėjau tavęs pasitikti, ieškojau tavo veido ir štai suradau

tave.			
Prv	7	16	Aš apklojau savo lovą margais egiptietiškais lininiais užtiesalais,
Prv	7	17	iškvėpinau mira, alaviju ir cinamonu.
Prv	7	18	Eikš, sotinsimės meile iki ryto, mėgausimės glamonėmis;
Prv	7	19	nes vyro nėra namuose, jis išvyko į tolimą kelionę.
Prv	7	20	Jis pasiėmė maišelį pinigų ir grįš pilnaties dieną".
Prv	7	21	Daugybė švelnių žodžių ji prisiviliojo jį, meilikaujančia kalba
suvedžiojo.			
Prv	7	22	Jis seka ją kaip jautis, vedamas pjauti, kaip kvailys, einantis į
supančiojimo vietą,			
Prv	7	23	kol strėlė pervers jo kepenis; kaip paukštis, kuris lekia į spąstus ir
nesupranta, kad praras savo gyvybę.			
Prv	7	24	Mano vaikai, klausykite manęs, būkite dėmesingi mano žodžiams.
Prv	7	25	Tegul tavo širdis nepalinksta į jos kelius, nenuklysk jos takais.
Prv	7	26	Nes ji parbloškė daug sužeistųjų, daug stipriųjų jinau nužudė.
Prv	7	27	Jos namai yra kelias į pragarą, vedantis į mirties buveinę.
Prv	8	1	Argi išmintis nešaukia ir supratimas nekelia savo balso?
Prv	8	2	Aukštumose, prie kelių ir prie takų ji stovi.
Prv	8	3	Prie miesto vartų, prie įėjimo į miestą, prie durų šaukia:
Prv	8	4	"Žmonės, į jus aš kreipiuosi, jums šaukiu, žmonių sūnūs.
Prv	8	5	Jūs neišmanėliai, mokykitės išminties; jūs kvailiai, įgykite
supratingą širdį.			
Prv	8	6	Klausykite, nes aš kalbėsiu apie didingus dalykus, mano lūpos skelbs
teisumą.			
Prv	8	7	Mano burna kalbės tiesą, ir nedorybė yra pasibjaurėjimas mano lūpoms.
Prv	8	8	Visi mano žodžiai yra teisingi, juose nėra klastos ir iškraipymo.
Prv	8	9	Jie yra aiškūs išmanantiems ir teisingi suprantantiems.
Prv	8	10	Priimkite mano pamokymą, o ne sidabrą; pažinimą, o ne gryną auksą.
Prv	8	11	Išmintis yra brangesnė už deimantus, su ja nesulyginama visa, ko
galima trokšti.			
Prv	8	12	Aš, išmintis, gyvenu su protingumu, atrandu pažinimą bei nuovokumą.
Prv	8	13	Viešpaties baimė-nekęsti pikto. Išdidumo, puikybės, pikto kelių ir
klastingos burnos aš neapkenčiu.			
Prv	8	14	Manyje patarimas ir sveikas protas, aš turiu supratimą ir jėgą.
Prv	8	15	Manimi karaliai karaliauja ir kunigaikščiai leidžia įstatymus.
Prv	8	16	Manimi kunigaikščiai, kilmingieji ir teisėjai valdo kraštą.
Prv	8	17	Aš myliu tuos, kurie mane myli. Kas anksti manęs ieško, suras mane.
Prv	8	18	Aš turiu turtus ir garbę, išliekančius turtus ir teisumą.
Prv	8	19	Mano vaisius yra brangesnis už gryną auksą, ir pelno iš manęs daugiau
negu iš rinktinio sidabro.			
Prv	8	20	Aš vedu teisumo keliu, viduriu teisingumo tako,
Prv	8	21	kad mane mylintiems duočiau paveldėti turtus ir pripildyčiau jų
sandėlius.			
Prv	8	22	viešpats turėjo mane savo kelio pradžioje, prieš visus savo darbus.
Prv	8	23	Nuo amžių aš įtvirtinta, nuo pradžios, prieš pasaulio sutvėrimą.
Prv	8	24	Aš buvau pagimdyta, kai dar netryško vandens šaltiniai, nebuvo gelmių.
Prv	8	25	Pirma kalnų ir kalvų iškilimo aš buvau pagimdyta,
Prv	8	26	kai jis dar nebuvo padaręs žemės, jos laukų ir pirmųjų žemės dulkių.
Prv	8	27	Kai jis paruošė dangus, aš ten buvau. Kai jis nubrėžė ribą virš
gelmių,			
Prv	8	28	įtvirtino debesis viršuje ir sustiprino gelmių šaltinius,
Prv	8	29	davė jūrai nurodymą, kad vandenys neperžengtų Jo įsakymo, ir dėjo
žemės pamatus,			
Prv	8	30	aš buvau šalia Jo kaip įgudęs menininkas, gėrėjausi kas dieną ir
džiūgavau Jo akivaizdoje.			
Prv	8	31	Džiaugiausi Jo apgyvendintame pasaulyje ir grožėjausi žmonių vaikais.
Prv	8	32	Dabar, vaikai, klausykite manęs. Palaiminti, kurie eina mano keliais.
Prv	8	33	Klausykite pamokymų ir būkite išmintingi, neatmeskite jų.
Prv	8	34	Palaimintas žmogus, kuris klauso manęs, kasdien budi prie mano vartų
ir laukia prie mano durų.			
Prv	8	35	Kas randa mane, randa gyvenimą ir įgis viešpaties palankumą.
Prv	8	36	Kas nusideda prieš mane, tas kenkia pats sau. Kas manęs nekenčia, myli
mirtį".			
Prv	9	1	Išmintis pasistatė namus, išsikirto septynias kolonas.
Prv	9	2	Ji paplovė gyvulius, sumaišė vyną ir, padengusi stalą,
Prv	9	3	pasuntė tarnaites šaukti miesto aukščiausiose vietose:
Prv	9	4	"Neišmanėliai, ateikite!" Kam trūksta supratimo, ji sako:
Prv	9	5	"Ateikite, valgykite mano duonos ir gerkite vyno, kurį sumaišiau.
Prv	9	6	Atsisakykite kvailystės ir gyvenkite; eikite supratimo keliu".
Prv	9	7	Kas bara niekintoją, susilauks gėdos; sudraudęs nedorėlį, užsi trauksi
dėmę.			
Prv	9	8	Nebark niekintojo, kad jis neimtų tavęs neapkęsti; sudrausk

išmintingą, ir jis mylės tave.

Prv	9	9	Pataršk išmintingam, ir jis taps dar išmintingesnis; pamokyk teisųjį,
ir jo pažinimas išsaugos.			
Prv	9	10	Viešpaties baimė-išminties pradžia, o šventojo pažinimas-supratimas.
Prv	9	11	Per mane padaugės tavo dienų, bus pridėta gyvenimo metų.
Prv	9	12	Jei esi išmintingas, esi išmintingas pats sau; jei niekintojas, pats
ir nukentėsi.			
Prv	9	13	Kvaila moteris yra triukšmadarė, neišmananti ir nieko nežino.
Prv	9	14	Ji sėdi kėdėje prie savo namų, aukštose miesto vietose,
Prv	9	15	ir kviečia visus, kurie eina savo keliais:
Prv	9	16	"Neišmanėliai, ateikite!" Kam trūksta supratimo, ji sako:
Prv	9	17	"Vogtas vanduo yra saldesnis, o duona, valgoma slaptoje, skanesnė".
Prv	9	18	Jie nežino, kad ten mirusieji, ir jos svečiai pragaro gelmėse.
Prv	10	1	Saliamono patarlės. Išmintingas sūnus-džiaugsmas tėvui, kvailas
sūnus-skausmas motinai.			
Prv	10	2	Nedorybės turtai nepadeda, bet teisumas išgelbsti nuo mirties.
Prv	10	3	Viešpats neleidžia badauti teisiamam, bet nedorėlių užgaidų jis
nepatenkina.			
Prv	10	4	Tingi ranka daro beturtį, o stropiojo ranka praturtina.
Prv	10	5	Išmintingas sūnus renka vasaros metu, bet sūnus, kuris miega pjūties
metu, užtraukia gėdą.			
Prv	10	6	Teisusis laiminamas, bet nedorėlio burną dengia smurtas.
Prv	10	7	Teisiųjų atminimas yra palaimintas, o nedorėlių vardas supus.
Prv	10	8	Išmintingas širdimi priims įstatymus, o tauškiantis kvailystes
suklups.			
Prv	10	9	Dorasis eina saugiais keliais, o kas iškraipo savo kelius, taps
žinomas.			
Prv	10	10	Kas mirkčioja akimis, sukelia nemalonumą, o tauškiantis kvailystes
suklups.			
Prv	10	11	Teisiojo burna yra gyvenimo šulinys, bet nedorėlio burną dengia
smurtas.			
Prv	10	12	Neapykanta sukelia vaidus, o meilė padengia visas nuodėmes.
Prv	10	13	Išmintis randama supratingojo lūpose, o neišmanėlio nugarai skirta
rykštė.			
Prv	10	14	Išmintingi kaupia žinojimą, o kvailio burna arti pražūties.
Prv	10	15	Turtuolio turtas yra jo tvirtovė, beturčių skurdas-jų pražūtis.
Prv	10	16	Teisiojo triūsas veda į gyvenimą, nedorėlio pasisekimas-į nuodėmę.
Prv	10	17	Kas priima pamokymus, eina gyvenimo keliu, o kas atmeta perspėjimus,
klaidžioja.			
Prv	10	18	Klastingos lūpos slepia neapykantą, kas platina šmeižtą, tas kvailys.
Prv	10	19	Žodžių gausumas nebūna be nuodėmės, kas tyli, tas išmintingas.
Prv	10	20	Teisiojo liežuvis yra rinktinis sidabras, o nedorėlio širdis nieko
neverta.			
Prv	10	21	Teisiojo lūpos pamaitina daugelį, kvailiai miršta dėl išminties
stokos.			
Prv	10	22	Viešpaties palaiminimas daro turtingą ir sielvarto neatneša.
Prv	10	23	Kvailiui daryti pikta-malonumas, o protingas žmogus turi išmintį.
Prv	10	24	Nedorėlis gaus, ko jis bijosi, teisusis gaus, ko trokšta.
Prv	10	25	Praeina audra, ir nebelieka nedorėlio, bet teisiojo pamatas amžinas.
Prv	10	26	Kaip actas dantims ir dūmai akims, taip tinginys tiems, kurie jį
siunčia.			
Prv	10	27	Viešpaties baimė pailgina gyvenimą, nedorėlio amžius bus sutrumpintas.
Prv	10	28	Teisiojo viltis teikia džiaugsmą, o nedorėlio lūkestis pražus.
Prv	10	29	Viešpaties kelias-stiprybė doriesiems ir pražūtis piktadariams.
Prv	10	30	Teisieji nesvyruos per amžius, bet nedorėliai negyvens žemėje.
Prv	10	31	Teisiojo burna kalba išmintį, o ydingas liežuvis bus atkirstas.
Prv	10	32	Teisieji kalba, kas naudinga, nedorėlio burna-kas ydinga.
Prv	11	1	Viešpats nekenčia neteisingų svarstyklių, bet teisingos svarstyklės
Jam patinka.			
Prv	11	2	Kur ateina išdidumas, ten ateina ir gėda, o kur nuolankumas- ten
išmintis.			
Prv	11	3	Dorųjų nekaltumas veda juos, o nusikaltėlių klastingumas juos
sunaikins.			
Prv	11	4	Turtai nepadeda rūstybės dieną, teisumas išgelbsti nuo mirties.
Prv	11	5	Nekaltojo teisumas nukreips jo kelią, nedorėlis žus dėl savo
nedorybių.			
Prv	11	6	Dorųjų teisumas išlaisvins juos, o nusikaltėlius sugaus jų pačių
užgaidos.			
Prv	11	7	Kai nedoras žmogus miršta, jo lūkesčiai pranyksta, ir bedievio viltis
pražus.			
Prv	11	8	Teisusis išlaisvinamas iš vargų, o nedorėlis atsiduria vietoje jo.
Prv	11	9	Veidmainis savo burna pražudo artimą, bet sumanumu teisusis

i šl ai svi namas.			
Prv 11	10	Teisiųjų pasisekimu miestas džiaugiasi, o nedorėliams žuvus linksmai	
šūkaujama.			
Prv 11	11	Teisiųjų laiminamas miestas kyla, nedorėlių burna jį sunaikina.	
Prv 11	12	Kam trūksta išminties, tas niekina savo artimą, bet supratingas žmogus	
tyli.			
Prv 11	13	Liežuvautojas atidengia paslaptis, o ištikimasis slepia, kas jam	
patikėta.			
Prv 11	14	Be patarimo tauta pražūna, daug patarėjų suteikia saugumą.	
Prv 11	15	Kas laiduoja už svetimąjį, nukentės; kas vengia laiduoti, saugus.	
Prv 11	16	Maloni moteris įsigyja garbės, stiprieji krauna turtus.	
Prv 11	17	Gailėstingas žmogus daro gera savo sielai, žiaurus žmogus kenkia savo	
kūnui.			
Prv 11	18	Nedorėlio darbas apgaulingas, kas sėja teisumą, tikrai gaus	
atlyginimą.			
Prv 11	19	Teisumas veda į gyvenimą, o kas siekia pikto, siekia to savo	
pražūčiai.			
Prv 11	20	Viešpats nekenčia veidmainių, bet dorieji Jam patinka.	
Prv 11	21	Nors ir susijungtų, nedorėliai neišvengs bausmės, bet teisiojo	
palikuonys bus išgelbėti.			
Prv 11	22	Kaip aukso žiedas kiauulės snukyje yra graži moteris, neturinti	
supratimo.			
Prv 11	23	Teisiųjų troškimai geri, o nedorėlių viltis yra rūstybė.	
Prv 11	24	Vieni dosniai dalina ir turtėją, kiti pasilanko daugiau negu reikia,	
bet dar labiau nuskursta.			
Prv 11	25	Dosni siela bus pasotinta, kas girdo, pats bus pagirdytas.	
Prv 11	26	Kas neparduoda javų, tą keikia tauta; kas parduoda juos, laiminamas.	
Prv 11	27	Kas stropiai ieško gera, sulauks palankumo; kas siekia pikto, pats to	
susilauks.			
Prv 11	28	Kas pasitiki savo turtais, kris, o teisusis žaliuos kaip lapas.	
Prv 11	29	Kas kelia nesantaiką savo namuose, paveldės vėjus; kvailys tarnaus	
išmintingam.			
Prv 11	30	Teisiojo vaisius yra gyvybės medis, ir kas laimi sielas, tas	
išmintingas.			
Prv 11	31	Jei teisusis gaus atlyginimą žemėje, tai tuo labiau nedorėlis ir	
nusidėjėlis.			
Prv 12	1	Kas mėgsta pamokymą, mėgsta išmintį; kas nepriima patarimo, tas	
bukaprotiš.			
Prv 12	2	Geras žmogus susilaukia Viešpaties palankumo, bet kuriantį nedorus	
planus Jis pasmerks.			
Prv 12	3	Žmogus neįsitvirtins nedorybe, o teisiųjų šaknis nebus pajudinta.	
Prv 12	4	Gera moteris yra vainikas jos vyrui, o ta, kuri užtraukia gėdą, - lyg	
puvinys kauluose.			
Prv 12	5	Teisiojo mintys teisingos, nedorėlio patarimas-apgaulė.	
Prv 12	6	Nedorėlių žodžiai: "Tykokime pralieti kraują", bet teisiųjų burna	
išgelbės juos.			
Prv 12	7	Nedorėliai parbloškiami ir jų nebėra, o teisiųjų namai stovės.	
Prv 12	8	Žmogus vertinamas pagal išmintį, o ydingas širdyje bus paniekintas.	
Prv 12	9	Kas niekinamas ir turi tarną, geresnis už tą, kuris didžiujasi ir	
neturi duonos.			
Prv 12	10	Teisusis rūpinasi savo gyvuliais, bet nedorėlio pasigailėjimas	
žiaurus.			
Prv 12	11	Kas dirba savo žemę, turi pakankamai duonos, o kas seka tuštybe, tam	
trūksta proto.			
Prv 12	12	Nedorėlis trokšta sugauti į piktadarystės tinklą, bet teisiųjų šaknis	
tvirta.			
Prv 12	13	Nedorėlis įkliūna į savo lūpų nusikaltimus, bet teisusis išsis iš	
prispaudo.			
Prv 12	14	Žmogus pasitenkins savo burnos vaisiumi, ir jam bus atlyginta pagal jo	
rankų darbą.			
Prv 12	15	Kvailiui jo kelias atrodo teisingas, bet išmintingas žmogus klauso	
patarimo.			
Prv 12	16	Kvailas tuojau parodo savo pyktį, bet nuovokus pridengia gėdą.	
Prv 12	17	Kas kalba tiesą, tas padeda teisingumui, o neteisingas liudytojas	
apgaudinėja.			
Prv 12	18	Yra tokių, kurių žodžiai lyg kardo dūriai, bet išmintingojo liežuvis	
gydo.			
Prv 12	19	Tiesą kalbančios lūpos pasilieka per amžius, meluojantis liežuvis-tik	
akimirka.			
Prv 12	20	Apgaulė-planuojančių pikta širdyje, bet taikos patarėjai turi	
džiaugsmą.			
Prv 12	21	Nieko pikto neatsitiks teisiamam, bet nedorėlį lydės nelaimės.	

Prv 12	22	Melagių nekenčia Viešpats, bet Jis mėgsta tuos, kurie elgiasi
sažiningai.		
Prv 12	23	Nuovokus žmogus slepia pažinimą, o kvailio širdis skelbia kvailystes.
Prv 12	24	Darbštus valdys, o tinginys bus verčiamas dirbti.
Prv 12	25	Liūdesys žmogaus širdyje slepia jį, o geras žodis pralinksmina.
Prv 12	26	Teisusis pranoksta savo artimą, o nedorėlių kelias juos paklaidina.
Prv 12	27	Tinginys nekepa medžioklės laimikio, bet darbštumas yra brangus
žmogaus turtas.		
Prv 12	28	Teisumo kelyje-gyvenimas, jo takuose nėra mirties.
Prv 13	1	Išmintingas sūnus klauso tėvo pamokymų, o pašaipūnas neklauso barimo.
Prv 13	2	Iš savo burnos vaisiaus žmogus valgys gėrybių, neištikimųjų
siela-smurta.		
Prv 13	3	Kas saugo burną, saugo gyvybę; kas plačiai atveria lūpas, susilauks
pražūties.		
Prv 13	4	Tinginio siela geidžia, bet nieko neturi; darbščiojo siela pasisotins.
Prv 13	5	Teisusis nekenčia melo, bet nedorėlis yra atstumiantis ir susilaukia
gėdos.		
Prv 13	6	Teisumas saugo nekaltojo kelią, o nuodėmė pražudo nedorėlį.
Prv 13	7	Kai kas dedasi turtingas, bet nieko neturi, kitas dedasi vargšas, bet
turi daug turtų.		
Prv 13	8	Turtuolis gali išsipirkti savo turtu, bet vargšui niekas negrasina.
Prv 13	9	Teisiųjų šviesa šviečia, o nedorėlių žibintas užges.
Prv 13	10	Išdidumas sukelia ginčus, išmintingieji klauso patarimo.
Prv 13	11	Lengvai įgytas turtas greitai sunyksta, kas kaupia dirbdamas-
praturtėja.		
Prv 13	12	Ilgai neišsipildanti viltis kankina širdį; patenkintas troškimas-
gyvybės medis.		
Prv 13	13	Kas niekina žodį, pats save naikina, o kas bijo įsakymų, tam bus
atlyginta.		
Prv 13	14	Išmintingojo pamokymas yra gyvybės šaltinis, gelbstintis iš mirties
pinklių.		
Prv 13	15	Sveikas protas laimi palankumą, o neištikimųjų kelias sunkus.
Prv 13	16	Kiekvienas sumanus žmogus viską daro apgalvojęs, o kvailys viešai
parodo savo kvailumą.		
Prv 13	17	Nedoras pasiuntinys pakliūna į bėdą, o ištikimas neša išgelbėjimą.
Prv 13	18	Skurdas ir gėda tam, kuris nepriima pamokymo; kas priima išpėjimą,
susilaukia pagarbos.		
Prv 13	19	Patenkintas troškimas malonus sielai; kvailiui sunku šalintis nuo
pikto.		
Prv 13	20	Kas vaikšto su išmintingais, taps išmintingas, o kvailių bendrininkas
pražus.		
Prv 13	21	Nusidėjėlius persekioja nelaimės, o teisiesiems atlyginama gėrybėmis.
Prv 13	22	Geras žmogus palieka paveldėjimą vaikų vaikams, o nusidėjėlio turtas
kaupiamas teisiam.		
Prv 13	23	Daug maisto būtų apleistoje vargšų žemėje, bet dėl teisingumo stokos
žmonės pražūsta.		
Prv 13	24	Kas gailisi rykštės, nekenčia savo sūnaus, bet kas jį myli, laiku jį
baudžia.		
Prv 13	25	Teisusis valgo ir pasitenkina, bet nedorėlio pilvas nepasisotina.
Prv 14	1	Išmintinga moteris stato namus, o kvaila griaua juos savo rankomis.
Prv 14	2	Kas vaikšto tiesiu keliu, bijo Viešpaties, o kas mėgsta klaidžioti,
niekina Jį.		
Prv 14	3	Kvailio burnoje-išdidumo lazda, išmintingųjų lūpos juos apsaugo.
Prv 14	4	Kur nėra jaučių, ėdžios tuščios, bet gausus derlius gaunamas jaučių
jėga.		
Prv 14	5	Teisingas liudytojas nemeluoja, klastingas kalba melą.
Prv 14	6	Pašaipūnas ieško išminties ir neranda, bet supratingas lengvai įgyja
pažinimą.		
Prv 14	7	Pasiitrauk nuo kvailio, kai pamatai, kad jo lūpose nėra pažinimo.
Prv 14	8	Išmintingas žmogus žino, ko siekia, o kvailys suklaidinamas savo
kvailysčių.		
Prv 14	9	Kvailys tyčiojasi iš nuodėmės, o teisusis atranda palankumą.
Prv 14	10	Širdis žino savo skausmą ir svetimasis nesidalina jos džiaugsmu.
Prv 14	11	Nedorėlio namai bus nugriauti, o teisiojo palapinė klestės.
Prv 14	12	Kartais kelias, kuris žmogui atrodo teisingas, nuveda į mirtį.
Prv 14	13	Ir juokiantis širdis gali liūdėti, o džiaugsmas baigtis sielvartu.
Prv 14	14	Nuklydęs širdimi pasisotins savo keliais, o geras žmogus-savo.
Prv 14	15	Neišmanėlis tiki kiekvienu žodžiu, bet išmintingas apsvarsto kiekvieną
žingsnį.		
Prv 14	16	Išmintingas žmogus bijo ir vengia pikto, o kvailys karščiuojasi ir
pasiitiki savi mi.		
Prv 14	17	Ūmus žmogus pasielgia kvilai, planuojantis pikta žmogus nekenčiamas.

The Holy Bible in Lithuanian

Prv	14	18	Neišmanėlis paveldės kvailystę, o supratingąjį vainikuos išmintis.
Prv	14	19	Piktieji nusilenks geriesiems ir nedorėliai prie teisiųjų durų.
Prv	14	20	Beturčio nemėgsta net jo kaimynas, o turtingas turi daug draugų.
Prv	14	21	Kas niekina savo artimą, nusikalsta; kas pasigaili vargšo, tas
palaimintas.			
Prv	14	22	Klysta, kas daro pikta; kas siekia gero, sulauks pasigailėjimo ir
tiesos.			
Prv	14	23	Kiekvienas darbas yra pelningas, o tušti plepalai veda į skurdą.
Prv	14	24	Išmintingą vainikuoja turtas, o kvailio kvailystė ir lieka kvailyste.
Prv	14	25	Teisingas liudytojas išgelbsti sielas, apgaulingas kalba melą.
Prv	14	26	Viešpaties baimėje tvirtas pasitikėjimas, ir jo vaikai turės kur
prišiglausti.			
Prv	14	27	viešpaties baimė-gyvenimo šaltinis, apsaugantis nuo mirties pinklių.
Prv	14	28	Gausi tauta-garbė karaliui, o be žmonių žlunga kunigaikštis.
Prv	14	29	Kas lėtas pykti, yra išmintingas, o nesusivaldantis parodo kvailumą.
Prv	14	30	Sveika širdis-kūno gyvybė, o pavydas pūdo kaulus.
Prv	14	31	Kas skriaudžia vargšą, paniekina jo kūrėją; kas gerbia jį, pasigaili
beturčio.			
Prv	14	32	Nedorėlis bus atmestas dėl savo pikty darbų, o teisusis ir mirdamas
turi viltį.			
Prv	14	33	Supratingojo širdyje ilsisi išmintis, o tai, kas yra tarp kvailių,
tampa žinoma.			
Prv	14	34	Teisumas iškelia tautą, o nuodėmė yra negarbė tautoms.
Prv	14	35	Išmintingas tarnas įgyja karaliaus palankumą; kas užtraukia gėdą,
susilauks jo rūstybės.			
Prv	15	1	Švelnus atsakymas nuramina pyktį, aštrūs žodžiai sukelia rūstybę.
Prv	15	2	Išmintingojo liežuvis tinkamai naudoja pažinimą, o iš kvailio burnos
liejasi kvailystės.			
Prv	15	3	Viešpaties akys mato visur, jos stebi blogus ir gerus.
Prv	15	4	Maloni kalba-gyvybės medis, šiurkšti šneka prislegia dvasią.
Prv	15	5	Kvailys paniekina savo tėvo pamokymus, o kas klauso perspėjimų, yra
supratingas.			
Prv	15	6	Turtų netrūksta teisingojo namuose, o nedorėlio pelnas-tik rūpesčiai.
Prv	15	7	Išmintingųjų lūpos skelbia pažinimą, o kvailio širdis to nedaro.
Prv	15	8	Nedorėlio auka-pasibjaurėjimas Viešpačiui, bet teisiųjų maldos Jam
patinka.			
Prv	15	9	Nedorėlio kelias-pasibjaurėjimas Viešpačiui, bet Jis myli tuos, kurie
siekia teismo.			
Prv	15	10	Didelė bausmė tam, kuris pameta kelią; kas nekenčia įspėjimo, miršta.
Prv	15	11	Pragaras ir prapultis Viešpaties akivaizdoje, tuo labiau žmonių
širdys.			
Prv	15	12	Niekintojas nemėgsta to, kuris jį įspėja, ir neina pas išminčius.
Prv	15	13	Linksma širdis atsispindi veide, širdies skausmas slegia dvasią.
Prv	15	14	Protingas ieško pažinimo, neišmanėlis maitinasi kvailystėmis.
Prv	15	15	Prislėgtasis nemato šviesių dienų, kas turi linksmą širdį, tam
visuomet šventė.			
Prv	15	16	Geriau mažai su viešpaties baime negu dideli turtai su rūpesčiu.
Prv	15	17	Geriau daržovių pietūs, kur yra meilė, negu nupenėtas veršis ten, kur
neapykanta.			
Prv	15	18	Piktas žmogus sukelia vaidus, o lėtas pykti juos nuramina.
Prv	15	19	Tinginio kelias pilnas erškėčių, o teisingojo kelias-platus.
Prv	15	20	Išmintingas sūnus yra džiaugsmas tėvui, kvailys paniekina savo motiną.
Prv	15	21	Neprotingas džiugiasi kvailybe; protingasis eina tiesiu keliu.
Prv	15	22	Be patarimų sumanymai nueina niekais, bet kur daug patarėjų, jie
įtvirtinami.			
Prv	15	23	Žmogus džiugiasi savo burnos atsakymu, ir laiku pasakytas žodis, koks
jis mielas!			
Prv	15	24	Išmintingo žmogaus gyvenimo kelias kyla į viršų, ir jis išvengia
pragaro.			
Prv	15	25	Viešpats sugriaus išdidžiųjų namus, bet įtvirtins našlės nuosavybę.
Prv	15	26	Nedorėlio mintys-pasibjaurėjimas Viešpačiui, bet nekaltųjų žodžius jis
mėgsta.			
Prv	15	27	Kas godus pelno, vargina savo namus; kas nepriima kyšių, bus gyvas.
Prv	15	28	Teisingojo širdis apsvarsto, kaip atsakyti, o nedorėlio burna beria
piktus žodžius.			
Prv	15	29	viešpats toli nuo nedorėlių, bet teisiųjų maldas jis išklauso.
Prv	15	30	Akių šviesa pradžiugina širdį; gera žinia-sveikata kaulams.
Prv	15	31	Kas klausosi gyvenimo pabarimų, liks tarp išmintingųjų.
Prv	15	32	Kas nekreipia dėmesio į patarimus, kenkia pats sau; kas paklauso
įspėjimų, įsigyja daugiau supratimo.			
Prv	15	33	Viešpaties baimė moko išminties, prieš pagerbimą eina nuolankumas.
Prv	16	1	Žmogus paruošia savo širdį, bet nuo Viešpaties priklauso jo burnos

atsakymas.			
Prv	16	2	Visi žmogaus keliai atrodo geri jo paties akyse, bet Viešpats pasveria dvasią.
Prv	16	3	Pavesk savo darbus Viešpačiui, ir tavo sumanymai pasiseks.
Prv	16	4	Viešpats viską sukūrė dėl savęs, net ir nedorėlį nelaimės dienai.
Prv	16	5	Viešpats bjaurisi visais, kurie išdidūs širdyje; nors ir susijungtų, jie neišvengs bausmės.
Prv	16	6	Gailestingumu ir tiesa apvaloma nuo kaltės, viešpaties baimė padeda išvengti pikto.
Prv	16	7	Kai žmogaus keliai patinka Viešpačiui, Jis padaro, kad ir jo priešai gyventų taikoje su juo.
Prv	16	8	Geriau mažai su teismu negu didelis pelnas nesąžiningai.
Prv	16	9	Žmogaus širdis planuoja savo kelią, bet Viešpats nukreipia jo žingsnius.
Prv	16	10	Dieviškas sprendimas karaliaus lūpose, ir jo burna nenusikalsta teisme.
Prv	16	11	Teisingi svarsčiai ir svarstyklės yra Viešpaties, visi svarsčiai maišelyje yra Jo darbas.
Prv	16	12	Karalius bjaurisi nedorybėmis, nes jo sostas įtvirtintas teisingumu.
Prv	16	13	Karaliams patinka teisios lūpos, ir jie mėgsta tuos, kurie kalba tiesą.
Prv	16	14	Karaliaus pyktis yra mirties pasiuntinys, bet išmintingas žmogus gali jį nuraminti.
Prv	16	15	Karaliaus veido šviesoje gyvenimas, jo palankumas kaip vėlyvasis lietetus.
Prv	16	16	Išmintis daug vertingesnė už auksą, supratimas-už sidabrą.
Prv	16	17	Teisiojo kelias-šalintis nuo pikto; kas laikosi kelio, išsaugo gyvybę.
Prv	16	18	Išdumais eina sunaikinimo priekyje, puikybė-prieš žlugimą.
Prv	16	19	Geriau būti nuolankios dvasios su romiaisiais, negu dalintis grobį su išdidžiaisiais.
Prv	16	20	Kas išmintingai tvarko reikalus, susilauks sėkmės; palaimintas, kuris pasitiki Viešpačiu.
Prv	16	21	Išmintingas širdyje bus vadinamas sumaniu, ir švelniais žodžiais lengviau įtikinti.
Prv	16	22	Supratimas yra gyvybės šaltinis tam, kas jį turi; kvailių pamokymas-kvailystė.
Prv	16	23	Išmintingojo širdis moko jo burną ir prideda išmanymo jo lūpoms.
Prv	16	24	Malonūs žodžiai yra kaip medus-saldūs sielai ir sveiki kūnui.
Prv	16	25	Kartais kelias, kuris žmogui atrodo teisingas, nuveda į mirtį.
Prv	16	26	Kas dirba, dirba dėl savęs, nes jo burna verčia jį.
Prv	16	27	Bedievis žmogus iškasa blogį, ir jo lūpose tarsi deganti ugnis.
Prv	16	28	Ydingas žmogus sukelia vaidus, ir plepys išskiria draugus.
Prv	16	29	Smurtininkas vilioja savo artimą ir veda jį blogu keliu.
Prv	16	30	Jis užsimerkia, planuodamas niekšybę, prikančes lūpas, vykdo savo piktus sumanymus.
Prv	16	31	Žili plaukai-šlovės vainikas, jei įgytas teisumo kelyje.
Prv	16	32	Lėtas pykti yra geresnis už galiūną, susivaldantis-už tą, kuris užima miestą.
Prv	16	33	Burtas metamas į skverną, bet jo išsidėstymas priklauso nuo Viešpaties.
Prv	17	1	Geriau sausas kšnis su ramybe negu namai, pilni aukų mėsos, su vaisiais.
Prv	17	2	Išmintingas tarnas valdys gėdą darantį sūnų ir gaus paveldėti dalį kaip vienas iš sūnų.
Prv	17	3	Kaip sidabras ir auksas ištiriamas ugnyje, taip Viešpats tiria žmogaus širdį.
Prv	17	4	Nedorėlis klausio klastingų lūpų, o melagis-pikto liežuviu.
Prv	17	5	Kas pajaukia vargšą, paniekina jo kūrėją, o kas džiaugiasi nelaimės metu, neišvengs bausmės.
Prv	17	6	Vaikų vaikai yra senelių vainikas, o vaikų garbė-jų tėvai.
Prv	17	7	Kvailiui netinka kalbėti apie didžius dalykus, tuo labiau kunigaikščiui netinka meluoti.
Prv	17	8	Dovana lyg brangakmenis davėjo akyse; kur jis eina su ja, visur laimi.
Prv	17	9	Kas pridengia nusikaltimą, ieško meilės; kas kaltę nuolat primena, suardo draugystę.
Prv	17	10	Ispėjimas daugiau padeda išmintingam negu šimtas kirčių kvailam.
Prv	17	11	Blogas žmogus ieško priekabių, todėl žiaurus pasiuntinys bus pasiūstas prieš jį.
Prv	17	12	Geriau sutikti mešką, kuriai atimti jos vaikai, negu kvailį jo kvailystėje.
Prv	17	13	Kas už gera atlygina piktu, pikta neatsitrauks nuo jo namų.
Prv	17	14	Kivirčo pradžia kaip užtvankos plyšys, todėl liaukis ginčytis, kol

nevelu.			
Prv	17	15	Kas išteisinga nedorėlių ir kas pasmerkia teisųjį, abu yra
pasibjaurėjimas			Viešpačiui.
Prv	17	16	Kam kvailiui mokėti pinigų už išmintį, kai jis jos visai netrokšta?
Prv	17	17	Draugas visuomet myli ir brolis pasirodo nelaimėje.
Prv	17	18	Kam trūksta proto, tas sukerta rankas ir laiduoja už savo draugą.
Prv	17	19	Kas mėgsta ginčus, myli nuodėmę, kas stato aukštus vartus, ieško
pražūties.			
Prv	17	20	Kas turi klatingą širdį, nieko gero nepasieks; kieno liežuvis
iškreiptas, turės bėdų.			
Prv	17	21	Kvailas sūnus-ne džiaugsmas, bet rūpestis tėvui.
Prv	17	22	Linksma širdis gydo kaip vaistai; prislėgta dvasia džioviną kaulus.
Prv	17	23	Nedorėlis ima kysius, kad iškreiptų teisingumą.
Prv	17	24	Suprtingas žmogus siekia išminties, kvailio akys žemės pakraščiuose.
Prv	17	25	Kvailas sūnus-apmaudas tėvui ir skausmas motinai.
Prv	17	26	Bausti teisųjį yra negerai, kaip ir mušti kunigaikščius už teisingumą.
Prv	17	27	Kas turi supratimą, susilauko kalboje, protingas žmogus turi romią
dvasią.			
Prv	17	28	Net kvailys, jei jis tyli, laikomas išmintingu, ir kas sučiaupia
lūpas, laikomas protingu.			
Prv	18	1	Dėl savo užgaidų žmogus atsiskiria nuo kitų ir prieštariauja tam, kas
teisinga.			
Prv	18	2	Kvailiui nerūpi išmintis, o tik parodyti, kas yra jo širdyje.
Prv	18	3	Kai ateina nedorėlis, ateina ir panieka, o su nešlove ateina gėda.
Prv	18	4	Žmogaus žodžiai yra gilus vanduo, išminties šaltinis-tekanti srovė.
Prv	18	5	Negerai būti šališku nedorėliui ir teisme nuskriausti teisųjį.
Prv	18	6	Kvailio lūpos sukelia vaidus, ir jis savo burna prašosi mušamas.
Prv	18	7	Kvailio burna jį pražudo; jo lūpos-pinklės jo sielai.
Prv	18	8	Apkalbos yra lyg skanėstas, kuris pasiekia žmogaus vidurius.
Prv	18	9	Kas tingi dirbti, yra naikintojo brolis.
Prv	18	10	Viešpaties vardas-tvirtas bokštas, teisieji bėga į jį ir yra saugūs.
Prv	18	11	Turtuolio lobis yra jo įtvirtintas miestas, ir jo nuosavybė yra kaip
aukšta siena jam.			
Prv	18	12	Prieš sunaikinimą žmogaus širdis pasididžiuoja, prieš pagerbimą eina
nuolankumas.			
Prv	18	13	Kas atsako, iki galo neišklausęs, tas kvailas ir begėdis.
Prv	18	14	Žmogaus dvasia palaiko jį negalioje, bet kas pakels sužeistą dvasią?
Prv	18	15	Suprtingojo širdis įgyja pažinimo ir išmintingojo ausis pažinimo
ieško.			
Prv	18	16	Dovanos plačiai atidaro žmogui duris pas didžiūnus.
Prv	18	17	Pirmasis, kalbąs teisme, atrodo teisus, kol ateina jo kaimynas ir
išklausinėja jį.			
Prv	18	18	Metant burtus pašalinami nesutarimai ir padaromas sprendimas tarp
galingųjų.			
Prv	18	19	Ižestas brolis yra kaip įtvirtintas miestas; ginčai atskiria lyg
pilių užkaiščiai.			
Prv	18	20	Žmogus pripildys pilvą savo burnos vaisiais, pasisotins savo lūpų
derliumi.			
Prv	18	21	Mirtis ir gyvenimas yra liežuvių galioje; kas jį mėgsta, valgys jo
vaisių.			
Prv	18	22	Kas randa gerą žmoną, randa laimės ir Viešpaties palankumą.
Prv	18	23	Beturtis kalba maldaudamas, o turtingas atsako šiurkščiai.
Prv	18	24	Kas nori turėti draugų, turi pats būti draugiškas; būna draugų,
artimesnių už brolių.			
Prv	19	1	Geriau beturtis, vaikstantis savo nekaltume, negu tas, kuris turi
klatingą liežuvį ir yra kvailas.			
Prv	19	2	Negerai sielai be pažinimo, ir kas skuba, tas nusideda.
Prv	19	3	Žmogaus kvailumas iškreipia jo kelius, bet jo širdis kaltina viešpatį.
Prv	19	4	Turtas pritraukia daug draugų, o nuo beturčio nosisuka ir jo artimas.
Prv	19	5	Neteisingas liudytojas neliks nenubaustas; kas meluoja, neišsiseks.
Prv	19	6	Daugelis pataikauja kunigaikščiams, ir visi yra draugai su tuo, kas
duoda dovanų.			
Prv	19	7	Beturčio broliai nekenčia jo, tuo labiau jį palieka jo draugai. Kaip
jis beprašytų, jie šalinasi nuo jo.			
Prv	19	8	Kas įgyja išminties, myli savo sielą; kas laikosi supratimo, tam
seksis.			
Prv	19	9	Neteisingas liudytojas neliks nenubaustas; kas meluoja, pražus.
Prv	19	10	Kvailiui netinka prabanga nei vergui valdyti kunigaikščius.
Prv	19	11	Ižvalgus žmogus nesikarščiuoja ir jam yra garbė nekreipti dėmesio į
neteisybę.			
Prv	19	12	Karaliaus rūstybė yra kaip liūto riaumojimas, o jo palankumas- kaip
rasa augalams.			

The Holy Bible in Lithuanian

Prv	19	13	Kvailas sūnus-nelaimė tėvui, o vaidinga žmona-nesiliaujas lašėjimas.
Prv	19	14	Namai ir turtai paveldimi iš tėvų, o išmintinga žmona-nuo viešpaties.
Prv	19	15	Tinginys įpranta ilgai miegoti, ir dykinėjanti siela kęs alkį.
Prv	19	16	Kas laikosi įsakymų, palaiko savo sielą; kas paniekina Jo kelius,
mi rs.			
Prv	19	17	Kas pasigaili vargšo, skolina viešpačiui; Jis atlygins jam už jo
darbus.			
Prv	19	18	Bausk sūnų, kol yra vilties, ir nepalauk dėl jo šauksmo.
Prv	19	19	Kas greitas pykti, susilauks bausmės; jei tu jį išgelbėsi, turėsi tai
daryti iš naujo.			
Prv	19	20	Klausykis patarimo ir priimk pamokymą, kad ateityje būtum
i šmi ntingesnis.			
Prv	19	21	Daug sumanymų žmogaus širdyje, bet tik viešpaties valia įvyksta.
Prv	19	22	Iš žmogaus norima gerumo. Beturtis yra vertesnis už melagį.
Prv	19	23	Viešpaties baimė teikia gyvenimą; kas ją turi, tas yra patenkintas,
nelaimė jo nepalies.			
Prv	19	24	Tinginys įkiša savo ranką į dubenį, bet nebenori pakelti jos prie
burnos.			
Prv	19	25	Jei nubausi niekintoją, neišmanėlis taps atsargesnis; jei pabarsi
išmintingą, jis supras pamokymą.			
Prv	19	26	Kas blogai elgiasi su tėvu ir išvaro motiną, tas užsitrauks gėdą ir
panieką.			
Prv	19	27	Mano sūnau, neklausyk pamokymų, kurie atitraukia nuo pažinimo žodžių.
Prv	19	28	Bedievis liudytojas tyčiojasi iš teismo; nedorėlių burna ryja
neteisybę.			
Prv	19	29	Teismai laukia niekintojų ir rykštės paruoštos kvailių nugaroms.
Prv	20	1	Vynas-pasityčiojotojas, o stiprus gėrimas-pašėlės; kas jais apsigauja,
nėra išmintingas.			
Prv	20	2	Karaliaus rūstybė yra kaip liūto riaumojimas; kas jį erzina, nusideda
prieš savo gyvybę.			
Prv	20	3	Garbė žmogui vengti ginčų, bet kiekvienas kvailys įsivelia į juos.
Prv	20	4	Tinginys nearia dėl šalčio, todėl derliaus metu elgetaus ir nieko
neturės.			
Prv	20	5	Patarimas žmogaus širdyje yra kaip gilus vanduo, sumanus žmogus jį
semi a.			
Prv	20	6	Daugelis žmonių skelbia savo gerumą, bet kas suras ištikimą žmogų?
Prv	20	7	Teisus žmogus vaikšto savo nekalume, ir jo vaikai bus palaiminti.
Prv	20	8	Karalius, sėdėdamas teismo soste, savo akimis išsklaido visą blogį.
Prv	20	9	Kas gali sakyti: "Apvaliau savo širdį, esu be nuodėmės"?
Prv	20	10	Skirtingi svarsčiai ir skirtingi saikai yra pasibjaurėjimas Viešpaties
akyse.			
Prv	20	11	Jau vaiką galima pažinti iš jo poelgių, ar jo darbai bus tyri ir
teisi ngi .			
Prv	20	12	Viešpats sutvėrė girdinčią ausį ir matančią akį.
Prv	20	13	Kas mėgsta miegoti, tampa beturtis; atsimerk ir turėsi pakankamai
mai sto.			
Prv	20	14	Pirkėjas sako: "Niekam tikę, niekam tikę!", o nuėjęs savo keliu
giri asi .			
Prv	20	15	Yra aukso ir daugybė perlų, bet pažinimo lūpos yra didelė brangenybė.
Prv	20	16	Paimk apdarą iš to, kuris laidavo už svetimą, ir turėk užstatą iš
suvedžiotojo.			
Prv	20	17	Skani žmogui duona, apgaule įgyta, bet paskui jo burna yra pilna
žvyro.			
Prv	20	18	Sumanymai įtvirtinami patarimais, ir kariauti nepradėk neapsvarstęs.
Prv	20	19	Kas vaikšto plepėdamas, atidengia paslaptis, todėl nesusidėk su
pataikūnais.			
Prv	20	20	Kas keikia tėvą ir motiną, to žiburys užges visi škoje tamsoje.
Prv	20	21	Paveldėjimas, gautas paskubomis, galiausiai nebus palaimintas.
Prv	20	22	Nesakyk: "Atlyginsiu už pikta". Lauk Viešpaties, ir Jis padės tau.
Prv	20	23	Skirtingi svarsčiai yra pasibjaurėjimas Viešpačiui ir neteisingos
svarstyklės nėra gerai.			
Prv	20	24	Viešpats veda žmogų, kaip tad gali žmogus suprasti savo kelią?
Prv	20	25	Spąstai žmogui-padaryti įžadą, o po to galvoti.
Prv	20	26	Išmintingas karalius išblaško nedorėlius ir juos smarkiai baudžia.
Prv	20	27	Žmogaus dvasia yra Viešpaties žiburys, tiriantis širdies gelmes.
Prv	20	28	Gailėstingumas ir tiesa apsaugo karalių, ir jo sostas palai komas
gailėsti ngumu.			
Prv	20	29	Jaunuolių garbė-jėga, o senuosius puošia žili plaukai.
Prv	20	30	Kirčių žymės pašalina pikta ir randai išvalo žmogaus širdį.
Prv	21	1	Karaliaus širdis viešpaties rankoje kaip vandens srovės; jis ją
pasuka, kur nori.			
Prv	21	2	Visi žmogaus keliai atrodo teisingi jo paties akyse, bet Viešpats

pasveria širdį.			
Prv	21	3	Tiesa ir teisingumas viešpačiui meliau negu auka.
Prv	21	4	Išdidus žvilgsnis ir pasipūtusi širdis, kurie išskiria nedorėlį, yra nuodėmė.
Prv	21	5	Stropiojo sumanymai veda į apstybę, o skuboti-į nuostolį.
Prv	21	6	Melu įsigyti turtą yra tuščios svajonės tų, kurie ieško mirties.
Prv	21	7	Nedorėlių smurtas sunaikins juos pačius, nes jie nedaro to, kas teisinga.
Prv	21	8	Nusikaltėlio kelias yra vingiuotas, nekaltėjo darbai teisūs.
Prv	21	9	Geriau yra gyventi palėpės kampe negu su vaidinga moterimi dideliuose namuose.
Prv	21	10	Nedorėlio siela trokšta pikto, jis nesigaili artimo.
Prv	21	11	Kai nubaudžiamas niekintojas, neišmanėlis tampa išmintingas. Kai išmintingas pamokomas, jis įgyja supratimo.
Prv	21	12	Teisusis stebi nedorėlių namus ir mato, kaip nedorėlis parbloškiamas už savo nedorybes.
Prv	21	13	Kas neklauso vargšo šauksmo, pats šauks, bet nebus išgirstas.
Prv	21	14	Slapta dovana nuramina pyktį, o dovana į antį-stiprią rūstybę.
Prv	21	15	Teisingumas džiugina teisiuosius, o piktadarius išgąsdina.
Prv	21	16	Nuklydę nuo tiesos kelio atsидurs mirusiųjų susirinkime.
Prv	21	17	Kas mėgsta linksmybes, bus vargšas, kas myli vyną ir aliejų, nepraturtės.
Prv	21	18	Nedorėlis bus išpirka už teisųjį, nusikaltėlis-už nekaltąjį.
Prv	21	19	Geriau yra vienam gyventi dykumoje negu su pikta moterimi, mėgstančia barnius.
Prv	21	20	Išmintingo žmogaus namuose yra brangių daiktų ir aliejaus, kvailys iššvairto juos.
Prv	21	21	Kas seka teisumą ir gailėstingumą, suranda gyvenimą, teisumą ir garbę.
Prv	21	22	Išmintingasis užima stipriųjų miestą ir sugriauna tvirtovę, kuria jie pasitikėjo.
Prv	21	23	Kas saugo burną ir liežuvį, saugo savo sielą nuo nemalonumų.
Prv	21	24	Išdidus ir pasipūtęs vadinamas niekintoju, jis elgiasi akiplėšiškai ir įžūliai.
Prv	21	25	Tinginio troškimas nužudo jį, nes jis nenori dirbti.
Prv	21	26	Jis godžiai geidžia visą dieną, o teisusis duoda negailėdamas.
Prv	21	27	Nedorėlio auka viešpats bjaurisi, tuo labiau, jei ji aukojama klastinga širdimi.
Prv	21	28	Neteisingas liudytojas žus, o kas girdi, kalbės be perstojo.
Prv	21	29	Nedorėlis suraukia savo veidą, o dorojo kelias tiesus.
Prv	21	30	Prieš viešpatį neatsilaikys nei išmintis, nei supratimas, nei patarimas.
Prv	21	31	Žirgas ruošiamas kovos dienai, bet pergalę teikia viešpats.
Prv	22	1	Geras vardas yra vertingesnis už didelius turtus, o palankumas-už sidabrą ir auksą.
Prv	22	2	Turtuolis ir vargšas turi bendrą: juos abu sutvėrė viešpats.
Prv	22	3	Supratingas numato pavojų ir pasislepia, o neišmanėlis eina ir nukenčia.
Prv	22	4	Nusižeminimas ir viešpaties baimė atneša turtus, garbę ir gyvenimą.
Prv	22	5	Veidmainio kelias pilnas erškėčių ir žabangų; kas saugo savo gyvybę, išvengs jų.
Prv	22	6	Parodyk vaikui kelią, kuriuo jis turi eiti, tai ir pasenęs jis nenukryps nuo jo.
Prv	22	7	Turtingas viešpatauja vargšui; skolininkas tampa skolintojo vergu.
Prv	22	8	Kas sėja neteisybę, pjauna nelaimės; jo pykčio rykštė plaka jį.
Prv	22	9	Dosnus žmogus bus palaimintas, nes jis dalinasi savo duona su beturčiu.
Prv	22	10	Išmesk niekintoją, ir liausis vaidai, barniai ir priekaištai.
Prv	22	11	Kas mėgsta širdies tyrumą ir yra maloningas kalboje, tas draugaus su karaliumi.
Prv	22	12	Viešpats saugo pažinimą, bet neištikimojo žodžius jis paverčia niekais.
Prv	22	13	Tinginys sako: "Liūtas yra lauke, jis sudraskys mane gatvėje!"
Prv	22	14	Svetimos moters lūpos-gili duobė; tas, kuriuo Viešpats bjaurisi, įkris į ją.
Prv	22	15	Kvailystė prisirišusi prie vaiko širdies, bet pamokymo rykštė išvaro ją.
Prv	22	16	Kas skriaudžia beturtį, norėdamas praturtėti, ir kas duoda turtingam, pats nuskurs.
Prv	22	17	Atidžiai klausykis išminčių žodžių, palenk savo širdį prie mano pažinimo.
Prv	22	18	Tau bus malonu laikyti juos savo širdyje, ir jie tiks tavo lūpose.
Prv	22	19	Šiandien tave mokau, kad tu galėtum pasitikėti viešpačiu.

Prv	22	20	Ar aš neužrašiau tau prakilnių dalykų apie patarimus ir pažinimą,
Prv	22	21	kad pamokyčiau tave tiesos žodžių tikrumo ir tu galėtum duoti atsakymą
tiems, kurie klaus tavęs?			
Prv	22	22	Neapiplėšk beturčių dėl to, kad jie yra beturčiai, ir neskriausk
nukentėjusiojo teisme,			
Prv	22	23	nes viešpats gins jų bylą ir išplėš sielą tų, kurie juos plėšė.
Prv	22	24	Nedraugauk su pikčiurna ir neik su ūmiu žmogumi,
Prv	22	25	kad neišmoktum jo kelių ir nepastatytum spastų savo sielai.
Prv	22	26	Nebūk iš tų, kurie paduoda ranką, laiduodami už svetimą skolą;
Prv	22	27	jei negalėsi sumokėti, kodėl iš tavęs turėtų atimti tavo guolį?
Prv	22	28	Nepakeisk senų žemės ribų, kurias tavo tėvai nustatė.
Prv	22	29	Ar matei stropaus žmogaus darbą? Jis stovės prieš karalių, jam
nereikės stovėti prieš			paprastus žmones.
Prv	23	1	Kai sėdiesi valgyti su valdovu, rūpestingai stebėk, kas prieš tave
padėta.			
Prv	23	2	Prisidėk peilį prie gerklės, jei mėgsti skaniai pavalgyti.
Prv	23	3	Negeisk jo skanėstų, nes tai apgaulingas maistas.
Prv	23	4	Nepersidirbk siekdamas pralobti, būk išmintingas ir liaukis.
Prv	23	5	Nežiūrėk į tai, ko nėra, nes turtai pasidaro sparnus ir išskrenda kaip
erelis į padangę.			
Prv	23	6	Nevalgyk pas šykštuolį nei duonos, nei jo skanumynų,
Prv	23	7	nes kaip jis galvoja savo širdyje, toks jis ir yra. Nors jis tave
ragina valgyti ir gerti,			bet širdyje pavydi.
Prv	23	8	Tu išvėmsi, ką suvalgei, ir veltui kalbėsi gražius žodžius.
Prv	23	9	Nekalbėk kvailam girdint, nes jis paniekins tavo išmintingus žodžius.
Prv	23	10	Nepakeisk senų žemės ribų ir nepasisavink našlaičio lauko,
Prv	23	11	nes jų Atpirkėjas yra galingas– Jis gins jų bylą prieš tave.
Prv	23	12	Palenk savo širdį į pamokymus ir savo ausis į pažinimo žodžius.
Prv	23	13	Nepalik vaiko nenubausto, nes jei suduosi jam rykšte, jis nemirs.
Prv	23	14	Tu nubausi jį rykšte ir išgelbėsi jo sielą nuo pragaro.
Prv	23	15	Mano sūnau, jei būsi išmintingas, suteiksi man daug džiaugsmo.
Prv	23	16	Tau tiesą kalbant, mano širdis džiūgaus.
Prv	23	17	Nepavydėk nusidėjėliams, bet bijok Viešpaties per visą savo dieną.
Prv	23	18	Galas tikrai yra, ir tavo viltis nebus tuščia.
Prv	23	19	Mano sūnau, klausyk ir būk išmintingas, tiesiu keliu vesk savo širdį.
Prv	23	20	Nebūk su girtuokliais ir nevalgyk su besotčiais.
Prv	23	21	Girtuokliai ir rajūnai nuskurs, o mieguistumas apręngs skarmalais.
Prv	23	22	Klausyk savo tėvo ir nepaniekink savo motinos, kai ji pasensta.
Prv	23	23	Pirk tiesą ir neparduok jos, o taip pat išmintį, pamokymą ir
supratimą.			
Prv	23	24	Teisiojo tėvas džiūgaus ir, pagimdęs išmintingą sūnų, džiaugsis juo.
Prv	23	25	Te tavo tėvas ir motina bus patenkinti ir džiaugsis ta, kuri tave
pagimdė.			
Prv	23	26	Mano sūnau, duok man savo širdį ir stebėk mano kelius.
Prv	23	27	Paleistuvė yra gili duobė, ir svetima moteris–siauras šulinys.
Prv	23	28	Ji tykoja grobio ir daugina neištikimų vyrų skaičių.
Prv	23	29	Kas vargsta? Kas rūpinasi? Kas skundžiasi? Kas gauna kirčių be
priežasties? Kieno paraudusios akys?			
Prv	23	30	Tie, kurie ilgai sėdi prie vyno ir geria maišytą vyną.
Prv	23	31	Nežiūrėk į vyną, kad jis raudonas, spindi stikle ir švelniai
nuryjamas!			
Prv	23	32	Galiausiai jis įgelia kaip gyvatė ir suleidžia nuodus kaip angis.
Prv	23	33	Tada tavo akys nukryps į svetimas moteris, ir tavo širdis kalbės
iškrypusius dalykus.			
Prv	23	34	Tu būsi lyg miegantis viduryje jūros, lyg snaudžiantis laivo stiebo
viršūnėje.			
Prv	23	35	Tu sakysi: "Jie sudavė man, bet nesužeidė, jie mušė mane, bet aš
nejaučiau. Kai aš pabusi			u, vėl gersiu".
Prv	24	1	Nepavydėk piktiems žmonėms ir nenorėk būti su jais,
Prv	24	2	nes jie mato apie smurtą ir kalba apie apgaulę.
Prv	24	3	Namai statomi išmintimi ir įtvirtinami supratimu.
Prv	24	4	Pažinimu jie pripildomi visokių brangių ir vertingų turty.
Prv	24	5	Išmintingas žmogus yra stiprus, ir pažinimas padidina jėgas.
Prv	24	6	Kariaudamas klausyk išmintingų patarimų; daug patarėjų suteikia
saugumą.			
Prv	24	7	Kvailiui išmintis nepasiekiama, pasitarimuose jis neatveria burnos.
Prv	24	8	Kas planuoja daryti pikta, bus vadinamas nedoru žmogumi.
Prv	24	9	Planuoti kvailystes yra nuodėmė; žmonės bjaurisi niekintoju.
Prv	24	10	Kas palūžta nelaimės metu, tas silpnas.
Prv	24	11	Išlaisvink tuos, kurie vedami mirti, išgelbėk pasmerktus nužudyti.
Prv	24	12	Ar sakysi, kad to nežinojai? Ar širdžių Tyrėjas nežino? Jis stebi tavo
sielą ir visa žino, ir atlygins žmogui pagal jo darbus.			

Prv	24	13	Mano sūnau, valgyk medų, nes jis geras, ir korį, nes jis saldus tavo liežuviui.
Prv	24	14	Taip ir išminties pažinimas tavo sielai: suradęs ją, turi ateitį, tavo viltis nebus tuščia.
Prv	24	15	Netykok, nedorėli, prie teismo namų ir nedrumsk jam ramybės.
Prv	24	16	Teisusis septynis kartus krinta ir vėl atsikelia, bet nedorėlis įpuls į pražūtį.
Prv	24	17	Nesidžiauk, kai tavo priešas krinta; nedžiūgauk savo širdyje, kai jis suklumpa,
Prv	24	18	kad viešpats pamatęs nenukreiptų nuo jo savo rūstybės, nes tai Jam nepatinka.
Prv	24	19	Nesijaudink dėl piktadarių ir nepavydėk nedorėliams.
Prv	24	20	Piktadarys neturi ateities, o nedorėlio žiburyr užges.
Prv	24	21	Mano sūnau, bijok Viešpaties ir karaliaus, nesusidėk su maištininkais.
Prv	24	22	Jų pražūtis ateis netikėtai, ir kas žino, ko jie susilauks nuo tų dviejų.
Prv	24	23	Tai taip pat išmintingiems. Būti šališkam teisme yra negerai.
Prv	24	24	Kas sako nedorėliui, kad jis teisus, tą keiks jo tauta ir juo bjaurės.
Prv	24	25	Tie, kurie jį sudraus, bus mėgstami, ir palaiminimai užgrius juos.
Prv	24	26	Tinkamas atsakymas yra kaip pabučiavimas.
Prv	24	27	Atlik darbus laukuose, paruošk tinkamai dirvą ir tada statyk savo namus.
Prv	24	28	Neliudyk neteisingai prieš savo artimą ir neapgauk.
Prv	24	29	Nesakyk: "Kaip jis man padarė, taip aš jam padarysiu; aš atlyginsiu jam".
Prv	24	30	Aš ėjau pro tinginio lauką ir neišmanėlio vynuogyną.
Prv	24	31	Visur augo erškėčiai ir buvo pilna dilgėlių, o akmeninė tvora buvo apgruvus.
Prv	24	32	Aš žiūrėjau, apsvarsčiau ir pasimokiau:
Prv	24	33	"Truputį pamiegosi, truputį pasnausi, truputį pagulėsi, sudėjęs rankas,
Prv	24	34	ir ateis skurdas kaip pakeleivis ir nepriteklius kaip ginkluotas plėšikas".
Prv	25	1	Tai taip pat Saliamono patarlės, kurias surinko Judo karaliaus Ezekijo vyrai.
Prv	25	2	Dievo šlovė-nuslėpti dalyką, karaliaus garbė-ištirti dalyką.
Prv	25	3	Kaip dangaus aukštybės ir žemės gilybės, taip neištiriama karaliaus širdis.
Prv	25	4	Pašalink priemaišas iš sidabro, ir sidabrakalys padarys iš jo indą.
Prv	25	5	Pašalink nedorėlį iš karaliaus akivaizdos, ir jo sostas įsitvirtins teisingume.
Prv	25	6	Nes aukštink karaliaus akivaizdoje, nestok didžiūny vieton.
Prv	25	7	Geriau būti pakviestam į garbingesnę vietą, negu būti pažemintam akivaizdoje kunigaikščio, kurį matei savo akimis.
Prv	25	8	Neik skubotai į teismą, nes nežinosi, ką daryti, kai tavo artimas sugėdins tave.
Prv	25	9	Išspręskite savo ginčą su artimu tarpusavyje ir neatskleiskite paslapčių svetimiesiems,
Prv	25	10	kad kas išgirdęs nesugėdintų tavęs ir tavo garbė nenukentėtų.
Prv	25	11	Laiku pasakytas tinkamas žodis yra kaip aukso obuolys sidabro įdėkle.
Prv	25	12	Išmintingas įspėjimas paklusniai ausiai yra kaip aukso žiedas ar auksinis papuošalas.
Prv	25	13	Ištikimas pasiuntinys yra kaip sniego šaltumas pjūties metu, jis atgaivina šeiminko širdį.
Prv	25	14	Kas giriasi tuo, ko nepadarė, yra kaip debesys ir vėjai be lietaus.
Prv	25	15	Kantrumu galima įtikinti kunigaikštį; švelnus liežuvis sulaužo kaulus.
Prv	25	16	Radęs medaus, valgyk, kiek nori, tik nepersivalgyk, kad nereikėtų išvėmti.
Prv	25	17	Nesilankyk per dažnai pas savo artimą, kad nenusbostum ir jis nepradėtų tavęs nekęsti.
Prv	25	18	Žmogus, kuris neteisingai liudija prieš savo artimą, yra kaip ietis, kardas ar aštri strėlė.
Prv	25	19	Kaip sugedęs dantis ar išnirusi koja, taip pasitikėjimas neištikimu žmogumi nelaimės dieną.
Prv	25	20	Kas dainuoja liūdinčiam, prilygsta tam, kuris atima apsiaustą šaltą dieną arba užpila actą ant žaizdos.
Prv	25	21	Jei tavo priešas alksta, pavalgydink jį, jei trokšta-pagirdyk.
Prv	25	22	Taip darydamas, krausi žarijas ant jo galvos, ir Viešpats atlygins tau.
Prv	25	23	Šiaurys vėjas atneša lietų, apkalbos sukelia pyktį.
Prv	25	24	Geriau gyventi palėpės kampe negu su vaidinga moterimi dideliuose

namuose.			
Prv	25	25	Kaip šaltas vanduo ištroškusiui, taip gera žinia iš tolimo krašto.
Prv	25	26	Kaip sudrumstas šaltinis arba užterštas šulinys yra teisusis, krentas
prieš nedorėlį.			
Prv	25	27	Negerai persivalgyti medaus, taip pat siekti sau šlovės nėra šlovė.
Prv	25	28	Žmogus, kuris nesusivaldo, yra kaip atviras miestas, kurio sienos
sugriautos.			
Prv	26	1	Kaip sniegas vasarą ir lietūs pjūties metu, taip garbė netinka
kvailiui.			
Prv	26	2	Kaip žvirblis nuskrenda ir kregždė nulekia, taip neišsipildys
neužpelnytas prakeikimas.			
Prv	26	3	Botagas arkliui, žaslai asilui, rykštė kvailio nugarai.
Prv	26	4	Neatsakyk kvailiui pagal jo kvailumą, kad netaptum panašus į jį.
Prv	26	5	Atsakyk kvailiui pagal jo kvailumą taip, kad jis neatrodytų sau
išmintingas.			
Prv	26	6	Kas siunčia kvailą pasiuntinį, nusikerta kojas ir patiria nuostolį.
Prv	26	7	Kaip luošas negali vaikščioti savo kojomis, taip patarlė netinka
kvailiui.			
Prv	26	8	Gerbti kvailą yra kaip dėti brangakmenį į mėtyklę.
Prv	26	9	Kaip erškėtis girtuoklio rankoje, taip patarlė kvailio burnoje.
Prv	26	10	Didis Dievas, kuris visa padarė, atlygina kvailiui ir neištikimam.
Prv	26	11	Kaip šuo grįžta prie savo vėmalo, taip kvailys kartoją savo
kvailystes.			
Prv	26	12	Kvailys teikia daugiau vilties negu žmogus, kuris laiko save
išmintingu.			
Prv	26	13	Tinginys sako: "Liūtas kelyje! Žiaurus liūtas gatvėje!"
Prv	26	14	Kaip durys sukasi ant vyrių, taip tinginys vartosi lovoje.
Prv	26	15	Tinginys įkiša savo ranką į dubenį, bet jam sunku pakelti ją prie
burnos.			
Prv	26	16	Tinginys laiko save išmintingesniu už septynis vyrus, galinčius
išmintingai atsakyti.			
Prv	26	17	Kas praeidamas įsikiša į vaidus, kurie jo neliečia, elgiasi kaip tas,
kuris šunį griebia už ausų.			
Prv	26	18	Kaip beprotis, kuris mėtė žarijas, laido strėles ir žudo,
Prv	26	19	yra tas, kas apgauna artimą ir sako: "Aš pajaukavau".
Prv	26	20	Kai nėra malkų, gėsta ugnis; pašalinus apkalbėtoją, baigiasi ginčai.
Prv	26	21	Kaip iš anglių atsiranda žarijos ir iš malkų ugnis, taip vaidingas
žmogus sukelia kivirčus.			
Prv	26	22	Apkalbos yra lyg skanėstas, kuris pasiekia žmogaus vidurius.
Prv	26	23	Karšti žodžiai ir nedora širdis yra kaip sidabro priemaišomis
aptraukta molinė šukė.			
Prv	26	24	Kas neapkenčia, slepia tai po savo lūpomis ir laiko klastą savyje.
Prv	26	25	Kai jis kalba maloniai, netikėk juo: jo širdyje yra septynios
bjaurystės.			
Prv	26	26	Nors jis neapykantą slepia žodžiais, jo nedorybė paaiškės tautos
susirinkime.			
Prv	26	27	Kas kasa duobę, pats į ją įkrinta. Kas parita akmenį, ant to jis
sugrįžta.			
Prv	26	28	Meluojantis liežuvis nekenčia tų, kurie nuo jo nukenčia. Pataikaujanti
burna sukelia pražūtį.			
Prv	27	1	Nesigirk rytdieną, nes nežinai, ką ji tau atneš.
Prv	27	2	Tegul kitas giria tavę, o ne tavo burna; svetimas, bet ne tavo lūpos.
Prv	27	3	Akmuo ir smėlis yra sunkūs, bet kvailio pyktis yra sunkesnis už abu.
Prv	27	4	Rūstybė yra žiauri, pyktis nesuvaldomas, bet kas gali atsispirti
pavydui?			
Prv	27	5	Geriau yra viešas įspėjimas negu slapta meilė.
Prv	27	6	Žaizdos nuo draugo yra geriau negu klastingas priešo pabučiavimas.
Prv	27	7	Šotus ir medaus nevalgo, o alkanam ir kartus daiktas yra saldus.
Prv	27	8	Žmogus, palikęs savo vietą, yra kaip paukštis, išskridęs iš lizdo.
Prv	27	9	Draugo žodžiai ir nuoširdūs patarimai gaivina širdį kaip aliejai ir
brangūs kvepalai.			
Prv	27	10	Neprarask savo draugo ir tėvo draugo. Nelaimės dieną neik į brolio
namus. Kaimynas arti geriau negu brolis toli.			
Prv	27	11	Mano sūnau, būk išmintingas ir pradžiugink mano širdį, kad galėčiau
atsakyti tam, kuris man priekaištauja.			
Prv	27	12	Supratingas numato pavojų ir pasislepia, o neišmanėlis eina ir
nukenčia.			
Prv	27	13	Paimk apdarą iš to, kas laidavo už svetimą, ir turėk užstatą iš
suvedžiojo.			
Prv	27	14	Kas atsikėlęs anksti rytą garsiai laimina savo draugą, tai bus jam
įskaityta prakeikimu.			
Prv	27	15	Varvantis stogas lietingą dieną ir vaidinga moteris yra panašus.

Prv	27	16	Kas nori ją sulaikyti yra kaip tas, kas galvoja sustabdyti vėją arba išlaikyti saujoje aliejų.
Prv	27	17	Kaip geležis galanda geležį, taip žmogus aštrina savo draugą.
Prv	27	18	Kas prižiūri figmedį, valgo jo vaisių; kas laukia šeimininko, sulaukia pagarbos.
Prv	27	19	Kaip vanduo atspindi veidą, taip žmogaus širdis atspindi žmogų.
Prv	27	20	Kaip pragaras ir prapultis niekados neprišildo, taip žmogaus akys niekados nepasistina.
Prv	27	21	Kaip sidabras ir auksas ištiriamas ugnyje, taip žmogus ištiriamas pagyrimais.
Prv	27	22	Nors sugrūstum kvailį piestoje su grūdais, jo kvailystė neatsiskirtų nuo jo.
Prv	27	23	Prižiūrėk rūpestingai savo avis ir bandą,
Prv	27	24	nes turtas nėra amžinas ir karūna neišlieka visoms kartoms.
Prv	27	25	Kai šienas suvežamas, pasirodo atolas, ir renkamos kalnų žolės.
Prv	27	26	Avinėliai tavo drabužiams, ožiai laukams nusipirkti.
Prv	27	27	Ožkų pieno užteks maistui tau, tavo šeimai ir tarnaitėms aprūpinti.
Prv	28	1	Nedorėlis bėga niekam nevežant, o teisusis yra drąsus kaip liūtas.
Prv	28	2	Dėl šalies nuodėmių daugėja kunigaikščių, bet, jei valdovas išmintingas ir sumanus,
Prv	28	3	ji ilgai išsilaiko.
Prv	28	4	Vargšas, kuris spaudžia vargšą, yra panašus į smarkų lietų, kuris sunaikina derlių.
Prv	28	5	Kurie nesilaiko įstatymo, giria nedorėlius; kurie laikosi įstatymo, priešiasi jiems.
Prv	28	6	Pikti žmonės nesupranta teisingumo, o kurie ieško Viešpaties, supranta viską.
Prv	28	7	Beturtis, kuris dorai elgiasi, geresnis už turtuolį, kuris iškraipo savo kelius.
Prv	28	8	Išmintingas sūnus laikosi įstatymo, o lėbautojų draugas daro gėdą tėvui.
Prv	28	9	Kas krauna turtus nuošimčiais ir palūkanomis, kaupia juos tam, kas pasigaili vargšo.
Prv	28	10	Kas neklauso įstatymo, to malda-pasibjaurėjimas.
Prv	28	11	Kas suklaidina teisųjį, kad jis eitų piktais keliais, pats įkris į savo duobę, o nekaltieji paveldės gėrybes.
Prv	28	12	Turtuolis tariasi esąs išmintingas, bet protingas beturtis mato tikrą jo padėtį.
Prv	28	13	Kai teisieji viešpatauja, -didelė šlovė; kai nedorėliai iškyla, žmonės slepiasi.
Prv	28	14	Kas slepia savo nusikaltimus, tam nesiseks, o kas išpažįsta ir atsisako jų, susilauks gailėstingumo.
Prv	28	15	Palaimintas žmogus, kuris nuolat prisibijo, o kas užkietina savo širdį, pateks į nelaimę.
Prv	28	16	Nedoras valdovas neturtingai tautai yra kaip riaumojantis liūtas ir alkanas lokys.
Prv	28	17	Neprotingas valdovas griebiasi žiaurios priespaudos, kas nekenčia godumo, prailgins savo dienas.
Prv	28	18	Žmogus, praliejęs nekaltą kraują, bėga į pražūtį; niekas tegul nepadeda jam.
Prv	28	19	Kas nekaltai vaikščioja, bus išgelbėtas, kas eina kreivais keliais, vienąkart pražus.
Prv	28	20	Kas dirba savo žemę, turės pakankamai maisto, o kas seka dykinėtojų, skurs.
Prv	28	21	Ištikimas žmogus bus gausiai palaimintas, o kas siekia greitai praturtėti, neliks nekaltas.
Prv	28	22	Būti šališkam yra negerai; toks ir dėl duonos kašnio nusikals.
Prv	28	23	Pavydus žmogus siekia greitai praturtėti ir nenujaučia, kad jo laukia skurdas.
Prv	28	24	Kas pabara klystantį, susilauks daugiau palankumo negu tas, kuris jam pataikauja liežuviu.
Prv	28	25	Kas apiplėšia tėvą ar motiną ir mano, kad tai nėra nusikaltimas, tas yra naikintojo bendras.
Prv	28	26	Išdidžios širdies žmogus sukelia vaidus, o kas pasitiki viešpačiu, klestės.
Prv	28	27	Kas pasitiki savo širdimi, yra kvailas, o kas išmintingai elgiasi, bus išgelbėtas.
Prv	28	28	Kas duoda vargšui, nestokos, o kas užsimerkia, kad jo nematyty, bus labai keikiamas.
Prv	29	1	Išskylant nedorėliams, žmonės slepiasi, bet kai jie pražūna, padaugėja teisiųjų.
Prv	29	1	Kas dažnai baramas, bet užkietina savo sprandą, bus staiga sunaikintas ir nebeatsigaus.

Prv	29	2	Kai teisieji valdo, tauta džiaugiasi, o kai valdo nedorėliai, tauta dejuoja.
Prv	29	3	Kas myli išmintį, džiugina tėvą, o kas susideda su paleistuvėmis, praranda turta.
Prv	29	4	Teisingai valdydamas, karalius sustiprina kraštą, o kas ima kyšius, griaua jį.
Prv	29	5	Kas pataikauja artimui, spendžia pinkles sau.
Prv	29	6	Piktas žmogus įsipainioja nusikaltimuose, o teisusis gieda ir džiūgauja.
Prv	29	7	Teisusis atsižvelgia į beturčių teises, o nedorėlis nenori jų žinoti.
Prv	29	8	Niekiniojai sukelia mieste neramumus, o išmintingieji nukreipia rūstybę.
Prv	29	9	Jei išmintingas susiginčija su kvailiu, -ar tas miršta, ar juokiasi, -nėra ramybės.
Prv	29	10	Kraujo trokštantis nekenčia nekaltojo, o teisieji rūpinasi jo siela.
Prv	29	11	Kvailys kalba viską, ką galvoja, o išmintingas susilauko.
Prv	29	12	Jei valdovas klauso melo, visi jo tarnai bus nedorėliai.
Prv	29	13	Beturtis ir sukčius turi bendrą: Viešpats abiem davė šviesą akims.
Prv	29	14	Karaliaus, kuris teisingai teisia beturtį, sostas išsilaukys per amžius.
Prv	29	15	Rykštė ir pabarimas teikia išminties; vaikas, paliktas savo valiai, daro gėdą motinai.
Prv	29	16	Daugėjant nedorėliams, daugėja nusikaltimų; teisieji matys jų žlugimą.
Prv	29	17	Auklėk savo sūnų, tai jis bus tau paguoda ir tavo siela džiaugsis.
Prv	29	18	Be apreiškimo žūsta tauta. Palaimintas, kas laikosi įstatymo.
Prv	29	19	Vergo neišauklėsi žodžiais; nors jis supranta, bet nepaklauso.
Prv	29	20	Kvailys teikia daugiau vilties, negu žmogus, kuris skubotai kalba.
Prv	29	21	Vergas, lepinamas nuo mažens, galiausiai taps kaip sūnus.
Prv	29	22	Piktas žmogus sukelia vaidus, o ūmus žmogus dažnai nusikalsta.
Prv	29	23	Išdidumas pažemina žmogų, o nuolankus dvasia susilauks pagarbos.
Prv	29	24	Kas susideda su vagimi, nekenčia savo sielos; jis prisielia sakyti tiesą, bet nieko nepasako.
Prv	29	25	Kas bijo žmonių, pakliūna į spąstus, kas pasitiki viešpačiu, bus saugus.
Prv	29	26	Daugelis ieško valdovo palankumo, bet teisingumas ateina iš Viešpaties.
Prv	29	27	Teisusis bjaurisi neteisiuoju ir nedorėlis tuo, kuris eina tiesiu keliu.
Prv	30	1	Žodžiai Agūro, Jakės sūnaus. Taip jis kalbėjo Itieliui, pačiam Itieliui ir Ukalui:
Prv	30	2	"Aš suprantu mažiau negu kiti ir neturiu žmogaus proto.
Prv	30	3	Aš nesimokiau išminties ir neturiu Šventojo pažinimo.
Prv	30	4	Kas užžengė į dangų ir nusileido? Kas sulaukė vėją savo rankomis? Kas įvyniojo vandenį į drabužį? Kas nustatė žemės ribas? Kuo vardu jis ir jo sūnus, ar žinai?
Prv	30	5	Kiekvienas Dievo žodis yra tyras; Jis yra skydas tiems, kurie Juo pasitiki.
Prv	30	6	Nieko nepridėk prie jo žodžių, kad jis neapkaltingų tavęs ir neliktum melagis.
Prv	30	7	Dviejų dalykų prašau, neužgink man jų pirma, negu mirsiu.
Prv	30	8	Pašalink nuo manęs tuštybę ir melą; neduok man turtų nė skurdo, maitink mane tuo, ko man reikia,
Prv	30	9	kad pasisotinės neišsiginčiau Tavęs ir nesakyčiau: 'Kas yra Viešpats?' arba nuskurdęs nevogčiau ir be reikalo neminėčiau Dievo vardo.
Prv	30	10	Neskųsk tarno jo šeimininkui, kad jis nekeiktų tavęs ir tu neliktum kaltas.
Prv	30	11	Yra karta, kuri keikia tėvą ir nelaimina motinos.
Prv	30	12	Karta, kuri laiko save švaria, bet nenusiplauna savo purvo.
Prv	30	13	Karta, kurios išdidus žvilgsnis ir pakeltos blakstienos.
Prv	30	14	Karta, kurių dantys yra kardai ir peiliai, kuriais ji suryja vargšus krašte ir beturčius tarp žmonių.
Prv	30	15	Siurbėlė turi dvi dukteris, kurios šaukia: 'Duok, duok!' Trys dalykai yra nepasotinami, o ketvirtas niekada nesako: 'Užtenka'.
Prv	30	16	Tai mirusiųjų buveinė, nevaisingos iščios, žemė, kuri sugeria vandenį, ir ugnis - ji nesako: 'Užtenka!'
Prv	30	17	Akis, kurios tyčiojasi iš tėvo ir niekina paklusnumą motinai, iškaupos varnai slėnyje ir suės erelio jauniklį.
Prv	30	18	Trys dalykai man nesuvokiami ir ketvirtojo nesuprantu:
Prv	30	19	erelio kelias padangėje, gyvatės - ant uolos, laivo - jūroje ir vyro kelias su mergaite.
Prv	30	20	Štai kelias neištikimos moters; ji pavalgo ir, nusišluosčiusi lūpas, sako: 'Nieko blogo nepadariau'.
Prv	30	21	Dėl trijų dalykų sujuda žemė, ketvirtojo ji negali pakęsti:

Prv	30	22	tarno, kai jis karaliauja, kvailio, kai jis pasisotina,
Prv	30	23	bjauros moteriškės, kai ji išteka, ir tarnaitės, kuri užima
šeimininkės vietą.			
Prv	30	24	Keturi žemės gyvūnai yra maži, bet labai išmintingi:
Prv	30	25	skruzdės nėra stipri tauta, tačiau vasarą prisirengia sau maisto;
Prv	30	26	triušiai yra silpni, tačiau pasidaro namus uolose;
Prv	30	27	skėriai neturi karaliaus, tačiau tvarkingai skrenda būriais;
Prv	30	28	voras audžia savo rankomis, tačiau būna ir karaliaus rūmuose.
Prv	30	29	Trys vaikšto išdidžiai, ketvirtas eina didingai:
Prv	30	30	liūtas-stipriausias tarp žvėrių, nebijo nieko;
Prv	30	31	kurtas, ožys ir karalius priešaky savo žmonių.
Prv	30	32	Jei buvai kvailas ir aukštinais save ar planavai pikta, užsidenk ranka
savo burną.			
Prv	30	33	Plakant pienu, gaunamas sviestas; stipriai šnypščiant nosį, pasirodo
kraują; pykčio kurstymas sukelia ginčą".			
Prv	31	1	Karaliaus Lemuelio žodžiai, kuriais jį auklėjo motina:
Prv	31	2	"Ką, mano sūnau? Ką, mano iščių sūnau? Ką, mano įžadų sūnau?
Prv	31	3	Neatiduok savo jėgų moterims ir savo kelių toms, kurios pražudo
karalius.			
Prv	31	4	Lemueli, ne karaliams gerti vyną, ne kunigaikščiams stiprius gėrimus,
Prv	31	5	kad prisigėrę jie nepamirštų įstatymo ir neiškraipytų teisingumo
pri spausti esiams.			
Prv	31	6	Duok stiprius gėrimus nelaimingiems ir vyną liūdinčioms sieloms.
Prv	31	7	Tegul jie pasigeria ir užmiršta savo vargus ir skurdą.
Prv	31	8	Atverk už nebylį savo burną byloje tų, kurie pasmerkti pražūčiai.
Prv	31	9	Teisk teisingai ir apgink beturčių ir vargšų teises.
Prv	31	10	Kas gali surasti gerą moterį? Ji yra daug vertingesnė už perlus.
Prv	31	11	Vyro širdis visiškai pasitiki ja ir jo namuose netrūks pelno.
Prv	31	12	Visą gyvenimą ji daro vyrui tik gera, o ne pikta.
Prv	31	13	Ji ieško vilnos ir lino, noriai dirba savo rankomis.
Prv	31	14	Ji lyg prekybininkų laivas parūpina maistą iš toli.
Prv	31	15	Ji keliasi anksti rytą, paruošia maisto šeimai ir paskiria tarnaitėms
darbą.			
Prv	31	16	Ji apžiūri lauką, jį nuperka ir savo rankų pelnu užveisia vynuogyną.
Prv	31	17	Ji susijuosia jėga, sustiprina savo rankas.
Prv	31	18	Ji supranta, kad jos darbas vertingas; jos žiburys negęsta naktį.
Prv	31	19	Jos pirštai paima verpstę ir jos rankos dirba.
Prv	31	20	Ji ištisia ranką išalkusiam ir beturčiui.
Prv	31	21	Ji nebijo šalčių, nes visi jos namiškiai yra apdengti vilnoniais
rūbais.			
Prv	31	22	Ji pasidaro antklodžių, plona drobė ir purpuras-jos drabužiai.
Prv	31	23	Jos vyras yra žinomas vartuose, kai sėdi su krašto vyresniaisiais.
Prv	31	24	Ji audžia plonų drobių ir parduoda, pristato juostų pirkliams.
Prv	31	25	Ji, apsirengusi stiprybe ir grožiu, linksmi žiūri į ateitį.
Prv	31	26	Ji kalba išmintingai ir ant jos liežuvio švelnus pamokymas.
Prv	31	27	Ji prižiūri savo namus ir nevalgo tinginio duonos.
Prv	31	28	Jos vaikai pakyla ir vadina ją palaiminta ir jos vyras giria ją:
Prv	31	29	'Yra daug gerų moterų, bet tu pranoksti jas visas!'
Prv	31	30	Žavumas apgauna ir grožis praeina, bet moteris, bijanti Dievo, bus
giriama.			
Prv	31	31	Duok jai jos rankų vaisių, ir jos darbai tegul giria ją vartuose".
Ecl	1	1	Dovydo sūnaus, pamokslininko, kuris buvo Jeruzalės karalius, žodžiai.
Ecl	1	2	Tuštybių tuštybė, -sako pamokslininkas. -Tuštybių tuštybė, viskas
tuštybė.			
Ecl	1	3	Kokia nauda žmogui iš viso jo triūso, kurį jis turi po saule.
Ecl	1	4	Viena karta praeina, kita-ateina, o žemė lieka per amžius.
Ecl	1	5	Saulė teka, leidžiasi ir skuba į vietą, iš kur ji užtekėjo.
Ecl	1	6	Vėjas pučia į pietus ir pasisuka į šiaurę; pučia šen ir ten, sukasi
aplinkui ir vėl grįžta į vietą, iš kur pakilo.			
Ecl	1	7	Visos upės teka į jūrą, bet jūra vis nepilna. Upės grįžta atgal, iš
kur ištekojo.			
Ecl	1	8	Akys nepasisotins stebėdamos ir ausys neprisipildys girdėdamos.
Ecl	1	9	Kas buvo, tas vėl bus; kas padaryta, tas vėl bus daroma. Nieko naujo
nėra po saule.			
Ecl	1	10	Jei yra kas, apie ką būtų galima sakyti: "Žiūrėk, tai nauja!", tai jau
buvo senais laikais prieš mus.			
Ecl	1	11	Praetities įvykiai užmirštami, o ir vėliau būsiančių nebeatsimins tie,
kurie gyvens po jų.			
Ecl	1	12	Aš, pamokslininkas, buvau Izraelio karalius Jeruzalėje.
Ecl	1	13	Aš nusprendžiau savo širdyje stebėti ir tyrinėti išmintimi visa, kas
darosi šiame pasaulyje.			
Ecl	1	14	Šią varginančią užduotį Dievas davė žmonių sūnams, kad ją vykdytų.
			Aš mačiau viską, kas darosi po saule, ir supratau, kad tai tuštybė ir

vėjo gaudymas.

Ecl 1 15 Kas kreiva, negalima ištiesinti, ir ko nėra, negalima suskaičiuoti.
 Ecl 1 16 Aš galvojau savo širdyje, kad esu įsigijęs daugiau išminties už visus,
 prieš mane buvusius Jeruzalėje. Mano širdis įgavo daug išminties ir pažinimo.
 Ecl 1 17 Aš nusprendžiau savo širdyje suprasti, kas yra išmintis ir kas
 beprotybė bei kvailystė, bet patyriau, kad tai taip pat vėjo gaudymas.
 Ecl 1 18 Kur yra daug išminties, ten yra ir daug sielvarto; kuo daugiau
 išminties, tuo daugiau kančių.
 Ecl 2 1 Tariau savo širdyje: "Dabar išbandysiu tave links mumu, todėl džiaukis
 malonumais". Bet ir tai yra tuštybė.
 Ecl 2 2 Apie juoką pasakiau: "Kvailystė", o apie linksmybes: "Kokia iš jų
 nauda?"
 Ecl 2 3 Aš nusprendžiau mėgautis vynu, tačiau neatsisakyti išminties savo
 širdyje, ir suprasti, kas yra kvailystė, kol pamatysiu, ką gero žmonių vaikai galėtų daryti,
 gyvendami po dangumi per visas savo dienas.
 Ecl 2 4 Aš ėmiausi didelių darbų, pasistačiau namų, užsiveisiau vynuogynų,
 Ecl 2 5 sodų, parkų ir prisodinau juose įvairiausių vaismedžių.
 Ecl 2 6 Pasidariau tvenkinių ir jų vandeniui laisčiau miško medžius.
 Ecl 2 7 Pirkau vergų ir vergių, turėjau ir savo namuose gimusių vergų; laikiu
 dideles bandas galvijų ir avių, didesnes negu prieš mane gyvenusieji Jeruzalėje.
 Ecl 2 8 Aš įsigijau sidabro, aukso ir kitų turtų iš karalių ir kraštų;
 pasirūpinau giesmininkų ir giesmininkių, to, ką mėgsta žmonių sūnūs, ir įvairiausių muzikos
 instrumentų.
 Ecl 2 9 Aš tapau didis ir išgarsėjau labiau už visus, prieš mane gyvenusius
 Jeruzalėje. Mano išmintis taip pat pasiliko su manimi.
 Ecl 2 10 Ko mano akys geidė, nieko joms neatsakiau, nedraudžiau savo širdžiai
 jokios linksmybės. Mano širdis džiaugėsi mano darbais, ir tai buvo atlyginimas už mano triūsą.
 Ecl 2 11 Aš pažiūrėjau į visus savo darbus ir triūsą, ir štai, viskas buvo
 tuštybė ir vėjo gaudymas; iš to nebuvo jokios naudos po saule.
 Ecl 2 12 Aš grėžiausi ieškoti skirtumo tarp išminties, kvailystės ir
 beprotybės. Ką darys žmogus, kuris gyvens po karaliaus? Tai, kas jau yra padaryta.
 Ecl 2 13 Pamačiau, kad išmintis yra vertingesnė už kvailystę tiek, kiek šviesa
 už tamsą.
 Ecl 2 14 Išmintingas turi akis, o kvailys vaikščioja tamsoje. Taip pat
 supratau, kad abiejų laukia toks pat likimas.
 Ecl 2 15 Tada tariau širdyje: "Jei kvailio likimas yra toks pat kaip mano, tai
 kodėl aš siekiu išminties?" Supratau, kad ir tai yra tuštybė.
 Ecl 2 16 Išmintingo, kaip ir kvailio, neatsimins ateityje; tai, kas yra dabar,
 užmirš būsiančios kartos. Išmintingas miršta lygiai taip pat, kaip kvailys.
 Ecl 2 17 Aš ėmiau nekęsti gyvenimo; man nepatiko, kas darosi po saule, nes
 viskas tuštybė ir vėjo gaudymas.
 Ecl 2 18 Aš ėmiau nekęsti viso savo triūso šioje žemėje, nes turėsiu viską
 palikti žmogui, kuris bus po manęs.
 Ecl 2 19 Kas žino, ar jis bus išmintingas, ar kvailys? Jis valdys visa, ką
 sukroviau savo darbu, naudodamasis savo išmintimi po saule. Ir tai yra tuštybė.
 Ecl 2 20 Gailėjausi įdėjęs tiek triūso po saule.
 Ecl 2 21 Žmogus, kuris dirbo išmintingai, protingai ir sėkmingai, turės viską
 palikti kitam, kuris niekuo neprisidėjo. Tai yra tuštybė ir didelė blogybė.
 Ecl 2 22 Kokia nauda žmogui dirbti ir vargti pasaulyje?
 Ecl 2 23 Visas jo gyvenimas pilnas vargo, sielvarto ir kančių; net naktį jis
 neturi poilsio. Tai taip pat tuštybė.
 Ecl 2 24 Žmogui nieko nėra geresnio, kaip valgyti, gerti ir džiaugtis savo
 darbu. Aš mačiau, kad visa tai ateina iš Dievo rankų.
 Ecl 2 25 Ar kas be Jo gali valgyti ir mėgautis?
 Ecl 2 26 Žmogui, kuris Jam patinka, Jis suteikia išmintį, pažinimą ir
 džiaugsmą, bet nusidėjėliui duoda sunkią užduotį rinkti ir kaupti, kad galėtų atiduoti tam,
 kuris patinka Dievui. Tai taip pat tuštybė ir vėjo gaudymas.
 Ecl 3 1 Viskam yra laikas, metas kiekvienam įvykiui po dangumi.
 Ecl 3 2 Yra laikas gimti ir mirti; laikas sodinti ir rauti, kas pasodinta.
 Ecl 3 3 Yra laikas žudyti ir gydyti; laikas griauti ir statyti.
 Ecl 3 4 Yra laikas verkti ir juoktis; laikas gedėti ir šokti.
 Ecl 3 5 Yra laikas mėtyti akmenis ir juos vėl surinkti; laikas apkabinti ir
 susilaikyti nuo apkabini mo.
 Ecl 3 6 Yra laikas įgyti ir prarasti; laikas laikyti ir išmesti.
 Ecl 3 7 Yra laikas perplėsti ir susiūti; laikas tylėti ir kalbėti.
 Ecl 3 8 Yra laikas mylėti ir nekęsti; laikas karui ir taikai.
 Ecl 3 9 Kokią naudą turi tas, kuris dirba, iš savo triūso?
 Ecl 3 10 Aš regėjau užduotį, kurią Dievas davė žmonių vaikams.
 Ecl 3 11 Jis skirtu laiku viską puikiai padarė. Jis įdėjo amžinybę žmogui į
 širdį, kad nė vienas žmogus nesuvoktų Dievo darbų nuo pradžios iki galo.
 Ecl 3 12 Aš supratau, kad žmonėms nėra nieko geresnio, kaip linksintis ir
 daryti gera savo gyvenime.

Ecl	3	13	Tai yra Dievo dovana, kad žmogus valgo, geria ir džiaugiasi savo darbo gėrybėmis.
Ecl	3	14	Aš žinau, kad visa, ką Dievas daro, yra amžina, -nieko negalima nei pridėti, nei atimti. Dievas daro tai, kad žmonės Jo bijotų.
Ecl	3	15	Kas buvo, tas ir yra, o kas bus, jau yra buvę. Dievas pašaukia praeitį.
Ecl	3	16	Aš mačiau po saule: teismo vietoje-nedorybė, teisingumo vietoje-neteisybė.
Ecl	3	17	Tariau savo širdyje: "Dievas teis teisųjį ir nedorėlį, nes Jis paskyrė laiką kiekvienam įvykiui ir darbui".
Ecl	3	18	Aš galvojau savo širdyje apie žmones: "Dievas bando juos ir leidžia jiems suprasti, kad jie patys iš savęs tėra gyvuliai".
Ecl	3	19	Žmonėms atsitinka kaip ir gyvuliams: kaip vieni miršta, taip ir kiti, ir visi vienodai kvėpuoja. Žmogus nėra pranašesnis už gyvulius; viskas yra tuštybė.
Ecl	3	20	Visi eina į vieną vietą; visi yra iš dulkių ir vėl pavirs dulkėmis.
Ecl	3	21	Kas žino žmogaus dvasią, kuri kyla aukštin, ir gyvulių kvapą, kuris eina žemyn, į žemę?
Ecl	3	22	Aš supratau, kad žmogui nėra nieko geresnio, kaip džiaugtis savo darbais, nes tai yra jo dalis. Nes kas gi jam parodys, kas bus po jo?
Ecl	4	1	Aš mačiau visą priespaudą, kuri yra šiame pasaulyje. Štai ašaros prispaustųjų ir niekas jų nepaguodžia. Skriaudėjai galingi, bet nėra kam paguosti.
Ecl	4	2	Aš nusprendžiau, kad mirusieji laimingesni už gyvuosius.
Ecl	4	3	Dar laimingesnis už juos tas, kuris dar negimęs, nes jis dar nematė piktadarysčių, kurios vyksta pasaulyje.
Ecl	4	4	Toliau stebėjau žmonių darbą ir jų pastangas, dėl kurių žmogui pavydi jo kaimynas. Tai irgi tuštybė ir vėjo gaudymas.
Ecl	4	5	Kvailys sėdi sudėjęs rankas ir valgo savo kūną.
Ecl	4	6	Geriau turėti saują su ramybe negu pilnas riešukčias vargstant ir gaudant vėjus.
Ecl	4	7	Pastebėjau dar vieną tuštybę po saule.
Ecl	4	8	Vieni šas žmogus, neturįs nei sūnaus, nei brolio, triūsia be galo, ir jo akys nepasisotina turtais. Jis nepagalvoja: "Kodėl aš triūsiu ir užginu gėrybių savo sielai?" Tai taip pat tuštybė ir nereikalingas vargas!
Ecl	4	9	Du yra geriau negu vienas, nes jie turi gerą atlygį už savo triūsą.
Ecl	4	10	Jei vienas kristų, kitas jį pakeltų. Bet vargas vienam, jei jis krinta, nes nėra kam padėti.
Ecl	4	11	Jei dviese miega, vienas kitą šildo. Bet kaip sušilti vienam?
Ecl	4	12	Jei vienas užpuolamas, dviese pasipriešina. Trigubą virvę sunku pertraukti.
Ecl	4	13	Geriau neturtingas, bet išmintingas jaunuolis, negu senas kvailas karalius, kuris nepriima patarimų.
Ecl	4	14	Nes jis, išėjęs iš kalėjimo, tapo karaliumi, o kitas, gimęs karaliumi, nuskursta.
Ecl	4	15	Aš galvojau apie žmones, gyvenančius pasaulyje, ir kitą jaunuolį, kuris užims ano vietą.
Ecl	4	16	Daugybė žmonių buvo prieš jį, ir vėliau atėjusieji nesidžiaugs juo. Ir tai yra tuštybė ir vėjo gaudymas.
Ecl	4	17	Būk atsargus, kai eini į Dievo namus, ir būk pasiruošęs klausyti. Tai bus geriau negu kvailių auka, kurie net nežino, kad daro pikta.
Ecl	5	1	Neskubėk savo burna, ir tegu neskuba tavo širdis kalbėti Dievo akių vardoje, nes Dievas yra danguje, o tu žemėje. Todėl tenebūna daug tavo žodžių.
Ecl	5	2	Kaip nuo daugybės rūpesčių kyla sapnai, taip kvailio balsą pažinsi iš žodžių gausos.
Ecl	5	3	Kai padarai įžadą Dievui, įvykdyk jį nedelsdamas, nes Jam nepatinka kvailiai.
Ecl	5	4	Geriau nežadėti negu pažadėjus neįvykdyti.
Ecl	5	5	Nevesk savo burna kūno į nuodėmę. Nesakyk angelui akių vardoje, kad suklydai. Kodėl Dievas, supykęs dėl tavo žodžių, turėtų sunaikinti tavo darbą?
Ecl	5	6	Sapnų gausybė, kaip ir žodžių gausybė, yra tuštybė. Tu bijok Dievo.
Ecl	5	7	Jei matai spaudžiamą vargšą ir teisingumo bei tiesos iškraipymą krašte, nesistebėk, nes aukštą stebi aukštesnis už jį, o virš jų yra dar aukštesnis.
Ecl	5	8	Nauda iš žemės yra visiems, ir karalius aprūpinamas iš laukų.
Ecl	5	9	Kas myli sidabrą, niekad nepasitenkins sidabru; kas myli turtus, nepasitenkins tuo, ką turi; tai taip pat tuštybė.
Ecl	5	10	Kur daug gėrybių, ten daug ir valgančių. Tad kokia nauda yra savininkui iš turtų? Nebent ta, kad jis mato juos savo akimis.
Ecl	5	11	Darbininkas, daugiau ar mažiau pavalgęs, saldžiai miega, o turtuoliui jo turtai nелеidžia užmigti.
Ecl	5	12	Didelę blogybę pastebėjau pasaulyje: turtų savininkas kaupia juos, kad sau pakenktų.
Ecl	5	13	Pražūna turtai atsitikus nelaimei, ir kai jam gimsta sūnus, jis nieko neturi.

Ecl	5	14	Kaip jis gimė nuogas, taip nuogas ir išeis-nieko nepasims savo rankoje, ką užsidirbo.
Ecl	5	15	Tai yra didelė blogybė: kaip jis atėjo, taip ir išeis. Kokia jam nauda iš to, kad jis dirbo vėjams?
Ecl	5	16	Visą savo gyvenimą jis vargo, krintosi, sirgo ir buvo tamsoje.
Ecl	5	17	Štai ką mačiau: gera ir malonu žmogui yra valgyti, gerti ir džiaugtis savo darbu, kurį jam Dievas paskyrė dirbti per visas jo dienas. Tai yra jo dalis.
Ecl	5	18	Kiekvienam žmogui, kuriam Dievas suteikė turto ir lobių ir leido jam valgyti, imti savo dalį ir džiaugtis savo darbu, tai yra Dievo dovana.
Ecl	5	19	Nes jis nedaug atsimins savo gyvenimo dienų, kadangi Dievas džiugina jo širdį.
Ecl	6	1	Pastebėjau kitą blogybę pasaulyje, kuri yra dažna tarp žmonių.
Ecl	6	2	Kai kam Dievas duoda turtų, lobio ir garbės. Jis turi visko, ko siela geidžia, bet jis negali tuo pasinaudoti-svetimas naudojasi tuo. Tai yra tuštybė ir didelė nelaimė.
Ecl	6	3	Jei žmogui gimtų šimtas vaikų ir jis gyventų daug metų, bet jo siela nepasitenkintų gėrybėmis ir jis neturėtų net kapo, tai negyvas gimęs kūdikis yra laimingesnis už jį.
Ecl	6	4	Jis atėjo į tuštybę ir nueina į tamsą; jo vardą uždengia tamsa.
Ecl	6	5	Jis nematė saulės ir nieko nežino; jam ramiau negu tam,
Ecl	6	6	kuris gyventų žemėje du tūkstančius metų, bet nematytų gero; visi eina į tą pačią vietą.
Ecl	6	7	Žmogus dirba dėl savo burnos, bet jo siela nepasitenkina.
Ecl	6	8	Kuo išmintingasis pranašesnis už kvailį? Kokia nauda beturčiui, kuris žino, kaip gyventi?
Ecl	6	9	Geriau matyti akimis negu mintimis klajoti; tai taip pat tuštybė ir vėjo gaudymas.
Ecl	6	10	Visa, kas yra, jau pavadinta ir žinoma, kad tai yra žmogus. Jis negali varžytis su stipresniu už save.
Ecl	6	11	Daug dalykų, nuo kurių gausėja tuštybės. Kokia nauda iš to žmogui?
Ecl	6	12	Kas žino, kas žmogui gyvenime naudinga per visas jo gyvenimo dienas, kurios prabėga kaip šešėlis? Kas gali pasakyti, kas bus pasaulyje po jo?
Ecl	7	1	Geras vardas yra geriau negu brangus tepalas ir mirties diena negu gimimo diena.
Ecl	7	2	Geriau eiti į gedulo negu į puotos namus, nes tai visų žmonių galas ir gyvieji susimąsto.
Ecl	7	3	Geriau yra liūdėti negu juoktis, nes liūdnas veidas daro širdį geresnę.
Ecl	7	4	Išmintingųjų širdis yra gedulo namuose, o kvailių-linksmybės namuose.
Ecl	7	5	Geriau yra išgirsti išmintingo barimą negu klausytis kvailiųjų giedojimo.
Ecl	7	6	Kvailio juokas yra kaip deginamų erškėčių spragsėjimas po puodu. Ir tai yra tuštybė.
Ecl	7	7	Priespauda ir išmintingą padaro beprotį, o kyšiai sugadina širdį.
Ecl	7	8	Pabaiga geriau negu pradžia; kantrumas geriau negu išdidumas.
Ecl	7	9	Nebūk greitas pykti, nes pyktis yra kvailio antyje.
Ecl	7	10	Nesakyk: "Kodėl seniau buvo geriau negu dabar?" Tai neišmintingas klausimas.
Ecl	7	11	Gerai yra išmintis su paveldėjimu, ypač tiems, kurie mato saulę.
Ecl	7	12	Išmintis yra tokia pat apsauga kaip pinigai, bet pažinimo pranašumas tas, kad išmintis suteikia gyvenimą tam, kuris ją turi.
Ecl	7	13	Pažvelk į Dievo darbus! Kas galėtų ištiesinti tai, ką Jis padarė kreivą?
Ecl	7	14	Gerą dieną džiaukis, o nelaimės dieną susimąstyk: Dievas padarė vieną ir kitą, kad žmogus nežinotų, kas jo laukia.
Ecl	7	15	Per savo beprasmes dienas mačiau, kaip teisusis žūva savo teisme, o nedorėlis ilgai gyvena, darydamas pikta.
Ecl	7	16	Nebūk per daug teisus nė per daug išmintingas; nepakenk pats sau.
Ecl	7	17	Nebūk per daug nedoras nė kvailas, kad nemirtum prieš laiką.
Ecl	7	18	Gera laikytis vieno ir nepaleisti kito, nes bijantis Dievo išvengs viso to.
Ecl	7	19	Išmintingas yra stipresnis už dešimt galiūnų.
Ecl	7	20	Nėra žemėje teisingaus žmogaus, kuris visad gera darytų ir niekad nenusidėtų.
Ecl	7	21	Nekreipk dėmesio į visas kalbas, kad neišgirstum savo tarno tave keikiant.
Ecl	7	22	Nes tavo širdis žino, kad ir tu dažnai keiki kitus.
Ecl	7	23	Aš viską išmintingai tyrinėjau ir galvojau, kad būsiu išmintingesnis, bet tai buvo toli nuo manęs.
Ecl	7	24	Visa tai yra toli ir labai giliai. Kas visa tai ištirs?
Ecl	7	25	Aš nusprendžiau savo širdyje pažinti, ištirti ir surasti išmintį bei priežastis, suprasti kvailumo, beprotystės ir neišmanymo pragaištingumą.

Ecl 7 26 Aš supratau, kad kartesnė už mirtį yra moteris, kurios širdyje yra spąstai ir tinklai, o rankose – virvės. Kas patinka Dievui, tas pabėgs nuo jos, bet nusidėjėlių ji sugauna.

Ecl 7 27 Tai aš supratau, –sako pamokslininkas, –lygindamas vieną dalyką su kitu, kol radau atsakymą.

Ecl 7 28 Ko mano siela ieškojo, bet aš neradau? Suradau vieną vyrą iš tūkstančio, bet moters tarp visų neradau nė vienos.

Ecl 7 29 Štai ką aš supratau: Dievas sukūrė visus žmones teisius, bet jie patys daug dalykų prasimano.

Ecl 8 1 Kas yra toks išmintingas, kad galėtų viską išaiškinti? Išmintis nušviečia žmogaus veidą ir sušvelnina jo bruožus.

Ecl 8 2 Klausyk karaliaus įsakymų dėl Dievui duotos priesaikos.

Ecl 8 3 Neskubėk išeiti iš jo akivaizdos. Nedalyvauk nedorame darbe, nes jis gali daryti, ką nori.

Ecl 8 4 Karaliaus žodis yra galingas; kas gali jam sakyti: "Ką tu darai?"

Ecl 8 5 Klausydamas jo įsakymų, nepatirsi pikta. Išmintingas žmogus žino, kada ir kaip elgtis.

Ecl 8 6 Kiekvienam dalykui yra laikas ir sprendimas, tačiau žmogui tai didelis vargas,

Ecl 8 7 nes nė vienas nežino, kas bus ir kada tai įvyks?

Ecl 8 8 Nė vienas žmogus neturi galios sulaukyti dvasių nei pakeisti mirties laiko. Negali būti atleistas nuo šitos kovos, ir nedorybė neišgelbės to, kuris jai atsidavęs.

Ecl 8 9 Aš viską stebėjau, kreipiau dėmesį į kiekvieną dalyką pasaulyje. Kartais žmogus gali valdyti kitą žmogų ir pats sau kenkti.

Ecl 8 10 Aš mačiau nedorėlius laidojant; jie eidavo į šventyklą, tačiau buvo pamiršti mieste, kuriame taip elgėsi. Tai irgi yra tuštynė.

Ecl 8 11 Kadangi nuosprendis už piktus darbus ne tuojau įvykdomas, todėl žmonių širdys yra visiškai atsidavę daryti pikta.

Ecl 8 12 Nors nusidėjėlis ir šimtą kartų nusikaltęs ilgai gyventų, tačiau aš žinau, kad tie, kurie bijo Dievo, tikrai patirs gera.

Ecl 8 13 Bet nedorėliui nebus gerai ir netruks ilgai jo dienos, kurios tėra šešėlis, nes jis nebijo Dievo.

Ecl 8 14 Žemėje kartais teisusis gauna, ką nedorėlis yra nusipelnęs, o nedorėlis gauna, ką yra nusipelnęs teisusis. Aš sakiau, kad tai taip pat tuštynė.

Ecl 8 15 Tada aš gyriau linksmybę, nes žmogui nėra nieko geresnio po saule, kaip valgyti, gerti ir būti patenkintam. Tai pasiliks su juo jo darbuose per visas dienas, kurias Dievas jam davė po saule.

Ecl 8 16 Kai aš stengiausi suprasti išmintį ir tai, kas vyksta žemėje, kodėl žmonės nei dieną, nei naktį nesudeda akių,

Ecl 8 17 aš pamačiau visus Dievo darbus ir supratau, kad žmogus negali suvokti, kas vyksta po saule. Kaip žmogus besistengtų tyrinėdamas, jis nesuvoks to; net išmintingasis, kuris tariasi žinąs, to nesupras.

Ecl 9 1 Visa apsvarstęs, supratau, kad teisusis, išmintingasis ir jų darbai yra Dievo rankose. Žmogus nežino, ar jo laukia meilė, ar neapykanta.

Ecl 9 2 Visiems yra vienodas likimas: teisiamajam ir nedorėliui, geram ir blogam, švariam ir nešvariam, aukojančiam aukas ir neaukojančiam, doram ir nusidėjėliui, prisiekiančiam ir nedrįstančiam prisiekti.

Ecl 9 3 Tai yra pasaulio blogybė –tas pats likimas visiems. Visų širdys yra pilnos piktybių, ir beprotybė pasilieka žmonių širdyse, kol jie gyvena, o po to –pas mirusiųjų.

Ecl 9 4 Kol žmogus gyvas, jis turi vilties. Gyvas šuo vertingesnis už negyvą liūtą.

Ecl 9 5 Gyvieji žino, kad jie mirs, bet mirusieji nieko nebežino. Jie nebesulauks jokio atlyginimo ir bus užmiršti.

Ecl 9 6 Jų meilė, neapykanta ir pavydas dinga; jie nebeturi jokios dalies pasaulyje.

Ecl 9 7 valgyk linksmas savo duoną, gerai nusiteikęs, gerk vyną, nes Dievas dabar priima tavo darbus.

Ecl 9 8 Tebūna tavo drabužiai visados balti ir tegul netrūksta tavo galvai aliejaus.

Ecl 9 9 Džiaukis gyvenimu, kurį tau Dievas davė, kartu su žmona, kurią myli. Tokia yra tavo gyvenimo dalis šiame pasaulyje.

Ecl 9 10 Ką gali, daryk dabar, nes kape, į kurį eisi, nebus nei darbo, nei minčių, nei supratimo, nei išminties.

Ecl 9 11 Aš pastebėjau pasaulyje, kad lenktynes laimi ne greitieji, karus ne drąsieji, duonos turi ne išmintingieji, turtus ne protingieji ir palankumą ne sumanieji. Visa priklauso nuo laiko ir atsitiktinumo.

Ecl 9 12 Žmonės nežino savo laiko kaip ir žuvys, kurios sugaunamos tinklu, arba kaip paukščiai, kurie pagaunami spąstais. Žmonės patenka į nelaimės spąstus, kai jie to visai nesiiki.

Ecl 9 13 Aš mačiau tokią išmintį po saule, ir man ji pasirodė didelė.

Ecl 9 14 Buvo mažas miestas, kuriame gyveno nedaug žmonių. Atėjo galingas

karalius, apsupo jį ir pristatė didelių įtvirtinimų.
 Ecl 9 15 Mieste gyveno neturtingas, bet išmintingas žmogus. Savo išmintimi jis išlaisvino miestą. Tačiau niekas neatsiminė to beturčio žmogaus.
 Ecl 9 16 Tada aš tariau: "Išmintis vertingesnė už jėgą". Bet beturčio išmintis buvo paniekinta, ir niekas jo žodžių neklausė.
 Ecl 9 17 Išmintingojo ramiai pasakytų žodžių klausoma labiau negu šauksmo to, kuris vadovauja kvailiams.
 Ecl 9 18 Išmintis vertingesnė už ginklus. Vienas nusidėjėlis gali daug blogo padaryti.
 Ecl 10 1 Negyva musė sugadina vaistininko tepalą, menka kvailystė pakenkia išmintingam ir gerbiavam žmogui.
 Ecl 10 2 Išmintingojo širdis linksta į dešinę, o kvailio-j kairę.
 Ecl 10 3 Kvailys, keliu eidamas, elgiasi neprotingai ir kiekvienam pasirodo, kad yra kvailas.
 Ecl 10 4 Jei tavo valdovas supyko ant tavęs, nepalik savo vietos, nes romumas padengia didelės klaidas.
 Ecl 10 5 Pasaulyje mačiau tokią blogybę, kuri yra tarsi valdovo klaida: kvailiai sėdi garbės vietose, o turtingieji-pažeminti;
 Ecl 10 6 mačiau tarnus, jojančius ant žirgų, o kunigaikščius, einančius pėsčiomis.
 Ecl 10 8 Kas kasa duobę, pats į ją įkris, o kas ardo mūrą, tam įgels gyvatė.
 Ecl 10 9 Kas tašo akmenis, gali susižeisti jais, o kas skaldo malkas, gali nuo jų nukentėti.
 Ecl 10 10 Jei kirvis atbukęs ir nepagalastas, reikės įdėti daugiau jėgų.
 Geriausia viską išmintingai apgalvoti.
 Ecl 10 11 Gyvatė gali įgelti, kol ji dar neužkalbėta, ir plepys už ją ne geresnis.
 Ecl 10 12 Išmintingojo žodžiai maloningi, o kvailio kalbos pražudo jį patį;
 Ecl 10 13 jo kalbos pradžia yra kvailystė, o pabaiga-beprotybė.
 Ecl 10 14 Kvailys daug kalba. Nė vienas žmogus nežino, kas bus; kas gali jam pasakyti, kas bus po jo?
 Ecl 10 15 Kvailys nuo darbo greitai pavargsta, nes jis net kelio į miestą nežino.
 Ecl 10 16 Vargas kraštui, kurio karalius yra vaikas ir kurio kunigaikščiai puotauja rytą.
 Ecl 10 17 Palaimintas kraštas, kurio karalius yra kilmingas ir kurio kunigaikščiai valgo laiku; ne pasigerdami, o pasisti prindami.
 Ecl 10 18 Dėl tinginystės namas griūna ir dėl rankų neveiklumo vanduo varva į namus.
 Ecl 10 19 Puotos ir vynas palinksmina, o pinigas už viską atsako.
 Ecl 10 20 Net mintyse nekeik karaliaus ir turtuolio savo mėgamajame, nes padangių paukščiai nuneš žodį ir paskelbs, kas buvo pasakyta.
 Ecl 11 1 Mesk savo duoną ant vandens, nes tu ją rasi po daugelio dienų.
 Ecl 11 2 Padalyk ją į septynias ar aštuonias dalis, nes nežinai, kokia nelaimė gali įvykti žemėje.
 Ecl 11 3 Kai debesys pilni, jie duoda žemei lietaus. Kokia kryptimi medis griūva, taip jis ir guli.
 Ecl 11 4 Kas žiūri vėjo-nesėja, kas stebi debesis-nepjauna.
 Ecl 11 5 Kaip nežinai dvasios kelių ir kūdikio kaulų augimo įsčiose, taip nežinai ir darbų Dievo, kuris viską sukūrė.
 Ecl 11 6 Sėk sėklą rytą ir vakare, nes nežinai, kuri geriau užderės; o gal abi bus vienodai geros.
 Ecl 11 7 Šviesa yra maloni, akys mėgsta saulę.
 Ecl 11 8 Kiek ilgai žmogus begyventų, tegul džiaugiasi visą laiką ir nepamiršta, kad tamsių dienų bus daugybė. Visa, kas bus, yra tuštybė.
 Ecl 11 9 Jaunuoli, džiaukis savo jaunyste! Tegul tavo širdis džiugina tave ir eik, kur tavo širdis traukia ir kur akys mato, bet žinok, kad už viską turėsi atsiskaityti prieš Dievą.
 Ecl 11 10 Nesirūpink, atitolink pikta nuo savo kūno, nes vaikystė ir jaunystė yra tuštybė.
 Ecl 12 1 Prisimink savo kūrėją jaunystėje, nelauk, kol ateis piktos dienos ir metai, apie kuriuos sakysi: "Man jie nepatinka".
 Ecl 12 2 Nelauk, kol aptems saulės šviesa, mėnulis bei žvaigždės ir nauji debesys užeis po lietaus.
 Ecl 12 3 Tuomet namų sargai drebės, stiprieji susilenks, malėjos nebedirbs, nes jų bus maža išlikę, o tie, kurie žiūrės pro langus, nieko nebematys;
 Ecl 12 4 durys į gatvę užsidarys, girnų garsas nusils; paukščiai prikels savo giesmėmis, o dukterų giesmių nesigirdės.
 Ecl 12 5 Tuomet jie bijos aukštumų ir baimė bus kelyje. Migdolų medžiai pražys, skėriai taps našta. Žmogus nieko nebenori, jis žengia į savo amžinus namus, ir raudotojai jau vaikščioja gatvėse.
 Ecl 12 6 Sidabrinis siūlas nutrūks, auksinis dubuo suduš, ašotis prie šulinio

subyrės ir šulinio ratas sulūš.

Ecl 12 7 Dulkės sugriš į žemę, iš kurios kilo, o dvasia-pas Dievą, kuris ją davė.

Ecl 12 8 Tuštybių tuštybė, -sako pamokslininkas, -viskas yra tuštybė.

Ecl 12 9 Kadangi pamokslininkas buvo išmintingas, jis visą laiką mokė žmones pažinimo. Jis viską ištyrė, apsvarstė ir sudėjo daug patarlių.

Ecl 12 10 Pamokslininkas stengėsi surasti tinkamus pasakymus ir tiksliai užrašyti tiesos žodžius.

Ecl 12 11 Išmintingųjų žodžiai yra lyg akstinai, jų pamokymai lyg tvirtai įkalto viny, ir visa tai davė vienas ganytojas.

Ecl 12 12 Mano sūnau, įsidėmėk, kad knygų rašymui nebus galo, o daug besigilindamas į jas nuvarginsi kūną.

Ecl 12 13 Paklausykime, kokią galima padaryti išvadą: bijok Dievo ir vykdyk Jo įsakymus, nes tai yra viskas kiekvienam žmogui.

Ecl 12 14 Nes Dievas teis visus darbus ir visus paslėptus dalykus-gerus ir blogus.

Sos 1 1 Giesmių giesmė, Saliamono sukurta.

Sos 1 2 Tepabučiuoja jis mane savo burnos pabučiavimu, nes tavo meilė yra geriau už vyną.

Sos 1 3 Kvapas tavo tepalų yra malonus. Kaip išlietas brangus aliejus yra tavo vardas, todėl mergaitės myli tave.

Sos 1 4 Nusivesk mane! Mes bėgsime paskui tave. Karalius parsivedė mane į savo kambarius! Mes džiaugsimės ir linksminsimės dėl tavęs, mes prisiminsime tavo meilę labiau negu vyną. Jos tikrai tave myli.

Sos 1 5 Jeruzalės dukros, aš esu tamsi, bet graži kaip Kedaro palapinės, kaip Saliamono užuolaidos.

Sos 1 6 Nežiūrėkite į mane, kad aš tamsi, nes saulė nudegino mane. Mano broliai pyko ant manęs ir liepė man saugoti vynuogynus, bet savo vynuogyno aš nesaugoju.

Sos 1 7 Pasakyk man tu, kurį mano siela myli, kur tu ganai, kur tavo banda pietų metu ilsisi. Kodėl aš turėčiau klaidžioti prie tavo draugų bandų?

Sos 1 8 Jei tu nežinai, o gražiausioji, sek bandos pėdomis ir ganyk savo ožiukus šalia piemenų palapinių.

Sos 1 9 Mano mylimoji, aš tave lyginu su faraono kovos vežimų žirgais.

Sos 1 10 Tavo skruostai gražūs tarp papuošalų, tavo kaklas papuoštas karoliais.

Sos 1 11 Mes padarysime tau auksinę grandinę su sidabro gėlytėmis.

Sos 1 12 Karaliui sėdint prie stalo, mano nardas skleidė savo kvapą.

Sos 1 13 Mano mylimasis yra man kaip miros ryšulėlis, kabas man ant krūtinės.

Sos 1 14 Mano mylimasis yra man kaip kamparo žiedai. En Gedžio vynuogyne.

Sos 1 15 Tu graži, mano mylimoji, tu graži. Tavo akys kaip balandėlės.

Sos 1 16 Tu graži, mano mylimoji, tikrai maloni! Mūsų guolis-žalumynuose,

Sos 1 17 mūsų namų rąstai-kedrai, o lubos-kiparisai.

Sos 2 1 Aš esu rožė iš saronų, slėnių lelija.

Sos 2 2 Kaip lelija tarp erškėčių, taip mano mylimoji tarp dukterų.

Sos 2 3 Kaip obelis tarp miško medžių, taip mano mylimasis tarp sūnų. Su

džiaugsmu sėdžiu jo ūksmėje, jo vaisius man saldus.

Sos 2 4 Jis atvedė mane į puotos namus, jo vėliava virš manęs-meilė.

Sos 2 5 Atgaivinkite mane vynuogėmis, sustiprinkite obuoliais, nes aš alpstau iš meilės.

Sos 2 6 Jo kairė ranka po mano galva, o dešinė apkabina mane.

Sos 2 7 Saikdinu jus, Jeruzalės dukros, laukų stirnomis ir elnėmis,

nežadinkite ir nekelkite mano mylimosios, kol ji pati nenorės.

Sos 2 8 Mano mylimojo balsas! Jis ateina šokinėdamas per kalnus ir kalnelius.

Sos 2 9 Mano mylimasis yra lyg stirna ar jaunas briedis. Štai jis jau stovi už sienos ir žiūri pro lango groteles.

Sos 2 10 Mano mylimasis man kalba: "Kelkis, mano mylimoji, mano gražuole, ateik!

Sos 2 11 Žiema jau praėjo, lietūs pasibaigė ir liovėsi.

Sos 2 12 Gėlės jau pasirodė žemėje; atėjo giedojimo metas, ir balandžių balsai girdimi krašte.

Sos 2 13 Figmedžio pumpurai sprogsta, vynuogynai žydi ir kvepia. Kelkis, mano mylimoji, mano gražuole, ateik!

Sos 2 14 Mano balandėle, gyvenanti uolų plyšiuose, parodyk savo veidą! Leisk išgirsti tavo balsą, nes tavo balsas gražus ir veidas žavus".

Sos 2 15 Sugaukite lapės, mažas laputes, kurios gadiną vynuogynus, nes mūsų vynuogynas žydi.

Sos 2 16 Mano mylimasis yra mano, o aš jo. Jis gano tarp lelijų.

Sos 2 17 Kol diena aušta ir šešėliai pabėga, skubėk pas mane, mano mylimasai, kaip stirna, kaip jaunas briedis per Beterio kalnus.

Sos 3 1 Naktį savo guolyje ieškojau to, kurį myliu; aš ieškojau jo, bet neradau.

Sos 3 2 Aš kelsiuos, eisiu į miestą, vaikštinėsiu miesto gatvėmis ir aikštėmis, ieškosiu savo mylimojo. Aš ieškojau jo, bet neradau.

Sos 3 3 Mane sutiko miesto sargybiniai, vaikščiodami miesto gatvėmis. Aš paklausiau, ar jie nematė mano mylimojo.

Sos 3 4 Praėjusi pro juos, radau tą, kurį myliu. Pagavau jį ir nepaleidau, kol neįsivedžiau į savo motinos namus, į kambarį savo gimdytojos.

Sos 3 5 Saikdinu jus, Jeruzalės dukros, laukų stirnomis ir elnėmis, nežadinkite ir nekelkite mano mylimosios, kol ji pati nenorės.

Sos 3 6 Kas ten lyg dūmų stulpas ateina iš dykumos; iškvėpintas mira, kvepalais ir visokiais pirklių milteliais.

Sos 3 7 Tai Saliamono neštuvai! Šešiasdešimt karių, Izraelio karžygių, jį lydi.

Sos 3 8 Jie visi ginkluoti kardais, įgudę kovotojai; kiekvieno kardas prie juosmens, paruoštas nakties pavojui.

Sos 3 9 Karaliaus Saliamono neštuvai padaryti iš Libano medžių.

Sos 3 10 Neštuvų atramos sidabrinės, atlošas auksinis, sėdynė purpuru aptraukta, o vidus su meile papuoštas Jeruzalės dukterų.

Sos 3 11 Siono dukros, išeikite pamatyti karalių Saliamoną su karūna, kuria jo motina karūnavo jį vestuvių dieną, jo linksmybių dieną.

Sos 4 1 Tu graži, mano mylimoji, tu graži. Tavo akys kaip balandėlės spindi iš po garbanų. Tavo plaukai kaip ožkų kaimenė, besileidžianti nuo Gileado kalnų.

Sos 4 2 Tavo dantys kaip banda nukirptų avių, išeinančių iš maudyklės; jos visos turi dvynukus, nė vienos nėra bergždžios.

Sos 4 3 Tavo lūpos kaip raudonos juostelės, o kalba meili. Tavo skruostai kaip granato vaisiaus šonai po tavo garbanomis.

Sos 4 4 Tavo kaklas kaip Dovydo bokštas, pastatytas ginklams, ant kurio kabo tūkstantis karžygių skydų.

Sos 4 5 Tavo dvi krūtys kaip stirnos dvynukai, besiganantys tarp lelijų.

Sos 4 6 Kol diena aušta ir šešėliai pabėga, aš eisiu prie miros kalno ir smilkalų kalvos.

Sos 4 7 Tu graži, mano mylimoji, ir nėra tavyje dėmės.

Sos 4 8 Ateik nuo Libano, mano sužadėtine, ateik pas mane! Nusileisk nuo Amanos, Senyro ir Hermono kalnų viršūnių; išeik iš liūtų guolių, nuo leopardų kalnų.

Sos 4 9 Tu pagrobei mano širdį, mano sesuo, mano sužadėtine! Tu pagrobei mano širdį vienu savo akių žvilgsniu, vienu savo karolių perlu.

Sos 4 10 Kaip maloni yra tavo meilė, mano sesuo, mano sužadėtine! Tavo meilė yra malonesnė už vyną, o tavo tepalų kvapas–už visus brangiausius kvepalus.

Sos 4 11 Mano sužadėtine, tavo lūpos varva kaip korys. Po tavo liežuviu yra medus ir pienas. Tavo rūbų kvapas kaip kvapas smilkalų iš Libano.

Sos 4 12 Mano sesuo, mano sužadėtine, tu esi užrakintas sodas, užantspauduotas šaltinis.

Sos 4 13 Tavo sode auga granatai ir rinktiniai vaismedžiai, kamparas ir nardas;

Sos 4 14 nardas ir šafranas, kvepiančios nendrės ir cinamonas bei įvairūs smilkalų medžiai; mira ir alavijas su geriausiais aromatais;

Sos 4 15 sodo šaltinis-gyvybės vanduo ir tekančios upeliai nuo Libano.

Sos 4 16 Pakilk šiaury, pūsk, pietų vėjau, į mano sodą, kad jo kvapas sklįstų toli! Tegul mano mylimasis ateina į savo sodą ir valgo jo skanių vaisių.

Sos 5 1 Aš atėjau į savo sodą, mano sesuo ir sužadėtine; rinkau mirą ir kvepalus, valgiau medaus iš korių, gėriau pieno ir vyno. Draugai, valgykite ir gerkite, mano mylimieji!

Sos 5 2 Aš miegu, bet mano širdis budi. Tai balsas mano mylimojo, kuris beldžia į duris: "Atidaryk, mano sesuo, mano mylimoji, mano balandėle, mano tyroji! Mano galva pilna rasos, o mano garbanos– nakties lašų".

Sos 5 3 Aš nusivilkau savo drabužius, kaip aš juos vėl apsivilksiu?

Nusiploviau kojas, kaip vėl jas sutepsių?

Sos 5 4 Mano mylimasis įkišo ranką pro duris, ir mano širdis suvirpėjo nuo jo.

Sos 5 5 Aš atsikėliau atidaryti savo mylimajam. Nuo mano rankų ir pirštų varvėjo mira ant durų sklėsčio.

Sos 5 6 Aš atidariau duris savo mylimajam, bet jis buvo nuėjęs. Mano siela alpo, kai jis kalbėjo. Aš ieškojau jo, bet neradau; šaukiau, bet jis neatsiliepė.

Sos 5 7 Mane pastebėjo miesto sargai. Jie mušė ir sužeidė mane; sienų sargai nuplėšė mano apsiaustą.

Sos 5 8 Saikdinu jus, Jeruzalės dukros, jei rasite mano mylimąjį, pasakykite jam, kad alpstau iš meilės.

Sos 5 9 Gražiausioji tarp moterų, kuo tavo mylimasis skiriasi iš kitų, kad mus taip saikdini?

Sos 5 10 Mano mylimasis skaistus ir įraudęs, geriausias iš dešimties tūkstančių.

Sos 5 11 Jo galva yra lyg brangiausias auksas, jo plaukai banguoti ir juodi kaip varnas.

Sos 5 12 Jo akys kaip balandėliai prie vandens upelių, nuplauti piene, labai jam tinka.

Sos 5 13 Jo skruostai kaip lysvės, kuriose auga kvepiančios žolės. Jo lūpos kaip lelijos, varvančios geriausia mira.

Sos 5 14 Jo rankos lyg aukso žiedai su berilio akmenimis. Jo liemuo lyg iš dramblio kaulo, pagražintas safyrais.

Sos 5 15 Jo kojos lyg marmuro kolonos, stovinčios ant auksinių papėdžių. Jis atrodo kaip Libanas, puikus kaip kedras.

Sos 5 16 Jo burna labai saldi, jis visas žavingas. Jeruzalės dukros, toks yra mano mylimasis, mano draugas.

Sos 6 1 Pasakyk, gražiausioji tarp moterų, kur nuėjo tavo mylimasis? Kuriuo keliu pasuko jis, kad galėtume kartu su tavimi jo ieškoti?

Sos 6 2 Mano mylimasis nuėjo į savo sodą, prie kvepiančių augalų lysvių; ten jis gano avis ir skina lelijas.

Sos 6 3 Aš esu mylimojo, o jis yra mano; jis gano tarp lelijų.

Sos 6 4 Graži tu, mano mylimoji, kaip Tirca, puošni kaip Jeruzalė, bauginanti kaip kariuomenė su vėliavomis.

Sos 6 5 Nežiūrėk į mane, nes tavo akys mane nugulėjo. Tavo plaukai kaip ožkų kaimenė, besileidžianti nuo Gileado.

Sos 6 6 Tavo dantys kaip avių banda, išeinanti iš maudyklės; jos visos turi dvynukus, nė vienos nėra bergždžios.

Sos 6 7 Tavo skruostai kaip granato vaisiaus šonai po tavo garbanomis.

Sos 6 8 Yra šešiasdešimt karalienių, aštuoniasdešimt sugulovių ir mergaičių be skaičiaus.

Sos 6 9 Bet tik viena yra mano balandėlė, mano tyroji, vienintelė pas savo motiną, išskirtinė tai, kuri ją pagimdė. Mergaitės matė ir laimino ją. Karalienės ir sugulovės taip pat ją gyrė.

Sos 6 10 Kas yra toji, kuri pasirodo lyg ryto aušra, graži kaip mėnulis, šviesi kaip saulė, bauginanti kaip kariuomenė su vėliavomis?

Sos 6 11 Aš nuėjau pažiūrėti į riešutų sodą, ar pražydo vynuogynas, ar išsprogo granato medžiai.

Sos 6 12 Net nesuvokiau, kaip mano siela nusinešė mane tarsi Aminadabo kovos vežimai.

Sos 6 13 Sugrižk, sugrižk, šulamietai! Sugrižk, kad galėtume pamatyti tave! Ką gi matysime? Tik dvi pasiruošusias kariuomenes.

Sos 7 1 Kokios gražios tavo kojos su korpėmis, kunigaikščio dukra! Tavo strėnų išlenkimai kaip papuošalai, kaip menininko rankų darbas.

Sos 7 2 Tavo liemuo lyg ištekinga taurė, kurioje niekada nestinga gėrimo, tavo pilvas lyg kviečių krūva, apkaišiota lelijomis.

Sos 7 3 Tavo dvi krūtys lyg stirnos dvynukai.

Sos 7 4 Tavo kaklas lyg dramblio kaulo bokštas. Tavo akys lyg Hešbono tvenkiniai prie Batrabimo vartų. Tavo nosis lyg Libano bokštas, nukreiptas Damasko link.

Sos 7 5 Tavo galva lyg Karmelis. Tavo galvos plaukai lyg purpuras, karalius sužavėtas tavo garbanomis.

Sos 7 6 Kokia graži ir miela pažiūrėti tu esi, mano mylimoji!

Sos 7 7 Tavo stuomuo yra panašus į palmę, tavo krūtys – į vynuogių kekes.

Sos 7 8 Aš tariau: "Įkopsiu į palmę, įsikibsiu į jos šakas". Tavo krūtys bus kaip vynuogių kekės, tavo burnos kvapas – kaip obuolių.

Sos 7 9 Tavo lūpos yra lyg geriausias vynas, kuris švelniai slenka gomuriu ir prakalbina apsnūdusį.

Sos 7 10 Aš priklausau savo mylimajam, o jis geidžia manęs.

Sos 7 11 Ateik, mylimasis, eikime į laukus, nakvokime kaime.

Sos 7 12 Anksti rytą apžiūrėkime vynuogynus, ar jau sprogsta vynmedžiai, ar skleidžiasi žiedai, ar pražydo granato medžiai. Ten aš tau atiduosiu savo meilę.

Sos 7 13 Mandragoros kvepia, prie mūsų durų yra įvairiausių vaisių, šviežių ir senų, kuriuos laikiu tau, mano mylimasai.

Sos 8 1 O kad tu būtum mano brolis, kurį maitino mano motina! Tada, sutikus tave lauke, galėčiau bučiuoti, niekas manęs neniekintų.

Sos 8 2 Aš paimčiau ir veščiau tave į savo motinos namus, į kambarius, kur gimiau. Aš duočiau tau gerti kvepiančio vyno ir granato sulčių.

Sos 8 3 Jo kairė ranka po mano galva, o dešinė apkabina mane.

Sos 8 4 Sai kdi nu jus, Jeruzalės dukros, nežadinkite ir nekelkite mano mylimosios, kol ji pati nenorės.

Sos 8 5 Kas yra ta, kuri ateina iš dykumos, pasiremmdama į savo mylimąjį? Po obelį aš pažadinu tave, kur motina tave pagimdė.

Sos 8 6 Laikyk mane kaip antspaudą prie savo širdies, kaip apyrankę ant rankos. Meilė yra stipri kaip mirtis, pavydas žiaurus kaip mirusiųjų buveinė. Jos karštis yra ugnies karštis, stipriausia liepsna.

Sos 8 7 Daugybė vandenų neužgesins meilės ir srovės nepaskandins jos. Jei žmogus duotų už meilę visus savo turtus, būtų visiškai paniekintas.

Sos 8 8 Mes turime mažą seserį, ji neturi krūtų. Ką darysime su ja, kai ateis jai laikas ištekti?

Sos 8 9 Jei ji būtų mūras, pastatytume ant jos sidabrinių bokštų, jei ji būtų durys, apkaltume ją kedro lentomis.

Sos 8 10 Aš esu mūras, ir mano krūtys kaip bokštai. Aš atradau palankumą jo akyse.

Sos 8 11 Saliamonas turėjo vynuogyną Baal Hamone, kurį išnuomojo. Kiekvienas už vaisius privalėjo jam mokėti tūkstantį šekelių sidabro.

Sos 8 12 Mano vynuogynas priklauso tik man. Tau, Saliamonai, duodu tūkstantį, o jo prižiūrėtojams už vaisius-du šimtus.

Sos 8 13 Tu, kuri gyveni soduose, draugai tavęs klausosi. Leisk man išgirsti tavo balsą.

Sos 8 14 Skubėk, mano mylimasai, būk kaip stirna ar jaunas briedis, bėgas kvepiančiais kalnais.

Ish 1 1 Izaijo, Amoco sūnaus, regėjimas, kurį jis matė apie Judą ir Jeruzalę Judo karalių Uzijo, Jotamo, Ahazo ir Ezekijo dienomis.

Ish 1 2 Dangūs, klausykite, žeme, išgirsk! Viešpats kalba: "Aš užauginau ir išaukštinau vaikus, bet jie sukilo prieš mane.

Ish 1 3 Jautis pažįsta savo savininką ir asilas-savo šeimininko ėdžias, bet Izraelis nepažįsta, mano tauta nesupranta".

Ish 1 4 Vargas nuodėmingai giminei, nuo nedorybių apsunkusiai tautai, piktadarių palikuonims, nepaklusniems vaikams! Jie paliko viešpatį, supykde Izraelio Šventąjį, nusigrėžė nuo Jo.

Ish 1 5 Ar verta jus dar daugiau bausti, kurie ir toliau maištaujate? Jau visa galva nesveika, širdis alpsta.

Ish 1 6 Nuo kojų padų iki viršugalvio nebėra nieko sveiko: sumušimai, randai, pūliuojančios žaizdos-nevalytos, neaprištos, aliejumi nepateptos.

Ish 1 7 Jūsų šalis ištuštėjusi, miestai sudeginti, laukų vaisius svetimieji ryja jūsų akivaizdoje. Visa yra sunaikinta svetimųjų.

Ish 1 8 Siono dukra palikta kaip palapinė vynuogyne, kaip sargo būda agurkyne, kaip apgultas miestas.

Ish 1 9 Jei kareivijų Viešpats nebūtų palikęs mums mažo likučio, mes būtume kaip Sodoma, panašūs į Gomorą.

Ish 1 10 Klausykite Viešpaties žodžio, jūs Sodomos valdovai! Išgirsk mūsų Dievo įstatymą, Gomoros tautai!

Ish 1 11 "Kam man daugybė jūsų aukų?-sako Viešpats. -Man jau užtenka jūsų avinų deginamųjų aukų ir penimų gyvulių taukų. Aš nemėgstu jaučių, avių ir ožių kraujo.

Ish 1 12 Kas reikalauja iš jūsų viso to, kai ateinate pasirodyti man ir mindote mano kiemus?

Ish 1 13 Neaukokite man tuščių aukų, smilkalai man yra pasibjaurėjimas. Aš negaliu pakęsti jauno mėnulio, sabatų ir kitų švenčių. Netgi jūsų iškilmingi susirinkimai yra nedorybė.

Ish 1 14 Jūsų jauno mėnulio ir kitų iškilmių mano siela nekenčia. Jos mane slegia ir Aš pavargau nuo jų.

Ish 1 15 Kai jūs iškeliate rankas, Aš nusisuku nuo jūsų, kai kalbate daug maldų, neklausau, nes jūsų rankos kruvinos.

Ish 1 16 Nusiplaukite, apsivalykite; pašalinkite savo piktus darbus iš mano akių, liaukitės darę pikta!

Ish 1 17 Mokykitės daryti gera, ieškokite teisingumo, padėkite prispausti esiams, apginkite našlaičius, užstokite našles.

Ish 1 18 Tada ateikite ir kartu pasvarstysime, -sako Viešpats. -Nors jūsų nuodėmės būtų skaisčiai raudonos, taps baltos kaip sniegas; nors būtų raudonos kaip purpuras, taps kaip vilna.

Ish 1 19 Jei jūs noriai klausysite manęs, valgysite krašto gėrybes.

Ish 1 20 Bet jei jūs priešinsitės ir maištausite, jus praris kardas". Taip kalbėjo Viešpats.

Ish 1 21 Kaip ištikimas miestas tapo paleistuve? Jis buvo pilnas teisingumo, tešumas gyveno jame, o dabar-žmogžudžiai.

Ish 1 22 Tavo sidabras pavirto nuodegomis, vynas sumaišytas su vandeniu.

Ish 1 23 Tavo kunigaikščiai tapo maištininkais ir vagių draugais; visi mėgsta kyšius ir laukia dovanų. Jie nebegina našlaičių, našlės byla nepasiekia jų.

Ish 1 24 Taip sako Viešpats, kareivijų Dievas, Izraelio Galingasis: "Aš atlyginsiu ir atkeršysiu savo priešams!

Ish 1 25 Aš pakelsiu savo ranką prieš tave, visiškai nuvalysiu nuo tavęs nuodegas, pašalinsiu iš tavęs priemaišas.

Ish 1 26 Aš gražinsiu tau teisėjus, kokie jie buvo, ir patarėjus kaip pradžioje. Tuomet tu būsi teisumo ir ištikimybės miestas.

Ish 1 27 Sionas bus išgelbėtas teisingumu ir jo atgailaujantys-teisumu.

Ish 1 28 Nusikaltėliai ir nusidėjėliai bus sunaikinti, kurie apleidžia Viešpatį, prazuš.

Ish 1 29 Jūs gėdysitės ažuolų, kuriais džiaugetės, ir jūs raudonuosite dėl sodų, kuriuos buvote pasirinkę.

Ish 1 30 Jūs būsite kaip ažuolas suvytusiais lapais, kaip sodas be vandens.

Ish 1 31 Stiprusis taps lyg pakulos, jo darbas lyg kibirkštis; jie sudegs kartu, ir niekas jų neužgesins".

Ish 2 1 Regėjimas, kurį matė Amoco sūnus Izaijas, apie Judą ir Jeruzalę.

Ish 2 2 Paskutinėmis dienomis Viešpaties namų kalnas iškils aukščiau už visus kalnus ir kalnelius. Į jį plūs visos tautos.

The Holy Bible in Lithuanian

Ish 2 3 Daug tautų ateis ir sakys: "Eikime prie Viešpaties kalno, į Jokūbo Dievo namus, kad Jis mokytų mus savo kelių ir mes vaikščiotume Jo takais". Nes iš Siono išeis įstatymas, o iš Jeruzalės-Viešpaties žodis.

Ish 2 4 Jis teis tautas ir sudraus daugelį tautų. Jie perkals savo kardus į noragus ir ietis į pjautuvus. Tautos nebekariaus tarpusavyje ir nebesimokys kariauti.

Ish 2 5 Jokūbo namai, ateikite ir visi vaikščiokite viešpaties šviesoje!

Ish 2 6 Todėl Tu atmeteį savo tautą, Jokūbo namus, kad jie pasidarė kaip rytiečiai, jie turi burtininkų kaip filistinai. Jie susideda su svetimaisiais.

Ish 2 7 Jų kraštas yra pilnas sidabro ir aukso, ir nėra galo jų turtams. Jų šalis pilna žirgų ir kovos vežimų be skaičiaus.

Ish 2 8 Jų kraštas taip pat pilnas statų; jie garbina savo rankų darbus, kuriuos pagamino jų pačių pirštai.

Ish 2 9 Ten lenkiasi žmogus, žemina vyras. Neatleisk jiems!

Ish 2 10 Eik į uolą ir slėpkis dulksė nuo Viešpaties baimės ir Jo didingumo šlovės.

Ish 2 11 Išdidūs žmonių žvilgsniai bus pažeminti ir jų puikybė palaužta. Tik vienas viešpats bus išaukštintas tą dieną.

Ish 2 12 Nes kareivijų Viešpaties diena užgrius kiekvieną, kuris išdidus ir pasipūtęs, tą kuris didžiuojasi, ir jie bus pažeminti:

Ish 2 13 visi Libano kedrai, aukšti ir išdidūs, ir visi Bašano ažuolai;

Ish 2 14 visi aukšti kalnai ir visos aukštai iškilusios kalvos;

Ish 2 15 kiekvienas aukštas bokštas ir kiekviena sustiprinta siena;

Ish 2 16 visi Taršišo laivai ir visa, kas gražiai atrodo.

Ish 2 17 Žmogaus išdidumas bus pažemintas, žmonių puikybė bus palaužta. Tik vienas viešpats bus išaukštintas tą dieną.

Ish 2 18 Stabus Jis visai sunaikins.

Ish 2 19 Jie slėpsis uolų plyšiuose ir žemės urvuose nuo Viešpaties baimės ir Jo didingumo šlovės, kai Jis pakils sudrebinti žemės.

Ish 2 20 Tą dieną žmogus išmes savo sidabrinį ir auksinį statulėlį, kuriuos pasidaręs garbino, kurmiams ir šikšnosparniams,

Ish 2 21 kad pasislėptų uolų urvuose ir akmenų plyšiuose nuo Viešpaties baimės ir Jo didingumo šlovės, kai Jis pakils sudrebinti žemės.

Ish 2 22 Atsitraukite nuo žmogaus, kurio kvėpavimas šnervėse; kokia yra jo vertė?

Ish 3 1 Štai Viešpats, kareivijų Dievas, atims iš Jeruzalės ir Judo ramstį ir lazda, duonos ir vandens atsargas,

Ish 3 2 karžygį ir karį, teisėją ir pranašą, žynį ir vyresnįjį,

Ish 3 3 penkiasdešimtininką ir kilmingąjį, patarėją, įgudusį amatininką ir iškalbingą kalbėtoją.

Ish 3 4 Vaikai bus jų kunigaikščiai, juos valdys kūdikiai.

Ish 3 5 Žmonės skriaus vienas kitą, net savo artimą. Vaikai bus pasipūtę prieš vyresniuosius, niekam tikę prieš kilminguosius.

Ish 3 6 Tada žmogus, nutvėręs savo brolių iš tėvo namų, sakys: "Tu dar turi apsiaustą, būk mūsų vadas. Šie griuvėsiai tebūna tavo valdžioje".

Ish 3 7 Jis atsakys: "Aš nesu gydytojas, mano namuose nėra nei duonos, nei drabužių. Nedarykite manęs tautos vadu".

Ish 3 8 Jeruzalė ir Judas kris, nes jų žodžiai ir darbai priešingi Viešpačiui; jie erzina Jo šlovės akis.

Ish 3 9 Jų veido išraiška liudija prieš juos. Jie nesislėpdami nuodėmiauja kaip Sodomos gyventojai. Vargas jiems! Jie patys sau užtraukia nelaimę.

Ish 3 10 Sakykite teisiesiems, kad jiems bus gerai, nes jie naudosis savo darbų vaisiais.

Ish 3 11 Vargas nedorėliui! Jam bus atlyginta pagal jo darbus.

Ish 3 12 Mano tauta! Vaikai juos spaudžia, moterys jiems viešpatauja. O mano tauta! Tavo vedliai tave suvedžioja ir veda klaidingu taku.

Ish 3 13 Viešpats keliasi daryti teismo ir teisti tautas.

Ish 3 14 Viešpats teis vyresniuosius ir savo tautos kunigaikščius. "Jūs jau prarijote vynuogyną. Beturčių nuosavybė yra jūsų namuose.

Ish 3 15 Ką galvojate, skriausdami mano tautą ir daužydami beturčiams per veidus?"-klausia Viešpats, kareivijų Dievas.

Ish 3 16 Viešpats sako: "Kadangi Siono dukterys išdidžiai vaikščioja, ištiesusios kaklus, mėto geidulingus žvilgsnius, eidamos mažais žingsneliais, skambina kojų žiedais,

Ish 3 17 viešpats apdengs Siono dukterų galvas šašais ir apnuogins jas".

Ish 3 18 Tą dieną Viešpats nuplės jų papuošalus: kojų grandinėles, kaktos juosteles ir mėnuliukus;

Ish 3 19 grandinėles, apyrankes ir šydus;

Ish 3 20 vainikėlius, kojų papuošalus, puošnias juostas, kvėpalų dėžutes ir auskarus;

Ish 3 21 pirštų ir nosies žiedus,

Ish 3 22 išeiginius rūbus ir apsiaustus; skareleles ir pinigines,

Ish 3 23 veidrodėlius, plono lino drabužius, galvos kaspinius ir skraistes.

Ish 3 24 Vietoje kvepalų bus smarvė, vietoje juostos-virvė; vietoje gražios šukuosenos-plikė, vietoje apsiausto-ašutinė; vietoje grožio-įdeginta žymė.

Ish 3 25 Tavo vyrai kris nuo kardo, o tavo karžygiai-kovoje.

Ish 3 26 Jos vartai aimanuos ir gedės, apleista ji sėdės ant žemės.

Ish 4 1 Tą dieną septynios moterys, nutvėrusios vieną vyrą, sakys: "Mes valgysime savo duoną ir vilkėsime savais drabužiais, tik leisk mums vadintis tavo vardu, nuimk nuo mūsų panieką".

Ish 4 2 Tą dieną viešpaties atžala bus graži ir šlovinga, o žemės vaisius bus pasididžiavimas ir garbė išlikusiųjų Izraelyje.

Ish 4 3 Išlikęs Sione ir gyvenęs Jeruzalėje bus vadinamas šventu-kiekvienas, kuris bus įrašytas gyventi Jeruzalėje.

Ish 4 4 Kai viešpats nuplaus Siono dukters nešvarumą ir išvalys Jeruzalės kraują teismo ir ugnies dvasia,

Ish 4 5 tada viešpats padarys ant viso Siono kalno ir ant susirinkusių debesų ir dūmus dieną, o naktį skaisčiai liepsnojančią ugnį. Viešpaties šlovė bus apsauga visiems.

Ish 4 6 Tai bus ūksmė dienos metu nuo karščio ir priedanga bei užuovėja nuo audros ir lietaus.

Ish 5 1 Aš giedosiu apie savo mylimojo draugo vynuogyną. Mano mylimasis turėjo vynuogyną derlingame kalnelyje.

Ish 5 2 Jis aptvėrė jį ir išrinko iš jo akmenis, prisodino jame rinktinių vynmedžių. Jo viduryje pastatė bokštą ir padirbo spaustuvą. Jis laukė užaugant vynuogių, bet užaugo rūgščios uogos.

Ish 5 3 "Dabar, Jeruzalės ir Judo gyventojai, darykite teisną tarp manęs ir mano vynuogyno.

Ish 5 4 Ką galima dar padaryti mano vynuogynui, ko Aš nepadariau? Kodėl, kai Aš laukiau vynuogių, jis išaugino rūgščias uogas?

Ish 5 5 Dabar Aš jums pasakysiu, ką darysiu su savo vynuogynu: Aš pašalinsiu tvorą, ir jį nugans, nugriausiu sieną, ir jį išmindžios.

Ish 5 6 Aš apleisiu jį: nebepurensiu ir nebeapkarpsiu jo. Jis apaugs usnimis ir erškėčiais. Aš įsakysiu nebelyti ant jo".

Ish 5 7 Kareivijų viešpaties vynuogynas yra Izraelio namai, o Judo žmonės-Jo mėgiamiausi daigai. Jis laukė teisingumo-ir štai liejamas kraujas, teisumo-ir štai šauksmas!

Ish 5 8 Vargas tiems, kurie jungia namą prie namo ir lauką prie lauko, kol nebelieka vietos kitiems, lyg jie vieni čia gyventų.

Ish 5 9 Kareivijų Viešpats kalbėjo man: "Daugybė didelių ir gražių namų bus tušti ir be gyventojų.

Ish 5 10 Dešimt akry vynuogyno teduos vieną batą vyno, o iš homero sėklų išaugs efa derliaus".

Ish 5 11 Vargas tiems, kurie keliai anksti rytą girtuokliauti ir sėdi iki vėlaus vakaro, kol įkaista nuo vyno.

Ish 5 12 Jų pokyliuose yra arfa ir styginiai, būgnas, vamzdis ir vynas. Bet jie nekreipia dėmesio į viešpaties veiksmus nei į Jo darbus.

Ish 5 13 Todėl mano tauta bus ištremta, nes neturi pažinimo; jos kilmingieji mirs badu, minia neturės net vandens.

Ish 5 14 Todėl mirusiųjų buveinė plačiai atvers savo narsus. Tautos šlovė ir visa minia, visi triukšmautojai ir lėbautojai žengs į ją.

Ish 5 15 Žmogus bus parbloktas, karžygys pažemintas, išdidūs nuleis savo akis.

Ish 5 16 Kareivijų Viešpats bus išaukštintas teisme, šventas Dievas parodys savo šventumą teisumu.

Ish 5 17 Tada ėriukai ganysis kaip savo ganykloje ir svetimieji maitinsis tuo, kas liks po turtuolių.

Ish 5 18 Vargas tiems, kurie traukia neteisybę tuštybės virvėmis ir nuodėmę lyg vežimėlio vadžiomis.

Ish 5 19 Kurie sako: "Tepaskuba Jis, tepagreitina savo darbą, kad mes matytume, teįvykdo Izraelio šventasis savo sprendimą, kad mes žinotume".

Ish 5 20 Vargas tiems, kurie vadina pikta geru ir gera piktu, kurie paverčia tamsą šviesa ir šviesą tamsa, kurie padaro kartų saldžiu ir saldų karčiu.

Ish 5 21 Vargas tiems, kurie išmintingi savo pačių akyse ir sumanūs savo pačių manymu.

Ish 5 22 Vargas tiems, kurie yra karžygiai gerti vyną ir drąsūs vyrai maišyti stiprius gėrimus,

Ish 5 23 kurie išteisina nedorėlį už kyšius, o nekaltą pasmerkia.

Ish 5 24 Kaip liepsna sudegina ražienas ir sausa žolė pranyksta ugnyje, taip jų šaknys supus ir žiedai dulkėmis pavirs, nes jie atmetė kareivijų viešpaties įstatymą ir paniekino Izraelio šventojo žodį.

Ish 5 25 Todėl viešpaties rūstybė užsidegė prieš Jo tautą. Jis pakėlė savo ranką ir ištiko juos. Kalnai sudrebėjo, jų lavonai kaip sąslavos gulėjo gatvėse. Dėl viso to Jo rūstybė dar neatsileido, Jo ranka dar pakelta.

Ish 5 26 Jis duos ženklą toli esančiai tautai, sušvilps ir pašauks ją iš žemės pakraščių. Ir ji ateis skubėdama.

Ish 5 27 Tarp jų nebus nusilpusių nei nuvargusių, snaudžiančių nei miegančių. Nė vienam iš jų neatsiriš strėnų juosta ir neatsileis apavo dirželis.

Ish 5 28 Jų strėlės aštrios, visų lankai įtempti. Jų žirgų kanopos kaip titnagas, jų vežimų ratai kaip viesulas.

Ish 5 29 Jie riaumuoja kaip liūtas, kaip jaunas liūtas. Jie, pagriebę grobį, nusineša jį, ir niekas jo iš jų neatims.

Ish 5 30 Tą dieną jie riaumos prieš juos lyg šėlstanti jūra. Pažvelgus į kraštą, bus gąsdinanti tamsa, šviesą uždengs debesys.

Ish 6 1 Karaliaus Uzijo mirties metais mačiau viešpatį aukštame ir pakeltame soste. Jo rūbas pripildė šventyklą.

Ish 6 2 Serafai stovėjo ties Juo. Kiekvienas iš jų turėjo po šešis sparnus: dviem jie dengė savo veidą, dviem kojas ir dviem skrido.

Ish 6 3 Jie šaukė vienas kitam, sakydami: "Šventas, šventas, šventas, kareivijų viešpats; visa žemė pilna Jo šlovės".

Ish 6 4 Duryš sudrebėjo nuo šauksmo, o namai prisipildė dūmų.

Ish 6 5 Aš tariau: "Vargas man, aš esu žuvis! Aš esu žmogus nešvariomis lūpomis ir gyvenu tarp žmonių nešvariomis lūpomis. Aš savo akimis mačiau Karalių, kareivijų viešpatį!"

Ish 6 6 Vienas serafas atskrido prie manęs. Jis laikė rankoje žėruojančią anglį, kurią buvo pasiėmęs replėmis nuo aukuro.

Ish 6 7 Jis palietė ja mano lūpas ir tarė: "Štai ji palietė tavo lūpas, tavo kaltę panaikinta, nuodėmė apvalyta!"

Ish 6 8 Aš girdėjau Viešpaties balsą. Jis klausė: "Ką man pasiųsti? Kas eis už mus?" Aš atsiliau: "Aš čia, siusk mane!"

Ish 6 9 Jis atsakė: "Eik ir sakyk šiai tautai: 'Ir toliau girdėkite, bet nesupraskite, ir toliau žiūrėkite, bet nematykite'".

Ish 6 10 Sukietink širdį šitos tautos, apkurtink jos ausis ir aptemdyk akis, kad nematytų akimis, negirdėtų ausimis, nesuprastų širdimi, neatsiverstų ir nebūtų pagydyta".

Ish 6 11 Aš klausiau: "Ar ilgai, Viešpatie?" Jis atsakė: "Kol mi estai pasidarys tušti ir be gyventojų, namai be žmonių, o kraštas pavirs dykyme."

Ish 6 12 Viešpats ištremė žmones toli; kraštas visiškai ištuštės.

Ish 6 13 Jei iš jų liks dešimtoji dalis ir sugrįš, jie vėl bus naikinami. Tačiau kaip nukirtus uosį ar ažuolą lieka kelmas, taip šventoji sėkla bus jų kelmas".

Ish 7 1 Judo karaliaus Achazo, sūnaus Jotamo, sūnaus Uzijo, dienomis Sirijos karalius Recinas ir Izraelio karalius Pekachas, Remalijo sūnus, atžygiavo kovoti prieš Jeruzalę, bet neįstengė jos paimiti.

Ish 7 2 Kai Dovydo namams pranešė: "Sirija susidėjo su Efraimu", karaliaus ir jo tautos širdis taip drebėjo, kaip dreba nuo vėjo miško medžiai.

Ish 7 3 Viešpats tarė Izaijui: "Tu ir tavo sūnus Šear Jašubas eikite pasitikti Achazą prie aukštutinio tvenkinio vandentiekio keliu, kuris veda į vėlėjo lauką."

Ish 7 4 Tu jam sakyk: 'Stebėk ir būk ramus; nebijok ir tavo širdis teneišsigąsta šitų dviejų smilkstančių nuodėgulių: nirštančio Sirijos karaliaus Recino ir Remalijo sūnaus.

Ish 7 5 Kadangi Sirija, Efraimas ir Remalijo sūnus surengė prieš tave sąmokslą, galvodami:

Ish 7 6 'Žygiuokime prieš Judą, išgąsdinkime jį, nugalėkime ir paskirkime karaliumi Tabeelio sūnų',

Ish 7 7 Viešpats Dievas taip sako: 'Taip nebus ir tai neįvyks!'

Ish 7 8 Sirijos galva yra Damaskas, o Damasko galva yra Recinas. Dar šešiasdešimt penkeri metai, ir Efraimas bus sunaikintas-tautos nebebus.

Ish 7 9 Efraimo galva yra Samarija, o Samarijos galva-Remalijo sūnus. Jei jūs netikite, neišliksite!'

Ish 7 10 Viešpats toliau kalbėjo Achazui:

Ish 7 11 "Prašyk viešpatį, savo Dievą, ženkle iš požemio gilybių ar dangaus aukštybių".

Ish 7 12 Achazas atsakė: "Aš neprašysiu ir negundysiu Viešpaties".

Ish 7 13 Tuomet Izaijas sakė: "Klausykitės, Dovydo namai, ar jums neužtenka varginti žmonių, ar varginsite ir Dievą?"

Ish 7 14 Pats Viešpats duos jums ženklą. Štai mergelė taps nėščia, pagimdys sūnų ir pavadins jį Emanueliu.

Ish 7 15 Jis maitinsis pienu ir medumi, kol išmoks atmesti, kas pikta, ir pasirinkti, kas gera.

Ish 7 16 Prieš berniukui išmokstant atmesti pikta ir pasirinkti gera, šalys, kurių karalių bijaisi, bus sunaikintos.

Ish 7 17 Viešpats leis tau, tavo tautai ir tavo tėvų namams patirti tokių dienų per Asirijos karalių, kokių nebuvo nuo Efraimo ir Judo atsiskyrimo laikų.

Ish 7 18 Tuomet Viešpats sušvilps musėms Egipto upės galė ir bitėms Asirijos krašte

Ish 7 19 ir jos atskris ir nusileis slėnių tarpekliuose, uolų plyšiuose, ant visų krūmokšnių ir ganyklose.

Ish 7 20 Tą dieną viešpats iš anapus upės pasisamdytu skustuvu-Asirijos karaliumi-nuskus galvos ir kojų plaukus, taipogi ir barzdą pašalins.

Ish 7 21 Tuo pačiu metu atsitiks, jog žmogus laikys vieną karvę ir dvi avis

Ish 7 22 ir jos duos tiek pieno, kad jis valgys sviestą; ir kiekvienas, kuris

bus išlikęs šalyje, valgys sviestą ir medų.
 Ish 7 23 Tuo metu vieta, kur augo tūkstantis vynmedžių, verta tūkstančio
 šekelių sidabro, pavirs erškėtynu ir usnynu.
 Ish 7 24 Žmogus ten eis su strėlėmis ir lanku, nes usnių ir erškėčių bus pilnas
 kraštas.
 Ish 7 25 Visi kalnai, kurie dabar kapliu kasami, taps neįžengiami dėl usnių ir
 erškėčių, juose gausys galvijai ir vaikštinės avys".
 Ish 8 1 Viešpats įsakė man: "Imk didelę lentelę ir įrašyk aiškiomis raidėmis:
 'Imk grobį, skubėk plėšti'".
 Ish 8 2 Aš pasiemiau ištikimus liudytojus, kunigą Ūriją ir Jeberechijo sūnų
 Zachariją.
 Ish 8 3 Aš įėjau pas pranašę, ji pastojė ir pagimdė sūnų. O Viešpats man tarė:
 "Duok jam vardą: 'Imk grobį, skubėk plėšti'".
 Ish 8 4 Prieš vaikui išmokstant pašaukti tėvą ir motiną, Damasko turtai ir
 Samarijos grobis bus Asirijos karaliaus išvežti".
 Ish 8 5 Viešpats man toliau kalbėjo:
 Ish 8 6 "Kadangi ši tauta paniekino ramiai tekantį siloamo vandenį ir pamėgo
 Reciną ir Remalijo sūnų,
 Ish 8 7 viešpats atves prieš jus daugybės galingų upių vandenį-Asirijos
 karalių ir visą jo garbę. Jis išsilies iš savo vagos ir užtvindys visus laukus.
 Ish 8 8 Jis tekės per Judą, patvins ir sieks iki kaklo; išties savo sparnus ir
 apdengs visą tavo šalį, Emanueli!"
 Ish 8 9 Susirinkite, tautos, ir jūs būsite nugalėtos! Išgirskite, visos
 tolimos šalys, susijuoskite, būsite nugalėtos! Susijuoskite, būsite nugalėtos!
 Ish 8 10 Susitarkite tarpusavyje, iš to nieko neišeis. Tarkite žodį, bet jis
 nebus įvykdytas, nes Dievas yra su mumis!
 Ish 8 11 Viešpats kalbėjo man, stipria ranka laikė ir įspėjo mane neiti šitos
 tautos keliu, sakydamas:
 Ish 8 12 "Nevadinkite sąmokslu to, ką šita tauta vadina sąmokslu. Nebijokite
 to, ko ji bijo, ir neišsigąskite.
 Ish 8 13 Kareivijų viešpatį laikykite šventu, Jo bijokite ir prieš Jį
 drebėkite.
 Ish 8 14 Jis bus pašventinimas, suklupimo akmuo ir papiktinimo uola abiem
 Izraelio namams, spąstai bei kilpa Jeruzalės gyventojams.
 Ish 8 15 Daugelis suklups, kris ir suduš; įsipainios ir bus pagauti".
 Ish 8 16 Saugok liudijimą, užantspauduok įstatymą tarp mano mokinių.
 Ish 8 17 Aš lauksiu Viešpaties, kuris paslėpė savo veidą nuo Jokūbo namų, aš
 pasitikėsiu Juo.
 Ish 8 18 Aš ir mano vaikai, kuriuos man davė Viešpats, esame kareivijų
 Viešpaties, kuris gyvena Siono kalne, ženklas ir įspėjimas Izraeliui.
 Ish 8 19 Jie jums sako: "Klauskite mirusiųjų dvasių iššaukėjus ir būrėjus,
 kurie jums murma ir šnibžda". Argi tauta neturėtų klausti savo Dievo? Argi reikia klausti
 mirusiųjų gyvųjų reikalais?
 Ish 8 20 Kreipkitės į įstatymą ir liudijimą. Jeigu jie taip nesako, nėra juose
 šviesos.
 Ish 8 21 Jie klaidžios suvargę ir išalkę. Būdami alkani, jie pyks ir keiks savo
 karalių ir Dievą, žiūrėdami aukštyn.
 Ish 8 22 Kai jie pažiūrės į žemę, visur bus sielvartas ir tamsa, tamsybė ir
 priespauda. Jie pateks į nakties tamsą.
 Ish 9 1 Kas patyrė vargą, tiems nebus tamsu. Seniau Zabulono žemė ir Neftalio
 žemė buvo paniekintos, bet ateity paežerio kraštas ir kraštas anapus Jordano, pagonių
 Galilėja, bus išaukštintas.
 Ish 9 2 Tauta, gyvenusi tamsybėje, išvydo didelę šviesą. Gyvenusiems mirties
 šešėlio krašte nušvito šviesa.
 Ish 9 3 Tu padauginai tautą ir suteikei jiems džiaugsmo. Jie džiaugiasi Tavo
 akivaizdoje, kaip džiaugiamasi pjūties metu arba dalijantis grobį.
 Ish 9 4 Tu sulaužei tautą slėgusį jungą, juos plakusią rykštę, jos prispaudėjo
 lazdą kaip Midjano dieną.
 Ish 9 5 Visų karių apavas ir krauju sutepti rūbai bus ugnimi sunaikinti.
 Ish 9 6 Kūdikis mums gimė, sūnus mums duotas. Ant jo peties viešpatavimas, jis
 bus vadinamas Nuostabasis, Patarėjas, Galingasis Dievas, Amžinasis Tėvas, Ramybės
 Kuniškis.
 Ish 9 7 Jo viešpatavimas plėsis ir taikai nebus galo. Dovydo sostą ir jo
 karalystę jis sustiprins ir įtvirtins teisingumu ir teisybe per amžius. Kareivijų Viešpaties
 uolumas tai padarys.
 Ish 9 8 Viešpats pasiuntė žodį Jokūbui, jis krito į Izraelį.
 Ish 9 9 Tai žinos visa tauta, Efraimas ir Samarijos gyventojai, kurie
 puikybėje ir išdidume kalbėjo:
 Ish 9 10 "Plytų mūrai sugriuvo, mes juos atstatysime iš tašytų akmenų; nukirto
 laukinius figmedžius, mes juos pakeisime kedrais".
 Ish 9 11 Todėl Viešpats sukels prieš juos Recino priešus ir sukurstys
 priešingus.

Ish 9 12 Sirija rytuose, o filistinai vakaruose ryja Izraelį, plačiai atvėrę
nasrus. Dėl viso to Jo rūstybė dar neatsileido, Jo ranka dar pakelta.
Ish 9 13 Bet tauta nesigrėžia į Tą, kuris juos baudžia, jie neieško kareivijų
Viešpaties.
Ish 9 14 Todėl viešpats nukirs Izraelio galvą ir uodegą, palmę ir nendrę tą
pačią dieną.
Ish 9 15 Vyresnieji ir kilmingieji-tai galva, o melą kalbantys pranašai-
uodega.
Ish 9 16 Šios tautos vadai yra suvedžiotojai, o jų vedamieji pražus.
Ish 9 17 Todėl viešpats nesidžiaus jų jaunimu ir nepagailės nei jų našlaičių,
nei našlių. Jie visi yra veidmainiai ir nedorėliai, jie kalba kvailystes. Dėl viso to Jo
rūstybė dar neatsileido, Jo ranka dar pakelta.
Ish 9 18 Nedorybė kaip ugnis praryja usnis ir erškėčius, padega miško
tankumynus, o dūmai kyla kaip stulpai.
Ish 9 19 Kareivijų Viešpaties rūstybė padegė šalį. Tauta bus lyg kuras ugniai.
Žmogus nesigailės savo brolio.
Ish 9 20 Jis griebis iš dešinės, bet alks, ris iš kairės, bet nepasisotins.
Kiekvienas valgys savo kūną.
Ish 9 21 Manasas-Efraimą, Efraimas- Manasą, abu drauge-Judą. Dėl viso to Jo
rūstybė dar neatsileido, Jo ranka dar pakelta.
Ish 10 1 Vargas tiems, kurie leidžia neteisingus įstatymus ir užrašo neteisėtus
sprendimus.
Ish 10 2 kad pašalintų beturtį iš teismo ir paniekintų mano tautos vargšų
teises, kad našlės taptų jų grobiu ir galėtų apiplėšti našlaičius.
Ish 10 3 Ką jūs darysite aplankymo dieną, kai nelaimės jus užklups? Pas ką
bėgsite ieškoti pagalbos, kur paliksite savo turtus?
Ish 10 4 Be manęs jie pateks į nelaisvę, žus nuo kardo. Dėl viso to Jo rūstybė
dar neatsileido, Jo ranka dar pakelta.
Ish 10 5 Vargas Asirijai, mano rūstybės rykštei ir lazdai.
Ish 10 6 Aš ją pasiūsiu prieš veidmainių tautą, prieš savo rūstybės žmones ją
nukreipsiu, įsakysiu plėšti, grobti ir mindyti ją kaip gatvių purvą.
Ish 10 7 Bet ji ne taip galvoja: ji svajoja sunaikinti daug tautų.
Ish 10 8 Ji sako: "Ar mano valdovai nėra karaliai?
Ish 10 9 Ar Kalnė ne kaip Karkemišas? Ar Hamatas ne kaip Arpadas? Ar Samarija
ne kaip Damaskas?
Ish 10 10 Ar mano ranka nepasiekė stabmeldžių karalysčių, kurių stabų buvo
daugiau negu Jeruzalėje ir Samarijoje?
Ish 10 11 Argi negaliu padaryti Jeruzalei ir jos stabams, kaip padariau
Samarijai ir jos stabams?"
Ish 10 12 Todėl, kai viešpats užbaigs savo darbą Siono kalne ir Jeruzalėje, Jis
nubaus pasipūtusį Asirijos karalių, jo išdidžiai pakeltas akis.
Ish 10 13 Nes jis sako: "Aš tai padariau savo galia, savo išmintimi tai
pasiekiau. Aš panaikinau tautų ribas, išplėšiau jų turtus, kaip karžygys pažeminau jų
gyventojus.
Ish 10 14 Mano ranka surado tautų turtus kaip lizdus, kaip surenka paliktus
kiaušinius, taip surinkau visą žemę. Nė vienas nepajudino sparno, nepravėrė snapo ir
nesučirškė".
Ish 10 15 Ar kirvis giriasi prieš tą, kuris juo kerta? Ar pjūklas didžiuojasi
prieš tą, kuris jį traukia? Ar lazda pakyla prieš tą, kas nėra medis? Ar rykštė plaka tą,
kuris ją laiko?
Ish 10 16 Viešpats, kareivijų Dievas, užleis sunkias ligas ant jo riebiųjų ir jo
garbę sunaikins lyg ugnimi.
Ish 10 17 Izraelio Švieša taps ugnimi, jo šventasis-liepsna. Per vieną dieną Jis
sudegins ir sunaikins usnis ir erškėčius.
Ish 10 18 Jis sunaikins jo miško garbę ir sodo sielą bei kūną. Jie sunyks kaip
sunkiai sergantis ligonis.
Ish 10 19 Jo miško medžių taip maža beliks, kad vaikas galės juos suskaičiuoti.
Ish 10 20 Tuomet Izraelio ir Jokūbo namų likutis nebesirems juos nugalėjusiais,
bet tiesoje vilsis viešpačiu, Izraelio Šventuoju.
Ish 10 21 Jokūbo likutis sugrįš prie galingojo Dievo.
Ish 10 22 Izraeli, jei tavo tauta ir būtų gausi kaip pajūrio smiltys, tik
likutis sugrįš. Sunaikinimas numatytas ir pelnytai užplūs.
Ish 10 23 Viešpats, kareivijų Dievas, įvykdys numatytą sunaikinimą visoje
žemėje.
Ish 10 24 Todėl viešpats, kareivijų Dievas, taip sako: "Mano tauta, gyvenanti
Sione, neišsigąsk asirų, kai jie plaks tave rykštėmis ir muš lazdomis kaip egiptiečiai.
Ish 10 25 Nes dar trumpa valandėlė, ir mano rūstybė bei pyktis pasibaigs jų
sunaikinimu".
Ish 10 26 Tada kareivijų viešpats pakels prieš juos rimbą ir smogs jiems, kaip
smogė Midjanui prie Orebo uolos. Jis išties savo lazda virš jūros, kaip tai padarė Egipte.
Ish 10 27 Tą dieną jų našta bus pašalinta nuo tavo pečių ir jungas nuo tavo
kaklo, ir patepimas sudaužys jungą.

Ish 10 28 Jie pakilo iš Rimono, atžygiavo į Ajatą pro Migroną ir paliko atsargas Mi chmaše.

Ish 10 29 Jie perėjo tarpeklį, Geboje nakvojo. Rama dreba, Sauliaus Gibėja išbėgiojo.

Ish 10 30 Šauk balsiai, Galimų dukra! Tei šgiirsta tave Lai šoje, vargšas Anatote.

Ish 10 31 Madmena ištuštėjo, Gebimų gyventojai ieško išsigelbėjimo.

Ish 10 32 Dar šiandien jie pasieks Nobą, pakels grasinantį kumštį prieš Siono dukterį, prieš Jeruzalės aukštumą.

Ish 10 33 Štai Viešpats, kareivijų Dievas, nulaus su triukšmu šakas, aukštai iškilusius nukirs, aukštieji bus pažeminti,

Ish 10 34 miško tankumynus iškaPOS kirviu, Libanas kris nuo Galingojo.

Ish 11 1 Iš Jesės kelmo išdygs atžala ir iš jo šaknies išaugs šaka.

Ish 11 2 Viešpaties dvasia bus ant jo: dvasia išminties ir supratimo, dvasia patarimo ir galybės, dvasia pažinimo ir viešpaties baimės.

Ish 11 3 Bijoti Viešpaties jam bus džiaugsmas. Jis teis ne kaip akys mato ir pasmerks ne kaip ausys girdi.

Ish 11 4 Jis teisingai teis beturčius ir bešališkai krašto romiuosius. Jis ištiks žemę savo burnos lazda, nužudys nedorėlį savo pūstelėjimu.

Ish 11 5 Teisumas bus jo strėnų raištis, ištikimybė jis susijuos juosmenį.

Ish 11 6 vilkas gyvens su avinėliu, leopardas gulės su ožiuku, veršis, jautis ir jaunas liūtas bus drauge, juos ganys mažas vaikas.

Ish 11 7 Karvė ir lokys ganysis, jų jaunikliai guls drauge ir liūtasės šiaudus kaip jautis.

Ish 11 8 Motinos maitinamas kūdikis žais prie angies urvo, ir mažas vaikas kiš ranką į gyvatės ola.

Ish 11 9 Niekas nekenks ir nežudys mano šventame kalne. Kaip vanduo pripildo jūrą, taip žemė bus pilna Viešpaties pažinimo.

Ish 11 10 Tą dieną Jesės šaknis bus vėliava tautoms; pagonys ieškos jo, nes jo poilsis bus šlovingas.

Ish 11 11 Tuomet viešpats vėl pakels ranką gelbėti savo tautos likutį, kuris bus likęs Asirijoje, Egipte, Patrose, Kuše, Elame, Senaare, Emate ir jūros salose.

Ish 11 12 Jis iškels vėliavą tautoms, surinks Izraelio pabėgėlius ir Judo išsklaidytuosius iš keturių žemės kraštų.

Ish 11 13 Tuomet Efraimo pavydas išnyks, ir Judo priešai bus sunaikinti, Efraimas nepavydės Judui, Judas nebekovos prieš Efraimą.

Ish 11 14 Jie skubės jūros link prieš filistinus ir kartu apiplės rytiečius. Jie pasieks ir valdys edomitus ir moabitus, amonitai jiems paklus.

Ish 11 15 Viešpats išdžiovins Egipto jūros liežuvį. Jis taip pat, pakėlęs savo ranką, padalins upę į septynis upelius; tuomet bus galima pereiti per ją sausuma.

Ish 11 16 Ir bus platus kelias mano tautos likučiu, kuris išliks Asirijoje, kaip buvo Izraeliui išeinant iš Egipto.

Ish 12 1 Tuomet tu sakysi: "Aš šlovinu Tave, Viešpatie. Nors buvai užsirūstinęs ant manęs, bet Tavo pyktis atslūgo, ir Tu paguodei mane.

Ish 12 2 Dievas yra mano išgelbėjimas. Aš Juo pasitikiu ir nebijau, nes mano stiprybė ir giesmė yra Viešpats. Jis yra mano gelbėtojas".

Ish 12 3 Jūs su džiaugsmu sėmsite vandenį iš išgelbėjimo šaltinių,

Ish 12 4 sakydami: "Girkite Viešpatį, šaukitės Jo vardo, skelbkite tautose Jo darbus, kalbėkite, kad Jo vardas didingas.

Ish 12 5 Giedokite Viešpačiui, nes Jis padarė didingų darbų; tebūna tai žinoma visoje žemėje.

Ish 12 6 Džiūgaukite ir šūkaukite, Siono gyventojai, nes Izraelio Šventasis yra didis tarp jūsų".

Ish 13 1 Regėjimas apie Babiloną, kurį matė Izaijas, Amoco sūnus.

Ish 13 2 Iškelkite vėliavą kalno viršūnėje, šaukite garsiai, mokite ranka, kad jie įeity pro kilmingųjų vartus.

Ish 13 3 Aš įsakiau savo pašvęstiesiems ir pašaukiau savo karžygius, kad įvykdytų mano rūstybę, -tuos, kurie džiaugiasi mano išaukstinimu.

Ish 13 4 Kalnuose minios triukšmas tarsi gausios tautos. Tai sujudimas karalysčių ir susirinkusių tautų. Kareivijų Viešpats ruošia kariuomenę kovai.

Ish 13 5 Jie ateina iš tolimos šalies, nuo padangių pakraščių; tai Viešpaties rūstybės įrankiai žemei sunaikinti.

Ish 13 6 Verkite, nes Viešpaties diena arti; ji ateina kaip sunaikinimas nuo Visagalio.

Ish 13 7 Dėl to visos rankos nusvirs, kiekvieno žmogaus širdis sutirps.

Ish 13 8 Jie išsigąs, juos apims skausmai ir kentėjimai. Juos suims skausmai kaip gimdyves. Jie apstulbės žiūrės vienas į kitą: jų veidai degs ugnimi.

Ish 13 9 Artėja Viešpaties diena, žiauri ir pilna rūstybės bei keršto, kad paverstų žemę tyrlaukiais ir sunaikintų jos nusidėjėlius.

Ish 13 10 Dangaus žvaigždės ir žvaigždynai nebešvies, saulė, tik patekėjus, aptems ir mėnulis nebešvies.

Ish 13 11 Aš bausiu pasaulį dėl jo pikybės, nedorėlius-dėl jų kalčių. Aš sustabdysiu puikuolių pasipūtimą ir pažeminsiu baisiųjų išdidumą.

Ish 13 12 Aš padarysiu, kad žmogus bus brangesnis už auksą, o vyras-už gryną
Ofyro auksą.

Ish 13 13 Aš supurtysiu dangus, o žemė pajudės iš savo vietos dėl kareivijų
viešpaties rūstybės Jo degančio pykčio dieną.

Ish 13 14 Kaip išgašdintos stirnos arba avys, kurių niekas nebegano, kiekvienas
grįš prie savo tautos, į savo kraštą.

Ish 13 15 Ką suras, perdurs, ką sugaus, nužudys.

Ish 13 16 Jų kūdikius sutraiškys jų pačių akivaizdoje, išplėš namus ir moteris
išprievartaus.

Ish 13 17 Aš sukurstysiu prieš Babiloną medus, kurie nevertina sidabro ir
negeidžia aukso.

Ish 13 18 Jie strėlėmis žudys jaunuolius, nepagailės nėščių moterų nei jų
kūdikių.

Ish 13 19 Babilonas, karalysčių šlovė, chaldėjų pasididžiavimas, taps kaip
Sodoma ir Gomora, kai Viešpats jas sunaikino.

Ish 13 20 Jis niekad nebebus apgyvendintas ir niekas jame negyvens per kartų
kartas. Arabas ten nebeties savo palapinės ir piemenys nebegans savo bandos.

Ish 13 21 Laukiniai žvėrys ten šeimininkaus, jų namai bus pilni pelėdų. Stručiai
ten bėgios ir šokinės satyrai.

Ish 13 22 Hienos kauks bokštuose ir šakalai puikiuose rūmuose. Babilono galas
arti, jo dienos suskaičytos.

Ish 14 1 Nes viešpats pasigailės Jokūbo ir vėl išsirinks Izraelį, apgyvendins
juos jų pačių krašte. Prie jų jungsis ateiviai ir glausis prie Jokūbo.

Ish 14 2 Pagonyis paims juos ir parves į jų vietą. Izraelitai viešpaties žemėje
juos apgyvendins kaip tarnus ir tarnaites. Jie padarys belaisvius tuos, kurių belaisviai jie
buvo, ir pavergs savo prispaudėjus.

Ish 14 3 Kai viešpats po visų vargų, baimės ir kietos vergijos, kurioje
vargote, jums suteiks ramybę.

Ish 14 4 tada dainuosite pasityčiojimo dainą apie Babilono karalių, sakydami:
"Kaip nurimo prispaudėjas, auksinio miesto nebeliko!

Ish 14 5 viešpats sulaužė nedorėlio lazda, jo valdovo skeptrą,

Ish 14 6 kuris be paliovos įtūžęs plakė tautas, jas pavergė ir žiauriai
persekiavo.

Ish 14 7 Visa žemė nurimo ir ilsisi, linksmi dainuoja.

Ish 14 8 Džiaugiasi kiparisai ir Libano kedrai, sakydami: 'Kai tu kritai,
kirtėjai nebeateina kirsti mūsų'.

Ish 14 9 Pragaras sujudo pasitikti tavęs ateinančio; dėl tavęs pažadino
mirusiuosius, visus žemės valdovus, pakėlė nuo sostų visus tautų karalius.

Ish 14 10 visi jie kalbės tau: 'Tu nusilpai kaip ir mes, tapai mums lygus!'

Ish 14 11 Tavo didybė nugarmėjo į pragarą su tavo styginių skambesiu. Kandy yra
tavo paklodė ir kirminai užklojo tave.

Ish 14 12 Kaip tu iškritai iš dangaus, Liuciferi, ryto aušros sūnau? Kaip tu
kritai žemėn, kuris buvai pamynęs tautas?

Ish 14 13 Tu sakei savo širdyje: 'Aš pakilsiu į dangų, iškelsiu savo sostą
aukščiau Dievo žvaigždžių, sėdėsiu dievų kalne tolimiausioje šiaurėje.

Ish 14 14 Aš pakilsiu aukščiau debesų, būsiu lygus Aukščiausiam!'

Ish 14 15 Bet tu esi nublokštas į pragarą, į giliausią bedugnę.

Ish 14 16 Kurie tave mato, įsižiūri ir galvoja: 'Ar tai žmogus, prieš kurį
drebėjo žemė ir karalystės?

Ish 14 17 Kuris pavertė pasaulį dykuma, sugriovė miestus ir nepaleido savo
belaisvių?'

Ish 14 18 visų tautų karaliai garbingai guli savo kapuose.

Ish 14 19 Tu gi išmestas iš karsto kaip bjauri šaka. Esi apdengtas kardu
nužudytųjų kūnais, guli duobėje tarp akmenų, kojomis mindomas.

Ish 14 20 Tu nebūsi palaidotas su kitais, nes sunaikinai savo kraštą, išžudei
tautą. Niekada nebus minimi piktadarių palikuonys.

Ish 14 21 Išžudykite jo vaikus už tėvo nusikaltimus, kad jie nebepakiltų,
neapgyvendintų krašto ir nepripildytų žemės savo miestų".

Ish 14 22 "Aš eisiu prieš juos, -sako kareivijų viešpats, -sunaikinsiu Babilono
vardą ir likutį-sūnų ir vaikaitį", -sako Viešpats.

Ish 14 23 "Paversiu jų ežių buveinę ir vandens liūną; visa iššluosiu sunaikinimo
šluota", -sako kareivijų viešpats.

Ish 14 24 Kareivijų viešpats prisiekė: "Kaip Aš sumaniau, taip įvyks, kaip
nusprendžiau, taip ir bus.

Ish 14 25 Aš sutraiškysiu asirus savo žemėje ir sumindžiosiu juos kalnuose. Jų
jungas bus pašalintas ir jų našta nuimta nuo Izraelio pečių.

Ish 14 26 Tai Aš sumaniau padaryti visoje žemėje ir pakėliau ranką prieš visas
tautas".

Ish 14 27 Kareivijų viešpats taip nusprendė, kas tai pakeis? Jis ranką pakėlė,
kas ją sulaukys?

Ish 14 28 Karaliaus Ahazo mirties metais buvo paskelbta:

Ish 14 29 "Nedžiūgauk, filistinų žeme, kad rykštė, kuri tave plakė, yra

sulaužyta. Iš gyvatės šaknų augs angis, o iš angies kiaušinių-drakonas.

Ish 14 30 Beturčių pirmagimiai bus maitinami, neturtingieji gulės saugiai. Tavo šaknį prazūdysiu badu, jis išžudys tavo likutį.

Ish 14 31 Vartai, dejuokite! Mieste, šauk! Išsigąskite visi filistinai! Iš šiaurės atslenka dūmai, jų gretose nėra nė vieno atsiliekančio".

Ish 14 32 Ką atsakyti tautos pasiuntiniams? Viešpats įkūrė Sioną, Jo tautos vargšai ras čia prieglaudą.

Ish 15 1 Regėjimas apie Moabą. Tą naktį, kai Ar Moabas ir Kir Moabas buvo sunaikinti, Moabas žuvo.

Ish 15 2 Dibono duktė pakilo į aukštumas raudoti; moabitai rauda dėl Nebojo ir Medebos. Jų visų galvos plaukai nukirpti ir barzdos nuskustos.

Ish 15 3 Gatvėse jie vilki ašutinėmis, ant namų stogų ir aikštėse visi rauda ir dejuoja.

Ish 15 4 Hešbone ir Elealeje jie taip rauda, kad jų balsas girdėti Jahace; net Moabo kariai šaukia ir dreba.

Ish 15 5 Mano širdis liūdi dėl Moabo. Žmonės iš jo bėga į Coarą. Kiti eina taku verkdami į Luhitą. Kelyje į Horonaimą jie rauda, nes visa sunaikinta.

Ish 15 6 Nimrimų vandenys išdžiūvo, žolė nuvyto, nauja nebeželia, ir nėra jokios žalumos.

Ish 15 7 Visa, kas dar liko, jie nešasi per Karklų upelį.

Ish 15 8 Šauksmas girdėti visame Moabo krašte; jis girdimas Eglaimuose ir Berelime.

Ish 15 9 Dimono vandenys pilni kraujo. Bet Aš siųsiu Dimonui dar daugiau nelaimių: liūtų Moabo pabėgėliams ir krašte likusiems.

Ish 16 1 Siųskite krašto kunigaikščiui avinėlių iš selos į dykumą Siono dukros kalnui.

Ish 16 2 Kaip iš lizdo išmesti paukščiukai yra Moabo dukterys prie Arnono brastų.

Ish 16 3 Sušaukite pasitarimą, įvykdykite teisingumą. Tegu tavo šešėlis būna kaip naktis vidudienį. Išsklaidytus paslėpk, neišduok pabėgėlių.

Ish 16 4 Priimk, Moabai, mano išsklaidytuosius ir pabėgėlius, tegul jie gyvena pas tave. Būk jiems apsauga nuo sunaikintojo. Prispaudėjo nebėra, plėšimas pasibaigė, niokotojai pašalinti iš krašto.

Ish 16 5 Gailestingumu sostas bus įtvirtintas. Jis teisėtai sėdės jame, Dovydo palapinėje, teisdamas, ieškodamas teisingumo ir skubėdamas įgyvendinti teisybę.

Ish 16 6 Mes girdėjome apie Moabą, koks išdidus jis yra! Jo išdidumas, akiplėšiškumas ir įžūlumas tėra tuščias pasigyrimas.

Ish 16 7 Visi moabitai verks ir raudos. Jie verks ir liūdės dėl Kir Hareseto pamatų, kurie bus sujudinti.

Ish 16 8 Hešbono laukai išdžiūvo ir Sibmos vynmedžiai, kurių vyną gerdavo tautų viešpačiai, yra sunaikinti, vynuogynai, kurie tęsėsi iki Jazerio, siekė dykumą ir anapus jūros.

Ish 16 9 Aš verkiu drauge su Jazeru dėl Sibmos vynmedžių, laistau ašaromis Hešboną ir Elealę. Tavo vynuogyno derliumi džiaugiasi priešai.

Ish 16 10 Linksmybė ir džiaugsmas dingo iš derlingųjų laukų. Vynuogynuose nebėra nei džiaugsmo, nei linksmybės. Spaudyklose niekas nebespaudžia vyno. Aš nutildžiau dirbančiųjų šauksmus.

Ish 16 11 Mano siela dėl Moabo skamba lyg arfa, o širdis liūdi Kir Hareseto.

Ish 16 12 Jei Moabas pasirodys aukštumoje aukoti ir eis į savo šventyklą melstis, jis nieko nelaimės.

Ish 16 13 Tai yra Viešpaties žodis, kurį Jis kalbėjo seniau apie Moabą.

Ish 16 14 Bet dabar Viešpats sako: "Per trejus metus Moabo didybė sunyks, iš gausios tautos liks tik mažas ir silpnas likutis".

Ish 17 1 Pranašavimas apie Damaską. "Damaskas nebebus miestas, jis taps griuvėsių krūva.

Ish 17 2 Aroero miestai ištuštės, jie taps ganyklomis. Čia ilsės kaimenės ir niekas jų nebaidys.

Ish 17 3 Dings Efraimo tvirtovės ir Damasko karalystė. Sirija susilauks to paties, ko susilaukė Izraelio šlovė", -sako kareivijų Viešpats.

Ish 17 4 "Tą dieną Jokūbo šlovė sumenkės ir jo kūnas suliesės.

Ish 17 5 Bus taip, kaip pjojęsui pjūties metu nuimant derlių arba kaip renkančiam varpas Rafaimų slėnyje.

Ish 17 6 Iš jo liks tiek, kaip nurinkus alyvmedį: dvi ar trys alyvos medžio viršūnėje ir keturios ar penkios ant šakų galų", -sako Viešpats, Izraelio Dievas.

Ish 17 7 Tą dieną žmogus žiūrės į savo Kūrėją, jo akys žvelgs į Izraelio šventąjį.

Ish 17 8 Jis nebežiūrės į aukurus, kuriuos padarė jo ranka, ir nebevertins to, kas jo padirbta, -giračių ir atvaizdų.

Ish 17 9 Tada kaip apleista šaka ar viršūnė bus jo sutvirtinti miestai, kuriuos jie paliks dėl izraelitų. Čia bus tyrlaukiai.

Ish 17 10 Kadangi tu užmiršai savo išgelbėjimo Dievą ir neatsiminei savo stiprybės uolos, tu sodinsi savo mėgiamus sodus ir svetimų vynmedžių daigus.

Ish 17 11 Tą dieną, kai sodinsi, jie sužaliuos ir kitą rytą žydės, tačiau derliaus jie neneš-tik vargą, nelaimės ir skausmus.

Ish 17 12 Vargas daugeliui tautų, kurios šėlsta lyg jūrų bangos ir užia kaip putojantys vandenys.

Ish 17 13 Viešpats sudraus jas, ir jos bėgs lyg dulkės, nešamos vėjo kalnuose, kaip audros sukuri blaškomie lapai jos dings.

Ish 17 14 Vakare-siaubas! Rytą jų jau nebėra! Tokia dalia mūsų naikintojų, likimas jų, kurie mus plėšia!

Ish 18 1 Vargas kraštui, esančiam anapus Etiopijos upių, kuriame girdimas sparnų ūžesys.

Ish 18 2 Jis siunčia pasiuntinius jūra, vandens keliais nendrinuose laiveliuose. Greitieji pasiuntiniai, skubėkite pas aukšto ūgio ir išdidžią tautą, pas tautą, kurios bijosi arti ir toli gyvenantys, kurios kraštas upėmis išraižytas.

Ish 18 3 Viso pasaulio gyventojai! Stebėkite, kai vėliava bus pakelta kalnuose! Klausykite, kai išgirsite trimito balsą!

Ish 18 4 Štai ką viešpats man kalbėjo: "Aš ramiai viską seksiu iš savo vietos kaip karštis giedroje, kaip rūko debesys pjūtis įkarštyje".

Ish 18 5 Prieš pjūtį, žydėjimui praėjus, vynuogėms pradėjus nokti, Jis išpjauštys visas atžalas ir iškapos šakeles.

Ish 18 6 Jie bus palikti kalnų paukščiams ir žemės žvėrims. Paukščiai tame krašte praleis vasarą ir žvėrys gyvens žiemą.

Ish 18 7 Tuo metu aukšto ūgio, nenugalima ir išdidi tauta, kurios bijo arti ir toli gyvenantys, kurios kraštas upėmis išraižytas, atneš dovanų kareivijų viešpačiui į Siono kalną.

Ish 19 1 Pranašavimas apie Egiptą. Štai viešpats ateina į Egiptą ant lengvo debesies. Egipto stabai dreba Jo akivaizdoje, ir egiptiečių širdys tirpsta juose.

Ish 19 2 "Aš sukurstysiu egiptiečius prieš egiptiečius, brolis kovos prieš brolį, draugas prieš draugą, miestas prieš miestą ir karalystė prieš karalystę.

Ish 19 3 Egiptiečiai gyvens sąmyšyje, ir Aš paversiu niekais jų planus. Jie klaus savo stabų ir burtininkų, mirusiųjų dvasių iššaukėjų ir žynių.

Ish 19 4 Aš atiduosiu egiptiečius į žiauraus valdovo rankas; nuožmus karalius juos valdys", -sako viešpats, kareivijų Dievas.

Ish 19 5 Jūros vanduo nuseks, ir upė išdžius.

Ish 19 6 Upės ir kanalai dvoks, nendrės ir meldai suvys.

Ish 19 7 Papirusai upės pakrantėse ir pasėliai prie upės išdžius, sunyks ir nieko nebeliks.

Ish 19 8 Žvejai liūdės ir dejuos visi, kurie meta meškeres į upę ir kurie vandenyje tiesia tinklus.

Ish 19 9 Linų apdirbėjai ir verpėjos bei audėjos neteks vilties.

Ish 19 10 Visų, kurie laiko tvenkinius žuvims, planai sužlugs.

Ish 19 11 Coano kunigaikščiai yra kvaili. Faraono išmintingieji patarėjai duos kvailus patarimus. Kaip galite sakyti faraonui: "Aš esu išminčiaus sūnus, karalių palikuonis?"

Ish 19 12 Kur tavo išminčiai? Jie tepraneša ir tepaskelbia, ką kareivijų viešpats nusprendė dėl Egipto.

Ish 19 13 Coano kunigaikščiai taps kvaili, Nofo kunigaikščiai klys. Giminių vadai suklaidins Egiptą.

Ish 19 14 Viešpats pasiuntė jiems svaigulio dvasią, kuri klaidina egiptiečius visuose jų darbuose; jie kaip girtas žmogus, svyrinėjantis savo vėmaluose.

Ish 19 15 Jokio darbo Egipte negalės daryti nei galva, nei uodega, nei palmė, nei nendrė.

Ish 19 16 Tą dieną egiptiečiai bus lyg moteris: jie drebės ir išsigąs kareivijų Viešpaties rankos, kurią Jis pakels prieš Egiptą.

Ish 19 17 Judo žemė bus siaubas Egiptui. Kiekvienas išsigąs, vos jį paminėjęs, dėl to, ką viešpats nusprendė dėl Egipto.

Ish 19 18 Tada Egipto šalyje bus penki miestai, kurie kalbės kanaano kalba ir prisieks kareivijų viešpačiui. Vienas bus vadinamas Saulės miestu.

Ish 19 19 Egipto žemės viduryje stovės aukuras viešpačiui, o krašto pasienyje-paminklas Jam.

Ish 19 20 Tai bus ženklas ir liudijimas apie Viešpatį Egipto krašte, nes jie šauksis Viešpaties pavojui iškilus. Jis siųs jiems gelbėtoją, kuris kovos ir išlaisvins juos.

Ish 19 21 Viešpats apsireikš egiptiečiams, ir tą dieną egiptiečiai pažins Viešpatį. Jie aukos Jam deginamąsias ir duonos aukas, duos įžadus viešpačiui ir laikysis jų.

Ish 19 22 Viešpats užgaus Egiptą ir išgydys. Jie gręsis į Viešpatį. Jis leis permaldaujamą ir pagydys juos.

Ish 19 23 Tuomet bus vieškelis iš Egipto į Asiriją. Asirai keliaus į Egiptą ir egiptiečiai į Asiriją. Asirai ir egiptiečiai drauge tarnaus viešpačiui.

Ish 19 24 Izraelis bus trečias su Egiptu ir Asirija-palaiminimas krašto viduryje.

Ish 19 25 Juos kareivijų viešpats laimins, sakydamas: "Tebūna palaimintas Egiptas, mano tauta, ir Asirija, mano rankų darbas, ir Izraelis, mano paveldas".

Ish 20 1 Asirijos karalius Sargonas siuntė Tartaną, ir tas atėjo į Ašdodą, kariavo prieš jį ir paėmė.

Ish 20 2 Tuo metu Viešpats kalbėjo Amoco sūnui Izaijui: "Eik, nusivilk ašutinę ir nusiauk kurpes". Jis taip padarė ir vaikščiojo nuogas ir basas.

Ish 20 3 Tada Viešpats tarė: "Kaip mano tarnas Izaijas vaikščiojo nuogas ir basas trejus metus (tai buvo ženklas Egiptui ir Etiopijai),

Ish 20 4 taip Asirijos karalius ves Egipto belaisvius ir Etiopijos tremtinius, jaunos ir senus, nuogas ir basus, neapdengtomis šlaunimis Egipto gėdai.

Ish 20 5 Jie išsigąs ir drebės dėl Etiopijos, kuri buvo jų viltis, ir dėl Egipto, kuriuo didžiavosi.

Ish 20 6 Tą dieną šito jūros pakraščio gyventojai sakys: "Štai kas atsitiko tiems, pas kuriuos bėgome ieškoti pagalbos, kad mus išlaisvintų nuo Asirijos karaliaus! Kaip dabar išsigelbėsime?"

Ish 21 1 Pranašavimas apie pajūrio dykumą. Viesulas kyla iš pietų, ateina iš dykumos, iš baimės keliančio krašto.

Ish 21 2 Aš turėjau bauginantį regėjimą: plėšikas plėšia, naikintojas naikina. Pakilk, Elamai! Medija, apgul! Aš padarysiu galą visiems vaitojimams.

Ish 21 3 Man strėnas skauda; skausmai suėmė mane lyg gimdyvę, aš nebegaliu girdėti nė matyti.

Ish 21 4 Mano širdis dreba, baimė ima mane; mano malonumų naktis Jis pavertė siaubu.

Ish 21 5 Stalas padengtas, kilimai ištiesti, jie valgo ir geria. Kunigaikščiai, pakilkite, patepkite skydus!

Ish 21 6 Viešpats man įsakė: "Eik, pastatyk sargą, ką jis matys, tepraneša!"

Ish 21 7 Jis pamatė vežimą, traukiamą poros žirgų, raitelį ant asilo ir raitelį ant kupranugario, ir jis labai atidžiai stebėjo.

Ish 21 8 Jis šaukė kaip liūtas: "Viešpatie, aš stoviu sargyboje dieną ir budžiu naktimis.

Ish 21 9 Štai, artėja vežimas ir pora raitelių". Jis atsakė ir tarė: "Krito, krito Babilonas, visi jo dievų atvaizdai sutrupinti guli ant žemės!"

Ish 21 10 O mano klojimo iškultieji grūdai! Ką girdėjau iš kareivijų Viešpaties, Izraelio Dievo, tą pranešiau jums.

Ish 21 11 Pranašavimas apie Dūmą. Jis šaukia man iš Seyro: "Sarge, kiek dar naktis tęsis? Sarge, kiek dar naktis tęsis?"

Ish 21 12 Sargas atsakė: "Rytas artėja ir naktis. Jei norite klausti, klauskite vėl; sugrįžkite ir klauskite!"

Ish 21 13 Pranašavimas apie Arabiją. Jūs nakvosite Arabijos miškuose, Dedano karavanai.

Ish 21 14 Trokštančiam duokite vandens, pabėgėlius pasitikite su duona, Temos krašto gyventojai.

Ish 21 15 Jie bėga nuo kardo, nuo iškelto kardo, nuo įtempto lanko, nuo baisaus karo.

Ish 21 16 Viešpats man sako: "Dar vieneri metai, ir visa Kedaro didybė pranyks.

Ish 21 17 Kedaro sūnų, drąsiųjų šaulių, išliks tik mažas likutis, nes Viešpats, Izraelio Dievas, taip kalbėjo".

Ish 22 1 Pranašavimas apie Regėjimo slėnį. Kas gi atsitiko, kad visi sulipote ant stogų?

Ish 22 2 Tu, pilnas triukšmo ir neramumo, linksmasis mieste! Tavo kritusieji nekrito nuo kardo ir nemirė kovoje.

Ish 22 3 Visi tavo valdovai bėgo, bet buvo surišti šaulių. Visi, kurie surasti tavyje, buvo surišti, nors ir toli bėgo.

Ish 22 4 Aš sakiau: "Atsitraukite nuo manęs, aš graudžiai verkiau. Neguoskite manęs, nes mano tauta sunaikinta".

Ish 22 5 Tai buvo paniekos ir sąmyšio diena Regėjimo slėnyje, kurią mums siuntė kareivijų Viešpats.

Ish 22 6 Elamas atėjo su strėlinėmis, kovos vežimais ir raiteliais, o Kyras-su skydais.

Ish 22 7 Tavo mėgiamieji slėniai buvo pilni kovos vežimų, raiteliai išsiriavo prie vartų.

Ish 22 8 Judo apsauga sugriuvo. Tą dieną jūs apžiūrėjote ginklus Miško namuose.

Ish 22 9 Jūs matėte Dovydo miesto sienų plyšius, kurių buvo daug. Jūs sėmėte vandenį iš žemutinio tvenkinio.

Ish 22 10 Jūs apžiūrėjote Jeruzalės namus, juos griovėte ir jais tvirtinote miesto sieną.

Ish 22 11 Jūs padarėte saugyklą tarp abiejų sienų senojo tvenkinio vandeniui. Bet jūs pamiršote Tą, kuris visa tai darė, ir nekreipėte dėmesio į Jį.

Ish 22 12 Kareivijų Viešpats ragino tą dieną verkti ir raudoti, skustis galvos plaukus ir apsiųngti ašutinę.

Ish 22 13 Bet štai džiaugsmas ir linksmybė, veršių ir avių pjovimas, mėsos valgymas ir vyno gėrimas. "Valgykite ir gerkite, nes rytoj mirsime".

Ish 22 14 Kareivijų Viešpats apsiųsi man, sakydamas: "Šitas nusikaltimas jums nebus atleistas iki mirties, -sako kareivijų Viešpats".

Ish 22 15 Kareivijų Viešpats sakė: "Eik pas rūmų prievaizdą Šebną ir jam sakyk: 'Ką tu čia veiki? Kodėl išsikirtai sau kapą? Rūpestingai aukštoje

vietoje išsikaldinai sau buveinę uoloje.

Ish 22 17 Štai kareivijų viešpats tvirtai nutvers tave ir pašalins iš čia.
 Ish 22 18 Jis sukite pasuks tave ir mes kaip kamuolį į didelę šalį; ten tu mirsi
 ir ten tavo garbės vežimas taps gėda tavo valdovo namams!
 Ish 22 19 Aš pašalinsiu tave iš tavo vietos ir tarnybos.
 Ish 22 20 Tą dieną aš pašauksiu savo tarną Eljakimą, Hilkijs sūnų,
 Ish 22 21 apvilksiu jį tavo rūbu, apjuosiu tavo juosta ir perduosiu jam tavo
 valdžią. Jis bus kaip tėvas Jeruzalės gyventojams ir Judo namams.
 Ish 22 22 Aš uždėsiu jam ant peties Dovydo namų raktą. Jis atidarys, ir niekas
 nebeuždarys, jis užrakinys, ir niekas nebeatrakinys.
 Ish 22 23 Aš įkalsiu jį kaip vinį tikroje vietoje, ir jis taps savo tėvo namuose
 šlovingu sostu.
 Ish 22 24 Ant jo kabos visa jo tėvo namų šlovė: visos atžalos ir ataugos, maži
 ir dideli indai nuo puodukų iki puodų.
 Ish 22 25 Ateis diena, kai tikroje vietoje įkalta vinis nulūš, visa, kas ant jos
 kabojo, nukris ir suduš, nes taip Viešpats pasakė".
 Ish 23 1 Pranašavimas apie Tyrą. Raudokite Taršišo laivai, nes sunaikintas jūsų
 miestas, į kurį galėtumėte grįžti. Tą žinią gavome iš Kitimų.
 Ish 23 2 Nutilkite, gyventojai jūros pakraščių, kuriuos buvo pripildę Sidono
 pirkliai, plaukiojantys po jūrą.
 Ish 23 3 Per plačius vandenį atgabendavo Sichoro grūdus, derlių nuo upės, ir
 jūs buvote tautų prekyvietė.
 Ish 23 4 Susigėsk, Sidone, nes jūra kalba, jūros stiprybė sako: "Aš nebuvau
 nėščia ir negimdžiau, neauginau nei jaunikaičių, nei mergaičių".
 Ish 23 5 Kai žinia apie Tyrą pasieks Egiptą, jie išsigandę drebės.
 Ish 23 6 Jūros pakraščių gyventojai, plaukite į Taršišą ir raudokite!
 Ish 23 7 Ar tai ne linksmais senų senovėje įkurtas miestas? Jo kojos nuneš jį
 į tolimą šalį būti ateiviui.
 Ish 23 8 Kas tą padarė Tyrui? Jis juk buvo karališkas miestas, jo pirkliai buvo
 kunigaikščiai, visoje žemėje gerbiami.
 Ish 23 9 Kareivijų Viešpats taip nusprendė, kad suvaldytų jo puikybę ir visą jo
 garbę, kad sugėdintų visus žemės garbinguosius.
 Ish 23 10 Taršišo dukterie, vaikščiok savo žemėje lyg upė, užliejanti kraštą;
 niekas tavęs nebevaržo.
 Ish 23 11 Viešpats ištiesė savo ranką virš jūros, Jis drebinio karalystes.
 Viešpats davė įsakymą sunaikinti Kanaano tvirtoves.
 Ish 23 12 Jis sakė: "Nebesidžiauk, prispausta mergaitė, Sidono dukterie! Pakilk
 ir plauk į Kitimus! Ir ten nerasi ramybės".
 Ish 23 13 Štai chaldejų šalis. Šitos tautos anksčiau nebuvo, asirai įkūrė ją
 dykumos gyventojams. Jie stato savo bokštus, griaua jo rūmus, paverčia jį griuvėsiais.
 Ish 23 14 Vaitokite, Taršišo laivai, nes jūsų tvirtovė sunaikinta.
 Ish 23 15 Tyras bus užmirštas septyniasdešimt metų. Toks yra žmogaus amžius. Po
 septyniasdešimties metų atsitiks Tyrui kaip dainoje apie paleistuvę:
 Ish 23 16 "Pasiimk arfą, vaikščiok po miestą, užmiršta paleistuve, dainuok
 meiliai ir gražiai, kad tave atsimintų".
 Ish 23 17 Po septyniasdešimties metų Viešpats aplankys Tyrą. Miestas vėl grįš
 prie savo pelno, ištvirtaus su visomis pasaulio karalystėmis visoje žemėje.
 Ish 23 18 Jo prekyba ir pelnas bus pašvęsta viešpačiui. Jie nekraus atsargų
 sandėliuose, bet jas atiduos tarnaujantiems viešpačiui, kad jie valgytų ir apsirengtų.
 Ish 24 1 Štai Viešpats daro žemę tuščią lyg dykumą, pakeičia jos paviršių,
 išsklaido jos gyventojus.
 Ish 24 2 Taip bus ir tautai, ir kunigui; ir vergui, ir šeimnininkui; ir
 tarnaitėi, ir jos šeimninkei; ir perkančiam, ir parduodančiam; ir skolininkui, ir
 skoliniojui.
 Ish 24 3 Kraštas bus nušluotas ir nualintas, nes taip Viešpats patvarkė.
 Ish 24 4 Žemė liūdi ir nyksta, pasaulis visiškai sumenkėjo ir nyksta; žemės
 išdidieji nusilpsta.
 Ish 24 5 Žemė suteršta jos gyventojų, nes jie nesilaikė įstatymų, iškreipė
 teisingumą ir sulaužė amžinąją sandorą.
 Ish 24 6 Todėl prakeikimas ryja žemę ir naikina jos gyventojus, todėl žemės
 gyventojai sudeginti ir žmonių mažai belikę.
 Ish 24 7 Vynas gedi, vynuogės nyksta, visi, kieno buvo linksmos širdys,
 dūsauja.
 Ish 24 8 Linksmybės su būgneliais liovėsi, linksmyjų triukšmas pasibaigė,
 švelnūs arfos garsai nutilo.
 Ish 24 9 Nebeskamba vyną geriančiųjų dainos, stiprus gėrimas apkarto jo
 gėrėjams.
 Ish 24 10 Tuštybės miestas bus sugriautas, namai užrakinti, niekas durų
 nebevarstys.
 Ish 24 11 Verkia dėl vyno gatvėse; išnyko įvairios linksmybės, džiaugsmas žemėje
 dingso.
 Ish 24 12 Miestas ištuštėjo, vartai guli griuvėsiuose.

Ish 24 13 Visas kraštas bus kaip alyvmedis po vaisių nurinkimo, kaip vynuogynas po vynuogių nurinkimo.

Ish 24 14 Jie pakels balsus, giedos apie viešpaties didybę vakaruose.

Ish 24 15 Šlovins viešpatį rytuose ir jūros pakraščiuose Izraelio Dievo vardą.

Ish 24 16 Nuo žemės pakraščių girdime giedant: "Šlovė Teisiajam". Bet aš sakau: "Vargas man, aš nebepakelsiu! Išdavikai be sąžinės-apgaudinėja, suvedžioja".

Ish 24 17 Siaubas, duobė ir žabangai tau, žemės gyventojau!

Ish 24 18 Kas bėgs nuo siaubo garso, įkris į duobę; išlipęs iš duobės, pateks į žabangus; debesys atsivėrę, žemės pamatai dreba.

Ish 24 19 Žemė draskyte draskoma, trinte trinama, kratyte kratoma.

Ish 24 20 Žemė svyruote svyruos kaip girtas, siūbuos kaip palapinė. Ją slėgs jos nusikaltimas, ji grius ir nebeatsikels.

Ish 24 21 Tą dieną Viešpats baus dangaus kareiviją aukštybėse ir žemės karalius žemėje.

Ish 24 22 Jie bus surinkti kaip belaisviai į duobę ir užrakinti; po daugelio dienų jie bus aplankyti.

Ish 24 23 Mėnulis paraus ir saulė susigės, nes kareivių viešpats šlovingai viešpataus Siono kalne, Jeruzalėje ir savo vyresniųjų akivaizdoje.

Ish 25 1 Viešpatie, Tu esi mano Dievas, aš aukštinsiu Tave ir girsiu Tavo vardą, nes Tu padarei nuostabių dalykų, ištikimai įvykdei, ką seniai buvai pažadėjęs.

Ish 25 2 Tu pavertei miestą akmenų krūva, tvirtoves-griuvėsiais; svetimųjų rūmų nebėra ir jie niekad nebebus atstatyti.

Ish 25 3 Stipri tauta šlovins Tave; galingų tautų miestai bijos Tavęs.

Ish 25 4 Tu buvai stiprybė beturčiui, apsauga vargšui nelaimėje, priebėga nuo audros, ūksmė karštyje; baisiųjų rūstybė atsimušė kaip audra į sieną.

Ish 25 5 Kaip karštis sausoje vietoje, taip Tu sudrausi svetimųjų siautimą; kaip kaitra, nuslopinama debesų šešėliu, taip baisiųjų pergalės bus nutildytos.

Ish 25 6 Kareivių viešpats šitame kalne suruoš pokylį visoms tautoms; pokylį su geriausiu maistu ir senu bei nusistovėjusiu vynu.

Ish 25 7 Jis pašalins šitame kalne šydą, kuris gaubia visas tautas ir gimines.

Ish 25 8 Jis sunaikins mirtį amžiams. Viešpats Dievas visiems nušluostys ašaras ir pašalins panieką nuo savo tautos visoje žemėje, nes taip pasakė Viešpats.

Ish 25 9 Tuomet jie sakys: "Štai Jis, mūsų Dievas; mes laukėme Jo, ir Jis išgelbės mus. Jis yra Viešpats, kurio laukėme; džiaukimės ir džiūgaukime dėl Jo išgelbėjimo!"

Ish 25 10 Viešpaties ranka ilsės šitame kalne, o Moabas bus sumintas, kaip suminami šiaudai duobėje.

Ish 25 11 Jis išties savo rankas, kaip plaukikas ištiesia plaukti, ir Jis pažemins jų išdidumą kartu su jų rankų grobiu.

Ish 25 12 Aukštas tvirtovių sienas Jis pažemins, sugriaus ir pavers dulkėmis.

Ish 26 1 Tuomet Judo šalyje giedos šią giesmę: "Mūsų miestas yra tvirtas; Jis suteiks išgelbėjimą už jo sienų ir pylimų.

Ish 26 2 Atkelkite vartus ir teįeina teismoji tauta, kuri saugo tiesą.

Ish 26 3 Tu suteiksi tobulą ramybę tiems, kurie pasitiki Tavimi.

Ish 26 4 Pasitikėkite viešpačiu visados, nes viešpats Jahvė yra amžina stiprybė.

Ish 26 5 Jis pažemina išpuikčius iš didaus miesto gyventojus. Jis pažemina juos iki žemės, dulkėmis paversdamas miestą.

Ish 26 6 Mindžioja jų beturčių kojos, vargšų žingsniai".

Ish 26 7 Teismojo kelias yra tiesus, Tu jo taką išlygini.

Ish 26 8 Tavo teismų kelyje, Viešpatie, mes laukėme; mūsų sielos atsimena Tavo vardą ir ilgisi Tavęs.

Ish 26 9 Mano siela naktį ilgisi Tavęs, mano dvasia ieško Tavęs. Kai Tavo teismai pasireiškia žemėje, pasaulio gyventojai pasimoko teismo.

Ish 26 10 Jei nedorėlio bus pasigailėta, jis nepasimokys teismo; teisiųjų šalyje jis darys pikta ir nekreips dėmesio į viešpaties didybę.

Ish 26 11 Viešpatie, Tavo ranka yra pakelta, bet jie nemato jos. Tavo uolumą dėl tautos jie tepamato ir tesusigėsta. Ugnis tesunaikina Tavo priešus.

Ish 26 12 Viešpatie, Tu suteiksi mums ramybės, nes Tu juk viską padarei dėl mūsų.

Ish 26 13 Viešpatie, mūsų Dieve, kiti valdovai viešpatavo mums, bet mes tik Tavo vardą pripažįstame ir Jį garbiname.

Ish 26 14 Jie mirė ir nebeatgis, jie yra šešėliai ir nebeatsikels; Tu applankei juos ir sunaikinai, jų atminimą išdildei.

Ish 26 15 Viešpatie, tu padidinai tautą; šlovė Tau už tai; Tu išplėtei krašto sienas.

Ish 26 16 Viešpatie, jie ieškojo Tavęs nelaimės metu; jie meldėsi, kai juos baudei.

Ish 26 17 Kai gimdyvės laikas priartėja, ji šaukia iš skausmo. Viešpatie, tokie mes esame Tavo akivaizdoje.

Ish 26 18 Mes lyg gimdančios kentėjome, bet pagimdėme tik vėją. Mes neatnešėme kraštui išlaisvinimo ir pasaulio gyventojai nekrito.

Ish 26 19 Tavo mirusieji bus gyvi, jų kūnai kelsis kartu su mano. Dulkėse

esantieji, pabuskite ir giedokite. Kaip rasa galvina augalus, taip Viešpats prikelis mirusiuosius.

Ish 26 20 Mano tauta, eik, įeik į savo kambarius; pasislėpk valandėlę, kol praeis Jo rūstybė.
 Ish 26 21 Viešpats ateina iš savo buveinės bausti žemės gyventojų už jų nusikaltimus. Žemė atidengs ant jos pralieta kraują ir nebeslėps nužudytųjų.
 Ish 27 1 Tą dieną Viešpats nubaus kietu, dideliu ir stipriu kardu leviataną, šliaužiančią ir besiraitančią gyvatę, ir nukaus jūros slibiną.
 Ish 27 2 Tą dieną giedokite apie vynuogyną:
 Ish 27 3 "Aš, Viešpats, esu jo sargas. Aš nuolatos laistau jį; kad jam kas nepakenktų, saugau jį dieną ir naktį.
 Ish 27 4 Nėra manyje rūstybės. Jei kas jame pasėtų erškėčių ir usnių, Aš įeičiau, kovočiau ir sudeginčiau juos.
 Ish 27 5 Tegu jie laikosi mano stiprybės, kad galėtų susitaikyti su manimi; ir tada jie susitaikys su manimi".
 Ish 27 6 Ateityje Jokūbas vėl įsišaknys, o Izraelis žaliuos ir žydės; jie pripildys visą pasaulį savo vaisių.
 Ish 27 7 Ar jis baudė juos, kaip jų priešai buvo baudžiami? Ar jų krito tiek, kiek jų priešų?
 Ish 27 8 Tu baudei juos nuosakiai, kai atmetei. Jis pašalina juos savo stipriu pūstelėjimu rytų vėjo dieną.
 Ish 27 9 Jokūbo kaltė bus atleista ir nuodėmė pašalinta, kai jis aukurų akmenis sutrupins kaip kalkakmenius, giraičių bei atvaizdų nebeliks.
 Ish 27 10 Sustiprintas miestas bus tuščias, be gyventojų, kaip dykuma. Galvijai ganysis jame, gulės ir apgraus jo šakas.
 Ish 27 11 Kai jo šakos nudžius, atėjusios moterys jas nulauš ir sudegins. Tai tauta, neturinti supratimo. Todėl jos kūrėjas nepasigailės ir nesuteiks jai malonės.
 Ish 27 12 Tomis dienomis Viešpats kuls nuo Eufrato upės iki Egipto upelio, o jūs, izraelitai, būsite surinkti kaip grūdai.
 Ish 27 13 Tą dieną pasigirs didysis trimitas, paliktieji Asirijos krašte bei išsklaidytieji Egipto šalyje sugrįš ir pagarbins Viešpatį šventajame Jeruzalės kalne.
 Ish 28 1 Vargas puikybės vainikui, Efraimo girtuokliams, vystančiai šlovingo grožio gėlei derlingame vyno įveiktųjų slėnyje.
 Ish 28 2 Štai Viešpaties stiprusis ir galingasis kaip smarki kruša, kaip laužantis viesulas, kaip baisus lietus, kaip plūstantis vanduo užtvindys žemę.
 Ish 28 3 Jis sunaikins Efraimo girtuoklių puikybę.
 Ish 28 4 Šlovingo grožio vystančiai gėlei viduryje derlingo slėnio bus kaip ankstyvam figos vaisiui: kas jį pamato, nuskina ir suvalgo.
 Ish 28 5 Tą dieną kareivijų Viešpats bus šlovės karūna ir gražus vainikas savo tautos likučiui;
 Ish 28 6 teisingumo dvasia teisėjui ir stiprybė kariams nugalėti priešą.
 Ish 28 7 Tačiau šie apsvaigo nuo vyno, svyruoja nuo girtuokliavimo. Kunigas ir pranašas, apsvaigę nuo girtuokliavimo, nežino, ką darą. Jie klysta regėjimuose, suklumpa sprendimuose.
 Ish 28 8 Visi jų stalai apvemti, nėra švarios vietos.
 Ish 28 9 Ką jis pamokys ir kam paaškins girdėtą pranešimą? Ką tik nujunkytiems kūdikiams?
 Ish 28 10 Taisyklė po taisyklės, taisyklė po taisyklės, eilutė po eilutės, eilutė po eilutės, čia truputį ir ten truputį.
 Ish 28 11 Viešpats kalbės mikčiojančiomis lūpomis ir svetima kalba šitai tautai,
 Ish 28 12 kuriai sakė: "Tai poilsis, kur gali pailsėti pavargę, tai atgaiva".
 Bet jie neklausė.
 Ish 28 13 Jiems buvo Viešpaties žodis: "Taisyklė po taisyklės, taisyklė po taisyklės, eilutė po eilutės, eilutė po eilutės, čia truputį ir ten truputį", kad jie eitų, svyrinėtų, sukluptų, išpainiotų ir patektų į nelaisvę.
 Ish 28 14 Išgirskite Viešpaties žodį, jūs pasityčiotojai, kurie viešpataujate mano tautai Jeruzalėje.
 Ish 28 15 Jūs sakote: "Mes padarėme sandorą su mirtimi ir susitarimą su mirusiųjų buveine. Atūžiantis tvanas nelies mūsų, nes melas yra mūsų priebėga ir apgaulė mus dengia".
 Ish 28 16 Todėl taip sako Viešpats Dievas: "Štai Aš dedu Sione pamatui ištirtą akmenį, brangų pamato kartinį akmenį. Kas tiki, nesiels skubotai.
 Ish 28 17 Teisingumas bus mano virvė, teisumas-mano svambalas. Kruša sunaikins melo priebėgą, ir vanduo užlies slėptuvę.
 Ish 28 18 Tada jūsų sandora su mirtimi bus panaikinta ir susitarimas su mirusiųjų buveine nustos galioti. Atūžiantis tvanas parbloks jus.
 Ish 28 19 Kai jis praeis, nusineš jus. Jis užeis kas rytą ir kas dieną, ir kas naktį. Tai bus siaubinga žinia".
 Ish 28 20 Guolis per trumpas išsitiesti, ir antklodė per siaura įsivynioti.
 Ish 28 21 Viešpats pakils kaip Peracimų kalne, kaip Gibeono slėnyje. Jis padarys darbą, savo bauginantį darbą, kaip yra nusprendęs.
 Ish 28 22 Nebesityčiokite, kad jūsų pančiai nebūtų stipriau suveržti! Iš

Viešpaties, kareivijų Dievo, aš girdėjau apie numatytą sunaikinimą visoje žemėje.
 Ish 28 23 Išgirskite mano balsą, klausykite ir supraskite mano kalbą.
 Ish 28 24 Argi artojas kas dieną arią ir akėja, ruošdamas dirvą sėjai?
 Ish 28 25 Argi, sulyginęs žemės paviršių, jis nesėja krapų, kmynų, miežių ir rugių?
 Ish 28 26 Dievas pamokė jį, kad išmanytų.
 Ish 28 27 Juk krapų ir kmynų niekas nekulia velenais. Krapus iškulia lazda ir kmynus lazdele.
 Ish 28 28 Javus duonai reikia sumalti, todėl ant jų nevažinėja velenais visą laiką ir nemindo gyvulių kanopomis.
 Ish 28 29 Taip patvarkė kareivijų Viešpats; Jo patarimas yra nuostabus ir išmintis didinga.
 Ish 29 1 Vargas Arieliui, miestui, kuriame gyvena Dovydas. Kismet švęskite šventes, pajaukite aukas.
 Ish 29 2 Aš užleisiu priespaudą Arieliui. Jame bus verksmas ir vaitojimas; jis bus tikras Arielis.
 Ish 29 3 Apgulsiu tavę, apkasiu grioviais, apstatysiu apsiausties bokštais.
 Ish 29 4 Tu būsi labai pažemintas ir iš dulkių prislopintu balsu kalbėsi. Tavo balsas bus girdimas kaip mirusiųjų dvasių iššaukėjo balsas, kaip šnabždesys iš po žemių.
 Ish 29 5 Tavo priešų bus daugybė kaip dulkių ir tavo prispaudėjų gausu-kaip vėjo nešamų pelų. Tai įvyks visai nelauktai ir ūmai.
 Ish 29 6 Kareivijų Viešpats aplankys tavę griausmu, žemės drebėjimu, audros viesulu ir ryjančia ugnies liepsna.
 Ish 29 7 Kaip sapnas, kaip nakties regėjimas bus gausybė tautų, kariaujančių prieš Arielį, jį apgulusių grioviais ir bokštais.
 Ish 29 8 Alkanas sapnuoja, kad jis valgo, bet pabudęs tebėra alkanas; arba ištroškęs sapnuoja, kad geria, o pabudęs tebėra ištroškęs. Taip bus tautoms, kurios kariaus prieš siono kalną.
 Ish 29 9 Nusistebėkite, pasibaisėkite ir šaukite! Jie girti, bet ne nuo vyno; svyruoja, bet ne nuo stipraus gėrimo.
 Ish 29 10 Viešpats siuntė jums kieta miego dvasią, užmerkė jūsų akis-pranašus, uždengė jūsų galvas-regėtojus.
 Ish 29 11 Visi regėjimai bus jums kaip užantspauduota knyga. Jei kas paduotų ją mokančiam skaityti ir sakyti: "Paskaityk!", tas atsakyti: "Negaliu, nes ji užantspauduota".
 Ish 29 12 Jei knygą paduotų nemokančiam skaityti ir jam sakyti: "Skaityk!", jis atsakyti: "Aš nemoku skaityti".
 Ish 29 13 Viešpats tarė: "Kadangi ši tauta artinasi prie manęs savo burna ir pagerbia mane savo lūpomis, bet jų širdis yra toli nuo manęs ir jie mokosi bijoti manęs, klausydami žmonių priesakų,
 Ish 29 14 tai Aš nustebinsiu šią tautą savo nuostabiu darbu. Jų išminčių išmintis pranyks, gudriųjų sumanumas pražus".
 Ish 29 15 Vargas tiems, kurie savo planus slepia nuo Viešpaties ir darbus daro tamsoje, galvodami: "Kas mus mato ir kas mus žino?"
 Ish 29 16 Jūs iškreipiate dalykus! Argi puodžius gali būti laikomas lygiu moliui? Ar kūrinys sako apie savo kūrėją: "Jis nesukūrė manęs"? Ar daiktas kalba apie tą, kuris jį padarė: "Jis nieko nesupranta"?
 Ish 29 17 Netrukus ir Libanas taps ariama dirva, o dirva-mišku.
 Ish 29 18 Tą dieną kurtieji išgirs knygos žodžius ir aklyjų akys praregės.
 Ish 29 19 Romieji dar labiau džiaugsis Viešpačiu ir beturčiai-Izraelio šventuoju.
 Ish 29 20 Prispaudėjai dings ir pasityčiotojai žus; bus sunaikinti, kurie elgiasi neteisingai,
 Ish 29 21 kurie apšmeižia žmogų, kurie vartuose kaltintojui spendžia spąstus ir teisųjį laiko nieku.
 Ish 29 22 Todėl viešpats, kuris išgelbėjo Abraomą, taip sako Jokūbo namams: "Jokūbas nebebus pažemintas, jo veidas nebeišblyks".
 Ish 29 23 Jis matys savo vaikus, mano rankų darbą, tarp savųjų; jie pripažins šventu mano vardą ir Jokūbo šventąjį ir bijos Izraelio Dievo.
 Ish 29 24 Kurie klydo dvasioje, susipras, kurie buvo nepatenkinti, priims pamokymą".
 Ish 30 1 Viešpats sako: "Vargas maištaujantiems vaikams, kurie priimate patarimą, bet ne mano duotą, sudarote sąjungą, bet be mano dvasios. Taip kaupiate nuodėmes.
 Ish 30 2 Einate į Egiptą, manęs nepasiklausę, ieškote faraono pagalbos ir pasitikite Egipto šešėliu.
 Ish 30 3 Faraono pagalba taps jums gėda ir pasitikėjimas Egipto šešėliu-negarbe.
 Ish 30 4 Nors tavo kunigaikščiai yra Coane ir jų pasiuntiniai pasiekė Hanesą,
 Ish 30 5 sulauksite gėdos ir pajuokos dėl tautos, kuri jūsų negali nei išgelbėti, nei suteikti pagalbos, nei naudoti".
 Ish 30 6 Regėjimas apie žvėris pietų krašto, kuriame yra vargas ir priespauda; kur liūtai, gyvatės ir skrendanti angis gyvena. Žmonės gabena savo turtus ant asilų ir savo lobius ant kupranugarių pas tautą, kuri negali padėti.

Ish 30 7 Egipto pagalba yra bevertė ir betikslė. Todėl šaukiau: "Jų jėga ramiai sėdėti".

Ish 30 8 Tad eik, užrašyk lentoje ir įrašyk knygoje, kad vėlesniam laikui išliktų įspėjimas.

Ish 30 9 Ši tauta yra maištinga, melagiai vaikai, kurie neklauso Viešpaties įstatymo.

Ish 30 10 Jie sako regėtojams: "Neregėkite!", ir pranašams: "Nepranašaukite, kas tiesa; kalbėkite, kas mums patinka, pranašaukite mums apgaulės.

Ish 30 11 Pasitraukite iš kelio, šalinkitės nuo mūsų tako, tepasitraukia mums iš akių Izraelio Šventasis".

Ish 30 12 Štai ką sako Izraelio Šventasis: "Kadangi jūs niekinate žodį, viliatės priespauda ir remiatės skriauda,

Ish 30 13 jums šis nusikaltimas bus pavojingas, kaip aukštoje sienoje didėjantis plyšys: siena ūmai ir nelaukta sugrius;

Ish 30 14 ji subyrės, kaip puodžiaus indas, kuris taip sutrupinamas, kad nebelieka šukės ugniai paimti iš židinio ar pasisemti truputį vandens iš duobės".

Ish 30 15 Taip sako Viešpats, Izraelio Šventasis: "Jei atsigrešite ir nusiraminsite, būsite išgelbėti. Ramume ir pasitikėjime yra jūsų stiprybė". Bet jūs nenorite.

Ish 30 16 Jūs sakote: "Ne, mes bėgsime ant žirgų". Todėl jūs bėgsite. "Mes josime ant eikliųjų". Ir jūsų persekiotojai bus eiklūs.

Ish 30 17 Tūkstantis bėgsite, išsigandę vieno, o, gąsdinant penkiems, bėgsite, kol liksite kaip pušies stuobrys kalno viršūnėje, kaip vėliava kalvoje.

Ish 30 18 Viešpats nori jūsų pasigailėti ir suteikti jums malonę. Viešpats yra teisingumo Dievas; palaiminti, kurie Jo laukia.

Ish 30 19 Siono tauta, gyvenanti Jeruzalėje, tu daugiau nebeverk! Jis tikrai pasigailės tavęs. Tavo šauksmą Jis išgirs ir į jį atsakys.

Ish 30 20 Viešpats maitino jus vargo duona ir girdė priespaudos vandeniu. Dabar tavo mokytojai nebesislėps, tavo akys visada juos matys.

Ish 30 21 Tavo ausys girdės žodžius, sakomus tau už nugaros: "Tas yra kelias, eikite juo", jei būsite nukrypę į dešinę ar į kairę.

Ish 30 22 Tu pašalinsi sidabrinis atvaidus ir auksinius stabus, kaip šiukšles juos išmesi, sakydamas: "Lauk iš čia!"

Ish 30 23 Jis duos lietaus tavo sėklai, kuria apsėsi dirvą. Javai gausiai užderės derlingoje žemėje. Tada tavo banda ganysis plačiojoje ganykloje.

Ish 30 24 Tavo jaučiai ir asilai, kuriais įdirbama žemė,ės sūdytą pašarą, šakėmis sukratyta.

Ish 30 25 Nuo kiekvieno aukštesnio kalno ir iškilusios kalvos tekės vandens upeliai žudymo dienoje, kai bokštai grius.

Ish 30 26 Mėnulis švies kaip saulė; saulė bus septynis kartus šviesesnė, kaip septynių dienų šviesa, kai Viešpats perriš savo tautos žaizdą ir pagydys kirčių padarytas žaizdas.

Ish 30 27 Viešpaties vardas ateina iš tolo. Jo rūstybė deganti ir sunki, Jo lūpos pilnos įtūžio, liežuvis-ryjanti ugnis.

Ish 30 28 Jo kvapas kaip patvinusios upės srovė, kuri siekia iki kaklo ir naikina tautas. Jis pažaboja tautas ir paklaidina jas.

Ish 30 29 Tada jūs giedosite kaip šventų iškilmių naktį ir nuoširdžiai džiaugsitės, lyg eidami į Viešpaties kalną, pas Izraelio Galingąjį, palydinti fleitai.

Ish 30 30 Viešpats leis išgirsti savo šlovingą balsą ir pajusti nusileidžiančios rankos smūgį, užsidegusios rūstybės liepsnojančią ir ryjančią ugnį, smarkų lietu ir krušą.

Ish 30 31 Viešpaties balsas išgąsdins asirus, kai Jis jiems smogs lazda.

Ish 30 32 Kiekvienas lazdos smūgis, kuriuo Viešpats smogs jiems, bus palydimas būgneliais ir arfomis. Jis kovos su jais grasindamas.

Ish 30 33 Jau seniai yra paruoštas Tofetas; taip, karaliui jis paruoštas, gilus ir platus, jame bus gausu ugnies ir malkų; Viešpaties kvapas kaip sieros srovė uždegs jį.

Ish 31 1 Vargas einantiems į Egiptą pagalbos, kurie pasitiki žirgais ir kovos vežimais. Kadangi jų tiek daug ir raiteliai tokie gausūs ir stiprūs, jie nesikreipia į Izraelio Šventąjį ir neieško Viešpaties.

Ish 31 2 Jis yra išmintingas, užleidžia nelaimę ir neatsiima žodžių. Jis pakils prieš nedorėlių namus ir nusikaltėlių padėjėjus.

Ish 31 3 Egiptiečiai yra žmonės, ne Dievas. Jų žirgai yra kūnas, ne dvasia. Kai Viešpats išties ranką, padėjėjas suklups, ir tas, kuriam teikiama pagalba, kris; taip jie abu drauge žus.

Ish 31 4 Taip Viešpats pasakė man: "Kaip liūtas ar jaunas liūtukas urzgia prie savo grobio ir neišsigąsta, kai prie jo artėja piemenų būrys šūkaudamas, ir jų nebijo, taip kareivių Viešpats nusileis kovoti dėl Siono kalno ir jo aukštumos.

Ish 31 5 Kaip paukščiai skraido, taip kareivių Viešpats gins Jeruzalę; gins, išlaisvins ir išgelbės".

Ish 31 6 Izraelio vaikai, grįžkite prie To, nuo kurio buvote visai nutolę.

Ish 31 7 Tą dieną kiekvienas išmes sidabro ir aukso stabus, kuriuos savo rankomis pasidarė ir jais nusidėjo.

Ish 31 8 "Asirija kris ir žus ne nuo žmogaus kardo. Jie bėgs nuo kardo, ir jų jaunuoliai paklius į vergystę.

Ish 31 9 Jie pabėgs į savo tvirtovę iš baimės ir jų kunigaikščiai išsigas
vėliavos", -sako viešpats, kurio ugnis Sione ir krosnis Jeruzalėje.

Ish 32 1 Štai karalius karaliaus teisme ir kunigaikščiai valdys teisingai.

Ish 32 2 Kiekvienas iš jų bus kaip prieglauda nuo vėjo ar apsauga audroje: kaip
vandens upeliai dykumoje ir kaip didelės uolos šešėlis tyruose.

Ish 32 3 Reginčiųjų akys matys ir girdinčiųjų ausys atidžiai klausysis.

Ish 32 4 Lengvabūdžiai supras pažinimą ir mikčiojančiųjų kalba bus aiški.

Ish 32 5 Kvailio nebevadins kilniu, apgaviko-garbingu.

Ish 32 6 Kvailys kalba kvailystės, jo širdis siekia neteisybės. Jis
veidmainiauja ir kalba neteisingai apie viešpatį. Jis nepavalgydina alkano ir nepagirdo
ištroškusio.

Ish 32 7 Apgaviko sumanymai yra pikti, jis galvoja pakenkti vargšui teisme savo
melais, nors beturtis ir kalba teisybę.

Ish 32 8 Kilnus galvoja kilniai ir gina teisingumą.

Ish 32 9 Jūs, nerūpestingos moterys, klausykite mano balso; jūs, savimi
pasitikinčios dukros, išgirskite mano kalbą.

Ish 32 10 Metams praėjus, jūs, savimi pasitikinčios, išsigąsite, nes niekas
vynuogių neberinks ir sodų vaisių nebeskins.

Ish 32 11 Išsigąskite ir drebėkite. Nusirenkite ir apsisiauskite ašutinėmis.

Ish 32 12 Muškites į krūtinę ir dejuokite, apgailėdamos gražius laukus ir
derlingus vynuogynus.

Ish 32 13 Mano tautos derlingoje dirvoje ir gyvybės pilno miesto namų vietoje
žels erškėčiai ir augs usnys.

Ish 32 14 Rūmai ištuštės, miesto triukšmas nutilis, kalva ir stebėjimo bokštas
virs lauku, kuriuo džiaugsis laukiniai asilai ir ganysis bandos.

Ish 32 15 Taip pasiliks, iki dvasia iš aukšto bus išlieta. Tada dykumos taps
derlingais laukais ir miškai;

Ish 32 16 teisingumas gyvens dykumoje ir teismus pasiliks derlinguose laukuose.

Ish 32 17 Teismo darbas bus taika, jo pasekmė-ramybė ir pasitikėjimas.

Ish 32 18 Mano tauta gyvens ramioje vietoje ir saugiuose namuose,

Ish 32 19 kai kruša kris ant miško ir miestas nusileis į žemumą.

Ish 32 20 Palaiminti jūs sėsite prie vandenų, laisvai ten ganysis asilai ir
jaučiai.

Ish 33 1 Vargas tau, naikintojau, kurio niekas nenaikina. Tu apgaulingai
elgiesi, o tavęs niekas neapgauš. Kai baigsi naikinti, pats būsi sunaikintas, ir kai
baigsi apgauti, tave apgaus.

Ish 33 2 Viešpatie, būk mums maloningas, mes laukiame Tavęs. Būk mūsų ranka kas
rytą, išgelbėk nelaimės metu.

Ish 33 3 Tautos bėga nuo triukšmo; kai Tu pakyli-išsisklaido giminės.

Ish 33 4 Jų grobis sunyks lyg skėrių sunaikintas derlius.

Ish 33 5 Viešpats yra išaukštintas, nes Jis gyvena aukštybėje. Jis pripildė
Sioną teisingumu ir teismu.

Ish 33 6 Jis duos laikus, saugius išgelbėjimo jėga, išmintimi, pažinimu.

Ish 33 7 Viešpaties baimė bus jų turtas.

Ish 33 8 Štai karžygiai rauda lauke, taikos pasiuntiniai gaudžiai verkia.

Ish 33 9 Keliai ištuštėjo, keliautojai išnyko. Jis sulaužė sandorą, miestus
sunaikino, žmonėmis nesirūpina.

Ish 33 10 Kraštas liūdi ir nyksta: Libanas apleistas ir sunykęs, Saronas pavirto
dykuma, Bašano ir Karmelio lapai nukrito.

Ish 33 11 Viešpats sako: "Dabar Aš kelsiuos ir būsiu išaukštintas.

Ish 33 12 Jūs pastojote šieną ir pagimdysite šiaudus. Jūsų kvapas sunaikins jus
kaip ugnis.

Ish 33 13 Tautos bus kaip išdegtos kalkės, kaip nupjauti erškėčiai bus
sudegintos ugnimi.

Ish 33 14 Išgirskite toli esantys, ką Aš padariau, arti esantys supraskite mano
galia".

Ish 33 15 Siono nusidėjėliai išsigandę, veidmainiai dreba: "Kas gali gyventi
prie viską ryjančios ugnies? Kas gali gyventi prie amžino karščio?"

Ish 33 16 Kas vaikšto teisiai ir kalba tiesą, kas paniekina priespaudos pelną,
kas neima kyšių, kas užsikemša ausis ir nesiklauso kraują praliejančių, kas užmerkia akis ir
nesigėri piktybėmis,

Ish 33 17 tas gyvens aukštumose; jo apsaugos pilis bus aukštose uolose, jis
turės duonos ir jo vanduo neišsėks.

Ish 33 18 Tavo akys matys karalių jo grožybėje, jos matys tolimą šalį.

Ish 33 19 Tu prisiminsi siaubo laikus: "Kur dingo mokesčių skaičiuotojas ir
svėrėjas? kur yra skaičiavęs bokštus?"

Ish 33 20 Tu nebematysi žiaurios tautos, tautos, kurios kalbos nesupranti,
mikčiojančio liežuviu, kuris tau svetimas.

Ish 33 21 Žvelk į Sioną, mūsų iškilmių miestą. Tavo akys tesidžiaugia Jeruzale:
tvirtais pastatais, nesugriauama palapine, kurios stulpai nepašalinami ir virvės
nesutraukomos.

Ish 33 22 Šlovingas viešpats yra mūsų gyrius ir plačių srovių versmė. Čia

nepasirodys irkluotojų valtis ir neplauks išdidus laivas.
 Ish 33 22 Viešpats yra mūsų teisėjas, Viešpats-mūsų valdovas, Viešpats- mūsų karalius; Jis išgelbės mus.
 Ish 33 23 Tavo virvės atsileidusios; jos tvirtai nebelaiko stiebo savo vietoje nei išpūstų burių. Tada bus dalinamas didelis grobis, net raišieji gaus dalį.
 Ish 33 24 Nė vienas iš gyventojų nesakys: "Aš sergu". Žmonėms, kurie čia gyvens, bus atleistos kaltės.
 Ish 34 1 Priartėkite, tautos, klausykitės, pagony, teisgirsta žemė ir visa, kas joje, pasaulis ir visa, kas iš jo kyla.
 Ish 34 2 Viešpats rūstauja ant tautų, grasina jų kariuomenėms. Jis pasmerkė jas, paskyrė jas sunaikinti.
 Ish 34 3 Užmuštieji bus išmesti, jų lavonai dvoks, kalnai mirks jų kraujuje.
 Ish 34 4 Dangaus kareivijos sutirps, dangus bus suvyniotas kaip knyga. Lyg vynmedžio ir figmedžio suvytę lapai krinta jo pulkai.
 Ish 34 5 Mano kardas bus nuplautas danguje, jis nusileis Idumėjos teismui, ant mano praeiktos tautos.
 Ish 34 6 Viešpaties kardas suteptas krauju, aptekęs taukais. Jis suteptas avinėlių ir ožių krauju, aptekęs avinių inkstų taukais. Viešpaties auka Bocroje, didelės skerdynės Idumėjoje.
 Ish 34 7 Čia krinta stumbrai drauge su jaučiais ir buliais. Žemė yra permirkus krauju, dirva pilna taukų.
 Ish 34 8 Tai Viešpaties keršto diena, atlyginimo metai už Siono skriaudą.
 Ish 34 9 Upeliai pavirs derva, žemė-siera, kraštas degs kaip derva.
 Ish 34 10 Dieną ir naktį ji degs, dūmai rūks amžinai. Kartų kartoms kraštas liks tyrlaukiu, niekas juo nekeliaus.
 Ish 34 11 Ten gyvens vanagas ir ežys, įsikurs pelėda ir varnas. Viešpats išties sumaišties virvę ir ištuštėjimo svambalą.
 Ish 34 12 Nebeliks kilmingųjų, kurie galėtų karaliauti, visi kunigaikščiai taps niekas.
 Ish 34 13 Rūmuose augs erškėčiai, tvirtovėse-dilgėlės ir usnys. Čia gyvens šakalai ir stručiai.
 Ish 34 14 Ten susitiks vilkai su hienomis, satyrai šauks vienas kitam. Nakties šmėklos ten susiras sau poilsio vietą.
 Ish 34 15 Gyvatės turės ten lizdus ir saugos savo vaikus; ten rinksis ir būriuosis maitvanagiai.
 Ish 34 16 Skaitykite ir tyrinėkite viešpaties raštus-visi susirinks, kaip pasakytą. Viešpats taip pasakė, ir Jo dvasia juos surinks.
 Ish 34 17 Jis metė burta, matavimo virvę padalino jiems kraštą. Jie paveldės jį amžiams ir per kartų kartas gyvens tame krašte.
 Ish 35 1 Tyrų ir dykumos džiūgaus, stepės pražys pievų gėlėmis;
 Ish 35 2 ji žydės, bus linksma, džiaugsis ir giedos. Jai teks Libano šlovė, Karmelio ir Saron grožis. Taip, jie matys viešpaties šlovę ir Dievo didybę.
 Ish 35 3 Sustiprinkite suglebusias rankas ir klumpančius kelius.
 Ish 35 4 Sakykite išsigandusioms širdims: "Būkite drąsūs ir nebijokite. Štai jūsų Dievas atkeršys ir atlygins. Jis ateis ir išgelbės jus".
 Ish 35 5 Tada aklyjų akys atsimerks ir kurčiųjų ausys atsivers.
 Ish 35 6 Tada raišas šokinės kaip briedis ir nebylys giedos. Vanduo trykš dykumoje ir upeliai tekės stepėse.
 Ish 35 7 Sausoje žemėje ežerai, išdžiūvusioje-vandens šaltiniai. Kur šakalai gyveno, augs nendrės ir melnai.
 Ish 35 8 Ten eis kelias, vadinamas Šventu keliu, kuriuo nevaikščios niekas nešvarus.
 Ish 35 9 Čia nesimaišys liūtas, ir joks plėšrus žvėris nevaikštins juo; išpirktieji keliaus juo.
 Ish 35 10 viešpaties išlaisvintieji sugriš ir eis į Sioną giedodami; amžina linksmybė vainikuos jų galvas. Jie džiaugsis ir linksminsis, vaitojimo ir dūsavimo nebebus.
 Ish 36 1 Keturioliktąs karaliaus Ezekijo metais Asirijos karalius Sanheribas puolė visus sustiprintus Judo miestus ir juos paėmė.
 Ish 36 2 Asirijos karalius siuntė Rabšakę iš Lachišo į Jeruzalę pas karalių Ezekiją su didele kariuomene. Jis sustojo prie aukštutinio vandentiekio tvenkinio, vėlėjo lauke.
 Ish 36 3 Pas jį išėjo Hilkijo sūnus Eljakimas, rūmų viršininkas, raštinininkas Šebna ir metraštinininkas Joachas, Asafo sūnus.
 Ish 36 4 Rabšakė jiems tarė: "Taip sakykite Ezekijui: 'Taip sako didysis karalius, Asirijos karalius: 'Kuo remiasi tavo pasitikėjimas?'
 Ish 36 5 Tu kalbi tuščius žodžius, o karui reikalingas patarimas ir jėga. Kuo pasitiki, kad maištauji prieš mane?
 Ish 36 6 Ar ketini atsiremti į Egiptą, šitą sulūžusią nendrę? Kas į ją atsiremia, tam ji įsminga į ranką ir perduria ją. Toks yra faraonas, Egipto karalius, visiems, kurie juo pasitiki.
 Ish 36 7 Jei tu sakysi: 'Mes pasitikime Viešpačiu, savo Dievu', tai ar ne Jo aukštumas ir aukurus Ezekijas pašalino ir įsakė Judui ir Jeruzalei: 'Jūs garbinkite prie šito

aukuro'.

Ish 36 8 Taigi dabar lenktyniauk su mano valdovu, Asirijos karaliumi; aš tau duosiu du tūkstančius žirgų, jei tu surinksi tiek raitelių ant jų joti.

Ish 36 9 Ar gali pasipriešinti silpniausiam mano valdovo tarnų būriui, nors ir pasiitiki Egipto kovos vežimais ir raiteliais?

Ish 36 10 Argi aš be Viešpaties atėjau į šį kraštą jo sunaikinti? Viešpats man įsakė: 'Eik ir sunaikink tą kraštą'."

Ish 36 11 Tada Eljakimas, Šebna ir Joachas sakė Rabšakei: "Kalbėk su savo tarnais aramėjiškai, mes suprantame; nekalbėk su mumis žydiškai, girdint žmonėms ant sienų".

Ish 36 12 Rabšakė atsakė: "Ar mano valdovas siuntė mane tik pas tavo valdovą ir tave kalbėti šiuos žodžius? Ar ne pas tuos vyrus, kurie sėdi ant sienos, kad valgytų su jumis savo pačių išmatas bei gertų savo šlapimą?"

Ish 36 13 Tada Rabšakė atsistojo ir garsiai šaukė žydiškai: "Klausykite didžiojo karaliaus, Asirijos karaliaus žodžių!

Ish 36 14 Taip sako karalius: 'Nesiduokite Ezekijo suvedžiojami, nes jis neišgelbės jūsų.

Ish 36 15 Teneitkina Ezekijas jūsų pasitikėti Viešpačiu, sakydamas: 'Viešpats tikrai išgelbės mus ir šito miesto neatiduos į Asirijos karaliaus rankas'.

Ish 36 16 Neklausykite Ezekijo, nes taip sako Asirijos karalius: 'Padarykite su manimi sutartį ir išeikite pas mane, tuomet kiekvienas valgysite nuo savo vynuogmedžio ir nuo savo figmedžio bei gersite vandenį iš savo šulinio,

Ish 36 17 kol aš ateisiu ir išvesiu jus į kraštą, panašų į jūsų, pilną javų ir vyno, duonos ir vynuogių.

Ish 36 18 Nesiduokite Ezekijo suklaidinami, kai jis kalba: 'Viešpats išgelbės mus'. Argi kuris nors iš tautų dievų išgelbėjo savo kraštą iš Asirijos karaliaus rankos?

Ish 36 19 Kur yra Hamato ir Arpado dievai? Kur Sefarvaimų dievai? Argi jie išgelbėjo Samariją iš mano rankos?

Ish 36 20 Kuris visų šitų kraštų dievas išgelbėjo savo kraštą iš mano rankos, kad Viešpats išgelbėtų Jeruzalę?"

Ish 36 21 Jie visi tylėjo ir neatsakė nė žodžio, nes karalius buvo įsakęs: "Neatsakykite jam".

Ish 36 22 Eljakimas, Hilkijo sūnus, rūmų viršininkas, raštininkas Šebna ir Joachas, Asafo sūnus, metraštininkas, atėjo pas Ezekiją su perplėštais rūbais ir perdavė jam Rabšakės žodžius.

Ish 37 1 Tai išgirdęs, karalius Ezekijas perplėšė savo rūbus, apsirengė ašutine ir nuėjo į Viešpaties namus.

Ish 37 2 Jis nusiuntė rūmų viršininką Eljakimą, raštininką Šebną ir vyresniuosius kunigus, apsirengusius ašutinėmis, pas pranašą Izaiją, Amoco sūnų.

Ish 37 3 Jie kalbėjo jam: "Taip sako Ezekijas: 'Šita diena yra bausmės, pažeminimo ir gėdos diena. Atėjo laikas gimdyti, bet nėra jėgų.

Ish 37 4 Gal Viešpats, tavo Dievas, išgirs žodžius Rabšakės, kurį Asirijos karalius siuntė niekinti gyvąjį Dievą, ir sudraus už žodžius, kuriuos Viešpats, tavo Dievas, girdėjo. Melskis už tuos, kurie yra likę'."

Ish 37 5 Karaliaus Ezekijo tarnai atėjo pas Izaiją.

Ish 37 6 Ir Izaijas kalbėjo jiems: "Sakykite savo valdovui: 'Taip sako Viešpats: 'Neišsigąsk girdėtų žodžių, kuriais Asirijos karaliaus tarnai man piktžodžiavo.

Ish 37 7 Štai Aš pasiųsiu jam dvasią, ir jis, išgirdęs žinią, grįš į savo šalį ir ten bus nužudytas'."

Ish 37 8 Rabšakė sugrįžęs rado Asirijos karalių kariaujantį prieš Libną, nes jis girdėjo, kad šis pasitraukė nuo Lachišo.

Ish 37 9 Jis išgirdo sakant apie Etiopijos karalių Tirhaką: "Jis ateina kovoti prieš tave". Tai išgirdęs, jis siuntė pasiuntinius pas Ezekiją ir įsakė:

Ish 37 10 "Taip sakykite Ezekijui, Judo karaliui: 'Teneapgauna tavęs tavo Dievas, kuriuo pasiitiki, sakydamas: 'Jeruzalė nebus atiduota į Asirijos karaliaus rankas'.

Ish 37 11 Tu girdėjai, ką Asirijos karaliai padarė visose šalyse, jas visai sunaikindami. Nejaugi tu būsi išgelbėtas?

Ish 37 12 Argi tų tautų, kurias mano tėvai sunaikino, dievai išgelbėjo Gozaną, Charaną, Recefą ir Edeno vaikus, gyvenusius Telasare?

Ish 37 13 Kur yra Hamato, Arpado, Sefarvaimų, Henos ir Ivos miestų karaliai?"

Ish 37 14 Ezekijas paėmė laišką iš pasiuntinių ir perskaitė jį. Po to, nuėjęs į Viešpaties namus, išskleidė jį Viešpaties akivaizdoje.

Ish 37 15 Ezekijas meldėsi, sakydamas:

Ish 37 16 "Kareivių Viešpatie, Izraelio Dieve, kuris gyveni tarp cherubų. Tu vienas esi visų žemės karalysčių Dievas, Tu sukūrei dangų ir žemę.

Ish 37 17 Palenk, Viešpatie, savo ausį ir išgirsk. Atverk, Viešpatie, savo akis ir pamatyk. Išgirsk visus Sanheribo žodžius, kuriais jis niekino gyvąjį Dievą.

Ish 37 18 Tai tiesa, Viešpatie, kad Asirijos karaliai išnaikino tautas ir jų šalis.

Ish 37 19 Jie sudegino jų dievus, nes jie nebuvo dievai, tik žmonių rankų darbas-medis ir akmuo,-todėl jie juos sunaikino.

Ish 37 20 Dabar, Viešpatie, mūsų Dieve, išgelbėk mus iš jo rankų, kad visos žemės karalystės žinotų, jog Tu vienas esi Viešpats".

Ish 37 21 Tada Izaijas, Amoco sūnus, pasiuntė pas Ezekiją, sakydamas: "Taip sako Viešpats, Izraelio Dievas, apie Sanheribą, Asirijos karalių.
Ish 37 22 Štai Viešpaties žodis, kurį jis kalbėjo apie jį: 'Mergelė, Siono dukra, paniekino tave ir pasityčiojo iš tavęs. Jeruzalės dukra kraipo galvą dėl tavęs.
Ish 37 23 Ką tu niekinai ir prieš ką piktžodžiavai? Prieš ką išdidžiai pakėlei balsą ir savo akis? Prieš Izraelio šventąjį!
Ish 37 24 Per savo tarnus tu niekinai Viešpatį ir sakei: 'Su daugybe kovos vežimų aš pasikėliau į kalnų aukštumas, Libano aukščiausias vietas. Aš iškiirsiu jo aukštuosius kedrus, gražiausius kiparus. Aš pasieksiu pačią aukštumą, Karmelio mišką.
Ish 37 25 Aš kasiau šulinius ir gėriau vandenį; savo kojų padais išdžiovinau upes apsiausties vietose'.
Ish 37 26 Argi negirdėjai? Jau seniai Aš tai padariau, labai seniai tai paruošiau, tik dabar įvykdžiau, kad tu galėtum sustiprintus miestus paversti griuvėsių krūvomis.
Ish 37 27 Todėl jų gyventojai bejėgiai, jie nusigando ir susigėdo, jie tapo kaip lauko žolė, kaip gležna žolė ant stogų, kuri nudžiūna neužaugusi.
Ish 37 28 Aš žinau, kaip tu gyveni, kaip tu įeini ir išeini, kaip tu siautėjai prieš mane.
Ish 37 29 Kadangi tavo siautėjimas prieš mane ir tavo pasipūtimas pasiekė mano ausis, Aš įversiu savo grandį į tavo šnerves ir tave pažabosiu, ir vesiu tave atgal keliu, kuriuo atėjai'.
Ish 37 30 Tau bus toks ženklas: šiais metais valgyk, ką randi, kitais metais maitinkis tuo, kas užaugs savaime; o trečiais metais sėkite ir pjaukite, sodinkite vynuogynus ir valgykite jų vaisius.
Ish 37 31 Judo namų likutis vėl leis šaknis apačioje ir neš vaisių viršuje.
Ish 37 32 Iš Jeruzalės išeis išlikusieji, iš Siono kalno išgelbėtieji. Tai darys kareivijų Viešpaties uolumas.
Ish 37 33 Todėl taip sako Viešpats apie Asirijos karalių: 'Jis neeis į šį miestą ir nepaleis į jį nė vienos strėlės, neateis prieš jį su skydais ir nesupils pylimo aplink jį.
Ish 37 34 Jis sugrįš tuo pačiu keliu, kuriuo atėjo, ir į miestą neįsiverš, - sako Viešpats.
Ish 37 35 Aš apginsiu šitą miestą ir išgelbėsiu jį dėl savęs ir dėl mano tarno Dovydo'.
Ish 37 36 Viešpaties angelas išėjo ir išžudė asirų stovykloje šimtą aštuoniasdešimt penkis tūkstančius. Kai jie atsikėlė anksti rytą, visur buvo pilna lavonų.
Ish 37 37 Asirijos karalius Sanheribas pasitraukė ir grįžo į Ninevę.
Ish 37 38 Kai jis garbino savo dievo Nisrocho namuose, jo sūnus Adramelechas ir Sareceras nužudė jį kardu ir pabėgo į Armėnijos kraštą. Jo sūnus Asarhadonas karaliavo jo vietoje.
Ish 38 1 Tomis dienomis Ezekijas mirtinai susirgo. Pas jį atėjo pranašas Izaijas, Amoco sūnus, ir jam tarė: "Taip sako Viešpats: 'Sutvarkyk savo namus, nes tu nebepasveiksi, bet mirsi'.
Ish 38 2 Ezekijas nusigrežė į sieną ir meldėsi:
Ish 38 3 "Viešpatie, meldžiu Tave, atsimink, kad aš teisingai ir tobula širdimi vaikščiojau prieš Tave ir dariau gera Tavo akyse". Ir Ezekijas gaudžiai verkė.
Ish 38 4 Viešpaties žodis buvo suteiktas Izaijui:
Ish 38 5 "Eik ir sakyk Ezekijui: 'Taip sako Viešpats, tavo tėvo Dovydo Dievas: 'Aš girdėjau tavo malda ir mačiau tavo ašaras. Aš pridėsiu tau dar penkiolika metų
Ish 38 6 ir išgelbėsiu tave ir šitą miestą iš Asirijos karaliaus rankų.
Ish 38 7 Tau bus šis Viešpaties ženklas, kad Viešpats įvykdys, ką pažadėjo.
Ish 38 8 Aš pastumsiu Ahazo saulės laikrodžio šešėlį atgal dešimčia laipsnių'.
Ish 38 9 Saulė sugrįžo dešimčia laipsnių atgal, kuriuos buvo nuėjusi.
Ish 38 9 Ezekijas, Judo karalius, pagijęs iš savo ligos, parašė:
Ish 38 10 "Aš maniau, jog, įpusėjus mano amžiui, turėsiu eiti į mirusiųjų buveinę. Aš pasigendu savo likusių metų.
Ish 38 11 Aš tariau: 'Nebematysiu Viešpaties gyvųjų žemėje, nebepamatysiu daugiau pasaulio gyventojų'.
Ish 38 12 Mano metai praėjo ir pašalinti nuo manęs kaip piemenų palapinė; mano gyvenimas kaip audėjo rietimas suriestas ir iš staklių išimtas. Dieną ir naktį Tu vedi mane į pabaigą.
Ish 38 13 Aš laukiau iki ryto. Jis kaip liūtas sutrupino visus mano kaulus pirmiau, negu diena pasibaigė ir atėjo naktis.
Ish 38 14 Aš čirškiu kaip kregždė, burkuoju kaip balandis. Mano akys nusilpo, bežiūrėdamos aukštyn. Viešpatie, aš prislėgtas, padėk man.
Ish 38 15 Ką aš galiu bekalbėti ir besakyti? Jis davė man pažadą ir jį įvykdė. Aš tyliai gyvensiu visus likusius savo metus savo sielos apkartime.
Ish 38 16 Viešpatie, tuo žmogus yra gyvas ir tai yra mano dvasios gyvybė. Tu išgydysi mane ir suteiksi man gyvenimą.
Ish 38 17 Štai apkartimas man pavirto ramybe. Tu išgelbėjai mano gyvybę nuo duobės ir sunaikinimo, visas mano nuodėmes numetėi sau už nugaros.
Ish 38 18 Mirusiųjų pasaulis Tau nedėkoja ir mirtis nešlovina Tavęs. Kurie

žengia į duobę, nebesitiki Tavo ištikimybės.

- Ish 38 19 Gyvieji giria Tave, kaip ir aš šiandien. Tėvas pasakoja vaikams apie Tavo ištikimybę.
- Ish 38 20 Viešpatie, gelbėk mane, tuomet aš visą savo gyvenimą Viešpaties šventykloje giedosiu ir skambinsiu".
- Ish 38 21 Izaijas liepė uždėti gabalėlį figos ant voties, kad karalius pasveiktų.
- Ish 38 22 Ezekijas klausė: "Koks yra ženklas, kad įeisiu į Viešpaties namus?"
- Ish 39 1 Tuo metu Merodach Baladanas, Baladano sūnus, Babilono karalius, atsiuntė pasiuntinius su laišku ir dovanomis Ezekijui, nes jis girdėjo, kad tas sirgo ir pasveiko.
- Ish 39 2 Ezekijas džiaugėsi ir parodė jiems visus savo namų turtus: sidabrą, auksą, kvepalus, brangius aliejus, ginklus ir visa, kas buvo sandėliuose. Nebuvo nieko jo namuose, ko Ezekijas nebūtų jiems parodęs.
- Ish 39 3 Pranašas Izaijas atėjo pas karalių Ezekiją ir klausė: "Ką sakė tie vyrai? Iš kur jie atėjo?" Ezekijas atsakė: "Jie atėjo iš tolimo krašto, iš Babilono".
- Ish 39 4 Jis klausė: "Ką jie matė tavo namuose?" Ezekijas atsakė: "Jie matė viską, kas yra mano namuose; nėra nieko, ko nebūčiau jiems parodęs".
- Ish 39 5 Tada pranašas Izaijas tarė: "Klausykis kareivijų Viešpaties žodžio: "
- Ish 39 6 'Ateis dienos, kai visa, kas yra tavo namuose, ką tavo tėvai sukrovė iki šios dienos, bus išgabenta į Babiloną. Niekas nebus palikta, -sako Viešpats. -
- Ish 39 7 Net kai kuriuos iš tavo sūnų paims, išsives ir jie bus eunuchais Babilono karaliaus rūmuose' ".
- Ish 39 8 Ezekijas atsakė Izaijui: "Viešpaties žodis, kurį tu kalbėjai, yra geras". Ir jis pridūrė: "Kad tik mano dienomis būtų taika ir saugumas".
- Ish 40 1 "Guoskite, guoskite mano tautą, -sako jūsų Dievas. -
- Ish 40 2 Kalbėkite paguodą Jeruzalei, praneškite jai, kad jos kovos pasibaigė, nusikaltimas atleistas. Ji gavo iš Viešpaties dvigubai už savo nuodėmes".
- Ish 40 3 Dykumoje šaukiančiojo balsas: "Paruoškite kelią Viešpačiui, tiesų darykite Jam vieškelį dykumoje.
- Ish 40 4 Slėnius užpilkite, kalnus ir kalvas pažeminkite, kas kreiva, ištiesinkite, kas nelygu, išlyginkite.
- Ish 40 5 Viešpaties šlovė bus apreikšta, visi kūnai tai matys, nes Viešpats taip kalbėjo".
- Ish 40 6 Balsas tarė: "Šauk!" Aš klausiau: "Ką šaukti?"-"Kiekvienas kūnas yra žolė, visas jo grožis yra lyg lauko gėlės žiedas.
- Ish 40 7 Kai Viešpats pūsteli, žolė nuvysta ir žiedas nukrinta. Taip ir tauta yra žolė.
- Ish 40 8 Žolė nuvysta, žiedas nukrinta, bet mūsų Dievo žodis išlieka per amžius".
- Ish 40 9 Pakilk į aukštą kalną, geros žinios nešėjau Sione! Pakelk galingai balsą, geros žinios nešėja Jeruzale! Pakelk balsą, nebijok! Sakyk Judo miestams: "Štai jūsų Dievas!"
- Ish 40 10 Viešpats Dievas ateina su galia, Jo ranka valdo visa. Jo atpildas yra su Juo ir Jo darbas priešais Jį.
- Ish 40 11 Jis ganyt savo bandą kaip piemuo, surankios avinėlius, juos neš prie krūtinės, o avis su jaunikliais vedžios švelniai.
- Ish 40 12 Kas išsėmė vandenį sauja ir išmatavo dangų sprindžiais? Kas žemės dulkes saiku seikėjo, pasvėrė kalnus ir kalvas svarstyklėmis?
- Ish 40 13 Kas nukreipė Viešpaties Dvasią ir buvo Jo patarėjas?
- Ish 40 14 Kas davė Jam patarimą, kas mokė Jį teisingumo ir pažinimo, kas parodė Jam supratimo kelią?
- Ish 40 15 Tautos yra kaip lašas kibire, kaip grūdelis svarstyklėse. Jam salos lyg dulkės.
- Ish 40 16 Libano kedrų neužtektų ugniai kūrenti, gyvulių nepakaktų Jo deginimo aukai.
- Ish 40 17 Visos tautos Jo akivaizdoje bevertės, jos vertinamos mažiau už nieką ir tuštybę.
- Ish 40 18 Su kuo tad palyginsite Dievą? Į ką panašų darysite Jo atvaizdą?
- Ish 40 19 Amatininkas nulieja atvaizdą, auksakalys aptraukia jį auksu ir papuošia sidabrinėmis grandinėėmis.
- Ish 40 20 Kas neturtingas, pasirenka nepūvantį medį, susiranda išmanų amatininką, tas padaro drožinį ir pastato jį, kad nejudėtų.
- Ish 40 21 Argi jūs nežinote? Argi negirdėjote? Argi nebuvo pranešta nuo pradžių? Argi nesuprantate iš pasaulio sutvėrimo?
- Ish 40 22 Jis sėdi virš žemės skliauto, jos gyventojai atrodo lyg skėriai. Jis ištiesia dangus lyg užuolaidas, išskleidžia juos lyg palapinę gyventi.
- Ish 40 23 Jis kunigaikščius paverčia nieku ir žemės teisėjus padaro kaip tuštybę.
- Ish 40 24 Jie bus ką tik pasėti, ką tik jų kamienai bus išleidę šaknis, kai Jis pūstelės, ir jie nuvys, viesulas nuneš juos kaip šiaudus.
- Ish 40 25 "Su kuo mane palyginsite ir į ką Aš panašus?"-klausia Šventasis.

Ish 40 26 Pakelkite akis ir pažiūrėkite aukštyn, kas visa tai sutvėrė? Jis suskaitęs veda jų pulkus ir kiekvieną vadina vardu. Jo galia ir jėga yra tokia didelė, kad nė vieno netrūksta.

Ish 40 27 Kodėl sakai, Jokūbai, kodėl taip kalbi, Izraeli: "Viešpačiui mano keliai nežinomi ir mano teisių Dievas nemato".

Ish 40 28 Ar nežinai? Ar negirdėjai? Viešpats, amžinasis Dievas, kuris sutvėrė žemę, niekada nepailsta ir nepavargsta, Jo išmintis neišsėmama.

Ish 40 29 Jis duoda pavargusiam jėgų ir bejėgį atgaivina.

Ish 40 30 Net jaunuoliai pavargsta ir pailsta, jauni vyrai krinta išsekę.

Ish 40 31 Bet tie, kurie laukia Viešpaties, įgaus naujų jėgų. Jie pakils ant sparnų kaip ereliai, bėgs ir nepavargs, eis ir nepails.

Ish 41 1 "Salos, nutilkite prieš mane. Tautos teigauja naujų jėgų, tepriartėja ir tekalba; eikime kartu į teisumą.

Ish 41 2 Kas pašaukė teisųjų iš rytų, liepė jam sekti paskui save? Jis atidavė tautas jam, pavergė karalius, atidavė juos kardui kaip dulkes, lankui-kaip vėjo nešiojamus šiaudus.

Ish 41 3 Jis vejasi juos, saugiai pereina kelių, kuriuo prieš tai nebuvo ėjęs.

Ish 41 4 Kas tai nuveikė ir padarė? Kas pašaukė kartas pradžioje? Aš, Viešpats, pirmasis ir paskutinis.

Ish 41 5 Salos tai matė ir išsigando, drebėdami iš baimės atėjo žemės pakraščiai.

Ish 41 6 Jie vienas kitam padėjo ir vienas kitą drąsino.

Ish 41 7 Amatininkas padrašina auksakalį, kuris su plaktuku dirba, giria ant priekalo kalantį: 'Taip, gerai!' Jie prikla vinimis stabą, kad nejudėtų.

Ish 41 8 Bet tu, Izraeli, mano tarne Jokūbai, kurį išsirinkau, mano draugo Abraomo palikuoni.

Ish 41 9 Aš pašaukiau tave iš žemės pakraščių, susivadinau iš tolimiausių kampų ir tau sakiau: 'Tu esi mano tarnas, Aš tave išsirinkau ir neatmesiu tavęs.

Ish 41 10 Nebijok, nes Aš esu su tavimi; nepasiduok baimei, nes Aš esu tavo Dievas. Aš sustiprinsiu tave ir padėsiu tau, Aš palaikysiu tave savo teisumo dešine'.

Ish 41 11 Visi, kurie tau priešinasi, bus sugėdinti ir raudonuos; kurie kovoja prieš tave, sunyks ir žus.

Ish 41 12 Tu ieškosi ir nerasi tų, kurie sukyla prieš tave; tie, kurie kovoja prieš tave, bus kaip niekas, kaip tuščia vieta.

Ish 41 13 Nes Aš, Viešpats, tavo Dievas, laikysiu tavo dešinę ranką ir sakysiu: 'Nebijok, Aš tau padėsiu!'

Ish 41 14 Nebijok, tu kirmėle Jokūbai, jūs Izraelio žmonės! Aš padėsiu tau", -sako Viešpats, tavo atpirkėjas, Izraelio Šventasis.

Ish 41 15 "Aš padarysiu tave lyg naują kuliamąjį veleną su aštriais krumpliais. Tu kulsi ir sutriuškinsi kalnus, kalvas sutrinsi kaip pelus.

Ish 41 16 Tu vėtysi juos, vėjas nuneš ir viesulas išblaškys juos, o tu džiaugsies Viešpačiu ir didžiuosies Izraelio šventuoju.

Ish 41 17 Kai vargšai ir beturčiai ieškos vandens, bet jo neras ir jų liežuvis sudžius iš troškulio, Aš, Viešpats, Izraelio Dievas, išklausysiu juos, nepaliksiu jų.

Ish 41 18 Aš atidarysiu upelius ant kalvų ir šaltinius slėniuose; dykumą paversiu ežerais ir išdžiūvusią žemę-vandens versmėmis.

Ish 41 19 Dykumoje pasodinsiu kedrų ir akacijų, mirtų ir alyvmedžių; kartu augs pušys, kiparisai ir jovarai,

Ish 41 20 kad jie matytų ir suprastų, apsvarstytų ir žinotų, jog Viešpaties ranka tai padarė, Izraelio šventasis tai sukūrė.

Ish 41 21 Ateikite, ginkite savo bylą, pateikite įrodymus, -sako Viešpats, Jokūbo karalius. -

Ish 41 22 Priartėkite ir praneškite, kas įvyks. Pasakykite, kas seniau buvo, kad apsvarstytume ir suprastume, kas įvyks toliau.

Ish 41 23 Praneškite, kas ateityje įvyks, kad žinotume, jog jūs esate dievai. Darykite gera ar bloga, nustebinkite ar išgąsdinkite.

Ish 41 24 Jūs esate niekas ir jūsų darbas yra niekas. Pasibjaurėjimas, kas jus pasirenka.

Ish 41 25 Aš pažadinau jį iš šiaurės, ir jis ateis. Iš rytų ateis tas, kuris šauksis manęs. Jis valdovus sumins kaip kalkių skiedinį, kaip puodžius mina molį.

Ish 41 26 Kas paskelbė nuo pat pradžios, kad žinotume, ir iš senovės, kad sakytume: 'Jis teisus'. Nė vienas nepranešė ir nepaskelbė, nė vienas neišgirdo jūsų žodžių.

Ish 41 27 Aš pirmasis pranešiau Sionui ir Jeruzalei, pasiunčiau tą, kuris skelbia gerą žinią.

Ish 41 28 Aš apsidairiau, bet nebuvo nė vieno, kuris patartų ar paklaustas atsakytų.

Ish 41 29 Jie yra tuštybė, jų darbai-niekas, jų lieti atvaizdai-vėjas ir niekai".

Ish 42 1 "Štai mano tarnas, kurį palaikau, mano išrinktasis, kurį pamėgau. Aš suteikiau jam savo dvasią, jis įgyvendins teisingumą pagonyse.

Ish 42 2 Jis nešūkaus ir nepakels balso; jo balso nesigirdės gatvėse.

Ish 42 3 Jis nenulaus į lūžusios nendrės ir neužgesins gruzdancio dagčio; Jis

įvykdys teisingumą iki galo.

Ish 42 4 Jis nepails ir nenusivils, kol įgyvendins teisingumą žemėje, ir visi kraštai lauks jo įstatymo".

Ish 42 5 Taip sako Viešpats Dievas, kuris sutvėrė dangus ir juos ištiesė, sutvirtino žemę ir kas ant jos auga, kuris duoda gyvybę ir dvasią tautoms, gyvenančioms žemėje:

Ish 42 6 "Aš, Viešpats, pašaukiau tave tiesoje. Aš laikysiu tave už rankos ir padarysiu tave sandora tautai, šviesa pagonims,
Ish 42 7 kad atvertum akis akliems, išvestum iš kalėjimo belaisvius, sėdinčius tamsiuose kalėjimuose.

Ish 42 8 Aš esu Viešpats-tai mano vardas. Aš neduosiu savo garbės kitam ir savo šlovės stabams.

Ish 42 9 Ankstesnieji dalykai įvyko, skelbiu jums dabar naujus, pranešu anksčiau, negu tai įvyks".

Ish 42 10 Giedokite viešpačiui naują giesmę, gyrius Jam teskamba iki žemės pakraščiu! Girkite Jį, plaukiantys jūra ir visa, kas joje, salos ir jų gyventojai!

Ish 42 11 Tedžiūgauja dykuma ir jos miestai, kaimai, kedariečių apgyventi; uolų gyventojai linksmai šūkaukite nuo kalnų viršūnių.

Ish 42 12 Atiduokite viešpačiui šlovę ir skelbkite Jo garbę salose!

Ish 42 13 Viešpats išeis kaip karžygys, kaip karo vyras pažadins savo įniršį.

Jis šauks, šauks garsiai, Jis nugalės savo priešus.

Ish 42 14 "Aš ilgai tylėjau, buvau tylus ir kantrus. Dabar šauksiu kaip gimdyvė, iš karto viską sugriausiu ir sunaikinsiu.

Ish 42 15 Aš ištuštinsiu kalnus ir kalvas, upes padarysiu salomis, išdžiovinsiu tvenkinius ir žolę.

Ish 42 16 Aš vesiu akluosius jiems nežinomais keliais, nepažįstamais takais; pakeisiu jiems tamsą šviesa, kreivus takus-tiesiais. Aš tai įvykdysiu ir jų nepaliksiu.

Ish 42 17 Trauksis atgal ir bus visai sugėdinti tie, kurie pasitiki drožtais atvaidais ir sako nulietims stabams: 'Jūs esate mūsų dievai'.

Ish 42 18 Kurtieji, klausykite; aklieji, žiūrėkite ir matykite.

Ish 42 19 Kas toks aklas kaip mano tarnas ir kurčias kaip mano pasiuntinys, kurį siunčiu? Kas toks aklas kaip ištikimasis, kaip Viešpaties tarnas?

Ish 42 20 Jis žiūri, bet nepastebi. Jo ausys atviros, bet jis negirdi".

Ish 42 21 Viešpats panorėjo dėl savo teisumo išaukštinti ir išgarsinti įstatymą.

Ish 42 22 Tauta yra apiplėšta ir apvogta, visi klasta suimti ir sugrūsti kalėjimuose. Jie tapo grobiu, ir nėra gelbėtojo. Niekas nereikalauja paleisti aukos.

Ish 42 23 Kas iš jūsų atkreipia dėmesį į tai ir rūpinasi tuo, kas bus ateityje?

Ish 42 24 Kas leido Jokubą apiplėšti ir Izraelį apvogti? Ar ne Viešpats, kuriam mes nusikalto? Jie nenorėjo vaikščioti Jo keliais ir paklusti įstatymui.

Ish 42 25 Jis išliejo ant Izraelio savo degančią rūstybę ir užleido karo baisumą. Visur siautė ugnis, bet jis nesuprato, ji degino jį, bet jis neėmė to į širdį.

Ish 43 1 Taip sako Viešpats, kuris sutvėrė tave, Jokūbai, ir padarė tave, Izraeli: "Nebijok! Aš atpirkau tave ir pašaukiau tave vardu; tu esi mano.

Ish 43 2 Kai eisi per vandenį, Aš būsiu su tavimi ir upės nepaskandins tavęs. Kai eisi per ugnį, nesudegsi ir liepsna nesunaikins tavęs.

Ish 43 3 Aš esu Viešpats, tavo Dievas, Izraelio Šventasis, tavo gelbėtojas. Už tave atidaviau Egiptą, Etiopiją ir Sebą kaip išpirką.

Ish 43 4 Kadangi tu esi brangus mano akyse, Aš vertinu ir myliu tave. Aš atiduosiu žmones už tave ir tautas už tavo gyvybę.

Ish 43 5 Nebijok, nes Aš esu su tavimi, Aš parvesiu tavo palikuonis iš rytų ir surinksiu tavuosius iš vakarų.

Ish 43 6 Aš įsakysiu šiaurei: 'Atiduok' ir pietums: 'Nesulaukyk'. Atvesk mano sūnus iš tolimų šalių ir mano dukteris nuo žemės pakraščiu.

Ish 43 7 Kiekvieną, kuris vadinasi mano vardu, Aš sukūriau savo šlovei, Aš sutvėriau ir padariau jį.

Ish 43 8 Išvesk aklą tautą, turinčią akis, ir kurčią tautą, turinčią ausis.

Ish 43 9 Tesusirenka visos tautos ir giminės. Kas iš jų gali pranešti ir paskelbti praeities įvykius? Tepastato liudytojus ir tepasiteisina, kad visi matytų ir girdėtų, jog tai tiesa".

Ish 43 10 Viešpats sako: "Jūs esate mano liudytojai ir mano tarnas, kurį pasirinkau, kad žinotumėte, tikėtumėte ir suprastumėte, kad Aš Tas, kuris esu. Pirma manęs nebuvo jokio dievo ir po manęs nebus.

Ish 43 11 Aš esu Viešpats, ir be manęs nėra kito gelbėtojo.

Ish 43 12 Aš paskelbiau, išgelbėjau ir pranešiau, kai tarp jūsų nebuvo kito dievo. Jūs esate mano liudytojai, - sako Viešpats, -kad Aš esu Dievas.

Ish 43 13 Aš esu nuo laikų pradžios; nėra nė vieno, kuris jus iš mano rankos išplėštų. Aš darau, kas tai sulaukys?"

Ish 43 14 Taip sako Viešpats, jūsų atpirkėjas, Izraelio Šventasis: "Dėl jūsų sulaužiau Babilono sklęščius, chaldėjų džiaugsmą paverčiau vaitojimu.

Ish 43 15 Aš esu Viešpats, jūsų Šventasis, Izraelio Kūrėjas, jūsų karalius".

Ish 43 16 Taip sako Viešpats, kuris padarė kelią jūroje ir taką giliuose vandenyse,

Ish 43 17 kuris išvedė kovos vežimą ir žirgą, kariuomenę ir karžygi, ir jie nebeatsikėlė, užgeso kaip dagtis:

Ish 43 18 "Nebegalvokite apie buvusių dalykus, nekreipkite dėmesio į praeitį.

Ish 43 19 Štai Aš darau nauja-jau pasirodo, ar nepastebite? Aš padarysiu kelią tyruose, upės tekės dykumose.

Ish 43 20 Laukiniai žvėrys, šakalai ir stručiai gerbs mane. Aš duosiu vandens tyruose ir dykumose gerti mano išrinktajai tautai.

Ish 43 21 Tauta, kurią sutvėriau, skelbs mano šlovę.

Ish 43 22 Jokūbai, tu nesišaukei manęs, Aš nusibodau tau, Izraeli.

Ish 43 23 Tu neaukojai man avių, deginamosios aukos, ir nepagerbei manęs aukomis. Aš nereikalavau iš tavęs duonos aukų nė smilkalų.

Ish 43 24 Tu nepirkai man už sidabrą kvepiančių sakų ir nedžiuginai manęs aukų taukais. Bet tu varginai mane savo nuodėmėmis ir nusikaltimais.

Ish 43 25 Aš panaikinu tavo neteisybes dėl savęs ir neatsiminsiu tavo nusikaltimų.

Ish 43 26 Primink man, bylinėkimės drauge. Kalbėk, kad galėtum pasiteisinti.

Ish 43 27 Tavo protėvis nusidėjo, tavo mokytojai nusikalto,

Ish 43 28 todėl suteršiau tavo šventyklos kunigaikščius ir atidaviau Jokubą prakeikimui, Izraelį-paniekai".

Ish 44 1 "Klausyk, Jokūbai, mano tarne, ir Izraeli, kurį išsirinkau.

Ish 44 2 Taip sako Viešpats, kuris tave padarė ir sukūrė tave dar įsčiose: 'Nebijok, mano tarne Jokūbai ir Ješurunai, kurį išsirinkau.

Ish 44 3 Aš išliesiu vandens sroves ant išdžiūvusios žemės ir ant dykumų; išliesiu savo dvasios ant tavo palikuonių ir savo palaiminimą ant tavo vaikų,

Ish 44 4 jie žels kaip žolė prie vandens, kaip gluosniai prie tekančio upelio.

Ish 44 5 Vienas sakys: 'Aš esu Viešpaties', kitas vadinsis Jokūbo vardu, trečiasis rašys savo ranka: 'Viešpaties' ir pasi vadins Izraeliu' ".

Ish 44 6 Bet Viešpats, Izraelio karalius, jo atpirkėjas, kareivijų Viešpats, sako: "Aš esu pirmasis ir paskutinis, be manęs nėra kito dievo.

Ish 44 7 Kas yra toks, kaip Aš? Tegul jis pasirodo, praneša, paskelbia ir išdėsto, kas buvo praeityje ir kas įvyks.

Ish 44 8 Nebijokite ir nenusigąskite! Aš jums jau seniai sakiau ir pranešiau: jūs esate mano liudytojai. Be manęs nėra kito dievo, Aš nežinau jokio".

Ish 44 9 Visi stabų dirbėjai yra niekas, jų darbas jiems nenaudingas. Jie patys sau yra liudytojai, jie nieko nesupranta ir nemato, todėl jie bus sugėdinti.

Ish 44 10 Padarytas dievas ir nulietas atvaizdas nieko nevertas.

Ish 44 11 Visiems jų dirbėjams bus gėda. Visi stabų dirbėjai yra žmonės. Jie visi susirinkę išsigąs ir gėdysis savo darbu.

Ish 44 12 Kalvis savo stipriomis rankomis dirba stabą: anglių karštyje įkaitinęs geležį, jį daro, kūjais lygina. Jis dirbdamas alksta, trokšta ir pavargsta.

Ish 44 13 Dailidė dirbdamas naudoja virvę, pieštuką, kampainį, oblių; jais matuoja, nustato formas ir padaro gražaus žmogaus pavidalo stabą, tinkantį gyventi namuose.

Ish 44 14 Jam pagaminti jis nusikerta kedrą, uosį, ąžuolą ar pušį, užaugusius miške tarp medžių.

Ish 44 15 Jie tinka žmonėms kurui: jais šildosi ir ant jų gamina maistą. Iš likusio medžio padirbęs dievą, parpuolęs prieš savo drožinį, garbina jį.

Ish 44 16 Dalį jis sudegino: išsikepė mėsos, išsivirė viralo. Pasisotinęs ir sušilęs džiaugiasi: "Man šilta!"

Ish 44 17 Iš likusios dalies pasidirbo stabą ir, atsiklaupęs prieš jį, garbino jį ir maldavo: "Išlaisvink mane, nes tu esi mano dievas".

Ish 44 18 Jie nežino ir nesupranta, nes jie apakę ir širdimi nesuvokia.

Ish 44 19 Nė vienas nepagalvoja, kad pusę sudegino, ant anglių išsikepė duonos, išsivirė mėsos ir pavalgė. Iš likusio medžio pasidirbė stabą, parpuola prieš medžio gabalą.

Ish 44 20 Jis maitinasi pelenais, jo protas aptemęs, jo širdis klaidina, jis nepajėgia išsilaisvinti ir pasakyti: "Ar aš neapgaudinėjau pats savęs?"

Ish 44 21 "Atsimink tai, Jokūbai ir Izraeli, tu esi mano tarnas! Aš tave padariau, Izraeli. Aš neužmiršiu tavęs!

Ish 44 22 Aš pašalinau tavo nusikaltimus kaip debesį ir tavo nuodėmes- kaip miglą. Grįžk pas mane, nes Aš atpirkau tave".

Ish 44 23 Džiaukitės, dangūs, nes Viešpats tai įvykdė! Šukaukite, žemės gelmės, linksmi giedokite, miškai ir visi medžiai! Viešpats atpirko Jokubą ir Izraelį apsiėmęs jo šlovę.

Ish 44 24 Taip sako Viešpats, tavo atpirkėjas, kuris sukūrė tave: "Aš esu Viešpats, kuris visa darau; Aš vienas ištiesiau dangus ir sutvirtinau žemę savo jėga".

Ish 44 25 Jis išniekina žynių ženklus ir burtininkus padaro kvailiais; Jis pašalina išminčius, o jų išmintį padaro kvailyste.

Ish 44 26 Jis patvirtina savo tarno žodį ir įvykdo savo pasiuntinio pranešimą. Jis sako Jeruzalei: "Tu būsi apgyvendinta", ir Judo miestams: "Jūs būsite atstatyti".

Ish 44 27 Jis sako gelmei: "Išsek! Aš išdžiovinsiu tavo upes!"

Ish 44 28 Viešpats kalba apie Kyrą: "Jis yra mano tarnas ir įvykdys mano valią!"

Jis sako Jeruzalei: "Tu būsi atstatyta", o šventyklai: "Tavo pamatai bus padėti".

Ish 45 1 Taip sako Viešpats savo pateptajam Kyrui, kurį jis pasirinko, kad

atiduotų jam tautas ir nuginkluotų karalius, atidarytų duris ir vartų niekas jam neuždarytų:
 Ish 45 2 "Aš eisiu pirma tavęs, sulysiu kalnus, sutrupinsiu varines duris ir
 sulaužysiu geležinius užkaiščius.
 Ish 45 3 Aš duosiu tau tamsos lobius ir paslėptus turtus, kad žinotum, jog Aš
 esu Viešpats, Izraelio Dievas, kuris šaukiu tave vardu.
 Ish 45 4 Dėl mano tarno Jokūbo ir mano išrinktojo Izraelio pašaukiau tave vardu
 ir suteikiau tau vardą, nors manęs nepažinai.
 Ish 45 5 Aš esu Viešpats ir kito nėra; nėra kito dievo šalia manęs. Aš
 sujuosiau tave, nors nepažinai manęs.
 Ish 45 6 kad žmonės visame pasaulyje žinotų, jog kito nėra šalia manęs. Aš esu
 Viešpats ir niekas kitas.
 Ish 45 7 Aš darau šviesą ir sukuriu tamsą, duodu ramybę ir sukuriu pikta. Aš,
 Viešpats, visa tai darau.
 Ish 45 8 Terasoja dangūs iš aukštybių, telieja debesys teisumą! Žemė teželdina
 išgelbėjimą ir teisprogsta teisumas! Aš, Viešpats, tai sukūriau.
 Ish 45 9 Vargas tam, kuris vaidijasi su savo Kūrėju, molio šukė su puodžiumi.
 Ar sako molis puodžiui: 'Ką darai?' arba dirbinyš savo dirbėjui: 'Tu esi neišmanėlis!'
 Ish 45 10 Vargas tam, kuris sako savo tėvui: 'Kodėl mane pagimdei?' arba
 moteriai: 'Kodėl gimdai?' "
 Ish 45 11 Taip sako Viešpats, Izraelio Šventasis, jo Kūrėjas: "Ar norite klausti
 apie ateitį, apie mano vaikus ir mano darbus?
 Ish 45 12 Aš sukūriau žemę ir ant jos sutvėriau žmogų; mano rankos ištiesė
 dangus ir Aš tvarkau visą jų kareiviją.
 Ish 45 13 Aš pašaukiau jų teisybei ir nukreipsiu jo kelius. Jis atstatys mano
 miestą ir paleis belaisvius ne už pinigų ir ne už atlygį.
 Ish 45 14 Egipto turtai ir Etiopijos pelnas tau atiteks, ir sebiečiai, aukšto
 ūgio vyrai, tau pasiduos. Jie seks tave grandinėse, parpuolę maldaus, sakydami: 'Tik pas tave
 yra Dievas, niekur kitur Dievo nėra' "
 Ish 45 15 Tikrai Tu esi Dievas, kuris slepiesi, Izraelio Dieve, gelbėtojai.
 Ish 45 16 Jie visi bus sugėdinti, visi stabų darytojai sumiš.
 Ish 45 17 Izraelį Viešpats išgelbės amžinu išgelbėjimu, jūs nerausite per amžius
 ir nesigėdysite.
 Ish 45 18 Nes taip pasakė Viešpats, dangaus Kūrėjas, Dievas, kuris sutvėrė žemę
 ir nepaliko jos tuščios, bet padarė ją tinkamą gyventi: "Aš esu Viešpats, nėra kito šalia
 manęs.
 Ish 45 19 Aš nekalbėjau slapta nei tamsoje. Nesakiau Jokūbo palikuonims, kad
 veltui manęs ieškotų. Aš, Viešpats, kalbu tiesą ir skelbiu, kas teisinga.
 Ish 45 20 Susirinkite, ateikite ir priartėkite, tautų išlikusieji! Neišmanėliai
 nešiojasi medinius stabus ir meldžiasi dievams, kurie negali išgelbėti.
 Ish 45 21 Skubėkite, ateikite ir tarkitės! Kas apie tai pranešė pirmiau ir
 paskelbė iš anksto? Ar ne Aš, Viešpats? Šalia manęs nėra kito. Aš- teisingas Dievas ir
 gelbėtojas.
 Ish 45 22 Pažiūrėkite į mane ir būkite išgelbėti, visi žemės kraštai, -Aš esu
 Dievas ir nėra kito.
 Ish 45 23 Aš savimi prisiėkiau, mano žodis yra tiesa ir tas žodis pasiliks.
 Prieš mane suklups kiekvienas kelis ir kiekvienas liežuvis man prisiėks.
 Ish 45 24 Bus sakoma: 'Viešpatyje aš turiu teisumą ir jėgą'. Visi, kurie Jam
 priešinosi, ateis pas Jį susigėdę.
 Ish 45 25 Visi Izraelio palikuonys bus išteisinti Viešpatyje ir džiūgaus".
 Ish 46 1 "Belis sulaužytas, Nebojas guli sutrupintas. Stabai išgabenami
 pakrauti ant gyvulių. Jie sunki našta juos nešantiems.
 Ish 46 2 Jie sulaužyti ir sutrupinti, negali išsigelbėti, bet patys nešami į
 nelaisvę.
 Ish 46 3 Klausykite manęs, Jokūbo namai ir Izraelio likuti. Aš jus nešioju ir
 globoju nuo užgimimo.
 Ish 46 4 Aš esu, kuris nešiosiu jus ir jūsų senatvėje. Tai dariu ir toliau
 darysiu: nešiosiu ir globosiu jus.
 Ish 46 5 Su kuo mane palyginsite, į ką mane darysite panašų?
 Ish 46 6 Jie auksą iškrato iš maišelių, sidabrą pasveria svarstyklėmis, pasamdo
 auksakalį, kad padarytų dievą, parpuolę prieš jį, meldžiasi,
 Ish 46 7 užsideda stabą ant pečių, nuneša į prirengtą jam vietą ir pastato. Jis
 stovi ir nejuda. Kai jie šaukiasi jo, jis negirdi ir neišgelbsti jų iš nelaimės.
 Ish 46 8 Apmastykite ir supraskite! Imkite tai į širdį, jūs atskalūnai!
 Ish 46 9 Atsiminkite praeitį, kad Aš esu Dievas ir kito dievo, panašaus į mane,
 nėra.
 Ish 46 10 Aš skelbiu dalykus nuo pat pradžios ir pasakau, kas dar nėra įvykę.
 Mano nutarimas pasiliks ir Aš padarysiu, ką esu numatęs.
 Ish 46 11 Aš šaukiu iš rytų plėšrų paukštį, tolimo krašto vyrą, mano paskirtą.
 Aš tai paskelbiau ir padarysiu, nusprendžiau ir įvykdysiu.
 Ish 46 12 Klausykite manęs, sukietėjusios širdies žmonės, esantys toli nuo
 teismo.
 Ish 46 13 Aš priartinu savo teisumą, ir jis nebus toli. Mano išgelbėjimas

neuždels. Aš duosiu išgelbėjimą Sione dėl savo šlovės-Izraelio".

Ish 47 1 "Nuženk ir sėskis dulkėse, mergele, Babilono dukra! Čia nėra sosto, todėl sėskis ant žemės, chaldėjų dukra! Taveš nebevadins švelnia ar gražuoje.

Ish 47 2 Stok prie girnų ir malk! Nusiimk šydą, nusisiausk apsiaustą, atidengusi blauzdas brisk per upę!

Ish 47 3 Tu būsi apnuoginta ir tavo gėda bus matoma. Aš išliesiu savo kerštą ir niekas jo nesustabdys".

Ish 47 4 Mūsų atpirkėjas-kareivijų viešpats, Izraelio Šventasis yra Jo vardas.

Ish 47 5 "Chaldėjų dukra, sėdėk tylėdama ir eik į tamsybę, nes tu nebebūsi vadinama karalysčių valdove.

Ish 47 6 Aš buvau įpykęs ant savo tautos, suteršiau savo paveldą, padaviau juos į tavo ranką. Tu neparodei jiems gailestingumo, net žilagalviams uždėjai labai sunkų jungą.

Ish 47 7 Tu sakei: 'Aš išliksiu per amžius, būsiu valdovė visados'. Tu neėmei to į širdį ir nepagalvojai apie savo galą.

Ish 47 8 Dabar išgirsk, mėgstanti prabangiai ir nerūpestingai gyventi. Tu galvoji: 'Aš esu ir šalia manęs nėra kitos. Aš nesėdėsiu kaip našlė ir mano vaikai nebus iš manęs atimti'.

Ish 47 9 Ūmai, vieną dieną, tau šie du dalykai atsitiks: tapsi našlė ir bevaikė. Taip įvyks, nepaisant tavo burtų ir daugybės kerų.

Ish 47 10 Tu pasitikėjai savo nedorybe ir sakei: 'Manęs niekas nemato'. Tavo išmintis ir supratimas tave suvedžiojo. Tu galvojai: 'Aš esu ir kitos nėra šalia manęs'.

Ish 47 11 Tave užklups nelaimė ir nežinosi, iš kur ji; užguls priespauda, iš kurios neišsiirsi; staiga ateis sunaikinimas, kurio nenujauti.

Ish 47 12 Pakilk su savo burtais bei daugybe kerų, kuriais vadovavaisi nuo pat savo jaunystės. Gal jie bus tau naudingi ir tu nugaleši.

Ish 47 13 Tu esi bejėgė dėl savo daugybės patarėjų. Tegu astrologai, žvaigždžių stebėtojai, dangaus ženklų tyrinėtojai atsistoja ir išgelbsti tave nuo to, kas tave užgrius.

Ish 47 14 Jie yra kaip ražienos, ugnis sudegins juos. Jie negali išgelbėti savo gyvybės iš liepsnos, kuri nėra žarijos pasišildyti ar židiny, prie kurio galima sėdėti.

Ish 47 15 Tokie yra tavo burtininkai, su kuriais prekiavai nuo pat jaunystės. Jie nuklys kiekvienas į savo pusę, nė vienas negelbės tavęs".

Ish 48 1 "Klausykite, Jokūbo namai, vadinami Izraelio vardu ir kilę iš Judo šaltinio, kurie prisiekiate viešpaties vardu ir kalbate apie Izraelio Dievą, bet ne tiesoje ir teisme.

Ish 48 2 Jie vadinasi šventojo miesto vardu ir remiasi Izraelio Dievu. Jo vardas-kareivijų viešpats.

Ish 48 3 Aš praeities įvykius paskelbiau seniai. Jie išėjo iš mano lūpų ir juos Aš atvėriau. Staiga Aš tai padariau, ir jie įpyko.

Ish 48 4 Kadangi Aš žinojau, kad tu kietasprandis, tavo sprandas geležinis ir tavo kakta varinė,

Ish 48 5 Aš pranešiau tai tau iš anksto, pirma, negu įvyko, kad nesakytum: 'Mano stabas tai įvykdė, mano drožti ir lieti atvaizdai taip įsakė'.

Ish 48 6 Tu girdėjai ir matei visa tai, ar nenori to pripažinti? Dabar skelbiu tai, ko dar nežinai-tai nauji ir paslėpti dalykai.

Ish 48 7 Tai padaryta dabar, ne pradžioje. Pirmiau apie tai negirdėjai ir negali sakyti: 'Aš žinojau'.

Ish 48 8 Tu to negirdėjai ir nežinojai, tai nepasiekė tavo ausų. Bet Aš žinojau, kad būsi neištikimas ir nusikalsi, ir vadinau tave neklaūžada nuo pat gimimo dienos.

Ish 48 9 Dėl savo vardo Aš sulaukysiu savo rūstybę ir dėl savo šlovės susivaldysiu, kad tavęs nesunaikinau.

Ish 48 10 Aš apvaliau tave ugnimi, bet ne kaip sidabrą, Aš išbandžiau tave vargu krosnyje.

Ish 48 11 Dėl savęs, dėl savęs Aš tai darysiu, kad mano vardas nebūtų suterštas. Savo šlovės Aš neduosiu kitam.

Ish 48 12 Klausyk manęs, Jokūbai ir Izraeli, kurį pašaukiau. Aš, Aš esu pirmasis ir paskutinis.

Ish 48 13 Aš sukūriau žemę ir ištiesiau dangus. Aš juos pašaukiau, ir jie stovi čia.

Ish 48 14 Susirinkite visi ir pasiklausykite. Kas iš jų tai paskelbė? Tas, kurį Viešpats myli, įvykdys Jo sprendimą Babilonui ir chaldėjams.

Ish 48 15 Aš, Aš tai kalbėjau, pašaukiau jį, atvedžiau ir jam seksis.

Ish 48 16 Priartėkite prie manęs ir išgirskite; nuo pat pradžios Aš nekalbėjau slapta, Aš buvau anksčiau, negu tai įvyko. Dabar Viešpats Dievas ir Jo Dvasia siuntė mane".

Ish 48 17 Taip sako Viešpats, tavo atpirkėjas, Izraelio Šventasis: "Aš, Viešpats, tavo Dievas, mokau tave, kas naudinga, ir vedu keliu, kuriuo turėtum eiti.

Ish 48 18 Jei būtum klausęs mano įsakymų, tai tavo ramybė būtų kaip upė ir tavo teisumas kaip jūros bangos.

Ish 48 19 Tavo palikuonys būtų buvę kaip smiltys ir tavo ainiai kaip smėlio grūdėliai. Jų vardas nebūtų išnykęs ir nebūtų žuvęs mano akyse".

Ish 48 20 Išeikite iš Babilono, bėkite nuo chaldėjų! Džiūgaudami skelbkite tą žinią! Teskamba tai iki žemės pakraščių! Sakykite: "Viešpats atpirko savo tarną Jokubą".

Ish 48 21 Jie netroško dykumoje, kai jis juos vedė; jis perskėlė uolą, ir vanduo

išsiveržė.

Ish 48 22 Viešpats sako: "Nedorėlis neturi ramybės".
 Ish 49 1 Klausykite, salos, stebėkite, toli esančios tautos! Viešpats pašaukė mane dar man negimus, Jis minėjo mano vardą, kai tebebuvo mano motinos įsčiose.
 Ish 49 2 Jis padarė mano žodžius lyg aštrų kardą ir pridengė mane savo rankos šešėliu; Jis padarė mane tinkama strėlei ir paslėpė savo strėlinėje.
 Ish 49 3 Jis sakė: "Tu, Izraeli, esi mano tarnas, per tavę būsiu pašlovintas".
 Ish 49 4 Aš sakiau: "Veltui dirbau, be reikalo ir tuščiai eikvojau savo jėgas; bet pas viešpatį yra mano teisingumas, pas Dievą mano atlyginimas".
 Ish 49 5 Dabar kalba Viešpats, kuris nuo gimimo padarė mane savo tarnu, kad sugrąžinčiau Jam Jokubą ir surinkčiau Izraelį. Aš būsiu šlovingas Viešpaties akyse, Dievas yra mano stiprybė.
 Ish 49 6 Jis sako: "Negana to, kad tu būsi mano tarnu Jokūbo giminės sugrąžinti ir Izraelio likučiui surinkti. Aš tavę padarysiu šviesa pagonims, kad tu būtum mano išgelbėjimas iki žemės pakraščiu".
 Ish 49 7 Taip sako Viešpats, Izraelio atpirkėjas, jo Šventasis, valdovų vergui, kurį žmonės paniekino ir tautos bjaurisi: "Karaliai pamatys ir atsistos, kunigaikščiai pagarbins dėl Viešpaties, kuris ištikimas, ir Izraelio Šventojo, kuris tavę išsirinko".
 Ish 49 8 Taip sako Viešpats: "Tinkamu metu išklausiu tavę ir išgelbėjimo dieną padėjau tau; padarysiu tavę sandora tautai, kad atkurtum šalį ir apgyvendintum apleistą nuosavybę.
 Ish 49 9 Kad sakytum belaisviams: 'Išeiškite', ir tamsoje esantiems: 'Pasirodykite'. Jie ganysis pakelėse, aukštumos bus jų ganykla.
 Ish 49 10 Jie nealks ir netroks, jų neištiks saulė nė karštis; Tas, kuris jų pasigailėjo, ves juos prie tyro vandens šaltinių.
 Ish 49 11 Aš pravesiu kelius kalnuose ir vieškelius aukštumose.
 Ish 49 12 Štai šitie ateis iš toli, tie-iš šiaurės ir vakarų, o anie-iš Sinimo krašto".
 Ish 49 13 Giedokite, dangūs! Džiūgauk, žeme! Kalnai, linksmai giedokite! Nes Viešpats pagudė savo tautą, pasigailėjo savo prispaustųjų!
 Ish 49 14 Bet Sionas sakė: "Viešpats paliko mane, Viešpats užmiršo mane".
 Ish 49 15 "Ar gali moteris užmiršti savo kūdikį, nepasigailėti savo sūnaus? Jei ji ir užmirštų, tačiau Aš neužmiršiu tavęs.
 Ish 49 16 Aš įrašiau tavę į savo rankos delną, tavo sienos visada yra mano akyse.
 Ish 49 17 Tavo sūnūs atskuba, o tavo ardytojai ir naikintojai pasitraukia.
 Ish 49 18 Pakelk akis ir apsidairyk aplinkui: jie visi renkasi prie tavęs. Kaip Aš gyvas, -sako Viešpats, -tu juos priimsi kaip papuošalus ir jais pasidabinsi lyg sužadėtinė.
 Ish 49 19 Tavo griuvėsiuose, ištūstėjusiose vietose ir sunaikintoje šalyje bus ankšta gyventojams, o tie, kurie tavę naikino, bus toli.
 Ish 49 20 Tavo vaikai, gimę priespaudoje, sakys: 'Mums ankšta, padaryk daugiau vietos gyventi'.
 Ish 49 21 Tu galvosi: 'Kada man gimė šitie? Juk aš buvau nevaisinga ir bevaikė, tremtinė ir belaisvė. Kas juos užaugino? Aš buvau viena palikta. Iš kur šitie?' "
 Ish 49 22 Taip sako Viešpats Dievas: "Aš ištiesiu savo ranką į tautas ir duosiu ženklą pagonims; jie atneš tavo sūnus glėbyje ir tavo dukteris ant pečių.
 Ish 49 23 Karaliai bus tavo sargai ir karalienės-auklės. Jie puls prieš tavę veidu į žemę ir laižys dulkes nuo tavo kojų. Tuomet suprasi, kad Aš esu Viešpats; nebus sugėdinti, kurie laukia manęs.
 Ish 49 24 Argi iš galingojo galima atimti grobį? Ar belaisvius galima išgelbėti iš galiūno?
 Ish 49 25 Bet taip sako Viešpats: 'Belaisviai bus atimti iš galiūno ir grobis išplėstas iš galingojo. Aš kovosiu su tais, kurie kovojo prieš tavę, ir tavo vaikus išgelbėsiu.
 Ish 49 26 Aš maitinsiu tavo prispaudėjus jų pačių kūnu, ir jie gers savo kraują kaip vyną. Tada kiekvienas kūnas žinos, kad Aš esu Viešpats, tavo gelbėtojas ir atpirkėjas, Jokūbo Galingasis' ".
 Ish 50 1 Taip sako Viešpats: "Kur yra jūsų motinos skyrybų raštas, kuriuo Aš ją atleidau? Kur yra skolintojas, kuriam už skolą jus atidaviau? Dėl savo nusikaltimų jūs pardavėte save, dėl jūsų neištikimybės jūsų motina atleista.
 Ish 50 2 Kodėl atėjęs Aš neradau žmogaus? Aš šaukiau ir niekas neatsiliepė. Argi mano ranka sutrumpėjo gelbėti? Argi neturiu jėgos išlaisvinti? Savo sudraudimu išdžiovinu jūrą, upes paverčiu dykuma. Žuvys trokšta ir gaišta, nes nebėra vandens.
 Ish 50 3 Aš aptemdau dangų, apsupu jį ašutine".
 Ish 50 4 Viešpats Dievas davė man miklų liežuvį paguosti nuvargusį. Kiekvieną rytą Jis žadina mane, kad klausyčiau Jo mokymo;
 Ish 50 5 Viešpats Dievas atvėrė man ausis, aš nesipriešinau ir nesitraukiau.
 Ish 50 6 Aš leidausi mušamas ir tšomas, neslėpiau veido nuo mane plūstančių ir į mane spjaudančių.
 Ish 50 7 Viešpats Dievas padės man, todėl aš nebūsiu sugėdintas. Aš padariau savo veidą kieta kaip titnagas ir žinau, kad nebūsiu pažemintas.
 Ish 50 8 Artį yra Tas, kuris mane išteisina, kas dabar su manimi ginčysis?

Stokite čia. Kas nori su manimi bylinėtis, teateina.

Ish 50 9 Viešpats Dievas padės man. Kas drįs mane pasmerkti? Jie visi pasens kaip drabužis, kandys juos suės.

Ish 50 10 Kas iš jūsų bijo Viešpaties, teklauso Jo tarno balso. Kas vaikščioja tamsoje, tepasitiki viešpačiu, savo Dievu.

Ish 50 11 Jūs visi, kurie įžiebiate ugnį ir apsupate save žiežirbomis, vaikščiokite savo ugnies šviesoje ir tarp savo žiežirbų. Tai padarys mano ranka, jūs atsigulsite skausmuose.

Ish 51 1 Klausykite manęs, kurie sekate teisumą ir ieškote Viešpaties.

Pažvelkite į uolą, iš kurios jūs iškirsti, ir į duobę, iš kurios jūs iškasti.

Ish 51 2 Pažvelkite į savo tėvą Abraomą ir į Sarą, kuri jus pagimdė. Aš pašaukiau jį vieną, palaiminau ir padauginau.

Ish 51 3 Viešpats paguos Sioną ir atgaivins visus jo griuvėsius, Jis padarys jo tyrus kaip Edeną, dykumas kaip Viešpaties sodą. Linksmybė ir džiaugsmas bus ten, padėkos giesmės skambės.

Ish 51 4 Mano tauta, klausyk manęs, mano giminės, išgirskite mane. Įstatymas išeis iš manęs; mano teisingumas bus šviesa tautoms.

Ish 51 5 Mano teisingumas arti ir išgelbėjimas greitai ateis. Aš teisiu tautas. Salos lauks manęs, jos pasitikės manimi.

Ish 51 6 Pakelkite savo akis į dangų, pažvelkite į žemę! Dangūs praeis kaip dūmai, žemė susidėvės kaip drabužis, jos gyventojai taip pat išmirs. Bet mano išgelbėjimas liks amžinai, mano teisingumas nesišais.

Ish 51 7 Klausykite manęs, kurie pažįstate teisumą, tauta, kurios širdyje yra mano įstatymas. Nebijokite žmonių pajuokos, neišsigąskite jų plūdimo.

Ish 51 8 Kaip vilnonį drabužį juos sugrauš kandys; bet mano teisingumas liks amžinai, mano išgelbėjimas – kartų kartoms.

Ish 51 9 Gelbėk, Viešpatie, prašau, padėk, kaip anoms dienoms senosioms kartoms! Ar ne Tu sukapojai Rahabą ir perdūrei slibiną?

Ish 51 10 Ar ne Tu išdžiovinai jūrą ir jos gelmėse padarei kelią pereiti išpirktiesiems?

Ish 51 11 Viešpaties išpirktieji sugrįš, ateis į Sioną džiūgaudami, amžinas džiaugsmas lydės juos. Džiaugsmas ir linksmybė sugrįš, o skausmai ir vaijojimai išnyks.

Ish 51 12 "Aš, Aš guodžiu tave. Kas gi tu, kad bijotum mirtingo žmogaus, žmogaus sūnaus, kuris yra lyg žolė?"

Ish 51 13 Tu užmiršai Viešpatį, savo kūrėją, kuris ištiesė dangus ir sukūrė žemę. Tu nuolatos drebėjai dėl prispaudėjo žiaurumo, kuris siekė tave sunaikinti! Kur dingo prispaudėjo žiaurumas?

Ish 51 14 Prispaustasis bus greitai išlaisvintas; jis nemirs, nežengs į duobę ir nebadaus.

Ish 51 15 Aš esu Viešpats, tavo Dievas, kuris perskyrė šėlstančios jūros bangas. Kareivijų Viešpats yra mano vardas.

Ish 51 16 Aš sukūriau dangų ir žemę, pridengiau tave savo ranka, įdėjau savo žodžius į tavo lūpas ir sakiau Sionui: "Tu-mano tauta".

Ish 51 17 Pabusk, pabusk, kelkis, Jeruzale! Tu gėrei iš Viešpaties rankos Jo rūstybės taure; svaiginančią rūstybę išgėrei iki pat dugno.

Ish 51 18 Nė vienas iš Jeruzalės sūnų nepakėlė jos ir nepadėjo jai.

Ish 51 19 Tave ištiko sunaikinimas ir sugriovimas, badas ir kardas, bet kas liūdi tavęs, kas paguos tave?

Ish 51 20 Tavo vaikai neteko jėgų ir gulėjo pakelėse kaip pagautas gyvulys tinkle. Jie pilni Viešpaties rūstybės, tavo Dievo pabarimo.

Ish 51 21 Tad išgirskite, jūs, suvargusieji ir girti, bet ne nuo vyno.

Ish 51 22 Taip sako Viešpats, tavo valdovas, tavo Dievas, kuris gina savo tautą: "Aš paėmiau iš tavo rankos apsvaigimo taure; tu nebegersi daugiau mano rūstybės.

Ish 51 23 Aš ją paduosiu į rankas tavo kankintojų, kurie sakė tau: 'Pasilenk, kad liptume per tave!' Taip, tavo nugara buvo padaryta lyg žemė, lyg kelias, kuriuo jie ėjo".

Ish 52 1 Pabusk, pabusk, apsirenk stiprybę, Sione! Jeruzale, šventasis mieste, apsirenk savo gražius drabužius! Į tave nebejeis nei neapipjaustytas, nei nešvarus.

Ish 52 2 Jeruzale, kelkis, nusiškai dulkes, atsirišk nuo kaklo pančius, belaisve Siono dukra!

Ish 52 3 Taip sako Viešpats: "Jūs pardavėte save už nieką ir būsite išpirkti be pinigų".

Ish 52 4 Štai ką sako Viešpats Dievas: "Pradžioje mano tauta nuėjo į Egiptą viešėti, ir Asirija ją pavergė be priežasties".

Ish 52 5 Viešpats sako: "Ką Aš dabar turiu, kai mano tauta yra veltui išvesta. Jos pavergėjai kankina juos, -sako Viešpats, -ir nuolatos piktžodžiauja mano vardui.

Ish 52 6 Todėl mano tauta pažins mano vardą. Todėl pažins tą dieną, kad Aš esu Tas, kuris sako: 'Aš esu'".

Ish 52 7 Kokios gražios kalnuose kojos to, kuris atneša gerą žinią ir skelbia ramybę, kuris atneša linksmą naujieną, skelbia išgelbėjimą ir sako Sionui: "Tavo Dievas viešpatauja".

Ish 52 8 Sargyba šauks, ir visi drauge džiūgaus, nes aiškiai matys savo akimis, kaip Viešpats sugrąžina Sioną.

Ish 52 9 Džiaukitės, Jeruzalės griuvėsiai! Viešpats paguodė savo tautą ir išlaisvino Jeruzalę.

Ish 52 10 Viešpats apnuogino savo šventą ranką visų tautų akivaizdoje. Visi žemės pakraščiai matys mūsų Dievo išgelbėjimą.

Ish 52 11 Traukitės, traukitės! Išeikite iš ten! Nelieskite nieko sutepto. Išeikite iš jų būrio, apsivalykite, Viešpaties indų nešėjai!

Ish 52 12 Jūs išeisite neskubėdami ir nebėgsite. Viešpats eis pirma jūsų, Izraelio Dievas bus jūsų apsauga.

Ish 52 13 Štai mano tarnas elgsis išmintingai, jis bus išaukštintas, išgirtas ir labai kilnus.

Ish 52 14 Kaip daugelis baisėjosi tavimi, taip jo veidas buvo nežmoniška sudarkytas, jis buvo nebepanašus į žmogų.

Ish 52 15 Jis daugelį tautų nustebins, karaliai jo akivaizdoje užsičiaups: apie ką jiems niekada nebuvo pasakota, jie matys ir, ko jie niekad negirdėjo, jie supras.

Ish 53 1 Kas patikėjo mūsų skelbimu? Ir kam buvo apreiškta Viešpaties ranka?

Ish 53 2 Jis išsaugos Jo akivaizdoje kaip gležnas augalas, kaip šaknis iš sausos žemės. Neturi jis nei išvaizdos, nei patrauklumo, kai žiūrime į jį, nėra jokio grožio, kuris mus prie jo trauktų.

Ish 53 3 Jis paniekintas ir žmonių atmetas, skausmų vyras, negalią pažinęs; mes slėpėme nuo jo savo veidus, jis buvo paniekintas, ir mes jį nieku laikėme.

Ish 53 4 Tikrai jis nešė mūsų negalias ir sau pasiėmė mūsų skausmus. O mes laikėme jį nubaustu, Dievo ištiktą ir pažemintą.

Ish 53 5 Jis buvo sužeistas už mūsų kaltes ir sumuštas už mūsų nuodėmes. Bausmė dėl mūsų ramybės krito ant jo; jo žaizdomis esame išgydyti.

Ish 53 6 Mes visi buvome paklydę kaip avys, kiekvienas ėjome savo keliu. Bet Viešpats uždėjo ant jo visus mūsų nusikaltimus.

Ish 53 7 Jis buvo kankinamas ir žeminamas, bet neatvėrė savo burnos. Kaip avinėlis, vedamas pjauti, ir kaip avis, kuri tylį prieš kirpėjus, jis neatvėrė savo burnos.

Ish 53 8 Jis buvo paimtas iš kalėjimo ir teismo. Kas paskelbs jo giminę? Nes jis buvo atskirtas nuo gyvųjų šalies ir varginamas dėl mano tautos nusikaltimų.

Ish 53 9 Jam paruošė kapą su nedorėliais, su turtingais po jo mirties, nors jis nepadarė nieko blogo ir jo lūposė nebuvo melo.

Ish 53 10 Bet Viešpats panorėjo jį sumušti, jis atidavė jį skausmui. Kai Tu padarysi jo sielą auką už nuodėmę, jis matys savo palikuonis, jo dienos bus prailgintos ir jo rankomis Viešpaties valia bus įvykdyta.

Ish 53 11 Jis matys savo sielos vargą ir bus patenkintas. Per savo pažinimą mano teisusis tarnas nuteisins daugelį, nes jis neš jų nusikaltimus.

Ish 53 12 Todėl Aš duosiu jam dalį su didžiaisiais, ir jis dalinsis grobį su stipriaisiais, kadangi jis atidavė savo sielą mirčiai ir buvo priskirtas prie nusikaltėlių. Jis nešė daugelio nuodėmes ir užtarė nusidėjėlius.

Ish 54 1 "Giedok, nevai singoji, kuri negimdei! Džiūgauk linksmai, kuri nepažinai gimdymo skausmų! Nes apleistoji turi daugiau vaikų negu turinti vyrą", -sako Viešpats.

Ish 54 2 "Išplėsk savo palapinės vietą, ištempk savo buveinės uždangalus, netaupyk! Pailgink virves ir sustiprink kuolelius!

Ish 54 3 Tu išsiplėsi į dešinę ir į kairę, tavo palikuonys valdys tautas ir apgyvendins tuščius miestus.

Ish 54 4 Nesibijok, nes nebūsi sugėdinta! Nerausk, nes nebūsi niekinama! Jaunystės gėdą tu užmirši ir našlystės pajuokos neatsiminsi.

Ish 54 5 Tavo kūrėjas yra tavo vyras, kareivijų Viešpats-Jo vardas. Tavo atpirkėjas yra Izraelio Šventasis, Jis bus vadinamas pasaulio Dievu.

Ish 54 6 Viešpats pašaukė tave kaip atskirtą, dvasioje suvargusią moterį, kaip atstumtą jaunystės žmoną", -sako Dievas.

Ish 54 7 "Trumpai valandėlei palikau tave, bet, didžiai gailėdamasis, surinksiu tavuosius.

Ish 54 8 Rūstybės valandą paslėpiau savo veidą akimirkai, bet amžina malone pasigailėsiu tavęs", -sako Viešpats, tavo atpirkėjas.

Ish 54 9 "Tai kaip Nojaus vandenys man. Aš prisiėkiau, kad Nojaus vandenys nebeužlies žemės, taip ir dabar prisiėkiu, kad nebekeršysiu ir nebebausiu tavęs.

Ish 54 10 Kalnai gali griūti ir kalvos drebėti, bet mano malonė nuo tavęs nebepasitrauks ir mano ramybės sandora tavęs nepaliks", -sako Viešpats.

Ish 54 11 "Tu varginta, audrų mėtyta, nepaguosta; Aš tavo akmenis klosiu eilėmis ir dėsiu safyrų pamatą.

Ish 54 12 Aš tavo langus padarysiu iš agato, vartus statysiu iš rubinų ir sienas iš brangakmenių.

Ish 54 13 Visi tavo vaikai bus viešpaties mokomi ir gyvens didelėje ramybėje.

Ish 54 14 Tu įsitvirtinsi teisume, priespaudos nebepatirsi. Nebijok, nes siaubas prie tavęs nepriartės.

Ish 54 15 Štai jie rinksis kartu prieš tave, bet be manęs. Kas susirinks prieš tave, kris dėl tavęs.

Ish 54 16 Aš sutvėriau kalvį, kuris įpučia anglis ir padaro reikiamą įrankį. Aš taip pat sutvėriau naikintoją, kad griautų.

Ish 54 17 Joks prieš tave nukaltas ginklas neturės galios. Kiekvienas liežuvis, kuris priešinsis tau teisme, bus pasmerktas. Tai yra Viešpaties tarnų paveldėjimas ir jų teisumas yra iš manęs", -sako Viešpats.

Ish 55 1 "Visi, kurie trokštate, ateikite prie vandens, visi, kurie neturite pinigų! Pirkite ir valgykite; pirkite vyno ir pieno be pinigų, vel tui.

Ish 55 2 Kodėl jūs leidžiate pinigus už tai, kas nėra maistas, ir dirbate už tai, kas jūsų nepatenkina? Klausykite manęs atidžiai ir valgykite tai, kas jūsų sielą atgai vins ir sustiprins.

Ish 55 3 Palenkite savo ausį ir ateikite pas mane, klausykite, ir jūsų siela bus gyva! Aš padarysiu amžiną sandorą su jumis, kaip suteikiau amžiną malonę Dovydui.

Ish 55 4 Aš jį paskyriau liudytoju tautoms, kunigaikščiu ir vadu giminėms.

Ish 55 5 Tu pašauksi tautas, kurių nepažįsti; tautos, kurios tavęs nepažįsta, bėgs pas tave dėl Viešpaties, tavo Dievo, Izraelio Šventojo, nes Jis pašlovino tave.

Ish 55 6 Ieškokite Viešpaties, kol galima jį rasti, šaukitės Jo, kol Jis arti.

Ish 55 7 Nedorėlis tepalieka savo kelią, o neteisisusis-savo mintis; tegrįžta jis pas Viešpatį, mūsų Dievą, ir Jis pasigailės jo, nes yra gailestingas.

Ish 55 8 Nes mano mintys yra ne jūsų mintys ir mano keliai-ne jūsų keliai, -sako Viešpats. -

Ish 55 9 Nes kiek dangūs yra aukščiau už žemę, tiek mano keliai aukštesni už jūsų kelius ir mano mintys-už jūsų mintis.

Ish 55 10 Kaip lietūs ir sniegas krinta iš dangaus ir nesugrįžta, bet sudrėkina žemę, padaro ją derlingą ir duoda sėklos sėjėjui bei duonos valgytojui,

Ish 55 11 taip ir mano žodis, kuris išeina iš mano burnos, negrįš tuščias, bet įvykdys mano valią ir atliks tai, kam yra siųstas.

Ish 55 12 Jūs išeisite linksmi, ir ramybė lydės jus. Kalnai ir kalvos džiūgaus jūsų akiavaizdoje ir laukų medžiai plos rankomis.

Ish 55 13 Erškėčių vietoje augs kiparisai ir usnių vietoje-mirtos. Tai bus atminimas, amžinas ženklas Viešpaties garbei".

Ish 56 1 Taip sako Viešpats: "Laikykiteis teisingumo ir vykdykite teisybę, nes mano išgelbėjimas arti, mano teisumas tuoj bus apreiškimas.

Ish 56 2 Palaimintas žmogus, kuris tai vykdo, ir žmogaus sūnus, kuris to laikosi: saugo savaitę nesuterštą ir savo rankas sulaiko nuo pikto".

Ish 56 3 Svetimtautis, kuris prisiglaudė prie Viešpaties, tenesako: "Viešpats atskyrė mane nuo savo tautos", ir eunuchas tenesako: "Aš kaip padžiūvęs medis".

Ish 56 4 Nes Viešpats taip sako: "Eunuchams, kurie švenčia mano savaitę, pasirenka, kas man patinka, ir laikosi mano sandoros,

Ish 56 5 duosiu savo namuose vietos ir padarysiu jų vardą garsesnį už sūnų bei dukterų; duosiu jiems amžiniais nežūstantį vardą.

Ish 56 6 Svetimtaučius, kurie prisijungs prie Viešpaties, Jam tarnaus, Jo vardą mylės, bus Jo tarnai, švęs savaitę ir jo nesuteps bei laikysis mano sandoros,

Ish 56 7 atvesiu į savo šventąjį kalną ir pradžiuginsiu savo maldos namuose; jų aukos ir deginamosios aukos bus mėgiamos ant mano aukuro, nes mano namai bus vadinami maldos namais visoms tautoms".

Ish 56 8 Taip sako Viešpats Dievas, kuris surinko Izraelio išsklaidytuosius: "Prie tų, kurie jau surinkti, Aš surinksiu ir kitus".

Ish 56 9 Visi laukiniai ir miško žvėrys, ateikite ēsti!

Ish 56 10 Jo sargai yra akli, neturi supratimo; jie yra lyg šunys, kurie neloja. Jie mėgsta gulėti, snausti ir sapnuoti.

Ish 56 11 Jie yra godūs šunys, kurie niekada nepasi sotina. Jie yra ganytojai, neturintys supratimo. Jie žiūri į savo kelią ir ieško sau naudos.

Ish 56 12 Jie sako: "Ateikite, duosime jums vyno, pasi gerkime! Taip darykime šiandien, o rytoj bus dar geriau!"

Ish 57 1 Teisusis žūva, ir nė vienas į tai nekreipia dėmesio; gailestingasis miršta, ir niekas nepastebi, kad teisusis paimamas iš vargo

Ish 57 2 ir eina ramybėn. Kas elgiasi dorai, ilsėsis savo guoliuose.

Ish 57 3 "Jūs, kerėtojos sūnūs, svetimautojo ir paleistuvės palikuonys, ateikite ir klausykite!

Ish 57 4 Iš ko jūs tyčiojateis? Kam rodote liežuvį? Argi jūs ne nusikaltėlių vaikai, melagių palikuonys?

Ish 57 5 Jūs degate aistra stabams po lapuotais medžiais; žudote kūdikius paupiuose, uolų plyšiuose.

Ish 57 6 Jūsų dalis tarp glotnių upelio akmenėlių; toks jūsų likimas; stabams jūs aukojate gėrimus ir duonos auką. Argi Aš turėčiau tai pakęsti?

Ish 57 7 Kalnuose patiesęs savo guolį, tu eini aukoti aukų.

Ish 57 8 Ant durų staktų tu pasidarei sau ženklą. Nudengusi ir praplatinusi lovą, tu palikai mane; susitarus su jais, pamėgai jų lovą.

Ish 57 9 Tu pasitepusi išėjai pas karalių; savo pasiuntinius pasiuntei toli, kritai iki pragaro.

Ish 57 10 Tu pavargai besiblaškydama, bet nesakei: 'Nėra vilties'. Tu pamėgai tokį gyvenimą ir taip toliau darei.

Ish 57 11 Ko tu bijojai, kad melavai ir neprisiminei manęs, ir neėmei į širdį? Ar ne dėl to, kad taip ilgai tylėjau, tu lioveisi manęs bijoti?

Ish 57 12 Aš paskelbsiu tavo teisumą ir tavo darbus; jie tau nebus naudingi.
 Ish 57 13 Kai tu šauksi, tegelbsti tave tavo surinktieji. Vėjo dvelkimas juos
 visus nuneš. O kas pasitiki manimi, tas gaus žemę ir paveldės mano šventąjį kalną".
 Ish 57 14 Ir sakys: "Nutieskite kelią, nutieskite kelią mano tautai ir
 pašalinkite kliūtis".
 Ish 57 15 Taip sako Aukščiausiasis ir Prakilnusis, kuris gyvena amžinybėje,
 kurio vardas šventas: "Aš gyvenu aukštybėje ir šventoje vietoje su tais, kurie turi
 atgailaujančią ir nuolankią dvasią, kad atgaivinčiau nuolankiųjų dvasią ir atgailaujančiųjų
 širdį.
 Ish 57 16 Aš neamžinai bylinėsiuos ir nevisada rūstausiu, nes tada gyvybės
 dvasia, kurią Aš įkvėpiau, sunyktų.
 Ish 57 17 Aš užsirūstinau dėl nuodėmingo tautos godumo, smogiau jai ir savo
 veidą paslėpiau, bet ji ėjo toliau klaidingu savo širdies keliu.
 Ish 57 18 Aš mačiau jos kelius ir Aš gydysiu bei vedžiosiu ją, suteiksiu jai
 ramybės ir paguodos.
 Ish 57 19 Ramybė ir taika arti ir toli esantiems, -sako Viešpats. -Aš ją
 pagydysiu.
 Ish 57 20 Nedorėliai yra lyg sujudinta jūra, kuri negali nurimti, jos vanduo
 išmeta purvą ir dumblą.
 Ish 57 21 Nėra ramybės nedorėliui", -sako mano Dievas.
 Ish 58 1 "Šauk garsiai, nesivaržyk! Pakelk savo balsą kaip trimitą; pranešk
 mano tautai jos kaltę ir Jokūbo namams jų nuodėmes.
 Ish 58 2 Jie ieško manęs kas dieną ir nori žinoti mano kelius kaip tauta, kuri
 elgiasi teisiai ir nėra palikusi savo Dievo. Jie prašo manęs teisingo sprendimo, jie mėgsta
 ateiti prie Dievo.
 Ish 58 3 'Kodėl mums pasninkaujant, Tu nematai? Kodėl mums varginant savo
 sielas, Tu nepaisai?' Pasninko dieną jūs ieškote malonumų ir išnaudojate savo darbininkus.
 Ish 58 4 Jūs pasninkaujate dėl vaidų ir kivirčių, smogiate nedorybės kumščiu.
 Jūs nepasninkaujate šiandien taip, kad jūsų balsas būtų išgirstas aukštybėse.
 Ish 58 5 Ar tai pasninkas, kokį Aš pasirinkau, kad žmogus vargintų per dieną
 savo sielą, nulenktų galvą kaip nendrę, klotų po savimi ašutinę ir pasibarstytų pelenų? Ir tai
 jūs vadinate pasninku, viešpačiui priimtina diena?
 Ish 58 6 Ar ne toks pasninkas, kurį Aš pasirinkau: pašalinkite nedorybės
 pančius, išlaisvinkite pavergtuosius, suteikite laisvę prislėgtiesiems, sulaužykite kiekvieną
 jungą.
 Ish 58 7 Pasidalink maistą su alkanu, benamius ir vargšus parsivesk į namus,
 pamatęs nuogą, aprenk jį, nesislėpk nuo savo paties kūno.
 Ish 58 8 Tada tavo šviesa nušvis kaip aušra, tavo sveikata išsiškleis greitai,
 tavo teisumas eis pirma tavęs ir viešpaties šlovė lydės tave.
 Ish 58 9 Tu šauksies, ir Viešpats atsakys, prašysi pagalbos, ir Jis tars: 'Aš
 čia!' Jei pašalinsi iš savo tarpo priespaudą, negrasinsi ir nekalbėsi tuštybių,
 Ish 58 10 jei alkstantį pasotinsi kaip pats save ir prispaustajam padėsi, tada
 tavo šviesa spindės tamsoje ir tavo tamsybė taps šviesa.
 Ish 58 11 Tada Viešpats vedžios tave, pasotins tavo sielą sausros metu ir
 sustiprins tavo kūną; tu būsi kaip palaistytas sodas, kaip neišsenkantis vandens šaltinis.
 Ish 58 12 Bus atstatyta tavyje tai, kas seniai paversta griuvėsiais. Tu dėsi
 pamatus kartų kartoms. Tave vadins spragų užtaisytoju ir gatvių tiesėju.
 Ish 58 13 Jei tu savo kojas sulaikysi sabato dieną, nepramogausi mano šventoje
 dienoje, vadinsi sabatą pasimėgimu, šventa ir garbinga Viešpaties diena, gerbsi Jį,
 nevaikščiosi savo keliais, neieškosį pramogų ir nekalbėsi tuščiai,
 Ish 58 14 tada tu gėrėsis Viešpačiu, ir Aš tave vesiu ant aukštų kalnų ir
 leisiu naudotis tavo tėvo Jokūbo paveldu", -taip kalbėjo Viešpats.
 Ish 59 1 viešpaties ranka nesutrumpėjo gelbėti ir Jo ausis neapkurto girdėti,
 Ish 59 2 bet jūsų nusikaltimai atskyrė jus nuo jūsų Dievo ir jūsų nuodėmės
 paslėpė Jo veidą, kad Jis nebegirdėtų.
 Ish 59 3 Jūsų rankos suteptos krauju ir pirštai nusikaltimu; jūsų lūpos kalba
 melą ir liežuvis kartoja neteisybę.
 Ish 59 4 Nė vienas neieško teisingumo ir negina tiesos. Jie pasitiki tuštybe ir
 kalba melus, pradeda vargą ir pagimdo nusikaltimą.
 Ish 59 5 Jie peri gyvačių kiaušinius ir audžia voratinklius. Kas valgo jų
 kiaušinių, tas miršta. Jei kas tokį kiaušinį sudaužo, iš jo išsoka angis.
 Ish 59 6 Jų audiniai netinka drabužiams, jais neįmanoma prisidengti. Jų darbai
 yra pikti ir jų rankose smurto veiksmai.
 Ish 59 7 Jų kojos bėga į pikta, jie skuba nekaltą kraują pralieti; jų mintys
 yra pilnos nedorybės, jų keliuose sunaikinimas ir griuvėsiai.
 Ish 59 8 Jie nepažįsta ramybės kelio, nėra teisingumo jų poelgiuose, jų takai
 klaidingi; kas jais eina, nepažįs ramybės.
 Ish 59 9 Todėl teisingumas yra toli nuo mūsų, teisybė nepasiekia mūsų; mes
 laukiame šviesos, o čia tamsa, laukiame aušros, o vaikščiojame sutemose.
 Ish 59 10 Mes ieškome kaip akli sienos, suklumpame vidudienį kaip naktį, esame
 tamsoje lyg mirusieji.
 Ish 59 11 Mes visi riauvojame kaip lokiai, vaitojame liūdnai kaip burkuojantys

balandžiai; mes laukiame tiesos, bet jos nėra, laukiame išgelbėjimo, bet jis toli nuo mūsų.
 Ish 59 12 Mūsų neteisybės padaugėjo Tavo akivaizdoje ir mūsų nuodėmės liudija
 prieš mus; mes žinome savo neteisybes ir mūsų nusikaltimai yra su mumis.
 Ish 59 13 Mes nusidedame ir išsiginame Viešpaties, nusigręžiame ir neseiname
 paskui savo Dievą; kalbame apie priespaudą ir maištaujame, priimame melus ir jais nuoširdžiai
 džiaugiamės.
 Ish 59 14 Teisingumas yra atmestas ir teisybė pašalinta; tiesos nebėra miesto
 aikštėse, bešališkumas negali įeiti.
 Ish 59 15 Tiesos nėra; kas šalinasi pikto, pats yra apiplėšiamas. Viešpats tai
 matė, ir Jam nepatiko, kad nesilaikome teisingumo.
 Ish 59 16 Viešpats matė ir stebėjosi, kad nebuvo žmogaus, kuris užtartų; Jo
 ranka Jį išgelbėjo, Jo teisumas Jį palaikė.
 Ish 59 17 Jis užsidėjo teisumą kaip šarvą ir išgelbėjimo šalną ant savo galvos.
 Jis apsirėngė keršto drabužiais, apsisiautė uolumu kaip apsiaustu.
 Ish 59 18 Jis atlygins savo priešams pagal jų darbus rūstybe ir kerštu. Jis
 atsilygins saloms ir savo priešams.
 Ish 59 19 Tada vakaruose esantys bijos Viešpaties vardo, o rytuose-matys Jo
 šlovę. Kai priešas ateis kaip srovė, Viešpaties Dvasia iškels savo vėliavą.
 Ish 59 20 "Atpirkėjas ateis į Sioną ir pas tuos, kurie atsitrauks nuo
 nusikaltimų Jokūbe", -sako Viešpats.
 Ish 59 21 "Tai mano sandora su jais, -sako Viešpats. -Mano dvasia, kuri yra ant
 tavęs, ir mano žodžiai, kuriuos tau daviau, nepaliks tavęs nei tavo vaikų, nei vaikaičių nuo
 dabar ir per amžius", -sako Viešpats.
 Ish 60 1 Kelkis ir šviesk, Jeruzale, nes tavo šviesa ateina ir Viešpaties šlovė
 tau šviečia.
 Ish 60 2 Štai tamsa padengs žemę ir tautas, bet Viešpats pakils virš tavęs ir
 Jo šlovė bus matoma tavyje.
 Ish 60 3 Tautos ir karaliai ateis prie tavo šviesos spindesio.
 Ish 60 4 Pakelk savo akis ir apsižvalgyk aplinkui! Jie visi renkasi pas tave:
 tavo sūnūs ateina iš toli, tavo dukterys atnešamos ant rankų.
 Ish 60 5 Tu tai matysi ir spindėsi iš džiaugsmo; tavo širdis sudrebės ir
 išsiplės, kai jūros pilnybės gręsis į tave ir pagonių stiprybė ateis pas tave.
 Ish 60 6 Daugybė kupranugarių ateis pas tave iš Midjano, Efos ir Šebos,
 atnešdami aukso bei smilkalų, ir skelbs didingus Viešpaties darbus.
 Ish 60 7 Visos Kedaro bandos bus surinktos pas tave, taip pat ir Nebajoto
 avinai. Jie bus aukojami prie aukuro. Aš pašlovinsiu savo šlovės namus.
 Ish 60 8 Kas tie, kurie kaip debesys plaukia, kaip balandžiai skrenda į savo
 lizdus?
 Ish 60 9 Salos laukia manęs, Taršišo laivai skuba, kad tavo vaikus atgabentų iš
 toli; sidabrą ir auksą drauge su jais Viešpaties, tavo Dievo, vardui ir Izraelio Šventajam,
 nes Jis tave pašlovino.
 Ish 60 10 Svetimtaučiai statys tavo sienas, ir jų karaliai tarnaus tau. Savo
 rūstybėje smogiau tau, bet dėl savo malonės tavęs pasigailėjau.
 Ish 60 11 Tavo vartai bus nuolatos atidaryti, dieną ir naktį nebus užrakinti, kad
 pagonių stiprybė tau atgabentų ir jų karalius atvestų.
 Ish 60 12 Tauta ir karalystė, kuri tau netarnaus, žus; tokios tautos bus visai
 sunaikintos.
 Ish 60 13 Libano šlovė atiteks tau, kiparisai, platanai ir pušys puoš tavo
 šventąją vietą, Aš pašlovinsiu savo pakojo vietą.
 Ish 60 14 Tavo prispaudėjų ir niekintojų sūnūs ateis nuolankiai nusižeminę pas
 tave ir puls prie tavo kojų; jie vadins tave Viešpaties miestu, Izraelio Šventojo Sionu.
 Ish 60 15 Tu buvai paliktas ir nekenčiamas taip, kad nė vienas nenorėjo pas tave
 ateiti. Aš padarysiu tave puikybės amžiams ir džiaugsmu kartų kartoms.
 Ish 60 16 Tu čiulpsi pagonių pieną ir žįsi karalių krūtis. Tuomet tu suprasi,
 kad Aš, Viešpats, esu tavo gelbėtojas, atpirkėjas ir Jokūbo Galingasis.
 Ish 60 17 Vietoj vario Aš atgabensiu aukso, vietoj geležies-sidabro, vietoj
 medžių-vario ir vietoj akmenų- geležies. Tavo valdytojas bus taika ir tavo
 prižiūrėtojas-teisumas.
 Ish 60 18 Tavo šalyje nebebus smurto ir tavo krašte-sunaikinimo bei griovimo. Tu
 vadinsi savo miesto sienas išgelbėjimu ir vartus-šlove.
 Ish 60 19 Tau nebereikės saulės dieną ir mėnulio šviesos naktį; Viešpats bus
 tavo amžina šviesa ir Dievas bus tavo šlovė.
 Ish 60 20 Tavo saulė nebusileis ir mėnulis nebepasikeis, nes Viešpats bus tavo
 amžina šviesa-tavo gedulo dienos pasibaigs.
 Ish 60 21 Visi tavo žmonės bus teisūs, jie amžiams paveldės šalį. Jie bus mano
 pasėlio atžala, mano rankų darbas, kad Aš būčiau pašlovintas.
 Ish 60 22 Mažiausias taps tūkstančiu ir menkas-galinga tauta. Aš, Viešpats,
 skubiai tai įvykdysiu reikiamu metu.
 Ish 61 1 Viešpaties Dievo Dvasia ant manęs, nes Viešpats patepė mane skelbti
 gerą žinią vargšams, Jis siuntė mane gydyti tų, kurių širdys sudužusios, skelbti belaisviams
 išlaisvinimą ir kaliniams atidaryti kalėjimą;
 Ish 61 2 skelbti Viešpaties malonės metus ir mūsų Dievo keršto dieną, paguosti

visus liūdinčius,
 Ish 61 3 įteikti liūdintiems Sione grožybę vietoj pelenų, džiaugsmo aliejus
 vietoj gedulo, gyriaus drabužį vietoj apsunkusios dvasios. Juos vadins teisumo medžiais,
 Viešpaties sodiniais Jo šlovei.
 Ish 61 4 Jie atstatys griuvėsius, kurie seniai buvo paversti dykyne, atnaujins
 sunaikintus miestus, kurie kartų kartas buvo ištuštėję.
 Ish 61 5 Ateiviai ganys jų bandas, svetimtaučių sūnūs ars laukus ir prižiūrės
 vynuogynus.
 Ish 61 6 Jūs būsite vadinami viešpaties kunigais, jus vadins mūsų Dievo
 tarnais. Jūs naudositės pagonių turtais ir didžiuositės jų šlove.
 Ish 61 7 Už savo gėdą jūs gausite dvigubai. Vietoj paniekos jie džiaugsis ir
 paveldės savo šalyje dvigubai; jie turės amžiną džiaugsmą.
 Ish 61 8 Nes Aš, Viešpats, mėgstu teisingumą, nekenčiu plėšikavimo. Aš jiems
 atlyginsiu teisingai ir sudarysiu amžiną sandorą su jais.
 Ish 61 9 Pagonyš pažins jų palikuonis, jų atžala bus žinoma tarp tautų. Visi,
 kurie matys juos, pripažins, kad jie yra Viešpaties palaiminti palikuonys.
 Ish 61 10 Aš labai džiaugsiuos Viešpačiu, mano siela džiūgaus Dieve! Nes Jis
 apvilko mane išgelbėjimo rūbais, apsiautė teismo apsiaustu kaip sužadėtinį, kuris užsideda
 papuošalą ant galvos, kaip sužadėtinę, pasipuošusią papuošalais.
 Ish 61 11 Kaip žemė išaugina želmenis ir kaip daržė dygsta tai, kas pasėta, taip
 Viešpats Dievas įželdins teisumą ir gyrių visų tautų akivaizdoje.
 Ish 62 1 Aš netylėsiu dėl Siono ir nenurimsiu dėl Jeruzalės, kol pasirodys jų
 teisumas lyg ryto aušra ir išgelbėjimas lyg degantis žibintas.
 Ish 62 2 Tautos matys tavo teisumą ir karaliai-tavo šlovę. Tave vadins nauju
 vardu, kurį viešpats tau duos.
 Ish 62 3 Tu būsi šlovės karūna ir karališkas vainikas Viešpaties, tavo Dievo,
 rankoje.
 Ish 62 4 Taveš nebevadins apleistąja ir tavo žemės-dykyne. Tave vadins: "Mano
 pasimėgimas", o tavo šalį-ištekėjusiąją, nes Viešpats pamėgo tave, ir šalis bus sutuokta.
 Ish 62 5 Kaip jaunuolis veda mergaitę, taip tavo sūnūs ves tave. Kaip jaunikis
 džiaugiasi jaunąja, taip tavo Dievas džiaugsis tavimi.
 Ish 62 6 Jeruzale, ant tavo sienų Aš pastatysiu sargus; jie niekada-dieną ir
 naktį-nenurims. Jūs, kurie tariate Viešpaties vardą, netylėkite,
 Ish 62 7 neduokite Jam poilsio, kol Jis atstatys Jeruzalę ir jos šlovę žemėje.
 Ish 62 8 Viešpats prisiekė savo tvirta ranka: "Aš nebeduosiu tavo grūdų tavo
 priešams maistui ir svetimi nebegers tavo vyno, kurį pagaminai.
 Ish 62 9 Kas surenka, valgys ir girs Viešpatį; kas užaugina, gers vyną mano
 šventuose kiemuose".
 Ish 62 10 Įeikite, įeikite pro vartus, paruoškite kelią tautai; nutieskite,
 nutieskite kelią, pašalinkite akmenis, pakelkite vėliavą žmonėms.
 Ish 62 11 Viešpats paskelbė iki žemės pakraščių: "Sakykite Siono dukrai: 'Tavo
 išgelbėjimas, užmokestis ir atlyginimas artėja'".
 Ish 62 12 Juos vadins: "Šventa tauta, Viešpaties atpirktieji"; tu būsi vadinama:
 "Išskotasis, neapleistasis miestas".
 Ish 63 1 Kas ateina raudonais drabužiais iš Edomo miesto Bocros, apsirengęs
 šlovingais rūbais eina savo jėgos pilnatvėje? "Aš, kuris skelbiu teisumą ir turiu galią
 išgelbėti".
 Ish 63 2 Kodėl tavo apsiaustas raudonas ir tavo drabužiai tarsi minančių vyno
 spaustuva?
 Ish 63 3 "Aš vienas myniau spaustuva, nė vieno iš žmonių nebuvo su manimi. Aš
 mindžiojau juos įtūžęs ir tryptau savo rūstybėje. Jų kraujas aptaškė mano drabužius ir sutepė
 juos.
 Ish 63 4 Keršto diena buvo mano širdyje, ir išgelbėjimo metas atėjo.
 Ish 63 5 Aš apsidairiau-ir nebuvo, kas padėtų, Aš stebėjausi, kad niekas
 nepalaikė. Todėl mano paties ranka atnešė man išgelbėjimą ir mano įtūžis palaikė mane.
 Ish 63 6 Aš įnirtęs mindžiojau tautas, daviau joms paragauti savo rūstybės ir
 nubloškiau žemėn jų galybę".
 Ish 63 7 Atsimenu viešpaties mums parodytą malonę ir Jo šlovę, ir visa, ką Jis
 mums suteikė; Viešpats labai gailėstingas Izraelio namams. Jis visa tai darė iš savo malonės,
 pasigailėdamas mūsų.
 Ish 63 8 Viešpats tarė: "Jie yra mano tauta, mano vaikai, kurie nemeluos". Jis
 buvo jiems gelbėtoju.
 Ish 63 9 Jis patyrė visą jų vargą ir angelas, esantis Jo akivaizdoje, jiems
 padėjo. Iš meilės ir pasigailėjimo jiems Jis atpirko juos, pakėlė juos ir nešė per visas
 praeities dienas.
 Ish 63 10 Jie maištavo ir vargino Jo šventą Dvasią, todėl Jis apsigrėžė ir tapo
 jų priešu, Jis kovojo prieš juos.
 Ish 63 11 Jie atsiminė senas praeities dienas, Jo tarno Mozės laikus, kai Jis
 vedė savo tautą. Kur yra Tas, kas išvedė iš jūros savo bandą kartu su jų ganytoju? Kur yra
 Tas, kas davė jam savo šventą Dvasią?
 Ish 63 12 Kas savo galinga dešine vedė Mozę, perskyrė vandenį pirma jų ir
 išigijo amžiną vardą?

Ish 63 13 Kas vedė juos per gelmes lyg žirgą dykumoje, kad jie nesukluptų?
 Ish 63 14 Kaip kaimenė eina į slėnį, taip Viešpaties Dvasia davė jiems poilsį.
 Taip Tu vedei savo tautą ir įsigijai šlovingą vardą.
 Ish 63 15 Pažvelk iš dangaus, iš savo šventos ir šlovingos buveinės. Kur Tavo uolumas ir galia? Kur Tavo širdies ilgesys ir gailėstingumas? Ar jie paliovė?
 Ish 63 16 Tik Tu esi mūsų tėvas. Abraomas nepažįsta mūsų, Izraelis nieko nežino apie mus. Tu, Viešpatie, esi mūsų tėvas, mūsų atpirkėjas. Tavo vardas yra amžinas.
 Ish 63 17 Viešpatie, kodėl leidai mums nuklysti nuo Tavo kelių, sukietintai mūsų širdį, kad Tavęs nebijotume? Sugrįžk dėl savo tarnų, savo paveldėtų giminių.
 Ish 63 18 Tavo šventa tauta tik trumpai čia gyveno; mūsų priešai mindžiojo Tavo šventyklą.
 Ish 63 19 Mes esame tokie, lyg niekad nebūtume Tau priklausę ir Tavo vardu nesivadinę.
 Ish 64 1 O kad Tu praplėstum dangų ir nužengtum, kad Tavo akivaizdoje kalnai drebėtų!
 Ish 64 2 Kaip ugnis sudegina malkas ir užvirina vandenį, taip Tavo vardas tegul tampa žinomas priešams ir tautos tegul dreba Tavo akivaizdoje.
 Ish 64 3 Tu padarei baisių dalykų, kurių mes nelaukėme. Tu nužengei, ir kalnai drebėjo Tavo akivaizdoje.
 Ish 64 4 Nuo amžių ausis negirdėjo ir akis neregėjo kito dievo, be Tavęs, kuris tiek padarytų Jo laukiantiems.
 Ish 64 5 Tu sutinki tą, kuris su džiaugsmu elgiasi teisiai, atsimena Tave ir Tavo kelius. Tu buvai užsirūstinęs, nes mes nuolat nusidėdavome. Ar dar išgelbėsi mus?
 Ish 64 6 Mes visi esame kaip nešvarūs, mūsų teisumas kaip purvini skarmalai. Mes visi vystame kaip lapai, mūsų piktadarystės blaško mus kaip vėjas.
 Ish 64 7 Nė vienas nešiškaukia Tavo vardo, nepakyla, kad įsikibtų į Tave. Tu paslėpei savo veidą nuo mūsų, palikai mus dėl mūsų nusikaltimų.
 Ish 64 8 Viešpatie, Tu esi mūsų tėvas; mes-molis, o Tu-puodžius; mes visi-Tavo rankų darbas.
 Ish 64 9 Viešpatie, nerūstauk, neminėk amžinai mūsų kalčių. Pažvelk į mus, maldaujame Tavęs, nes mes esame Tavo tauta.
 Ish 64 10 Tavo šventieji miestai sunaikinti. Sionas paverstas dykuma, Jeruzalė sugriauta.
 Ish 64 11 Mūsų šventi ir didingi namai, kuriuose mūsų tėvai girdavo Tave, sudeginti. Visa, ką mes mėgome, tapo griuvėsiais.
 Ish 64 12 Ar dėl viso to dar susilaikysi, Viešpatie? Ar dar tylėsi ir varginsi mus be saiko?
 Ish 65 1 "Manęs ieško tie, kurie apie mane neklausinėjo, ir suranda tie, kurie manęs neieškojo. Aš sakau: 'Aš čia, Aš čia!' tautai, kuri nesivadija mano vardu.
 Ish 65 2 Visą dieną laikiau ištiestas rankas į maištaujančią tautą, kuri eina neteisingu keliu, sekama savo mintis.
 Ish 65 3 Tai tauta, kuri mane nuolat rūstina. Ji aukoja aukas soduose ir degina smilkalus ant aukurų iš plytų.
 Ish 65 4 Jie pasilieka kapinėse ir miega olose; jie valgo kiaulieną, ir bjaurus viršalas yra jų puoduose.
 Ish 65 5 Jie sako: 'Nesiartink prie manęs, aš esu šventesnis už tave'. Jie yra dūmai mano nosyje, ugnis, deganti visą dieną.
 Ish 65 6 Tai užrašyta mano akivaizdoje; Aš netylėsiu, bet atlyginsiu. Atlyginsiu jiems į antį
 Ish 65 7 už jūsų kaltes ir kaltes jūsų tėvų-sako viešpats, -kurie aukoję kalnuose ir mane niekino aukštumose; iki galo jiems atseikėsiu už jų darbus".
 Ish 65 8 Taip sako Viešpats: "Apie vynuogių kekę sakoma: 'Nesunaikink jos, nes joje yra palaiminimas', taip Aš darysiu su savo tarnais ir jų visų nesunaikinsiu.
 Ish 65 9 Jokūbo ir Judo palikuonys paveldės mano kalnus, mano išrinktieji ir mano tarnai apgyvendins juos.
 Ish 65 10 Šarono lyguma bus ganykla avims ir Achoro slėnis-vieta sugulti bandai, mano tautai, kuri ieškojo manęs.
 Ish 65 11 Bet jums, kurie paliekate viešpatį, užmirštate mano šventąjį kalną, dengiate stalą laimės deivei ir liejate geriamąją auką lemties dievui,
 Ish 65 12 Aš lemsiu kardą, ir jūs nusilenksite išžudymui. Nes kai Aš šaukiau, jūs neatsiliepėte, kai kalbėjau, neklausėte; jūs darėte pikta mano akivaizdoje ir pasirinkote, kas man nepatiko".
 Ish 65 13 Todėl viešpats Dievas taip sako: "Štai mano tarnai valgys, o jūs alksite, mano tarnai gers, o jūs trokšite, mano tarnai džiūgaus, o jūs būsite sugėdinti,
 Ish 65 14 mano tarnai giedos iš širdies džiaugsmo, o jūs verksite iš širdies skausmo ir dejuosite iš dvasios suspaudimo.
 Ish 65 15 Mano išrinktieji tars jūsų vardą kaip keiksmazodį, nes Viešpats Dievas nužudys tave, o savo tarnus pavadins kitu vardu.
 Ish 65 16 Kas laimins krašte, laimins tiesos Dievo vardu, ir kas prisieks šalyje, prisieks tiesos Dievo vardu, nes senoji priespauda bus užmiršta ir nebeminiama mano akivaizdoje.
 Ish 65 17 Štai Aš kuriu naują dangų ir naują žemę. Senųjų nebeatsimins ir apie

juos nebegalvos.

Ish 65 18 Jūs džiaugsitės ir džiūgausite amžinai tuo, ką Aš sukursiu, nes Jeruzalę sukursiu džiūgausti ir jos žmones džiaugsmui.

Ish 65 19 Aš gėrėsiuos Jeruzalę ir džiaugsiuosi savo tauta; nebesigirdės joje verksmo nė dejonų.

Ish 65 20 Nebus joje kūdikio, kuris išgyventų kelias dienas, nė seno žmogaus, kuris nesulauktų dienų pilnatvės; nes vaikas mirs, nugyvenęs šimtą metų, bet šimtametis nusidėjėlis bus prakeiktas.

Ish 65 21 Jie statys namus ir gyvens juose, įsiveis vynuogynų ir valgys jų vaisių.

Ish 65 22 Jie nieko nestatys, kas atitektų kitiems. Jie nesodins, kad kiti suvalgytų. Mano žmonių amžius prilygs medžio amžiui, gyvendami jie ilgai džiaugsis savo rankų darbais.

Ish 65 23 Jie nedarbs vel tui ir negimdys vargui; jie ir jų vaikai bus viešpaties palaimintųjų palikuonys.

Ish 65 24 Prieš jiems šaukiant, Aš atsakysiu; jiems dar tebekalbant, Aš išgirsiu.

Ish 65 25 Vilkas ir avinėlis ganysis drauge, liūtasės šiaudus kaip jautis ir gyvatė maitinsis dulkėmis. Jie nekenks ir nenaikins mano šventajame kalne, -sako Viešpats".

Ish 66 1 Taip sako Viešpats: "Dangus yra mano sostas ir žemė-mano pakojis. Kur yra namai, kuriuos jūs man norite statyti, ir kur mano poilsio vieta?"

Ish 66 2 Mano ranka visa tai sukūrė, ir taip visa atsirado, -sako Viešpats. -Aš pažvelgsiu į žmogų, kuris yra vargšas bei turi atgailaujančią dvasią ir dreba prieš mano žodį.

Ish 66 3 Pjaunantis jautį yra kaip žudantis žmogų, aukojantis avį-kaip nusukantis sprandą šuniui, aukojantis duonos auką-kaip aukojantis kiaulės kraują, deginantis smilkalus-kaip garbinantis stabą. Taip jie pasirinko savo kelius, jų siela mėgsta jų bjaurystes.

Ish 66 4 Tad ir Aš parinksiu ir užleisiu ant jų vargą, kurio jie bijo. Nes Aš šaukiau, bet nė vienas neatsiliepė, Aš kalbėjau, bet jie nesiklausė. Jie darė mano akivaizdoje pikta ir pasirinko, kas man nepatinka".

Ish 66 5 Išgirskite, ką sako Viešpats, jūs, kurie drebate prieš Jo žodį: "Jūsų broliai, kurie neapkenčia jūsų ir jus atmeta dėl mano vardo, sako: 'Teapreiškia Viešpats savo šlovę, kad matytume jūsų džiaugsmą!' Bet jie bus sugėdinti".

Ish 66 6 Tai balsas mieste! Tai balsas iš šventyklos! Tai Viešpaties balsas, kai Jis atlygina savo priešams.

Ish 66 7 Dar skausmų nepajutus, ji pagimdė, dar skausmams neprasidėjus, pagimdė sūnų.

Ish 66 8 Kas tai girdėjo, ar ką panašaus matė? Ar gali kraštas užgimti per vieną dieną? Ar gali tauta atsirasti per vieną akimirką? Tik skausmams prasidėjus, Sionas pagimdė savo vaikus.

Ish 66 9 "Argi Aš, atvedęs iki gimdymo, neleisiu pagimdyti?" -sako Viešpats. "Argi Aš, leidęs pradėti gimdymą, uždarysiu įsčias?" -sako tavo Dievas.

Ish 66 10 Džiaukitės kartu su Jeruzalę, kurie ją mylite. Džiaukitės, kurie liūdėjote dėl jos.

Ish 66 11 Kad galėtumėte maitintis ir pasisotinti jos paguodos krūtimis, kad gaivintumėtės ir mėgautumėtės jos šlovės gausumu.

Ish 66 12 Taip sako Viešpats: "Aš užliesiu ją ramybe kaip upe, tautų lobiai plauks į ją kaip neišsenkanti srovė. Jūs būsite kaip kūdikiai maitinami, ant rankų nešiojami ir supami ant jos kelių.

Ish 66 13 Kaip motina paguodžia kūdikį, taip Aš jus paguosiu; Jeruzalėje jūs būsite paguosti".

Ish 66 14 Jūs tai matysite ir jūsų širdis džiaugsis, jūsų kaulai žaliuos kaip jauna žolė. Viešpaties ranka bus apreiškta Jo tarnams, o Jo rūstybė-priešams.

Ish 66 15 Viešpats ateis su ugnimi, Jo vežimai kaip viesulas, kad išlietų savo rūstybę ir įtūžį, nubaustų ugnies liepsnomis.

Ish 66 16 Ugnimi ir kardu Viešpats padarys teisną kiekvienam kūnui. Viešpaties užmuštųjų bus daug.

Ish 66 17 "Visi, kurie pasišvenčia ir apsivalo soduose, valgo kiaulieną, peles ir kitus pasibjaurėtinus dalykus, bus sunaikinti", -sako Viešpats.

Ish 66 18 "Aš žinau jūsų darbus ir mintis; surinksiu įvairių kalbų tautas, ir jos matys mano šlovę.

Ish 66 19 Aš duosiu ženklą jiems ir pasiųsiu dalį išlikusiųjų į visas tautas: į Taršišą, Pulą ir Ludą, pas šaudančius strėlėmis, į Tubalą ir Javaną, į tolimas salas, kuriose negirdėjo mano darbų ir nematė mano šlovės. Jie paskelbs mano šlovę tautoms.

Ish 66 20 Jie atgabens jūsų brolius iš visų tautų, kaip yra atgabenamos aukos, ant žirgų, vežimuose, neštuvuose, ant mulų ir kupranugarų į šventąją Jeruzalės kalną, kaip Izraelio sūnūs atneša duonos auką į Viešpaties namus švariame inde", -sako Viešpats.

Ish 66 21 "Kai kuriuos iš jų padarysiu kunigais ir levitais", -sako Viešpats.

Ish 66 22 "Kaip nauji dangūs ir nauja žemė, kuriuos sukursiu, pasiliks mano akivaizdoje, taip jūsų palikuonys ir vardas išliks", -sako Viešpats.

Ish 66 23 "Nuo vieno jauno mėnulio iki kito ir nuo vieno sabato iki kito visi ateis ir parpuls mano akivaizdoje, -sako Viešpats. -

Ish 66 24 Jie išeis ir matys lavonus žmonių, kurie maištavo prieš mane. Jų kirminas nemirs ir ugnis neužges. Jie bus pasibaisėjimu visai žmonijai".

Jrm 1 1 Žodžiai Jeremijo, kunigo Hilkijo sūnaus iš Anatoto, iš Benjamino žemių.

Jrm 1 2 Viešpats kalbėjo Jeremijui tryliktaisiais Jozijo, Amono sūnaus, Judo karaliaus, viešpatavimo metais;

Jrm 1 3 taip pat viešpataujant Jozijo sūnui Jehojakimui ir iki Zedekijo, Jozijo sūnaus, Judo karaliaus, vienuoliktųjų metų penkto mėnesio, tai yra Jeruzalės išvedimo į nelaisvę.

Jrm 1 4 Viešpats kalbėjo man, sakydamas:

Jrm 1 5 "Pažinau tave prieš tau gimstant, pašventinau tave ir paskyriau pranašu tautoms".

Jrm 1 6 Aš atsakiau: "Ak, Viešpatie Dieve, aš nemoku kalbėti, nes esu tik vaikas".

Jrm 1 7 Bet Viešpats man sakė: "Nesakyk: 'Aš esu vaikas', bet eik, pas ką tave siųsiu, ir kalbėk, ką tau liepsiu.

Jrm 1 8 Nebijok jų, nes Aš esu su tavimi ir tave išgelbėsiu, -sako Viešpats".

Jrm 1 9 Tada Viešpats ištiesė savo ranką ir, palietęs mano lūpas, tarė man: "Štai Aš įdėjau savo žodžius į tavo lūpas.

Jrm 1 10 Šiandien paskyriau tave virš tautų ir karalysčių rauti, griauti, nuversti, naikinti, statyti ir sodinti".

Jrm 1 11 Viešpats klausė manęs: "Ką matai, Jeremijau?" Aš atsakiau: "Matau migdolo šaką".

Jrm 1 12 Viešpats atsakė: "Gerai matei, nes Aš budėsiu, kad mano žodis būtų įvykdytas".

Jrm 1 13 Viešpats klausė manęs antrą kartą: "Ką matai?" Aš atsakiau: "Matau verdantį katilą, kypstantį iš šiaurės".

Jrm 1 14 Viešpats atsakė: "Iš šiaurės ateis nelaimė ant visų šalies gyventojų.

Jrm 1 15 Aš pašauksiu visas šiaurės karalystes, ir jos ateis, ir kiekviena pastatys savo sostą prie Jeruzalės vartų, prieš visas jos sienas iš visų pusių ir prieš visus Judo miestus.

Jrm 1 16 Tada įvykdysiu teismo sprendimą dėl visų jų nusikaltimų: jie paliko mane, aukojo svetimiems dievams ir garbino savo rankų darbus.

Jrm 1 17 O tu susijuosk, kelkis ir kalbėk jiems, ką tau liepsiu. Nenusigąsk jų, kad neišgąsdinčiau tavęs jų akivaizdoje.

Jrm 1 18 Aš šiandien padariau tave sustiprintu miestu, geležiniu stulpu ir varine siena prieš visą šalį: prieš Judo karalius, kunigaikščius, kunigus ir visą tautą.

Jrm 1 19 Jie kovos prieš tave, bet nenusigąs, nes Aš esu su tavimi ir tave išgelbėsiu, -sako Viešpats".

Jrm 2 1 Viešpats kalbėjo:

Jrm 2 2 "Eik ir šauk Jeruzalei, sakydamas: 'Taip sako Viešpats: 'Aš atsiimenu tavo jaunystės ištikimybę, tavo meilę, kai buvai sužadėtinė, kaip tu mane sekei dykumoje, neapsėtoje žemėje;

Jrm 2 3 Izraelis buvo šventas viešpačiui, Jo derliaus pirmasis vaisius. Kas jį skriaudė, nusikalto, nelaimė juos ištiko'.

Jrm 2 4 Klausykite Viešpaties žodžio, Jokūbo namai ir visos Izraelio giminės:

Jrm 2 5 'Kokią neteisybę rado manyje jūsų tėvai, kad jie atitolė nuo manęs, sekė tuštybę ir patys tapo tušti.

Jrm 2 6 Jie neklausė: 'Kur yra Viešpats, kuris mus išvedė iš Egipto šalies, vedė dykumoje, stepių ir daubų krašte, išdžiūvusioje ir tamsioje žemėje; krašte, per kurį niekas nekeliauja ir kuriame joks žmogus negyvena?'

Jrm 2 7 Juk Aš jus atvedžiau į derlingą šalį ir leidau naudotis jos vaisiais ir gėrybėmis. Bet jūs atėjė sutepėte mano kraštą, mano nuosavybę padarėte bjaurią.

Jrm 2 8 Kunigai neklausė: 'Kur yra Viešpats?', įstatymo sargai nepažino manęs, ganytojai sukilo prieš mane, pranašai pranašavo Baalo vardu ir sekė tai, kas neturi vertės.

Jrm 2 9 Todėl bylinėsiuosiu su jumis ir jūsų vaikų vaikais.

Jrm 2 10 Eikite į Kitimų salas ir pažiūrėkite arba pasiųskite į Kedarą ir atidžiai ieškokite, ar ten yra kas nors panašaus?

Jrm 2 11 Ar yra kuri tauta pakeitusi savo dievus, kurie nėra dievai? Bet mano tauta pakeitė savo šlovę į tai, kas yra be vertės.

Jrm 2 12 Stebėkitės dėl to, dangūs, išsigąskite ir būkite sukrėsti.

Jrm 2 13 Dvi piktybės padarė mano tauta: ji paliko mane, gyvojo vandens šaltinį, ir išsikasė skylėtų šulinių, kurie nesulauko vandens.

Jrm 2 14 Argi Izraelis vergas? Argi jis gimęs vergu? Kodėl jis tapo grobiu?

Jrm 2 15 Liūtai riaumojo prieš jį ir staugė. Jie pavertė šalį dykyne, miestai sudeginti ir be gyventojų.

Jrm 2 16 Nofo ir Tachpanheso sūnūs sudaužė tavo galvos karūną.

Jrm 2 17 Argi ne pats tai sau užsitraukei, palikdamas Viešpatį, savo Dievą, kai jis tave vedė keliu?

Jrm 2 18 O dabar kodėl bėgi į Egiptą Šihoro vandens gerti ar į Asiriją gerti upės vandens?

Jrm 2 19 Tavo paties nedorybė nubaus tave ir tavo nuklydimas pamokys tave.

Todėl pažink ir pamatyk, kaip negera ir kartu yra tai, kad tu palikai viešpatį ir nėra tavyje mano baimės', -sako Viešpats, kareivijų Dievas.

Jrm 2 20 'Aš jau seniai sulaužiau tavo jungą, sutraukiau pančius, ir tu sakei: 'Nenusikalsiu'. Tačiau kiekvienoje aukštoje kalvoje ir po kiekvienu žaliu medžiu tu klaidžiojai paleistuvaudamas.

Jrm 2 21 Aš tave pasodinau kaip taurų vynmedį, tikrą želmenį. Kaip tu išsigimei į laukinį vynmedį?

Jrm 2 22 Nors ir nusipraustum šarmu ir muilu, tačiau liksi suteptas savo kalte mano aki vaizdoje', -sako Viešpats Dievas.

Jrm 2 23 'Kaip tu gali sakyti: 'Aš nesusitečiau, nesekiojau paskui Baalą'? Pažvelk į savo kelius slėnyje, pagalvok, ką darei. Tu bėgi kaip laukinė kupranugarė, pasileidusi savo keliais.

Jrm 2 24 Laukinė asilė, pripratusi prie dykumos, geisdama uosto orą. Kas gali ją sulaukyti? Jos ieškantieji nenuvargs, bet suras ją jos mėnesį.

Jrm 2 25 Saugok savo koją, kad nebūtų basa, ir savo gerklę nuo troškulio. Bet tu sakai: 'Nėra vilties. Aš myliu svetimuosius ir seksiu paskui juos'.

Jrm 2 26 Kaip gėdisi vagis, kai jį pagauna, taip bus sugėdintas Izraelis: karaliai, kunigaikščiai, kunigai ir pranašai,

Jrm 2 27 kurie sako medžiui: 'Tu mano tėvas', ir akmeniui: 'Tu mane pagimdei'. Jie atgrežė man nugara. Bet savo nelaimės metu jie sako: 'Kelkis ir gelbėk mus'.

Jrm 2 28 Kurgi tavo dievai, kuriuos pasidarei? Jie teatsikelia ir, jei gali, tepadeda tau nelaimės metu. Judai, kiek tavo miestų, tiek dievų.

Jrm 2 29 Ar jūs bylinėsitės su manimi? Jūs visi nusikaltote man', -sako Viešpats.

Jrm 2 30 'Veltui Aš baudžiau jūsų vaikus, jie nepriėmė pamokymo. Jūsų pačių kardas prarijo pranašus kaip draskas liūtas.

Jrm 2 31 O karta, stebėkite viešpaties žodį. Argi Aš buvau dykuma Izraeliui arba tamsi šalis? Kodėl mano tauta sako: 'Mes esame viešpačiai, nebegrišime pas Tave'?

Jrm 2 32 Ar mergaitė pamiršta savo papuošalus, nuotaka-savo apdarą? Bet mano tauta jau seniai pamiršo mane.

Jrm 2 33 Kaip puikiai tu moki ieškoti meilės! Tu išmokei nedoras moteris savo kelių.

Jrm 2 34 Ant tavo drabužių kraštų randamas nekaltais nužudytųjų kraujas. Jo netgi nereikia ieškoti, jis aiškiai matomas ant tavęs.

Jrm 2 35 Tačiau tu sakai: 'Aš nekalta, Jo rūstybė nusigręš nuo manęs'. Aš apkaltinsiu tave, nes sakei: 'Nenusidėjau'.

Jrm 2 36 Ko tu blaškaisi, keisdama savo kelius? Ir Egiptas apvilis tave, kaip Asirija apvylė.

Jrm 2 37 Iš ten tu irgi išeisi, užsidėjusi rankas ant galvos, nes Viešpats atmetė tuos, kuriais pasitikėjai, ir nieko iš jų nelaimėsi' ".

Jrm 3 1 "Jie sako: 'Jei vyras paleidžia žmoną ir ji, atsiskyrusi nuo jo, išteka už kito vyro, ar ji gali sugrižti pas jį? Argi tai nesuteptų krašto?' O tu paleistuvavai su daugeliu meilužių, tačiau sugrižti pas mane, -sako Viešpats. -

Jrm 3 2 Pakelk savo akis į aukštumas ir pažvelk, kur tik tu nesi paleistuvavusi? Pakelėse tu sėdėjai laukdama kaip arabas dykumoje. Tu sutepei šalį savo paleistuvystėmis ir nedorybėmis.

Jrm 3 3 Nebuvo ankstyvojo nė vėlyvojo lietaus. Bet tu turėjai paleistuvės kaklą ir nesigėdijai.

Jrm 3 4 Dabar tu šauki: 'Mano tėve! Mano jaunystės vadove!

Jrm 3 5 Ar Tu pyksi amžinai ir visados rūstausi?' Tu darei ir kalbėjai pikta, kaip tik galėjai".

Jrm 3 6 Viešpats man tarė karaliaus Jozijo dienomis: "Ar matei, ką darė nuklydusi Izraelio tauta? Ji paleistuvavo ant kiekvieno aukšto kalno ir po kiekvienu žaliuojančiu medžiu.

Jrm 3 7 Aš sakiau po viso to: 'Sugrižk pas mane', bet ji nesugrižo.

Jrm 3 8 Neištikimoji jos sesuo, Judo tauta, matė, kad Aš ją atstūmiau ir daviau jai skyrybų raštą, nes Izraelio tauta nuklydusi svetimavo. Tačiau neištikimoji jos sesuo, Judo tauta, nepabūgo, bet taip pat nuėjusi paleistuvavo.

Jrm 3 9 Savo paleistuvystėmis ji sutepė kraštą ir svetimavo su akmenimis ir medžiais.

Jrm 3 10 Tačiau, nors visa tai įvyko, neištikimoji jos sesuo, Judo tauta, taip pat nesugrižo pas mane visa širdimi, bet tik veidmainiavo, -sako Viešpats".

Jrm 3 11 Viešpats kalbėjo man: "Nuklydusi Izraelio tauta buvo teisesnė už neištikimąją Judo tautą.

Jrm 3 12 Eik šiaurės link, skelbdamas: 'Sugrižk, nuklydusi Izraelio tauta. Aš neberūstausiu, nes esu gailėstingas, nepyksiu ant jūsų amžinai.

Jrm 3 13 Prisipažink, kad Viešpačiui, savo Dievui, buvai neištikima ir nusikaltai, svetimaudama po žaliuojančiais medžiais ir mano balso neklausydama, -sako Viešpats. -

Jrm 3 14 Sugrižkite, nuklydę vaikai, nes Aš esu jus vedęs. Aš paimsiu jus po vieną iš miesto ir po du iš giminės ir atvesiu į Sioną.

Jrm 3 15 Aš jums duosiu ganytojų pagal savo širdį: jie jus ganyt išmintingai ir sumaniai.

Jrm 3 16 Tuomet jūs tapsite gausia tauta ir niekas nebeklaus, kur yra Viešpaties Sendoros skrynias. Ji niekam neberūpės, jos nei prisimins, nei pasigės ir naujos nebedarys.

Jrm 3 17 Tuomet Jeruzalę vadins Viešpaties sostu ir į ją susirinks visos tautos prie Viešpaties vardo Jeruzalėje. Jie nebevaikščios pagal savo piktos širdies sumanymus.

Jrm 3 18 Judas su Izraeliu ateis iš šiaurės krašto į šalį, kurią daviau jūsų tėvams paveldėti.

Jrm 3 19 Galvojau padaryti tave sūnumi ir duoti tau gražią šalį, gerą paveldą tarp tautų. Tikėjaisi, kad tu mane vadinsi savo tėvu ir seksi paskui mane visados.

Jrm 3 20 Tačiau kaip moteris sulaužo ištikimybę savo vyrui, taip jūs, izraelitai, sulaužėte ištikimybę man, – sako Viešpats. –

Jrm 3 21 Aukštumose girdimas Izraelio vaikų maldavimas ir verksmas; jie elgėsi neištikimai, pamiršo Viešpatį, savo Dievą.

Jrm 3 22 Sugrįžkite, nuklydusieji vaikai. Aš atleisiu jums' ". Mes ateiname pas Tave, nes Tu esi Viešpats, mūsų Dievas.

Jrm 3 23 Iš tiesų veltui mes vylėmės aukštumomis ir kalnais. Viešpatyje, mūsų Dieve, yra Izraelio išgelbėjimas.

Jrm 3 24 Gėda prarijo mūsų tėvų jaunystės triūsą: avis, galvijus, sūnus ir dukteris.

Jrm 3 25 Gėdykims ir prisipažinkime nusidėję Viešpačiui, savo Dievui; mes ir mūsų tėvai nuo jaunystės iki šios dienos neklausėme Viešpaties, savo Dievo.

Jrm 4 1 "Izraeli, jei nori sugrįžti, – sako Viešpats, – grįžk pas mane. Jei pašalinsi savo bjaurystes, tau nereikės bėgti nuo manęs.

Jrm 4 2 Tada prisieksi: 'Kaip gyvas Viešpats!' tiesoje, teisingume ir teisme. Ir Jis bus palaiminimas tautoms, ir tautos girsis Juo".

Jrm 4 3 Taip sako Viešpats Judo žmonėms ir Jeruzalei: "Arkite dirvonus ir nesėkite erškėtynuose.

Jrm 4 4 Apsipjaustykite Viešpačiui ir pašalinkite nuo savo širdžių plėvelę, Judo žmonės ir Jeruzalės gyventojai, kad neišsiveržtų kaip ugnis mano rūstybė ir neužsidegtų neužgesinamai dėl jūsų pikty darbų.

Jrm 4 5 Skelbkite Jude ir praneškite Jeruzalėje, pūskite ragą krašte, garsiai šaukite ir sakykite: 'Susirinkite ir eikime į sutvirtintus miestus!'

Jrm 4 6 Iškelkite vėliavą Siono link! Bėkite! Nestovėkite! Nelaimę ir sunaikinimą Aš užleisiu iš šiaurės.

Jrm 4 7 Liūtas pakilo iš tankumyno, tautų naikintojas yra kelyje. Jis pakilo iš savo vietos paversti tavo šalį dykuma; tavo miestai pavirs griuvėsiais ir ištuštės.

Jrm 4 8 Todėl apsilvilkite ašutinėmis, raudokite ir dejuokite: 'Nenusigrėžė nuo mūsų Viešpaties rūstybė' ".

Jrm 4 9 Viešpats sako: "Ateis diena, kada pradings karaliaus drąsa ir kunigaikščių narsumas, kunigai išsigąs ir pranašai pastirs iš baimės.

Jrm 4 10 Jie sakys: 'Ak, Viešpatie Dieve, iš tikrųjų Tu smarkiai apgavai šią tautą ir Jeruzalę, sakydamas: 'Jūs turėsite taiką', o dabar kardas siekia mūsų sielas!'

Jrm 4 11 Tuomet bus pasakyta šiai tautai ir Jeruzalei: 'Karštas vėjas pučia nuo plikų aukštumų iš dykumos mano tautos link, bet ne vėtyti ir ne valyti jos.

Jrm 4 12 Smarkus vėjas iš ten ateina pas mane. Dabar Aš pats paskelbsiu jiems nuosprendį' ".

Jrm 4 13 Kaip debesys Jis pakyla, kaip audra Jo kovos vežimai, greitesni už erelius Jo žirgai! Vargas mums, mes žuvę!

Jrm 4 14 Jeruzale, apvalyk nuo nedorybių savo širdį, kad būtum išgelbėta! Ar ilgai piktos mintys pasiliks tavyje?

Jrm 4 15 Klausykis, iš Dano ir iš Efraimo kalnyno balsas skelbia blogą žinią:

Jrm 4 16 "Išpėkite tautas, praneškite Jeruzalei: priešai ateina iš tolimos šalies ir pakels balsą prieš Judo miestus!

Jrm 4 17 Kaip lauko sargai jie apstojo ją, nes ji buvo sukilusi prieš mane, – sako Viešpats. –

Jrm 4 18 Tavo keliai ir darbai tau tai užtraukė! Tavo nedorybė yra karti ir pasiekė tavo širdį".

Jrm 4 19 Ak, mano siela, mano siela! Skausmas pasiekė mano širdį. Mano širdis nerimsta, negaliu tylėti. Nes tu, mano siela, girdi trimito garsą, karo pavojų.

Jrm 4 20 Sunaikinimas po sunaikinimo! Visa šalis nuniokota! Staiga sunaikinamos mano pastogės, ūmai – mano palapinės!

Jrm 4 21 Ar ilgai matysiu vėliavas, girdėsiu trimito garsą?

Jrm 4 22 Mano tauta kvaila, ji manęs nepažįsta. Jie neprotingi vaikai, neturintys supratimo. Jie išmintingi daryti pikta, bet daryti gera jie nesugeba.

Jrm 4 23 Aš pažvelgiau į žemę – ji buvo be pavidalo ir tuščia, pažvelgiau į dangus – ten nebuvo šviesos.

Jrm 4 24 Pažvelgiau į kalnus – jie drebėjo, visos aukštumos siūbavo.

Jrm 4 25 Aš žvalgiaus, ir nebuvo nė vieno žmogaus, visi padangių paukščiai buvo nuskridę.

Jrm 4 26 Pažvelgiau į derlingą žemę – ji buvo dykuma, visi miestai buvo

sunai kinti Viešpaties aki vaizdoje, Jo rūstybės įkarštyje.

Jrm 4 27 Viešpats tarė: "Visa šalis liks tuščia, tačiau jos nesunaikinsiu visiškai.

Jrm 4 28 Dėl to gedės žemė ir aptems aukštai dangūs. Aš tai pasakiau ir nesigailėsiu, nutariau ir įvykdysiu!"

Jrm 4 29 Nuo raitelių ir šaulių šauksmo pabėgs visas miestas: jie sulys į olas, pasislėps tankynėse ir lips ant uolų. Miestai ištuštės ir liks be gyventojų.

Jrm 4 30 Ką dabar darysi tu, apiplėštoji? Nors apsiivilktum purpuru, pasidabintum auksiniais papuošalais, išsidažytum veidą-veltui tu puoštumeisi. Tavo meilužiai paniekins tave, jie ieškos tavo gyvybės.

Jrm 4 31 Girdžiu tarši gimdančios riksmą, tarsi pirmagimį gimdančios šauksmą-balsą Siono dukters, gaudančios kvapą, tiesiančios rankas ir sakančios: "Vargas man, mano sielą nuvargino žudikai".

Jrm 5 1 Pereikite Jeruzalės gatves, žiūrėkite ir stebėkite, ieškokite aikštėse; jei rasite nors vieną, kuris elgiasi teisingai ir siekia tiesos, tada Aš jai atleisiu.

Jrm 5 2 Nors jie sako: "Kaip gyvas Viešpats", iš tikrųjų jie melagingai prisielia.

Jrm 5 3 Viešpatie, argi tavo akys nenukreiptos į tiesą? Tu baudei juos, bet jie neatgailavo; prispaudei juos, bet jie nepriėmė pataisymo. Jie pasidarė kietesni už uolą, atsisakė atsiversti.

Jrm 5 4 Todėl aš sakiau: "Tai vargšai; jie kvaili, nes nežino Viešpaties kelių, nepažįsta Dievo įstatymo.

Jrm 5 5 Eisiu pas kilminguosius ir su jais kalbėsiu, nes jie žino Viešpaties kelius ir Jo įstatymą". Tačiau jie taip pat sulaužė jungą, sutraukė pančius.

Jrm 5 6 Todėl sudraskys juos liūtas, suplėšys stepių vilkas. Leopardas tykos prie jų miestų; kas tik išeis, bus sudraskytas, nes gausu jų nusikaltimų, jų paklydimas didelis.

Jrm 5 7 "Kaip Aš galėčiau tau atleisti? Tavo vaikai paliko mane ir prisiekė tuo, kas nėra dievai. Aš juos pasotinau, o jie svetimavo ir lankė paleistuvių namus.

Jrm 5 8 Jie kaip nupenėti eržilai geidė savo artimo žmonos.

Jrm 5 9 Ar neturėčiau tokių nubauti?- sako Viešpats. -Ar šitokiai tautai neturėčiau atkeršyti?

Jrm 5 10 Eikite į vynuogynus ir naikinkite, bet ne iki galo. Pašalinkite atžalas, nes jos nepriklauso Viešpačiui!

Jrm 5 11 Labai neištikimi buvo Izraelis ir Judas", -sako Viešpats.

Jrm 5 12 Jie išsigynė Viešpaties ir sakė: "Tai ne Jis. Nesulauksime nelaimės, nematysime nei kardo, nei bado".

Jrm 5 13 Pranašai taps vėjais, jie neturės žodžių-taip jiems atsitiks.

Jrm 5 14 Todėl Viešpats, kareivių Dievas, sako: "Kaip jie kalbėjo, taip jiems įvyks. Aš padarysiu savo žodžius tavo burnoje ugnimi, o šitą tautą-malkomis, kurias ugnis sudegins.

Jrm 5 15 'Izraeli, Aš atvesiu prieš jus tautą iš toli, -sako Viešpats, -galingą tautą, labai seną tautą, kurios kalbos tu nemoki ir nesupranti, ką ji kalba.

Jrm 5 16 Jų strėlinė kaip atviras kapas; jie visi yra karžygiai!

Jrm 5 17 Jie suvalgys tavo derlių ir duoną, skirtą tavo sūnams ir dukterims, ir tavo avis bei galvijus; nurinks tavo vynuogius ir figmedžius; jie sunaikins sustiprintus miestus, kuriais pasitikėjai.

Jrm 5 18 Tačiau tada nesunaikinsiu jūsų visų'.

Jrm 5 19 Kai jie klaus: 'Už ką Viešpats, mūsų Dievas, mums taip padarė?', tu jiems atsakysi: 'Kaip jūs palikote mane ir tarnavote svetimiems dievams savo krašte, taip tarnausite svetimiems ne savo šalyje' ".

Jrm 5 20 Skelbkite Jokūbo namams ir praneškite Judai:

Jrm 5 21 "Klausykitės, kvaili ir neprotingi žmonės, kurie turite akis, bet nematote, kurie turite ausis, bet negirdite!

Jrm 5 22 Argi nebijote manęs?-sako Viešpats. -Argi nedrebėsite prieš mane? Aš sulaikiau jūrą smėlio riba kaip amžina užtvara, kurios ji neperžengs, nors ir siaus. Nors bangos ir daužytų ją, nepralauš jos.

Jrm 5 23 Bet šita tauta yra užsispyrusi ir kietos širdies, ji pasitraukė ir nuėjo.

Jrm 5 24 Ji nepagalvojo: 'Reikia bijoti Viešpaties, savo Dievo, kuris tinkamu laiku duoda ankstyvą ir vėlyvą lietų ir išsaugo mums mūsų derlių!'

Jrm 5 25 Jūsų kaltės nukreipė tai, ir nuodėmės patraukė nuo jūsų gėrybes.

Jrm 5 26 Mano tautoje yra nedorėlių, kurie susilenkė tyko kaip paukštgaudžiai, spendžia žabangus žmonėms pagauti.

Jrm 5 27 Kaip krepšys pilnas paukščių, taip jų namai pilni apgaulės; tokiu būdu jie tapo žymūs ir pralobo.

Jrm 5 28 Jie taip nutuko, kad net blizga, jų nedorybei nėra ribų. Jie negina našlaičių teisme, tačiau klesti. Jie nežiūri vargšo teisių.

Jrm 5 29 Ar neturėčiau tokių bausti?-sako Viešpats. -Ar šitokiai tautai neturėčiau atkeršyti?

Jrm 5 30 Siaubingų ir bjaurių dalykų vyksta šalyje:

Jrm 5 31 pranašai pranašauja melus, kunigai moko, kaip jiems naudinga, o mano tauta tai mėgsta! Bet ką darysite, kai ateis galas?"

Jrm 6 1 Bėkite, benjaminai, iš Jeruzalės; Tekojoje pūskite trimitą ir Bet Kereme uždekite ugnį kaip ženklą, nes nelaime ir sunaikinimas ateina iš šiaurės.

Jrm 6 2 Siono duktė panaši į gražią ir lepią moteriškę.

Jrm 6 3 Piemenys su bandomis ateis prieš ją. Jie pasistatys aplink ją palapines, kiekvienas nuganys savo dalį.

Jrm 6 4 Pradėkim prieš ją kovą! Kelkitės ir pradėkim kovą vidudienį! Vargas mums, nes baigiasi diena ir ilgėja vakaro šešėliai!

Jrm 6 5 Kelkitės ir pulkime nakčia, sunaikinkime jos rūmus!

Jrm 6 6 Taip sako kareivių viešpats: "Kirskite medžius ir supilkite prieš Jeruzalę pylimą! Ji yra baudžiamas miestas, nes vien tik priespauda jame.

Jrm 6 7 Kaip iš šaltinio trykšta vanduo, taip iš jo trykšta nedorybės. Smurtas ir sunaikinimas jame, skriauda ir žaizdos nuolat mano akivaizdoje.

Jrm 6 8 Leiskis pamokoma, Jeruzale, kad kartais Aš neatsitraukčiau nuo tavęs ir nepaversčiau tavęs dykyne, negyvenama šalimi!"

Jrm 6 9 Taip sako kareivių viešpats: "Jie nurinks Izraelio likutį kaip vynmedį, dar kartą ranka perbrauks šakelės kaip vynuogių skynėjas!"

Jrm 6 10 Kam turiu kalbėti ir ką ispėti, kad jie klausytų? Jų ausys neapijaustytos, jos negali išgirsti. Viešpaties žodis jiems tapo pajuoka, jie jo nemėgsta.

Jrm 6 11 Aš esu pilnas Viešpaties rūstybės, nebeįstengiu susilaikyti. Išliesiu ją ant vaikų gatvėje ir ant susirinkusių jaunuolių! Vyras ir žmona bus sugauti, pagyvenęs ir senas.

Jrm 6 12 "Jų namai, laukai ir žmonos atiteks kitiems, nes Aš ištiesiu savo ranką prieš šalies gyventojus", - sako Viešpats.

Jrm 6 13 "Jie visi, nuo mažiausio iki didžiausio, pasidavė godumui, nuo pranašo iki kunigo jie visi elgiasi klastingai.

Jrm 6 14 Jie gydo mano tautos žaizdas tik paviršutiniškai, sakydami: 'Taika! Taika!' Tačiau taikos nėra.

Jrm 6 15 Jie turėtų gėdytis, nes elgėsi bjauriai, tačiau nei jie gėdijasi, nei parausta. Todėl jie kris tarp krintančių, sukniubs, kai juos aplankysiu", -sako Viešpats.

Jrm 6 16 Taip sako Viešpats: "Eikite į kelius ir ieškokite senovinių takų; suradę gerą kelią, juo eikite. Taip rasite atilį savo sieloms. Bet jie atsakė: 'Neisime!'

Jrm 6 17 Aš pastačiau jiems sargų, sakydamas: 'Klausykite trimto garso'. Bet jie atsakė: 'Nesiklausysime!'

Jrm 6 18 Todėl klausykite, tautos, ir supraskite, kas tarp jų vyksta.

Jrm 6 19 Klausyk, žeme! Aš užleisiu nelaime šitai tautai kaip jų minčių vaisių, nes jie neklausė mano žodžių ir mano įstatymo, bet jį atmetė.

Jrm 6 20 Kam man smilkalai, nešami iš Šebos, ir kvepianti nendrė iš tolimos šalies? Jūsų deginamosios aukos man nepatinka ir jūsų kraujo aukos man nemielos".

Jrm 6 21 Todėl taip sako Viešpats: "Štai Aš dedu šitai tautai ant kelio atsitrenkimo akmenų. Tėvai ir vaikai suklups ant jų, kaimynas ir draugas kartu prazus".

Jrm 6 22 Taip sako Viešpats: "Ateina tauta iš šiaurės, didelė tauta kyla nuo žemės pakraščių.

Jrm 6 23 Jie lankais ir ietimis ginkluoti, žiaurūs ir negailestingi. Jų triukšmas kaip užianti jūra. Jie joja ant žirgų, kiekvienas pasirengęs kovai prieš tave, Sione!"

Jrm 6 24 Kai tik išgirdome pranešimą, nusviro mūsų rankos, baimė ir skausmai apėmė mus.

Jrm 6 25 Neikite į laukus ir nevaikščiokite keliu, nes priešo kardas kelia baimę aplinkui!

Jrm 6 26 Mano tautos dukterie, apsililk ašutine ir voliokis pelenuose. Gedėk kaip vienintelio sūnaus, gaudžiai raudok; staiga ateis naikintojas ant mūsų!

Jrm 6 27 Aš pastačiau tave bokštu ir tvirtove tarp mano žmonių, kad pažintum ir iširtum jų kelius.

Jrm 6 28 Jie visi kietasprandžiai ir šmeižikai, jie visi kaip varis ir geležis, visi sugedę.

Jrm 6 29 Dumplės sugedo, ugnis išlydė šviną, bet veltui dirbo liejėjas - nedorėliai neatsiskyrė nuo jų.

Jrm 6 30 Jie bus vadinami atmestu sidabru, nes Viešpats atmetė juos.

Jrm 7 1 Viešpats kalbėjo Jeremijui:

Jrm 7 2 "Atsistok Viešpaties šventyklos vartuose ir skelbk šitą žodį: 'Klausykitės Viešpaties žodžio, visi Judo gyventojai, kurie įeinate pro vartus Viešpatį garbinti.

Jrm 7 3 Taip sako Viešpats: 'Pagerinkite savo kelius ir darbus, tada gyvensite šioje vietoje.

Jrm 7 4 Nepasitikėkite melagingais žodžiais: 'Tai Viešpaties šventykla'.

Jrm 7 5 Jei iš tikrųjų pagerinsite savo kelius ir darbus, jei teisingai spęsite bylas tarpusavyje,

Jrm 7 6 svetimtaučio, našlaičio ir našlės neskriausite, nekalto kraujo nepraliesite šioje vietoje ir svetimų dievų neskiosite savo pačių nelaimei,

Jrm 7 7 tada Aš amžiams paliksiu jus gyventi krašte, kurį daviau jūsų tėvams.

The Holy Bible in Lithuanian

Jrm 7 8 Jūs pasitikite melagingais žodžiais, kurie nieko nepadedą.

Jrm 7 9 Argi manote, kad galite vogti, žudyti, svetimauti, melagingai prisiekti, aukoti Baalui ir sekioiti svetimus dievus,

Jrm 7 10 o po to ateiti ir atsistoti mano aki vaizdoje šituose namuose, kurie pavadinti mano vardu, ir sakyti: 'Mes saugūs ir galime daryti šias bjaurystes'.

Jrm 7 11 Argi mano vardu pavadinti namai jūsų akyse tapo plėšikų lindyne? Aš mačiau tai', -sako Viešpats.

Jrm 7 12 'Eikite į mano buvusią vietą Šilojuje, kur prieš tai buvo mano vardas, ir pažiūrėkite, ką Aš ten padariau dėl mano tautos Izraelio nedorybių.

Jrm 7 13 Kadangi dabar jūs darote tuos pačius darbus, -sako Viešpats, - ir Aš kalbėjau jums anksti atsikeldamas, bet jūs nesiklausėte, jūs šaukiu, bet jūs neatsiliepėte,

Jrm 7 14 tai namams, kurie vadinami mano vardu ir kuriais jūs pasitikite, ir vietai, kurią daviau jums ir jūsų tėvams, Aš padarysiu taip, kaip padariau Šiloiui.

Jrm 7 15 Aš pašalinsiu jus iš savo aki vaizdos, kaip pašalinau jūsų brolius, Efraimo palikuonis'.

Jrm 7 16 Nesimelsk už šitą tautą ir nemaldauk manęs, nes Aš tavęs nei škl ausysiu.

Jrm 7 17 Ar nematai, ką jie daro Judo miestuose ir Jeruzalės gatvėse?

Jrm 7 18 Vaikai prirenka malkų, tėvai sukuria ugnį, moterys minko tešlą, kepa pyragaičius ir aukoja juos dangaus karalienei. Jie aukoja geriamąsias aukas svetimiems dievams, sukeldami mano rūstybę.

Jrm 7 19 Ar jie sukelia mano rūstybę? -sako Viešpats. -Ar ne sau gėdą jie užsi traukia?

Jrm 7 20 Todėl taip sako Viešpats: 'Aš išliesiu savo rūstybę ir įtūžį ant šitos vietos: ant žmonių, gyvulių, lauko medžių ir žemės vaisių; tai bus lyg negestanti ugnis'.

Jrm 7 21 Taip sako kareivijų Viešpats, Izraelio Dievas: 'Pridėkite savo deginamąsias aukas prie padėkos aukų ir valgykite jų mėsą.

Jrm 7 22 Aš nekalbėjau jūsų tėvams ir jiems nedaviau jokių įsakymų apie deginamąsias ir padėkos aukas, kai juos išvedžiau iš Egipto šalies.

Jrm 7 23 Bet jiems įsakiau štai ką: 'Pakluskite mano balsui, ir Aš būsiu jūsų Dievas, o jūs būsite mano tauta. Vaikščiokite keliu, kurį jums nurodžiau, kad jums gerai sektųsi'.

Jrm 7 24 Tačiau jie neklausė manęs ir nekreipė dėmesio, bet sekė savo piktos širdies norais; jie ėjo ne pirmyn, bet atgal.

Jrm 7 25 Nuo tos dienos, kai jūsų tėvai išėjo iš Egipto krašto, iki šios dienos Aš nuolat siunčiau pas jus savo tarnus, pranašus, keldamas juos anksti rytą.

Jrm 7 26 Tačiau jie neklausė manęs ir nekreipė dėmesio, bet buvo užsispyrę. Jie elgėsi blogiau už savo tėvus'.

Jrm 7 27 Kai tu kalbėsi šituos žodžius, jie tavęs nesiklausys, kai juos šauksi, jie tau neatsilieps.

Jrm 7 28 Turėsi jiems sakyti: 'Tai tauta, kuri nepakluso Viešpaties, savo Dievo, balsui ir nepriėmė pamokymo; tiesa prazuvo, ir niekas apie ją nekalbėjo.

Jrm 7 29 Nusikirpk galvos plaukus ir numesk, raudok aukštumose, nes Viešpats atmetė ir paliko Jį užrūstinusią kartą.

Jrm 7 30 Judo vaikai darė pikta, -sako Viešpats. -Jie pastatė savo bjaurystes namuose, kurie pavadinti mano vardu, ir juos sutepė.

Jrm 7 31 Jie pastatė Tofeto aukurą Ben Hinomo slėnyje savo sūnums ir dukterims deginti, ko Aš neįsakiau ir kas man niekada neatėjo į širdį.

Jrm 7 32 Ateis diena, kai Tofetas ir Ben Hinomo slėnis bus vadinamas žudynių slėniu: laidos Tofete, kol nebeliks jame vietos.

Jrm 7 33 Šitos tautos lavonai bus maistas padangių paukščiams ir žemės žvėrimis, ir niekas jų nenubaidys.

Jrm 7 34 Iš Judo miestų ir iš Jeruzalės gatvių dings džiaugsmo ir linksmybės garsai, balsai jaunojo ir jaunosios, nes šalis pavirs dykyne'.

Jrm 8 1 "Tuo metu, -sako Viešpats, -paims iš kapų Judo karalių, kunigaikščių, kunigų, pranašų ir Jeruzalės gyventojų kaulus.

Jrm 8 2 Juos išbarstys priešais saulę, mėnulį ir visą dangaus kareiviją, kuriuos jie mylėjo ir sekė, kuriems tarnavo, ieškojo ir garbino. Jie nebus surinkti ir palaidoti, jie bus mėšlas dirvai tręšti.

Jrm 8 3 Visi likę gyvieji iš šitos piktos kartos, kurie yra mano išsklaidyti, labiau norės mirti negu gyventi.

Jrm 8 4 Sakyk jiems: 'Taip sako Viešpats: 'Jei kas krinta, ar jis nebeatsikels? Jei kas nusigrežia, ar jis nebeatsigreš?'

Jrm 8 5 Kodėl šita tauta užsispyrusiai laikosi savo paklydimo? Jie įsikibę į apgaulę ir nesutinka atsiversti.

Jrm 8 6 Aš klausiausi ir supratau, kad jie kalba netiesą. Nė vienas neatgailauja dėl savo nedorybės, sakydamas: 'Ką aš padariau?' Jie visi eina savais keliais kaip žirgas, puoląs į kovą.

Jrm 8 7 Net gandrai, balandis, kregždė ir strazdas žino savo sugrįžimo laiką, bet mano tauta nežino Viešpaties nuostatų.

Jrm 8 8 Kaip jūs galite sakyti: 'Mes išmintingi ir Viešpaties įstatymas yra pas mus'? Iš tikrųjų mano įstatymą raštininkų plunksna padarė bevertį.

Jrm 8 9 Išmintingieji bus sugėdinti, išgąsdinti ir pagauti. Jie atmetė
Viešpaties žodį, tai kur jų išmintis?

Jrm 8 10 Todėl Aš atiduosiu jų žmonas kitiems, jų laukus svetimiems, nes jie
visi, nuo mažiausio iki didžiausio, pasidavę godumui, nuo pranašo iki kunigo jie visi elgiasi
klastingai.

Jrm 8 11 Jie gydo mano tautos žaizdas tik paviršutiniškai, sakydami: 'Tai ka!
Taika!' Tačiau taikos nėra.

Jrm 8 12 Jie turėtų gėdytis, nes elgėsi bjauriai, tačiau jie nei gėdijasi, nei
parausta. Todėl jie kris tarp krintančių sukniubę, kai juos aplankysiu', -sako Viešpats.

Jrm 8 13 'Aš tikrai juos sunaikinsiu, -sako Viešpats. -Neliks vynuogių ant
vynmedžių ir figų ant figmedžių, o lapai nuvys. Tai, ką jiems esu davęs, pasitrauks nuo jų' ".
Jrm 8 14 Kodėl mes čia sėdime? Susirinkime, skubėkime į sustiprintus miestus ir
ten sėdėkime tyliai, nes Viešpats, mūsų Dievas, mus nutildė ir girdo karčiu vandeniu, kadangi
jam nusidėjome.

Jrm 8 15 Mes laukėme taikos, bet nieko gero nesulaukėme. Laukėme sveikatos, o
štai-sunaikinimas!

Jrm 8 16 Nuo Dano girdisi žirgų prunkštimas, nuo jų žvangimo dreba visas
kraštas. Priešas užima šalį ir ryja visa: jos turtus, miestus ir gyventojus.

Jrm 8 17 "Aš siunčiu jums nuodingų gyvačių, kurių negalima užkerėti, ir jos jus
įgels", -sako Viešpats.

Jrm 8 18 Kada aš būsiu paguostas savo skausme, mano širdis alpsta manyje.

Jrm 8 19 Mano tautos pagalbos šauksmas girdisi visame krašte. Argi nebėra
Viešpaties Sione? Argi jis nebekaraliauja? Kodėl jie pykdė mane savo drožiniais ir svetimais
stabais?

Jrm 8 20 Praėjo pjūtis, pasibaigė vasara, o mes nešame išgelbėti.

Jrm 8 21 Dėl savo tautos nelaimės aš kenčiu ir gedžiu, siaubas apėmė mane.

Jrm 8 22 Argi nėra balzamo Gileade, argi nėra ten gydytojo? Kodėl neužgyja mano
tautos žaizda?

Jrm 9 1 O kad mano galva būtų vandens šaltinis, ir akys ašarų versmė, kad
dieną ir naktį galėčiau apraudoti savo tautos užmuštuosius!

Jrm 9 2 Jei dykumoje turėčiau pastogę, palikčiau savo tautą ir eičiau ten! Nes
jie visi svetimauja-neišitikimųjų gauja.

Jrm 9 3 "Jie sulenkia savo liežuvį melui kaip lanką. Jie nepakyla už tiesą
žemėje. Jie eina iš pikto į pikta, o manęs nepažįsta", -sako Viešpats.

Jrm 9 4 "Saugokitės artimo, nepasitikėkite broliu, nes brolis elgiasi
klastingai, o artimas skleidžia šmeižtus.

Jrm 9 5 Vienas apgauna kitą, jie nekalba tiesos. Jie išmokė savo liežuvis
kalbėti melą, elgiasi suktai, kol pavargsta.

Jrm 9 6 Tu gyveni apsuptas apgaulių. Dėl savo apgaulių jie atsisako pažinti
mane", -sako Viešpats.

Jrm 9 7 Todėl taip sako kareivių Viešpats: "Aš juos išlydysiu ir mėginsiu,
nes kaip kitaip galėčiau pasielgti su tokia tauta?

Jrm 9 8 Jų liežuvis yra mirtina strėlė, jų žodžiai-klasta. Jie taikiai kalba
su savo artimu, bet savo širdyje spendžia jam žabangus.

Jrm 9 9 Ar dėl to neturėčiau jų bausti?- sako Viešpats, -ar šitokiai tautai
neturėčiau atkeršyti?"

Jrm 9 10 Dėl kalnų verksiu ir dejuosiu, dėl ganyklų raudosiu, nes jos
sunaikintos; niekas nebekeliauja per juos, nebesigirdi ir galvių balso. Net padangių
paukščiai ir žvėrys pasitraukė.

Jrm 9 11 Aš padarysiu Jeruzalę akmenų krūva, šakalų lindyne ir Judo miestus
paversiu negyvenama dykuma.

Jrm 9 12 Kas yra toks išmintingas, kad tai suprastų? Kam Viešpats kalbėjo, kad
jis tai paskelbtų, kodėl šalis sunaikinta lyg dykuma, kad niekas nebekeliauja per ją?

Jrm 9 13 Viešpats tarė: "Kadangi jie atmetė mano įstatymą, kurį jiems daviau,
nepakluso mano balsui ir nesielgė pagal jį,

Jrm 9 14 bet sekė savo širdies užgaidas ir Baalą, kaip jų tėvai juos mokė,
Jrm 9 15 todėl Aš juos valgydinsiu metelėmis, girdysiu karčiu vandeniu
Jrm 9 16 ir išsklaidysiu tarp tautų, kurių nepažino nei jie, nei jų tėvai. Iš
paskos pasiūsiu kardą, kol juos visai sunaikinsiu".

Jrm 9 17 Taip sako kareivių Viešpats: "Pašaukite raudotojų, kad jos ateitų,
Jrm 9 18 kad jos atskubėtų ir giedotų raudą apie mus ir mes susigraudinę
verktume".

Jrm 9 19 Rauda girdėti iš Siono: "Mes sunaikinti, visai sugėdinti! Mes turime
palikti gimtinę, mūsų gyvenvietės sunaikintos".

Jrm 9 20 Klausykitės jūs, moterys, Viešpaties žodžio ir priimkite Jo pamokymą.
Mokykite savo dukteris raudoti ir kaimynes apverkti.

Jrm 9 21 Mirtis įėjo pro langus, įsilaužė į mūsų namus. Ji žudo vaikus gatvėse,
jaunuolius aikštėse.

Jrm 9 22 Taip sako Viešpats: "Žmonių lavonai bus išmėtyti kaip mėšlas laukuose,
kaip pėdai užpakalyje pjovėjo. Ir niekas jų nesurinks".

Jrm 9 23 Taip sako Viešpats: "Išmintingasis tenesigiria savo išmintimi,
stiprusis-savo stiprybe, o turtingasis-savo turtais.

Jrm 9 24 Kas nori girtis, tegul giriassi, kad supranta ir pažįsta mane, kad Aš-viešpats, kuris vykdu malonę, teisną ir teisingumą žemėje, nes tai man patinka, -sako Viešpats".

Jrm 9 25 "Ateis diena, kai Aš bausiu visus apipj austytuosius ir neapipj austytuosius:

Jrm 9 26 Egiptą, Judą, Edomą, Amoną, Moabą ir visus, gyvenančius dykumoje. Nes visos tautos yra neapipj austytos ir Izraelis yra neapipj austytas širdyje", -sako Viešpats.

Jrm 10 1 Izraeli, klausykis Viešpaties žodžio!

Jrm 10 2 Taip sako Viešpats: "Nesimokykite pagonių kelių ir nebijokite dangaus ženklų, nors pagonys jų bijo.

Jrm 10 3 Pagonių papročiai yra tuštybė. Jie nusikerta medį miške, amatininkas kirviu aptašo jį,

Jrm 10 4 sidabru ir auksu pagražina, pritvirtina plaktuku ir vinimis, kad nejudėtų.

Jrm 10 5 Jie yra tiesūs kaip palmė, negali kalbėti nei vaikščioti, juos reikia nešti. Nebijokite jų, nes jie negali nei pakenkti, nei gera daryti".

Jrm 10 6 Viešpatie, Tau nėra lygaus, Tu esi didis ir Tavo vardas galingas!

Jrm 10 7 Kas Tavęs nebijotų, tautų Karaliau? Tau priklauso tai, nes tarp visų tautų išminčių ir visų jų valdovų nėra nė vieno Tau lygaus.

Jrm 10 8 Jie visi yra kvaili ir neišmintingi. Medis yra tuštybės mokymas,

Jrm 10 9 padengtas sidabrine skarda, atgabenta iš Taršišo ir Ufazo. Jis yra amatininko ir auksakalio dirbinys, apvilktas violetiniu ir raudonu drabužiu. Jie visi yra menininkų dirbiniai.

Jrm 10 10 Tačiau Viešpats yra tikrasis Dievas, gyvasis Dievas ir amžinasis Karalius. Nuo Jo rūstybės dreba žemė ir Jo grūmojimo nepakelia tautos.

Jrm 10 11 Taip turite jiems sakyti: "Dievai, kurie nepadarė nei dangaus, nei žemės, turi pradingti nuo žemės ir iš šios padangės".

Jrm 10 12 Jis sukūrė žemę savo jėga, savo išmintimi padėjo pasaulio pamatą ir savo supratimu ištiesė dangus.

Jrm 10 13 Jo balso klauso vandenys danguose, Jis pakelia garus nuo žemės pakraščių. Jis siunčia žaibus su lietumi, paleidžia vėją iš savo sandėlių.

Jrm 10 14 Žmogus neturi pažinimo ir yra neišmintingas. Amatininkai bus sugėdinti dėl savo drožinių, jų lieti atvaizdai yra apgaulė, juose nėra kvapo.

Jrm 10 15 Jie yra tuštybė, paklydimo darbas. Aplankymo metu jie pražus.

Jrm 10 16 Visai kitokia yra Jokūbo dalis. Jis yra visa ko Kūrėjas, Izraelis yra Jo nuosavybė. Kareivijų Viešpats yra Jo vardas!

Jrm 10 17 Susirinkite savo daiktus nuo žemės, tvirtovės gyventojai!

Jrm 10 18 Nes taip sako Viešpats: "Šį kartą Aš išmesiu krašto gyventojus, prispausiu juos taip, kad jie pajus".

Jrm 10 19 Vargas man, esu sužeistas! Mano žaizda nepagydoma! Aš tariau: "Tai yra sielvartas, kurį turiu pakelti".

Jrm 10 20 Mano palapinė apiplėšta, visos virvės sutrauktos. Mano vaikai paliko mane, jų nebėra. Nėra kas ištiestų ir pakeltų mano palapinę.

Jrm 10 21 Ganytojai tapo kvailiais ir nieškojo Viešpaties. Todėl jiems nesisekė, visa jų kaimenė bus išsklaidyta.

Jrm 10 22 Štai žinia, kad artėja didelis pavojus iš šiaurės paversti Judo miestus griuvėsiais, šakalų buveinėmis.

Jrm 10 23 Viešpatie, aš žinau, kad ne žmogaus rankose yra jo keliai. Nė vienas negali pakreipti savo žingsnių, kaip jis nori.

Jrm 10 24 Bausk mane, Viešpatie, bet teisingai, nerūstaudamas, kad nesunaikintum manęs visiškai!

Jrm 10 25 Išliek savo rūstybę ant pagonių, kurie Tavęs nepažįsta, ir ant giminių, kurios nesišaukia Tavęs, nes jos ėdė ir prarijo Jokubą, dykuma pavertė jo gyvenvietes.

Jrm 11 1 viešpats kalbėjo Jeremijui:

Jrm 11 2 "Klausyk sandomos žodžių ir kalbėk Judo žmonėms bei Jeruzalės gyventojams.

Jrm 11 3 Sakyk jiems: 'Taip sako Viešpats: 'Prakeiktas žmogus, kuris nepaklūsta šitos sandomos žodžiams,

Jrm 11 4 kuriuos Aš įsakiau jūsų tėvams, kai juos išvedžiau iš Egipto šalies, iš geležinės krosnies. Pakluskite mano balsui ir elkitės taip, kaip jums įsakiau, tai būsite mano tauta, o Aš būsiu jūsų Dievas,

Jrm 11 5 kad ištesėčiau priesaiką, kurią daviau jūsų tėvams paveldėti šalį, tekančią pienu ir medumi' ". Tada aš atsiliepiau: "Tebūna taip, Viešpatie!"

Jrm 11 6 Paskui Viešpats man tarė: "Skelbk visus šiuos žodžius Judo miestuose ir Jeruzalės gatvėse, sakydamas: 'Klausykite šitos sandomos žodžių ir juos vykdykite!

Jrm 11 7 Aš įsakmiai raginau jūsų tėvus, kai juos vedžiau iš Egipto, ir iki šios dienos, sakydamas: 'Pakluskite mano balsui' ".

Jrm 11 8 Tačiau jie neklausė, bet sekė savo pikty širdžių užgaidas. Todėl Aš užvesiu jiems visus sandomos žodžius, kuriuos buvau jiems įsakęs, bet jie nesilaikė' ".

Jrm 11 9 Viešpats vėl man kalbėjo: "Judo žmonės ir Jeruzalės gyventojai daro sąmokslą;

Jrm 11 10 jie nusikalsta kaip jų protėviai, kurie atsisakė klausyti mano žodžių: jie seka svetimus dievus ir tarnauja jiems. Izraelis ir Judas sulaužė mano sandorą, kurią padariau su jų tėvais.

Jrm 11 11 Todėl taip sako Viešpats: 'Aš užleisiu jiems nelaimę, iš kurios jie negalės ištrūkti, ir, kai jie šauksis manęs, Aš jų neišklausysiu.

Jrm 11 12 Tada Judo miestai ir Jeruzalės gyventojai šauksis dievų, kuriems jie smilkė, bet tie niekuo jiems nepadės nelaimės metu.

Jrm 11 13 Judai, kiek tavo miestų, tiek dievų; kiek Jeruzalėje gatvių, tiek pasistatėte gėdingų aukurų smilkyti Baalui!

Jrm 11 14 Nesimelsk už šitą tautą. Aš jų neišklausysiu, kai jie šauksis manęs suspaudimo metu.

Jrm 11 15 Ko nori, mano mylimoji, mano namuose po savo begėdysčių su daugeliu? Ar šventa mėsa nukreips nuo tavęs nelaimę?"

Jrm 11 16 Žaliuojančiu, gražiu alyvmedžiu Viešpats vadino tave; dabar Jis užiančia ugnimi sudegina jo lapus ir šakas!

Jrm 11 17 Kareivijų Viešpats, kuris pasodino tave, nusprendė tau nelaimę užleisti dėl Izraelio ir Judo nusikaltimų, kuriais jie užsitraukė Viešpaties rūstybę, smilkydami Baalui.

Jrm 11 18 viešpats man apreiškė, ir aš supratau; tada Tu parodei man jų piktus darbus.

Jrm 11 19 Aš buvau kaip paklusnus avinėlis, vedamas pjauti, nežinojau, kad jie ruošė planus prieš mane: "Sunaikinkime medį ir jo vaisius! Išraukime jį iš gyvųjų žemės, kad užmirštų jo vardą!"

Jrm 11 20 Kareivijų Viešpatie, kuris teisi teisingai ir ištiri žmogaus širdį ir inkstus, leisk man matyti Tavo kerštą jiems, nes aš Tau pavedžiau savo bylą.

Jrm 11 21 Taip sako Viešpats apie Anatoto vyrus, kurie ieško mano gyvybės, sakydami: "Nepranašauk Viešpaties vardu, kad mes tavęs nenužudytume!"

Jrm 11 22 Todėl kareivijų viešpats sako: "Aš juos nubaursiu; jų jaunuoliai žus nuo kardo, o jų sūnūs ir dukterys mirs badu.

Jrm 11 23 Iš jų niekas neišliks, kai užleisiu nelaimę ant Anatoto žmonių jų aplankymo metu".

Jrm 12 1 Viešpatie, Tu liksi teisus, jei bylinėsiuosi su Tavimi! Tačiau leisk man kalbėti su Tavimi apie Tavo sprendimus. Kodėl nedorėliams sekasi ir kodėl be rūpesčių gyvena visi, kurie elgiasi klastingai?

Jrm 12 2 Tu juos įsodinai, jie įleido šaknis, užaugo, nešė vaisių. Tu esi arti jų burnos, bet toli nuo jų širdies.

Jrm 12 3 Viešpatie, Tu pažįsti mane, ištyrei mano širdį ir žinai, kokia ji yra prieš Tave. Atskirk juos kaip avis pjauti, paruošk juos žudymo dienai!

Jrm 12 4 Ar ilgai liūdės šalis ir džiūs lauko augalai? Dėl jos gyventojų nedorybių išnyko žvėrys ir paukščiai. Jie sakė: "Jis nematys mūsų galo".

Jrm 12 5 Jei tu bėgai su pėstininkais ir jie nuvargino tave, tai kaip lenktyniausi su žirgais? Ir jei ramioje šalyje nesi saugus, tai ką darysi, Jordanui išsiliejus?

Jrm 12 6 Net tavo broliai, tavo tėvo namai nėra tau ištikimi. Jie sušaukė minią tau už nugaros. Netikėk jais, nors jie kalba gražius žodžius.

Jrm 12 7 Aš palikau savo namus, atsisakiau nuosavybės; kas mano sielai miela, atidaviau į priešo rankas.

Jrm 12 8 Mano paveldėjimas pasidarė man kaip liūtas miške ir pakėlė savo balsą prieš mane, todėl ėmiau nekęsti jo.

Jrm 12 9 Argi mano paveldėjimas margas paukštis, kad paukščiai apspitę puola jį? Ateikite, susirinkite, visi laukiniai žvėrys, ateikite ėsti!

Jrm 12 10 Daug ganytojų naikino mano vynuogyną, mindžiojo mano paveldėjimą, pavertė mano puikųjį lauką tuščia dykuma.

Jrm 12 11 Jie padarė jį dykuma, kuri verkia mano akivaiždoje. Visa šalis virto dykuma ir niekas dėl to nesisieloja.

Jrm 12 12 Visoms dykumos kalvoms atėjo naikintojai. Viešpaties kardas ryja nuo vieno šalies krašto iki kito, joks žmogus neturi ramybės.

Jrm 12 13 Jie sėjo kviečius, bet pjauš erškėčius, jie vargo, bet be naudos. Jie bus sugėdinti savo derliumi dėl viešpaties rūstybės.

Jrm 12 14 Taip sako Viešpats: "Visus piktus kaimynus, besikėsinančius į mano tautos, Izraelio, paveldėjimą, Aš išrausiu iš jų žemės, o Judo namus išrausiu iš jų tarpo.

Jrm 12 15 Tačiau, kai būsiu juos išrovęs, vėl jų pasigailėsiu ir juos visus sugrąžinsiu į jų paveldėjimą ir į jų kraštą.

Jrm 12 16 Jei jie rūpestingai mokysis mano tautos kelių ir prisieks mano vardu: 'Kaip Viešpats gyvas!', kaip jie buvo išmokę mano tautą prisiekti Baalu, tai jiems leisiu įsikurti mano tautoje.

Jrm 12 17 Bet jei jie neklausys, tai tokią tautą visiškai išrausiu ir sunaikinsiu, -sako Viešpats".

Jrm 13 1 Viešpats tarė man: "Eik, nusipirk drobinį diržą ir juo susijuosk strėnas, bet nesusūl apink jo".

Jrm 13 2 Aš nusipirkau diržą, kaip Viešpats liepė, ir susijuosiu.

Jrm 13 3 Viešpats man antrą kartą sakė:

Jrm 13 4 "Imk diržą, kurį nusipirkai ir kuris yra ant tavo strėnų, nueik prie Eufrato ir ten jį paslėpk uolos plyšyje".

Jrm 13 5 Aš nuėjau ir paslėpiau jį prie Eufrato, kaip Viešpats man liepė.

Jrm 13 6 Praėjus daugeliui dienų, Viešpats man tarė: "Nueik prie Eufrato ir iš ten pasiimk diržą, kurį tau liepiau paslėpti".

Jrm 13 7 Aš nuėjau prie Eufrato, iškasiau diržą iš tos vietos, kur jį buvau paslėpęs, ir radau jį supuvusį, niekam nebetinkamą.

Jrm 13 8 Tada Viešpats man kalbėjo:

Jrm 13 9 "Taip Aš supūdysiu Judo ir Jeruzalės puikybę.

Jrm 13 10 Šita pikta tauta, kuri atsisako klausyti mano žodžių, vaikšto paskui savo širdies užgaidas ir seka svetimus dievus, jiems tarnauja ir juos garbina, taps kaip šitas diržas, kuris niekam nebetinka.

Jrm 13 11 Kaip diržas prisiglaudžia prie vyro strėnų, taip Aš norėjau, kad Izraelis ir Judas prisiglaustų prie manęs, -sako Viešpats. -Kad jie būtų mano tauta, mano garbė ir pasididžiavimas ir mano vardu vadintųsi, bet jie neklausė.

Jrm 13 12 Sakyk jiems šiuos žodžius: 'Taip sako Viešpats, Izraelio Dievas: 'Kiekvienas ašotis pripilamas vyno'. Jie tau sakys: 'Argi mes nežinome, kad ašotis skirtas supilti vynui?'

Jrm 13 13 Tada jiems atsakyk: 'Taip sako Viešpats: 'Aš nugirdysiu visus šitos šalies gyventojus: karalius, kurie sėdi dovydo soste, kunigus, pranašus ir visus Jeruzalės gyventojus.

Jrm 13 14 Aš sudaužysiu juos vienas į kitą, tėvus kartu su vaikais, -sako Viešpats. -Aš jų nepasigailėsiu, neužjausiu, bet sunaikinsiu' ".

Jrm 13 15 Klausykitės ir supraskite, nebūkite išdidūs, nes Viešpats kalba!

Jrm 13 16 Duokite Viešpačiui, savo Dievui, šlovę, kol nesutemo, prieš atsitrenkiant jūsų kojoms į tamsoje esančius kalnus! Jūs laukiate šviesos, bet Jis užleis tamsą, visišką tamsybę.

Jrm 13 17 Jei jūs neklausysite, mano siela gaudžiaai verks dėl jūsų išdidumo ir mano akys ašaros, nes Viešpaties kaimenė vedama į nelaisvę.

Jrm 13 18 Sakykite karaliui ir karalienei, kad jie nusižemintų ir sėstųsi žemai, nes nuo jų galvos nukris šlovės karūna.

Jrm 13 19 Pietų krašto miestai bus užrakinti, ir nebus kas juos atidaryti; visas Judas bus išvestas į nelaisvę.

Jrm 13 20 Pakeik savo akis ir žiūrėk, kaip jie ateina iš šiaurės! Kur yra tau patikėta kaimenė, tavo gražiosios avys?

Jrm 13 21 Ką darysi, kai Jis tave aplankys? Tu pati pripratinai juos vadovauti tau? Argi nesuims tavęs skausmai kaip gimdyvės?

Jrm 13 22 Jei sakysi savo širdy: "Kodėl man taip atsitiko?" -Dėl tavo nuodėmių daugybės tavo sijonas pakeltas, tavo kulnai apnuoginti.

Jrm 13 23 Jei etiopas galėtų pakeisti savo odos spalvą ir leopardas savo kailio dėmes, tai ir jūs galėtumėte daryti gera, kurie esate įpratę daryti pikta.

Jrm 13 24 "Aš išsklaidysiu jus kaip pelus, kuriuos dykumos vėjas išnešioja.

Jrm 13 25 Tai yra tau kritęs burtas ir tavo dalis nuo manęs, -sako Viešpats, -kadangi pamiršai mane ir pasitikėjai melu,

Jrm 13 26 tai Aš užversiu tavo sijoną tau ant veido, kad pasirodytų tavo gėda.

Jrm 13 27 Aš mačiau tavo svetimavimus, gašlumą ir paleistuvystę. Vargas tau, Jeruzale. Ar ilgai dar neapsivalysi?"

Jrm 14 1 Viešpats kalbėjo Jeremijui apie sausrą:

Jrm 14 2 "Judas liūdi, jo vartai svyruoja. Žmonės pajuodę guli ant žemės, ir Jeruzalės šauksmas kyla aukštyn.

Jrm 14 3 Didikai siunčia tarnus vandens; tie nueina prie šulinių, bet, neradę vandens, sugrįžta tuščiais indais. Jie sugėdinti ir nusiminę, apdengtomis galvomis.

Jrm 14 4 Nėra lietaus, žemė išdžiūvo. Artojai stovi susigėdę, galvas apsidengę.

Jrm 14 5 Net elnė palieka savo jauniklį, nes nėra žolės.

Jrm 14 6 Laukiniai asilai, stovėdami ant nuplikusių aukštumų, uosto vėją kaip šakalai; jų akys aptemę, nes nėra žolės".

Jrm 14 7 Viešpatie, nors mūsų nusikaltimai liudija prieš mus, gelbėk mus dėl savo vardo. Savo daugybe paklydimų Tau nusidėjome.

Jrm 14 8 Izraelio viltie, gelbėtojai nelaimės metu! Kodėl Tu esi kaip svetimšalis, kaip keleivis, kuris užsuka tik nakvoti?

Jrm 14 9 Kodėl Tu esi kaip bejėgis žmogus, kaip karžygys, kuris negali išgelbėti? Tačiau Tu, Viešpatie, esi tarp mūsų, mes vadinami Tavo vardu! Nepalik mūsų!

Jrm 14 10 Taip sako Viešpats šiai tautai: "Jie mėgsta klajoti, nesulauko savo kojų. Todėl Viešpats nepriims jų, Jis atsimins jų kaltę ir aplankys juos už jų nuodėmes".

Jrm 14 11 Viešpats man tarė: "Nesimelsk už šią tautą, kad jai gerai sektųsi.

Jrm 14 12 Nors jie pasninkaus, Aš neišklausysiu jų šauksmo; nors jie aukos deginamąsias ir duonos aukas, Aš nepriimsiu jų; Aš sunaikinsiu juos kardu, badu ir maru".

Jrm 14 13 Aš atsakiau: "Ak, Viešpatie Dieve, pranašai jiems skelbia: 'Nematysite kardo ir nepajusite bado, bet jums duosiu tikrą ramybę šioje vietoje' ".

Jrm 14 14 Viešpats man tarė: "Pranašai melagingai pranašauja mano vardu. Aš jų nesijuončiau, nepaliepiau ir nekalbėjau jiems. Jie jums pranašauja išgalvotus regėjimus, žyniavimus ir niekam tikusią, pačių prasimanytą apgaulę.

Jrm 14 15 Todėl apie pranašus, kurie mano vardu pranašauja, sakdami: 'Nebus nei kardo, nei bado šitoje šalyje', nors Aš jų nesijunčiau, Viešpats taip sako: 'Nuo kardo ir bado žus tie pranašai.'

Jrm 14 16 Ir žmonės, kuriems jie pranašauja, žus nuo kardo ir bado ir gulės Jeruzalės gatvėse-jie ir jų žmonos, sūnus ir dukterys,-nes nebus kam palaidoti. Aš išliesiu jų nedorybes ant jų".

Jrm 14 17 Viešpats liepė man sakyti jiems: "Mano akys plūsta ašaromis dieną ir naktį, negaliu nurimti, nes mano tauta nepagydomai sužeista.

Jrm 14 18 Laukuose guli žuvusieji, mieste badas ir kančios. Pranašai ir kunigai be nuovokos vaikščioja po kraštą".

Jrm 14 19 Ar Tu visai išsižadėjai Judo, ar Sionas nusiبدو Tavo sielai? Kodėl mus nepagydomai sumušei? Mes tikėjome ramybės, tačiau nėra nieko gero, laukėme išgydymo, o štai-sunaikinimas!

Jrm 14 20 Viešpatie, mes pripažįstame savo nedorybę ir mūsų tėvų kaltes, nes mes tau nusidėjome.

Jrm 14 21 Neatstumk mūsų dėl savo vardo; nepaniekink savo šlovės sosto; atsimink sandorą su mumis ir nesulaužyk jos!

Jrm 14 22 Ar pagonių tuštybės gali duoti lietaus, ar dangūs patys siunčia lietų? Ar ne Tu, Viešpatie, mūsų Dieve? Mes laukiame Tavęs, nes Tu visa padarei!

Jrm 15 1 Tada Viešpats man tarė: "Net jei Mozė ir Samuelis stotų mano akių vaizdoje, mano širdies nepalenktų, nepagailėčiau šitos tautos. Pašalink juos iš mano akių, kad pasitrauktų.

Jrm 15 2 Jei jie klaus tavęs: 'Kur mums eiti?', atsakyk jiems: 'Taip sako Viešpats: 'Kas paskirtas mirčiai, teeina į mirtį, kas kardui-į žūtį, kas badui-į badą ir kas nelaisvei-į nelaisvę'.

Jrm 15 3 Aš juos naikinsiu keturiais būdais: kardas žudys, šunys draskys, padangių paukščiai ir laukiniai žvėrys ris ir naikins.

Jrm 15 4 Už tai, ką Judo karalius Manasas, Ezekijo sūnus, padarė Jeruzalėje, Aš atiduosiu juos vargui į visas žemės karalystes.

Jrm 15 5 'Kas gailėsis tavęs, Jeruzale, kas tave užjaus? Ir kas teirasis apie tavo gerovę?

Jrm 15 6 Tu mane palikai,-sako Viešpats,-ir atsukai man nugarą. Todėl Aš ištiesiu prieš tave savo ranką ir tave sunaikinsiu, Aš pavargau gailėtis'.

Jrm 15 7 Aš juos vėtysiu visoje šalyje. Aš atimsiu jų vaikus ir naikinsiu juos, kadangi jie neatsisako savo kelių.

Jrm 15 8 Jų našių yra daugiau negu jūros smilčių. Aš atvedžiau jų jaunuoliams naikintoją, kuris staiga užpuolė, ir miestą apėmė siaubas.

Jrm 15 9 Septynių sūnų motina nusilpo, ji atidavė dvasią; jai nusileido saulė dienos metu, ji buvo apvilta ir pažeminta. O likusius atiduosiu priešų kardui,-sako Viešpats".

Jrm 15 10 Motina, vargas man! Kam tu mane pagimdei vaidams ir kivirčams visame krašte? Nei aš skolinau, nei skolinausi, tačiau jie visi keikia mane.

Jrm 15 11 Viešpats sako: "Tikrai su tavimi bus viskas gerai. Aš padarysiu, kad priešai užstos tave nelaimės ir pavojaus metu.

Jrm 15 12 Ar gali geležis sulaužyti geležį iš šiaurės ir varį?

Jrm 15 13 Tavo turtą ir lobius leisiu grobti už tavo nuodėmės visame krašte.

Jrm 15 14 Aš pasiųsiu tave su priešais į svetimą kraštą. Mano rūstybės ugnis užsidegė, ji degins jus".

Jrm 15 15 Viešpatie, atsimink mane ir aplankyk mane. Atkeršyk už mane mano persekiotojams. Nesunaikink manęs, būdamas maloningas. Tu žinai, kad aš dėl Tavęs kenčiu priešais!

Jrm 15 16 Tavo žodžiais maitinuosi. Tavo žodis džiugina mane, jis yra mano širdies linksmybė; aš vadinausi Tavo vardu, Viešpatie, kareivių Dieve!

Jrm 15 17 Aš niekada nesėdėjau pašaipūnų būryje ir nesidžiaugiau. Aš sėdėjau vienišas dėl Tavo rankos, nes Tu pripildei mane apmaudo.

Jrm 15 18 Kodėl mano skausmas nepraeina, žaizda nepagydoma? Nejaugi Tu būsi man kaip apgaulingas upelis, kaip nepatikimas vanduo?

Jrm 15 19 Taip sako Viešpats: "Jei grįši, Aš vėl priimsiu tave, tu būsi mano tarnas. Tu atskirsi, kas brangu ir kas menka, būsi kaip mano lūpos. Jie kreipsis į tave, o ne tu į juos.

Jrm 15 20 Aš padarysiu tave tvirta varine siena: nors jie kovos prieš tave, tačiau nenugalės-Aš būsiu su tavimi, tau padėsiu ir išgelbėsiu tave,-sako Viešpats,-

Jrm 15 21 Aš išgelbėsiu tave iš priešo rankos ir išvaduosiu iš prispaudėjo rankos".

Jrm 16 1 Viešpats kalbėjo man:

Jrm 16 2 "Tau nevalia vesti žmonos ir turėti sūnų ar dukterų šioje vietoje,

Jrm 16 3 nes Viešpats taip sako apie sūnus ir dukteris, gimstančius šioje vietoje, ir apie jų motinas ir tėvus:

Jrm 16 4 'Baisia mirtimi jie mirs! Jų niekas neapraudos ir nepalaidos, jie bus kaip mėšlas laukuose! Nuo kardo ir bado jie žus, jų lavonai bus ėdesiu padangių paukščiams ir laukiniams žvėrims'.

Jrm 16 5 Taip sako Viešpats: 'Neik į namus, kuriuose gedulas, neraudok ir neužjauk jų, nes Aš atėmiau iš šitos tautos savo ramybę, malonę ir pasigailėjimą.

Jrm 16 6 Dideli ir maži mirs šitoje šalyje; jų nepalaidos ir neapraudos, nesiraižys dėl jų ir plikai nenusiskus.

Jrm 16 7 Nelauš duonos gedinčiam, nepaguos dėl mirusio ir neduos gerti paguodos taurės dėl tėvo ar motinos.

Jrm 16 8 Tau nevalia eiti į puotos namus ir ten sėdėti, valgyti ir gerti su jais.

Jrm 16 9 Nes taip sako kareivijų Viešpats, Izraelio Dievas: 'Aš pašalinsiu tada šitoje vietoje, jums matant, džiaugsmo ir linksmybės balsą, jaunikio ir jaunosios balsą'.

Jrm 16 10 Kai tu praneši šitai tautai visus tuos žodžius ir jie klaus: 'Kodėl Viešpats paskelbė mums šitą didelę nelaimę? Kokia yra mūsų nuodėmė, kuo nusikalto me Viešpačiui, mūsų Dievui?',

Jrm 16 11 tada jiems atsakyk: 'Nes jūsų tėvai paliko mane, sekė svetimus dievus, jiems tarnavo ir juos garbino, o mano įstatymo nesilaikė.

Jrm 16 12 Jūs elgiatės dar blogiau negu jūsų tėvai, jūs sekate savo piktos širdies užgaidas, o manęs neklausote.

Jrm 16 13 Aš išmesiu jus iš šitos šalies į šalį, kurios nežinote nei jūs, nei jūsų tėvai, ir ten dieną bei naktį tarnausite svetimiems dievams, nes Aš neberodysiu jums savo malonės.

Jrm 16 14 Ateina dienos, -sako Viešpats, -kai nebesakys: 'Kaip gyvas Viešpats, kuris išvedė Izraelio tautą iš Egipto žemės!'

Jrm 16 15 Bet sakys: 'Kaip gyvas Viešpats, kuris išvedė izraelitus iš šiaurės ir iš visų šalių, kuriose jie buvo išsklaidyti'. Aš juos sugrąžinsiu į jų žemę, kurią daviau jų tėvams.

Jrm 16 16 Aš pasiųsiu daug žvejų, kurie žvejos juos; po to pasiųsiu daug medžiotojų, kurie juos medžios kalnuose ir kalvose bei uolų plyšiuose.

Jrm 16 17 Mano akys seka juos visuose keliuose, jie negali pasislėpti nuo manęs, mano akys mato jų kaltę.

Jrm 16 18 Aš visų pirma dvigubai atlyginsiu jiems už jų nusikaltimus, nes jie suteršė mano žemę ir mano paveldėjimą pripildė savo slykščiais ir bjauriais stabais' ".

Jrm 16 19 Viešpatie, Tu esi mano stiprybė ir mano piliis, mano priebėga nelaimės metu! Pas Tave ateis tautos nuo žemės pakraščių ir sakys: "Mūsų tėvai paveldėjo tik apgaulę, tuštybę ir stabus, kurie jiems nieko nepadėjo".

Jrm 16 20 Ar gali žmogus pasidaryti dievų? Juk jie ne dievai!

Jrm 16 21 "Aš leisiu jiems patirti savo galią ir jie žinos, kad mano vardas yra Viešpats".

Jrm 17 1 Judo nuodėmė užrašyta geležiniu rašikliu, aštriu deimantu įrėžta į jų širdį ir ant aukurų ragu,

Jrm 17 2 kol jų vaikai atsimena aukurus ir alkus po žaliuojančiais medžiais ant aukštų kalvų.

Jrm 17 3 O mano kalne laukuose! Tavo turtą ir visus lobius leisiu išplėsti visame krašte už tavo nuodėmės.

Jrm 17 4 Tu turėsi palikti savo paveldėjimą, kurį tau daviau; tave padarysiu vergu priešų šalyje, kurios nepažįsti, nes mano rūstybės ugnis degs amžinai.

Jrm 17 5 Taip sako Viešpats: "Prakeiktas žmogus, kuris pasitiki žmogumi ir laiko kūną savo stiprybe, kurio širdis nutolsta nuo Viešpaties.

Jrm 17 6 Jis bus kaip krūmokšnis dykumoje ir nieko gero nematys. Jis gyvens sausoje, druskingoje ir negyvenamoje šalyje.

Jrm 17 7 Palaimintas žmogus, kuris pasitiki Viešpačiu, kurio viltis yra Viešpats!

Jrm 17 8 Jis bus kaip medis, pasodintas prie vandens, leidžiantis šaknis prie upelio. Jis nebijos ateinančios kaitros, jo lapai visada žaliuos. Jis nesirūpins sausros metu, bet nuolat neš vaisių.

Jrm 17 9 Širdis yra labai klastinga ir be galo nedora. Kas ją supras!

Jrm 17 10 Aš, Viešpats, ištiriu širdį, išbandau inkstus ir atlyginu kiekvienam pagal jo kelius ir jo darbų vaisius".

Jrm 17 11 Kaip kurapka, tupinti ant kiaušinių, bet neišperinti jų, yra tas, kuris neteisingai įgyja turtą. Gyvenimui įpusėjus turtai paliks jį, ir galiausiai jis liks kaip kvailys.

Jrm 17 12 Mūsų šventykla yra šlovingas sostas, išaukštintas nuo pradžios.

Jrm 17 13 Viešpatie, Izraelio viltie! Visi, kurie palieka Tave, bus sugėdinti. Kurie nutolsta nuo Tavęs, bus įrašyti į žemės dulkes, nes jie paliko Viešpatį, gyvojo vandens versmę.

Jrm 17 14 Viešpatie, pagydyk mane, tai būsiu sveikas; gelbėk mane, tai būsiu išgelbėtas, nes Tu esi mano gyrius!

Jrm 17 15 Jie man sako: "Kur Viešpaties žodis? Teateina dabar!"

Jrm 17 16 Aš niekados nevengiau būti ganytoju pas Tave ir nelaukiau nelaimės. Tu žinai visa, ką kalbėjau.

Jrm 17 17 Negąsdink manęs, Tu esi mano viltis pikta dieną.

Jrm 17 18 Sugėdink mano persekiotojus ir išgąsdink juos, bet ne mane! Siųsk jiems pikta dieną ir sunaikink juos dvigubu sunaikinimu!

Jrm 17 19 Viešpats įsakė man: "Eik ir atsistok šventyklos vartuose, pro kuriuos įeina ir išeina Judo karaliai, ir kituose Jeruzalės vartuose,

Jrm 17 20 sakymas jiemis: 'Klausykitės Viešpaties žodžio, Judo karaliai ir visi Judo bei Jeruzalės gyventojai, kurie įeinatė pro šiuos vartus!

Jrm 17 21 Taip sako Viešpats: 'Saugokitės ir neneškite nieko sabato dieną pro Jeruzalės vartus.

Jrm 17 22 Neišneškite jokios naštos iš savo namų sabato dieną ir nedirbkite jokio darbo, bet švęskite sabatą, kaip įsakiau jūsų tėvams.

Jrm 17 23 Tačiau jie neklausė ir nekreipė dėmesio, bet užsispyrė, kad negirdėtų ir nepriimtų pamokymo.

Jrm 17 24 Jei jūs manęs paklausysite, -sako Viešpats, -ir nenešite jokios naštos į šią miestą pro vartus sabato dieną, bet švęsite sabatą ir nedirbsite jokio darbo,

Jrm 17 25 tai pro šito miesto vartus įeis karaliai ir kunigaikščiai, sėdintieji Dovydo soste; važiuos vežimais ir jos ant žirgų jie ir jų kunigaikščiai, Judo ir Jeruzalės gyventojai; ir šitas miestas pasiliks per amžius.

Jrm 17 26 Jie atėis iš Judo miestų, iš Jeruzalės apylinkių, iš Benjamino krašto, iš lygumos, iš kalnyno ir pietų šalies, atnešdami deginamąsias, padėkos ir duonos aukas bei smilkalus į Viešpaties namus.

Jrm 17 27 Bet jei manęs neklausysite, nešvęsite sabato, nešite naštas pro Jeruzalės vartus sabato dieną, tai Aš uždegsiu jos vartus ir sunaikinsiu Jeruzalės rūmus' ".

Jrm 18 1 Viešpats kalbėjo Jeremijui:

Jrm 18 2 "Eik į puodžiaus namus, ten tu išgirsi mano žodžius!"

Jrm 18 3 Aš, nuėjęs į puodžiaus namus, radau jį bedirbantį prie žiestuvo.

Jrm 18 4 Indas, kurį jis darė iš molio, nepavyko, ir jis iš naujo nužiedė kitą indą, kokį panorėjo.

Jrm 18 5 Tada Viešpats tarė man:

Jrm 18 6 "Izraelitai, ar Aš negaliu su jumis taip daryti, kaip šitas puodžius? Kaip molis puodžiaus rankoje, taip jūs, izraelitai, mano rankoje.

Jrm 18 7 Kartais Aš grasinu tautai ar karalystei ją išrauti, sužlugdyti ir sunaikinti,

Jrm 18 8 bet jei tauta, kuriai grasinu, nusisuka nuo savo pikty darbų, tai Aš susilaikau nuo to pikto, kurį buvau jai numatęs.

Jrm 18 9 Kartais Aš pažadu tautai ar karalystei ją statyti ir įtvirtinti,

Jrm 18 10 bet jei ji daro pikta ir neklauso manęs, tai Aš susilaikau nuo to gero, kurį buvau pažadėjęs padaryti.

Jrm 18 11 Taigi dabar sakyk Judo ir Jeruzalės gyventojams, kad Aš ketinu juos bausti, jeigu jie neatsisakys savo pikty kelių ir nedarys to, kas gera".

Jrm 18 12 Bet jie atsakė: "Jokių vilčių. Mes vykdysime savo pačių sumanymus ir elgsimės, kaip mums patinka".

Jrm 18 13 Todėl taip sako Viešpats: "Klauskite pagonių, ar kas praeityje girdėjo apie tokius dalykus, kokius padarė Izraelis!

Jrm 18 14 Ar pradingsta nuo Libano uolų baltas sniegas? Ar išsenka šaltinio šaltas, tekantis vanduo?

Jrm 18 15 Tačiau mano tauta pamiršo mane, tuštybėms jie smilko smilkalus! Jie nukrypo nuo savo seno kelio ir eina takais, o ne vieškeliais,

Jrm 18 16 kad padarytų savo šalį dykuma, amžina pajuoka. Kiekvienas praeivis ją baisės ir kraipys galvą.

Jrm 18 17 Kaip rytų vėjas Aš juos išsklaidysiu prieš akivaizdoje, nugarą atsuksiu jiems jų nelaimės dieną!"

Jrm 18 18 Jie tarėsi: "Susirinkime ir surenkime prieš Jeremiją samokslą! Įstatymas tebėra pas kunigą, patarimas-pas išminčių, žodis-pas pranašą. Eikime ir pulkime jį liežuviu, nekreipkime dėmesio į jo kalbas".

Jrm 18 19 Viešpatie, saugok mane ir išgirsk, ką mano priešininkai kalba.

Jrm 18 20 Argi atmokama už gera piktu? Jie kasa duobę mano gyvybei. Atsimink, kaip aš stovėjau Tavo akivaizdoje ir kalbėjau už juos, kad nukreipčiau nuo jų Tavo rūstybės!

Jrm 18 21 Jų vaikai tebadauja, atiduok juos kardo valiai. Jų žmonos tenetenka vaikų ir tetampa našlėmis, jų vyrai-tepražūna, o jaunuoliai tekrinta kovoje.

Jrm 18 22 Tegul pasigirsta šauksmas iš jų namų, kai juos staiga užpuls priešai! Jie kasė duobę, norėdami mane pagauti, ir slapta dėjo man spąstus.

Jrm 18 23 Viešpatie, tu žinai visą jų samokslą nužudyti mane. Neatleisk jų kalčių ir nuodėmių nepašalink! Tebūna jie parblokšti Tavo akivaizdoje! Nubausk juos savo rūstybės metu!

Jrm 19 1 Viešpats sako: "Eik, nusipirk iš puodžiaus molinį ąsotį ir paimek su savimi kelis vyresniuosius kunigus ir kelis tautos vyresniuosius.

Jrm 19 2 Nuėjęs į Ben Hinomo slėnį, kuris yra prie Šukių vartų, skelbk žodžius, kuriuos tau kalbėsiu,

Jrm 19 3 ir sakyk: 'Klausykitės Viešpaties žodžio, Judo karaliai ir Jeruzalės gyventojai! Taip sako kareivių Viešpats, Izraelio Dievas: 'Aš užleisiu ant šitos vietos tokią nelaimę, kad kiekvienam, kuris išgirs apie ją, suspengs ausys.

Jrm 19 4 Jie paliko mane ir sutepė šią vietą, smilkė joje kitiems dievams, kurių nepažino nei jie, nei jų tėvai, nei Judo karaliai. Jie pripildė šią vietą nekaltu krauju.

Jrm 19 5 Jie statė Baalui aukurus, ant kurių degino savo vaikus kaip aukas Baalui; to Aš neįsakiau ir tai man niekada neatėjo į galvą.

Jrm 19 6 Todėl ateis diena, kai šita vieta nesisivadins Tofetu ar Ben Hinomo slėniu, bet žudynių slėniu.

Jrm 19 7 Aš nieku paversiu Judo ir Jeruzalės išmintį, jie kris nuo kardo priešų akivaizdoje ir nuo rankos tų, kurie siekia jų gyvybės. Aš atiduosiu jų lavonus padangių paukščiams ir laukiniams žvėrim.

Jrm 19 8 Aš padarysiu šitą miestą dykuma ir pajuoka: kiekvienas, praeinantis pro jį, baisės jo nelaimėmis.

Jrm 19 9 Jie valgys kūnus savo vaikų ir vienas kito, kai priešai juos apguls ir prispaus tie, kurie siekia jų gyvybės.

Jrm 19 10 Sudaužyk ašotį su tavimi atėjusių vyrų akivaizdoje

Jrm 19 11 ir jiems sakyk: 'Taip sako kareivijų Viešpats: 'Aš sudaužysiu šitą tautą ir miestą lygiai taip, kaip sudaužomas puodžiaus indas, ir jo nebegalima sulipdyti. Jie laidos Tofete, kol nebeliks jame vietos.

Jrm 19 12 Aš padarysiu su šita vieta ir su jos gyventojais taip, kad šitas miestas bus panašus į Tofetą.

Jrm 19 13 Jeruzalės ir Judo karalių namai bus suteršti kaip Tofeto vieta, nes ant stogų jie smilkė dangaus kareivijai ir aukojo geriamąsiais aukas svetimiems dievams' ".

Jrm 19 14 Jeremijas, sugrįžęs iš Tofeto, kur Viešpats jį buvo siuntęs pranašauti, atsistojo viešpaties namų kieme ir kalbėjo visai tautai:

Jrm 19 15 "Taip sako kareivijų Viešpats, Izraelio Dievas: 'Aš užleisiu ant šito miesto ir ant visų jo miestų nelaimę, kurią paskelbiau, nes jie yra kietasprandžiai ir neklauto mano žodžio' ".

Jrm 20 1 Kunigas Pašhūras, Imero sūnus, vyriausiasis Viešpaties namų prižiūrėtojas, girdėjo Jeremiją pranašaujant.

Jrm 20 2 Tada, nuplakdinęs pranašą Jeremiją, įtvėrė jį į šiekštą viršutiniuose Benjamino vartuose, prie Viešpaties namų.

Jrm 20 3 Kai rytą Pašhūras išlaisvino Jeremiją iš šiekšto, Jeremijas jam tarė: "Ne Pašhūru tave pavadino Viešpats, bet siaubu.

Jrm 20 4 Nes taip sako Viešpats: 'Aš padarysiu tave siaubu tau ir visiems tavo draugams; jie kris nuo priešų kardo tau matant, o visą Judą atiduosiu į Babilono karaliaus rankas, kuris juos ištremis ir žudys.

Jrm 20 5 Aš atiduosiu visus šito miesto turtus, visas jo atsargas, brangenybes ir visus Judo karalių lobius į jų priešų rankas, kurie juos pasims ir išgabens į Babiloną.

Jrm 20 6 O tu, Pašhūrai, ir visi tavo namai būsite išvesti į nelaisvę. Į Babiloną tave nuvarys, kur tu ir tavo draugai, kuriems pranašavai melus, mirsite ir būsite palaidoti' ".

Jrm 20 7 Viešpatie, Tu suklaidinai mane, ir aš esu suklaidintas. Tu stipresnis už mane ir nugalėjai. Aš esu pajuokiamas kasdien, kiekvienas tyčiojasi iš manęs.

Jrm 20 8 Kiekvieną kartą, kai kalbu, turiu šaukti: "Plėšimas, smurtas!" Viešpaties žodis tapo man plūdumu ir kasdienėmis patyčiomis.

Jrm 20 9 Aš galvojau: "Nebeminėsiu Jo ir nebekalbėsiu Jo vardu". Tačiau Jo žodis mano širdyje buvo tarsi ugnis, uždaryta mano kauluose, aš stengiausi susilaikyti, bet negalėjau.

Jrm 20 10 Aš girdėjau daugelį šnibždant: "Iškęskime jį!" Visi mano artimi draugai laukia mano suklupimo: "Gal jis leis suviliojamas, tada jį nugalėsime ir jam atkeršysime!"

Jrm 20 11 Bet Viešpats yra su manimi kaip galingas karžygys! Todėl mano persekiotojai suklups ir nieko nelaimės. Jie bus labai sugėdinti ir jiems nepavyks, jų gėda nebus pamiršta per amžius.

Jrm 20 12 Kareivijų Viešpatie, kuris mėgini teisųjį, matai jo inkstus ir širdį, leisk man matyti Tavo kerštą jiems, nes aš Tau patikėjau savo bylą!

Jrm 20 13 Giedokite Viešpačiui, girkite Viešpatį, nes Jis išgelbėjo vargšo gyvybę iš piktadarių rankų!

Jrm 20 14 Prakeikta diena, kurią gimiau. Diena, kurią mane pagimdė motina, tenebūna palaiminta!

Jrm 20 15 Prakeiktas žmogus, kuris pranešė mano tėvui žinią: "Tau gimė sūnus!", ir jį labai pradžiugino.

Jrm 20 16 Tebūna tas žmogus kaip miestai, kuriuos Viešpats nesigailėdamas sunaikino. Tegirdi jis šauksmą rytą ir vaitojimą vidudienį.

Jrm 20 17 dėl to, kad nenužudė manęs dar įsciose, kad mano motina būtų man kapu ir būtų likusi neščia amžinai!

Jrm 20 18 Kodėl turėjau gimti, patirti vargą bei sielvartą ir praleisti savo dienas gėdoje?

Jrm 21 1 Viešpats kalbėjo Jeremijui, kai karalius Zedekijas siuntė pas jį Malkijos sūnų Pašhūrą ir kunigą Sofoniją, Maasėjos sūnų:

Jrm 21 2 "Babilono karalius Nebukadnecaras kariauja prieš mus; paklausk už mus Viešpatį, gal Jis padarys stebuklą kaip seniau ir priešas turės atsitraukti nuo mūsų?"

Jrm 21 3 Jeremijas jiems atsakė: "Taip sakykite Zedekijui:

Jrm 21 4 'Viešpats, Izraelio Dievas, sako: 'Aš apgrėšiu kovos ginklus jūsų rankose, kuriais kariaujate prieš Babilono karalių ir chaldėjus, jus apgulčius, ir juos surinksiu viduryje šio miesto.

Jrm 21 5 Aš pats, įpykęs, užsirūstinęs ir įnirtęs, kariausiu prieš jus ištiesta

galinga ranka
Jrm 21 6 ir ištiksiu šito miesto žmones bei gyvulius. Jie mirs nuo didelio maro'.

Jrm 21 7 Viešpats sako: 'Po to Aš atiduosiu Zedekiją, Judo karalių, jo tarnus ir miesto gyventojus, išlikusius nuo maro, kardo ir bado, į Babilono karaliaus Nebukadnecaro rankas ir rankas tų, kurie siekia jų gyvybės. Jis žudys juos kardu, nieko nesigailėdamas ir neužjausdamas'.

Jrm 21 8 Šitai tautai sakyk: "Taip sako Viešpats: 'Aš leidžiu jums pasirinkti gyvenimo kelią ar mirties kelią.

Jrm 21 9 Kas pasiliks šitame mieste, mirs nuo kardo, bado ir maro, o kas išeis ir pasiduos chaldėjams, jus apgulusiems, išliks gyvas ir išgelbės savo gyvybę.

Jrm 21 10 Aš atsigrėžiau į šitą miestą daryti pikta, o ne gera, -sako viešpats, -į Babilono karaliaus rankas jis bus atiduotas, o tas jį sudegins'.

Jrm 21 11 Judo karalių namams sakyk: "Klausykite Viešpaties žodžio,

Jrm 21 12 Dovydo namai: 'Taip sako Viešpats: 'Elkitės kasdien teisingai, ginkite skriaudžiamuosius, kad mano rūstybė neužsidegtų neužgesinama ugnimi dėl jūsų piktadarysčių'.

Jrm 21 13 "Aš esu prieš tave, slėnio gyventojai, lygumos uola, -sako viešpats. -Jūs sakote: 'Kas galėtų mus užpulti ir įsibrauti į mūsų buveines?'

Jrm 21 14 Aš nubausiu jus pagal jūsų darbus, -sako viešpats, -įžiebsiu ugnį jūsų miške, kad sudegintų visą apylinkę".

Jrm 22 1 Taip sako Viešpats: "Eik į Judo karaliaus rūmus ir ten kalbėk šiuos žodžius:

Jrm 22 2 'Judo karaliau, kuris sėdi Dovydo soste, tavo tarnai ir žmonės, kurie įeinate pro šituos vartus, klausykite Viešpaties žodžio:

Jrm 22 3 'Elkitės teisiai ir teisingai, ginkite skriaudžiamuosius, o svetimšalio, našlaičio ir našlės neskriauski ir nenaudokite prieš juos prievartos, nepraliekite nekaltą kraują šioje vietoje.

Jrm 22 4 Jei jūs tikrai taip darysite, pro šitų namų vartus įeis karaliai, sėdintieji Dovydo soste, jie, jų tarnai ir tauta važiuos vežimais ir jos ant žirgų.

Jrm 22 5 Bet jei neklausysite šitų žodžių, tai prisiekiu savimi, -sako Viešpats, -kad šitie namai pavirs griuvėsiais'.

Jrm 22 6 Judo karaliaus namams Viešpats sako: "Tu esi man Gileado kraštas, aukščiausia Libano viršūnė, bet Aš padarysiu tave dykuma ir negyvenamais miestais.

Jrm 22 7 Aš siųsiu naikintojų prieš tave, kurie savo įrankiais nukirs tavo rinktinius kedrus ir sudegins juos.

Jrm 22 8 Daugelis tautų eis pro šitą miestą, klausinėdami vienas kito: 'Kodėl Viešpats taip padarė šitam dideliame miestui?'

Jrm 22 9 Jiems atsakys: 'Kadangi jie paliko Viešpaties, savo Dievo, sandorą, garbino svetimus dievus ir jiems tarnavo'.

Jrm 22 10 Neverkite mirusio ir neraudokite dėl jo. Verkite to, kuris išėjo, nes jis nebesugrįš ir nebematys savo gimtojo krašto.

Jrm 22 11 Nes taip sako Viešpats apie Jozijo sūnų šalumą, Judo karalių, karaliavusį savo tėvo Jozijo vietoje: "Jis išėjo iš šitos vietos ir nebesugrįš;

Jrm 22 12 ten jis ir mirs savo nelaisvės vietoje, neišvydęs savo šalies.

Jrm 22 13 Vargas statančiam namus neteisybe ir suktybėmis, kuris verčia artimą dirbti jam ir neatlygina už darbą,

Jrm 22 14 kuris sako: 'Aš pasistatysiu didelius namus erdviais kambariais', išsikerta langus, apkala sienas kedro lentomis ir nudažo raudonai.

Jrm 22 15 Ar tu karaliausi dėl to, kad pasistatei kedro namus? Ar tavo tėvas nevalgė ir negėrė, nebuvo teisus ir teisingas, ir ar ne dėl to jam sekėsi?

Jrm 22 16 Jis gynė vargšo ir beturčio teises, ir jam sekėsi. Tai ir yra mano pažinimas, -sako Viešpats. -

Jrm 22 17 Tavo akys ir širdis linkusios į godumą ir trokšta pralieti nekaltą kraują, vykdyti priespaudą bei prievartą".

Jrm 22 18 Todėl apie Jozijo sūnų Jehojakimą, Judo karalių, Viešpats sako: "Jo neapraudos, sakydami: 'O mano broli! O sesuo!', arba: 'O valdove! O jūsų didenybe!'

Jrm 22 19 Jis bus palaidotas kaip asilas, nuvilktas ir numestas už Jeruzalės vartų".

Jrm 22 20 "Eik į Libaną ir šauk, garsiai dejuok Bašane, verk Abarimo kalnyne, nes sunaikinti visi tavo meilužiai.

Jrm 22 21 Aš kalbėjau tau, kai tu dar klestėjai, bet tu neklausei. Taip tu elgeisi nuo pat savo jaunystės, neklausydama mano balso.

Jrm 22 22 Visus tavo ganytojus nuneš vėjas, visi tavo meilužiai bus ištremti. Tada tu gėdysies ir rausi dėl savo nedorybių.

Jrm 22 23 Tu susikrovei lizdą Libano kedruose. Kaip tu vaitosi, kai tave suims gimdymo skausmai!

Jrm 22 24 Kaip Aš gyvas, -sako Viešpats, - nors Jehojakimo sūnus Konijas, Judo karalius, būtų antspaudė žiedas ant mano dešinės, Aš jį nutraukčiau.

Jrm 22 25 Aš atiduosiu tave į rankas tų, kurie siekia tavo gyvybės, kurių tu bijai, į Babilono karaliaus Nebukadnecaro ir į chaldėjų rankas.

Jrm 22 26 Aš išmesiu tave ir tavo motiną, kuri tave pagimdė, į šalį, kuri nėra jūsų gimtinė, ir ten jūs mirsite.

Jrm 22 27 Bet į šalį, kur jūs norėsite sugrįžti, nebesugrįžite".
 Jrm 22 28 Argi tas žmogus Konijas yra paniekintas stabas? Argi jis indas, kuris niekam nepatinka? Kodėl jis ir jo vaikai ištremti į šalį, apie kurią jie nieko nežinojo?
 Jrm 22 29 O žeme, žeme! Klausykis Viešpaties žodžio!
 Jrm 22 30 Taip sako Viešpats: "Užrašykite šitą vyrą kaip bevaikį, kuriam nesiseka gyvenime, nes iš jo palikuonių nė vienas nesėdės Dovydo sosto ir nevaldys Judo".
 Jrm 23 1 "Vargas ganytojams, kurie mano ganyklos avis naikina ir išsklaido!" -sako viešpats.
 Jrm 23 2 Todėl taip sako Viešpats, Izraelio Dievas, apie savo tautos ganytojus: "Jūs išsklaidėte mano avis ir jų neaplinkėte. Todėl Aš jus aplankysiu dėl jūsų pikty darbų.
 Jrm 23 3 Aš pats surinksiu savo bandos likutį iš visų šalių, į kurias Aš jas išvariau, ir sugrąžinsiu į ganyklą; ten jos bus vaisingos ir dauginsis.
 Jrm 23 4 Aš paskirsiu joms ganytojų, kurie tikrai jas ganys. Jos nebebijos ir nesibaimins, nė vienos iš jų netruks, -sako Viešpats".
 Jrm 23 5 "Ateis diena, -sako Viešpats, - kai Aš išauginsiu teisią atžalą iš Dovydo giminės. Jis viešpataus kaip karalius, elgsis išmintingai, vykdys teisingumą bei teisumą krašte.
 Jrm 23 6 Jo dienomis Judas bus išgelbėtas ir Izraelis gyvens saugiai. Jo vardas bus: 'Viešpats, mūsų teisumas'.
 Jrm 23 7 Tuomet nebesakys: 'Kaip gyvas Viešpats, kuris išvedė izraelitus iš Egipto krašto',
 Jrm 23 8 bet sakys: 'Kaip gyvas Viešpats, kuris išvedė ir parvedė Izraelio palikuonis iš šiaurės ir iš visų kraštų, į kuriuos Aš juos buvau išvaręs'. Ir jie gyvens savo žemėje".
 Jrm 23 9 Mano širdis plyšta krūtinėje dėl pranašų, visi mano kaulai dreba. Aš esu kaip girtas vyras, kaip įveiktas vyno vyras dėl viešpaties ir Jo šventų žodžių.
 Jrm 23 10 "Šalis pilna svetimautojų; dėl jų prakeikimo gedi kraštas, išdžiūvusios stepių ganyklos. Jų siekiai yra pikti, jų jėga-neteisybė.
 Jrm 23 11 Jų pranašai ir kunigai yra bedieviai, net savo namuose aptinku jų nedorybę", -sako Viešpats.
 Jrm 23 12 "Jų kelias yra slidus kelias tamsoje, kuriuo eidami, jie paslys ir grius. Aš siųsiu sunaikinimą ir bausiu juos", -sako Viešpats.
 Jrm 23 13 Tarp Samarijos pranašų mačiau kvailystę: jie pranašavo Baalo vardu ir klaidino mano tautą, Izraelį.
 Jrm 23 14 Tarp Jeruzalės pranašų mačiau baisių dalykų: svetimavimą ir melagystę. Jie padrašina piktadarius, kad jie nenusigręžtų nuo savo nedorybių. Visi yra kaip Sodomos ir Gomoros gyventojai.
 Jrm 23 15 Todėl kareivijų Viešpats taip sako apie pranašus: "Aš juos valgydinsiu metėlėmis ir girdysiu karčiu vandeniu, nes nuo Jeruzalės pranašų bedievyystė pasklido visoje šalyje".
 Jrm 23 16 Taip sako Viešpats: "Neklausykite pranašų, jums pranašaujančių. Jie tik mulkina jus, kalbėdami prasimanytus regėjimus, o ne tai, kas ateina iš Viešpaties.
 Jrm 23 17 Jie sako tiems, kurie niekina mane: 'Taip kalba Viešpats: 'Jūs turėsite ramybę', ir kiekvienam, kuris seka savo širdies užgaidas sako: 'Jums neatsitiks nieko pikto' ".
 Jrm 23 18 Kas buvo Viešpaties pasitarime, kas Jį matė ir girdėjo Jo žodį? Kas klausėsi Jo žodžio ir Jį išgirdo?
 Jrm 23 19 Ateina Viešpaties pykčio audra, viesulas užgrius ant nedorėlių galvų.
 Jrm 23 20 Nenusigręš Viešpaties rūstybė. Jis įvykdys visa, ką savo širdyje sumanė. Paskutinėmis dienomis jūs tai aiškiai suprasite.
 Jrm 23 21 "Aš nesiuočiau šitų pranašų, jie patys bėgo! Nekalbėjau jiems, tačiau jie pranašavo!
 Jrm 23 22 Jei jie būtų buvę mano pasitarime ir skelbtų mano žodžius tautai, jie būtų nukreipę juos nuo jų pikto kelio ir nuo jų pikty darbų.
 Jrm 23 23 Argi Aš esu Dievas tiksliai arti, o toli nebesu Dievas?
 Jrm 23 24 Argi gali kas taip pasislėpti, kad Aš jo nematyčiau?-sako Viešpats. -Argi Aš nepripildau dangaus ir žemės?
 Jrm 23 25 Aš girdėjau, ką kalbėjo pranašai, pranašaudami mano vardu melą ir sakydami: 'Sapnavau, sapnavau!'
 Jrm 23 26 Ar ilgai tai bus širdyse pranašų, kurie pranašauja melą ir apgauš? Jie siekia, kad mano tauta pamirštų mane dėl jų sapnų, kuriuos jie pasakoja vieni kitiems, kaip jų tėvai pamiršo mane dėl Baalo.
 Jrm 23 28 Pranašas, kuris turi sapną, tepasakoja sapną, o kas turi mano žodį, teskelbia jį ištikimais. Ką šiaudai turi bendro su kviečių grūdais?" -sako Viešpats.
 Jrm 23 29 "Argi mano žodis nėra kaip ugnis? Argi jis nėra kaip kūjis, sutrupinantis uolą?
 Jrm 23 30 Aš esu prieš pranašus, kurie vagia mano žodžius vienas nuo kito!
 Jrm 23 31 Aš esu prieš pranašus, kurie savo liežuviu sako: 'Jis pasakė'.
 Jrm 23 32 Aš esu prieš tuos, kurie pranašauja melagingus sapnus. Jie pasakoja ir klaidina mano tautą savo lengvabūdiškais melais. Aš nesiuočiau jų ir jiems neįsakiau; jie visi yra nenaudingi šitai tautai", -sako Viešpats.
 Jrm 23 33 "Jei tavo klaus šita tauta, pranašas ar kunigas: 'Kokia Viešpaties

našta?', atsakyk jiems: 'Kokia našta? Viešpats sako: 'Aš jus atmesiu'.
 Jrm 23 34 Bet jei pranašas, kunigas ar kitas žmogus sakytų: 'Viešpaties
 našta', -tai Aš nubausiu jį ir jo namus.
 Jrm 23 35 Taip jūs privalote sakyti savo artimui ar savo broliui: 'Ką atsakė
 Viešpats?', arba: 'Ką kalbėjo Viešpats?'
 Jrm 23 36 Neminėkite daugiau viešpaties naštos, nes kiekvienas žmogaus žodis bus
 jam našta; jūs iškraipote gyvojo Dievo, kareivijų Viešpaties, žodžius.
 Jrm 23 37 Jūs turite klausti pranašo: 'Ką tau atsakė Viešpats?', arba: 'Ką
 kalbėjo Viešpats?'
 Jrm 23 38 Bet kadangi jūs sakote: 'Viešpaties našta', nors Aš įsakiau nesakyti:
 'Viešpaties našta',
 Jrm 23 39 Aš visiškai pamiršiu jus ir apleisiu jus ir miestą, kurį daviau jums
 ir jūsų tėvams, ir pašalinsiu iš savo aki vaizdos.
 Jrm 23 40 Aš užtrauksiu jums amžiną pajuoką ir nepamirštamą gėdą".
 Jrm 24 1 Viešpats man parodė dvi figų pintines, padėtas prie Viešpaties
 šventyklos. Tai buvo po to, kai Babilono karalius Nebukadnecaras ištrėmė iš Jeruzalės į
 Babiloną Jehojakimo sūnų Jechoniją, Judo karalių, bei Judo kunigaikščius, kalvius ir
 amatininkus.
 Jrm 24 2 vienoje pintinėje buvo labai gerų, ankstyvųjų figų, o kitoje
 pintinėje - labai blogų figų, kurių nebegalima valgyti.
 Jrm 24 3 Viešpats klausė manęs: "Ką matai, Jeremijau?" Aš atsakiau: "Figų.
 Gerosios figos labai geros, o blogosios tokios blogos, kad jų nebegalima valgyti".
 Jrm 24 4 Tada Viešpats man kalbėjo:
 Jrm 24 5 "Taip sako Viešpats, Izraelio Dievas: 'Kokios šitos gerosios figos,
 tokie man bus Judo tremtiniai, kuriuos pasiunčiau iš šitos vietos į chaldėjų šalį.
 Jrm 24 6 Aš palankiai žiūrėsiu į juos ir parvesiu juos atgal į šitą šalį, juos
 atstatysiu ir nebegriausiu, juos įsodinsiu ir neišrausiu.
 Jrm 24 7 Aš duosiu jiems širdis, kurios pažintų mane, kad Aš esu Viešpats. Jie
 bus mano tauta, o Aš jiems būsiu jų Dievas, nes jie grįš prie manęs visa širdimi.
 Jrm 24 8 Aš padarysiu su Judo karaliumi Zedekiju ir Jeruzalės gyventojais,
 pasilikusiais šitoje šalyje ir apsigyvenusiais Egipto krašte, kaip su blogosiomis figomis,
 kurių negalima valgyti.
 Jrm 24 9 Aš juos padarysiu baidykle visoms žemės karalystėms, gėda ir patarle,
 pašaipą ir keiksmazodžiu visose vietose, kur juos išvysiu.
 Jrm 24 10 Aš siųsiu jiems kardą, badą ir marą, kol jie bus išnaikinti krašte,
 kurį daviau jiems ir jų tėvams".
 Jrm 25 1 Žodis Jeremijui apie visą Judo tautą ketvirtaisiais Jozijo sūnaus
 Jehojakimo, Judo karaliaus, viešpatavimo metais. Tai buvo pirmieji Babilono karaliaus
 Nebukadnecaro metai.
 Jrm 25 2 Pranašas Jeremijas kalbėjo visai Judo tautai ir visiems Jeruzalės
 gyventojams:
 Jrm 25 3 "Nuo tryliktyjų Amono sūnaus Jozijo, Judo karaliaus, metų iki šios
 dienos, dvidešimt trejus metus, Viešpats kalbėjo man, ir aš skelbiau tai jums, keldamasis
 anksti rytą, bet jūs neklausėte.
 Jrm 25 4 Viešpats siuntė pas jus savo tarnus, pranašus, bet jūs neklausėte ir
 nekreipėte dėmesio.
 Jrm 25 5 Jie sakė: 'Palikite kiekvienas savo pikta kelią ir piktus darbus, tai
 liksite gyventi žemėje, kurią Viešpats davė jums ir jūsų tėvams amžinai.
 Jrm 25 6 Nesekiokite svetimų dievų, netarnaukite jiems ir negarbinkite jų,
 nerūstinkite manęs savo
 Jrm 25 7 rankų darbais, ir Aš jūsų nebausiu'.
 Jrm 25 7 'Bet jūs neklausėte manęs, -sako Viešpats, -ir savo rankų darbais
 užrūstinote mane savo nenauda.
 Jrm 25 8 Todėl taip sako kareivijų Viešpats: 'Kadangi jūs neklausėte mano
 žodžių,
 Jrm 25 9 tai Aš surinksiu visas šiaurės tautas pas Babilono karalių
 Nebukadnecarą, mano tarną, ir jas atvesiu į šitą šalį prieš jus ir visų šitų aplinkinių tautų
 gyventojus; Aš sunaikinsiu juos ir padarysiu pasibaisėjimu, pašaipą ir amžiną dykyne.
 Jrm 25 10 Aš atimsiu iš jūsų džiaugsmo ir linksmybės balsus, jaunikių ir
 jaunosios balsus, girnų užesį ir žibintų šviesą.
 Jrm 25 11 Visas kraštas pavirs baisesa dykuma, ir šios tautos tarnaus Babilono
 karaliui septyniasdešimt metų.
 Jrm 25 12 Po septyniasdešimties metų Aš nubausiu Babilono karalių, jo tautą ir
 chaldėjų šalį už jų nedorybes ir ją paversiu amžina dykyne.
 Jrm 25 13 Aš įvykdysiu viską, ką kalbėjau, kas parašyta šitoje knygoje, ką
 Jeremijas pranašavo apie tautas.
 Jrm 25 14 Jie tarnaus galingoms tautoms ir jų karaliams. Aš jiems atlyginsiu
 pagal jų nusikaltimus".
 Jrm 25 15 Viešpats, Izraelio Dievas, man įsakė: "Imk šitą rūstybės vyno taurę iš
 mano rankos ir girdyk juo visas tautas, pas kurias Aš tave siunčiu.
 Jrm 25 16 Jos gers, svyrinės ir bus pamišusios dėl kardo, kurį siųsiu jiems!"
 Jrm 25 17 Aš ėmiau taurę iš viešpaties rankos ir girdžiau visas tautas, pas
 kurias Viešpats mane siuntė:

Jrm 25 18 Jeruzalę, Judo miestus, jo karalius ir kunigaikščius, kad jie taptų
 apleisti, pašai pa ir keismu iki šios dienos.
 Jrm 25 19 Faraoną, Egipto karalių, jo tarnus, kunigaikščius, visą tautą,
 Jrm 25 20 ir visus ten gyvenančius svetimtaučius; visus Uco šalies ir filistinų
 šalies karalius, Aškeloną, Gazą, Ekroną ir Ašdodo likutį;
 Jrm 25 21 Edomą, Moabą ir amonitus;
 Jrm 25 22 visus Tyro ir Sidono karalius, taip pat salų ir pajūrio karalius;
 Jrm 25 23 Dedaną, Temą, Būžą ir visus esančius tolimiausiuose pakraščiuose;
 Jrm 25 24 visus Arabijos karalius, kurie gyvena dykumoje;
 Jrm 25 25 visus Zimrio, Elamo ir medų karalius;
 Jrm 25 26 visus šiaurės karalius, artimuosius ir tolimuosius, vieną po kito, ir
 visas karalystes, kurios yra visoje žemėje. O šešacho karalius gers paskutinis.
 Jrm 25 27 "Tu jiems sakyk: 'Taip sako kareivijų Viešpats, Izraelio Dievas:
 'Gerkite, pasigerkite ir vemkite! Kriskite nuo kardo, kurį siunčiu jums, ir nebeatsikelkite!'
 Jrm 25 28 Jei jie nesutiks imti taurės iš tavo rankos ir gerti, tai jiems sakyk:
 'Taip sako kareivijų Viešpats: 'Jūs tikrai gersite!'
 Jrm 25 29 Mieste, kuris vadinamas mano vardu, Aš pradėdau vykdyti bausmę, o jūs
 tikėtės likti nenubausti? Jūs neliksate nenubausti, nes Aš pašauksiu kardą visiems žemės
 gyventojams'.
 Jrm 25 30 Pranašauk prieš juos visus šiuos žodžius: 'Viešpats grūmoja iš
 aukštųjų, iš Jo šventos buveinės skamba Jo balsas. Jis grūmoja savo kaimenei, šūkauja kaip
 vynuogių mynėjai.
 Jrm 25 31 Visus žemės pakraščius pasieks garsas, nes Viešpats teis visą tautas,
 visą žmoniją ir nedorėlius jis atiduos kardui' ", -sako Viešpats.
 Jrm 25 32 Taip sako kareivijų Viešpats: "Nelaimė eina iš tautos į tautą, didelė
 audra kyla nuo žemės pakraščių.
 Jrm 25 33 Viešpaties užmuštųjų tą dieną bus pilna žemė. Jų neapraudos, nesurinks
 ir nepalaidos-jie bus mėšlas dirvai tręšti.
 Jrm 25 34 Kaimenės vedliai ir ganytojai, šaukite ir voliokitės pelenuose! Atėjo
 metas skersti ir išsklaidyti jus, jūs krisite kaip gražūs indai.
 Jrm 25 35 Kaimenės ganytojai ir vedliai neturės galimybės pabėgti nė
 išsigelbėti.
 Jrm 25 36 Štai ganytojų šauksmas ir kaimenės vedlių verksmas, nes Viešpats
 sunaikina jų ganyklą.
 Jrm 25 37 Sunaikintos yra ramios buveinės dėl Viešpaties rūstybės užsidegimo.
 Jrm 25 38 Jis paliko savo namus kaip liūtas, jų šalis virto dykyne dėl
 prispaudėjų žiaurumo, dėl Jo rūstybės užsidegimo".
 Jrm 26 1 Jozijo sūnaus Jehojakimo, Judo karaliaus, karaliavimo pradžioje
 Viešpats kalbėjo:
 Jrm 26 2 "Atsistok Viešpaties namų kieme ir kalbėk visiems Judo miestams,
 atėjusiems į Viešpaties namus pagarbinti. Visa, ką tau įsakiau, pasakyk jiems, nepraleisk nė
 žodžio!
 Jrm 26 3 Gal jie klausysis ir atsisakys savo pikto kelių, kad galėčiau
 atsisakyti bausmės, kurią esu jiems numatęs.
 Jrm 26 4 Jiems sakyk: 'Taip sako Viešpats: 'Jei manęs neklausysite ir
 nesilaikysite mano įstatymo, kurį jums daviau,
 Jrm 26 5 neklausysite mano tarnų pranašų, kuriuos, anksti keldamas, jums
 siunčiu, nors neklausote jų,
 Jrm 26 6 tai Aš padarysiu šituos namus kaip šiloją ir šitą miestą keiksmazodžiu
 visoms tautoms' ".
 Jrm 26 7 Kunigai, pranašai ir visa tauta girdėjo Jeremiją kalbant šiuos žodžius
 Viešpaties namuose.
 Jrm 26 8 Kai Jeremijas baigė kalbėti, ką Viešpats jam buvo įsakęs pranešti
 visai tautai, jį nutvėrė kunigai, pranašai ir visa tauta, šaukdam: "Tu turi mirti!
 Jrm 26 9 Kodėl pranašavai Viešpaties vardu, kad šitie namai bus kaip šilojas ir
 miestas bus nebegyvenamas?" Visa tauta susibūrė prieš Jeremiją prie Viešpaties namų.
 Jrm 26 10 Kai Judo kunigaikščiai išgirdo apie tai, jie nuėjo iš karaliaus namų į
 Viešpaties namus ir atsistodavo Viešpaties namų Naujuosiuose vartuose.
 Jrm 26 11 Kunigai ir pranašai kalbėjo kunigaikščiams ir visai tautai: "Šitas
 vyras nusipelnė mirties, nes jis pranašavo prieš šitą miestą, kaip jūs girdėjote savo
 ausimis".
 Jrm 26 12 Jeremijas atsakė kunigaikščiams ir visai tautai: "Viešpats siuntė mane
 pranašauti prieš šituos namus ir šitą miestą tais žodžiais, kuriuos jūs girdėjote.
 Jrm 26 13 Taigi dabar pakeiskite savo kelius bei darbus ir klausykite
 Viešpaties, savo Dievo, tai Jis pasigailės jūsų ir nesiųs sunaikinimo.
 Jrm 26 14 O aš esu jūsų rankose, darykite su manimi, kaip jums atrodo tinkama.
 Jrm 26 15 Bet žinokite, jei jūs mane nužudysite, nekaltą kraują užsitrauksite
 ant savęs, ant šito miesto ir jo gyventojų, nes Viešpats tikrai mane siuntė kalbėti jums visus
 šituos žodžius".
 Jrm 26 16 Kunigaikščiai ir visa tauta atsakė kunigams ir pranašams: "Šitas vyras
 nenusipelnė mirties, nes jis mums kalbėjo Viešpaties, mūsų Dievo, vardu".
 Jrm 26 17 Kai kurie krašto vyresnieji kalbėjo tautos susirinkimui:

Jrm 26 18 "Michėjas iš Morešeto pranašavo Judo karaliaus Ezekijo dienomis visai Judo tautai Viešpaties vardu, kad Sionas bus ariamas kaip laukas, Jeruzalė pavirs griuvėsiais, o šventyklos kalnas apaugs mišku.

Jrm 26 19 Argi karalius Ezekijas ir visi Judo žmonės jį nužudė? Jie pabūgo viešpaties ir maldavo jį taip, kad viešpats susilaikė nuo bausmės, kurią jis jiems buvo paskelbęs. O mes siekiame užsitraukti didelę nelaimę!"

Jrm 26 20 Tuo laiku buvo dar vienas vyras, šemajo sūnus Ūrijas iš Kirjat Jarimo, kuris pranašavo viešpaties vardu prieš šitą miestą ir kraštą taip, kaip Jeremijas.

Jrm 26 21 Ir kai karalius Jehojakimas, visi jo kariai ir kunigaikščiai išgirdo jo žodžius, karalius ieškojo jo, kad nužudytų. Tai išgirdęs, Ūrijas nusigando ir pabėgo į Egiptą.

Jrm 26 22 Karalius Jehojakimas siuntė Achboro sūnų Elnataną su palyda į Egiptą.

Jrm 26 23 Tie atvedė Ūriją iš Egipto pas karalių Jehojakimą, o tas, jį nužudęs kardu, išmetė jo lavoną į prastuomenės kapines.

Jrm 26 24 Tačiau Safano sūnaus Ahikamo ranka Jeremijas buvo apgintas ir neatiduotas miniai nužudyti.

Jrm 27 1 Jozijo sūnaus Jehojakimo, Judo karaliaus, karaliavimo pradžioje Viešpats įsakė Jeremijui:

Jrm 27 2 "Pasidaryk pančių bei jungų, užsidėk juos ant kaklo

Jrm 27 3 ir pasiųsk juos Edomo, Moabo, Amono, Tyro ir Sidono karaliams per jų pasiuntinius, atvykusius į Jeruzalę pas Judo karalių Zedekiją.

Jrm 27 4 Jiems įsakyk pranešti jų valdovams kareivijų viešpaties, Izraelio Dievo, žodžius: 'Taip sakykite savo valdovams:

Jrm 27 5 'Aš sukūriau žemę su žmonėmis ir gyvuliais, esančiais ant žemės, savo didžia galia ir ištiesta ranka. Ir Aš duodu ją tam, kuriam Aš noriu.

Jrm 27 6 Dabar Aš atidaviau visas šalis mano tarnui, Babilono karaliui Nebukadnecarui, net laukinius žvėris jam atidaviau, kad jam tarnautų.

Jrm 27 7 Jam tarnaus visos tautos, jo sūnui ir jo sūnaus sūnui, kol ateis jo šalies metas; daug tautų ir galingų karalių tarnaus jam.

Jrm 27 8 Tautą ir karalystę, kuri Babilono karaliui netarnaus ir nepalenks sprando po jo jungu, Aš bausiu kardu, badu ir maru, -sako Viešpats, -kol išnaikinsiu jo rankomis.

Jrm 27 9 Todėl neklausykite savo pranašų, žynių, sapnuotojų, burtininkų ir kerėtojų, kurie jums sako: 'Jūs netarnausite Babilono karaliui'.

Jrm 27 10 Jie jus apgaudinėja, kad pašalintų jus iš jūsų žemės, Aš jus ištremčiau ir jus žūtumėte.

Jrm 27 11 O tautas, kurios palenks sprandus po Babilono karaliaus jungu ir tarnaus jam, Aš paliksiu jų žemėje, kad jos ją dirbtų ir joje gyventų, -sako Viešpats' ".

Jrm 27 12 Judo karaliui Zedekijui aš kalbėjau tais pačiais žodžiais: "Palenkite sprandus po Babilono karaliaus jungu ir tarnaukite jam bei jo tautai, tada išliksite gyvi!

Jrm 27 13 Kodėl tau, karaliau, ir tavo tautai mirti nuo kardo, bado ir maro, kaip Viešpats grasino tautai, kuri netarnaus Babilono karaliui?

Jrm 27 14 Neklausykite pranašų, kurie jums sako: 'Jūs netarnausite Babilono karaliui'. Jie jums meluoja.

Jrm 27 15 'Aš jų nesuįnčiau, -sako Viešpats, -tačiau jie pranašauja melus mano vardu, kad Aš jus išvaryčiau ir jus žūtumėte, jūs ir pranašai, kurie jums pranašauja' ".

Jrm 27 16 Kunigams ir visai tautai aš kalbėjau: "Taip sako Viešpats: 'Neklausykite savo pranašų, kurie jums pranašauja, kad viešpaties namų indai bus netrukus pargabenti iš Babilono. Jie pranašauja jums melą.

Jrm 27 17 Neklausykite jų! Tarnaukite Babilono karaliui, tai išliksite gyvi. Kodėl šitas miestas turėtų pavirsti griuvėsiais?

Jrm 27 18 Jei jie pranašai ir žino viešpaties žodį, tai tegul užtaria prieš kareivijų viešpatį, kad indai, pasilikę viešpaties namuose, Judo karaliaus namuose ir Jeruzalėje, nepatektų į Babiloną'.

Jrm 27 19 Kareivijų viešpats taip sako apie kolonas, baseiną, stovus ir indus, pasilikusius šitame mieste,

Jrm 27 20 kurių Babilono karalius Nebukadnecaras, išvesdamas į nelaisvę Jehojakimo sūnų Jechoniją, Judo karalių, ir visus Judo bei Jeruzalės kilminguosius, nepaėmė iš Jeruzalės į Babiloną.

Jrm 27 21 Taip sako kareivijų Viešpats, Izraelio Dievas, apie indus, pasilikusius Viešpaties namuose, Judo karaliaus namuose ir Jeruzalėje:

Jrm 27 22 'Jie bus nugabenti į Babiloną ir ten liks, kol juos aplankysiu, -sako Viešpats. -Tada Aš juos atgabensiu ir sugrąžinsiu į šitą vietą' ".

Jrm 28 1 Ketvirtaisiais Judo karaliaus Zedekijo karaliavimo metais, penktąjį mėnesį, Azūro sūnus Hananija, pranašas, kilęs iš Gibeono, kalbėjo man Viešpaties namuose kunigų ir visos tautos akivaizdoje:

Jrm 28 2 "Taip sako kareivijų Viešpats, Izraelio Dievas: 'Aš sulaužau Babilono karaliaus jungą.

Jrm 28 3 Po dvejų metų Aš sugrąžinsiu į šitą vietą visus Viešpaties namų indus, kuriuos Babilono karalius Nebukadnecaras paėmė iš šitos vietos ir nugabeno į Babiloną.

Jrm 28 4 Taip pat ir Jehojakimo sūnų Jechoniją, Judo karalių, ir visus Judo tremtinius iš Babilono Aš sugrąžinsiu į šitą vietą, nes Aš sulaužysiu Babilono karaliaus

jungą' ".
 Jrm 28 5 Pranašas Jeremijas atsakė pranašui Hananijai, kunigams ir visiems žmonėms, stovėjusiems Viešpaties namuose:
 Jrm 28 6 "Tebūna taip! Tegul padaro taip Viešpats! Teįvykdo Viešpats tavo žodžius, kuriuos pranašavai, tesugrąžina Viešpaties namų indus ir visus tremtinius iš Babilono į šią vietą.
 Jrm 28 7 Dabar klausykis mano žodžio, kurį kalbėsiu tau visai tautai girdint:
 Jrm 28 8 'Pranašai, kurie buvo pirma manęs ir pirma tavęs, pranašavo galingoms šalims ir didelėms karalystėms apie karą, nelaimės ir marą.
 Jrm 28 9 Pranašas, kuris pranašaudavo apie taiką, tik jo žodžiams įvykus būdavo pripažįstamas kaip tikrai Viešpaties siųstas' ".
 Jrm 28 10 Tada pranašas Hananija nuėmė jungą nuo pranašo Jeremijo kaklo, sulaužė
 Jrm 28 11 ir visos tautos akivaizdoje tarė: "Taip sako Viešpats: 'Po dvejų metų Aš taip sulaužysiu Babilono karaliaus Nebukadnecaro jungą ir jį nuimsiu nuo visų tautų kaklo' ". Pranašas Jeremijas nuėjo savo keliu.
 Jrm 28 12 Kai pranašas Hananija sulaužė jungą, nuėmęs jį nuo pranašo Jeremijo kaklo, viešpats kalbėjo Jeremijui:
 Jrm 28 13 "Eik ir sakyk Hananijai: 'Taip sako Viešpats: 'Medinį jungą tu sulaužei, bet jo vietoje tu uždėsi jiems geležinį jungą.
 Jrm 28 14 Nes taip sako karėivių Viešpats, Izraelio Dievas: 'Aš uždėjau geležinį jungą visoms šioms tautoms, kad jos tarnautų Babilono karaliui Nebukadnecarui, ir jos tarnaus jam. Ir Aš taip pat atidaviau jam laukinius žvėris' ".
 Jrm 28 15 Pranašas Jeremijas tarė pranašui Hananijai: "Klausyk, Hananija! Viešpats tavęs nesiuntė, bet tu suvedžiojai šią tautą.
 Jrm 28 16 Todėl Viešpats sako: 'Aš tave pašalinsiu nuo žemės paviršiaus. Dar šiais metais tu mirsi, nes mokei sukilti prieš Viešpatį' ".
 Jrm 28 17 Pranašas Hananija mirė tų pačių metų septintą mėnesį.
 Jrm 29 1 Tai yra žodžiai laiško, kurį Jeremijas pasiuntė iš Jeruzalės tremtinių vyresniesiems, kunigams ir visai tautai, kuriuos Nebukadnecaras išvedė iš Jeruzalės į Babiloną
 Jrm 29 2 (po to, kai karalius Jechonijas, karalienė, eunuchai, Judo ir Jeruzalės kunigaikščiai, kalviai ir amatininkai paliko Jeruzalę),
 Jrm 29 3 per Šafano sūnų Eleasą ir Hilkijos sūnų Gemariją, kuriuos Judo karalius Zedekijas siuntė pas Babilono karalių Nebukadnecarą.
 Jrm 29 4 "Karėivių Viešpats, Izraelio Dievas, visiems tremtiniams, išstremtiems iš Jeruzalės į Babiloną, sako:
 Jrm 29 5 'Statykite namus ir gyvenkite juose, sodinkite sodus ir valgykite jų vaisius.
 Jrm 29 6 Veskite žmonas ir gimdykite sūnus bei dukteris; imkite savo sūnus žmonas ir savo dukteris išleiskite už vyrų; jos tegimdo sūnus ir dukteris, kad ten jūsų padaugėtų, o ne sumažėtų.
 Jrm 29 7 Siekite gerovės miestui, į kurį jus ištrėmiau, melskitės už jį, nes jo gerovėje ir jūs turėsite ramybę.
 Jrm 29 8 Nesiduokite suvedžiojami savo pranašų, kurie yra tarp jūsų, nė žynių, nekreipkite dėmesio į savo sapnus, kuriuos jūs sapnuojate.
 Jrm 29 9 Jie meluoja, pranašaudami mano vardu! Aš jų nesiunčiau, -sako Viešpats. -
 Jrm 29 10 Tik išbuvus jums Babilone septyniasdešimtį metų, Aš aplankysiu jus ir ištesėsiu savo pažadą, parvesiu jus atgal į šią vietą.
 Jrm 29 11 Aš žinau, kokius sumanymus turiu dėl jūsų, -sako Viešpats. - Sumanymus jūsų gerovei, o ne nelaimės, ir ateitį su viltimi.
 Jrm 29 12 Tada jūs šauksitės manęs ir melsitės, ir Aš jus išklausysiu.
 Jrm 29 13 Kai manęs ieškosite visa širdimi, rasite.
 Jrm 29 14 Jūs surasite mane, ir Aš sugrąžinsiu jus iš nelaisvės, surinksiu jus iš visų tautų ir visų vietų, kuriose jūs buvote išstremti, ir jus parvesiu į vietą, iš kurios jus ištrėmiau, -sako Viešpats'.
 Jrm 29 15 Jei jūs sakote: 'Viešpats mums davė pranašą Babilone',
 Jrm 29 16 tai paklausykite, ką Viešpats sako apie karalių, sėdintį Dovydo soste, apie tautą, gyvenančią šitame mieste, ir apie jūsų brolius, kurie nebuvo išstremti su jumis:
 Jrm 29 17 'Aš siunčiu jiems kardą, badą ir marą ir juos darau panašius į blogas figas, kurių negalima valgyti.
 Jrm 29 18 Aš juos persekiosiu kardu, badu ir maru ir juos padarysiu siaubu visoms žemės karalystėms, prakeikimu, pasibaisėjimu, pašai pa ir pajuoka visose tautose, į kurias juos išsariau,
 Jrm 29 19 nes jie neklausė mano žodžių, kuriuos jiems siunčiau per savo tarnus pranašus, keldamas juos anksti rytą. Bet jie nenorėjo klausyti, -sako Viešpats. -
 Jrm 29 20 Visi tremtiniai, kuriuos Aš pasiunčiau iš Jeruzalės į Babiloną, klausykite mano žodžio.
 Jrm 29 21 Apie Ahabą, Kolajos sūnų ir apie Maasėjos sūnų Zedekiją, pranašaujančius jums melą Viešpaties vardu, karėivių Viešpats, Izraelio Dievas, sako: 'Aš juos atiduosiu į Babilono karaliaus Nebukadnecaro rankas, jis juos nužudys jums matant.
 Jrm 29 22 Judo tremtiniams Babilone šie bus keiksmazodžiu, ir jie sakys: 'Viešpats tepadaro tau kaip Zedekijui ir Ahabui, kuriuos Babilono karalius iškepė ugnyje'.

Jrm 29 23 Jie blogai elgėsi Izraelyje: svetimavo su savo artimų žmonomis ir kalbėjo melus mano vardu, ko jiems neliepiu. Aš tai žinau ir esu liudytojas, -sako Viešpats' ".
 Jrm 29 24 Nehelamiečiui Šemajui sakyk:
 Jrm 29 25 "Taip sako kareivių Viešpats, Izraelio Dievas: 'Kadangi tu siuntei savo vardu visai tautai Jeruzalėje, kunigui Sofonijai, Maasėjos sūnui, ir visiems kunigams tokio turinio raštus:
 Jrm 29 26 'Viešpats tave paskyrė kunigu Jehojados vietoje, kad prižiūrėtum Viešpaties namus ir kiekvieną pamišėlį, kuris apsimeta pranašu, pasodintum į kalėjimą ir įtvirtum į siekštą.
 Jrm 29 27 Kodėl tad nesudraudei anatotiečio Jeremijo, kuris jums pranašavo?
 Jrm 29 28 Jis juk pasiuntė mums į Babiloną tokią žinią: 'Tremtis bus ilga! Statykite namus ir gyvenkite juose, sodinkite sodus ir valgykite jų vaisius' ".
 Jrm 29 29 Kunigas Sofonija perskaitė šitą laišką pranašui Jeremijui.
 Jrm 29 30 Tuomet Viešpats tarė Jeremijui:
 Jrm 29 31 "Pasiųsk tokią žinią visiems tremtiniam, kad Viešpats apie nehelamietį Šemają sako: 'Kadangi Šemajas jums pranašavo, nors Aš jo nesiunčiau, ir įtikino jus savo melais,
 Jrm 29 32 tai Aš nubausiu nehelamietį Šemają ir jo palikuonis. Jis neturės nė vieno, kuris gyventų šioje tautoje ir matytų jos gerovę, kurią duosiu savo tautai, nes jis mokė sukilti prieš Viešpatį' ".
 Jrm 30 1 Viešpats, Izraelio Dievas, kalbėjo Jeremijui:
 Jrm 30 2 "Užrašyk į knygą visus žodžius, kuriuos tau kalbėjau.
 Jrm 30 3 Ateina dienos, kai Aš sugrąžinsiu savo tautą, Izraelį ir Judą, iš nelaisvės. Aš juos parvesiu į šalį, kurią daviau jų tėvams, ir jie ją paveldės".
 Jrm 30 4 Šitie yra Viešpaties žodžiai apie Izraelį ir Judą.
 Jrm 30 5 Viešpats sako: "Mes girdėjome išgąsčio ir baimės šūksnius, o ne tai kos.
 Jrm 30 6 Klausykite ir apsvarstykite, ar vyras gali gimdyti? Kodėl matau vyrus, kurių rankos ant strėnų kaip gimdančios moters? Kodėl kiekvieno veidas išblyškęs?
 Jrm 30 7 Ateina didinga ir baisi diena Jokūbai, jai nėra lygios, tačiau jis bus išgelbėtas.
 Jrm 30 8 Tuomet Aš nuimsiu jungą nuo jo kaklo, sulaužysiu jį bei sutraukysiu pančius; jis nebevergaus svetimiems.
 Jrm 30 9 Jie tarnaus Viešpačiui, savo Dievui, ir karaliui Dovydui, kurį Aš jiems išugdysiu.
 Jrm 30 10 Nebijok, mano tarne Jokūbai, ir neišsigąsk, Izraeli! Aš išgelbėsiu tave ir tavo palikuonis iš tolimo krašto. Jokūbas sugrįš ir ramiai gyvens, bus saugus, ir niekas jo negąsdins.
 Jrm 30 11 Nes Aš esu su tavimi, -sako Viešpats, -kad išgelbėčiau tave. Aš padarysiu galą visoms tautoms, į kurias tave ištrėmiau, bet tavęs visai nesunaikinsiu. Tave nuplaksiu ir nepaliksiu tavęs nenubausto".
 Jrm 30 12 Nes taip sako Viešpats: "Tu esi baisiai sužeistas, tavo žaizda nepagydoma.
 Jrm 30 13 Nėra kas rūpintusi tavimi ir aprištų tavo žaizdas, tu neturi jokių vaistų.
 Jrm 30 14 Tavo meiluzės pamiršo tave, nesiteirauja apie tave. Aš baudžiau tave kaip priešą dėl tavo nusikaltimų daugybės, dėl tavo nuodėmių gausos.
 Jrm 30 15 Ko šauki iš skausmo, dėl nepagydomų žaizdų? Už tavo daugybę nusikaltimų Aš tave nubaudžiau.
 Jrm 30 16 Visi, kurie ėdė tave, bus ėdami, visi tavo prispaudėjai eis į nelaisvę. Kas tave apiplėšė, bus apiplėštas, kurie grobė iš tavęs, tuos atiduosiu kaip grobį.
 Jrm 30 17 Aš atstatysiu tavo sveikatą, išgydysiu tavo žaizdas. Atstumtuojų vadino tave, sakydami: 'Tai Sionas, kuriuo niekas nesirūpina' ".
 Jrm 30 18 Taip sako Viešpats: "Aš atstatysiu Jokūbo palapines ir pasigailėsiu jo gyvenviečių. Miestas bus atstatytas ant savo kalvos, ir rūmai stovės įprastoje vietoje.
 Jrm 30 19 Iš jų skambės padėkos giesmės ir linksmas klegesys. Aš juos padauginsiu, jų nebebus keletas. Aš pašlovinsiu juos, jie nebebus niekinami.
 Jrm 30 20 Jų vaikai bus kaip ankstesniais laikais, jų bendruomenė įsitvirtins mano aki vaizdoje, ir Aš nubausiu visus jų prispaudėjus.
 Jrm 30 21 Jų kilmingieji bus iš jų pačių, ir kunigaikštis kils iš jų tarpo. Aš patrauksiu jį, ir jis ateis pas mane. Kas gi pats išdrištų ateiti pas mane? -sako Viešpats. -
 Jrm 30 22 Tada jūs būsite mano tauta, o Aš būsiu jūsų Dievas".
 Jrm 30 23 Štai Viešpaties audra kyla, rūstybės sukurs atūžia ant nedorėlių galvos!
 Jrm 30 24 Viešpaties rūstybė nenusigręš, kol Jis įvykdys, ką savo širdyje sumanė. Paskutinėmis dienomis jūs tai suprasite.
 Jrm 31 1 "Anuo metu, -sako Viešpats, -Aš būsiu Dievas visoms Izraelio giminėms, ir jos bus mano tauta.
 Jrm 31 2 Tauta, išlikusi nuo kardo, rado malonę dykumoje, Izraelis, kai Ašėjau suteikti jam poilsį".
 Jrm 31 3 Dar prieš tai man pasirodė Viešpats, sakydamas: "Aš amžina meile tave

pamirau, todėl esu tau ištikimas.

Jrm 31 4 Aš atstatysiu tave, Izraelio mergaitė. Tu vėl pasipuoši būgneliais ir linksmai šoksi su besidžiaugiančiais.

Jrm 31 5 Tu vėl sodinsi vynuogynus Samarijos kalnuose. Kas juos sodins, tas ir naudosis jais.

Jrm 31 6 Ateina diena, kai sargai šauks Efraimo kalnyne: 'Kelkitės ir eikime į Sioną pas Viešpatį, mūsų Dievą!' "

Jrm 31 7 Nes taip sako Viešpats: "Linksmai giedokite dėl Jokūbo, šaukite prieš tautų valdovą. Skelbkite, girkite ir sakykite: 'Viešpatie, išgelbėk savo tautos Izraelio likutį!'

Jrm 31 8 Aš juos parvesiu iš šiaurės šalies ir surinksiu iš tolimiausių kraštų kartu su aklais ir raišais, neščiomis ir gimdančiomis, didžiulė minia jų sugrįš!

Jrm 31 9 Verkdami jie pareis. Aš paguosiu juos ir vesiu prie vandens upelių tiesiu keliu, kad jie nesuklyptų. Aš esu Izraelio tėvas, o Efraimas yra mano pirmagimis".

Jrm 31 10 Tautos, klausykite viešpaties žodžio ir skelbkite jį tolimiausiuose pajūriuose: "Kas išskleidė Izraelį, Tas jį surinks ir saugos kaip ganytojas bandą.

Jrm 31 11 Viešpats atpirkio Izraelį, išgelbėjo jį iš stiprių rankų.

Jrm 31 12 Jie ateis džiūgaudami į Siono kalną, susirinks prie Viešpaties gėrybių: javų, vyno, aliejaus, avių ir galvijų jauniklių. Jie bus kaip drėkinamas sodas ir nebepatirs skausmo.

Jrm 31 13 Mergaitės iš džiaugsmo šoks, o jaunimas bei seneliai bus laimingi. Aš pakeisiu jų liūdesį džiaugsmu, paguosiu juos ir palinksminsiu po jų kančių.

Jrm 31 14 Aš su pertekliumi pasotinsiu kunigų sielas ir mano tauta bus pasotinta mano gėrybėmis, -sako Viešpats".

Jrm 31 15 Taip sako Viešpats: "Ramoje girdėti dejavimai, gaudūs verksmai. Tai Rachelė verkia savo vaikų ir nesileidžia paguodžiama, nes jų nebėra.

Jrm 31 16 Nešauk balsu ir neliek ašarų, nes tavo vargas bus atlygintas, - sako Viešpats. -Jie sugrįš iš priešo šalies.

Jrm 31 17 Tavo ateičiai yra vilties. Tavo vaikai sugrįš į savo kraštą.

Jrm 31 18 Aš girdžiu, kaip Efraimas dejuoja: 'Nuplakei mane kaip nesuvaldomą veršį. Sugrąžink mane, ir aš sugrįšiu, nes Tu esi Viešpats, mano Dievas!

Jrm 31 19 Kai aš buvau nuklydęs-atgailavau, kai buvau pamokytas-mušiausi į krūtinę. Aš gėdijuosi ir raustu dėl savo jaunystės darbų'.

Jrm 31 20 Argi Efraimas ne mano mielas sūnus, argi jis ne mano mylimas vaikas? Nors kalbėjau prieš jį, Aš su meile jį prisimenu. Mano širdis ilgisi jo ir Aš tikrai jo pasigailėsiu, -sako Viešpats".

Jrm 31 21 Pasistatyk kelrodžių, paženklink kelius! Įsidėmėk kelią, kuriuoėjai! Sugrįžk, Izraelio mergaitė, į savo miestus!

Jrm 31 22 Ar ilgai delsi, nuklydusi dukra? Nes Viešpats sukūrė naują dalyką žemėje-moteris apglėbs vyrą.

Jrm 31 23 Taip sako kareivių viešpats, Izraelio Dievas. "Kai Aš parvesiu juos iš nelaisvės, Judo šalyje ir jo miestuose jie sakys: 'Viešpats telaimina tave, teisybės buveinė, šventasis kalnel!'

Jrm 31 24 Jude ir jo žemėse drauge gyvens žemdirbiai ir gyvulių augintojai.

Jrm 31 25 Aš atgaivinsiu pailsusią sielą, o suvargusią-pastiprinsiu".

Jrm 31 26 Aš pabudau iš miego, kuris man buvo saldus.

Jrm 31 27 "Ateis laikas, -sako Viešpats, - kai Izraelio ir Judo namus užsėsia

žmonių ir gyvulių sėkla.

Jrm 31 28 Kaip Aš budėjau prie jų, kad išraučiau ir sugriaučiau, sunaikinčiau bei bausčiau, taip dabar budėsiu, kad statyčiau ir sodinčiau.

Jrm 31 29 Tada nebesakys: 'Tėvai valgė rūgščių vynuogių, o vaikams atšipo dantys'.

Jrm 31 30 Kiekvienas mirs už savo paties kaltes. Kas valgys rūgščių vynuogių, to dantys atšips.

Jrm 31 31 Ateina dienos, kai Aš padarysiu su Izraeliu ir Judu naują sandorą, -sako Viešpats, -

Jrm 31 32 ne tokią sandorą, kokią padariau su jų tėvais, kai juos, paėmęs už rankos, išvedžiau iš Egipto žemės. Jie sulaužė mano sandorą, nors Aš buvau jų valdovas.

Jrm 31 33 Bet tokią sandorą Aš padarysiu su Izraelio namais: toms dienoms praėjus, Aš įdėsiu savo įstatymą į jų vidų ir įrašysiu į jų širdis. Aš būsiu jų Dievas, o jie bus mano tauta.

Jrm 31 34 Tada nė vienas nebemokys savo artimo ir nebesakys savo broliui: 'Pažink Viešpatį!' Jie visi, nuo mažiausio iki didžiausio, mane pažins. Aš atleisiu jų kaltę ir jų nuodėmės nebeprisiminsiu".

Jrm 31 35 Taip sako Viešpats, kuris davė saulę šviesti dieną ir paskyrė mėnulį bei žvaigždes spindėti naktį, kuris sukelia jūroje šėlstančias bangas-kareivių viešpats yra Jo vardas:

Jrm 31 36 "Jeigu šitie įstatatai liausis veikę mano akivaizdoje, tai ir Izraelio palikuonys paliaus būti mano tauta.

Jrm 31 37 Jeigu galima išmatuoti dangaus aukštybę ir ištirti žemės gelmes, tai Aš atmesiu Izraelio palikuonis už tai, ką jie padarė, -sako Viešpats. -

Jrm 31 38 Ateina dienos, kai Viešpaties miestas bus atstatytas nuo Hananelio

bokšto iki Kampinių vartų

Jrm 31 39 ir toliau eis tiesiai į Garebo kalną, paskui pasuks į Goją.
Jrm 31 40 Visas lavonų ir aukų pelenų slėnis bei visi laukai iki Kidrono upelio ir žirgų vartų kampo rytuose bus šventa vieta Viešpačiui. Ji nebebus griauinama ir ardoma per amžius, -sako Viešpats".

Jrm 32 1 Dešimtaisiais Judo karaliaus Zedekijo metais Viešpats kalbėjo Jeremijui. Tai buvo aštuonioliktieji Nebukadnecaro metai.

Jrm 32 2 Tuomet Babilono karaliaus kariuomenė buvo apgulusi Jeruzalę, o pranašas Jeremijas buvo uždarytas sargybos kieme prie Judo karaliaus namų.

Jrm 32 3 Judo karalius Zedekijas jį uždarė, sakydamas: "Kodėl tu pranašauji ir sakai: 'Taip sako Viešpats: 'Aš atiduosiu šitą miestą į Babilono karaliaus rankas, ir šis jį paims.

Jrm 32 4 Ir Judo karalius Zedekijas neištrūks iš chaldėjų rankų, bet tikrai pateks į Babilono karaliaus rankas ir kalbės su juo veidas į veidą, o jo akys matys ano akis.

Jrm 32 5 Nebukadnecaras nuves Zedekiją į Babiloną, ir ten šis pasiliks, kol jį aplankysiu. Nors kovosite prieš chaldėjus, neturėsite pasisekimo'?"

Jrm 32 6 Jeremijas sakė: "Toks buvo man Viešpaties žodis:

Jrm 32 7 'Hanamelis, tavo dėdės Selumo sūnus, ateis pas tave ir sakys: 'Pirk mano žemę Anatote, nes tu turi teisę pirmas ją įsigyti' ".

Jrm 32 8 Hanamelis, mano dėdės sūnus, atėjo pas mane, kaip viešpats buvo sakęs, į sargybos kiemą ir man tarė: "Pirk mano žemę Anatote, Benjamino krašte, nes tu turi teisę ją pirkti". Aš supratau, kad tai buvo Viešpaties žodis.

Jrm 32 9 Taip aš nupirkau iš savo dėdės sūnaus Hanamelio žemę Anatote ir jam atsverčiau septyniolika šekelių sidabro.

Jrm 32 10 Aš parašiau raštą, jį užantspaudavau, pakviečiau liudytojų ir pasverčiau sidabrą svarstyklėmis.

Jrm 32 11 Aš paėmiau užantspauduotąjį pirkimo raštą, kaip reikalauja įstatymas ir papročiai, ir atvirąjį pirkimo raštą

Jrm 32 12 ir padaviau Machsėjos sūnaus Nerijo sūnui Baruchui, matant mano pusbroliui Hanameliui ir liudytojams, pasirašiusiems pirkimo raštą, ir matant visiems žmonėms, buvusiems sargybos kieme.

Jrm 32 13 Jų akivaizdoje pasakiau Baruchui:

Jrm 32 14 "Taip sako kareivijų Viešpats, Izraelio Dievas: 'Imk šituos pirkimo raštus, užantspauduotąjį ir atvirąjį, ir juos idėk į molinį indą, kad jie ilgai išliktų'.

Jrm 32 15 Nes taip sako kareivijų Viešpats, Izraelio Dievas: 'Namai, žemė ir vynuogynai vėl bus perkami šiame krašte' ".

Jrm 32 16 Padavęs pirkimo raštą Nerijo sūnui Baruchui, aš meldžiau Viešpatį:

Jrm 32 17 "Viešpatie Dieve, Tu sukūrei dangų ir žemę savo didele galia ir ištiesta ranka. Nieko Tau nėra negalimo.

Jrm 32 18 Tu rodai malonę tūkstančiams ir baudi vaikus už jų tėvų nusikaltimus. Tu didis ir galingas Dievas, kurio vardas-kareivijų Viešpats.

Jrm 32 19 Didis patarimu ir galingas darbai. Tavo akys mato visus žmonių kelius, kad atlygintų kiekvienam pagal jo kelius ir darbus.

Jrm 32 20 Tu darei ženklų ir stebuklų Egipto šalyje ir darai iki šios dienos Izraelyje ir tarp žmonių, ir įsigijai vardą, kaip yra šiandien.

Jrm 32 21 Tu išvedei Izraelio tautą iš Egipto šalies su ženklais ir stebuklais, savo galinga ir ištiesta ranka, ir su dideliu siaubu.

Jrm 32 22 Jiems davei šią šalį, plūstančią pienu ir medumi, kurią duoti buvai prisiekęs jų tėvams.

Jrm 32 23 Įėję ir apsigyvenę šalyje, jie neklausė Tavo, nesilaikė įstatymo ir nedarė, ką jiems buvai įsakęs. Todėl baudei juos, užleisdamas šitą nelaimę.

Jrm 32 24 Štai pylimai jau prie miesto sienų, ir miestas per kardą, badą ir marą yra atiduodamas į chaldėjų rankas, kurie jį puola. Tavo žodis išsipildė, ir Tu pats tai matai.

Jrm 32 25 O Tu, Viešpatie Dieve, man liepei pirkti žemę už pinigus ir pasiimti liudytojus, nors miestas atiduotas į chaldėjų rankas".

Jrm 32 26 Viešpats tarė Jeremijui:

Jrm 32 27 "Aš Viešpats, kiekvieno kūno Dievas. Ar yra man kas nors per sunku?

Jrm 32 28 Aš atiduosiu šitą miestą į chaldėjų ir Babilono karaliaus

Nebukadnecaro rankas.

Jrm 32 29 Chaldėjai, kurie puola šitą miestą, įsiverš į jį, užims, padegs ir sudegins jį su visais namais, ant kurių stogų jie smilkė aukas Baalui ir aukojo geriamąsias aukas svetimiems dievams, mane užrūstindami.

Jrm 32 30 Izraelitai ir Judo gyventojai nuo pat jaunystės darė pikta mano akivaizdoje ir pykdė mane savo rankų darbais, -sako Viešpats. -

Jrm 32 31 Šitas miestas pykdė ir rūstino mane nuo pat jo įkūrimo dienos, ir Aš nusprendžiau jį sunaikinti.

Jrm 32 32 dėl izraelitų piktybių, kurias jie darė, mane supykdydami, kartu su savo karaliais, kunigaikščiais, kunigais, pranašais ir Jeruzalės gyventojais.

Jrm 32 33 Jie atgrėžė man nugarą, nors Aš juos mokiau nuo ankstauro ryto; tačiau jie nesiklausė ir nepriėmė mano pamokymo.

Jrm 32 34 Jie pastatė savo bjaurystes namuose, kurie vadinami mano vardu, kad juos suteptų.

Jrm 32 35 Jie įrengė Baalui aukštumą Ben Hinomo slėnyje, kad leistų savo sūnus ir dukteris per ugnį Molechui. To Aš jiems neįsakiau ir tai man net į galvą neatėjo, kad jie darytų tokį nusikaltimą ir įtrauktų Judą į nuodėmę.

Jrm 32 36 Todėl dabar taip sako Viešpats, Izraelio Dievas, apie šį miestą, apie kurį jūs sakote, kad jis bus atiduotas į Babilono karaliaus rankas kardui, badui ir marui:

Jrm 32 37 'Aš juos surinksiu iš visų šalių, po kurias užsirūstinęs ir supykęs išsklaidžiau. Juos sugrąžinsiu į šitą vietą ir leisiu jiems saugiai gyventi.

Jrm 32 38 Jie bus mano tauta, o Aš būsiu jų Dievas.

Jrm 32 39 Aš jiems duosiu vieną širdį ir vieną kelią, kad jie bijotų manęs, savo pačių ir savo vaikų labui.

Jrm 32 40 Aš sudarysiu su jais amžiną sandorą, nesiliausiu jiems gera daręs. Aš įdėsiu į jų širdis savo baimę, kad jie nepalikėtų manęs.

Jrm 32 41 Aš džiaugsiuosi jais, darydamas jiems gera visa savo širdimi ir siela, ir tikrai juos įtvirtinsiu šitoje žemėje.

Jrm 32 42 Kaip Aš juos baudžiau, taip Aš duosiu jiems visas gėrybes, kurias esu pažadėjęs.

Jrm 32 43 Jie vėl pirks žemę šioje šalyje, apie kurią sakoma: 'Ji dykuma be žmonių ir gyvulių, ji atiduota į chaldėjų rankas'.

Jrm 32 44 Žmonės pirks žemę už pinigus, rašys pirkimo raštus, juos užantspauduos ir kvies liudytojų Benjamino krašte, Jeruzalės apylinkėse, Judo miestuose, kalnyno, lygumos ir pietų krašto miestuose, nes Aš parvesiu jų belaisvius'."

Jrm 33 1 Viešpats vėl kalbėjo Jeremijui, kai jis tebebuvo uždarytas sargybos kieme:

Jrm 33 2 "Taip sako Viešpats, kuris sukūrė žemę, sutvėrė ją ir padėjo pamatus, Viešpats yra Jo vardas:

Jrm 33 3 'Šaukis manęs, tai išklausysiu tave ir parodysiu tau didelių bei nesuvokiamų dalykų, apie kuriuos nieko nežinai'.

Jrm 33 4 Nes taip sako Viešpats, Izraelio Dievas, apie šį miestą ir Judo karaliaus namus, kurie buvo sugriauti, kad pastatytų pylimus ir įtvirtinimus:

Jrm 33 5 'Chaldėjai įsiverš ir pripildys gatves lavonų. Aš savo rūstybėje juos išžudysiu ir nusigrėšiu nuo šito miesto dėl jo piktybių.

Jrm 33 6 Bet Aš juos vėl išgelbėsiu ir išgydysiu, atversiu jiems taikos ir tiesos gausybę.

Jrm 33 7 Aš parvesiu Judo ir Izraelio belaisvius ir atstatysiu juos, kaip buvo pradžioje;

Jrm 33 8 nuplausiu jų nuodėmes ir atleisiu nusikaltimus, kuriais jie man nusikalto.

Jrm 33 9 Šis miestas bus man džiaugsmas, pasigyrimas ir garbė visose žemės tautose. Kai jos išgirs apie gerovę ir perteklių, kurį jiems duosiu, jos išsigandusios drebės'.

Jrm 33 10 Taip sako Viešpats: 'Šioje vietoje, apie kurią jūs sakote, kad ji yra tuščia, be žmonių ir gyvulių, Judo miestuose ir Jeruzalės gatvėse, kurios yra tuščios, be gyventojų, be žmonių ir gyvulių, vėl girdėsisi

Jrm 33 11 džiaugsmo ir linksmybės balsai, jaunikio ir jaunosios balsas ir balsai tų, kurie, nešdami gyriaus aukas į viešpaties namus, sakys: 'Girkite kareivijų viešpatį, nes Viešpats yra geras ir Jo gailėstingumas amžinas'. Aš atstatysiu kraštą, koks jis buvo, -sako Viešpats'.

Jrm 33 12 Taip sako kareivijų viešpats: 'Šioje tuščioje vietoje, kuri yra be žmonių ir gyvulių, ir kituose jos miestuose vėl bus gyvuliams ganyklų, o ganytojams ir jų bandoms poilsio vietų.

Jrm 33 13 Kalnų, lygumų ir pietų krašto miestuose, Benjamino krašte, apie Jeruzalę ir Judo miestuose bandos praeis pro rankas to, kuris jas skaičiuos, -sako Viešpats'.

Jrm 33 14 'Ateina dienos, -sako Viešpats, -kai Aš įvykdysiu pažadą, duotą Izraeliui ir Judai.

Jrm 33 15 Tuomet Aš išauginsiu teisumo atžalą iš Dovydo palikuonių. Jis vykdys krašte teisumą ir teisingumą.

Jrm 33 16 Tuo laiku Judas bus išgelbėtas ir Jeruzalė gyvens saugiai. Ji bus vadinama: 'viešpats-mūsų teisumas'.

Jrm 33 17 Nes taip sako Viešpats: 'Dovydas nepritrūks vyro, kuris sėdėtų Izraelio soste,

Jrm 33 18 ir Levio giminės kunigai nepritrūks vyrų, aukojančių deginamąsias aukas, deginančių duonos aukas ir pjaunančių aukas mano akivaizdoje, -sako kareivijų Viešpats'.

Jrm 33 19 Viešpats kalbėjo Jeremijui:

Jrm 33 20 "Jei jūs galite pakeisti mano sandorą su diena ir naktimi, kad naktis ir diena neateitų savo metu,

Jrm 33 21 tai galėtų būti pakeista ir mano sandora su mano tarnu Dovydu, kad vienas iš jo sūnų viešpataus jo soste, ir sandora su kunigais levitų kilmės, mano tarnais.

Jrm 33 22 Kaip dangaus žvaigždės ir jūros smiltys nesuskaitomos, taip Aš padauginsiu Dovydo palikuonis ir levitus, man tarnaujančius".

Jrm 33 23 Viešpats vėl kalbėjo Jeremijui:

Jrm 33 24 "Ar nepastebėjai, kaip žmonės kalba: 'viešpats atmetė abi gimines,

kurias buvo išsirinkęs? Taip jie niekina mano tautą. Ji jų akyse nebėra tauta.

Jrm 33 25 Kaip Aš sukūriau dieną ir naktį, dangui ir žemei daviau įstatus,
Jrm 33 26 taip Aš neatmesiu Jokūbo giminės ir mano tarno Dovydo palikuonių.
Abraomo, Izaoko ir Jokūbo palikuonims Aš paskirsiu valdovus iš Dovydo giminės. Nes Aš parvesiu
juos iš nelaisvės ir pasigailėsiu jų".

Jrm 34 1 Viešpats kalbėjo Jeremijui, kai Nebukadnecaras, Babilono karalius, su
visa kariuomene, visomis jo valdžioje esančiomis karalystėmis ir tautomis kariavo prieš
Jeruzalę ir Judo miestus:

Jrm 34 2 "Eik ir pranešk Zedekijui, Judo karaliui, kad taip sako Viešpats: 'Aš
atiduosiu šį miestą į Babilono karaliaus rankas, ir šis jį sudegins.
Jrm 34 3 Ir tu neištrūkši iš jo rankų, būsi sugautas ir jam atiduotas. Tu
matysi Babilono karalių ir kalbėsi su juo veidas į veidą, ir tavo nugabens į Babiloną.
Jrm 34 4 Tačiau klausykis viešpaties žodžio, Zedekijau, Judo karaliau. Tu
nežūsi nuo kardo,
Jrm 34 5 bet mirsi ramybėje. Kaip tavo tėvams, kurie karaliavo pirma tavęs,
sukurdavo laidotuvių ugnį, taip tau padarys ir tavo apraudos: 'O mūsų valdove'. Aš taip
pasakiau, -sako viešpats'".

Jrm 34 6 Pranašas Jeremijas kalbėjo šituos žodžius karaliui Zedekijui
Jeruzalėje.

Jrm 34 7 Babilono karaliaus kariuomenė kariavo prieš Jeruzalę ir Judo
miestus-Lachišą ir Azeką, nes tie sutvirtinti Judo miestai dar buvo nepaimti.

Jrm 34 8 Viešpats kalbėjo Jeremijui, kai karalius Zedekijas padarė sandorą su
Jeruzalės gyventojais ir paskelbė,
Jrm 34 9 kad kiekvienas suteiktų laisvę vergams hebrajams, kad nelaikytų
vergaus žydų.

Jrm 34 10 Kunigaikščiai ir visa tauta, kurie padarė sandorą suteikti laisvę
vergam ir vergams, kad jie nebevergautų, pakluso ir paleido juos.

Jrm 34 11 Bet po to jie persigalvojo ir susigražino vergus bei verges, ir
privertė juos toliau vergauti.

Jrm 34 12 Todėl viešpats kalbėjo Jeremijui:

Jrm 34 13 "Aš sudariau sandorą su jūsų tėvais, kai juos išvedžiau iš Egipto
vergijos, ir įsakiau:
Jrm 34 14 'Baigiantis septyneriems metams, kiekvienas privalo paleisti savo
brolių hebrajų, kuris jam vergavo. Šešerius metus jis tedi rba, o po to suteikite jam laisvę'.
Bet jūsų tėvai neklausė manęs ir nepalenkė savo ausies girdėti.

Jrm 34 15 Dabar jūs buvote atsisvertę ir padarę tai, kas teisinga mano akyse,
paskelbdami laisvę savo broliams. Jūs sudarėte sandorą mano akivaizdoje, namuose, vadinamuose
mano vardu.

Jrm 34 16 Bet jūs persigalvojote ir suteptėte mano vardą, susigražindami vergus
ir verges. Jie buvo laisvi, galėjo gyventi, kaip norėjo, o jūs juos vėl pavergėte.

Jrm 34 17 Kadangi jūs neklausėte manęs ir nesuteikėte laisvės broliui ir
artimui, Aš išlaisvinu jus kardui, marui ir badui. Aš išsklaidysiu jus visose žemės
karalystėse.

Jrm 34 18 Žmonės, nesilaikiusios sandoros, sudarytos mano akivaizdoje, sandoros,
kuria sudarėte, perpjaudami veršį ir praeidami tarp jo dalių,
Jrm 34 19 Judo ir Jeruzalės kunigaikščius, valdininkus, kunigus ir visus žmones,
kurie praėjo tarp veršio dalių,

Jrm 34 20 Aš atiduosiu į jų priešų, kurie siekia jų gyvybės, rankas. Jų lavonai
bus maistu padangių paukščiams ir laukiniams žvėrim.

Jrm 34 21 Taip pat Zedekijas, Judo karalius, ir jo kunigaikščiai pateks į
priešų, siekiančių jų gyvybės, rankas, į rankas Babilono karaliaus kariuomenės, kuri šiuo metu
yra pasitraukusi.

Jrm 34 22 Aš įsakysiu, -sako viešpats, -ir sugražinsiu ją prieš šitą miestą. Jie
kariaus, paims ir sudegins jį. Judo miestus Aš padarysiu dykyne be gyventojų".

Jrm 35 1 Jehojakimo, Jozijo sūnaus, Judo karaliaus, dienomis viešpats kalbėjo
Jeremijui:

Jrm 35 2 "Eik į rechabų namus ir kalbėk su jais, nuvesk juos į vieną Viešpaties
namų kambarį ir duok jiems gerti vyno".

Jrm 35 3 Aš atvedžiau Habacinijo sūnaus Jeremijo sūnų Jaazaniją, jo brolius,
vaikus ir visą rechabų šeimą,

Jrm 35 4 įvedžiau į viešpaties namus, į Dievo vyro Igdalijo sūnaus Hanano sūnų
kambarį, kuris buvo prie kunigaikščių kambario, virš Šalumo sūnaus Maasėjos patalpos.

Jrm 35 5 Aš pastačiau priešais rechabus pilnus ąsočių vyno bei taures ir
pasiūliau gerti vyną.

Jrm 35 6 Jie atsakė: "Mes negersime vyno, nes mūsų tėvas Jehonadabas, Rechabo
sūnus, mums įsakė: 'Niekados negerkite vyno nei jūs, nei jūsų vaikai.
Jrm 35 7 Nesistatykite namų, nesėkite, nesodinkite vynuogynų ir neturėkite jų,
gyvenkite palapinėse per visas savo dienas, kad ilgai gyventumėte krašte, kuriame esate
ateiviai'".

Jrm 35 8 Mes laikomės Rechabo sūnaus, mūsų tėvo Jehonadabo, įsakymo. Visą
gyvenimą nei mes, nei mūsų žmonos, nei sūnūs, nei dukterys negeriamo vyno.

Jrm 35 9 Mes nesistatome namų, neturime vynuogynų nei laukų sėjame;

Jrm 35 10 gyvename palapinėse ir laikomės viso, ką mūsų tėvas Jehonadabas įsakė.
 Jrm 35 11 Bet kai Babilono karalius Nebukadnecaras puolė šitą kraštą, mes
 nutarėme pasitraukti nuo chaldejų ir sirų kariuomenės į Jeruzalę. Taip ir gyvename
 Jeruzalėje".
 Jrm 35 12 Tada viešpats tarė Jeremijui:
 Jrm 35 13 "Eik ir sakyk Jeruzalės žmonėms ir Judo gyventojams: 'Ar neklausysite
 ir nepasimokysite iš mano žodžių?'
 Jrm 35 14 Jehonadabas, Rechabo sūnus, įsakė savo sūnams negerti vyno. Jie
 laikosi to iki šios dienos, negeria vyno ir vykdo savo tėvo įsakymą. Aš nuolat kalbėjau jums,
 bet jūs neklausėte manęs.
 Jrm 35 15 Aš siunčiau savo pranašus, sakydamas: 'Atsisakykite pikty savo kelių
 ir pasitaisykite savo elgesiu, nesekite svetimų dievų ir netarnaukite jiems, tai jūs ilgai
 gyvensite krašte, kurį daviau jums ir jūsų tėvams'. Bet jūs nekreipėte dėmesio ir neklausėte
 manęs.
 Jrm 35 16 Rechabo sūnaus Jehonadabo sūnūs laikosi savo tėvo įsakymo, bet mano
 tauta neklauso manęs.
 Jrm 35 17 Todėl Aš užleisiu ant Judo ir Jeruzalės gyventojų paskelbtą nelaimę,
 nes Aš kalbėjau jiems, bet jie neklausė, Aš šaukiau, bet jie neatsakė, -sako Viešpats' ".
 Jrm 35 18 Jeremijas sakė rechabams: "Taip sako kareivijų Viešpats: 'Kadangi jūs
 Jehonadabo, savo tėvo, įsakymą vykdote,
 Jrm 35 19 tai Jehonadabui, Rechabo sūnui, niekada nepristigs vyro, stovinčio
 mano aki vaizdoje, -sako kareivijų Viešpats, Izraelio Dievas' ".
 Jrm 36 1 Jehojakimo, Jozijo sūnaus, Judo karaliaus, ketvirtaisiais metais,
 Viešpats tarė Jeremijui:
 Jrm 36 2 "Imk ritinį ir užrašyk visus mano tau kalbėtus žodžius apie Izraelį,
 Judą ir visas tautas, apie kurias tau kalbėjau nuo Jozijo dienų iki šiandien.
 Jrm 36 3 Gal Judo namai, girdėdami, kaip ketinu juos bausti, atsisakys pikto
 kelio, ir Aš jiems jų nusikaltimus atleisiu".
 Jrm 36 4 Jeremijas pasišaukė Baruchą, Nerijos sūnų, kuris iš Jeremijo lūpų į
 ritinį užrašė visus viešpaties kalbėtus žodžius.
 Jrm 36 5 Jeremijas tarė Baruchui: "Aš uždarytas ir negaliu eiti į viešpaties
 namus.
 Jrm 36 6 Todėl tu eik į viešpaties namus pasninko dieną ir paskaityk viešpaties
 žodžius, kuriuos užrašėi iš mano lūpų į ritinį, visų žmonių akivaizdoje. Skaityk, tegul girdi
 visi Judo miestų gyventojai, atėję į Jeruzalę.
 Jrm 36 7 Gal jie nusizeminę maldaus viešpatį ir atsisakys savo pikty kelių, nes
 didelė viešpaties rūstybė ir bausmė paskelbta šitam miestui".
 Jrm 36 8 Baruchas, Nerijos sūnus, padarė, kaip pranašas Jeremijas jam įsakė, ir
 perskaitė viešpaties žodžius viešpaties namuose.
 Jrm 36 9 Penktaisiais Judo karaliaus Jehojakimo, Jozijo sūnaus, metais, devintą
 mėnesį, Jeruzalėje buvo pasninkas visai tautai ir visiems žmonėms, kurie buvo atėję iš Judo
 miestų į Jeruzalę.
 Jrm 36 10 Baruchas perskaitė iš ritinio Jeremijo žodžius girdint visai tautai
 Viešpaties namuose, raštininko Gemarijo, Šafano sūnaus, kambaryje, kuris buvo viršutiniame
 kieme, prie viešpaties namų Naujųjų vartų įėjimo.
 Jrm 36 11 Šafano sūnaus Gemarijo sūnus Mikajas, išklauses visus viešpaties
 žodžius, skaitytus iš ritinio,
 Jrm 36 12 nuėjo į karaliaus namus, į raštininko kambarį. Ten buvo susirinkę
 kunigaikščiai: raštininkas Elišama, Šemajo sūnus Delajas, Achboro sūnus Elnatanas, Šafano
 sūnus Gemarijas, Hananijo sūnus Zedekijas ir kiti valdovai.
 Jrm 36 13 Mikajas pranešė jiems girdėtus žodžius, kuriuos Baruchas skaitė tautai
 iš ritinio.
 Jrm 36 14 Kunigaikščiai pasiuntė Jehudį, sūnų Netanijo, sūnaus Šelemijo, sūnaus
 Kušio, pas Baruchą ir jam įsakė: "Pasiimk ritinį, iš kurio skaitėi tautai ir ateik". Baruchas,
 Nerijos sūnus, pasiėmė ritinį ir atėjo pas juos.
 Jrm 36 15 Jie tarė jam: "Sėskis ir skaityk mums". Baruchas skaitė, jiems
 girdint.
 Jrm 36 16 Išgirdę visus žodžius, jie išsigandę žiūrėjo vienas į kitą ir kalbėjo:
 "Mes privalome visus šiuos žodžius pranešti karaliui".
 Jrm 36 17 Jie paklausė Baruchą: "Sakyk, kaip tu surašėi visus šituos žodžius iš
 jo lūpų?"
 Jrm 36 18 Baruchas atsakė: "Jis skelbė šituos žodžius man savo lūpomis, ir aš
 užrašiau į ritinį rašalu".
 Jrm 36 19 Kunigaikščiai liepė jam: "Tu ir Jeremijas eikite pasislėpti, kad
 niekas nežinotų, kur jūs esate".
 Jrm 36 20 Jie nuėjo pas karalių į rūmų kiemą ir visa pranešė karaliui. Ritinį
 jie paliko raštininko Elišamos kambaryje.
 Jrm 36 21 Karalius pasiuntė Jehudį atnešti ritinį. Jis atnešė jį iš raštininko
 Elišamos kambario ir skaitė jį karaliaus ir visų kunigaikščių, stovinčių šalia karaliaus,
 aki vaizdoje.
 Jrm 36 22 Tai buvo devintas mėnuo, ir karalius sėdėjo žiemos rūmuose, o priešais
 jį židinyje degė ugnis.

Jrm 36 23 Jehudžiui perskačius tris ar keturis skyrius, karalius nupjauzdavo juos raštininko peiliu, įmesdavo į ugnį židinyje ir sudegindavo, kol visas ritinys buvo sunaikintas židinio ugnyje.

Jrm 36 24 Nei karalius, nei jo tarnai, girdėdami tuos žodžius, nei šsiigando ir nepersiplėšė savo rūbų.

Jrm 36 25 Nors Elnatanas, Delajas ir Gemarijas maldavo karalių nedeginti ritinio, bet jis nekreipė dėmesio į juos.

Jrm 36 26 Be to, karalius įsakė Jerachmeeliui, karaliaus sūnui, Serajui, Azrielio sūnui, ir Šelemijui, Abdeelio sūnui, suimti raštininką Baruchą ir pranašą Jeremiją, bet viešpats paslėpė juos.

Jrm 36 27 Kai karalius sudegino ritinį su žodžiais, kuriuos Baruchas iš Jeremijo lūpų buvo užrašęs, viešpats tarė Jeremijui:

Jrm 36 28 "Imk kitą ritinį ir užrašyk į jį visus žodžius, buvusius ritinyje, kurį Jehojakimas, Judo karalius, sudegino.

Jrm 36 29 O Jehojakimui, Judo karaliui, sakyk: 'Tu sudeginai ritinį, sakydamas: 'Kodėl tu užrašėi, kad Babilono karalius ateis ir sunaikins šitame krašte žmones ir gyvulius?'

Jrm 36 30 Todėl viešpats apie Jehojakimą, Judo karalių, sako: 'Jo palikuonys nesėdės Dovydo soste, o jo lavonas bus išmestas ir gulės dieną karštyje ir naktį šaltyje.

Jrm 36 31 Aš nubausiu jį, jo palikuonis bei tarnus ir užleisiu visas nelaimes ant Jeruzalės gyventojų ir Judo žmonių, kurias paskelbiau prieš juos, bet jie neklausė' ".

Jrm 36 32 Jeremijas ėmė kitą ritinį, padavė jį raštininkui Baruchui, Nerijos sūnui, o tas iš Jeremijo lūpų užrašė į ritinį visus žodžius, kuriuos Jehojakimas, Judo karalius, sudegino, ir pridėjo dar daugiau panašių žodžių.

Jrm 37 1 Vietoje Konijo, Jehojakimo sūnaus, Babilono karalius Nebukadnecaras paskyrė Judo karaliumi Jozijo sūnų Zedekiją.

Jrm 37 2 Bet nei jis, nei jo tarnai, nei krašto gyventojai neklausė viešpaties žodžių, kalbėtų per pranašą Jeremiją.

Jrm 37 3 Karalius Zedekijas pasiuntė Jehuchalą, Šelemijo sūnų, ir kunigą Sofoniją, Maasėjos sūnų, pas pranašą Jeremiją ir prašė jo: "Melsk už mus Viešpatį, mūsų Dievą".

Jrm 37 4 Jeremijas tada dar nebuvo įmestas į kalėjimą ir vaikščiojo savo tautoje.

Jrm 37 5 Chaldėjai, kurie buvo apgulę Jeruzalę, išgirdę, kad ateina Egipto faraono kariuomenė, pasitraukė nuo Jeruzalės.

Jrm 37 6 Tada Viešpats kalbėjo pranašui Jeremijui:

Jrm 37 7 "Taip sako Viešpats, Izraelio Dievas: 'Sakyk Judo karaliaus pasiuntiniams: 'Faraono kariuomenė, kuri ateina jums padėti, grįš į savo kraštą Egiptą,

Jrm 37 8 ir chaldėjai vėl ateis, kariaus prieš šitą miestą, paims jį ir sudegins.

Jrm 37 9 Neapgauдинėkite patys savęs, manydami, kad chaldėjai pasitrauks ir nebesugrįš. Jie nepasitrauks.

Jrm 37 10 Jei jūs chaldėjų kariuomenę, prieš jus kariaujančią, taip sumuštumėte, jog liktų tik sužeistieji, tai jie, pakilę iš savo palapinių, sudegintų šitą miestą!' "

Jrm 37 11 Kai chaldėjų kariuomenė, išsigandusi Egipto kariuomenės, pasitraukė nuo Jeruzalės,

Jrm 37 12 Jeremijas norėjo eiti iš Jeruzalės į Benjamino kraštą savo nuosavybės reikalus sutvarkyti su savo giminačiais.

Jrm 37 13 Jam atėjus prie Benjamino vartų, sargybinis Irija, sūnus Šelemijos, sūnaus Hananijos, sulaukė pranašą Jeremiją ir tarė: "Tu bėgi pas chaldėjus!"

Jrm 37 14 Jeremijas atsakė: "Tai netiesa, aš nebėgu pas chaldėjus". Irija nepatikėjo. Jis sulaukė Jeremiją ir nuvedė pas kunigaikščius.

Jrm 37 15 Kunigaikščiai supyko ir sumušė Jeremiją bei įmetė į kalėjimą raštininko Jehonatano namuose, nes jie buvo padaryti kalėjimu.

Jrm 37 16 Jeremijas pateko į požemį ir išbuvo ten daug dienų.

Jrm 37 17 Vieną dieną karalius Zedekijas pasiuntė atvesti Jeremiją. Karalius slaptai savo rūmuose klausė jį: "Ar yra žodis iš Viešpaties?" Jeremijas atsakė: "Taip, tu būsi atiduotas į Babilono karaliaus rankas".

Jrm 37 18 Be to, Jeremijas sakė karaliui Sedekijui: "Kuo aš nusikaltau tau, tavo tarnams ir tautai, kad mane laikote kalėjime?"

Jrm 37 19 Kur dabar yra jūsų pranašai, pranašavę jums, kad Babilono karalius neateis prieš jus ir prieš šitą kraštą?

Jrm 37 20 Mano valdove karaliau, išklausyk mano prašymą, nebesiųsk manęs atgal į raštininko Jehonatano namus, kad ten nemirčiau!"

Jrm 37 21 Karalius Zedekijas įsakė, kad Jeremijas būtų nuvestas į sargybos kiemą ir kad jam duotų gabalą duonos iš Kepėjų gatvės, kol visa duona mieste pasibaigs. Taip Jeremijas liko sargybos kieme.

Jrm 38 1 Šefatija, Matano sūnus, Gedolija, Pašhūro sūnus, Jehuchalas, Šelemijo sūnus, ir Pašhūras, Malkijos sūnus, girdėjo Jeremijo žodžius, kuriuos jis kalbėjo tautai:

Jrm 38 2 "Taip sako Viešpats: 'Kas liks šitame mieste, mirs nuo kardo, bado ir maro, bet kas išeis pas chaldėjus-išliks. Jis gaus savo gyvybę kaip grobį.

Jrm 38 3 Šitas miestas tikrai pateks į Babilono karaliaus kariuomenės rankas, -sako viešpats' ".

Jrm 38 4 Kunigaikščiai kreipėsi į karalių Zedekiją: "Šitą vyrą reikia nužudyti, nes jis silpnina mieste likusius karius ir savo kalbomis atima drąsą visai tautai. Jis neieško tautos gerovės, bet neša nelaimę jai".

Jrm 38 5 Karalius Zedekijas atsakė: "Jis yra jūsų rankose, aš negaliu jums prieštarauti".

Jrm 38 6 Jie suėmė Jeremiją ir įmetė į karaliaus sūnaus Malkijos šulinį prie sargybos kiemo. Jie nuleido jį virvėmis. Šulinyje nebuvo vandens, tik dumblas. Jeremijas įklimpo dumble.

Jrm 38 7 Etiopas Ebed Melechas, karaliaus namų eunuchas, išgirdęs, kad Jeremiją įmetė į šulinį,

Jrm 38 8 išėjo iš rūmų, nuėjo pas karalių, kuris tuo metu buvo prie Benjamino vartų, ir tarė:

Jrm 38 9 "Mano valdove karaliau, tie vyrai piktai pasielgė su pranašu Jeremiju. Jie įmetė jį į šulinį ir jis ten mirs badu, nes mieste nebėra duonos".

Jrm 38 10 Karalius įsakė etiopui Ebed Melechui: "Imk iš čia trisdešimt vyrų ir ištrauk pranašą Jeremiją iš šulinio, kol nenumirė".

Jrm 38 11 Ebed Melechas su vyrais nuėjo į karaliaus namų drabužių sandėlį, paėmė iš ten skarmalų ir suplyšusių drabužių ir nuleido juos virvėmis į šulinį Jeremijui.

Jrm 38 12 Etiopas Ebed Melechas pasakė Jeremijui: "Skudurus ir drabužius pasikišk į pažastis po virvėmis". Jeremijas taip ir padarė.

Jrm 38 13 Jie ištraukė Jeremiją virvėmis iš šulinio. Jis liko sargybos kieme.

Jrm 38 14 Karalius Zedekijas pasiuntė tarnus, kurie pranašą Jeremiją atvedė pas jį. Šis jį pasitiko viešpaties namų trečiame įėjime. Karalius sakė Jeremijui: "Aš noriu tave kai ko paklausti; nieko neslėpk nuo manęs".

Jrm 38 15 Jeremijas atsakė Zedekijui: "Jei aš tau pasakysiu, ar nežudysi manęs? Jei aš tau patarsiu, ar paklausysi manęs?"

Jrm 38 16 Karalius Zedekijas slaptai prisiekė Jeremijui: "Kaip gyvas Viešpats, kuris davė mums gyvybę, aš nežudysiu tavęs ir neatiduosiu į rankas vyrų, siekančių tavo gyvybės".

Jrm 38 17 Jeremijas atsakė Zedekijui: "Jei tu pasiduosį Babilono karaliaus kunigaikščiams, išliksi gyvas ir šis miestas nebus sudegintas. Liksi gyvas tu ir tavo namai.

Jrm 38 18 O jei tu nepasiduosį Babilono karaliaus kunigaikščiams, miestas atiteks chaldėjams; šie sudegins jį ir tu neištrūksi iš jų rankų".

Jrm 38 19 Karalius Zedekijas atsakė Jeremijui: "Aš bijau pas chaldėjus perbėgusių žydų, kad nebūčiau atiduotas jų valiai ir jie nepasitęsiotų iš manęs".

Jrm 38 20 Bet Jeremijas sakė: "Tavęs neišduos jiems. Prašau, paklusk Viešpaties balsui, tai tau bus gerai ir liksi gyvas.

Jrm 38 21 Jei nepasiduosį, štai Viešpaties žodis:

Jrm 38 22 'Visos Judo karaliaus namų moterys bus išvestos pas Babilono karaliaus kunigaikščius ir jos sakys: 'Tavo draugai suvedžiojo ir įklampino tave, kai tu į dumblą patekai, jie paliko tave'.

Jrm 38 23 Tavo žmonas ir vaikus išves pas chaldėjus, o tu pats neištrūksi iš jų rankų. Tave suims Babilono karalius ir šitą miestą sudegins' ".

Jrm 38 24 Zedekijas atsakė Jeremijui: "Šį pokalbį laikyk paslapyje ir tada tu nemirsi!

Jrm 38 25 Jei kunigaikščiai išgirs, kad aš kalbėjau su tavimi, ateis ir klaus: 'Pasakyk, ką kalbėjai su karaliumi ir ką karalius tau sakė; nieko nenuslėpk nuo mūsų, ir mes tavęs nežudysime'.

Jrm 38 26 tada jiems atsakyk: 'Aš maldavau karalių, kad jis manęs nesiųstų į Jehonatano namus ir aš ten nemirčiau' ".

Jrm 38 27 Tada kunigaikščiai atėjo pas Jeremiją ir klausė. Jis atsakė jiems, kaip karalius liepė. Jie paliko jį ramybėje, nes niekas nenugirdo jo pokalbio su karaliumi.

Jrm 38 28 Jeremijas liko sargybos kieme iki tos dienos, kai Jeruzalė buvo paimta.

Jrm 39 1 Judo karaliaus Sedekijo devintųjų metų dešimtą mėnesį Babilono karalius Nebukadnecaras ir visa jo kariuomenė atėjo ir apgulė Jeruzalę.

Jrm 39 2 Vienuoliktąsiais Sedekijo metais, ketvirto mėnesio devintą dieną miesto siena buvo pralaužta.

Jrm 39 3 Visi Babilono karaliaus kunigaikščiai suėjo ir susėdo prie viduriniųjų vartų: Nergal Sareceras, Samgar Nebas, Sarsechimas, Rabsaris, Nergal Sareceras, Rabmagas ir visi kiti Babilono karaliaus kunigaikščiai.

Jrm 39 4 Judo karalius Zedekijas ir visi kariai, pamatę juos, bėgo pro karaliaus sodą tarp dviejų sienų, palikdami miestą nakties metu. Jie traukėsi lygumos keliu.

Jrm 39 5 Chaldėjų kariuomenė sekė juos ir pasivijo Zedekiją Jericho lygumose. Jie suėmė jį ir atgabeno pas Babilono karalių Nebukadnecarą į Riblą Hamato krašte. Karalius čia jį teisė.

Jrm 39 6 Jis nužudė Zedekijo sūnus tėvo akivaizdoje, taip pat visus Judo kilminguosius.

Jrm 39 7 Be to, išlupo Zedekijui akis, surakino grandinėmis ir išgabeno jį į Babiloną.

Jrm 39 8 Chaldėjai sudegino karaliaus namus, žmonių namus ir nugriovė Jeruzalės sienas.

Jrm 39 9 Nebuzaradanas, sargybos viršininkas, ištrėmė į Babiloną mieste likusius gyventojus, tuos, kurie perbėgo pas jį, ir amatininkus.

Jrm 39 10 Bet Nebuzaradanas, sargybos viršininkas, paliko krašte kai kuriuos beturčius ir davė jiems vynuogynų ir žemės.

Jrm 39 11 Nebukadnecaras, Babilono karalius, davė įsakymą sargybos viršininkui Nebuzaradanui apie Jeremiją:

Jrm 39 12 "Paimk jį, prižiūrėk ir nedaryk jam nieko blogo, bet padaryk jam, kaip jis pats panorės".

Jrm 39 13 Nebuzaradanas, sargybos viršininkas, Nebušazbanas, Rabsaris, Nergal Sareceras, Rabmagas ir visi kiti Babilono karaliaus kunigaikščiai

Jrm 39 14 pasiuntė ir atgabeno Jeremiją iš sargybos kiemo. Jie patikėjo jį Gedolijui, sūnui Ahikamo, sūnaus Šafano, kad jį globotų. Taip Jeremijas liko gyventi savo tautoje.

Jrm 39 15 Jeremijui dar esant sargybos kieme, viešpats tarė:

Jrm 39 16 "Eik ir kalbėk etiopui Ebed Melechui: 'Aš išpildysiu savo žodžius šito miesto nelaimėi, o ne gerovei, ir tu pats savo akimis matysi juos išsipildant.

Jrm 39 17 Bet tą dieną Aš tave išgelbėsiu ir tu nebūsi atiduotas į rankas tų žmonių, kurių bijai.

Jrm 39 18 Tu nekrisi nuo kardo ir tavo gyvybė atiteks tau kaip grobis, nes pasitikėjai manimi, -sako Viešpats'".

Jrm 40 1 Viešpats kalbėjo Jeremijui, kai Nebuzaradanas, sargybos viršininkas, paleido jį Ramoje. Tas jį išlaisvino iš grandinių, nes Jeremijas buvo vedamas drauge su kitais iš Jeruzalės į Babiloną.

Jrm 40 2 Sargybos viršininkas įsakė pašaukti Jeremiją ir tarė jam: "Viešpats, tavo Dievas, paskelbė apie ateinančią nelaimę šitai vietai.

Jrm 40 3 Dabar Viešpats padarė taip, kaip buvo kalbėjęs, nes jūs nusikaltote Viešpačiui, neklusydamiesi Jo.

Jrm 40 4 Taigi šiandien aš nuimu grandines nuo tavo rankų. Jei tu nori eiti drauge su manimi į Babiloną, eik, ir aš tavimi pasirūpinsiu. O jei tu nenori eiti į Babiloną, neik! Visas kraštas yra tau prieš akis. Eik ten, kur tau patinka.

Jrm 40 5 Eik pas Gedoliją, Šafano sūnaus Ahikamo sūnų, kurį Babilono karalius paskyrė Judo valdytoju, gyvenk ten arba pasirink kitą vietą". Sargybos viršininkas davė jam maisto bei dovanų ir paleido jį.

Jrm 40 6 Jeremijas nuėjo pas Goedoliją, Ahikamo sūnų, į Micpą ir gyveno tarp žmonių, kurie buvo likę krašte.

Jrm 40 7 Kai išlikę Judo karo vadai ir jų žmonės išgirdo, jog Babilono karalius paskyrė krašto valdytoju Gedoliją, Ahikamo sūnų, ir pavedė jam likusius krašte beturčius, vyrus, moteris ir vaikus, neištremtus į Babiloną,

Jrm 40 8 atėjo pas Gedoliją į Micpą Izmaelis, Netanijo sūnus, Johananas ir Jehonatanas, Kareacho sūnus, Seraja, Tanhumeto sūnus, sūnus Efajo iš Netofos ir Jezanijas, maako sūnus, su savo žmonėmis.

Jrm 40 9 Gedolijas, sūnus Ahikamo, sūnaus Šafano, su priesaika sakė jiems: "Nebijokite chaldėjų, likite krašte, tarnaukite Babilono karaliui ir jums bus gerai.

Jrm 40 10 Aš lieku Micpoje ir tarnausiu chaldėjams, kurie čia atvyks. O jūs rinkite vynuogynų, sodų ir alyvmedžių vaisius, kaupkite jų atsargas ir gyvenkite tuose miestuose, kuriuos pasirinkote".

Jrm 40 11 Visi žydai, kurie buvo Moabe, Edome ir kituose kraštuose, išgirdę, kad Babilono karalius paliko krašte likutį ir Gedoliją, Šafano sūnaus Ahikamo sūnų, paskyrė krašto valdytoju,

Jrm 40 12 sugrižo iš visų vietovių, kuriose jie buvo išblaškyti, į Judo kraštą pas Gedoliją į Micpą. Jie surinko labai daug vynuogių ir sodų vaisių.

Jrm 40 13 Johananas, Kareacho sūnus, ir kiti karo vadai, kurie buvo krašte, atėjo pas Gedoliją į Micpą.

Jrm 40 14 Jie jam sakė: "Ar žinai, kad Baalis, amonitų karalius, atsiuntė Izmaelį, Netanijo sūnų, tavęs nužudyti?" Bet Gedolijas, Ahikamo sūnus, jais netikėjo.

Jrm 40 15 Johananas, Kareacho sūnus, slaptai pasisiūlė Gedolijui Micpoje: "Leisk man eiti ir nužudyti Izmaelį, Netanijo sūnų. Niekas apie tai nesužinos. Kodėl jis turėtų nužudyti tave? Tuomet Judo žmonės, kurie yra čia susirinkę, būtų išblaškyti ir Judo likutis pražūtų".

Jrm 40 16 Gedolijas, Ahikamo sūnus, atsakė Johananui, Kareacho sūnui: "Nedaryk taip, nes netiesą sakai apie Izmaelį".

Jrm 41 1 Izmaelis, sūnus Netanijo, sūnaus Elišamos, iš karališkos giminės, karaliaus kunigaikštis, septintą mėnesį atėjo su dešimčia vyrų pas Gedoliją, Ahikamo sūnų, į Micpą. Jiems kartu Micpoje valgant,

Jrm 41 2 pakilo Izmaelis, Netanijo sūnus, ir dešimt su juo buvusių vyrų ir nužudė kardu Gedoliją, Šafano sūnaus Ahikamo sūnų, kurį Babilono karalius buvo paskyręs krašto valdytoju.

Jrm 41 3 Izmaelis nužudė taip pat visus su Gedoliju buvusius žydus ir chaldėjų karius.

Jrm 41 4 Kitą dieną, Gedolijui žuvus, dar niekam nežinant apie tai,

Jrm 41 5 atėjo aštuoniasdešimt vyrų iš Sichemo, Silojo ir Samarijos. Jų barzdos buvo nuskustos, drabužiai perplėsti ir oda suraižyta. Jie atsinešė aukų bei smilkalų aukoti

Viešpaties namuose.

Jrm 41 6 Izmaelis, Netanijo sūnus, išėjo iš Micpos jų pasitikti. Eidamas jis
verkė ir, juos sutikęs, sakė: "Ateikite pas Gedoliją, Ahikamo sūnų".
Jrm 41 7 Jiems įėjus į miestą, Izmaelis, Netanijo sūnus, ir jo vyrai nužudė
juos ir sumetė į duobę.
Jrm 41 8 Dešimt atėjusių vyrų sakė Izmaeliui: "Nežudyk mūsų, mes turime
laukuose paslėpę kviečių, miežių, aliejaus ir medaus atsargų". Izmaelis nenužudė jų kartu su
kitais.
Jrm 41 9 Duobė, į kurią Izmaelis sumetė nužudytųjų lavonus, buvo karaliaus Asos
padaryta, kai jis išsigando Izraelio karaliaus Bašos. Izmaelis, Netanijo sūnus, pripildė ją
užmuštųjų.
Jrm 41 10 Jis tautos likutį, kuris buvo Micpoje, padarė belaisvius. Karaliaus
dukteris ir visus Micpos žmones, kuriuos Naebuzaradas, sargybos viršininkas, buvo pavedęs
Gedolijai, Ahikamo sūnui, Izmaelis, Netanijo sūnus, suėmė ir vedėsi į amonitų kraštą.
Jrm 41 11 Kai Johananas, Kareacho sūnus, ir visi karo vadai išgirdo apie tai, ką
Izmaelis, Netanijo sūnus, padarė,
Jrm 41 12 surinko visus savo vyrus ir išėjo kovoti prieš Izmaelį, Netanijo sūnų.
Jie užtikio jį prie didelių vandenų Gibeone.
Jrm 41 13 Kai su Izmaeliu esantys žmonės pamatė Johananą, Kareacho sūnų, ir
visus karo vadus su juo, nudžiugo.
Jrm 41 14 Visi žmonės, kuriuos Izmaelis išvedė kaip belaisvius iš Micpos,
atsisuko ir nuėjo pas Johananą, Kareacho sūnų.
Jrm 41 15 Bet Izmaelis, Netanijo sūnus, paspruko su aštuoniais vyrais ir pabėgo
pas amonitus.
Jrm 41 16 Tada Johananas, Kareacho sūnus, ir visi karo vadai, esantys su juo,
ėmė tautos likutį, kurį Izmaelis, Netanijo sūnus, nužudęs Gedoliją, Ahikamo sūnų, išvedė iš
Micpos, ir sugrąžino iš Gibeono vyrus, moteris, vaikus ir eunuchus.
Jrm 41 17 Keliaudami jie apsistojo Kimhame, prie Betliejaus. Jie norėjo pabėgti
į Egiptą,
Jrm 41 18 nes bijojo chaldėjų, kadangi Izmaelis, Netanijo sūnus, nužudė
Gedoliją, Ahikamo sūnų, kurį Babilono karalius buvo paskyres krašto valdytoju.
Jrm 42 1 Visi karo vadai, Johananas, Kareacho sūnus, Jezanijas, Hošajos sūnus,
ir visi žmonės, nuo didžiausio iki mažiausio, atėjo ir sakė pranašui Jeremijui:
Jrm 42 2 "Išklausyk mūsų maldavimą! Melsk už mus Viešpatį, savo Dievą, dėl šio
liučio, nes iš daugelio likome mažas būrelis, kaip pats matai savo akimis,
Jrm 42 3 kad Viešpats, tavo Dievas, nurodytų, ką turime daryti".
Jrm 42 4 Pranašas Jeremijas jiems atsakė: "Aš išklasiau jus ir melsiu, kaip
prašėte, Viešpatį, jūsų Dievą. Ką Viešpats, jūsų Dievas, atsakys, pranešiu jums".
Jrm 42 5 Jie vėl sakė Jeremijui: "Viešpats tebūna liudytojas, jei nevykdysime
to žodžio, su kuriuo Viešpats, tavo Dievas, tave atsiųs pas mus.
Jrm 42 6 Ar tai bus gera, ar bloga, paklusime Viešpaties, mūsų Dievo, pas kurį
tave siunčiame, balsui, kad mums gerai sektųsi".
Jrm 42 7 Po dešimties dienų Viešpats kalbėjo Jeremijui.
Jrm 42 8 Jis pasišaukė Johananą, Kareacho sūnų, visus karo vadus, esančius su
juo, ir visus žmones, nuo mažiausio iki didžiausio,
Jrm 42 9 ir pranešė jiems: "Taip sako Viešpats, Izraelio Dievas, pas kurį
siuntėte mane maldauti už jus:
Jrm 42 10 'Jei jūs liksite šiame krašte, Aš jus statysiu ir negriausiu, sodinsiu
ir neišrausiu, nes Aš gailiuosi dėl to pikto, kurį jums padariau.
Jrm 42 11 Nebijokite Babilono karaliaus, nes Aš būsiu su jumis ir išgelbėsiu jus
iš jo rankų.
Jrm 42 12 Aš būsiu jums gailestingas, kad jis jūsų pasigailėtų ir paliktų jus
gyventi jūsų krašte'.
Jrm 42 13 Bet jei jūs sakysite: 'Mes neliksime šiame krašte', ir neklausysite
Viešpaties, savo Dievo, balso,
Jrm 42 14 sakydami: 'Ne! Mes eisime į Egipto kraštą, kur nematysime karo,
negirdėsime trimito balso ir nebadausime. Ten mes apsigyvensime!'
Jrm 42 15 tada klausyk, Judo likuti, Viešpaties žodžio: 'Jei jūs eisite į Egiptą
gyventi,
Jrm 42 16 tai kardas, kurio bijote, pavys jus ir badas, kuris jus baugina, seks
paskui jus į Egiptą. Ten jūs ir mirsite.
Jrm 42 17 Žmonės, kurie pasiryžę eiti į Egiptą gyventi, žus nuo kardo ir mirs
nuo bado ir maro, nė vienas neištruks nuo pikto, kurį ant jų užleisiu.
Jrm 42 18 Kaip Aš savo rūstybę išliejau ant Jeruzalės gyventojų, taip išliesiu
savo rūstybę ant einančių į Egiptą. Jūs ten būsite keiksmu, pasibaisėjimu, pasityčiojimu bei
pajuoka ir savo krašto daugiau nematysite'.
Jrm 42 19 Tai yra Viešpaties žodis tau, Judo likuti. Neikite į Egiptą! Žinokite,
kad šiandien aš jus įspėjau!
Jrm 42 20 Jūs veidmainiavote, kai siuntėte mane pas Viešpatį, jūsų Dievą,
sakydami: 'Melsk už mus Viešpatį, mūsų Dievą! Ką Viešpats, mūsų Dievas, pasakys, paskelbk
mums, ir mes darysime!'
Jrm 42 21 Aš šiandien jums paskelbiau, bet jūs neklausote Viešpaties, savo

Dievo.
 Jrm 42 22 Dabar tikrai žinokite, kad žūsime nuo kardo ir mirsime nuo bado bei maro vietoje, į kurią norite eiti ir gyventi".
 Jrm 43 1 Kai Jeremijas baigė kalbėti žmonėms Viešpaties, jų Dievo, žodžius, kuriuos Viešpats, jų Dievas, jiems siuntė,
 Jrm 43 2 Azarija, Hošajos sūnus, Johananas, Kareacho sūnus, ir visi išdidūs žmonės atsakė Jeremijui: "Netiesą kalbi! Viešpats, mūsų Dievas, nesiuntė tavęs mums pasakyti: 'Neikite į Egiptą gyventi'.
 Jrm 43 3 Baruchas, Nerijos sūnus, kursto tave prieš mus, kad mes patektume į chaldėjų rankas ir jie mus nužudytų arba ištremtų į Babiloną!"
 Jrm 43 4 Johananas, Kareacho sūnus, visi karo vadai ir visa tauta nepaklausė Viešpaties įsakymo likti Judo krašte.
 Jrm 43 5 Johananas, Kareacho sūnus, ir visi karo vadai paėmė žmones, sugrįžusius iš visų aplinkinių tautų, kur jie buvo išsklaidyti:
 Jrm 43 6 vyrus, moteris, vaikus ir karaliaus dukteris-visus, kuriuos Nebuzaradanas, sargybos viršininkas, buvo palikęs pas Gedoliją, Šafano sūnaus Ahikamo sūnų, taip pat pranašą Jeremiją ir Baruchą, Nerijos sūnų.
 Jrm 43 7 Jie nepakluso Viešpaties balsui ir atėjo į Tachpanhesą.
 Jrm 43 8 Viešpats kalbėjo Jeremijui Tachpanhese:
 Jrm 43 9 "Imk didelių akmenų ir įkask juos žemėje prie faraono namų vartų Tachpanhese, izraelitams matant,
 Jrm 43 10 ir sakyk: 'Taip sako Viešpats: 'Aš pasiųsiu Nebukadnecarą, Babilono karalių, mano tarną, ir pastatysiu jo sostą ant šitų paslėptų akmenų. Ir jis išties savo palapinę virš šitų akmenų.
 Jrm 43 11 Jis ateis ir užims Egipto žemę. Tada kas skirtas mirčiai-mirs, kas skirtas nelaisvei-eis į nelaisvę, kas skirtas kardui-atiteks kardui.
 Jrm 43 12 Jis padegs Egipto dievų namus, o juos išgabens į nelaisvę. Jis apsirens Egipto kraštu, kaip piemuo apsirenčia apsiaustu, ir ramiai išeis iš ten.
 Jrm 43 13 Jis sudaužys atvaizdus Egipto Bet Šemeše ir sudegins Egipto dievų namus' ".
 Jrm 44 1 Viešpats kalbėjo per Jeremiją visiems izraelitams, gyvenantiems Egipto žemėje: Migdole, Tachpanhese, Nofe ir Patroso krašte:
 Jrm 44 2 "Jūs patys matote, kaip nubaudžiau Jeruzalę ir Judo miestus. Šiandien jie yra apleisti griuvėsiai.
 Jrm 44 3 Tai įvyko dėl jų nusikaltimų, kuriais jie sukėlė mano rūstybę, smilkydami svetimiems dievams, kurių nepažino nei jie, nei jūs, nei jūsų tėvai.
 Jrm 44 4 Aš nuolat siunčiau savo tarnus, pranašus, ir sakiau: 'Nedarykite to pasibjaurėtino dalyko, kurio Aš nekenčiu'.
 Jrm 44 5 Bet jie nekreipė dėmesio, neklausė ir nesiliovė aukoti svetimiems dievams.
 Jrm 44 6 Dėl to mano rūstybė ir įtūžis išsiliejo ir užsiliepsnojo Judo miestuose ir Jeruzalės gatvėse-jie pavirto griuvėsiais, kaip yra šiandien".
 Jrm 44 7 Todėl dabar taip sako Viešpats: "Kodėl patys sau darote blogą, sunaikindami vyrus, moteris, kūdikius ir vaikus, kol nebeliks Jude nė likučio?
 Jrm 44 8 Kodėl rūstinate mane savo darbais, smilkydami svetimiems dievams Egipto krašte, į kurį atvykote gyventi? Patys sau rengiate sunaikinimą, kol tapsite visoms tautoms prakeikimu ir pajuoka.
 Jrm 44 9 Ar užmiršote visas savo tėvų, Judo karalių, jų žmonių, savo pačių ir savo žmonių nedorybes, kurias darėte Judo krašte ir Jeruzalės gatvėse?
 Jrm 44 10 Jūs iki šios dienos nenusižeminote, nebijojote manęs ir nesilaikėte mano įstatymo bei įsakymų, kuriuos daviau jums ir jūsų tėvams".
 Jrm 44 11 Todėl taip sako karėivių Viešpats, Izraelio Dievas: "Aš nusiųsiu nuo jūsų ir visai sunaikinsiu Judą.
 Jrm 44 12 Aš sunaikinsiu jūsų likutį, sumaniusį vykti į Egiptą gyventi. Jūs žūsime nuo kardo ir bado Egipto žemėje, būsite sunaikinti nuo mažiausio iki didžiausio, tapsite pasibaisėjimu, keiksmu ir pajuoka.
 Jrm 44 13 Aš bausiu gyvenančius Egipte, kaip baudžiau Jeruzalę-kardu, badu ir maru.
 Jrm 44 14 Iš jūsų, atvykusių gyventi į Egipto kraštą, nė vienas neišsigelbės, neištrūs ir nesugrįš į Judo kraštą, kurio jūs ilgitės ir į kurį norėtumėte sugrįžti, nebent kas pabėgtų".
 Jrm 44 15 Tuomet visi vyrai, kurie žinojo, kad jų žmonos smilko svetimiems dievams, ir didelis būrys moterų, ir visi gyvenatys Patroso, Egipto žemėje, atsakė Jeremijui:
 Jrm 44 16 "Žodžių, kuriuos mums kalbėjai Viešpaties vardu, mes neklausysime.
 Jrm 44 17 Mes darysime tai, ką pasižadėjome: smilksime dangaus karalienei ir liesime jai geriamąsias aukas, kaip mūsų tėvai, karaliai ir kunigaikščiai darė Judo miestuose ir Jeruzalės gatvėse. Tada turėjome pakankamai maisto ir nepatyrėme pikto.
 Jrm 44 18 Kai liovėmės smilkyti dangaus karalienei ir nebeaukojame geriamųjų aukų, kenčiame nepriteklių ir žūstame nuo kardo ir bado.
 Jrm 44 19 Argi mes smilkėme ir liejome aukas dangaus karalienei be mūsų vyrų žinios? Argi be jų sutikimo kepėme jai pyragaičius, kad ją pagarbintume, ir liejome geriamąsias aukas?"

The Holy Bible in Lithuanian

Jrm 44 20 Jeremijas atsakė vyrams, moterims ir visiems žmonėms:
 Jrm 44 21 "Smilkalus, kuriuos Judo miestuose ir Jeruzalės gatvėse deginote jūs, jūsų tėvai, karaliai, kunigaikščiai ir visi žmonės, viešpats prisiminė.
 Jrm 44 22 Jis nebegalėjo daugiau pakęsti jūsų pikty darbų ir jūsų daromų bjaurysčių, todėl jūsų kraštas tapo dykyne, pasibaisėjimu bei keiksmazodžiu ir liko be gyventojų, kaip matome šiandien.
 Jrm 44 23 Kadangi jūs tomis aukomis nusikaltote viešpačiui, neklausėte Jo, nesilaikėte įstatymo, įsakymų ir nuostatų, todėl jus ištiko šios nelaimės, kaip yra šiandien".
 Jrm 44 24 Be to, Jeremijas kalbėjo visiems žmonėms ir visoms moterims:
 "Klausykite Viešpaties žodžio, visi žydai, gyvenantys Egipte:
 Jrm 44 25 'Taip sako kareivių viešpats, Izraelio Dievas: 'Jūs ir jūsų žmonos, kaip pažadėjote, taip įvykdėte, sakydami: 'Ištesėsime savo įžadus, smilkysime ir liesime geriamąsias aukas dangaus karalienei'. Ištesėkite savo įžadus ir įvykdykite, ką nusprendėte.
 Jrm 44 26 Bet išgirskite ir Viešpaties žodį, visi žydai, gyvenantys Egipto žemėje: 'Aš prisiekiau savo vardu, kad nė vienas iš Judo žmonių nebesakys visoje Egipto žemėje: 'Kaip Viešpats Dievas gyvas!'
 Jrm 44 27 Aš darysiu jiems pikta, o ne gera; visi Judo žmonės Egipto žemėje žus nuo kardo ir bado, kol bus visai sunaikinti.
 Jrm 44 28 Tik labai mažas skaičius paspruks nuo kardo ir sugrįš iš Egipto į Judą. Tada Judo likutis, esantis Egipto krašte, pamatys, kieno žodis išsipildys-mano ar jų.
 Jrm 44 29 Štai jums ženklas, kad nubausiu jus šioje vietoje, kad žinotumėte, jog mano žodžiai prieš jus išsipildys.
 Jrm 44 30 Aš atiduosiu faraoną Hofrą, Egipto karalių, į rankas jo priešų, kurie siekia jo gyvybės, kaip atidaviau Zedekiją, Judo karalių, į jo priešo Nebukadnecaro, Babilono karaliaus, kuris siekė jo gyvybės, rankas,-sako kareivių Viešpats, Izraelio Dievas' ".
 Jrm 45 1 Pranašo Jeremijo žodžiai Baruchui, Nerijos sūnui, kai jis šiuos žodžius iš Jeremijo lūpų užrašė į knygą ketvirtais Johakimo, Jozijo sūnaus, Judo karaliaus, metais:
 Jrm 45 2 "Taip sako Viešpats, Izraelio Dievas, tau, Baruchai:
 Jrm 45 3 'Tu sakei: 'Vargas man! Viešpats prideda man skausmų prie mano sielvarto. Pavargau vai todamas, neturiu ramybės'.
 Jrm 45 4 Todėl taip kalbėjo Viešpats: 'Ką Aš stačiau-nugriausiu ir ką sodinau-išrausiu.
 Jrm 45 5 Tu prašai sau didelių dalykų. Neprašyk, nes štai Aš bausiu visą kraštą, bet tavo gyvybę duosiu tau kaip grobį visose vietose, kur tik eisi' ".
 Jrm 46 1 Viešpats kalbėjo pranašui Jeremijui apie pagonių tautas.
 Jrm 46 2 Apie Egiptą, apie faraono Nekojo, Egipto karaliaus, kariuomenę, buvusią prie Eufrato upės Karkemise, kurią Nebukadnecaras, Babilono karalius, nugalėjo kervirtaisiais Johakimo, Jozijo sūnaus, Judo karaliaus, metais.
 Jrm 46 3 "Paruoškite mažąjį ir didįjį skydą ir traukite į kovą.
 Jrm 46 4 Balnokite žirgus ir sėskite ant jų. Rikiuokitės užsidėję šalms, galąskite ietis, apsiivilkite šarvais.
 Jrm 46 5 Kodėl Aš mačiau juos išsigandusius ir besitraukiančius atgal? Jų karžygiai išblaškyti bėga be atodairos, visur išgastis,-sako Viešpats.-
 Jrm 46 6 Eiklieji nepabėgs ir stiprieji neišsigelbės. Šiaurėje, prie Eufrato, jie susvyruos ir parkris.
 Jrm 46 7 Kas kyla lyg potvynis, lyg upės vanduo nerimsta?
 Jrm 46 8 Egiptas kyla kaip potvynis, kaip upės vanduo nerimsta. Jis sako: 'Aš pakilsiu, apdengsiu žemę, sunaikinsiu miestus ir jų gyventojus!'
 Jrm 46 9 Pirmyn, žirgai, skubėkite, kovos vežimai! Karžygiai pirmyn! Etiopai ir libiai su skydais, Lidijos gyventojai su įtemptais lankais!
 Jrm 46 10 Tai yra Viešpaties, kareivių Dievo, keršto diena. Jis atkeršys savo priešams. Kardas riš ir bus sotus bei pasigers krauju. Tai bus auka viešpačiui, kareivių Dievui, šiaurės krašte, prie Eufrato.
 Jrm 46 11 Eik į Gileadą, atsinešk balzamo, mergele, Egipto dukra! Vel tui vartoji vaistų daugybę, tu nepagysi!
 Jrm 46 12 Tautos išgirdo apie tavo gėdą, pilna žemė tavo šauksmo. Galiūnas susidūrė su galiūnu, ir abu kartu krito!"
 Jrm 46 13 Viešpats kalbėjo pranašui Jeremijui, kad Nebukadnecaras, Babilono karalius, ateis ir užpuls Egipto žemę.
 Jrm 46 14 "Praneški te Migdole, paskelbkite Tachpanhese ir Nofe! Sakykite: 'Atsistokite ir pasiruoškite, nes kardas jau ryja aplinkui!'
 Jrm 46 15 Kodėl tavo karžygiai išvaikyti? Jie neatsilaikė, nes Viešpats juos parklupdė.
 Jrm 46 16 Tavo daugybė susvyravo ir krito vienas po kito. Jie sakė: 'Grįžkime pas savo tautą, į savo gimtinę, bėkime nuo žudančio kardo!'
 Jrm 46 17 Jie šaukė apie faraoną, Egipto karalių: 'Jis yra triukšmas po laiko'.
 Jrm 46 18 Kaip Aš gyvas,-sako Karalius, kurio vardas-kareivių Viešpats,-kaip Taboras yra tarp kalnų ir karmelis prie jūros, taip tikrai jis ateis.
 Jrm 46 19 Pasiruoškite tremčiai, Egipto gyventojai! Nofas pavirs dykyne be gyventojų.
 Jrm 46 20 Egiptas yra puiki telyčia, bet iš šiaurės ateina sunaikinimas.

Jrm	46	21	Jo samdyti kariai yra kaip nupenėti veršiai. Jie visi apsigrėžę ir pabėgo. Jie neatsilaikė, nes atėjo pražūties diena, priartėjo aplankymo metas.
Jrm	46	22	Jų balsas yra kaip gyvatės šnypštimas. Jie ateina su kirviais tarytum miško kirtėjai.
Jrm	46	23	Jie iškirs mišką, kuris buvo nepereinamas. Jų yra nesuskaitoma daugybė kaip skėrių.
Jrm	46	24	Egipto duktė bus sugėdinta, ji bus atiduota į šiaurės tautos rankas".
Jrm	46	25	Kareivijų viešpats, Izraelio Dievas, sako: "Aš nubausiu Noją, faraoną, Egiptą su jų dievais ir karaliais; faraoną ir visus, kurie juo pasitiki.
Jrm	46	26	Aš atiduosiu juos į rankas tų, kurie siekia jų gyvybės, į Nebukadnecaro, Babilono karaliaus, ir jo tarnų rankas. Po daug metų kraštas vėl bus apgyvendintas kaip senais laikais, -sako viešpats. -
Jrm	46	27	Tu, mano tarne Jokūbai, nebijok, Izraeli, neišsigąsk! Aš tave išgelbėsiu ir tavo palikuonis parvesiu iš nelaisvės, iš tolimo krašto. Jokūbas sugrįš, turės ramybę, gyvens saugiai, ir niekas jo negądins.
Jrm	46	28	Tu, mano tarne Jokūbai, nebijok, -sako viešpats. -Aš esu su tavimi. Aš visiškai sunaikinsiu tautas, į kurias tave ištrėmiau, bet tavęs iki galo nesunaikinsiu. Aš bausiu tave saikingai, bet be bausmės nepaleisiu".
Jrm	47	1	viešpats kalbėjo pranašui Jeremijui apie filistinus, prieš faraonui užimant Gazą:
Jrm	47	2	"Vandenys kyla iš šiaurės ir tampa patvinusia upe, apsemia kraštą ir visa, kas jame, miestus ir jų gyventojus. Žmonės šauks, visi krašto gyventojai dejuos
Jrm	47	3	nuo žirgų trypimo, kovos vežimų dundėjimo, jų ratų dardėjimo. Tėvai nebesirūpins vaikais, jų rankos nusvirs.
Jrm	47	4	Apiplėšimo diena ateina visam filistinų kraštui, kad sunaikintų paskutinius Tyro ir Sidono padėjėjus. Viešpats sunaikins filistinus, Kaftoro krašto likutį.
Jrm	47	5	Gaza nupliko, Aškelonas sunaikintas, kartu ir jų slėnių liekanos. Ar ilgai tu raižysi save?
Jrm	47	6	Viešpaties karde, ar ilgai tu nenurimsi? Sugrįžk atgal į makštį, liaukis ir nurimk!
Jrm	47	7	Kaip jis gali nurimti, kai viešpats jį pasiuntė prieš Aškeloną ir pajūrį?"
Jrm	48	1	Kareivijų viešpats, Izraelio Dievas, apie Moabą sako: "Vargas Nebojui, jis apiplėštas; Kirjatai mai paimti, tvirtovė sugėdinta ir sunaikinta.
Jrm	48	2	Moabo garbė praėjo. Priešai Hešbone galvojo tave sunaikinti: 'Pulkime, sunaikinkime Moabą ir pašalinkime jį iš tautų tarpo!' Tu, Madmeno mieste, irgi nutilsi, kardas sunaikins tave!
Jrm	48	3	Šauksmas girdimas Horonaimuose, plėšimas ir didelis sunaikinimas.
Jrm	48	4	Moabas sunaikintas, verkia jo kūdikiai.
Jrm	48	5	Jie kyla Luhito slaitu verkdami, nusileidžia į Horonaimus, jų priešai girdi verksmą dėl sunaikinimo.
Jrm	48	6	Bėkite, būkite kaip kadagys dykumoje.
Jrm	48	7	Kadangi pasitikėjai savo darbais ir turtais, tu būsi paimtas. Kemošas išeis į nelaisvę kartu su kunigais ir kunigaikščiais.
Jrm	48	8	Sunaikinimas pasieks kiekvieną miestą, nė vienas neišsigelbės. Slėniai ir lygumos bus sunaikintos.
Jrm	48	9	Duokite Moabui sparnus, kad jis galėtų pabėgti! Jis bus visai sunaikintas, miestai ištuštės.
Jrm	48	10	Prakeiktas, kas viešpaties įsakymą nenoriai vykdo ir kas saugo savo kardą nuo kraujo.
Jrm	48	11	Moabas gyveno be rūpesčių nuo pat savo jaunystės, jo mielės nusėdo; jis nebuvo perpilamas iš indo į indą ir nebuvo ištremtas. Todėl jo skonis liko tas pats ir kvapas nepasikeitė.
Jrm	48	12	Ateis laikas, kai Aš siųsiu jam pilstytojų, kurie jį perpils, jo ašochius ištuštins ir sudaužys.
Jrm	48	13	Moabas gėdysis Kemošo, kaip Izraelis gėdijosi Betelio, kuriuo pasitikėjo.
Jrm	48	14	Kaip galite sakyti: 'Mes esame galingi vyrai, karžygiai!'
Jrm	48	15	Moabas apiplėštas, jo miestai sunaikinti, rinktiniai jaunuoliai išėjo į pražūtį, -sako karalius, kareivijų Viešpats. -
Jrm	48	16	Moabo sunaikinimas artėja.
Jrm	48	17	Apverkite jį, kaimynai ir visi, kurie žinote jo vardą. Sulaužytas jo stiprusis skeptras, pukiioji lazda!
Jrm	48	18	Nusileisk iš savo šlovės sosto į purvą, Dibono dukra! Moabo naikintojas ateis ir sugriaus tavo tvirtoves.
Jrm	48	19	Sustok pakelėje, Aroero gyventoja, ir klausk pabėgėlių, kas atsitiko?
Jrm	48	20	Moabas yra sumuštas ir nugalėtas! Šaukite ir dejuokite! Praneškite Arnone, kad Moabas apiplėštas.
Jrm	48	21	Bausmė atėjo lygumos kraštui: Holonui, Jahacui, Mefaatui,
Jrm	48	22	Dibonui, Nebojui, Bet Diblataimams,
Jrm	48	23	Kirjataimams, Bet Gamului, Bet Meonui,
Jrm	48	24	Kerijotams, Bocrai ir visiems Moabo miestams.

Jrm 48 25 Nukirstas Moabo ragas ir jo petys sutriuškintas, -sako Viešpats. -
 Jrm 48 26 Nugirdykite jį, nes jis didžiavosi prieš Viešpatį. Moabas voliosis
 savo vėmaluose ir taps pajuoka.
 Jrm 48 27 Ar nesityčiojai iš Izraelio, lyg jis būtų vagis?
 Jrm 48 28 Moabo gyventojai, pasitraukite iš miestų ir gyvenkite uolose kaip
 balandžiai, susikrovę lizdą aukštai skardžiuose.
 Jrm 48 29 Mes girdėjome apie Moabo išdidumą, puikybę, akiplėšiškumą ir
 pasididžiavimą.
 Jrm 48 30 Aš žinau, kad jo pasigyrimas yra tuščias ir darbai niekam tikę.
 Jrm 48 31 Aš verkiu ir dejuoju Moabo ir Kir Hereso žmonių.
 Jrm 48 32 Aš verkiu dėl tavęs, Sibmos vynuogynė, daugiau negu dėl Jazero. Tavo
 atžalos nusidriekė per jūrą ir pasiekė Jazerą. Naikintojas užpuolė tavo vasaros vaisius ir
 vynuogyno derlių.
 Jrm 48 33 Džiaugsmas ir linksmybė dingo iš derlingų Moabo laukų. Aš pašalinau
 vyną iš spaustuvo, vyno mynėjas nebemina jo, džiaugsmo šūksnių negirdėti.
 Jrm 48 34 Šauksmas iš Hešbono pasiekia Elealę, jų aimanos girdimos iki Jahaco, o
 iš Coaro-iki Horonaimų ir Eglat šėlišijos. Ir Nimrimų vandenys išseks.
 Jrm 48 35 Aš sustabdysiu Moabe aukojimą ir smilkymą jų dievams aukštumose.
 Jrm 48 36 Mano širdis dejuoja kaip fleita dėl Moabo ir Kir Hereso žmonių. Jie
 neteko visų savo turty, kuriuos turėjo.
 Jrm 48 37 Visų galvos nuskustos ir barzdos nukirptos; rankos suraižytos ir
 strėnos padengtos ašutinėmis.
 Jrm 48 38 Ant visų Moabo stogų ir aikštėse girdisi tik dejavimas. Aš sudaužiau
 Moabą kaip netinkamą indą, -sako Viešpats. -
 Jrm 48 39 Jie dejuos, sakydami: 'Kaip sudaužytas, kaip sugédintas Moabas!' Jis
 taps pajuoka ir pasibaisėjimu visoms aplinkinėms tautoms.
 Jrm 48 40 Jis atskrenda kaip erelis ir ištiesia sparnus virš Moabo.
 Jrm 48 41 Jis paims tvirtoves ir miestus. Tą dieną Moabo kariai bus nuliūdę ir
 išsigandę kaip moterys.
 Jrm 48 42 Moabo tauta bus sunaikinta, nes ji didžiavosi prieš Viešpatį.
 Jrm 48 43 Išgąstis, duobė ir spąstai laukia jūsų, Moabo gyventojai!
 Jrm 48 44 Kas pabėgs nuo išgąscio, įkris į duobę, kas išlips iš duobės, pateks į
 spąstus. Tai ištiks Moabą jų aplankymo metu.
 Jrm 48 45 Bėgantys ir netekę jėgų sustos Hešbono pavėsyje. Bet ugnis išeis iš
 Hešbono ir liepsna iš Sihono ir praris Moabo kaktą ir triukšmadarių galvos vainiką.
 Jrm 48 46 Vargas tau, Moabai! Tu žuvai, Kemošo tauta! Tavo sūnūs yra ištremti,
 tavo dukterys pateko į nelaisvę.
 Jrm 48 47 Bet Aš parvesiu Moabo ištremtuosius paskutinėmis dienomis, - sako
 kareivijų Viešpats". Toks yra Moabo teismas.
 Jrm 49 1 Viešpats sako amonitams: "Argi Izraelis neturi paveldėtojų? Kodėl
 Milkomas paveldėjo Gadą ir jo žmonės apsigyveno miestuose?
 Jrm 49 2 Ateis diena, kai Aš leisiu amonitų Rabai patirti karą. Ji pavirs
 griuvėsiais, o aplinkiniai miestai bus sudeginti; Izraelis atgaus savo nuosavybę.
 Jrm 49 3 Vaitok, Hešbone, nes Ajas sunaikintas. Šaukite, Rabos dukterys,
 apsivilkite ašutinėmis, raudokite, bėgiodamos patvoriais, nes Milkomas ir jo kunigai bei
 kunigaikščiai eis į nelaisvę.
 Jrm 49 4 Ko tu giries savo slėniais, nuklydusioji dukra? Pasitiki savo turtais,
 sakydama: 'Kas drįs eiti prieš mane?'
 Jrm 49 5 Aš atvesiu prieš tave siaubą, - sako Viešpats, kareivijų Dievas. -
 Apsupę priešai taip jus išsklaidys, kad visi išbėgtos ir niekas jų nebesurinks.
 Jrm 49 6 Bet po to Aš išlaisvinsiu amonitus, -sako kareivijų Viešpats".
 Jrm 49 7 Kareivijų Viešpats sako Edomui: "Ar nebėra išminties Temane? Ar
 išminčiai nebeduoda patarimų, ar jų išmintis išseko?
 Jrm 49 8 Bėkite ir pasislėpkite slėptuvėse, Dedano gyventojai! Aš sunaikinsiu
 Ezavą, aplankydamas jį.
 Jrm 49 9 Ar vynuogių skynėjai nepalikty kiek vynuogių? Jei vagys įsilaužty
 nakčia, ar jie nepavogty tik tiek, kiek jiems reikia?
 Jrm 49 10 Bet Aš apnuoginau Ezavą, Aš atidengiau jo paslaptis, ir jis nebeturės,
 kur pasislėpti. Jo vaikai, broliai ir kaimynai bus sunaikinti.
 Jrm 49 11 Palik savo našlaičius, Aš išsaugosiu juos, tavo našlės tepasitiki
 mani mi.
 Jrm 49 12 Jei nekaltieji turės gerti taurę, tai ar tu liksi nebaustas? Tu
 neišvengsi bausmės!
 Jrm 49 13 Aš prisiekiau pats savimi, kad Bocra taps siaubu, virs dykuma bei
 keiksmazodžiu; visi jos miestai bus amžini griuvėsiai, -sako Viešpats".
 Jrm 49 14 Aš sužinojau iš Viešpaties, kad pasiuntinys yra pasiųstas tautoms. Jis
 kviečia visus į kovą prieš jį.
 Jrm 49 15 "Tu būsi mažas tarp tautų ir paniekintas žmonėse.
 Jrm 49 16 Tavo smarkumas ir širdies išdidumas apgavo tave. Tu gyveni uolų
 plyšiuose, laikaisi kalvų viršūnėse. Jei tu susikrautum savo lizdą taip aukštai kaip erelis,
 Aš nustumčiau tave žemyn, -sako Viešpats. -
 Jrm 49 17 Edomas taps pasibaisėjimu; kiekvienas praeivis švilps ir baisės jo

likimu.
Jrm 49 18 Kaip sunaikinta Sodoma ir Gomora bei jų apylinkės, taip ir čia nepasiliks ir negyvens joks žmogus.
Jrm 49 19 Kaip liūtas iš Jordano tankynės jis pakyla ir ateina prieš stipriųjų buveines, bet Aš jį nuvysiu ir paskirsiu tą, kurį išsirinksiu. Kas yra man lygus ir kas gali man pasipriešinti?
Jrm 49 20 Štai Viešpaties nutarimas Edomui ir sprendimas Temano gyventojams. Iš tiesų net menkiausi iš bandos juos ištremis ir jų buveinės liks apleistos.
Jrm 49 21 Nuo jų griuvimo trenksmo sudrebės žemė, ir jų šauksmo balsas bus girdimas prie Raudonosios jūros.
Jrm 49 22 Jis pakils kaip erelis, atskris ir išskės sparnus virš Bocros. Tą dieną Edomo kariai bus nuliūdę ir išsigandę kaip moterys".
Jrm 49 23 Apie Damaską: "Samyšis Hamate ir Arpade, nes bloga žinia pasiekė juos. Jie išsigandę nerimauja kaip neramios jūros bangos.
Jrm 49 24 Damaskas nusiminęs bėga baimės apimtas; baimė ir skausmai užgriuvo jį kaip gimdyvę.
Jrm 49 25 Garsusis miestas ištuštėjo, mano džiaugsmo miestas.
Jrm 49 26 Jo jaunuoliai ir kariai žus gatvėse tą dieną, -sako kareivijų Viešpats, -
Jrm 49 27 Aš įžiebsiu ugnį Damasko sienose, ji praris Ben Hadado rūmus".
Jrm 49 28 Apie Kedarą ir Hacoro karalystes, kurias nugalėjo Nebukadnecaras, Babilono karalius, Viešpats sako: "Pasiruoškite ir žygiuokite prieš Kedarą, apiplėškite rytų tautas.
Jrm 49 29 Jie paims jų palapines ir bandas, apdangalus, indus ir kupranugarius. Ir jiems šauks: 'šiaubas iš visų pusių!'
Jrm 49 30 Skubiai bėkite ir pasislėpkite, Hacoro gyventojai. Nebukadnecaras, Babilono karalius, tarėsi prieš jus ir nusprendė dėl jūsų.
Jrm 49 31 Pakilk prieš šitą turtingą, ramiai gyvenančią tautą, -sako Viešpats. -Jie neturi nei vartų, nei užkaiščių, gyvena atsiskyrę.
Jrm 49 32 Jų kupranugariai ir didžiulės bandos taps grobiu. Aš išsklaidysiu į visas šalis vyrus, kurie kerpasi plaukus, ir bausiu juos iš visų pusių, -sako Viešpats, -
Jrm 49 33 Hacore gyvens šakalai, jis liks amžina dykuma. Jame negyvens joks žmogus".
Jrm 49 34 Viešpats kalbėjo pranašui Jeremijui apie Elamą, pradedant karaliauti Zedekijui, Judo karaliui:
Jrm 49 35 "Aš sulaužysiu Elamo lanką, jo didžiausią stiprybę.
Jrm 49 36 Aš pasiųsiu ant Elamo keturis vėjus iš keturių pasaulio šalių ir juos išsklaidysiu į visus pasaulio kraštus taip, kad nebus tautos, kurioje Elamo išsklaidytųjų nebūtų.
Jrm 49 37 Aš sukelsiu Elame baimę priešų, kurie siekia jo gyvybės, ir atvesiu prieš juos nelaimę, savo rūstybę, siųsiu paskui juos kardą ir sunaikinsiu juos.
Jrm 49 38 Aš pastatysiu Elame savo sostą ir pašalinsiu jų karalius bei kunigaikščius.
Jrm 49 39 Bet paskutinėmis dienomis Aš išvaduosiu Elamą, -sako Viešpats".
Jrm 50 1 Viešpats kalbėjo pranašui Jeremijui apie Babiloną ir chaldėjų kraštą:
Jrm 50 2 "Paskelbkite tautoms, iškelkite vėliavas, neslėpkite, kad Babilonas paimtas, Belis nebegarbi namas, Merodachas sunaikintas! Jų stabai išniekinti, atvairzdi sudaužyti.
Jrm 50 3 Iš šiaurės prieš jį ateina tauta. Ji pavers kraštą dykyne; žmonės ir gyvuliai jame nebegyvens, pabėgs iš jo.
Jrm 50 4 Tuomet sugrįš Izraelio ir Judo vaikai, -sako Viešpats. -Jie eis verkdami ir ieškos Viešpaties, savo Dievo.
Jrm 50 5 Jie klaus kelio į Sioną ir keliaus, sakydami: 'Eikime, glauskimės prie Viešpaties amžina sandora, kuri nebus užmiršta!'
Jrm 50 6 Mano tauta tapo paklydusia banda. Ganytojai ją suvedžiojo ir paklaidino kalnuose. Jie ėjo per kalnus bei kalvas ir užmiršo savo poilsio vietą.
Jrm 50 7 Kas juos sutiko, rijo juos. Jų priešai sakė: 'Mes tuo nenusikalto. Izraelitai nusikalto viešpačiui, teisngumo buveinei, ir viešpačiui, savo tėvų vilčiai'.
Jrm 50 8 Skubėkite iš Babilono, traukitės iš chaldėjų krašto! Būkite kaip ožiai bandos priekyje.
Jrm 50 9 Aš sukelsiu prieš Babiloną daug galingų tautų ir atvesiu jas iš šiaurės. Jos išsirikiuos ir nugalės jį. Visos jų strėlės įgudusio kario rankose, jos pasiekia tikslą.
Jrm 50 10 Chaldėja taps grobiu, jos priešai prisiplėš turto užtekčiai, -sako Viešpats, -
Jrm 50 11 nes jūs džiaugėtės ir didžiavotės, mano paveldo grobėjai, šokinėjote kaip veršiai ant žolės ir baubėte kaip jaučiai.
Jrm 50 12 Jūsų motina bus išniekinta ir sugėdinta. Ji bus paskutinė tarp tautų, virs dykyne, sausa žeme, dykuma.
Jrm 50 13 Dėl viešpaties rūstybės ji bus negyvenama. Kiekvienas, praeinantis pro Babiloną, stebėsis ir švilps dėl jo nelaimės.
Jrm 50 14 Išsirikiuokite prieš Babiloną, įtempkite lankus prieš jį, šaukite,

negailėkite strėlių, nes jis nusikalto Viešpačiui.

Jrm 50 15 Skelbkite visur, kad jis paimtas. Jo apsaugos pylimas krito, sienos nugriautos. Tai Viešpaties kerštas jam už jo darbus.

Jrm 50 16 Išnaikinkite Babilone sėjęją ir pjovėją. Karui siaučiant, kiekvienas bėgs į savo kraštą, pas savo tautą.

Jrm 50 17 Izraelis yra kaip išsklaidytos avys, kurias išvaikė liūtai. Pirmasis jį rijo Asirijos karalius, o po to Nebukadnecaras, Babilono karalius, sutraiškė jo kaulus".

Jrm 50 18 Todėl taip sako kareivių Viešpats, Izraelio Dievas: "Aš nubausiu Babilono karalių ir jo kraštą, kaip nubaudžiau Asirijos karalių.

Jrm 50 19 Izraelį Aš parvesiu atgal į savo kraštą. Jis ganysis Karmelyje ir Bašane, pasisotins Efraimo kalnyne bei Gileade.

Jrm 50 20 Tuo metu ieškos Izraelio kaltės ir Judo nuodėmės, bet jų neras, nes Aš atleisiu jiems ir jų nesunaikinsiu, -sako kareivių Viešpats. -

Jrm 50 21 Žygiuok prieš Meratimų ir Pekodo kraštų gyventojus! Žudyk ir naikink, -sako Viešpats, -daryk taip, kaip tau įsakiau!

Jrm 50 22 Krašte girdėti šauksmai kovos ir didelio sunaikinimo.

Jrm 50 23 Visos žemės kūjis pats sudaužytas ir sutrupėjęs. Babilonas tapo dykyne tarp tautų.

Jrm 50 24 Babilone, Aš stačiau tau spąstus ir sugavau tave. Tu to nepastebėjai, bet buvai surastas ir sugautas, nes kovojai prieš Viešpatį.

Jrm 50 25 Viešpats atidarė savo ginklų sandėlį ir ištraukė savo rūstybės ginklus, nes tai yra Viešpaties, kareivių Dievo, darbas chaldėjų krašte.

Jrm 50 26 Pakilkite prieš jį, visi kraštai, atidarykite jo grūdų sandėlius, supilkite viską į krūvas ir sunaikinkite-tenelieka nieko.

Jrm 50 27 Išžudykite jo versius, teeina jie į skerdyklą. Vargas jiems! Atėjo jų aplankymo diena.

Jrm 50 28 Štai pabėgėliai iš Babilono krašto! Jie praneša Si one apie Viešpaties kerštą, apie mūsų Dievo kerštą dėl Jo šventyklos.

Jrm 50 29 Surinkite šaulius prieš Babiloną. Apsupkite jį taip, kad nė vienas neištrūktų! Atmokėkite jam pagal jo darbus; ką jis darė, jam darykite, nes jis didžiavosi prieš mane, Izraelio šventąjį.

Jrm 50 30 Jo jaunuoliai kris aikštėse ir visi jo kariai bus sunaikinti tą dieną, -sako Viešpats. -

Jrm 50 31 Aš esu prieš tave, tu išdidusis! Atėjo tavo aplankymo metas.

Jrm 50 32 Išdidusis suklups ir kris, nė vienas jo nepakels. Aš įžiebsiu jo miestuose ugnį, kuri suris viską aplinkui".

Jrm 50 33 Kareivių Viešpats sako: "Prispausti yra Izraelio ir Judo vaikai. Tie, kurie juos išvedė į nelaisvę, laiko juos ir nė nemano jų paleisti.

Jrm 50 34 Jų Atpirkėjas yra stiprus, kareivių Viešpats yra Jo vardas. Jis rūpinsis jų byla ir suteiks kraštui ramybę, bet privers drebėti Babilono gyventojus.

Jrm 50 35 Kardas chaldėjams, Babilono gyventojams, jo kunigaikščiams ir išminčiams!

Jrm 50 36 Kardas jo žyniams, kurie taps kvaili, ir kariams, kad išsigastų.

Jrm 50 37 Kardas žirgams, kovos vežimams ir samdytiems kariams, kurie taps kaip moterys. Kardas jo turtams, kurie taps grobiu!

Jrm 50 38 Sausra išdžiovins jo vandenį. Tai drožtų atvaizdų kraštas, per savo stabus jie sukvailėjo.

Jrm 50 39 Todėl ten gyvens laukiniai žvėrys, šakalai ir stručiai; Babilonas niekados nebus apgyvendintas nė atstatytas.

Jrm 50 40 Kaip Dievas sunaikino Sodomą, Gomorą ir jų aplinkinius miestus, taip ir Babilonas bus sunaikintas, niekas jame negyvens.

Jrm 50 41 Galinga tauta ateina iš šiaurės ir daug karalių iš žemės pakraščių.

Jrm 50 42 Jie ginkluoti lankais ir ietimis, žiaurūs bei negailėstingi. Jie atūžia kaip jūra, joja ant žirgų, pasirengę kovai prieš tave, Babilono dukra!

Jrm 50 43 Babilono karalius, išgirdęs apie juos, nuleido rankas; jį apėmė baimė ir skausmai tarsi gimdyvę.

Jrm 50 44 Kaip liūtas iš Jordano tankynės jis pakyla ir ateina prieš stipriųjų buveines, bet Aš jį nuvysiu ir paskirsiu tą, kurį išsirinksiu. Kas yra man lygus ir kas gali man pasipriešinti? koks valdovas galėtų man prieštarauti?

Jrm 50 45 Šai Viešpaties nutarimas Babilonui ir sprendimas chaldėjų kraštui. Iš tiesų net menkiausi iš bandos juos ištremis ir jų buveinės liks apleistos.

Jrm 50 46 Babilono paėmimo triukšmas sudrebins žemę, ir jų šauksmą išgirs visos tautos".

Jrm 51 1 Taip sako Viešpats: "Aš pažadinsiu prieš Babilono ir Chaldėjos gyventojus naikinantį vėją.

Jrm 51 2 Aš siųsiu į Babiloną vėtytojus. Jie vėtys jį ir ištuštins šalį. Ji bus apsupta iš visų pusių.

Jrm 51 3 Šauliai, įtempkite lankus, šarvuotieji, pakilkite. Nesigailėkite jos jaunuolių ir sunaikinkite visą jos kariuomenę.

Jrm 51 4 Žuvusieji ir sunkiai sužeisti chaldėjų krašte gulės gatvėse.

Jrm 51 5 Izraelio ir Judo neatstūmė Viešpats, jų Dievas, nors jų kraštas yra pilnas nusikaltimų prieš Izraelio šventąjį.

Jrm 51 6 Bėkite iš Babilono, gelbėkitės, nežūkite dėl jo nusikaltimų. Tai
Viešpaties keršto diena, ir Jis atlygins jam už jo darbus.

Jrm 51 7 Babilonas buvo auksinė taurė viešpaties rankoje, visa žemė pasigėrė iš
jos. Jos vyno gėrė tautos, todėl jos išprotėjo.

Jrm 51 8 Babilonas krito, jis sutriuškintas. Apraudokite jį, atneškite balzamo
jo žaizdoms, gal jis pagis?"

Jrm 51 9 Mes gydėme Babiloną, bet jis nepagijo. Palikime jį ir grįžkime
kiekvienas į savo kraštą. Jo teismas pasiekė dangų.

Jrm 51 10 Viešpats iškėlė mūsų teisumą. Eikime ir pasakokime Sione, ką Viešpats,
mūsų Dievas, padarė.

Jrm 51 11 Galąskite strėles, imkite skydus! Viešpats sukėlė medų karalius, nes
Jo sumanymas yra sunaikinti Babiloną. Tai viešpaties kerštas dėl šventyklos.

Jrm 51 12 Iškelkite vėliavą prieš Babilono sienas, sustiprinkite sargybą,
paruoškite pasalas. Ką Viešpats nusprendė, tai ir padarys Babilono gyventojams.

Jrm 51 13 Tu, kuris gyveni prie gausių vandenų ir turi gausybę turtų. Atėjo tavo
galas, tavo godumo saikas.

Jrm 51 14 Kareivijų Viešpats prisiekė: "Tave užplūs žmonės kaip skėriai ir
pakels prieš tave savo balsus".

Jrm 51 15 Jis savo jėga sukūrė žemę, savo išmintimi padėjo pasaulio pamatą ir
savo supratimu ištiesė dangų.

Jrm 51 16 Jo balso klauso vandenys danguose, Jis pakelia garus nuo žemės
pakraščių. Jis siunčia žaibus su lietumi, paleidžia vėją iš savo sandėlių.

Jrm 51 17 Žmogus neturi pažinimo ir yra neišmintingas. Amatininkai bus sugėdinti
dėl savo drožinių, jų lieti atvaizdai yra apgaulė, juose nėra kvapo.

Jrm 51 18 Jie yra tuštybė, paklydimas darbai. Jie pražus aplankymo dieną.

Jrm 51 19 Visai kitokia yra Jokūbo dalis. Jis yra visa ko Kūrėjas, Izraelis yra
Jo nuosavybė. Kareivijų Viešpats yra Jo vardas.

Jrm 51 20 "Tu esi mano kūjis ir kovos ginklas. Tavimi sudaužysiu tautas ir
sunaikinsiu karalystes.

Jrm 51 21 Tavimi sunaikinsiu žirgą ir raitelį, kovos vežimą ir jame esantį.

Jrm 51 22 Tavimi sunaikinsiu vyrą ir moterį, seną ir jauną, jaunuolį ir
mergaite,

Jrm 51 23 piemenį ir bandą, artoją ir jungą su gyvuliais, kunigaikščius ir
valdovus.

Jrm 51 24 Bet Aš atlyginsiu Babilonui ir visiems Chaldėjos gyventojams jūsų
akivaizdoje už jų piktybes, padarytas Sione, -sako Viešpats. -

Jrm 51 25 Tu buvai naikinantis kalnas, sugadinęs visą žemę. Aš ištiesiu savo
ranką prieš tave, sulysiu tave su žeme ir paversiu pelenais.

Jrm 51 26 Tavo akmenų nenaudos nei kampams, nei pamatams. Tu būsi amžina dykyne.

Jrm 51 27 Iškelkite vėliavą, trimituokite trimitais, kad išgirstų tautos.
Sušaukite prieš jį Ararato, Minio ir Aškenazo karalystes. Paskirkite kariuomenei vadą ir
surinkite tiek karių kaip skėrių laukuose.

Jrm 51 28 Pasiruoškite kovai kartu su medų karaliais, valdovais, kunigaikščiais
ir visais jų valdžioje esančiais kraštais.

Jrm 51 29 Žemė pajudės ir drebės, nes Babilonui bus įvykdytas viešpaties
sprendimas. Babilono kraštas taps tuščias ir negyvenamas".

Jrm 51 30 Babilono kariai nebeina į kovą. Jie sėdi tvirtovėse netekę drąsos. Jų
gyvenvietės dega, vartai išlaužti.

Jrm 51 31 Pasiuntinys sutinka pasiuntinį. Jie neša žinią Babilono karaliui, kad
jo miestas paimtas iš visų pusių:

Jrm 51 32 brastos užimtos, įtvirtinimai dega, kariai apimti panikos.

Jrm 51 33 Kareivijų Viešpats, Izraelio Dievas, sako: "Babilonas yra kaip
klėjimas kūlimo metu. Dar valandėlė, ir derliaus metas ateis".

Jrm 51 34 "Nebukadnecaras, Babilono karalius, ėdė mane ir naikino, paliko mane
kaip tuščią indą. Jis prarijo mane kaip slibinas. Pripildęs savo pilvą mano gardumynais, mane
išstūmė.

Jrm 51 35 Man ir mano žmonėms padaryta skriauda tekrinta ant Babilono", -sakys
Sionas. "Mano kraujas tekrinta ant Chaldėjos", -sakys Jeruzalė.

Jrm 51 36 Viešpats sako: "Aš ginsiu tavo bylą ir atkeršysiu už tave. Aš
išdžiovinsiu Babilono vandenį, jo šaltiniai išseks.

Jrm 51 37 Babilonas pavirs griuvėsių krūva šakalams gyventi, vieta pasibaisėjimo
ir pajuokos, be gyventojų.

Jrm 51 38 Jie riaumos kaip liūtai, staugs kaip liūtų jaunikliai.

Jrm 51 39 Aš jiems paruošiu puotą: jie nusigers ir užmigs amžinu miegu.

Jrm 51 40 Aš juos nuvesiu į skerdyklą kaip avinėlius, avinus ir ožius.

Jrm 51 41 Krito Šešachas, pasaulio puošmena! Babilonas tapo siaubu tautoms!

Jrm 51 42 Jūra įsiveržė į Babiloną, daugybė bangų užliejo jį.

Jrm 51 43 Jo miestai virto dykyne, išdžiūvusią žemę, kurioje niekas negyvena ir
joks žmogus per ją nekeliauja.

Jrm 51 44 Aš nubausiu Belį Babilone ir išplėšiu iš jo gerklės, ką jis prarijo.
Tautos nebeplauks pas jį. Babilono sienos krito.

Jrm 51 45 Išeik iš jo, mano tauta! Kiekvienas gelbėkite savo gyvybę nuo

degančios Viešpaties rūstybės.

Jrm 51 46 Nenusiminkite, neišsigąskite gandų, kurie kas metai sklis krašte apie neramumus ir valdovų tarpusavio kovas.
 Jrm 51 47 Ateina laikas, kai Aš teisiu Babilono atvaizdus; visas kraštas susigės, o jo gyventojai bus išžudyti.
 Jrm 51 48 Tada dangus, žemė ir visa, kas juose yra, džiaugsis žuvimu Babilono, kurį užims iš šiaurės atėjęs naikintojas.
 Jrm 51 49 Kaip Babilono ranka žudė Izraelyje, taip Babilone kris nužudytieji.
 Jrm 51 50 Jūs, kurie ištrūkote nuo kardo, eikite, nestovėkite vietoje, ir, toli būdami, atsiminkite Viešpatį ir Jeruzalę".
 Jrm 51 51 Mes nusigėdome, girdėdami pajuokas; gėda apdengė mūsų veidus, kai svetimi atėjo į šventąją vietą Viešpaties namuose.
 Jrm 51 52 "Ateis diena, kai Aš nuteisiu jų drožinius; tuomet visame krašte vaitos sužeištieji.
 Jrm 51 53 Jei Babilonas pakiltų iki dangaus ir savo pilis pastatytų iki debesų, mano siūstas naikintojas užklups jį", -sako Viešpats.
 Jrm 51 54 Šauksmas kyla iš Babilono, baisus sunaikinimas Chaldėjos krašte, nes Viešpats plėšia Babiloną ir tildo jo galingą balsą, nors jo bangos šniokščia kaip galingi vandenys, girdimi jų triukšmingi balsai.
 Jrm 51 56 Priešas veržiasi į Babiloną; jo kariai patenka į nelaisvę, jų lankai sulaužyti. Viešpats, atlygio Dievas, tikrai atlygins.
 Jrm 51 57 "Aš nugirdysiu Babilono kunigaikščius, išminčius, valdovus, karo vadus ir karius. Jie užmigs amžinu miegu ir nepabus", -sako Karalius, kareivijų Viešpats.
 Jrm 51 58 "Plačioji Babilono siena bus sulyginta su žeme ir aukštieji vartai sudeginti. Tautos vargo vel tui, giminės dirbo ir statė ugniai", -sako Viešpats.
 Jrm 51 59 Pranašo Jeremijo žodis Serajai, Machsėjos sūnaus Nerijos sūnui, kai jis lydėjo Zedekiją, Judo karalių, jo ketvirtais karaliavimo metais į Babiloną. Seraja buvo žymus kunigaikštis.
 Jrm 51 60 Jeremijas užrašė į knygą visas nelaimes, kurios ištiks Babiloną, visus žodžius, kurie parašyti prieš Babiloną.
 Jrm 51 61 Jeremijas sakė Serajai: "Nuvykęs į Babiloną, perskaičyk visus šiuos žodžius
 Jrm 51 62 ir sakyk: 'Viešpatie, Tu grasinai šitą vietą taip sunaikinti, kad čia nebebūtų nieko: nei žmonių, nei gyvulių, ir ji liktų amžina dykyne'.
 Jrm 51 63 Perskaitęs šią knygą, pririšk prie jos akmenį ir įmesk ją į Eufrato upę,
 Jrm 51 64 sakydamas: 'Taip įvyks su Babilonu. Jis paskęs ir nebepakils dėl visų nelaimių, kurias Viešpats jam užves' ". Tiek Jeremijo žodžių.
 Jrm 52 1 Zedekijas buvo dvidešimt vienerių metų, kai tapo karaliumi. Jis karaliavo vienuolika metų Jeruzalėje. Jo motina buvo Hamutalė, Jeremijo duktė iš Libnos.
 Jrm 52 2 Jis darė pikta Viešpaties akyse kaip ir Jehojakimas.
 Jrm 52 3 Dėl Viešpaties rūstybės taip atsitiko Jeruzalei ir Judui, kad galiausiai jis pašalino juos iš savo akių. Ir Zedekijas sukilo prieš Babilono karalių.
 Jrm 52 4 Devintaisiais Zedekijo karaliavimo metais, dešimto mėnesio dešimtą dieną, Babilono karalius Nebukadnecaras atėjo su visa kariuomene prieš Jeruzalę, ją apgulė ir supylė aplinkui pylimą.
 Jrm 52 5 Miestas buvo apgultas iki vienuolikto karaliaus Zedekijo metų.
 Jrm 52 6 Ketvirto mėnesio devintą dieną mieste taip sustiprėjo badas, kad žmonės nebeturėjo ko valgyti.
 Jrm 52 7 Pralaužę miesto sieną, karalius ir visi jo kariai pabėgo naktį taku, esančiu tarp dviejų miesto sienų, pro karaliaus sodą. Chaldėjai buvo apsupę miestą. Jie traukėsi lygumos keliu.
 Jrm 52 8 Chaldėjų kariuomenė vijosi karalių ir sugavo Zedekiją lygumoje prie Jericho. Visa jo kariuomenė buvo išsklaidyta.
 Jrm 52 9 Jie suėmė karalių ir atgabeno pas Babilono karalių į Riblą Hamato krašte, ir tas jį teisė.
 Jrm 52 10 Babilono karalius nužudė Zedekijo sūnus jo akyse, taip pat ir visus Judo kunigaikščius Ribloje.
 Jrm 52 11 Tada Zedekijui išlupo akis, sukaustė grandinėmis, išsivedė į Babiloną ir įmetė į kalėjimą, kuriame jis išbuvo iki mirties.
 Jrm 52 12 Devynioliktais Nebukadnecaro, Babilono karaliaus, metais, penkto mėnesio dešimtą dieną, sargybos viršininkas Nebuzaradanas, kuris tarnavo Babilono karaliui, atėjo į Jeruzalę.
 Jrm 52 13 Jis sudegino Viešpaties namus, karaliaus namus ir visus didelius Jeruzalės pastatus.
 Jrm 52 14 Chaldėjų kariai, buvę su sargybos viršininku, išgriovė aplinkui Jeruzalę esančias sienas.
 Jrm 52 15 Nebuzaradanas, sargybos viršininkas, išvedė į nelaisvę dalį tautos beturčių, mieste likusius gyventojus, tuos, kurie perbėgo pas babiloniečius, ir visus amatininkus.
 Jrm 52 16 Bet Nebuzaradanas paliko kai kuriuos krašto beturčius, kad prižiūrėtų vynuogynus ir dirbtų žemę.

Jrm 52 17 Chaldėjai sulaužė varines kolonas, stovus ir varinį baseiną, buvusius Viešpaties namuose, ir visą jų varį išgabeno į Babiloną.

Jrm 52 18 Jie paėmė ir puodus, šakutes, gnybtuvus, dubenis, semtuvus bei visus varinius indus, kurie buvo naudojami tarnavimo metu.

Jrm 52 19 Sargybos viršininkas pasiėmė indus smilkaams, taures, praustus, žvakides, lėkštes-visa, kas buvo iš aukso ir sidabro.

Jrm 52 20 Dviejų kolonų, baseino, dvylikos varinių jaučių, buvusių po baseinu, ir stovų, kuriuos karalius Saliamonas buvo padaręs viešpaties namams, vario buvo neįmanoma pasverti.

Jrm 52 21 Viena kolona buvo aštuoniolikos uolekčių aukščio, dvylikos uolekčių apimties; kolonos sienos buvo keturių pirštų storio, o vidus tuščias.

Jrm 52 22 Ant kolonos buvo varinis kapitelis, penkių uolekčių aukščio; jį supo grotelės ir granato vaisiai-viskas buvo iš vario. Tokia pat buvo ir antroji kolona.

Jrm 52 23 Devyniasdešimt šeši granato vaisiai buvo iš vienos pusės; iš viso aplinkui grotelės jų buvo šimtas.

Jrm 52 24 Sargybos viršininkas paėmė vyriausiąjį kunigą Serają, antrąjį kunigą Sofoniją, tris durininkus,

Jrm 52 25 miesto valdininką, kuris buvo karo vyrų viršininkas, septynis vyrus, karaliaus patarėjus, kuriuos rado mieste, kariuomenės vyriausiąjį raštininką, kuris šaukdavo į kariuomenę, ir šešiasdešimt krašto vyrų, kurie buvo mieste.

Jrm 52 26 Nebuzaradanas, sargybos viršininkas, paėmęs juos, nuvedė pas Babilono karalių į Riblą.

Jrm 52 27 Karalius nužudė juos Ribloje, Hamato krašte. Taip Judas buvo išstremtas iš savo krašto.

Jrm 52 28 Nebukadnecaras septintaisiais savo karaliavimo metais iš Jeruzalės ištrėmė tris tūkstančius dvidešimt tris žydus;

Jrm 52 29 aštuonioliktaisiais metais-aštuonis šimtus trisdešimt du asmenis;

Jrm 52 30 dvidešimt trečiaisiais metais sargybos viršininkas Nebuzaradanas ištrėmė septynis šimtus keturiasdešimt penkis žydus. Iš viso keturis tūkstančius šešis šimtus žmonių.

Jrm 52 31 Trisdešimt septintaisiais Judo karaliaus Jehojachino tremties metais, dvylikto mėnesio dvidešimt penktą dieną, Babilono karalius Evil Merodachas pirmaisiais savo karaliavimo metais dovanojo bausmę Judo karaliui Jehojachinui ir išleido jį iš kalėjimo.

Jrm 52 32 Jis kalbėjo su juo draugiškai ir davė jam sostą, aukštesnį negu kitų karalių, kurie buvo su juo Babilone.

Jrm 52 33 Jis pakeitė Jehojachino kalėjimo drabužius, ir tas valgė karaliaus akivaizdoje per visas savo gyvenimo dienas.

Jrm 52 34 Karalius jam paskyrė nuolatinį išlaikymą, kurį jis gaudavo kiekvieną dieną per visas savo gyvenimo dienas.

Lmn 1 1 Koks vienišas miestas, kuris pirma buvo pilnas žmonių! Jis buvo garsus tarp tautų, o dabar lyg našlė. Buvo lyg kunigaikštienė, o dabar lyg vergė.

Lmn 1 2 Ji verkia gaudžiai nakties metu, skruostai pasruvę ašaromis. Nė vienas jos meilužis neguodžia jos. Visi draugai tapo išdavikais ir priešais.

Lmn 1 3 Judas išstremtas vargsta ir vergauja, gyvena tarp pagonių tautų, neturi ramybės. Jo persekiotojai pasivijo jį siaurose vietose.

Lmn 1 4 Siono keliai tušti, niekas jais nekeliauja į šventes. Miesto vartai sunaikinti, kunigai dūsauja. Jo mergaitės liūdi, jis apimtas kartėlio.

Lmn 1 5 Prispaudėjai viešpatauja, priešai džiaugiasi. Viešpats siuntė tą bausmę Jeruzalei dėl daugybės jos kalčių. Jos vaikai priešų išvesti nelaisvėn.

Lmn 1 6 Siono dukters grožis-praetitis. Jos kunigaikščiai lyg elniai, nerandantys ganyklos, bejėgiai jie eina savo priešų priekyje.

Lmn 1 7 Jeruzalė, pavergta ir pamiršta, prisimena laimingus praeities laikus. Ji pateko į priešo rankas, niekas jai nepadėjo. Prispaudėjai tyčiojasi iš jos sabatų.

Lmn 1 8 Jeruzalės nusikaltimas didelis, todėl ji atmesta. Kas ją gerbė, dabar niekina, nes matė jos nuogumą. Ji pati vaitoja ir sukasi į šalį.

Lmn 1 9 Jos rūbas suteptas. Ji nepagalvojo, kas jos laukia, todėl ji visko neteko, nėra kas ją paguostų. Viešpatie, pažvelk į mano vargą, nes mano priešai išskilo!

Lmn 1 10 Jos brangenybės priešų rankose. Net pagonių tautos, kurioms Tu buvai uždraudęs įeiti į ją, įsilaužė į šventyklą.

Lmn 1 11 Visa tauta dūsauja, trūksta maisto. Jie keičia brangenybes į maistą gyvybei palaikyti. Viešpatie, pažvelk į mano paniekinimą!

Lmn 1 12 Ar tai nieko nereiškia jums, einantiems pro šalį? Pažvelkite ir pagalvokite, ar kas kenčia tokį vargą kaip aš? Viešpats baudžia mane savo rūstybės įkarštyje.

Lmn 1 13 Jis siuntė iš aukštybės ugnį ir degino mane. Jis ištiesė tinklą, pagavo mano kojas ir paklupdė mane. Jis padarė mane apleistą ir besikamuojančią.

Lmn 1 14 Jis uždėjo man jungą už mano nusikaltimus. Jo ranka uždėtas jungas slegia mano pečius. Viešpats palaužė mano jėgas, atidavė mane į galingesnių rankas.

Lmn 1 15 Viešpats sunaikino visus mano stipriuosius; Jis sušaukė daugybę, kad sunaikintų mano jaunuolius. Viešpats mynė mergelę, Judo dukterį, kaip vynuogių spaustuve.

Lmn 1 16 Aš verkiu, mano skruostais rieda ašaros. Neturiu, kas mane nuramintų, kas atgaivintų mano sielą. Mano vaikus išsklaidė galingas priešas.

Lmn 1 17 Sionas tiesia savo rankas, bet nėra, kas jį paguostų. Viešpats sukėlė

prieš Jokubą jo kaimynus, jie tapo jo priešais. Jeruzalė tapo jiems kaip moteris mėnesinių metu.

Lmn 1 18 Viešpats yra teišus, nes aš neklausiau Jo įsakymų. Tautos, išgirskite! Pamatykite mano vargą! Mano jaunuoliai ir mergaitės išvesti į nelaisvę.

Lmn 1 19 Aš ieškojau pagalbos tarp meilužių, bet jie apvylė mane. Kunigai ir vyresnieji mirė iš bado mieste, nerasdami maisto gyvybei palaikyti.

Lmn 1 20 Viešpatie, pažvelk, kokia aš nelaiminga ir nerami. Mano širdis nerimsta krūtinėje, nes aš neklausiau Tavęs. Lauke siaučia kardas, o viduje – mirtis.

Lmn 1 21 Jie išgirdo mano vaitojimą, bet nėra kas mane paguostų. Mano priešai, išgirdę, kad Tu mane baudi, džiaugiasi. Tavo keršto diena teateina ir jiems, kaip ji atėjo man.

Lmn 1 22 Teiškyla ir jų nusikaltimai Tavo akivaizdoje. Atlygink jiems taip, kaip man atlyginai už mano kaltes. Mano dūšavimams nėra galo, mano širdis alpsta.

Lmn 2 1 Viešpats savo rūstybės debesimi aptemdė Siono dukterį. Jis nusviedė Izraelio didybę iš dangaus į dulkes. Rūstybės dieną Jis užmiršo savo pakoį.

Lmn 2 2 Viešpats negailestingai sunaikino visas Jokūbo gyvenvietes, nugriovė Judo dukters tvirtoves, nusviedė į dulkes; karalystė ir kunigaikščiai neteko savo garbės.

Lmn 2 3 Jis savo rūstybėje nulaužė Izraelio ragą, atitraukė nuo jo savo dešinę priešų akivaizdoje ir degė Jokubę kaip viską ryjanti ugnis.

Lmn 2 4 Jis savo dešinę įtempė lanką kaip priešas ir sunaikino visą Siono dukters išdidumą. Jo įtūžis išsiliejo kaip ugnis.

Lmn 2 5 Viešpats tapo priešu: prarijo Izraelį, prarijo jo rūmus, pavertė griuvėsiais tvirtoves ir padaugino Judo dukrai vargų ir kančių.

Lmn 2 6 Savo palapinę Jis sugriovė kaip sodo pastogę, susirinkimų vietą sunaikino. Viešpats pašalino Sione švenčių ir sabatų iškilmes, paniekino savo įtūžyje karalius bei kunigus.

Lmn 2 7 Viešpats atmetė savo aukurą, atsisakė šventyklos, o rūmus atidavė į priešų rankas. Jie šūkavo Viešpaties namuose kaip anksčiau iškilnių metu.

Lmn 2 8 Viešpats nusprendė Siono dukters sienas sunaikinti. Jis, ištempęs matavimo virvę, ištiesė ranką galutiniam sunaikinimui. Įtvirtinimai ir sienos sunaikinti.

Lmn 2 9 Vartai sulindo į žemę, užkaiščiai sulinko ir sulūžo, karaliai ir kunigaikščiai išsklaidyti pagonių tautos; įstatymo nebeliko, pranašai nebegauna regėjimų iš Viešpaties.

Lmn 2 10 Siono dukters vyresnieji sėdi tylėdami ant žemės, galvas apsibarstę pelenais ir apsisiautę ašutinėmis. Jeruzalės mergaitės stovi, nuleidusios galvas.

Lmn 2 11 Mano akys paraudo nuo ašarų, siela nerimsta, širdis plyšta iš skausmo dėl tautos sunaikinimo; kūdikiai ir vaikai alpsta miesto gatvėse.

Lmn 2 12 Jie sako motinoms: "Kur grūdai ir vynos?", kai alpsta, lyg būtų sunkiai sužeisti, ir miršta motinų glėbyje.

Lmn 2 13 Jeruzale, kuo paguosiu ir kam prilyginsiu tavo kančias? Siono dukterie, kuo pastiprinsiu tave? Tavo žaizda yra didelė kaip jūra. Kas gali pagydyti tave?

Lmn 2 14 Tavo pranašai pranašavo tuštybes ir kvailystes. Jie neatidengė tavo kalčių, kad apsaugotų nuo tremties. Jie matė melagingų regėjimų dėl tavęs ir apgaule.

Lmn 2 15 Dabar praeiviai ploja rankomis, švilpia ir kraipo galvas, žiūrėdami į Jeruzalę: "Ar taip atrodo miestas, kurį vadino grožio tobulybė ir visos žemės džiaugsmu?"

Lmn 2 16 Tavo priešai atvėrė burnas prieš tave, švilpia, griežia dantimis. Jie sako: "Mes prarijome ją! Tai diena, kurios laukėme. Mes sulaukėme ir matome tai!"

Lmn 2 17 Ką Viešpats nusprendė, tą įvykdė. Jo seniai paskelbti žodžiai išsipildė. Jis griovė ir nesigailėjo, o tavo priešams leido džiaugtis ir išaukštino jų ragus.

Lmn 2 18 Jų širdys šaukėsi Viešpaties: "Siono dukters siena!" Tavo ašaros tegul teka srovėmis dieną ir naktį! Nesudėk akių ir nesiilsėk!

Lmn 2 19 Maldauk vakare ir nakčia! Išliek savo širdį kaip vandenį Viešpaties akivaizdoje. Pakelk rankas į Jį dėl savo vaikų gyvybės, kurie alpsta iš bado gatvėse.

Lmn 2 20 Viešpatie, pažvelk! Argi esi ką panašaus matęs? Nejaugi motinos turi valgyti savo vaisių, kūdikius, kuriuos glamonėjo? Argi kunigai ir pranašai turi būti žudomi Viešpaties šventykloje?

Lmn 2 21 Gatvių dulkėse guli jauni ir seni. Jaunuoliai ir mergaitės krito nuo kardo. Pykčio metu juos nužudė, išžudė nesigailėdamas.

Lmn 2 22 Tu pašaukei iš visų kampų lyg į šventas iškilmes mano priešus taip, kad Viešpaties įtūžio dieną nė vienas neištrūko ir nepabėgo. Kuriuos auginau ir auklėjau, sunaikino priešas.

Lmn 3 1 Aš – žmogus, patyręs vargą nuo Jo rūstybės lazdos.

Lmn 3 2 Jis atvedė mane į tamsybę, o ne į šviesą.

Lmn 3 3 Jis laiko ištiesęs savo ranką prieš mane visą dieną.

Lmn 3 4 Jis pasendino mano kūną ir odą, sulaužė kaulus.

Lmn 3 5 Jis apsupo mane kartybe ir vargu, perkėlė į tamsą kaip mirusį.

Lmn 3 6 Jis uždarė man duris ir apkalė mane sunkiomis grandinėmis.

Lmn 3 7 Aš šaukiu ir meldžiuosi, bet Jis neatsako į mano maldą.

Lmn 3 8 Jis užtvėrė mano kelius tašytais akmenimis ir mano takus iškraipė.

Lmn 3 9 Jis tykojo manęs kaip lokys, kaip liūtas lindynėje.

Lmn 3 10 Jis mane paklaidino, sudraskė ir paliko vienišą.

The Holy Bible in Lithuanian

Lmn	3	12	Įtempęs lanką, Jis pastatė mane taikiniu
Lmn	3	13	ir pervėrė mano širdį strėlėmis.
Lmn	3	14	Aš tapau pajuoka visai savo tautai, apie mane jie dainuoja per dieną.
Lmn	3	15	Jis pasotino mane kartybėmis ir girdė metėlėmis.
Lmn	3	16	Jis išlaužė mano dantis į žvyrą, užpylė mane pelenais.
Lmn	3	17	Neturiu ramybės ir nežinau, kas yra gerovė.
Lmn	3	18	Aš tariau: "Mano stiprybė ir viltis Viešpatyje pražuvo".
Lmn	3	19	Atsimink mano vargą, kartybę, metėlę ir tulžį.
Lmn	3	20	Mano siela nuolat tai atsimena ir yra pažeminta manyje.
Lmn	3	21	Nors aš viso to neužmirštu, visgi dar turiu vilties.
Lmn	3	22	Viešpaties malonė nepranyko, Jo gailestingumas dar nepasibaigė.
Lmn	3	23	Tai atsinaujina kas rytą, ir didelė yra Jo ištikimybė.
Lmn	3	24	Viešpats yra mano dalis, todėl vilsiuosi Juo.
Lmn	3	25	Viešpats yra geras Jo laukiantiems ir ieškantiems.
Lmn	3	26	Gera yra turėti viltį ir kantriai laukti Viešpaties išgelbėjimo,
Lmn	3	27	gera žmogui nešti jungą nuo pat jaunystės.
Lmn	3	28	Jis sėdi atsiskyres ir tyli, nes tai Viešpaties uždėta našta.
Lmn	3	29	Jis paliečia dulkės savo burna: "Galbūt dar yra vilties".
Lmn	3	30	Jis atsuka skruostą jį mušančiam, sotinasi panieka,
Lmn	3	31	nes Viešpats neatstumi a amžiams.
Lmn	3	32	Jis siunčia sielvartą, bet vėl pasigaili dėl savo malonės gausos.
Lmn	3	33	Jis nenori varginti žmonių ir sukelti jiems sielvarto.
Lmn	3	34	Kai mindžioja kojomis belaisvius,
Lmn	3	35	kai Aukščiausiojo akivaizdoje pamina žmogaus teises,
Lmn	3	36	kai iškraipo žmogaus bylą, Viešpats tam nepritaria.
Lmn	3	37	Kas gali sakyti, kad įvyksta ir tai, ko Viešpats neįsako?
Lmn	3	38	Ar ne iš Aukščiausiojo burnos ateina, kas gera ir kas pikta?
Lmn	3	39	Kodėl žmogus skundžiasi, baudžiamas dėl savo nuodėmių?
Lmn	3	40	Patikrinkime savo kelius ir grįžkime prie Viešpaties.
Lmn	3	41	Kelkime savo širdis ir rankas į Dievą danguose.
Lmn	3	42	Mes nusikaltome ir maištavome, ir Tu mums neatleidi.
Lmn	3	43	Tu apsisiautei rūstybe ir persekiojai mus, Tu žudei mus
nesigailėdamas.			
Lmn	3	44	Tu apsigaubei debesiu taip, kad maldos nepasiektų Tave.
Lmn	3	45	Tu padarei mus sąslavomis ir atmatomis tarp tautų.
Lmn	3	46	Mūsų priešai atvėrė savo burnas prieš mus.
Lmn	3	47	Baimė ir žabangai užgriuvo mus, griovimas ir sunaikinimas.
Lmn	3	48	Mano akys pasruvo ašaromis dėl tautos sunaikinimo.
Lmn	3	49	Mano ašaros plūs nesulaikomai, be perstojo,
Lmn	3	50	kol Viešpats pažvelgs iš dangaus į mus.
Lmn	3	51	Aš liūdžiu dėl savo miesto dukterų.
Lmn	3	52	Priešai pagavo mane kaip paukštį be priežasties,
Lmn	3	53	įmetė mane gyvą į duobę, metė akmenimis.
Lmn	3	54	Vanduo pakilo iki mano galvos; maniau, esu žuvęs.
Lmn	3	55	Viešpatie, iš duobės gilybės šaukiausi Tave.
Lmn	3	56	Tu išgirdai mano balsą. Nenukreipk savo ausies nuo mano šauksmo.
Lmn	3	57	Tu priartėjai, kai šaukiausi Tavo pagalbos, ir tarei: "Nebijok".
Lmn	3	58	Viešpatie, Tu atėjai man į pagalbą ir išgelbėjai mano gyvybę.
Lmn	3	59	Viešpatie, Tu matei man daromą skriaudą, išspręsk mano bylą.
Lmn	3	60	Tu matei jų įniršį ir visus jų sumanymus prieš mane;
Lmn	3	61	Tu girdėjai jų patyčias ir visus jų sumanymus prieš mane.
Lmn	3	62	Mano priešininkų lūpos visą laiką planuoja pikta prieš mane.
Lmn	3	63	Ar jie sėdi, ar keliai, aš esu jų daina.
Lmn	3	64	Viešpatie, atlygink jiems pagal jų darbus.
Lmn	3	65	Suteik jų širdims skausmą. Prakeikimas tekrinta ant jų.
Lmn	3	66	Viešpatie, persekiok juos ir nušluok nuo žemės paviršiaus.
Lmn	4	1	Kaip grynas auksas patamsėjo, kaip jis pasikeitė! Šventyklos akmenys
guli išmėtyti visur gatvėse.			
Lmn	4	2	Brangūs Siono sūnūs, prilygstantys auksui, dabar laikomi moliniais
indais, puodžiaus rankų darbu!			
Lmn	4	3	Net jų rū pabaisos maitina ir žindo savo vaikus, o mano tautos duktė
tapo žiauri lyg strutis dykumoje.			
Lmn	4	4	Nuo troškulio kūdikių liežuvis prilipo prie gomurio. Vaikai prašo
duonos, bet niekas jiems neatlaužia jos.			
Lmn	4	5	Valgę skanumynus, dabar miršta gatvėse badu; išauginti purpuro
drabužiuose, dabar guli dulkėse.			
Lmn	4	6	Bausmė už mano tautos kaltę yra didesnė už Sodomos bausmę, kuri buvo
sunaikinta per akimirką be žmogaus rankos.			
Lmn	4	7	Jos nazarėnai buvo švaresni už sniegą, baltesni už pieną, jų kūnas
rausvesnis už koralus, išvaizda gražesnė už safyrą.			
Lmn	4	8	Dabar jų veidai juodesni už anglį, jie nebeatpažįstami gatvėje, jų oda
prilipusi prie kaulų, sudžiūvusi kaip medis.			

Lmn 4 9 Laimingesni kritę kovoje negu mirę badu, nes jų kūnas seko pamažu ir, netekę maisto, jie mirė.

Lmn 4 10 Gailestingosios moterys virė ir valgė savo pačių vaikus; tai buvo jų maistas mano tautos sunaikinimo metu.

Lmn 4 11 Viešpaties rūstybė pasireiškė, jis išliejo savo įtūžį. Jis įžiebė Sione ugnį, kuri sunaikino jo pamatus.

Lmn 4 12 Žemės karaliai ir pasaulio gyventojai netikėjo, kad priešas galėtų įžengti į Jeruzalę.

Lmn 4 13 Tas įvyko dėl pranašų nuodėmių ir kunigų kalčių, kurie pralijo teisiųjų kraują miesto viduryje.

Lmn 4 14 Jie vaikščiojo gatvėmis lyg akli, taip susitepę nekaltųjų krauju, kad buvo baisu juos paliesti.

Lmn 4 15 Apie juos buvo sakoma: "Pasitraukite, jie nešvarūs, nepalieskite jų!" Jie pabėgo ir klajojo aplinkui, bet net pagonyms sakė: "Jų neturi būti tarp mūsų!"

Lmn 4 16 Pats Viešpats juos išsklaidė ir nekreipė dėmesio į juos; nebuvo pagarbos nei kunigams, nei vyresniesiems.

Lmn 4 17 Mes pavargome, belaukdami pagalbos, bet jos nesulaukėme. Laukėme pagalbos iš tautos, kuri negalėjo mums padėti.

Lmn 4 18 Mūsų žingsniai buvo sekami, negalėjome net gatvėje pasirodyti. Mūsų galas artėjo, dienos baigėsi.

Lmn 4 19 Persekiootojai buvo greitesni už padangių erelius. Jie gaudė mus kalnuose, tykojo dykumose.

Lmn 4 20 Viešpaties pateptąjį jie sugavo, o mes tikėjome, kad jo ūksmėje gyvensime tarp tautų.

Lmn 4 21 Edomo dukra, gyvenanti Uco krašte, džiauksis ir būk linksma! Ir tavo pasieks keršto taurė, tu taip pat būsi nugirdyta ir apsinuoginsi.

Lmn 4 22 Siono dukra, tavo bausmė baigta! Jis tavęs nebeištrems. Jis aplankys tavo kalnę, Edomo dukra, ir iškelis tavo nuodėmes.

Lmn 5 1 Viešpatie, atsimink, kas įvyko. Pažvelk, atkreipk dėmesį į mūsų vargus.

Lmn 5 2 Mūsų paveldas ir namai svetimųjų rankose.

Lmn 5 3 Mes esame našlaičiai, mūsų motinos-našlės;

Lmn 5 4 privalome pirkti savo vandenį ir mokėti pinigų už savo malkas.

Lmn 5 5 Mus vargina sunkiais darbais ir pavargus neleidžia atsikvėpti.

Lmn 5 6 Prašėme pagalbos egiptiečių ir asirų, kad bent duonos gautume.

Lmn 5 7 Mūsų tėvai nusikalto, o mes turime nešti jų kaltę.

Lmn 5 8 Vergai viešpatauja mums, ir niekas negali mūsų išvaduoti iš jų rankos.

Lmn 5 9 Bijodami kardo dykumoje, mes pasigabenome duonos.

Lmn 5 10 Mūsų oda pajuodusi kaip krosnis nuo siaučiančio bado.

Lmn 5 11 Moterys ir mergaitės prievartaujamos Sione ir Judo miestuose.

Lmn 5 12 Kunigaikščius jie pakorė, o vyresniųjų negerbia.

Lmn 5 13 Jauni vyrai verčiami girnomis malti, vaikai klumpa po sunkiomis naštomis.

Lmn 5 14 Vyresnieji nebesirodo prie miesto vartų, ir vaikai nebesusirenka žaisti.

Lmn 5 15 Mūsų širdies džiaugsmas dingo, žaidimai virto liūdesiu.

Lmn 5 16 Karūna nuo galvos nukrito. Vargas mums, nes mes nusikalto.

Lmn 5 17 Todėl mūsų širdis alpsta, akys aptemo.

Lmn 5 18 Siono kalnas apleistas, lapės gyvena jame.

Lmn 5 19 Bet Tu, Viešpatie, pasilieki per amžius. Tavo sostas lieka kartu kartoms.

Lmn 5 20 Kodėl Tu mus taip ilgai užmiršai ir palikai?

Lmn 5 21 Viešpatie, sugrąžink mus pas save, ir mes sugrįšime. Atnaujink mus kaip anoms dienoms!

Lmn 5 22 Argi Tu mus visiškai atstūmei ir rūstausi amžinai?

Ezk 1 1 Tai buvo trisdešimtaisiais metais, ketvirto mėnesio penktą dieną, man esant tarp tremtinių prie Kebaro upės. Atsivėrė dangūs, ir aš mačiau Dievo regėjimus.

Ezk 1 2 Penktaisiais karaliaus Joachino tremties metais, penktą mėnesio dieną,

Ezk 1 3 Viešpats kalbėjo kunigui Ezechieliui, Buzio sūnui, chaldėjų krašte prie Kebaro upės. Viešpaties ranka buvo ten ant jo.

Ezk 1 4 Aš mačiau iš šiaurės kylantį viesulą ir debesis, aplinkui liepsnojo ugnis. Ugnies vidurys spindėjo lyg žerintis gintaras.

Ezk 1 5 Liepsnų viduryje mačiau keturias būtybes. Jų išvaizda buvo panaši į žmogaus.

Ezk 1 6 Kiekviena jų turėjo keturis veidus ir keturis sparnus.

Ezk 1 7 Jų kojos buvo tiesios, o kojų pėdos panašios į veršio kanopas. Būtybės žibėjo kaip išlydytas varis.

Ezk 1 8 Po jų sparnais keturiuose šonuose buvo žmogaus rankos. Veidus ir sparnus jos turėjo keturiuose pusėse.

Ezk 1 9 Sparnai lietė vienas kitą. Eidamos jos nesisuko, kiekviena ėjo tiesiai.

Ezk 1 10 visų keturių veidai atrodė taip: priekyje buvo žmogaus veidas,

dešinėje-liūto veidas, kairėje-veršio veidas ir užpakalyje-erelio veidas.
 Ezk 1 11 Jų sparnai buvo ištiesti ir pakelti į viršų. Du sparnai lietė vienas kitą, kiti du-dengė jų kūnus.
 Ezk 1 12 Jos ėjo kiekviena tiesiai pirmyn. Kur dvasia norėjo eiti, ten jos ir ėjo, ir eidamos nepasisukdavo.
 Ezk 1 13 Būtybės atrodė kaip degančios anglys, kaip žibintai. Ugnis judėjo tarp būtybių. Ji buvo labai šviesi, o iš jos žybciojo žaibai.
 Ezk 1 14 Būtybės judėjo pirmyn ir atgal tarsi žaibai.
 Ezk 1 15 Žiūrėdamas į būtybes, mačiau ant žemės prie kiekvienos iš jų po ratą.
 Ezk 1 16 Ratai atrodė lyg berilis. Visi keturi buvo vienodi ir taip pat padaryti. Kiekvienas iš jų atrodė lyg būtų ratas rate.
 Ezk 1 17 Jie judėdavo į keturias puses nepasisukdami.
 Ezk 1 18 Jų ratlankiai buvo aukšti ir keliantys baimę. Visi keturi ratlankiai buvo pilni akių.
 Ezk 1 19 Einant būtybėms, drauge ėjo ir ratai; pakilus būtybėms aukštyn, pakildavo ir ratai.
 Ezk 1 20 Kur dvasia ėjo, ir jie ėjo; pakilus dvasiai, ir ratai pakildavo, nes būtybių dvasia ir buvo ratuose.
 Ezk 1 21 Jei jos ėjo, ir jie ėjo drauge, jei jos sustodavo, sustodavo ir jie; jei jos pakildavo nuo žemės, pakildavo ir ratai, nes būtybių dvasia buvo ratuose.
 Ezk 1 22 Virš būtybių galvų buvo kažkas panašaus į dangaus skliautą, kuris žėrėjo kaip krištolas ir gaubė jas.
 Ezk 1 23 Po skliautu kiekviena būtybė dviem sparnais dengė savo kūną, o kiti du sparnai buvo ištiesti.
 Ezk 1 24 Joms judant, girdėjau jų sparnų užimą lyg galingo vandenyno, lyg visagalio balsą, lyg didelės kariuomenės stovyklos triukšmą. Joms sustojus, sparnai nusileisdavo.
 Ezk 1 25 Nuo skliauto, esančio virš jų galvų, aidėjo balsas. Kai jos stovėjo, sparnai buvo nulieisti.
 Ezk 1 26 Virš skliauto, kuris buvo virš jų galvų, mačiau lyg sostą iš safyro ir ant jo sėdinčią į žmogų panašią būtybę.
 Ezk 1 27 Būtybė nuo juosmens aukštyn ir žemyn spindėjo lyg gintaras, lyg ugnies liepsnos,
 Ezk 1 28 lyg lankas, kuris pasirodo debesyse lyjant, jį supo spindėjimas. Tai buvo viešpaties šlovės pasirodymas. Pamatęs tai, kritau veidu žemėn ir išgirdau balsą.
 Ezk 2 1 Jis kalbėjo: "Žmogaus sūnau, stokis, Aš kalbėsiu su tavimi".
 Ezk 2 2 Jam pradėjus kalbėti, dvasia pastatė mane ant kojų, ir aš klausiausi kalbančio.
 Ezk 2 3 Jis tarė: "Žmogaus sūnau, Aš siunčiu tave pas Izraelio žmones, pas maištingą tautą, kuri maištauja prieš mane. Jie ir jų tėvai priešinosi man iki šios dienos.
 Ezk 2 4 Žmonės, pas kuriuos siunčiu tave, yra įžūlūs ir nepalenkiamos širdies. Tu jiems sakyk: 'Taip sako Dievas'.
 Ezk 2 5 Ar jie klausys, ar neklausys, nes jie yra maištinga tauta, tačiau žinos, kad pranašas buvo tarp jų.
 Ezk 2 6 Tu, žmogaus sūnau, nebijok jų ir neišsigąsk jų kalbų. Nors tave supa dilgėlės ir erškėčiai, nors gyveni tarp skorpionų, nebijok jų žodžių ir neišsigąsk jų žvilgsnių, nes jie yra maištinga tauta.
 Ezk 2 7 Kalbėk jiems mano žodžius, nepaisydamas, ar jie klausys, ar neklausys jų.
 Ezk 2 8 Tu, žmogaus sūnau, klausyk, ką tau sakau, nebūk maištininkas kaip jie. Tu valgyk, ką tau duosiu".
 Ezk 2 9 Aš pažvelgiau ir pamačiau į mane ištiestą ranką. Ranka laikė knygos ritinį.
 Ezk 2 10 Jis išskleidė ritinį prieš mane. Jame buvo prirašyta abiejose pusėse: "Raudos, dejonės ir vargai".
 Ezk 3 1 Jis tarė man: "Žmogaus sūnau, suvalgyk, ką matai prieš save! Suvalgęs šitą ritinį, eik ir kalbėk Izraelio namams".
 Ezk 3 2 Tada aš išsižiojau, ir jis davė man suvalgyti ritinį.
 Ezk 3 3 Ir jis tarė man: "Žmogaus sūnau, valgyk šį ritinį ir pasisotink juo". Aš jį suvalgiau, ir jis mano burnoje buvo saldus kaip medus.
 Ezk 3 4 Jis tada vėl kalbėjo: "Žmogaus sūnau, dabar eik į Izraelio namus ir kalbėk jiems mano žodžius.
 Ezk 3 5 Tu siunčiamas ne pas svetimą tautą su nesuprantama kalba, bet pas Izraelį.
 Ezk 3 6 Ne pas tautas, kurių kalbos tu nemoki. Jei pas juos tave siųsčiau, jie klausytų tavęs.
 Ezk 3 7 Bet Izraelis neklausys tavęs, nes jis ir manęs neklauso. Izraelio tauta yra kietasprandė ir kietasirdė.
 Ezk 3 8 Aš padariau tavo veidą tvirtą prieš jų veidus ir tavo kaktą kietą prieš jų kaktas.
 Ezk 3 9 Ji bus kieta kaip deimantas, kietesnė už titnagą. Nebijok jų ir neišsigąsk jų žvilgsnių, nes tai maištinga tauta.

Ezk 3 10 Žmogaus sūnau, visus mano žodžius, kuriuos tau kalbu, klausyk ausimis ir priimk širdimi.

Ezk 3 11 Eik pas tremtinius, savo tautiečius, ir jiems kalbėk; ar jie klausys, ar neklausys, sakyk: 'Taip sako Viešpats'."

Ezk 3 12 Dvasia pakėlė mane, ir už savęs išgirdau griausmingą balsą: "Palaiminta viešpaties šlovė šioje vietoje",

Ezk 3 13 taip pat būtybių sparnų šlamėjimą ir ratų dundėjimą-tai buvo didelis dundesys.

Ezk 3 14 Dvasia pakėlė ir nunešė mane. Aš nuėjau apkartęs, degančia dvasia, bet Viešpaties ranka buvo stipri ant manęs.

Ezk 3 15 Aš atėjau į Tel Abibą pas tremtinius, kurie gyveno prie Kebaro upės. Ten sėdėjau septynias dienas tarp jų labai susirūpinęs.

Ezk 3 16 Septynioms dienoms praėjus, Viešpats kalbėjo man:

Ezk 3 17 "Žmogaus sūnau, Aš paskyriau tave sargybiniu Izraelio namams. Ką išgirsi iš manęs, pranešk jiems mano vardu.

Ezk 3 18 Jei Aš sakysiu nedorėliui: 'Tu mirsi', bet tu neįspėsi jo ir nepamokysi, kad jis paliktų savo nedorą kelią ir išliktų gyvas, nedorėlis mirs dėl savo nusikaltimų, bet jo kraujo pareikalausiu iš tavo rankų.

Ezk 3 19 Jei tu įspėsi nedorėlį, bet jis neatsivers nuo savo nedorybių ir nepakeis savo kelių, jis mirs dėl savo nusikaltimų, bet tu išgelbėsi savo sielą.

Ezk 3 20 Jei teisusis, nusigręžęs nuo teisumo, darys pikta, Aš padėsiu jam kelyje suklupimo akmenį, ir jis mirs. Jei nebūsi įspėjęs jo, jis mirs dėl savo nuodėmės ir jo teisių darbų nebus atsiminta, bet jo kraujo pareikalausiu iš tavo rankų.

Ezk 3 21 Jei tu įspėsi teisųjį, kad jis nenusikalstų, ir jis nenusikals, jis išliks gyvas, nes paklausė įspėjimo, ir tu išgelbėsi savo sielą".

Ezk 3 22 Viešpaties ranka buvo ant manęs ir Jis tarė: "Eik į lygumą, ten Aš kalbėsiu su tavimi".

Ezk 3 23 Aš išėjau į lygumą. Čia buvo viešpaties šlovė, kaip ją mačiau prie Kebaro upės. Aš kritau veidu žemėn.

Ezk 3 24 Dvasia įėjo į mane, pastatė mane ant kojų ir įsakė: "Eik ir užsirakink savo namuose.

Ezk 3 25 Žmogaus sūnau, tu būsi surištas ir negalėsi vaikščioti tarp žmonių.

Ezk 3 26 Tapsi nebyliu, nebegalėsi įspėti tų maištingų žmonių.

Ezk 3 27 Kai Aš kalbėsiu su tavimi, atversiu tavo burną, ir tu jiems sakysi: 'Taip sako Viešpats'. Tada, kas klausys, teklauso, o kas neklausys, teneklauso, nes jie yra maištingi žmonės".

Ezk 4 1 "Tu, žmogaus sūnau, pasiimk plytą, pasidėk ją prieš save ir nubraižyk ant jos Jeruzalės miestą.

Ezk 4 2 Apgulk miestą, padaryk sutvirtinimus, pylimą, karių stovyklas ir sienų griovimo įtaisus.

Ezk 4 3 Dar paimk geležinę skardą ir pastatyk ją kaip geležinę sieną tarp savęs bei miesto. Atgrėžk savo veidą į jį, ir jis bus apgultas-tu būsi jį apgulęs. Tai bus ženklas Izraelio namams.

Ezk 4 4 Tu atsigulk ant kairiojo šono ir uždėk ant jo Izraelio namų kaltę. Kiek dienų gulėsi, tiek neši jų kaltę.

Ezk 4 5 Ant tavęs uždėjau jų kaltės metus, atitinkamą dienų skaičių. Tris šimtus devyniasdešimt dienų tu neši Izraelio kaltę.

Ezk 4 6 Kai tai atliksi, tada gulkis ant dešiniojo šono ir nešk Judo kaltę keturiasdešimt dienų. Aš įskaitysiu tau dieną už metus.

Ezk 4 7 Tu atsigrėžk veidu į apgultą Jeruzalę ir pranašauk ištiesęs apnuogintą ranką į miestą.

Ezk 4 8 Aš surišau tave virvėmis, kad negalėtum apsiversti nuo vieno šono ant kito, kol pasibaigs Jeruzalės apgultis.

Ezk 4 9 Imk kviečių, miežių, pupų, lešių, sojų bei rugių, sudėk visa į vieną indą ir pasigamink maistą daugeliui dienų. Kai gulėsi ant šono, valgyk jį tris šimtus devyniasdešimt dienų.

Ezk 4 10 Maistą valgyk pagal svorį, dienai dvidešimt šekelių. Tiek valgyk kas dieną.

Ezk 4 11 Vandenį gerk atseikėtą, kas dieną po šeštą dalį hino.

Ezk 4 12 Valgyk tai kaip miežinius papločius ir iškepk juos ant žmogaus mėšlo jų akivaizdoje.

Ezk 4 13 Taip izraelitai valgys suteptą maistą, gyvendami tarp pagonių, kur Aš juos išsklaidysiu".

Ezk 4 14 Tada atsakiau: "Ak, Viešpatie Dieve, aš niekada nesu susitepęs: nuo savo jaunystės iki šios dienos nevalgiau pastipusio nei sudraskyto gyvulio, nešvarios mėsos neturėjau savo burnoje".

Ezk 4 15 Viešpats sakė: "Tau leidžiu ruošiant maistą vietoje žmonių mėšlo naudoti galvijų mėšlą.

Ezk 4 16 Žmogaus sūnau, Aš Jeruzalėje sunaikinsiu duonos ramstį. Jie valgys susirūpinę maistą pagal svorį ir gers išsigandę atseikėtą vandenį.

Ezk 4 17 Jiems neužteks nei maisto, nei vandens. Jie žiūrės vienas į kitą išsigandę ir žus dėl savo nusikaltimų".

Ezk 5 1 "Žmogaus sūnau, imk aštrų peilį ir naudok jį kaip skustuvą. Juo nuskusk savo galvos plaukus ir barzdą. Po to imk svarstyklės ir sverdamas padalink plaukus.
Ezk 5 2 vieną trečdalį sudegink miesto viduryje, apgulčiai baigiantis, antrą trečdalį sukapok peiliu ir paskutinį trečdalį paleisk pavėjui, o Aš išsitrauksiu iš paskos kardą.
Ezk 5 3 Paimk kelis plaukus ir priirišk juos prie savo apsiausto kampo.
Ezk 5 4 Kelis iš jų įmesk į ugnį ir sudegink. Iš ten ugnis pasklis po visą Izraelį".
Ezk 5 5 Taip sako Viešpats Dievas: "Tai Jeruzalė. Aš ją įkūriau tarp pagonių tautų.
Ezk 5 6 Bet ji paniekino mano sprendimus labiau negu pagonių tautos ir mano nuostatus labiau negu aplinkui esantys kraštai, atmesdama mano sprendimus ir nesilaikydama mano įstatymo.
Ezk 5 7 Kadangi jūsų nedorybių daugiau negu nedorybių aplink jus gyvenančių tautų ir jūs nesielgėte pagal mano įsakymus, nesilaikėte mano nuostatų ir nepaisėte netgi nuostatų aplinkui jus gyvenančių tautų,
Ezk 5 8 todėl Aš pats esu prieš jus ir įvykdysiu teismą tavo viduryje tautų akių žodyje.
Ezk 5 9 Izraeli, už tavo bjaurystės tau darysiu tai, ko niekada nedariau ir nebedarysiu.
Ezk 5 10 Todėl jūsų tėvai valgys savo vaikus ir vaikai tėvus. Aš įvykdysiu teismą tavyje ir jūsų likutį išblaškysiu į visas puses.
Ezk 5 11 Kaip Aš gyvas, -sako Viešpats, -tikrai jus naikinsiu ir nepasigailėsiu, nes jūs savo bjaurystėmis ir neteisybėmis sutepėte mano šventyklą.
Ezk 5 12 Vienas jūsų trečdalis mirs nuo maro ir bado, antrasis trečdalis - nuo kardo, o trečiąją dalį išblaškysiu į visus vėjus ir ištrauksiu kardą paskui juos.
Ezk 5 13 Savo rūstybę įvykdysiu ir pasitenkinsiu. Tada jie žinos, kad Aš, Viešpats, kalbėjau savo uolumu, kai savo kerštą visiškai būsiu įvykdes.
Ezk 5 14 Aš padarysiu tave dykyne bei pajuoka visoms aplinkui esančioms tautoms ir praeinantiems pro šalį.
Ezk 5 15 Jūs būsite piktžodžiavimu ir pajuoka, įspėjimu ir pasibaisėjimu aplinkinėms tautoms. Aš, Viešpats, tai pasakiau.
Ezk 5 16 Aš šaudysiu į jus bado strėlėmis ir sunaikinsiu duonos ramstį.
Ezk 5 17 Aš užleisiu badą ir laukinius žvėris, kurie naikins tave. Maras ir kardas eis per tave".
Ezk 6 1 Viešpats kalbėjo:
Ezk 6 2 "Žmogaus sūnau, pažvelk į Izraelio kalnus ir pranašauk prieš juos.
Ezk 6 3 Sakyk: 'Izraelio kalnai, klausykitės Viešpaties Dievo žodžio! Taip sako Viešpats Dievas kalvoms ir kalnams, upėms ir slėniams: 'Aš užleisiu kardą ir sunaikinsiu jūsų aukštumas.
Ezk 6 4 Jūsų aukurai bus nugriauti, atvaizdai sutrupinti; jūsų nužudytieji gulės ant žemės prie jūsų stabų.
Ezk 6 5 Izraelitų lavonai gulės prie jų stabų. Jūsų kaulai bus išsklaidyti apie aukurus.
Ezk 6 6 Jūsų gyvenvietės ir miestai ištuštės, aukštumos bus sunaikintos ir aukurai apleisti, stabai bus sulaužyti ir atvaizdai sutrupinti bei sunaikinti.
Ezk 6 7 Nužudytieji kris tarp jūsų ant žemės. Tada jūs žinosite, kad Aš esu Viešpats.
Ezk 6 8 Tačiau Aš paliksiu likutį, kurį išgelbėsiu nuo kardo. Jie gyvens išsklaidyti tautose.
Ezk 6 9 Išlikusieji, išsklaidyti tarp tautų ir išvesti į nelaisvę, atsimins mane. Aš jų pasileidusią ir nuo manęs nusisukusią širdį palaušiu ir jų akis, paleistuvingai žiūrėjusias į stabus, atversiu, kad jie bjaurėsis patys savęs ir savo pikty darbų.
Ezk 6 10 Jie žinos, kad Aš esu Viešpats ir kad mano įspėjimai nebuvo tušti'.
Ezk 6 11 Plok delnais, trypk kojomis ir sakyk: 'Vargas Izraelio namams dėl jų piktybių. Jie žus nuo kardo, bado ir maro.
Ezk 6 12 Kas toli gyvena, mirs nuo maro, kas arti - kris nuo kardo, kas išliks gyvas - mirs bado. Taip Aš įvykdysiu savo rūstybę.
Ezk 6 13 Tada jūs žinosite, kad Aš esu Viešpats, kai jų nukautieji gulės tarp stabų, aplink aukurus, kalvose ir ant kalnų, po žaliuojančiais medžiais ir šakotais ąžuolais, kur jie smikė stabams kvepiančius smilkalus.
Ezk 6 14 Aš ištiesiu savo ranką ir padarysiu kraštą tuščią, sunaikinsiu jų gyvenvietes, pradėdamas nuo pietų dykumos iki Diblos miesto. Tada jie žinos, kad Aš esu Viešpats' ".
Ezk 7 1 Viešpats kalbėjo:
Ezk 7 2 "Žmogaus sūnau, taip sako Viešpats Dievas Izraelio žemei: 'Atėjo galas visiems keturiems žemės pakraščiams.
Ezk 7 3 Dabar atėjo galas ir tau! Aš siųsiu prieš tave savo rūstybę, teisiu tave pagal tavo kelius, atlyginsiu už bjaurius darbus.
Ezk 7 4 Aš nepasigailėsiu tavęs, bet bausiu tave už tavo kelius ir užleisiu ant tavęs tavo bjaurystės. Tada jūs žinosite, kad Aš esu Viešpats'.
Ezk 7 5 Viešpats Dievas sako: 'Nelaimė ir tik nelaimė ateina!

Ezk 7 6 Atėjo galas, jis ieško tavęs. Štai jis atėjo.
 Ezk 7 7 Tavo eilė būti sunaikintam atėjo! Tu, kuris gyveni krašte, ne
 džiugsmo, bet sunaikinimo diena atėjo.
 Ezk 7 8 Tuoju išliesiu savo rūstybę ant tavęs, teisiu tave pagal tavo kelius
 ir bausiu už visas tavo bjaurystes.
 Ezk 7 9 Aš nepasigailėsiu tavęs, bet bausiu tave už tavo kelius ir tavo
 bjaurystes užvesiu ant tavęs. Tada žinosite, kad Aš-viešpats, kuris baudžia.
 Ezk 7 10 Štai diena atėjo, pražūtis prisiartino. Neteisybė žydi, išdidumas
 žaliuoja!
 Ezk 7 11 Smurtas išaugo į nedorybės lazda, nieko neliks nei iš jų turto, nei iš
 garbės, nei iš didybės.
 Ezk 7 12 Metas priartėjo, diena atėjo. Tenesidžiaugia pirkėjas ir teneliūdi
 pardavėjas, nes ateina bausmė visiems nusikaltusiems.
 Ezk 7 13 Pardavėjas nebeatgaus parduoto daikto, nors ir gyvas tebebūtų, nes
 sunaikinimas laukia visų; nė vienas nusikaltęs neišliks gyvas.
 Ezk 7 14 Pūskite trimitą, pasirenkite kovai! Bet nė vienas neina į kovą, nes
 mano rūstybė prieš visą jų daugybę.
 Ezk 7 15 Lauke kardas! Viduje maras ir badas! Kas lauke, žus nuo kardo, kas
 mieste, mirs nuo bado ir maro.
 Ezk 7 16 Jei kas išsigelbės, bus kaip slėnių balandis kalnuose; jie visi dejuos
 dėl savo nuodėmių.
 Ezk 7 17 visų rankos nusilps ir keliai links.
 Ezk 7 18 Jie apsisiaus ašutinėmis ir juos apims baimė. Gėda bus jų veiduose ir
 plikė ant galvų.
 Ezk 7 19 Jie išmes savo auksą ir sidabrą, nes auksas ir sidabras neišgelbės jų
 viešpaties rūstybės dieną. Jie nepatenkins savo sielų ir nepasisotins, nes tai tapo jų
 suklupimo akmeniu.
 Ezk 7 20 Iš savo papuošalų, kuriais didžiavosi, jie pasidarė bjaurius
 atvaidus. Todėl jų brangenybes padariau beverčiais daiktais.
 Ezk 7 21 Aš atiduosiu juos svetimšaliams kaip grobį, žemės nedorėliai išplės
 juos ir suterš.
 Ezk 7 22 Aš nusigrėšiu nuo jų, leisiu išniekinti savo šventyklą. Plėšikai
 įsilauš, išnaikins ir apiplės ją.
 Ezk 7 23 Kraštas ir miestas yra pilni nekaltų kraujo, nusikaltimų ir smurto.
 Ezk 7 24 Aš atvesiu blogiausią tautą, ir jie paveldės jų namus. Padarysiu
 galą stipriojo pasipūtimui, ir jų šventos vietos bus išniekintos.
 Ezk 7 25 Ateina sunaikinimas; jie ieško taikos, bet jos nebus.
 Ezk 7 26 Nelaime seks nelaime, gąsdinantys pranešimai bus vienas po kito. Jie
 veltui ieško pranašų regėjimų. Įstatymo nebebus pas kunigus ir patarimo pas vyresnius.
 Ezk 7 27 Karalius gedės, kunigaikščiai bus apimti siaubo, tauta palūš. Aš
 padarysiu jiems taip, kaip jie darė, teisiu juos taip, kaip jie teisė. Tada jie žinos, kad Aš
 esu Viešpats' ".
 Ezk 8 1 Šeštaisiais metais, šešto mėnesio penktą dieną, kai aš sėdėjau savo
 namuose su Judo vyresniaisiais, viešpaties ranka palietė mane.
 Ezk 8 2 Aš pamačiau prieš save lyg žmogaus pavidalą; nuo juosmens žemyn atrodė
 lyg liepsnojanti ugnis, o nuo juosmens aukštin-tarsi žerintis gintaras.
 Ezk 8 3 Jis ištiesė ranką ir nutvėrė mane už galvos plaukų. Dvasia pakėlė mane
 tarp dangaus ir žemės ir nunešė mane Dievo regėjime į Jeruzalę prie vidaus kiemo vartų šiaurės
 pusėje, kur stovėjo pavydo stabas, kuris kėlė pavydą.
 Ezk 8 4 Ir ten aš pamačiau Izraelio Dievo šlovę, kaip ją buvau matęs regėjime
 lygumoje.
 Ezk 8 5 Jis man sakė: "Žmogaus sūnau, pažvelk į šiaurės pusę". Aš žiūrėjau, ir
 štai prie pat aukuro, prie vartų, stovėjo pavydo stabas.
 Ezk 8 6 Jis man kalbėjo toliau: "Žmogaus sūnau, ar matai, ką jie daro?
 Izraelio namai daro dides bjaurystes, kad Aš pasitraukčiau iš savo šventyklos. Bet apsisuk,
 ir pamatysi dar didesnių bjaurysčių!"
 Ezk 8 7 Jis atvedė mane prie šventyklos vartų ir parodė man sienoje skylę.
 Ezk 8 8 Jis liepė man: "Žmogaus sūnau, kask po siena!" Prakasęs sieną, radau
 duris.
 Ezk 8 9 Jis liepė įeiti ir pažiūrėti, kas čia vyksta.
 Ezk 8 10 Įėjęs mačiau ant sienų roplių, nešvarių gyvūnų ir Izraelio stabų
 piešinius.
 Ezk 8 11 Prieš juos stovėjo septyniasdešimt Izraelio vyresniųjų su Jaazaniju,
 Šafano sūnumi. Kiekvienas laikė rankoje po smilkytuvą, iš kurių kilo aukštin tirštas smilkalų
 debesis.
 Ezk 8 12 Jis klausė: "Žmogaus sūnau, ar matai, ką Izraelio vyresnieji tamsoje
 daro prie stabų piešinių? Jie sako: 'Viešpats paliko kraštą, jis nemato mūsų' ".
 Ezk 8 13 Jis vėl man tarė: "Apsisuk, ir pamatysi dar didesnių bjaurysčių".
 Ezk 8 14 Jis įvedė mane į viešpaties namus pro šiaurinius vartus. Čia sėdėjo
 moterys ir apraudojo Tamūzą.
 Ezk 8 15 Jis tarė man: "Žmogaus sūnau, ar matai, kas čia vyksta? Apsisuk ir
 pamatysi bjaurysčių, didesnių už šitas".

Ezk 8 16 Jis įvedė mane į Viešpaties namų kiemą. Tarp Viešpaties šventyklos durų ir aukuro stovėjo maždaug dvidešimt penki vyrai, nusigręžę nuo Viešpaties šventyklos į rytus, ir garbino saulę.

Ezk 8 17 Jis tarė: "Žmogaus sūnau, ar matai, kas čia vyksta? Ar negana to, kas yra Jude! Šitie nusikaltimai bei smurtas vėl užtrauks mano bausmę.

Ezk 8 18 Aš išliesiu ant jų savo įtūžį, nesigailėsiu jų ir nebūsiu jiems nuolaidus. Nors jie garsiai šauksis mano pagalbos, neišklausysiu jų".

Ezk 9 1 Jis šaukė garsiu balsu: "Ateikite, sprendimo miestui vykdytojai! Kiekvienas atsineškite naikinimo įrankį!"

Ezk 9 2 Atėjo šeši vyrai nuo šiaurės aukštutinių vartų. Kiekvienas atsinešė naikinimo įrankį: tarp jų buvo vyras, apsilikęs drobiniais. Jis laikė dešinėje rankoje rašymo priemonės. Atėję jie sustojo prie varinio aukuro.

Ezk 9 3 Izraelio Dievo šlovė pasitraukė nuo cherubo, ant kurio ji būdavo, prie šventyklos slenksčio. Jis šaukė drobiniais apsilikusiam, kuris turėjo rašymo priemonių:

Ezk 9 4 "Pereik Jeruzalės miesto viduriu ir paženklink kaktose tuos žmones, kurie dejuoja ir šaukia dėl miesto daromų bjaurysčių".

Ezk 9 5 Kitiems, man girdint, Jis įsakė: "Eikite paskui jį ir žudykite! Nesigailėkite nieko.

Ezk 9 6 Žudykite senius, jaunuolius, mergaites, vaikus ir moteris, bet nelieskite turinčių ženklą. Pradėkite nuo mano šventyklos!" Jie pradėjo nuo vyresniųjų, buvusių prie šventyklos.

Ezk 9 7 Jis jiems dar įsakė: "Sutepkite šventyklą, pripildykite kiemus užmuštų. Pradėkite!" Jie ėjo ir žudė mieste esančius.

Ezk 9 8 Kai jie juos žudė, aš, likęs vienas, kritau veidu į žemę ir šaukiau: "Viešpatie Dieve, argi sunaikinsi Izraelio likutį, išliedamas savo rūstybę ant Jeruzalės?"

Ezk 9 9 Jis atsakė: "Izraelio ir Judo nusikaltimas yra labai didelis; kraštas ir miestas pilnas nekalto kraujo ir pasileidimo. Jie sako: 'Viešpats paliko žemę ir nemato mūsų'.

Ezk 9 10 Todėl Aš nesigailėsiu jų ir nebūsiu jiems nuolaidus. Aš jų kelius sugrąžinsiu jiems patiems".

Ezk 9 11 Vyras, apsirengęs drobiniais, laikantis rašymo priemonės, pranešė: "Padariau, kaip įsakei".

Ezk 10 1 Aš pažvelgiau aukštyn, ir štai skliaute, virš cherubų galvų, spindėjo lyg safyras, lyg sosto pavidalas.

Ezk 10 2 Dėvinčiam drobiniais Jis kalbėjo: "Eik tarp ratų po cherubais, paimk rankomis žėruojančių anglių, esančių prie cherubų, ir išbarstyk jas mieste". Aš mačiau, kaip jis ėjo.

Ezk 10 3 Cherubai stovėjo šventyklos pietų pusėje. Kai vyras įėjo, debesis pripildė vidinį kiemą.

Ezk 10 4 Viešpaties šlovė pasitraukė nuo cherubo prie šventyklos įėjimo; debesiui pripildžius namus, Viešpaties šlovės spindesio buvo pilnas visas kiemas.

Ezk 10 5 Cherubų sparnų šlamėjimas buvo girdėti net išoriniame kieme lyg visagalio Dievo balsas.

Ezk 10 6 Kai Jis įsakė drobiniais apsirengusiam: "Paimk ugnies tarp ratų po cherubais", jis ėjo ir atsistojo prie ratų.

Ezk 10 7 Cherubas ištiesė ranką į ugnį, kuri buvo tarp jų, paėmė jos ir padavė ją vyrui, dėvinčiam drobiniais. Jis, gavęs ugnies, išėjo.

Ezk 10 8 Po cherubų sparnais buvo lyg žmogaus rankos.

Ezk 10 9 Aš stebėjau ir mačiau prie kiekvieno cherubo po ratą. Ratai žėrėjo lyg krištolas.

Ezk 10 10 Visi keturi ratai buvo vienodi ir atrodė, lyg būtų ratas rate.

Ezk 10 11 Jie galėjo judėti nepasisukę keturiomis kryptimis. Į kurią pusę buvo nukreipta galva, jie sekė iš paskos.

Ezk 10 12 Visų keturių kūnai, nugaros, rankos, sparnai ir ratai buvo pilni akių.

Ezk 10 13 Man girdint, ratai buvo pavadinti sūkuriais.

Ezk 10 14 Kiekvienas cherubas turėjo keturis veidus: pirmasis veidas buvo cherubo, antrasis-žmogaus, trečiasis-liūto, ketvirtasis-erelio.

Ezk 10 15 Cherubai pakilo. Tai buvo tos pačios būtybės, kurias mačiau prie Kebaro upės.

Ezk 10 16 Kai cherubai judėjo, su jais judėjo ir ratai. Kai cherubai pakeldavo sparnus pakilti nuo žemės, ratai nepasitraukdavo nuo jų.

Ezk 10 17 Kai anie sustodavo, stovėdavo ir šie, nes būtybių dvasia buvo juose.

Ezk 10 18 Viešpaties šlovė, pakilus nuo šventyklos durų, sustojo ant cherubų.

Ezk 10 19 Man matant, cherubai pakėlė sparnus ir pakilo nuo žemės, o ratai pakilo kartu su jais. Jie sustojo prie Viešpaties šventyklos rytinių vartų, ir Izraelio Dievo šlovė stovėjo virš jų.

Ezk 10 20 Tai buvo tos pačios būtybės, kurias mačiau prie Kebaro upės po Izraelio Dievu. Aš supratau, kad tai buvo cherubai.

Ezk 10 21 Kiekvienas turėjo po keturis veidus bei keturis sparnus. Po sparnais buvo lyg žmogaus rankos.

Ezk 10 22 Jų veidų išvaizda buvo visai tokia, kokią mačiau prie Kebaro upės. Jie judėjo tiesiai pirmyn.

Ezk 11 1 Dvasia pakėlė mane ir nunešė prie Viešpaties šventyklos rytinių vartų. Ten, prie vartų, mačiau dvidešimt penkis vyrus, tarp jų ir kunigaikščius: Jaazaniją, Azūro sūnų, ir Pelatiją, Benajo sūnų.

Ezk 11 2 Jis tarė: "Žmogaus sūnau, šitie vyrai kuria pavojingus planus ir duoda piktus patarimus šiam miestui.

Ezk 11 3 Jie sako: 'Dar toli; statykime namus. Miestas yra katilas, o mes- mėsa!'

Ezk 11 4 Todėl, žmogaus sūnau, pranašauk prieš juos".

Ezk 11 5 Viešpaties Dvasia kalbėjo: "Sakyk: 'Taip sako Viešpats: 'Aš žinau, ką jūs sakote ir ką galvojate.

Ezk 11 6 Jūs daugelį nužudėte šiame mieste, jų lavonų pripildėte gatves'.

Ezk 11 7 Todėl taip sako Viešpats: 'Jūsų užmuštieji-tai mėsa, o miestas- katilas. Bet jus Aš pašalinsiu iš miesto.

Ezk 11 8 Jūs bijote kardo, ir Aš atiduosiu jus kardui.

Ezk 11 9 Aš pašalinsiu jus iš miesto, atiduosiu svetimšaliams ir įvykdysiu jums teisumą.

Ezk 11 10 Jūs krisite nuo kardo. Aš teisiu jus prie Izraelio sienos, ir jūs žinosite, kad Aš esu Viešpats.

Ezk 11 11 Miestas nebus jums katilu ir jūs nebūsite mėsa jame. Aš teisiu jus prie Izraelio sienos.

Ezk 11 12 Jūs žinosite, kad Aš esu Viešpats. Jūs nesilaikėte mano įsakymų ir nevykdėte mano sprendimų, bet elgėtės kaip aplink jus gyvenantys pagonyš' ".

Ezk 11 13 Man pranašaujant, mirė Pelatijas, sūnus Benajo. Aš kritau veidu žemėn, balsiai šaukdamas: "Ak, Viešpatie Dieve, ar Tu visai sunaikinsi Izraelio likutį?"

Ezk 11 14 Viešpats atsakė:

Ezk 11 15 "Žmogaus sūnau, tavo broliai, taip, tavo broliai, yra gyvenantys su tavimi tremtyje, apie kuriuos Jeruzalės gyventojai sako: 'Jie gyvena toli nuo Viešpaties, o mums duotas šis kraštas!'

Ezk 11 16 Aš juos toli išvijau ir išsklaidžiau tarp pagonių tautų, tačiau būsiu jiems šventykla tuose kraštuose.

Ezk 11 17 Aš juos surinksiu ir sugrąžinsiu iš tų tautų, kuriose juos išsklaidžiau, ir duosiu jiems Izraelio kraštą.

Ezk 11 18 Sugrįžę jie pašalins visas šlykštybes ir bjaurystes.

Ezk 11 19 Aš duosiu jiems vieną širdį ir įdėsiu jiems naują dvasią. Aš išimsiu iš jų kūno akmeninę širdį ir duosiu jiems kūno širdį.

Ezk 11 20 Jie laikysis mano įsakymų ir vykdys mano nuostatus. Jie bus mano tauta, ir Aš būsiu jų Dievas.

Ezk 11 21 O kurių širdys seka šlykštybes ir bjaurystes, tų kelius sugrąžinsiu ant jų galvų, -sako Viešpats Dievas".

Ezk 11 22 Cherubai pakėlė sparnus, ratai pajudėjo su jais, o Izraelio Dievo šlovė buvo virš jų.

Ezk 11 23 Viešpaties šlovė pakilo iš miesto vidurio ir nusileido ant kalno į rytus nuo miesto.

Ezk 11 24 Po šitų Dievo Dvasios regėjimų dvasia pakėlė mane ir nunešė Chaldėjon pas tremtinius. Regėjimas, kurį mačiau, išnyko.

Ezk 11 25 Aš papasakojau tremtiniams visa, ką Viešpats man regėjime parodė ir pasakė.

Ezk 12 1 Viešpats man kalbėjo:

Ezk 12 2 "Žmogaus sūnau, tu gyveni maištingoje tautoje, tarp žmonių, kurie turi akis, bet nemato, turi ausis, bet negirdi.

Ezk 12 3 Todėl, žmogaus sūnau, paruošk savo mantą persikelti ir, jiems matant, dienos metu išeik. Jiems matant, iš savo vietos persikelk į kitą vietą. Gal jie susipras, nors ir yra maištingi.

Ezk 12 4 Dienos metu išnešk savo mantą kaip persikėlimo mantą, o pats išeik vakare kaip einantis į tremtį.

Ezk 12 5 Jiems matant, pralaužk sieną, užsidėk daiktus ant pečių ir sutemus išeik pro ją.

Ezk 12 6 Užsidenk veidą, kad nematytum krašto, nes Aš paskyriau tave ženklui Izraeliui".

Ezk 12 7 Aš padariau, kaip man buvo įsakyta: savo mantą kaip persikėlimo mantą išnešiau dienos metu, vakare pralaužiau sieną. Kai sutemo, užsidėjęs daiktus ant pečių, išėjau, jiems matant.

Ezk 12 8 Rytą man Viešpats pasakė:

Ezk 12 9 "Žmogaus sūnau, ar izraelitai neklausė tavęs: 'Ką darai?'

Ezk 12 10 Sakyk jiems: 'Taip sako Viešpats: 'Tai našta Jeruzalės kunigaikščiui ir visiems izraelitams, kurie ten yra'.

Ezk 12 11 Sakyk: 'Aš esu ženklas jums. Kaip aš dariau, taip atsitiks jiems. Jie persikels ir eis į nelaisvę'.

Ezk 12 12 Kunigaikštis, kuris yra tarp jų, užsidės mantą ant pečių, pralauš mūro sieną ir sutemus pro ją išeis. Veidą jis užsidengs, kad nematytų krašto.

Ezk 12 13 Aš pagausiu jį, nugabensiu į Babiloną, chaldėjų kraštą. Tačiau jis nematys to krašto ir mirs jame.

Ezk 12 14 Visus jo padėjėjus ir karių būrius Aš išsklaidysiu po visus kraštus ir ištrauksiu kardą paskui juos.

Ezk 12 15 Kai juos išsklaidysiu tarp tautų įvairiuose kraštuose, tada jie žinos, kad Aš esu Viešpats.

Ezk 12 16 Bet Aš išsaugosiu mažą likutį nuo kardo, bado ir maro. Jie pasakos apie savo bjaurystes tautoms, kuriose bus ištremti, ir jie žinos, kad Aš esu Viešpats' ".

Ezk 12 17 Viešpats man tarė:

Ezk 12 18 "Žmogaus sūnau, valgyk duoną ir gerk vandenį drebėdamas.

Ezk 12 19 Sakyk krašto žmonėms, kad Viešpats Dievas apie Jeruzalės ir Izraelio krašto gyventojus sako: 'Jie valgys duoną nusiminę ir gers vandenį susirūpinę, nes jų kraštas virs dykyne dėl smurto visų jame gyvenančių.

Ezk 12 20 Miestai ištuštės, ir kraštas sunyks. Tada jūs žinosite, kad Aš esu Viešpats' ".

Ezk 12 21 Viešpats vėl man kalbėjo:

Ezk 12 22 "Žmogaus sūnau, kokia tai patarlė, kurią vartojate Izraelio krašte, sakydami: 'Dienos bėga, o pranašystės neišsipildo'.

Ezk 12 23 Tu sakyk jiems, kad Viešpats Dievas sako: 'Aš padarysiu galą šitai patarlei, ir ji Izraelyje nebebus girdima. Jau atėjo laikas, ir visos pranašystės išsipildys.

Ezk 12 24 Daugiau nebebus melagingų regėjimų ir apgaulingų pranašavimų Izraelyje.

Ezk 12 25 Aš, Viešpats, kalbėsiu, ir žodis, kurį kalbėsiu, išsipildys ir nebus atidėtas. Taip, dar jūsų dienomis, jūs, maištininkai, Aš paskelbsiu žodį ir jį įvykdysiu, -sako Viešpats Dievas' ".

Ezk 12 26 Viešpats man tarė:

Ezk 12 27 "Žmogaus sūnau, Izraelitai sako: 'Regėjimai, kuriuos pranašas regi, ir jo pranašavimai yra apie tolimą ateitį'.

Ezk 12 28 Todėl sakyk jiems: 'Taip sako Viešpats: 'Mano žodžiai nebebus atidedami, bet žodis, kurį kalbėjau, išsipildys, -sako Viešpats Dievas' ".

Ezk 13 1 Viešpats kalbėjo man:

Ezk 13 2 "Žmogaus sūnau, pranašauk prieš Izraelio pranašus, kurie pranašauja tai, kas yra jų pačių širdyse: 'Pasiklausykite Viešpaties žodžių!

Ezk 13 3 Taip sako Viešpats: 'Vargas kvailiems pranašams, sekantiems savo pačių dvasia ir nieko nemačiusiems.

Ezk 13 4 Izraeli, tavo pranašai yra lyg lapės griuvėsiuose.

Ezk 13 5 Jūs nestojote į Izraelio namų spragas ir nestatėte sienų aplinkui juos, kad atsilaikytų kovoje Viešpaties dieną.

Ezk 13 6 Jie kalbėjo apgaulę ir pranašavo melą. Jie sakė: 'Taip sako Viešpats', kai Viešpats nebuvo jų siuntęs, ir suteikė viltį, kad jų žodžiai išsipildys.

Ezk 13 7 Ar jūs ne apgaulę kalbėjote ir ne melą pranašavote, sakydami: 'Taip sako Viešpats', kai Aš nekalbėjau.

Ezk 13 8 Kadangi jūs kalbėjote apgaulę ir pranašavote melą, Aš esu prieš jus.

Ezk 13 9 Mano ranka bus prieš pranašus, reginčius apgaulę ir pranašaujančius melą. Jie nepriklausys mano tautai, nebus įrašyti į Izraelio namų sąrašą ir nesugrįš į Izraelio kraštą. Tada jūs žinosite, kad Aš esu Viešpats.

Ezk 13 10 Jie suvedžiojo mano tautą, sakydami: 'Taika', kai tuo tarpu nebuvo taikos. Kai jie stato sieną iš akmenų, kiti aptepa ją kalkėmis.

Ezk 13 11 Sakyk tiems, kurie tepa sieną kalkėmis, kad ji sugrius, užėjus smarkiame lietui, siaučiant audrai.

Ezk 13 12 Kai ji sugrius, ar neklaus jūsų: 'Kur tinkas, kuriuo aptepėte sieną?'

Ezk 13 13 Aš užsirūstinęs užleisiu griauinančią audrą ir smarkų lietų. Lietus nuplaus tinką, ir mano rūstybės kruša sunaikins ją.

Ezk 13 14 Aš nugriausiu jūsų kalkėmis apteptą sieną iki pamatų. Ji grius, ir jūs žūsitate kartu su ja. Tada žinosite, kad Aš esu Viešpats.

Ezk 13 15 Aš išliesiu savo rūstybę ant sienos ir jos aptepėjų ir sakysiu: 'Nebėra sienos ir tų, kurie ją aptepė:

Ezk 13 16 Izraelio pranašų, Jeruzalei pranašavusių taiką, kai taikos nebuvo, -sako Viešpats Dievas'.

Ezk 13 17 Tu, žmogaus sūnau, atsisuk į tautos dukteris, kurios pranašauja iš savo širdžių ir pranašauk prieš jas.

Ezk 13 18 Sakyk joms: 'Taip sako Viešpats Dievas: 'Vargas moterims, siuvančioms burtų raiščius rankoms ir šydus visų žmonių galvoms, kad juos sugautų. Ar, gaudydamos mano tautos žmones, pačios tikėtės išlikti gyvos?'

Ezk 13 19 Jūs teršiate mane tautoje dėl saujos miežių ir dėl duonos kashio, pražudydamos sielas, kurios neturėtų pražūti, ir palikdamos gyvas sielas, kurios neturėtų gyventi, meluodamos mano tautai, kuri klauso jūsų melų'.

Ezk 13 20 Todėl taip sako Viešpats Dievas: 'Burtų raiščius, kuriais gaudote sielas, Aš nuplėšiu nuo jūsų rankų ir sugautuosius paleisiu į laisvę.

Ezk 13 21 Taipgi nuplėšiu šydus ir savo tautą išlaisvinsiu iš jūsų rankų. Tada žinosite, kad Aš esu Viešpats.

Ezk 13 22 Kadangi savo melais jūs nuliūdinote teisiojo širdį, kurios Aš nenorėjau liūdinti, o nedorėlio rankas sustiprinote, kad neatsiverstų nuo savo pikto kelio ir gyventų,

Ezk 13 23 todėl jūs neberegėsite apgaulės ir liausitės žyniavę, nes Aš išgelbėsiu savo tautą iš jūsų rankų, ir jūs žinosite, kad Aš esu Viešpats' ".
 Ezk 14 1 Kelį Izraelio vyresnieji atėjo pas mane ir atsisėdo priešais.
 Ezk 14 2 Viešpats kalbėjo man:
 Ezk 14 3 "Žmogaus sūnau, šitie vyrai pasistatė stabus savo širdyse ir tai, kas veda į nusikaltimą, yra prieš jų akis. Argi klausiamas turėčiau jiems atsakyti?
 Ezk 14 4 Todėl sakyk jiems: 'Taip sako Viešpats Dievas: 'Kiekvienam Izraelitui, kuris pasistato stabus savo širdyje bei žiūri į tai, kas veda į nusikaltimą, ir ateina pas pranašą, Aš, Viešpats, atsakysiu pagal jo stabų daugybę.
 Ezk 14 5 Aš nutversiu Izraelio namus jų pačių širdyse, kadangi per savo stabus jie atsitraukė nuo manęs'.
 Ezk 14 6 Todėl sakyk Izraelitams: 'Taip sako Viešpats Dievas: 'Atsiverskite nuo stabų ir nusigržękite nuo visų savo bjaurysčių'.
 Ezk 14 7 Jei Izraelitas ar ateivis, gyvenantis Izraelyje, kuris pasistatė stabus savo širdyje ir žiūri į tai, kas veda į nusikaltimą, ateis pas pranašą pasiklausti, tam Aš pats, Viešpats, atsakysiu.
 Ezk 14 8 Aš atsigrėšiu prieš jį ir padarysiu jį ženklų bei patarlių, išnaikindamas jį iš savo tautos. Tada jūs žinosite, kad Aš esu Viešpats.
 Ezk 14 9 Jei pranašas leis susiklaidinamas ir duos atsakymą, tai Aš, Viešpats, būsiu suklaidinęs tą pranašą. Aš ištiesiu savo ranką prieš jį ir išnaikinsiu iš savo tautos Izraelio.
 Ezk 14 10 Jie abu atsakys už nusikaltimą; pranašo kaltė bus ta pati, kaip ir klausiančiojo,
 Ezk 14 11 kad Izraelitai ateityje nebeatsitrauktų nuo manęs ir nebeususikalstų, bet būtų mano tauta ir Aš būčiau jų Dievas'.
 Ezk 14 12 Viešpats kalbėjo man:
 Ezk 14 13 "Žmogaus sūnau, jei kuris kraštas nusikalstų ir sulaužytų ištikimybę man, Aš bausiu jį: atimsiu duonos ramstį, siųsiu badą kraštui ir išnaikinsiu žmones bei gyvulius.
 Ezk 14 14 Jei Nojus, Danielius ir Jobas būtų tarp jų, tai jie savo teisumu išgelbėtų tik savo gyvybes, -sako Viešpats Dievas. -
 Ezk 14 15 Jei atiduočiau kraštą laukiniams žvėrimis ir jie kraštą paverstų dykyne, per kurią neina joks žmogus dėl žvėrių baimės,
 Ezk 14 16 ir jame būtų tie trys vyrai, kaip Aš gyvas, -sako Viešpats, -jie neišgelbėtų nei sūnų, nei dukterų, tik patys išsigelbėtų, o kraštas virstų dykyne.
 Ezk 14 17 Jei Aš atiduočiau kraštą kardui, sakydamas: 'Karde, eik per kraštą ir išnaikink žmones ir gyvulius',
 Ezk 14 18 ir jame būtų tie trys vyrai, kaip Aš gyvas, -sako Viešpats, -jie neišgelbėtų nei sūnų, nei dukterų, tik jie vieni būtų išgelbėti.
 Ezk 14 19 Arba jei siųsčiau kraštui marą ir išliečiau savo rūstybę, praliedamas kraują ir išnaikindamas žmones bei gyvulius,
 Ezk 14 20 ir jame būtų Nojus, Danielius ir Jobas, kaip Aš gyvas, -sako Viešpats, -jie savo teisumu neišgelbėtų nei sūnų, nei dukterų, tik savo gyvybes.
 Ezk 14 21 Tuo labiau, kai Aš, norėdamas Jeruzalėje išnaikinti žmones ir gyvulius, siųsiu savo keturias bausmes: kardą, badą, laukinius žvėris ir marą.
 Ezk 14 22 Tačiau mieste liks likutis, kuris bus išvestas su savo sūnumis ir dukterimis. Jiems atėjus pas jus, jūs matysite jų kelius bei darbus ir būsite paguosti dėl nelaimės, kurią siunčiau Jeruzalei.
 Ezk 14 23 Jie paguos jus, kai pamatysite jų kelius ir darbus, ir žinosite, kad visa, ką padariau Jeruzalei, nebuvo be priežasties, -sako Viešpats Dievas".
 Ezk 15 1 Viešpats kalbėjo man:
 Ezk 15 2 "Žmogaus sūnau, kuo geresnis vynmedis, lyginant jį su kitais medžiais?
 Ezk 15 3 Ar iš jo daro ką nors, ar naudoja padaryti kabliui kam nors pakabinti?
 Ezk 15 4 Jis tinka tik sudeginti. Jo abu galai sudega, o vidurys pajuoduoja. Ar jis dar kam nors tinka?
 Ezk 15 5 Jei sveikas netiko jokiai diktui pagaminti, tai ką bekalbėti, kai jis sudega -iš jo jokios naudos!
 Ezk 15 6 Todėl Viešpats Dievas sako: 'Aš padarysiu Jeruzalės gyventojams kaip vynmedžiui, kuris sudega ugnyje.
 Ezk 15 7 Aš atsigrėšiu į juos, ir, išėję iš vienos ugnies, jie sudegs kitoje. Jūs žinosite, kad Aš esu Viešpats, kai atsigrėšiu į juos.
 Ezk 15 8 Kraštą paversiu dykuma, nes jie sulaužė ištikimybę man, -sako Viešpats Dievas'.
 Ezk 16 1 Viešpats kalbėjo man:
 Ezk 16 2 "Žmogaus sūnau, paskelbk Jeruzalei jos bjaurystes
 Ezk 16 3 ir sakyk jai: 'Tavo kilmė ir giminė yra iš Kanaano krašto. Tavo tėvas buvo amoritas ir motina hetitė.
 Ezk 16 4 Kai tu gimei, tavo virkštelė nebuvo nupjauta, nebuvai nuplauta vandeniu nei ištrinta druska, nei vystyklais suvystyta.
 Ezk 16 5 Nė vienas nepažvelgė į tave su gailesčiu ir nepadėjo tau. Kai gimei, buvai išmesta laukan.
 Ezk 16 6 Ašėjau pro šalį ir, matydamas tave begulinčią kraujyje, tariau:

'Gyvenk'.

Ezk 16 7 Aš užauginau tave kaip lauko augalą. Tu užaugai, subrendai, tapai labai graži, iškilo krūtinė, užaugo plaukai, tačiau tu buvai plika ir nuoga.

Ezk 16 8 Kai Aš eidamas pažiūrėjau į tave, buvo atėjęs tavo meilės laikas. Aš apdengiau tavo nuogumą savo apsiaustu, prisiekiau tau, padariau su tavimi sandorą, ir tu tapai mano.

Ezk 16 9 Aš apiploviau tave vandeniu, nuploviau tavo kraują, patepiau aliejumi,

Ezk 16 10 aprengiau margais drabužiais, apaviu brangiais odiniais sandalais,

Ezk 16 11 apgaubiau ploną drobe, uždėjau šilkinį šydą ir papuošiau papuošalais: ant rankų uždėjau apyrankes, ant kaklo grandinėle,

Ezk 16 12 į nosį įvėriau žiedą, į ausis-auškarus ir ant galvos uždėjau puikų vainiką.

Ezk 16 13 Tu pasipuošei auksu ir sidabru, plona drobe, šilkais ir margais audiniais; valgei kvietinius miltus, medų ir aliejų; buvai graži ir pasiekei karališką didybę.

Ezk 16 14 Tavo garsas sklido tautose dėl tavo grožio, nes, pasipuošusi papuošalais, kuriuos tau daviau, pasiekei tobulą grožį, -sako Viešpats Dievas, -

Ezk 16 15 Pasitikėdama savo grožiu, tu pradėjai paleistuvauti ir atsiduodavai kiekvienam praeiviui.

Ezk 16 16 Savo margais drabužiais papuošei aukštumas ir paleistuvavai jose. Taip niekada nebuvo ir nebus.

Ezk 16 17 Iš mano tau duotų aukso ir sidabro papuošalų pasidarei vyrų atvaizdus ir paleistuvavai su jais.

Ezk 16 18 Tu savo margais audiniais apdengei juos ir mano aliejų bei smilkalus aukojai jiems.

Ezk 16 19 Tau duotą maistą: kvietinius miltus, aliejų ir medų-tu aukojai jiems, kaip malonų kvapą.

Ezk 16 20 Net savo sūnus ir dukteris, kuriuos man pagimdei, aukojai jiems praryti. Ar dar neužteko tau paleistuvystės,

Ezk 16 21 kad mano vaikus žudei ir aukojai jiems, leisdama per ugnį?

Ezk 16 22 Taip elgdamasi ir paleistuvaudama, neatsiminei savo jaunystės dienų, kai plika ir nuoga gulėjai savo kraujyje.

Ezk 16 23 Po visų tavo nedorybių-vargas, vargas tau, -sako Viešpats, -

Ezk 16 24 tu pasistatei paleistuvystės namus ir įrengi aukštumas kiekvienoje gatvėje.

Ezk 16 25 Kiekvienos gatvės pradžioje įsirengi aukštumas ir savo grožį apdrabstei purvais, atsiduodama kiekvienam praeiviui ir dauginama savo paleistuvystės.

Ezk 16 26 Tu svetimavai su kaimynais, augalotais egiptiečiais, sukeltdama mano pyktį.

Ezk 16 27 Dabar Aš ištiesiau savo ranką virš tavęs ir atėmiau tavo dalį, ir atidaviau tave toms, kurios tavęs nekenčia, filistinų dukterims, kurios gėdijosi tavo gašlumo.

Ezk 16 28 Tu ištvirkavai su asirais, nes buvai nepasotinama, bet ir su jais negalėjai pasitenkinti.

Ezk 16 29 Tavo paleistuvystės padaugėjo nuo Kanaano krašto iki Chaldėjos, bet ir to tau dar neužteko.

Ezk 16 30 Kokia nusilpusi tavo širdis, -sako Viešpats Dievas, -jei tu darei visa tai kaip begėdė paleistuvė.

Ezk 16 31 Kiekvienoje gatvėje ir kiekvienoje aikštėje įrengi paleistuvystės namus ir aukštumas. Tu nebuvai paprasta paleistuvė, nes paniekina užmokestį,

Ezk 16 32 bet svetimautoja žmona, kuri savo vyro vieton priima svetimus.

Ezk 16 33 Jie duoda dovanas paleistuvėms, bet tu pati davei dovanas savo meilužiams ir papirkdavai juos, kad jie ateitų pas tave.

Ezk 16 34 Tavo ištvirkavimas buvo ne toks, koks kitų moterų. Ne paskui tave sekiojo, bet tu duodavai užmokestį, o pati nieko negaudavai. Tuo tu skyreisi iš kitų'.

Ezk 16 35 Paleistuve, išgirsks viešpaties žodį!

Ezk 16 36 'Kadangi tu atidengei savo gėdą, ištvirkaudama su meilužiais, su savo bjauriais stabais ir aukojai jiems savo vaikų kraują,

Ezk 16 37 todėl Aš surinksiu visus tavo meilužius, kuriuos mylėjai, ir tuos, kurių nekentei. Aš juos surinksiu iš visur ir atidengsiu jiems visą tavo nuogumą.

Ezk 16 38 Aš teisiu tave kaip svetimautoją ir žudytoją. Savo rūstybėje ir pavyde praliesiu tavo kraują

Ezk 16 39 ir atiduosiu tave į jų rankas. Jie sugriaus tavo paleistuvystės namus ir sunaikins aukštumas. Jie nuplės tau drabužius, atims papuošalus ir paliks tave pliką ir nuogą.

Ezk 16 40 Susirinkę prieš tave, jie užmuš tave akmenimis, sukapos kardu,

Ezk 16 41 sudegins tavo namus ir įvykdys teismo sprendimą daugelio moterų akių ždoje. Taip padarysiu galą tavo paleistuvystei, ir tu nebedalysi daugiau dovanų.

Ezk 16 42 Taip mano rūstybė prieš tave nurims ir pavydas liausis. Aš būsiu ramus ir nebepyksiu.

Ezk 16 43 Tu neatsiminei savo jaunystės dienų, bet savo elgesiu supykdei mane, todėl visus tavo darbus suverčiau tau ant galvos.

Ezk 16 44 Kiekvienas, kas vartoja patarles, sakys apie tave: 'Kokia motina,

tokia ir duktė'.

Ezk 16 45 Tu esi duktė savo motinos, kuri paliko savo vyrą ir vaikus; tu esi sesuo savo seserų, kurios paliko savo vyrus ir vaikus. Jūsų motina buvo hetitė ir tėvas amoritas.

Ezk 16 46 Tavo vyresnioji sesuo yra Samarija su savo dukterimis, gyvenanti tavo kairėje. Tavo jaunesnioji sesuo, gyvenanti tavo dešinėje, yra Sodoma su savo dukterimis.

Ezk 16 47 Tačiau tu nevaikščiojai jų keliais ir nesielgei pagal jų bjaurystes. To buvo per mažai tau, todėl tu iškrypai dar daugiau visuose savo keliuose.

Ezk 16 48 Kaip Aš gyvas, -sako Viešpats Dievas, -tavo sesuo Sodoma su savo dukterimis nesielgė taip, kaip tu ir tavo dukterys.

Ezk 16 49 Tavo sesers Sodomos ir jos dukterų nusikaltimas buvo išdidumas, perteklius ir dykinėjimas; beturčiui ir vargšui jos nepadėjo.

Ezk 16 50 Jos kėlėsi puikybėn ir darė bjaurystes mano akivaizdoje. Todėl Aš sunaikinau jas.

Ezk 16 51 Samarija nepadarė nė pusės tavo nuodėmių. Tu ją pralenkei savo bjaurystėmis. Tavo seserys yra teisesnės už tave.

Ezk 16 52 Tu, kuri smerkei savo seseris, kentėk gėdą dėl nuodėmių, kurias padarei, kurios bjauresnės už jų nuodėmes. Jos yra teisesnės už tave. Rausk ir kęsk savo gėdą, nes tu pateisinai savo seseris.

Ezk 16 53 Kai Aš parvesiu Sodomos ir jos dukterų ištremtuosius, taip pat Samarijos ir jos dukterų ištremtuosius, parvesiu ir tavo ištremtuosius kartu su jais,

Ezk 16 54 kad kęstum savo gėdą ir raustum dėl visko, ką darei, būdama joms paguoda.

Ezk 16 55 Tavo seserys, Sodoma ir jos dukterys bei Samarija ir jos dukterys, sugriš į savo senąją būklę, tada tu ir tavo dukterys sugrišite į senąją savo būklę.

Ezk 16 56 Savo sesers Sodomos vardo nė neminėdavai savo išdidumo metu,

Ezk 16 57 kol atsidengė tavo nedorybės. Dabar tu esi pajuoka ir panieka Sirijos dukterims ir visiems aplinkui gyvenantiems bei filistinų dukterims.

Ezk 16 58 Tu kentėjai už savo ištvirtinimą ir bjaurystes, -sako Viešpats Dievas. -

Ezk 16 59 Aš pasielsiu su tavimi taip, kaip tu pasiėlgei su manimi. Tu paniekinai priesaiką ir sulaužei sandorą.

Ezk 16 60 Tačiau Aš atsiminsiu savo sandorą su tavimi, padarytą tavo jaunystės dienomis, ir sudarysiu su tavimi amžiną sandorą.

Ezk 16 61 Tada atsiminusi savo kelius, tu gėdysies, kai priimsi savo seseris, vyresniąją ir jaunesniąją, kurias duosiu tau kaip dukteris, bet ne dėl tavo sandoros.

Ezk 16 62 Aš įtvirtinsiu savo sandorą su tavimi ir tu žinosi, kad Aš esu Viešpats.

Ezk 16 63 Tu atsiminsi, gėdysies ir neatversi burnos, kai tau atleisiu visa, ką darei, -sako Viešpats Dievas".

Ezk 17 1 Viešpats kalbėjo man:

Ezk 17 2 "Žmogaus sūnau, užmink mįslę ir papasakok šį palyginimą Izraeliui.

Ezk 17 3 Sakyk: 'Taip sako Viešpats: 'Didelis erelis ilgais išskėstais sparnais su įvairiaspalvėmis plunksnomis atskrido į Libaną. Jis nulauzė kedro viršūnę,

Ezk 17 4 nuskynė jauną ūglį ir, nunešęs jį į pirklių kraštą, pasodino prekybos mieste.

Ezk 17 5 Tada jis paėmė šios žemės sėklą ir pasodino ją derlingoje, drėgnoje dirvoje.

Ezk 17 6 Ji augo ir tapo žemu, vešliu vynmedžiu su atžalomis ir šakelėmis.

Ezk 17 7 Atskrido kitas didelis erelis ilgais sparnais ir su daugybe plunksnų. Vynmedis kreipė į jį savo šaknis ir tiesė į jį šakelės iš savo lysvės, kad šis jį palaistytų.

Ezk 17 8 Jis buvo pasodintas drėgnoje, derlingoje žemėje, kur galėjo vešliai augti, leisti šakeles, nešti vaisius ir būti geras vynmedis'.

Ezk 17 9 Sakyk: 'Taip sako Viešpats Dievas: 'Ar jam seksis? Ar erelis neišraus jo šaknų ir nesudraskys vaisių, ar jo žaliuojančios šakelės nenuvys? Nereikės ir daugelio vyrų didelės jėgos, kad jį išrautų.

Ezk 17 10 Ar jis persodintas augs? Ar kai rytų vėjas jį palies, jis nenuvys? Jis nudžius lysvėje, kurioje auga' ".

Ezk 17 11 Viešpats vėl man kalbėjo:

Ezk 17 12 "Kalbėk maištingai tautai: 'Ar nesuprantate, ką tai reiškia? Štai atėjo Babilono karalius į Jeruzalę, paėmė karalių su kunigaikščiais ir nusivedė juos į Babiloną.

Ezk 17 13 Su karaliaus palikuonių jis padarė sandorą ir jį prisaikdino. Krašto galinguosius jis išgabeno,

Ezk 17 14 kad karalystė būtų pažeminta ir neklestėtų, kad ji išliktų, laikydama jį sandoros.

Ezk 17 15 Bet jis sukilo prieš jį ir siuntė pasiuntinius į Egiptą, prašydamas žirgų ir daug žmonių. Ar jam seksis? Ar išliks tas, kuris taip daro? Ar, sulaužęs sandorą, jis bus išgelbėtas?

Ezk 17 16 Kaip Aš gyvas, -sako Viešpats, -jis mirs Babilone, krašte to karaliaus, kuris padarė jį karaliumi, kurio priesaiką jis paniekino ir sulaužė sandorą.

Ezk 17 17 Faraonas su didele kariuomene bei daugybe karių jam nepadės, kai babiloniečiai bus supylę pylimus ir padarė įtvirtinimus žmonių pražūčiai.

Ezk 17 18 Jis paniekino priesaiką ir sulaužė sandorą, kai buvo padavęs ranką ir prisiekęs. Tai padaręs, jis neištrūks'.

Ezk 17 19 Todėl viešpats Dievas sako: 'Kadangi jis mano priesaiką paniekino ir mano sandorą sulaužė, kaip Aš gyvas-atlyginsiu jam už tai.

Ezk 17 20 Aš jį pagausiu, nugabensiu į Babiloną ir ten su juo bylinėsiuosiu dėl ištikimybės sulaužymo.

Ezk 17 21 Jo karių rinktiniai būriai kris nuo kardo; kurie išliks, tuos išsklaidysiu į visus vėjus. Tada jūs žinosite, kad Aš, Viešpats, tai kalbėjau.

Ezk 17 22 Aš pats aukšto kedro viršūnę nulašysiu, ūglį nuskinsiu ir pasodinsiu aukštai iškilusiame kalne.

Ezk 17 23 Jis, pasodintas aukštame Izraelio kalne, išleis šakas, neš vaisių ir išaugs didingu kedru. Įvairūs sparnuočiai gyvens po juo, paukščiai kraus lizdus jo šakų ūksmėje.

Ezk 17 24 Visi krašto medžiai žinos, kad Aš, Viešpats, pažeminu aukštą medį ir paaukštinu žemą, žaliuojantį medį nudžiovinsiu ir sausą darau žaliuojantį. Aš, Viešpats, pasakiau ir įvykdžiau'.

Ezk 18 1 Viešpats kalbėjo man:

Ezk 18 2 "Ką reiškia ta patarlė, kurią vartojate Izraelio krašte, sakydami: 'Tėvai valgė rūgščių vynuogių, o vai kams dantys atšipo?'

Ezk 18 3 Kaip Aš gyvas, -sako Viešpats, -šios patarlės nebevartosite Izraelyje.

Ezk 18 4 Visi žmonės yra mano: ir tėvas, ir sūnus. Siela, kuri nusikalsta, mirs.

Ezk 18 5 Jei žmogus yra teisingas ir daro, kas yra teisinga ir teisėta:

Ezk 18 6 nevalgo aukštumose, negarbina Izraelio stabų, nei šniekina artimo žmonos, nesiartina prie moters jos mėnesinių metu,

Ezk 18 7 nė vieno neskriaudžia, skolininkų užstatą gražina, neapiplėšia, išalkusį pamaitina, nuogą aprengia,

Ezk 18 8 neskolina už nuošimčius ir nereikalauja gražinti su priedu, nedaro neteisybės, teisingai teisia,

Ezk 18 9 laikosi mano nuostatų ir vykdo mano sprendimus-toks yra teisingas; jis tikrai bus gyvas.

Ezk 18 10 Jeigu jam gimsta plėšikas sūnus, praliejantis kraują, kuris daro šiuos dalykus:

Ezk 18 11 valgo aukštumose, išniekina artimo žmoną,

Ezk 18 12 skriaudžia vargšą ir beturtį, plėšikauja, negražina užstatų, garbina stabus, daro bjaurius dalykus,

Ezk 18 13 skolina už nuošimčius, reikalauja daugiau, negu davė, -argi toks turėtų likti gyvas? Ne, jis neišgyvas! Kas taip elgiasi-mirs. Jo kraujas kris ant jo.

Ezk 18 14 Bet jei jam gims sūnus, kuris matys tėvo nusikaltimus, susipras ir nedarys nieko panašaus:

Ezk 18 15 nevalgys aukštumose, negarbina Izraelio stabų, nei šniekins artimo žmonos,

Ezk 18 16 nė vieno neskriaus, nesulaikys užstatų, neplėšikaus, pamaitins alkana, nuogą aprengs,

Ezk 18 17 neskriaus nė vieno, neims nuošimčių ir nereikalaus gražinti su priedu, laikysis mano nuostatų ir vykdys mano sprendimus, -toks nemirs dėl savo tėvo kaltės, bet bus gyvas.

Ezk 18 18 Jo tėvas, skriaudęs bei prievartavęs brolių ir daręs pikta visiems, mirs dėl savo nusikaltimų.

Ezk 18 19 Jūs klausiate: 'Kodėl sūnus neatsako už tėvo nusikaltimus?' Jei sūnus darė, kas yra teisinga ir teisu, bei laikėsi mano nuostatų, jis tikrai liks gyvas.

Ezk 18 20 Siela, kuri nusikalsta, mirs. Sūnus neatsakys už tėvo nusikaltimą, o tėvas neatsakys už sūnaus kaltes. Teisusis gaus teismojo atpildą, o nedorėlio nedorybės bus ant jo paties.

Ezk 18 21 Jei nedorėlis atsivers nuo savo nusikaltimų, laikysis mano nuostatų ir darys, kas yra teisinga ir teisu, jis tikrai liks gyvas ir nemirs.

Ezk 18 22 Ankstesni nusikaltimai bus užmiršti ir jam neįskaitomi; jis bus gyvas dėl savo teismo.

Ezk 18 23 Argi Aš noriu nedorėlio mirties, -sako Viešpats, -o ne kad jis gręžtųsi nuo savo kelių ir būtų gyvas?

Ezk 18 24 Jei teisusis nusigręš nuo savo teismo, elgsis neteisingai ir darys visas bjaurystes, kurias daro nedorėliai, argi jis gyvens? Ne, jo teismo darbai nebus jam įskaityti. Jis mirs savo nusikaltimuose ir nuodėmėse.

Ezk 18 25 Jūs sakote: 'Viešpaties kelias neteisingas'. Paklausyk, Izraeli! Ar mano kelias neteisingas? Ar ne jūsų kelias yra neteisingas?

Ezk 18 26 Jei teisusis nusigręš nuo savo teismo ir padarys nusikaltimą, jis mirs dėl jo.

Ezk 18 27 Jei nedorėlis nusigręš nuo savo nedorybės ir darys, kas yra teisinga ir teisu, jis išgelbės savo gyvybę.

Ezk 18 28 Kadangi jis susiprato ir atsisakė savo pikty darbų, jis tikrai liks gyvas.

Ezk 18 29 Izraelis sako: 'Viešpaties kelias neteisingas'. Izraeli, argi mano

kelias neteisingas? Argi ne jūsų kelias yra neteisingas?

Ezk 18 30 Aš teisiu jus, o Izraelio namai, kiekvieną pagal jo kelius.

Nusigręžkite nuo savo nusikaltimų, kad jūsų neteisybės jūsų nesunaikintų.

Ezk 18 31 Atsisakykite nusikaltimų, kuriuos darėte, įsigykite naują širdį ir naują dvasią! Izraeli, kodėl tu turėtum mirti?

Ezk 18 32 Aš nenoriu miršančiojo mirties, -sako Viešpats Dievas. -Atsiverskite ir būkite gyvi!"

Ezk 19 1 Apraudok Izraelio kunigaikščius,

Ezk 19 2 sakydamas: "Tavo motina buvo liūtė, gulinti tarp liūtų! Ji tarp liūtų užaugino savo jauniklius.

Ezk 19 3 Vienas jos jauniklis išaugo jaunu liūtu, kuris, išmokęs sugauti grobį, ėmė ryti žmones.

Ezk 19 4 Tautos, išgirdusios apie jo darbus, pagavo jį ir sukaustytą grandinėmis išvedė į Egiptą.

Ezk 19 5 Liūtė, pamačiusi, kad jos viltys žlugo, antrą savo jauniklį užaugino jaunu liūtu.

Ezk 19 6 Jis, vaikščiodamas tarp liūtų, išmoko sugauti grobį ir ėmė ryti žmones.

Ezk 19 7 Jis griovė tvirtoves ir naikino miestus. Visas kraštas drebėjo nuo jo riaumojimo.

Ezk 19 8 Aplinkinių kraštų tautos sukilo prieš jį, ištiesė savo tinklą ir sugavo jį.

Ezk 19 9 Jie sukaustė jį grandinėmis, uždarė narvan ir, nugabenę pas Babilono karalių, įmetė į kalėjimą, kad jo balsas nebebūtų girdimas Izraelio kalnuose.

Ezk 19 10 Tavo motina buvo kaip vynmedis, pasodintas prie vandens, gausus šakelių ir vaisių.

Ezk 19 11 Jo stiprus ūglis tapo valdovo skeptru, iškilo aukštai tarp šakelių; jis buvo toli matomas.

Ezk 19 12 Bet rūstybėje jis buvo išrautas ir numestas žemėn. Rytų vėjas sudžiovino jo vaisius, šakos sudžiūvo ir ugnis prarijo jas.

Ezk 19 13 Dabar jis pasodintas dykumoje, sausoje ir išdžiūvusioje žemėje.

Ezk 19 14 Ugnis, išėjusi iš jo kamieno, sudegino šakas ir vaisius. Nebėra kamieno, kuris galėtų būti valdovo skeptras. Tai yra rauda ir ji liks rauda".

Ezk 20 1 Septintaisiais metais, penkto mėnesio dešimtą dieną, keli Izraelio vyresnieji atėjo pasiklausti Viešpaties ir atsisėdo priešais mane.

Ezk 20 2 Viešpats kalbėjo man:

Ezk 20 3 "Žmogaus sūnau, paklausk Izraelio vyresniųjų, ar jie atėjo pasiklausti manęs? Kaip Aš gyvas, jiems neatsakysiu, -sako Viešpats Dievas. -

Ezk 20 4 Žmogaus sūnau, ar tu neteisi jų? Primink jiems jų tėvų bjaurystes.

Ezk 20 5 Sakyk jiems: 'Taip sako Viešpats Dievas: 'Aš išsirinkau Izraelį, Aš prisiekiu, pakėlęs ranką, Jokūbo namų palikuonims, apsireiškiau jiems Egipto krašte, sakydamas: 'Aš esu Viešpats, jūsų Dievas'.

Ezk 20 6 Tą dieną Aš, pakėlęs ranką, prisiekiu, kad išvesiu juos iš Egipto krašto ir nuvesiu į mano numatytą jiems žemę, tekančią pienu ir medumi, -į geriausią kraštą iš visų.

Ezk 20 7 Aš jiems sakiau: 'Kiekvienas pašalinkite bjaurystes nuo savo akių ir nesusitepkite Egipto stabais. Aš esu Viešpats, jūsų Dievas'.

Ezk 20 8 Bet jie buvo maištingi ir neklausė manęs, nė vienas nepašalino nuo savo akių bjaurysčių ir nepaliko Egipto stabų. Tuomet Aš ketinau išlieti savo rūstybę ant jų dar Egipto krašte.

Ezk 20 9 Tačiau dėl savo vardo susilaikiau, kad jo nepažeminčiau tarp pagonių tautų, kur jie gyveno, kurių akivaizdoje Aš apsireiškiau, žadėdamas išvesti juos iš Egipto krašto.

Ezk 20 10 Aš išvedžiau juos iš Egipto krašto ir, atvedęs į dykumą,

Ezk 20 11 daviau jiems savo įsakymus ir pamokiau nuostatų, kurių laikydamasis žmogus gyvens.

Ezk 20 12 Daviau savaitę, ženklą tarp jų ir manęs, kad jie žinotų, jog Aš esu Viešpats, kuris juos pašventinu.

Ezk 20 13 Izraelitai maištavo prieš mane dykumoje. Jie nesilaikė mano įsakymų ir atmetė mano nuostatus, kuriuos vykdydamas žmogus gyvens; jie sutepė ir mano sabatus. Aš norėjau išlieti savo rūstybę dykumoje ir juos visai sunaikinti,

Ezk 20 14 tačiau to nepadariau dėl savo vardo, kad nebūčiau niekinamas pagonių tautų, kurių akivaizdoje juos išvedžiau iš Egipto.

Ezk 20 15 Tačiau, pakėlęs ranką, prisiekiu dykumoje, kad jų neįvesiu į pažadėtąją žemę, tekančią pienu ir medumi, į kraštą, geriausią iš visų.

Ezk 20 16 Jie atmetė mano įsakymus, nesilaikė nuostatų ir sutepė sabatus, nes jų širdis buvo linkusi prie stabų.

Ezk 20 17 Aš pasigailėjau jų ir visų nesunaikinau ir nepadariau jiems galo dykumoje.

Ezk 20 18 Jų vaikams įsakiau: 'Nesilaikykite savo tėvų nuostatų, nesielkite kaip jie ir nesusiterškite stabais.

Ezk 20 19 Aš esu Viešpats, jūsų Dievas. Laikykitės mano įsakymų ir vykdykite

mano nuostatus,
 Ezk 20 20 švęskite savaitę kaip ženklą tarp manęs ir jūsų ir žinokite, kad Aš esu
 Viešpats, jūsų Dievas.
 Ezk 20 21 Bet ir jų vaikai maištavo prieš mane. Jie nesilaikė mano įsakymų ir
 nevykdė mano nuostatų, kuriuos vykdymas žmogus gyvens. Norėjau išlieti ant jų savo rūstybę
 dykumoje,
 Ezk 20 22 tačiau susilaikiau dėl savo vardo, kad nebūčiau niekinamas tarp
 pagonių, kurių akivaizdoje juos išvedžiau iš Egipto.
 Ezk 20 23 Pakėlęs ranką, dykumoje prisiekiau, kad juos išsklaidysiu ir
 išblaškysiu tarp pagonių,
 Ezk 20 24 nes jie nesilaikė mano įsakymų, atmetė nuostatus, sutepė savaitę ir
 sekė tėvų stabus.
 Ezk 20 25 Tad ir Aš daviau jiems klaidingų įsakymų ir tokių nuostatų, kurių
 laikydamiesi jie negalėjo gyventi.
 Ezk 20 26 Jie susitepė savo dovanomis, leisdami savo pirmagimius per ugnį, kad
 paversčiau juos dykyne ir galiausiai jie pažintų, jog Aš esu Viešpats'.
 Ezk 20 27 Todėl, žmogaus sūnau, kalbėk izraelitams ir sakyk jiems: 'Taip sako
 Viešpats Dievas: 'Jūsų tėvai piktžodžiavo ir paniekino mane.
 Ezk 20 28 Kai juos įvedžiau į kraštą, kurį, pakėlęs ranką, buvau prisiekęs jiems
 duoti, jie, pamatę aukštesnę kalvą arba šakotą medį, aukoję ten aukas ir nešė dovanas,
 sukeldami mano rūstybę'.
 Ezk 20 29 Aš juos klausiau: 'Kokia tai aukštuma, į kurią einate?' Iki šios
 dienos jos vardas Bama.
 Ezk 20 30 Todėl klausk izraelitų: 'Ar jūs nesusitepė, kaip ir jūsų tėvai,
 bjauriais stabais?
 Ezk 20 31 Kai jūs aukojate aukas ir deginate vaikus, patys susitepate stabais
 iki šios dienos. Ar tad Aš turėčiau jums atsakyti? Kaip Aš gyvas, Aš neatsakysiu jums, -sako
 Viešpats Dievas. -
 Ezk 20 32 Niekada neįvyks, kaip jūs manote ir sakote: 'Kaip pagonyms ir kitų
 kraštų tautos, taip ir mes tarnausime medžiui ir akmenims'.
 Ezk 20 33 Kaip Aš gyvas, -sako Viešpats, -Aš valdysiu jus galinga ištiesta ranka,
 išliedamas savo rūstybę.
 Ezk 20 34 Aš išvesiu jus iš tautų, surinksiu iš kraštų, kur esate išsklaidyti,
 savo galinga ir ištiesta ranka ir išliedamas savo rūstybę.
 Ezk 20 35 Aš nuvesiu jus į tautų dykumą ir ten su jumis bylinėsiuos veidas į
 veidą.
 Ezk 20 36 Kaip bylinėjasi su jūsų tėvais Egipto šalies dykumoje, taip
 bylinėsiuos su jumis.
 Ezk 20 37 Tada jus pervesiu po lazda ir įvesiu į sandoros ryšius.
 Ezk 20 38 Aš atskirsiu nuo jūsų maištininkus ir man nusikaltusius, išvesiu juos
 iš krašto, kuriame jie dabar svetimi, bet į Izraelio kraštą jie nesugrįš. Tada žinosite, kad
 Aš esu Viešpats'.
 Ezk 20 39 Apie jus, izraelitai, Viešpats Dievas taip sako: 'Kurie nenorite manęs
 klausyti, eikite ir tarnaukite savo stabams, bet mano šventojo vardo nebesutepti savo
 aukomis ir stabais.
 Ezk 20 40 Šventame mano kalne, Izraelio aukštame kalne, man tarnaus visas
 Izraelis. Ten Aš priimsiu juos ir pareikalausiu iš jūsų aukų, pirmavaisių ir pašvęstų daiktų.
 Ezk 20 41 Aš priimsiu jus ir malonų jūsų aukų kvapą, kai išvesiu jus iš tautų ir
 surinksiu iš kraštų, kur esate išsklaidyti, ir būsiu pašventintas jumoje pagonių akivaizdoje.
 Ezk 20 42 Tada žinosite, kad Aš esu Viešpats, kai jus įvesiu į Izraelio kraštą,
 kurį prisiekiau duoti jūsų tėvams.
 Ezk 20 43 Ten atsiminsite savo kelius ir darbus, kuriais susitepėte, ir
 bjaurėsitės savęs dėl savo padarytų piktadarysčių.
 Ezk 20 44 Tada žinosite, kad Aš esu Viešpats, kai pasiilgsiu su jumis dėl savo
 vardo, neatsižvelgdamas į jūsų nedorus kelius ir piktus darbus'.
 Ezk 20 45 Viešpats kalbėjo man:
 Ezk 20 46 "Žmogaus sūnau, žiūrėk pietų pusėn, kalbėk ir pranašauk miškui pietų
 šalyje.
 Ezk 20 47 Sakyk miškui pietuose: 'Išgirsk viešpaties žodį. Aš įžiebsiu ugnį ir
 sudeginsiu visus tavo žalius ir sausus medžius. Liepsnos neužges, kol visa bus sudeginta nuo
 pietų iki šiaurės.
 Ezk 20 48 Tada visi matys, kad Aš, Viešpats, padegiau mišką, ir jis neužges'.
 Ezk 20 49 Tada aš atsiliėpiau: "Ak, Viešpatie Dieve, jie sako apie mane: 'Ar jis
 ne palyginimai kalba?' "
 Ezk 21 1 Viešpats kalbėjo man:
 Ezk 21 2 "Žmogaus sūnau, žvelk į Jeruzalę, kalbėk prieš šventyklą ir pranašauk
 prieš Izraelį.
 Ezk 21 3 Sakyk Izraelio kraštui: 'Taip sako Viešpats Dievas: 'Aš esu prieš
 tavę; ištraukęs kardą iš makšties, sunaikinsiu tavo teisiuosius ir nedorėlius.
 Ezk 21 4 Kadangi naikinsiu ir teisiuosius, ir nedorėlius, tai mano kardas siaus
 nuo pietų iki šiaurės.
 Ezk 21 5 Tada kiekvienas žinos, jog Aš, Viešpats, ištraukęs kardą iš makšties,

jo nepadėsiu'.

Ezk	21	6	Tu, žmogaus sūnau, dejuok ir dūsauk jų akivaizdoje, lyg būtum baisioje kančioje.
Ezk	21	7	Kai jie tave klaus: 'Kodėl dūsauji?', atsakyk jiems: 'Dėl žinios, kuri ateina'. Širdys liūdės, rankos suglebs, drąsa išnyks, keliai drebs. Tai ateina ir įvyks, -sako Viešpats Dievas".
Ezk	21	8	viešpats kalbėjo man:
Ezk	21	9	"Žmogaus sūnau, pranašauk: 'Taip sako Viešpats: 'Kardas pagalaštas ir nušveistas.
Ezk	21	10	Pagalaštas žudyti, nušveistas, kad blizgėtų kaip žaibas. Ar mes galime dži augtis? Jis paniekina mano sūnaus skeptrą kaip paprastą lazda.
Ezk	21	11	Kardas nušveistas, pagalaštas ir įduotas į žudiko rankas'.
Ezk	21	12	Žmogaus sūnau, šauk ir dejuok! Jis paruoštas mano tautai, visiems Izraelio kunigaikščiams. Šiaubas dėl kardo apims tautą. Plok sau per šlaunis.
Ezk	21	13	Tai išbandymas; kardas paniekins netgi skeptrą ir jo nebebus, - sako Viešpats Dievas. -
Ezk	21	14	Žmogaus sūnau, pranašauk, suplok rankomis. Tegu trečią kartą kardas žudo du kartus daugiau; tai žudymo kardas, siekias visus.
Ezk	21	15	Aš nukreipiau kardą į vartus, kad širdys išsigastų ir kritusiųjų padaugėtų. Kardas nušveistas blizga, pagalaštas žudynėms.
Ezk	21	16	Kirsk į dešinę ir į kairę, kur ašmenys pasiekia.
Ezk	21	17	Aš rankomis suplosiu ir patenkinsiu savo rūstybę. Aš, Viešpats, tai pasakiau".
Ezk	21	18	viešpats kalbėjo man:
Ezk	21	19	"Žmogaus sūnau, pažymėk du kelius, kuriais Babilono karaliaus kardas galėtų ateiti. Abu keliai prasidės viename krašte. Kelių išsišakojime pastatyk kelrodį.
Ezk	21	20	Jis terodo kardui kelią į amonitų Rabą ir į Judo sutvirtintą miestą Jeruzalę.
Ezk	21	21	Babilono karalius sustojo kryžkelėje, kelių išsišakojime, ir buria: maišo strėles, klausia stabų, apžiūri kepenis.
Ezk	21	22	Į jo dešinę pateko Jeruzalės burtas, kad paskirtų karo vadus, duotų įsakymą žudynėms, sukeltų kovos šauksmą, statytų sienų griovimo įtaisus prie vartų, supiltų pylimą, statytų įtvirtinimus.
Ezk	21	23	Jiems atrodys, jog tai apgaulingas burtas. Bet kadangi jie prisiekė, jis primins jiems nusi kaltimus.
Ezk	21	24	Todėl viešpats Dievas taip sako: 'Jūs prisimenate savo kaltes ir jūsų darbai bei nuodėmės stovi jūsų akyse; jūs atsakysite už juos.
Ezk	21	25	Susitepęs ir nedoras Izraelio kunigaikšti, tavo bausmės diena atėjo, nes tavo nedorybėms padarytas gėlas.
Ezk	21	26	Nusiimk vainiką ir karaliaus karūną! Nebebus, kaip buvo. Pažemintasis bus paaukštintas, o aukštasis-pažemintas.
Ezk	21	27	Griuvėsiais, griuvėsiais, griuvėsiais Aš jį paversiu! Jo nebebus, kol ateis turintis teisę valdyti. Jam pavesiu visa'.
Ezk	21	28	Tu, žmogaus sūnau, pranašauk apie amonitus ir jų pasityčiojimą: 'Kardas pagalaštas ir nušveistas žudynėms.
Ezk	21	29	Jūsų regėjimai-apgaulė, pranašavimai-melas. Bausmė jums ateis už jūsų kaltes.
Ezk	21	30	Ar Aš paslėpsiu savo kardą? Aš tave teisiu krašte, kur gimei, iš kurio esi kilęs.
Ezk	21	31	Aš išliesiu ant tavęs savo rūstybę, tu pajusi mano keršto liepsnas. Atiduosiu tave į žiaurių ir įgudusių žudyti žmonių rankas.
Ezk	21	32	Tu būsi kuras liepsnoms, tavo kraujas liks ant žemės, visi užmirs tave. Aš, Viešpats, tai kalbėjau' ".
Ezk	22	1	viešpats kalbėjo man:
Ezk	22	2	"Žmogaus sūnau, ar tu neteisi ir neskelbsi sprendimo kruvinam miestui? Paskelbk jam visas jo bjaurystes.
Ezk	22	3	Sakyk: 'Taip sako Viešpats Dievas: 'Tai miestas, praliejęs nekaltą kraują, susitepęs stabų garbinimu. Todėl tavo valanda priartėjo.
Ezk	22	4	Krauju, kurį praliejai, nusikaltai, stabais, kuriuos pasidarei, susitepei. Tuo priartinau sau galą. Todėl būsi pajuoka tautoms ir pasityčiojimu kraštams.
Ezk	22	5	Arti ir toli gyvenantys tyčiosis iš tavęs kaip iš negarbingo ir pagarsėjusio sąmyšiu.
Ezk	22	6	Štai Izraelio kunigaikščiai, kiekvienas naudojasi savo galia, kad praliėtų kraują.
Ezk	22	7	Tavyje niekina tėvą ir motiną, prislegia ateivį, skriaudžia našlaitį ir našlę.
Ezk	22	8	Tu niekini mano šventyklą ir nesilaikai sabatu.
Ezk	22	9	Tavyje žmonės, kurie šmeižia, siekdami kraujo, valgo kalnuose, tavo viduryje jie palieistuvauja.
Ezk	22	10	Tavyje jie atidengė tėvo nuogumą ir pažemino tą, kuri buvo nešvari mėnesinių metu.
Ezk	22	11	vienas darė bjaurystę su artimo žmona, kitas išniekino savo marčią,

dar kitas pažemino savo seserį, savo tėvo dukterį.
 Ezk 22 12 Tavyje jie ima kyšius nuslėpti pralietą kraują. Tu imi nuošimčius bei
 reikalauji gražinti daugiau, tu, išnaudodama artimą, godžiai sieki pelno. Mane gi
 užmiršai, -sako Viešpats Dievas. -
 Ezk 22 13 Aš suplojau rankomis dėl jūsų nesąžiningo pelno ir kraujo, pralieto
 tarp jūsų.
 Ezk 22 14 Ar tu būsi drąsus ir tvirtai laikysies tada, kai Aš bausiu tave? Aš,
 Viešpats, tai pasakiau ir įvykdysiu.
 Ezk 22 15 Aš išsklaidysiu tave tautose bei išblaškysiu kraštuose ir taip
 pašalinsiu tavo nešvarą.
 Ezk 22 16 Tu būsi tautų paniekintas. Tada tu žinosi, kad Aš esu Viešpats' ".
 Ezk 22 17 Viešpats kalbėjo man:
 Ezk 22 18 "Žmogaus sūnau, Izraelis virto nuodegomis. Jie visi: varis, cinkas,
 geležis, švinas-tapo sidabro priemaišomis.
 Ezk 22 19 Todėl taip sako Viešpats Dievas: 'Kadangi jūs visi virtote nuodegomis,
 Aš surinksiu jus į Jeruzalę,
 Ezk 22 20 kaip surenkamas sidabras, varis, geležis, švinas bei cinkas ir
 sumetamas į krosnį tirpdyti. Taip Aš savo rūstybėje jus surinksiu ir tirpdysiu.
 Ezk 22 21 Taip, aš surinksiu jus Jeruzalėje ir pūsiu į jus savo įtūžį, nuo kurio
 jūs sutirpsite.
 Ezk 22 22 Kaip sidabras krosnyje ištirpdomas, taip ir jūs būsite tirpdomi. Tada
 jūs žinosite, kad Aš, Viešpats, išliejau savo rūstybę ant jūsų' ".
 Ezk 22 23 Viešpats man kalbėjo:
 Ezk 22 24 "Žmogaus sūnau, sakyk jiems: 'Tu esi neapvalyta žemė, tavyje nelijo
 mano pykčio diena'.
 Ezk 22 25 Jos pranašai rengia samokslą kaip riaumojantys liūtai, kurie drasko
 grobį. Jie rijo žmones, plėšė jų turtus, didino našių skaičių.
 Ezk 22 26 Kunigai iškraipė mano įstatymą ir išniekino mano šventus daiktus, jie
 nedarė skirtumo tarp švento ir nešvento, nemokė atskirti nešvaraus nuo švaraus, užmerkė akis
 dėl sabatų ir Aš niekinamas tarp jų.
 Ezk 22 27 Kunigaikščiai-kaip draskantys vilkai, kurie plėšia grobį; jie pralieja
 kraują, žudo žmones, godžiai siekdami pelno.
 Ezk 22 28 Pranašai aptepė juos kalkėmis, kalbėdami jiems apgaulingus regėjimus
 ir skelbdami melagingus pranešimus, sakydami: 'Taip sako Viešpats Dievas', kai Viešpats nebuvo
 kalbėjęs.
 Ezk 22 29 Krašto žmonės smurtauja ir plėšikauja, skriaudžia vargšus ir beturčius
 bei neteisėtai spaudžia ateivius.
 Ezk 22 30 Aš ieškojau tarp jų žmogaus, kuris pastatytų sieną ir stotųsi spragoje
 tarp manęs ir mano tautos, kad jos nesunaikintčiau, bet nė vieno neradau.
 Ezk 22 31 Todėl Aš išliejau ant jų savo pyktį ir rūstybės ugnimi sunaikinau
 juos. Jų darbus suverčiau ant jų pačių galvų, -sako Viešpats Dievas".
 Ezk 23 1 Viešpats kalbėjo man:
 Ezk 23 2 "Žmogaus sūnau, buvo dvi moterys, vienos motinos dukterys.
 Ezk 23 3 Jos paleistuvavo jau savo jaunystėje Egipte.
 Ezk 23 4 Vyresnioji buvo vardu Ohola ir jos sesuo Oholiba. Jos buvo mano ir
 pagimdė sūnų bei dukterų. Ohola-tai Samarija, o Oholiba-tai Jeruzalė.
 Ezk 23 5 Ohola buvo man neištikima. Ji geidė savo meilužių, kaimynystėje
 gyvenančių asirų.
 Ezk 23 6 Jie buvo apsirengę mėlynai, vadai ir kunigaikščiai, jauni, gražūs
 vyrai, raiteliai, jojantys ant savo žirgų.
 Ezk 23 7 Ji paleistuvavo su jais, su rinktiniais asirais ir visais, kurių ji
 geidė. Jų stabais ji suteršė save.
 Ezk 23 8 Ji nesiliovė paleistuvavusi ir su egiptiečiais, savo jaunystės
 meilužiais.
 Ezk 23 9 Todėl Aš atidaviau ją jos meilužiams asirams, kurių ji geidė.
 Ezk 23 10 Jie atidengė jos nuogumą, paėmė jos sūnus bei dukteris, o ją pačią
 nužudė kardu. Ji tapo priežodis tarp moterų, kai jie įvykdė jai teisumą.
 Ezk 23 11 Jos sesuo Oholiba visa tai matė, tačiau gašlumu ir paleistuvystėmis
 pralenkė net savo seserį.
 Ezk 23 12 Ji geidė savo kaimynų asirų, vadų ir kunigaikščių, išsipusčiusių
 raitelių, gražių, jaunų vyrų.
 Ezk 23 13 Aš mačiau, kad ji suteršė save; jos abi ėjo vienu keliu.
 Ezk 23 14 Ji daugino savo paleistuvystes, nes kai pamatė sienoje nupieštus vyrų
 paveikslus, raudona spalva nupieštus atvaizdus chaldėjų,
 Ezk 23 15 susijuosusių strėnas diržais, ant galvų užsidėjusių margus turbanus,
 atrodančių kaip Babilono kunigaikščiai, kilę iš Chaldėjos,
 Ezk 23 16 ji ėmė geisti jų ir siuntė pasiuntinių į Chaldėją.
 Ezk 23 17 Babiloniečiai atėjo į jos meilės guolį ir suteršė ją savo
 paleistuvystėmis. Suteršta ji pasitraukė nuo jų.
 Ezk 23 18 Ji neslėpė savo paleistuvysčių ir atidengė savo nuogumą. Tada Aš
 pasitraukiau nuo jos, kaip buvau pasitraukęs nuo jos sesers.
 Ezk 23 19 Bet ji daugino savo paleistuvystes, prisimindama jaunystės dienas, kai

jį buvo paleistuvė Egipto žemėje.

Ezk 23 20 Jį geidė savo meilužių, kurių kūnai kaip asilų kūnai ir sėklos

pilūdimas kaip arklių.

Ezk 23 21 Tu prisiminei savo jaunystės ištvirkimą, kai egiptiečiai glamonėjo tavo jaunas krūtis.

Ezk 23 22 Todėl, Oholiba, taip sako Viešpats Dievas: 'Aš pakelsiu prieš tave tavo meilužius, nuo kurių tu nusisukai, ir atvesiu juos prieš tave iš visų pusių:

Ezk 23 23 babiloniečius, chaldėjus, Pekodą, Soją, Koją ir asirus-gražius, jaunos vyrus, vadus ir kunigaikščius, valdytojus ir žymius žmones, visus raitus ant žirgų.

Ezk 23 24 Daugybė ginkluotų pulkų ateis su kovos vežimais ir žirgais, apstatys tave iš visų pusių didžiaisiais ir mažaisiais skydais bei šalmais. Aš atiduosiu tave jų teismui. Jie teis tave pagal savo nuostatus.

Ezk 23 25 Aš nukreipsiu prieš tave savo pavydą, ir jie žiauriai pasielgs su tavimi: nupjaus tau nosį bei ausis, likusius iššudys kardu, išplės tavo sūnus bei dukteris ir sudegins, kas liks.

Ezk 23 26 Jie nuplės tau drabužius ir atims brangenybes.

Ezk 23 27 Taip aš padarysiu galą tavo ištvirkavimui su egiptiečiais. Tu nebenorėsi daugiau egiptiečių nei matyti, nei jų prisiminti.

Ezk 23 28 Aš atiduosiu tave į rankas tų, kurių tu nekenti, nuo kurių tu pasiitraukei.

Ezk 23 29 Jie pasielgs su tavimi labai žiauriai, išplės visą turtą ir paliks tave pliką bei nuogą. Taip bus apnuogintas tavo pasileidimas ir ištvirkavimas.

Ezk 23 30 Tai padarysiu tau dėl tavo paleistuvavimo su tautomis, kurių stabais tu susitepei.

Ezk 23 31 Tuėjai savo sesers keliu, todėl jos taure įduosiu į tavo rankas.

Ezk 23 32 Tu gersi savo sesers taure, gilią ir didelę, iš tavęs tyčiosis ir niekins tave, nes joje daug telpa.

Ezk 23 33 Tu pasigersi ir būsi pilna skausmų. Taurė skausmo ir naikinimo, tavo sesers Samarijos taurė.

Ezk 23 34 Išgersi ją iki dugno, šukes nulaižysi ir draskysi savo krūtis, nes Aš tai pasakiau, -sako Viešpats Dievas. -

Ezk 23 35 Kadangi mane užmiršai ir atgręžei man nugarą, tai kentėk už savo ištvirkimą ir paleistuvystę' ".

Ezk 23 36 Viešpats sakė man: "Žmogaus sūnau, ar tu neteisi Oholos ir Oholibos? Primink joms jų bjaurystes!

Ezk 23 37 Jos svetimavo ir savo rankas sutepė nekaltu krauju. Jos svetimavo su stabais ir aukojosi vaikams, kuriuos man pagimdė!

Ezk 23 38 Tą pačią dieną jos sutepė mano šventyklą ir nesilaikė sabatų.

Ezk 23 39 Tą pačią dieną, kai jos aukojosi vaikams stabams, josėjo į mano šventyklą ir tuo sutepė ją.

Ezk 23 40 Be to, tu siuntei pasiuntinius ir kvietei vyrus iš toli. Dėl jų prauseisi, dažeisi akis ir puošėsi brangenybėmis.

Ezk 23 41 Atsisėdai ant brangaus gulto; padengei stalus, ant jų padėjai mano smilkalų ir aliejaus.

Ezk 23 42 Nerūpestingos minios balsai buvo girdimi joje, ir kartu su žmonėmis iš minios buvo atvesti sebiečiai iš dykumos, kurie dėjo apyrankes ant jų rankų ir puošnias karūnas ant jų galvų.

Ezk 23 43 Tada tarčiau apie tą seną svetimautoją: 'Ar jie ir dabar paleistuvaus su ja?'

Ezk 23 44 Bet jie eidavo pas ją, kaip įeinama pas paleistuvę. Taip jie įeidavo pas Oholą ir Oholibą, gašlias moteris.

Ezk 23 45 Bet teisūs vyrai teis jas kaip svetimautojas ir žudikes, nes jos svetimavo ir kraujas yra ant jų rankų.

Ezk 23 46 Nes taip sako Viešpats: 'Ar atvesiu prieš jas minią ir atiduosiu jas sunaikinti ir apiplėšti.

Ezk 23 47 Minia užmuš jas akmenimis ir sukapos kardu, jų sūnus ir dukteris nužudys ir jų namus sudegins.

Ezk 23 48 Taip Aš padarysiu galą paleistuvystei krašte, kad visos moterys pasimokyty ir neištvirkautų kaip jūs.

Ezk 23 49 Jūsų paleistuvystė kris ant jūsų galvų, jūs kentėsite už nuodėmes su savo stabais. Tada žinosi te, kad Aš esu Viešpats Dievas' ".

Ezk 24 1 Viešpats kalbėjo man devintaisiais metais, dešimto mėnesio dešimtą dieną:

Ezk 24 2 "Žmogaus sūnau, užrašyk šios dienos vardą, nes Babilono karalius šiandien pradėjo Jeruzalės puolimą.

Ezk 24 3 Sakyk maistingiems namams šį palyginimą: 'Taip sako Viešpats: 'Kai skatilą su vandeniu!

Ezk 24 4 Idėk į jį geriausios mėsos gabalus: šlaunį, petį ir geriausius kaulus.

Ezk 24 5 Mėsai paimek geriausią gyvulį iš bandos, po katilu prikrauk malkų, kad ir kaulai gerai išvirtų'.

Ezk 24 6 Todėl taip sako Viešpats: 'Vargas krauju suteptam miestui-prisvilusiam katilui. Išimk iš jo gabalą po gabalo, nemesdamas burto.

Ezk 24 7 Kraujas yra jo viduryje. Jis buvo pralietas ant plikos uolos, ne ant žemės, kur dulkės jį pridengty.

Ezk 24 8 Kad sukelčiau rūstybę ir įvykdyčiau kerštą, leidau Jeruzalei kraują pralieti ant plikos uolos, kad jis nebūtų pridengtas'.

Ezk 24 9 Todėl taip sako Viešpats: 'Vargas krauju suteptam miestui. Aš sukrausiu jam didelį laužą.

Ezk 24 10 Sukrauk malkas, užkurk ugnį, išvirk mėsą, įdėk prieskonių, kaulai tesudega.

Ezk 24 11 Pastatyk tuščią katilą ant degančių žarijų. Teįkaista varis iki raudonumo, tada nešvarumas ir svilėsiai sudegs.

Ezk 24 12 Jis nuvargino save melais, jo svilėsiai neatšoka nuo jo. Tesudega svilėsiai ugnyje.

Ezk 24 13 Tavo susitepimas bjaurus. Aš norėjau nuvalyti tave, bet tu nesileidai nuvalomas, todėl liksi suteptas, kol mano įtūžis prieš tave nurims.

Ezk 24 14 Aš, Viešpats, taip pasakiau, ir tai įvyks. Aš tai įvykdysiu ir nesigailėsiu. Teisiu tave pagal tavo kelius ir darbus, -sako Viešpats Dievas' ".

Ezk 24 15 Viešpats kalbėjo man:

Ezk 24 16 "Žmogaus sūnau, staiga Aš atimsiu tavo akių pasigėrėjimą. Bet tu neraudok, neverk ir neliok ašarų.

Ezk 24 17 Dūsauk tyliai, bet neapraudok mirusios. Apsirišk galvą raiščiu, apsiauk korpėmis, neuždenk savo burnos ir nevalgyk gedinčiųjų maisto".

Ezk 24 18 Rytą aš kalbėjau tautai, o vakare mirė mano žmona. Kitą rytą padariau, kaip man buvo liepta.

Ezk 24 19 Žmonės klausė manęs: "Ar nepasakysi, ką reiškia mums tai, ką tu darai?"

Ezk 24 20 Aš atsakiau jiems: "Viešpaties žodis atėjo man:

Ezk 24 21 'Sakyk Izraelio namams: 'Taip sako Viešpats Dievas: 'Aš suteršiu savo šventyklą, jūsų pasididžiavimą, akių pasigėrėjimą bei sielos ilgesį. Jūsų likę sūnūs bei dukterys bus išžudyti kardu.

Ezk 24 22 Tada jūs darysite, kaip aš dariau: jūs neuždengsite savo burnos ir nevalgysite gedinčiųjų maisto.

Ezk 24 23 Ant jūsų galvų bus raiščiai ir ant kojų korpės, neraudosite ir neverksite, bet nyksite dėl savo nusikaltimų ir liūdėsite.

Ezk 24 24 Ezechielis bus ženklas jums. Jūs darysite taip, kaip jis darė. Kai visa tai įvyks, jūs žinosite, kad Aš esu Viešpats Dievas'.

Ezk 24 25 Žmogaus sūnau, kai Aš atimsiu jiems jų pasididžiavimą, akių pasigėrėjimą ir sielos ilgesį, taip pat jų sūnus bei dukteris,

Ezk 24 26 tą dieną ateis pabėgėlis pas tave ir praneš tai tau.

Ezk 24 27 Tada tavo burna atsivers, tu kalbėsi ir nebūsi nebylys. Tu būsi jiems ženklas, ir jie žinos, kad Aš esu Viešpats' ".

Ezk 25 1 Viešpats kalbėjo man:

Ezk 25 2 "Žmogaus sūnau, pranašauk prieš amonitus.

Ezk 25 3 Sakyk amonitams: 'Išgirskite Viešpaties Dievo žodį! Taip sako Viešpats Dievas: 'Kadangi jūs džiūgavote dėl to, kad mano šventykla išniekinta, Izraelio šalis sunaikinta ir Judo namai išvesti nelaisvėn,

Ezk 25 4 atiduosiu jus rytų šalies gyventojams. Jie ištis savo palapines tarp jūsų ir įrengs stovyklas, jie valgys jūsų vaisius ir gers jūsų pieną.

Ezk 25 5 Aš padarysiu Rabą vieta kupranugariams ir amonitų kraštą-gardais avims. Tada jūs žinosite, kad Aš esu Viešpats'.

Ezk 25 6 Nes taip sako Viešpats: 'Kadangi jūs plojote rankomis, trypėte kojomis ir nuoširdžiai džiaugėtės niekindami Izraelio žemę,

Ezk 25 7 todėl Aš ištiesiu savo ranką prieš jus ir atiduosiu jus tautoms kaip grobį. Aš išnaikinsiu jus tarp tautų ir pražudysiu jus visose šalyse. Aš sunaikinsiu jus, ir tada žinosite, kad Aš esu Viešpats' ".

Ezk 25 8 Viešpats Dievas sako: "Kadangi Moabas ir Seyras sako, kad Judo namai yra kaip visos kitos tautos,

Ezk 25 9 Aš atversiu Moabo šoną, pradėdamas nuo gražiausių miestų, krašto pasididžiavimo: Bet Ješimotų, Baal Meono ir Kirjataimų,

Ezk 25 10 Aš juos atiduosiu kartu su amonitais rytų šalies gyventojams, ir amonitai nebebus minimi tarp tautų.

Ezk 25 11 Taip Aš įvykdysiu teismą Moabui, ir jis žinos, kad Aš esu Viešpats".

Ezk 25 12 Taip sako Viešpats Dievas: "Kadangi edomitai kerštingai elgėsi su Judo namais ir tuo sunkiai nusikalto,

Ezk 25 13 Aš išnaikinsiu edomitus ir jų gyvulius, padarysiu kraštą dykumą; nuo Temano iki Dedano visi kris nuo kardo.

Ezk 25 14 Aš bausiu edomitus per savo tautą Izraelį. Jie pasielgs su edomitais pagal mano nutarimą. Ir jie pažins mano kerštą, -sako Viešpats Dievas".

Ezk 25 15 Viešpats Dievas sako: "Kadangi filistinai keršijo be jokio pasigailėjimo ir naikino izraelitus dėl senos neapykantos,

Ezk 25 16 Aš ištiesiu savo ranką prieš filistinus, sunaikinsiu keretus ir pajūrio gyventojus.

Ezk 25 17 Aš žiauriai atkeršysiu jiems ir nubausiu juos. Tada jie žinos, kad Aš

esu Viešpats".

Ezk 26 1 vienuoliktyjų metų pirmą mėnesio dieną viešpats kalbėjo man:
 Ezk 26 2 "Žmogaus sūnau! Kadangi Tyras sakė apie Jeruzalę: 'Tautų vartai
 sulaužyti, jie yra atdari; aš turėsiu apščiai, o ji liks tuščia!'
 Ezk 26 3 Todėl taip sako Viešpats Dievas: 'Štai Aš esu prieš tave, Tyre, ir
 sukelsiu daugybę tautų prieš tave, kaip jūra sukelia savo bangas.
 Ezk 26 4 Jos sunaikins Tyro sienas ir nugriaus bokštus. Aš nušiuosiu dulkes
 jame ir paliksiu jį kaip pliką uolą.
 Ezk 26 5 Jis bus vieta jūros tinklams džiovinti, nes Aš tai pasakiau, -sako
 Viešpats Dievas. -Ir jis taps grobiu tautoms.
 Ezk 26 6 Jo dukterys laukuose kris nuo kardo, ir jie žinos, kad Aš esu
 Viešpats'.
 Ezk 26 7 Nes taip sako Viešpats Dievas: 'Aš atvesiu prieš Tyrą Babilono karalių
 Nebukadnecarą, karalių karalių, su žirgais, kovos vežimais, raiteliais ir daugybe karių.
 Ezk 26 8 Tavo dukteris laukuose jis sunaikins kardu, supils prieš tave pylimą,
 pastatys įtvirtinimus ir pakels prieš tave skydą.
 Ezk 26 9 Puolimo įtaisus jis atkreips prieš tavo sienas ir tavo bokštus
 nugriaus kirviais.
 Ezk 26 10 Jo daugybės žirgų sukeltos dulkės apdengs tave. Raitelių, ratų bei
 kovos vežimų bildesys drebins tavo sienas, kai jis įsiverš pro vartus, lyg būtų įsiveržęs pro
 miesto pralaužtą sieną.
 Ezk 26 11 Jo žirgų kanopos mindžios visas tavo gatves. Jo kariai kardu žudys
 tavo žmones ir tavo stiprios kolonos grius žemėn.
 Ezk 26 12 Jie pagrobs tavo prekes ir išplėš tavo turtus, nugriaus sienas ir
 brangius namus; tavo akmenis, rąstus ir žemės sumes į vandenį.
 Ezk 26 13 Aš nutildysiu tavo dainas ir tavo arfų skambėjimą.
 Ezk 26 14 Taip Aš padarysiu tave plika uola, tinklų džiovinimo vieta. Tu
 nebebūsi atstatytas, nes Aš tai pasakiau, -sako Viešpats Dievas'.
 Ezk 26 15 Taip sako Viešpats Dievas Tyrui: 'Ar nuo tavo griuvimo triukšmo
 nedrebės salos, kai šauks sužeistieji ir skerdynės vyks tavyje?
 Ezk 26 16 Visi salų kunigaikščiai nulips nuo sostų, nusimes apsiaustus ir
 nusivilks įvairiaspalvius drabužius. Jie apsisiaus drebėjimu ir sėdės ant žemės, krūpčiodami
 ir pasibaisėję tavo žuvimu.
 Ezk 26 17 Jie apraudos tave: 'Kaip tu sunaikintas, garsusis jūros mieste! Tu
 buvai galingas jūroje, tu ir tavo gyventojai, kurie kėlė siaubą visiems joje gyvenantiems'.
 Ezk 26 18 Salos drebės tavo kritimo dieną. Jūros salos bus apstulbintos tavo
 žlugimo'.
 Ezk 26 19 Nes taip sako Viešpats Dievas: 'Kai Aš tave padarysiu sunaikintu,
 nebegyvenamu, gelmėje paskandintu ir vandens apdengtu miestu,
 Ezk 26 20 tada pasiūsiu tave į duobę, pas senų laikų žmones, apgyvendinsiu žemės
 gilumoje, mirusiųjų karalystėje. Tavo miestai nebebus apgyvendinti, ir tu neturėsi vietos
 žemės paviršiuje.
 Ezk 26 21 Padarysiu tave pasibaisėjimu, ir tavęs nebebus. Kas ieškos tavęs,
 neberas, -sako viešpats Dievas' ".
 Ezk 27 1 Viešpats kalbėjo man:
 Ezk 27 2 "Žmogaus sūnau, apraudok Tyrą.
 Ezk 27 3 Sakyk Tyrui: 'Tau, kuris buvai jūros vartai ir prekybos miestas
 daugelio salų tautoms, taip sako Viešpats Dievas: 'Tyre, tu sakei: 'Aš esu tobulo grožio'.
 Ezk 27 4 Tu esi apsuptas jūros. Tavo statytojai pastatė tave tobulai gražų.
 Ezk 27 5 Jie naudojo tavo statybai kipariso lentas iš Senyro ir Libano kedrus
 stiebams.
 Ezk 27 6 Tavo irklai padaryti iš Bašano ažuolų, denis-iš Kitimų pušų su
 dramblio kaulo pagražinimais.
 Ezk 27 7 Tavo burės pagamintos iš Egipto margos drobės; mėlynas ir raudonas
 purpuras iš Elišos salų dengė tave.
 Ezk 27 8 Sidono ir Arvado gyventojai buvo tavo jūrininkai, o tavo išminčiai,
 Tyre, buvo tavyje vairininkai.
 Ezk 27 9 Gebalo vyresnieji ir išminčiai užtaisė tavo plyšius. Visų laivų
 jūrininkai prekiaavo su tavimi.
 Ezk 27 10 Persai, luditai ir putitai buvo tavo kariai. Jų skydai ir šalmai,
 pakabinti tavyje, puošė tave.
 Ezk 27 11 Arvado ir Gamados vyrai buvo tavo kariai prie miesto sienų ir sargai
 bokštuose. Jų skydai kabojo ant sienų, suteikdami miestui tobulo grožio.
 Ezk 27 12 Taršišas prekiaavo su tavimi. Jis keitė savo sidabrą, geležį, šviną ir
 cinką į daugybę tavo prekių.
 Ezk 27 13 Javanas, Tubalas ir Mešechas prekiaavo su tavimi. Jie savo vergus bei
 varinius indus keitė į tavo prekes.
 Ezk 27 14 Iš Bet Togarmos už tavo prekes atgabendavo arklių, žirgų ir mulų.
 Ezk 27 15 Dedano žmonės ir daugelis kitų salų prekiaavo su tavimi. Jie mokėjo už
 tavo prekes dramblio kaulu ir juodmedžiu.
 Ezk 27 16 Sirai savo brangakmenius, raudoną purpurą, margus audinius, drobę,
 koralus ir rubinus keitė į daugybę tavo gaminių.

Ezk	27	17	Judas ir Izraelis, prekiaudami su tavimi, už tavo prekes mokėjo Minito kviečiais, figomis, medumi, aliejumi ir balzamu.
Ezk	27	18	Damaskas savo Helbono vyną ir baltą vilną keitė į tavo prekes.
Ezk	27	19	Danas ir Javano už tavo prekes mokėjo lydyta geležimi, kasija ir kvepiančiomis nendrėmis.
Ezk	27	20	Dedanas prekiaavo su tavimi gūniomis žirgams.
Ezk	27	21	Arabija ir Kedaras kunigaikščiai prekiaavo ėriukais, aviniais ir ožiais.
Ezk	27	22	Šebos ir Ramos pirkliai prekiaavo geriausiais kvepalais, įvairiausiais brangakmeniais ir auksu.
Ezk	27	23	Charanas, Kanė, Edenas, Šebos pirkliai, Asirija ir Kilmadas prekiaavo su tavimi.
Ezk	27	24	Jie prekiaavo brangiais drabužiais, mėlynais ir margais audiniais, spalvotais kilimais.
Ezk	27	25	Taršišo laivai gabeno tavo prekes. Tu tapai turtingas ir labai garsus jūros viduryje.
Ezk	27	26	Tavo irklininkai nuvarė tave į atvirą jūrą, o rytų vėjas sudaužė tave jūroje.
Ezk	27	27	Tavo prekyba, turtai ir prekės, jūrininkai ir vairininkai, amatininkai ir prekybininkai, kariai ir visi, esantys tavyje, paskės jūroje tavo žuvimo dieną.
Ezk	27	28	Apylinkės drebės nuo tavo vairininkų šauksmo.
Ezk	27	29	Visi jūreiviai, irklininkai ir vairininkai, palikę laivus, stovės sausumoje,
Ezk	27	30	pakels savo balsus dėl tavęs, gaudžiai verks, barstysis galvas dulkėmis ir voliosis pelenuose.
Ezk	27	31	Jie dėl tavęs nusiskus galvos plaukus, apsisiaus ašutinėmis, labai sielosi ir dejuos.
Ezk	27	32	Labai nusimine, jie raudos, sakydami: 'Ar buvo kada kas taip sunaikintas, kaip Tyras jūros viduryje?'
Ezk	27	33	Savo jūrų prekyba praturtinai daugelį tautų ir karalių.
Ezk	27	34	Kai būsi jūroje sudaužytas, vandens gelmėje nuskendęs, tavo prekės ir žmonės, buvę tavyje, nuskės su tavimi.
Ezk	27	35	Visi salų gyventojai pasibaisės tavimi, jų karaliai išsigąs ir jų veidai persikreips.
Ezk	27	36	Tautų pirkliai švilps dėl tavęs, tu būsi pasibaisėjimas ir tavęs nebebus' ".
Ezk	28	1	Viešpats kalbėjo man:
Ezk	28	2	"Žmogaus sūnau, sakyk Tyro kunigaikščiui: 'Taip sako Viešpats Dievas: 'Tavo širdis išpuiko ir tu tarei: 'Aš esu Dievas, sėdintis Dievo soste jūros vidury'. Tačiau tu esi žmogus, ne Dievas, nors save laikai lygiu Dievui.
Ezk	28	3	Štai tu esi išmintingesnis už Danielių ir žinai visas paslaptis,
Ezk	28	4	savo išmintimi ir sumanumu tu įsigijai turtą, surinkai aukso ir sidabro į savo išdą,
Ezk	28	5	išmintingai prekiaudamas, padauginai turtą ir tavo širdis išpuiko nuo jų'.
Ezk	28	6	Todėl taip sako Viešpats Dievas: 'Kadangi laikai save lygiu Dievui,
Ezk	28	7	Aš atvesiu prieš tave svetimšalius, žiaurią tautą. Jie išsiitrauks kardus prieš tavo išminties puikumą ir suterš tavo spindesį.
Ezk	28	8	Jie nustums tave į duobę, ir tu mirsi jūroje nužudytųjų mirtimi.
Ezk	28	9	Ar ir tada sakysi: 'Aš-Dievas', savo žudytojų akivaizdoje? Tu esi ne Dievas, o žmogus, patekęs į žudytojų rankas.
Ezk	28	10	Tu mirsi neapipjaustytojų mirtimi nuo svetimųjų rankos, nes Aš taip pasakiau, -sako Viešpats Dievas' ".
Ezk	28	11	Viešpats vėl kalbėjo man:
Ezk	28	12	"Žmogaus sūnau, apraudok Tyro karalių ir sakyk jam: 'Taip sako Viešpats Dievas: 'Tu buvai tobulumo antspaudas, pilnas išminties ir tobulo grožio.
Ezk	28	13	Gyvenai Edene, Dievo sode, tave puošė įvairiausios brangakmeniai: sardis, topazas, jaspis, chrizolitas, oniksas, berilis, safyras, rubinas, smaragdas. Tą dieną, kai buvai sukurtas, tau buvo paruošti meistriškai padaryti būgneliai ir vamzdeliai.
Ezk	28	14	Tu buvai pateptas cherubais, kuris dengia, Aš tave tokiu paskyriau. Tu buvai šventame Dievo kalne, vaikščiojai tarp ugninių akmenų.
Ezk	28	15	Tu buvai tobulas savo keliuose nuo savo sukūrimo dienos, kol buvo atrasta tavyje nedorybės.
Ezk	28	16	Tau plačiai beprekiaujant, jie pripildė tave smurto, ir tu nusidėjai. Todėl Aš išmesiu tave iš Dievo kalno kaip nešvarų ir pašalinsiu tave, o dengiantis cherube, iš ugninių akmenų tarpo.
Ezk	28	17	Tavo širdis išpuiko dėl tavo grožio, tu praradai išmintį per savo spindesį. Aš parblokšiu tave ant žemės, priešais karalius, kad jie galėtų matyti tave.
Ezk	28	18	Savo daugybe neteisybių ir apgaule prekyboje tu sutepei savo šventyklas. Todėl iš tavo vidaus Aš pažadinsiu ugnį, kuri sunaikins tave, visų akivaizdoje pavers tave pelenais žemėje.
Ezk	28	19	Visi, kurie pažino tave, baisės tavimi. Tu būsi pasibaisėjimas, ir tavęs nebebus' ".

Ezk 28 20 viešpats kalbėjo man:
 Ezk 28 21 "Žmogaus sūnau, pranašauk prieš Sidoną
 Ezk 28 22 ir sakyk: 'Taip sako Viešpats Dievas: 'Sidone, Aš esu prieš tave. Kai padarysiu tavyje teismą ir apreiškiu savo šventumą, tu šlovinsi mane ir žinosi, jog Aš esu Viešpats.
 Ezk 28 23 Aš užleisiu tau marą, ir kraujas liesis tavo gatvėse. Visur gulės lavonai, kritę nuo kardo. Tada tu žinosi, kad Aš esu Viešpats.
 Ezk 28 24 Ir nebebus daugiau badančių usnių ir duriančių erškėčių Izraelio namams tarp jų kaimynų, kurie juos niekino. Ir jie žinos, kad Aš esu Viešpats Dievas'.
 Ezk 28 25 Taip sako Viešpats Dievas: 'Aš surinksiu izraelitus iš tautų, kuriose juos buvau išblaškęs ir būsiu pašventintas juose tautų akivaizdoje. Izraelitai tada gyvens krašte, kurį Aš daviau savo tarnui Jokūbui.
 Ezk 28 26 Jie gyvens saugiai, statysis namus, sodins vynuogynus. Jie bus saugūs, kai Aš nuteisiu jų kaimynus, kurie niekino juos. Tada jie žinos, kad Aš esu Viešpats, jų Dievas' ".
 Ezk 29 1 Dešimtų metų dešimto mėnesio dvyliką dieną viešpats kalbėjo man:
 Ezk 29 2 "Žmogaus sūnau, pranašauk prieš faraoną, Egipto karalių, ir Egiptą.
 Ezk 29 3 Kalbėk ir sakyk: 'Taip sako Viešpats Dievas: 'Faraone, Egipto karaliau, Aš esu prieš tave. Didysis slibine, kuris guli tarp savo upių ir sakai: 'Upė yra mano, aš ją padariau'.
 Ezk 29 4 Aš įdėsiu kablį į tavo nasrus, prikabinsiu tavo upių žuvis prie tavo žvynų, ištrauksiu tave iš upės su visomis prikibusiomis žuvimis.
 Ezk 29 5 Ir Aš paliksiu tave ir upių žuvis dykumoje. Tu gulėsi atvirame lauke, nebūsi nei pakeltas, nei palaidotas. Aš tave atiduosiu laukiniams žvėrims ir padangių paukščiams.
 Ezk 29 6 Visi Egipto gyventojai žinos, kad Aš esu Viešpats, nes tu buvai nendrinė lazda Izraeliui.
 Ezk 29 7 Kai jie įsikibo į tavo ranką, tu sulūžai ir sužeidei jiems pečius. O kai jie atsirėmė į tave, jų strėnos susvyravo.
 Ezk 29 8 Todėl Aš siųsiu tau kardą ir sunaikinsiu tavo žmones ir gyvulius.
 Ezk 29 9 Egipto žemė bus tuščia ir apleista. Tada jie žinos, kad Aš esu Viešpats. Kadangi tu sakei: 'Upė yra mano, aš ją padariau',
 Ezk 29 10 todėl Aš esu prieš tave ir tavo upes. Aš padarysiu Egipto žemę visiškai tuščią ir apleistą nuo Migdolo iki Sienės ir Etiopijos sienos.
 Ezk 29 11 Per ją nevaikščios nei žmogus, nei gyvulys. Ji bus negyvenama keturiasdešimt metų.
 Ezk 29 12 Aš paversiu Egipto žemę dykyne, kaip padariau su kitais kraštais. Jo miestai bus tušti, kaip ir kitų kraštų miestai, ir jie bus apleisti keturiasdešimt metų. Aš išsklaidysiu egiptiečius tarp tautų ir išblaškysiu juos svetimuose kraštuose'.
 Ezk 29 13 Tačiau taip sako Viešpats Dievas: 'Po keturiasdešimties metų Aš surinksiu egiptiečius iš tautų, kuriose jie buvo išsklaidyti,
 Ezk 29 14 parvesiu Egipto ištremtuosius ir sugrąžinsiu juos į Patroso kraštą, į jų gimtąją šalį. Jie ten bus menka karalystė,
 Ezk 29 15 menkiausia iš visų karalysčių. Jie nebesiaukštins virš kitų tautų, nes Aš sumažinsiu juos, kad jie niekad nebeviešpatautų kitoms tautoms.
 Ezk 29 16 Jie nebebus Izraelio namų pasitikėjimas, bet primins jiems, kaip jie nusikalto, kreipdamiesi pagalbos į juos. Ir jie žinos, kad Aš- Viešpats Dievas' ".
 Ezk 29 17 Dvidešimt septintaisiais metais, pirmo mėnesio pirmą dieną, Viešpats kalbėjo man:
 Ezk 29 18 "Žmogaus sūnau! Nebukadnecaras, Babilono karalius, ir jo kariuomenė atliko sunkų darbą prieš Tyrą. Jų galvos nupliko ir pečiai buvo nutrinti, bet nei karalius, nei jo kariuomenė negavo jokio atlyginimo už darbą prieš Tyrą.
 Ezk 29 19 Todėl Aš duosiu Nebukadnecarui, Babilono karaliui, Egipto kraštą. Jis paims jo turtus, tai bus atlyginimas jo kariuomenei.
 Ezk 29 20 Už darbą, kurį jis atliko, daviau jam Egipto kraštą, nes jie man dirbo, -sako Viešpats Dievas.-
 Ezk 29 21 Tada Izraelio ragas vėl iškils, ir Aš atversiu tau burną tarp jų. Ir jie žinos, kad Aš esu Viešpats".
 Ezk 30 1 Viešpats kalbėjo man:
 Ezk 30 2 "Žmogaus sūnau, pranašauk ir sakyk: 'Taip sako Viešpats Dievas: 'Dejuokite: 'Vargas tai dienai'.
 Ezk 30 3 Viešpaties diena arta, tai diena tamsos, sunaikinimo metas tautoms.
 Ezk 30 4 Kardas užpuls Egiptą ir didelis siaubas apims Etiopiją, kai Egipte kris užmuštieji, jų turtas bus išplėštas ir Egipto pamatai bus sugriauti.
 Ezk 30 5 Etiopija, Libija, Lidiya ir kitos tautos, Kubas ir sandoros krašto vyrai kris kartu su jais nuo kardo.
 Ezk 30 6 Egipto rėmėjai žus ir bus pažemintas jų jėgos išdidumas. Nuo Migdolo iki Sienės kris užmuštieji, -sako Viešpats.-
 Ezk 30 7 Egipto kraštas bus paverstas dykyne, miestai ištuštės.
 Ezk 30 8 Kai Aš užkursiu ugnį Egipte ir visi jo padėjėjai bus sunaikinti, tada jie žinos, kad Aš esu Viešpats.
 Ezk 30 9 Tą dieną mano pasiuntiniai skubės laivais į Etiopiją, ją išgąsdins ir

didelis siaubas apims juos kaip Egipto dieną. Nes štai ji ateina'.
 Ezk 30 10 Taip sako Viešpats Dievas: 'Aš padarysiu galą Egipto daugybei Babilono
 karaliaus Nebukadnecaro ranka.
 Ezk 30 11 Jis ir jo žmonės, baisingiausia tauta, bus atvesti sunaikinti kraštą. Jie
 išsitrauks kardus prieš Egiptą, ir kraštas bus pilnas užmuštųjų.
 Ezk 30 12 Aš išdžiovinsiu upes, kraštą atiduosiu į nedorėlių rankas ir viską
 sunaikinsiu svetimšalių rankomis. Aš, Viešpats, taip pasakiau'.
 Ezk 30 13 Taip sako Viešpats Dievas: 'Aš sunaikinsiu stabus ir padarysiu galą
 atvaiždams Nofę. Egipto žemėje nebebus kunigaikščio, ir Aš užleisiu baimę Egiptui.
 Ezk 30 14 Aš paversiu Patrosą dykyne, uždegsiu ugnį Coanę ir teisiu Noją.
 Ezk 30 15 Savo įtūžį išliesiu ant Sino, Egipto stiprybės, sunaikinsiu Nojo
 minias.
 Ezk 30 16 Ir uždegsiu ugnį Egipte, Sinas kentės ir vaitos, Nojas bus draskomas
 ir Nofas bus varginamas kas dieną.
 Ezk 30 17 Ono ir Pi Beseto jaunuoliai kris nuo kardo, o moterys bus išvestos
 nelaisvėn.
 Ezk 30 18 Tachpanheso diena bus tamsi, kai Aš sulaužysiu Egipto jungą ir
 padarysiu galą jo išdidumui. Debesys apdengs miestą, kai jo dukros bus varomos nelaisvėn.
 Ezk 30 19 Aš įvykdysiu teismus Egipte, ir jie žinos, kad Aš esu Viešpats' ".
 Ezk 30 20 Vienuoliktaisiais metais, pirmo mėnesio septintą dieną, Viešpats
 kalbėjo man:
 Ezk 30 21 "Žmogaus sūnau, Aš sulaužiau faraono, Egipto karaliaus, ranką. Niekas
 jos neaptvarstė, neaprišo ir negydė, kad pasveiktų, taptų stipri ir vėl galėtų laikyti kardą.
 Ezk 30 22 Todėl taip sako Viešpats Dievas: 'Štai Aš prieš faraoną, Egipto
 karalių. Aš sulaužysiu jo rankas-sveikąją bei tą, kuri buvo sulaužyta, ir kardas iškris iš jo
 rankų.
 Ezk 30 23 Aš išsklaidysiu egiptiečius tautose ir išblaškysiu juos kraštuose.
 Ezk 30 24 Babilono karaliaus rankas sustiprinsiu ir įdėsiu jam į ranką savo
 kardą. Bet faraono rankas sulaužysiu, ir jis vaitos kaip mirtinai sužeistas.
 Ezk 30 25 Jie žinos, kad Aš esu Viešpats, kai įdėsiu savo kardą į Babilono
 karaliaus ranką ir jis pakels jį prieš Egipto žemę.
 Ezk 30 26 Aš išsklaidysiu egiptiečius tautose ir išblaškysiu juos kraštuose.
 Tada jie žinos, kad Aš esu Viešpats' ".
 Ezk 31 1 Vienuoliktaisiais metais, trečio mėnesio pirmą dieną, Viešpats kalbėjo
 man:
 Ezk 31 2 "Žmogaus sūnau, sakyk faraonui, Egipto karaliui, ir jo tautai: 'Į ką
 tu panašus savo didybe?
 Ezk 31 3 Štai Asirija buvo panaši į Libano kedrą: gražiomis šakomis,
 teikiančiomis pavėsį, aukštai išaugusi. Jo viršūnė buvo tarp storų šakų.
 Ezk 31 4 Vanduo augino jį ir gelmė išaukštino jį, kai jos upės tekėjo apie jo
 šaknis ir upeliai drėkino visus krašto medžius.
 Ezk 31 5 Todėl jis išaugo aukštesnis už kitus krašto medžius. Jo šakos buvo
 ilgos ir jų padaugėjo dėl vandenių gausybės jam beaugant.
 Ezk 31 6 Ant šakų krovėsi lizdus padangių paukščiai, po jo šakomis laukiniai
 gyvuliai augino vaikų. Jo ūksmėje gyveno didelės tautos.
 Ezk 31 7 Jis buvo puikus savo dydžiu ir šakomis, nes jo šaknys buvo prie gausių
 vandenių.
 Ezk 31 8 Kedrai Dievo sode negalėjo lygintis su juo, eglės neprilygo jo šakoms
 ir kaštonai-jo šakelėms. Nė vienas medis Dievo sode nebuvo lygus jam savo grožiu.
 Ezk 31 9 Aš papuošiau jį šakų daugybe taip, kad visi Edeno medžiai, kurie buvo
 Dievo sode, pavydėjo jam'.
 Ezk 31 10 Todėl taip sako Viešpats: 'Kadangi jis pasikėlė į aukštybes ir jo
 viršūnė apsupta storų šakų, ir jo širdis išpuiko dėl aukštumo,
 Ezk 31 11 todėl Aš atidaviau jį į stipriausio tarp tautų rankas. Jis tinkamai
 pasielgs su juo, nes Aš išvariau jį dėl jo nedorybių.
 Ezk 31 12 Žiaurūs svetimšaliai nukirto jį ir paliko. Kalnuose ir slėniuose krito
 jo šakos, sulūžusios šakelės guli prie uolų ir krašto vandenių. Visos žemės tautos pasitraukė
 iš jo pavėsio ir paliko jį.
 Ezk 31 13 Ant jo kritusio kamieno nusileis padangių paukščiai, o per jo šakas
 lips krašto žvėrys.
 Ezk 31 14 Kad ateityje nė vienas medis nebesididžiuotų dėl savo aukštumo ir
 nebekeltų savo šakomis apsuptos viršūnės, nes visi turi mirti ir eiti į žemės gelmes kartu su
 žmonių vaikais, einančiais į duobę.
 Ezk 31 15 Tą dieną, kai jis nuėjo į mirusiųjų buveinę, sukėliau gėdą dėl jo,
 sulaukiau upes ir sustabdžiau vandenį. Libanas liūdėjo dėl jo ir krašto medžiai alpo.
 Ezk 31 16 Man jį nustūmus į mirusiųjų buveinę, nuo jo kritimo trenksmo sudrebėjo
 tautos. Žemės gelmėse bus paguosti visi Edeno medžiai, Libano geriausi ir rinktiniai, kurie
 geria vandenį.
 Ezk 31 17 Jie kartu su juo nuėjo į mirusiųjų buveinę, pas kardu nužudytuosius,
 taip pat ir jo sąjungininkai, kurie gyveno jo ūksmėje tarp tautų.
 Ezk 31 18 Kas tau prilygsta šlove ir didybe tarp Edeno medžių? Tačiau su jais tu
 būsi nustumtas į mirusiųjų buveinę, gulėsi tarp neapipjaustyųjų kartu su nužudytaisiais. Taip

bus faraonui ir visai jo daugybei, -sako Viešpats Dievas' ".
 Ezk 32 1 Dvyliktaisiais metais, dvylikto mėnesio pirmą dieną, viešpats kalbėjo:
 Ezk 32 2 "Žmogaus sūnau, apraudok faraoną, Egipto karalių, ir sakyk jam: 'Tu esi kaip liūtas tarp tautų, kaip jūrų pabaisa. Tu siauti upėse, drumsti vandenį kojomis, keli bangas.
 Ezk 32 3 Taip sako Viešpats Dievas: 'Aš užmesiu savo tinklą ant tavęs kartu su daugybe tautų, ir jie ištrauks tave.
 Ezk 32 4 Aš numesiu tave ant žemės atvirame lauke, ant tavęs tūps padangių paukščiai ir tavimi pasotinsiu visos žemės žvėris.
 Ezk 32 5 Aš tavo kūną numesiu kalnuose ir tavo lavonų pripildysiu slėnius.
 Ezk 32 6 Girdysiu žemę tavo tekančiu krauju iki kalnų, ir upės bus pilnos tavęs.
 Ezk 32 7 Kai tavo gyvybė užges, Aš uždengsiu dangų, žvaigždės nebešvies, saulę pridengsiu debesimis ir mėnulis nebespindės.
 Ezk 32 8 Dangaus šviesos tau nebešvies ir tavo krašte bus tamsu, -sako Viešpats Dievas. -
 Ezk 32 9 Daugelis tautų išsigąs, kai paskelbsiu apie tavo sunaikinimą kraštuose, kurių tu nežinai.
 Ezk 32 10 Taip, daugelis tautų baisėsis tavimi ir jų karaliai bus apimti panikos dėl tavęs, kai Aš mojuosiu savo kardu prieš juos. Jie drebės be perstojo, kiekvienas dėl savo gyvybės, tavo žlugimo dieną.
 Ezk 32 11 Babilono karaliaus kardas užpuls tave.
 Ezk 32 12 Nuo galingųjų kris tavųjų daugybė. Jie yra baisiausi tarp tautų. Jie sunaikins Egipto išdidumą ir jo minias išžudys.
 Ezk 32 13 Aš sunaikinsiu jo galvijus prie gausių vandenų, ir jokio žmogaus koja ne gyvulio kanopa nebedrums jų.
 Ezk 32 14 Aš padarysiu jo vandenį tyrus, upės tekės lyg skaidrus aliejus, -sako Viešpats Dievas. -
 Ezk 32 15 Kai Aš Egipto kraštą paversiu dykyne, sunaikinsiu jo išteklius ir išžudysiu gyventojus, tada jie žinos, kad Aš esu Viešpats.
 Ezk 32 16 Tai rauda, kuria ji apraudos, tautų dukros apraudos ją. Jos apraudos Egiptą ir jo minias, -sako Viešpats' ".
 Ezk 32 17 Dvyliktaisiais metais, pirmo mėnesio penkioliką dieną, Viešpats kalbėjo man:
 Ezk 32 18 "Žmogaus sūnau, apraudok Egipto minias ir nustumk ją bei žymių tautų dukteris į mirusiųjų buveinę.
 Ezk 32 19 'Už ką tu pranašesnis? Eik ir gulėk su neapipjaustytaisiais'.
 Ezk 32 20 Jie kris tarp užmuštųjų kardų, ir jis bus atiduotas kardui. Nutempk ją ir jo minias.
 Ezk 32 21 Mirusiųjų buveinėje galingieji karžygiai su savo sąjungininkais kalbės apie tave: 'Jie nužengė žemyn ir guli kartu su neapipjaustytaisiais, nužudytais kardu'.
 Ezk 32 22 Ten yra Asirija ir jos minios-jų kapai aplinkui jį-jie visi nužudyti kardų.
 Ezk 32 23 Jie palaidoti giliausioje duobėje ir jos žmonės aplinkui ją. Nuo kardo žuvo visi, kurie kėlė siaubą gyvųjų šalyje.
 Ezk 32 24 Ten guli Elamas ir jo minios aplinkui jo kapą. Visi, žuvę nuo kardo, nužengė į mirusiųjų buveinę. Jie kėlė siaubą gyvųjų šalyje, bet dabar kenčia gėdą kartu su nužengusiais į duobę.
 Ezk 32 25 Jį paguldė tarp žuvusiųjų ir jo minias aplink jo kapą. Jie visi yra neapipjaustyti, kritę nuo kardo. Jie kėlė siaubą gyvųjų šalyje, bet dabar kenčia gėdą kartu su nužengusiais į duobę, jie paguldyti tarp užmuštųjų.
 Ezk 32 26 Mešečas ir Tubalas yra čia su savo miniomis ir jų kapai yra aplinkui jį. Jie visi yra neapipjaustyti, kritę nuo kardo, nors jie kėlė siaubą gyvųjų šalyje.
 Ezk 32 27 Jie negulės drauge su senovėje kritusiais karžygiais, kurie su savo ginklais nužengė į mirusiųjų buveinę; jiems kardą padėjo po galva ir skydu pridengė kaulus.
 Ezk 32 28 Ir tu būsi sutrintas ir gulėsi drauge su neapipjaustytaisiais, kritusiais nuo kardo.
 Ezk 32 29 Ten guli edomitai su jų karaliais ir kunigaikščiais, kurie, nepaisant jų galybės, krito nuo kardo ir guli su neapipjaustytaisiais, nužengusiais į duobę.
 Ezk 32 30 Ten guli visi šiaurės kunigaikščiai ir visi sidoniečiai, nužengę su užmuštaisiais. Nepaisant jų galybės, jie yra pažeminti, guli drauge su neapipjaustytaisiais.
 Ezk 32 31 Faraonas, matydamas juos, bus paguostas dėl savo žmonių daugybės-faraono ir jo visos kariuomenės, -nužudytų kardų, -sako Viešpats. -
 Ezk 32 32 Aš sukėliau siaubą gyvųjų šalyje, ir jis gulės drauge su neapipjaustytaisiais, -sako Viešpats Dievas".
 Ezk 33 1 Viešpats kalbėjo man:
 Ezk 33 2 "Žmogaus sūnau, kalbėk savo tautai: 'Kai Aš atvesiu į kraštą kardą ir jo gyventojai bus išsirinkę iš savo tarpo sargybinių,
 Ezk 33 3 jeigu jis, artėjant kardui, pūs trimitą ir taip įspės tautą
 Ezk 33 4 ir jei kas nors nepaisys įspėjimo, girdėdamas trimito garsą, ir kardas sunaikins jį, tai jo kraujas bus ant jo paties galvos,
 Ezk 33 5 nes jis girdėjo trimitą, bet nepaisė. O kas paklausys įspėjimo,

išgelbės savo gyvybę.

Ezk 33 6 Bet jei sargybinis matys artėjantį kardą, bet nepūs trimito ir neįspės tautos, o kardas užmuš ką nors, tai jis bus užmuštas už savo kaltę, bet jo kraujo Aš pareikalausiu iš sargybinio rankų'.

Ezk 33 7 Žmogaus sūnau, Aš paskyriau tave sargybiniu Izraeliui. Todėl tu girdėsi mano žodį ir įspėsi juos mano vardu.

Ezk 33 8 Jei Aš sakysiu nedorėliui: 'Nedorėli, tu mirsi!', o tu jam nieko nesakysi ir neįspėsi dėl jo nedoro kelio, tai jis mirs dėl savo nusikaltimų, bet jo kraujo pareikalausiu iš tavo rankų.

Ezk 33 9 Jei tu įspėsi nedorėlį dėl jo nusikaltimų, bet jis tavęs neklausys, jis mirs dėl savo nusikaltimų, o tu išgelbėsi savo sielą.

Ezk 33 10 Žmogaus sūnau, sakyk Izraeliui: 'Jūs sakote: 'Jei mūsų kaltės ir nuodėmės yra ant mūsų ir mes nykstame dėl jų, tai kaip mes galime išlikti gyvi?'

Ezk 33 11 Sakyk jiems: 'Kaip Aš gyvas, -sako Viešpats, -Aš nenoriu nedorėlio mirties, bet noriu, kad nedorėlis atsiverstų, paliktų savo piktus kelius ir gyventų. Nusigręžkite nuo savo piktų kelių! Kodėl jūs turėtumėte mirti, Izraelio namai?'

Ezk 33 12 Tu, žmogaus sūnau, sakyk savo žmonėms: 'Teisiojo neišgelbės jo teisumas, jei jis nusikals. Ir nedorėlio nedorybė nesunaikins jo, jei jis nusigręš nuo savo nedorybės.

Ezk 33 13 Jei Aš sakau teisiajam: 'Tu tikrai būsi gyvas', o jis, pasitikėdamas savo teisumu, nusikalsta, tai jo teisumas nebus prisimintas, ir jis mirs už savo nusikaltimą.

Ezk 33 14 Jei Aš sakau nedorėliui: 'Tu tikrai mirsi', ir jis nusigręžia nuo savo nuodėmės bei daro, kas yra teisinga ir teisu:

Ezk 33 15 grąžina užstatą, atiduoda, ką išplėšė, laikosi gyvenimo nuostatų ir nedaro neteisybės, jis bus gyvas ir nemirs.

Ezk 33 16 Jo nuodėmės nebus jam įskaitytos, nes jis darė, kas yra teisinga ir teisu; jis tikrai bus gyvas'.

Ezk 33 17 Tavo tauta sako: 'Viešpaties kelias neteisingas', tuo tarpu jų pačių kelias neteisingas.

Ezk 33 18 Jei teisusis nusigręš nuo savo teismo ir nusikals, jis mirs.

Ezk 33 19 Jei nedorėlis nusigręš nuo savo nedorybės ir darys, kas yra teisinga ir teisu, jis gyvens.

Ezk 33 20 Jūs sakote: 'Viešpaties kelias neteisingas'. Izraeli, Aš teisiu tave pagal tavo kelius' ".

Ezk 33 21 Dvyliktaisiais tremties metais, dešimto mėnesio penktą dieną, atėjo pas mane pabėgėlis iš Jeruzalės ir pasakė: "Miestas krito".

Ezk 33 22 Pabėgėliui dar neatėjus, vakare, Viešpats palietė mane. Jis atvėrė mano burną, ir aš nebebuvau nebylys.

Ezk 33 23 Viešpats kalbėjo man:

Ezk 33 24 "Žmogaus sūnau, Izraelio gyventojai, likę tarp griuvėsių, sako: 'Abraomas, būdamas vienas vyras, paveldėjo kraštą. Mūsų yra daug, tad jis mums tikrai priklauso'.

Ezk 33 25 Todėl sakyk jiems: 'Taip sako Viešpats Dievas: 'Jūs valgote mėsą su krauju, garbinate stabus ir praliejate kraują, argi jūs gyvensite krašte?'

Ezk 33 26 Jūs pasitikite kardu, darote bjaurystes, išniekinate savo artimo žmoną, argi jūs gyvensite krašte?'

Ezk 33 27 Taip jiems sakyk: 'Taip sako Viešpats Dievas: 'Kaip Aš gyvas, gyvenantys namų griuvėsiuose, kris nuo kardo, esančius atvirame lauke draskys laukiniai žvėrys, o gyvenantys tvirtovėse ir olose bus maro sunaikinti.

Ezk 33 28 Aš paversiu kraštą dykyne, jo išdidumui padarysiu galą. Izraelio kalnai bus taip ištuštėję, kad jais niekas nebekeliaus.

Ezk 33 29 Kai kraštą paversiu visiška dykyne dėl jų nusikaltimų, tada jie žinos, kad aš esu Viešpats'.

Ezk 33 30 Žmogaus sūnau, tavo tauta kalba apie tave tarpduriuose ir pasieniuose, sakdami vieni kitiems: 'Eikime pasiklausyti Viešpaties žodžio'.

Ezk 33 31 Jie ateina pas tave kaip tauta, sėdi tavo akivaizdoje, klausosi tavo žodžių, tačiau nevykdo. Jie kalba draugiškai, bet jų širdis yra klatinga.

Ezk 33 32 Tu esi jiems dainininkas, turintis gražų balsą ir gerai skambinantis arfa. Jie klausosi tavo žodžių, tačiau nevykdo.

Ezk 33 33 Bet kai tai išsipildys-o tai tikrai išsipildys, -tada jie žinos, kad tarp jų buvo pranašas".

Ezk 34 1 viešpats kalbėjo man:

Ezk 34 2 "Žmogaus sūnau, pranašauk prieš Izraelio ganytojus ir jiems sakyk: 'Taip sako Viešpats Dievas: 'Vargas Izraelio ganytojams, kurie patys save gano. Juk ganytojai turėtų ganyti bandą!

Ezk 34 3 Jūs valgote taukus, vilnomis apsirengiate, nupenėtas avis pjaunate, bet bandos neganote.

Ezk 34 4 Silpnųjų nepastiprinote, sergančiųjų negydėte, sužeistųjų nesutvarstėte, paklydusių ir dingusių neieškojote, bet valdėte smurtu ir žiaurumu.

Ezk 34 5 Jos buvo išblaškytos, nes nebuvo ganytojų, jos tapo ēdesiu laukiniams žvėrimis.

Ezk 34 6 Mano avys klajojo visame krašte, kalnuose ir aukštumose; nė vienas

nesirūpino jomis ir jų neieškojo'.

Ezk 34 7 Todėl dabar, ganytojai, klausykite Viešpaties žodžio:

Ezk 34 8 'Kaip Aš gyvas,-sako Viešpats,-už tai, kad mano avys tapo grobiu ir
ėdesiu laukiniams žvėrimis, nes nebuvo ganytojų, kurie mano kaimene rūpintųsi, bet ganytojai
ganė patys save, negandydami mano avių', -

Ezk 34 9 todėl, ganytojai, klausykite Viešpaties žodžio!

Ezk 34 10 Taip sako Viešpats Dievas: 'Aš esu prieš ganytojus, Aš pareikalausiu
savo avių iš jų ir padarysiu jiems galą. Jie nebeganys daugiau nei mano avių, nei patys savęs.
Aš išplėsiu savo avis iš jų nasrų, ir jos nebebus jų maistas.

Ezk 34 11 Aš pats ieškosiu savo avių ir jomis rūpinsiuosi.

Ezk 34 12 Kaip ganytojas ieško savo avių tą dieną, kai jos išsklaidomos, taip Aš
ieškosiu savo avių, išgelbėsiu jas ir surinksiu iš visų vietų, kuriose jos buvo išsklaidytos
debesuotą ir tamsią dieną.

Ezk 34 13 Aš jas surinksiu iš tautų ir iš kraštų, grąžinsiu į jų kraštą ir
ganysiu Izraelio kalnuose prie upelių.

Ezk 34 14 Aš ganysiu jas gražiuose slėniuose, aukštuose Izraelio kalnuose ir
žaliuojančiose, vešliose lankose.

Ezk 34 15 Aš pats ganysiu savo avis ir surasiu joms poilsio vietą,-sako Viešpats
Dievas. -

Ezk 34 16 Paklydusių ieškosiu, išsklaidytas surinksiu, sužeistas aptvarstysiu,
ligotas pastiprinsiu. Bet riebiąsias ir stipriąsias sunaikinsiu ir ganysiu jas teisingai'.

Ezk 34 17 O jums, mano kaimene, taip sako Viešpats Dievas: 'Aš darysiu teisną
tarp avies ir avies, tarp avinių ir ožių.

Ezk 34 18 Kai ganotės ganykloje, kodėl sumindote, ko nesuėdate? Kai geriate tyrą
vandenį, kodėl likusį sudrumstiate kojomis?

Ezk 34 19 Mano avys turi maitintis tuo, kas jūsų sumindžiota, ir gerti, kas
sudrumsta'.

Ezk 34 20 Todėl taip sako Viešpats: 'Aš pats darysiu teisną tarp riebiųjų ir
liesųjų avių.

Ezk 34 21 Kadangi jūs silpnąsias šonais ir pečiais stumiate ir ragais badote,
Ezk 34 22 tai Aš gelbėsiu savo avis. Jos nebebus jums grobiu, Aš darysiu teisną
tarp avių.

Ezk 34 23 Aš joms paskirsiu vieną ganytoją, kuris bus mano tarnas Dovydas. Jis
jas ganyt ir bus jų ganytojas.

Ezk 34 24 Aš, Viešpats, būsiu jų Dievas ir mano tarnas Dovydas bus jų
kunigaikštis. Aš, Viešpats, taip pasakiau.

Ezk 34 25 Aš padarysiu su jomis taikos sandorą ir krašte išnaikinsiu laukinius
žvėris. Tada jos galės ramiai gyventi dykumoje ir saugiai miegoti miškuose.

Ezk 34 26 Aš palaiminsiu jas ir savo kalno apylinkes, Aš duosiu lietaus tinkamu
metu; tai bus mano palaiminimų lietus.

Ezk 34 27 Medžiai duos vaisius ir žemė duos derlių. Jie saugiai gyvens krašte ir
žinos, kad Aš esu Viešpats, kai sulaužysiu jų jungą ir išgelbėsiu juos iš rankos tų, kuriems
jie vergavo.

Ezk 34 28 Jie nebebus grobiu tautoms, ir laukiniai žvėrys jų nebeės.

Ezk 34 29 Aš duosiu jiems gausų derlių, jie nebadaus ir ne kentės tautų paniekos.

Ezk 34 30 Jie žinos, kad Aš, Viešpats, jų Dievas, esu su jais ir kad
Izraelis-manos tauta,-sako Viešpats Dievas. -

Ezk 34 31 Jūs esate mano avys, mano ganyklos avys, jūs-žmonės, o Aš-Viešpats,
jūsų Dievas,-sako Viešpats Dievas' "

Ezk 35 1 Viešpats kalbėjo man:

Ezk 35 2 "Žmogaus sūnau, pranašauk prieš Seyro kalną.

Ezk 35 3 Sakyk jiems: 'Taip sako Viešpats Dievas: 'Seyro kalne, Aš esu prieš
tave! Aš ištiesiu savo ranką prieš tave ir paversiu tave visiška dykyne.

Ezk 35 4 Tavo miestus paversiu griuvėsiais, tu tapsi dykyne. Tada žinosi, kad
Aš esu Viešpats'.

Ezk 35 5 Kadangi tu visada buvai izraelitų priešas ir naikinau juos priespaudos
metu,

Ezk 35 6 todėl taip sako Viešpats: 'Aš atiduodu tave kraujui, ir kraujas
persekios tave.

Ezk 35 7 Aš visiškai sunaikinsiu Seyro kalną ir paversiu jį dykyne.

Ezk 35 8 Aš pripildysiu kalnus užmuštųjų; jie gulės kalvose, slėniuose ir
tarpekliuose.

Ezk 35 9 Tavo miestai bus negyvenami griuvėsiai. Tada jūs žinosite, kad Aš esu
Viešpats.

Ezk 35 10 Tu sakei: 'Šios dvi tautos bus mano, aš jas paveldėsiu', nors Aš,
Viešpats, buvau su jais.

Ezk 35 11 Todėl, kaip Aš gyvas,-sako Viešpats Dievas,-atlyginsiu tau tuo pačiu,
ką jie patyrė iš tavęs, pagal tavo darbus teisiu tave.

Ezk 35 12 Tada tu žinosi, kad Aš esu Viešpats. Aš girdėjau, kaip tu
piktžodžiavai ir kalbėjai prieš Izraelio kraštą: 'Jis yra tuščias, mes lengvai jį prarysim!' "

Ezk 35 13 Tu didžiavausi prieš mane ir kalbėjai daugybę žodžių; Aš išgirdau
tai'.

Ezk 35 14 Taip sako Viešpats Dievas: 'Kai visa žemė džiaugsis, Aš padarysiu tave dykyne.
Ezk 35 15 Kaip tu džiaugiesi Izraelio sunaikinimu, taip Aš tau padarysiu. Seyro kalne ir visa Idumėja, jūs tapsite dykyne! Tada jie žinos, kad Aš esu Viešpats' ".
Ezk 36 1 "Žmogaus sūnau, pranašauk Izraeliui ir sakyk: 'Izraelio kalnai, išgirskite viešpaties žodį!
Ezk 36 2 Taip sako Viešpats Dievas: 'Priešas sako: 'Jų amžinos aukštumos tapo mūsų paveldėjimu',
Ezk 36 3 todėl pranašauk: 'Taip sako Viešpats Dievas: 'Kadangi jus naikino ir spaudė iš visų pusių, tautos užėmė jus, kalbėjo apie jus ir niekino,
Ezk 36 4 todėl, Izraelio kalnai, išgirskite viešpaties žodį! Štai ką viešpats Dievas sako apie kalnus, kalvas, upes, slėnius, sugriautus ir apleistus miestus, kurie tapo grobiu ir pajuoka aplinkinėms tautoms:
Ezk 36 5 'Aš kalbėjau užsidegęs pavydu prieš Idumėją ir aplinkines tautas, kurios paskyrė mano kraštą sau paveldėjimu džiūgaudamos ir niekindamos, kad išplėstų jį.
Ezk 36 6 Todėl sakyk Izraelio kraštui, jo kalnams, kalvoms, aukštumoms ir slėniams: 'Aš kalbėjau apimtas pavydo ir įtūžio, kadangi jūs kenčiate tautų panieką'.
Ezk 36 7 Taip sako Viešpats Dievas: 'Aš pakėliau savo ranką ir prisiekiu, kad aplink jus gyvenančios tautos taip pat kentės panieką.
Ezk 36 8 Jūs, Izraelio kalnai, žaliuosite ir nešite vaisių mano tautai Izraeliui, nes jie greitai sugriš.
Ezk 36 9 Aš esu už jus ir atsigręšiu į jus; jūsų žemė bus dirbama, laukai sėjami.
Ezk 36 10 Aš padauginsiu žmones šiame krašte, Izraelio namai bus pilni. Miestai bus atstatyti ir apgyventi.
Ezk 36 11 Aš padauginsiu žmones ir gyvulius. Jūs būsite apgyventi kaip anksčiau, ir Aš elgsiuosi su jumis geriau negu pradžioje. Tada žinosite, kad Aš esu Viešpats.
Ezk 36 12 Mano tautos žmonės vaikštinės po jus, jie apsigyvens jumoje ir jūs būsite jų nuosavybė; jų vaikai nebebus pašalinti nuo tavęs'.
Ezk 36 13 Taip sako Viešpats Dievas: 'Kadangi apie tave sako, kad tu ryji žmones ir atimi iš tautos vaikus,
Ezk 36 14 tu daugiau neberyysi žmonių ir nebeatimsi vaikų iš tautos.
Ezk 36 15 Tu daugiau nebegirdėsi tautų paniekos ir pagonių patyčių, tavo tauta daugiau nebesuklups, -sako Viešpats Dievas' ".
Ezk 36 16 Viešpats kalbėjo man:
Ezk 36 17 "Žmogaus sūnau, Izraelitai, gyvendami šiame krašte, sutepė jį savo keliais ir darbais. Jų kelias mano akivaizdoje buvo kaip mėnesinėmis sergančios moters nešvarumai.
Ezk 36 18 Aš išliejau savo rūstybę ant jų dėl pralieto kraujo ir stabų garbinimo.
Ezk 36 19 Aš išsklaidžiau juos tautose ir išblaškiau kraštuose. Aš teisiau juos pagal jų kelius ir darbus.
Ezk 36 20 Gyvendami tarp tautų, jie sutepė mano šventą vardą. Žmonės sakė apie juos: 'Tai yra Viešpaties tauta, tačiau ji buvo ištremta iš savo krašto'.
Ezk 36 21 Bet Aš gailėjausi dėl savo švento vardo, kuriam Izraelitai užtraukė nešlovę svetimose tautose.
Ezk 36 22 Sakyk Izraelitams: 'Taip sako Viešpats Dievas: 'Izraelitai, ne dėl jūsų Aš tai darau, bet dėl savo švento vardo, kurį jūs sutepėte tarp pagonių, pas kuriuos gyvenote.
Ezk 36 23 Aš pašventinsiu savo didingą vardą, kurį jūs sutepėte, ir tautos žinos, kad Aš esu Viešpats, kai pasirodysiu šventas jumoje jų akivaizdoje.
Ezk 36 24 Aš išvesiu jus iš tautų, surinksiu iš visų kraštų ir parvesiu jus į jūsų kraštą.
Ezk 36 25 Aš apšlakstysiu jus švariu vandeniu, ir jūs tapsite švarūs. Nuo jūsų netyrumo ir nuo jūsų stabų apvalysiu jus.
Ezk 36 26 Aš duosiu jums naują širdį ir įdėsiu jums naują dvasią. Aš išimsiu akmeninę širdį iš jūsų kūno ir duosiu kūno širdį.
Ezk 36 27 Aš įdėsiu į jus savo dvasią ir padarysiu, kad vaikščiotumėte pagal mano nuostatus ir vykdytumėte mano sprendimus.
Ezk 36 28 Jūs gyvensite krašte, kurį daviau jūsų tėvams, ir būsite mano tauta, o Aš būsiu jūsų Dievas.
Ezk 36 29 Aš išgelbėsiu jus nuo visų jūsų netyrumų, laiminsiu jūsų laukų derlių ir nebesiysiu jums bado.
Ezk 36 30 Aš padauginsiu medžių vaisius ir laukų derlių, ir jūs nebekęsite paniekos tarp tautų dėl bado.
Ezk 36 31 Tada jūs atsiminsite savo piktus kelius, blogus darbus ir bjaurėsitės jais bei savo nusikaltimais.
Ezk 36 32 Bet ne dėl jūsų Aš tai darysiu, -sako Viešpats Dievas. -Izraelitai, žinokite, gėdykitės ir raudonuokite dėl savo kelių.
Ezk 36 33 Kai Aš jus apvalysiu nuo visų nusikaltimų, apgyvendinsiu miestus ir atstatysiu, kas sugriauta,
Ezk 36 34 kai apleisti laukai vėl bus dirbami, tada priešai, matę juos

apleistus,
 Ezk 36 35 sakys: 'Dykynės kraštas tapo Edeno sodu; ištuštėję ir sugriauti miestai vėl yra sustiprinti ir apgyventi'.
 Ezk 36 36 Tada tautos, gyvenančios aplink jus, žinos, kad Aš, Viešpats, atstačiau, kas sugriauta, ir sodinau, kur apleista. Aš, Viešpats, taip pasakiau ir taip padarysiu'.
 Ezk 36 37 Taip sako Viešpats Dievas: 'Izraelitai vėl galės ateiti pasiklausti manęs ir Aš padauginsiu jų žmones kaip avis kaimenėje.
 Ezk 36 38 Jų bus kaip avių, skirtų aukoti Jeruzalėje šventės metu. Sugriauti miestai bus pilni žmonių, ir jie žinos, kad Aš esu Viešpats' ".
 Ezk 37 1 Viešpaties ranka palietė mane ir Viešpats nuvedė mane dvasioje į lauką, pilną kaulų.
 Ezk 37 2 Jis vedžiojo mane tarp jų. Sausų kaulų tame lauke buvo labai daug.
 Ezk 37 3 Tada jis paklausė manęs: "Žmogaus sūnau, ar gali šitie kaulai atgyti?"
 Aš atsakiau: "Viešpatie Dieve, Tu tai žinai".
 Ezk 37 4 Jis sakė man: "Pranašauk šitiems kaulams ir sakyk: 'Sudžiūvę kaulai, išgirskite viešpaties žodį'.
 Ezk 37 5 Viešpats Dievas taip sako šitiems kaulams: 'Aš įkvėpsiu į jus dvasią, ir jūs atgysite!
 Ezk 37 6 Aš duosiu jums gyslas, užauginsiu mėsą, apvilksiu oda. Tada jūs žinosite, kad Aš esu Viešpats' ".
 Ezk 37 7 Aš pranašavau, kaip jis man įsakė. Pranašaujant pasigirdo garsas, ir pamačiau kaulus judant; jie artėjo vienas prie kito.
 Ezk 37 8 Aš žiūrėjau: ant jų atsirado gyslos, jie apaugo mėsa, ir oda apdengė juos. Bet dvasios nebuvo juose.
 Ezk 37 9 Viešpats sakė man: "Žmogaus sūnau, pranašauk dvasiai ir sakyk: 'Taip sako Viešpats Dievas: 'Ateik, dvasia, iš keturių šalių ir padvelk ant užmuštųjų, kad jie atgytų' ".
 Ezk 37 10 Aš pranašavau, kaip jis man įsakė. Dvasia įėjo į juos, jie atgijo ir atsistojo ant kojų nepaprastai didelis būrys.
 Ezk 37 11 Tada Viešpats sakė man: "Žmogaus sūnau, šitie kaulai yra Izraelis. Jis sako: 'Mūsų kaulai išdžiūvo, nebetekome vilties ir esame užmiršti'.
 Ezk 37 12 Pranašauk ir sakyk jiems: 'Taip sako Viešpats Dievas: 'Aš atversiu jūsų kapus ir jus, mano tautą, išvesiu iš jų ir parvesiu į Izraelio kraštą.
 Ezk 37 13 Ir jūs žinosite, kad Aš esu Viešpats, mano tauta, kai atversiu jūsų kapus ir išvesiu jus iš jų.
 Ezk 37 14 Aš įdėsiu į jus savo dvasią, ir jūs būsite gyvi. Aš parvesiu jus į jūsų kraštą. Tada jūs žinosite, kad Aš, Viešpats, tai kalbėjau ir įvykdžiau, -sako Viešpats' ".
 Ezk 37 15 Viešpats kalbėjo man:
 Ezk 37 16 "Žmogaus sūnau, imk lazda ir užrašyk ant jos: 'Judui ir Izraelio vaikams, jo sąjungininkams'. Po to imk kitą lazda ir užrašyk ant jos: 'Juozaui'. Tai Efraimo ir visų Izraelio vaikų, jo sąjungininkų, lazda.
 Ezk 37 17 Tada sujunk jas, ir jos taps viena tavo rankoje.
 Ezk 37 18 Kai tavo tautos žmonės sakys: 'Paaiškink mums, ką tai reiškia',
 Ezk 37 19 atsakyk jiems, kad Aš, Viešpats Dievas, taip sakau: 'Juozaui lazda, kuri yra Efraimo rankoje, ir Izraelio gimines, jo sąjungininkes, Aš sujungsiu su Judo lazda ir padarysiu viena savo rankoje'.
 Ezk 37 20 Kai tas lazdas, ant kurių užrašėi, laikysi savo rankoje jų aki vaizdoje,
 Ezk 37 21 sakyk jiems, kad Aš, Viešpats Dievas, sakau: 'Aš surinksiu izraelitus iš visų tautų ir parvesiu juos į jų kraštą.
 Ezk 37 22 Aš padarysiu iš jų vieną tautą Izraelio kalnuose. Vienas karalius viešpataus jiems visiems: jie nebebus dvi tautos ir nebesuskils į dvi karalystes.
 Ezk 37 23 Jie nebegarbins stabų ir jais nesusiteps. Aš apvalysiu ir išgelbėsiu juos iš jų nuodėmių bei nusikaltimų. Jie bus mano tauta, ir Aš būsiu jų Dievas.
 Ezk 37 24 Mano tarnas Dovydas bus jų karalius, ir jie turės vieną ganytoją. Jie laikysis mano sprendimų ir vykdys mano nuostatus.
 Ezk 37 25 Jie gyvens krašte, kuriame gyveno jų tėvai, kurį Aš daviau savo tarnui Jokūbui. Jie, jų vaikai ir vaikų vaikai liks gyventi ten. Mano tarnas Dovydas bus jų kunigaikštis amžinai.
 Ezk 37 26 Aš sudarysiu su jais taikos sandorą, kuri bus amžina. Aš juos įkurdinsiu ir padauginsiu, savo šventyklą amžiams pastatysiu tarp jų.
 Ezk 37 27 Aš gyvensiu tarp jų ir būsiu jų Dievas, o jie bus mano tauta.
 Ezk 37 28 Kai Aš atstatysiu amžiams savo šventyklą tarp jų, tautos žinos, kad Aš, Viešpats, pašventinau Izraelį' ".
 Ezk 38 1 Viešpats kalbėjo man:
 Ezk 38 2 "Žmogaus sūnau, pranašauk prieš Gogą, Magogo, Mešecho ir Tubalo vyriausiąjį kunigaikštį,
 Ezk 38 3 ir sakyk: 'Taip sako Viešpats Dievas: 'Gogai, Mešecho ir Tubalo vyriausieji kunigaikštiai, Aš esu prieš tave.
 Ezk 38 4 Aš tave apgrėšiu, įversiu kablį į nasrus ir ištrauksiu tave su visa kariuomene: žirgais bei raiteliais, apsiginklavusiais ietimis, skydais ir kardais.

Ezk 38 5 Persai, etiopai ir libiai su skydais ir šalmais yra su jais;
 Ezk 38 6 Gomero ir Bet Togarmos pulkai iš tolimos šiaurės ir daugybė tautų su tavimi.
 Ezk 38 7 Pasiruošęs budėk su visa kariuomene, kuri susirinko pas tave.
 Ezk 38 8 Po daugelio dienų tu būsi aplankytas, paskutiniaisiais laikais tu ateisi į kraštą, išgelbėtą nuo kardo, kuris ilgą laiką buvo virtęs dykyne. Dabar surinkta ši tauta iš daugelio kraštų Izraelio kalnuose, jie visi čia saugiai gyvens.
 Ezk 38 9 Tu ateisi kaip audra, kaip debesys uždengsi šį kraštą, su tavimi bus tavo ir kitų tautų pulkai'.
 Ezk 38 10 Taip sako Viešpats Dievas: 'Tavo širdyje kils pikta mintis tą dieną
 Ezk 38 11 ir tu sakysi: 'Aš užpulsiu atvirą, neturintį tvirtovių kraštą, ramiai ir saugiai gyvenančią tautą, neturinčią nei sienų, nei vartų, nei užkaiščių'.
 Ezk 38 12 Tu ateisi plėsti, paimiti grobį ir ištiesti ranką prieš kraštą, kuris buvo paverstas dykyne, bet vėl atstatytas; tauta surinkta iš daugelio tautų, dabar turinti gėrybių ir galvių bei gyvenanti žemės vidury.
 Ezk 38 13 Šeba ir Dedanas bei Taršišo prekybininkai tavęs klaus: 'Ar atėjai plėsti? Ar surinkai pulkus, kad išgabentum sidabrą, auksą, galvijus ir visus krašto turtus?'
 Ezk 38 14 Žmogaus sūnau, pranašauk Gogui, kad Aš, Viešpats Dievas, taip sakau: 'Tuo metu, kai mano tauta Izraelis gyvens saugiai, tu sužinosi tai
 Ezk 38 15 ir ateisi iš tolimos šiaurės; su tavimi daugybė tautų, visi su savo raitelių pulkais ir galinga kariuomene.
 Ezk 38 16 Tu ateisi prieš mano tautą Izraelį ir kaip debesys apdengsi kraštą. Tai įvyks paskutinėmis dienomis. Aš atvesiu tave prieš savo kraštą, kad visos tautos pažintų mane, kai tavyje parodysiu savo šventumą.
 Ezk 38 17 Tu esi tas, apie kurį senovėje mano tarnai Izraelio pranašai kalbėjo, kad Aš tave prieš juos atvesiu.
 Ezk 38 18 Ir tuo metu, kai Gogas ateis prieš Izraelio kraštą, -sako Viešpats Dievas, -mano rūstybė užsidegs.
 Ezk 38 19 Apimtas pavydo ir savo rūstybės įkarštyje Aš sakiau: 'Tą dieną Izraelio krašte bus didelis drebėjimas:
 Ezk 38 20 žuvys jūroje, padangių paukščiai, laukiniai žvėrys, visa, kas kruta žemėje, ir žmonės drebės mano akivaizdoje. Kalnai ir uolos subyrės, sienos grius ant žemės'.
 Ezk 38 21 Aš pašauksiu kardą prieš jį visuose savo kalnuose, ir jo vyrai kariaus vienas prieš kitą.
 Ezk 38 22 Aš bausiu jį maru ir kraujo praliejimu. Smarkus lietus, kruša ir siera su ugnimi kris ant jo kariuomenės ir ant tautų, esančių su juo.
 Ezk 38 23 Taip Aš parodysiu savo didybę ir šventumą ir apsireikšiu daugelio tautų akivaizdoje. Tada jie žinos, kad Aš esu Viešpats'.
 Ezk 39 1 "Tu, žmogaus sūnau, pranašauk prieš Gogą ir sakyk, kad Aš, Viešpats Dievas, taip sakau: 'Gogai, vyriausiasis Mešecho ir Tubalo kunigaikšti, Aš esu prieš tave.
 Ezk 39 2 Aš apgrėšiu tave ir atvesiu iš tolimos šiaurės į Izraelio kalnus,
 Ezk 39 3 ir sulaužysiu lanką tavo kairėje bei išmesiu strėles iš tavo dešinės.
 Ezk 39 4 Tu ir visi tavo pulkai bei kitos tautos, esančios su tavimi, krisite Izraelio kalnuose. Aš atiduosiu tave ėdesių paukščiams ir laukiniams žvėrim.
 Ezk 39 5 Tu krisi atvirame lauke, nes Aš tai pasakiau, -sako Viešpats. -
 Ezk 39 6 Aš pasiųsiu ugnį į Magogą ir ant salose nerūpestingai gyvenančių. Tada jie žinos, kad Aš esu Viešpats.
 Ezk 39 7 Mano šventas vardas bus žinomas Izraelio tautoje, ir Aš nebeleisiu jo sutepti. Tada tautos žinos, kad Aš esu Viešpats, Izraelio Šventasis.
 Ezk 39 8 Tai ateis ir įvyks, -sako Viešpats Dievas, -diena, apie kurią Aš kalbėjau.
 Ezk 39 9 Izraelio miestų gyventojai išėję uždegs ginklus: mažuosius ir didžiuosius skydus, lankus, strėles, ietis ir durtuvus-ir degins juos septynerius metus.
 Ezk 39 10 Jie nerinks malkų laukuose ir nekirs miškų. Ginklai bus jų kuras. Jie naikins tuos, kurie juos naikino, ir apiplės tuos, kurie juos apiplėšė, -sako Viešpats Dievas. -
 Ezk 39 11 Gogo kapinės bus Izraelyje, praeivių slėnyje, į rytus nuo jūros. Jos užtvers kelią praeiviams, ir ten bus palaidotas Gogas bei jo daugybė; ir ta vieta bus vadinama Gogo karių slėniu.
 Ezk 39 12 Izraelitai, valydami kraštą, laidos juos septynis mėnesius,
 Ezk 39 13 visi krašto gyventojai laidos juos. Jie minės tą dieną, kurią Aš būsiu pašlovintas, -sako Viešpats Dievas. -
 Ezk 39 14 Po septynių mėnesių bus paskirti vyrai, kurie ieškos krašte nepalaidotų ir juos laidos, valydami kraštą.
 Ezk 39 15 Praeiviai, suradę žmogaus kaulus, pažymės tą vietą, o duobkasiai juos palaidos Gogo karių slėnyje.
 Ezk 39 16 Miesto vardas bus Hamona. Taip kraštas bus apvalytas'.
 Ezk 39 17 Tu gi, žmogaus sūnau, sukviesk iš visur paukščius bei laukinius žvėris į didelę puotą, kurią paruošiau jiems Izraelio kalnuose, kad būtų mėsa ir gertų kraują.
 Ezk 39 18 'Jūs ėsite galiūnų kūnus ir gersite kunigaikščių kraują, avinų, ėriukų, ozių ir jaučių-nupenėtų Bašano gyvulių.
 Ezk 39 19 Jūs ėsite taukų iki soties ir prisigersite kraujo mano jums paruoštoje puotoje.

Ezk 39 20 Jūs pasisotinsite prie mano stalo žirgų, raitelių, karžygių ir karių
lavonais, -sako Viešpats Dievas. -

Ezk 39 21 Taip Aš iškelsiu savo šlovę tautose: jos matys mano teisumą, kurį
įvykdysiu, ir pajus ranką, kurią uždėsiu ant jų.

Ezk 39 22 Nuo tos dienos Izraelis žinos, kad Aš esu Viešpats, jų Dievas.

Ezk 39 23 Tautos žinos, kad Izraelis buvo patekęs į nelaisvę dėl savo
nusikaltimų. Jie nusikalto man, todėl Aš nusigrižiau nuo jų ir atidaviau juos jų priešams.

Ezk 39 24 Už jų netyrumą ir nusikaltimus Aš tai padariau jiems ir pasitraukiau
nuo jų'.

Ezk 39 25 Todėl taip sako Viešpats Dievas: 'Dabar Aš parvesiu Jokūbo
ištremtuosius, pasigailėsiu Izraelio ir būsiu pavydus dėl savo švento vardo.

Ezk 39 26 Kai jie patirs gėdą dėl savo nusikaltimų ir neištikimybės, jie vėl
saugiai gyvens savo krašte, ir niekas jų negądins.

Ezk 39 27 Parvedęs juos iš tautų bei surinkęs iš jų priešų kraštų, Aš
pasirodysiu šventas juose tautų akivaizdoje.

Ezk 39 28 Tada jie žinos, kad Aš esu Viešpats, jų Dievas, kuris buvau juos
išsklaidęs tarp tautų, bet vėl surinkau ir parvedžiau-nė vieno iš jų ten nepalikau.

Ezk 39 29 Aš nebeslėpsiu savo veido nuo jų, nes Aš ant jų išliejau savo
dvasią, -sako Viešpats Dievas' "

Ezk 40 1 Dvidešimt penktaisiais tremties metais, keturioliktaisiais metais po
miesto paėmimo, metų pradžioje, dešimtą dieną, Viešpaties ranka palietė mane.

Ezk 40 2 Dievo regėjime Jis nuvedė mane į Izraelio kraštą ir nuleido ant labai
aukšto kalno. Pietų pusėje buvo lyg miesto statiniai.

Ezk 40 3 Jis nuvedė mane ten, ir aš pamačiau vyrą, kuris spindėjo lyg varis.
Jis stovėjo vartuose, rankose laikė lininę virvę ir matavimo nendrę.

Ezk 40 4 Tas vyras tarė man: "Žmogaus sūnau, stebėk akimis, klausyk ausimis ir
suprask širdimi, ką tau rodysiu, nes tam tu esi čia. Visa, ką matysi, paskelbk Izraeliui".

Ezk 40 5 Štai apie visą pastatą išorėje buvo mūro siena. Vyras laikė šešių
uolekčių ilgio matavimo nendrę. Uolektis buvo ilgesnė už paprastą uolektį rankos plaštaka. Jis
matavo tą mūro sieną. Mūras buvo vienos nendrės storio ir tokio paties aukščio.

Ezk 40 6 Jis, nuėjęs prie rytinių vartų, užlipo laiptais ir matavo vartų
slenkstį. Jo storis buvo viena nendrė.

Ezk 40 7 Šoniniai kambariai sienoje buvo vienos nendrės ilgio ir vienos nendrės
pločio. Tarp kambarių buvo penkios uolektys, o vartų prieangio slenkščio plotis-viena nendrė.

Ezk 40 8 Jis išmatavo vartų prieangį iš vidaus viena nendre.

Ezk 40 9 Tada išmatavo vartų prieangį aštuoniomis uolektimis ir jo stulpus
dviejomis uolektimis. Vartų prieangis buvo vidinėje pusėje.

Ezk 40 10 Rytinėje pusėje, prie vartų, iš abiejų pusių buvo po tris šoninius
kambarius to paties dydžio, ir stulpai abiejose pusėse buvo vienodo dydžio.

Ezk 40 11 Jis dar išmatavo vartų įėjimo plotį, kuris buvo dešimt uolekčių, o
vartų ilgis-tryliką uolekčių.

Ezk 40 12 Prieš šoninius kambarius buvo iškyšulys vienos uolekties pločio, taip
pat ir kitoje pusėje-iškyšulys vienos uolekties pločio. Kambariai abiejose pusėse buvo šešių
uolekčių.

Ezk 40 13 Po to jis išmatavo vartus nuo vieno šoninio kambario stogo iki kito.
Plotis buvo dvidešimt penkios uolektys, durys buvo priešais duris.

Ezk 40 14 Jis padarė ir šešiasdešimties uolekčių stulpus iki stulpo kieme,
esančiame prie vartų.

Ezk 40 15 Nuo išorinių vartų priekio iki vidaus vartų prieangio priekio buvo
penkiasdešimt uolekčių.

Ezk 40 16 Šoniniuose kambariuose buvo langai su grotelėmis, taip pat ir vartų
šonuose. Prieangyje buvo langų, o ant stulpų-palmės.

Ezk 40 17 Jis nuvedė mane į išorinį kiemą. Kiemas buvo išgrįstas akmenimis.
Aplink kiemą buvo trisdešimt kambarių.

Ezk 40 18 Akmeninis grindinys tęsėsi iki vartų, prie vartų jis buvo žemesnis.

Ezk 40 19 Kiemas nuo išorinių žemutinių vartų iki vidaus vartų buvo šimto
uolekčių į rytus ir į šiaurę.

Ezk 40 20 Jis išmatavo išorinio kiemo šiaurinių vartų ilgį ir plotį.

Ezk 40 21 Abiejose pusėse buvo po tris šoninius kambarius. Prieangio stulpai
buvo tokio paties dydžio, kaip ir pirmųjų vartų. Vartai buvo penkiasdešimties uolekčių ilgio
ir dvidešimt penkių uolekčių pločio.

Ezk 40 22 Jų langai, prieangis bei palmės buvo tokie pat, kaip rytų pusės vartų.
Į viršų vedė septyni laiptai ir priešais juos buvo prieangis.

Ezk 40 23 Šiaurės pusės kiemo vartai buvo prieš vidaus vartus, kaip ir rytų
pusės vartai. Nuo vartų iki vartų buvo šimtas uolekčių.

Ezk 40 24 Po to jis nuvedė mane į pietų pusę. Čia buvo pietų pusės vartai. Jų
stulpai ir prieangis buvo to paties dydžio.

Ezk 40 25 Jų langai ir prieangis aplinkui buvo tokie pat, kaip kiti. Vartų ilgis
buvo penkiasdešimt, o plotis- dvidešimt penkios uolektys.

Ezk 40 26 Į viršų vedė septyni laiptai ir priešais buvo prieangis. Ant stulpų iš
abiejų pusių buvo palmės.

Ezk 40 27 Pietinėje vidinio kiemo pusėje buvo vartai. Nuo vieno vartų iki kitų

buvo šimtas uolekčių.

Ezk 40 28 Jis įvedė mane į vidinį kiemą pro pietų pusės vartus. Jis matavo vartus. Jų dydis buvo toks pats, kaip ir kitų.

Ezk 40 29 Jų šoniniai kambariai, stulpai ir prieangis buvo to paties dydžio. Jų ir prieangio langai buvo aplinkui. Visas jų ilgis buvo penkiasdešimt uolekčių ir plotis-dvidešimt penkios uolektys.

Ezk 40 30 Prieangis aplinkui buvo dvidešimt penkių uolekčių ilgio ir penkių uolekčių pločio.

Ezk 40 31 Prieangis buvo atkreiptas į išorinę kiemo pusę. Ant stulpų abiejose pusėse buvo palmės. Į jį vedė aštuoni laiptai.

Ezk 40 32 Po to jis nuvedė mane prie rytinių vartų ir matavo juos. Jie buvo tokio paties dydžio, kaip kiti.

Ezk 40 33 Jų šoniniai kambariai, stulpai ir prieangis taip pat buvo to paties dydžio, langai buvo aplinkui ir prieangyje. Jų ilgis buvo penkiasdešimt uolekčių ir plotis-dvidešimt penkios uolektys.

Ezk 40 34 Jų prieangis buvo nukreiptas į išorinį kiemą, ant stulpų abiejose pusėse buvo palmės. Į jį vedė aštuoni laiptai.

Ezk 40 35 Po to jis nuvedė mane prie šiaurės vartų ir matavo juos. Jų dydis buvo toks pat, kaip ir kitų.

Ezk 40 36 Jų šoniniai kambariai, stulpai, prieangis ir langai buvo aplinkui. Jų ilgis buvo penkiasdešimt uolekčių ir plotis-dvidešimt penkios uolektys.

Ezk 40 37 Prieangis buvo nukreiptas į išorinį kiemą, o ant stulpų abiejose pusėse buvo palmės. Į jį vedė aštuoni laiptai.

Ezk 40 38 Prie vartų stulpų buvo kambarys su įėjimu. Jame plaudavo aukas.

Ezk 40 39 Vartų prieangyje abiejose pusėse buvo po du stalai, ant kurių pjaudavo deginamąsias aukas, aukas už nuodėmės ir aukas už kaltes.

Ezk 40 40 Prie išorinės sienos, link šiaurės vartų, buvo du stalai ir kitoje pusėje, prie vartų prieangio, stovėjo du stalai.

Ezk 40 41 Keturi stalai buvo išorinėje ir keturi vidinėje vartų pusėje-iš viso aštuoni stalai, ant kurių pjaudavo aukas.

Ezk 40 42 Keturi stalai buvo iš tašytų akmenų: pusantros uolekties ilgio, pusantros pločio bei vienos uolekties aukščio-pasidėti įrankiams, kuriais pjaudavo deginamąsias ir kitas aukas.

Ezk 40 43 Aplink buvo pritvirtinti plaštakos pločio kabliai, o stalai buvo skirti aukų mėsai padėti.

Ezk 40 44 Už vidinių vartų buvo kambariai giesmininkams. Vidiniame kieme vienas buvo šiaurinėje pusėje, priekiu į pietus, antras-rytų pusėje, priekiu į šiaurę.

Ezk 40 45 Jis man pasakė, kad kambarys priekiu į pietus skirtas kunigams, kurie prižiūri šventyklą.

Ezk 40 46 O kambarys priekiu į šiaurę skirtas kunigams, kurie prižiūri aukurą.

Tai yra Cadoko sūnūs iš Levio sūnų, kurie artinasi prie Viešpaties, kad Jam tarnautų.

Ezk 40 47 Jis išmatavo kiemą. Jo ilgis ir plotis buvo vienodas-po šimtą uolekčių. Jis buvo keturkampis. Aukuras stovėjo šventyklos priekyje.

Ezk 40 48 Jis įvedė mane į šventyklos prieangį ir išmatavo prieangio stulpus. Jie buvo penkių uolekčių abiejose pusėse. Vartų plotis buvo trijų uolekčių iš vienos ir trijų uolekčių iš kitos pusės.

Ezk 40 49 Prieangis buvo dvidešimties uolekčių ilgio ir vienuolikos uolekčių pločio. Šalia laiptų, vedančių į jį, iš abiejų pusių prie stulpų stovėjo kolonos.

Ezk 41 1 Jis įvedė mane į šventyklą ir išmatavo stulpus. Jie buvo šešių uolekčių pločio iš vienos pusės ir šešių uolekčių pločio iš kitos-pagal palapinės plotį.

Ezk 41 2 Įėjimo plotis buvo dešimt uolekčių, sienos abiejose įėjimo pusėse buvo penkių uolekčių storio. Jis išmatavo šventyklą, kuri buvo keturiasdešimties uolekčių ilgio ir dvidešimties uolekčių pločio.

Ezk 41 3 Įėjęs į vidinę patalpą, išmatavo įėjimo staktas dviem uolektimis, įėjimą-šešiomis uolektimis, įėjimo sienų plotis abiejose pusėse buvo septynios uolektys.

Ezk 41 4 Jis išmatavo joje plotį ir ilgį-po dvidešimt uolekčių. Jis man sakė: "Tai-šventų švenčiausioji".

Ezk 41 5 Jis išmatavo šventyklos sieną. Ji buvo šešių uolekčių storumo, o šoninių kambarių aplink šventyklą plotis-keturios uolektys.

Ezk 41 6 Šoniniai kambariai buvo trijų aukštų, kiekviename aukšte po trisdešimt kambarių. Prilaikomosios sijos buvo aplink visą pastatą, jos nebuvo įleistos į šventyklos sieną.

Ezk 41 7 Antro ir trečio aukšto šoniniai kambariai buvo didesni. Iš pirmo aukšto į antrą ir trečią buvo laiptai.

Ezk 41 8 Aplink šventyklos pastatą buvo iškilimas. Šoninių kambarių pamatas buvo nendrės ilgio-šešių didžiųjų uolekčių.

Ezk 41 9 Išorinės sienos prie šoninių kambarių storis buvo penkių uolekčių. Pastatą supo šoniniai kambariai.

Ezk 41 10 Atstumas tarp šoninių kambarių buvo dvidešimt uolekčių.

Ezk 41 11 Šoninių kambarių įėjimai buvo iš šiaurės ir pietų pusės, jų plotis buvo penkios uolektys.

Ezk 41 12 Pastatas priešais kiemą vakarų pusėje buvo septyniasdešimties uolekčių

pločio, devyniasdešimties uolekčių ilgio ir jo sienos buvo penkių uolekčių storio.
 Ezk 41 13 Jis išmatavo šventyklos ilgį šimtu uolekčių. Kiemo ir pastato su sienomis ilgis buvo šimtas uolekčių.
 Ezk 41 14 Šventyklos priekinės pusės ir kiemo rytinėje pusėje plotis buvo šimtas uolekčių.
 Ezk 41 15 Po to jis išmatavo užpakalinę pastato sieną vakarinėje pusėje; pastato sienų ilgis kartu su priestatais abiejose pusėse buvo šimtas uolekčių. Šventyklos, švenčiausiosios ir prieangio vidaus sienos
 Ezk 41 16 buvo iškalto medžio lentomis nuo aslos iki langų; langai buvo su grotelėmis.
 Ezk 41 17 virš durų ir ant sienų iš vidaus ir išorės buvo raižiniai.
 Ezk 41 18 Tai buvo cherubai ir palmės, kiekviena palmė buvo tarp dviejų cherubų. Cherubai buvo dviem veidais.
 Ezk 41 19 Vienoje pusėje buvo žmogaus veidas, žiūrintis į palmę, o kitoje pusėje-liūto veidas, žiūrintis į kitą palmę. Tokios buvo visos šventyklos sienos.
 Ezk 41 20 Nuo aslos iki durų viršaus buvo cherubų ir palmių atvaizdai.
 Ezk 41 21 Šventyklos durų staktos buvo keturkampės kaip ir švenčiausiosios. Jos buvo panašios.
 Ezk 41 22 Medinis aukuras buvo trijų uolekčių aukščio, dviejų ilgio ir dviejų pločio. Jo kampai, viršus ir sienos buvo padarytos iš medžio. Vyras sakė man: "Tai stalas, stovįs viešpaties akivaizdoje".
 Ezk 41 23 Į šventyklą ir švenčiausiąją buvo dvi durys.
 Ezk 41 24 Durys viename ir kitame šone buvo iš dviejų dalių.
 Ezk 41 25 Šventyklos duryse buvo išpjaustyti cherubų ir palmių vaizdai, panašūs kaip ant sienų. Storos lentos dengė prieangį.
 Ezk 41 26 Prieangio sienų abiejose pusėse buvo langai su grotelėmis ir palmės.
 Ezk 42 1 Po to jis nuvedė mane į išorinį kiemą šiaurinėje pusėje ir įvedė į kambarį, buvusį priešais pastatą.
 Ezk 42 2 Pastatas šiaurės pusėje buvo šimto uolekčių ilgio ir penkiasdešimties uolekčių pločio.
 Ezk 42 3 Vidiniame kieme, prieš išorinio kiemo grindinį, buvo trijų aukštų stoginė.
 Ezk 42 4 Jos durys buvo šiaurės pusėje, o jos priekyje buvo takas, dešimties uolekčių pločio ir šimto uolekčių ilgio.
 Ezk 42 5 Viršutiniai kambariai buvo siauresni už vidurinius ir apatinius kambarius, nes reikėjo vietos stoginėms.
 Ezk 42 6 Jie buvo trijų aukštų ir neturėjo tokių kolonų, kokios buvo kieme.
 Ezk 42 7 Sieną priešais išorinį kiemą buvo penkiasdešimties uolekčių ilgio.
 Ezk 42 8 Kambarių išoriniame kieme ilgis buvo penkiasdešimt uolekčių, o esančių priešais šventyklą-šimtas uolekčių.
 Ezk 42 9 Pirmame aukšte rytų pusėje buvo įėjimas iš išorinio kiemo į kambarius.
 Ezk 42 10 Kiemo sienoje buvo kambariai į rytus, priešais kiemą ir pastatą.
 Ezk 42 11 Jie viskuo buvo panašūs į kambarius šiaurės pusėje-jų ilgis, plotis, išėjimai, durys ir įrengimas.
 Ezk 42 12 Pirmame aukšte pietų pusėje buvo įėjimas iš rytų pusės išorinio kiemo.
 Ezk 42 13 Jis sakė man: "Kambariai šiaurės ir pietų pusėje prie kiemo yra šventi. Kunigai, kurie artinasi prie Viešpaties, valgys juose šventus dalykus; juose bus laikomi švenčiausi dalykai: duonos aukos, aukos už nuodėmes ir aukos už kaltes.
 Ezk 42 14 Kunigai, įėję į šventyklą, neturės teisės iš jos išeiti į išorinį kiemą. Jie, prieš išeidami, privalės palikti kambariuose drabužius, su kuriais tarnavo, nes jie yra šventi, apsilvilti kitus ir tik tada galės eiti pas žmones".
 Ezk 42 15 Baigęs matuoti šventyklos pastatus, jis išvedė mane per rytų pusės vartus ir matavo ją aplinkui iš visų pusių.
 Ezk 42 16 Jis išmatavo nendre rytų pusę, kuri buvo penkių šimtų nendrių.
 Ezk 42 17 Jis išmatavo šiaurės pusę, kuri buvo penkių šimtų nendrių.
 Ezk 42 18 Jis išmatavo pietų pusę, kuri buvo penkių šimtų nendrių.
 Ezk 42 19 Tada išmatavo vakarų pusę, kuri buvo penkių šimtų nendrių.
 Ezk 42 20 Jis išmatavo iš visų keturių pusių. Sieną, penkių šimtų nendrių ilgio ir pločio, skyrė šventą vietą nuo nešventos.
 Ezk 43 1 Po to jis nuvedė mane prie rytų pusės vartų.
 Ezk 43 2 Staiga iš rytų pasirodė Izraelio Dievo šlovė. Jo balsas buvo kaip daugybės vandenių užimas, o žemė spindėjo nuo Jo šlovės.
 Ezk 43 3 Tokį pat vaizdą aš mačiau, kai Jis atėjo sunaikinti miestą ir prie kebaro upės. Aš kritau veidu žemėn.
 Ezk 43 4 Viešpaties šlovė įėjo į šventyklą pro rytų vartus.
 Ezk 43 5 Dvasia pakėlė mane ir nunešė į vidinį kiemą. Viešpaties šlovė pripildė šventyklą.
 Ezk 43 6 Tas vyras stovėjo šalia manęs, aš girdėjau balsą iš šventyklos, kalbantį man.
 Ezk 43 7 Jis tarė man: "Žmogaus sūnau, tai yra mano sosto ir mano kojų pakojo vieta. Aš visados gyvensiu tarp izraelitų. Izraelio tauta ir jų karaliai nebesuteps mano švento vardo nei savo paleistuvystėmis, nei savo karalių lavonais aukštumose.

Ezk 43 8 Jie statė savo slenkstį prie mano slenkščio ir savo durų staktas prie mano staktų, kad būtų siena tarp jų ir manęs. Jie sutepė mano šventą vardą savo bjauriais darbais, todėl Aš juos sunaikinau savo rūstybėje.

Ezk 43 9 Kai jie pašalins savo paleistuvystes ir karalių mirusius kūnus, Aš visada būsiu tarp jų.

Ezk 43 10 Tu gi, žmogaus sūnau, pranešk izraelitams apie šventyklą, kad jie gėdytųsi savo nusikaltimų.

Ezk 43 11 Jei jie gėdysis, ką yra padarę, tada apsakys jiems šventyklos išvaizdą, įrengimus, įėjimą ir išėjimą-visą jos planą, taip pat jos nuostatus ir įstatymus. Užrašyk viską, jiems matant, kad jie suprastų visus nuostatus ir laikytųsi jų.

Ezk 43 12 Šventyklos įstatymas yra toks: kalno viršūnė ir plotas aplinkui yra labai šventas".

Ezk 43 13 Tai yra aukuro išmatavimai uolektimis. Uolektį sudaro uolektis ir plaštaka. Aukuro pagrindas yra vienos uolekties pločio ir tokio pat ilgio, apvadas yra vieno sprindžio.

Ezk 43 14 Aukuro aukštis nuo pagrindo iki apatinio išsikišimo yra dvi uolektys, jo plotis-viena uolektis. Nuo mažesnio išsikišimo iki didesnio išsikišimo-keturių uolekčių aukštis ir vienos uolekties plotis.

Ezk 43 15 Pats aukuras yra keturių uolekčių, o nuo aukuro aukštyn yra keturi ragai.

Ezk 43 16 Aukuras yra dvylikos uolekčių ilgio ir dvylikos uolekčių pločio, keturkampis.

Ezk 43 17 Viršutinis išsikišimas yra keturiolikos uolekčių ilgio ir keturiolikos uolekčių pločio, keturkampis; aplinkui yra apvadas pusės uolekties aukščio, jo pagrindas aplinkui-vienos uolekties. Aukuro laiptai rytų pusėje.

Ezk 43 18 Jis sakė man: "Žmogaus sūnau, tai yra Viešpaties Dievo nuostatai aukurui, kai jis bus pastatytas deginamosioms aukoms aukoti ir aukų kraujui ant jo šlakstyti.

Ezk 43 19 Kunigui levitui iš kadoko giminės, kuris artinsis prie manęs, kad man tarnautų,-sako Dievas,-turi duoti auką už nuodėmę, jauną veršį iš bandos.

Ezk 43 20 Tu turi apšlakstyti jo krauju keturis ragus ir keturis išsikišimo kampus bei apvadą. Taip aukuras bus apvalytas.

Ezk 43 21 Veršį, paaukotą už nuodėmę, reikia sudeginti tam skirtoje namų vietoje, už šventyklos ribų.

Ezk 43 22 Antrą dieną tu paaukosi sveiką ožį aukai už nuodėmę, ir jie apvalys aukurą kaip ir su veršiu.

Ezk 43 23 Kai apvalysi aukurą, aukok sveiką veršį ir aviną iš bandos.

Ezk 43 24 Juos abu atvesi Viešpaties akivaizdon; kunigas pabarstys druskos ant jų ir paaukos juos viešpačiui kaip deginamąją auką.

Ezk 43 25 Septynias dienas kas dieną turi aukoti ožį aukai už nuodėmę ir sveiką veršį bei aviną.

Ezk 43 26 Septynias dienas jie apvalys aukurą ir taip pašventins jį.

Ezk 43 27 Po septynių dienų, aštuntą dieną ir vėliau, kunigas ant aukuro aukos deginamasias ir padėkos aukas, ir Aš jus priimsiu,-sako Viešpats Dievas".

Ezk 44 1 Jis nuvedė mane prie šventyklos išorinių vartų rytų pusėje. Jie buvo uždaryti.

Ezk 44 2 Tada Viešpats sakė man: "Šitie vartai liks uždaryti. Jie nebus atidaryti, ir niekas nevaikščios pro juos. Kadangi Viešpats, Izraelio Dievas, įėjo pro juos, todėl jie liks uždaryti.

Ezk 44 3 Tik kunigaikštis sėdės juose Viešpaties akivaizdoje ir valgys. Jis įeis pro vartų prieangį ir išeis tuo pačiu keliu".

Ezk 44 4 Po to jis įvedė mane pro šiaurės vartus ir nuvedė prie šventyklos priekio. Aš pažiūrėjau, ir štai Viešpaties šlovė pripildė namus; aš parkritau veidu žemėn.

Ezk 44 5 Viešpats tarė man: "Žmogaus sūnau, viską įsidėmėk, žiūrėk akimis ir klausyk ausimis, ką tau sakysiu apie Viešpaties namų įstatymus ir nuostatus. Įsidėmėk, kas gali įeiti į namus.

Ezk 44 6 Sakyk mai štingiems izraelitams: 'Taip sako Viešpats Dievas: 'Izraelitai, užtenka jūsų bjaurysčių!

Ezk 44 7 Jūs įvedėte svetimšalius, neapipjaustytus širdimi ir neapipjaustytus kūnu, į mano šventyklą ir tuo sutepėte mano namus. Jūs aukojote jų akivaizdoje man duonos, taukų ir kraujo ir taip sulaužėte mano sandorą savo bjauriais darbais.

Ezk 44 8 Užuoat atlikę man šventą tarnystę, jūs paskyrėte juos tarnauti šventykloje'.

Ezk 44 9 Taip sako Viešpats Dievas: 'Nė vienas svetimšalis, gyvenantis tarp izraelitų, neapipjaustytas širdimi ir neapipjaustytas kūnu, neturi teisės įeiti į mano šventyklą.

Ezk 44 10 Levitai, pasitraukę nuo manęs, kai izraelitai nuklydo ir sekė paskui stabus, atsakys už savo kalnę.

Ezk 44 11 Bet jie tarnaus mano šventykloje: bus vartų sargai ir patarnaus namuose. Jie pjaus tautos deginamasias aukas ir jiems tarnaus.

Ezk 44 12 Kadangi jie tarnavo prie stabų ir suvedžiojo izraelitus, todėl Aš pakėliau savo ranką prieš juos, ir jie atsakys už savo kalnę.

Ezk 44 13 Jie nesiartins prie manęs tarnauti man kaip kunigai ir neprisiartins

prie mano šventų daiktų šventų švenčiausiojoje. Jie kentės gėdą už savo bjaurius darbus.
 Ezk 44 14 Aš padarysiu juos namų prižiūrėtojais ir patarnautojais.
 Ezk 44 15 Bet kunigai iš levitų, Cadoko sūnūs, kurie prižiūrėjo šventyklą, kai
 Izraelitai klaidžiojo ir atitolo nuo manęs, artinsis prie manęs ir man tarnaus, stovės mano
 akivaizdoje ir aukos taukų bei kraujo.
 Ezk 44 16 Jie eis į mano šventyklą, artės prie mano stalo ir tarnaus man.
 Ezk 44 17 Įėję pro vartus į vidinį kiemą, jie vilkės drobiniais drabužiais. Jie
 nevilks nieko vilnonio, tarnaudami vidinio kiemo vartuose ir už jų.
 Ezk 44 18 Jie dėvės drobinius raiščius ant galvų bei vilkės drobines kelnes,
 nesusijuos, kad neprakaituotų.
 Ezk 44 19 Prieš eidami į išorinį kiemą pas tautą, jie nusišvins drabužius, su
 kuriais tarnavo, paliks juos šventyklos kambariuose ir apšivilks kitais drabužiais, kad
 nepašventintų žmonių savo drabužiais.
 Ezk 44 20 Jie neskus galvų ir neaugins ilgų plaukų, bet apsikirps galvos
 plaukus.
 Ezk 44 21 Nė vienas kunigas negers vyno, prieš eidamas į vidinį kiemą.
 Ezk 44 22 Jie neves našlės nė atleistos, tik mergaites iš Izraelio palikuonių.
 Tačiau kunigo našlę jie galės vesti.
 Ezk 44 23 Jie mokys mano tautą atskirti, kas šventa ir nešventa, aiškina, kas
 švaru ir nešvaru.
 Ezk 44 24 Kilus ginčui, jie bus teisėjais ir teis pagal mano nuostatus. Jie
 laikysis mano nuostatų ir įsakymų apie visas šventes ir švęs sabatus.
 Ezk 44 25 Jie nesusiteps mirusiaisiais, artindamiesi prie jų, išskyrus tėvą ir
 motiną, sūnų ir dukrą, brolių ir netekėjusią seserį.
 Ezk 44 26 Po apšvėtimo jie paskaitčius jam septynias dienas.
 Ezk 44 27 Tą dieną, kai kunigas eis į vidinį kiemą tarnauti šventykloje, jis
 aukos auką už nuodėmę, -sako Viešpats Dievas. -
 Ezk 44 28 Aš būsiu jų paveldėjimas, ir jūs neduosite jiems nuosavybės Izraelio
 krašte, nes Aš esu jų nuosavybė.
 Ezk 44 29 Duonos aukos, aukos už nuodėmes ir kaltes, ir visa, kas pašvęsta
 Dievui, bus kunigų maistas.
 Ezk 44 30 Visų vaisių pirmienos, visų atnašų ir dovanų dalis priklausys
 kunigams. Taip pat savo tešlos pirmienas duokite kunigams, kad palaikymas pasiliktų jūsų
 namuose.
 Ezk 44 31 Kritusių ar žvėrių sudraskytų paukščių bei gyvulių kunigai nevalgys'
 ".
 Ezk 45 1 "Kai, mesdami burtus, dalinsitės kraštą, pirmiausia paskirkite dalį to
 krašto kaip šventą auką Viešpačiui. Tas šventas žemės plotas turi būti dvidešimt penkių
 tūkstančių nendrių ilgio ir dešimties tūkstančių nendrių pločio.
 Ezk 45 2 Iš šito ploto šventyklai skirkite penkių šimtų nendrių ilgio ir tokio
 pat pločio keturkampį sklypą ir aplink jį palikite laisvą penkiasdešimties uolekčių pločio
 plotą.
 Ezk 45 3 Atmatuokite dvidešimt penkių tūkstančių nendrių ilgio ir dešimties
 tūkstančių nendrių pločio sklypą; jame stovės šventykla su švenčiausiaja.
 Ezk 45 4 Šventa krašto dalis priklausys kunigams, kurie tarnaus šventykloje ir
 artinsis prie Viešpaties; tai žemė jų namams ir šventyklai.
 Ezk 45 5 Kitas sklypas dvidešimt penkių tūkstančių nendrių ilgio ir dešimties
 tūkstančių nendrių pločio bus levitų nuosavybė: ten jie gyvens.
 Ezk 45 6 Prie šventojo sklypo skirkite penkių tūkstančių nendrių pločio ir
 dvidešimt penkių tūkstančių nendrių ilgio sklypą miestui; jis priklausys visam Izraeliui.
 Ezk 45 7 Kunigaikščiui skirkite žemės plotą abiejose pusėse, prie šventojo
 ploto ir prie miesto nuosavybės, vakarų ir rytų pusėje. To žemės ploto ilgis atitiks vienos
 Izraelio giminės žemės ploto ilgiui nuo vakarų iki rytų.
 Ezk 45 8 Tai bus jo nuosavybė Izraelyje. Izraelio kunigaikščiai nebeišnaudos
 daugiau mano tautos, o kraštas priklausys Izraelio giminėms".
 Ezk 45 9 Taip sako Viešpats Dievas: "Izraelio kunigaikščiai, užtenka smurto ir
 priepaudos! vykdykite teisumą ir teisingumą, neatimkite iš mano tautos jos nuosavybės.
 Ezk 45 10 Jūs turite naudoti teisingas svarstyklas, teisingą efa ir teisingą
 batą.
 Ezk 45 11 Efa ir batas turi būti to paties dydžio. Bate arba efoje turi tilpti
 dešimt dalis homero; homeras bus jūsų saikų matas.
 Ezk 45 12 Šekelio svoris turi būti dvidešimt gerų. Dvidešimt šekelių, dvidešimt
 penki šekeliai ir penkiolika šekelių tesudaro vieną miną.
 Ezk 45 13 Jūs turite duoti tokias dovanas: šeštą dalį efos nuo kiekvieno kviečių
 homero ir šeštą dalį efos nuo kiekvieno miežių homero.
 Ezk 45 14 Nurodymas dėl aliejaus: duokite dešimtą dalį bato nuo kiekvieno
 homero; homerą sudaro dešimt batų.
 Ezk 45 15 Izraelis duos iš dviejų šimtų avių bandos vieną avį. Tai yra duonos,
 deginamosioms ir padėkos aukoms jiems sutaikinti, -sako Viešpats Dievas. -
 Ezk 45 16 Visa tauta privalo duoti tai Izraelio kunigaikščiui.
 Ezk 45 17 Kunigaikščio pareiga yra parūpinti: deginamąją, duonos ir geriamąją
 auką šventėms, jauno mėnulio dienoms, savaitams, taip pat aukas už nuodėmę, padėkos ir

sutai kinimo aukas".

Ezk 45 18 Taip sako Viešpats Dievas: "Pirmo mėnesio pirmą dieną imk iš bandos sveiką jauną veršį ir apvalyk šventyklą.
Ezk 45 19 Kunigas aukos už nuodėmę krauju pateps šventyklos durų staktas, keturis aukuro išsikišimo kampus ir vidinio kiemo vartų staktas.
Ezk 45 20 Taip padaryk ir mėnesio septintą dieną dėl tų, kurie nusikalto nežinodami arba klysdami. Taip apvaloma šventykla.
Ezk 45 21 Pirmo mėnesio keturioliką dieną švęskite Paschą. Švęskite septynias dienas ir valgykite neraugintą duoną.
Ezk 45 22 Tą dieną kunigaikštis parūpins už save ir už visą tautą jauną veršį aukai už nuodėmę.
Ezk 45 23 Kunigaikštis kiekvieną šventės dieną duos deginamajai aukai viešpačiui septynis sveikus jaunos veršius ir septynis avinus ir kas dieną po ožį aukai už nuodėmę.
Ezk 45 24 Jis taip pat parūpins duonos aukai po vieną efa miltų prie kiekvieno veršio ir avino bei po vieną hiną aliejaus prie kiekvienos efos.
Ezk 45 25 Septinto mėnesio penkioliką dieną, šventės metu, jis turi septynias dienas parūpinti tą patį: auką už nuodėmę, deginamąją auką, duonos auką bei aliejaus".
Ezk 46 1 Taip sako Viešpats Dievas: "Vidinio kiemo vartai rytų pusėje bus uždaryti šešias darbo dienas, bet sabato ir jauno mėnulio dieną jie bus atidaryti.
Ezk 46 2 Kunigaikštis įeis pro išorinių vartų prieangį ir sustos prie vartų. Kunigas aukos jo deginamąją ir padėkos auką. Jis, pagarbinęs prie vartų, išeis, bet vartai liks atdaryti iki vakaro.
Ezk 46 3 Tauta taip pat pagarbins prie vartų įėjimo sabatais ir jauno mėnulio dienomis Viešpaties akivaizdoje.
Ezk 46 4 Kunigaikščio deginamoji auka sabato dieną turi būti šeši sveiki ėriukai ir vienas sveikas avinas.
Ezk 46 5 Duonos auka bus viena efa miltų prie avino, o prie ėriukų-kiek jis galės duoti, ir hinas aliejaus prie kiekvienos efos.
Ezk 46 6 Jauno mėnulio dieną jis aukos sveiką jauną veršį, šešis ėriukus ir vieną aviną.
Ezk 46 7 Jo duonos auka bus po vieną efa miltų prie veršio ir avino, o prie ėriukų-kiek jis duos savo ranka, ir hinas aliejaus prie kiekvienos efos.
Ezk 46 8 Kunigaikštis įeis pro vartų prieangį ir tuo pačiu keliu išeis.
Ezk 46 9 Kai tauta švenčių metu ateis pagarbinti Viešpaties, tada atėję pro šiaurinius vartus turi išeiti pro pietų pusės vartus, įėję pro pietų pusės vartus turi išeiti pro šiaurinius vartus. Niekas teneišėina pro tuos pačius vartus, pro kuriuos įėjo, bet pro vartus priešingoje pusėje.
Ezk 46 10 Kunigaikštis turi būti su jais- įeiti, kai jie įeina, ir išeiti, kai jie išeina.
Ezk 46 11 Švenčių ir iškilmių dieną duonos auka turi būti efa miltų prie kiekvieno veršio ir avino, o prie ėriukų-kiek jis gali duoti, ir vienas hinas aliejaus prie kiekvienos efos.
Ezk 46 12 Jei kunigaikštis laisva valia aukos viešpačiui deginamąją ar padėkos auką, jam bus atidaryti vartai rytų pusėje. Jis įeis ir aukos deginamąją ir padėkos auką kaip per sabatą. Jam išėjus, vartus uždarys.
Ezk 46 13 Kiekvieną dieną jis turi parūpinti deginamajai aukai viešpačiui sveiką metinį avinėlį ir jį aukoti kiekvieną rytą.
Ezk 46 14 Jis turi parūpinti kiekvieną rytą duonos aukai šestą dalį efos miltų ir trečdalį hino aliejaus ir juos sumaišyti. Tai bus duonos auka viešpačiui. Toks yra amžinas įstatymas apie aukas.
Ezk 46 15 Avinėlis, duonos auka ir aliejus bus nuolatinė deginamoji auka kiekvieną rytą".
Ezk 46 16 Taip sako Viešpats Dievas: "Jei kunigaikštis vienam savo sūnų duos dalį iš savo paveldo, tai jį bus jo sūnaus paveldėta nuosavybė.
Ezk 46 17 Jei jis dovanos savo tarnui dalį iš savo paveldo, tai priklausys tarnui iki laisvės metų, o po to sugrįš kunigaikščiui. Tik kunigaikščio sūnums priklausys paveldas.
Ezk 46 18 Kunigaikštis neturi teisės atimti iš žmonių jų paveldo arba prievarta juos pašalinti iš jų nuosavybės. Jo sūnūs paveldės tik tėvo nuosavybę, kad niekas iš mano tautos nebūtų nuvarytas nuo savo nuosavybės".
Ezk 46 19 Jis įvedė mane pro įėjimą šalia vartų į šventyklos kambarius, skirtus kunigams šiaurės pusėje. Vakary pusėje, pačiame gale pamačiau vietą.
Ezk 46 20 Tada jis tarė: "Šioje vietoje kunigai virs aukas už nuodėmes bei kaltes ir keps duonos auką, kad neišneštų jų į išorinį kiemą ir nepašventintų žmonių".
Ezk 46 21 Po to jis išvedė mane į išorinį kiemą ir vedė į visus keturis kiemo kampus. Kiekviename kiemo kampe buvo po kiemą,
Ezk 46 22 keturiasdešimtys uolekčių ilgio ir trisdešimtys uolekčių pločio. Visi keturi buvo vienodo dydžio
Ezk 46 23 ir apvesti mūrine siena, o po siena buvo židiniai.
Ezk 46 24 Tada jis tarė: "Tai virtuvės, kuriose šventyklos tarnai virs tautos aukas".
Ezk 47 1 Jis atvedė mane atgal prie namų durų, ir štai vanduo tekėjo iš po namų

slenksčio rytų pusėje, nes jų priekis buvo rytų pusėje. Vanduo tekėjo iš po namo sienos dešinėje pusėje, į pietus nuo aukuro.

Ezk 47 2 Po to jis išvedė mane pro šiaurės vartus ir nuvedė prie išorinių vartų rytų pusėje. Dešinėje pusėje tekėjo vanduo.

Ezk 47 3 vyras laikė rankoje matuojamąją virvę ir, eidamas rytų link, atmatavo tūkstantį uolekčių. Jis įvedė mane į vandenį, kuris siekė man iki kulکشnių.

Ezk 47 4 Jis vėl atmatavo tūkstantį uolekčių ir vedė mane per vandenį. Dabar vanduo man siekė iki kelių. Dar kartą atmatavęs tūkstantį uolekčių, vėl vedė mane per vandenį. Vanduo man buvo iki juosmens.

Ezk 47 5 Jis ketvirtą kartą atmatavo tūkstantį uolekčių. Čia jau buvo gili upė, kurios nebegalėjau perbristi. Buvo taip giliu, kad reikėjo plaukti.

Ezk 47 6 Jis klausė manęs: "Žmogaus sūnau, ar tu matei?" Tada jis išvedė mane į upės krantą.

Ezk 47 7 Grįžęs mačiau labai daug medžių abiejuose upės krantuose.

Ezk 47 8 Jis man sakė: "Šitas vanduo teka į rytus, pasieks slėnį ir įtekės į jūrą. Įtekėjęs į jūrą, jis išgydys jos vandenį.

Ezk 47 9 Kur šios upės vanduo įtekės, bus gausu žuvies ir kitų vandens gyvių. Vandenys bus išgydyti ir visa atgis, kai įtekės upės vanduo.

Ezk 47 10 Nuo En Gedžio iki En Eglaimų stovės žvejai ir džiovins tinklus. Čia bus taip gausu įvairių rūšių žuvies, kaip Didžiojoje jūroje.

Ezk 47 11 Balosė ir pelkės vanduo nepasikeis, jis liks sūrus.

Ezk 47 12 Abiejuose upės krantuose augs vaisiniai medžiai. Jų lapai nenuvys, medžiai neš vaisius visą laiką, kiekvieną mėnesį, nes vanduo iš šventyklos juos drėkins. Jų vaisius vartos maistui, o lapus vaistams".

Ezk 47 13 Taip sako Viešpats Dievas: "Kraštą paveldės dvylika Izraelio giminių. Jis bus padalintas, o Juozapas gaus dvi dalis.

Ezk 47 14 Jūs paveldėsite kraštą lygiomis dalimis. Aš prisiekiu jį duoti jūsų tėvams, ir jis bus jūsų nuosavybė.

Ezk 47 15 Krašto ribos šiaurėje bus nuo Didžiosios jūros Hetlono link iki Cedado,

Ezk 47 16 Hamato, Berotajo ir Sibraimų, kuris yra tarp Damasko ir Hamato, ir iki Hacer Tikono prie Haurano.

Ezk 47 17 Riba nuo jūros bus Hacer Enonas, Damasko riba ir į šiaurę iki Hamato ribos. Tai bus šiaurinė riba.

Ezk 47 18 Rytuose riba eis tarp Haurano ir Damasko, tarp Gileado ir Izraelio, Jordano upe iki Rytų jūros. Tai bus rytinė riba.

Ezk 47 19 Pietuose riba eis nuo Tamaros iki Kadešo kivirčių vandens, toliau Egipto upeliu iki Didžiosios jūros. Tai bus pietinė riba.

Ezk 47 20 vakarinė riba bus Didžioji jūra iki Hamato. Tai bus vakarinė riba.

Ezk 47 21 Jūs padalinsite šį kraštą Izraelio giminėms.

Ezk 47 22 Paveldą paskirstysite, mesdami burtus sau ir tarp jūsų gyvenantiems ateiviams, kuriems gimė vaikų, gyvenant tarp jūsų. Jie bus kaip ir gimė Izraelyje, ir jiems burtų keliu paskirsite nuosavybę tarp Izraelio giminių.

Ezk 47 23 Kurioje giminėje gyvens ateivis, ten duosite jam nuosavybę, -sako Viešpats Dievas".

Ezk 48 1 "Šie yra giminių vardai. Nuo šiaurės einant Hetlono keliu link Hamato, Hacer Enonas, šiaurinė Damasko riba iki pat Hamato, bus Dano dalis nuo rytų iki vakarų.

Ezk 48 2 Šalia Dano, nuo rytų iki vakarų, bus Ašero dalis.

Ezk 48 3 Šalia Ašero, nuo rytų iki vakarų, bus Neftalio dalis.

Ezk 48 4 Šalia Neftalio, nuo rytų iki vakarų, bus Manaso dalis.

Ezk 48 5 Šalia Manaso, nuo rytų iki vakarų, bus Efraimo dalis.

Ezk 48 6 Šalia Efraimo, nuo rytų iki vakarų, bus Rubeno dalis.

Ezk 48 7 Šalia Rubeno, nuo rytų iki vakarų, bus Judo dalis.

Ezk 48 8 Šalia Judo, nuo rytų iki vakarų, atskirkite dvidešimt penkių tūkstančių nendrių pločio ir tokio pat ilgio, kaip vienos giminės dalis, plotą šventyklai.

Ezk 48 9 viešpačiui atskirsite dalį dvidešimt penkių tūkstančių nendrių ilgio ir dešimt tūkstančių nendrių pločio.

Ezk 48 10 Kunigams priklausys dvidešimt penki tūkstančiai nendrių į šiaurę, dešimt tūkstančių į vakarus, dešimt tūkstančių į rytus ir dvidešimt penki tūkstančiai į pietus; Viešpaties šventykla bus viduryje.

Ezk 48 11 Ši dalis priklausys pasišventinusiems kunigams, Cadoko sūnums, kurie man ištikimai tarnavo, kai izraelitai ir levitai buvo nuklydę.

Ezk 48 12 Jiems priklausanti krašto dalis, esanti šalia levitų dalies, bus labai šventa.

Ezk 48 13 Levitai šalia kunigų dalies gaus dvidešimt penkių tūkstančių nendrių ilgio ir dešimties tūkstančių nendrių pločio žemę. Visas plotas bus dvidešimt penkių tūkstančių ilgio ir dešimties tūkstančių pločio.

Ezk 48 14 Jie neturės teisės to ploto nei parduoti, nei iškeisti. Taip pat krašto pirmavaisių negalės perleisti į kitų rankas, nes tai yra pašvęsta viešpačiui.

Ezk 48 15 Likęs penkių tūkstančių nendrių pločio ir dvidešimt penkių tūkstančių nendrių ilgio plotas priklausys miestui namams statyti ir ganykloms. Miestas bus jo viduryje.

Ezk 48 16 Žemės plotas bus keturkampis, keturių tūkstančių penkių šimtų nendrių

ilgio ir keturių tūkstančių penkių šimtų nendrių pločio.
 Ezk 48 17 Miesto priemiesčiai bus dviejų šimtų penkiasdešimties nendrių
 šiaurėje, dviejų šimtų penkiasdešimties nendrių pietuose, dviejų šimtų penkiasdešimties
 nendrių rytuose ir dviejų šimtų penkiasdešimties nendrių vakaruose.
 Ezk 48 18 Likusio žemės ploto, esančio prie šventojo sklypo, dešimties
 tūkstančių nendrių ilgio rytuose ir dešimties tūkstančių nendrių vakaruose, derlius bus
 maistas tiems, kurie dirba mieste.
 Ezk 48 19 Miesto darbininkai bus iš visų Izraelio giminių.
 Ezk 48 20 Visas išskirtas plotas bus keturkampis, dvidešimt penkių tūkstančių
 nendrių ilgio ir dvidešimt penkių tūkstančių nendrių pločio-tai bus šventoji dalis ir miesto
 nuosavybė.
 Ezk 48 21 Likusi dalis abiejose šventojo ploto ir miesto nuosavybės pusėse,
 būtent dvidešimt penki tūkstančiai nendrių rytų ir dvidešimt penki tūkstančiai nendrių vakarų
 pusėje, priklausys kunigaikščiui. Šventykla ir šventasis plotas bus jo viduryje.
 Ezk 48 22 Dalis tarp levitų ir miesto nuosavybės bei Judo dalies ir Benjamino
 dalies priklausys kunigaikščiui.
 Ezk 48 23 Likusių giminių žemės: nuo rytų iki vakarų bus Benjamino dalis.
 Ezk 48 24 Šalia Benjamino, nuo rytų iki vakarų, bus Simeono dalis.
 Ezk 48 25 Šalia Simeono, nuo rytų iki vakarų, bus Isacharo dalis.
 Ezk 48 26 Šalia Isacharo, nuo rytų iki vakarų, bus Zabulono dalis.
 Ezk 48 27 Šalia Zabulono, nuo rytų iki vakarų, bus Gado dalis.
 Ezk 48 28 Gado dalies pietų siena eis nuo Tamaros iki Kadešo kivirčų vandens,
 toliau Egipto upelių iki Didžiosios jūros.
 Ezk 48 29 Tai kraštas, kurį padalysite, mesdami burtus Izraelio giminėms, -sako
 Viešpats Dievas. -
 Ezk 48 30 Tai yra išėjimai iš miesto. Šiaurės pusėje atmatuosite keturis
 tūkstančius penkis šimtus nendrių.
 Ezk 48 31 Miesto vartai bus vadinami Izraelio giminių vardais. Trejų vartų
 šiaurės pusėje vardai: Rubeno vartai, Judo vartai ir Levio vartai.
 Ezk 48 32 Rytų pusėje atmatuosite keturis tūkstančius penkis šimtus nendrių.
 Trejų vartų vardai: Juozapo vartai, Benjamino vartai ir Dano vartai.
 Ezk 48 33 Pietų pusėje atmatuosite keturis tūkstančius penkis šimtus nendrių.
 Trejų vartų vardai: Simeono vartai, Isacharo vartai ir Zabulono vartai.
 Ezk 48 34 Vakarų pusė yra keturių tūkstančių penkių šimtų nendrių ir turi trejus
 vartus: Gado vartus, Ašero vartus ir Neftalio vartus.
 Ezk 48 35 Aplinkui miestą bus aštuoniolika tūkstančių nendrių. Nuo tos dienos
 miesto vardas bus 'Viešpats čia'.
 Dnl 1 1 Trečiaisiais Judo karaliaus Jehojakimo viešpatavimo metais Babilono
 karalius Nebukadnecaras atėjo prieš Jeruzalę ir apgulė ją.
 Dnl 1 2 Viešpats atidavė jį jo rankas Judo karalių Jehojakimą ir Dievo namų
 indų dalį. Jis nugabeno juos į Šinaro šalį ir indus nunešė į savo dievo turtų namus.
 Dnl 1 3 Karalius įsakė Ašpenazui, savo rūmų eunuchų viršininkui, parinkti
 keletą izraelitų iš karaliaus giminės ir kilmingųjų tarpo:
 Dnl 1 4 jaunuolius be jokios ydos, gražius, galinčius mokytis visokios
 išminties, suprantančius, protingus ir sugebančius tarnauti karaliaus rūmuose, ir juos
 išmokyti chaldėjų raštų ir kalbos.
 Dnl 1 5 Karalius paskyrė jiems kasdienį maisto davinį iš karaliaus valgių ir
 vyno, kurį jis pats gėrė. Juos mokė trejus metus, kad jie galėtų būti prie karaliaus tam
 laikui pasibaigus.
 Dnl 1 6 Tarp jų buvo iš Judo vaikų Danielius, Hananija, Mišaelis ir Azarija.
 Dnl 1 7 Eunuchų viršininkas davė jiems naujus vardus: Danieliui-Beltšacarą,
 Hananijai-Šadrachą, Mišaeliui-Mešachą ir Azarijai-Abed Nego.
 Dnl 1 8 Bet Danielius nusprendė savo širdyje nesusitepti karaliaus valgiais nė
 jo geriamu vynu. Jis prašė eunuchų viršininko, kad leistų jam nesusitepti.
 Dnl 1 9 Dievas suteikė Danieliui malonę ir palankumą eunuchų viršininko akyse.
 Dnl 1 10 Eunuchų viršininkas tarė Danieliui: "Aš bijau savo valdovo karaliaus,
 kuris jums paskyrė maistą ir gėrimą. Jei jis pamatys jus, atrodančius blogiau negu kiti jūsų
 amžiaus jaunuoliai, mano galva dėl jūsų atsidurs pavojuje".
 Dnl 1 11 Tada Danielius sakė prievaizdui, kurį eunuchų viršininkas buvo
 paskyręs Danieliui, Hananijai, Mišaeliui ir Azarijai prižiūrėti:
 Dnl 1 12 "Bandyk savo tarnus dešimt dienų, duodamas mums daržovių valgyti ir
 vandens gerti.
 Dnl 1 13 Po to palygink mūsų veidus su jaunuolių, valgusių karaliaus valgius.
 Ir kaip tau atrodys, taip daryk su savo tarnais".
 Dnl 1 14 Jis sutiko patenkinti šitą prašymą ir bandė juos dešimt dienų.
 Dnl 1 15 Dešimčiai dienų praėjus, jų veidai atrodė gražesni ir jų kūnai buvo
 sveikesni negu visų jaunuolių, valgusių karaliaus valgius.
 Dnl 1 16 Prievaizdas paėmė jiems skirtą valgį ir vyną ir duodavo jiems
 daržovių.
 Dnl 1 17 Dievas davė šitiems keturiems jaunuoliams išminties bei pažinimo; be
 to, Danielius suprasdavo visus regėjimus ir sapnus.
 Dnl 1 18 Praėjus karaliaus skirtam laikui, eunuchų viršininkas atvedė juos pas

Nebukadnecarą.

Dnl 1 19 Karalius kalbėjosi su visais, ir tarp jų nebuvo nė vieno tokio kaip Danielius, Hananija, Mišaelis ir Azarija. Todėl jie pasiliko prie karaliaus.

Dnl 1 20 Visur, kur reikėdavo išminties ir supratimo, karalius, paklausęs juos, matydavo, kad jie dešimt kartų pranašesni už visus žynius ir astrologus jo karalystėje.

Dnl 1 21 Danielius pasiliko tarnyboje iki pirmųjų karaliaus Kyro metų.

Dnl 2 1 Antraisiais Nebukadnecaro viešpatavimo metais Nebukadnecaras sapnavo sapną, kuris taip sujaudino jo dvasią, kad jis negalėjo miegoti.

Dnl 2 2 Tuomet karalius įsakė sušaukti žynius, astrologus, burtininkus ir chaldėjus, kad jie išaiškintų karaliui jo sapną. Jie atėjo ir stojo karaliaus akivaizdoje.

Dnl 2 3 Karalius jiems tarė: "Sapnavau sapną, kuris sujaudino mano dvasią; ir aš noriu jį žinoti".

Dnl 2 4 Chaldėjai atsakė karaliui: "Tegyvuoja karalius per amžius! Pasakyk sapną savo tarnams, ir mes jį išaiškinsime".

Dnl 2 5 Karalius kalbėjo chaldėjams: "Aš jau nusprendžiau: jei nepasakysite mano sapno ir jo neišaiškinsite, liepsiu sukapti jus į gabalus ir paversti griuvėsiais jūsų namus.

Dnl 2 6 Jei pasakysite sapną ir jį išaiškinsite, gausite iš manęs atpildą, dovanų ir didelę garbę! Pasakykite sapną ir jo išaiškinimą!"

Dnl 2 7 Jie antrą kartą atsakė: "Karalius tepasako sapną savo tarnams, ir mes jį išaiškinsime!"

Dnl 2 8 Karalius atsakė: "Aš aiškiai suprantu, kad norite laimėti laiko, nes žinote, kad aš jau nusprendžiau.

Dnl 2 9 Jei nepasakysite sapno, nepakeisiu sprendimo. Suprantu, kad norite man duoti melagingą ir klaidingą aiškinimą, laukdami, kol laikai pasikeis. Pasakykite sapną, tada žinosiu, kad galite jį ir išaiškinti!"

Dnl 2 10 Chaldėjai atsakė karaliui: "Nėra žemėje žmogaus, kuris galėtų įvykdyti karaliaus reikalavimą. Joks karalius, viešpats ar valdovas nėra nieko panašaus reikalavęs iš bet kokio astrologo, žynio ar chaldėjo.

Dnl 2 11 Dalykas, kurio karalius reikalauja, yra sunkus ir nėra nė vieno, kuris galėtų jį pasakyti karaliui. Tik dievai tą gali padaryti, bet jie negyvena tarp žmonių".

Dnl 2 12 Karalius labai užsirūstino dėl to ir įsakė sunaikinti visus Babilono išminčius.

Dnl 2 13 Kai karalius įsakė išžudyti išminčius, jie ieškojo nužudyti Danielių bei jo draugus.

Dnl 2 14 Tada Danielius išmintingai ir atsargiai kreipėsi į Arjochą, karaliaus sargybos viršininką, kuriam buvo pavesta išžudyti išminčius Babilone.

Dnl 2 15 Jis kreipėsi į Arjochą: "Kodėl toks griežtas karaliaus potvarkis?"

Arjochas paaiškino Danieliui.

Dnl 2 16 Tuomet Danielius įėjo ir prašė karaliaus laiko, kad galėtų jam jo sapną išaiškinti.

Dnl 2 17 Sugrįžęs į savo namus, Danielius pranešė visa tai savo draugams Hananijai, Mišaeliui ir Azarijai,

Dnl 2 18 kad jie prašytų dangaus Dievo pasigailėjimo dėl šitos paslapties, kad Danielius ir jo draugai neprazūtų su kitais Babilono išminčiais.

Dnl 2 19 Danieliui nakties regėjime buvo apreikšta paslaptis. Tada jis šlovino dangaus Dievą, tardamas:

Dnl 2 20 "Palaimintas Dievo vardas per amžių amžius, nes Jam priklauso išmintis ir galia!

Dnl 2 21 Jis pakeičia laikus ir metus, pašalina ir įstato karalius, teikia išminties ir supratimo.

Dnl 2 22 Jis apreiskia gilybes ir paslaptis, žino, kas yra tamsoje, ir šviesa yra aplinkui jį.

Dnl 2 23 Mano tėvų Dieve, giriu Tave ir dėkoju Tau, nes suteikei man stiprybės ir išminties ir dabar apreiskėi, ko prašėme-atidengei karaliaus paslaptį".

Dnl 2 24 Po to Danielius nuėjo pas Arjochą, kuriam karalius buvo pavedęs išžudyti Babilono išminčius, ir jam tarė: "Nežudyk Babilono išminčių! Vesk mane pas karalių, aš pasakysiu jam išaiškinimą".

Dnl 2 25 Arjochas skubiai nuvedė Danielių pas karalių ir jam pranešė: "Radau vyrą iš Judo tremtinių, kuris gali pasakyti karaliui išaiškinimą".

Dnl 2 26 Karalius tarė Danieliui, kurio vardas buvo Beltšacaras: "Ar tu gali pasakyti, ką sapnavau, ir tą sapną man išaiškinti?"

Dnl 2 27 Danielius atsakė karaliui: "Išminčiai, žyniai, ženklų aiškintojai ir astrologai negali atskleisti karaliui paslapties, kurią karalius siekia sužinoti.

Dnl 2 28 Tačiau danguje yra Dievas, kuris apreiskia paslaptis ir šiuo sapnu praneša karaliui Nabuchodonosarui, kas įvyks paskutinėmis dienomis. Tavo sapnas ir regėjimai buvo tokie:

Dnl 2 29 tu, karaliau, gulėdamas lovoje galvojai, kas įvyks po to, o Tas, kuris atskleidžia paslaptis, parodė tau, kas įvyks.

Dnl 2 30 Man šita paslaptis apreikšta ne todėl, kad esu už kitus išminčius pranašesnis, bet kad sapno išaiškinimas būtų žinomas tau, karaliau, ir tu pažintum savo širdies mintis.

Dnl 2 31 Tu, karaliau, regėjai didelę statulą; jos spindesys buvo nepaprastas, ji stovėjo prieš tave, jos iššvaidė buvo baisi.

Dnl 2 32 Statulos galva buvo iš gryno aukso, krūtinė ir rankos-iš sidabro, juosmuo ir strėnos-iš vario,

Dnl 2 33 blauzdos-iš geležies, kojos-iš geležies ir iš molio.

Dnl 2 34 Tau bežiūrint į ją, atlūžęs be žmogaus rankų pagalbos akmuo smogė į statulos kojas ir sutrupino jas.

Dnl 2 35 Subyrėjo geležis, molis, varis, sidabras ir auksas-viskas tapo lyg pelai klojime rudenį. Juos išnešiojo vėjas, nepalikęs jokio pėdsako. O akmuo, kuris smogė į statulą, tapo dideliu kalnu ir pripildė visą žemę.

Dnl 2 36 Toks buvo sapnas. Dabar išaiškinsiu jį karaliui.

Dnl 2 37 Tu, karaliau, esi karalių karalius, nes dangaus Dievas suteikė tau karalystę, galybę bei garbę.

Dnl 2 38 Visur gyvenančius žmones, laukinius žvėris ir padangės paukščius atidavė į tavo rankas ir padarė tave visa ko valdovu. Tu esi auksinė galva.

Dnl 2 39 Po tavęs iškilis kita karalystė, silpnesnė už tavo; trečioji karalystė, varinė, viešpataus visai žemei.

Dnl 2 40 Ketvirtoji karalystė bus stipri kaip geležis. Kaip geležis sudaužo ir sutrupina viską, taip ši karalystė sutrupins visas kitas.

Dnl 2 41 Kaip sapne regėjai, kad statulos kojos ir jų pirštai buvo dalinai iš molio ir dalinai iš geležies, taip ketvirtoji karalystė bus pasidalinusi, tačiau geležies stiprumo bus joje, nes tu matei geležį, sumaišytą su molio.

Dnl 2 42 Kadangi kojų pirštai buvo iš geležies ir molio, tai karalystė bus dalinai stipri ir dalinai trapi.

Dnl 2 43 O kadangi regėjai geležį, maišytą su molio, tai reiškia, kad jie susimaišys per žmogaus sėklą, tačiau nesusijungs, kaip geležis nesusijungia su molio.

Dnl 2 44 Tų karalių dienomis dangaus Dievas įsteigs karalystę, kuri niekada nebus sunaikinta, kuri neatiteks jokiai kitai tautai. Ji sunaikins ir sudaužys visas karalystes ir pati pasiliks per amžius,

Dnl 2 45 kaip tu matei nuo kalno be žmogaus rankos pagalbos atlūžusį akmenį, kuris sutrupino geležį, varį, molį, sidabrą ir auksą. Didysis Dievas parodė tau, karaliau, kas bus ateityje. Sapnas yra tikras ir jo aiškinimas teisingas".

Dnl 2 46 Tada karalius Nebukadnecaras parpuolė veidu į žemę, pagarbino Danielių ir įsakė aukas bei smilkalus jam aukoti.

Dnl 2 47 Karalius Danieliui tarė: "Iš tikrųjų jūsų Dievas yra dievų Dievas, karalių viešpats ir paslaptį atskleidėjas, nes tu sugebėjai atskleisti šią paslaptį!"

Dnl 2 48 Tada karalius išaukštino Danielių, davė jam daug brangių dovanų ir paskyrė jį Babilono srities valdovu ir visų Babilono išminčių vyriausiuoju valdytoju.

Dnl 2 49 Danieliaus prašomas, karalius paskyrė Šadrachą, Mešachą ir Abed Nega reikalų tvarkytojais Babilono sričiai, o Danielius pasiliko karaliaus rūmuose.

Dnl 3 1 Karalius Nebukadnecaras padirbdino auksinę statulą šešiasdešimties uolekčių aukščio ir šešių uolekčių pločio ir ją pastatydino Dūros lygumoje, Babilono krašte.

Dnl 3 2 Po to karalius Nebukadnecaras sukvietė kunigaikščius, valdovus, valdytojus, patarėjus, iždininkus, teisėjus, pareigūnus ir visus sričių valdininkus į statulos pašventinimo iškilmes.

Dnl 3 3 Kunigaikščiai, valdovai, valdytojai, patarėjai, iždininkai, teisėjai, pareigūnai ir visi sričių valdininkai susirinko į statulos, kurią karalius Nebukadnecaras buvo pastatydinęs, pašventinimo iškilmes. Jie sustojo ties statula,

Dnl 3 4 ir šauklys garsiai skelbė: "Jums, visų kalbų tautoms ir giminėms, įsakoma:

Dnl 3 5 kai tik išgirsite rago, vamzdžio, citros, arfos, psalterio, trimitų ir visokių muzikos instrumentų garsą, turite parpulti ir pagarbinti auksinę statulą, kurią pastatydino karalius Nebukadnecaras.

Dnl 3 6 Kas neparpuls ir nepagarbins jos, tuojau bus įmestas į liepsnojančią krosnį!"

Dnl 3 7 Visų kalbų tautos ir giminės, išgirdusios rago, vamzdžio, citros, arfos, psalterio ir visokių instrumentų garsą, parpuolė ir pagarbino karaliaus Nebukadnecaro pastatytą auksinę statulą.

Dnl 3 8 Tuo metu priėjo kai kurie chaldėjai apkaltino žydus.

Dnl 3 9 Jie sakė karaliui Nebukadnecarui: "Karaliau, gyvuok amžinai!

Dnl 3 10 Tu, karaliau, išleidai įsakymą, kad kiekvienas, išgirdęs rago, vamzdžio, citros, arfos, psalterio, trimitų ir visokių muzikos instrumentų garsą, turi pulti žemėn ir pagarbinti auksinę statulą,

Dnl 3 11 o kas neparpuls ir nepagarbins jos, bus įmestas į liepsnojančią krosnį.

Dnl 3 12 Štai, karaliau, žydai, kuriuos paskyrei Babilono srities reikalų tvarkytojais-Šadrachas, Mešachas ir Abed Negas-nevykdė tavo įsakymo. Jie netarnauja tavo dievams ir nepagarbino auksinės statulos, kurią pastatydinai".

Dnl 3 13 Nebukadnecaras, supykęs ir užsirūstinęs, įsakė atvesti Šadrachą, Mešachą ir Abed Nega. Kai tuos vyrus atvedė pas karalių,

Dnl 3 14 Nebukadnecaras klausė: "Ar tai tiesa, Šadrachai, Mešachai ir Abed Nega, kad mano dievams netarnaujate ir pastatydintos auksinės statulos nepagarbinote?"

Dnl 3 15 Dabar pasiruoškite, kai tik išgirsite rago, vamzdžio, citros, arfos, psalterio bei trimitų ir visokių muzikos instrumentų garsą, parpulti ir pagarbinti statulą, kurią pastatydinau. O jei nepagarbinsite, tuojau būsite įmesti į liepsnojančią krosnį. Ir koks Dievas išgelbės jus iš mano rankos?"

Dnl 3 16 Šadrachas, Mešachas ir Abed Negas atsakė: "Mums nėra reikalo atsakyti į klausimą.

Dnl 3 17 Jei gu taip padarysi, tai mūsų Dievas, kuriam tarnaujame, gali išgelbėti mus iš liepsnojančios krosnies ir jis išgelbės mus iš tavo rankos!

Dnl 3 18 O jei ne, tai tebūna tau žinoma, karaliau, kad mes tavo dievams netarnausime ir auksinės statulos, kurią pastatydinai, negarbinsime!"

Dnl 3 19 Nebukadnecaras be galo supyko, jo veido išraiška pasikeitė. Jis įsakė pakūrenti krosnį septynis kartus karščiau, kaip yra įprasta.

Dnl 3 20 Patiems stipriausiems savo kariuomenės vyrams liepė surišti Šadrachą, Mešachą ir Abed Negą ir juos įmesti į liepsnojančią krosnį.

Dnl 3 21 Tuojau tie vyrai su visa apranga: su apsiaustais, kelnėmis, kepurėmis bei kitais drabužiais buvo surišti ir įmesti į liepsnojančią krosnį.

Dnl 3 22 Kadangi karaliaus griežtu įsakymu krosnis buvo nepaprastai pakūrenta, vyrus, kurie įmetė Šadrachą, Mešachą ir Abed Negą, užmušė ugnies liepsna.

Dnl 3 23 o Šadrachas, Mešachas ir Abed Negas įkrito surišti į liepsnas.

Dnl 3 24 Karalius Nebukadnecaras nustebeš skubiai atsikėlė ir klausė savo patarėjų: "Ar ne tris vyrus įmetėme surištus į ugnį?" Jie atsakė karaliui: "Tikrai taip, karaliau!"

Dnl 3 25 Jis tarė: "Aš matau keturis laisvus vyrus, vaikščiojančius ugnyje! Jiems ugnis nekenkia, o ketvirtasis atrodo kaip Dievo sūnus!"

Dnl 3 26 Nebukadnecaras, priėjęs prie degančios krosnies angos, tarė: "Šadrachai, Mešachai ir Abed Negai, aukščiausiojo Dievo tarnai, išeiškite!" Šadrachas, Mešachas ir Abed Negas išėjo iš krosnies.

Dnl 3 27 Susirinkę kunigaikščiai, valdovai, valdytojai ir karaliaus patarėjai matė, kad ugnis neturėjo galios jų kūnams. Jų galvos plaukai nebuvo apsvilę, nė apsiaustai apdege, net dūmų kvapo nesijautė.

Dnl 3 28 Karalius Nebukadnecaras tarė: "Palaimintas Šadracho, Mešacho ir Abed Nego Dievas, kuris atsiuntė angelą ir išgelbėjo savo tarnus, pasitikėjusius Juo. Jie sulaužė karaliaus įsakymą ir atidavė savo kūnus, kad netarnautų ir negarbintų kito dievo, išskyrus savąjį Dievą.

Dnl 3 29 Tad išleidžiu įsakymą, kad kiekvienas, nepaisant iš kokios tautos ir giminės jis bebūtų, bus sukapotas į gabalus ir jo namai paversti griuvėsiais, jei nepagarbiai kalbės apie Šadracho, Mešacho ir Abed Nego Dievą. Nes nėra jokio kito dievo, kuris taip galėtų išgelbėti!"

Dnl 3 30 Po to karalius išaukštino Šadrachą, Mešachą ir Abed Negą Babilono krašte.

Dnl 4 1 Karalius Nebukadnecaras sakė visų kalbų tautoms ir giminėms, kurios gyvena visoje žemėje: "Ramybė tepadaugėja jums.

Dnl 4 2 Manau, gerai yra paskelbti ženklus ir stebuklus, kuriuos aukščiausiasis Dievas man padarė.

Dnl 4 3 Jo ženklai-didingi! Jo stebuklai-galingi! Jo karalystė-amžina ir Jo valdžia-nesibaigianti!

Dnl 4 4 Aš, Nebukadnecaras, gyvenau ramiai ir laimingai savo rūmuose.

Dnl 4 5 Aš sapnavau sapną, kuris nugąsdino mane, o mintys bei regėjimai, gulint lovoje, bauginio mane.

Dnl 4 6 Tad įsakiau atvesti pas mane visus Babilono išminčius, kad jie man tą sapną išaiškintų.

Dnl 4 7 Atėjo ženklų aiškintojai, žyniai, chaldėjai ir astrologai. Aš pasakiau jiems sapną, tačiau jie negalėjo man jo išaiškinti.

Dnl 4 8 Pagaliau atėjo Danielius, kuris pagal mano dievo vardą vadinamas Beltšacaru, turįs šventųjų dievų dvasią. Aš pasakiau jam sapną:

Dnl 4 9 'Beltšacarai, vyriausias išminčiau! Aš žinau, kad tavyje yra šventųjų dievų dvasia ir jokia paslaptis tau nėra per sunki. Pasiklausyk mano sapno, kurį sapnavau, ir išaiškink jį!

Dnl 4 10 Savo lovoje gulėdamas, sapnavau labai aukštą medį žemės viduryje.

Dnl 4 11 Tas medis išaugo stiprus ir toks didelis, kad jo viršūnė siekė dangų ir jis buvo matomas visoje žemėje.

Dnl 4 12 Jo lapai buvo gražūs ir vaisių taip gausu, kad maisto ant jo užteko visiems. Jo pavėsyje ilsėjosi laukiniai žvėrys, šakose gyveno padangės paukščiai, jo vaisiais maitinosi visi kūnai.

Dnl 4 13 Man lovoje gulint, štai šventas sargas nusileido iš dangaus.

Dnl 4 14 Jis garsiai šaukė: 'Nukirskite medį, nukapokite jo šakas! Nukratykite lapus ir išbarstykite vaisius! Žvėrys tebėga iš jo pavėsio ir paukščiai iš jo šakų!

Dnl 4 15 Tačiau kelmą palikite žemėje, surakintą geležimi ir variu. Jis tebūna dangaus rasa vilgomas, jo dalis tebūna su žvėrimis lauko žolėje.

Dnl 4 16 Tebūna pakeista jo žmogiška širdis, ir tebus jam duota žvėries širdis. Taip praeis septyni laikai!

Dnl 4 17 Sargų nutarimu taip nuspręsta, šventųjų įsakymu patvarkyta, kad

gyvieji žinotų, jog Aukščiausiasis viešpatauja žmonių karalystėje ir duoda ją tam, kam Jis nori, patį žemiausią tarp žmonių paskirdamas valdovu".

Dnl 4 18 Tai sapnas, kurį aš, karalius Nebukadnecaras, sapnavau. O tu, Belšacarai, paskelbk išaiškinimą, nes visi mano karalystės išminčiai nepajėgia jo išaiškinti. Bet tu gali, nes šventųjų dievų dvasia yra tavėje!"

Dnl 4 19 Danielius, vadinamas Belšacaru, kurį laiką stovėjo apstulbęs, ir jo mintys jaudino jį. Karalius tarė jam: "Belšacarai, sapnas ir jo aiškinimas tenesukelia tau nerimo". Belšacaras atsakė: "Mano valdove! Sapnas tebūna tiems, kurie tavęs nekenčia, ir jo aiškinimas tavo priešams!"

Dnl 4 20 Medis, kurį regėjai, kuris išaugo toks didelis ir stiprus, kad jo viršūnė siekė dangų ir buvo matomas visoje žemėje,

Dnl 4 21 kurio lapai buvo gražūs ir vaisių taip gausu, kad jų užteko visiems, kurio pavėsyje gyveno laukų žvėrys, o šakose-padangių paukščiai,

Dnl 4 22 esi tu, karaliau. Tu išaugai ir sustiprėjai, tavo didybė pasiekė dangų ir valdžia žemės pakraščius.

Dnl 4 23 Kadangi, karaliau, matei šventą sargą, nusileidžiantį iš dangaus ir sakantį: "Nukirskite medį ir sunaikinkite jį, bet kelmą, surakintą geležimi ir variu, palikite žemėje, tarp lauko žolės. Jis tebūna dangaus rasa vilgomas ir su lauko žvėrimis tebūna jo dalis, kol praeis septyni laikai".

Dnl 4 24 tai toks aiškinimas, karaliau, ir toks Aukščiausiojo nutarimas, kuris ištiks mano valdovą karalių.

Dnl 4 25 Tave pašalins iš žmonių, su lauko žvėrimis tu gyvensi, tave maitins žolė kaip jautį ir dangaus rasa vilgys tave. Taip septyni laikai praeis, kol pažinsi, kad Aukščiausiasis viešpatauja žmonių karalystėje ir duoda ją, kam Jis nori.

Dnl 4 26 Paliktas medžio kelmą reiškia, kad karalystė bus tau gražinta, kai pažinsi, kad viešpatauja dangus.

Dnl 4 27 Tad, karaliau, priimk mano patarimą, pakeisk savo nuodėmes teisumu ir savo nusikaltimus pasigailėjimu beturčiams. Taip elgdamasis, gal savo gyvenimą pratęsi".

Dnl 4 28 Visa tai atsitiko karaliui Nebukadnecarui.

Dnl 4 29 Praėjus dvylikai mėnesių, vaikščiodamas karaliaus rūmuose Babilone,

Dnl 4 30 karalius kalbėjo: "Ar tai nėra didysis Babilonas, kurį aš pastačiau savo didžia galia ir padariau jį karaliaus būstine savo didybės garbei?"

Dnl 4 31 Karaliui dar tebekalbant, pasigirdo balsas iš dangaus: "Tau, karaliau Nebukadnecarai, sakoma: karalystė ir valdžia iš tavės atimta.

Dnl 4 32 Iš žmonių tave pašalins, su lauko žvėrimis gyvensi, esi žolė kaip jautis, kol septyni laikai praeis, kol pažinsi, kad Aukščiausiasis viešpatauja žmonių karalystėje ir duoda ją tam, kam Jis nori!"

Dnl 4 33 Tą pačią valandą žodis išsipildė: Nebukadnecaras buvo pašalintas iš žmonių, jis ėdė žolę kaip jautis, jo kūną vilgė rasa, jo plaukai užaugo kaip erelių plunksnos ir nagai-kaip paukščių.

Dnl 4 34 Paskirtam laikui praėjus, aš, Nebukadnecaras, pakėliau akis į dangų, ir mano protas sugrįžo. Aš šlovinau Aukščiausiąjį, gyriau ir garbinau Tą, kuris amžinai gyvena, nes Jo valdžia yra amžina ir Jo karalystė nesibaigia.

Dnl 4 35 visi žemės gyventojai yra niekas. Kaip Jis nori, taip Jis elgiasi su dangaus pulkais ir žemės gyventojais. Nėra nė vieno, kuris galėtų sulaukyti Jo ranką ir Jam sakyti: "Ką darai?"

Dnl 4 36 Tuo pačiu metu man sugrįžo protas. Savo karalystės šlovei atgavau garbę ir spindesį. Mano patarėjai bei kunigaikščiai ieškojo manęs, ir aš vėl įsitvirtinau savo karalystėje, ir man buvo suteikta dar didesnė garbė.

Dnl 4 37 Dabar aš, Nebukadnecaras, giriu, aukštinu ir šlovinu dangaus Dievą, nes visi Jo darbai yra tiesa ir Jo keliai teisingi. Tuos, kurie elgiasi išdidžiai, Jis gali pažeminti".

Dnl 5 1 Karalius Belšacaras iškėlė didelę puotą tūkstančiui savo didžiųjų ir jų akivaizdoje gėrė vyną.

Dnl 5 2 Belšacaras, paragavęs vyno, įsakė atnešti auksinius ir sidabrinius indus, kuriuos jo tėvas Nebukadnecaras buvo atgabėjęs iš Jeruzalės šventyklos, kad iš jų gertų karalius, jo kunigaikščiai, žmonos ir sugulovės.

Dnl 5 3 Tada atnešė auksinius ir sidabrinius indus, kurie buvo atgabenti iš Jeruzalės šventyklos, Dievo namų. Iš jų gėrė karalius, jo kunigaikščiai, žmonos ir sugulovės.

Dnl 5 4 Jie gėrė vyną ir gyrė savo auksinius, sidabrinius, varinius, geležinius, medinius ir akmeninius dievus.

Dnl 5 5 Tą pačią valandą pasirodė žmogaus rankos pirštai ir rašė ties žvakide ant karaliaus rūmų sienos. Karalius matė rašančią ranką.

Dnl 5 6 Jo veidas pasikeitė, jį apėmė neramios mintys, sąnariai suglebo ir keliai drebojo.

Dnl 5 7 Karalius, garsiai šaukdamas, liepė atvesti žynius, chaldėjus ir astrologus. Jiems susirinkus, karalius kalbėjo Babilono išminčiams: "Kas perskaitys šitą raštą ir man jį išaiškins, tas bus apvilktas purpuru, jam bus užkabinta auksinė grandinė ir jis bus paskelbtas trečiu valdovu karalystėje!"

Dnl 5 8 Tačiau visi išminčiai negalėjo nei rašto perskaityti, nei jo išaiškinti karaliui.

Dnl 5 9 Tuomet karalius Belšacaras labai sunerimo, jo veidas pabalio, o

didžiūnai buvo apstulbę.

Dnl 5 10 Išgirdusi karaliaus ir didžiūnų žodžius, karalienė įėjo į puotos salę, ir tarė: "Karaliau, gyvuok per amžius! Teneapima tavęs neramios mintys ir tavo veidas tenepasikeičia!"

Dnl 5 11 Tavo karalystėje yra vyras, kuris turi šventųjų dievų dvasią. Tavo tėvo dienomis šviesa, supratimas ir išmintis, panaši į dievų išmintį, buvo jame. Karalius Nebukadnecaras, tavo tėvas, paskyrė jį ženklų aiškintojų, žynių, chaldėjų ir astrologų viršiniuku,

Dnl 5 12 kadangi jis turėjo nepaprastą dvasią, supratimą ir protą, galintį išaiškinti sapnus, atspėti mįsles ir atidengti paslaptis. Tai Danielius, kuriam karalius davė Belšacarą vardą. Taigi pašauk Danielių, ir jis tau išaiškins".

Dnl 5 13 Kai Danielių atvedė pas karalių, karalius tarė: "Ar tu tas Danielius iš Judo tremtinių, kuriuos karalius, mano tėvas, atvedė iš Judėjos?"

Dnl 5 14 Aš girdėjau apie tave, kad šventųjų dievų dvasia yra tavyje ir taip pat šviesa, supratimas bei nepaprasta išmintis.

Dnl 5 15 Buvo pakviesti išminčiai ir žyniai, kad perskaitytų šitą raštą ir jį išaiškintų, bet jie nesugebėjo išaiškinti tų žodžių prasmės.

Dnl 5 16 Aš girdėjau apie tave, kad tu gali išaiškinti paslaptis. Jei perskaitysi raštą ir pasakysi jo reikšmę, būsi apvilktas purpuru, gausi auksinę grandinę ir būsi trečias valdovas karalystėje!"

Dnl 5 17 Danielius atsakė karaliui: "Dovanos telieka pas tave arba duok jas kitam! Tačiau aš perskaitysiu raštą karaliui ir jį išaiškinsiu.

Dnl 5 18 O karaliau! Aukščiausiasis Dievas davė tavo tėvui Nebukadnecarui karalystę, didybę, garbę ir šlovę.

Dnl 5 19 Dėl didybės, kuri jam buvo duota, visų kalbų tautos ir giminės drebėjo ir bijojo jo. Ką norėjo, jis nužudė, ką norėjo, paliko gyvą; ką norėjo, jis išaukštino, ką norėjo, pažemino.

Dnl 5 20 O kai jo širdis pasiaukštino ir dvasia sukietėjo nuo išdidumo, jis buvo nustumtas nuo karališko sosto ir neteko savo šlovės.

Dnl 5 21 Iš žmonių jis buvo pašalintas, jo širdis pasidarė kaip žvėries, su laukiniais asilais jis gyveno, valgė žolę kaip jautis, jo kūną vilgė dangaus rasa, kol jis pažino, kad aukščiausiasis Dievas viešpatauja žmonių karalystėje ir paskiria valdovu tą, kurį Jis nori.

Dnl 5 22 O tu, jo sūnau Belšacarai, nenusižemi nei širdimi, nors visa tai žinojai.

Dnl 5 23 Tu pasipūtei prieš dangaus viešpatį, įsakei atnešti Jo namų indus ir tu bei tavo didžiūnai, tavo žmonos ir sugulovės gėrė iš jų vyną, ir tu gyrei sidabrinčius, auksinius, varinius, geležinius, medinius ir akmeninius dievus, kurie negali nei matyti, nei girdėti, nei suprasti. O Dievo, kurio rankoje yra tavo gyvybė ir kurio žinioje yra visi tavo keliai, tu nešlovinai.

Dnl 5 24 Todėl Jis siuntė ranką, ir šitas raštas buvo užrašytas.

Dnl 5 25 Štai kas parašyta: 'Mene, mene, tekel, uparsin'.

Dnl 5 26 Tokia jų reikšmė: 'Mene' - Dievas suskaičiavo tavo karalystės dienas ir jas užbaigė;

Dnl 5 27 'Tekel' - esi pasvertas svarstyklėmis ir rastas per lengvas;

Dnl 5 28 'Peres' - tavo karalystė padalyta ir atiduota medams ir persams!"

Dnl 5 29 Belšacaras įsakė apvilkti Danielių purpuru, užkabinti auksinę grandinę ir paskelbė, kad jis bus trečias valdovas karalystėje.

Dnl 5 30 Tą pačią naktį karalius Belšacaras, chaldėjų karalius, buvo nužudytas,

Dnl 5 31 ir Darijus, medas, pradėjo valdyti, būdamas šešiasdešimt dvejų metų.

Dnl 6 1 Darijus nusprendė paskirti karalystėje šimtą dvidešimt vietininkų, kurie būtų paskirstyti po visą karalystę,

Dnl 6 2 ir tris jų valdovus, tarp kurių buvo Danielius. Vietininkai turėjo jiems atsisikaityti, kad nebūtų padaryta žalos karalystei.

Dnl 6 3 Danielius buvo pranašesnis už visus valdovus ir vietininkus, nes nepaprasta dvasia buvo jame. Karalius galvojo paskirti jį visos karalystės valdovu.

Dnl 6 4 Valdovai ir vietininkai ieškojo priežasties Danielių apkaltinti karalystės reikaluose, bet jie nerado jokios priežasties nė kaltės, nes jis buvo ištikimas. Jokio apsileidimo nė kaltės nebuvo surasta jame.

Dnl 6 5 Tie vyrai kalbėjo: "Mes nerasime jokios priežasties apkaltinti Danielių, nebent kuo nors iš jo Dievo įstatymo".

Dnl 6 6 Valdovai ir vietininkai, susirinkę pas karalių, tarė: "Karaliau Darijau, gyvuok per amžius!

Dnl 6 7 Visi karalystės vietininkai, valdovai, kunigaikščiai, patarėjai ir valdytojai susitarė prašyti karaliaus išleisti nutarimą ir jį patvirtinti, kad kiekvienas, kuris per trisdešimt dienų prašys ko nors iš bet kokio dievo ar žmogaus, o ne iš tavęs, karaliau, būtų įmestas į liūtų duobę!

Dnl 6 8 Karaliau, išleisk nutarimą ir pasirašyk jį, kad jis nebūtų pakeistas ar atšauktas pagal medų ir persų įstatymą".

Dnl 6 9 Karalius Darijus išleido nutarimą ir pasirašė.

Dnl 6 10 Kai Danielius sužinojo, kad toks nutarimas pasirašytas, parėjo į savo namus. Aukštutiniame kambaryje langai buvo atidengti į Jeruzalės pusę ir tris kartus per dieną

jis atsiklaupęs meldavosi ir dėkodavo savo Dievui, kaip ir anksčiau darydavo.

Dnl 6 11 Tada šitie vyrai susirinko ir rado Danielių, besimeldžiantį ir
beprašantį savo Dievą.

Dnl 6 12 Atėję pas karalių, jie sakė: "Ar nepaskelbei raštu nutarimo, kad
kiekvienas, kuris per trisdešimt dienų ko nors prašys iš bet kokio dievo ar žmogaus, o ne iš
tavęs, karaliau, būtų įmestas į liūtų duobę?" Karalius atsakė: "Tas nutarimas yra tvirtas kaip
medų ir persų įstatymas, kuris yra neatšaukiamas!"

Dnl 6 13 Jie atsiliepė ir tarė: "Danielius, vienas iš Judo tremtinių, nepaiso
tavęs, karaliau, nė tavo nutarimo, kurį pasirašei. Jis tris kartus per dieną meldžiasi!"

Dnl 6 14 Karaliui jų žodžiai labai nepatiko. Jis nusprendė išgelbėti Danielių
ir ligi saulės laidos stengėsi jį išvaduoti.

Dnl 6 15 Tuomet tie vyrai, vėl nuėję pas karalių, tarė jam: "Karaliau, žinok,
jog pagal medų ir persų įstatymą kiekvienas sprendimas ir nutarimas, patvirtintas karaliaus,
yra nepakeičiamas!"

Dnl 6 16 Tada karalius įsakė atvesti Danielių ir įmesti jį į liūtų duobę. Ir
karalius tarė Danieliui: "Tavo Dievas, kuriam nepaliaudamas tarnauji, išgelbės tave!"

Dnl 6 17 Buvo atgabentas akmuo ir užristas ant duobės angos. Karalius jį
užantspaudavo savo ir didžiūnų žiedais, kad nuosprendis Danieliui nebūtų pakeistas.

Dnl 6 18 Po to karalius grįžo į savo rūmus ir praleido naktį pasninkaudamas.
Jis nepasikvietė muzikantų ir nemiegojo visą naktį.

Dnl 6 19 Auštant karalius atsikėlė ir nuskubėjo prie liūtų duobės.

Dnl 6 20 Artėdamas prie duobės, jis šaukė verksmingu balsu: "Danieliau! Gyvojo
Dievo tarne! Ar tavo Dievas, kuriam nepaliaudamas tarnauji, galėjo tave išgelbėti iš liūtų?"

Dnl 6 21 Danielius atsiliepė: "Karaliau, gyvuok per amžius!"

Dnl 6 22 Mano Dievas atsiuntė angelą, kuris užčiaupė liūtų nasrus, ir jie
nesužeidė manęs, nes Jo aki vaizdoje buvau nekal tas. Taip pat ir tau, karaliau, nepadariau
jokio nusi kaltimo".

Dnl 6 23 Karalius labai apsidžiaugė ir įsakė ištraukti Danielių iš duobės.
Danielių ištraukus iš duobės, nebuvo rasta ant jo jokio sužeidimo, nes jis tikėjo savo Dievu.

Dnl 6 24 Karalius įsakė atvesti anuos vyrus, kurie įskundė Danielių, ir įmesti
į liūtų duobę juos, jų vaikus ir žmonas. Dar nepasiekę duobės dugno, jie buvo liūtų pačiupti
ir jų kaulai buvo sutriuškinti.

Dnl 6 25 Po to karalius Darijus parašė visų kalbų tautoms ir giminėms, kurios
gyveno visoje žemėje: "Ramybė tepadaugėja jums!"

Dnl 6 26 Aš išleidžiu nutarimą, kad visose mano karalystės valdose žmonės
gerbtų ir bijotų Danieliaus Dievo, nes Jis yra gyvas Dievas, pasilieka per amžius. Jo
karalystė nesunaikinama ir valdžia amžina!

Dnl 6 27 Jis gelbsti ir išlaisvina, daro ženklus bei stebuklus danguje ir
žemėje. Jis išgelbėjo Danielių iš liūtų nasrų!"

Dnl 6 28 Danieliui sekėsi Darijaus ir Kyro, perso, karaliavimo metu.

Dnl 7 1 Pirmaisiais Babilono karaliaus Belšacaro metais Danielius, gulėdamas
lovoje, sapnavo sapną ir matė regėjimą. Jis užrašė tą sapną:

Dnl 7 2 "Aš, Danielius, naktį mačiau regėjimą. Keturi dangaus vėjai sujudino
Didžiąją jūrą.

Dnl 7 3 Iš jūros išėjo keturi dideli žvėrys, kurie skyrėsi vienas nuo kito.

Dnl 7 4 Pirmasis buvo lyg liūtas su erelio sparnais. Mačiau, kaip jo sparnus
išplėšė, jį pakėlė nuo žemės ir pastatė ant kojų lyg žmogų ir jam buvo duota žmogaus širdis.

Dnl 7 5 Antrasis žvėris buvo panašus į lokį. Vienu šonu pasikėlęs, jis laikė
tris šonkaulius nasruose tarp savo dantų. Jam sakė: 'Kelkis! Ėsk daug mėsos!'

Dnl 7 6 Po to regėjau kitą žvėrį lyg leopardą, kuris turėjo keturis paukščio
sparnus ant nugaros ir keturias galvas. Ir jam buvo duota valdžia.

Dnl 7 7 Po to nakties regėjime mačiau ketvirtą žvėrį: baisų, siaubingą ir
nepaprastai stiprų, kuris turėjo didelių geležinius dantis. Jis ėdė, triuški no, mindė
kojomis. Jis skyrėsi nuo pirmiau matytų žvėrių ir turėjo dešimt ragų.

Dnl 7 8 Aš stebėjau ragus, ir štai kitas, mažas ragas išaugo tarp jų. Trys iš
pirmųjų ragų buvo išrauti. Ragu buvo akys ir burna lyg žmogaus, kuri išdidžiai kalbėjo.

Dnl 7 9 Man bežiūrint, buvo pastatyti sostai ir atsisėdo Amžinasis, kurio
drabužiai buvo balti kaip sniegas ir galvos plaukai kaip gryna vilna. Jo sostas-kaip ugnies
liepsna, jo ratai-kaip liepsnojan ti ugnis.

Dnl 7 10 Ugnies srovė tryško iš Jo akivaizdos. Tūkstančių tūkstančiai Jam
tarnavo, miriadų miriadai stovėjo Jo akivaizdoje. Teismas atsisėdo, ir knyga buvo atskleista.

Dnl 7 11 Aš mačiau, kad už išdidžius žodžius, kuriuos kalbėjo ragas, žvėris
buvo užmuštas, o jo kūnas sunaikintas ir įmestas į ugnį.

Dnl 7 12 Likusiems žvėrim s buvo atimta valdžia, bet jiems buvo leista gyventi
iki skirto laiko.

Dnl 7 13 Aš mačiau nakties regėjime dangaus debesimis ateinantį tarsi žmogaus
sūnų. Jis buvo privestas prie Amžinojo.

Dnl 7 14 Jam buvo duota valdžia, šlovė ir karalystė, kad visų kalbų tautos ir
giminės jam tarnautų. Jo valdžia-amžina valdžia, kuri nesibaigs, ir jo
karalystė-nesunaikinama!

Dnl 7 15 Aš, Danielius, sunerimau savo dvasioje, savo kūno viduje, ir mano
regėjimas gąsdino mane.

Dnl 7 16 Priėjau prie vieno iš ten stovinčių ir paklausiau jo, ką iš tiesų visa tai reiškia. Jis atsakė ir išaiškino regėjimą.

Dnl 7 17 'Šitie keturi dideli žvėrys yra keturi karaliai, kurie iškils žemėje.

Dnl 7 18 Tačiau Aukščiausiojo šventieji gaus karalystę ir valdys tą karalystę amžinai ir per amžių amžius!'

Dnl 7 19 Tada aš norėjau sužinoti tiesą apie ketvirtąjį žvėrį, kuris skyrėsi nuo jų visų: nepaprastai baisus, geležiniais dantimis ir variniais nagais, kuris ėdė, triuškinė ir, kas liko, sumindė kojomis.

Dnl 7 20 Ir apie dešimt ragų ant galvos ir dar vieną, kuriam išaugus, trys ragai iškrito. Ragas turėjo akis bei burną, kalbančią išdidžiai, ir atrodė didesnis už kitus.

Dnl 7 21 Aš mačiau tą ragą, kariaujantį su šventaisiais ir juos nugalintį.

Dnl 7 22 kol atėjo Amžinasis ir savo sprendimu atidavė karalystę Aukščiausiojo šventiesiems.

Dnl 7 23 Jis taip kalbėjo: 'Ketvirtasis žvėris-tai ketvirta karalystė žemėje, kuri skirsis nuo visų karalysčių. Ji ris visą žemę, ją sumindžios ir sutriuškins.

Dnl 7 24 Dešimt ragų reiškia dešimt karalių, kilusių iš jos. Vėliau iškils dar vienas, kuris skirsis nuo kitų ir pašalins tris karalius.

Dnl 7 25 Jis kalbės išdidžiai prieš Aukščiausiąjį ir vargins Aukščiausiojo šventuosius, sumanys pakeisti laikus ir įstatymą. Jie bus atiduoti į jo rankas vienam laikui, dviem laikams ir pusei laiko.

Dnl 7 26 Po to teismas atims iš jo valdžią, jo karalystę sužlugdys ir sunaikins.

Dnl 7 27 O karalystė, valdžia ir viso pasaulio karalysčių didybė bus atiduota Aukščiausiojo šventųjų tautai. Jo karalystė bus amžina, visos valdžios Jam tarnaus ir Jo klausys'.

Dnl 7 28 Tai buvo kalbos pabaiga. Mane, Danielių, labai jaudino mano mintys, mano veidas pasikeitė, bet tą kalbą aš laikiau savo širdyje".

Dnl 8 1 Trečiaisiais karaliaus Belšacaro karaliavimo metais aš, Danielius, mačiau antrą regėjimą.

Dnl 8 2 Kai mačiau regėjimą, aš buvau Sūzų rūmuose, Elamo krašte, ir mačiau regėjimą, kaip aš stovėjau prie Ulajo upės.

Dnl 8 3 Pakėlęs akis, pamačiau aviną, stovintį ant upės kranto. Jis turėjo du ragus. Abu ragai buvo aukšti, bet vienas iš jų aukštesnis už kitą, ir aukštesnysis išaugo vėliau.

Dnl 8 4 Aš mačiau tą aviną, badantį ragais į vakarus, šiaurę ir pietus. Joks žvėris negalėjo atsilaikyti prieš jį ir nė vienas negalėjo išsigelbėti iš jo. Jis darė, kas jam patiko, ir tapo galingas.

Dnl 8 5 Man bežiūrint, ožys atėjo iš vakarų, neliesdamas žemės paviršiaus. Tas ožys turėjo didelį ragą tarpuakyje.

Dnl 8 6 Priėjęs prie dviragio avino, kurį mačiau stovintį prie upės, puolė jį, apimtas didelio įtūžio.

Dnl 8 7 Aš mačiau, kaip jis užpuolė aviną, labai įtūžęs, smogė jam ir nulaužė jam abu ragus. Avinas neturėjo jėgų atsilaikyti prieš jį. Parbloškęs aviną ant žemės, sutrypė jį, ir nebuvo nė vieno, kuris išgelbėtų aviną iš jo.

Dnl 8 8 Ožys tapo labai galingas. Jam sustiprėjus, nulūžo didysis ragas ir jo vietoje išaugo keturi ragai keturiomis dangaus vėjų kryptimis.

Dnl 8 9 Iš vieno iš jų išdygo mažas ragas ir išaugo labai didelis, nukreiptas pietų, rytų ir gražiosios žemės link.

Dnl 8 10 Jis pasiekė dangaus kareiviją, numetė žemėn kai kuriuos iš jų, net dalį žvaigždžių, ir juos sumindžiojo.

Dnl 8 11 Jis aukštinosi iki kareivijų Kunigaikščio, pašalino kasdienę auką ir išniekino Jo šventyklą.

Dnl 8 12 Už nusikaltimus jam buvo perduota kareivijos ir kasdieninė auka. Jis numetė žemėn tiesą ir jam sekėsi, ką jis darė.

Dnl 8 13 Aš girdėjau vieną šventąjį sakant kitam, kuris klausė: "Ar ilgai tęsis šitas regėjimas apie kasdieninę auką, pasibaisėtinus nusikaltimus, šventyklos ir kareivijų mindžiojimą?"

Dnl 8 14 Jis man sakė: "Du tūkstančius tris šimtus vakarų ir rytų. Po to šventykla vėl bus apvalyta".

Dnl 8 15 Kai aš, Danielius, mačiau tą regėjimą ir stengiausi jį suprasti, štai čia, prie manęs, stovėjo tarsi vyras.

Dnl 8 16 Aš išgirdau nuo Ulajo upės žmogaus balsą: "Gabrieliau, išaiškink jam regėjimą".

Dnl 8 17 Jam atėjus prie manęs, aš išsigandau ir parpuoliau veidu žemėn. O jis tarė: "Žmogaus sūnau, suprask, kad tas regėjimas apie laikų pabaigą".

Dnl 8 18 Jam bekalbant, aš gulėjau be jausmų ant žemės. Jis palietė mane, pastatė ant kojų

Dnl 8 19 ir tarė: "Aš tau atskleisiu, kas atsitiks rūstybės dienų pabaigoje, nes galas ateis skirtu metu.

Dnl 8 20 Dviragis avinas, kurį matei, yra medų ir persų karaliai.

Dnl 8 21 Gauruotasis ožys yra Graikijos karalius. Didysis ragas jo tarpuakyje-tai pirmasis karalius.

Dnl 8 22 Jam nulūžus, išaugo keturi ragai, tai reiškia keturias karalystes, kilusias iš jo tautos, bet nepasiekusias jo galybės.

Dnl 8 23 Jų karaliavimui baigiantis, kai piktadariai bus pripildę savo saiką, iškils akiplėša ir klastingas karalius.

Dnl 8 24 Jis bus galingas, bet ne savo jėga, ir įvykdys baisių nusikaltimų. Ką darys, jam seksis, jis sunaikins galinguosius ir šventųjų tautą.

Dnl 8 25 Jo planai bus klastingi ir jam seksis. Jis didžiuosis savo širdyje ir taikos metu daugelį sunaikins. Jis pakils prieš kunigaikščių kunigaikštį, bet bus sunaikintas be žmogaus rankos.

Dnl 8 26 Regėjimas, kuriame kalbama apie vakarus ir rytus, yra tikras. Tu paslėpk tą regėjimą, nes jis išsipildys tolimoje ateityje".

Dnl 8 27 Aš, Danielius, labai nusilpau ir kelias dienas sirgau. Po to sustiprėjęs tvarkiau karaliaus reikalus. Buvau sunerimęs dėl regėjimo, bet niekas jo nesuprato.

Dnl 9 1 Darijaus, Ahasvero sūnaus, kilusio iš medų palikuonių, kuris tapo chaldėjų karaliumi,

Dnl 9 2 pirmaisiais karaliavimo metais aš, Danielius, supratau pagal knygas metų skaičių, apie kurį Viešpaties žodis buvo duotas pranašui Jeremijui, kad Jeruzalė bus apleista septyniasdešimt metų.

Dnl 9 3 Aš nukreipiau savo veidą į Viešpatį Dievą malda ir maldavimais su pasninku, ašutine ir pelenuose.

Dnl 9 4 Meldžiau Viešpatį, savo Dievą: "Viešpatie, didis ir baimę keliantis Dieve! Tu laikaisi sandoros ir esi gailestingas tiems, kurie Tave myli ir laikosi Tavo įsakymų.

Dnl 9 5 Mes nusidėjome ir nusikaltome, nedorai elgėmės, maištavome, atmetėme Tavo potvarkius ir nuostatus.

Dnl 9 6 Mes neklausėme Tavo tarnų pranašų, kurie kalbėjo Tavo vardu mūsų karaliams, kunigaikščiams, tėvams ir visai tautai.

Dnl 9 7 Tu, Viešpatie, esi teisus, o mums-Judo ir Jeruzalės gyventojams ir visiems Izraelitams visose šalyse, po kurias juos išsklaidei dėl jų nusikaltimų-gėda, kaip šiandien matome.

Dnl 9 8 Viešpatie, mums, mūsų karaliams, kunigaikščiams ir mūsų tėvams gėda, nes mes nusidėjome Tau.

Dnl 9 9 Viešpatie, mūsų Dieve, Tu esi gailestingas ir atlaidus, nors mes sukilome prieš Tave.

Dnl 9 10 Mes nepaklusome Viešpaties, savo Dievo balsui, kad elgtumėmės pagal Jo įsakymus, kuriuos Jis mums davė per savo tarnus pranašus.

Dnl 9 11 Visas Izraelis sulaužė Tavo įstatymą ir nusiuko, kad neklausytų Tavo balso. Tada išsiliejo ant mūsų Tavo prakeikimas, kaip parašyta Dievo tarno Mozės įstatyme, nes mes Jam nusikaltome.

Dnl 9 12 Jis įvykdė savo žodį, pasakytą prieš mus ir mūsų teisėjus, kad Jis užleis didelę nelaimę. Nes niekur po dangumi nėra to buvę, kas įvyko Jeruzalėje.

Dnl 9 13 Kaip parašyta Mozės įstatyme, visos tos nelaimės užgriuvo mus. Bet mes nemaldavome Viešpaties, savo Dievo, kad galėtume nusigręžti nuo savo nedorybių ir suprasti Tavo tiesą.

Dnl 9 14 Todėl Viešpats budėjo prie nelaimės, kad ją mums užvestų. Viešpats, mūsų Dievas, yra teisus visuose savo darbuose, nes mes nepaklusome Jo balsui.

Dnl 9 15 Viešpatie, mūsų Dieve, kuris galinga ranka išvedė savo tautą iš Egipto krašto ir padarėi savo vardą žinomą iki šios dienos, mes nusidėjome ir nedorai elgėmės.

Dnl 9 16 Viešpatie, dėl Tavo teismo tenusigrėžia Tavo rūstybė nuo Jeruzalės, Tavo šventojo kalno. Nes dėl mūsų nuodėmių ir mūsų tėvų nedorybių Jeruzalė ir Tavo tauta tapo panieka visiems, aplink mus gyvenantiems.

Dnl 9 17 Dabar, mūsų Dieve, išklausyk savo tarno maldą bei maldavimą, ieisk savo veidui nušvisti virš sugriautos savo šventyklos.

Dnl 9 18 Mano Dieve, palenk savo ausį ir išgirsk, atverk akis ir pažvelk į mūsų dykvietais ir į miestą, kuris pavadintas Tavo vardu. Mes maldaujame ne dėl savo teismo, bet dėl didelio Tavo gailestingumo.

Dnl 9 19 Viešpatie, išgirsk! Viešpatie, atleisk! Viešpatie, išklausyk ir veik! Nedelsk dėl savęs paties, mano Dieve. Juk Tavo vardu pavadintas Tavo miestas ir Tavo tauta".

Dnl 9 20 Kai aš meldžiausi ir išpažinau savo bei Izraelio tautos nuodėmę, maldaudamas Viešpatį dėl mano Dievo šventojo kalno,

Dnl 9 21 man dar besimeldžiant, vakarinės aukos metu, greitai atskridęs, prie manęs prisilietė Gabrielius, kurį anksčiau buvau matęs regėjime.

Dnl 9 22 Jis pamokė mane, kalbėjo man ir tarė: "Danieliau, aš atėjau duoti tau nuovokos bei supratimo.

Dnl 9 23 Tavo maldos pradžioje buvo duotas paliepimas ir aš atėjau tau pranešti, nes tu labai mylimas. Išidėmėk žodį ir suprask regėjimą.

Dnl 9 24 Septyniasdešimt savaitių skirta tavo tautai ir tavo šventam miestui, kad užbaigtų nusikaltimą, padarytų galą nuodėmėms, atliktų sutaikinimą už nedorybes, įvestų amžiną teisumą, užantspauduotų regėjimus bei pranašystes bei pateptų patį švenčiausiąjį.

Dnl 9 25 Žinok ir suprask: nuo tada, kai bus duotas įsakymas atstatyti Jeruzalę, iki pateptojo kunigaikščio pasirodymo praeis septynios savaitės ir šešiasdešimt dvi

savaitės. Ji bus atstatyta su aikštėmis ir sienomis, nors ir sunkiu metu.

Dnl 9 26 Praėjus šešiasdešimt dviem savaitėm, pateptasis bus nužudytas, bet ne dėl savęs. Vieno kunigaikščio pulkai sunaikins miestą ir šventyklą. Tada ateis galas lyg potvynis ir iki karo pabaigos bus baisių sunaikinimų.

Dnl 9 27 Jis sudarys sandorą su daugeliu vienai savaitei. Savaitės viduryje sustabdys aukų aukojimą ir ištuštins šventyklą, kad galėtų pripildyti ją bjaurysčių, kol sunaikintojui ateis numatytas galas".

Dnl 10 1 Trečiaisiais Persijos karaliaus Kyro metais Danieliui, vadinamam Beltsacarui, buvo suteiktas apreiškimas. Tai buvo teisingas apreiškimas, bet jam skirtas laikas buvo toli. Jis suprato apreiškimą ir suvokė regėjimą.

Dnl 10 2 Tuomet aš, Danielius, gedėjau tris savaites.

Dnl 10 3 Skanios duonos nevalgiau, mėsos ir vyno neėmiau į burną ir nesitečiau, kol praėjo trys savaitės.

Dnl 10 4 Pirmo mėnesio dvidešimt ketvirtą dieną stovėjau ant didelės Hidekelio upės kranto.

Dnl 10 5 Pakėlęs akis, pamačiau ten stovintį vyrą, apsivilkusį drobiniais ir susijuosusį grynų ufazo auksu.

Dnl 10 6 Jo kūnas buvo kaip berilis, veidas-kaip žaibas, akys-kaip fakelai, rankos ir kojos-kaip žėrintis varis, o žodžių garsas-kaip didelės minios triukšmas.

Dnl 10 7 Aš, Danielius, vienas temačiau tą regėjimą. Vyras, kurie buvo su manimi, nematė jo, bet didelė baimė apėmė juos ir jie pasislėpė.

Dnl 10 8 Aš likau vienas. Kai pamačiau šitą didingą regėjimą, manyje neliko jėgų. Mano veidas persikreipė, aš netekau jėgų.

Dnl 10 9 Išgirdau žodžių garšą ir kritau be jausmų veidu į žemę.

Dnl 10 10 Ranka palietė mane ir pastatė mane ant kelių ir delnų.

Dnl 10 11 Jis man tarė: "Danieliau, didžiai mylimas vyre! Suprask žodžius, kuriuos tau kalbėsiu, ir stovėk, nes esu siųstas pas tave!" Jam kalbant, aš atsistojau drebedamas.

Dnl 10 12 Jis toliau kalbėjo: "Danieliau, nebijok! Nuo pirmos dienos, kai nusprendei širdyje suprasti ir nusižeminti savo Dievo akivaizdoje, tavo žodžiai buvo išgirsti, ir aš atėjau dėl tavo žodžių.

Dnl 10 13 Persų karalystės kunigaikštis priešinosi man dvidešimt vieną dieną. Bet štai Mykolas, vienas iš vyresniųjų kunigaikščių, atėjo man į pagalbą. Aš palikau jį ten, prie Persijos karalių,

Dnl 10 14 ir atėjau tau paaiškinti, kas atsitiks tavo tautai paskutinėmis dienomis, nes šitas regėjimas yra tolimai ateičiai".

Dnl 10 15 Jam taip kalbant su manimi, aš nuleidau akis ir negalėjau kalbėti.

Dnl 10 16 Štai kažkas, panašus į žmogaus sūnų, palietė mano lūpas. Tada aš kalbėjau stovinčiam prieš mane: "Mano viešpatie! Regėjimo metu mane apėmė skausmai ir aš netekau jėgų.

Dnl 10 17 Kaipgi aš, viešpaties tarnas, galėčiau kalbėti su savo viešpačiu? Manyje nebėra jėgų ir aš neatgaunu kvapo".

Dnl 10 18 Tada mane vėl palietė ir sustiprino tas pats žmogaus pavidalas.

Dnl 10 19 Jis tarė: "Nebijok, didžiai mylimas vyre! Ramybė tau! Būk stiprus. Taip, būk stiprus!" Jam kalbant su manimi, aš buvau sustiprintas ir tariu: "Tekalba mano viešpats, nes tu mane sustiprinai!"

Dnl 10 20 Jis atsakė: "Ar žinai, kodėl atėjau pas tave? Dabar vėl grįšiu kovoti su persų kunigaikščiu ir, kai išeisiu, ateis Graikijos kunigaikštis.

Dnl 10 21 Aš tau paskelbsiu, kas parašyta tiesos knygoje. Nėra nė vieno, kuris man padėtų prieš juos, tik Mykolas, jūsų kunigaikštis".

Dnl 11 1 "Nuo pirmųjų Darijaus, medo, viešpatavimo metų stiprinau jį ir jam padėjau.

Dnl 11 2 Dabar paskelbsiu tau tiesą. Dar trys karaliai iškilis Persijoje ir ketvirtasis, kuris bus turtingiausias iš jų. Jis, sustiprėjęs ir praturtėjęs, sukels visus prieš Graikiją.

Dnl 11 3 Tuomet iškilis galingas karalius, kurio valdžia bus didelė, ir jis darys, ką panorėjęs.

Dnl 11 4 Pačioje galybėje jo karalystė subyrės ir bus padalinta į keturias dalis, bet ne jo palikuonims. Tos karalystės nebus tokios galingos, nes jo karalystė bus sunaikinta ir ją valdys svetimi.

Dnl 11 5 Tada pietų karalius sustiprės, vienas iš jo kunigaikščių taps galingesnis net už jį ir jo valdžia bus didelė.

Dnl 11 6 Keleriems metams praėjus, jie susijungs. Pietų karaliaus duktė išeis pas šiaurės karalių padaryti sutarties, bet neišsilaikys nei ji, nei jos palikuonis. Ji, jos palyda, vaikas ir vyras bus išduoti.

Dnl 11 7 Tuo metu iš jos šaknų iškilis atžala, ateis su kariuomene, kariaus prieš šiaurės karalių, įsiverš į jo tvirtovę ir ją užims.

Dnl 11 8 Jų dievus, kunigaikščius, brangius indus, sidabrą ir auksą jis išgabens kaip grobį į Egiptą. Jo karalystė išliks ilgiau negu šiaurės karaliaus.

Dnl 11 9 Vėliau šiaurės karalius užpuls pietų karalių ir įsiverš į jo kraštą, bet turės sugrįžti į savo kraštą.

Dnl 11 10 Jo sūnūs ateis, surinkę didžiulę kariuomenę, vienas užlies kraštą ir

prasiverš iki pietų karaliaus tvirtovės.

Dnl 11 11 Tada pietų karalius supykęs kariaus prieš šiaurės karalių ir sunaikins jo didžiulę kariuomenę.

Dnl 11 12 Nugalėjęs daugybę, jis didžiuosis. Jis išžudys dešimtis tūkstančių, bet dėl to netaps stipresnis.

Dnl 11 13 Keleriems metams praėjus, šiaurės karalius sugrįš, surinkęs dar didesnę kariuomenę ir su daugybe turty.

Dnl 11 14 Tuo metu ir kitos tautos pakils prieš pietų karalių, ir tavo tautos maištingieji kelsis, norėdami įvykdyti pranašystę, bet jie nelaimės.

Dnl 11 15 Šiaurės karalius atėjęs supils pylimą ir paims sutvirtintą miestą. Pietų karalius neatsilaikys, jo rinktinė kariuomenė bus sunaikinta.

Dnl 11 16 Atėjęs prieš jį, elgsis, kaip norės, ir niekas nepajėgs jo sulaikyti. Jis užims visą šlovingąjį kraštą, ir anas nukentės nuo jo rankos.

Dnl 11 17 Jis sumanys užimti pietų karalystę, sudarys su ja sutartį, išleisdamas už jo vieną savo dukterį, kad tą karalystę sunaikintų, bet jam nepavyks to sumanymo įgyvendinti.

Dnl 11 18 Tada jis nukreips veidą į pajūrį, užims didelę jo dalį, bet vienas jo kunigaikštis padarys galą jo patyčioms, ir tos patyčios atsigręš prieš jį patį.

Dnl 11 19 Tada jis gręšis eiti į savo šalies tvirtoves, bet suklups, kris ir jo nebebus.

Dnl 11 20 Jo įpėdinis siųs mokesčių rinkėją į šlovingąją karalystę, bet po kurio laiko jis bus užmuštas, ne iš pykčio ir ne kovoje.

Dnl 11 21 Po jo karaliaus vietą užims niekšas, kuriam karališka garbė nebus suteikta. Bet jis įeis taikiai ir apgaule pasiglemš karališką valdžią.

Dnl 11 22 Jo priešininkai bus šluote nušluoti ir sutriuškinti jo akivaizdoje, taip pat ir sandoros kunigaikštis.

Dnl 11 23 Sandora, padaryta su juo, bus klastinga ir bevertė. Su grupele žmonių jis taps galingas.

Dnl 11 24 Taikiai jis įeis į turtingąsias krašto sritis ir darys, ko nedarė nei jo tėvai, nei jo tėvų tėvai. Karo grobį ir gėrybes jis dalins saviesiems ir sumanys užimti tvirtoves, tačiau tik trumpam laikui.

Dnl 11 25 Įsidrąsinęs sutelks didelę kariuomenę eiti prieš pietų karalių. Pietų karalius išeis į karą su labai didele ir galinga kariuomene, bet neįstengs šiaurės karaliui pasipriešinti, nes prieš jį bus surengta klasta:

Dnl 11 26 kurie valgo prie jo stalo, pražudys jį, jo kariuomenė bus išsklaidyta ir labai daug kris užmuštų.

Dnl 11 27 Abiejų karalių širdys bus klastingos, ir jie meluos vienas kitam prie vieno stalo, bet nesėkmingai, nes dar nėra atėjęs skirtas laikas.

Dnl 11 28 Jis sugrįš į savo kraštą su gausiu grobiu, bet jo širdis yra prieš šventąją sandorą. Tai įvykdęs, jis sugrįš į savo kraštą.

Dnl 11 29 Skirtu metu jis vėl eis į pietus, bet antrą kartą nebebus taip, kaip pirmą.

Dnl 11 30 Prieš jį atplauks laivai iš Kitimų. Jis pasitrauks išsigandęs ir bus įtūžęs prieš šventąją sandorą. Jis įvykdys savo ketinimus ir susitars su tais, kurie sulaužė šventąją sandorą.

Dnl 11 31 Ginklai bus jo pusėje ir jie suteps galybės šventyklą, pašalins kasdienę auką ir toje vietoje pastatys sunaikinimo pabaįsą.

Dnl 11 32 Neištikimus sandorai jis suklaidins klastingomis kalbomis, bet žmonės, kurie pažįsta savo Dievą, bus stiprūs ir veiks.

Dnl 11 33 Tautos išminčiai mokys žmones, nors kurį laiką jie bus naikinami kardu, liepsna, įkaliniu ir apiplėšimu.

Dnl 11 34 Naikinami jie susilauks mažai pagalbos, nes daugelis prisidės prie jų tik veidmaini audami.

Dnl 11 35 Kai kurie išminčiai žūs, kad kiti būtų ištirti, išbandyti ir apvalyti iki skirto laiko, nes dar ne laikų pabaiga.

Dnl 11 36 Karalius elgsis, kaip norės, didžiuosis prieš dievus ir išdidžiai kalbės prieš dievų Dievą. Jam seksis, kol rūstybė bus įvykdyta, nes kas nuspręsta, tai bus padaryta.

Dnl 11 37 Nei savo tėvų dievų, nei moterų mylimojo, nei jokio kito dievo jis negerbs, bet didžiuosis prieš visus.

Dnl 11 38 Tik tvirtovių dievą jis pagerbs, dievą, kurio nepažino jo tėvai. Jis pagerbs jį auksu, sidabru, brangiais akmenimis ir brangenybėmis.

Dnl 11 39 Jis parūpins tvirtovėms svetimų dievų. Kas jį pripažins, tam jis suteiks daug garbės, padarys valdovu ir atpildui dalins žemę.

Dnl 11 40 Paskutiniaisiais laikais su juo kariaus pietų karalius. Kaip audra įsiverš į kraštą šiaurės karalius su kovos vežimais, raiteliais bei laivais, kaip tvanas užlies kraštus ir užims juos.

Dnl 11 41 Jis įeis į šlovingąjį kraštą, dešimtys tūkstančių žūs. Bet edomitai, moabitai ir didžioji dalis amonitų išsigelbės iš jo rankos.

Dnl 11 42 Jis išties ranką prieš kitus kraštus, ir Egipto šalis neišsigelbės.

Dnl 11 43 Jis užvaldys Egipto aukso ir sidabro lobius bei brangenybes, libiai ir etiopai seks paskui jį.

Dnl 11 44 Žinios iš šiaurės ir rytų nugąsdins jį. Labai įtūžęs, jis išeis, kad naikintų ir pražudytų daugelį.

Dnl 11 45 Jis pastatys savo karališką palapinę tarp jūros ir šlovingo šventojo kalno. Ten jis prieis galą, ir nė vienas nepadės jam".

Dnl 12 1 "Tuo laiku pakils Mykolas, didysis kunigaikštis, kuris gina tavo tautiečius. Tada ateis tokie sunkūs laikai, kokių nebuvo nuo tautos atsiradimo. Tada tavo tauta bus išgelbėta-kiekvienas, kuris bus įrašytas knygoje.

Dnl 12 2 Daugelis miegančių žemės dulkėse pabus: vieni-amžinam gyvenimui, kiti-amžinai paniekai ir gėdai.

Dnl 12 3 Išmintingieji spindės kaip dangaus šviesuliai, kurie nukreipė daugelį į teisumą-kaip žvaigždės per amžių amžius.

Dnl 12 4 O tu, Danieliau, paslėpk tuos žodžius ir užantspauduok knygą iki skirto laiko. Daugelis ją perskaitys ir įgaus pažinimo".

Dnl 12 5 Aš, Danielius, žiūrėjau ir mačiau stovinčius kitus du: vienas-šitame upės krante, o kitas-anapus upės.

Dnl 12 6 Tada vienas klausė drobiniais apsivilkusį, stovintį ant upės vandeny: "Ar toli tų nuostabių įvykių galas?"

Dnl 12 7 Išgirdau drobiniais apsivilkusį, stovintį ant upės vandeny, kalbant. Jis pakėlė savo dešinę ir kairę į dangų ir prisiekė amžinai Gyvuoju, tardamas: "Užtruks vieną laiką, du laikus ir pusę laiko; kai pasibaigs šventosios tautos galios naikinimas, tada visa bus įvykdyta".

Dnl 12 8 Aš tai girdėjau, bet nesupratau ir klausiau: "Mano Viešpatie, koks bus šių dalykų galas?"

Dnl 12 9 Jis atsakė: "Danieliau, eik savo keliu, nes tie žodžiai yra paslėpti ir užantspauduoti iki laikų pabaigos.

Dnl 12 10 Daugelis bus apvalyti, išbalinti ir išmėginti. Nedorėliai elgsis nedorai ir to nesupras, bet išmintingieji supras.

Dnl 12 11 Nuo to laiko, kai kasdienę auką pašalins ir pastatys sunaikinimo pabaisą, praeis tūkstantis du šimtai devyniasdešimt dienų.

Dnl 12 12 Palaimintas, kuris laukia ir ištveria tūkstantį tris šimtus trisdešimt penkias dienas.

Dnl 12 13 Bet tu eik savo keliu iki galo, nes tu užmigi ir atsikelsi atsiimti savo dalies dienų pabaigoje".

Hsa 1 1 Viešpaties žodis buvo suteiktas Beerio sūnui Ozėjui Judo karalių Uzijo, Jotamo, Ahazo ir Ezekijo dienomis ir Jehoašo sūnaus Jeroboamo, Izraelio karaliaus, dienomis.

Hsa 1 2 Viešpaties žodžių Ozėjui pradžia. Viešpats tarė: "Eik, imk sau žmoną paleistuvę ir susilauk iš jos paleistuvių vaikų, nes kraštas padarė didelę paleistuvystę, atitoldamas nuo Viešpaties".

Hsa 1 3 Jis vedė Gomera, Diblaimo dukterį. Ji pastojo ir pagimdė sūnų.

Hsa 1 4 Viešpats tarė pranašui: "Tebūna jo vardas Jezreelis, nes netrukus nubausiu Jehuvo namus dėl Jezreelyje pralieto kraujo ir padarysiu galą Izraelio karalystei.

Hsa 1 5 Tą dieną sulaužysiu Izraelio lanką Jezreelio slėnyje".

Hsa 1 6 Gomera vėl pastojo ir pagimdė dukterį. Viešpats tarė jam: "Jos vardas tebūna Lo Ruhama, nes Aš daugiau nebeapsigailėsiu Izraelio namų ir jiems nebeatleisiu.

Hsa 1 7 Bet Aš pasigailėsiu Judo namų ir išgelbėsiu juos Viešpatyje, jų Dieve, ne lankais, kardais, karu, žirgais ar raiteliais".

Hsa 1 8 Gomera, nustojusi maitinti Lo Ruhamą, pastojo ir pagimdė sūnų.

Hsa 1 9 Viešpats tarė: "Vadink jį Lo Amiu, nes jūs ne mano tauta ir Aš nebūsiu jūsų Dievas.

Hsa 1 10 Bet Izraelio palikuonių bus kaip jūros smilčių, kurių negalima išmatuoti ar suskaičiuoti. Ir toje vietoje, kur jiems buvo pasakyta: 'Jūs ne mano tauta', juos vadins gyvojo Dievo vaikai.

Hsa 1 11 Judo ir Izraelio vaikai susirinks, paskirs sau vieną vadą ir išeis iš krašto. Didį bus Jezrahelio dieną".

Hsa 2 1 "Vadinkite savo brolius 'Mano tauta' ir savo seseris 'Ta, kurios pagailėjo'.

Hsa 2 2 Darykite teisumą savo motinai, teiskite ją, nes ji ne mano žmona ir Aš ne jos vyras! Teatsisako ji paleistuvystės ir svetimavimo,

Hsa 2 3 kad nenurengčiau jos nuogai ir nepastatyčiau tokios, kokia ji buvo tą dieną, kai gimė, kad nepadaryčiau jos panašios į dykumą, į išdžiūvusią žemę, ir nenumarinčiau jos troškulių.

Hsa 2 4 Nepasigailėsiu ir jos vaikų, nes jie paleistuvystės vaikai.

Hsa 2 5 Jų motina elgėsi begėdiškai. Ji sakė: 'Aš seksiu savo meilužius, duodančius man duonos, vandens, vilnų, linų, aliejaus ir gėrimų'.

Hsa 2 6 Aš užtversiu jos kelią erškėčiais, pastatysiu sieną, kad ji neberastų savo takų.

Hsa 2 7 Ji bėgs paskui savo meilužius, bet jų nepavys, ji ieškos jų, bet nesuras. Tada ji sakys: 'Grišiu pas savo pirmąjį vyrą, nes pas jį man buvo geriau negu dabar'.

Hsa 2 8 Ji nesuprato, kad Aš jai daviau javų, vyno, aliejaus ir parūpinau daug sidabro bei aukso, kurį ji panaudojo Baalui!

Hsa 2 9 Todėl Aš sugrišiu ir atimsiu iš jos javus jų metu, vyną jo metu ir

vilnas bei linus, kuriais ji dengė savo kūną.
Hsa 2 10 Dabar Aš atidengsiu jos gėdą meilužių akyse, ir niekas jos neišgelbės iš mano rankos.
Hsa 2 11 Padarysiu galą jos džiaugsmui, puotoms, sabatams, jauno mėnulio ir metinėms šventėms.
Hsa 2 12 Aš sunaikinsiu jos vynmedžius ir figmedžius, apie kuriuos ji kalbėjo: 'Tai mano meilužių duotas užmokestis'. Aš tuos sodus paversiu mišku, juose ganysis laukiniai žvėrys.
Hsa 2 13 Bausiu ją dėl švenčių Baalams, nes ji smilkydavo jiems, dabindavosi auskarais ir papuošalais, sekdamas paskui meilužius, o mane pamiršdavo", -sako Viešpats.
Hsa 2 14 "Aš ją viliosiu, išvesiu į dykumą ir paguosiu ją.
Hsa 2 15 Aš ten jai duosiu vynuogynus ir Achoro slėnį-vilties vartus. Ji giedos ten kaip jaunystėje, kaip išėjusi iš Egipto krašto.
Hsa 2 16 Tą dieną, -sako Viešpats, -tu vadinsi mane savo vyru, ir nebevadinsi savo šeiminiuku.
Hsa 2 17 Aš pašalinsiu Baalų vardus iš jos burnos, ir ji nebeminės jų.
Hsa 2 18 Tuomet padarysiu sandorą su lauko žvėrimis, padangių paukščiais ir žemės ropliais; karą, lanką ir kardą pašalinsiu iš krašto ir leisiu jiems saugiai gyventi.
Hsa 2 19 Aš susižadėsiu su tavimi amžiams, susižadėsiu teisume ir teisingume, malonėje ir gailestingume.
Hsa 2 20 Susižadėsiu su tavimi ištikimybėje, ir tu pažinsi Viešpatį.
Hsa 2 21 Tą dieną Aš išgirsiu, -sako Viešpats. -Aš išgirsiu dangus ir jie išgirs žemę.
Hsa 2 22 Žemė išgirs javus, vyną ir aliejų, ir šie išgirs Jezrahelį.
Hsa 2 23 Aš ją pasėsiu sau tame krašte, pasigailėsiu tos, kurios nebuvo pasigailėta ir sakysiu ne savo tautai: 'Tu mano tauta', o jie atsakys: 'Tu mano Dievas' ".
Hsa 3 1 Viešpats sakė Ozėjui: "Eik ir mylėk turinčią meilužį moterį, svetimautoją, kaip Viešpats myli Izraelitus, nors jie ieško kitų dievų ir mėgsta džiiovintas vynuoges".
Hsa 3 2 Aš ją nusipirkau už penkiolika sidabrinių ir pusantro homero miežių
Hsa 3 3 ir sakiau jai: "Pasiliksi pas mane daug dienų, nepaleistuvausi ir neturėsi vyro, ir aš pasiliksiu prie tavęs".
Hsa 3 4 Izraelitai ilgai bus be karaliaus ir be kunigaikščio, be aukos ir be aukuro, be efodo ir be terafimo.
Hsa 3 5 Galiausiai jie sugrįš ir ieškos Viešpaties ir savo karaliaus Dovydo. Jie pagarbiai artinsis prie Viešpaties ir Jo gerumo.
Hsa 4 1 Izraelitai, klausykite Viešpaties žodžio. Viešpats kaltina krašto gyventojus, nes nėra šalyje tiesos, gailestingumo nė Dievo pažinimo.
Hsa 4 2 "Šmeižtas, melagystė, žmogžudystė, vagystė ir svetimavimas įsigalėjo krašte, vienas kraujo praliejimas po kito.
Hsa 4 3 Todėl žemė liūdės, visa, kas gyvena joje, nusilps, net laukiniai žvėrys, padangių paukščiai ir jūros žuvis pražus.
Hsa 4 4 Niekas tegul nesiginčija ir tenekaltina kitų, nes tavo tauta yra kaip besiginčijantys su kunigu.
Hsa 4 5 Todėl tu krisi dienos metu, ir pranašai kris su tavimi kaip naktį, ir Aš sunaikinsiu jūsų motiną.
Hsa 4 6 Mano tauta žūsta dėl pažinimo stokos! Kadangi tu atmetei pažinimą, tai ir Aš tave atmesiu, kad nebebūtum mano kunigu. Kadangi pamiršai savo Dievo įstatymą, tai ir Aš pamiršiu tavo vaikus.
Hsa 4 7 Kuo labiau jų daugėjo, tuo daugiau jie nuodėmiavo. Aš jų šlovę pakeisiu į gėdą.
Hsa 4 8 Jie minta mano tautos nuodėmę ir trokšta jos nusikaltimo.
Hsa 4 9 Tautai ir kunigams bus tas pats- Aš bausiu juos už jų kelius, užmokėsiu jiems už jų darbus.
Hsa 4 10 Jie valgys, bet nepasisotins, paleistuvaus, bet jų nepadaugės, nes jie užmiršo Viešpatį.
Hsa 4 11 Paleistuvystės, senas vynas ir jaunas vynas užvaldė jų širdis.
Hsa 4 12 Mano tauta klausia medžio gabalo ir laukia atsakymo iš lazdos.
Hsa 4 13 Kalnų viršūnėse ir ant kalvų, malonioje ažuolų, topolių ir terebintų pavėsyje, jie aukoja aukas ir degina smilkalus. Todėl jūsų dukterys paleistuvauja ir sužadėtines svetimauja.
Hsa 4 14 Aš nebausi jūsų dukterų už paleistuvavimą nė sužadėtinių už neištikimybę, nes jūs patys paleistuvaujate ir aukojate su kekšėmis. Tauta, neturinti Dievo pažinimo, pražus.
Hsa 4 15 Tu, Izraeli, jau paleistuvauji, tenenusikalsta bent Judas! Neikite į Gilgalą, nekeliaukite į Bet Aveną ir neprisiekite, sakdami: 'Kaip Viešpats gyvas!'
Hsa 4 16 Jei Izraelis užsispyręs kaip užsispyrusi karvė, argi Viešpats ganys juos kaip avinėlių plačioje ganykloje?
Hsa 4 17 Efraimas prisirišo prie stabų- palik jį!
Hsa 4 18 Jie girtuokliauja ir paleistuvauja, jų valdytojai gėdą pamėgo labiau negu garbę.

Hsa 4 19 Vėjas apsupo juos savo sparnais, ir jie gėdysis savo aukų".
Hsa 5 1 "Kunigai, išgirskite, Izraelio namai, išidėmėkite, ir jūs, karaliaus namai, klausykite, nes jūs būsite nuteisti, kadangi tapote sąstaais Micpoje ir ištiestu tinklu Tabore.
Hsa 5 2 Maištininkai įgudę žudyti, tačiau Aš juos visus nubausiu.
Hsa 5 3 Aš pažįstu Efraimą, ir Izraelis nepasileptas nuo manęs. Tu, Efraimai, paleistuvauji ir tu, Izraeli, esi susitepęs.
Hsa 5 4 Jų darbai neleidžia jiems sugrįžti pas savo Dievą. Paleistuvystės dvasia yra juose ir Viešpaties jie nepažino.
Hsa 5 5 Izraelio išdidumas liudija prieš jį patį. Todėl Efraimas ir Izraelis kris dėl savo kaltės, Judas kris su jais.
Hsa 5 6 Su avių ir galvijų bandomis jie eis ieškoti Viešpaties, bet neras- Jis pasitraukė nuo jų.
Hsa 5 7 Jie buvo neištikimi viešpačiui, gimdė svetimus vaikus. Vienas mėnuo praris juos su jų dalimis.
Hsa 5 8 Pūskite ragą Gibėjoje, trimituokite Ramoje. Šaukite Bet Avene, gąsdinkite Benjaminą!
Hsa 5 9 Efraimas virs dykuma bausmės dieną. Tą paskelbsiu visoms Izraelio giminėms.
Hsa 5 10 Judo kunigaikščiai tapo kaip perkeliančiai ribą, todėl Aš išliesiu ant jų savo rūstybę kaip vandenį.
Hsa 5 11 Efraimas prispaustas ir palaužtas teismo, nes sekė tuštybė.
Hsa 5 12 Aš būsiu lyg kandis Efraimui, lyg kirminas Judo namams.
Hsa 5 13 Efraimas matė savo ligą, ir Judas-savo žaizdą. Tada kreipėsi Efraimas į Asiriją, siuntė pas didį karalių. Bet jis negali jūsų pagydyti nė žaizdos pašalinti.
Hsa 5 14 Aš esu lyg liūtas Efraimui, lyg jaunas liūtas Judui. Aš, Aš sudraskysiu ir nueisiu, nusinešiu, ir niekas neišgelbės.
Hsa 5 15 Aš pasitraukysiu, kol jie pripažins savo kaltę ir ieškos mano veido. Savo varge jie anksti ieškos manęs".
Hsa 6 1 Eikime, sugrįžkime pas viešpatį: Jis mus sudraskė-Jis ir pagyds; Jis sumušė-Jis ir aptvarstys.
Hsa 6 2 Jis atgaivins mus po dviejų dienų, trečią dieną pakels, kad gyventume Jo akių ždoje.
Hsa 6 3 Stenkimės pažinti viešpatį. Kaip aušra Jis pasirodys ir ateis pas mus kaip lietus, kaip vėlyvas ir ankstyvas lietus į žemę.
Hsa 6 4 "Ką darysiu tau, Efraimai? Ką darysiu tau, Judai? Jūsų gerumas kaip rytmečio migla, kaip rasa, kuri greitai išnyksta.
Hsa 6 5 Aš tašiau juos per pranašus, žudžiau savo burnos žodžiais. Tavo teismai yra kaip nušvintanti šviesa.
Hsa 6 6 Aš noriu gailėstingumo, o ne aukos, ir Dievo pažinimo labiau, negu deginamųjų aukų.
Hsa 6 7 Jie kaip žmonės sulaužė sandorą, buvo man neištikimi.
Hsa 6 8 Gileadas yra piktadarių miestas, suteptas krauju.
Hsa 6 9 Kaip tykojanti plėšikų gauja-tokie yra kunigai, kurie žudo einančius į Sichemą ir elgiasi bjauriai.
Hsa 6 10 Izraelio namuose mačiau baisių dalykų: ten paleistuvauja Efraimas, susitepęs Izraelis.
Hsa 6 11 Tau, Judai, taip pat paruošta pjūtis, kai parvesiu savo tautos išstremtuosius".
Hsa 7 1 "Kai norėjau pagydyti Izraelį, paaiškėjo Efraimo kaltė ir Samarijos nedorybės. Jie apgaudinėja, vagys įsilaužia į namus, plėšikų gaujos plėšia gatvėse.
Hsa 7 2 Jie nepagalvoja, kad Aš prisimenu jų nedorybes! Dabar jų darbai apsupo juos, jie visi yra mano akių ždoje.
Hsa 7 3 Jų nedorybėmis džiaugiasi karaliaus, jų apgaulėmis-kunigaikščiai.
Hsa 7 4 Jie visi yra svetimautojai kaip pakūrenta krosnis, kurios nebereikia kurstyti nuo tešlos įmaišymo iki iškilimo.
Hsa 7 5 Karaliaus dieną kunigaikščiai susirgo nuo vyno, jis ištiesė ranką akiplėšoms.
Hsa 7 6 Jų širdys paruoštos kaip krosnis-kepėjas miega naktį, o rytą ugnis įsiliepsnoja.
Hsa 7 7 Jie visi, įkaitę kaip krosnis, prarijo savo teisėjus. Visi jų karaliai kritę, bet nė vienas tarp jų nesišaukia manęs.
Hsa 7 8 Efraimas maišosi su tautomis! Jis yra lyg neapverstas paplotis.
Hsa 7 9 Svetimšaliai suėdė jo jėgą, bet jis to nepastebėjo; plaukai jam pražilo, bet jis to nežinojo.
Hsa 7 10 Izraelio išdidumas liudija prieš jį patį. Bet jie vis dėlto nesugrįžta pas viešpatį, savo Dievą, ir neieško Jo.
Hsa 7 11 Efraimas elgiasi kaip kvailas balandis: tai šaukiasi Egipto, tai bėga į Asiriją.
Hsa 7 12 Jiems einant, Aš ištiesiu tinklą-kaip padangių paukščius juos pagausiu; bausiu juos, kaip esu jiems sakęs.
Hsa 7 13 Vargas jiems, nes jie pasitraukė nuo manęs! Sunaikinimas jiems, nes

jie sukilo prieš mane! Aš išpirkau juos, bet jie kalbėjo melą.
Hsa 7 14 Jie nesišaukė manęs nuoširdžiai, kai dejavo savo guoliuose. Dėl javų
ir vyno jie susirinko, bet prieš mane maištavo.
Hsa 7 15 Nors Aš juos mokiau ir stiprinau, tačiau jie piktu man atlygindavo.
Hsa 7 16 Jie kreipėsi, bet ne į Aukščiausiąjį, jie kaip netikras ginklas. Jų
kunigaikščiai žus nuo kardo dėl jų akiplėšiškumo, Egipto žemė tyčiosis iš jų".
Hsa 8 1 "Pūskite trimitą! Erelis leidžiasi ant Viešpaties namų, nes jie
sulaužė mano sandorą ir pažeidė įstatymą.
Hsa 8 2 Izraelis šauksis manęs: 'Mano Dieve! Mes pažįstame Tave'.
Hsa 8 3 Izraelis atmetė tai, kas gera, priešas persekios jį!
Hsa 8 4 Jie išsirinko karalius be manęs ir paskyrė kunigaikščius be mano
žinios. Iš sidabro ir aukso jie pasidirdino statų sau patiems sunaikinti.
Hsa 8 5 Samarija, tavo veršis atmetė tave. Mano rūstybė dega prieš tave, ar
ilgai dar Izraelis neapsivalys?
Hsa 8 6 Amatininkas padirbo jį, todėl jis ne dievas. Samarijos veršis bus
paverstas dulkėmis.
Hsa 8 7 Kas sėja vėją, pjaus audrą. Tuščios varpos neneš grūdų, o jei ir
neštų, svetimieji juos surytų.
Hsa 8 8 Izraelis prarytas. Dabar jis bus tarp pagonių kaip nenaudingas indas.
Hsa 8 9 Jis išėjo į Asiriją kaip vienišas laukinis asilas. Efraimas pasisamdė
meilužių.
Hsa 8 10 Nors jie samdo svetimšalius, tačiau Aš juos greitai išsklaidysiu, jie
nebeturės nei karaliaus, nei kunigaikščių.
Hsa 8 11 Efraimas pasistatė daugybę aukurų, jie padėjo jam nusikalsti.
Hsa 8 12 Aš surašiau jam didžius dalykus savo įstatyme, bet jis palaikė juos
svetimais.
Hsa 8 13 Jie aukoja aukas ir valgo mėsą, bet viešpačiui jos nepatinka. Viešpats
atsimins jų kaltes ir baus juos už nuodėmes-jie grįš į Egiptą.
Hsa 8 14 Izraelis užmiršo savo Kūrėją ir statosi šventyklas, o
Judas-sutvirtintus miestus. Bet Aš siųsiu ugnį į jų miestus, sudeginsiu jų rūmus".
Hsa 9 1 Izraeli, nesidžiauk, nedžiūgauk kaip tautos! Tu paleistuvaudamas
palikai savo Dievą, pamėgai užmokestį kiekviename klojime.
Hsa 9 2 Klojimas ir vynuogių spaustuvas jų nemaitins, ir šviežias vynas jiems
nepadės.
Hsa 9 3 Jie neliks Viešpaties krašte: Efraimas grįš į Egiptą ir Asirijoje
valgys nešvarų maistą.
Hsa 9 4 Jie neaukos viešpačiui geriamųjų aukų, ir kitos jų aukos Jam nepatiks.
Jų aukos bus kaip gedinčiųjų duona; visi, kurie jų valgys, susiteps, nes jų duona tinka tik
pasisotinti, bet į Viešpaties namus ji nepateks.
Hsa 9 5 Ką jūs darysite iškilmių dienomis ir Viešpaties šventės dieną?
Hsa 9 6 Kas išliks po sunaikinimo, išeis į Egiptą, Nofė jie bus palaidoti. Jų
sidabras apaugs piktžolėmis, ir jų palapinėse augs erškėčiai.
Hsa 9 7 Priartėjo aplankymo dienos ir atsiskaitymo metas. Izraelis tai žino!
Pranašas-kvailys, dvasinis žmogus-beprotis! Tai dėl tavo kalčių daugybės, dėl didelės
neapykantos.
Hsa 9 8 Efraimo sargas yra su mano Dievu. Bet pranašas-žabangai visuose jo
keliuose, neapykanta Dievo namuose.
Hsa 9 9 Žmonės sugedo kaip Gibėjos dienomis. Jis atsimins jų kaltę, baus juos
už jų nuodėmes.
Hsa 9 10 Man Izraelis buvo kaip vynuogės dykumoje, jūsų tėvai kaip ankstyvi
figmedžio vaisiai. O jie nuėjo pas Baal Peorą, pasišventė gėdai ir tapo pasibjaurėtini kaip ir
tie, kuriuos jie pamilo.
Hsa 9 11 Efraimo šlovė nuskrido kaip paukštis-nebėra nei nęštumo, nei gimdymo,
nei pradėjimo.
Hsa 9 12 Jeigu jie užaugintų vaikus, Aš iš jų atimsiu juos. Vargas jiems, kai
nuo jų pasitrauksiu!
Hsa 9 13 Efraimas mano akyse buvo kaip Tyras, pasodintas geroje vietoje. Tačiau
jis atiduos savo vaikus žudi kiti.
Hsa 9 14 Viešpatie, duok jiems, ką esi numatęs duoti! Duok jiems nevaisingas
iščias ir tuščias krūtis.
Hsa 9 15 Visa jų nedorybė pasirodė Gilgaloje, ten Aš pradėjau jų nebekęsti. Dėl
jų pikty darbų pašalinsiu juos iš savo namų, daugiau jų nebemylėsiu, visi jų
kunigaikščiai-maištininkai.
Hsa 9 16 Efraimas nubaustas-jų šaknis padžiūvusi, jie nebeneš vaisiaus. Jei ir
pagimdytų, nužudysiu jų mylimą iščių vaisių.
Hsa 9 17 Dievas atmes juos, nes jie neklausė Jo. Jie taps klajūnais tarp tautų.
Hsa 10 1 Izraelis yra vešlus vynmedis, nešantis vaisių sau. Kuo daugiau jis
nešė vaisiaus, tuo daugiau statė aukurų. Kuo labiau turtėjo kraštas, tuo gražesnius darė
atvaidus.
Hsa 10 2 Jų širdis pasidalinusi! Dabar jie atkentės už savo kaltes. Viešpats
sulaužys jų aukurus ir sunaikins atvaidus.
Hsa 10 3 Dabar jie sako: "Mes neturime karaliaus, nes nebijome Viešpaties. O ką

gali padaryti mums karalius?"

Hsa 10 4 Jie tuščiai kalba ir klastingai prisiekia, darydami sutartis. Todėl ateis jiems teismas lyg nuodingos piktžolės, kurios užauga lauko vagose.

Hsa 10 5 Dėl Bet Aveno versio drebės Samarijos gyventojai. Dėl jo tauta liūdės ir jo kunigai, kurie anksčiau juo džiaugėsi, dejuos, nes šlovės nebeliko.

Hsa 10 6 Jis bus nugabentas Asirijon kaip duoklė didžiajam karaliui. Tada bus gėda Efraimui ir Izraelis gėdinsis dėl savo sumanymo.

Hsa 10 7 Samarijos karalius pradingo kaip putu nuo vandens paviršiaus.

Hsa 10 8 Aveno aukštumos-Izraelio nuodėmė-bus sunaikintos. Erškėčiai ir usnys auga ant jų aukurų. Jie sakys kalnams ir kalvoms: "Griūkite ant mūsų ir apdenkite mus!"

Hsa 10 9 Izraeli, tu nuodėmiauji nuo Gibėjos dienų. Ten jie pasiliko, mūsų Gibėje prieš nedorybės vaikus neužklupo jų.

Hsa 10 10 Aš juos nubausi. Tautos kariaus prieš juos, jie bus nubausti už dvigubą savo nusikaltimą.

Hsa 10 11 Efraimas-telyčia, išmokyta kultu javus. Aš uždėjau jungą ant jos gražaus kaklo. Aš atsisėsiu ant Efraimo, Judas ars, o Jokūbas akės.

Hsa 10 12 Sėkite sau teismą, pjaukite gailestingumą. Plėškite dirvoną, nes laikas ieškoti Viešpaties, kad Jis ateitų ir išlietų ant jūsų teismą.

Hsa 10 13 Jūs arėte nedorybę, pjovėte neteisybę ir valgėte melo vaisius. Kadangi pasitikėjote savo keliais, karžygių daugybė,

Hsa 10 14 kils karas prieš tavo tautą ir visos tvirtovės bus sunaikintos, kaip šalmanas sunaikino Bet Arbelį kovos metu: motinos buvo sutraiškytos drauge su vaikais.

Hsa 10 15 Taip atsitiks tau, Beteli, dėl tavo nedorybių. Ry tą pražus Izraelio karalius.

Hsa 11 1 "Kai Izraelis buvo jaunas, mylėjau jį ir iš Egipto pašaukiau savo sūnų.

Hsa 11 2 Kuo labiau juos šaukiau, tuo toliau jie traukėsi nuo manęs. Jie aukodavo Baalamui ir smilkydavo drožiniams.

Hsa 11 3 Aš mokiau Efraimą vaikščioti, paėmęs už rankos, bet jie nesuprato, kad Aš juos išgelbėjau.

Hsa 11 4 Žmonių virvėmis ir meilės raiščiais traukiau juos. Aš buvau kaip tas, kuris nuima jungą nuo kaklo ir maitina juos.

Hsa 11 5 Jis negriš į Egiptą, bet Asirijos karalius valdys jį, nes jis nenorėjo sugrįžti.

Hsa 11 6 Kardas siaus jo miestuose, sunaikins užkaiščius ir praris juos dėl jų sprendimų.

Hsa 11 7 Mano tauta linkusi nuklysti nuo manęs. Nors juos kvietė pas Aukščiausiąjį, nė vienas Jo neaukština.

Hsa 11 8 Kaipgi paliksiu tave, Efraimai, kaip atstumsiu tave, Izraeli? Ar galiu tau padaryti kaip Admai, ar galiu su tavimi pasielgti kaip su Ceboimais? Mano širdis suminkštėjo, jaučiu tau gailestį.

Hsa 11 9 Aš nesielsiu pagal savo rūstybės užsidegimą ir nesunaikinsiu Efraimo. Aš esu Dievas, ne žmogus. Šventasis tarp jūsų, Aš neateisiu naikinti.

Hsa 11 10 Jie seks viešpatį, o Jis riaumos kaip liūtas. Kai Jis riaumos, sūnūs griš drebėdami iš vakarų.

Hsa 11 11 Jie atskubės kaip paukščiai iš Egipto, kaip balandžiai iš Asūro. Aš sugrąžinsiu juos į jų namus, - sako Viešpats, -

Hsa 11 12 Efraimas apsupo mane melu, o Izraelio namai-apgaule. Bet Judas dar tebėra su Dievu ir lieka ištikimas Šventajam".

Hsa 12 1 Efraimas gano vėją ir vejasi rytų vėją, kasdien daugiina melus ir sunaikinimą. Jie tariasi su Asirija ir gabena aliejų į Egiptą.

Hsa 12 2 Viešpats nepatenkintas Judu. Jis nubaūs Jokūbą už jo kelius, pagal jo darbus atmokės jam.

Hsa 12 3 Dar negimęs, jis laikė už kulnies savo brolių, o subrendęs grūmėsi su Dievu.

Hsa 12 4 Jis kovojo su angelu ir nugalėjo. Jis verkė ir maldavo jį. Betelyje jis jį surado ir ten jis kalbėjo su mumis.

Hsa 12 5 Tai Viešpats, kareivijų Dievas. Viešpats-Jo vardas.

Hsa 12 6 Gręžkis į savo Dievą, laikykis gailestingumo bei teisybės ir nuolat lauk Dievo!

Hsa 12 7 Kanaanietis laiko rankoje neteisingas svarstyklės, jis mėgsta skriausti.

Hsa 12 8 Efraimas sakė: "Aš pralobau, praturtėjau, daug ką įsigijau ir niekuo nenusi kal tau".

Hsa 12 9 "Aš esu Viešpats, tavo Dievas nuo dienų Egipto krašte; Aš dar kartą apgyvendinsiu tave palapinėse kaip iškilmingos šventės metu.

Hsa 12 10 Aš kalbėjau per pranašus, per regėjimus ir palyginimais".

Hsa 12 11 Jie Gileade nusikalto ir tapo tuštybe; Gilgaloje aukėjo jaučius, todėl jų aukurai pavirs akmenų krūvomis.

Hsa 12 12 Jokūbas pabėgo į Siriją, Izraelis tarnavo už žmoną ir ganė bandą, kad ją gautų.

Hsa 12 13 Per pranašą Viešpats išvedė Izraelį iš Egipto ir per pranašą saugojo

jį.
Hsa 12 14 Efraimas labai supykėdė viešpatį, todėl jis paliks jo kraują ant jo ir jo panieką viešpats sugražins jam.
Hsa 13 1 Kai Efraimas kalbėjo drebėdamas, jis išskilo Izraelyje, o kai nusikalto Baalu-mirė.
Hsa 13 2 Dabar jie nusideda dar labiau: lieja sidabrinius atvaidus, stabus pagal savo sugebėjimus. Tai yra amatininkų darbas. Jie ragina: "Žmonės, kurie aukoja, tebučiuoja veršius!"
Hsa 13 3 Todėl jie bus kaip rytmečio migla, kaip rasa, kuri anksti pranyksta, kaip pelai, nupučiami nuo klijimo, arba dūmai iš kamino.
Hsa 13 4 "Aš esu Viešpats, tavo Dievas nuo dienų Egipto krašte. Tu nepažinsi kito dievo, tik mane, nes be manęs nėra gelbėtojo.
Hsa 13 5 Aš pažinau tave dykumoje, išdžiūvusioje žemėje.
Hsa 13 6 Kai jie prasigyrveno ir pasisotino, jų širdis išpuiko, jie pamiršo mane.
Hsa 13 7 Aš būsiu jiems kaip liūtas, kaip šalia kelio tykojantis leopardas.
Hsa 13 8 Aš juos užpulsiu kaip lokę, netekusi jaunikių, ir draskysiu jų krūtines. Ten surysiu juos kaip liūtas, sudraskysiu kaip laukiniai žvėrys.
Hsa 13 9 Izraeli, tu sunaikinai save, nes tik manyje tavo pagalba.
Hsa 13 10 Kur yra tavo karalius, kuris tave išgelbėtų? Kur tavo teisėjai, apie kuriuos sakei: 'Duok man karalių ir kunigaikščių'?
Hsa 13 11 Aš tau daviau karalių supykęs ir atėmiau jį užsirūstinęs.
Hsa 13 12 Efraimo kaltė surišta, jo nuodėmė paslėpta.
Hsa 13 13 Jis yra lyg neišmintingas sūnus-atėjus laikui gimti, jis neturėtų laukti.
Hsa 13 14 Aš išpirksiu juos iš mirusiųjų buveinės galios, išgelbėsiu nuo mirties. Mirtie, Aš būsiu tavo galas, mirusiųjų buveinė, Aš būsiu tavo sunaikinimas. Gaillestis bus paslėptas nuo mano akių.
Hsa 13 15 Nors jis klestės tarp savo brolių, pakils Viešpaties vėjas iš rytų, iš dykumos, išdžiovins versmes ir šaltinius, išplės turtus ir visus brangius indus.
Hsa 13 16 Samarija kentės už tai, kad maištavo prieš savo Dievą. Jie žus nuo kardo, jos kūdikius sutraiškys, nešcias moteris perskros".
Hsa 14 1 "Izraeli, sugrįžk pas Viešpatį, savo Dievą, nes tu suklupai dėl savo kaltės.
Hsa 14 2 Pripažinkite kaltę ir gręžkitės į Viešpatį, sakydami: 'Pašalink mūsų kaltes ir priimk mus maloningai, tai aukosime Tau savo lūpų aukas.
Hsa 14 3 Asirija neišgelbės mūsų, nebejosime ant žirgų ir nebesakysime savo rankų darbams: 'Tu mūsų dievas'. Tik Tu, Viešpatie, pasigaili našlaičių'.
Hsa 14 4 Aš išgydysiu jų paklydimą, gera valia juos mylėsiu, nes mano rūstybė nusigrėžė nuo jų.
Hsa 14 5 Aš būsiu kaip rasa Izraeliui, jis žydės kaip lelija ir išleis šaknis kaip Libano kedras.
Hsa 14 6 Jis išsikeros, išleis atžalas, bus gražus kaip alyvmedis ir kvepės kaip Libanas.
Hsa 14 7 Gyvenusieji jo pavėsyje sugrįš, atsigaus kaip javai, žydės lyg vynmedis; jų kvapas bus kaip Libano vyno.
Hsa 14 8 Efraimai, ką Aš turiu bendro su stabais? Aš išklausiu ir pastebėjau tave! Aš esu kaip žaliuojantis kiparisas, iš manęs sulauksi savo vaisiaus.
Hsa 14 9 Išmintingas tai supras, sumanus tai žinos! Viešpaties keliai teisingi, ir teisieji vaikščioja jais, o nusidėjėliai suklumpa".
Jel 1 1 Viešpaties žodis buvo suteiktas Joeliui, Petuelio sūnui.
Jel 1 2 Pasiklausykite, vyresnieji, išgirskite savo ausimis, visi krašto gyventojai! Ar taip buvo jūsų ar jūsų tėvų dienomis?
Jel 1 3 Pasakykite tai savo vaikams, jie tepapasakoja savo vaikams, o anie-kitai kartai.
Jel 1 4 Ką paliko vikšrai, nuėdė skėriai; kas paliko nuo skėrių, suėdė vabalai; kas liko nuo vabalų, sunaikino amaras.
Jel 1 5 Girtuokliai, pabuskite. Verkite ir dejuokite visi, kurie geriate vyną, nes jo nebebus jums.
Jel 1 6 Tauta užpuolė mano kraštą, galinga ir gausi tauta. Jos dantys yra kaip liūto, krūminiai kaip galingo liūto.
Jel 1 7 Ji nusiaubė mano vynuogyną, sunaikino figmedžius, nuėdė jų lapus bei nugraužė žieve; jų šakos liko baltos.
Jel 1 8 Raudok apsisiautusi ašutine kaip mergaitė dėl savo jaunystės vyro.
Jel 1 9 Duonos aukos ir geriamosios aukos dingo iš Viešpaties namų, gedi kunigai, Viešpaties tarnai.
Jel 1 10 Laukai sunaikinti, dirvos liūdi. Sunaikinti javai, vyno nebėra, aliejus išseko.
Jel 1 11 Vynininkai, susigėskite, žemdirbiai, dejuokite netekę kviečių ir miežių, nes laukų derlius žuvo.
Jel 1 12 Vynmedis nudžiūvo, figmedis nuvyto. Granatmedis, palmė, obelis ir visi laukų medžiai nudžiūvo. Todėl ir džiaugsmas dingo tarp žmonių.

Jel 1 13 Kunigai, apsisiauskite ašutine ir liūdėkite! Aukuro tarnai, verkite ir raudokite! Mano Dievo tarnai, apsiautę ašutine, gulėkite per naktį ir raudokite, nes nebėra duonos aukų ir geriamųjų aukų jūsų Dievo namuose.

Jel 1 14 Paskelbkite pasninką, sušaukite iškilmingą susirinkimą, sukvieskite vyresniusius ir visus krašto gyventojus į Viešpaties, jūsų Dievo, namus ir šaukitės Viešpaties.

Jel 1 15 Viešpaties diena arti! Kaip sunaikinimas ji ateis nuo Visagalio.

Jel 1 16 Maistas atimtas, mums matant, džiaušmas bei džiuogavimas išnyko iš Dievo namų.

Jel 1 17 Pasėti grūdai žemėje sudžiūvo, sandėliai tušti, klojimai nenaudojami, nes javų nėra.

Jel 1 18 Vargsta gyvuliai! Nerimsta galvijų bandos, nes nebėra joms ganyklų, kenčia ir avys.

Jel 1 19 Tavęs, Viešpatie, šauksiuosi, nes ugnis sunaikino pievas ir ganyklas, liepsna nusvilino visus laukų medžius.

Jel 1 20 Net laukiniai žvėrys šaukiasi Tavęs, nes išdžiūvo visi upeliai ir ugnis nuėdė pievas bei ganyklas.

Jel 2 1 Trimi tuokite Sione, skelbkite pavojų mano šventajame kalne. Tedreba krašto gyventojai, nes ateina Viešpaties diena, nes ji arti.

Jel 2 2 Tamsi, niūri ir debesuota diena. Kaip ryto migla apgaubia kalnų viršūnes, taip galinga ir didelė tauta ateina. Tokios nebuvo iki šiol ir nebebus per kartų kartas.

Jel 2 3 Jų priekyje-visa ryjanti ugnis, užpakalyje-siaučianti liepsna. Kraštas prieš juos kaip Edeno sodas, jiems praėjus-tuščia dykuma; niekas neišsigelbės nuo jų.

Jel 2 4 Jie atrodo kaip žirgai ir puls kaip kariuomenės raiteliai.

Jel 2 5 Jų garsas lyg kovos vežimų, riedančių kalnų viršūnėmis, kaip užimas liepsnos, ryjančios ražienas, kaip kariuomenės, kuri išsirikiavusi kovai.

Jel 2 6 Prieš juos drebės tautos, visų veidai pabals.

Jel 2 7 Jie bėgs kaip karžygiai, lips sienomis kaip kariai; kiekvienas eis savo keliu, nesuardydamas gretų.

Jel 2 8 Jie nesistumdys, bet eis kiekvienas savo taku. Jie kris ant kardo, bet nesusižeis.

Jel 2 9 Jie lakstys po miestą, bėgs sienomis, lips į namus, lįs pro langus kaip vagys.

Jel 2 10 Prieš juos drebės žemė ir svyruos dangus, saulė ir mėnulis aptems, žvaigždės nebespindės.

Jel 2 11 Viešpats pakels balsą priešais savo kariuomenę. Jo pulkai yra labai gausūs, ir stiprus tas, kuris vykdo Jo žodį. Viešpaties diena yra didi ir labai baisi, kas galės ją iškęsti?

Jel 2 12 "Todėl dabar,-sako Viešpats,- gręžkitės į mane visa širdimi, pasninkaudami, verkdami ir dejuodami".

Jel 2 13 Persiplėškite savo širdis, ne rūbus! Gręžkitės į Viešpatį, savo Dievą, nes Jis yra maloningas ir gailėstingas, lėtas pykti ir didžiai geras bei susilaikantis nuo bausmės.

Jel 2 14 Kas žino, gal Jis sugriš, pasigailės ir paliks palaiminimą-duonos auką ir geriamąją auką Viešpačiui, jūsų Dievui?

Jel 2 15 Trimi tuokite Sione, paskelbkite pasninką, sušaukite iškilmingą susirinkimą,

Jel 2 16 sukvieskite tautą ir vyresniusius, atgabenkite vaikus ir žindomus kūdikius. Jaunavedžiai teisina iš savo kambarių.

Jel 2 17 Tarp prieangio ir aukuro tegul rauda kunigai, Viešpaties tarnai, sakdami: "Viešpatie, pasigailėk savo tautos, neatiduok savo paveldo pagonių paniekai ir pajuokai! Kodėl tautos turėtų sakyti: 'Kur yra jų Dievas'?"

Jel 2 18 Tada Viešpatį apims pavydas dėl savo krašto ir Jis pasigailės savo tautos.

Jel 2 19 Viešpats atsakys ir tars savo tautai: "Štai Aš duosiu jums javų, vyno ir aliejaus, ir jūs būsite sotūs; Aš nebeleisiu tautoms jūsų niekinti.

Jel 2 20 Atėjusį iš šiaurės pašalinsiu toli nuo jūsų ir nusviesiu jį į tuščią dykumą, jo veidas bus į Rytų jūrą ir užpakalinė dalis-į Vakarų jūrą. Nuo jo smarvė pakils ir bjaurus kvapas, nes jis baisių dalykų padarė".

Jel 2 21 Nebijok, žeme, džiauškis ir džiuogauk, nes viešpats padarys didelių dalykų.

Jel 2 22 Laukiniai žvėrys, nebijokite! Ganyklos vėl žaliuoja, medžiai neša vaisių, figmedis ir vynmedis duoda derlių.

Jel 2 23 Siono vaikai, džiaukitės Viešpačiu, savo Dievu. Jis ištikimai duodavo jums ankstyvą liety ir jis siųs jums liety, ankstyvąjį ir vėlyvąjį liety, kaip ir anksčiau.

Jel 2 24 Klojimai bus pilni javų ir statinės sklindinos vyno ir aliejaus.

Jel 2 25 "Aš atlyginsiu jums už metus, kuriuos sunaikino vikšrai, skėriai, vabalai ir amarai-mano didžioji kariuomenė, kurią siunčiau prieš jus.

Jel 2 26 Jūs gausiai valgysite ir būsite sotūs, ir girsite Viešpaties, savo Dievo, vardą, kuris padarė jums nuostabių dalykų. Mano tauta nebus sugėdinta per amžius.

Jel 2 27 Jūs žinosite, kad Aš esu Izraelyje, Aš, Viešpats, jūsų Dievas, ir nėra

kito. Mano tauta nebus sugédinta per amžius.

Jel 2 28 Po to Aš išliesiu savo dvasios ant kiekvieno kūno. Jūsų sūnūs ir dukterys pranašaus, seniai sapnuos sapnus ir jaunuoliai matys regėjimus.

Jel 2 29 Taip pat ant vergų ir vergių tomis dienomis išliesiu savo dvasios.

Jel 2 30 Aš danguje ir žemėje parodysiu stebuklą-kraujo, ugnies bei rūkstančių dūmų.

Jel 2 31 Saulė pavirs tamsa ir mėnulis- krauju, prieš ateinant didingai ir baisiai Viešpaties dienai.

Jel 2 32 Tada kiekvienas, kuris šauksis Viešpaties vardo, bus išgelbėtas. Siono kalne ir Jeruzalėje bus išgelbėjimas, kaip Viešpats sakė, likučiu, kurį Jis pasauks".

Jel 3 1 "Tuo metu, kai parvesiu Judo ir Jeruzalės ištremtuosius,

Jel 3 2 Aš surinksiu visas tautas ir atvesiu jas į Juozapato slėnį. Ten juos teisiu dėl mano tautos ir mano paveldo Izraelio, kurį jos buvo išsklaidžiusios ir pasidalinusios mano žemę.

Jel 3 3 Jie metė burtus dėl mano tautos, už paleistuvę atidavė berniuką, už vyną pardavė mergaitę ir girtuokliavo.

Jel 3 4 Ką jūs turite bendro su manimi, Tyre, Sidone ir visi filistinų kraštai? Ar jūs norite man atlyginti už mano darbus ir man atkeršyti? Aš greitai ir lengvai sugrąžinsiu jūsų kerštą ant jūsų pačių galvų.

Jel 3 5 Jūs paėmėte mano sidabrą bei auksą ir mano brangenybes nugabenote į savo šventyklas.

Jel 3 6 Jūs pardavėte Judo ir Jeruzalės gyventojus graikams, išvarėte juos toli iš jų krašto.

Jel 3 7 Aš pakelsiu juos toje vietoje, kurion jūs juos pardavėte, ir sugrąžinsiu jūsų kerštą ant jūsų pačių galvų.

Jel 3 8 Aš atiduosiu jūsų sūnus ir dukteris Judo vaikams, o jie parduos juos šbiečiams, toli gyvenančiai tautai, nes taip pasakė Viešpats".

Jel 3 9 Paskelbkite tai tautoms, pasiruoškite karui, žadinkite karžygius! Kariai tegul ateina artyn.

Jel 3 10 Perkalduokite savo žagres į kardus ir pjautuvus į ietis. Silpnasis tesako: "Aš stiprus".

Jel 3 11 Skubiai susirinkusios, ateikite, aplinkinės tautos! Viešpatie, ten atvesk savo karžygius!

Jel 3 12 "Tepakyla ir tesusirenka tautos į Juozapato slėnį: ten Aš teisiu jas.

Jel 3 13 Imkite pjautuvą, nes atėjo pjūties metas. Spaustuvas pilnas, ateikite ir minkite. Indai bus sklidini, nes jų nedorybė didelė".

Jel 3 14 Minių minios sprendimo slėnyje! Viešpaties diena priartėjo.

Jel 3 15 Saulė ir mėnulis aptems, žvaigždės neteks spindesio.

Jel 3 16 Viešpats suriauos iš Siono, Jo balsas pasigirs iš Jeruzalės, dangus ir žemė sudrebės. Viešpats yra savo tautos viltis ir Izraelio vaikų stiprybė.

Jel 3 17 "Tada jūs žinosite, kad Aš esu Viešpats, jūsų Dievas, kuris gyvena Sione, savo šventame kalne. Jeruzalė bus šventa, svetimi eji nebemindži os jos.

Jel 3 18 Tą dieną iš kalnų lašės saldus vynas, iš kalvų tekės pienas. Judo upės bus pilnos vandens, iš Viešpaties namų tekės šaltinis ir drėkins šitimo slėnį.

Jel 3 19 Egiptas taps dykyne, Edomas virs tuščia dykuma, nes jie žiauriai praliejo nekaltą Judo vaikų kraują.

Jel 3 20 Judas gyvens per amžius ir Jeruzalė per kartų kartas.

Jel 3 21 Aš apvalysiu jų kraują, kurio dar neapvaliau, nes Viešpats gyvena Sione!"

Ams 1 1 Amoso, avių ganytojo iš Tekojos, žodžiai. Jis matė regėjimą apie Izraelį Judo karaliaus Uzijo ir Izraelio karaliaus Jeroboamo, Jehoašo sūnaus, dienomis, dveji metai prieš žemės drebėjimą.

Ams 1 2 Jis tarė: "Viešpats suriauos iš Siono, Jo balsas pasigirs iš Jeruzalės. Piemenų buveinės gedės ir Karmelio viršūnė nudžius".

Ams 1 3 Taip sako Viešpats: "Dėl trijų ar keturių Damasko nusikaltimų neatšauksiu bausmės, nes jie kėlė Gileadą geležiniais velenais.

Ams 1 4 Aš pasiųsiu ugnį į Hazaelio namus, ir ji sudegins Ben Hadado rūmus.

Ams 1 5 Sulaužysiu Damasko užkaiščius, išnaikinsiu gyventojus Aveno lygumoje bei laikantį skeptrą iš Bet Edeno namų. Sirai pateks Kyro nelaisvėn".

Ams 1 6 Taip sako Viešpats: "Dėl trijų ar keturių Gazos nusikaltimų neatšauksiu bausmės, nes jie išvedė visus į nelaisvę ir juos atidavė Edomui.

Ams 1 7 Aš pasiųsiu ugnį į Gazos sienas, ir ji sudegins jos rūmus.

Ams 1 8 Išnaikinsiu gyventojus Ašdode, laikantį skeptrą Aškalone, pakelsiu ranką prieš Ekroną ir pražudysiu filistinų likutį".

Ams 1 9 Taip sako Viešpats: "Dėl trijų ar keturių Tyro nusikaltimų neatšauksiu bausmės, nes jie atidavė visus belaisvius Edomui ir nesilaikė broliškos sandoros.

Ams 1 10 Aš pasiųsiu ugnį į Tyro sienas, ir ji sudegins jo rūmus".

Ams 1 11 Taip sako Viešpats: "Dėl trijų ar keturių Edomo nusikaltimų neatšauksiu bausmės, nes jis kardu persekiojo savo brolių, nepasigailėjo jo, žiauriai siautėjo ir nuolat puldinėjo.

Ams 1 12 Aš pasiųsiu ugnį į Temaną, ir ji sudegins Bocros rūmus".

Ams 1 13 Taip sako Viešpats: "Dėl trijų ar keturių amonitų nusikaltimų

neatšauksiu bausmės, nes jie perskrodė Gileado nėščias moteris, norėdami išplėsti savo krašto ribas.

Ams 1 14 Aš uždegsiu ugnį Rabos sienose, ir ji sudegins jos rūmus tarp klyksmų mūsų dieną ir su viesulu audros metu.

Ams 1 15 Jos karalius ir jo kunigaikščiai eis į nelaisvę".

Ams 2 1 Taip sako Viešpats: "Dėl trijų ar keturių Moabo nusikaltimų neatšauksiu bausmės, nes jis sudegino Edomo karaliaus kaulus.

Ams 2 2 Aš pasiūsiu ugnį į Moabą, ir ji sudegins kerijotų rūmus, ir Moabas mirs sąmyšyje, tarp šauksmų, skardenant trimi tui.

Ams 2 3 Aš sunaikinsiu jo teisėją ir nužudysiu visus jo kunigaikščius".

Ams 2 4 Taip sako Viešpats: "Dėl trijų ar keturių Judo nusikaltimų neatšauksiu bausmės, nes jie paniekino Viešpaties įstatymą ir nesilaikė Jo įsakymų. Juos suklaidino jų pačių melai, kuriais sekė jų tėvai.

Ams 2 5 Aš pasiūsiu ugnį į Judą, ir ji sudegins Jeruzalės rūmus".

Ams 2 6 Taip sako Viešpats: "Dėl trijų ar keturių Izraelio nusikaltimų neatšauksiu bausmės, nes jie pardavė teisųj už sidabrą, beturtį už sandalų porą.

Ams 2 7 Jie sutrypia silpnuosius ir iškreipia romiųjų kelią. Tėvas ir sūnus eina pas tą pačią moterį ir sutersia mano šventą vardą.

Ams 2 8 Jie išsitiesia ant rūbų, paimtų už užstatą prie kiekvieno aukuro, geria pasmerkųjų vyną savo dievo namuose.

Ams 2 9 Juk Aš išnaikinau dėl jūsų amoritus, nors jie buvo aukšti kaip kedrai ir stiprūs kaip ažuolai. Aš sunaikinau jų vaisius virš žemės ir šaknis žemėje.

Ams 2 10 Aš jus išvedžiau iš Egipto krašto, vedžiojau dykumoje keturiasdešimt metų ir leidau užimti amoritų kraštą.

Ams 2 11 Iš jūsų sūnų Aš prikėliau pranašų ir iš jūsų jaunikaičių-nazarėnų. Ar ne taip, Izraelio vaikai? - sako Viešpats. -

Ams 2 12 Bet jūs girdėte nazarėnus vynu ir pranašams įsakėte: 'Nepranašaukite!'

Ams 2 13 Aš prislėgsiu jus, kaip slegiamas vežimas, kai būna pilnas javų.

Ams 2 14 Tada greitas nepaspruks, stipriajam nepadės jo jėga, karžygys neišsigelbės,

Ams 2 15 Iankininkas neišsilaukys, greitakojis neišbėgs ir raitelis neišsigelbės.

Ams 2 16 Net drąsiausias karžygys bėgs, viską palikęs, tą dieną, -sako Viešpats".

Ams 3 1 Izraelitai, klausykite šito žodžio, kurį Viešpats kalbėjo prieš jus: "Klausyk, visa gimine, kurią išvedžiau iš Egipto krašto.

Ams 3 2 Tik jus Aš išsirinkau iš visų žemės giminių. Todėl bausiu jus už visus jūsų nusikaltimus".

Ams 3 3 Argi gali dviese eiti kartu, jei nėra susitarę?

Ams 3 4 Argi liūtas riaumoja tankumyne, neturėdamas grobio? Argi jauniklis liūtas urzgia savo guolyje, nieko nesugavęs?

Ams 3 5 Argi paukštis įkliūna į spąstus, jei juose nėra masalo? Argi spąstai pašoka, nieko nepagavę?

Ams 3 6 Argi, išgirdę trimitą mieste, žmonės nenusigąsta? Argi įvyksta nelaimė mieste, viešpačiui jos nелеidus?

Ams 3 7 Tikrai Viešpats Dievas nieko nedaro, neapreiškęs savo paslapties savo tarnams, pranašams.

Ams 3 8 Liūtui riaumojant, kas nebijotų? Viešpačiui Dievui kalbant, kas nepranašautų?

Ams 3 9 Skelbkite Ašdodo rūmuose ir Egipto krašto rūmuose, sakydami: "Susirinkite ant Samarijos kalnų, stebėkite didelius sąmyšius ir priespaudą joje.

Ams 3 10 Jie nežino, kaip teisingai elgtis, -sako Viešpats, -jie kaupia smurtą ir skriaudą savo rūmuose".

Ams 3 11 Todėl Viešpats Dievas sako: "Priešas aplink tavo šalį, jis sutryps tavo galybę ir apiplės rūmus".

Ams 3 12 Taip sako Viešpats: "Kaip piemu išplėšia iš liūto nasrų porą kojų ar ausies gabalą, taip bus išgelbėti izraelitai, kurie sėdi Samarijoje, guolio kampe, ir guli Damasko pataluose.

Ams 3 13 Klausykite ir paliudykite tai Jokūbo namuose, -sako Viešpats Dievas, kareivijų Dievas. -

Ams 3 14 Tą dieną aplankysiu Izraelį dėl jo nusikaltimų, sunaikinsiu Betelio aukurus; aukuro ragai bus nudaužyti ir nukris ant žemės.

Ams 3 15 Taip pat sunaikinsiu žiemos namus ir vasaros namus, pranyks dramblio kaulo rūmai ir didžiųjų pastatų neliks".

Ams 4 1 Išgirskite šitą žodį, Bašano karvės, esančios Samarijos kalnyne, kurios spaudžiate vargšus, skriaudžiate neturtėlius ir sakote savo valdovams: "Atneškite, ir mes gersime!"

Ams 4 2 Viešpats Dievas prisiekė savo šventumu: "Štai ateis jums dienos, kai jus ištrauks kabliais ir jūsų palikuonis kaip žuvis ant kabliuko.

Ams 4 3 Jūs išeisite pro spragas, kiekviena tiesiausiu keliu, ir būsite išmestos Harmone, -sako Viešpats".

Ams 4 4 "Eikite į Betelį ir į Gilgalą ir ten nusikalskite! Aukokite rytais

aukas, kas trečią dieną neškite dešimtines.

Ams 4 5 Aukokite raugintos duonos padėkos auką, skelbkite laisvos valios

aukas! Juk tai jums patinka, Izraelitai", -sako Viešpats Dievas.

Ams 4 6 "Aš daviau jums švarius dantis visuose jūsų miestuose ir duonos stoką visose vietovėse. Tačiau jūs nesugrįžote pas mane", -sako Viešpats.

Ams 4 7 "Aš nedaviau jums lietaus likus trims mėnesiams iki pjūties. Aš leidau lyti viename mieste, o kitame sulaikiau lietų. Vietomis palijo, o ten kur nelijo, viskas išdžiūvo.

Ams 4 8 Du ar trys miestai ėjo į vieną miestą atsigerti vandens, bet troškulio nenumalšino. Tačiau jūs nesugrįžote pas mane", -sako Viešpats.

Ams 4 9 "Aš naikinau sausra ir pelėsiais jūsų laukų derlių, išdžiovinau sodus ir vynuogynus, figmedžius ir alyvmedžius nuėdė skėriai. Tačiau jūs nesugrįžote pas mane", -sako Viešpats.

Ams 4 10 "Aš siunčiau jums marą kaip Egipte, išžudžiau kardų jūsų jaunuolius, žirgus atidaviau kaip grobį. Jūsų stovyklų smarvė pasiekė jūsų nosis, tačiau jūs nesugrįžote pas mane", -sako Viešpats.

Ams 4 11 "Aš naikinau jus kaip Sodomą ir Gomorą, ir jūs tapote kaip nuodėgulis, ištrauktas iš ugnies. Tačiau jūs nesugrįžote pas mane, -sako Viešpats. -

Ams 4 12 Izraeli, Aš taip su tavimi pasielsiu, todėl pasiruošk sutikti savo Dievą!"

Ams 4 13 Nes štai Tas, kuris sukūrė kalnus bei sutvėrė vėją, kuris apreiškia žmogui savo mintis. Jis aušrą paverčia tamsa ir kalnų viršūnės yra po Jo kojomis. Viešpats, kareivijų Dievas, yra Jo vardas.

Ams 5 1 Izraelio namai, išgirskite žodį, raudą, kuria į jus kreipiuosi:

Ams 5 2 "Parblokštas nebeatsikelia išrinktasis Izraelis, guli apleistas ant žemės, niekas jo nepakelia".

Ams 5 3 Taip sako Viešpats Dievas Izraelio namams: "Mieste, kuris išeidavo su tūkstančiu, išliks šimtas, ir kuris išeidavo su šimtu, išliks dešimt".

Ams 5 4 Taip sako Viešpats Izraelio namams: "Ieškokite manęs, tai gyvensite.

Ams 5 5 Neieškokite Betelio, neikite į Gilgalą, nekeliaukite į Beer Šebą! Gilgala tikrai pateks į nelaisvę ir Betelis pavirs nieku".

Ams 5 6 Ieškokite Viešpaties, tai gyvensite, kad Jis neužsidegtų kaip ugnis Juozapo namuose ir neprartų jų. Nebūtų Betelyje kam ją užgesinti.

Ams 5 7 Jūs, kurie teisingumą pakeičiate kartybe ir teisumą sutrypiate

kojomis.

Ams 5 8 Ieškokite To, kuris padarė Sietyno bei Oriono žvaigždynus, kuris naktį paverčia rytą ir dieną-tamsia naktimi, kuris pašaukia jūros vandenį ir jį išlieja ant žemės lietumi. Viešpats yra Jo vardas.

Ams 5 9 Jis leidžia sunaikinti stiprųjį ir sugriauti jo tvirtovę.

Ams 5 10 Jie nekenčia to, kuris apkaltina vartuose ir nemėgsta to, kuris kalba tiesą.

Ams 5 11 Jūs mindote silpnąjį ir imate iš jo mokesčius kviečiais. Jūs pasistatėte namus iš tašytų akmenų, tačiau negyvensite juose; užsiveisėte puikių vynuogynų, tačiau negersite jų vyno.

Ams 5 12 Aš žinau, kiek daug yra jūsų nusikaltimų bei nuodėmių. Jūs persekiojate nekaltąjį, imate kyšius, iškraipote vargšo bylą vartuose.

Ams 5 13 Išmintingasis tyli tuo metu, nes tai blogas metas.

Ams 5 14 Ieškokite gera, o ne pikta, kad išliktumėte gyvi. Tada Viešpats, kareivijų Dievas, bus su jumis, kaip jūs sakote.

Ams 5 15 Nekerškite pikta ir mylėkite gera. Įtvirtinkite teisingumą vartuose. Gal tada Viešpats, kareivijų Dievas, bus maloningas Juozapo likučiui?

Ams 5 16 Taip sako Viešpats, kareivijų Dievas: "Visose aikštėse ir gatvėse dejuos ir sakys: 'Vargas, vargas!' Žemdirbius šauks gedėti, o patyrusias raudotojas-dejuoti.

Ams 5 17 Kai praeisiu tarp jūsų, visuose vynuogynuose bus girdima rauda, -sako Viešpats".

Ams 5 18 Vargas tiems, kurie laukia Viešpaties dienos! Kam ji jums? Viešpaties dieną bus tamsa, o ne šviesa.

Ams 5 19 Kaip žmogus, kuris, bėgdamas nuo liūto, sutiktų lokį arba, įėjęs į namus ir ranka atsirėmęs į sieną, būtų įgeltas gyvatės.

Ams 5 20 Tamsi bus Viešpaties diena-ne šviesi. Labai tamsi, be jokios šviesos.

Ams 5 21 "Aš nekenčiu ir paniekinu jūsų šventes, nemėgstu jūsų iškilmių kvapo.

Ams 5 22 Nors jūs aukojate deginamąsias ir duonos aukas, Aš jų nepriimsiu. Aš nepažvelgsiu į jūsų riebias padėkos aukas.

Ams 5 23 Šalin nuo manęs su savo giesmių triukšmu, nenoriu klausyti jūsų arfų skambinimo.

Ams 5 24 Teisingumas tegu teka kaip vandenys, o teisumas-kaip galinga srovė!

Ams 5 25 Izraelio namai, ar jūs aukojote atnašas ir aukas dykumoje per

keturiasdešimt metų?

Ams 5 26 Jūs nešiojote Sikuto, savo karaliaus, ir Kijūno, žvaigždžių dievo,

atvai zdus.

Ams 5 27 Todėl ištremsiu jus anapus Damasko", -sako Viešpats, kurio vardas-kareivijų Dievas.

Ams 6 1 Vargas tiems, kurie nerūpestingai gyvena Sione ir pasitiki Samarijos kalnu, kurie vadinami tautų pažiba, pas kuriuos susirinko Izraelio namai.

Ams 6 2 Eikite į kalnę ir pasižiūrėkite: iš ten į didįjį miestą Hamatą, o po to nusileiskite į filistinų Gatą. Ar jūs geresni už šitas karalystes, ar jūsų kraštas didesnis už jų kraštus?

Ams 6 3 Jūs nenorite galvoti apie nelaimės dieną, tačiau priartinate smurto viešpatavimą!

Ams 6 4 Jūs gulite dramblio kauko lovoje ir išsitiesiate pataluose, valgote ėriukus iš bandos ir veršius iš gardo.

Ams 6 5 Jūs dainuojate, pritariant arfoms, ir kuriate muzikos kūrinus, lygindami esi su Dovydu.

Ams 6 6 Jūs geriate vyną iš taurių ir tepatės geriausiu aliejumi, bet nesisielojate dėl Juozapo nelaimių.

Ams 6 7 Todėl jie pirmieji eis į nelaisvę ir pasibaigs tų, kurie gulėjo išsitiesę, lėbavimas.

Ams 6 8 Viešpats Dievas prisiekė savimi: "Aš bjauriuosi Jokūbo puikybe, nekenčiu jo rūmų ir atiduosiu miestą priešams su viskuo, kas jame yra".

Ams 6 9 Ir jei liks dešimt žmonių vienuose namuose, jie mirs!

Ams 6 10 Paims juos giminaitis ar tas, kuris degina kūnus, ir išneš lavonus iš namų, ir sakys likusiam namuose: "Ar dar yra gyvų su tavimi?", tas atsakys: "Nėra!" Ir jis sakys: "Tylėk! Negalima minėti Viešpaties vardo".

Ams 6 11 Viešpats įsakys paversti didžiuosius namus griuvėsiais, o mažuosius sudaužyti į šipulius.

Ams 6 12 Argi žirgai bėga uolomis? Argi jas aria jaučiais? Tačiau jūs pavertėte teisingumą nuodais ir teisumo vaisių-kartėliu.

Ams 6 13 "Vargas tiems, kurie džiaugiasi niekais ir sako: 'Ar ne savo jėgomis tapome galingi?'"

Ams 6 14 Izraelio namai, Aš sukelsiu prieš jus tautą, kuri pavergs jus nuo Hamato iki dykumos upelio", -sako Viešpats, kareivijų Dievas.

Ams 7 1 Viešpats Dievas parodė man tokį reginį: karaliaus pievas nušienavus, pradėjus želti vėlyvai žolei, Jis pasiuntė skėrių pulkus.

Ams 7 2 Kai jie visiškai nuėdė žolę krašte, aš sakiau: "Viešpatie Dieve, meldžiu, atleisk! Kaip beištvers Jokūbas? Juk jis toks mažas".

Ams 7 3 Viešpats gailėjosi dėl to. "Taip neįvyks", -tarė Viešpats.

Ams 7 4 Viešpats Dievas parodė man tokį reginį: Jis bausmei pašaukė ugnies liepsną, ta prarijo didžiąją gelmę ir buvo bepraryjanti kraštą.

Ams 7 5 Tada tariau: "Viešpatie Dieve, meldžiu, liaukis! Kaip beištvers Jokūbas? Juk jis toks mažas".

Ams 7 6 Viešpats gailėjosi dėl to. "Taip irgi neįvyks", -tarė Viešpats Dievas.

Ams 7 7 Viešpats Dievas parodė man tokį reginį: Viešpats stovėjo ant mūrinės sienos ir laikė rankoje svambalą.

Ams 7 8 Viešpats klausė manęs: "Amosai, ką matai?" Aš atsakiau: "Svambalą".

Tada Viešpats tarė: "Aš dedu svambalą prie tavo tautos, Izraelio namų; daugiau nebepasigailėsiu jų.

Ams 7 9 Izaoko aukštumos ir Izraelio šventyklos bus sunaikintos. Aš pakelsiu kardą prieš Jeroboamo namus".

Ams 7 10 Tada Betelio kunigas Amacija pasiuntė Izraelio karaliui Jeroboamui tokią žinią: "Amosas ruošia prieš tave samokslą Izraelyje, kraštas nebegali pakelti jo kalbų, nes Amosas sako: 'Jeroboamas mirs nuo kardo, o Izraelis eis į nelaisvę, toli nuo savo krašto'".

Ams 7 12 Po to Amacija tarė Amosui: "Regėtojai, bėk į Judo šalį, valgyk ten duoną ir pranašauk.

Ams 7 13 Bet Betelyje daugiau nebepranašauk, nes čia yra karaliaus šventykla ir karališki namai".

Ams 7 14 Amosas atsakė Amacijai: "Aš ne pranašas ir ne pranašo sūnus. Aš esu piemuo ir auginu šilkmedžius.

Ams 7 15 Tačiau Viešpats, paėmęs mane nuo bandos, tarė: 'Eik, pranašauk mano tautai, Izraeliui!'

Ams 7 16 Dabar klausyk Viešpaties žodžio. Tu sakai: 'Nepranašauk prieš Izraelį ir nekalbėk prieš Izaoko namus!'

Ams 7 17 Todėl taip sako Viešpats: 'Tavo žmona paleistuvus mieste, sūnūs ir dukterys žus nuo kardo, tavo žemę išdalins, o tu pats mirsi pagonių krašte. Izraelis tikrai bus išvarytas į nelaisvę iš savo krašto'".

Ams 8 1 Viešpats Dievas parodė man tokį reginį: štai pintinė prinokusių vaisių.

Ams 8 2 Jis klausė: "Amosai, ką matai?" Aš atsakiau: "Pintinę prinokusių vaisių". Tada Viešpats tarė man: "Atėjo galas mano tautai, Izraeliui; daugiau jos nebepasigailėsiu.

Ams 8 3 Giesmės šventykloje virs raudojimu, -sako Viešpats Dievas. -Bus gausu lavonų, juos išmes tylėdami".

Ams 8 4 Klausykite, kurie praryjate beturtį ir pražudote krašto vargšus,

Ams 8 5 sakydami: "Kada baigsis jaunas mėnulis ir galėsime parduoti javus?"

Kada baigsis sabatas ir galėsime pasiūlyti kviečius? Kada galėsime sumažinti saiką, padidinti svorį ir apgaudinėti neteisingomis svarstyklėmis?

Ams 8 6 Mes pirkime vargšą už sidabrą, beturtį už porą sandalų, pelus parduosime kviečių vietoje".

Ams 8 7 Viešpats prisiekė Jokūbo pasididžiavimu: "Niekados nepamiršiu jų darbų!"

Ams 8 8 Ar dėl to neturėtų sudrebėti žemė ir liūdėti visi jos gyventojai? Ji pakils, patvins ir vėl atslūgs kaip Egipto upė.

Ams 8 9 Viešpats Dievas sako: "Ir atsitiks tą dieną, kad saulė nusileis vidudienį ir šviesi diena taps naktimi.

Ams 8 10 Aš paversiu jūsų iškilmes į gėdą, giesmes į raudas. Užvilksiu visiems ašutines, plikai nuskusiu galvas, padarysiu jus lyg gedinčius vienintelio sūnaus. Jūsų galas bus karti diena.

Ams 8 11 Ateina dienos, -sako Viešpats, - kai Aš siųsiu badą šaliai: ne duonos badą ir ne vandens troškulį, bet Viešpaties žodžio.

Ams 8 12 Tada jie klijos nuo jūros iki jūros ir lakstys nuo šiaurės iki rytų, ieškodami Viešpaties žodžio, bet neras.

Ams 8 13 Tą dieną alps iš troškulio gražios mergaitės ir jaunuoliai,

Ams 8 14 kurie prisiekia Samarijos nuodėme ir sako: 'Tikrai gyvas dievas Dano mieste ir išgelbėtojas Beer Šeboje!' Jie kris ir nebeatsikels".

Ams 9 1 Mačiau Viešpatį, stovintį prie aukuro, ir Jis tarė: "Trenk į durų staktas, kad net pamatai drebėtų. Tekrinta tai ant žmonių galvų. Aš likusius nužudysiu kardu-niekas nepabėgs ir neišsigelbės.

Ams 9 2 Jeigu jie nužengtų į mirusiųjų buveinę, iš ten mano ranka juos paimtų. Jeigu jie užkoptų į dangų, iš ten juos išmesčiau.

Ams 9 3 Jeigu jie pasislėptų karmelio viršūnėje, suieškojęs juos iš ten paimčiau. Jeigu jie pasislėptų nuo mano akių jūros dugne, įsakyčiau gyvatei juos įgelti.

Ams 9 4 Jeigu jie išeitų į nelaisvę priešakyje savo priešų, įsakyčiau kardui juos išžudyti. Aš nukreipsiu į juos savo akis nelaimėi, o ne gerovei".

Ams 9 5 Kai Viešpats, karėivių Dievas, palies žemę, ji siūbuos ir visi jos gyventojai gedės. Viskas pakils ir atslūgs kaip Egipto upė.

Ams 9 6 Jis pastatė danguje savo sostą, žemė yra jo papėdė. Jis pašaukia jūros vandenį ir juos išlieja ant žemės paviršiaus. Viešpats yra Jo vardas.

Ams 9 7 "Ar jūs, Izraelio vaikai, nesate kaip Etiopijos gyventojai? -sako Viešpats. -Ar neatvedčiau Izraelio iš Egipto, filistinų iš Kaftoro ir sirų iš Kyro?

Ams 9 8 Viešpaties Dievo akys nukreiptos į nuodėmingą karalystę. Aš ją sunaikinsiu nuo žemės paviršiaus, tačiau Jokūbo namų visiškai nesunaikinsiu", -sako Viešpats.

Ams 9 9 "Aš įsakysiu išsklaidyti izraelitus tarp visų tautų, kad jie būtų išsijoti kaip rėčiu, tačiau ir mažiausias grūdas nenukris žemėn.

Ams 9 10 Žus nuo kardo visi tautos nusidėjėliai, kurie sako: 'Nelaimė mūsų neužklups ir nepasieks!'

Ams 9 11 Tada atstatysiu sugriuvusią Dovydo palapinę ir užtaisysiu jos plyšius. Pakelsiu jos griuvėsius kaip ir seniau.

Ams 9 12 Jie paveldės Edomo likutį ir visas tautas, kurios mano vardu vadinamos", -sako Viešpats, kuris tai įvykdys.

Ams 9 13 "Ateis diena, -sako Viešpats, - kai artojas pasivys pjovėją ir vynuogių mynėjas-sėjėją. Kalnai lašės saldžiu vynu, visose kalvose jis tekės.

Ams 9 14 Aš parvesiu savo tautos Izraelio ištremtuosius; jie atstatys sugriautus miestus ir gyvens juose, augins vynuogynus ir gers jų vyną, sodins sodus ir valgys jų vaisių.

Ams 9 15 Aš įsodinsiu juos jų žemėje, ir niekas nebeišraus jų iš krašto, kurį jiems daviau", -sako Viešpats, tavo Dievas.

Obd 1 1 Abdišo regėjimas. Taip sako Viešpats Dievas apie Edomą: (Girdėjome žinią iš Viešpaties, pasiuntinys pasiųstas į tautas, ragina: "Pakilkite, eikime prieš jį į karą!")

Obd 1 2 "Aš padariau tave mažą tarp tautų, tu būsi labai niekinamas.

Obd 1 3 Tavo širdies išdidumas apgavo tave, kuris gyveni uolose, kurio buveinė yra aukštai kalnuose. Tu galvoji: 'Kas gali nustumti mane?'

Obd 1 4 Nors pakiltum aukštai kaip erelis ir sukrautum sau lizdą tarp žvaigždžių, ir iš ten nustumsiu tave! -sako Viešpats. -

Obd 1 5 Jei vagys ir plėšikai įsilaužtų pas tave nakčia, argi jie nepaimtų, kiek jiems užtenka? Taip, tu nukentėsi! Jei vynuogių rinkėjai ateitų pas tave, argi jie nepalikėtų kelių uogų?

Obd 1 6 Kaip buvo apiplėštas Ezavas, iškasti jo paslėpti lobiai!

Obd 1 7 Tavo sąjungininkai nustumė tave iki sienos. Tie, kurie taikoje su tavimi, apgavo ir nugalėjo tave. Kurie valgė tavo duoną, spendė tau pinkles. Nėra jame supratimo.

Obd 1 8 Tą dieną, -sako Viešpats, -Aš išnaikinsiu Edomo išminčius ir protinguosius Ezavo kalne.

Obd 1 9 Temane, išsigąs tavo karžygiai, kad visi Ezavo kalne galėtų būti išžudyti.

Obd 1 10 Už tavo broliui Jokūbui padarytą smurtą būsi sunaikintas amžiams.

Obd 1 11 Tada, kai šventimieji plėšė Jokūbo turtus, veržėsi pro miesto vartus, metė burta dėl Jeruzalės, tu stovėjai su jais ir buvai kaip vienas iš jų!

Obd 1 12 Tau nederėjo gėrėtis tavo brolio nelaime, džiaugtis Judo vaikų sunaikinimu ir išdidžiai kalbėti jų sielvarto dieną.

Obd 1 13 Tau nederėjo įeiti pro mano tautos vartus ir gėrėtis jų kentėjimu bei tiesti rankas į jų turta jų žuvimo dieną.

Obd 1 14 Tau nederėjo stovėti kryžkelėse ir naikinti pabėgėlius bei išduoti tuos, kurie ištrūko priespaudos metu!

Obd 1 15 Juk Viešpaties diena arti visoms tautoms. Kaip tu darei, taip tau darys-tavo atlygis grįš tau pačiam.

Obd 1 16 Kaip jūs gėrėte mano šventame kalne, taip visos tautos gers nuolatos ir jos pražus lyg nebuvusios.

Obd 1 17 Bet Siono kalne bus išgelbėjimas ir šventumas. Tada Jokūbo namai užvaldys savo nuosavybę.

Obd 1 18 Jokūbo namai bus ugnis, Juozapo namai-liepsna, o Ezavo namai-ražienos. Jie padegs ir sudegins juos, ir niekas iš Ezavo namų nepabėgs, -sako Viešpats. -

Obd 1 19 Tada pietiečiai užvaldys Ezavo kalnyną, o lygumų gyventojai-filistinus. Jie užvaldys Efraimo kalnus ir Samarijos laukus, o Benjaminas-Gileadą.

Obd 1 20 Izraelitai, sugrižę iš tremties, užvaldys kanaaniečių kraštą iki Sareptos. Jeruzalės tremtiniai, kurie yra Šefarade, užvaldys pietų miestus.

Obd 1 21 Išgelbėtojai ateis į Siono kalną teisti Ezavo kalno. Ir viešpačiui priklausys karalystė".

Jnh 1 1 Viešpats tarė Amitajo sūnui Jonai:

Jnh 1 2 "Eik į Ninevę, didį miestą, ir šauk prieš jį, nes jų nedorybės pasiekė mane".

Jnh 1 3 Jona pakilo, kad bėgtų nuo Viešpaties į Taršišą. Jis pasiekė Jopę, kur rado laivą, plaukiantį į Taršišą, sumokėjo už kelionę ir, įsėdęs į jį, su kitais plaukė į Taršišą nuo Viešpaties akivaizdos.

Jnh 1 4 Viešpats pasiuntė smarkų vėją. Kilo didelė audra jūroje, ir laivui grėsė pavojus sudužti.

Jnh 1 5 Jūrininkai išsigando, ir kiekvienas šaukėsi savo dievo. Jie išmetė laive esantį krovinį į jūrą, kad laivas palengvėtų. Tuo metu Jona buvo nusileidęs į laivo vidų ir kietai miegojo.

Jnh 1 6 Kapitonas atėjo pas jį ir klausė: "Kaip tu gali miegoti? Kelkis, šaukis savo Dievo! Gal Jis prisimins mus ir mes nežūsime?"

Jnh 1 7 Po to jie kalbėjosi: "Eikime, meskime burta, kuris iš mūsų kaltas dėl šitos nelaimės". Jie metė burta, ir burtas krito Jonai.

Jnh 1 8 Tada jie klausė jį: "Pasakyk, dėl ko mums šita nelaimė? Kuo tu užsiimi? Iš kur keliauji? Iš kokio krašto ir iš kurios tautos esi?"

Jnh 1 9 Jis jiems atsakė: "Aš esu hebrajas, garbinu Viešpatį, dangaus Dievą, kuris sukūrė jūrą ir sausumą".

Jnh 1 10 Tie vyrai labai išsigando ir klausė jo: "Kodėl taip padarei?" Jie žinojo, kad jis bėgo nuo Viešpaties, nes jis jiems tai buvo papasakojęs.

Jnh 1 11 Tada jie sakė jam: "Ką turime daryti su tavimi, kad jūra mums nurimtų?" Nes jūra siautė vis smarkiau.

Jnh 1 12 Jis jiems atsakė: "Imkite mane ir meskite į jūrą! Tada jūra jums nurims; nes aš žinau, kad dėl manęs kilo ši baisi audra".

Jnh 1 13 Vyrai yrėsi visomis jėgomis, kad grįžtų prie kranto, bet neįstengė, nes jūra nesiliovė siautusi.

Jnh 1 14 Jie šaukėsi viešpaties: "Maldaujame Tave, Viešpatie, neleisk mums žūti dėl šito žmogaus, nepriškaičyk mums nekalto kraujo, nes Tu, Viešpatie, darai, ką nori".

Jnh 1 15 Tada jie paėmė Joną ir išmetė jį į jūrą. Jūra nurimo.

Jnh 1 16 Tie vyrai labai išsigando Viešpaties, aukojo viešpačiui aukas ir davė įžadus.

Jnh 1 17 Viešpats paruošė didelę žuvį Jonai praryti. Jis išbuvo žuvies pilve tris dienas ir tris naktis.

Jnh 2 1 Tada Jona iš žuvies pilvo meldėsi viešpačiui, savo Dievui:

Jnh 2 2 "Aš šaukiausi Viešpaties savo varguose, ir Jis išklausė mane. Kai iš mirusiųjų buveinės pilvo šaukiau, Tu išgirdai mano balsą.

Jnh 2 3 Tu įmetei mane į gelmę, į jūrų širdį. Vandenys apsupo mane, visos Tavo bangos ir vilnys ritosi per mane.

Jnh 2 4 Tada galvojau: 'Esu atstumtas nuo Tavęs, nebepamatysiu Tavo šventyklos!'

Jnh 2 5 Vandenys apsupo mane ir grėsė mano gyvybei, gelmės apgaubė mane, jūros žolės vyniojosi apie mano galvą.

Jnh 2 6 Aš nugrimzdau į jūros gelmes, žemė uždarė mane savo sklasčiais. Bet Tu, Viešpatie, mano Dieve, išvedei mane gyvą iš gelmės.

Jnh 2 7 Mano sielai alpstant, prisiminiau Viešpatį ir mano malda pasiekė Tave Tavo šventykloje.

Jnh 2 8 Apgaulingų tuštybių garbintojai apleidžia savo Gailestingąjį.

Jnh 2 9 Bet aš, garsiai dėkodamas, atnešiu Tau auką; ką pažadėjau-ištesėsiu. Išgelbėjimas ateina iš viešpaties!"

Jnh 2 10 Viešpats įsakė, ir žuvis išspjovė Joną ant kranto.
 Jnh 3 1 Viešpats tarė Jonai antrą kartą:
 Jnh 3 2 "Eik į Ninevę, didį miestą, ir skelbk jiems, ką tau liepiau".
 Jnh 3 3 Jona pakluso Viešpaties žodžiui ir ėjo į Ninevę, kuri buvo labai
 didelis miestas-reikėjo trijų dienų jį pereiti.
 Jnh 3 4 Jona ėjo per miestą vieną dieną. Jis skelbė: "Dar keturiasdešimt
 dienų, ir Ninevė bus sunaikinta".
 Jnh 3 5 Ninevės žmonės patikėjo Dievu ir paskelbė pasninką ir nuo mažiausio
 iki didžiausio apsisiautė ašutinėmis.
 Jnh 3 6 Kai ta žinia pasiekė Ninevės karalių, jis pakilo iš savo sosto,
 nusivilko savo drabužius, apsisiautė ašutine ir atsisėdo pelenuose.
 Jnh 3 7 Ir jis išleido Ninevėje tokį įsakymą: "Karalius ir jo didžiūnai
 skelbia: žmonės ir gyvuliai, galvijai ir avys privalo pasninkauti. Teneragauja jie nei maisto,
 nei vandens.
 Jnh 3 8 Žmonės ir gyvuliai turi apsidengti ašutinėmis ir garsiai šauktis
 Dievo, atsisakyti pikty kelių ir smurto.
 Jnh 3 9 Kas žino, gal Dievas pasigailės mūsų, atsileis Jo rūstybė ir mes
 nepražūsime?"
 Jnh 3 10 Dievas, pamatęs, kad jie atsisakė savo pikty kelių, gailėjosi jų ir
 neįvykdė to, ką buvo jiems sakęs.
 Jnh 4 1 Jonai tai labai nepatiko, ir jis supyko.
 Jnh 4 2 Jona meldėsi: "Ak, Viešpatie, argi aš taip nesakiau, kai dar buvau
 savo krašte? Dėl to aš ir norėjau bėgti į Taršišą, žinodamas, kad esi maloningas Dievas,
 gailėstingas, lėtas pykti, didžiai geras ir susilaikantis nuo bausmės.
 Jnh 4 3 Todėl, Viešpatie, meldžiu, paімk mano gyvybę, nes man yra geriau mirti
 negu gyventi".
 Jnh 4 4 Viešpats klausė: "Ar manai, kad teisingai pyksti?"
 Jnh 4 5 Jona išėjo iš miesto ir atsisėdo rytų pusėje. Jis, pasistatęs ten
 stoginę, sėdėjo jos pavėsyje ir laukė, kas atsitiks miestui.
 Jnh 4 6 Viešpats Dievas išaugino augalą, kad jo šešėlis dengtų Jonos galvą ir
 išvaduotų iš sielvarto. Jona labai džiaugėsi augalu.
 Jnh 4 7 Bet kitą dieną, aušrai brėkstant, Dievas paruošė kirmėlę, kuri pakando
 augalą, ir tas nudžiūvo.
 Jnh 4 8 Saulei patekėjus, Dievas paruošė svilinantį rytų vėją. Saulė spigino
 Jonos galvą, jis alpo ir geidė sau mirties, sakydamas: "Geriau man mirti negu gyventi!"
 Jnh 4 9 Ir Dievas tarė Jonai: "Ar tu teisingai pyksti dėl augalo?" Jis atsakė:
 "Taip, teisingai pykstu, netgi iki mirties".
 Jnh 4 10 Tada Viešpats tarė: "Tau gaila augalo, dėl kurio tu nei vargai, nei jo
 auginai. Jis per vieną naktį užaugo ir per vieną naktį praužuvo.
 Jnh 4 11 Argi Aš turėčiau nesigailėti Ninevės, šio didelio miesto, kuriame
 gyvena daugiau negu šimtas dvidešimt tūkstančių žmonių, kurie nemoka atskirti dešinės nuo
 kairės, ir, be to, daug gyvulių?"
 Mch 1 1 Viešpaties žodis, atėjęs Michėjui iš Morešeto Judo karalių Joatamo,
 Ahazo ir Ezekijo dienomis apie Samariją ir Jeruzalę.
 Mch 1 2 Klausykite, visos tautos, įsidėmėk, žeme ir visa, kas joje yra.
 Viešpats Dievas tebūna liudytojas prieš jus iš savo šventyklos.
 Mch 1 3 Štai Viešpats leidžiasi iš savo vietos ir žengs žemės aukštumomis.
 Mch 1 4 Kalnai po Juo tirps ir slėniai lydysis lyg vaškas nuo ugnies, lyg
 vandenys, tekantys nuo skardžio.
 Mch 1 5 Visa tai dėl Jokūbo nusikaltimo ir Izraelio nuodėmių. Kas yra Jokūbo
 nusikaltimas? Ar ne Samarija? Kur yra Judo namų aukštumos? Ar ne Jeruzalėje?
 Mch 1 6 "Aš paversiu Samariją griuvėsių krūva, padarysiu ją vynuogynų lauku,
 nuritinsiu jos akmenis į slėnį ir atidengsiu jos pamatus.
 Mch 1 7 Visi jos drožiniai bus sudaužyti ir sudeginti, visi stabai sunaikinti.
 Jie buvo įgyti iš paleistuvių užmokesčio ir jie vėl taps paleistuvių užmokesčiu".
 Mch 1 8 Aš raudosiu ir dejuosiu, vaikščiosiu basas ir nuogas, kauksiu kaip
 šakalai, dejuosiu lyg pelėdos,
 Mch 1 9 nes jos žaizda nepagydoma, ji pasiekė Judą, palietė mano tautos
 vartus-Jeruzalę.
 Mch 1 10 Neskelbkite Gate, neverkite garsiai! Bet Leafroje voliokitės dulkėse!
 Mch 1 11 Išeikite visi, Šafyro gyventojai, gėdingai apnuoginti! Caanano
 gyventojai, pasilikite mieste, neišeikite! Bet Ecelyje raudos visi, netekę savo vietos.
 Mch 1 12 Ko gero gali laukti Maroto gyventojai? Juk nelaimė atėjo nuo
 Viešpaties ir pasiekė Jeruzalės vartus.
 Mch 1 13 Lachišo miesto gyventojai, kinkykite žirgus ir bėkite! Jūs buvote
 Siono dukteriai nuodėmės pradžiai, nes jūmyse atrasti Izraelio nusikaltimai.
 Mch 1 14 Todėl jūs duosite dovanas Morešet Gatui. Achzibo namai taps apgaule
 Izraelio karaliams.
 Mch 1 15 Marešos gyventojai, jums atvesiu paveldėtoją, jis nueis iki
 Adulamo-Izraelio šlovės.
 Mch 1 16 Nusikirpk ir nusiskusk plaukus, liūdėdamas savo mylimų vaikų, tapk
 plikas kaip erelis, nes jie išvesti iš tavęs į nelaisvę.

Mch 2 1 Vargas tiems, kurie planuoja neteisybes ir piktybę gulėdami lovose, kad jas įvykdytų rytui išaušus, nes jie turi tam galios.

Mch 2 2 Jie užsigeidžia laukų ir pagrobia juos, namų ir atima juos. Jie apiplėšia žmogų ir jo namus, savininką ir jo nuosavybę.

Mch 2 3 Todėl viešpats taip sako: "Ruošiu šitai giminei nelaimę ir jos nenusimesite nuo savo sprandų, ir nevaikščiosite, iškėlę galvas, nes laikas bus piktas".

Mch 2 4 Tada sakys apie jus patarlę ir užtrauks gaudulingą raudą: "Mes esame visiškai sunaikinti, mūsų tautos nuosavybė atiteko svetimiems. Jis atima žemę, išdalina mūsų laukus kitiems".

Mch 2 5 Todėl tu neturėsi nė vieno, kuris, mesdamas burta, matuotų tau dalį Viešpaties bendruomenėje.

Mch 2 6 Jie šaukia pranašams: "Nepranašaukite mums taip! To niekad nebus!"

Mch 2 7 Jūs, vadinami Jokūbo namais! Argi Viešpaties dvasia apribota? Argi tokie Jo darbai? Argi mano žodžiai nėra geri tiems, kurie elgiasi teisingai?

Mch 2 8 Tie, kurie buvo mano tauta, pakilo kaip priešai! Jūs nutraukiate apsiaustą nuo ramiai einančių kelių, visai negalvojančių apie karą.

Mch 2 9 Mano tautos moteris išvarėte iš jų gražių namų, iš jų vaikų amžiams atėmėte mano šlovę.

Mch 2 10 Išeikite, nes ši šalis nėra poilsio vieta. Ji buvo sutepta, todėl ji bus žiauriai sunaikinta.

Mch 2 11 Jei kas meluotų ir pataikautų, kalbėdamas apie vyną ir stiprius gėrimus, tas būtų priimtinas pranašas šitiems žmonėms!

Mch 2 12 Aš surinksiu tave, Jokūbai, visą Izraelio likutį, surinksiu kaip avis garde, kaip bandą ganykloje, ir girdėsisi žmonių minios klegėjimas.

Mch 2 13 Pralaužėjas eis priekyje jų, jie prasilauš ir išeis pro vartus; jų karalius eis pirma jų, o viešpats visų priekyje.

Mch 3 1 Aš tariau: "Klausykite jūs, Jokūbo vadai, Izraelio namų kunigaikščiai! Ar ne jūsų reikalas žinoti, kas teisinga?"

Mch 3 2 Tačiau jūs nekenčiate gero, o mylite pikta; nulupate odą nuo mano žmonių ir mėsą nuo jų kaulų.

Mch 3 3 Jūs ėdate mano tautos kūną, nulupate jiems odą, sulaužote jų kaulus, sukapoate į gabalus kaip puodui, kaip mėsą katilui".

Mch 3 4 Tada jie šauksis Viešpaties, bet Jis neatsakys jiems. Jis paslėps savo veidą nuo jų, nes jie elgėsi pikta.

Mch 3 5 Taip sako Viešpats apie pranašus, kurie suvedžioja mano tautą: "Jei jie turi ką kramtyti dantimis, jie šaukia: 'Taika!', o tiems, kurie jiems nieko neduoda, jie skelbia karą.

Mch 3 6 Todėl jums užeis naktis, kad neturėtumėte regėjimų, ir tamsa, kad negalėtumėte burti. Saulė nusileis pranašams, jų dienos aptems.

Mch 3 7 Tada regėtojai bus sugėdinti ir būrėjai užsičiaups, nes nebus atsakymo iš Dievo".

Mch 3 8 Tačiau aš esu pilnas jėgos iš Viešpaties dvasios, teisybės bei drąsos skelbti Jokūbui jo nusikaltimą ir Izraeliui jo nuodėmę.

Mch 3 9 Klausykite, Jokūbo namų vadai, Izraelio namų kunigaikščiai, kurie paminiate teisingumą ir iškraipote tiesą,

Mch 3 10 kurie statote Sioną krauju ir Jeruzalę neteisybe!

Mch 3 11 Jos vadai teisia už kyšius, kunigai moko už atlyginimą, pranašai pranašauja už pinigus, tačiau jie remiasi viešpačiu, sakydami: "Argi Viešpaties nėra tarp mūsų? Nelaimė mūsų neužklups!"

Mch 3 12 Dėl jūsų kaltės Sionas bus ariamas laukas, Jeruzalė pavirs griuvėsiais, o šventyklos kalnas apaugs mišku.

Mch 4 1 Paskutinėmis dienomis Viešpaties namų kalnas tvirtai stovės kaip aukščiausias kalnas. Jis iškilis aukščiau nei kalvos, tautos plauks į jį.

Mch 4 2 Daug tautų ateis ir sakys: "Ateikite, eikime visi į Viešpaties kalną ir į Jokūbo Dievo namus, kad jis mus mokytyų savo kelių ir mes vaikščiotume Jo takais!" Iš Siono išeis įstatymas, o Viešpaties žodis iš Jeruzalės.

Mch 4 3 Jis teis daugelį tautų, sudraus toli esančias galingas tautas. Tada jos perkals savo kardus į noragus ir ietis į pjautuvus. Tauta nebekels kardo prieš tautą ir jie nebesimokys kariauti.

Mch 4 4 Kiekvienas saugiai sėdės po savo vynmedžiu ir po savo figmedžiu, niekieno negąsdinamas, nes kareivijų Viešpats taip kalbėjo.

Mch 4 5 Nes visos tautos vaikšto kiekviena savo dievo vardu, tačiau mes vaikščiosime Viešpaties, savo Dievo, vardu visados ir per amžius.

Mch 4 6 "Tuomet, -sako Viešpats, -Aš surinksiu iš tremties raišuosius, iš blaškytuosius ir tuos, kuriuos varginau.

Mch 4 7 Aš padarysiu raišuosius likučiu, toli išsklaidytuosius-galinga tauta. Viešpats bus jų karalius Siono kalne per amžius.

Mch 4 8 Tu, kaimenės bokšte, Siono dukters tvirtove, tau bus sugrąžinta ankstesnė valdžia, Jeruzalės dukrai sugrįš karalystė!"

Mch 4 9 Kodėl dabar taip garsiai šauki? Ar neturi karaliaus? Ar žuvo tavo patarėjas? Skausmai suėmė tave lyg gimdyvę.

Mch 4 10 Raitykis ir dejuok iš skausmo kaip gimdyvė, Siono dukra! Tu turėsi

palikti miestą ir gyventi atvirame lauke, tu nueisi iki Babilono. Ten tu būsi išgelbėta, nes Viešpats išpirks tave iš priešo rankos.

Mch 4 11 Susirinkusios prieš tave tautos sako: "Ji tebūna išniekinta, tepasigėri Sionu mūsų akys!"

Mch 4 12 Bet jos nežino viešpaties minčių ir nesupranta Jo sprendimų. Jis jas surinks kaip pėdus į klojimą.

Mch 4 13 Siono dukra, pakilk ir kulk. Aš padarysiu tavo ragą geležinį, o kanopas varines. Tu sudaužysi daug tautų, pašvęsi viešpačiui, viso pasaulio valdovui, jų grobį ir jų turtus.

Mch 5 1 Dabar surink kariuomenę, kad kariautų su priešu, kuris apgulė mus. Priešas trenks į veidą Izraelio teisėjui!

Mch 5 2 O tu, Efrata-Betliejau, nors esi mažas tarp Judo miestų, bet iš tavęs kils Tas, kuris bus valdovu Izraelyje. Jo kilmė siekia pradžios laikus, amžinybės dienas.

Mch 5 3 Jis juos atiduos į vergiją, kol gimdančioji pagimdys. Tada Jo brolių likutis sugrįš į Izraelį.

Mch 5 4 Jis stovės ir ganys juos viešpaties galia ir viešpaties, savo Dievo, vardo didybe. Jie saugiai gyvens, nes Jis bus didis iki žemės pakraščių.

Mch 5 5 Jis bus taika. Kai asirai įžengs į mūsų kraštą, mes pastatysime prieš juos septynis ganytojus ir aštuonis kunigaikščius.

Mch 5 6 Jie nuniokos Asirijos ir Nimrodo kraštą kardu. Taip Jis išlaisvins mus, asirams įsiveržus į mūsų kraštą.

Mch 5 7 Jokūbo likutis tarp daugelio tautų bus kaip rasa, kuri ateina iš Viešpaties, kaip lietūs augalams, kuris nieko nelauks iš žmonių ir nedės vilčių į žmonių sūnus.

Mch 5 8 Jokūbo likutis tarp tautų bus kaip liūtas tarp laukinių žvėrių, kaip jauniklis liūtas avių bandose, kuris įsibrovęs mindo, drasko, ir nėra galinčio išgelbėti.

Mch 5 9 Tu pakelsi savo ranką prieš prispaudėjus, ir visi tavo priešai žus!

Mch 5 10 "Tą dieną, -sako Viešpats, -Aš išnaikinsiu tavo žirgus, sudaužysiu kovos vežimus;

Mch 5 11 sunaikinsiu miestus krašte ir sugriausiu tvirtoves;

Mch 5 12 išnaikinsiu burtininkus tavo krašte, ir nebebus tavyje žynių.

Mch 5 13 Aš išnaikinsiu jūsų drožinius ir statulas, kad nebegarbintumėte savo rankų darbų;

Mch 5 14 išrausiu giraites tavo krašte ir nusiaubsiu miestus.

Mch 5 15 Užsirūstinęs ir įtūžęs atkeršysiu tautoms, kurios neklausė manęs".

Mch 6 1 Klausykite, ką sako Viešpats: "Susirinkite, bylinėkitės kalnų akivaizdoje, kalvos tegirdi jūsų balsą!"

Mch 6 2 Girdėkite, kalnai, viešpaties bylą, jūs, tvirtieji žemės pamatai, viešpaties bylą su Jo tauta-Izraeliu:

Mch 6 3 "Mano tauta, ką tau padariau ir kuo apsunkinau? Paliudyk prieš mane.

Mch 6 4 Aš juk išvedžiau tave iš Egipto šalies, iš jos vergijos išpirkau tave; pasiunčiau Mozę, Aaroną ir Mirjamą išlaisvinti tave.

Mch 6 5 Mano tauta, atsimink, ką buvo sumanęs Balakas, Moabo karalius, ir ką jam atsakė Balaamas, Beoro sūnus. Pagalvok, kas vyko nuo šitimų iki Gilgalo, kad pažintum Viešpaties teisumą".

Mch 6 6 Su kuo man ateiti pas Viešpatį, nusilenkti aukštybių Dievui? Ar ateiti su metinių veršių deginamosiomis aukomis?

Mch 6 7 Ar viešpats priims tūkstančius avinų ir daugybę aliejaus? O gal man atiduoti savo pirmagimį už nusikaltimus, savo kūno vaisių už savo nuodėmę?

Mch 6 8 Tau, žmogau, Jis pasakė, kas gera ir ko viešpats reikalauja iš tavęs: teisingai elgtis, būti gailestingam ir vaikščioti nuolankiai su Dievu.

Mch 6 9 Viešpaties balsas šaukia miestui (išmintinga yra bijotis Tavo vardo): "Klausykite skeptro ir To, kuris jį paskyrė!

Mch 6 10 Ar dar tebėra nedorėlio namuose nedorybės turtai ir pasibjaurėtinai sumažintas saikas?

Mch 6 11 Ar laikyti nekaltais tuos, kurie naudoja neteisingas svarstyklas ir apgaulingus svorsčius?

Mch 6 12 Turtuoliai pilni smurto, gyventojai kalba melą ir apgaulę.

Mch 6 13 Taigi ir Aš tave, Izraeli, bausiu dėl tavo nuodėmių!

Mch 6 14 Tu valgysi, bet nepasisotinsi- liksi alkanas. Ką sutaupysi, to neturėsi, o jei ką išsaugosi-karai sunaikins.

Mch 6 15 Tu sėsi, bet nepjausi; spausi alyvas, bet nesi tepsi aliejumi; spausi vynuoges, bet negersi vyno.

Mch 6 16 Jūs vykdote Omrio ir Ahabo nuostatus ir elgiatės pagal jų patarimus. Todėl sunaikinsiu tave, o tavo gyventojai taps pajuoka. Jūs kentėsite mano tautos paniekinimą".

Mch 7 1 Vargas man, kaip nuskynus vasaros vaisius, kaip nurinkus vynuogių likučius: nėra jokios kekės pavalgyti nė nunokusių figų, kurias taip mėgstu!

Mch 7 2 Dingo geri žmonės krašte, nebėra dorų žmonių. Jie visi tykoja kraujo, spendžia pinkles broliui.

Mch 7 3 Jų rankos yra stropios piktam. Kunigaikštis ir teisėjas reikalauja dovanų, o turtuolis reiškia savo nedorus norus. Taip jie iškraipo teisingumą.

Mch 7 4 Jų geriausias yra kaip usnis, o doriausias kaip erškėčių tvora.
 Sąmyšio diena artėja, pranašų žodžiai pildosi.
 Mch 7 5 Netikėkite artimu, nepasitikėkite draugu! Saugokis net tos, kuri guli
 prie tavo šono.
 Mch 7 6 Sūnus niekina tėvą, duktė sukyta prieš motiną, marti prieš anytą;
 žmogaus priešai yra jo paties namiškiečiai.
 Mch 7 7 O aš ieškosiu Viešpaties, lauksiu savo išgelbėjimo Dievo! Mano Dievas
 išklausys mane.
 Mch 7 8 Nesidžiauk, mano priešai! Nors suklupau-atsikelsiu, nors sėdžiu
 tamsoje-Viešpats yra mano šviesa.
 Mch 7 9 Viešpaties rūstybę kėsiu, nes Jam nusidėjau. Jis išspręs mano bylą ir
 bus man teisingas-Jis išves mane į šviesą ir aš matysiu Jo teisumą.
 Mch 7 10 Mano priešai tai matys ir bus sugėdinti. Jie kalbėjo: "Kur yra
 Viešpats, tavo Dievas?" Aš matysiu juos sutriptus gatvių purve.
 Mch 7 11 Ateina dienos tavo sienoms atstatyti, dienos tavo riboms praplėsti.
 Mch 7 12 Tą dieną ateis pas tave iš visur: nuo Asūro iki Egipto, nuo Tyro iki
 Eufrato, nuo jūros iki jūros ir nuo kalno iki kalno.
 Mch 7 13 Tačiau kraštas virs dykyne dėl jo gyventojų, dėl jų darbų vaisiaus.
 Mch 7 14 Ganyk savo tautą, savo paveldo avis, kurios vienišos gyvena Karmelio
 miške. Tegul jos ganosi Bašano ir Gileado vešliuose laukuose kaip senomis dienomis.
 Mch 7 15 Parodysiu jums nuostabių dalykų, kaip jums išeinant iš Egipto krašto.
 Mch 7 16 Tautos, tai matydamos, susigės dėl savo jėgos: nebenorės nei girdėti,
 nei kalbėti.
 Mch 7 17 Jos ris dulkes kaip gyvatės, kaip žemės kirmėlės išlįs iš savo skylių.
 Jos bijos Viešpaties, mūsų Dievo, ir drebės dėl Tavęs.
 Mch 7 18 Kur yra toks Dievas kaip Tu, kuris atleidžia kaltę savo išrinktosios
 tautos likučiui? Jis nerūstauja per amžius, nes Jam patinka gailestingumas.
 Mch 7 19 Jis pasigailės mūsų, sunaikins nusikaltimus ir paskandins jūros
 gelmėse visas mūsų nuodėmes.
 Mch 7 20 Tu parodysi ištikimybę Jokūbui ir gailestingumą Abraomui, kaip su
 priesaika pažadėjai mūsų tėvams senomis dienomis.
 Nhm 1 1 Sprendimas apie Ninevę. Nahumo iš Elkošo regėjimo knyga.
 Nhm 1 2 Dievas pavydus ir Viešpats kersija. Viešpats kersija ir atlygina savo
 priešams.
 Nhm 1 3 Viešpats yra lėtas pykti ir didis savo galia, Viešpats baudžia
 nusikaltėlių. Jis eina vi esule ir audroje, debesys yra Jo kojų dulės.
 Nhm 1 4 Jis sudraudžia jūrą, padaro ją sausuma ir visas upes išdžiovina.
 Sunyksta Bašanas bei Karmelis ir Libano žiedas nuvysta.
 Nhm 1 5 Kalnai svyruoja prieš jį, kalvos tirpsta. Žemė ir visa, kas joje
 gyvena, dreba Jo aki vai zdoje.
 Nhm 1 6 Kas gali atsilaikyti prieš Jo pyktį ir kas gali ištverti Jo rūstybės
 įkarštį? Jo rūstybė išsilieja kaip ugnis, Jis išvarato uolas.
 Nhm 1 7 Viešpats yra geras, tvirtovė nelaimės metu. Jis pažįsta tuos, kurie
 Juo pasitiki.
 Nhm 1 8 Bet kaip galingas tvanas Jis sunaikins šią vietą, tamsa persekios Jo
 priešus.
 Nhm 1 9 Kodėl jūs priešinatės Viešpačiui? Jis visiškai sunaikins jus, ir
 nelaimė nebepasikartos.
 Nhm 1 10 Jie susipynę kaip erškėčiai, girti kaip girtuokliai, jie sudegs kaip
 sausos ražienos!
 Nhm 1 11 Iš tavęs išėjo tas, kuris planuoja pikta prieš Viešpatį-nedoras
 patarėjas.
 Nhm 1 12 Taip sako Viešpats: "Nors jie tvirti ir gausūs, jie sunyks ir
 pradingės. Nors varginau tave, bet daugiau tavęs nebevarginsiu.
 Nhm 1 13 Dabar sulaužysiu jos jungą, nuimsiu nuo tavęs pančius ir sutraukysiu
 juos".
 Nhm 1 14 Viešpats sako apie tave: "Tavo vardas nebebus minimas! Aš tavo
 šventyklų dievus-drožtus ir lietus-sunaikinsiu, o tau paruošiu kapą, nes netekai garbės".
 Nhm 1 15 Štai kalnuose kojos nešančio gerą žinią, skelbiančio taiką. Judai,
 džiūgauk ir švėsk! Ištesėk pažadus, nes tavyje nebevaikščios nedorėlis, jis visiškai
 sunaikintas!
 Nhm 2 1 Tas, kuris daužo į gabalus, ateina prieš tave. Budėk, stebėk kelią,
 pasiruošk, sukauk visas jėgas!
 Nhm 2 2 Viešpats atgaivina Jokūbo ir Izraelio didybę, nors priešai juos
 nusiaubė ir jų vynmedžių šakeles sulaužė.
 Nhm 2 3 Priešų skydai raudoni, karių apranga skaisčiai raudonos spalvos. Kovos
 vežimai žibės kaip liepsna, svyruos iečių miškas.
 Nhm 2 4 Kovos vežimai lėks gatvėmis ir aikštėmis tarsi žaibas.
 Nhm 2 5 Jis šauks savo drąsiuosius, jie skubės klupdami, veršis prie sienos,
 bet apgultis jau bus paruošta.
 Nhm 2 6 Upių vartai bus atidaryti, rūmai užimami.
 Nhm 2 7 Karalienė bus vedama į nelaisvę, o jos tarnaitės dejuos kaip

balandžiai ir mušis į krūtinę.
 Nhm 2 8 Ninevė yra tvenkinys, iš kurio ištekęs vanduo. Jis šauks: "Sustokite, sustokite!", bet niekas nekreips dėmesio.
 Nhm 2 9 Plėškite sidabrą, plėškite auksą! Čia turtų daugybė, nėra jiems galo!
 Nhm 2 10 Ji tuščia, išplėsta ir sunaikinta. Širdis alpsta, keliai dreba, visų veidai iš baimės pabalę.
 Nhm 2 11 Kur liūto buveinė, kur jaunų liūtų ola, kur liūtukai, kurie nepažino baimės?
 Nhm 2 12 Liūtas plėšė ir smaugė savo jaunikiams ir liūtėms, jis grobiu pripildė olas ir landas.
 Nhm 2 13 "Aš esu prieš tave, -sako kareivijų viešpats. -Aš sudeginsiu tavo kovos vežimus, tavo jaunuolių sunaikins kardas. Tu neteksi grobio, niekas nebegirdės tavo pasiuntinių balso".
 Nhm 3 1 Vargas kruvinam miestui; jis pilnas klastos ir smurto, o plėšimai jame nesiliauja!
 Nhm 3 2 Botagų pliaukšėjimas ir ratų bildesys! Šuoliais lekia žirgai, darda kovos vežimai!
 Nhm 3 3 Raitelis pakelia švytintį kardą ir blykčiojančią ietį. Daugybė užmuštų, krūvos negyvų, begalės lavonų! Jie klupinėja, eidami per lavonus.
 Nhm 3 4 Tai dėl daugybės paleistuvysčių ir žavingų kerėtojų, kurios apraizgė tautas ir gimines savo kerais.
 Nhm 3 5 "Štai Aš esu prieš tave, -sako kareivijų viešpats. -Aš pastatysiu tave nuogą prieš tautas ir karalystes;
 Nhm 3 6 apdrabstysiu tave purvais, išniekinsiu ir padarysiu tave gėdos stulpu.
 Nhm 3 7 Kiekvienas, kuris tave matys, pasitrauks nuo tavęs, sakydamas: 'Ninevė sunaikinta! Kas ją apraudos? Kas ją nuramins?' "
 Nhm 3 8 Ar tu geresnė už No Amono miestą, kuris buvo tarp upių, apsuptas vandenų?
 Nhm 3 9 Jo stiprybė buvo Etiopija ir Egiptas, tavo pagalbininkai-Putas ir Libija.
 Nhm 3 10 O vis dėlto jis buvo ištremtas, pateko nelaisvėn. Jo vaikai buvo sutraiškyti gatvių kampuose, dėl jo garbingųjų metė burtą, visi didžiūnai buvo sukaustyti grandinėmis.
 Nhm 3 11 Tu irgi būsi nugirdyta ir paniekinta ieškosi prieglaudos.
 Nhm 3 12 Visos tavo tvirtovės yra lyg figmedžiai su ankstyvosiomis figomis; medžius papurčius, jos krinta į valgančiojo burną.
 Nhm 3 13 Tavo tauta kaip moterys: krašto vartai bus plačiai priešams atverti, ugnis suės tavo užkaiščius.
 Nhm 3 14 Turėk vandens atsargų tvirtovėje. Mink molį, gamink plytų tvirtovei sustiprinti!
 Nhm 3 15 Ugnis ten praris tave, kardas naikins tave kaip skėriai, nors jūsų pačių būtų daug kaip skėrių ir vikšrų.
 Nhm 3 16 Nors tavo pirklių yra tiek, kiek dangaus žvaigždžių, jie kaip skėrių vikšrai išsiners ir nuskris!
 Nhm 3 17 Tavo valdininkai ir vadai yra kaip skėrių būrys, kuris guli, o saulei patekėjus, nulekia, ir niekas nežino, kur jis yra.
 Nhm 3 18 Asirijos karaliau, tavo ganytojai snaudžia ir kilmingieji miega, tauta išsklaidyta kalnuose, nėra kas ją surenka.
 Nhm 3 19 Tavo žlugimas nesustabdomas, žaižda mirtina. Visi, išgirdę šią žinią apie tave, ploja rankomis, nes tavo nedorybė palietė visus.
 Hbk 1 1 Regėjimas, kurį matė pranašas Habakukas.
 Hbk 1 2 Viešpatie, kaip ilgai aš šauksiu, o Tu neišklausysi, šauksiu apie smurtą, o Tu negebėsi!
 Hbk 1 3 Kodėl man leidi patirti nedorybę ir vargą? Priespauda ir smurtas prieš mane, visur kyla vaidai ir barniai.
 Hbk 1 4 Įstatymas nusilpo, į teisingumą nekreipiama dėmesio, nedorėlis apsuka teisųjį, teisė sprendimas iškraipomas!
 Hbk 1 5 "Dairykitės tarp tautų ir įsidėmėkite, didžiai stebėkitės, nes jūsų dienomis darysiu darbą, kuriuo jūs netikėtumėte, jei jums kas apie tai pasakotų.
 Hbk 1 6 Aš sukelsiu chaldėjus, kurie siekia užimti jiems nepriklausančias žemes, kitų gyvenvietes.
 Hbk 1 7 Tai žiauri ir baisi tauta, jie patys nusprendžia, kas teisus ir garbingas.
 Hbk 1 8 Jų žirgai greitesni už leopardus. Jie plėšresni negu stepių vilkai. Raiteliai išsiškleidžia, jie atjoja iš toli, jie skrenda kaip erelis prie grobio.
 Hbk 1 9 Jie visi siekia smurto, jų veidai kaip rytų vėjas, jie ima belaisvius kaip smėlio smiltis.
 Hbk 1 10 Jie tyčiojasi iš karalių, šaiposi iš kunigaikščių. Jie juokiasi iš tvirtovių, supylę pylimus, jie jas paima.
 Hbk 1 11 Jie traukia tolyn kaip vėjas, viską nualina. Jiems jėga-jų dievas".
 Hbk 1 12 Argi Tu nesi amžinasis Viešpats, mano Dievas, mano Sventasis? Mes nemirsimė! Viešpatie, Tu juos paskyrei teismui, galingsasis Dieve, Tu juos paruošei bausmei.

Hbk 1 13 Tavo akys tyros, jos negali matyti pikto, negali žiūrėti į neteisybę.
Kodėl ramiai stebi piktadarius ir tyli, kai nedorėlis praryja teisesnį už save?

Hbk 1 14 Tu padarei žmones kaip jūros žuvis, kaip kirmėles, kurios neturi valdovo.

Hbk 1 15 Jie iškelia juos meškere, ištraukia savo tinklu, surenka bradiniu; todėl jie patenkinti džiaugiasi.

Hbk 1 16 Jie aukoja tinklui ir smilko bradiniui, nes jų dėka grobis gausus ir maištas geras.

Hbk 1 17 Argi jie nuolat tuštins tinklus ir žudys tautas be pasigailėjimo?

Hbk 2 1 Aš stovėsiu sargyboje, pakilsiu į bokštą ir stebėsiu, ką Viešpats man kalbės ir ką man atsakyti, kai esu baramas.

Hbk 2 2 Viešpats atsakydamas man tarė: "Užrašyk regėjimą aiškiai ant plokščių, kad jį galėtų perskaityti prabėgantys.

Hbk 2 3 Regėjimas yra skirtam laikui, bet galiausiai jis kalbės ir nemeluos. Jei jis uždelstų-lauk, nes jis tikrai išsipildys ir nevėluos.

Hbk 2 4 Pasipūtėlio siela nėra dora, bet teisusis gyvens savo tikėjimu.

Hbk 2 5 Kaip vynas yra apgaulingas, taip išdidus žmogus-besotis. Jo gerklė kaip mirusiųjų buveinė, nepasotinama kaip mirtis, jis pavergia tautas ir gimines.

Hbk 2 6 Ar ne jie dainuos pašaipias dainas ir sugalvos patarlių apie jį: 'Vargas tam, kuris daugi na tai, kas ne jo. Kaip ilgai tai tęsis? Tu apkrauni save užstatų daugybe'.

Hbk 2 7 Ar nepabus ir nepakils tie, kurie apiplėš tave, ar neprivers tavęs drebėti? Tada tu tapsi jiems grobiu.

Hbk 2 8 Kadangi tu apiplėšei daug tautų, dabar tave apiplėš visos likusios tautos-dėl pralieto kraujo ir padaryto smurto miestams ir visiems jų gyventojams.

Hbk 2 9 Vargas tam, kuris godžiai siekia neteisingo pelno savo namams, kad susuktų lizdą aukštybėje, kad apsisaugotų nuo nelaimės!

Hbk 2 10 Tu atnešei gėdą savo namams, naikindamas tautas, pats praradai gyvybę!

Hbk 2 11 Akmuo iš sienos šauks, o medinės sijos jam atsakys:

Hbk 2 12 'Vargas tam, kuris stato miestą krauju ir tvirtovę neteisybe'.

Hbk 2 13 Tai ne kareivijų viešpaties valia, kad tautos dirbtų ugniai ir giminės vargtų veltui.

Hbk 2 14 Žemė bus pilna viešpaties šlovės pažinimo kaip jūra pilna vandens.

Hbk 2 15 Vargas tam, kuris pila savo artimui, ragindamas jį gerti, ir taip jį nugirdo, kad galėtų matyti jo nuogumą.

Hbk 2 16 Tu prisipildei gėda vietoj garbės. Dabar gerk ir tu ir atidenk savo gėdą. Viešpats siunčia tau gėdos ir pažeminimo taurę.

Hbk 2 17 Tave užgrius Libanui padarytas smurtas ir gyvulių grobimas gąsdins tave dėl žmonių kraujo ir kraštui, miestams bei visiems jų gyventojams padaryto smurto.

Hbk 2 18 Kokia nauda iš drožinio, kurį drožėjas padarė? Ar iš lieto atvaiždo, mėlų mokytojo, kuriuo jo gamintojas pasitiki, darydamas nebylius stabus?

Hbk 2 19 Vargas tam, kuris sako medžiui: 'Pabusk!', nebyliam akmeniui: 'Pajudėk!' Tiesa, jis attrauktas auksu ir sidabru, tačiau jame nėra kvapo.

Hbk 2 20 Bet Viešpats yra savo šventykloje, tenutyla visas pasaulis prieš jį!"

Hbk 3 1 Pranašo Habakuko malda:

Hbk 3 2 "Viešpatie, girdėjau tavo kalbą ir nusigandau. Atnaujink ir apreišk savo darbą metuose, savo rūstybėje prisimink gailestingumą.

Hbk 3 3 Dievas atėjo iš Temano, šventasis-nuo Parano kalno. Jo šlovė uždengė dangų ir žemė buvo pilna Jo gyriaus.

Hbk 3 4 Spinduliuojančioje šviesoje Jis pasirodė. Iš Jo rankų tvieskė šviesos spinduliai-Jo galybė.

Hbk 3 5 Pirma Jo ėjo maras, degančios anglys po Jo kojomis.

Hbk 3 6 Jis sustojo ir išmatavo žemę. Jis pažvelgė-išsigando tautos, susvyravo amžinieji kalnai, nusilenkė kalvos. Jo keliai amžini.

Hbk 3 7 Aš mačiau Kušano palapinės nelaimėje, Midjano krašto palapinių uždangos siūbavo.

Hbk 3 8 Viešpatie, ar upės sukėlė Tavo kerštą, ar jūra sužadino įtūžį, ar srovės uždegė Tavo rūstybę, kad Tu važiavai žirgais ir išgelbėjimo vežimais?

Hbk 3 9 Tavo lankas buvo apnuogintas, kaip buvai prisiekęs tautoms. Tu išraižei žemę upėmis.

Hbk 3 10 Tave pamatę sudrebėjo kalnai, liejosi vanduo, gelmės balsas pasigirdo, ir ji kėlė rankas į aukštybes.

Hbk 3 11 Saulė ir mėnulis sustojo, kai pasipylė Tavo šviečiančios strėlės ir suspiন্দo ietys.

Hbk 3 12 Įtūžęs Tu ėjai per žemę, užsirūstinęs trypei tautas.

Hbk 3 13 Tu išėjai gelbėti savo tautos, gelbėti savo pateptojo, sutrupinai nedorėlių namų galvą, apnuoginai juos nuo pamatų iki kaklo.

Hbk 3 14 Tu pervėrei jo strėlėmis jo karius, kai jie kaip audra ėjo išblaškyti manęs, džiūgaudami, kad galės slaptoje praryti vargšą.

Hbk 3 15 Tu su savo žirgais perėjai jūrą galingų vandenų paviršiumi.

Hbk 3 16 Man tai girdint, drebėjo mano kūnas, virpėjo lūpos. Skausmas palietė kaulus, buvau labai sukrėstas. Aš ramus laukiau bausmės tiems, kurie užpuolė mano tautą.

The Holy Bible in Lithuanian

Hbk 3 17 Nors figmedis nežydėtų ir nebūtų vaisių ant vynmedžių ir alyvmedžių, nors laukai neduotų derliaus, garduose dingtų avys ir ožkos ir nebūtų gyvulių tvartuose,
Hbk 3 18 tačiau aš džiaugsiuosi viešpačiu, džiūgausiu savo išgelbėjimo Dievu!
Hbk 3 19 Viešpats Dievas yra mano stiprybė. Jis padarys mano kojas kaip elnių ir leis man pasiekti aukštumas". Choro vadovui. Styginiais instrumentais.
Zph 1 1 Viešpaties žodis buvo suteiktas Sofonijui, sūnui Kušio, sūnaus Gedelijos, sūnaus Amarijos, sūnaus Ezekijo, viešpataujant Judo karaliui Jozijui, Amono sūnui.
Zph 1 2 "Aš pašalinsiu visa nuo žemės paviršiaus, -sako Viešpats, -
Zph 1 3 pašalinsiu žmones, gyvulius, padangių paukščius, jūros žuvis, suklupimo akmenis ir nedorėlius.
Zph 1 4 Aš pakelsiu savo ranką prieš Judą ir Jeruzalės gyventojus, išnaikinsiu Baalio likučius ir kartu su juo stabų kunigus;
Zph 1 5 ir tuos, kurie ant stogų garbina dangaus kareiviją, ir tuos, kurie, garbindami viešpatį, prisiekia Melechu,
Zph 1 6 ir tuos, kurie, nususukę nuo Viešpaties, neieško Jo, net nesiteirauja apie Jį".
Zph 1 7 Nutilkite Viešpaties akivaidžius. Viešpaties diena artima. Viešpats paruošė auką, pakvietė svečius.
Zph 1 8 "Aukojimo dieną Aš nubausiu kunigaikščius, karaliaus vaikus ir visus, kurie dėvi svetimšalių drabužius.
Zph 1 9 Tą dieną nubausiu visus, kurie šoka per slenkstį, smurtu ir apgaule pripildo savo valdovo namus.
Zph 1 10 Tą dieną, -sako Viešpats, -pagalbos šauksmas sklis nuo žuvų vartų, raudojimas iš antrojo kvartalo ir bailsus klyksmas nuo kalvų!
Zph 1 11 Raudokite, apsuptieji, nes sunaikinti visi prekybininkai, pražuvo sidabro keitėjai.
Zph 1 12 Aš su žibintais ieškosiu po Jeruzalę ir nubausiu tuos, kurie sėdi ant savo mielių, o širdyje mano: 'Viešpats nedarys nei gera, nei pikta'.
Zph 1 13 Jų turtas bus išplėstas ir namai liks tušti. Jie pasistatys namus, bet negyvens juose, užveis vynuogynų, bet negers jų vyno.
Zph 1 14 Viešpaties didžioji diena skubiai artėja. Jau girdimas Viešpaties dienos balsas. Tada gaudžiai verks net karžygiai!
Zph 1 15 Ta diena-rūstybės diena, diena vargo ir suspaudimo, diena nelaimės ir sunaikinimo, diena tamsos ir sutemų, diena debesų ir miglos,
Zph 1 16 diena trimto ir kovos šauksmo prieš sutvirtintus miestus ir aukštus bokštus.
Zph 1 17 Aš varginsiu žmones, jie vaikščios kaip akli, nes nusidėjo viešpačiui, jų kraujas bus pralietas kaip dulkės, jų kūnai bus išmesti kaip mėšlas".
Zph 1 18 Nei sidabras, nei auksas neišgelbės jų viešpaties rūstybės dieną, Jo pavydas lyg ugnis sunaikins visą kraštą ir jo gyventojus.
Zph 2 1 Susirinkite, taip, susirinkite, nemėgstama tauta,
Zph 2 2 kol dar nepriimtas sprendimas- diena praeis kaip pelai, -kol neužgriuvo Viešpaties baisioji rūstybė, kol neatėjo Viešpaties rūstybės diena!
Zph 2 3 Visi krašto romieji, kurie vykdote Jo įsakymus, ieškokite Viešpaties, ieškokite teismo, ieškokite nuolankumo! Gal išvengsite Viešpaties rūstybės?
Zph 2 4 Gaza taps negyvenama vieta, o Aškelonas-dykuma. Ašdodo gyventojai bus vidudienį išvaryti, Ekronas išrautas su šaknimis.
Zph 2 5 Vargas jums, pajūrio gyventojai, keretų tauta! Viešpaties žodis prieš jus: "Kanaane, filistinų šalie, Aš sunaikinsiu tave, liksi be gyventojų".
Zph 2 6 Pajūrio kraštas taps avių ganyklomis ir gardais.
Zph 2 7 Pajūris atiteks Judo namų likučiu: prie jūros jie ganyt bandas, o vakare ilsėsis Aškelone. Viešpats, jų Dievas, aplankys juos ir parves jų ištremtuosius.
Zph 2 8 "Aš girdėjau moabitų plūdimą ir amonitų piktžodžiavimą, kai jie plūdo mano tautą ir didžiavosi prieš jos kraštą.
Zph 2 9 Todėl, kaip Aš gyvas, -sako kareivių Viešpats, Izraelio Dievas, -Moabas taps Sodoma ir Amonas-Gomora, piktžolių laukais bei druskos duobėmis ir tyrais per amžius. Mano tautos likutis juos apiplės ir pasisavins jų kraštą".
Zph 2 10 Jie bus nubauti už išdidumą ir kareivių viešpaties tautos plūdimą.
Zph 2 11 Baisus bus jiems Viešpats. Jis sunaikins visus jų krašto dievus, tada garbins Jį visos pagonių salos.
Zph 2 12 Jūs, etiopai, taip pat būsite žudomi mano kardu.
Zph 2 13 Jis išties savo ranką į šiaurę ir sunaikins Asiriją, pavers Ninevę dykyne:
Zph 2 14 ji bus ganykla bandoms ir poilsio vieta visiems žvėrimams. Vanagai ir apuokai nakvos ant kolonų, jų balsai girdėsies languose. Slenksčiai bus nuniokoti, kedro lentos bus nuplėstos.
Zph 2 15 Džiūgavęs miestas, kuris taip saugiai gyveno, galvodamas: "Aš ir niekas kitas!" Kuo jis pavirto? Dykyne, gyvulių ganykla. Kiekvienas praeidamas švilps ir mos ranka.
Zph 3 1 Vargas maištingam, suteptam ir pilnam smurto miestui!
Zph 3 2 Jis nepakluso balsui, nepriėmė pamokymų, nepasitikėjo viešpačiu, nesia Martino prie savo Dievo.

Zph 3 3 Jo kunigaikščiai yra riaumojantys liūtai, teisėjai-stepių vilkai, kurie nieko nepalieka kitam.

Zph 3 4 Jo pranašai lengvabūdžiai ir neištikimi, jo kunigai suteršė šventyklą ir laužo įstatymą.

Zph 3 5 Teisus Viešpats yra jame, Jis nedaro neteisybės, kas rytą ištikimai apreiškia savo teisingumą. Tačiau neteisieji nepažįsta gėdos.

Zph 3 6 "Aš išnaikinu tautas. Jų bokštai sugriauti, jų gatvės tuščios, niekas jomis nebevaikščioja. Jų miestai nusiaubti, be gyventojų.

Zph 3 7 Aš tariau: 'Tu, Jeruzale, bijosi manęs ir priimsi mano pamokymą', kad nesunaikinau jų, kaip grasinau. Tačiau jie vis labiau nusikalto.

Zph 3 8 Laukite manęs, -sako Viešpats, -laukite tos dienos, kai pakilsiu plėšti. Aš nusprendžiau surinkti tautas, sutelkti karalystes, išlieti ant jų savo rūstybę. Mano pavydo ugnis sunaikins visą žemę.

Zph 3 9 Tada Aš duosiu tautoms tyrą kalbą, kad jos visos galėtų šauktis Viešpaties ir vieningai Jam tarnauti.

Zph 3 10 Iš anapus Etiopijos upių ateis mano išsklaidytieji ir atneš man aukų.

Zph 3 11 Tuomet nebereikės tau gėdytis savo darbų, kuriais maištavai prieš mane. Aš pašalinsiu tavyje pasipūtėlius, tu nebesididžiuosi mano šventajame kalne.

Zph 3 12 Aš paliksiu tavyje nuolankius ir nusižeminusius, kurie pasitikės Viešpaties vardu.

Zph 3 13 Izraelio likutis elgsis teisingai, vengs melo ir klastos. Jie gyvens ramiai ir be baimės".

Zph 3 14 Giedok garsiai, Siono dukra! Šauk, Izraeli! Linksminkis ir džiūgauk visa širdimi, Jeruzalės dukra!

Zph 3 15 Viešpats panaikino tavo nuosprendį, pašalino tavo priešus. Viešpats, Izraelio Karalius, yra su tavimi-tu nebematysi pikta.

Zph 3 16 Tą dieną sakys Jeruzalei: "Nebijok!", ir Sionui: "Nenuleisk rankų!"

Zph 3 17 Viešpats, tavo Dievas, esantis tavyje, yra galingas. Jis išgelbės, Jis džiaugsis tavimi, atgaivins tave savo meile ir džiūgaus dėl tavęs giedodamas.

Zph 3 18 "Aš pašalinsiu nelaimes ir panieką,

Zph 3 19 saugosiu tave nuo prispaudėjų, padėsiu raišam, surinksiu išsklaidytuosius, jų gėdą paversiu garbe.

Zph 3 20 Tada, surinkęs jus, parvesiu namo. Aš jus išaukštinsiu ir suteiksiu jums vardą visose žemės tautose, kai parvesiu jūsų ištremtuosius, jums patiems matant", -sako Viešpats.

Hgg 1 1 Antraisiais karaliaus Darijaus metais, šešto mėnesio pirmą dieną, Viešpats kalbėjo per pranašą Agėją Salatielio sūnui Zorobabeliui, Judo valdytojui, ir Jehocadako sūnui Jozuei, vyriausiajam kunigui, sakydamas:

Hgg 1 2 "Taip sako kareivių Viešpats: 'Žmonės kalba, kad dar neatėjo laikas atstatyti Viešpaties namus' ".

Hgg 1 3 Tada Viešpats kalbėjo per pranašą Agėją:

Hgg 1 4 "Ar laikas jums gyventi lentomis apmuštuose namuose, kai šventykla tebėguli griuvėsiuose?

Hgg 1 5 Todėl dabar taip sako kareivių Viešpats: 'Apsvarstykite savo kelius!

Hgg 1 6 Jūs daug pasėjate, bet mažai pjaunate; valgotė, bet nepasisotinate; geriate, bet troškulio nenumalšinate. Jūs apsirengiate, bet nesusylate; o kas dirba už algą, deda ją į kiaurą maišą' ".

Hgg 1 7 Taip sako kareivių Viešpats: 'Apsvarstykite savo kelius!

Hgg 1 8 Eikite į kalnus, parsigabenkite medžių ir statykite namus. Aš juos pamėgsiu ir būsiu pašlovintas.

Hgg 1 9 Jūs tikėjotės daug, o gavote mažai; parsigabenote į namus, o Aš sunaikinau. Kodėl?-sako kareivių Viešpats. -Dėl to, kad mano namai guli griuvėsiuose, o jūs skubate statyti savo namus.

Hgg 1 10 Todėl dangus sulaikė rasą, o žemė neduoda derliaus.

Hgg 1 11 Aš pašaukiau sausrą lygumoms ir kalnams, jAVams, vynuui, aliejui ir viskam, kas auga laukuose, gyvuliams bei žmonėms ir jų visiems darbams' ".

Hgg 1 12 Tada Salatielio sūnus Zorobabelis ir Jehocadako sūnus Jozuė, vyriausieji kunigai, ir visos tautos likutis pakluso Viešpaties, savo Dievo, balsui ir pranašo Agėjo žodžiams, kai Viešpats, jų Dievas, jį siuntė. Ir tauta bijojo Viešpaties.

Hgg 1 13 Agėjas, Viešpaties pasiuntinys, skelbė tautai Viešpaties žodžius: "Aš esu su jumis, -sako Viešpats".

Hgg 1 14 Viešpats pažadino Salatielio sūnaus Zorobabelio, Judo valdytojo, Jehocadako sūnaus Jozuės, vyriausiojo kunigo, ir tautos likučio dvasią. Jie atėjo ir ėmėsi darbo prie kareivių Viešpaties, savo Dievo, namų.

Hgg 1 15 Šešto mėnesio dvidešimt ketvirtą dieną, antrais karaliaus Darijaus metais.

Hgg 2 1 Septinto mėnesio dvidešimt pirmą dieną Viešpats vėl kalbėjo per pranašą Agėją:

Hgg 2 2 "Sakyk Salatielio sūnui Zorobabeliui, Judo valdytojui, ir Jehocadako sūnui Jozuei, vyriausiajam kunigui, bei tautos likučiai:

Hgg 2 3 'Kas iš jūsų matė šiuos namus pirmykštėje šlovėje? Kaip jie jums dabar atrodo? Ar jie neatrodo jums mažos vertės?

Hgg 2 4 Bet būk drąsus, Zorobabeli, -sako Viešpats. -Būk drąsus, Jozue, Jehocadako sūnau, vyriausiasis kunige! Būkite drąsūs, visi krašto žmonės! Dirbkite! Aš esu su jumis, -sako kareivijų Viešpats. -

Hgg 2 5 Kaip jums pažadėjau išeinant iš Egipto, taip ir dabar mano dvasia yra tarp jūsų. Nebijokite!

Hgg 2 6 Nes taip sako kareivijų Viešpats: 'Netrukus Aš dar kartą sudrebinsiu dangus ir žemę, jūrą ir sausumą.

Hgg 2 7 Aš supurtysiu visas tautas ir visų tautų laukiamasis ateis. Ir Aš pripildysiu šiuos namus šlove, -sako kareivijų Viešpats'.

Hgg 2 8 'Mano yra sidabras ir mano- auksas', -sako kareivijų Viešpats.

Hgg 2 9 'Šitų paskutinių namų šlovė bus didesnė už pirmųjų. Šioje vietoje Aš suteiksiu ramybę savo tautai', -sako kareivijų Viešpats".

Hgg 2 10 Antraisiais Darijaus metais, devinto mėnesio dvidešimt ketvirtą dieną, Viešpats kalbėjo pranašui Agėjui:

Hgg 2 11 "Pasiklausk kunigų apie įstatymą, sakydamas:

Hgg 2 12 'Jei kas neša pašvestą mėsą savo drabužio skverne ir skvernu paliečia duoną, viralą, vyną, aliejų ar bet kokį valgį, ar tas maistas tampa šventu?' " Kunigai atsakė: "Ne".

Hgg 2 13 Agėjas vėl klausė: "Jei kas susitepęs lavonu, paliečia ką nors iš tų dalykų, ar tai tampa sutepta?" Kunigai atsakė: "Taip".

Hgg 2 14 Tada Agėjas tarė: "Tokia yra ši tauta ir šie žmonės mano aki vaizdoje, -sako Viešpats. -Ir tokie yra jų visi darbai, ir tai, ką jie aukoja, yra sutepta.

Hgg 2 15 Dabar stebėkite, kas vyko iki šios dienos, kai dar nebuvo padėtas akmuo Viešpaties šventykloje.

Hgg 2 16 Jūs ateidavote prie dvidešimties saikų jāvų krūvos, o atrasdavote tik dešimt. Priėję prie spaustuvo pasisemti penkiasdešimt saikų, terasdavote dvidešimt.

Hgg 2 17 Aš naikinau jūsų darbą sausra, pelėsiais ir kruša, bet jūs negrižote pas mane, -sako Viešpats. -

Hgg 2 18 Dabar stebėkite nuo šios dienos, nuo devinto mėnesio dvidešimt ketvirtos dienos, kai buvo padėtas Viešpaties šventyklos pamatas.

Hgg 2 19 Ar dar yra sėklos aruode? Vynmedis, figmedis, granatmedis ir alyvmedis dar neneša vaisiaus. Nuo šios dienos Aš jus laiminsiu!"

Hgg 2 20 Viešpats vėl kalbėjo Agėjui dvidešimt ketvirtą mėnesio dieną:

Hgg 2 21 "Sakyk Zorobabeliui, Judo valdytojui: 'Aš supurtysiu dangų ir žemę, nuversiu karalysčių sostus ir sunaikinsiu pagonių karalysčių galybę.

Hgg 2 22 Aš apversiu kovos vežimus ir tuos, kurie juose sėdi, žirgai ir raiteliai kris nuo kardo.

Hgg 2 23 Tą dieną paimsiu tave, Zorobabeli, Salatielio sūnau, mano tarne, ir padarysiu tave antspaudo žiedu, nes Aš tave išsirinkau, -sako kareivijų Viešpats' ".

Zch 1 1 Antraisiais Darijaus metais, aštuntą mėnesį, Viešpats kalbėjo Zacharijui, Idojo sūnaus Berechijos sūnui, sakydamas:

Zch 1 2 "Viešpats buvo labai užsirūstinęs ant jūsų tėvų.

Zch 1 3 Todėl sakyk jiems: 'Taip sako kareivijų Viešpats: 'Gręžkitės į mane, tai Aš gręšiuosi į jus.

Zch 1 4 Nebūkite kaip jūsų tėvai, kuriems prieš tai buvę pranašai skelbė: 'Taip sako kareivijų Viešpats: 'Nusisukite nuo savo piktų kelių ir darbų!' Bet jie neklausė ir nekreipė dėmesio, -sako Viešpats. -

Zch 1 5 Jūsų tėvų nebėra ir pranašai negyvena per amžius,

Zch 1 6 bet mano žodžiai ir nuostatai, kuriuos buvau paskelbęs savo tarnams pranašams, pasivijo jūsų tėvus. Jie sugrižo ir sakė: 'Kaip kareivijų Viešpats sumanė mums padaryti pagal mūsų kelių ir darbų, taip jis ir pasiėgė' ".

Zch 1 7 Antraisiais Darijaus metais, vienuolikto mėnesio dvidešimt ketvirtą dieną, Viešpats kalbėjo pranašui Zacharijui, Idojo sūnaus Berechijos sūnui.

Zch 1 8 Naktį aš regėjau vyrą. Jis sėdėjo ant sarto žirgo, kuris stovėjo tarp mirtų dauboje; už jo buvo sartų, margų ir baltų žirgų.

Zch 1 9 Aš paklausiau: "Kas jie, mano viešpatie?" Angelas, kuris kalbėjo su manimi, atsakė: "Aš tau paaiškinsiu".

Zch 1 10 Vyras, kuris stovėjo tarp mirtų, tarė: "Viešpats siuntė juos apvaikščioti žemę".

Zch 1 11 Jie atsakė Viešpaties angelui, stovinčiam tarp mirtų: "Mes apvaikščiojome žemę-visur ramybė ir taika".

Zch 1 12 Viešpaties angelas klausė: "Kareivijų Viešpatie, kiek dar laiko nepasigailėsi Jeruzalės ir Judo miestų, prieš kuriuos rūstinaisi septyniasdešimt metų?"

Zch 1 13 Viešpats geras ir paguodžiančiais žodžiais atsakė su manimi kalbančiam angelui.

Zch 1 14 Angelas, kuris kalbėjo su manimi, tarė: "Skelbk: 'Taip sako kareivijų Viešpats: 'Mano pavydas dėl Jeruzalės ir Siono yra didelis.

Zch 1 15 Ir Aš labai supykęs ant tautų, kurios jaučiasi saugios. Kai Aš buvau truputį supykęs, jos padidino jūsų vargus' ".

Zch 1 16 Todėl taip sako Viešpats: 'Aš pasigailėsiu Jeruzalės, mano šventykla bus statoma joje.

Zch 1 17 Mano miestai bus perpildyti gėrybių. Viešpats paguos Sioną, vėl išsirinks Jeruzalę' ".

Zch 1 18 Pakėlęs akis, pamačiau: štai buvo keturi ragai!

Zch 1 19 Aš klausiau angelą, kuris su manimi kalbėjo: "Ką reiškia šitie ragai?"

Jis atsakė: "Šitie ragai išsklaidė Izraelį, Judą ir Jeruzalę".

Zch 1 20 Po to Viešpats parodė man keturis kalvius.

Zch 1 21 Aš klausiau: "Ką šitie darys?" Jis atsakė: "Ragai išsklaidė Judą taip, kad niekas nebegalėjo pakelti galvos. O šitie atėjo numušti ragus toms tautoms, kurios pakėlė ragus prieš Judo žemę, kad ją išsklaidytų".

Zch 2 1 Pakėlęs akis, pamačiau vyrą, kuris laikė rankoje matavimo virvę.

Zch 2 2 Aš paklausiau: "Kur tu eini?" Jis man atsakė: "Matuoti Jeruzalės, kad sužinočiau jos plotį ir ilgį".

Zch 2 3 Angelas, kalbėjęs su manimi, išėjo priekin, o kitas angelas atėjo priešais jį.

Zch 2 4 Jis tarė anam: "Bėk, pranešk šiam jaunuoliui, kad Jeruzalėje bus gyvenama ir už miesto sienų dėl daugybės žmonių ir gyvulių".

Zch 2 5 "Aš, -sako Viešpats, -būsiu jai ugnies siena ir būsiu šlovė joje.

Zch 2 6 Bėkite iš šiaurės krašto, -sako Viešpats, -nes Aš jus išsklaidžiau į visas keturias puses, -sako Viešpats. -

Zch 2 7 Gelbėkis, Sione, gyvenantis su Babilono dukterimi!"

Zch 2 8 Taip sako kareivijų Viešpats, kurio šlovė siuntė mane pas tautas, kurios plėšė jus: "Kas paliečia jus, paliečia mano akies vyzdį!

Zch 2 9 Aš pakelsiu ranką prieš juos, ir jie taps savo tarnų grobiu. Tada jūs žinosite, kad kareivijų Viešpats siuntė mane.

Zch 2 10 Džiūgauk ir būk linksma, Siono dukra, nes Aš ateinu ir gyvensiu tavyje, -sako Viešpats. -

Zch 2 11 Tuomet daug tautų prisijungs prie Viešpaties ir taps mano tauta. Aš gyvensiu tavyje ir tu žinosi, kad kareivijų Viešpats siuntė mane pas tave.

Zch 2 12 Viešpats vėl valdys Judą, kaip savo paveldą šventame krašte, ir Jeruzalė vėl taps išrinktuųjų miestu.

Zch 2 13 Tenutyla kiekvienas kūnas Viešpaties akivaizdoje, nes Jis pakilo iš savo šventos buveinės".

Zch 3 1 Jis man parodė vyriausiąjį kunigą Jozuę, stovintį prie Viešpaties angelo. Šėtonas stovėjo jo dešinėje, kad jam pasipriešintų.

Zch 3 2 Viešpats tarė šėtonui: "Viešpats, kuris išsirinko Jeruzalę, tesudraudžia tave, šėtone! Argi šitas ne nuodėgulis, ištrauktas iš ugnies?"

Zch 3 3 Jozuė stovėjo prie angelo, apsilikęs nešvariais drabužiais.

Zch 3 4 Angelas sakė stovintiems prie jo: "Nuvilkite te nuo jo nešvarius drabužius!" O jam jis tarė: "Štai aš pašalinau tavo kaltę, dabar aprengiu tave puošniais rūbais!"

Zch 3 5 Jis liepė: "Uždėkite jam ant galvos švarią mitrą!" Jie uždėjo jam mitrą ir apvilko rūbais. Viešpaties angelas stovėjo šalia.

Zch 3 6 Viešpaties angelas kalbėjo Jozuei:

Zch 3 7 "Taip sako kareivijų Viešpats: 'Jei vaikščiosi mano keliais ir atliksi tarnystę, tada teisi mano namus ir prižiūrėsi mano kiemus. Aš suteiksiu tau vietą tarp tų, kurie čia stovi.

Zch 3 8 Klausykis, Jozue, vyriausiasis kunige, tu ir tavo draugai, žymūs žmonės, kurie sėdi su tavimi. Aš atvesiu savo tarną-Atžalą.

Zch 3 9 Štai akmenį padėjau Jozuės akivaizdoje. Tame akmenyje yra septynios akys. Aš įrėšiu jame įrašą, -sako kareivijų Viešpats, -ir pašalinsiu šito krašto kaltę per vieną dieną.

Zch 3 10 Tą dieną, -sako kareivijų Viešpats, -jūs kviesite vienas kitą po vynmedžiu ir figmedžiu' ".

Zch 4 1 Angelas, kuris kalbėjo su manimi, vėl sugrįžo ir žadino mane, kaip žmogus žadina namas iš miego.

Zch 4 2 Jis klausė: "Ką matai?" Aš atsakiau: "Matau auksinę žvakidę, aliejaus indą jos viršuje ir septynias lempas su septyniais vamzdeliais.

Zch 4 3 Prie jos yra du alyvmedžiai: vienas aliejaus indo dešinėje, o kitas kairėje".

Zch 4 4 Aš klausiau angelo, kuris kalbėjo su manimi: "Kas tai yra, mano viešpatie?"

Zch 4 5 Angelas atsakė: "Ar nežinai, kas tai yra?" Aš atsakiau: "Ne, mano viešpatie".

Zch 4 6 Jis tarė: "Tai yra Viešpaties žodis Zorobabeliui: 'Ne galybė ir ne jėga, bet mano dvasia, -sako kareivijų Viešpats' ".

Zch 4 7 Kas esi, didis kalne? Zorobabelio akivaizdoje tu pavirsi lyguma! Jis padės paskutinį akmenį, skambant džiaugsmo šūksniams: "Malonė, malonė jam".

Zch 4 8 Viešpats kalbėjo man:

Zch 4 9 "Zorobabelio rankos padėjo pamatus šiems namams, ir jo rankos užbaigs juos. Tada žinosi, kad kareivijų Viešpats siuntė mane pas jus.

Zch 4 10 Kurie paniekino mažą pradžią, džiaugsis, matydami paskutinį akmenį Zorobabelio rankoje. Septynios lempos yra septynios Viešpaties akys, kurios viską stebi žemėje".

Zch 4 11 Aš klausiau angelą: "Kas yra šitie du alyvmedžiai žvakidės dešinėje ir

kairėje?"

Zch 4 12 Aš antrą kartą klausiau jį. "Kas yra tos dvi alyvmedžių šakelės prie auksinių vamzdelių, kuriomis teka aliejus?"

Zch 4 13 Jis klausė manęs: "Ar nežinai, kas tai yra?" Aš atsakiau: "Ne, mano viešpatie".

Zch 4 14 Jis tarė: "Šie du yra pateptieji, kurie stovi prie visos žemės Viešpaties".

Zch 5 1 Aš pakėliau akis ir regėjau skrendantį raštų ritinį.

Zch 5 2 Angelas klausė: "Ką matai?" Aš atsakiau: "Matau skrendantį ritinį dvidešimties uolekčių ilgio ir dešimties pločio".

Zch 5 3 Angelas aiškino: "Tai prakeikimas, einantis per visą žemę. Kiekvienas vagis ir melagingai prisiekiantis bus teisiamas pagal tai, kaip ten parašyta.

Zch 5 4 'Aš jį pasiunčiau, -sako kareivijų viešpats, -į vagies namus ir į melagingai prisiekiančio mano vardu namus, kad juos sunaikintų iš pamatų'".

Zch 5 5 Po to angelas, kuris kalbėjo su manimi, išėjo priekini ir man tarė: "Pakelk savo akis ir pažiūrėk, ką matai".

Zch 5 6 Aš klausiau: "Kas tai yra?" Angelas atsakė: "Tai indas, kuris vaizduoja viso krašto nuodėmę".

Zch 5 7 Švininis dangtis pakilo, ir štai inde sėdėjo moteris.

Zch 5 8 Angelas tarė: "Tai nedorybė". Jis ją įstūmė atgal į indą ir uždengė.

Zch 5 9 Pakėlęs akis, pamačiau dvi moteris. Vėjas buvo jų sparnuose, kurie buvo panašūs į gandro sparnus. Jos pakėlė indą aukštyn.

Zch 5 10 Aš klausiau angelo: "Kur jos neša indą?"

Zch 5 11 Jis atsakė: "Šinaro krašte jam bus pastatyti namai. Ten jis bus padėtas ant savo pamato".

Zch 6 1 Pakėlęs akis, pamačiau iš dviejų kalnų tarpo išvažiuojančius keturis vežimus. Tie kalnai buvo variniai.

Zch 6 2 Pirmojo kovos vežimo žirgai buvo sarti, antrojo vežimo-juodi,

Zch 6 3 trečiojo-balti, o ketvirtojo- kerši ir bėri.

Zch 6 4 Aš klausiau angelo: "Kas tai yra, mano viešpatie?"

Zch 6 5 Angelas man atsakė: "Tai keturios dangaus dvasios. Jos buvo visos žemės Viešpaties akivaizdoje ir dabar išvažiuoja.

Zch 6 6 Juodi žirgai eis į šiaurės šalį, ir balti eis paskui juos. Kerši žirgai eis į pietų šalį".

Zch 6 7 Bėri žirgai nerimavo, norėjo išvažinėti visą žemę. Angelas jiems sakė: "Eikite ir važinėkite po žemę!" Jie padarė tai.

Zch 6 8 Dabar jis tarė man: "Kurie išvažiavo į šiaurės kraštą, nuramino mano dvasią toje šalyje".

Zch 6 9 Ir viešpats tarė man:

Zch 6 10 "Paimk iš tremtinių, sugrįžusių iš Babilono-Heldajo, Tobijos bei Jedajos-aukso bei sidabro ir eik su juo tą pačią dieną į Sofonijos sūnaus Jozijo namus.

Zch 6 11 Padirbdink iš to sidabro ir aukso karūną ir, uždėjęs ją ant Jehocadako sūnaus Jozuės, vyriausiojo kunigo, galvos,

Zch 6 12 sakyk: 'Taip sako kareivijų viešpats: 'Štai vyras, kurio vardas Atžala. Jis išaugs iš savo vietos ir pastatys Viešpaties šventyklą.

Zch 6 13 Jis garbingai sėdės soste ir valdys kraštą. Bus ir kunigas savo soste, ir jie abu taikiai sutars'.

Zch 6 14 Karūna bus padėta Viešpaties šventykloje Helemo, Tobijos, Jedajos ir Sofonijo sūnaus Heno atminimui.

Zch 6 15 Iš tolimų kraštų atėję žmonės padės statyti Viešpaties šventyklą. Tada žinosite, kad kareivijų Viešpats siuntė mane pas jus. Tai įvyks, jei uoliai klausysite Viešpaties, savo Dievo".

Zch 7 1 Ketvirtaisiais karaliaus Darijaus metais, devinto mėnesio ketvirtą dieną, viešpats kalbėjo Zacharijui,

Zch 7 2 kai Betelio gyventojai siuntė Sarecerą ir Regem Melechą su jų žmonėmis melstis viešpačiui

Zch 7 3 ir kareivijų Viešpaties kunigų bei pranašų paklausti: "Ar man pasninkauti ir verkti penktąjį mėnesį, kaip tai dariau daugelį metų?"

Zch 7 4 Kareivijų Viešpats atsakė man:

Zch 7 5 "Sakyk viso krašto žmonėms ir kunigams: 'Kai pasninkavote ir gedėjote penktąjį ir septintąjį mėnesį per šituos septyniasdešimt metų, ar jūs man pasninkavote?'

Zch 7 6 O kai valgote ir geriate, ar ne sau valgote ir geriate?"

Zch 7 7 Argi ne tokius pat žodžius Viešpats skelbė per ankstesniusius pranašus, kai Jeruzalė buvo dar nesunaikinta ir jos aplinkiniai miestai, pietų kraštas ir žemuma tebebuvo apgyventa?"

Zch 7 8 Viešpats kalbėjo Zacharijui:

Zch 7 9 "Taip kalbėjo kareivijų Viešpats: 'Teiskite teisingai ir būkite pasigailintys bei užjaučiantys vienas kitą!

Zch 7 10 Neskriauskite našlių ir našlaičių, ateivių ir beturčių. Nemąstykite pikta savo širdyse prieš savo brolių'.

Zch 7 11 Bet jie nepaisė to, atkakliai priešinosi ir užsikimšo ausis, kad negirdėtų.

Zch 7 12 Jie sukietino savo širdį kaip akmenį, kad negirdėtų įstatymo ir žodžių, kuriuos kareivijų viešpats siuntė savo dvasia per ankstesnius pranašus. Todėl išsiliejo kareivijų viešpaties rūstybė.

Zch 7 13 Jis šaukė, bet jie neatsiliepė. 'Todėl ir Aš neatsiliepiu jiems šaukiant, -sako kareivijų viešpats. -

Zch 7 14 Aš išblaškiau juos po visas tautas, kurių jie nepažino. Kraštas, kurį jie paliko, virto dykuma-niekas nebekeliaudavo per jį. Jie pavertė tą puikų kraštą dykuma' ".

Zch 8 1 Kareivijų viešpats kalbėjo:

Zch 8 2 "Taip sako kareivijų viešpats: 'Didelis mano pavydas dėl Siono, labai užsirusinės pavydžiu dėl jo'.

Zch 8 3 Taip sako Viešpats: 'Aš sugrižau į Sioną ir gyvensiu Jeruzalėje. Jeruzalė bus vadinama tiesos miestu, o kareivijų viešpaties kalnas-šventu kalnu'.

Zch 8 4 Taip sako kareivijų Viešpats: 'Seneliai ir senelės sėdės Jeruzalės gatvėse su lazda rankoje dėl senatvės.

Zch 8 5 Miesto aikštės bus pilnos žaidžiančių berniukų ir mergaičių'.

Zch 8 6 Taip sako kareivijų Viešpats: 'Jei šiomis dienomis tautos likučiui tai atrodo neįmanomas dalykas, ar ir man tai neįmanoma?-sako kareivijų viešpats'.

Zch 8 7 Taip sako kareivijų Viešpats: 'Aš išgelbėsiu savo tautą ir parvesiu ją iš rytų ir vakarų.

Zch 8 8 Jie gyvens Jeruzalėje ir bus mano tauta, o Aš būsiu jų Dievas tiesoje ir teisme'.

Zch 8 9 Taip sako kareivijų viešpats: 'Tesustiprėja jūsų rankos, kurie girdite šiomis dienomis žodžius pranašų, buvusių tą dieną, kai dėjo pamatus kareivijų viešpaties šventykiai.

Zch 8 10 Iki tol žmogus negaudavo atlyginimo nei už savo darbą, nei už gyvulį. Priešai užpuldinėjo įeinančius ir išeinančius miesto gyventojus, nes Aš sukėliau žmones vieną prieš kitą.

Zch 8 11 Bet dabar Aš nebesielgsiu su tautos likučiu kaip iki šiol, -sako kareivijų viešpats. -

Zch 8 12 Pasėliai klestės, vynmedis neš vaisių, laukai duos derlių ir dangus-rasą. Visa tai Aš duosiu šitos tautos likučiui.

Zch 8 13 Judo ir Izraelio namai, jūs buvote prakeikimu tautose. Dabar jus išgelbėsiu ir jūs būsite palaiminimu. Nebijokite! Stiprios tebūna jūsų rankos!'

Zch 8 14 Taip sako kareivijų Viešpats: 'Kaip Aš nusprendžiau bausti jus, kai jūsų tėvai užrūstino mane, ir negailėjau jūsų,

Zch 8 15 taip dabar Aš nusprendžiau daryti gera Jeruzalei ir Judo namams. Tad nebijokite!

Zch 8 16 Štai ką turite daryti: kalbėkite tiesą vienas kitam ir teisingai teiskite.

Zch 8 17 Neplanuokite pikto vienas prieš kitą savo širdyje! Venkite klaidingos priekaištos, nes viso to nekenčiu! -sako Viešpats' ".

Zch 8 18 Viešpats kalbėjo man, sakydamas:

Zch 8 19 "Taip sako kareivijų Viešpats: 'Ketvirto, penkto, septinto ir dešimto mėnesio pasninkų dienos bus Judo gyventojų džiaugsmas, linksmybė ir iškilmingos šventės, tik mylėkite tiesą ir taiką!'

Zch 8 20 Taip sako kareivijų Viešpats: 'Ateis tautos ir daugelio miestų gyventojai.

Zch 8 21 Vieno miesto gyventojai kalbės kito miesto gyventojams: 'Eikime drauge melstis viešpačiui ir ieškoti kareivijų viešpaties'.

Zch 8 22 Daug tautų ir giminių ateis Jeruzalėn ieškoti kareivijų viešpaties ir melstis viešpačiui'.

Zch 8 23 Taip sako kareivijų viešpats: 'Tuomet dešimt vyrų iš įvairių tautų atėję įsikibs žydai už skverno ir sakys: 'Mes eisime su jumis, nes girdėjome, kad su jumis yra Dievas' ".

Zch 9 1 Viešpaties žodis Hadracho kraštui ir Damasko miestui. Viešpačiui priklauso Sirijos miestai ir visos Izraelio giminės.

Zch 9 2 Taip pat Hamatas, kuris ribojasi su Hadrachu, Tyras ir Sidonas, nors jie ir labai išmintingi.

Zch 9 3 Tyras pasistatė tvirtovę ir surinko sidabro kaip dulkių ir aukso kaip gatvių purvo.

Zch 9 4 Štai viešpats padarys jį beturtį, jo galia žus jūroje, o jis pats-ugnies liepsnose.

Zch 9 5 Aškelonas, tai matydamas, nusigąs; taip pat Gaza ir Ekronas didžiai sielvartaus, nes niekais nuėjo jų viltis. Gazos karalius žus, Aškelonas bus nebegyvenamas.

Zch 9 6 Įvairių tautybių žmonės gyvens Ašdode. Aš sunaikinsiu filistinų išdidumą.

Zch 9 7 Aš atimsiu kraują iš jo burnos ir bjaurystę nuo jo dantų. Išlikę priklausys mūsų Dievui ir bus kaip Judo gyventojai, Ekronas-kaip jebusiečiai.

Zch 9 8 Aš stovėsiu kaip sargybinis savo tautos namuose, kad niekas jų nepultų ir nenaikintų. Prispaudėjas nebeatėis, nes dabar Aš pats saugosiu juos.

Zch 9 9 Linksmi džiūgauk, Siono dukra! Šauk, Jeruzalės dukra! Tavo karalius ateina pas tave. Jis teisus ir atneša išgelbėjimą, nuolankus ir joja ant asilo, ant asilės

jauniklio.

Zch 9 10 Aš sunaikinsiu Efraimo kovos vežimus ir Jeruzalės žirgus, jos kovos lanką sulaužysiu. Jis skelbs taiką pagonims ir viešpataus nuo jūros iki jūros ir nuo upės iki žemės pakraščių.

Zch 9 11 Dėl padarytos su tavimi kraujo sandoros Aš išleisiu tavo kalinius iš duobės, kurioje nėra vandens.

Zch 9 12 Kaliniai, pasitikėkite ir sugrįžkite į tvirtovę! Dabar skelbiu, kad Aš jums atlyginsiu dvigubai.

Zch 9 13 Aš naudosisi Judą kaip lanką, Efraimą kaip strėlę. Sione, Aš pakelsiu tavo sūnus prieš Graikiją ir padarysiu tavo karžygio kardus.

Zch 9 14 Viešpats bus virš jų ir šaudys strėlėmis kaip žaibais. Viešpats Dievas trimituodamas ateis su viesulais iš pietų.

Zch 9 15 Kareivijų Viešpats juos gins, jie ris ir naikins mėtų akmenimis. Jie gers ir bus triukšmingi kaip nuo vyno, jie bus pilni kaip indai, kaip aukuro ragai.

Zch 9 16 Tą dieną Viešpats, jų Dievas, juos išgelbės ir ganytės kaip savo kaimenę. Jie bus kaip brangakmeniai karūnoje ir spindės virš Jo krašto.

Zch 9 17 Koks didis Jo gerumas ir grožis. Javai pradžiugins jaunuolius ir jaunas vynes mergaites.

Zch 10 1 Melskite viešpatį lietaus, atėjus vėlyvo lietaus metui! Viešpats surinks debesį ir duos gausų lietų, palaistys visus laukų augalus.

Zch 10 2 Stabai kalba tuštybės, būrėjai skelbia melą, tuščių sapnų aiškinimą. Jų paguoda yra bevertė. Todėl jie klaidžiojo kaip avys ir skurdo, nes neturėjo ganytojo.

Zch 10 3 "Prieš ganytojus užsidegė mano rūstybė, Aš nubaudžiau ožius. Kareivijų Viešpats aplankė savo kaimenę, Judo namus, ir padarė juos tarsi gerą kovos žirgą.

Zch 10 4 Iš jų kils kertinis akmuo, palapinės stulpas, kovos lankas, galingi vadai.

Zch 10 5 Jie bus karžygių tauta: sutrips kovoje priešą kaip gatvių purvą, nes Viešpats bus su jais ir išdidūs raiteliai bus sugėdinti.

Zch 10 6 Aš sustiprinsiu Judo namus, išgelbėsiu Juozapą. Pasigailėsiu jų ir parvesiu juos iš tremties. Jie bus tokie, lyg niekada nebūčiau jų atmetęs. Aš esu Viešpats, jų Dievas, ir išklausysiu juos.

Zch 10 7 Efraimai bus lyg karžygiai, jie džiūgaus kaip nuo vyno. Jų vaikai, tai matydami, džiaugsis ir dėkos viešpačiui.

Zch 10 8 Aš juos surinksiu, nes išpirkau juos. Jie bus gausūs, kaip buvo anksčiau.

Zch 10 9 Aš juos išsklaidysiu tarp tautų. Tolimose šalyse jie neužmirš manęs, gyvens su savo vaikais ir sugrįš.

Zch 10 10 Aš parvesiu juos iš Egipto krašto, surinksiu iš Asirijos. Į Gileado ir Libano kraštą juos atvesiu, nes jiems savame krašte bus ankšta.

Zch 10 11 Jie pereis per vargų jūrą. Aš sulaikysiu jūros bangas, išdžiovinsiu upės gelmes. Asirijos išdidumas bus pažemintas ir Egipto skeptras pašalintas.

Zch 10 12 Aš sustiprinsiu juos viešpatyje ir jie vaikščios Jo vardu", -sako Viešpats.

Zch 11 1 Libane, atidaryk savo vartus, ir ugnis tesuėda tavo kedrus!

Zch 11 2 Verk, kiparise, nes kedras krito, didingi medžiai sunaikinti! Verkite Bašano ažuolai, nes iškirsta neįžengiamoji giria!

Zch 11 3 Klausyk-piemenų šauksmas! Sunaikintas jų išdidumas. Klausyk! Tai jaunų liūtų riaumojimas, nes sunaikinta Jordano didybė.

Zch 11 4 Viešpats, mano Dievas, man kalbėjo: "Ganyk pjovimui skirtas avis.

Zch 11 5 Pirkliai nesigailėdami pjauna jas. Pirkliai džiaugiasi, nes pralobo. Jų ganytojai taip pat nesigaili jų.

Zch 11 6 Aš irgi nebesigailėsiu krašto gyventojų. Aš pats atiduosisi kiekvieną į jo valdovo rankas; jie naikins šalį, o Aš jų negelbėsiu".

Zch 11 7 Taip aš pradėjau ganyti pjovimui skirtas avis. Aš paėmiau dvi lazdeles: vieną pavadinau Malone, o kitą-Sajungą.

Zch 11 8 Per vieną mėnesį aš atleidau tris piemenis. Mano siela bjaurėjosi jais ir jie bjaurėjosi manimi.

Zch 11 9 Tada tariau: "Nebeganysiu jūsų. Kuri miršta, temiršta, kuri pražūva, tepražūva, o kurios išlieka, tegul ėda viena kitą!"

Zch 11 10 Aš ėmiau lazda Malone ir ją sulaužiau, kad panaikinau savo sandorą su visomis tautomis.

Zch 11 11 Tą pačią dieną ji buvo panaikinta. Avių pirkliai, kurie stebėjo mane, suprato, kad tai buvo Viešpaties žodis.

Zch 11 12 Aš jiems tariau: "Jei jums atrodo teisinga, užmokėkite man, o jei ne-nemokėkite!" Jie pasvėrė mano užmokestį-trisdešimt sidabrinių.

Zch 11 13 Viešpats tarė man: "Mesk juos į šventyklos išdą, tą aukštą kainą, kuria jie mane įvertino!" Aš ėmečiau tuos trisdešimt sidabrinių į šventyklos išdą.

Zch 11 14 Po to sulaužiau antrąją lazda Sajungą ir tuo nutraukiau brolystę tarp Judo ir Izraelio.

Zch 11 15 Viešpats tarė man: "Imk dar kartą kvailo ganytojo reikmenis.

Zch 11 16 Aš paskiriu krašte ganytoją, kuris paklydusią nesirūpins, žūstančios neiškos, sužeistos negydys ir sveikos neganytės, tikės riebiųjų mėsą ir jų nagus nuplės.

Zch 11 17 Vargas blogam ganytojui, kuris palieka avis! Kardas jo rankai ir dešinei akiai. Jo ranka nudžius ir dešinioji akis apaks!"

Zch 12 1 Viešpaties žodis apie Izraelį. Taip sako Viešpats, kuris sukūrė dangų, žemę ir sutvėrė žmoguje jo dvasią:

Zch 12 2 "Aš padarysiu Jeruzalę svaiginančia taure visoms aplinkinėms tautoms, ir taip pat Judui per Jeruzalės apgulimą.

Zch 12 3 Tą dieną Jeruzalę padarysiu sunkiu akmeniu. Visos tautos, norinčios jį pakelti, susižeis. Visos žemės tautos susirinks prieš ją.

Zch 12 4 Aš pabaidysiu visus žirgus, jų raiteliai bus apimti baimės. Bet Judą stebėsiu atviromis akimis, kai tuo metu visų tautų žirgai bus apakinti.

Zch 12 5 Tada Judo kunigaikščiai sakys: 'Jeruzalės gyventojai semiasi stiprybės iš kareivijų Viešpaties-jų Dievo!'

Zch 12 6 Judo kunigaikščius padarysiu kaip ugnį malkose ir kaip degantį deglą javų pėduose; jie praris visas aplinkines tautas dešinėje ir kairėje. Jeruzalė vėl bus apgyvendinta savo vietoje, -sako Viešpats".

Zch 12 7 Viešpats pirma išgelbės Judo palapines, kad Dovydo namai ir Jeruzalės gyventojai per daug nesiaukštintų prieš Judą.

Zch 12 8 Tuomet Viešpats apgins Jeruzalės gyventojus, silpniausias iš jų taps kaip Dovydas, o Dovydo namai-kaip Dievas, lyg Viešpaties angelas priešais juos.

Zch 12 9 Aš sunaikinsiu tautas, sukilusias prieš Jeruzalę,

Zch 12 10 o Dovydo namams ir Jeruzalės gyventojams išliesiu malonės ir maldos dvasią. Jie žvelgs į mane, kurį jie perdūrė, apraudos, kaip aprauda vienintelį sūnų, ir liūdės, kaip liūdi, netekę pirmagimio.

Zch 12 11 Tą dieną Jeruzalėje bus toks didelis gedulas, koks jis buvo prie Hadad Rimono, Megido lygumoje.

Zch 12 12 Visas kraštas liūdės, kiekviena šeima atskirai: Dovydo namų šeima ir jų moterys, Natano namų šeima ir jų moterys,

Zch 12 13 Levio namų šeima ir jų moterys, Šimio namų šeima ir jų moterys

Zch 12 14 ir visų likusių namų šeimos ir jų moterys.

Zch 13 1 Tą dieną atsivers šaltinis Dovydo namams ir Jeruzalės gyventojams nuplauti nuodėmę ir nešvarą.

Zch 13 2 Viešpats sako: "Aš išnaikinsiu krašte stabų vardus, ir jų daugiau neminės. Pranašus ir netyras dvasias pašalinsiu iš šalies.

Zch 13 3 Jei kas dar pasirodys kaip pranašas, jo tėvas ir motina jam tars: 'Tu mirsi, nes kalbėjai melą Viešpaties vardu'. Jo paties gimdytojai jį perdurs, jam pranašaujant.

Zch 13 4 Pranašai gėdysis savo regėjimų ir nebevilkės šiurkštaus apsiausto pranašaudami ir apgaudinėdami.

Zch 13 5 Kiekvienas sakys: 'Aš ne pranašas, aš žemdirbys nuo pat savo jaunystės!'

Zch 13 6 Ir jei kas klaus: 'Ką reiškia šitie randai tavo nugaroje?', jis atsakys: 'Mane sumušė mano artimieji'.

Zch 13 7 Karde, pakilk prieš mano ganytoją, mano artimiausią! -sako kareivijų Viešpats. -Aš ištiksiu ganytoją, ir avys išsiisklaidys. Aš atgrėšiu ranką prieš mažuosius.

Zch 13 8 Visame krašte, -sako Viešpats, - du trečdaliai bus sunaikinti ir žus, tik trečdalis išliks.

Zch 13 9 Ir tą trečdalį vesiu per ugnį; valysiu ir gryninsiu juos kaip sidabrą ir auksą. Jie šauksis mano vardo, ir Aš juos išklausysiu. Aš sakysiu: 'Tai mano tauta', o jie atsakys: 'Viešpats yra mūsų Dievas' ".

Zch 14 1 Viešpaties diena ateina, ir tavo grobis bus išdalintas tavo viduryje.

Zch 14 2 Visos tautos bus sušauktos kovai prieš Jeruzalę. Miestas kris, namai bus apiplėšti, moterys išprievartautos. Pusė miesto gyventojų bus išvesti nelaisvėn, o kita pusė liks mieste.

Zch 14 3 Tada Viešpats kariaus prieš anas tautas, kaip kariavo mūsų dieną.

Zch 14 4 Tą dieną Jis stovės Alyvų kalne, kuris yra į rytus nuo Jeruzalės. Alyvų kalnas perskils į dvi dalis-iš rytų į vakarus, ir pasidarys labai didelis slėnis. Viena kalno pusė nuslinks į šiaurę, o kita-į pietus.

Zch 14 5 Jūs bėgsite į kalnų slėnį, kuris sieks iki Acalo. Jūs bėgsite, kaip bėgote nuo žemės drebėjimo Judo karaliaus Uzijo dienomis. Tada ateis Viešpats, mano Dievas, ir visi šventieji su Juo.

Zch 14 6 Tuomet visi šviesuliai užges.

Zch 14 7 Bus viena diena, kurią žino Viešpats-ne diena ir ne naktis, ir vakare bus šviesu.

Zch 14 8 Tą dieną gyvieji vandenys tekės iš Jeruzalės dviem kryptim: viena į Rytų, kita į Vakarus jūrą; taip bus vasarą ir žiemą.

Zch 14 9 Viešpats karaliaus visai žemei. Bus vienas Viešpats ir Jo vardas bus vienas.

Zch 14 10 Visa šalis nuo Gebos iki Rimono, esančio į pietus nuo Jeruzalės, taps lyguma. Miestas, nuo Benjamino vartų iki Kertinių vartų ir nuo Hananelio bokšto iki karaliaus vyno spaustuvų, bus apgyventas.

Zch 14 11 Prakeikimo nebebus ir Jeruzalėje visi saugiai gyvens.

Zch 14 12 Maras, kurį Viešpats siųs visoms tautoms, kariaujančioms prieš Jeruzalę, bus baisus. Jų kūnai pradės pūti dar jiems stovint ant savo kojų, akys-akiduobėse, o

jų liežuviai-burnose.

Zch 14 13 Tuomet žmonės bus toks didelis sąmyšis nuo Viešpaties, kad pakels ranką artimas prieš artimą.

Zch 14 14 Net Judas kariaus prieš Jeruzalę. Visų aplinkinių tautų turtai bus surinkti: auksas, sidabras ir drabužiai.

Zch 14 15 Toks pat maras kankins žirgus, mulus, kupranugarius, asilus ir visus kitus gyvulius, kurie bus kariaujančiųjų stovyklose.

Zch 14 16 Tie, kurie liks iš kariavusių prieš Jeruzalę, kas metai eis pagarbinti Karalių, kareivijų Viešpatį ir švęsti Palapinių šventę.

Zch 14 17 Jei kuri žemės giminė neateis į Jeruzalę pagarbinti Karaliaus, kareivijų Viešpaties, tai pas juos nebus lietaus.

Zch 14 18 Jei neateis Egipto giminė, juos ištiks tas pats maras, kurį Viešpats siųs pagonims, neateinantiems švęsti Palapinių šventės.

Zch 14 19 Tai bus bausmė Egiptui ir visoms tautoms, kurios neateis į Palapinių šventę.

Zch 14 20 Tuomet ant žirgų varpelių bus užrašyta: "Pašvęstas Viešpačiui". Puodai Viešpaties namuose bus kaip aukojimo taurės prie aukuro.

Zch 14 21 Kiekvienas puodas Jeruzalėje ir Jude bus pašvęstas kareivijų viešpačiui. visi aukotojai galės ateiti, paimiti bet kurį iš jų ir jame virti. Tomis dienomis nebebus kanaaniečio kareivijų Viešpaties namuose.

Mlc 1 1 Viešpats kalbėjo Izraeliui per Malachiją.

Mlc 1 2 "Aš pamilau jus, -sako Viešpats. -O jūs sakote: 'Kaip gi Tu mus pamilai?' Argi Ezavas nebuvo Jokūbo brolis?-sako Viešpats. - Bet Aš pamilau Jokūbą,

Mlc 1 3 o Ezavo nekenčiau. Aš paverčiau jo kalnus dykyne, o jo paveldėtą žemę atidaviau dykumų šakalams.

Mlc 1 4 Kadangi Edomas sako: 'Mus sunaikino, bet mes atstatysime miestus', tai kareivijų Viešpats sako: 'Jie testato, o Aš juos vėl griausiu. Juos vadins nedorybės kraštu, tauta, kurios Viešpats neapkenčia.

Mlc 1 5 Jūsų akys tai matys, ir jūs sakysite: 'Galingas yra Viešpats net už Izraelio sienų!' "

Mlc 1 6 "Sūnus gerbia tėvą, o tarnas- savo šeimnininką. Jei Aš tėvas, kur derama man pagarba? O jei Aš šeimnininkas, kur mano baimė?- sako kareivijų Viešpats jums, kunigai, kurie niekinate mano vardą. -Jūs klausiate: 'Kaip mes niekiname Tavo vardą?'

Mlc 1 7 Aukodami ant mano aukuro suteptą maistą! Jūs klausiate: 'Kaip mes sutepame jį?' Negerbdami Viešpaties stalo.

Mlc 1 8 Jei aukojate aklą, raišą ar ligotą gyvulį, ar tai nėra blogai? Iteik tokį savo valdovui! Ar jam patiks, ar jis maloniai tave priims?"-sako kareivijų Viešpats.

Mlc 1 9 "Taip jūs norite permaldauti Dievą, kad jis būtų jums malonus! Jei tokią dovaną duodate, ar jis priims jus?"-sako kareivijų Viešpats.

Mlc 1 10 "Verčiau uždarykite duris ir nekurkite mano aukuro veltui. Aš nemėgstu jūsų ir nepriimsiu aukos iš jūsų rankos.

Mlc 1 11 Nuo saulės užtekėjimo iki nusileidimo didis yra mano vardas tautose, ir visur smilkoma bei aukojama tyra auka mano vardui", -sako kareivijų Viešpats.

Mlc 1 12 "Bet jūs suteptate jas, sakydami: 'Viešpaties stalas yra suterštas ir ant jo padėta auka neverta pagarbos'.

Mlc 1 13 Ir kai sakote: 'Koks vargas!', tuo jūs supykinate mane, -sako kareivijų Viešpats. -Jei nešate luošą ir ligotą auką, ar Aš turiu tai priimti iš jūsų?"-sako Viešpats.

Mlc 1 14 "Prakeiktas apgavikas, kuris turi bandoje sveiką patiną ir jį pažada, tačiau aukoja viešpačiui sužalotą! Aš esu didis Karalius, -sako kareivijų Viešpats, -ir mano vardo bijosi tautos".

Mlc 2 1 Kunigai, jums skirtas šitas įspėjimas.

Mlc 2 2 "Jei neklausysite, nesidėsite į širdį ir nešlovinsite mano vardo, Aš siųsiu jums prakeikimą. Aš jau prakeikiau jus, nes jūs nesidėdate to į širdį.

Mlc 2 3 Aš sudrausiu jūsų palikuonis, drėbsiu jūsų aukų mėsą jums į veidą ir jus pačius pašalinsiu.

Mlc 2 4 Tada žinosite, jog Aš daviau jums šį įspėjimą, laikydamasis sandoros su Levio palikuonimis.

Mlc 2 5 Mano sandora su juo buvo gyvenimas ir ramybė, kad manęs bijotų ir gerbtų mano vardą.

Mlc 2 6 Tiesos įstatymas buvo jo burnoje, netiesos nebuvo jo lūpose. Jis su manimi vaikščiojo ramybėje ir tiesoje ir daugelį nukreipė nuo nuodėmės.

Mlc 2 7 Kunigo lūpos turėtų teikti žinių ir iš jo burnos bus ieškoma įstatymo, nes jis yra kareivijų Viešpaties pasiuntinys.

Mlc 2 8 Bet jūs palikote tą kelią, suklaidinote daugelį savo mokymu, sulaužėte Levio sandorą, -sako kareivijų Viešpats. -

Mlc 2 9 Todėl ir Aš jus paniekinsiu ir menkaverčius padarysiu visos tautos akivaizdoje, nes nesilaikėte mano kelių ir buvote šališki įstatymo reikaluose".

Mlc 2 10 Argi visi nesame vieno tėvo vaikai? Argi ne tas pats Dievas mus sutvėrė? Kodėl klastingai elgiamės vienas su kitu ir laužome savo tėvų sandorą?

Mlc 2 11 Neįstikimai ir bjauriai elgėsi Judas, Izraelis ir Jeruzalė. Jie išniekino Viešpaties šventyklą, kurią jis mylėjo, vesdami svetimų dievų dukteris.

Mlc 2 12 Viešpats sunaikins tuos žmones iš Jokūbo palapinių, kurie taip daro,

nors jie aukoja kareivių viešpačiui!

Mic 2 13 Viešpaties aukurą jūs užliejote ašaromis, verksmais ir dejavimais, nes Jis nebežiūri į jūsų aukas ir nebepriima jų iš jūsų rankų.

Mic 2 14 Jūs klausiate: "Kodėl?" Todėl, kad Viešpats yra liudytojas tarp tavęs ir tavo jaunystės žmonos, kuriai tu buvai neištikimas, nors ji yra tavo draugė ir sandoros žmona.

Mic 2 15 Argi jūs nebuvote padaryti vienas kūnas ir viena dvasia? Kodėl vienas? Jis nori matyti gerą sėklą. Todėl saugokite savo dvasias ir būkite ištikimi savo žmonoms.

Mic 2 16 "Aš nekenčiu skyrybų, nekenčiu smurtu sutepto drabužio", -sako kareivių Viešpats, Izraelio Dievas.

Mic 2 17 Jūs nuvarginote Viešpatį savo žodžiais. Jūs sakote: "Kaip mes Jį nuvarginome?" Sakydami: "Piktadarys yra geras Viešpaties akyse, tokie Jam patinka", arba: "Kur yra teisingasis Dievas?"

Mic 3 1 "Aš siunčiu savo pasiuntinį paruošti kelią pirma manęs. Viešpats, kurio jūs laukiate, ateis netikėtai į savo šventyklą. Štai Jis ateina, sandoros pasiuntinys, kuris jums patinka", -sako kareivių Viešpats.

Mic 3 2 Kas išsilaikys tą dieną ir kas ištvėrs, Jam pasirodžius? Jis yra kaip lydytojo ugnis ir kaip skalbėjų šarmas.

Mic 3 3 Jis ateis kaip sidabro ir aukso lydytojas ir apvalys Levio palikuonis, išgrynins juos kaip auksą ir sidabrą, kad aukotų viešpačiui teisumo auką.

Mic 3 4 Tada Viešpačiui patiks Judo ir Jeruzalės aukos kaip praeityje.

Mic 3 5 "Aš ateisiu jūsų teisti ir nedelsdamas pasmerksiu žynius, svetimautojus, melagingai prisiekiančius, nusukančius samdinių algą, skriaudžiančius našles bei našlaičius, laužančius ateivių teises ir manęs nebijančius.

Mic 3 6 Aš esu Viešpats, Aš nesikeičiu, todėl jūs, Jokūbo vaikai, nebuvote sunaikinti.

Mic 3 7 Jūs jau nuo savo tėvų dienų palikote mano nuostatus ir jų nesilaikėte. Sugrįžkite pas mane, tai Aš sugrįšiu pas jus. Jūs sakote: 'Kaip mums sugrįžti?'

Mic 3 8 Ar gali žmogus apiplėšti Dievą? Tačiau jūs apiplėšėte mane. Jūs sakote: 'Kaip mes apiplėšėme Tave?' Dešimtinėmis ir aukomis!

Mic 3 9 Prakeikimas krinta ant jūsų, kadangi jūs, visa tauta, apiplėšėte mane.

Mic 3 10 Atneškite visas dešimtines į sandėlius, kad būtų maisto mano namuose, ir tuo išmėginkite mane, -sako kareivių Viešpats. -Ar Aš neatversiu jums dangaus langų ir neišliesiu jums apščiai palaiminimų?

Mic 3 11 Ar nesudrausiu kenkėjo, kad jis nesunaikintų jūsų laukų derliaus ir vynmedis neliktų be vaisių? -sako kareivių Viešpats. -

Mic 3 12 Tada visos tautos vadins jus palaimintais, nes būsite graži šalis, -sako kareivių Viešpats. -

Mic 3 13 Įžūlios yra jūsų kalbos prieš mane, tačiau jūs sakote: 'Ką gi sakėme prieš Tave?'

Mic 3 14 Jūs sakėte: 'Jokios naudos iš tarnavimo Dievui. Kas iš to, kad laikėmės Jo nuostatų ir vaikščiojome nuleidę galvas Viešpaties akivaizdoje?'

Mic 3 15 Dabar mes vadiname laimingais išdidžiuosius. Jiems sekasi, nors jie elgiasi nedorai. Jie gundo Dievą, bet nebaudžiami".

Mic 3 16 Dievo bijantys kalbėjosi vienas su kitu. Viešpats stebėjo ir klausė. Buvo parašyta Jo akivaizdoje atminimo knyga apie tuos, kurie bijo Viešpaties ir gerbia Jo vardą.

Mic 3 17 "Jie bus mano, -sako kareivių Viešpats. -Tą dieną Aš padarysiu juos savo brangenybėmis. Aš jų gailėsiuos, kaip gailisi žmogus savo sūnaus, kuris jam tarnauja.

Mic 3 18 Tada jūs matysite skirtumą tarp teisiojo ir nedorėlio, tarp to, kuris tarnauja Dievui, ir to, kuris Jam netarnauja".

Mic 4 1 "Štai ateina diena, deganti kaip krosnis, kurioje visi išdidieji ir visi nedorėliai sudegs kaip ražienos, -sako kareivių Viešpats. -Jiems neliks nei šaknies, nei šakos.

Mic 4 2 Bet jums, bijantiems mano vardo, užtekės teisumo saulė su išgydymu po jos sparnais. Jūs išeisite ir šokinėsite kaip išleisti iš tvarto veršiukai.

Mic 4 3 Jūs mindžiosite nedorėlius, ir jie bus pelenai po jūsų kojomis tą dieną, kai Aš tai padarysiu, -sako kareivių Viešpats. -

Mic 4 4 Atsiminkite mano tarno Mozės įstatymą, kurį daviau Horebe visam Izraeliui, jo nuostatus ir potvarkius.

Mic 4 5 Aš siųsiu jums pranašą Eliją, prieš ateinant didingai ir baisiai Viešpaties dienai.

Mic 4 6 Jis atgręš tėvų širdis į vaikus ir vaikų širdis į tėvus, kad neateičiau ir neištikčiau žemės prakeikimu".

Mth 1 1 Jėzaus Kristaus, Dovydo Sūnaus, Abraomo Sūnaus, kilmės knyga.

Mth 1 2 Abraomui gimė Izaokas, Izaokui gimė Jokūbas, Jokūbui gimė Judas ir jo broliai.

Mth 1 3 Judui gimė Faras ir Zara iš Tamaros, Farui gimė Esromas, Esromui gimė Aramas.

Mth 1 4 Aramui gimė Aminadabas, Aminadabui gimė Naasonas, Naasonui gimė Salmonas.

Mth 1 5 salmonui gimė Boozas iš Rahabos, Boozui gimė Jobedas iš Rūtos, Jobedui

gimė Jese.

Mth 1 6 Jesei gimė karalius Dovydas. Dovydui gimė Saliamonas iš Ūrijos žmonos.
 Mth 1 7 Saliamonui gimė Roboamas, Roboamui gimė Abija, Abijai gimė Asa.
 Mth 1 8 Asai gimė Juozapatas, Juozapatui gimė Joramas, Joramui gimė Ozijas.
 Mth 1 9 Ozijui gimė Joatamas, Joatamui gimė Achazas, Achazui gimė Ezekijas.
 Mth 1 10 Ezekijui gimė Manasas, Manasui gimė Amonas, Amonui gimė Jozijas.
 Mth 1 11 Jozijui gimė Jechonijas ir jo broliai ištrėmimo į Babiloniją laikais.
 Mth 1 12 Po ištrėmimo į Babiloniją Jechonijui gimė Salatielis, Salatieliui gimė

Zorobabelis.

Mth 1 13 Zorobabeliui gimė Abijudas, Abijudui gimė Eliakimas, Eliakimui gimė Azoras.
 Mth 1 14 Azorui gimė Sadokas, Sadokui gimė Achimas, Achimui gimė Elijudas.
 Mth 1 15 Elijudui gimė Eleazaras, Eleazarui gimė Matanas, Matanui gimė Jokūbas.
 Mth 1 16 Jokūbui gimė Juozapas-vyras Marijos, iš kurios gimė Jėzus, vadinamas

Kristumi.

Mth 1 17 Taigi nuo Abraomo iki Dovydo iš viso keturiolika kartų, nuo Dovydo iki ištrėmimo į Babiloniją keturiolika kartų ir nuo ištrėmimo į Babiloniją iki Kristaus keturiolika kartų.

Mth 1 18 Jėzaus Kristaus gimimas buvo toksai. Jo motina Marija buvo susižadėjusi su Juozapu; dar nepradėjus jiems kartu gyventi, ji tapo nėščia iš šventosios Dvasios.

Mth 1 19 Jos vyras Juozapas, būdamas teisingas ir nenorėdamas daryti jai nešlovės, sumanė tylomis ją atleisti.

Mth 1 20 Kai jis nusprendė taip padaryti, sapne pasirodė jam Viešpaties angelas ir tarė: "Juozapai, Dovydo sūnau, nebijok parsivesti į namus savo žmonos Marijos, nes jos vaisius yra iš šventosios Dvasios.

Mth 1 21 Ji pagimdys Sūnų, kuriam tu duosi vardą Jėzus, nes jis išgelbės savo tautą iš jos nuodėmių".

Mth 1 22 Visa tai įvyko, kad išsipildytų, kas buvo Viešpaties pasakyta per pranašą:

Mth 1 23 "Štai mergelė pradės iščiose ir pagimdys Sūnų, ir jį pavadins Emanueliu", tai reiškia: "Dievas su mumis".

Mth 1 24 Atsikėlęs Juozapas padarė taip, kaip Viešpaties angelas jam įsakė, ir parsivedė žmoną pas save.

Mth 1 25 Jam negyvenus su ja kaip vyrui, ji pagimdė Sūnų, kurį jis pavadino Jėzumi.

Mth 2 1 Jėzui gimus Judėjos Betliejuje karaliaus Erodo dienomis, štai atkeliavo į Jeruzalę išminčiai iš Rytų ir klausinėjo:

Mth 2 2 "Kur yra gimęs žydų karalius? Mes matėme Jo žvaigždę Rytuose ir atvykome pagarbinti jį".

Mth 2 3 Tai išgirdęs, karalius Erodas sunerimo, o su juo ir visa Jeruzalė.
 Mth 2 4 Jis sukvietė visus tautos aukštuosius kunigus bei Rašto žinovus ir teiravosi, kur turėjęs gimti Kristus.

Mth 2 5 Tie jam atsakė: "Judėjos Betliejuje, nes taip pranašo parašyta:
 Mth 2 6 'Ir tu, Judo žemės Betliejau, anaipol nesi mažiausias tarp Judo valdovų, nes iš tavęs išeis valdovas, kuris ganys mano tautą- Izraelį'".

Mth 2 7 Tada Erodas, slapta pasikvietęs išminčius, sužinojo iš jų apie žvaigždės pasirodymo metą

Mth 2 8 ir, siųsdamas į Betliejų, tarė: "Keliaukite ir viską kruopščiai sužinokite apie kūdikį. Radę praneškite man, kad ir aš nuvykęs jį pagarbinčiau".

Mth 2 9 Išklause karaliaus, išminčiai leidosi kelionėn. Ir štai žvaigždė, kurią jie matė Rytuose, traukė pirmą, kol sustojo ties ta vieta, kur buvo kūdikis.

Mth 2 10 Išvydę žvaigždę, jie labai džiaugėsi.

Mth 2 11 Įžengę į namus, rado kūdikį su motina Marija ir, parpuolę ant žemės, jį pagarbino. Jie atidarė savo brangenybių dėžes ir davė jam dovanų: aukso, smilkalų ir miros.

Mth 2 12 Sapne įspėti nebegrįžti pas Erodą, kitu keliu pasuko į savo kraštą.

Mth 2 13 Jiems iškeliavus, štai pasirodė Juozapui sapne Viešpaties angelas ir tarė: "Kelkis, imk kūdikį, jo motiną ir bėk į Egiptą. Pasilik ten, kol tau pasakysiu, nes Erodas ieškos kūdikio, norėdamas jį nužudyti".

Mth 2 14 Atsikėlęs Juozapas paėmė kūdikį ir jo motiną ir pasitraukė į Egiptą.

Mth 2 15 Ten jis prabuvo iki Erodo mirties, kad išsipildytų, kas Viešpaties buvo pasakyta per pranašą: "Iš Egipto pašaukiau savo Sūnų".

Mth 2 16 Erodas, pamatęs, kad jį išminčiai apgavo, baisiai įniršo ir pasiuntė išžudyti Betliejuje ir jo apylinkėse visus berniukus, dvejų metų ir jaunesnius, pagal laiką, kurį buvo patyręs iš išminčių.

Mth 2 17 Tada išsipildė, kas buvo pasakyta per pranašą Jeremiją:

Mth 2 18 "Ramoje pasigirdo šauksmas, raudos, aimanos ir garsios dejonės: tai Rachelė rauda savo vaikus; ir niekas jos nepaguos, nes jų nebėra".

Mth 2 19 Erodui mirus, štai Viešpaties angelas pasirodė per sapną Juozapui Egipte

Mth 2 20 ir tarė: "Kelkis, imk kūdikį su jo motina ir keliauk į Izraelio žemę, nes jau mirė tie, kurie ieškojo kūdikio gyvybės".

Mth	2	21	Tuomet Juozapas atsikėlė, paėmė kūdikį ir Jo motiną ir sugrįžo į Izraelio žemę.
Mth	2	22	Bet, išgirdęs, jog Archelajas valdo Judėją po savo tėvo Erodo, pabūgo ten vykti. Išpėtas sapne, nukeliavo į Galilėjos sritį
Mth	2	23	ir apsigyveno Nazareto mieste, kad išsipildytų, kas buvo pranašų pasakyta: "Jį vadins Nazariečiu".
Mth	3	1	Anomis dienomis pasirodė Jonas Krikštytojas ir pamokslavo Judėjos dykumoje,
Mth	3	2	skelbdamas: "Atgailaukite, nes prisiartino dangaus karalystė".
Mth	3	3	O jis buvo tas, apie kurį pranašas Izaijas yra pasakęs: "Dykumoje šaukiančiojo balsas: 'Paruoškite viešpačiui kelią! Ištiesinkite Jam takus!' "
Mth	3	4	Pats Jonas vilkėjo kupranugario vilną apdaru, o strėnas buvo susijuosęs odiniu diržu. Jis maitinosi skėriais ir lauko medumi.
Mth	3	5	Tuomet Jeruzalė, visa Judėja ir visa Pajordanė ėjo pas jį.
Mth	3	6	Žmonės buvo jo krikštijami Jordano upėje ir išpažindavo savo nuodėmes.
Mth	3	7	Pamatęs daug fariziejų ir sadukiejų, einančių pas jį krikštytis, jis jiems sakė: "Angių išperos, kas perspėjo jus bėgti nuo ateinančios rūstybės?
Mth	3	8	Duokite vaisių, vertų atgailos!
Mth	3	9	Ir nebandykite ramintis: 'Mūsų tėvas-Abraomas'. Aš jums sakau, kad Dievas gali pažadinti Abraomui vaikų iš šitų akmenų.
Mth	3	10	Štai kirvis jau prie medžių šaknų, ir kiekvienas medis, kuris neduoda gerų vaisių, yra nukertamas ir įmetamas į ugnį.
Mth	3	11	Aš jus krikštiju vandeniu atgailai, bet Tas, kuris ateina po manęs, -galingesnis už mane, aš nevertas net Jo sandalų nuauti. Jis krikštys jus Šventąja Dvasia ir ugnimi.
Mth	3	12	Jo rankoje vėtyklė, ir Jis kruopščiai išvalys savo kluoną. Kviečius surinks į klėtį, o pelus sudegins neužgesinama ugnimi".
Mth	3	13	Tuomet Jėzus iš Galilėjos atėjo prie Jordano pas Joną krikštytis.
Mth	3	14	Jonas jį atkalbinėjo: "Aš turėčiau būti Tavo pakrikštytas, o Tu ateini pas mane!"
Mth	3	15	Bet Jėzus jam atsakė: "Šį kartą paklausyk! Taip mudviem dera įvykdyti visą teisumą". Tada Jonas sutiko.
Mth	3	16	Pakrikštytas Jėzus tuoj išbrido iš vandens. Ir štai Jam atsivėrė dangus, ir Jis pamatė Dievo Dvasią, sklendžiančią žemyn it balandį ir nusileidžiančią ant Jo.
Mth	3	17	Ir štai balsas iš dangaus prabilo: "Šitas yra mano mylimas Sūnus, kuriuo Aš gėriuosi".
Mth	4	1	Tuomet Jėzus buvo Dvasios nuvestas į dykumą, kad būtų velnio gundomas.
Mth	4	2	Išpasninkavęs keturiasdešimt dienų ir keturiasdešimt naktų, Jis buvo alkanas.
Mth	4	3	Prie Jo prisiartino gundytojas ir tarė: "Jei Tu Dievo Sūnus, liepk, kad šie akmenys pavirstų duona".
Mth	4	4	Bet Jėzus atsakė: "Parašyta: 'Žmogus gyvens ne viena duona, bet kiekvienu žodžiu, išeinančiu iš Dievo lūpų' "
Mth	4	5	Tada velnias paėmė jį į šventąjį miestą, pastatė ant šventyklos šelms
Mth	4	6	ir tarė Jam: "Jei Tu Dievo Sūnus, pulk žemyn, nes parašyta: 'Jis lieps savo angelams globoti Tave, ir jie nešios Tave ant rankų, kad neužsigautum kojos į akmenį' "
Mth	4	7	Jėzus jam atsakė: "Taip pat parašyta: 'Negundyk Viešpaties, savo Dievo' "
Mth	4	8	velnias vėl paėmė jį į labai aukštą kalną ir, rodydamas viso pasaulio karalystes bei jų šlovę,
Mth	4	9	tarė Jam: "Visa tai aš Tau atiduosiu, jei parpuolęs pagarbinsi mane".
Mth	4	10	Tada Jėzus jam atsakė: "Eik šalin nuo manęs, šėtone! Nes parašyta: 'Viešpatij, savo Dievą, tegarbink ir Jam vienam tetarnauk!' "
Mth	4	11	Tuomet velnias nuo Jo atsitraukė, ir štai angelai prisiartino ir Jam tarnavo.
Mth	4	12	Išgirdęs, kad Jonas suimtas, Jėzus pasitraukė į Galilėją.
Mth	4	13	Jis paliko Nazaretą ir apsigyveno Kafarnaume, prie ežero, kur susieina Zabulono ir Neftalio sritys,
Mth	4	14	kad išsipildytų, kas buvo pasakyta per pranašą Izaiją:
Mth	4	15	"Zabulono ir Neftalio žeme! Pažėrės juosta, žeme už Jordano-pagonių Galilėja!
Mth	4	16	Tamsybėje sėdinti tauta išvydo skaisčią šviesą, gyvenantiems mirties šalyje ir šešėlyje užtekėjo šviesa".
Mth	4	17	Nuo to laiko Jėzus pradėjo pamokslauti, skelbdamas: "Atgailaukite, nes prisiartino dangaus karalystė!"
Mth	4	18	Vaikščiodamas palei Galilėjos ežerą, Jėzus pamatė du brolius- Simoną, vadinamą Petru, ir jo brolių Andriejų-metančius tinklą į ežerą; mat jie buvo žvejai.
Mth	4	19	Jis tarė jiems: "Sekite paskui mane, ir Aš padarysiu jus žmonių žvejais".
Mth	4	20	Tuodu tuojau paliko tinklus ir nusekė paskui jį.
Mth	4	21	Paėjęs toliau, Jis pamatė kitus du brolius-Zebediejaus sūnų Jokūbą ir

jo brolių Joną. Jiedu su savo tėvu Zebediejumi valtyje taisė tinklus. Jėzus juos pašaukė,
Mth 4 22 ir tie, tučtuojau palikę valtį ir tėvą, nusekė paskui Jį.
Mth 4 23 Jėzus vaikščiojo po visą Galilėją, mokydamas sinagogose,
pamokslaudamas karalystės Evangeliją ir gydydamas visas žmonių ligas bei negalias.
Mth 4 24 Garsas apie Jį pasklido visoje Sirijoje. Žmonės nešė pas Jį visus
sergančius, įvairiausių ligų bei kentėjimų suimtus, demonų apsestus, nakvišas bei
paralyžiuosius, -ir Jis išgydydavo juos.
Mth 4 25 Paskui Jį sekė didelės minios žmonių iš Galilėjos, Dekapolio,
Jeruzalės, Judėjos ir Užjordanės.
Mth 5 1 Matydamas minias, Jėzus užkopė į kalną ir atsisėdo. Prie Jo priėjo
mokiniai.
Mth 5 2 Atvėręs lūpas, Jis ėmė mokytį:
Mth 5 3 "Palaiminti vargšai dvasia, nes jų yra dangaus karalystė.
Mth 5 4 Palaiminti, kurie liūdi, nes jie bus paguosti.
Mth 5 5 Palaiminti romieji, nes jie paveldės žemę.
Mth 5 6 Palaiminti, kurie alksta ir trokšta teisumo, nes jie bus pasotinti.
Mth 5 7 Palaiminti gailestingieji, nes jie susilauks gailestingumo.
Mth 5 8 Palaiminti tyraširdžiai, nes jie regės Dievą.
Mth 5 9 Palaiminti taikdariai, nes jie bus vadinami Dievo vaikais.
Mth 5 10 Palaiminti, kurie persekiojami dėl teisumo, nes jų yra dangaus
karalystė.
Mth 5 11 Palaiminti jūs, kai dėl manęs jus šmeižia ir persekioja bei meluodami
visai piktžodžiauja.
Mth 5 12 Būkite linksmi ir džiūgaukite, nes didelis jūsų atlygis danguje. Juk
lygiai taip persekiojo ir iki jūsų buvusius pranašus".
Mth 5 13 "Jūs esate žemės druska. Jei druska netenka sūrumo, kuo gi ją reikėtų
pasūdyti? Ji niekam netinka, ir belieka ją išberti žmonėms sumindžioti.
Mth 5 14 Jūs esate pasaulio šviesa. Neįmanoma nuslėpti miesto, pastatyto ant
kalno.
Mth 5 15 Ir niekas, uždegęs žiburį, nevažia jo indu, bet stato į žibintuvą, kad
šviestų visiems, kas yra namuose.
Mth 5 16 Taip tešviečia ir jūsų šviesa žmonių akivaizdoje, kad jie matytų jūsų
gerus darbus ir šlovintų jūsų Tėvą, kuris danguje".
Mth 5 17 "Nemanykite, jog Aš atėjau panaikinti Įstatymo ar Pranašų. Ne
panaikinti jų atėjau, bet įvykdyti.
Mth 5 18 Iš tiesų sakau jums: kol dangus ir žemė nepraeis, nė viena raidelė ir
nė vienas brūkšnelis neišnyks iš Įstatymo, kol viskas išsipildys.
Mth 5 19 Todėl, kas sulaužytų bent vieną iš mažiausių įsakymų ir taip mokytų
žmones, tas bus vadinamas mažiausiu dangaus karalystėje. O kas juos vykdytų ir jų mokytų, bus
vadinamas didžiu dangaus karalystėje.
Mth 5 20 Taigi sakau jums: jeigu jūsų teismus nepranoks Rašto žinovų ir
fariziejų teismo, -neįeiskite į dangaus karalystę".
Mth 5 21 "Jūs girdėjote, kad protėviams buvo pasakyta: 'Nežudyk'; o kas nužudo,
turės atsakyti teisme.
Mth 5 22 O Aš jums sakau: kas be reikalo pyksta ant savo brolio, turės atsakyti
teisme. Kas sako savo broliui: 'Pusgalvi', turės stoti prieš sinedrioną. O kas sako:
'Beproti', tas smerktinas į pragaro ugnį.
Mth 5 23 Todėl jei neši dovaną prie aukuro ir ten prisimeni, jog tavo brolis
turi šį tą prieš tave,
Mth 5 24 palik savo dovaną ten prie aukuro, eik pirmiau susitaikinti su savo
broliu, ir tik tada sugrįžęs aukok savo dovaną.
Mth 5 25 Greitai susitark su savo kaltintoju, dar kelyje į teismą, kad
kaltintojas neįduotų tavęs teisėjui, o teisėjas-teismo vykdytojui ir kad nepakliūtum į
kalėjimą.
Mth 5 26 Iš tiesų sakau tau: neišeisi iš ten, kol neatsiteisi iki paskutinio
skatiko".
Mth 5 27 "Jūs girdėjote, jog protėviams buvo pasakyta: 'Nesvetimauk!'
Mth 5 28 O Aš jums sakau: kiekvienas, kuris geidulingai žiūri į moterį, jau
svetimauja savo širdyje.
Mth 5 29 Jeigu tavo dešinioji akis skatina tave nusidėti, išlupk ją ir mesk
šalin. Geriau tau netekti vieno nario, negu kad visas kūnas būtų įmestas į pragarą.
Mth 5 30 Ir jeigu tavo dešinioji ranka skatina tave nusidėti, nukirsk ją ir
mesk šalin. Geriau tau netekti vieno nario, negu kad visas kūnas būtų įmestas į pragarą".
Mth 5 31 "Taip pat buvo pasakyta: 'Kas atleidžia savo žmoną, teišduoda jai
skyrybų raštą'.
Mth 5 32 O Aš jums sakau: kiekvienas, kuris atleidžia savo žmoną, -jei ne
ištvirkavimo atveju, -skatina ją svetimauti; ir jeigu kas atleistąją veda-svetimauja".
Mth 5 33 "Taip pat girdėjote, jog protėviams buvo pasakyta: 'Nepri siek
melagingai, bet ištesėk viešpačiui savo priesaikas'.
Mth 5 34 O Aš jums sakau: iš viso nepri siekinėkite nei dangumi, nes jis- Dievo
sostas,
Mth 5 35 nei žeme, nes ji-Jo pakojis, nei Jeruzale, nes ji-didžiojo Karaliaus

miestas.			
Mth	5	36	Neprisiek nei savo galva, nes negali nė vieno plauko padaryti balto ar juodo.
Mth	5	37	Verčiau jūs sakykite: 'Taip', jei taip, 'Ne', jei ne, o kas viršaus, tai iš pikto".
Mth	5	38	"Jūs girdėjote, jog buvo pasakyta: 'Akis už akį' ir 'dantis už dantį'.
Mth	5	39	O Aš jums sakau: nesipriešinkite piktam, bet, jei kas tavo muštų per dešinį skruostą, atsuk jam ir kitą.
Mth	5	40	Jei kas nori su tavimi bylinėtis ir paimti tavo tuniką, atiduok jam ir apsiaustą.
Mth	5	41	Jei kas verstų tavo nueiti mylią, nueik su juo dvi.
Mth	5	42	Prašančiam duok ir nuo norincio iš tavęs pasiskolinti nenusigrėžk.
Mth	5	43	Jūs girdėjote, jog buvo pasakyta: 'Mylėk savo artimą' ir nekėsk savo priešo.
Mth	5	44	O Aš jums sakau: mylėkite savo priešus, laiminkite jus keikiančius, darykite gera tiems, kurie nekenčia jūsų, ir melskitės už savo skriaudėjus ir persekiotojus,
Mth	5	45	kad būtumėte vaikai savo Tėvo, kuris danguje; Jis juk leidžia savo saulei tekėti blogiesiems ir geriesiems, siunčia lietų ant teisiųjų ir neteisiųjų.
Mth	5	46	Jei mylite tuos, kurie jus myli, kokį gi atlygį turite? Argi taip nesielgia ir muitininkai?
Mth	5	47	Ir jeigu sveikinate tik savo brolius, kuo gi viršijate kitus? Argi to nedaro ir muitininkai?
Mth	5	48	Taigi būkite tobuli, kaip ir jūsų Tėvas, kuris danguje, yra tobulas".
Mth	6	1	"Žiūrėkite, jog nedarytumėte savo gailestingumo darbų žmonių akyse, kad būtumėte jų matomi, kitaip negausite atlygio iš savo Tėvo, kuris danguje.
Mth	6	2	Todėl, duodamas išmalda, netrimituok sinagogose ir gatvėse, kad daro veidmainiai, kad būtų žmonių giriami. Iš tiesų sakau jums: jie jau atsiėmė savo atlygį.
Mth	6	3	Kai aukoji, tenezino tavo kairė, ką daro dešinė,
Mth	6	4	kad tavo gailestingumo auka būtų slaptoje, o tavo Tėvas, regintis slaptoje, tau atlygins viešai".
Mth	6	5	"Kai meldžiatės, nebūkite kaip veidmainiai, kurie mėgsta melstis, stovėdami sinagogose ir gatvių kampuose, kad būtų žmonių matomi. Iš tiesų sakau jums: jie jau atsiėmė savo atlygį.
Mth	6	6	Kai meldiesi, eik į savo kambarėlį ir, užsirakinęs duris, melskis savo Tėvui, kuris yra slaptoje, o tavo Tėvas, regintis slaptoje, tau atlygins viešai.
Mth	6	7	Mel sdami esi nedaugi ažodžiau kiti kaip pagony: jie mano būsią išklausyti dėl žodžių gausumo.
Mth	6	8	Nebūkite panašūs į juos, nes jūsų Tėvas žino, ko jums reikia, dar prieš jums prašant Jo.
Mth	6	9	Todėl melskitės taip: 'Tėve mūsų, kuris esi danguje, teesie šventas Tavo vardas,
Mth	6	10	teateinie Tavo karalystė, tebūnie Tavo valia kaip danguje, taip ir žemėje.
Mth	6	11	Kasdienės mūsų duonos duok mums šiandien
Mth	6	12	ir atleisk mums mūsų kaltes, kaip ir mes atleidžiame savo kaltininkams.
Mth	6	13	Ir nevesk mūsų į pagundymą, bet gelbėk mus nuo pikto; nes Tavo yra karalystė, jėga ir šlovė per amžius. Amen".
Mth	6	14	Jeigu jūs atleisite žmonėms jų nusižengimus, tai ir jūsų dangiškasis Tėvas atleis jums,
Mth	6	15	o jeigu jūs neatleisite žmonėms jų nusižengimų, tai ir jūsų Tėvas neatleis jūsų nusižengimų".
Mth	6	16	"Kai pasninkaujate, nebūkite paniurę kaip veidmainiai: jie perkreipia veidus, kad žmonės matytų juos pasninkaujant. Iš tiesų sakau jums: jie jau atsiėmė savo atlygį.
Mth	6	17	O tu, kai pasninkauji, pasitepk galvą ir nusiprausk veidą,
Mth	6	18	kad ne žmonėms rodytumeis pasninkaujās, bet savo Tėvui, kuris yra slaptoje. Ir tavo Tėvas, regintis slaptoje, tau atlygins viešai".
Mth	6	19	"Nekraukite sau turtų žemėje, kur kandys ir rūdys ėda, kur vagys įsilaužia ir vagia.
Mth	6	20	Bet kraukite sau turtus danguje, kur nei kandys, nei rūdys neėda, kur vagys neįsilaužia ir nevagia,
Mth	6	21	nes kur tavo turtas, ten ir tavo širdis".
Mth	6	22	"Kūno žiburyr yra akis. Todėl, jei tavo akis sveika, visas tavo kūnas bus šviesus.
Mth	6	23	O jei tavo akis pikta, visas tavo kūnas bus tamsus. Taigi, jei tavyje esanti šviesa yra tamsa, tai kokia baisi toji tamsa!"
Mth	6	24	"Niekas negali tarnauti dviems šeimininkams: arba jis vieno nekės, o kitą mylės, arba vienam bus atsidavęs, o kitą nieku vers. Negalite tarnauti Dievui ir Mamonai".
Mth	6	25	"Todėl sakau jums: nesirūpinkite savo gyvybe, ką valgysite ar ką gersite, nei savo kūnu, kuo vilkėsite. Argi gyvybė ne daugiau už maistą ir kūnas už drabužį?

Mth 6 26 Pažvelkite į padangių paukščius: nei jie sėja, nei pjauna, nei į
klauonus krauna, o jūsų dangiškasis Tėvas juos maitina. Argi jūs ne daug vertesni už juos?
Mth 6 27 O kas iš jūsų gali savo rūpesčiu bent per sprindį pridėti sau ūgio?
Mth 6 28 Ir kam gi rūpinatės drabužiu? Žiūrėkite, kaip auga lauko lelijos. Jos
nesidarbuoja ir neverpia,
Mth 6 29 bet sakau jums: nė Saliamonas visoje savo šlovėje nebuvo taip
pasipuošęs, kaip kiekviena iš jų.
Mth 6 30 Jeigu Dievas taip aprengia laukų žolę, kuri šiandien žaliuoja, o rytoj
metama į krosnį, tai argi Jis dar labiau nepasirūpins jumis, mažatikiiai?
Mth 6 31 Todėl nesirūpinkite ir neklausinėkite: 'Ką valgysime?', arba: 'Ką
gersime?', arba: 'Kuo vilkėsime?'
Mth 6 32 Visų tų dalykų ieško pagony. Jūsų dangiškasis Tėvas juk žino, kad
viso to jums reikia.
Mth 6 33 Pirmiausia ieškokite Dievo karalystės ir Jo teismo, o visa tai bus
jums pridėta.
Mth 6 34 Taigi nesirūpinkite rytdiena, nes rytojus pats pasirūpins savimi.
Kiekvienai dienai užtenka savo vargo".
Mth 7 1 "Neteiskite, kad nebūtumėte teisiami.
Mth 7 2 Kokiu teismu teisiate, tokiu ir patys būsite teisiami, ir kokiu saiku
seikite, tokiu ir jums bus atseikėta.
Mth 7 3 Kodėl matai krislį savo brolio akyje, o nepastebi rąsto savojoje?
Mth 7 4 Arba kaip gali sakyti broliui: 'Leisk, išimsiu krislį iš tavo akies',
kai tavo akyje rąstas?!

Mth 7 5 Veidmainy, pirmiau išritink rąstą iš savo akies, o paskui pažiūrėsi,
kaip išimti krislį iš savo brolio akies".
Mth 7 6 "Neduokite to, kas šventa, šunims ir nebarstykite savo perlų kiaulėms,
kad kartais kojomis jų nesutryptų ir atsigrėžusios jūsų pačių nesudraskytų".
Mth 7 7 "Prašykite, ir jums bus duota, ieškokite, ir rasite, belskite, ir bus
jums atidaryta.
Mth 7 8 Kiekvienas, kas prašo, gauna, kas ieško, randa, ir beldžiančiam
atidaroma.
Mth 7 9 Argi atsiras iš jūsų žmogus, kuris savo vaikui, prašančiam duonos,
duotų akmenį?!

Mth 7 10 Arba jeigu jis prašytų žuvies, nejaugi duotų jam gyvatę?
Mth 7 11 Jei tad jūs, būdami blogi, mokate savo vaikams duoti gerų dalykų, tai
jūs labiau jūsų Tėvas, kuris yra danguje, duos gera tiems, kurie Jį prašo.
Mth 7 12 Tad visa, ko norite, kad jums darytų žmonės, ir jūs patys jiems
darykite; nes tai Įstatymas ir Pranašai".
Mth 7 13 "Įeikite pro ankštus vartus, nes erdvūs vartai ir platus kelias veda į
pražūtį, ir daug yra juo įeinančių.
Mth 7 14 O ankšti vartai ir siauras kelias veda į gyvenimą, ir tik nedaugelis
jį randa".
Mth 7 15 "Saugokitės netikrų pranašų, kurie ateina pas jus avių kailyje, o
viduje yra plėšrūs vilkai.
Mth 7 16 Jūs pažinsite juos iš vaisių. Argi kas gali priskinti vynuogių nuo
erškėčių ar figų nuo usnių?!

Mth 7 17 Juk kiekvienas geras medis duoda gerus vaisius, o blogas medis-blogus.
Mth 7 18 Geras medis negali duoti blogų vaisių, o blogas-gerų.
Mth 7 19 Kiekvienas medis, kuris neduoda gerų vaisių, nukertamas ir įmetamas į
ugnį.
Mth 7 20 Taigi jūs pažinsite juos iš vaisių".
Mth 7 21 "Ne kiekvienas, kuris man sako: 'Viešpatie, Viešpatie!', įeis į
dangaus karalystę, bet tas, kuris vykdo valią mano Tėvo, kuris yra danguje.
Mth 7 22 Daugelis man sakys aną dieną: 'Viešpatie, Viešpatie, argi mes
nepranašavome Tavo vardu, argi neišvarinėjome demonų Tavo vardu, argi nedarėme daugybės
stebuklų Tavo vardu?!

Mth 7 23 Tada Aš jiems pareikšiu: 'Aš niekuomet jūsų nepažinojau. Šalin nuo
manęs, jūs piktadariai!'

Mth 7 24 Taigi kiekvienas, kuris klauso šitų mano žodžių ir juos vykdo, panašus
į išmintingą žmogų, pasistačiusį savo namą ant uolos.
Mth 7 25 Prapliupo liūtys, ištvinę upės, pakilo vėjai ir daužėsi į tą namą.
Tačiau jis nesugriuvo, nes buvo pastatytas ant uolos.
Mth 7 26 Ir kiekvienas, kuris klauso šitų mano žodžių ir jų nevykdo, panašus į
kvailą žmogų, pasistačiusį savo namą ant smėlio.
Mth 7 27 Prapliupo liūtys, ištvinę upės, pakilo vėjai ir daužėsi į tą namą, ir
jis sugriuvo, o jo griuvimas buvo smarkus".
Mth 7 28 Kai Jėzus baigė šiuos žodžius, minios stebėjosi Jo mokymu,
Mth 7 29 nes Jis mokė juos kaip turintis valdžią, o ne kaip Rašto žinovai.
Mth 8 1 Kai Jėzus leidosi nuo kalno, Jį sekė didelės minios.
Mth 8 2 Ir štai priėjo raupsuotasis ir, pagarbines Jį, sakė: "Viešpatie, jei
nori, Tu gali mane padaryti švaru".
Mth 8 3 Jėzus ištiesė ranką, palietė jį ir tarė: "Noriu, būk švarus!" Ir

tuojau raupsai išnyko.

- Mth 8 4 Jėzus pasakė jam: "Žiūrėk, niekam nepasakok, bet eik pasirodyti kunigui ir paaukok Mozės įsakytą atnašą jiems paliudyti".
- Mth 8 5 Jėzui sugrįžus į Kafarnaumą, prie Jo priėjo šimtininkas, maldaudamas:
- Mth 8 6 "Viešpatie, mano tarnas guli namie paralyžiuotas ir baisiai kankinasi".
- Mth 8 7 Jėzus jam tarė: "Einu ir išgydysiu jį".
- Mth 8 8 Šimtininkas atsakė: "Viešpatie, nesu vertas, kad užeitum po mano stogu, bet tik tark žodį, ir mano tarnas pasveiks.
- Mth 8 9 Juk ir aš, būdamas valdinys, turiu sau pavaldžių kareivių. Sakau vienam: 'Eik!', ir jis eina; sakau kitam: 'Ateik!', ir jis ateina; sakau tarnui: 'Daryk tai!', ir jis daro".
- Mth 8 10 Tai girdėdamas, Jėzus stebėjosi ir kalbėjo einantiems iš paskos: "Iš tiesų sakau jums: net Izraelyje neradau tokio tikėjimo!
- Mth 8 11 Todėl sakau jums: daugelis ateis iš rytų ir vakarų ir susės dangaus karalystėje su Abraomu, Izaoku ir Jokūbu.
- Mth 8 12 O karalystės vaikai bus išmesti laukan į tamsybes. Ten bus verksmas ir dantų griežimas".
- Mth 8 13 Šimtininkui Jėzus tarė: "Eik, ir tebūnie tau, kaip tikėjai!" Ir tą pačią valandą tarnas pagijo.
- Mth 8 14 Atėjęs į Petro namus, Jėzus pamatė jo uošvę gulinčią ir karščiuojančią.
- Mth 8 15 Jis palietė jos ranką, ir karštis praėjo. Toji atsikėlė ir patarnavo jiems.
- Mth 8 16 Vakarui atėjus, žmonės sugabeno pas Jėzų daug demonų apsėstųjų. Jis išvarė dvasias žodžiu ir išgydė visus ligonius,
- Mth 8 17 kad išsipildytų, kas buvo pasakyta per pranašą Izaiją: "Jis pasiėmė mūsų negalias ir nešė mūsų ligas".
- Mth 8 18 Matydamas aplinkui didžiulę minią, Jėzus įsakė irtis į kitą krantą.
- Mth 8 19 Tuomet priėjo vienas Rašto žinovas ir tarė Jam: "Mokytojai, aš sekiau paskui Tave, kur tik Tu eisi!"
- Mth 8 20 Jėzus jam atsakė: "Lapės turi urvus, padangių paukščiai-lizdus, o žmogaus sūnus neturi kur galvos priglausti".
- Mth 8 21 Kitas Jo mokinys prašė: "Viešpatie, leisk man pirmiau pareiti tėvo palaidoti".
- Mth 8 22 Bet Jėzus atsakė: "Sek paskui mane ir palik mirusiems laidoti savo numirėlius".
- Mth 8 23 Jėzus įlipo į valtį, ir mokiniai paskui jį.
- Mth 8 24 Ir štai ežere pakilo smarki audra, ir bangos liejo valtį. O Jis miegojo.
- Mth 8 25 Mokiniai pripuolę ėmė jį žadinti, šaukdami: "Viešpatie, gelbėk mus, žūvame!"
- Mth 8 26 Jis jiems tarė: "Kodėl jūs tokie bailūs, mažatikiai?" Paskui Jis atsikėlė, sudraudė vėjus bei ežerą, ir pasidarė visiškai ramu.
- Mth 8 27 Žmonės stebėjosi ir kalbėjo: "Kas Jis per vienas, kad net vėjai ir ežeras Jo klauso?"
- Mth 8 28 Kai Jėzus priplaukė kitą krantą gergeziečių krašte, Jam priešais atbėgo du demonų apsėstieji, išlinde iš kapinių rūšių. Juodu buvo tokie pavojingi, kad niekas negalėjo praeiti anuo keliu.
- Mth 8 29 Ir štai jiedu ėmė šaukti: "Ko Tau iš mūsų reikia, Jėzau, Dievo sūnau?! Atėjai pirma laiko mūsų kankinti?"
- Mth 8 30 Toli nuo jų ganėsi didelė banda kiaulių.
- Mth 8 31 Demonai prašė: "Jeigu mus išvarysi, tai leisk sueiti kiaulių bandon".
- Mth 8 32 Ir Jis jiems tarė: "Eikite!" Tuomet demonai išėjo ir apniko kiaules. Ir štai visa banda metėsi nuo skardžio į ežerą ir prigėrė vandenyje.
- Mth 8 33 Piemenys pabėgo ir, pasiekę miestą, viską išpasakojo, taip pat ir apie apsėstuosius.
- Mth 8 34 Tada visas miestas išėjo pasitikti Jėzaus ir, jį pamatę, maldavo pasišalinti iš jų krašto.
- Mth 9 1 Įlipęs į valtį, Jėzus persikėlė per ežerą ir sugrįžo į savo miestą.
- Mth 9 2 Ir štai Jam atnešė paralyžiuotą žmogų, paguldytą ant gulto. Pamatęs jų tikėjimą, Jėzus tarė paralyžiuotajam: "Būk drąsus, sūnau, tavo nuodėmės atleistos!"
- Mth 9 3 Kai kurie Rašto žinovai ėmė murmėti: "Jis piktžodžiauja!"
- Mth 9 4 Žinodamas jų mintis, Jėzus tarė: "Kam piktai mąstote savo širdyje?"
- Mth 9 5 Kas gi lengviau-ar pasakyti: 'Tavo nuodėmės atleistos!', ar liepti: 'Kelkis ir vaikščiok!'?
- Mth 9 6 Ir todėl, kad žinotumėte žmogaus sūnų turint galią žemėje atleisti nuodėmes, -čia Jis kreipėsi į paralyžiuotąjį: -Kelkis, pasiimk savo gultą ir eik namo!"
- Mth 9 7 Šis atsikėlė ir nuėjo į savo namus.
- Mth 9 8 Visa tai pamačiusios, minios stebėjosi ir šlovino Dievą, suteikusį tokią galią žmonėms.
- Mth 9 9 Iškeliaudamas iš ten, Jėzus pamatė muitinėje sėdintį žmogų, vardu

Matai, ir tarė jam: "Sek paskui mane!" Šis atsikėlė ir nusekė paskui Jį.
Mth 9 10 Kai Jėzus sėdėjo namuose prie stalo, ten susirinko daug muitininkų bei nusidėjėlių, kurie susėdo šalia Jo ir Jo mokinių.
Mth 9 11 Fariziejai, tai išvydę, sakė Jo mokiniams: "Kodėl jūsų Mokytojas valgo su muitininkais ir nusidėjėliais?"
Mth 9 12 Tai išgirdęs, Jėzus atsiliepė: "Ne sveikiesiems reikia gydytojo, o ligoniams."
Mth 9 13 Eikite ir pasimokykite, ką reiškia žodžiai: 'Aš noriu gailestingumo, o ne aukos'. Aš atėjau šaukti ne teisųjų, bet nusidėjėlių atgailai".
Mth 9 14 Tada priėjo Jono mokiniai ir paklausė: "Kodėl mes ir fariziejai daug pasninkaujame, o Tavo mokiniai nepasninkauja?"
Mth 9 15 Jėzus jiems atsakė: "Argi gali vestuvinininkai gedėti, kol su jais yra jaunikis? Bet ateis dienos, kai jaunikis iš jų bus atimtas, ir tada jie pasninkaus."
Mth 9 16 Niekas sudėvėto drabužio nelopo naujo audinio lopu, nes toks lopinys atplėšia drabužio gabalą, ir pasidaro dar didesnė skylė.
Mth 9 17 Taip pat niekas nepila jauno vyno į senus vynmaišius, nes antraip vynmaišiai plyštų, vynas išsilietų ir vynmaišiai niekais nueitų. Bet jaunas vynas pilamas į naujus vynmaišius, ir abeji išsilaiko".
Mth 9 18 Jam taip bekalbant, prisiartino vienas vyresnysis, pagarbino Jį ir tarė: "Ką tik mirė mano dukrelė. Bet ateik, uždek ant jos ranką, ir ji atgis".
Mth 9 19 Jėzus atsikėlė ir nuėjo paskui jį kartu su savo mokiniais.
Mth 9 20 Ir štai moteris, dvylika metų serganti kraujoplūdžiu, prisiartino iš paskos ir palietė Jo apsiausto apvadą.
Mth 9 21 Mat ji pati sau kalbėjo: "Jei tik palytėsiu Jo drabužį-išgysiu".
Mth 9 22 Jėzus, atsigręžęs ir ją pamatęs, tarė: "Pasitikėk, dukra, tavo tikėjimas išgydė tave". Ir tą pačią akimirką moteris pagijo.
Mth 9 23 Atėjęs į vyresniojo namus ir pamatęs vamzdininkus bei šurmuliuojančią minią,
Mth 9 24 Jėzus paliepė: "Pasi traukite, nes mergaitė ne mirus, o miega". Jie tik šaipėsi iš Jo.
Mth 9 25 Kai minia buvo išvaryta, Jis įėjo vidun, paėmė mergaitę už rankos, ir ji atsikėlė.
Mth 9 26 Garsas apie tai pasklido po visą aną kraštą.
Mth 9 27 Jėzui išeinant, du neregiai sekė paskui Jį ir šaukė: "Pasigailėk mūsų, Dovydo Sūnau!"
Mth 9 28 Kai Jis pasiekė namus, neregiai užėjo pas Jį. Jėzus paklausė: "Ar tikite, kad Aš galiu tai padaryti?" Šie atsakė: "Taip, Viešpatie!"
Mth 9 29 Tada Jis palietė jų akis ir tarė: "Tebūna jums pagal jūsų tikėjimą".
Mth 9 30 Ir jų akys atsivėrė. Jėzus griežtai jiems įsakė: "Žiūrėkite, kad niekas nesužinotų!"
Mth 9 31 Tačiau tie išėję išgarsino Jį po visą tą kraštą.
Mth 9 32 Jiems išėjus, štai atvedė pas Jį demono apsėstą nebylį.
Mth 9 33 Išvairius demoną, nebylys prakalbo. Minios stebėjosi ir sakė: "Dar niekad Izraelyje nebuvo tokių dalykų".
Mth 9 34 O fariziejai kalbėjo: "Jis išvaro demonus jų valdovo jėga".
Mth 9 35 Jėzus ėjo per visus miestus ir kaimus, mokydamas jų sinagogose, skelbdamas karalystės Evangeliją ir gydymas visas žmonių ligas bei negalias.
Mth 9 36 Matydamas minias, Jis gailėjosi žmonių, nes jie buvo suvargę ir išsklaidyti lyg avys be piemens.
Mth 9 37 Tuomet Jis tarė savo mokiniams: "Pjūtis didelė, o darbininkų mažą.
Mth 9 38 Todėl melskite pjūtis Viešpatį, kad siųstų darbininkų į savo pjūtį".
Mth 10 1 Pasišaukęs dvylika savo mokinių, Jis suteikė jiems valdžią netyrosioms dvasioms, kad išvarinėtų jas ir gydytų visas ligas bei negalias.
Mth 10 2 Dvylikos apaštalų vardai: pirmasis Simonas, vadinamas Petru, ir jo brolis Andriejus; Zebediejaus sūnus Jokūbas ir jo brolis Jonas;
Mth 10 3 Pilypas ir Baltramiejus; Tomas ir muitininkas Matas; Alfiejaus sūnus Jokūbas ir Lebėjus, vadinamas Tadu;
Mth 10 4 Simonas Kananietis ir Judas Iskarijotas, kuris išdavė Jėzų.
Mth 10 5 Šiuos dvylika Jėzus išsiuntė, įsakydamas jiems: "Nepasukite keliu pas pagonis ir neužeikite į samariečių miestą,
Mth 10 6 bet verčiau eikite pas pražuvusias Izraelio namų avis.
Mth 10 7 Keliaudami skelbkite: 'Prisiartino dangaus karalystė!'
Mth 10 8 Gydykite ligonius, apvalykite raupsuotuosius, prikelkite mirusius, išvarinėkite demonus. Dovanai gavote, dovanai ir duokite!"
Mth 10 9 Neimkite nei aukso, nei sidabro, nei variokų į savo juostas;
Mth 10 10 nei kelionmaišio, nei dviejų tunikų, nei sandalų, nei lazdos, nes darbininkas vertas savo valgio.
Mth 10 11 Atėję į kokį nors miestą ar kaimą, susiieškokite vertą žmogų ir apsistokite pas jį, kol išvyksite.
Mth 10 12 Įeidami į namus, pasveikinkite juos.
Mth 10 13 Ir jei gu namai bus verti, teateinie jiems jūsų ramybė. O jei gu nebus verti-jūsų ramybė tesugrižta jums.

Mth 10 14 Jei kas jūsų nepriimtų ir neklausytų jūsų žodžių, tai, išėję iš tokių namų ar tokio miesto, nusikratykite ir dulkes nuo kojų.

Mth 10 15 Iš tiesų sakau jums: Sodomos ir Gomoros žemei bus lengviau teismo dieną negu tokiam miestui".

Mth 10 16 "Štai Aš siunčiu jus kaip avis tarp vilkų. Todėl būkite gudrūs kaip žalčiai ir neklastingi kaip balandžiai.

Mth 10 17 Saugokitės žmonių, nes jie įskųs jus teismams ir plaks savo sinagogose.

Mth 10 18 Jūs būsite dėl manęs vedžiojami pas valdytojus ir karalius liudyti jiems ir pagonims.

Mth 10 19 Kai jie jus įskųs, nesirūpinkite, kaip arba ką kalbėsite, nes tą valandą jums bus duota, ką jūs turite sakyti.

Mth 10 20 Nes ne jūs kalbėsite, o jūsų Tėvo Dvasia kalbės jumyse.

Mth 10 21 Brolis išduos mirtį broliui ir tėvas-sūnų, o vaikai sukils prieš gimdytojus ir žudys juos.

Mth 10 22 Jūs būsite visų nekenčiami dėl mano vardo. Bet kas ištvėrs iki galo, bus išgelbėtas.

Mth 10 23 Kai jus persekios viename mieste, bėkite į kitą. Iš tiesų sakau jums: dar nebūsate išvaikščioję Izraelio miestų, kai ateis Žmogaus Sūnus.

Mth 10 24 Mokiny s nėra aukštesnis už savo mokytoją nei tarnas už šeimininką.

Mth 10 25 Pakanka, jei mokiny s prilygsta mokytojui ir tarnas šeimininkui. Jei namų šeimininką jie praminė Belzebulu, tai ką bekalbėti apie namiškius!"

Mth 10 26 "Taigi nebijokite jų. Nes nieko nėra uždengta, kas nebus atidengta, ir nieko paslėpta, kas nepasidarys žinoma.

Mth 10 27 Ką jums kalbu tamsoje, sakykite šviesoje, ir ką šnibždu į ausį, skelbkite nuo stogų.

Mth 10 28 Nebijokite tų, kurie žudo kūną, bet negali užmušti sielos. Verčiau bijokite to, kuris gali pražudyti ir sielą, ir kūną pragare.

Mth 10 29 Argi ne du žvirbliai parduodami už skatiką? Ir nė vienas iš jų nekrinta žemėn be jūsų Tėvo valios.

Mth 10 30 O jūsų net visi galvos plaukai suskaičiuoti.

Mth 10 31 Tad nebijokite! Jūs vertesni už daugybę žvirblių.

Mth 10 32 Kas išpažins mane žmonių akivaizdoje, ir Aš jį išpažinsiu savo dangiškojo Tėvo akivaizdoje.

Mth 10 33 O kas išsižadės manęs žmonių akivaizdoje, ir Aš jo išsižadėsiu savo dangiškojo Tėvo akivaizdoje".

Mth 10 34 "Nemanykite, jog Aš atėjau atnešti žemėn ramybės. Atėjau atnešti ne ramybės, o kalavijo.

Mth 10 35 Atėjau sukiršinti 'sūnaus prieš tėvą, dukters prieš motiną ir marčios prieš anytą.

Mth 10 36 Žmogaus namiškiei taps jam priešais'.

Mth 10 37 Kas myli tėvą ar motiną labiau negu mane-nevertas manęs. Kas myli sūnų ar dukterį labiau negu mane-nevertas manęs.

Mth 10 38 Kas neima savo kryžiaus ir neseka paskui mane, tas nevertas manęs.

Mth 10 39 Kas išsaugo savo gyvybę, praras ją, o kas praranda savo gyvybę dėl manęs-atras ją.

Mth 10 40 Kas jus priima, tas mane priima. O kas priima mane, priima Tą, kuris mane siuntė.

Mth 10 41 Kas priima pranašą dėl to, kad jis pranašas, gaus pranašo atlygį. Kas priima teisųjį dėl to, kad jis teisusis, gaus teisiąjį atlygį.

Mth 10 42 Ir kas paduos bent taurę šalto vandens vienam iš šitų mažųjų dėl to, kad jis yra mokiny s, -iš tiesų sakau jums, -tas nepraras savo atlygio".

Mth 11 1 Baigęs nurodymus dvylikai savo mokinių, Jėzus iškeliaavo toliau mokytį ir pamokslauti kituose miestuose.

Mth 11 2 Jonas, išgirdęs kalėjime apie Kristaus darbus, nusiuntė du savo mokinius

Mth 11 3 Jo paklausti: "Ar Tu esi Tas, kuris turi ateiti, ar mums laukti kito?"

Mth 11 4 Jėzus jiems atsakė: "Eikite ir pasakykite Jonui, ką girdite ir matote:

Mth 11 5 aklieji praregi, luošieji vaikščioja, raupsuotieji apvalomi, kurtieji girdi, mirusieji prikeliami, vargšams skelbiama Evangelija.

Mth 11 6 Ir palaimintas, kas nepasiplikti na manimi".

Mth 11 7 Jiems nueinant, Jėzus ėmė kalbėti minioms apie Joną: "Ko išėjote į dykumą pažiūrėti? Ar vėjo linguojamos nendrės?

Mth 11 8 Ko gi išėjote pamatyti? Ar švelniais drabužiais vilkinčio žmogaus? Švelniais drabužiais vilkintys gyvena karaliaus rūmuose.

Mth 11 9 Tai ko gi išėjote pamatyti? Ar pranašo? Taip, sakau jums, ir kur kas daugiau negu pranašo!

Mth 11 10 Jis yra tas, apie kurį parašyta: 'Štai Aš siunčiu pirma Tavęs savo pasiuntinį, kuris nuties prieš Tave kelią'.

Mth 11 11 Iš tiesų sakau jums: tarp gimusių iš moterų nepakilo didesnis už Joną Krikštytoją, bet ir mažiausias dangaus karalystėje didesnis už jį.

Mth 11 12 Nuo Jono Krikštytojo dienų iki dabar dangaus karalystė grobiama, ir

stiprieji ją jėga ima.

Mth 11 13 Visi pranašai ir Įstatymas pranašavo iki Jono
Mth 11 14 ir, jeigu norite priimti, tai jis ir yra Elisas, kuris turi ateiti.
Mth 11 15 Kas turi ausis klausyti-teklausol!"
Mth 11 16 "Su kuo galėčiau palyginti šią kartą? Ji panaši į vaikus, kurie sėdi
prekyvietėje ir šaukia savo draugams:
Mth 11 17 'Mes jums grojome, o jūs nešokote. Mes giedojome raudas, o jūs
neraudojote'.
Mth 11 18 Atėjo Jonas, nevalgis ir negeriantis, tai jie sako: 'Jis demono
apsėstas'.
Mth 11 19 Atėjo Žmogaus Sūnus, valgantis ir geriantis, tai jie sako: 'Štai
rijūnas ir vyno gėrėjas, muitininkų ir nusidėjėlių bičiulis'. Bet išmintį pateisina jos
vaikai".
Mth 11 20 Tada Jis pradėjo priekaištauti miestams, kuriuose buvo padaryta
daugumas Jo stebuklų, kad jie neatgailavo:
Mth 11 21 "Vargas tau, Chorazine! Vargas tau, Betsaida! Jeigu Tyre ir Sidone
būtų įvykę tokių stebuklų, kokie padaryti pas jus, jie seniai būtų atgailavę su ašutine bei
pelenuose.
Mth 11 22 Todėl sakau jums: Tyru ir Sidonui bus lengviau teismo dieną negu
jums!
Mth 11 23 Ir tu, Kafarnaume, išaukštintas iki dangaus, nugarmėsi iki pragaro!
Jeigu Sodomoje būtų įvykę tokių stebuklų, kokių įvyko tavyje, ji būtų išlikusi iki šios
dienos.
Mth 11 24 Todėl sakau jums: Sodomos žemei bus lengviau teismo dieną negu tau".
Mth 11 25 Anuo metu Jėzus kalbėjo: "Aš šlovinu Tave, Tėve, dangaus ir žemės
Viešpatie, kad paslėpei tai nuo išmintingųjų ir gudriųjų, o apreiškei mažutėliams.
Mth 11 26 Taip, Tėve, nes Tau taip patiko.
Mth 11 27 Viskas man yra mano Tėvo atiduota; ir niekas nepažįsta Sūnaus, tik
Tėvas, nei Tėvo niekas nepažįsta, tik Sūnus ir kam Sūnus nori apreikšti.
Mth 11 28 Ateikite pas mane visi, kurie vargstate ir esate prislėgti, ir Aš jus
atgailinsiu.
Mth 11 29 Imkite ant savęs mano jungą ir mokykitės iš manęs, nes Aš romus ir
nuolankios širdies, ir jūs rasite savo sieloms atgailą.
Mth 11 30 Nes mano jungas švelnus ir mano našta lengva".
Mth 12 1 Anuo metu sabato dieną Jėzusėjo per javų lauką. Jo mokiniai buvo
išalkę, tad skynė varpas ir valgė.
Mth 12 2 Tai pamatę, fariziejai Jam sakė: "Žiūrėk, Tavo mokiniai daro, kas per
sabata draudžiama".
Mth 12 3 Jis jiems atsakė: "Ar neskaitėte, ką darė Dovydas ir jo palydovai,
būdami išalkę?
Mth 12 4 Kaip jie įėjo į Dievo namus ir valgė padėtinės duonos, nors nevalia
buvo jos valgyti nei jam, nei jo palydovams, o vien tik kunigams.
Mth 12 5 Arba, ar neskaitėte Įstatyme, jog per sabatą kunigai šventykloje
pažeidžia sabatą ir nenusikalsta?
Mth 12 6 Bet sakau jums: čia daugiau negu šventykla!
Mth 12 7 Jei būtumėte supratę, ką reiškia 'Aš noriu gailestingumo, o ne aukos',
nebūtumėte pasmerkę nekaltų.
Mth 12 8 Žmogaus Sūnus yra ir sabato Viešpats".
Mth 12 9 Iš ten išėjęs, Jis atėjo į jų sinagogą.
Mth 12 10 Ir štai ten buvo žmogus padžiūvusią ranką. Jie paklausė Jėzų (kad
galėtų apkaltinti): "Ar leistina sabato dieną gydyti?"
Mth 12 11 Jis jiems atsakė: "Kas iš jūsų, turėdamas vieną avį, jeigu ji per
sabata įkris į duobę, nestvers ir neištrauks?
Mth 12 12 O kaip daug brangesnis už avį žmogus! Todėl leistina daryti gera
sabato dieną".
Mth 12 13 Tada Jis tarė žmogui: "Ištiesk ranką!" Tas ištiesė, ir ji tapo sveika
kaip ir antroji.
Mth 12 14 Tuomet išėję fariziejai tarėsi, kaip Jėzų pražudyti.
Mth 12 15 Tai sužinojęs, Jėzus pasitraukė iš ten. Didelės minios sekė paskui Jį,
ir Jis visus išgydė,
Mth 12 16 bet įspėjo, kad Jo negarsintų.
Mth 12 17 Kad išsipildytų, kas buvo pasakyta per pranašą Izaiją:
Mth 12 18 "Štai mano išrinktasis tarnas, mano mylimasis, kuriuo gėrisi mano
siela. Aš duosiu Jam savo Dvasią, ir Jis skelbs pagonims teisingumą.
Mth 12 19 Jis nesiginčys, nešauks, ir niekas gatvėje negirdės Jo balso.
Mth 12 20 Jis nenulauš palūžusios nendrės ir neužgesins rusenančio dagčio, kol
nenuves teisingumo į pergalę;
Mth 12 21 o Jo vardas teiks viltį pagonims!"
Mth 12 22 Tuomet atvedė pas Jį demono apsėstąjį, kuris buvo aklas ir nebylys.
Jėzus išgydė jį, ir šis prakalbo ir praregėjo.
Mth 12 23 Ištisos minios netvėrė iš nuostabos ir klausinėjo: "Ar nebus šitas
Dovydo Sūnus?!"

Mth 12 24 Tai išgirdę, fariziejai sakė: "Jis išvaro demonus ne kitai, kaip tik demonų valdovo Belzebulio jėga".

Mth 12 25 Žinodamas jų mintis, Jėzus tarė: "Kiekviena suskilusi karalystė bus nusiaubta, ir joks suskilęs miestas ir namas neišsilaikys.

Mth 12 26 Jeigu tad šėtonas išvarinėtu šėtoną, irgi būtų savyje susiskaldęs. Kaipgi tada galėtų išsilaikyti jo karalystė?

Mth 12 27 Ir jeigu Aš išvarau demonus Belzebulio jėga, tai kieno jėga išvaro jūsų sūnūs? Todėl jie bus jūsų teisėjai.

Mth 12 28 Bet jeigu Aš išvarau demonus Dievo Dvasia, tai tikrai pas jus atėjo Dievo karalystė.

Mth 12 29 Argi gali kas nors įeiti į galiūno namus ir pasigrobtį jo turta, pirmiau nesurišęs galiūno? Tik tada jis apiplėš jo namus.

Mth 12 30 Kas ne su manimi, tas prieš mane, ir kas su manimi nerenka, tas barsto".

Mth 12 31 "Sakau jums: kiekviena nuodėmė ir piktžodžiavimas bus žmonėms atleisti, bet piktžodžiavimas Dvasiai nebus jiems atleistas.

Mth 12 32 Jei kas tartų žodį prieš Žmogaus Sūnų, tam bus atleista, o kas kalbėtų prieš Šventąją Dvasią, tam nebus atleista nei šiame, nei būsimajame amžiuje.

Mth 12 33 Arba sakykite medį esant gerą ir jo vaisių gerą, arba sakykite medį esant blogą ir jo vaisių blogą, nes medis pažįstamas iš vaisių.

Mth 12 34 Angių išperos, kaip jūs galite kalbėti gera, būdami blogi?! Juk lūpos kalba tai, ko pertekusi širdis.

Mth 12 35 Geras žmogus iš gero širdies lobyno iškelia gera, o blogas iš blogo lobyno iškelia bloga.

Mth 12 36 Todėl sakau jums: teismo dieną žmonės turės duoti apyskaitą už kiekvieną pasakytą tuščią žodį.

Mth 12 37 Pagal savo žodžius būsi išteisintas ir pagal savo žodžius būsi pasmerktas".

Mth 12 38 Tada kai kurie Rašto žinovai ir fariziejai sakė: "Mokytoja, norime, kad parodytum ženklą".

Mth 12 39 Jis jiems atsakė: "Pikta ir svetimaujanti karta ieško ženklo, bet nebus jai duota kito ženklo, kaip tik pranašo Jonos ženklas.

Mth 12 40 Kaip Jona išbuvo tris dienas ir tris naktis banginio pilve, taip ir Žmogaus Sūnus išbus tris dienas ir tris naktis žemės širdyje.

Mth 12 41 Ninevės žmonės teismo dieną prisikels drauge su šia karta ir ją pasmerks, nes jie atgailavo, išgirdę Jonos pamokslą, o štai čia daugiau negu Jona.

Mth 12 42 Pietų šalies karalienė teismo dieną prisikels drauge su šia karta ir ją pasmerks, nes ji atkeliavo nuo žemės pakraščių pasiklausyti Saliamono išminties, o štai čia daugiau negu Saliamonas".

Mth 12 43 "Netyroji dvasia, išėjusi iš žmogaus, klaidžioja bevandenėse vietose, ieškodama poilsio, ir neranda.

Mth 12 44 Tada ji sako: 'Grišiu į savo namus, iš kur išėjau'. Sugrįžusi randa juos tuščius, išsluotus ir išpuoštus.

Mth 12 45 Tada eina, pasiima kitas septynias dvasias, dar piktesnes už save, ir įėjusios jos ten apsigyvena. Ir paskui tam žmogui darosi blogiau negu pirma. Taip atsitiks ir šiai piktai kartai".

Mth 12 46 Jam tebekalbant minioms, štai Jo motina ir broliai stovėjo lauke ir norėjo su Juo pasikalbėti.

Mth 12 47 Tada kažkas pranešė Jam: "Štai Tavo motina ir broliai stovi lauke ir nori su Tavim pasikalbėti".

Mth 12 48 Jis atsakė pranešusiam: "Kas yra mano motina ir kas yra mano broliai?"

Mth 12 49 Ir, ištiesęs ranką į savo mokinius, tarė: "Štai mano motina ir mano broliai!

Mth 12 50 Kiekvienas, kas vykdo mano dangiškojo Tėvo valią, yra mano brolis, ir sesuo, ir motina".

Mth 13 1 Tą dieną, išėjęs iš namų, Jėzus atsisėdo ant ežero kranto.

Mth 13 2 Prie Jo susirinko didžiulė minia; todėl Jis įlipo į valtį ir atsisėdo, o žmonės stovėjo pakrantėje.

Mth 13 3 Jis daug jiems kalbėjo palyginimais: "Štai sėjėjas išėjo sėti.

Mth 13 4 Jam besėjant, vieni grūdai nukrito palei kelią, ir atskridę paukščiai juos sulesė.

Mth 13 5 Kiti nukrito uolėtojų vietoj, kur buvo nedaug žemės. Jie greit sudygo, nes neturėjo gilesnio žemės sluoksnio.

Mth 13 6 Saulei patekėjus, daigai išdegė ir, neturėdami šaknų, sudžiūvo.

Mth 13 7 Kiti nukrito tarp erškečių. Erškečiai išaugo ir nusmelkė juos.

Mth 13 8 Dar kiti nukrito į gerą žemę ir davė derlių: vieni šimteriopą, kiti šešiasdešimteriopą, dar kiti trisdešimteriopą.

Mth 13 9 Kas turi ausis klausyti-teklauso!"

Mth 13 10 Priėję mokiniai paklausė Jo: "Kodėl jiems kalbi palyginimais?"

Mth 13 11 Jėzus atsakė: "Jums duota pažinti dangaus karalystės paslaptis, o jiems neduota.

Mth 13 12 Mat, kas turi, tam bus duota, ir jis turės su pertekliumi, o iš

neturinčio bus atimta ir tai, ką jis turi.

Mth 13 13 Aš jiems kalbu palyginimais todėl, kad jie žiūrėdami nemato, klausydami negirdi ir nesupranta.

Mth 13 14 Jiems pildosi Izaijo pranašystės žodžiai: 'Girdėti girdėsite, bet nesuprasite, žiūrėti žiūrėsite, bet nematysite.

Mth 13 15 Šitų žmonių širdys aptuko. Jie prastai girdėjo ausimis ir užmerkė akis, kad nepamatytų akimis, neišgirstų ausimis, nesuprastų širdimi ir neatsiverstų, ir Aš jų nepagydyčiau'.

Mth 13 16 Bet palaimintos jūsų akys, nes mato, ir jūsų ausys, nes girdi.

Mth 13 17 Iš tiesų sakau jums: daugelis pranašų ir teisiųjų troško išvysti, ką jūs matote, bet neišvydo, ir girdėti, ką jūs girdite, bet neišgirdo".

Mth 13 18 "Tad pasiklausykite palyginimo apie sėją.

Mth 13 19 Pas kiekvieną, kuris girdi karalystės žodį ir nesupranta, ateina piktasis ir išplėšia, kas buvo pasėta jo širdyje. Tai yra pasėlis prie kelio.

Mth 13 20 Pasėlis uolėtoje vietoje-tai tas, kuris, girdėdamas žodį, tuojau su džiaugsmu jį priima.

Mth 13 21 Tačiau jis be šaknų-nepastovus žmogus. Kilus kokiam sunkumui ar persekiojimui dėl žodžio, jis tuoj pat pasipiktina.

Mth 13 22 Pasėlis tarp erškėčių-tai tas, kuris klauso žodžio, bet šio pasaulio rūpesčiai ir turty apgaulė nustelbia žodį, ir jis lieka nevaisingas.

Mth 13 23 O pasėlis geroje žemėje-tas, kuris girdi ir supranta žodį; tas ir neša vaisių: kas duoda šimteriopą, kas šešiasdešimteriopą, o kas trisdešimteriopą".

Mth 13 24 Jis pateikė jiems kitą palyginimą: "Su dangaus karalyste yra kaip su žmogumi, kuris pasėjo dirvoje gerą sėklą.

Mth 13 25 Žmonėms bemiegant, atėjo jo priešas, pasėjo kviečiuose raugių ir nuėjo.

Mth 13 26 Kai želmuo paūgėjo ir subrandino vaisių, pasirodė ir raugės.

Mth 13 27 Šeimininko tarnai atėję klausė: 'Šeimininke, argi ne gerą sėklą pasėjai savo lauke? Iš kurgi atsirado raugiai?'

Mth 13 28 Jis atsakė: 'Tai padarė priešas'. Tarnai pasiūlė: 'Jei nori, eisime ir jas išravėsime'.

Mth 13 29 Jis atsakė: 'Ne, kad kartais, ravėdami rauges, neišrautumėte kartu su jomis ir kviečių.

Mth 13 30 Palikite abejus augti iki pjūties. Pjūtis metu pasakysiu pjovėjams: 'Pirmiau išrinkite rauges ir suriškite į pėdelius sudeginti, o kviečius sukraukite į mano kluoną'".

Mth 13 31 Jis pateikė jiems dar vieną palyginimą: "Dangaus karalystė yra kaip garstyčios grūdelis, kurį žmogus ėmė ir pasėjo savo dirvoje.

Mth 13 32 Nors jis mažiausias iš visų sėklų, bet užaugęs būna didesnis už visus augalus ir tampa medeliu; net padangių paukščiai atskridę susisuka įžidus jo šakose".

Mth 13 33 Jis pasakė ir dar kitą palyginimą: "Dangaus karalystė yra kaip raugas, kurį moteris įmaišė trijuose saikuose miltų, ir nuo jo viskas įrūgo".

Mth 13 34 Visa tai Jėzus kalbėjo minioms palyginimais, ir be palyginimų Jis jiems nekalbėjo,

Mth 13 35 kad išsipildytų, kas buvo per pranašą pasakyta: "Aš atversiu savo burną palyginimais, skelbsiu nuo pasaulio sukūrimo paslėptus dalykus".

Mth 13 36 Paleidęs minias, Jėzus parėjo namo. Prie Jo priėjo mokiniai ir prašė: "Išaiškink mums palyginimą apie rauges dirvoje".

Mth 13 37 Jis jiems atsakė: "Sėjantysis gerą sėklą yra žmogaus Sūnus.

Mth 13 38 Dirva-tai pasaulis. Gera sėkla-karalystės vaikai, o raugės- piktojo vai kai.

Mth 13 39 Jas pasėjęs priešas-velnias. Pjūtis-pasaulio pabaiga, o pjovėjai-angelai.

Mth 13 40 Taigi, kaip surenkamos ir sudeginamos ugnyje raugės, taip bus ir pasaulio pabaigoje.

Mth 13 41 Žmogaus Sūnus išsiųs savo angelus, tie išrankios iš Jo karalystės visus papiktinimus bei piktadarius

Mth 13 42 ir įmes juos į ugnies krosnį. Ten bus verksmas ir dantų griežimas.

Mth 13 43 Tada teisieji spindės kaip saulė savo Tėvo karalystėje. Kas turi ausis klausyti-teklauso!"

Mth 13 44 "Dangaus karalystė yra kaip dirvoje paslėptas lobis. Atradęs jį, žmogus tai nuslepia; iš to džiaugsmo eina, parduoda visa, ką turi, ir perka tą dirvą.

Mth 13 45 Vėl su dangaus karalyste yra kaip su pirkliu, ieškančiu gerų perlų.

Mth 13 46 Atradęs vieną brangų perlą, jis eina, parduoda visa, ką turi, ir nusiperka jį".

Mth 13 47 "Ir vėl su dangaus karalyste yra kaip su jūron metamu tinklu, užgriebiančiu įvairiausių žuvų.

Mth 13 48 Kai jis pilnas, jį išvelka į krantą, susėda ir surenka gerąsias į indus, o blogąsias išmeta.

Mth 13 49 Taip bus ir pasaulio pabaigoje: išeis angelai, išrankios bloguosius iš gerųjų

Mth 13 50 ir įmes juos į ugnies krosnį. Ten bus verksmas ir dantų griežimas".

Mth	13	51	Jėzus paklausė jų: "Ar supratote visa tai?" Jie atsakė: "Taip, Viešpatie".
Mth	13	52	Tada Jis jiems tarė: "Todėl kiekvienas Rašto žinovas, tapęs dangaus karalystės mokiniu, panašus į šeimininką, kuris iškelia iš savo lobyno naujų ir senų daiktų".
Mth	13	53	Baigęs sakyti tuos palyginimus, Jėzus iškeliavo iš ten.
Mth	13	54	Jis parėjo į savo tėviškę ir mokė žmones jų sinagogoje taip, kad jie stebėjosi ir klausinėjo: "Iš kur šitam tokia išmintis ir stebuklingi darbai?"
Mth	13	55	Argi Jis ne dailidės sūnus?! Argi Jo motina nesivadina Marija, o Jokūbas, Jozė, Simonas ir Judas argi ne Jo broliai?"
Mth	13	56	Ir Jo seserys-argi jos ne visos yra pas mus? Iš kur Jam visa tai?"
Mth	13	57	Ir jie ėmė piktintis Juo. O Jėzus jiems atsakė: "Pranašas nebūna be pagarbos, nebent savo tėviškėje ir savo namuose".
Mth	13	58	Ir Jis ten nedarė daug stebuklų dėl jų netikėjimo.
Mth	14	1	Anuo metu garsas apie Jėzų pasiekė tetrarchą Erodą,
Mth	14	2	ir jis savo tarnams pasakė: "Tai Jonas Krikštytojas! Jis prisikėlė iš numirusių, ir todėl jame veikia stebuklingos jėgos".
Mth	14	3	Mat Erodas buvo suėmęs Joną, sukaustęs jį ir įmetęs į kalėjimą dėl savo brolio Pilypo žmonos Erodiados.
Mth	14	4	Nes Jonas jam sakė: "Tau nevalia jos turėti".
Mth	14	5	Erodas norėjo nužudyti Joną, bet bijojo žmonių, nes jie laikė jį pranašu.
Mth	14	6	Erodo gimimo dieną Erodiados duktė šoko svečiams ir patiko Erodui.
Mth	14	7	Todėl jis su priesaika pažadėjo jai duoti, ko tik ji paprašys.
Mth	14	8	O ši, savo motinos primokyta, tarė: "Duok man čia dubenyje Jono Krikštytojo galvą".
Mth	14	9	Karalius nuliūdo, bet dėl priesaikos ir svečių įsakė duoti.
Mth	14	10	Jis pasiuntė nukirsti kalėjime Jonui galvą.
Mth	14	11	Jo galva buvo atnešta dubenyje ir įteikta mergaitei, kuri ją nunešė motinai.
Mth	14	12	Jono mokiniai atėję pasiėmė kūną, palaidojo ir nuėję pranešė Jėzui.
Mth	14	13	Tai išgirdęs, Jėzus valtimi nuplaukė į dykvietę, į vienumą. Minios sužinojo ir iš miestų pėsčiomis nusekė paskui.
Mth	14	14	Išlipęs Jėzus pamatė daugybę žmonių. Jėzui pagailo jų, ir Jis išgydė jų ligonius.
Mth	14	15	Atėjus vakarui, priėjo mokiniai ir tarė: "Čia dykvietė, ir jau vėlus metas. Paleisk žmones, kad, nuėję į kaimus, nusipirktų maisto".
Mth	14	16	Bet Jėzus jiems atsakė: "Nėra reikalo jiems iš čia eiti. Jūs duokite jiems valgyti".
Mth	14	17	Jie atsiliepė: "Mes čia turime tik penkis kepalus duonos ir dvi žuvis".
Mth	14	18	Jis tarė: "Atneškite juos man".
Mth	14	19	Ir, liepęs miniai susėsti ant žolės, Jis paėmė penkis duonos kepalus ir dvi žuvis, pažvelgė į dangų, palaimino, laužė ir davė kepalus mokiniams, o tie dalijo žmonėms.
Mth	14	20	Visi valgė ir pasisotino. Ir surinko dvylika pilnų pintinių likusių trupinių.
Mth	14	21	O valgytojų buvo apie penkis tūkstančius vyrų, neskaičiuojant moterų ir vaikų.
Mth	14	22	Tuoju pat Jėzus privertė savo mokinius sėsti į valtį ir pirma Jo plaukti į kitą ežero pusę, kol Jis paleisias minią.
Mth	14	23	Paleidęs minią, Jis užkopė nuošaliai į kalną melstis. Atėjus vakarui, Jis buvo ten vienas.
Mth	14	24	Tuo tarpu valtis jau buvo ežero viduryje, blaškoma bangų, nes pūtė priešingas vėjas.
Mth	14	25	Ketvirtos nakties sargybos metu Jėzus atėjo pas juos, žengdamas ežero paviršiumi.
Mth	14	26	Pamatę Jį einantį ežero paviršiumi, mokiniai nusigando ir iš baimės ėmė šaukti: "Tai šmėkla!"
Mth	14	27	Jėzus tuojau juos prakalbino: "Drąsos! Tai Aš. Nebijokite!"
Mth	14	28	Petras atsiliepė: "Viešpatie, jei čia Tu, liepk man ateiti pas Tave vandeniu".
Mth	14	29	Jis atsakė: "Ateik!" Petras, išlipęs iš valties, ėjo vandeniu, norėdamas ateiti pas Jėzų.
Mth	14	30	Bet, pamatęs vėjo smarkumą, jis išsigando ir, pradėjęs skęsti, sušuko: "Viešpatie, gelbėk mane!"
Mth	14	31	Tuoju ištiesęs ranką, Jėzus sugriebė jį ir tarė: "Mažatiki, ko suabejojai?"
Mth	14	32	Jiems įlipus į valtį, vėjas nurimo.
Mth	14	33	Tie, kurie buvo valtyje, prisitartinę pagarbino Jį, sakydami: "Tikrai Tu esi Dievo Sūnus!"
Mth	14	34	Perplaukę jie išlipo į krantą Genezarete.
Mth	14	35	Pažinę Jį, tos vietos gyventojai pasiuntė į visas to krašto apylinkes

ir sugabeno pas Jį visus sergančius.

Mth 14 36 Jie maldavo Jį leisti palytėti nors Jo apsiausto apvadą. Ir kurie tik palietė-tapo visiškai sveiki.

Mth 15 1 Tuomet prie Jėzaus priėjo Rašto žinovų ir fariziejų iš Jeruzalės ir klausė:

Mth 15 2 "Kodėl Tavo mokiniai laužo prosenių tradiciją? Jie, prieš valgydami duoną, nesiplauna rankų".

Mth 15 3 Jis, atsakydamas jiems, tarė: "O kodėl ir jūs laužote Dievo įsakymą savo tradicija?!

Mth 15 4 Juk Dievas įsakė: 'Gerbk savo tėvą ir motiną!', ir: 'Kas keiktų tėvą ar motiną, mirtimi temiršta!'

Mth 15 5 O jūs sakote: 'Kiekvienas, kas pasakys tėvui ar motinai: -Viskas, kas tau būtų naudinga iš manęs, tebūnie dovana Dievui-

Mth 15 6 tas gali negerbti tėvo ir motinos'. Taip jūs savo tradicija Dievo įsakymą padarote negaliojantį.

Mth 15 7 Veidmainiai! Gerai apie jus pranašavo Izaijas:

Mth 15 8 'Ši tauta artinasi prie manęs savo lūpomis ir gerbia mane savo liežuviu, bet jos širdis toli nuo manęs.

Mth 15 9 Vel tui jie mane garbina, žmogiškus priesakus paversdami mokymu' ".

Mth 15 10 Sušaukęs minią, Jis kalbėjo: "Klausykite ir supraskite!

Mth 15 11 Ne kas patenka į burną, suteršia žmogų, bet kas išeina iš burnos, tai suteršia žmogų".

Mth 15 12 Tada priėjo Jo mokiniai pranešė: "Ar žinai, kad fariziejai

Mth 15 13 pasipiktino, išgirdę tuos žodžius?"

Mth 15 13 Jis atsakė: "Kiekvienas augalas, kurio nesodino mano dangiškasis

Mth 15 14 Tėvas, bus išrautas.

Mth 15 14 Palikite juos! Jie akli aklyjų vadovai. O jeigu aklas aklą ves, abu į duobę įkris".

Mth 15 15 Tuomet Petras paprašė Jo: "Išaiškind mums tą palyginimą".

Mth 15 16 Jėzus atsakė: "Ar ir jūs dar nesuprantate?!

Mth 15 17 Argi nesuprantate, kad visa, kas patenka į burną, eina į pilvą ir

Mth 15 18 išmetama laukan?

Mth 15 18 O kas išeina iš burnos, eina iš širdies, ir tai suteršia žmogų.

Mth 15 19 Iš širdies išeina pikti sumanymai, žmogžudystės, svetimavimai,

Mth 15 20 paleistuvystės, vagystės, melagingi liudijimai, piktyžodžiai.

Mth 15 20 Šitie dalykai suteršia žmogų, o valgymas neplautomis rankomis žmogaus nesuteršia".

Mth 15 21 Iš ten išėjęs, Jėzus pasitraukė į Tyro ir Sidono sritį.

Mth 15 22 Ir štai iš ano krašto atėjo moteris kanaanietė ir šaukė Jam:

Mth 15 23 "Pasigailėk manęs, Viešpatie, Dovydo Sūnau! Mano dukterį baisiai kankina demonas!"

Mth 15 23 Bet Jėzus neatsakė nė žodžio. Tada priėjo mokiniai ir ėmė Jį maldauti: "Paleisk ją, nes ji šaukia mums iš paskos!"

Mth 15 24 Bet Jis atsakė: "Aš esu siųstas tik pas pražuvusias Izraelio namų avis".

Mth 15 25 Tada ji priėjusi Jį pagarbino ir tarė: "Viešpatie, padėk man!"

Mth 15 26 Jis atsakė: "Nedera imti vaikų duoną ir mesti šunėiams".

Mth 15 27 O ji atsiliepė: "Taip, Viešpatie, bet ir šunėčiai ėda trupinius,

Mth 15 28 nukritusius nuo jų šeimnininko stalo".

Mth 15 28 Tada Jėzus jai tarė: "O moterie, didis tavo tikėjimas! Tebūnie tau,

Mth 15 29 kaip tu nori". Ir tą pačią valandą jos duktė pasveiko.

Mth 15 29 Iš ten išėjęs, Jėzus atvyko prie Galilėjos ežero. Jis užkopė ant kalno ir atsisėdo.

Mth 15 30 Prie Jo susirinko didžiulės minios, kurios atsigabeno su savimi luošų, akly, nebylių, raišių ir daugelį kitokių. Žmonės suguldė juos prie Jėzaus kojų, o Jis pagydė juos.

Mth 15 31 Minia stebėjosi, matydama nebylius kalbančius, luošius išgijusius, raišius vaikščiojančius ir akluosius reginčius. Ir jie šlovino Izraelio Dievą.

Mth 15 32 Pasišaukęs savo mokinius, Jėzus tarė: "Gaila man minios, nes jau tris dienas jie pasilieka su manimi ir neturi ko valgyti. Aš nepaleisiu jų alkanių, kad nenusilptų kelyje".

Mth 15 33 Mokiniai Jam atsakė: "Iš kur mums imti dykumoje tiek duonos, kad galėtume pasotinti tokia didelę minią?"

Mth 15 34 Jėzus paklausė jų: "Kiek turite duonos?" Jie atsakė: "Septyni s kepalus ir kelias žuvelės".

Mth 15 35 Jėzus liepė žmonėms susėsti ant žemės.

Mth 15 36 Tada paėmė septynis duonos kepalus ir žuvis, padėkojo, sulaužė ir davė savo mokiniams, o mokiniai miniai.

Mth 15 37 Visi valgė ir pasisotino. Ir surinko septynias pilnas pintines likusių trupinių.

Mth 15 38 O valgytojų buvo keturi tūkstančiai vyrų, neskaičiuojant moterų ir vaikų.

Mth 15 39 Paleidęs minią, Jis sėdo į valtį ir nuplaukė į Magadano sritį.

Mth 16 1 Atėjo fariziejų ir sadukiejų ir mėgindami prašė Jį parodyti jiems ženklą iš dangaus.

Mth 16 2 Jis jiems atsakė: "Atėjus vakarui, jūs sakote: 'Bus giedra, nes dangus raudonas',

Mth 16 3 ir rytmetį: 'Šiandien bus lietaus, nes rausta apsiniaukęs dangus'.

Veidmainiai! Jūs mokate atpažinti dangaus veidą, o laiko ženklų- ne.

Mth 16 4 Pikta ir svetimaujanti karta ieško ženklų, tačiau jai nebus duota kito ženklų, kaip tik pranašo Jonos ženklas". Ir, palikęs juos, nuėjo šalin.

Mth 16 5 Keldamiesi į kitą ežero pusę, mokiniai buvo užmiršę pasiimti duonos.

Mth 16 6 Jėzus jiems tarė: "Būkite atidūs ir saugokitės fariziejų bei sadukiejų raugo".

Mth 16 7 O jie tarpusavy svarstė: "Tai todėl, kad nepasiėmėme duonos".

Mth 16 8 Tai supratęs, Jėzus tarė: "Mažatikiiai! Kodėl svarstote, kad nepasiėmėte duonos?

Mth 16 9 Argi dar nesuprantate? Ar neprisimenate penkių kepalų penkiems tūkstančiams ir kiek pintinių surinkote trupinių?

Mth 16 10 Arba septynių kepalų keturiems tūkstančiams ir kiek pintinių surinkote trupinių?!

Mth 16 11 Tad kaip nesuprantate, jog kalbėjau jums ne apie duoną. Fariziejų ir sadukiejų raugo saugokitės!"

Mth 16 12 Tada jie suprato, kad Jis liepė saugotis ne duonos raugo, bet fariziejų ir sadukiejų mokslo.

Mth 16 13 Atėjęs į Pilypo Cezarėjos apylinkes, Jėzus paklausė savo mokinius: "Kuo žmonės mane, žmogaus Sūnų, laiko?"

Mth 16 14 Jie atsakė: "Vieni Jonu Krikštytoju, kiti Eliju, kiti Jeremiju ar dar kuriuo iš pranašų".

Mth 16 15 Jis vėl paklausė: "O kuo jūs mane laikote?"

Mth 16 16 Tada Simonas Petras atsakė: "Tu esi Kristus, gyvojo Dievo Sūnus".

Mth 16 17 Jėzus jam atsakė: "Palaimintas tu, Simonai, Jonos sūnau, nes ne kūnas ir kraujas tau tai apreiškė, bet mano Tėvas, kuris yra danguje.

Mth 16 18 Ir Aš tau sakau: tu esi Petras, ir ant šios uolos Aš pastatysiu savo bažnyčią, ir pragaro vartai jos nenugalės.

Mth 16 19 Tau duosiu dangaus karalystės raktus; ką tu suriši žemėje, bus suriša ir danguje, ir ką tu atiši žemėje, bus atiša ir danguje".

Mth 16 20 Tada Jis griežtai įsakė savo mokiniams niekam neskelbti, kad Jis yra Jėzus-Kristus.

Mth 16 21 Nuo tada Jėzus pradėjo aiškinti savo mokiniams, kad Jis turįs eiti į Jeruzalę ir daug iškentėti nuo vyresniųjų, aukštųjų kunigų ir Rašto žinovų, būti nužudytas ir trečią dieną prisikelti.

Mth 16 22 Tada Petras, pasivadinęs Jį į šalį, ėmė drausti: "Jokiu būdu, Viešpatie, Tau neturi taip atsitikti!"

Mth 16 23 Bet Jis atsisukęs pasakė Petrui: "Eik šalin, šėtone! Tu man papiktinimas, nes mąstai ne apie tai, kas Dievo, o kas žmonių".

Mth 16 24 Tuomet Jėzus savo mokiniams pasakė: "Jei kas nori eiti paskui mane, teišsižada pats savęs, teima savo kryžių ir teseka manimi.

Mth 16 25 Nes, kas nori išgelbėti savo gyvybę, tas ją praras; o kas praras savo gyvybę dėl manęs, tas ją atras.

Mth 16 26 Kokia gi žmogui nauda, jeigu jis laimėtų visą pasaulį, o pakenktų savo sielai? Arba kuo žmogus galėtų išsipirkti savo sielą?

Mth 16 27 Nes žmogaus Sūnus ateis savo Tėvo šlovėje su savo angelais, ir tuomet Jis atlygins kiekvienam pagal jo darbus.

Mth 16 28 Iš tiesų sakau jums: kai kurie iš čia stovinčių neragaus mirties, kol pamatys žmogaus Sūnų, ateinantį savo karalystėje".

Mth 17 1 Po šešių dienų Jėzus pasiėmė Petrą, Jokūbą ir jo brolį Joną ir užsivedė juos nuošaliai ant aukšto kalno.

Mth 17 2 Ten Jis atsimainė jų akivaizdoje. Jo veidas švietė kaip saulė, o Jo drabužiai tapo balti kaip šviesa.

Mth 17 3 Ir štai jiems pasirodė Mozė ir Elisas, kurie kalbėjosi su Juo.

Mth 17 4 Tada Petras kreipėsi į Jėzų: "Viešpatie, gera mums čia būti! Jei nori, mes pastatysime čia tris palapines: vieną Tau, kitą Mozei, trečią Eliju".

Mth 17 5 Dar jam tebekalbant, štai šviesus debesis apgaubė juos, ir štai balsas iš debesies prabilo: "Šitas yra mano mylimas Sūnus, kuriuo Aš gėriuosi. Jo klausykite!"

Mth 17 6 Tai išgirdę, mokiniai puolė veidais į žemę ir labai išsigando.

Mth 17 7 Tuomet Jėzus priėjo, palietė juos ir tarė: "Kelkitės, nebijokite!"

Mth 17 8 Pakėlę akis, jie nieko daugiau nebematė, tik vieną Jėzų.

Mth 17 9 Besileidžiant nuo kalno, Jėzus jiems įsakė: "Niekam nepasakokite apie regėjimą, kol žmogaus Sūnus prisikels iš numirusių".

Mth 17 10 Tada Jo mokiniai Jį paklausė: "Kodėl Rašto žinovai sako, jog pirmiau turįs ateiti Elisas?"

Mth 17 11 Jėzus atsakė: "Iš tiesų Elisas turi ateiti pirma ir viską atstatyti.

Mth 17 12 Bet Aš jums sakau, kad Elisas jau atėjo, ir jie jo nepažino, bet padarė su juo, ką norėjo. Taip nuo jų turės kentėti ir žmogaus Sūnus".

Mth 17 13 Tuomet mokiniai suprato, kad Jis kalbėjo jiems apie Joną Krikštytoją.
Mth 17 14 Jiems atėjus prie minios, priėjo vienas vyras ir puolė prieš Jį ant
kelių, sakydamas:
Mth 17 15 "Viešpatie, pasigailėk mano sūnaus! Jis per miegus vaikščioja ir labai
kankinasi: dažnai įpuola į ugnį ir į vandenį.
Mth 17 16 Aš atvedžiau jį pas Tavo mokinius, bet jie nepajėgė išgydyti".
Mth 17 17 Tada Jėzus atsakė: "O netikinti ir iškrypusi karta! Kaip ilgai man
reikės su jumis būti? Kaip ilgai jus kęsti? Atveskite jį pas mane".
Mth 17 18 Jėzus sudraudė demoną, šis išėjo iš berniuko, ir tą pačią akimirką jis
pasveiko.
Mth 17 19 Tuomet mokiniai priėjo prie Jėzaus vieni ir klausė: "Dėl ko mes
negalėjome jo išvaryti?"
Mth 17 20 Jėzus jiems atsakė: "Dėl jūsų netikėjimo. Iš tiesų sakau jums: jei
turėtumėte tikėjimą kaip garstyčios grūdėlį, jūs tartumėte šitam kalnui: 'Persikelk iš čia į
tenai', ir jis persikeltų. Ir nieko jums nebūtų neįmanomo.
Mth 17 21 O šita veislė kitaip neišvaroma, kaip tik malda ir pasninku".
Mth 17 22 Būdamas su mokiniiais Galilėjoje, Jėzus jiems sakė: "Žmogaus Sūnus bus
atiduotas į žmonių rankas,
Mth 17 23 ir jie nužudys Jį, o trečią dieną Jis prisikels". Tada jie labai
nuliūdo.
Mth 17 24 Atėjus jiems į Kafarnaumą, prie Petro priėjo didrachmų rinkėjai ir
paklausė: "Ar jūsų mokytojas nemoka didrachmos?"
Mth 17 25 Jis atsakė: "Taip!" Kai parėjo į namus, Jėzus pirmas jį prakalbino:
"Kaip manai, Simonai? Iš ko žemės karaliai ima muitą ar mokestį: iš savo vaikų ar iš
svetimųjų?"
Mth 17 26 Petras jam atsakė: "Iš svetimųjų". Jėzus jam tarė: "Taigi vaikai
lai svi.
Mth 17 27 Tačiau, kad jų nepapiktintume, nueik prie ežero, užmesk meškerę, paimk
pirmą užkibusią žuvį; ją pražiodęs, rasi staterą. Paimk ją ir atiduok jiems už mane ir už
save".
Mth 18 1 Tuo metu prie Jėzaus priėjo mokiniai ir paklausė: "Kas yra didžiausias
dangaus karalystėje?"
Mth 18 2 Pasišaukęs vaikutį, Jėzus pastatė tarp jų
Mth 18 3 ir tarė: "Iš tiesų sakau jums: jeigu neatsiversite ir nepasidarysite
kaip maži vaikai, niekaip neįeisite į dangaus karalystę.
Mth 18 4 Taigi kiekvienas, kas nusižemins kaip šis vaikelis, bus didžiausias
dangaus karalystėje".
Mth 18 5 "Kas priima tokį vaikelį mano vardu, tas mane priima.
Mth 18 6 O kas pastumėtų į nuodėmę vieną iš šitų mažutėlių, kurie tiki manim,
tam būtų geriau, kad girnų akmuo būtų užkabintas jam ant kaklo ir jis būtų paskandintas jūros
gelmėje.
Mth 18 7 Vargas pasauliui dėl papiktinimų! Papiktinimai neišvengiami, bet
vargas tam žmogui, per kurį papiktinimas ateina.
Mth 18 8 Jei tavo ranka ar koja traukia tave nusidėti, nukirsk ją ir mesk
šalin. Geriau tau sužalotam ar luošam įeiti į gyvenimą, negu su abiem rankom ir kojom būti
įmestam į amžiną ugnį.
Mth 18 9 Ir jeigu tavo akis traukia tave nusidėti, išlupk ją ir mesk šalin. Tau
geriau vienakiui įeiti į gyvenimą, negu su abiem akim būti įmestam į pragaro ugnį.
Mth 18 10 Žiūrėkite, kad nepaniekintumėte nė vieno iš šitų mažutėlių, nes, sakau
jums, jų angelai danguje visuomet mato mano dangiškojo Tėvo veidą".
Mth 18 11 "Žmogaus Sūnus atėjo gelbėti, kas buvo prajuve.
Mth 18 12 Kaip jums atrodo: jeigu kas turėtų šimtą avių ir viena nuklystų, argi
jis nepaliktų devyniasdešimt devynių ir neitų į kalnus ieškoti nuklydusios?
Mth 18 13 Ir jei surastų iš tiesų sakau jums-jis džiaugtųsi dėl jos labiau negu
dėl devyniasdešimt devynių, kurios nebuvo nuklydusios.
Mth 18 14 Taip ir jūsų Tėvas, kuris danguje, nenori, kad pražūtų bent vienas iš
šitų mažutėlių".
Mth 18 15 "Jei tavo brolis tau nusidėtų, eik ir pasakyk jam apie jo kaltę prie
keturių akių. Jeigu jis paklausys tavęs, tu laimėjai savo brolių.
Mth 18 16 O jei nepaklausytų, pasiimk su savimi dar vieną ar du, kad 'dviejų ar
trių liudytojų parodymais būtų patvirtintas kiekvienas žodis'.
Mth 18 17 Jeigu jis jų nepaklausytų, pranešk bažnyčiai. O jei neklausys nė
bažnyčios, tebūna jis tau kaip pagonis ir muitininkas.
Mth 18 18 Iš tiesų sakau jums: ką tik jūs surišite žemėje, bus suriša ir
danguje, ir ką tik atrišite žemėje, bus atiša ir danguje".
Mth 18 19 "Ir dar sakau jums: jeigu du iš jūsų susitars žemėje prašyti bet kokio
dalyko, jiems mano dangiškasis Tėvas jį suteiks.
Mth 18 20 Kur du ar trys susirinkę mano vardu, ten ir Aš esu tarp jų".
Mth 18 21 Tuomet Petras priėjo ir paklausė: "Viešpatie, kiek kartų turiu
atleisti savo broliui, kai jis man nusideda? Ar iki septynių kartų?"
Mth 18 22 Jėzus jam atsakė: "Aš nesakau tau iki septynių kartų, bet iki
septyniasdešimt septynių".

Mth 18 23 "Todėl su dangaus karalyste yra panašiai kaip su karaliumi, kuris sumanė atsiskaityti su savo tarnais.
Mth 18 24 Jam pradėjus apyskaitą, atvedė pas jį vieną, kuris buvo jam skolingas dešimt tūkstančių talentų.
Mth 18 25 Kadangi šis neturėjo iš ko gražinti skolą, valdovas įsakė parduoti jį, jo žmoną ir vaikus bei visą jo nuosavybę, kad būtų sumokėta skola.
Mth 18 26 Tada parpuolęs tarnas jį pagarbino ir tarė: 'Turėk man kantrybės! Aš viską tau sumokėsiu'.
Mth 18 27 Pasigailėjęs to tarno, valdovas paleido jį ir dovanojo skolą.
Mth 18 28 Vos išėjęs, tas tarnas sutiko vieną savo tarnybos draugą, kuris buvo jam skolingas šimtą denarų, ir nutvėręs smaigė jį, sakydamas: 'Atiduok skolą!'
Mth 18 29 Puolęs ant kelių, draugas maldavo: 'Turėk man kantrybės! Aš viską sumokėsiu'.
Mth 18 30 Bet tas nesutiko, ėmė ir įmetė jį į kalėjimą, iki atiduos skolą.
Mth 18 31 Matydami, kas nutiko, kiti tarnai labai nuliūdo. Jie nuėjo ir papasakojo valdovui, kas įvyko.
Mth 18 32 Tada, pasišaukęs jį, valdovas tarė: 'Nedorasis tarne, visą tavo skolą aš tau dovanojau, nes labai manęs prašei.
Mth 18 33 Argi neturėjai ir tu pasigailėti savo draugo, kaip aš pasigailėjau tavęs?!'
Mth 18 34 Užsirūstinęs valdovas atidavė jį kankintojams, iki jis sumokės visą skolą.
Mth 18 35 Taip ir mano dangiškasis Tėvas pasielgs su jumis, jeigu kiekvienas iš širdies neatleisite savo broliui jo nusizengimų".
Mth 19 1 Baigęs tai kalbėti, Jėzus pasitraukė iš Galilėjos ir atėjo į Judėjos sritį, anapus Jordano.
Mth 19 2 Paskui Jį sekė didelės minios žmonių, ir Jis ten juos išgydė.
Mth 19 3 Fariziejai taip pat atėjo pas Jį ir, mėgindami Jį, klausė: "Ar galima vyrui dėl kokios nors priežasties atleisti savo žmoną?"
Mth 19 4 Jis atsakė: "Argi neskaitėte, jog Kūrėjas iš pradžių 'sukūrė juos, vyrą ir moterį',
Mth 19 5 ir pasakė: 'Todėl žmogus paliks tėvą ir motiną ir susijungs su savo žmona, ir du taps vienu kūnu'.
Mth 19 6 Taigi jie jau nebėra du, o vienas kūnas. Todėl ką Dievas sujungė, žmogus teneperskiria".
Mth 19 7 Tada jie paklausė Jo: "O kodėl Mozė įsakė duoti skyrybų raštą, atleidžiant žmoną?"
Mth 19 8 Jis atsakė: "Mozė leido jums atleisti savo žmonas dėl jūsų širdies kietumo, bet pradžioje taip nebuvo.
Mth 19 9 Ir Aš jums sakau: kas atleidžia savo žmoną, -jei ne dėl ištvirtavimo, -ir veda kitą, svetimauja. Ir kas atleistąją veda, svetimauja".
Mth 19 10 Jo mokiniai pasakė Jam: "Jei tokie vyro ir žmonos reikalai, tai geriau nevesti".
Mth 19 11 Jis jiems atsakė: "Ne visi gali išmanyti tuos žodžius, o tik tie, kuriems duota.
Mth 19 12 Nes yra eunuchų, kurie gimė tokie iš motinos iščių. Yra eunuchų, kuriuos tokius padarė žmonės. Ir yra eunuchų, kurie patys save tokius padarė dėl dangaus karalystės. Kas pajėgia išmanyti, teišmano".
Mth 19 13 Tuomet atvedė pas Jį vaikučių, kad Jis uždėtų rankas ant jų ir pasimelstų, o mokiniai draudė jiems.
Mth 19 14 Bet Jėzus tarė: "Leiskite mažutėlius ir nedrauskite jiems ateiti pas mane, nes tokių yra dangaus karalystė".
Mth 19 15 Ir, uždėjęs ant jų rankas, Jis iš ten išėjo.
Mth 19 16 Ir štai vienas, prie Jo priėjęs, klausė: "Gerasis Mokytoja, ką gero turiu daryti, kad turėčiau amžinąjį gyvenimą?"
Mth 19 17 Jis jam atsakė: "Kodėl vadini mane geru? Nė vieno nėra gero, tik vienas Dievas. O jei nori įeiti į gyvenimą, laikykis įsakymų".
Mth 19 18 Tas paklausė Jo: "Kokių?" Jėzus atsakė: "Nežudyk, nesvetimauk, nevok, melagiškai neliudyk;
Mth 19 19 gerbk savo tėvą ir motiną; mylėk savo artimą kaip save patį".
Mth 19 20 Jaunuolis jam tarė: "Viso to laikausi nuo savo jaunystės. Ko dar man trūksta?"
Mth 19 21 Jėzus atsakė: "Jei nori būti tobulas, eik, parduok, ką turi, išdalink vargšams, ir turėsi turtą danguje. Tada ateik ir sek paskui mane".
Mth 19 22 Išgirdęs tuos žodžius, jaunuolis nuliūdęs pasitraukė, nes turėjo daug turto.
Mth 19 23 Tada Jėzus tarė savo mokiniams: "Iš tiesų sakau jums: turtingas sunkiai įeis į dangaus karalystę.
Mth 19 24 Ir dar kartą jums sakau: lengviau kupranugariui išlįsti pro adatos ausį, negu turtingam įeiti į Dievo karalystę".
Mth 19 25 Tai išgirdę, Jo mokiniai labai nustebo ir klausė: "Kas tada gali būti išgelbėtas?"

Mth 19 26 Jėzus pažvelgė į juos ir tarė: "Žmonėms tai neįmanoma, bet Dievui viskas įmanoma".

Mth 19 27 Tada Petras jį paklausė: "Štai mes viską palikome ir sekame paskui Tave. Kas mums bus už tai?"

Mth 19 28 Jėzus jiems atsakė: "Iš tiesų sakau jums: atgimime, kai Žmogaus Sūnus sėdės savo šlovės soste, jūs, mano sekėjai, irgi sėdėsite dvylikoje sostų, teisdami dvylika Izraelio giminių."

Mth 19 29 Ir kiekvienas, kas paliko namus ar brolius, ar seseris, ar tėvą, ar motiną, ar žmoną, ar vaikus, ar laukus dėl mano vardo, gaus šimteriopai ir paveldės amžinąjį gyvenimą.

Mth 19 30 Tačiau daug pirmųjų bus paskutiniai, ir paskutiniai-pirmi".

Mth 20 1 "Su dangaus karalyste yra panašiai, kaip su šeimininku, kuris anksti rytą išėjo samdytis darbininkų savo vynuogynui.

Mth 20 2 Susiderėjęs su darbininkais po denarą dienai, jis nusiuntė juos į savo vynuogyną.

Mth 20 3 Išėjęs apie trečią valandą, jis pamatė kitus, stovinčius aikštėje be darbo.

Mth 20 4 Jis tarė jiems: 'Eikite ir jūs į mano vynuogyną, ir, kas bus teisinga, aš jums užmokėsiu!' Jie nuėjo.

Mth 20 5 Ir vėl išėjęs apie šeštą ir devintą valandą, jis taip pat padarė.

Mth 20 6 Išėjęs apie vienuoliką, jis rado dar kitus stovinčius be darbo ir sako jiems: 'Ko čia stovite visą dieną be darbo?'

Mth 20 7 Jie atsakė: 'Kad niekas mūsų nepasamdė'. Jis tarė jiems: 'Eikite ir jūs į vynuogyną, ir, kas bus teisinga, jūs gausite'.

Mth 20 8 Atėjus vakarui, vynuogyno šeimininkas liepė ūkvedžiui: 'Pašauk darbininkus ir išmokėk jiems atlyginimą, pradėdamas nuo paskutiniųjų ir baigdamas pirmaisiais!'

Mth 20 9 Atėję pasamdytieji apie vienuoliką valandą kiekvienas gavo po denarą.

Mth 20 10 Prisiartinę pirmieji manė daugiau gausią, bet irgi gavo po denarą.

Mth 20 11 Paėmę jie murmėjo prieš šeimininką,

Mth 20 12 sakydami: 'Šitie paskutiniai tedirbo vieną valandą, o tu sulyginai juos su mumis, nešusiais dienos ir kaitros našta'.

Mth 20 13 Bet jis vienam iš jų atsakė: 'Bičiuli, aš tavęs neskriaudžiu! Argi ne už denarą susiderėjai su manimi?'

Mth 20 14 Imk, kas tavo, ir eik sau. Aš noriu ir šitam paskutiniam duoti tiek, kiek tau.

Mth 20 15 Argi aš neturiu teisės daryti ką noriu su tuo, kas mano? Ar todėl tavo akis pikta, kad aš geras?'

Mth 20 16 Taip paskutiniai bus pirmi, o pirmieji-paskutiniai; nes daug yra pašauktų, bet maža išrinktų".

Mth 20 17 Išvykdamas į Jeruzalę, Jėzus pasiėmė skyrium dvylika mokinių ir kelyje kalbėjo jiems:

Mth 20 18 "Štai einame į Jeruzalę, ir Žmogaus Sūnus bus išduotas aukštiesiems kunigams bei Rašto žinovams. Jie nuteis jį mirtį,

Mth 20 19 atiduos pagonims tyčiotis, nuplakti ir nukryžiuoti, ir trečią dieną Jis prisikels".

Mth 20 20 Tada prie Jėzaus priėjo Zebediejaus sūnų motina kartu su savo sūnumis ir, pagarbinusi jį, ėmė kažką prašyti.

Mth 20 21 Jis paklausė jos: "Ko nori?" Toji atsakė: "Leisk, kad šitie abu mano sūnūs Tavo karalystėje sėdėtų vienas Tavo dešinėje, o kitas kairėje".

Mth 20 22 Jėzus atsakė: "Nežinote, ko prašote. Ar galite gerti taurę, kurią Aš gersiu, ir būti krikštijami krikštu, kuriuo Aš krikštijamas?" Jie atsakė: "Galime".

Mth 20 23 Tuomet jis tarė: "Mano taurę, tiesa, gersite, ir krikštu, kuriuo Aš krikštijamas, būsite pakrikštyti, bet vietą mano dešinėje ar kairėje ne Aš duodu; tai bus tiems, kuriems mano Tėvo paruošta".

Mth 20 24 Tai išgirdę, kiti dešimt mokinių supyko ant dviejų brolių.

Mth 20 25 O Jėzus, pasikvietęs juos pas save, tarė: "Jūs žinote, kad pagonių valdovai jiems viešpatauja ir didieji juos valdo.

Mth 20 26 Bet tarp jūsų taip neturi būti. Kas iš jūsų nori būti didžiausias, tebūnie jūsų tarnas,

Mth 20 27 ir kas nori būti pirmas tarp jūsų, tebūnie jūsų vergas.

Mth 20 28 Ir Žmogaus Sūnus atėjo, ne kad Jam tarnautų, bet pats tarnauti ir savo gyvybės atiduoti kaip išpirkos už daugelį".

Mth 20 29 Jiems išeinant iš Jericho, paskui jį sekė didelė minia.

Mth 20 30 Ir štai pakelėje sėdėjo du neregiai. Išgirdę praeinantį Jėzų, jie ėmė šaukti: "Viešpatie, Dovydo Sūnau, pasigailėk mūsų!"

Mth 20 31 Minia draudė juos, kad tylėtų, bet anie dar garsiau šaukė: "Viešpatie, Dovydo Sūnau, pasigailėk mūsų!"

Mth 20 32 Jėzus sustojo, pašaukė juos ir paklausė: "Ko norite, kad jums padaryčiau?"

Mth 20 33 Neregiai Jam atsakė: "Viešpatie, kad atsivertų mūsų akys".

Mth 20 34 Pasigailėjęs Jėzus palietė jų akis; jie tučtuojau praregėjo ir nusekė

paskui Jį.
Mth 21 1 Kai jie prisiartino prie Jeruzalės ir atėjo į Betfagę prie Alyvų kalno, Jėzus pasiuntė du mokinius,
Mth 21 2 liepdamas: "Eikite į priešais esantį kaimą ir tuojuo rasite pririštą asilę su asilaičiu. Atrinkite ir atveskite juos man.
Mth 21 3 O jeigu kas imtų dėl to teirautis, atsakykite: 'Jų reikia viešpačiui', ir iš karto juos paleis".
Mth 21 4 Tai įvyko, kad išsipildytų, kas per pranašą buvo pasakyta:
Mth 21 5 "Sakykite Siono dukrai: Štai atkeliauja tavo karalius, romus, ir joja ant asilės, lydimas asilaičio, darbinio gyvulio jauniklio".
Mth 21 6 Mokiniai nuėjo ir padarė, kaip Jėzus jiems įsakė.
Mth 21 7 Jie atvedė asilę su asilaičiu, apdengė juos savo apsiaustais, ir Jis užsėdo ant viršaus.
Mth 21 8 Didžiulė minia tiesė drabužius ant kelio. Kiti kirto ir klojo ant kelio medžių šakas.
Mth 21 9 Iš priekio ir iš paskos einančios minios šaukė: "Osana Dovydo Sūnui! Palaimintas, kuris ateina Viešpaties vardu! Osana aukštybėse!"
Mth 21 10 Jam įėjus į Jeruzalę, sujudo visas miestas ir klausinėjo: "Kas yra šitas?"
Mth 21 11 O minios kalbėjo: "Tai pranašas Jėzus iš Galilėjos Nazareto".
Mth 21 12 Įėjęs į Dievo šventyklą, Jėzus išvarė visus parduodančius ir perkančius šventykloje, išvartė pinigų keitėjų stalus bei karvelių pardavėjų suolus.
Mth 21 13 Ir tarė jiems: "Parašyta: 'Mano namai vadinsis maldos namai', o jūs pavertėte juos 'plėšikų lindyne!'".
Mth 21 14 Šventykloje prie Jo susirinko aklų ir luošų, ir Jis išgydė juos.
Mth 21 15 O aukštieji kunigai ir Rašto žinovai, pamatę stebuklus, kuriuos Jis padarė, ir vaikus, šaukiančius šventykloje: "Osana Dovydo Sūnui!", įpyko.
Mth 21 16 Ir sakė Jam: "Ar girdi, ką jie sako?" Jėzus atsiliepė: "Girdžiu. Argi niekada neskaitėte: 'Iš vaikų ir žindomų kūdikių lūpų Tu paruošei sau tobulą gyrių?'"
Mth 21 17 Ir, palikęs juos, Jis išėjo iš miesto į Betaniją ir ten apsinakvojo.
Mth 21 18 Rytą, grįždamas į miestą, Jis išalko.
Mth 21 19 Pamatęs pakelėje figmedį, priėjo prie jo, bet nieko nerado, vien tik lapus. Ir tarė jam: "Tegul per amžius ant tavęs neužs vaisiai!" Ir figmedis kaipmat nudžiūvo.
Mth 21 20 Tai pamatę, mokiniai nustebo ir sakė: "Kaip tas figmedis taip greit nudžiūvo?!"
Mth 21 21 Jėzus atsakė: "Iš tiesų sakau jums: jeigu turėsite tikėjimą ir neabejosite, jūs ne tik padarysite taip su figmedžiu, bet ir jei pasakysite šitam kalnui: 'Pasikelk ir meskis į jūrą!', taip įvyks.
Mth 21 22 Ir visa, ko tik prašysite maldoje tikėdami, -gausite".
Mth 21 23 Kai Jėzus atėjo į šventyklą ir pradėjo mokytį, priėjo prie Jo aukštyjų kunigų ir tautos vyresniųjų, kurie klausė: "Kokią teisę turi taip daryti? Ir kas Tau davė šitą valdžią?"
Mth 21 24 Jėzus atsakė: "Aš irgi paklausiu jus vieno dalyko. Jei man atsakysite, ir Aš pasakysiu, kokia valdžia tai darau.
Mth 21 25 Iš kur buvo Jono krikštas? Iš dangaus ar iš žmonių?" Jie samprotavo tarpusavy: "Jei pasakysime -iš dangaus, Jis mums sakys: 'Tai kodėl juo netikėjote?'"
Mth 21 26 O pasakyti -iš žmonių, baisu prieš minią, nes visi laiko Joną pranašu".
Mth 21 27 Todėl jie atsakė Jėzui: "Mes nežinome". Tada Jis tarė: "Tai ir Aš jums nesakysiu, kokia valdžia tai darau".
Mth 21 28 "Kaip jūs manote? Vienas žmogus turėjo du sūnus. Kartą, priėjęs prie pirmojo, tarė: 'Sūnau, eik ir padirbėk šiandien mano vynuogyne'.
Mth 21 29 Šis atsakė: 'Nenoriu', bet vėliau apsigalvojo ir nuėjo.
Mth 21 30 Paskui tėvas kreipėsi į antrąjį sūnų tais pačiais žodžiais. Šis jam atsakė: 'Einu, viešpatie', bet nenuėjo.
Mth 21 31 Kuris iš jų įvykdė tėvo valią?" Jie atsakė: "Pirmasis". Tada Jėzus jiems tarė: "Iš tiesų sakau jums: muitininkai ir paleistuvės pirma jūsų eina į Dievo karalystę.
Mth 21 32 Nes Jonas atėjo pas jus teisumo keliu, bet jūs netikėjote juo. O muitininkai ir paleistuvės juo tikėjo. Bet jūs, tai matydami, nė vėliau neatgailavote ir netikėjote juo".
Mth 21 33 "Pasiklausykite kito palyginimo. Buvo vienas šeimininkas, kuris pasodino vynuogyną, aptvėrė jį tvora, įrengė spaustuva, pastatė bokštą, išnuomojo vynininkams ir iškeliavo į tolimą šalį.
Mth 21 34 Atėjus vaisių metui, jis nusiuntė savo tarnus pas vynininkus atsiimti savo vaisių.
Mth 21 35 Bet vynininkai, nutvėrę jo tarnus, vieną primušė, kitą nužudė, o trečią užmėtė akmenimis.
Mth 21 36 Jis vėl nusiuntė tarnų, daugiau negu pirma. Bet vynininkai ir su šitais pasielgė kaip su anais.
Mth 21 37 Galiausiai jis išsiuntė pas juos savo sūnų, sakydamas: 'Jie gerbs mano sūnų'.
Mth 21 38 Tačiau vynininkai, išvydę sūnų, ėmė kalbėtis: 'Tai paveldėtojas! Eime,

užmuškime jį ir pagrobkime palikimą'.
Mth 21 39 Nutvėrę jie išmetė jį iš vynuogyno ir užmušė.
Mth 21 40 Tad ką gi atvykęs vynuogyno šeimininkas padarys su tais vynininkais?"
Mth 21 41 Jie atsakė Jam: "Jis žiauriai nužudys piktadarius ir išnuomos
vynuogyną kitiems vynininkams, kurie, atėjus metu, atiduos vaisių".
Mth 21 42 Jėzus jiems tarė: "Ar niekada neskaitėte Raštuose: 'Akmuo, kurį
statytojai atmetė, tapo kertiniu akmeniu. Tai Viešpaties padaryta ir nuostabu mūsų akysė'.
Mth 21 43 Todėl sakau jums: Dievo karalystė bus iš jūsų atimta ir duota tautai,
kuri neš jos vaisių.
Mth 21 44 Kas kris ant to akmens, tas suduš, o ant ko tas akmuo užgrius, tą
sutriuškins".
Mth 21 45 Išgirdę Jo palyginimus, aukštieji kunigai ir fariziejai suprato, kad
jis kalbėjo apie juos.
Mth 21 46 Jie stengėsi jį suimti, tačiau bijojo minios, nes ji laikė jį pranašu.
Mth 22 1 Jėzus vėl kalbėjo palyginimais:
Mth 22 2 "Su dangaus karalyste yra panašiai kaip su karaliumi, kuris kėlė savo
sūnui vestuves.
Mth 22 3 Jis išsiuntė tarnus šaukti pakviestųjų į vestuvių pokylį, bet tie
nenorėjo ateiti.
Mth 22 4 Tada jis vėl siuntė kitus tarnus, liepdamas: 'Sakykite
pakviestiems: Štai surengiau pokylį, mano jaučiai ir nupenėti veršiai papjauti, ir viskas
paruošta. Ateikite į vestuves!'
Mth 22 5 Tačiau kviečiamieji jo nepaisė ir nuėjo kas sau: vienas į ūkį, kitas
prekiuoti,
Mth 22 6 o kiti tarnus nutvėrę išniekino ir užmušė.
Mth 22 7 Tai išgirdęs, karalius užsirūstino ir, išsiuntęs kariuomenes,
sunaikino tuos žmogžudžius ir padegė jų miestą.
Mth 22 8 Tuomet jis tarė savo tarnams: 'Vestuvės surengtos, bet pakviestieji
nebuvo verti.
Mth 22 9 Todėl eikite į kryžkeles ir, ką tik rasite, kvieskite į vestuves'.
Mth 22 10 Tarnai išėjo į kelius ir surinko visus, ką tik sutiko, blogus ir
gerus. Ir vestuvės buvo pilnos svečių.
Mth 22 11 Karalius atėjo pasižiūrėti svečių ir pamatė žmogų, neapsirengusį
vestuvių drabužiu.
Mth 22 12 Jis tarė jam: 'Bičiuli, kaip čia įėjai, neturėdamas vestuvių
drabužio?' Tasai tylėjo.
Mth 22 13 Tada karalius paliepė tarnams: 'Suriškite jam rankas ir kojas ir
išmeskite jį laukan į tamsybes. Ten bus verksmas ir dantų griežimas'.
Mth 22 14 Nes daug pašauktų, bet maža išrinktų".
Mth 22 15 Tuomet fariziejai pasitraukė ir tarėsi, kaip jį sugauti kalboje.
Mth 22 16 Jie nusuntė pas jį savo mokinių kartu su erodininkais, kurie klausė:
"Mokytoja, mes žinome, kad esi tiesus, mokai Dievo kelio, kaip reikalauja tiesa, ir niekam
nepataikauji, nes neatsižvelgi į asmenis.
Mth 22 17 Tad pasakyk mums, kaip manai: reikia mokėti ciesoriui mokesčius ar
ne?"
Mth 22 18 Suprasdamas jų klastą, Jėzus tarė: "Kam spendžiate man pinkles,
veidmaičiai?"
Mth 22 19 Parodykite man mokesčių pinigą!" Jie padavė Jam denarą.
Mth 22 20 Jis paklausė: "Kieno čia atvaizdas ir įrašas?"
Mth 22 21 Jie atsakė: "Ciesoriaus". Tuomet Jėzus jiems tarė: "Atiduokite tad,
kas ciesoriaus, ciesoriui, o kas Dievo-Dieviui".
Mth 22 22 Tai girdėdami, jie stebėjosi ir, palikę jį, nuėjo.
Mth 22 23 Tą pačią dieną atėjo pas jį sadukiejų, kurie nepripažįsta mirusiųjų
prisikėlimo, ir klausė:
Mth 22 24 "Mokytoja, Mozė yra pasakęs: 'Jei kas mirtų bevaikis, tegul jo brolis
veda jo žmoną ir pažadina savo broliui palikuonių'.
Mth 22 25 Štai pas mus buvo septyni broliai. Pirmasis vedęs mirė ir, neturėdamas
vaikų, paliko žmoną savo broliui.
Mth 22 26 Taip atsitiko antrajam ir trečiajam iki septintojo.
Mth 22 27 Po jų visų numirė ir ta moteris.
Mth 22 28 Tad kurio iš septynių ji bus žmona prisikėlime? Juk visi yra ją
turėję".
Mth 22 29 Jėzus jiems atsakė: "Jūs klystate, nepažindami nei Raštų, nei Dievo
jėgos.
Mth 22 30 Prisikėlime nei ves, nei tekės, bet bus kaip Dievo angelai danguje.
Mth 22 31 O apie mirusiųjų prisikėlimą ar neskaitėte, kas jums Dievo pasakyta:
Mth 22 32 'Aš esu Abraomo Dievas, Izaoko Dievas ir Jokūbo Dievas'. Dievas nėra
mirusiųjų Dievas, bet gyvųjų!"
Mth 22 33 Tai girdėdama, minia stebėjosi Jo mokymu.
Mth 22 34 Fariziejai, išgirdę, kad Jėzus nutildė sadukiejus, susirinko kartu,
Mth 22 35 ir vienas iš jų, Įstatymo mokytojas, mėgindamas jį, paklausė:
Mth 22 36 "Mokytoja, koks įsakymas yra didžiausias Įstatyme?"

Mth 22 37 Jėzus jam atsakė: " 'Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa savo širdimi, visa savo siela ir visu savo protu'.

Mth 22 38 Tai pirmasis ir didžiausias įsakymas.

Mth 22 39 Antrasis-panašus į jį: 'Mylėk savo artimą kaip save patį'.

Mth 22 40 Šiais dviem įsakymais remiasi visas Įstatymas ir Pranašai".

Mth 22 41 Kol fariziejai tebebuvo susirinkę, Jėzus juos paklausė:

Mth 22 42 "Ką jūs manote apie Kristų? Kieno Jis Sūnus?" Jie atsakė: "Dovydo".

Mth 22 43 Jis tarė jiems: "O kodėl gi Dovydas, Dvasios įkvėptas, vadina Jį viešpačiu, sakydamas:

Mth 22 44 'Viešpats tarė mano viešpačiui: sėskis mano dešinėje, kol patiesiu Tavo priešus tarsi pakoji po Tavo kojų'.

Mth 22 45 Jei tad Dovydas vadina Jį viešpačiu, kaipgi tada Jis gali būti jo Sūnus?"

Mth 22 46 Ir nė vienas negalėjo Jam atsakyti nė žodžio, ir niekas nedrįso nuo tos dienos Jį klausinėti.

Mth 23 1 Tuomet Jėzus ėmė kalbėti minioms ir savo mokiniams:

Mth 23 2 "Į Mozės krasę atsisėdo Rašto žinovai ir fariziejai.

Mth 23 3 Todėl visko, ko jie liepia jums laikytis, laikykitės ir vykdykite, tačiau nesielkite, kaip jie elgiasi, nes jie kalba, bet nedaro.

Mth 23 4 Jie riša sunkias, nepanešamas naštas ir krauna žmonėms ant pečių, o patys nenori jų nė pirštu pajudinti.

Mth 23 5 Jie viską daro, kad būtų žmonių matomi. Jie pasiplatina maldos diržus ir pasididina apsiaustų kutus.

Mth 23 6 Jie mėgsta garbės vietas pokyliuose bei pirmuosius krėslus sinagogose,

Mth 23 7 mėgsta sveikinius aikštėse ir, kad žmonės juos vadintų 'Rabi, Rabi'.

Mth 23 8 Bet jūs nesivadinkite 'Rabi', nes vienas yra jūsų Mokytojas-Kristus, o jūs visi esate broliai.

Mth 23 9 Ir nė vieno žemėje nevadinkite tėvu, nes vienas jūsų Tėvas, kuris yra danguje.

Mth 23 10 Taip pat nesivadinkite mokytojais, nes vienas jūsų Mokytojas- Kristus.

Mth 23 11 Kas iš jūsų didžiausias, tebūna jums tarnas.

Mth 23 12 Ir kas save aukština, bus pažemintas, o kas save žemina, bus išaukštintas.

Mth 23 13 Bet vargas jums, veidmainiai Rašto žinovai ir fariziejai! Nes jūs užrakinote žmonėms dangaus karalystę ir nei patys neinate, nei į ją einantiems neleidžiate įeiti.

Mth 23 14 Vargas jums, veidmainiai Rašto žinovai ir fariziejai! Nes jūs suryjate našlių namus ir dedatės kalbą ilgas maldas, todėl gausite dar didesnę pasmerkimą.

Mth 23 15 Vargas jums, veidmainiai Rašto žinovai ir fariziejai! Nes jūs keliaujate per jūrą ir sausumą, kad laimėtumėte vieną naujatikį, ir kai jis tokiu tampa, jūs padarote iš jo pragaro vaiką, dvigubai blogesnį už jus pačius.

Mth 23 16 Vargas jums, akliėjai vadai, kurie sakote: 'Jei kas prisiektų šventykla, tai nieko, o jei kas prisiektų šventyklos auksu, tai jis įsipareigoja'.

Mth 23 17 Kvaili jūs ir akli! Kas gi didesnis-auksas ar šventykla, kuri pašventina auksą?

Mth 23 18 Arba vėl sakote: 'Jei kas prisiektų aukuru, tai nieko, o jei kas prisiektų atnaša ant aukuro, tai jis įsipareigoja'.

Mth 23 19 Kvaili ir akli! Kas gi didesnis- atnaša ar aukuras, kuris pašventina atnašą?

Mth 23 20 Todėl, kas prisiekia aukuru, prisiekia juo ir viskuo, kas ant jo padėta,

Mth 23 21 o kas prisiekia šventykla, prisiekia ja ir Tuo, kuris joje gyvena.

Mth 23 22 Ir kas prisiekia dangumi, prisiekia Dievo sostu ir Tuo, kuris jame sėdi.

Mth 23 23 Vargas jums, veidmainiai Rašto žinovai ir fariziejai! Nes jūs duodate dešimtinę nuo mėtų, krapų ir kmylių, o paliekate, kas Įstatyme svarbiau, -teisingumą, gailestingumą ir tikėjimą. Tai turite daryti ir ano nepalikti!

Mth 23 24 Akli vadai, jūs iškošiate uodą, o praryjate kupranugarį.

Mth 23 25 Vargas jums, veidmainiai Rašto žinovai ir fariziejai! Nes jūs valote taurės bei dubens išorę, o viduje esate pilni gobšumo ir nesusilaikymo.

Mth 23 26 Aklas farizieja! Pirmiau išvalyk taurės ir dubens vidų, kad būtų švari ir išorė!

Mth 23 27 Vargas jums, veidmainiai Rašto žinovai ir fariziejai! Nes jūs panašūs į pabaltintus kapus, kurie iš paviršiaus atrodo gražiai, o viduje pilni numirėlių kaulų ir visokių nešvarumų.

Mth 23 28 Taip ir jūs iš paviršiaus atrodote žmonėms teisūs, o viduje esate pilni veidmainystės ir nedorumo.

Mth 23 29 Vargas jums, veidmainiai Rašto žinovai ir fariziejai! Nes jūs statote pranašams antkapius, puošiate teisiųjų kapus

Mth 23 30 ir sakote: 'Jei būtume gyvenę savo protėvių dienomis, nebūtume kartu su jais susitepę pranašų krauju'.

Mth 23 31 Taigi jūs patys prieš save liudijate, jog esate pranašų žudytojų

vai kai .
Mth 23 32 Pripildykite tad savo tėvų saiką!
Mth 23 33 Gyvatės! Angių išperos! Kaip jūs ištrūksite nuo pasmerkimo į pragarą?!
Mth 23 34 Todėl štai siunčiu pas jus pranašų, išminčių ir Rašto žinovų. Vienus iš jų užmušite ir nukryžiuosite, kitus plaksite savo sinagogose ir persekiosite nuo miesto iki miesto,
Mth 23 35 kad ant jūsų kristų visas teisus kraujas, pralietas žemėje, pradedant teisingojo Abelio krauju ir baigiant krauju Barachijo sūnaus Zacharijo, kurį nužudėte tarp šventyklos ir aukuro.
Mth 23 36 Iš tiesų sakau jums: visa tai ištiks šitą kartą".
Mth 23 37 "Jeruzale, Jeruzale! Tu žudai pranašus ir užmėtai akmenimis tuos, kurie pas tave siųsti. Kiek kartų norėjau surinkti tavo vaikus, kaip višta surenka savo viščiukus po sparnais, o tu nenorėjai!
Mth 23 38 Štai jūsų namai jums paliekami tušti.
Mth 23 39 Ir sakau jums: nuo dabar jūs manęs nebematysite, kol tarsite: 'Palaimintas Tas, kuris ateina Viešpaties vardu!' "
Mth 24 1 Išėjęs iš šventyklos, Jėzus ėjo tolyn. Priėjo Jo mokiniai, rodydami Jam šventyklos pastatus.
Mth 24 2 O Jis jiems tarė: "Ar matote visa tai? Iš tiesų sakau jums: čia neliks akmens ant akmens, viskas bus išgriauta!"
Mth 24 3 Kai Jis sėdėjo Alyvų kalne, priėjo vieni mokiniai ir klausė: "Pasakyk mums, kada tai įvyks? Ir koks Tavo atėjimo ir pasaulio pabaigos ženklas?"
Mth 24 4 Jėzus jiems atsakė: "Žiūrėkite, kad niekas jūsų nesuklaidintų.
Mth 24 5 Daug kas ateis mano vardu ir sakys: 'Aš esu Kristus!', ir daugelį suklaidins.
Mth 24 6 Girdėsite apie karus ir karų gandus. Žiūrėkite, kad neišsigąstumėte, nes visa tai turi įvykti. Bet tai dar ne galas.
Mth 24 7 Tauta sukils prieš tautą ir karalystė prieš karalystę. Įvairiose vietose bus badmečių, marų ir žemės drebėjimų.
Mth 24 8 Tačiau visa tai-gimdymo skausmų pradžia.
Mth 24 9 Tada jus atiduos kankinti ir žudyti. Jūs būsite visų tautų nekenčiami dėl mano vardo.
Mth 24 10 Daugelis pasipiktins, vieni kitus išdavinės ir vieni kitų nekės.
Mth 24 11 Atsiras daug netikrų pranašų, kurie daugelį suvedžios.
Mth 24 12 Kadangi įsigalės neteisumas, daugelio meilė atšals.
Mth 24 13 Bet kas ištvėrs iki galo, tas bus išgelbėtas.
Mth 24 14 Ir bus paskelbta ši karalystės Evangelija visame pasaulyje paliudyti visoms tautoms. Ir tada ateis galas".
Mth 24 15 "Todėl, kai pamatysite per pranašą Danielių paskelbtą naikinimo bjaurastį, stovinčią šventoje vietoje (kas skaito, teišmano),
Mth 24 16 tada, kas bus Judėjoje, tebėga į kalnus,
Mth 24 17 kas ant stogo, tenelipa žemėn pasiimti ko nors iš savo namų,
Mth 24 18 o kas laukuose, tenegrižta pasiimti apsiausto.
Mth 24 19 Vargas nėščioms ir žindančioms tomis dienomis!
Mth 24 20 Bet melskitės, kad jums netektų bėgti žiemą ar per savaitę.
Mth 24 21 Tuomet bus didelis suspaudimas, kokio nėra buvę nuo pasaulio pradžios iki dabar ir kokio daugiau nebebus.
Mth 24 22 Ir jeigu tos dienos nebūtų sutrumpintos, neišsigelbėtų nė vienas kūnas. Bet dėl išrinktųjų tos dienos bus sutrumpintos.
Mth 24 23 Jei tada kas nors jums sakys: 'Štai čia Kristus', arba: 'Jis tenai!', -netikėkite,
Mth 24 24 nes atsiras netikrų kristų ir netikrų pranašų, ir jie darys didelių ženklų bei stebuklų, kad suklaidintų, jei įmanoma, net išrinktuosius.
Mth 24 25 Štai Aš jums iš anksto tai pasakiau!"
Mth 24 26 "Todėl, jeigu jums sakytų: 'Štai Jis dykumoje!', neikite, 'Štai Jis kambariuose!', netikėkite.
Mth 24 27 Kaip žaibas tvyksteli iš rytų ir nušvinta iki vakarų, toks bus ir Žmogaus Sūnaus atėjimas.
Mth 24 28 Kur tik bus lavonų, ten sulėks ir maitvanagiai.
Mth 24 29 Tuoj pat po tų suspaudimo dienų saulė užtams, mėnulis nebeduos šviesos, žvaigždės kris iš dangaus, ir dangaus jėgos bus sudrebtos.
Mth 24 30 Tada danguje pasirodys Žmogaus Sūnaus ženklas, ir visos žemės giminės raudos ir pamatys Žmogaus Sūnų, ateinantį dangaus debesyse su galybe ir didžia šlove.
Mth 24 31 Jis pasiųs savo angelus su skardžiais trimių garsais, ir jie surinks Jo išrinktuosius iš keturių žemės pusių, nuo vieno dangaus pakraščio iki kito.
Mth 24 32 Pasimokykite iš palyginimo su figmedžiu: kai jo šaka suminkštėja ir sprogs lapai, jūs žinote, jog artėja vasara.
Mth 24 33 Taip pat, visa šita išvydę, žinokite, jog tai arti, prie durų.
Mth 24 34 Iš tiesų sakau jums: ši karta nepraeis, iki visa tai įvyks.
Mth 24 35 Dangus ir žemė praeis, bet mano žodžiai nepraeis.
Mth 24 36 Tačiau tos dienos ir valandos niekas nežino, nė dangaus angelai, o vien tik mano Tėvas".

The Holy Bible in Lithuanian

Mth 24 37 "Kaip buvo Nojaus dienomis, taip bus ir tada, kai ateis Žmogaus Sūnus.
Mth 24 38 Kaip dienomis prieš tvaną žmonės valgė, gėrė, tuokėsi ir tuokė iki tos
dienos, kurią Nojus įžengė į laivą,
Mth 24 39 nieko nenumanydami, kol užėjo tvanas ir visus nusinešė; taip bus ir
tada, kai ateis Žmogaus Sūnus.
Mth 24 40 Tada du bus kartu lauke, ir vienas bus paimtas, o kitas paliktas.
Mth 24 41 Dvi mals girnomis, ir viena bus paimta, o kita palikta.
Mth 24 42 Todėl budėkite, nes nežinote, kurią valandą ateis jūsų viešpats.
Mth 24 43 Supraskite ir tai: jeigu šeimininkas žinotų, kurią nakties valandą
ateis vagis, jis budėtų ir neleistų jam įsilaužti į namus.
Mth 24 44 Todėl ir jūs būkite pasiruošę, nes Žmogaus Sūnus ateis tą valandą,
kurią nemanote".
Mth 24 45 "Kas yra tas ištikimas bei protingas tarnas, kurį šeimininkas paskyrė
tarnauti savo šeimynai, kad ją maitintų deramu laiku?
Mth 24 46 Palaimintas tarnas, kurį sugrįžęs šeimininkas ras taip darantį.
Mth 24 47 Iš tiesų sakau jums: jį paskirs valdyti visų savo turty.
Mth 24 48 Bet jei blogas tarnas tartų savo širdyje: 'Mano šeimininkas neskuba
grįžti',
Mth 24 49 ir pradėtų mušti savo tarnybos draugus, valgyti ir gerti su
girtuokliais, -
Mth 24 50 to tarno šeimininkas sugrįš tą dieną, kai jis nelaukia, ir tą valandą,
kurią jis nemanė.
Mth 24 51 Jis perkirs jį pusiau ir paskirs jam dalį su veidmainiais. Ten bus
verksmas ir dantų griežimas".
Mth 25 1 "Tada su dangaus karalyste bus panašiai kaip su dešimtimi mergaičių,
kurios, pasiėmusios savo žibintus, išėjo pasitikti jaunikio.
Mth 25 2 Penkios iš jų buvo protingos ir penkios kvailos.
Mth 25 3 Kvailosios pasiėmė žibintus, bet nepasiėmė aliejaus.
Mth 25 4 Protingosios kartu su žibintais pasiėmė induose ir aliejaus.
Mth 25 5 Jaunikiui vėluojant, visos pradėjo snausti ir užmigo.
Mth 25 6 Vidurnaktį pasigirdo šauksmas: 'Štai jaunikis ateina! Išeiškite jo
pasitikti!'
Mth 25 7 Tada visos mergaitės atsikėlė ir taisėsi žibintus.
Mth 25 8 Kvailosios prašė protingųjų: 'Duokite mums savo aliejaus, nes mūsų
žibintai gęsta!'
Mth 25 9 Protingosios atsakė: 'Kad kartais nepristigtų ir mums, ir jums,
verčiau eikite pas pardavėjus ir nusipirkite'.
Mth 25 10 Joms bėeinant pirkti, atėjo jaunikis. Kurios buvo pasiruošusios, įėjo
kartu su juo į vestuves, ir durys buvo uždarytos.
Mth 25 11 Vėliau atėjo ir anos mergaitės ir ėmė prašyti: 'Viešpatie, viešpatie,
atidaryk mums!'
Mth 25 12 O jis atsakė: 'Iš tiesų sakau jums: aš jūsų nepažįstu!'
Mth 25 13 Taigi budėkite, nes nežinote nei dienos, nei valandos, kurią Žmogaus
Sūnus ateis".
Mth 25 14 "Bus taip, kaip atsitiko žmogui, kuris, iškeliaudamas į tolimą šalį,
pasišaukė savo tarnus ir patikėjo jiems savo turta.
Mth 25 15 Vienam jis davė penkis talentus, kitam du, trečiam vieną-kiekvienam
pagal jo gabumus-ir tuojau iškeliaavo.
Mth 25 16 Tas, kuris gavo penkis talentus, nuėjęs ėmė su jais verstis ir pelnė
kitus penkis.
Mth 25 17 Taip pat tas, kuris gavo du talentus, pelnė kitus du.
Mth 25 18 O kuris gavo vieną, nuėjo, iškasė duobę ir paslėpė šeimininko pinigus.
Mth 25 19 Praėjus nemaža laiko, tų tarnų šeimininkas grįžo ir pradėjo daryti su
jais apyskaitą.
Mth 25 20 Atėjo tas, kuris buvo gavęs penkis talentus; jis atnešė kitus penkis
ir tarė: 'Šeimininke, davei man penkis talentus, štai aš pelniau kitus penkis'.
Mth 25 21 Jo šeimininkas atsakė: 'Gerai, šaunusis ir ištikimasis tarne! Kadangi
buvai ištikimas mažuose dalykuose, pavesiu tau didelius. Eik į savo šeimininko džiaugsmą!'
Mth 25 22 Taip pat tas, kuris buvo gavęs du talentus, atėjęs pasakė:
'Seimininke, davei man du talentus, štai aš pelniau kitus du'.
Mth 25 23 Jo šeimininkas tarė: 'Gerai, šaunusis ir ištikimasis tarne! Kadangi
buvai ištikimas mažuose dalykuose, pavesiu tau didelius. Eik į savo šeimininko džiaugsmą!'
Mth 25 24 Priėjęs tas, kuris buvo gavęs vieną talentą, sakė: 'Seimininke, aš
žinojau, kad tu žmogus kietas: pjauni, kur nesėjai, ir renki, kur nebarstei.
Mth 25 25 Pabijojęs nuėjau ir paslėpiau tavo talentą žemėje. Še, turėk, kas
tavo'.
Mth 25 26 Jo šeimininkas jam atsakė: 'Blogasis tarne, tinginy! Tu žinojai, kad
aš pjaunu, kur nesėjau, ir renku, kur nebarsčiau.
Mth 25 27 Taigi privalėjai duoti mano pinigus pinigų keitėjams, o sugrįžęs
būčiau atsiėmęs, kas mano, su palūkanomis.
Mth 25 28 Todėl atimkite iš jo talentą ir atiduokite tam, kuris turi dešimt
talentų.

Mth 25 29 Nes kiekvienam, kas turi, bus duota, ir jis turės su pertekliu, o iš neturinčio bus atimta ir tai, ką jis turi.

Mth 25 30 Šitą niekam tikusį tarną išmeskite laukan į tamsybes. Ten bus verksmas ir dantų griežimas".

Mth 25 31 "Kai ateis Žmogaus Sūnus savo šlovėje ir kartu su Juo visi šventi angelai, tada Jis atsisės savo šlovės soste.

Mth 25 32 Jo akivaizdoje bus surinkti visų tautų žmonės, ir Jis atskirs juos vienus nuo kitų, kaip piemu atskiria avis nuo ožių.

Mth 25 33 Avis Jis pastatys dešinėje, o ožius-kairėje.

Mth 25 34 Tuomet Karalius tars stovintiems dešinėje: 'Ateikite, mano Tėvo palaimintieji, pavadėkite nuo pasaulio sukūrimo jums paruoštą karalystę!

Mth 25 35 Nes Aš buvau išalkęs, ir jūs mane pavalgydinote, buvau ištroškęs, ir mane pagirdėte, buvau keleivis, ir mane priėmėte,

Mth 25 36 buvau nuogas, ir mane apengėte, buvau ligonis, ir mane aplankėte, buvau kalinys, ir atėjote pas mane'.

Mth 25 37 Tada teisieji klaus: 'Viešpatie, kada gi matėme Tave alkana ir pavalgydino, ištroškusį ir pagirdėme?

Mth 25 38 Kada gi matėme Tave keliaujantį ir priėmėme ar nuogą ir apengėme?

Mth 25 39 Kada gi matėme Tave sergantį ar kalinį ir aplankėme?'

Mth 25 40 Ir atsakys jiems Karalius: 'Iš tiesų sakau jums, kiek kartų tai padarėte vienam iš šitų mažiausiųjų mano brolių, man padarėte'.

Mth 25 41 Tada Jis prabilis ir į stovinius kairėje: 'Eikite šalin nuo manęs, prakeiktieji, į amžinąją ugnį, kuri paruošta velniui ir jo angelams!

Mth 25 42 Nes Aš buvau išalkęs, ir jūs manęs nepavalgydinote, buvau ištroškęs, ir manęs nepagirdėte,

Mth 25 43 buvau keleivis, ir manęs nepriėmėte, nuogas, ir manęs neapengėte, ligonis ir kalinys, ir manęs neaplankėte'.

Mth 25 44 Tada jie atsakys: 'Viešpatie, kada gi matėme Tave alkana ar ištroškusį, ar keleivį, ar nuogą, ar ligonį, ar kalinį ir Tau nepatarnavome?'

Mth 25 45 Tada Jis atsakys jiems: 'Iš tiesų sakau jums: kiek kartų taip nepadarėte vienam šitų mažiausiųjų, man nepadarėte'.

Mth 25 46 Ir šitie eis į amžinąjį kentėjimą, o teisieji į amžinąjį gyvenimą".

Mth 26 1 Baigęs visa tai kalbėti, Jėzus tarė savo mokiniams:

Mth 26 2 "Jūs žinote, kad po dviejų dienų bus Pascha, ir Žmogaus Sūnus bus atiduotas nukryžiuoti".

Mth 26 3 Tuomet aukštieji kunigai, Rašto žinovai bei tautos vyresnieji susirinko į vyriausiojo kunigo Kajafo rūmus

Mth 26 4 ir nusprendė suimti Jėzų klasta ir jį nužudyti.

Mth 26 5 Bet jie sakė: "Tik ne per šventes, kad žmonėse nekiltų sąmyšio".

Mth 26 6 Kai Jėzus buvo Betanijoje, Simono Raupsuotojo namuose,

Mth 26 7 atėjo moteris su alebastriniu labai brangaus kvapiojo aliejaus indu ir jam sėdinčiam prie stalo išpylė ant galvos.

Mth 26 8 Tai pamatę, mokiniai pasipiktino ir kalbėjo: "Kam toks eikvojimas? Mth 26 9 Juk buvo galima aliejų brangiai parduoti ir išdalyti pinigais vargšams".

Mth 26 10 Tai sužinojęs, Jėzus tarė: "Kam skaudinate moterį? Ji man padarė gerą darbą!

Mth 26 11 Vargšų jūs visuomet turite su savimi, o mane ne visuomet turėsite.

Mth 26 12 Išpildama aliejų ant mano kūno, ji tai padarė mano laidotuvėms.

Mth 26 13 Iš tiesų sakau jums: visame pasaulyje, kur tik bus skelbiama ši Evangelija, jos atminiui bus pasakojama ir tai, ką ji padarė".

Mth 26 14 Tada vienas iš dvylikos, vardu Judas Iskarijotas, nuėjo pas aukštuosius kunigus

Mth 26 15 ir tarė: "Ką man duosite, jeigu Jį jums išduosiu?" Tie suderėjo su juo trisdešimt sidabrinų.

Mth 26 16 Ir nuo to laiko jis ieškojo progos išduoti Jį.

Mth 26 17 Pirmąją Neraugintos duonos dieną mokiniai priėjo prie Jėzaus ir paklausė: "Kur nori, kad Tau paruoštume valgyti Paschą?"

Mth 26 18 Jis atsakė: "Eikite į miestą pas tokį žmogų ir sakykite jam: 'Mokytojas sako: Mano metas arti. Pas tave švęsiu Paschą su savo mokiniiais'".

Mth 26 19 Mokiniai padarė, kaip Jėzus nurodė, ir paruošė Paschą.

Mth 26 20 Atėjus vakarui, Jėzus su dvylika sėdosi prie stalo.

Mth 26 21 Jiems bevalgant, Jėzus tarė: "Iš tiesų sakau jums: vienas iš jūsų mane išduos".

Mth 26 22 Jie labai nuliūdo ir kiekvienas klausė Jo: "Nejaugi aš, Viešpatie?"

Mth 26 23 Jis atsakė: "Mane išduos dažantis kartu su manim duoną dubenyje.

Mth 26 24 Žmogaus Sūnus, tiesa, eina, kaip apie Jį parašyta, bet vargas tam žmogui, per kurį Žmogaus Sūnus išduodamas. Geriau būtų buvę tam žmogui negimti".

Mth 26 25 Jo išdavėjas Judas paklausė: "Nejaugi aš, Rabi?!" Jis atsakė: "Tu pasakei".

Mth 26 26 Kai jie valgė, Jėzus paėmė duoną, palaimino, laužė ją ir davė mokiniams, sakdamas: "Imkite ir valgykite: tai yra mano kūnas".

Mth 26 27 Po to paėmė taurę, padėkojo ir davė jiems, tardamas: "Gerkite iš jos visi,

Mth 26 28 nes tai yra mano kraujas, Naujosios Sendoros kraujas, kuris už daugelį išliejamas nuodėmėms atleisti.

Mth 26 29 Ir sakau jums: nuo šiol nebegersiu šito vynmedžio vaisiaus iki tos dienos, kada su jumis gersiu jį naują savo Tėvo karalystėje".

Mth 26 30 Pagiedoję himną, jie išėjo į Alyvų kalną.

Mth 26 31 Tada Jėzus jiems kalbėjo: "Šią naktį jūs visi manimi pasipiktinsite, nes parašyta: 'Ištiksiu piemenį, ir kaimenės avys išsisklaidys'.

Mth 26 32 Bet kai prisikelsiu, Aš pirma jūsų nueisiu į Galilėją".

Mth 26 33 Petras atsiliepė: "Jei net visi Tavimi pasipiktins, aš niekuomet nepasipiktinsiu!"

Mth 26 34 Jėzus jam tarė: "Iš tiesų sakau tau: šią naktį, dar gaidžiui nepragydus, tu tris kartus mane išsiginsi".

Mth 26 35 Bet Petras tvirtino: "Jei man reikėtų net mirti kartu su Tavimi, aš vis tiek Tavęs neišsiginsiu!" Taip kalbėjo ir visi mokiniai.

Mth 26 36 Tuomet Jėzus su jais atėjo į vietą, vadinamą Getsemane, ir tarė mokiniams: "Pasėdėkite čia, kol Aš ten nuėjęs melsiuos".

Mth 26 37 Pasiėmęs Petrą ir abu Zebediejaus sūnus, pradėjo liūdėti ir sielvartauti.

Mth 26 38 Tada tarė jiems: "Mano siela mirtinai nuliūdusi. Likite čia ir budėkite su manimi".

Mth 26 39 Paėjęs kiek toliau, Jėzus parpuolė veidu į žemę ir meldėsi: "Mano Tėve, jeigu įmanoma, tepalenkia mane ši taurė. Tačiau ne kaip Aš noriu, bet kaip Tu!"

Mth 26 40 Jis sugrįžo pas mokinius ir, radęs juos miegančius, tarė Petru: "Nepajėgėte nė vienos valandos pabudėti su manimi?"

Mth 26 41 Budėkite ir melskitės, kad nepatektumėte į pagundymą. Dvasia ryžtinga, bet kūnas silpnas".

Mth 26 42 Ir vėl nuėjęs antrą kartą, meldėsi: "Mano Tėve, jei ši taurė negali praeiti mano negerta, tebūnie Tavo valia!"

Mth 26 43 Sugrįžęs vėl rado juos miegančius, nes jų akys buvo apsunkusios.

Mth 26 44 Tada, palikęs juos, vėl nuėjo ir trečią kartą meldėsi tais pačiais žodžiais.

Mth 26 45 Paskui grįžo pas mokinius ir tarė: "Jūs vis dar miegate ir ilsitės... Štai atėjo valanda, ir žmogaus Sūnus išduodamas į nusidėjėlių rankas.

Mth 26 46 Kelkitės, eime! Štai mano išdavėjas čia pat".

Mth 26 47 Dar Jam tebekalbant, štai pasirodė Judas, vienas iš dvylikos, o su juo didelė minia, ginkluota kalavijais ir vėzdais, pasiūsta aukštųjų kunigų ir tautos vyresniųjų.

Mth 26 48 Jo išdavėjas nurodė jiems ženklą, sakydamas: "Kurį pabučiuosiu, tai Tas! Suimkite Jį!"

Mth 26 49 Ir tuojau priėjęs prie Jėzaus, tarė: "Sveikas, Rabi!", ir pabučiavo Jį.

Mth 26 50 O Jėzus jam tarė: "Bičiuli, ko atėjai?" Tada jie priėjo, čiupo Jėzų rankomis ir suėmė.

Mth 26 51 Ir štai vienas iš buvusių su Jėzumi ištiesė ranką, išsitraukė kalaviją, puolė vyriausiojo kunigo tarną ir nukirto jam ausį.

Mth 26 52 Tuomet Jėzus jam tarė: "Kišk kalaviją atgal, kur buvo, nes visi, kurie griebiasi kalavijo, nuo kalavijo ir žus.

Mth 26 53 O gal manai, jog negaliu paprašyti savo Tėvą ir Jis bematant neatsiųstų man daugiau kaip dvylika legionų angelų?"

Mth 26 54 Bet kaip tada išsipildytų Raštai, kad šitaip turi įvykti?!"

Mth 26 55 Tą valandą Jėzus tarė miniai: "Kaip prieš plėšiką išėjote su kalavijais ir vėzdais suimti mane. Aš kasdien sėdėjau šventykloje su jumis ir mokiau, ir manęs nesuėmėte.

Mth 26 56 Bet viskas šitaip įvyko, kad išsipildytų pranašų Raštai". Tada visi mokiniai paliko Jį ir pabėgo.

Mth 26 57 Tie, kurie suėmė Jėzų, nuvedė Jį pas vyriausiąjį kunigą Kajafą, kur buvo susirinkę Rašto žinovai ir vyresnieji.

Mth 26 58 O Petras sekė Jį iš tolo iki vyriausiojo kunigo rūmų kiemo ir įėjęs atsisėdo su tarnais pasižiūrėti, kaip viskas baigsis.

Mth 26 59 Tuo tarpu aukštieji kunigai, vyresnieji ir visas sinedrionas ieškojo melagingo parodymo prieš Jėzų, kad galėtų Jį nuteisti mirti,

Mth 26 60 tačiau nerado, nors buvo išėję į priekį daug melagingų liudytojų.

Mth 26 61 Pagaliau išėjo priekingu ir tarė: "Šitas sakė: 'Aš galiu sugriauti Dievo šventyklą ir per tris dienas ją atstatyti' ".

Mth 26 62 Tada atsistojo vyriausiasis kunigas ir paklausė Jėzų: "Tu nieko neatsakai į šituos kaltinimus?!"

Mth 26 63 Bet Jėzus tylėjo. Tuomet vyriausiasis kunigas Jam tarė: "Prisai kdinu Tave gyvuoju Dievu, kad mums pasakytum, ar Tu esi Kristus, Dievo Sūnus?!"

Mth 26 64 Jėzus atsakė: "Taip yra, kaip sakai. Bet Aš jums sakau: nuo šiol jūs matysite žmogaus sūnų, sėdintį Galybės dešinėje ir ateinantį dangaus debesyse!"

The Holy Bible in Lithuanian

Mth 26 65 Tada vyriausiasis kunigas persiplėšė drabužius ir sušuko: "Jis piktžodžiauja! Kam dar mums liudytojai?! Štai girdėjote Jo piktžodžiavimą.
Mth 26 66 Kaip jums atrodo?" Jie atsakė: "Vertas mirties!"
Mth 26 67 Tada jie ėmė spjaudyti Jam į veidą ir daužyti Jį kumščiais. Kiti mušė Jį per veidą.
Mth 26 68 sakydami: "Pranašauk mums, Kristau! Kas Tau smogė?"
Mth 26 69 Tuo metu Petras sėdėjo kieme. Viena tarnaitė priėjo prie jo ir tarė: "Ir tu buvai su Jėzumi Galilėjiečiu".
Mth 26 70 Bet jis išsigynė visų akivaizdoje: "Aš nežinau, ką tu sakai".
Mth 26 71 Einantį vartų link, jį pastebėjo kita tarnaitė ir kalbėjo aplinkiniams: "Šitas buvo su Jėzumi Nazariečiu".
Mth 26 72 Jis ir vėl išsigynė, prisiekdamas: "Aš nepažįstu to žmogaus!"
Mth 26 73 Po kiek laiko priėjo ten stovėjusieji ir sakė Petru: "Tikrai tu vienas iš jų, nes tavo tarmė tave išduoda".
Mth 26 74 Tada jis ėmė keiktis ir prisiekinėti: "Aš nepažįstu to žmogaus!" Ir tuojau pragydo gaidys.
Mth 26 75 Petras prisiminė Jėzaus žodžius: "Dar gaidžiui nepragyds, tu tris kartus manęs išsiginsi". Jis išėjo laukan ir karčiai verkė.
Mth 27 1 Rytui išaušus, visi aukštieji kunigai ir tautos vyresnieji nusprendė, kad Jėzus turi būti nužudytas.
Mth 27 2 Surišę nuvedė ir atidavė Jį valdytojui Poncijui Pilotui.
Mth 27 3 Pamatęs, jog Jėzus pasmerktas, išdavikas Judas gailėjosi ir nunešė atgal aukštiesiems kunigams ir vyresniesiems trisdešimt sidabrinių,
Mth 27 4 sakydamas: "Nusidėjau, išduodamas nekaltą kraują". Tie atsakė: "Kas mums darbo? Tu žinokis!"
Mth 27 5 Nusviedęs šventykloje pinigus, jis išbėgo ir pasikorė.
Mth 27 6 Aukštieji kunigai paėmė sidabrinus ir kalbėjo: "Jų negalima dėti į šventyklos išdą, nes tai užmokestis už kraują".
Mth 27 7 Jie pasitarė ir už juos nupirko puodžiaus dirvą ateiviams laidoti.
Mth 27 8 Todėl ta dirva iki šios dienos vadinasi Kraujo dirva.
Mth 27 9 Tuomet išsipildė, kas buvo parašyta per pranašą Jeremiją: "Ir paėmė trisdešimt sidabrinių – įkainotojo kainą, už kurią buvo Jį suderėję iš Izraelio vaikų, – ir atidavė juos už puodžiaus dirvą; taip man viešpats buvo paskyres".
Mth 27 11 O Jėzus stovėjo valdytojo akivaizdoje. Valdytojas Jį klausė: "Ar Tu esi žydų karalius?" Jėzus atsakė: "Taip yra, kaip sakai".
Mth 27 12 Aukštųjų kunigų ir vyresniųjų kaltinamas, jis nieko neatsakė.
Mth 27 13 Tada Pilotas klausė: "Ar negirdi, kiek daug jie prieš Tave liudija?"
Mth 27 14 Bet jis neatsakė jam nė žodžio ir tuo labai nustebino valdytoją.
Mth 27 15 Per šventę valdytojas buvo pratęs paleisti miniai vieną kalinį, kurio ji norėdavo.
Mth 27 16 Tuo metu jie turėjo pagarsėjusį kalinį, vardu Barabą.
Mth 27 17 Todėl, žmonėms susirinkus, Pilotas klausė: "Kurį norite, kad jums paleisčiau: Barabą ar Jėzų, vadinamą Kristumi?"
Mth 27 18 Nes jis žinojo, kad Jėzų jie buvo išdavę iš pavydo.
Mth 27 19 Sėdinčiam teismo krėslė Pilotui žmona atsiuntė išpėjimą: "Nieko nedaryk šitam teisiamajam, nes šianakt sapne labai dėl Jo kentėjau".
Mth 27 20 Bet aukštieji kunigai ir vyresnieji įtikino minią, kad prašytų paleisti Barabą, o Jėzų pražudyti.
Mth 27 21 Tada valdytojas jiems tarė: "Kurį iš šių dviejų norite, kad jums paleisčiau?" Jie šaukė: "Barabą!"
Mth 27 22 Pilotas paklausė: "Ką gi man daryti su Jėzumi, kuris vadinamas Kristumi?" Jie visi rėkė: "Nukryžiuok Jį!"
Mth 27 23 Jis klausė: "Ką bloga Jis padarė?" Bet jie dar garsiau šaukė: "Nukryžiuok Jį!"
Mth 27 24 Pilotas, pamatęs, kad nieko nelaimi, o sąmyšis tik didėja, paėmė vandens, nusiplovė rankas minios akivaizdoje ir tarė: "Aš nekaltas dėl šio teisiojo kraujo. Jūs žinokitės!"
Mth 27 25 Visi žmonės šaukė: "Jo kraujas tekrinta ant mūsų ir ant mūsų vaikų!"
Mth 27 26 Tada jis paleido jiems Barabą, o Jėzų nuplakdinęs atidavė nukryžiuoti.
Mth 27 27 Valdytojo kareiviai nusivedė Jėzų į pretorijų ir surinko aplink jį visą kuopą.
Mth 27 28 Jie išrengė Jį ir apsiautė raudonu apsiaustu.
Mth 27 29 Nupynę erškėčių vainiką, uždėjo Jam ant galvos, o į Jo dešinę įspraudė nendrę. Po to tyčiodamiesi klūpciojo prieš Jį ir sakė: "Sveikas, žydų karaliau!"
Mth 27 30 Spjaudydami Jį, stvėrė iš Jo nendrę ir čaizė per galvą.
Mth 27 31 Pasityčioję iš Jo, jie nusiautė apsiaustą, apvilko Jo paties drabužiais ir išsivedė nukryžiuoti.
Mth 27 32 Išeidami jie sutiko žmogų iš Kirėnės, vardu Simoną. Tą privertė nešti Jėzaus kryžių.
Mth 27 33 Atėję į vietą, vadinamą Golgota (tai yra: "Kaukolės vieta"),
Mth 27 34 davė Jam gerti rūgštaus vyno, sumaišyto su tulžimi, bet Jėzus paragavęs negėrė.

Mth 27 35 Nukryžiuotą Jį, pasidalijo Jo drabužius, mesdami burta, kad išsipildytų, kas buvo per pranašą pasakyta: "Jie dalinosi mano drabužius ir dėl mano apdaro metė burta".

Mth 27 36 Ir ten pat susėdę, saugojo Jį.

Mth 27 37 Viršum Jo galvos jie prisegė užrašytą Jo kaltinimą: "Šitas yra Jėzus, žydų karalius".

Mth 27 38 Kartu su Juo buvo nukryžiuoti du plėšikai, vienas iš dešinės, kitas iš kairės.

Mth 27 39 Einantys pro šalį užgauliojo Jėzų, kraipydami galvas

Mth 27 40 ir sakydami: "Še Tau, kuris sugriauai šventyklą ir per tris dienas atstatai; išgelbėk save! Jei esi Dievo Sūnus, nuženk nuo kryžiaus!"

Mth 27 41 Taip pat tyčiojosi aukštieji kunigai su Rašto žinovais ir vyresniaisiais, kalbėdami:

Mth 27 42 "Kitus išgelbėdavo, o pats negali išsigelbėti. Jei gu Jis Izraelio karalius, tenužengia dabar nuo kryžiaus, ir mes Juo tikėsime.

Mth 27 43 Jis pasitikėjo Dievu, tad teisvuodavo Tas dabar Jį, jei gu Jam Jo reikia, nes Jis sakė: 'Aš Dievo Sūnus'".

Mth 27 44 Taip pat Jį užgauliojo ir kartu nukryžiuoti plėšikai.

Mth 27 45 Nuo šeštos iki devintos valandos visą kraštą gaubė tamsa.

Mth 27 46 O apie devintą valandą Jėzus sušuko garsiu balsu: "Elí, Elí, lemá sabachtáni?", tai reiškia: "Mano Dieve, mano Dieve, kodėl mane palikai?!"

Mth 27 47 Kai kurie iš ten stovėjusiųjų, tai išgirdę, sakė: "Jis šaukiasi Elijo".

Mth 27 48 Ir tuoj vienas iš jų pribėgęs paėmė kempinę, primirkė ją rūgštaus vyno, užmovė ant nendrės ir padavė Jam gerti.

Mth 27 49 Kiti kalbėjo: "Li aukis! Pažiūrėsim, ar ateis Elisas Jo išgelbėti".

Mth 27 50 Tada Jėzus, dar kartą sušukęs garsiu balsu, atidavė dvasią.

Mth 27 51 Ir štai šventyklos uždanga perplyšo pusiau nuo viršaus iki apačios, ir žemė sudrebėjo, ir uolos ėmė skeldėti.

Mth 27 52 Atsidarė kapai, ir daug užmigusių šventųjų kūnų prisikėlė.

Mth 27 53 Išėję iš kapų po Jo prisikėlimo, jie atėjo į šventąjį miestą ir daug kam pasirodė.

Mth 27 54 Šimtininkas ir kiti su juo saugojantys Jėzų, pamatę žemės drebėjimą ir visa, kas dėjosi, labai išsigando ir sakė: "Tikrai šitas buvo Dievo Sūnus!"

Mth 27 55 Tenai buvo daug moterų, kurios žiūrėjo iš tolo. Jos sekė paskui Jėzų nuo Galilėjos, Jam tarnaudamos.

Mth 27 56 Tarp jų buvo Marija Magdaliėtė, Jokūbo ir Jozės motina Marija ir Zebediejaus sūnų motina.

Mth 27 57 Vakarui atėjus, atvyko vienas turtingas žmogus iš Arimatėjos, vardu Juozapas, kuris irgi buvo tapęs Jėzaus mokiniu.

Mth 27 58 Jis nuėjo pas Pilotą ir paprašė Jėzaus kūno. Pilotas įsakė kūną atiduoti.

Mth 27 59 Juozapas paėmė kūną, įvyniojo į švnią drobulę

Mth 27 60 ir paguldė savo naujame kape, kurį buvo išsikaldinęs uoloje. Užritęs didelį akmenį ant kapo angos, nuėjo.

Mth 27 61 Ten buvo Marija Magdaliėtė ir kita Marija, kurios sėdėjo priešais kapą.

Mth 27 62 Kitą dieną, po Prisirangimo dienos, susirinko pas Pilotą aukštieji kunigai bei fariziejai

Mth 27 63 ir kalbėjo: "Valdove, mes prisimename, jog tas suvedžiotojas, dar gyvas būdamas, sakė: 'Po trijų dienų prisikelsiu'".

Mth 27 64 Įsakyk tad saugoti kapą iki trečios dienos, kad kartais nakčia atėję Jo mokiniai nepavogtų Jo ir nepaskelbtų žmonėms: 'Jis prisikėlė iš numirusių'. Pastaroji apgavystė būtų blogesnė už pirmąją".

Mth 27 65 Pilotas jiems atsakė: "Štai jums sargyba-eikite ir saugokite, kaip išmanote".

Mth 27 66 Jie nuėjo, pastatė prie kapo sargybą ir paženklino antspaudu akmenį.

Mth 28 1 Sabatui pasibaigus, auštant pirmajai savaitės dienai, Marija Magdaliėtė ir kita Marija atėjo pažiūrėti kapo.

Mth 28 2 Ir štai kilo smarkus žemės drebėjimas, nes Viešpaties angelas, nužengęs iš dangaus, atėjo, nurito akmenį nuo angos, ir atsisėdo ant jo.

Mth 28 3 Jo išvaizda buvo tarsi žaibo, o drabužiai balti kaip sniegas.

Mth 28 4 Išsigandę jo, sargybiniai ėmė drebėti ir sustingo lyg negyvi.

Mth 28 5 O angelas tarė moterims: "Nebijokite! Aš žinau, kad ieškote Jėzaus, kuris buvo nukryžiuotas.

Mth 28 6 Jo čia nėra! Jis prisikėlė, kaip buvo sakęs. Įeikite, apžiūrėkite vietą, kur viešpats gulėjo.

Mth 28 7 Ir skubiai duokite žinią Jo mokiniams: 'Jis prisikėlė iš numirusių ir eina pirma jūsų į Galilėją; tenai Jį pamatysite'. Štai aš jums tai pasakiau".

Mth 28 8 Jos skubiai paliko kapą, apimtos išgąščio bei didelio džiaugsmo, ir bėgo pranešti mokiniams.

Mth 28 9 Joms beinant pranešti Jo mokiniams, štai Jėzus sutiko jas ir tarė:

"Sveikos!" Jos priėjo, apkabino Jo kojas ir pagarbino Jį.
Mth 28 10 Jėzus joms tarė: "Nebijokite! Eikite ir pasakykite mano broliams, kad
keliautų į Galilėją; ten jie mane pamatys".
Mth 28 11 Joms beinant, keli sargybiniai atbėgo į miestą ir pranešė
aukštiesiems kunigams, kas įvyko.
Mth 28 12 Tie susitiko su vyresniaisiais, pasitarę davė kareiviams daug pinigų
Mth 28 13 ir primokė: "Sakykite, kad, jums bemiegant, Jo mokiniai atėję naktį Jį
pavogė.
Mth 28 14 O jeigu apie tai išgirstų valdytojas, mes jį įtikinsime ir apsaugosime
jus nuo nemalonumų".
Mth 28 15 Šie, paėmę pinigus, taip ir padarė, kaip buvo pamokyti. Šis žodis yra
pasklides tarp žydų iki šios dienos.
Mth 28 16 Vienuolika mokinių nuvyko į Galilėją, ant kalno, kurį jiems buvo
nurodęs Jėzus.
Mth 28 17 Jį pamatę, jie pagarbino Jį, tačiau kai kurie abejojo.
Mth 28 18 Tuomet priėjęs Jėzus jiems pasakė: "Man duota visa valdžia danguje ir
žemėje.
Mth 28 19 Todėl eikite ir padarykite mano mokiniiais visų tautų žmones,
krikštydami juos Tėvo ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios vardu,
Mth 28 20 mokydami juos laikytis visko, ką tik esu jums įsakęs. Ir štai Aš esu
su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos. Amen".
Mrk 1 1 Jėzaus Kristaus, Dievo Sūnaus, Gerosios naujienos pradžia,
Mrk 1 2 kaip pranašų parašyta: "Štai Aš siunčiu pirma Tavęs savo pasiuntinį,
kuris nuties Tau kelią.
Mrk 1 3 Dykumoje šaukiančiojo balsas: 'Paruoškite viešpačiui kelią!
Ištiesinkite Jam takus!'
Mrk 1 4 Jonas pasirodė dykumoje, krikštijo ir skelbė atgailos krikštą
nuodėmėms atleisti.
Mrk 1 5 Pas jį traukė visa Judėjos šalis ir Jeruzalės gyventojai. Jie
išpažindavo savo nuodėmes ir visi buvo krikštijami Jordano upėje.
Mrk 1 6 Jonas vilkėjo kupranugario vilną apdaru, o strėnas buvo susijuosęs
odiniu diržu. Jis maitinosi skėriais ir lauko medumi.
Mrk 1 7 Jis skelbė: "Po manęs ateina galingesnis už mane-aš nevertas
nusilenkęs atišti Jo sandalų dirželio.
Mrk 1 8 Aš jus krikštijau vandeniu, o Jis krikštys jus Šventąja Dvasia".
Mrk 1 9 Tomis dienomis atėjo Jėzus iš Galilėjos Nazareto, ir Jonas pakrikštijo
Jį Jordane.
Mrk 1 10 Vos tik išbridęs iš vandens, Jis pamatė prasiveriantį dangų ir Dvasią
tarsi balandį, nusileidžiančią ant Jo.
Mrk 1 11 Ir iš dangaus pasigirdo balsas: "Tu esi mano mylimasis Sūnus, kuriuo
Aš gėriuosi".
Mrk 1 12 Ir tuojuo Dvasia Jį nuvedė į dykumą.
Mrk 1 13 Jis praleido dykumoje keturiasdešimt dienų šėtono gundomas, buvo kartu
su žvėrimis, ir angelai Jam tarnavo.
Mrk 1 14 Kai Jonas buvo suimtas, Jėzus atėjo į Galilėją ir skelbė Dievo
karalystės Evangeliją:
Mrk 1 15 "Atėjo metas, prisiartino Dievo karalystė. Atgailaukite ir tikėkite
Evangeliją!"
Mrk 1 16 Eidamas palei Galilėjos ežerą, Jėzus pamatė Simoną ir jo brolių
Andriejų, metančius tinklą į ežerą; mat jie buvo žvejai.
Mrk 1 17 Jėzus jiems tarė: "Sekite paskui mane, ir Aš jus padarysiu žmonių
žvejais".
Mrk 1 18 Ir tuojuo, palikę tinklus, jie nusekė paskui Jį.
Mrk 1 19 Paėjęs truputį toliau, Jis pamatė Zebediejaus sūnų Jokūbą ir jo brolių
Joną, valtyje betaisančius tinklus.
Mrk 1 20 Tuoju pat Jis pašaukė ir juos. Palikę savo tėvą Zebediejų valtyje su
samdiniais, jie nusekė paskui Jį.
Mrk 1 21 Jie atėjo į Kafarnaumą, ir iškart, sabato dieną, Jis nuėjo į sinagogą
ir ėmė mokyti.
Mrk 1 22 Žmonės stebėjosi Jo mokymu, nes Jis mokė kaip turintis valdžią, o ne
kaip Rašto žinovai.
Mrk 1 23 Jų sinagogoje buvo žmogus, turintis netyrąją dvasią. Jis sušuko:
Mrk 1 24 "Palik mus! Ko Tau iš mūsų reikia, Jėzau Nazarieti? Gal atėjai mūsų
pražudyti? Aš žinau, kas Tu esi: Dievo Šventasis!"
Mrk 1 25 Jėzus sudraudė jį: "Nutilk ir išėik iš jo!"
Mrk 1 26 Tada netyroji dvasia pradėjo jį taisyti ir, baisiai šaukdama, išėjo iš
jo.
Mrk 1 27 Visi apstulbo ir klausinėjo vienas kitą: "Kas tai? Koks čia naujas
mokymas? Jis įsakinėja su valdžia net netyrosioms dvasioms, ir tos Jam paklūsta!"
Mrk 1 28 Garsas apie Jį kaipmat pasklido po visą Galilėjos kraštą.
Mrk 1 29 Išėjo iš sinagogos, jie su Jokūbu ir Jonu atėjo į Simono ir Andriejaus
namus.

Mrk 1 30 Simono uošvė gulėjo karščiuodama, ir jie tuoju apie tai Jam pasakė.
 Mrk 1 31 Jis priėjęs paėmė ją už rankos ir pakėlė; karštis tučtuoju paliovė,
 ir ji galėjo jiems patarnauti.
 Mrk 1 32 Vakare, saulei nusileidus, pas Jėzų sugabeno visus ligonius ir demonų
 apsėstuosius.
 Mrk 1 33 Visas miestas buvo susirinkęs prie durų.
 Mrk 1 34 Jis pagydė daug sergančių įvairiomis ligomis, išvarė daug demonų ir
 neleido demonams kalbėti, nes jie pažino Jį.
 Mrk 1 35 Anksti rytą, gerokai prieš aušrą, Jėzus atsikėlęs nuėjo į nuošalią
 vietą ir ten meldėsi.
 Mrk 1 36 Simonas ir buvę su juo nusekė iš paskos
 Mrk 1 37 ir, suradę Jį, pasakė: "Visi Tave ieško".
 Mrk 1 38 Jis atsakė: "Eikime kitur, į gretimus miestelius, kad ir ten
 pamokslaučiau, nes tam esu atėjęs".
 Mrk 1 39 Ir Jis pamokslavo jų sinagogose po visą Galilėją ir išvarinėjo
 demonus.
 Mrk 1 40 Pas Jį atėjo raupsuotasis ir atsiklaupęs maldavo: "Jeigu nori, gali
 mane padaryti švarų".
 Mrk 1 41 Jėzus, apimtas gailesčio, ištiesė ranką, palietė jį ir tarė: "Noriu,
 būk švarus!"
 Mrk 1 42 Jam tai ištarus, raupsai iškart pranyko, ir jis tapo švarus.
 Mrk 1 43 Jėzus liepė jam tuoju pasišalinti ir griežtai įspėjo:
 Mrk 1 44 "Žiūrėk, kad niekam nieko nepasakotum! Eik, pasirodyk kunigui ir aukok
 už apvalymą Mozės įsakytą atnašą jiems paliudyti".
 Mrk 1 45 Bet šis išėjęs pradėjo taip plačiai skelbti ir skleisti tą įvykį, jog
 Jėzus nebegalėjo viešai pasirodyti mieste. Jis laikėsi už miesto, negyvenamose vietose, bet
 žmonės iš visur rinkosi pas Jį.
 Mrk 2 1 Po kelių dienų Jėzus vėl atėjo į Kafarnaumą. Žmonės, išgirdę Jį esant
 namuose,
 Mrk 2 2 nedelsiant susirinko, ir taip gausiai, jog nė prie durų nebeliko
 vietos. O Jis skelbė jiems žodį.
 Mrk 2 3 Tada keturi vyrai atnešė pas Jį paralyžiuotą žmogų.
 Mrk 2 4 Negalėdami dėl minios prinešti jo prie Jėzaus, jie praplėšė stogą
 namo, kur Jis buvo, ir, padarę skylę, nuleido žemyn neštuvus, ant kurių gulėjo
 paralyžiuotasis.
 Mrk 2 5 Išvydęs jų tikėjimą, Jėzus tarė paralyžiuotajam: "Sūnau, atleidžiamos
 tau tavo nuodėmės!"
 Mrk 2 6 Tenai sėdėjo keletas Rašto žinovų ir svarstė savo širdyse:
 Mrk 2 7 "Kodėl Jis taip piktžodžiauja? Kas gali atleisti nuodėmes, jei ne
 vienas Dievas?!"
 Mrk 2 8 Jėzus, iš karto savo dvasia supratęs jų mintis, tarė: "Kam taip
 svarstote savo širdyse?"
 Mrk 2 9 Kas lengviau-ar pasakyti paralyžiuotam: 'Tau atleidžiamos nuodėmės',
 ar liepti: 'Kelkis, imk neštuvus ir vaikščiok'?"
 Mrk 2 10 Bet, kad žinotumėte Žmogaus Sūnų turintį valdžią atleisti žemėje
 nuodėmes, -čia Jis tarė paralyžiuotajam, -
 Mrk 2 11 sakau tau: kelkis, imk savo neštuvus ir eik namo!"
 Mrk 2 12 Šis tuoju atsikėlė ir, visiems matant, pasiėmęs neštuvus, išėjo. Visi
 stebėjosi ir garbino Dievą, sakydami: "Tokių dalykų mes niekad nesame matę".
 Mrk 2 13 Jėzus vėl nuėjo į paežerę. Didelė minia rinkosi prie Jo, ir Jis juos
 mokė.
 Mrk 2 14 Praeidamas Jis pamatė Levį, Alfiejaus sūnų, sėdintį muitinėje, ir tarė
 jam: "Sek paskui mane!" Šis atsikėlė ir nusekė paskui Jį.
 Mrk 2 15 Kai Jėzus Levio namuose valgė, drauge prie stalo su Jėzumi ir
 mokiniais sėdėjo daug muitininkų bei nusidėjėlių, nes tokių buvo daug ir jie sekė paskui Jį.
 Mrk 2 16 Rašto žinovai ir fariziejai, išvydę Jį valgantį su muitininkais ir
 nusidėjėliais, klausė Jo mokinių: "Kodėl Jis valgo su muitininkais ir nusidėjėliais?"
 Mrk 2 17 Tai išgirdęs, Jėzus atsiliepė: "Ne sveikiems reikia gydytojo, bet
 ligoniams! Aš atėjau šaukti ne teisiųjų, bet nusidėjėlių atgailai".
 Mrk 2 18 Jono mokiniai ir fariziejai pasninkavo. Jie atėję klausė Jėzų: "Kodėl
 Jono ir fariziejų mokiniai pasninkauja, o Tavięji ne?"
 Mrk 2 19 Jėzus atsakė: "Argi gali vestuvinių pasninkauti, kol su jais yra
 jaunikis? Kol jie turi su savim jaunikį, jie negali pasninkauti.
 Mrk 2 20 Bet ateis dienos, kai jaunikis bus iš jų atimtas, ir tada, tomis
 dienomis, jie pasninkaus.
 Mrk 2 21 Niekas nesiuva lopo iš naujo audinio ant sudėvėto drabužio; antraip
 naujasis atplėšytų nuo senojo gabalą, ir pasidarytų dar didesnė skylė.
 Mrk 2 22 Taip pat niekas nepila jauno vyno į senus vynmaišius. Antraip vynas
 suplėšytų vynmaišius, ir nueitų niekais ir vynas, ir vynmaišiai. Jaunam vynui būtini nauji
 vynmaišiai!"
 Mrk 2 23 Sabato dieną Jėzus ėjo per javų lauką, ir Jo mokiniai eidami skabė
 varpas.

Mrk 2 24 Fariziejai Jam sakė: "Žiūrėk, kodėl jie daro per savaitą tai, kas draudžiama?"

Mrk 2 25 Jėzus atsakė: "Nejaugi niekad neskaitėte, ką prireikus padarė Dovydas, kai jis ir jo palydovai neturėjo maisto ir buvo išalkę?"

Mrk 2 26 Prie vyriausiojo kunigo Abjataro jis įėjo į Dievo namus ir valgė padėtinės duonos ir davė savo palydovams, nors niekam neleistina jos valgyti, tik kunigams".

Mrk 2 27 Ir pridūrė: "Sabatas padarytas žmogui, o ne žmogus sabatui;

Mrk 2 28 taigi žmogaus sūnus yra ir sabato Viešpats".

Mrk 3 1 Jis vėl atėjo į sinagogą, o ten buvo žmogus su padžiūvusiu ranka.

Mrk 3 2 Jie stebėjo jį, ar jis gydys šį sabato dieną, kad galėtų Jėzų apkalinti.

Mrk 3 3 Jėzus tarė žmogui su padžiūvusiu ranka: "Stok į vidurį!"

Mrk 3 4 O juos paklausė: "Ar sabato dieną leistina daryti gera, ar bloga? Gelbėti gyvybę ar žudyti?" Bet anie tylėjo.

Mrk 3 5 Tada, rūščiai juos apžvelgęs ir nuliūdęs dėl jų širdies kietumo, tarė tam žmogui: "Ištiesk ranką!" Šis ištiesė, ir ranka tapo sveika kaip ir kita.

Mrk 3 6 Išėję fariziejai tuojau pradėjo tartis su erodininkais, kaip Jėzų pražudyti.

Mrk 3 7 O Jėzus su savo mokiniams pasitraukė prie ežero. Jį sekė didelė minia iš Galilėjos. Ir iš Judėjos,

Mrk 3 8 Jeruzalės ir Idumėjos, iš anapus Jordano bei Tyro ir Sidono šalies atvyko daugybė žmonių, kurie buvo girdėję apie Jo didelius darbus.

Mrk 3 9 Jėzus liepė mokiniams laikyti Jam paruoštą nedidelę valtį, kad minia Jo nesuspaustų.

Mrk 3 10 Mat jis buvo daugelį išgydęs, ir visi, kuriuos kankino ligos, veržėsi prie Jo, norėdami jį paliesti.

Mrk 3 11 Taip pat netyrosios dvasios, vos tik jį pamačiusios, parpuldavo priešais jį ir šaukdavo: "Tu esi Dievo sūnus!"

Mrk 3 12 Bet Jėzus griežtai jas drausdavo, kad Jo negarsintų.

Mrk 3 13 Jėzus užkopė ant kalno ir pasišaukė, kuriuos pats norėjo, ir jie atėjo pas jį.

Mrk 3 14 Jis paskyrė dvylika, kad jie būtų kartu su Juo ir kad galėtų siųsti juos pamokslauti

Mrk 3 15 ir jie turėtų valdžią gydyti ligas ir išvarinėti demonus:

Mrk 3 16 Simoną, pavadinęs jį Petru;

Mrk 3 17 Zebediejaus sūnų Jokūbą ir Jokūbo brolių Joną (juos pavadinęs Boanerges, tai yra "griautinio vaikai");

Mrk 3 18 Andriejų, Pilypą, Baltramiejų, Matą, Tomą, Alfiejaus sūnų Jokūbą, Tada, Simoną Kananietį

Mrk 3 19 ir Judą Iskarijotą, kuris jį ir išdavė. Ir jie grįžo namo.

Mrk 3 20 Vėl susirinko tiek žmonių, kad jie nebegalėjo nė pavalgyti.

Mrk 3 21 Saviškiai, apie tai išgirdę,ėjo sulaukyti Jo, sakydami, kad Jis išėjęs iš proto.

Mrk 3 22 Atvykę iš Jeruzalės Rašto žinovai sakė: "Jis turi Belzebulą", ir: "Demonų kunigaikščio jėga Jis išvaro demonus".

Mrk 3 23 O Jėzus, pasivadinęs juos, kalbėjo palyginimais: "Kaip gali šėtonas išvaryti šėtoną?"

Mrk 3 24 Jei karalystė suskilusi, tokia karalystė negali išsilaikyti.

Mrk 3 25 Ir jei namai suskilę, tokie namai negali išsilaikyti.

Mrk 3 26 Ir jei šėtonas sukyla pats prieš save ir tampa susiskaldęs, jis negali išsilaikyti ir žlunga.

Mrk 3 27 Niekas negali įeiti į galiūno namus ir pasigrobtį jo turto, pirmiau nesurišęs galiūno. Tik tada jis apiplės jo namus.

Mrk 3 28 Iš tiesų sakau jums: bus atleistos žmonių vaikams visos nuodėmės ir piktžodžiavimai, kaip jie bepiktžodžiautų;

Mrk 3 29 bet jei kas piktžodžiautų šventajai Dvasiai, tam niekada nebus atleista, ir jis amžiams bus pasmerkimas".

Mrk 3 30 Mat jie sakė: "Jis turi netyrąją dvasią".

Mrk 3 31 Atėjo Jėzaus motina ir broliai ir, laukę sustoję, prašė jį pakviesti.

Mrk 3 32 Aplink jį sėdėjo minia, kai Jam pranešė: "Štai Tavo motina ir broliai bei seserys laukė stovi ir ieško Tavo".

Mrk 3 33 O Jis atsakė: "Kas yra mano motina ir mano broliai?"

Mrk 3 34 Ir, apžvelgęs aplinkui sėdinčius, tarė: "Štai mano motina ir mano broliai!"

Mrk 3 35 Kas vykdo Dievo valią, tas mano brolis, ir sesuo, ir motina".

Mrk 4 1 Jis vėl ėmė mokyti paežerėje. Prie Jo susirinko didžiausia minia, kad Jis net įlipo į valtį ir sėdėjo ant vandens, o visa minia liko ant kranto palei ežerą.

Mrk 4 2 Jis mokė juos daugelio dalykų palyginimais. Mokydamas sakė:

Mrk 4 3 "Paklausykite! Štai sėjėjas išėjo sėti.

Mrk 4 4 Jam besėjant, dalis grūdų nukrito palei kelią, ir atskridę padangių paukščiai juos sulesė.

Mrk 4 5 Kiti nukrito į uolėtą dirvą, kur buvo nedaug žemės, ir greit sudygo,

nes neturėjo gilesnio žemės sluoksnio.

- Mrk 4 6 Saulei patekėjus, daigai išdegė ir, neturėdami šaknų, sudžiūvo.
- Mrk 4 7 Kiti nukrito tarp erškėčių. Erškėčiai išaugo ir nusmelkė juos, ir jie nedavė derliaus.
- Mrk 4 8 Dar kiti nukrito į gerą žemę, sudygo, užaugo ir davė derlių: vieni trisdešimteriopą, kiti šešiasdešimteriopą, tretį šimteriopą".
- Mrk 4 9 Jis pasakė jiems: "Kas turi ausis klausyti-teklauso!"
- Mrk 4 10 Kai Jėzus pasiliko vienas, aplink Jį esantys kartu su dvylika paklausė apie palyginimą.
- Mrk 4 11 Jis atsakė: "Jums duota suprasti Dievo karalystės paslaptis, o pašaliniam viskas sakoma palyginimais,
- Mrk 4 12 kad jie 'regėti regėtų, bet nematytų, girdėti girdėtų, bet nesuprastų, kad neatsiverstų ir nuodėmės nebūtų jiems atleistos' ".
- Mrk 4 13 Ir jis paklausė: "Nejaugi nesuprantate šito palyginimo? Tai kaip suprasite visus kitus palyginimus?"
- Mrk 4 14 Sėjėjas sėja žodį.
- Mrk 4 15 Palei kelią sėjamas žodis-tai tie, kuriems vos išgirdus, tuoj pat ateina šėtonas ir išplėšia jų širdyse pasėtajį žodį.
- Mrk 4 16 Panašiai ir su tais, kurie pasėti uolėtoje dirvoje. Išgirdę žodį, jie tuojau su džiaugsmu jį priima.
- Mrk 4 17 Bet jie neturi savyje šaknų ir išsilaiko neilgai. Ištikus kokiame sunkumui ar persekiojimui dėl žodžio, jie tuoj pat pasipiktina.
- Mrk 4 18 Kiti sėjami tarp erškėčių. Jie išgirsta žodį,
- Mrk 4 19 bet pasaulio rūpesčiai, turtų apgaulė ir sukilę geismai kitiems dalykams nusmelkia žodį ir jis tampa nevaisingas.
- Mrk 4 20 Geroje žemėje pasėta sėkla-tai tie, kurie išgirsta žodį, priima jį ir duoda vaisių: kas trisdešimteriopą, kas šešiasdešimteriopą, o kas šimteriopą".
- Mrk 4 21 Jis kalbėjo jiems: "Argi žiburyš atnešamas pakišti po indu ar po lova? Argi ne įstatyti į žibintuvą?"
- Mrk 4 22 Juk nėra nieko paslėpta, kas nebūtų apreikšta, ir nieko paslapyje laikomo, kas neišeitų aiškėn.
- Mrk 4 23 Jei kas turi ausis klausyti-teklauso!"
- Mrk 4 24 Jis sakė jiems: "Išidėmėkite, ką girdite: kokių saiku seikėjate, tokiu ir jums bus atseikėta, ir jums, kurie girdite, bus dar pridėta.
- Mrk 4 25 Kas turi, tam bus duota, o iš neturinčio bus atimta net ir tai, ką turi".
- Mrk 4 26 Jis kalbėjo: "Su Dievo karalyste yra kaip su žmogumi, beriančiu dirvon sėklą.
- Mrk 4 27 Ar jis miega ar keliiasi, ar naktį ar dieną, sėkla dygsta ir auga, jam nežinant kaip.
- Mrk 4 28 Juk žemė savaime duoda vaisių: pradžioje želmenį, paskui varpą, pagaliau pribrendusį grūdą varpoje.
- Mrk 4 29 Derliui prinokus, žmogus tuojau ima pjautuvą, nes pjūtis atėjo".
- Mrk 4 30 Jėzus dar sakė: "Su kuo galima palyginti Dievo karalystę? Arba kokių palyginimų ją pavaizduosime?"
- Mrk 4 31 Ji kaip garstyčios grūdelis, kuris sėjamas dirvon. Jis yra mažiausias iš visų sėklų žemėje,
- Mrk 4 32 bet pasėtas užauga, tampa didesnis už visus augalus ir išleidžia plačias šakas, kad jo pavėsyje gali susisukti lizdą padangių sparnuočiai".
- Mrk 4 33 Daugeliu tokių palyginimų Jėzus skelbė jiems žodį, kiek jie sugebėjo suprasti.
- Mrk 4 34 Be palyginimų Jis jiems nekalbėdavo, bet kai pasilikdavo vienas su savo mokiniiais, viską jiems išaiškindavo.
- Mrk 4 35 Tą pačią dieną, atėjus vakarui, Jis tarė mokiniams: "Irkimės į aną pusę!"
- Mrk 4 36 Atleidę žmones, jie Jį pasiėmė, nes Jis tebebuvo valtyje. Kartu plaukė ir kitos mažos valtys.
- Mrk 4 37 Pakilo didžiulė vėtra ir bangos daužėsi į valtį taip, kad ją jau sėmė.
- Mrk 4 38 Jėzus buvo valtys gale ir miegojo ant pagalvės. Mokiniai pažadino Jį, šaukdami: "Mokytojau, Tau nerūpi, kad mes žūvame?!"
- Mrk 4 39 Pabudęs Jis sudraudė vėją ir įsakė ežerui: "Nutilk, nusiiramink!"
- Tuoju pat vėjas nutilo, ir pasidarė visiškai ramu.
- Mrk 4 40 Jis tarė jiems: "Kodėl jūs tokie bailūs? Ar vis dar neturite tikėjimo?"
- Mrk 4 41 Juos apėmė didelė baimė, ir jie kalbėjo vienas kitam: "Kas gi Jis toks? Net vėjas ir ežeras Jo klauso!"
- Mrk 5 1 Jie priplaukė ežero krantą gadariečių krašte.
- Mrk 5 2 Jam išlipus iš valtys, tuojau prieš Jį iš kapinių atbėgo vyras, turintis netyrąją dvasią.
- Mrk 5 3 Jis gyveno kapų rūsiuose, ir niekas negalėjo nė grandinėmis jo surakinti.
- Mrk 5 4 Nors jis jau daug kartų buvo pančiojamas ir grandinėmis rakinamas, bet

sutrupindavo grandines, nutraukydavo pančius, ir niekas negalėdavo jo suvaldyti.
 Mrk 5 5 Per kiauras naktis ir dienas jis bastydavosi po kalnus ir kapines, klykdamas ir daužydamas save akmenimis.
 Mrk 5 6 Iš tolo pamatęs Jėzų, atbėgo, parpuolė prieš Jį
 Mrk 5 7 ir ėmė garsiai šaukti: "Ko Tau reikia iš manęs, Jėzau, aukščiausiojo Dievo Sūnau? Sai kdinu tave Dievu, nekankink manęs!"
 Mrk 5 8 Jėzus mat buvo paliepęs: "Išeik, netyroji dvasia, iš žmogaus!"
 Mrk 5 9 Jėzus dar paklausė: "O kaip tu vadini esi?" Jį atsakė: "Mano vardas-Legionas, nes mūsų daug".
 Mrk 5 10 Ir pradėjo labai prašytis nevaryti jų iš to krašto.
 Mrk 5 11 Ten pat, atkalnėję, ganėsi didžiulė kiaulių banda.
 Mrk 5 12 visi demonai maldavo Jį, sakydami: "Pasiųsk mus į tas kiaules, kad į jas sueitume!"
 Mrk 5 13 Jėzus iškart jiems leido. Išėjusios netyrosios dvasios apniko kiaules, ir visa banda, apie du tūkstančius kiaulių, metėsi nuo skardžio į ežerą ir prigirė.
 Mrk 5 14 Tie, kurie jas ganė, išbėgiojo ir pranešė apie įvykį mieste ir kaimuose. Žmonės išėjo pažiūrėti, kas atsitiko.
 Mrk 5 15 Atėję prie Jėzaus, pamatė sėdintį demonų apsėstąjį-tą, kuriame buvo Legionas, -apsirengusį ir sveiko proto, ir juos apėmė baimė.
 Mrk 5 16 Mačiusieji papasakojo jiems, kas nutiko su apsėstuoju, ir apie kiaules.
 Mrk 5 17 Tada žmonės ėmė Jėzų maldauti, kad jis pasišalintų iš jų krašto.
 Mrk 5 18 Jėzui lipant į valtį, buvęs demonų apsėstasis prašė leisti pasilikti su Juo,
 Mrk 5 19 bet Jėzus nesutiko ir pasakė: "Eik namo pas saviškius ir papasakok, kokių didžiųjų dalykų viešpats tau padarė ir kaip tavęs pasigailėjo".
 Mrk 5 20 Tada jis nuėjo savo keliu ir Dekapolyje ėmė skelbti, kokių didžiųjų dalykų Jėzus jam padarė, ir visi stebėjosi.
 Mrk 5 21 Jėzui vėl persikėlus valtimi į kitą pusę, prie Jo susirinko didžiulė minia, ir jis buvo paežerėje.
 Mrk 5 22 Štai ateina vienas iš sinagogos vyresniųjų, vardu Jayras, ir, pamatęs Jį, puola Jam po kojų,
 Mrk 5 23 rankas, kad pagytų ir gyventų".
 Mrk 5 24 Jėzus nuėjo su juo. Paskui Jį sekė didžiulė minia ir Jį spauste spaudė.
 Mrk 5 25 Ten buvo viena moteris, dvylika metų serganti kraujoplūdžiu.
 Mrk 5 26 Nemaža iškentėjusi nuo daugelio gydytojų ir išleidusi visa, ką turėjo, ji nė kiek nepasitaisė, bet ėjo vis blogyn.
 Mrk 5 27 Išgirdusi apie Jėzų, ji prasispaudė iš minios galo ir prisilietė prie Jo apsiausto.
 Mrk 5 28 Mat ji kalbėjo: "Jeigu paliesiu bent Jo drabužį-išgysiu!"
 Mrk 5 29 Tuoju krauju nustojo jai plūdęs, ir ji pajuto kūnu, kad yra pasveikusi nuo savo ligos.
 Mrk 5 30 Ir Jėzus iš karto pajuto, kad iš Jo išėjo jėga, ir, atsigręžęs į minią, paklausė: "Kas prisilietė prie mano apsiausto?"
 Mrk 5 31 Jo mokiniai Jam atsakė: "Matai, kaip minia Tave spaudžia, o Tu klausai: 'Kas mane palietė?' "
 Mrk 5 32 Bet jis dairėsi tos, kuri taip buvo padariusi.
 Mrk 5 33 Moteris išėjo į priekį išsigandusi ir virpėdama, nes žinojo, kas jai atsitiko, ir, puolusi prieš Jį, papasakojo visą tiesą.
 Mrk 5 34 O jis tarė jai: "Dukra, tavo tikėjimas išgydė tave, eik rami ir būk sveika nuo savo ligos".
 Mrk 5 35 Jam dar tebekalbant, atėjo sinagogos vyresniojo žmonės ir pranešė: "Tavo duktė numirė, kam dar vargini Mokytoją?"
 Mrk 5 36 Išgirdęs tuos žodžius, Jėzus tarė sinagogos vyresniajam: "Nebijok, vien tik tikėk!"
 Mrk 5 37 Ir jis niekam neleido eiti kartu, išskyrus Petrą, Jokūbą ir Jokūbo brolį Joną.
 Mrk 5 38 Atėjęs į sinagogos vyresniojo namus, Jėzus pamatė sujudimą ir garsiai verkiančius bei raudančius.
 Mrk 5 39 Įžengęs vidun, jis tarė: "Kam tas triukšmas ir verksmas?! Vaikas nėra miręs, o miega".
 Mrk 5 40 Žmonės šaipėsi iš Jo. Tada, išvaręs juos visus, jis pasiėmė vaiko tėvą ir motiną, taip pat savo palydovus ir įėjo ten, kur vaikas gulėjo.
 Mrk 5 41 Paėmęs mergaitę už rankos, pasakė jai: "Talitj kum"; išvertus reiškia: "Mergaitė, sakau tau, kelkis!"
 Mrk 5 42 Mergaitė tuoju atsikėlė ir ėmė vaikščioti. Jai buvo dvylika metų. Jie nustėro iš nuostabos.
 Mrk 5 43 Jis griežtai įsakė, kad niekas to nežinotų, ir liepė duoti mergaitei valgyti.
 Mrk 6 1 Išvykęs iš ten, jis, mokinių lydimas, parkeliavo į savo tėviškę.

Mrk 6 2 Atėjus sabbatui, Jis pradėjo mokyti sinagogoje. Daugelis girdėdami stebėjosi: "Iš kur Jam tai? Kas per išmintis Jam suteikta, kad net tokie stebuklai daromi Jo rankomis?"

Mrk 6 3 Argi Jis ne dailidė, ne Marijos sūnus, Jokūbo, Jozės, Judo ir Simono brolis? Argi Jo seserys negyvena čia, pas mus?" Ir jie piktinosi Juo.

Mrk 6 4 O Jėzus jiems tarė: "Pranašas nebūna be pagarbos, nebent savo tėviškėje tarp savo giminių ir savo namuose".

Mrk 6 5 Ir Jis ten negalėjo padaryti jokio stebuklo, tik keliems ligoniams uždėjo rankas ir juos išgydė.

Mrk 6 6 Ir Jis stebėjosi jų netikėjimu. Jis ėjo per apylinkės kaimus ir mokė.

Mrk 6 7 Jėzus pasišaukė pas save dvyliką, ėmė juos siuntinėti po du ir davė jiems valdžią netyrosioms dvasioms.

Mrk 6 8 Liepė, be lazdos, nieko neimti į kelionę-nei krepšio, nei duonos, nei pinigų dirže,-

Mrk 6 9 tik apsiauti sandalais, bet neapsivilkti dviejų tunikų.

Mrk 6 10 Ir sakė jiems: "Į kuriuos namus užeisite, ten ir pasilikite, kol išvyksite.

Mrk 6 11 Jei kurioje vietoje jūsų nepriimtų ir nesiklausytų, išeidami iš ten nusikratykite dulkes nuo kojų, kaip liudijimą prieš juos".

Mrk 6 12 Jie išėjo ir skelbė atgailą,

Mrk 6 13 išvarė daug demonų, daugelį ligonių tepė aliejumi ir išgydė.

Mrk 6 14 Karalius Erodas išgirdęs, -nes Jėzaus vardas tapo plačiai žinomas, -kalbėjo: "Jonas Krikštytojas prisikėlė iš numirusių ir todėl jame veikia stebuklingos jėgos".

Mrk 6 15 Kiti tvirtino: "Jis-Elijas!" Dar kiti sakė: "Jis pranašas, kaip ir kiti pranašai".

Mrk 6 16 Tai išgirdęs, Erodas sakė: "Tai Jonas, kuriam aš nukirsdinau galvą, -jis prisikėlė!"

Mrk 6 17 Pats Erodas buvo įsakęs suimti Joną ir laikė jį sukaustyta kalėjime dėl savo brolio Pilypo žmonos Erodados, kurią buvo vedęs.

Mrk 6 18 Jonas mat sakė Erodiui: "Nevalia tau gyventi su brolio žmona".

Mrk 6 19 Erodada neapkentė Jono ir troško jį nužudyti, tačiau negalėjo,

Mrk 6 20 nes Erodas bijojo Jono, žinodamas jį esant teisų ir šventą vyrą, ir todėl jį saugojo. Girdėdamas Joną kalbant, jis daug ką darydavo ir mielai jo klausydavosi.

Mrk 6 21 Proga pasitaikė, kai Erodas, švėsdamas savo gimimo dieną, iškėlė pokylį savo didžiūnams, kariuomenės vadams ir Galilėjos kilmingiesiems.

Mrk 6 22 Erodados duktė ten įėjusi šoko ir patiko Erodiui bei jo svečiams. Karalius tarė mergei: "Prašyk iš manęs, ko tik nori, ir aš tau duosiu".

Mrk 6 23 Ir jis prisiekė: "Ko tik prašysi, aš tau duosiu, kad ir pusę savo karalystės!"

Mrk 6 24 Tada ji nuėjusi paklausė savo motiną: "Ko man prašyti?" O ši tarė: "Jono Krikštytojo galvos!"

Mrk 6 25 Toji, skubiai atbėgusi pas karalių, paprašė: "Noriu, kad man tuojau duotum dubenyje Jono Krikštytojo galvą".

Mrk 6 26 Karalius labai nuliūdo, tačiau dėl priesaikos ir svečių nesiryžo jai atsakyti.

Mrk 6 27 Jis tuoj pat pasiuntė budelį ir įsakė jam atnešti Jono galvą. Šis nuėjęs nukirto jam kalėjime galvą.

Mrk 6 28 Ir, atnešęs ją dubenyje, padavė mergei, o mergaitė atidavė ją savo motinai.

Mrk 6 29 Tai išgirdę, Jono mokiniai atėjo, paėmė jo kūną ir palaidojo kape.

Mrk 6 30 Apaštalai susirinko pas Jėzų ir papasakojo Jam viską, ką buvo nuveikę ir ko mokė.

Mrk 6 31 O Jis tarė jiems: "Eikite vieni į nuošalią vietą ir truputį pailsėkite". Mat daugybė žmonių ateidavo ir išeidavo, ir jiems nebūdavo laiko nė pavalgyti.

Mrk 6 32 Ir jie išplaukė valtimi į negyvenamą vietą.

Mrk 6 33 Bet žmonės pastebėjo juos išplaukiant, ir daugelis pažino Jį. Iš visų miestų subėgo ten pėsti, pralenkdami mokinius, ir susirinko pas Jį.

Mrk 6 34 Išlipęs į krantą, Jėzus pamatė didžiulę minią, ir Jam pagailo žmonių, nes jie buvo tarsi avys be piemens; ir pradėjo juos mokyti daugelio dalykų.

Mrk 6 35 Dienai baigiantis, priėjo prie Jo mokiniai ir kalbėjo: "Čia dykvietė, ir jau vėlyvas laikas.

Mrk 6 36 Paleisk juos, kad, pasklidę po aplinkinius kiemus bei kaimus, nusipirktų duonos, nes jie neturi ko valgyti".

Mrk 6 37 Bet Jėzus tarė: "Jūs duokite jiems valgyti". Mokiniai tada klausia: "Ar mums eiti ir nupirkti duonos už du šimtus denarų ir duoti jiems valgyti?"

Mrk 6 38 Jis sako: "Kiek turite kepalų? Eikite ir pažiūrėkite". Patikrinę jie atsakė: "Penkis ir dvi žuvis".

Mrk 6 39 Jis įsakė susodinti žmones būriais ant žalios žolės.

Mrk 6 40 Ir tie susėdo būrys prie būrio, po šimtą ir po penkiasdešimt žmonių.

Mrk 6 41 Jėzus paėmė penkis kepalus ir dvi žuvis, pažvelgė į dangų, palaimino, laužė duoną ir davė savo mokiniams, kad padalintų žmonėms. Taip pat Jis padalino visiems tas

dvi žuvis.

Mrk 6 42 Ir visi valgė ir pasisotino.
 Mrk 6 43 Jie pririnko dvylika pilnų pintinių duonos trupinių ir žuvies likučių.
 Mrk 6 44 O valgytojų buvo apie penkis tūkstančius vyrų.
 Mrk 6 45 Tuojau Jis priverė savo mokinius sėsti į valtį ir pirma Jo iirtis į kitą krantą prie Betsaidos, kol Jis paleisias žmones.
 Mrk 6 46 Juos paleidęs, Jis nuėjo į kalną melstis.
 Mrk 6 47 Atėjus vakarui, valtis buvo ežero viduryje, o Jis vienas sausumoje.
 Mrk 6 48 Matydamas, kad mokiniai vargsta besierdami, -nes vėjas buvo jiems priešingas, -apie ketvirtą nakties sargybą Jis ateina pas juos, žengdamas ežero paviršiumi, ir buvo bepraeinas pro šalį.
 Mrk 6 49 Šie, pamatę Jį einantį ežeru, pamanė, jog tai šmėkla, ir pradėjo šaukti.
 Mrk 6 50 Mat visi Jį matė ir išsigando. Bet Jis tuojau juos prakalbino: "Drąsos! Tai Aš. Nebijokite!"
 Mrk 6 51 Tada Jis įlipo pas juos į valtį, ir vėjas liovėsi. Mokiniai buvo didžiai apstulbinti ir be galo stebėjosi,
 Mrk 6 52 nes nebuvo supratę duonos stebuklo, kadangi jų širdis tebebuvo užkietėjusi.
 Mrk 6 53 Persiyrę per ežerą, jie pasiekė Genezareto kraštą ir čia lipo į krantą.
 Mrk 6 54 Jiems išlipus iš valtės, žmonės tuojau pažino Jį.
 Mrk 6 55 apibėgo visą apylinkę ir pradėjo gabenti neštuvais ligonius ten, kur girdėjo Jį esant.
 Mrk 6 56 Ir kur Jėzus užeidavo į kaimus, miestus ar kiemus, jie aikštėse guldydavo ligonius ir maldaudavo Jį, kad leistų jiems palytėti bent savo drabužio apvadą. Ir visi, kas tik Jį paliesdavo, išgydavo.
 Mrk 7 1 Pas Jį susirinko fariziejų ir keli Rašto žinovai, atvykę iš Jeruzalės.
 Mrk 7 2 Jie, pamatę kai kuriuos Jo mokinius valgant duoną suterštomis (tai yra neplautomis) rankomis, pradėjo priekaištauti.
 Mrk 7 3 Mat fariziejai ir visi žydai, laikydamiesi prosenių tradicijos, valgo tik nusiplovę rankas.
 Mrk 7 4 Taip pat sugrižę iš turgaus, jie nevalgo neapsiplovę. Be to, yra daug kitų nuostatų, kurių jie laikosi, sekdami tradicija, pavyzdžiui, taurių, puodelių bei varinių indų plovimo.
 Mrk 7 5 Taigi fariziejai ir Rašto žinovai Jį klausė: "Kodėl Tavo mokiniai nesilaiko prosenių tradicijos ir valgo duoną neplautomis rankomis?"
 Mrk 7 6 Jis jiems atsakė: "Gerai apie jus, veidmainius, pranašavo Izaijas, kaip parašyta: 'Ši tauta gerbia mane lūpomis, bet jų širdis toli nuo manęs.'
 Mrk 7 7 Veltui jie mane garbina, žmogiškus priesakus paversdami mokymu'.
 Mrk 7 8 Palikdami Dievo įsakymą, jūs isikibę laikotės žmonių tradicijų- puodelių ir taurių plovimo, ir daug kitų panašių dalykų darote".
 Mrk 7 9 Ir Jis pridūrė: "Puikiai jūs paverčiate niekais Dievo įsakymą, kad tik išsaugotumėte savo tradicijas!"
 Mrk 7 10 Antai Mozė įsakė: 'Gerbk savo tėvą ir motiną', ir: 'Kas keiktų tėvą ar motiną, mirtimi temiršta'.
 Mrk 7 11 O jūs sakote: 'Jei žmogus pasako savo tėvui ar motinai: Viskas, kas tau būtų naudinga iš manęs, tebūnie Korbjū (tai yra: dovana Dievui), -
 Mrk 7 12 tada jūs nebeleidžiate jam padėti tėvui ar motinai,
 Mrk 7 13 savo perduodama tradicija Dievo žodį darydami negaliojantį. Ir daug panašių dalykų darote".
 Mrk 7 14 Sušaukęs visus žmones, Jėzus kalbėjo: "Paklausykite manęs visi ir supraskite:
 Mrk 7 15 nėra nieko, kas, iš išorės patekęs į žmogų, galėtų jį suteršti. Žmogų suteršia vien tai, kas iš žmogaus išeina.
 Mrk 7 16 Kas turi ausis klausyti-teklauso".
 Mrk 7 17 Kai sugrižo nuo minios į namus, Jo mokiniai paklausė apie palyginimą.
 Mrk 7 18 Jis jiems sako: "Nejaugi ir jūs nesuprantate? Argi neaišku jums, kad visa, kas patenka į žmogų iš lauko, negali jo suteršti,
 Mrk 7 19 nes nepatenka į jo širdį, bet į vidurius ir išeina laukan, ir taip išvalomas visas maištas?"
 Mrk 7 20 Ir Jis pasakė: "Žmogų suteršia tai, kas iš jo išeina.
 Mrk 7 21 Iš vidaus, iš žmonių širdies, išeina pikti sumanymai, svetimavimai, paleistuvystės, vagystės, žmogžudystės,
 Mrk 7 22 godumas, piktumas, klaida, nesusilaikymas, pavydas, piktžodžiavimai, išdidumas, kvailystė.
 Mrk 7 23 Visos tos blogybės išeina iš vidaus ir suteršia žmogų".
 Mrk 7 24 Išvykęs iš ten, Jis nukeliavo į Tyro ir Sidono sritis. Užėjęs į vienus namus, Jis norėjo, kad niekas apie tai nežinotų, bet jam nepavyko to nusišlepti.
 Mrk 7 25 Išgirdus apie Jį, moteris, kurios duktė turėjo netyrąją dvasiją, atėjo ir puolė jam po kojų.
 Mrk 7 26 Moteris buvo graikė, kilimo sirofinikietė. Ji maldavo, kad Jis

išvartytų iš jos dukrelės demoną.
 Mrk 7 27 Jėzus jai tarė: "Leisk pirmiau pasisotinti vaikams. Juk nedera imti vaikų duoną ir mesti šunų čiams".
 Mrk 7 28 Moteris tarė: "Taip, Viešpatie! Bet ir šunų čiai po stalų ėda vaikų trupinius".
 Mrk 7 29 Tada Jis tarė: "Dėl šitų žodžių eik namo, -demonas jau išėjęs iš tavo dukters".
 Mrk 7 30 Parėjusi namo, ji rado dukrelę gulintį patalę ir demoną išėjusį.
 Mrk 7 31 Palikęs Tyro ir Sidono sritis, Jis vėl atėjo prie Galilėjos ežero, į Dekapolio krašto vidurį.
 Mrk 7 32 Ten atvedė Jam kurčią nebylį ir prašė uždėti ant jo ranką.
 Mrk 7 33 Jis pasivedė jį nuošaliau nuo minios, įkišo savo pirštus į jo ausis, palietė seilėmis jo liežuvį,
 Mrk 7 34 pažvelgė į dangų, atsiduso ir tarė jam: "Efatj!", tai yra: "Atsiverk!"
 Mrk 7 35 Ir tuojau atsivėrė jo klausos, atsipalaidavo liežuvio ryšys, ir jis kalbėjo kaip reikia.
 Mrk 7 36 Jėzus jiems įsakė niekam šito nepasakoti. Bet kuo labiau Jis draudė, tuo jie plačiau Jį garsino.
 Mrk 7 37 Žmonės labai stebėjosi ir kalbėjo: "Jis visa gerai padarė! Jis daro, kad kurtieji girdi ir nebyliai kalba!"
 Mrk 8 1 Anomis dienomis, susirinkus gausiai miniai ir žmonėms neturint ko valgyti, Jėzus, pasišaukęs savo mokinius, tarė:
 Mrk 8 2 "Gaila man minios! Jau trys dienos žmonės yra su manimi ir neturi ko valgyti.
 Mrk 8 3 Jei paleisiu juos namo alkanus, jie nusilps kelyje, nes kai kurie yra atėję iš toli".
 Mrk 8 4 Mokiniai Jam atsakė: "Iš kur dykumoje gauti duonos jiems pavaldinti?"
 Mrk 8 5 Jėzus paklausė: "Kiek kepalų turite?" Jie atsakė: "Septynis".
 Mrk 8 6 Tada Jis liepė žmonėms susėsti ant žemės. Paėmęs septynis kepalus, palaimino, laužė ir davė mokiniams dalyti, ir tie padalijo miniai.
 Mrk 8 7 Jie dar turėjo kelias žuvelės. Jis palaimino jas ir taip pat liepė dalyti.
 Mrk 8 8 Žmonės pavalgė iki soties, ir jie surinko dar septynias pintines likučių.
 Mrk 8 9 O valgytojų buvo apie keturis tūkstančius. Jėzus paleido juos
 Mrk 8 10 ir tuojau, įsėdęs su mokiniais į valtį, nuplaukė į Dalmanutos sritį.
 Mrk 8 11 Čia priėjo fariziejų ir pradėjo su Juo ginčytis. Mėgindami Jį, jie reikalavo ženklo iš dangaus.
 Mrk 8 12 Atsidusęs iš dvasios gilumos, Jis tarė: "Ir kam šita karta reikalauja ženklo? Iš tiesų sakau jums: ženklo šiai kartai nebus duota!"
 Mrk 8 13 Ir, palikęs juos, Jis vėl sėdo į valtį ir nuplaukė į kitą krantą.
 Mrk 8 14 Mokiniai buvo pamiršę pasiimti duonos. Jie teturėjo su savim valtyje vieną kepalą.
 Mrk 8 15 Jėzus juos įspėjo: "Žiūrėkite, saugokitės fariziejų raugo ir Erodo raugo".
 Mrk 8 16 Jie svarstė tarpusavy, sakydami: "Tai todėl, kad nepasiėmėme duonos".
 Mrk 8 17 Tai supratęs, Jėzus tarė: "Kam jūs tariatės neturį duonos? Argi vis dar neišmanote ir nesuprantate ir jūsų širdys vis dar užkietėjusios?"
 Mrk 8 18 Turite akis, ir nematote; turite ausis, ir negirdite? Argi neatsimenate,
 Mrk 8 19 jog penkis kepalus Aš sulaužiau penkiems tūkstančiams? O kiek pilnų pintinių trupinių pririnkote?" Jie atsakė: "Dvylika".
 Mrk 8 20 "O kai septynis kepalus sulaužiau keturiems tūkstančiams, kiek pilnų pintinių trupinių pririnkote?" Jie atsakė: "Septynias".
 Mrk 8 21 Tada Jis tarė: "Tai kaipgi vis dar nesuprantate?!"
 Mrk 8 22 Jie ateina į Betsaidą. Ten atveda pas Jėzų neregį ir prašo jį palytėti.
 Mrk 8 23 Jis paėmė neregį už rankos ir nusivedė už kaimo. Ten spjovė jam į akis, uždėjo ant jo rankas ir paklausė: "Ar ką nors matai?"
 Mrk 8 24 Šis apsižvalgęs tarė: "Regiu žmones. Lyg kokius medžius matau juos vaikščiojančius".
 Mrk 8 25 Jis vėl rankomis palietė jo akis ir liepė apsižvalgyti. Ir šis tapo sveikas ir viską aiškiai matė.
 Mrk 8 26 Jėzus išsiuntė jį namo, sakydamas: "Neužeik į kaimą ir niekam ten nepasakok!"
 Mrk 8 27 Jėzus su savo mokiniais išėjo į Pilypo Cezarėjos kaimus. Kelyje klausė mokinius: "Kuo mane žmonės laiko?"
 Mrk 8 28 Jie atsakė: "Vieni-Jonu Krikštytoju, kiti-Eliju, treči-vienu iš pranašų".
 Mrk 8 29 Tada Jis paklausė: "O jūs kuo mane laikote?" Petras Jam atsakė: "Tu esi Kristus".

Mrk 8 30 Tada Jėzus griežtai įsakė niekam apie Jį nekalbėti.
 Mrk 8 31 Jis pradėjo juos mokyti, jog Žmogaus Sūnus turės daug iškentėti, būti
 vyresniųjų, aukštųjų kunigų bei Rašto žinovų atmestas, nužudytas ir po trijų dienų prisikelti.
 Mrk 8 32 Jis tai kalbėjo visiškai atvirai. Tada Petras, pasivadinęs Jį į šalį,
 ėmė Jį drausti.
 Mrk 8 33 Jėzus atsigręžęs pažiūrėjo į mokinius ir sudraudė Petrą: "Eik šalin,
 šėtone, nes tu mąstai ne apie tai, kas Dievo, o kas žmonių!"
 Mrk 8 34 Pasišaukęs minią ir savo mokinius, Jėzus prabilo: "Jei kas nori eiti
 paskui mane, teišsižada pats savęs, teima savo kryžių ir teseka manimi.
 Mrk 8 35 Kas nori išgelbėti savo gyvybę, tas ją praras; o kas praras savo
 gyvybę dėl manęs ir dėl Evangelijos, tas ją išgelbės.
 Mrk 8 36 Kokia gi žmogui nauda, jeigu jis laimėtų visą pasaulį, o pakenktų savo
 sielai?
 Mrk 8 37 Arba kuo žmogus galėtų išsipirkti savo sielą?
 Mrk 8 38 Jei kas gėdisi manęs ir mano žodžių šios svetimaujančios ir
 nuodėmingos kartos akivaizdoje, to gėdysis ir Žmogaus Sūnus, kai Jis ateis savo Tėvo šlovėje
 su šventaisiais angelais".
 Mrk 9 1 Jis jiems kalbėjo: "Iš tiesų sakau jums: tarp čia stovinčių yra tokių,
 kurie neragaus mirties, kol išvys Dievo karalystę, ateinančią su galybe".
 Mrk 9 2 Po šešių dienų Jėzus pasiėmė Petrą, Jokūbą ir Joną ir užsivedė juos
 vienus nuošaliai į aukštą kalną. Ten Jis atsimainė jų akivaizdoje.
 Mrk 9 3 Jo drabužiai pradėjo spindėti tarsi sniegas, kaip jų išbalinti
 negalėtų joks skalbėjas žemėje.
 Mrk 9 4 Jiems pasirodė Elisas ir Mozė, ir jie kalbėjosi su Jėzumi.
 Mrk 9 5 Petras tarė Jėzui: "Rabi, gera mums čia būti. Pastatykime tris
 palapines: vieną Tau, kitą Mozei, trečią Elijui".
 Mrk 9 6 Jis nežinojo, ką sakyti, nes jie buvo labai persigandę.
 Mrk 9 7 Užėjo debesys ir uždengė juos, o iš debesies nuskambėjo balsas: "Šitas
 yra mano mylimasis Sūnus. Jo klausykite!"
 Mrk 9 8 Ir tuojau apsižvalgę, jie nieko prie savęs nebematė, tik vieną Jėzų.
 Mrk 9 9 Besileidžiant nuo kalno, Jėzus liepė niekam nepasakoti, ką jie matė,
 kol Žmogaus Sūnus neprisikels iš numirusių.
 Mrk 9 10 Jie įsidėmėjo šį pasakymą ir svarstė, ką reiškia "prisikelti iš
 numirusių".
 Mrk 9 11 Jie klausė Jį: "Kodėl Rašto žinovai sako, jog pirmiau turįs ateiti
 Elisas?"
 Mrk 9 12 Jėzus jiems atsakė: "Tikrai, Elisas ateina pirmas ir viską atstato.
 Bet kaipgi parašyta apie Žmogaus Sūnų, jog jis daug iškentėsias ir būsiąs paniekintas?
 Mrk 9 13 Todėl sakau jums: Elisas buvo atėjęs, ir jie pasiėlgė su juo kaip
 norėjo-taip, kaip apie jį parašyta".
 Mrk 9 14 Sugrįžęs pas mokinius, Jis pamatė apie juos susirinkusią didelę minią
 ir besiginčijančius su jais Rašto žinovus.
 Mrk 9 15 Vos pastebėjusi Jėzų, minia labai nustebo, ir visi bėgo Jį
 pasveikinti.
 Mrk 9 16 Jis paklausė Rašto žinovų: "Apie ką ginčijatės su jais?"
 Mrk 9 17 Vienas iš minios Jam atsakė: "Mokytojai, aš atvedžiau pas Tave savo
 sūnų, kuris turi nebylę dvasią.
 Mrk 9 18 Kur tik sugriebusi, dvasia jį tąso, iš burnos jam eina putos, jis
 griežia dantimis ir pastyra. Aš prašiau Tavo mokinius išvaryti dvasią, bet jie nepajėgė".
 Mrk 9 19 Tada Jėzus tarė: "O netikinti karta! Kiek dar man reikės su jumis
 būti? Kaip ilgai jus kęsti? Atveskite jį pas mane!"
 Mrk 9 20 Jie atvedė. Vos Jį pamačiusi, dvasia pradėjo tąsyti berniuką; šis
 parpuolė ant žemės ir apsiputojęs raičiojosi.
 Mrk 9 21 Jėzus paklausė tėvą: "Ar seniai jam taip darosi?" Šis atsakė: "Nuo pat
 vaikystės.
 Mrk 9 22 Dvasia dažnai įstumdavo jį į vandenį ir į ugnį, norėdama nužudyti.
 Bet, jei ką gali padaryti, pasigailėk mūsų ir padėk mums!"
 Mrk 9 23 Jėzus jam atsakė: "Jei gali tikėti, viskas įmanoma tikinčiam!"
 Mrk 9 24 Tučtuojau vaiko tėvas verkdamas sušuko: "Tikiu, Viešpatie! Padėk mano
 netikėjimui!"
 Mrk 9 25 Matydamas susibėgančią minią, Jėzus sudraudė netyrąją dvasią,
 sakydamas jai: "Nebyle ir kurčia dvasia, įsakau tau, išeik iš jo ir daugiau nebegrįžk!"
 Mrk 9 26 Dvasia, klykdama ir smarkiai jį purtydama, išėjo. O jis liko tarsi
 negyvas, ir daugelis sakė: "Jis mirė".
 Mrk 9 27 Bet Jėzus paėmė jį už rankos, pakėlė, ir šis atsistojo.
 Mrk 9 28 Kai Jis sugrįžo namo, mokiniai, pasilikę su juo vieni, klausė: "Kodėl
 mes negalėjome jos išvaryti?"
 Mrk 9 29 Jis atsakė: "Ta veislė neišvaroma nieku kitu, tik malda ir pasninku".
 Mrk 9 30 Iš ten išėjo, jie keliavo per Galilėją. Jėzus nenorėjo, kad kas apie
 tai žinotų.
 Mrk 9 31 Mokydamas savo mokinius, Jis sakė jiems: "Žmogaus Sūnus bus atiduotas
 į žmonių rankas, ir jie nužudys Jį. Nužudytas Jis po trijų dienų prisikels".

Mrk	9	32	Mokiniai nesuprato tų žodžių, bet bijojo Jį klausti.
Mrk	9	33	Jie atėjo į Kafarnaumą. Namie Jėzus juos paklausė: "Apie ką kalbėjotės kelyje?"
Mrk	9	34	Jie tylėjo. Mat kelyje jie ginčijosi, kuris iš jų didžiausias.
Mrk	9	35	Atsisėdęs Jis pasisaukė dvylika ir tarė: "Jei kas trokšta būti pirmas, tebūnie paskutinis ir visų tarnas!"
Mrk	9	36	Paėmęs mažą vaiką, pastatė tarp jų ir, apsikabinęs jį, pasakė jiems:
Mrk	9	37	"Kas priima tokį vaiką mano vardu, tas priima mane, o kas priima mane, tas ne mane priima, bet Tą, kuris mane siuntė".
Mrk	9	38	Jonas jam tarė: "Mokytojau, mes matėme vieną, kuris nevaikščioja su mumis, bet Tavo vardu išvarinėja demonus. Mes jam draudėme, nes jis mūsų neseka".
Mrk	9	39	Jėzus atsakė: "Nedrauskite jam! Nėra tokio, kuris mano vardu darytų stebuklus ir galėtų čia pat blogai apie mane kalbėti.
Mrk	9	40	Kas ne prieš mus, tas už mus.
Mrk	9	41	Kas duos jums atsigerti taurę vandens mano vardu dėl to, kad priklausote Kristui, iš tiesų sakau jums, tas nepraras savo atlygio".
Mrk	9	42	"Kas pastūmėtų į nuodėmę vieną iš šitų mažutėlių, kurie tiki manimi, tam būtų geriau, jeigu jam užkabintų ant kaklo girnų akmenį ir įmestų į jūrą.
Mrk	9	43	Jei tavo ranka traukia tave nusidėti, -nukirsk ją! Tau geriau sužalotam įeiti į amžinąjį gyvenimą, negu su abiem rankom patekti į pragarą, į negęstančią ugnį,
Mrk	9	44	kur 'jų kirminas nemiršta ir ugnis negęsta'.
Mrk	9	45	Ir jei tavo koja traukia tave į nuodėmę, nukirsk ją, nes tau geriau luošam įžengti į amžinąjį gyvenimą, negu su abiem kojom būti įmestam į pragarą, į negęstančią ugnį,
Mrk	9	46	kur 'jų kirminas nemiršta ir ugnis negęsta'.
Mrk	9	47	Ir jei tavo akis traukia tave nusidėti, -išlupk ją, nes geriau tau vienakiui įeiti į Dievo karalystę, negu su abiem akim būti įmestam į ugnies pragarą,
Mrk	9	48	kur 'jų kirminas nemiršta ir ugnis negęsta'.
Mrk	9	49	Kiekvienas bus pasūdytas ugnimi, ir kiekviena auka bus druska pasūdyta.
Mrk	9	50	Druska-geras daiktas, bet jeigu ji netektų sūrumo, kuo ją pasūdyti? Turėkite savyje druskos ir taikiai gyvenkite tarpusavy".
Mrk	10	1	Jėzus, iškeliaavęs iš ten, atvyksta į Judėją ir Užjordanę. Žmonių būriai vėl susirinko pas Jį, ir Jis vėl mokė, kaip buvo pradžioje.
Mrk	10	2	Tada atėjo fariziejų, kurie, mėgindami Jį, klausė, ar galima vyrui atleisti žmoną.
Mrk	10	3	Jis jiems atsakė: "O ką jums įsakė Mozė?"
Mrk	10	4	Jie tarė: "Mozė leido parašyti skyrybų raštą ir atleisti".
Mrk	10	5	Tuomet Jėzus pasakė: "Dėl jūsų širdies kietumo parašė jums Mozė tokį nuostatą.
Mrk	10	6	O nuo sutvėrimo pradžios Dievas 'sukūrė juos, vyrą ir moterį'.
Mrk	10	7	'Todėl vyras paliks savo tėvą ir motiną ir susijungs su savo žmona, ir du taps vienu kūnu'.
Mrk	10	8	Taigi jie jau nebėra du, o vienas kūnas.
Mrk	10	9	Todėl ką Dievas sujungė, žmogus teneperskiria".
Mrk	10	10	Namie mokiniai vėl klausė Jį apie tai.
Mrk	10	11	Jis atsakė: "Kas atleidžia savo žmoną ir veda kitą, tas nusikalsta pirmajai svetimaviui.
Mrk	10	12	Ir jei moteris palieka savo vyrą ir išteka už kito, ji svetimauja".
Mrk	10	13	Jam nešė vaikučius, kad juos palytėtų, bet mokiniai jiems draudė.
Mrk	10	14	Tai pamatęs, Jėzus pyktelėjo ir tarė jiems: "Leiskite mažutėliams ateiti pas mane ir netrukdykite, nes tokių yra Dievo karalystė.
Mrk	10	15	Iš tiesų sakau jums: kas nepriims Dievo karalystės kaip mažas vaikas, -niekaip neįeis į ją".
Mrk	10	16	Ir Jis laimino juos, apkabindamas ir dėdamas ant jų rankas.
Mrk	10	17	Jėzui išeinant į kelią, vienas žmogus pribėgęs puolė prieš Jį ant kelių ir klausė: "Gerasis Mokytojau, ką turiu daryti, kad paveldėčiau amžinąjį gyvenimą?"
Mrk	10	18	Jėzus jam tarė: "Kam vadini mane geru? Nė vieno nėra gero, tik vienas Dievas.
Mrk	10	19	Žinai įsakymus: 'Nesvetimauk, nežudyk, nevok, melagingai neliudyk, neapgauk, gerbk savo tėvą ir motiną' ".
Mrk	10	20	Tas atsakė: "Mokytojau, aš viso to laikausi nuo savo jaunystės".
Mrk	10	21	Jėzus, pažvelgęs į jį, jį pamilo ir tarė: "Vieno dalyko tau trūksta: eik, parduok visa, ką turi, išdalink vargšams ir turėsi turtą danguje. Tada ateik, paimk kryžių ir sek paskui mane".
Mrk	10	22	Po šitų žodžių jis nuliūdo ir nusiminęs pasitraukė, nes turėjo daug turto.
Mrk	10	23	Jėzus apsidairė ir prabilo į mokinius: "Kaip sunkiai turtingi įeis į Dievo karalystę!"
Mrk	10	24	Mokiniai buvo priblokšti Jo žodžių. Tada Jėzus vėl jiems tarė: "Vaikeliai, kaip sunku tiems, kurie pasitiki turtais, įeiti į Dievo karalystę!"
Mrk	10	25	Lengviau kupranugariui išlįsti pro adatos ausį, negu turtingam įeiti į Dievo karalystę".

Mrk 10 26 Mokiniai dar labiau nustebo ir kalbėjosi: "Kas tada gali būti išgelbėtas?"

Mrk 10 27 Jėzus pažvelgė į juos ir tarė: "Žmonėms tai neįmanoma, bet ne Dievui, nes Dievui viskas įmanoma".

Mrk 10 28 Tada Petras sakė Jam: "Štai mes viską palikome ir sekame paskui Tave!"

Mrk 10 29 Jėzus tarė: "Iš tiesų sakau jums: nėra nė vieno, kuris paliktų namus ar brolius, ar seseris, ar motiną, ar tėvą, ar vaikus, ar laukus dėl manęs ir dėl Evangelijos ir kuris jau dabar, šiuo metu, negautų šimteriopai namų, brolių, seserų, motinų, vaikų ir laukų kartu su persekiojimais ir būsimejame amžiuje-amžinojo gyvenimo.

Mrk 10 31 Tačiau daug pirmųjų bus paskutiniai, ir paskutiniai-pirmi".

Mrk 10 32 Jiems bekeliaujant į Jeruzalę, Jėzus ėjo priekyje, o mokiniai stebėjosi. Sekdami iš paskos, jie nuogąstavo. Vėl pasisaukęs dvylika, pradėjo jiems sakyti, kas Jo laukia:

Mrk 10 33 "Štai einame į Jeruzalę, ir Žmogaus Sūnus bus išduotas aukštiesiems kunigams ir Rašto žinovams. Jie nuteis jį mirti ir atiduos pagonims,

Mrk 10 34 tie tyčiosis iš Jo, apspjaudys, nuplaks ir nužudys, ir trečią dieną Jis prisikels".

Mrk 10 35 Prie Jėzaus priėjo Zebediejaus sūnūs Jokūbas ir Jonas ir kreipėsi: "Mokytoja, mes norime, kad padarytum mums viską, ko tik prašysime".

Mrk 10 36 Jis atsakė: "Ko norite, kad jums padaryčiau?"

Mrk 10 37 Jie tarė: "Leisk mums sėdėti vienam Tavo dešinėje, kitam-kairėje, Tavo šlovėje!"

Mrk 10 38 Jėzus atsakė: "Nežinote, ko prašote. Ar galite gerti taurę, kurią Aš geriu, ir būti pakrikštyti krikštu, kuriuo Aš krikštijamas?"

Mrk 10 39 Jie sakė: "Galime". Jėzus jiems tarė: "Tiesa, taurę, kurią Aš geriu, jūs gersite, ir krikštu, kuriuo Aš krikštijamas, jūs irgi būsite pakrikštyti.

Mrk 10 40 Bet vietą savo dešinėje ar kairėje ne Aš duodu, -tai bus tiems, kuriems paskirta".

Mrk 10 41 Tai išgirdę, kiti dešimt labai supyko ant Jokūbo ir Jono.

Mrk 10 42 O Jėzus, pasikvietęs juos, tarė: "Jūs žinote, kad tie, kurie laikomi pagonių valdovais, viešpatuoja jiems, ir jų didieji juos valdo.

Mrk 10 43 Bet tarp jūsų taip neturi būti. Kas iš jūsų nori būti didžiausias, bus jūsų tarnas,

Mrk 10 44 ir kas nori tarp jūsų būti pirmas, bus visų vergas.

Mrk 10 45 Juk ir Žmogaus Sūnus atėjo, ne kad Jam tarnautų, bet pats tarnauti ir savo gyvybės atiduoti kaip išpirkos už daugelį".

Mrk 10 46 Jie atėjo į Jerichą. O iškeldami Jam su mokiniiais ir gausia minia iš Jericho, neregys Bartimiejus, Timiejaus sūnus, sėdėjo šalikelėje elgetaudamas.

Mrk 10 47 Išgirdęs, jog čia Jėzus iš Nazareto, jis pradėjo garsiai šaukti: "Jėzau, Dovydo Sūnau, pasigailėk manęs!"

Mrk 10 48 Daugelis jį draudė, kad nutiltų, bet jis dar garsiau šaukė: "Dovydo Sūnau, pasigailėk manęs!"

Mrk 10 49 Jėzus sustojo ir tarė: "Pašaukite jį". Žmonės pašaukė neregį, sakydami: "Pasitikėk! Kelkis, Jis tave šaukia".

Mrk 10 50 Tas, nusimetęs apsiaustą, pašoko ir atėjo prie Jėzaus.

Mrk 10 51 Jėzus jo paklausė: "Ko nori, kad tau padaryčiau?" Neregys atsakė: "Rabuni, kad praregėčiau!"

Mrk 10 52 Tada Jėzus jam tarė: "Eik, tavo tikėjimas išgydė tave". Jis tuoj pat praregėjo ir nusekė paskui Jėzų keliu.

Mrk 11 1 Prisiartinęs prie Jeruzalės pro Betfagę ir Betaniją, ties Alyvų kalnu, Jėzus pasiuntė du savo mokinius,

Mrk 11 2 liepdamas: "Eikite į priešais esantį kaimą ir, vos įžengę į jį, rasite pririštą asilaitį, kuriuo dar niekas iš žmonių nėra jojęs. Atriškite jį ir atveskite".

Mrk 11 3 Jeigu kas nors paklaustų: 'Ką čia darote?', atsakykite: 'Jo reikia viešpačiui', ir iš karto jį paleis.

Mrk 11 4 Nuėję jiedu rado pakelėje asilaitį, pririštą prie vartų, ir atrišo jį.

Mrk 11 5 Kai kurie iš ten stovincijų jį paklausė: "Ką darote, kam atrišate asilaitį?"

Mrk 11 6 O jie atsakė taip, kaip Jėzus buvo jiems liepęs, ir tie leido jį vesti.

Mrk 11 7 Jie atvedė asilaitį pas Jėzų, apdengė jį savo apsiaustais, ir Jėzus užsėdo ant jo.

Mrk 11 8 Daugelis tiesė ant kelio savo drabužius, kiti kirto ir klojo ant kelio medžių šakas.

Mrk 11 9 Iš priekio ir iš paskos einantys šaukė: "Osana! Palaimintas, kuris ateina Viešpaties vardu!"

Mrk 11 10 Palaiminta mūsų tėvo Dovydo karalystė, ateinanti Viešpaties vardu! Osana aukštybėse!"

Mrk 11 11 Taip Jėzus įžengė į Jeruzalę ir į šventyklą. Viską apžiūrėjęs, - kadangi buvo jau vakaro valanda, -jis su dvylika išėjo į Betaniją.

Mrk 11 12 Rytojaus dieną, jiems keliaujant iš Betanijos, Jėzus išalko.

Mrk 11 13 Pamatęs iš tolo sulapojusį figmedį, Jis priėjo pažiūrėti, gal ką ant jo ras. Tačiau, atėjęs prie medžio, Jis nerado nieko, tik tai lapus, nes dar nebuvo figų metas.

Mrk 11 14 Atsakydamas Jėzus tarė medžiui: "Tegul per amžius niekas nebevalgys tavo vaisiaus!" Jo mokiniai tai girdėjo.

Mrk 11 15 Jie atėjo į Jeruzalę. Įėjęs į šventyklą, Jėzus ėmė varyti laukan parduodančius ir perkančius šventykloje. Jis ištvartė pinigų keitėjų stalus bei karvelių pardavėjų suolus

Mrk 11 16 ir neleido nešti prekių per šventyklą.

Mrk 11 17 Jis mokė, sakydamas jiems: "Argi neparašyta: 'Mano namai vadinsis maldos namai visoms tautoms'? O jūs pavertėte juos 'plėšikų lindyne'".

Mrk 11 18 Tai išgirdę, aukštieji kunigai ir Rašto žinovai tarėsi, kaip jį pražudyti. Jie mat bijojo Jėzaus, nes visi žmonės buvo didžiai nustebinti Jo mokymo.

Mrk 11 19 Atėjus vakarui, Jėzus su mokiniais išėjo iš miesto.

Mrk 11 20 Ryta eidami pro šalį, jie pamatė, kad figmedis nudžiūvęs iš pat šaknų.

Mrk 11 21 Prisiminęs Petras tarė Jėzui: "Rabi, žiūrėk! Figmedis, kurį prakeikėi, nudžiūvo!"

Mrk 11 22 Jėzus, atsakydamas jiems, tarė: "Turėkite tikėjimą Dievu!

Mrk 11 23 Iš tiesų sakau jums: kas pasakytų šitam kalnui: 'Pasikelk ir meskis į jūrą', ir savo širdyje neabejotų, bet tikėtų, kad įvyks tai, ką sako, -jis turės, ką besakytų.

Mrk 11 24 Todėl sakau jums: ko tik prašote melsdamiesi, tikėkite, kad gaunate, ir jūs turėsite.

Mrk 11 25 Kai stovite melsdamiesi, atleiskite, jei turite ką nors prieš kitus, kad ir jūsų Tėvas, kuris danguje, galėtų jums atleisti jūsų nusižengimus.

Mrk 11 26 Bet jeigu jūs neatleisite, nė jūsų Tėvas, kuris danguje, neatleis jūsų nusižengimų".

Mrk 11 27 Jie vėl sugrįžo į Jeruzalę. Jam vaikščiojant po šventyklą, prie Jo priėjo aukštųjų kunigų, Rašto žinovų bei vyresniųjų

Mrk 11 28 ir klausė: "Kokią teisę turi taip daryti? Kas Tau davė valdžią tai daryti?"

Mrk 11 29 Jėzus jiems atsakė: "Aš irgi paklausių jus vieno dalyko, o jūs atsakykite man, tada ir Aš jums pasakysiu, kokia valdžia tai darau.

Mrk 11 30 Jono krikštas buvo iš dangaus ar iš žmonių? Atsakykite man!"

Mrk 11 31 Jie samprotavo tarpusavy: "Jei pasakysime iš dangaus, Jis mums sakys: 'Tai kodėl juo netikėjote?'

Mrk 11 32 O jei pasakysime iš žmonių..." Jie bijojo minios, nes visi buvo įsitikinę, kad Jonas tikrai buvo pranašas.

Mrk 11 33 Todėl jie atsakė Jėzui: "Mes nežinome". Tada Jėzus tarė: "Tai ir Aš jums nesakysiu, kokia valdžia tai darau".

Mrk 12 1 Jėzus pradėjo kalbėti jiems palyginimais: "Vienas žmogus pasodino vynuogyną, aptvėrė jį tvora, įrengė spaustuva, pastatė bokštą, išnuomojo vynininkams ir iškeliavo į tolimą šalį.

Mrk 12 2 Atėjus metui, jis nusiuntė pas vynininkus tarną atsiimti iš vynininkų savo vaisių.

Mrk 12 3 Tie pačiupo jį, sumušė ir paleido tuščiomis.

Mrk 12 4 Tada jis vėl nusiuntė pas juos kitą tarną, o tie, apmėtę akmenimis, sužeidė jį į galvą ir išniekinę paleido.

Mrk 12 5 Jis pasiuntė dar vieną, bet tą jie nužudė; ir dar daugelį kitų tarnų, kurių vienus jie primušė, kitus nužudė.

Mrk 12 6 Dar vieną turėjo-mylimąjį sūnų. Jį nusiuntė pas juos paskutinį, sakydamas sau: 'Jie gerbs mano sūnų'.

Mrk 12 7 Bet vynininkai tarėsi: 'Tai paveldėtojas. Eikime, užmuškime jį, ir jo palikimas bus mūsų'.

Mrk 12 8 Nutvėrę nužudė jį ir išmetė laukan iš vynuogyno.

Mrk 12 9 Ką tada darys vynuogyno šeimininkas? Jis ateis, nužudys vynininkus ir atiduos vynuogyną kitiems.

Mrk 12 10 Ar neskaitėte, kas parašyta Raštuose: 'Akmuo, kurį statytojai atmetė, tapo kertiniu akmeniu.

Mrk 12 11 Tai viešpaties padaryta ir nuostabu mūsų akyse'?"

Mrk 12 12 Anie norėjo jį suimti, tačiau bijojo minios. Mat suprato, kad palyginimas buvo jiems taikomas. Tad, palikę jį, pasitraukė.

Mrk 12 13 Tada jie siunčia pas Jėzų fariziejų ir erodininkų sugauti Jo kalboje.

Mrk 12 14 Šitie atėję sako Jam: "Mokytoja, žinome, jog Tu esi tiesus ir niekam nepataikauji. Tu neatsižvelgi į asmenis ir mokai Dievo kelio, kaip reikalauja tiesa. Ar reikia mokėti ciesoriui mokesčius, ar ne?"

Mrk 12 15 Mokėti ar nemokėti?" Žinodamas jų veidmainystę, Jis tarė: "Kam spendžiate man pinkles? Atneškite man pažiūrėti denarą".

Mrk 12 16 Jie padavė. Jis jų klausia: "Kieno čia atvaizdas ir įrašas?" Jie atsakė: "Ciesoriaus".

Mrk 12 17 Tuomet Jėzus jiems tarė: "Kas ciesoriaus, atiduokite ciesoriui, o kas Dievo-Dieviui". Ir jie labai Juo stebėjosi.

Mrk 12 18 Pas Jėzų ateina sadukiejų, kurie neigia mirusiųjų prisikėlimą, ir klausia:

Mrk 12 19 "Mokytojai, Mozė mums parašė: 'Jei kieno brolis mirtų ir paliktų žmoną, o nepaliktų vaikų, tuomet jo brolis tegul veda našlę ir pažadina savo broliui palikuonių'.

Mrk 12 20 Ir štai buvo septyni broliai. Pirmasis vedė žmoną ir mirdamas nepaliko vaikų.

Mrk 12 21 Vedė ją antrasis, bet ir šis mirė bevaikis. Taip atsitiko ir su trečiuoju,

Mrk 12 22 ir visi septyni nepaliko vaikų. Po jų visų numirė ir ta moteris.

Mrk 12 23 Taigi prisikėlime, kai jie prisikels, kurio iš jų žmona ji bus? Juk ji buvo visų septynių žmona".

Mrk 12 24 Jėzus jiems atsakė: "Argi ne todėl klystate, kad nepažįstate nei Raštų, nei Dievo jėgos?

Mrk 12 25 Kai prisikels iš numirusiųjų, jie nei ves, nei tekės, bet bus kaip angelai danguje.

Mrk 12 26 O kad mirusieji keliasi, -ar neskaitėtė Mozės knygoje, kaip Mozei Dievas pasakė iš krūmo: 'Aš esu Abraomo Dievas, Izaoko Dievas ir Jokūbo Dievas!'

Mrk 12 27 Jis nėra mirusiųjų Dievas, bet gyvųjų Dievas. Taigi jūs labai klystate".

Mrk 12 28 Vienas iš Rašto žinovų, girdėjęs juos besiginčijant ir supratęs, kaip puikiai Jėzus jiems atsakinėjo, priėjo ir paklausė jį: "Koks yra visų pirmasis įsakymas?"

Mrk 12 29 Jėzus jam atsakė: "Pirmasis yra šis: 'Klausyk, Izraeli, -Viešpats, mūsų Dievas, yra vienintelis

Mrk 12 30 Viešpats;

Mrk 12 31 tad mylėk viešpatį, savo Dievą, visa savo širdimi, visa savo siela, visu savo protu ir visomis savo jėgomis', -tai pirmasis įsakymas.

Mrk 12 32 Antrasis panašus į jį: 'Mylėk savo artimą kaip save patį'. Nėra jokio kito įsakymo, didesnio už šiuodu".

Mrk 12 32 Tada Rašto žinovas Jam atsakė: "Gerai, Mokytojai, Tu tiesą pasakei: yra vienas Dievas ir nėra kito, tik Jis;

Mrk 12 33 o mylėti jį visa širdimi, visu protu ir visomis jėgomis bei mylėti savo artimą kaip save patį yra daugiau negu visos deginamosios atnašos ir aukos".

Mrk 12 34 Matydamas, kaip išmintingai jis atsakė, Jėzus jam tarė: "Tu netoli nuo Dievo karalystės!" Ir niekas daugiau nebedrįso jo klausti.

Mrk 12 35 Mokydamas šventykloje, Jėzus kalbėjo: "Kaip Rašto žinovai gali sakyti, jog Kristus yra Dovydo Sūnus?

Mrk 12 36 Juk pats Dovydas šventąją Dvasią pasakė: 'Viešpats tarė mano viešpačiui: sėskis mano dešinėje, kol patiesiu Tavo priešus tarsi pakoji po Tavo kojų'.

Mrk 12 37 Pats Dovydas vadina jį viešpačiu, tai kaip jis gali būti jo Sūnus?"

Didelė minia džiugiai jo klausėsi.

Mrk 12 38 Mokydamas jis kalbėjo: "Saugokitės Rašto žinovų, kurie mėgsta vaikščioti su ilgais drabužiais ir būti sveikinami aikštėse,

Mrk 12 39 užimti pirmuosius krėslus sinagogose ir garbingas vietas pokyliuose.

Mrk 12 40 Jie suryja našlių namus ir dedasi kalbą ilgas maldas. Jie gaus dar didesnę pasmerkimą".

Mrk 12 41 Atsisėdęs ties iždine, Jėzus stebėjo, kaip žmonės metė į ją pinigus. Daugelis turtingųjų aukojo gausiai.

Mrk 12 42 Atėjo viena beturtė našlė ir įmetė du pinigėlius, tai yra skatiką.

Mrk 12 43 Pasišaukęs savo mokinius, Jėzus tarė jiems: "Iš tiesų sakau jums: ši beturtė našlė įmetė daugiausia iš visų, kurie dėjo į iždinę.

Mrk 12 44 Visi aukojo iš savo pertekliaus, o ji iš savo nepritekliaus įmetė visa, ką turėjo, visą savo pragyvenimą".

Mrk 13 1 Jam išėinant iš šventyklos, vienas iš mokinių Jam sako: "Mokytojai, pažvelk, kokie akmenys ir kokie pastatai!"

Mrk 13 2 Jėzus jam atsakė: "Matai šituos didžiulius pastatus? Čia neliks akmens ant akmens, viskas bus išgriauta".

Mrk 13 3 Kai jis sėdėjo Alyvų kalne, priešais šventyklą, Petras, Jokūbas, Jonas ir Andriejus atskirai nuo kitų klausė jį:

Mrk 13 4 "Pasakyk mums, kada tai įvyks ir koks bus ženklas, kai visa tai pradės pildytis?"

Mrk 13 5 Jėzus, jiems atsakydamas, pradėjo kalbėti: "Žiūrėkite, kad niekas jūsų nesuklaidintų.

Mrk 13 6 Daug kas ateis mano vardu ir sakys: 'Tai Aš', ir daugelį suklaids.

Mrk 13 7 Išgirdę apie karus ir karų gandus, neišsigąskite. Tai turi įvykti, bet dar ne galas.

Mrk 13 8 Tauta sukils prieš tautą ir karalystė prieš karalystę. Įvairiose vietose bus žemės drebėjimų, bus badmečių ir neramumų. Tai gimdymo skausmų pradžia.

Mrk 13 9 Jūs saugokitės, nes atidavinės jus teismams, plaks sinagogose, ir jūs turėsite dėl manęs stoti prieš valdytojus ir karalius jiems liudyti.

Mrk 13 10 Ir Evangelija pirmiau turės būti paskelbta visoms tautoms.

Mrk 13 11 Kai suėmę jus ves, nesirūpinkite ir negalvokite iš anksto, ką kalbėsite. Kalbėkite tai, kas tą valandą bus jums duota, nes kalbėsite ne jūs, o Šventoji Dvasia.

Mrk 13 12 Brolis išduos nužudyti broį, o tėvas-savo vaiką. Vaikai pakels ranką

prieš savo gimdytojus ir juos žudys.

Mrk 13 13 Jūs būsite visų nekenčiami dėl mano vardo. Bet kas ištvėrs iki galo, tas bus išgelbėtas".

Mrk 13 14 "Kai pamatysite per pranašą Danielių paskelbtą naikinimo bjaurastį, stovinčią ten, kur jos neturi būti (kas skaito-teišmano), tada, kas bus Judėjoje, tebėga į kalnus;

Mrk 13 15 kas bus ant stogo, tenelipa žemyn į namus ir tegul neina ko nors pasiimti iš savo namų;

Mrk 13 16 o kas laukuose, tenegrižta pasiimti apsiausto.

Mrk 13 17 Vargas nėsčioms ir žindančioms tomis dienomis!

Mrk 13 18 Melskitės, kad jums netektų bėgti žiemą!

Mrk 13 19 Tomis dienomis bus toks suspaudimas, kokio nėra buvę nuo pradžios pasaulio, kurį Dievas sutvėrė, iki šiol, ir daugiau nebebus.

Mrk 13 20 Ir, jeigu viešpats nebūtų sutrumpinęs tų dienų, neišsigelbėtų nė vienas kūnas. Tačiau dėl išrinktųjų, kuriuos išsirinko, Jis sutrumpino tas dienas.

Mrk 13 21 Jei tada kas nors jums sakys: 'Štai čia Kristus', arba: 'Jis tenai!', -netikėkite,

Mrk 13 22 nes atsiras netikrų kristų ir netikrų pranašų. Jie darys ženklų ir stebuklų, kad suklaidentų, jei įmanoma, net išrinktuosius.

Mrk 13 23 Todėl būkite atidūs; štai Aš jums iš anksto visa tai pasakiau".

Mrk 13 24 "Tomis dienomis, po ano suspaudimo, saulė užtams, mėnulis nebeduos šviesos,

Mrk 13 25 dangaus žvaigždės kris ir dangaus jėgos bus sudrebtos.

Mrk 13 26 Tada jie pamatys žmogaus sūnų, ateinantį debesyse su didžia jėga ir šlove.

Mrk 13 27 Jis pasiųs savo angelus, ir tie surinks Jo išrinktuosius iš keturių žemės pusių, nuo žemės pakraščių iki dangaus tolybių.

Mrk 13 28 Pasimokykite iš palyginimo su figmedžiu: kai jo šaka suminkštėja ir sprogstą lapai, žinote, jog artėja vasara.

Mrk 13 29 Taip pat jūs, išvydę visa tai dedantis, žinokite, jog Jis jau arti, prie durų.

Mrk 13 30 Iš tiesų sakau jums: ši karta nepraeis, iki visa tai įvyks.

Mrk 13 31 Dangus ir žemė praeis, o mano žodžiai nepraeis.

Mrk 13 32 Tačiau tos dienos ir valandos niekas nežino, nei angelai danguje, nei Sūnus, tik Tėvas".

Mrk 13 33 "Žiūrėkite, budėkite ir melskitės, nes nežinote, kada ateis laikas!

Mrk 13 34 Bus kaip su žmogumi, kuris iškeliaivo toli, paliko namus, suteikė tarnams valdžią, kiekvienam paskyrė darbą, o durininkui įsakė budėti.

Mrk 13 35 Taigi budėkite, nes nežinote, kada grįš namų šeimininkas: ar vakare, ar vidurnaktyje, ar gaidžiui giedant, ar rytmetį,

Mrk 13 36 kad, netikėtai sugrįžęs, nerastų jūsų miegančių.

Mrk 13 37 Ką sakau jums, sakau ir visiems: budėkite!"

Mrk 14 1 Iki Paschos ir Neraugintos duonos šventės buvo likę dvi dienos.

Aukštieji kunigai ir Rašto žinovai ieškojo būdo klasta suimti Jėzų ir nužudyti.

Mrk 14 2 Bet jie sakė: "Tik ne per šventes, kad žmonėse nekiltų sąmyšio".

Mrk 14 3 Jėzui esant Betanijoje, Simono Raupsuotojo namuose, ir sėdint prie stalo, atėjo moteris su alebastriniu labai brangaus gryno nardo tepalo indu. Sudaužiusi indą, ji išpylė tepalą Jam ant galvos.

Mrk 14 4 Kai kurie ten esantys pasipiktino ir kalbėjo vienas kitam: "Kam toks tepalo eikvojimas?

Mrk 14 5 Juk jį buvo galima parduoti daugiau negu už tris šimtus denarų ir pinigų išdalyti vargšams!" Ir jie murmėjo prieš tą moterį.

Mrk 14 6 Bet Jėzus atsiliepė: "Palikite ją ramybėje! Kam ją skaudinate? Ji man padarė gerą darbą.

Mrk 14 7 Vargšų jūs visuomet turite su savimi ir, kada tik panorėję, galėsite jiems gera daryti, o mane ne visuomet turėsite.

Mrk 14 8 Ji padarė, ką galėjo. Ji iš anksto patepė mano kūną laidotuvėms.

Mrk 14 9 Iš tiesų sakau jums: visame pasaulyje, kur tik bus skelbiama ši Evangelija, jos atminimui bus pasakojama ir tai, ką ji padarė".

Mrk 14 10 Judas Iskarijotas, vienas iš dvylikos, nuėjo pas aukštuosius kunigus išduoti Jėzų.

Mrk 14 11 Tai išgirdę, jie apsidžiaugė ir pažadėjo jam pinigų. Jis ėmė ieškoti progos Jėzų išduoti.

Mrk 14 12 Pirmąją Neraugintos duonos dieną, kada pjaunamas Paschos avinėlis,

mokiniai klausė Jėzų: "Kur nori, kad Tau paruoštume valgyti Paschą?"

Mrk 14 13 Jis pasiunčia du mokinius, tardamas: "Eikite į miestą. Ten jus sutiks žmogus, vandens ąsočiu nešinas. Sekite paskui jį

Mrk 14 14 ir, kur jis eis, sakykite namų šeimininkui: 'Mokytojas liepė

paklausti: kur yra svečių kambarys, kuriame su savo mokiniais galėčiau valgyti Paschą?'

Mrk 14 15 Jis parodys jums didelį apstatytą aukštutinį kambarį. Ten ir

paruoškite mums".

Mrk 14 16 Mokiniai išėjo ir nuvyko į miestą. Jie rado visa, kaip Jis sakė, ir

paruošė Paschą.

Mrk 14 17 Vakare Jis atėjo su dvylika.
 Mrk 14 18 Jiems sėdint už stalo ir valgant, Jėzus tarė: "Iš tiesų sakau jums: vienas iš jūsų, valgančių su manimi, išduos mane".
 Mrk 14 19 Jie labai nuliūdo ir vienas paskui kitą ėmė Jo klausinėti: "Nejaugi aš?", "Nejaugi aš?"
 Mrk 14 20 O Jis jiems tarė: "Vienas iš dvylikos, kuris dažo su manimi dubenyje.
 Mrk 14 21 Žmogaus Sūnus, tiesa, eina, kaip apie Jį parašyta, bet vargas tam žmogui, per kurį Žmogaus Sūnus išduodamas. Geriau būtų buvę tam žmogui negimti".
 Mrk 14 22 Jiems bevalgant, Jėzus paėmė duoną, palaimino, laužė ir davė mokiniams, sakydamas: "Imkite ir valgykite: tai yra mano kūnas!"
 Mrk 14 23 Po to paėmė taurę, padėkojo, davė jiems, ir visi gėrė iš jos.
 Mrk 14 24 Jis jiems tarė: "Tai yra mano kraujas, Naujosios Sendoros kraujas, kuris išliejamas už daugelį.
 Mrk 14 25 Iš tiesų sakau jums: Aš daugiau nebegersi vynmedžio vaisiaus iki tos dienos, kada gersiu Jį naują Dievo karalystėje".
 Mrk 14 26 Pagiedoję himną, jie išėjo į Alyvų kalną.
 Mrk 14 27 Jėzus jiems tarė: "Šią naktį jūs visi manimi pasipiktinsite, nes parašyta: 'Ištiksiu piemenį, ir avys išsiisklaidys'.
 Mrk 14 28 Bet prisikėlęs Aš pirma jūsų nueisiu į Galilėją".
 Mrk 14 29 Petras atsiliepė: "Jei ir visi pasipiktintų, tai tik ne aš!"
 Mrk 14 30 Jėzus jam atsakė: "Iš tiesų sakau tau: dar šiandien, jau šią naktį, gaidžiui nė dukart nepragydyti, tu tris kartus manęs išsiginsi".
 Mrk 14 31 Bet Petras dar atkakliau tvirtino: "Jei man reikėtų net mirti su Tavimi, aš vis tiek Tavęs neišsiginsiu". Tą patį kalbėjo ir visi kiti.
 Mrk 14 32 Jie atėjo į vietą, vadinamą Getsemane. Jėzus sako savo mokiniams: "Pasėdėkite čia, kol Aš melsiuosi".
 Mrk 14 33 Pasiėmęs su savimi Petrą, Jokūbą ir Joną, Jis pradėjo nuogąstauti ir sielvartauti.
 Mrk 14 34 Jis jiems sakė: "Mano siela mirtinai nuliūdusi. Pasilikite čia ir budėkite!"
 Mrk 14 35 Paėjęs truputį toliau, sukniubo ant žemės ir meldėsi, kad, jei įmanoma, Jį aplenktų toji valanda.
 Mrk 14 36 Jis sakė: "Aba, Tėve, Tau viskas įmanoma. Atitolink nuo manęs šitą taurę! Tačiau ne kaip Aš noriu, bet kaip Tu".
 Mrk 14 37 Po to grįžta, randa juos miegančius ir taria Petru: "Simonai, tu miegi? Nepajėgei nė vienos valandos pabudėti?
 Mrk 14 38 Budėkite ir melskitės, kad nepatektumėte į pagundymą, nes dvasia ryžtinga, bet kūnas silpnas".
 Mrk 14 39 Jis vėl nuėjo ir meldėsi tais pačiais žodžiais.
 Mrk 14 40 Sugrįžęs Jis vėl rado juos miegančius-jų akys buvo apsunkusios, ir jie nežinojo, ką atsakyti.
 Mrk 14 41 Jis atėjo trečią kartą ir tarė jiems: "Vis dar tebemiegate ir ilsitės? Gana! Atėjo valanda: štai Žmogaus Sūnus išduodamas į nusidėjėlių rankas.
 Mrk 14 42 Kelkitės, eime! Štai mano išdavėjas čia pat".
 Mrk 14 43 Ir tuojau, dar Jam tebekalbant, pasirodė vienas iš dvylikos-Judas, o kartu su juo didelė minia, ginkluota kalavijais ir vėzdais, pasiūsta aukštųjų kunigų, Rašto žinovų ir vyresniųjų.
 Mrk 14 44 Išdavėjas buvo jiems nurodęs ženklą: "Kurį pabučiuosiu, tai Tas. Suimkite Jį ir veskite saugodami!"
 Mrk 14 45 Atėjęs jis tuojau prisiartinio prie Jėzaus ir tarė: "Rabi!", ir pabučiavo Jį.
 Mrk 14 46 O kiti čiupo Jėzų rankomis ir suėmė.
 Mrk 14 47 Vienas iš ten stovinčiųjų, išsitraukęs kalaviją, smogė vyriausiojo kunigo tarnui ir nukirto jam ausį.
 Mrk 14 48 O Jėzus jiems tarė: "Kaip prieš plėšiką išėjote su kalavijais ir vėzdais suimti manęs.
 Mrk 14 49 Aš kasdien buvau su jumis šventykloje ir mokiau, ir jūs manęs nesuėmėte. Tačiau turi išsipildyti Raštai".
 Mrk 14 50 Tada visi paliko Jį ir pabėgo.
 Mrk 14 51 Vienas jaunuolis sekė Jį iš paskos, susisupęs vien į drobulę. Jie čiupo Jį,
 Mrk 14 52 bet šis išsinėrė iš drobulės ir nuogas pabėgo.
 Mrk 14 53 Jėzų nuvedė pas vyriausiąjį kunigą, kur buvo susirinkę visi aukštieji kunigai, vyresnieji ir Rašto žinovai.
 Mrk 14 54 Petras sekė Jį iš tolo iki vyriausiojo kunigo rūmų kiemo. Ten jis atsisėdo su tarnais ir šildėsi prie ugnies.
 Mrk 14 55 Aukštieji kunigai ir visas sinedrionas ieškojo prieš Jėzų liudijimo, kad galėtų nuteisti Jį mirti, bet nerado.
 Mrk 14 56 Nors daugelis melagingai liudijo prieš Jį, tačiau jų liudijimai nesutapo.
 Mrk 14 57 Kai kurie atsistoję melagingai kaltino Jį, teigdami:

Mrk	14	58	"Mes girdėjome Jį sakant: 'Aš sugriausiu šitą rankomis pastatytą šventyklą ir per tris dienas pastatysiu kitą, ne rankų darbo'".
Mrk	14	59	Bet ir šie kaltinimai nesutapo.
Mrk	14	60	Tada vyriausiasis kunigas, atsistojęs viduryje, paklausė Jėzų: "Tu nieko neatsakai į šituos kaltinimus?"
Mrk	14	61	Tačiau Jis tylėjo ir nieko neatsakė. Tada vyriausiasis kunigas vėl Jį paklausė: "Ar Tu esi Kristus, Palaimintojo Sūnus?!"
Mrk	14	62	Ir Jėzus pasakė: "Aš Esu. Ir jūs išvysite Žmogaus Sūnų, sėdintį Galybės dešinėje ir ateinantį dangaus debesyse".
Mrk	14	63	Tada vyriausiasis kunigas persiplėšė drabužius ir sušuko: "Kam dar mums liudytojai?"
Mrk	14	64	Jūs girdėjote piktžodžiavimą! Kaip jums atrodo?" Ir jie visi nusprendė Jį esant vertą mirties.
Mrk	14	65	Kai kurie pradėjo į Jį spjaudyti, dangstė Jam veidą, mušė kumščiais ir sakė: "Pranašauk!" O tarnai daužė Jį per veidą.
Mrk	14	66	Petrui esant žemai, kieme, atėjo viena vyriausiojo kunigo tarnaitė
Mrk	14	67	ir, pamačiusi besišildantį Petrą, išžiūrėjo į jį ir tarė: "Ir tu buvai su šituo Nazariečiu Jėzumi".
Mrk	14	68	Bet Petras išsigynė, sakydamas: "Nei žinau, nei suprantu, ką sakai".
Mrk	14	69	Jis išėjo į prieškiemį, ir pragydo gaidys. Pamačiusi jį, tarnaitė vėl pradėjo sakyti aplink stovėjusiems: "Šitas yra iš jų!"
Mrk	14	70	Jis vėl išsigynė. Kiek vėliau šalia stovintieji sakė Petrui: "Tu tikrai vienas iš jų, juk tu irgi galilėjietis, ir tarmė tavo tokia".
Mrk	14	71	Tada jis pradėjo keiktis ir prisiekinėti: "Aš nepažįstu to žmogaus, apie kurį jūs kalbate!"
Mrk	14	72	Gaidys pragydo antrą kartą. Petras atsiminė, ką jam sakė Jėzus: "Gaidžiui nė dukart nepragydu, tu tris kartus mane išsiginsi". Tai prisiminęs, jis pravirko.
Mrk	15	1	Tuoju iš ryto aukštieji kunigai pasitarė su vyresniaisiais ir Rašto žinovais bei visu sinedrionu ir, surišę Jėzų, jie Jį nuvedė ir perdavė Pilotui.
Mrk	15	2	Pilotas paklausė Jį: "Ar Tu esi žydų karalius?" Jis atsakė: "Taip yra, kaip sakai".
Mrk	15	3	Aukštieji kunigai Jį daug kuo kaltino, bet jis nieko neatsakinėjo.
Mrk	15	4	Pilotas vėl klausė Jį: "Tu nieko neatsakai? Žiūrėk, kiek daug kaltinimų jie Tau pateikia".
Mrk	15	5	Tačiau Jėzus nieko nebeatsakinėjo, ir Pilotas labai stebėjosi.
Mrk	15	6	Per šventes jis paleisdavo vieną kalinį, kurio žmonės prašydavo.
Mrk	15	7	Tada buvo vienas kalinys, vardu Barabas, suimtas kartu su maištininkais, kurie maišto metu nužudė žmogų.
Mrk	15	8	Susirinkusi minia, garsiai šaukdama, pradėjo prašyti to, ką Pilotas visuomet darydavo.
Mrk	15	9	Pilotas paklausė: "Ar norite, kad jums paleisčiau žydų karalių?"
Mrk	15	10	Nes jis žinojo, kad aukštieji kunigai Jį įskundė iš pavydo.
Mrk	15	11	Tačiau aukštieji kunigai sukurstė minią reikalauti, kad geriau paleistų Barabą.
Mrk	15	12	Tada Pilotas vėl kreipėsi į juos: "O kaip jūs norite, kad aš pasielgčiau su Tuo, kurį vadinate žydų karaliumi?"
Mrk	15	13	Tie šaukė: "Nukryžiuok Jį!"
Mrk	15	14	Pilotas jų klausė: "Ką bloga Jis padarė?" Tada jie pradėjo dar garsiau rekti: "Nukryžiuok Jį!"
Mrk	15	15	Norėdamas įtikti miniai, Pilotas paleido Barabą, o Jėzų nuplaskino ir atidavė nukryžiuoti.
Mrk	15	16	Kareiviai nusivedė Jį į rūmų kiemą, tai yra pretorijų, ir ten sušaukė visą kuopą.
Mrk	15	17	Jie apvilko Jį purpuriniu apsiaustu, nupynę uždėjo Jam erškėčių vainiką
Mrk	15	18	ir pradėjo Jį sveikinti: "Sveikas, žydų karaliau!"
Mrk	15	19	Jie daužė Jam per galvą nendrine lazda, spjaudė ir priklaupdami garbino Jį.
Mrk	15	20	Pasityčioję nuvilko Jam purpurinį apsiaustą, apvilko Jo paties drabužiais ir išvedė nukryžiuoti.
Mrk	15	21	Jie privertė vieną grižtantį iš lauko praeivį-Simoną Kirėnietį, Aleksandro ir Rufo tėvą, -nešti Jo kryžių.
Mrk	15	22	Ir jie nuvedė Jį į Golgotos vietą; išvertus tai reiškia: "Kaukolės vieta".
Mrk	15	23	Ten davė Jam mira atmiešto vyno, bet jis negėrė.
Mrk	15	24	Nukryžiaavę Jį, jie pasidalijo Jo drabužius, mesdami burta, kas kuriam turi tekti.
Mrk	15	25	Buvo trečia valanda, kai Jį nukryžiaavo.
Mrk	15	26	Taip pat buvo užrašytas Jo kaltinimas: "Žydų karalius".
Mrk	15	27	Kartu su Juo nukryžiaavo du plėšikus: vieną dešinėje, kitą kairėje.
Mrk	15	28	Taip išsipildė Rašto žodis: "Jis buvo priskaitytas prie piktadarių".

Mrk 15 29 Einantys pro šalį plūdo Jėzų, kraipydami galvas ir sakydami: "Še Tau, kuris sugriauoni šventyklą ir per tris dienas ją atstatai.

Mrk 15 30 Išgelbėk save, nuženk nuo kryžiaus!"

Mrk 15 31 Panašiai tyčiojosi ir aukštieji kunigai su Rašto žinovais, kalbėdami tarp savęs: "Kitus gelbėdavo, o savęs negali išgelbėti.

Mrk 15 32 Tegul Kristus, Izraelio karalius, dabar nužengia nuo kryžiaus, kad pamatytume ir įtikėtume". Kartu nukryžiuotieji irgi užgauliojo Jį.

Mrk 15 33 Šeštai valandai atėjus, visą kraštą apgaubė tamsa iki devintos valandos.

Mrk 15 34 Devintą valandą Jėzus garsiu balsu sušuko: "Elojī, Elojī, lemā sabachtāni?" Tai reiškia: "Mano Dieve, mano Dieve, kodėl mane palikai?!"

Mrk 15 35 Kai kurie ten stovintys išgirdę sakė: "Žiūrėk, Jis šaukiasi Elijo".

Mrk 15 36 Tada vienas nubėgęs primirkė kempinę rūgštaus vyno, užmovė ją ant nendrės ir davė Jam gerti, sakydamas: "Palaukite, pažiūrėsime, ar ateis Elisas Jo nuimti".

Mrk 15 37 Bet Jėzus, garsiai sušukęs, atidavė dvasią.

Mrk 15 38 Ir šventyklos uždanga perplyšo pusiau nuo viršaus iki apačios.

Mrk 15 39 Šimtininkas, stovėjęs priešais ir matęs, kaip Jis šaukdamas mirė, tarė: "Tikrai šitas žmogus buvo Dievo Sūnus!"

Mrk 15 40 Ten taip pat buvo moterų, kurios žiūrėjo iš toli; tarp jų ir Marija Magdalietė, Marija-Jokūbo Jaunesniojo ir Jozės motina-ir Salomė.

Mrk 15 41 Kai Jėzus dar buvo Galilėjoje, jos Jį lydėjo ir Jam tarnavo. Ten buvo ir daug kitų moterų, kartu su Juo atvykusių į Jeruzalę.

Mrk 15 42 Vakarui atėjus, kadangi buvo Prisirengimas, -sabato išvakarės, -

Mrk 15 43 atvyko Juozapas iš Arimatėjos, garbingas teismo tarybos narys, kuris irgi laukė Dievo karalystės. Jis drąsiai nuėjo pas Pilotą ir paprašė Jėzaus kūno.

Mrk 15 44 Pilotas nustebęs, argi jau būtų miręs? Jis pasišaukė šimtininką ir paklausė, ar Jėzus jau miręs.

Mrk 15 45 Sužinojęs tai iš šimtininko, jis atidavė Juozapui kūną.

Mrk 15 46 Šis nupirko drobulę, nuėmė Jėzų nuo kryžiaus, įvyniojo į drobulę, paguldė Jį kape, kuris buvo iškal tas uoloje, ir užrėmė angą akmeniu.

Mrk 15 47 Marija Magdalena ir Marija, Jozės motina, matė, kur Jis buvo palaidotas.

Mrk 16 1 Sabatui praėjus, Marija Magdalietė, Marija, Jokūbo motina, ir Salomė nupirko kvepalų, kad nuėjusios galėtų Jėzų patepti.

Mrk 16 2 Labai anksti, pirmąją savaitės dieną, saulei tekant, jos atėjo prie kapo

Mrk 16 3 ir kalbėjosi tarp savęs: "Kas mums nuritins akmenį nuo kapo angos?"

Mrk 16 4 Bet pažvelgusios pamatė, kad akmuo nuristas. O jis buvo labai didelis.

Mrk 16 5 Įėjusios į kapo rūšį, išvydo dešinėje sėdintį jaunuolį ilgais baltais drabužiais ir nustėro.

Mrk 16 6 Jis joms tarė: "Neišsigąskite! Jūs ieškote nukryžiuotojo Jėzaus Nazariečio. Jis prisikėlė, Jo čia nebėra. Štai vieta, kur Jį buvo paguldę.

Mrk 16 7 Eikite, pasakykite Jo mokiniams ir Petru! Jis eina pirma jūsų į Galilėją. Ten Jį pamatysite, kaip Jis yra jums sakęs".

Mrk 16 8 Jos skubiai išėjo ir nubėgo nuo kapo, nes drebėjo ir buvo apstulbusios. Persigandusios jos niekam nieko nesakė.

Mrk 16 9 Prisikėlęs anksti rytą, pirmąją savaitės dieną, Jėzus pirmiausia pasirodė Marijai Magdalenai, iš kurios buvo išvaręs septynis demonus.

Mrk 16 10 Ji nuėjusi pranešė Jo bičiuliams, kurie liūdėjo ir verkė.

Mrk 16 11 Tie, išgirdę, kad Jis gyvas ir kad Jį pati Jį mačiusi, netikėjo.

Mrk 16 12 Po to Jis pasirodė dviem iš jų kelyje į kaimą, tačiau kitokiu pavidalu.

Mrk 16 13 Ir šitie sugrįžę pranešė visiems kitiems, bet ir jais anie netikėjo.

Mrk 16 14 Pagaliau Jėzus pasirodė visiems vienuolikai, kai jie sėdėjo už stalo. Jis barė juos už jų netikėjimą ir širdies kietumą, kad netikėjo tais, kurie buvo matę Jį prisikėlusį.

Mrk 16 15 Jis tarė jiems: "Eikite į visą pasaulį ir skelbkite Evangeliją visai kūrinijai.

Mrk 16 16 Kas įtikės ir krikštysis, bus išgelbėtas, o kas netikės, bus pasmerktas.

Mrk 16 17 Ir kurie tikės, tuos lydės šie ženklai: mano vardu jie išvarinės demonus, kalbės naujomis kalbomis,

Mrk 16 18 ims plikomis rankomis gyvates ir, jei išgertų mirtinų nuodų, jiems nepakenks. Jie dės rankas ant ligonių, ir tie pasveiks".

Mrk 16 19 Baigęs jiems kalbėti, viešpats buvo paimitas į dangų ir atsisėdo Dievo dešinėje.

Mrk 16 20 O jie ėjo ir visur pamokslavo, viešpačiui drauge veikiant ir patvirtinant žodį lydinčiais stebuklais. Amen.

Lke 1 1 Kadangi daugelis rašė pasakojimą apie pas mus buvusius įvykius,

Lke 1 2 kaip mums perdavė nuo pradžios savo akimis mačiusieji ir buvusieji žodžio tarnai,

Lke 1 3 tai ir aš, rūpestingai viską nuo pradžios ištyręs, nusprendžiau

surašyti tau, garbingasis Teofiliau, sutvarkytą pasakojimą.

Lke 1 4 kad įsitikintum tikrumu mokymo, kurio buvai išmokytas.

Lke 1 5 Judėjos karaliaus Erodo dienomis gyveno kunigas, vardu Zacharijas, iš Abijos skyriaus. Jis turėjo žmoną, vardu Elžbietą, iš Aarono palikuonių.

Lke 1 6 Jie abu buvo teisūs Dievo akyse ir nepriekaištingai vykdė visus Viešpaties įsakymus bei nuostatus.

Lke 1 7 Juodu neturėjo vaikų, nes Elžbieta buvo nevaisinga, ir abu sulaukę senyvo amžiaus.

Lke 1 8 Kartą Zacharijas, atėjus eilei, tarnavo Dievui kaip kunigas ir, pagal paprotį,

Lke 1 9 kunigų burtu teko jam, įėjus į Viešpaties šventyklą, smilkyti smilkalus.

Lke 1 10 Smilkymo valandą laukė meldėsi gausi žmonių minia.

Lke 1 11 Tada jam pasirodė Viešpaties angelas, stovintis smilkymo aukuro dešinėje.

Lke 1 12 Pamatęs jį, Zacharijas sumišo, ir jį apėmė baimė.

Lke 1 13 Bet angelas jam tarė: "Nebijok, Zacharija, nes tavo malda išklaudyta. Tavo žmona Elžbieta pagimdys tau sūnų, o tu jį pavadinsi Jonu.

Lke 1 14 Tau bus džiaugsmas ir linksmybė, ir daugelis džiaugsis jo gimimu,

Lke 1 15 nes jis bus didis Viešpaties akyse. Jis negers vyno nei stiprių gėrimų. Ir nuo pat gimimo jis bus kupinas Šventosios Dvasios,

Lke 1 16 ir daugybę Izraelio vaikų atvers į Viešpatį, jų Dievą.

Lke 1 17 Elijo dvasia ir jėga jis eis pirma Viešpaties, kreipdamas tėvų širdis į vaikus ir neklusniusius į teisiųjų nusistatymą, kad parengtų Viešpačiui paruoštą tautą".

Lke 1 18 Tada Zacharijas atsakė angelui: "Kaip tai aš patirsiu? Aš gi jau senas, ir mano žmona nebejauna".

Lke 1 19 Angelas jam atsakė: "Aš esu Gabriėlius, stovintis Dievo akivaizdoje. Esu atsiųstas kalbėti su tavimi ir pranešti tau šią linksmą žinią.

Lke 1 20 Štai tu tapsi nebylys ir negalėsi kalbėti iki tos dienos, kurią tai įvyks, nes nepatikėjai mano žodžiais, kurie išsipildys savo metu".

Lke 1 21 Tuo tarpu žmonės laukė Zacharijo ir stebėjosi, kad jis taip ilgai užtrunka šventykloje.

Lke 1 22 Išėjęs jis negalėjo prakalbėti, ir jie suprato, kad jis turėjęs šventykloje regėjimą. Jis aiškinosi jiems ženklais ir pasiliko nebylys.

Lke 1 23 Tarnavimo dienoms pasibaigus, jis grįžo namo.

Lke 1 24 Praslinkus kiek laiko, jo žmona Elžbieta pastojė ir penkis mėnesius slėpėsi, sakydama:

Lke 1 25 "Tai Viešpats man davė; Jis dabar teikėsi atimti mano pažeminimą žmonių akyse".

Lke 1 26 Šeštame mėnesyje angelas Gabriėlius buvo Dievo pasiųstas į Galilėjos miestą Nazaretą

Lke 1 27 pas mergelę, sužadėtą su vyru, vardu Juozapas, iš Dovydo namų; o mergelės vardas buvo Marija.

Lke 1 28 Atėjęs pas ją, angelas tarė: "Sveika, malonėmis apdovanotoji! Viešpats su tavimi! Palaiminta tu tarp moterų!"

Lke 1 29 Jį pamačiusi, ji sumišo nuo jo žodžių ir galvojo, ką toks pasveikinimas reiškia.

Lke 1 30 O angelas jai tarė: "Nebijok, Marija, tu radai malonę pas Dievą! Štai tu pradėsi įsčiose ir pagimdysi sūnų, kurį pavadinsi Jėzumi.

Lke 1 31 Jis bus didis ir vadinsis Aukščiausiojo sūnus. Viešpats Dievas duos Jam Jo tėvo Dovydo sostą;

Lke 1 32 Jis valdys Jokūbo namus per amžius, ir Jo karalystei nebus galo".

Lke 1 33 Marija paklausė angelą: "Kaip tai įvyks, jeigu aš nepažįstu vyro?"

Lke 1 34 Angelas jai atsakė, tardamas: "Šventoji Dvasia nužengs ant tavęs, ir Aukščiausiojo jėga apgaus tave; todėl ir gimęs iš tavęs bus šventas ir vadinamas Dievo sūnumi.

Lke 1 35 Tavo giminaitė Elžbieta, kuri buvo laikoma nevaisinga, pradėjo sūnų senatvėje, ir šis mėnuo yra šeštas jai,

Lke 1 36 nes Dievui nėra negalimų dalykų".

Lke 1 37 Tada Marija atsakė: "Štai aš Viešpaties tarnaitė, tebūnie man pagal tavo žodį". Ir angelas nuo jos pasitraukė.

Lke 1 38 Tomis dienomis Marija atsikėlusi skubiai iškeliavo į Judėjos kalnyno miestą.

Lke 1 39 Ji nuėjo į Zacharijo namus ir pasveikino Elžbietą.

Lke 1 40 Vos tik Elžbieta išgirdo Marijos sveikinimą, suspurdėjo kūdikis jos įsčiose, o pati Elžbieta tapo kupina Šventosios Dvasios.

Lke 1 41 Ji balsiai sušuko ir tarė: "Palaiminta tu tarp moterų, ir palaimintas tavo įsčių vaisius!

Lke 1 42 Iš kur man tai, kad mano Viešpaties motina aplanko mane?!

Lke 1 43 Štai vos tik tavo pasveikinimas pasiekė mano ausis, suspurdėjo iš džiaugsmo kūdikis mano įsčiose.

Lke 1 44 Laiminga patikėjusi, nes išsipildys, kas Viešpaties jai pasakytą".

Lke	1	46	0 Marija prabilo: "Mano siela šlovina Viešpatį,
Lke	1	47	ir mano dvasia džiaugiasi Dievu, savo Gelbėtoju,
Lke	1	48	nes jis pažvelgė į nuolankią savo tarnaitę. Štai nuo dabar palaiminta
mane vadins visos kartos,			
Lke	1	49	nes didžių dalykų padarė man Galingasis, ir šventas yra Jo vardas!
Lke	1	50	Jis gailestingas iš kartos į kartą tiems, kurie Jo bijosi.
Lke	1	51	Jis parodė savo rankos galybę ir išsklaidė išdidžios širdies žmones.
Lke	1	52	Jis numetė galiūnus nuo sostų ir išaukštino žemuosius.
Lke	1	53	Alkstančius gėrybėmis apdovanojo, turtuolius tuščiomis paleido.
Lke	1	54	Jis padėjo savo tarnui Izraeliui, prisimindamas gailestingumą,
Lke	1	55	kaip buvo žadėjęs mūsų protėviams-Abraomui ir jo palikuonims per
amžius".			
Lke	1	56	Marija išbuvo su Elžbieta apie tris mėnesius ir sugrįžo į savo namus.
Lke	1	57	Elžbietai atėjo metas gimdyti, ir ji susilaukė sūnaus.
Lke	1	58	Jos kaimynai ir giminės, išgirde, kokį didį gailestingumą parodė jai
Viešpats, džiaugėsi kartu su ja.			
Lke	1	59	Aštuntą dieną jie susirinko berniuko apipjaustyti ir norėjo jį
pavadinti tėvo vardu-Zachariju.			
Lke	1	60	Atsakydama jo motina tarė: "O, ne! Jis vadinasis Jonas".
Lke	1	61	Jie jai sakė: "Bet niekas tavo giminėje neturi šito vardo".
Lke	1	62	Jie ženklaais paklausė tėvą, kaip jis norėtų pavadinti kūdikį.
Lke	1	63	Šis, pareikalavęs rašomosios lentelės, užrašė: "Jo vardas-Jonas". Ir
visi stebėjosi.			
Lke	1	64	Tuo pat atsivėrė jo lūpos, atsirišo liežuvis, ir jis kalbėjo,
šlovindamas Dievą.			
Lke	1	65	Visus kaimynus apėmė baimė, ir po visą Judėjos kalnyną sklido kalbos
apie šiuos įvykius.			
Lke	1	66	Visi girdėjusieji dėjosi tai į širdį ir klausinėjo: "Kas gi bus iš to
vaiko?" Ir Viešpaties ranka buvo su juo.			
Lke	1	67	Kūdikio tėvas Zacharijas tapo pilnas Šventosios Dvasios ir pranašavo:
Lke	1	68	"Tebūna palaimintas Viešpats, Izraelio Dievas, kad aplankė savo tautą
ir atnešė jai išvadavimą.			
Lke	1	69	Jis iškėlė mums išgelbėjimo ragą savo tarno Dovydo namuose,
Lke	1	70	kaip nuo senų senovės buvo skelbęs savo šventųjų pranašų lūpomis,
Lke	1	71	jog mus išgelbės nuo priešų ir iš rankos tų, kurie mūsų nekencia,
Lke	1	72	tuo parodydamas mūsų protėviams gailestingumą ir atsimindamas savo
šventąją sandorą,			
Lke	1	73	priesaiką, duotą mūsų tėvui Abraomui, jog leis mums,
Lke	1	74	išvaduotiems iš priešų, be baimės Jam tarnauti
Lke	1	75	per visas mūsų gyvenimo dienas šventumu ir teisumu Jo akyse.-
Lke	1	76	O tu, vaikeli, būsi vadinamas Aukščiausiojo pranašu, nes eisi pirma
Viešpaties veido Jam kelio paruošti;			
Lke	1	77	tu mokysi Jo žmones pažinti išgelbėjimą per jų nuodėmių atleidimą
Lke	1	78	ir širdingiausią mūsų Dievo gailestingumą, su kuriuo aplankė mus aušra
iš aukštybių,			
Lke	1	79	kad apšviestų esančius tamsoje ir mirties šešėlyje, kad pakreiptų mūsų
žingsnius į ramybės kelią".			
Lke	1	80	Kūdikis augo ir tvirtėjo dvasia. Jis gyveno dykumoje iki pat savo
viešo pasirodymo Izraeliui dienos.			
Lke	2	1	Tomis dienomis išėjo ciesoriaus Augusto įsakymas surašyti visus
valstybės gyventojus.			
Lke	2	2	Toks pirmasis surašymas buvo padarytas Kvirinui valdant Siriją.
Lke	2	3	Taigi visi keliavo užsirašyti, kiekvienas į savo miestą.
Lke	2	4	Taip pat ir Juozapas ėjo iš Galilėjos miesto Nazareto į Judėją, į
Dovydo miestą, vadinamą			
Lke	2	5	Betliejumi, nes buvo kilęs iš Dovydo namų ir giminės.
Lke	2	6	Jis ėjo užsirašyti kartu su savo sužadėtine Marija, kuri buvo nėščia.
Sūnų,			
Lke	2	7	suvystė Jį vystyklais ir paguldė ēdžiose, nes jiems nebuvo vietos
užiegoje.			
Lke	2	8	Toje apylinkėje laukuose buvo piemenys, kurie, budėdami naktį, saugojo
savo bandą.			
Lke	2	9	Staiga jiems pasirodė Viešpaties angelas, ir juos apšvietė Viešpaties
šlovė. Jie labai išsigando,			
Lke	2	10	bet angelas jiems tarė: "Nebijokite! Štai skelbiu jums didelį
džiaugsmą, kuris bus visai tautai.			
Lke	2	11	Šiandien Dovydo mieste jums gimė Gelbėtojas. Jis yra Viešpats-Kristus.
Lke	2	12	Ir štai jums ženklas: rasite kūdikį, suvystytą ir paguldytą ēdžiose".
Lke	2	13	Staiga prie angelo pasirodė gausi dangaus kareivija, šlovinanti Dievą:
Lke	2	14	"Šlovė Dievui aukštybėse, o žemėje ramybė ir palankumas žmonėms!"
Lke	2	15	Kai angelai nuo jų pakilo į dangų, piemenys kalbėjosi: "Eikime į
Betliejų ir pažiūrėkime, kas ten įvyko, ką Viešpats mums paskelbė".			

The Holy Bible in Lithuanian

Lke 2 16 Jie nuskubėjo ir rado Mariją, Juozapą ir kūdikį, paguldytą ēdžiose.
 Lke 2 17 Pamatę jie apsakė, kas jiems buvo pranešta apie šitą kūdikį.
 Lke 2 18 Visi, kurie girdėjo, stebėjosi piemenų pasakojimu.
 Lke 2 19 Marija įsiminė visus šiuos žodžius, dėdamasi juos širdin.
 Lke 2 20 Piemenys grįžo atgal, garbindami ir šlovindami Dievą už visa, ką buvo girdėję ir matę, kaip jiems buvo paskelbta.
 Lke 2 21 Praslinkus aštuonioms dienoms, kai reikėjo apipjaustyti vaikelį, Jam buvo duotas Jėzaus vardas, kurį angelas nurodė dar prieš Jo pradėjimą iščiose.
 Lke 2 22 Pasibaigus Mozės Įstatymo nustatytoms apsivalymo dienoms, jie nunešė Jį į Jeruzalę pašvęsti Viešpačiui, -
 Lke 2 23 kaip parašyta Viešpaties Įstatyme: "Kiekvienas pirmagimis berniukas bus atskirtas Viešpačiui", -
 Lke 2 24 ir duoti auką, kaip pasakyta Viešpaties Įstatyme: "Porą purplėlių arba du balandžiukus".
 Lke 2 25 Jeruzalėje gyveno žmogus, vardu Simeonas, teisingas ir dievobaimingas vyras, kuris laukė Izraelio paguodos, ir Šventoji Dvasia buvo ant jo.
 Lke 2 26 Jam buvo apreikšta Šventąja Dvasia, kad jis nemirsias, kol pamatysias Viešpaties Kristų.
 Lke 2 27 Dvasios paragintas, jis atėjo į šventyklą. Ėnešant tėvams kūdikį Jėzų, kad pasieltgtų su Juo, kaip Įstatymas reikalauja,
 Lke 2 28 Simeonas paėmė Jį į rankas, laimino Dievą ir tarė:
 Lke 2 29 "Dabar, Valdove, leidi, kaip žadėjai, savo tarnui ramiai išskelauti,
 Lke 2 30 nes mano akys išvydo Tavo išgelbėjimą,
 Lke 2 31 kurį paruošei visų tautų akivaizdoje:
 Lke 2 32 šviesą pagonims apšviesti ir Tavo Izraelio tautos šlovę".
 Lke 2 33 Juozapas ir Jėzaus motina stebėjosi tuo, kas buvo apie Jį kalbama.
 Lke 2 34 Simeonas palaimino juos ir tarė Marijai, Jo motinai: "Štai šis skirtas daugelio Izraelyje nupuolimui ir atsikėlimui. Jis bus prieštaravimo ženklas, -
 Lke 2 35 ir tavo pačios sielą pervers kalavijas, -kad būtų atskleistos daugelio širdžių mintys".
 Lke 2 36 Ten buvo ir pranašė Ona, Fanuelio duktė iš Asero giminės. Ji buvo seno amžiaus. Po mergystės ji išgyveno septynerius metus su vyru,
 Lke 2 37 o paskui našlaudama sulaukė aštuoniadešimt ketverių metų. Ji nesitraukdavo nuo šventyklos, tarnaudama Dievui per dienas ir naktis pasninkais bei maldomis.
 Lke 2 38 Ir ji, tuo pačiu metu priėjusi, dėkojo Dievui ir kalbėjo apie kūdikį visiems, kurie laukė Jeruzalės atpirkimo.
 Lke 2 39 Atlikę visa, ko reikalavo Viešpaties Įstatymas, jie sugrįžo į Galilėją, į savo miestą Nazaretą.
 Lke 2 40 Vaikelis augo, stiprėjo dvasia, buvo pilnas išminties, ir Dievo malonė buvo su Juo.
 Lke 2 41 Jo tėvai kasmet eidavo į Jeruzalę švęsti Paschos.
 Lke 2 42 Kai Jėzui sukako dvylika metų, šventės papročiu jie nuvyko į Jeruzalę.
 Lke 2 43 Pasibaigus šventės dienoms ir jiems grįžtant atgal, vaikas Jėzus pasiliko Jeruzalėje, bet Juozapas ir Jo motina to nepastebėjo.
 Lke 2 44 Manydami Jį esant keleivių būryje, jie, nuėję dienos kelią, pradėjo ieškoti Jo tarp giminių ir pažįstamų.
 Lke 2 45 Nesuradę grįžo Jo beieškodami į Jeruzalę.
 Lke 2 46 Pagaliau po trijų dienų rado Jį šventykloje, sėdintį tarp mokytojų, besiklausantį jų ir juos beklausinėjantį.
 Lke 2 47 Visi, kurie Jį girdėjo, stebėjosi Jo išmanymu ir atsakymais.
 Lke 2 48 Pamatę Jį, jie labai nustebė, ir Jo motina Jam tarė: "Vaikeli, kodėl mums taip padarei? Štai Tavo tėvas ir aš sielvartaudami ieškojome Tavęs".
 Lke 2 49 Jis atsakė: "Kam gi manęs ieškojote? Argi nežinote, kad man reikia būti savo Tėvo reikaluose?"
 Lke 2 50 Bet jie nesuprato Jo pasakytų žodžių.
 Lke 2 51 Jis išskeliavo su jais ir grįžo į Nazaretą; ir buvo jiems klusnus. Jo motina laikė visus tuos žodžius savo širdyje.
 Lke 2 52 O Jėzus augo išmintimi, metais ir malone Dievo ir žmonių akyse.
 Lke 3 1 Penkioliktais ciesoriaus Tiberijaus viešpatavimo metais, Poncijui Pilotui valdant Judėją, Erodiui esant Galilėjos tetrarchu, jo broliui Pilypui-Iturėjos bei Trachonitės krašto tetrarchu, Lisaniijui-Abilenės tetrarchu,
 Lke 3 2 prie vyriausiųjų kunigų Ano ir Kajafo, buvo Viešpaties žodis Zacharijo sūnui Jonui dykumoje.
 Lke 3 3 Jis apėjo visą Pajordanę, skelbdamas atgailos krikštą nuodėmėms atleisti,
 Lke 3 4 kaip parašyta pranašo Izaijo žodžių knygoje: "Dykumoje šaukiančiojo balsas: 'Paruoškite Viešpačiui kelią, ištiesinkite Jam takus!'
 Lke 3 5 Kiekvienas slėnis tebūna užpildytas, kiekvienas kalnas bei kalnelis-nulygintas. Kreivi keliai tetampa tiesūs, o duobėti-išlyginti.
 Lke 3 6 Ir kiekvienas kūnas išvys Dievo išgelbėjimą".
 Lke 3 7 Ateinančioms pas Jį krikštytis minioms Jonas sakė: "Angių išperos, kas perspėjo jus bėgti nuo besiantinančios rūstybės?"

The Holy Bible in Lithuanian

Lke 3 8 Duokite vaisių, vertų atgailos! Ir nebandykite ramintis: 'Mūsų tėvas-Abraomas'. Aš jums sakau, kad Dievas gali pažadinti Abraomui vaikų iš šitų akmenų.

Lke 3 9 Štai kirvis jau prie medžių šaknų. Kiekvienas medis, kuris neduoda gerų vaisių, yra nukertamas ir įmetamas į ugnį".

Lke 3 10 Minios jį klausė: "Ką gi mums daryti?!"

Lke 3 11 Jis joms atsakė: "Kas turi dvi tunikas, tepasidalina su neturinčiu, ir kas turi maisto, tegul taip pat daro".

Lke 3 12 Ėjo ir muitininkai krikštytis ir klausė: "Mokytoja, ką mums daryti?"

Lke 3 13 Jis sakė jiems: "Nereikalaukite daugiau, kaip jums nustatyta".

Lke 3 14 Taip pat ir kariai klausė: "Ką mums daryti?" Jis jiems atsakė: "Nieko neskriauskite, melagingai nesukyskite, tenkinkitės savo alga".

Lke 3 15 Žmonėms esant apimtiems lūkesčio ir visiems mąstant širdyse apie Joną, ar kartais jis ne Kristus,

Lke 3 16 Jonas visiems kalbėjo: "Aš, tiesa, krikštiju jus vandeniui, bet ateina už mane galingesnis, kuriam aš nevertas atrišti sandalų dirželio. Jis krikštys jus Šventąja Dvasia ir ugnimi".

Lke 3 17 Jo rankoje vėtyklė: Jis kruopščiai išvalys savo kluoną ir surinks kviečius į klėtį, o pelus sudegins neužgesinama ugnimi".

Lke 3 18 Ir dar daug kitų paraginimų jis davė tautai, skelbdamas Gerąją naujieną.

Lke 3 19 Tetrarchas Erodas, Jono baramas dėl Erodidos, savo brolio žmonos, ir dėl visų piktadarybių, kurias buvo padaręs,

Lke 3 20 pridėjo prie jų dar ir tai, kad uždarė Joną į kalėjimą.

Lke 3 21 Kai, visai tautai krikštijantis, ir Jėzus pakrikštytas meldėsi, atsivėrė dangus,

Lke 3 22 ir Šventoji Dvasia kūnišku pavidalu nusileido ant Jo tarsi balandis, o balsas iš dangaus prabilo: "Tu mano mylimasis Sūnus, Tavimi Aš gėriuosi".

Lke 3 23 Jėzui buvo apie trisdešimt metų, kai jis pradėjo veikti. Jis buvo laikomas sūnumi Juozapo, Helio,

Lke 3 24 Matato, Levio, Melchio, Janajo, Juozapo,

Lke 3 25 Matatijo, Amoso, Naumo, Heslio, Nagajo,

Lke 3 26 Maato, Matatijo, Semeino, Josecho, Jodos,

Lke 3 27 Joanano, Resos, Zorobabelio, Salatielio, Nerio,

Lke 3 28 Melchio, Adijo, Kosamo, Elmadamo, Ero,

Lke 3 29 Jėzaus, Eliezero, Jorimo, Matato, Levio,

Lke 3 30 Simeono, Judo, Juozapo, Jonamo, Eliakimo,

Lke 3 31 Melėjo, Menos, Matatos, Natano, Dovydo,

Lke 3 32 Jesės, Jobedo, Boozo, Salmono, Naasono,

Lke 3 33 Ami nadabo, Aramo, Esromo, Faro, Judo,

Lke 3 34 Jokūbo, Izaoko, Abraomo, Taros, Nachoro,

Lke 3 35 Serucho, Ragaujo, Faleko, Ebero, Salos,

Lke 3 36 Kainamo, Arfaksado, Semo, Nojaus, Lamecho,

Lke 3 37 Matūzalia, Henochio, Jareto, Maleleelio, Kainamo,

Lke 3 38 Eno, Seto, Adomo, Dievo.

Lke 4 1 Kupinas Šventosios Dvasios Jėzus grįžo nuo Jordano, ir Dvasia jį nuvedė į dykumą.

Lke 4 2 keturiasdešimčiai dienų, ir Jis buvo velnio gundomas. Jis nieko nevalgė per tas dienas ir, joms pasibaigus, buvo alkanas.

Lke 4 3 Tada velnias Jam tarė: "Jei Tu Dievo Sūnus, liepk, kad šitas akmuo pavirstų duona".

Lke 4 4 Jėzus jam atsakė: "Parašyta: 'Žmogus gyvens ne viena duona, bet kiekvienu Dievo žodžiu'".

Lke 4 5 Tada velnias, užvedęs jį į aukštą kalną, viena akimirka parodė Jam visas pasaulio karalystes.

Lke 4 6 Velnias Jam tarė: "Duosiu Tau visą jų valdžią ir šlovę; jos man atiduotos, ir kam noriu, tam jas duodu.

Lke 4 7 Todėl, jei parpuolęs pagarbinsi mane, visa bus Tavo".

Lke 4 8 O Jėzus jam atsakė: "Eik šalin nuo manęs, šėtone! Parašyta: 'Viešpatij, savo Dievą, tegarbink ir Jam vienam tetarnauk!'".

Lke 4 9 Velnias nusivedė jį į Jeruzalę, pastatė ant šventyklos šelmens ir tarė: "Jei Tu Dievo Sūnus, pulk žemyn,

Lke 4 10 nes parašyta: 'Jis lieps savo angelams saugoti Tave,

Lke 4 11 ir jie nešios Tave ant rankų, kad neužsigautum kojos į akmenį' ".

Lke 4 12 Jėzus jam atsakė: "Pasakyta: 'Negundyk Viešpaties, savo Dievo!' ".

Lke 4 13 Baigęs visus gundymus, velnias pasitraukė nuo Jo iki laiko.

Lke 4 14 Su Dvasios jėga Jėzus grįžo į Galilėją, ir visame krašte pasklido apie jį garsas.

Lke 4 15 Jis mokė jų sinagogose, visų gerbiamas.

Lke 4 16 Jis atėjo į Nazaretą, kur buvo užaugęs. Sabato dieną, kaip pratęs, nuėjo į sinagogą ir atsistojo skaityti.

Lke 4 17 Jam padavė pranašo Izaijo knygos ritinį. Atvyniojęs ritinį, Jis rado vietą, kur parašyta:

Lke 4 18 "Viešpaties Dvasia ant manęs, nes Jis patepė mane skelbti Gerąją naująją vargšams, pasiuntė mane gydyti tų, kurių širdys sudužusios, skelbti belaisviams išvadavimo, akliems-regėjimo, siuntė vaduoti prislėgtųjų
Lke 4 19 ir skelbti maloningųjų Viešpaties metų".
Lke 4 20 Suvyniojęs knygos ritinį, Jėzus grąžino jį patarnautojui ir atsisėdo; visų sinagogoje esančių akys buvo įsmėgtos į Jį.
Lke 4 21 Ir Jis pradėjo jiems kalbėti: "Šiandien išsipildė ką tik jūsų girdėti Rašto žodžiai".
Lke 4 22 Visi Jam pritarė ir stebėjosi maloniais žodžiais, sklindančiais iš Jo lūpų. Ir jie sakė: "Argi Jis ne Juozapo sūnus?!"
Lke 4 23 O Jėzus jiems atsakė: "Jūs, be abejo, man priminsite patarlę: 'Gydytojai, pats pasigydyk' - padaryk ir čia, savo tėviškėje, darbų, kokių girdėjome buvus Kafarnaume".
Lke 4 24 Ir Jis tarė: "Iš tiesų sakau jums: joks pranašas nepriimamas savo tėviškėje.
Lke 4 25 Bet sakau jums tiesą: daug našlių buvo Izraelyje Elijo dienomis, kai dangus buvo uždarytas trejus metus ir šešis mėnesius ir baisus badas ištiko visą kraštą.
Lke 4 26 Bet nė pas vieną iš jų nebuvo siųstas Elisas, o tik pas našlę Sidono mieste, Sareptoje.
Lke 4 27 Taip pat pranašo Eliziejaus laikais daug buvo raupsuotųjų Izraelyje, bet nė vienas iš jų nebuvo išgydytas, tik siras Naamanas".
Lke 4 28 Visi, kurie buvo sinagogoje, tai išgirde, labai užsirūstino; pakilę išvarė jį iš miesto, iki šlaito to kalno, ant kurio pastatytas jų miestas, ir norėjo nustumti jį žemyn.
Lke 4 30 Bet Jėzus, praėjęs tarp jų, pasišalino.
Lke 4 31 Jis nuėjo į Galilėjos miestą Kafarnaumą ir kiekvieną savaitę mokė žmones.
Lke 4 32 Jie labai stebėjosi Jo mokymu, nes Jo žodžiai buvo su valdžia.
Lke 4 33 Sinagogoje buvo žmogus, kuris turėjo netyrą demonišką dvasią. Jis pradėjo garsiai šaukti:
Lke 4 34 "Šalin! Ko Tau iš mūsų reikia, Jėzau iš Nazareto?! Gal atėjai mūsų pražudyti? Aš žinau, kas Tu: Dievo Šventasis!"
Lke 4 35 Jėzus sudraudė jį: "Nutilk ir išsik iš jo!" Nubloškęs žmogų į vidurį, demonas išėjo, nė kiek jo nesužeidęs.
Lke 4 36 Visi nustėro ir kalbėjosi: "Kas tai per žodis: Jis su valdžia ir jėga įsakinėja netyrosioms dvasioms, ir tos pasitraukia?!"
Lke 4 37 Garsas apie Jį plito visose aplinkinėse vietovėse.
Lke 4 38 Iš sinagogos Jėzus atėjo į Simono namus. Simono uošvė labai karščiavo, ir jie prašė jai pagalbos.
Lke 4 39 Atsisitojęs prie jos galvūgalio, Jis sudraudė karštligę, ir toji dingo. Ji iškart atsikėlė ir jiems patarnavo.
Lke 4 40 Saulei leidžiantis, visi, kurie turėjo ligonių, įvairiomis ligomis sergančių, vedė juos prie Jėzaus, o Jis gydė, ant kiekvieno uždėdamas rankas.
Lke 4 41 Iš daugelio išėdavo demonai, šaukdami: "Tu Dievo Sūnus!" Bet Jis drausdavo juos, neleisdamas jiems kalbėti, nes jie žinojo Jį esant Kristų.
Lke 4 42 Dienai išaušus, Jis išėjęs pasitraukė į negyvenamą vietą. Minios Jo ieškojo ir, atėjusios pas Jį, bandė sulaukyti Jį, kad jų nepalikėtų.
Lke 4 43 Jis jiems tarė: "Ir kitiems miestams turiu skelbti Gerąją naująją apie Dievo karalystę, nes tam esu siųstas".
Lke 4 44 Ir Jis pamokslavo Galilėjos sinagogose.
Lke 5 1 Kartą, kai minios veržėsi prie Jo klausyti Dievo žodžio, Jis stovėjo prie Genezareto ežero
Lke 5 2 ir pamatė dvi valtis, stovinčias prie ežero kranto. Žvejai buvo išlipę iš jų ir plovė tinklus.
Lke 5 3 Įlipęs į vieną valtį, kuri buvo Simono, Jis paprašė truputį atsistumti nuo kranto ir atsisėdęs mokė minias iš valties.
Lke 5 4 Baigęs kalbėti, Jis tarė Simonui: "Irkis į gilumą ir išmeskite tinklus valksmui".
Lke 5 5 Simonas Jam atsakė: "Mokytojai, visą naktį vargė, mes nieko nesugavome, bet dėl Tavo žodžio užmesiu tinklą".
Lke 5 6 Tai padarę, jie užgriebė didelę daugybę žuvų, kad net jų tinklas pradėjo trūkinėti.
Lke 5 7 Jie pamoję savo bendrininkams, buvusiems ki toje valtyje, atplaukti į pagalbą. Tie atplaukė ir pripildė žuvų abi valtis, kad jos beveik skendo.
Lke 5 8 Tai matydamas, Simonas Petras puolė Jėzui po kojų, sakydamas: "Pasitrauk nuo manęs, Viešpatie, nes aš-nusidėjėlis!"
Lke 5 9 Mat jį ir visus draugus apėmė nuostaba dėl to valksmo žuvų, kurias jie sugavo;
Lke 5 10 taip pat Zebediejaus sūnus Jokūbą ir Joną, kurie buvo Petro bendrai. O Jėzus tarė Simonui: "Nebijok! Nuo šiol žmonės žvejojasi".
Lke 5 11 Išvilkę į krantą valtis, jie viską paliko ir nusekė paskui Jį.
Lke 5 12 Jam esant viename mieste, atėjo vyras, visas raupsuotas. Pamatęs Jėzų,

jis parpuolė ant žemės ir maldavo: "Viešpatie, jei nori, gali mane apvalyti!"
 Lke 5 13 Jėzus, ištisęs ranką, palietė raupsuotąjį ir tarė: "Noriu, būk
 švarus!" Ir iškart raupsai pranyko.
 Lke 5 14 Jėzus jam liepė niekam šito nepasakoti: "Tik nueik, pasirodyk kuniogui
 ir atiduok auką už pagijimą, kaip Mozės įsakytą, jiems paliudyti".
 Lke 5 15 Tačiau garsas apie Jį sklido vis plačiau, ir didelės minios rinkdavosi
 Jo pasiklausyti bei pagyti nuo savo ligų.
 Lke 5 16 O Jis pasitraukdavo į dykvietes melstis.
 Lke 5 17 vieną dieną, kai Jis mokė žmones, ten sėdėjo fariziejų bei Įstatymo
 mokytojų, susirinkusių iš visų Galilėjos ir Judėjos kaimų bei Jeruzalės. Ir ten buvo
 viešpaties jėga, kad gydytų žmones.
 Lke 5 18 Štai vyrai neštuvais atnešė paralyžiuotą žmogų. Jie bandė jį įnešti į
 vidų ir paguldyti priešais Jėzų.
 Lke 5 19 Nerasdami pro kur įnešti dėl žmonių gausybės, jie užlipo ant stogo ir,
 praardę jį, nuleido ligonį kartu su neštuvais žemyn ties Jėzumi.
 Lke 5 20 Matydamas jų tikėjimą, Jis tarė: "Žmogau, tavo nuodėmės tau
 atleistos!"
 Lke 5 21 Tada Rašto žinovai ir fariziejai pradėjo svarstyti: "Kas per vienas
 šitas piktžodžiaujantis? Kas gali atleisti nuodėmes, jei ne vienas Dievas?"
 Lke 5 22 Jėzus, supratęs jų mintis, prabilo: "Kodėl taip svarstote savo
 širdyse?"
 Lke 5 23 Kas lengviau-ar pasakyti: 'Tavo nuodėmės tau atleistos', ar pasakyti:
 'Kelkis ir vaikščiok'?"
 Lke 5 24 O kad žinotumėte žmogaus Sūnų turint žemėje valdžią atleisti
 nuodėmes, -čia Jis tarė paralyžiuotajam, -sakau tau: kelkis, imk savo gultą ir eik namo!"
 Lke 5 25 Tas tuojau atsikėlė jų akivaizdoje, pasiėmė neštuvus ir, šlovindamas
 Dievą, nuėjo namo.
 Lke 5 26 visi didžiai stebėjosi ir šlovino Dievą. Apimti baimės, jie kalbėjo:
 "Šiandien matėme stebinančių dalykų!"
 Lke 5 27 Po to išėjęs Jis pastebėjo muitininką, vardu Levį, sėdintį muitinėje,
 ir jam tarė: "Sek paskui mane!"
 Lke 5 28 Tas atsikėlė ir, viską palikęs, nusekė paskui Jį.
 Lke 5 29 Levis savo namuose iškėlė jam didelį pokylį. Prie stalo susirinko
 gausus būrys muitininkų ir kitų svečių.
 Lke 5 30 Rašto žinovai ir fariziejai murmėjo ir prikaišiojo Jėzaus mokiniams:
 "Kodėl jūs valgote ir geriate su muitininkais ir nusidėjėliais?"
 Lke 5 31 Jėzus jiems atsakė: "Ne sveikiesiems reikia gydytojo, bet ligoniams.
 Lke 5 32 Aš atėjau šaukti ne teisiųjų, bet nusidėjėlių atgailai".
 Lke 5 33 Tada jie sakė Jam: "Kodėl Jono mokiniai dažnai pasninkauja ir
 meldžiasi, taip pat ir fariziejų mokiniai, o Tavieji valgo ir geria?"
 Lke 5 34 Jėzus jiems atsakė: "Argi galite versti pasninkauti vestuviniukus, kol
 su jais yra jaunikis?"
 Lke 5 35 Ateis dienos, kai jaunikis bus iš jų atimtas, ir tada, tomis dienomis,
 jie pasninkaus".
 Lke 5 36 Jėzus dar pasakė jiems palyginimą: "Niekas neplėšia lopo iš naujo
 drabužio ir nesiuvia jo ant seno. Nes ir naująjį jis suplėšytų, ir senajam netiktų lopas iš
 naujojo.
 Lke 5 37 Taip pat niekas nepila jauno vyno į senus vynmaišius. Jaunas vynas
 suplėšytų vynmaišius, pats ištektų, ir vynmaišiai niekais nueitų.
 Lke 5 38 Jauną vyną reikia pilti į naujus vynmaišius, ir tada abeji išsilaiko.
 Lke 5 39 Ir niekas, gėręs seno vyno, nenori jauno; jis sako: 'Senasis
 geresnis!' "
 Lke 6 1 vieną savaitę, Jam einant per javų lauką, mokiniai skabė varpas ir,
 ištrynę tarp delnų, valgė.
 Lke 6 2 Kai kurie iš fariziejų jiems tarė: "Kodėl darote, kas per savaitę
 draudžiama?!"
 Lke 6 3 Jėzus jiems atsakė: "Nejaugi neskaitėte, ką darė Dovydas, kai buvo
 alkanas pats ir jo palydovai?"
 Lke 6 4 Kaip jis įėjo į Dievo namus, ėmė padėtinės duonos, valgė ir davė savo
 palydai, nors jos niekam neleistina valgyti, tik kunigams!"
 Lke 6 5 Ir Jis pridūrė: "Žmogaus Sūnus yra ir sabato viešpats".
 Lke 6 6 Kitą savaitę Jis nuėjo į sinagogą ir mokė. Ten buvo žmogus, kurio
 dešinė ranka buvo padžiūvusi.
 Lke 6 7 Rašto žinovai ir fariziejai stebėjo, ar Jis gydys per savaitę, kad
 rastų kuo Jį apkaltinti.
 Lke 6 8 Bet Jis, žinodamas jų mintis, tarė vyrui su padžiūvusią ranka: "Kelkis
 ir stok į vidurį". Tas atsistojo.
 Lke 6 9 Tada Jėzus jiems pasakė: "Aš klausiu jūsų: ar per savaitę leistina gera
 daryti ar bloga? Gelbėti gyvybę ar pražudyti?"
 Lke 6 10 Ir, apžvelgęs visus aplinkui, tarė tam žmogui: "Ištiesk savo ranką!"
 Tas taip padarė, ir jo ranka tapo sveika kaip ir kita.
 Lke 6 11 O jie baisiai įniršo ir tarėsi, ką galėtų Jėzui padaryti.

Lke 6 12 Tomis dienomis Jis užkopė į kalną melstis ir ten praleido visą naktį, melsdamasis Dievui.

Lke 6 13 Išaušus rytui, Jis pasišaukė savo mokinius ir iš jų išsirinko dvyliką, kuriuos ir pavadino apaštalais:

Lke 6 14 Simoną, kurį praminė Petru, jo brolių Andriejų, Jokūbą, Joną, Pilypą ir Baltramiejų,

Lke 6 15 Matą ir Tomą, Alfiejaus sūnų Jokūbą ir Simoną, vadinamą Uoliuoju,

Lke 6 16 Jokūbo sūnų Judą ir Judą Iskarijotą, kuris tapo išdaviuku.

Lke 6 17 Nusileidęs su jais žemyn, sustojo lygumoje. Ten buvo daugybė jo mokinių ir didelės minios žmonių iš visos Judėjos ir Jeruzalės, iš Tyro ir Sidono pajūrio. Jie susirinko jo pasiklausyti ir pagyti nuo savo ligų.

Lke 6 18 Buvo pagydomi kankinamieji netyrųjų dvasių.

Lke 6 19 Visa minia stengėsi jį paliesti, nes iš joėjo jėga ir visus gydė.

Lke 6 20 Tada, pakėlęs akis į savo mokinius, Jis prabilo: "Palaiminti jūs, vargšai, nes jūsų yra Dievo karalystė.

Lke 6 21 Palaiminti, kurie dabar alkstate, nes būsite pasotinti. Palaiminti, kurie dabar verkiate, nes juoksitės.

Lke 6 22 Palaiminti jūs, kai žmonės jūsų nekės, kai jus atskirs, šmeiš ir atmes jūsų vardą kaip blogą dėl žmogaus sūnaus.

Lke 6 23 Džiaukitės tą dieną ir linksminkitės, nes štai jūsų atlygis didelis danguje. Taip jų protėviai darė pranašams.

Lke 6 24 Bet vargas jums, turtingieji, nes jūs jau atsiėmėte savo paguodą!

Lke 6 25 Vargas jums, kurie dabar sotūs, nes būsite alkani! Vargas jums, kurie dabar juokiatės, nes jūs liūdėsite ir verksitės!

Lke 6 26 Vargas jums, kai visi žmonės jus giria, nes ir jų protėviai taip gyrė netikrus pranašus!"

Lke 6 27 "Bet jums, kurie klausotės, sakau: mylėkite savo priešus, darykite gera tiems, kurie jūsų nekenčia.

Lke 6 28 Laiminkite tuos, kurie jus keikia, ir melskitės už savo skriaudėjus.

Lke 6 29 Kas trenkia tau per vieną skruostą, atsuk ir antrąjį; kas atima iš tavęs apsiaustą, atiduok jam ir tuniką.

Lke 6 30 Duok kiekvienam, kuris prašo, ir nereikalauk atgal iš to, kuris tavo atėmė.

Lke 6 31 Kaip norite, kad jums žmonės darytų, taip ir jūs darykite jiems.

Lke 6 32 Jei mylite tuos, kurie jus myli, tai koks čia jūsų nuopelnas? Juk ir nusidėjėliai myli juos mylinčius.

Lke 6 33 Jei darote gera tiems, kurie jums gera daro, tai koks jūsų nuopelnas? Juk ir nusidėjėliai taip daro.

Lke 6 34 Jei skolinate tik tiems, iš kurių tikėtės atgausią, koks jūsų nuopelnas? Juk ir nusidėjėliai skolina nusidėjėjams, kad atgautų paskolą.

Lke 6 35 Bet mylėkite savo priešus, darykite gera ir skolinkite, nieko nesitikėdami. Tuomet jūsų atlygis bus didelis, ir jūs būsite Aukščiausiojo vaikai; nes Jis maloningas ir nedėkingiesiems, ir piktiesiems.

Lke 6 36 Būkite gailestingi, kaip ir jūsų Tėvas yra gailestingas.

Lke 6 37 Neteiskite ir nebūsite teisiami; nesmerkite ir nebūsite pasmerkti; atleiskite, ir jums bus atleista.

Lke 6 38 Duokite, ir jums bus duota; saiką gerą, prikimštą, sukratytą ir su kaupu duos jums į užantį. Koku saiku seikite, tokiu jums bus atseikėta".

Lke 6 39 Jis pasakė jiems palyginimą: "Ar gali aklas vesti aklą? Argi ne abu įkris į duobę?!

Lke 6 40 Mokinyš nėra viršesnis už savo mokytoją: kiekvienas mokinyš, jei gerai išlavintas, bus kaip jo mokytojas.

Lke 6 41 Kodėl matai krislą brolio akyje, o nepastebi rąsto savojoje?

Lke 6 42 Ir kaip gali sakyti broliui: 'Broli, leisk, išimsiu krislą iš tavo akies', -pats nematydamas savo akyje rąsto?! Veidmainy, pirmiau išritink rąstą iš savo akies, o tada matysi, kaip iš brolio akies išimti krislėlį.

Lke 6 43 Nėra gero medžio, kuris duotų blogus vaisius, ir nėra blogo, kuris duotų gerus vaisius.

Lke 6 44 Kiekvienas medis pažįstamas iš jo vaisių. Nuo erškėčių niekas nerenka figų, o nuo gervuogių krūmo neskina vynuogių.

Lke 6 45 Geras žmogus iš gero savo širdies lobyno iškelia gera, o blogas iš blogo savo širdies lobyno iškelia bloga. Jo lūpos kalba tai, ko pertekusi širdis".

Lke 6 46 "Kodėl vadinate mane: 'Viešpatie, Viešpatie', o nedarote, ką sakau?

Lke 6 47 Kiekvienas, kuris ateina pas mane, klausosi mano žodžių ir juos vykdo, -Aš parodysiu jums, į ką jis panašus.

Lke 6 48 Jis panašus į namą statantį žmogų, kuris giliai iškasė žemę ir padėjo pamatus ant uolos. Užėjus potvyniui, srovė atsimušė į tą namą, bet neištengė jo pajudinti, nes buvo pastatytas ant uolos.

Lke 6 49 O kas klausosi, bet nevykdo, panašus į žmogų, pasistačiusį namą be pamato, ant žemės. Vos tik srovė į jį atsimušė, jis kaip mat sugriuvo, ir to namo griuvimas buvo smarkus".

Lke 7 1 Baigęs visus savo pamokymus klausytojams, Jėzus sugrįžo į Kafarnaumą.

The Holy Bible in Lithuanian

Lke 7 2 Vieno šimtininko branginamas tarnas sirgo ir buvo arti mirties.
 Lke 7 3 Išgirdęs apie Jėzų, šimtininkas pasiuntė pas Jį kelis žydų
 vyresniusius, prašydamas Jį ateiti ir išgydyti tarną.
 Lke 7 4 Atėję pas Jėzų, jie karštai prašė, sakydami: "Jis vertas, kad jam tai
 padarytum,
 Lke 7 5 nes jis myli mūsų tautą ir mums yra pastatęs sinagogą".
 Lke 7 6 Jėzus nuėjo su jais. Kai Jis buvo netoli namų, šimtininkas atsiuntė
 savo draugus, kad jam pasakytų: "Viešpatie, nesivargink! Aš nesu vertas, kad užeitum po mano
 stogą.
 Lke 7 7 Taip pat savęs nelaikau vertu ateiti pas Tave. Bet tark žodį, ir mano
 tarnas pasveiks.
 Lke 7 8 Juk ir aš, būdamas valdinys, turiu sau pavaldžių kareivių. Taigi sakau
 kuriam iš jų: 'Eik', ir jis eina; sakau kitam: 'Ateik čia', ir jis ateina; sakau tarnui:
 'Padaryk tai', ir jis daro".
 Lke 7 9 Tai girdėdamas, Jėzus stebėjosi juo ir, atsigręžęs į Jį lydinčią
 minią, tarė: "Sakau jums-net Izraelyje neradau tokio didelio tikėjimo!"
 Lke 7 10 Sugrįžę į namus, pasiųstieji rado tarną pasveikusį.
 Lke 7 11 Po to Jėzus ėjo į miestą, vardu Nainą. Kartu su Juo keliavo daugelis
 jo mokinių ir gausi minia.
 Lke 7 12 Kai Jis prisiartino prie miesto vartų, štai nešė numirėlį-vienintelį
 motinos sūnų, o ji buvo našlė. Kartu su ja ėjo didelė miesto minia.
 Lke 7 13 Pamačiusiam motiną viešpačiui pagailo jos, ir Jis tarė: "Neverk!"
 Lke 7 14 Priėjęs Jis palietė neštuvus. Nešėjai sustojo, ir Jis pasakė:
 "Jaunuoli, sakau tau: kelkis!"
 Lke 7 15 Numirėlis atsisėdo ir pradėjo kalbėti. Jėzus atidavė jį motinai.
 Lke 7 16 Visus apėmė baimė, ir jie šlovino Dievą, sakydami: "Didis pranašas
 iškilo tarp mūsų", ir: "Dievas aplankė savo tautą".
 Lke 7 17 Ta žinia apie Jį pasklido po visą Judėją ir visą apylinkę.
 Lke 7 18 Visa tai pranešė Jonui jo mokiniai.
 Lke 7 19 Tada Jonas, pasišaukęs du savo mokinius, siuntė juos pas Jėzų
 paklausti: "Ar Tu esi Tas, kuris turi ateiti, ar mums laukti kito?"
 Lke 7 20 Atėję pas Jį, tie vyrai tarė: "Jonas Krikštytojas mus siuntė pas Tave,
 klausdamas: 'Ar Tu esi Tas, kuris turi ateiti, ar mums laukti kito?' "
 Lke 7 21 Kaip tik tuo metu Jis pagydė daugelį nuo ligų bei negalių ir nuo
 piktybų dvasių, daugeliui aklybų dovanojo regėjimą.
 Lke 7 22 Tad atsakydamas, Jis tarė jiems: "Nuėję praneškite Jonui, ką matėte ir
 girdėjote: aklieji regi, luošieji vaikščioja, raupsuotieji apvalomi, kurtieji girdi, mirusieji
 prikeliami, vargšams skelbiama Geroji naujiena.
 Lke 7 23 Ir palaimintas, kas nepasipliktiš manimi".
 Lke 7 24 Jono pasiuntiniams nuėjus, Jis pradėjo kalbėti minioms apie Joną: "Ko
 išėjote į dykumą pažiūrėti? Ar vėjo linguojamos nendrės?
 Lke 7 25 Ko išėjote pamatyti? Ar švelniais drabužiais vilkinčio žmogaus? Antai
 tie, kurie ištai gingai vilki ir prabangiai gyvena, yra karaliaus rūmuose.
 Lke 7 26 Tai ko gi išėjote pamatyti? Ar pranašo? Taip, sakau jums, ir daug
 daugiau negu pranašo.
 Lke 7 27 Jis yra tas, apie kurį parašyta: 'Štai Aš siunčiu pirma Tavęs savo
 pasiuntinį, kuris nuties Tau kelią'.
 Lke 7 28 Sakau jums: tarp gimusių iš moters nebuvo didesnio pranašo už Joną
 Krikštytoją, bet ir mažiausias Dievo karalystėje didesnis už jį.
 Lke 7 29 Jį išgirdusi, visa tauta, taip pat ir muitininkai, pripažino Dievo
 teisingumą, nes leidosi krikštijami Jono krikštu.
 Lke 7 30 Tik fariziejai ir Įstatymo mokytojai atstūmė, ką Dievas jiems buvo
 sumanęs, nesiduodami Jono krikštijami".
 Lke 7 31 "Su kuo galėčiau palyginti šios kartos žmones? Į ką jie panašūs?
 Lke 7 32 Jie panašūs į vaikus, kurie, susėdę turgavietėje, vieni kitiems
 šaukia: 'Mes jums grojome, o jūs nešokote; mes giedojome raudas, o jūs neverkėte'.
 Lke 7 33 Buvo atėjęs Jonas Krikštytojas. Jis nevalgė duonos ir negėrė vyno, tai
 jūs sakėte: 'Jis demono apsėstas'.
 Lke 7 34 Atėjo Žmogaus Sūnus; Jis valgo ir geria, tai jūs vėl sakote: 'Štai
 rijūnas ir vyno gėrėjas, muitininkų ir nusidėjėlių bičiulis'.
 Lke 7 35 Bet išmintį pateisina visi jos vaikai".
 Lke 7 36 Vienas fariziejus pakvietė Jėzų kartu valgyti. Atėjęs į fariziejaus
 namus, Jis sėdo prie stalo.
 Lke 7 37 Ir štai moteris, kuri buvo žinoma mieste nusidėjėlė, sužinojusi, kad
 Jis fariziejaus namuose, atsinešė alebastrinį indą kvapaus tepalo
 Lke 7 38 ir, verkdama priėjusi iš užpakalio prie jo kojų, ėmė laistyti jas
 ašaromis, šluostyti savo galvos plaukais, bučiavo jo kojas ir tepė jas tepalu.
 Lke 7 39 Tai matydamas, fariziejus, kuris Jėzų pasikvietė, samprotavo: "Jeigu
 šitas būtų pranašas, jis žinotų, kas tokia ši moteris, kuri Jį liečia, nes ji-nusidėjėlė!"
 Lke 7 40 O Jėzus tarė: "Simonai, turiu tau ką pasakyti". Tas atsiliepė: "Sakyk,
 Mokytojaul!"
 Lke 7 41 "Skolintojas turėjo du skolininkus. Vienas buvo skolingas penkis

šimtus denarų, o kitas-penkiasdešimt.

Lke 7 42 Jiems neturint iš ko atiduoti, jis dovanuoja abiem. Kuris labiau jį mylės?"

Lke 7 43 Simonas atsakė: "Manau, jog tas, kuriam daugiau dovanota". Jėzus tarė: "Teisingai nusprendei".

Lke 7 44 Ir, atsisukęs į moterį, Jis tarė Simonui: "Matai šitą moterį? Aš atėjau į tavo namus, tu nedavei man vandens kojoms nusimazgoti, o ji laistė jas ašaromis ir šluostė savo plaukais.

Lke 7 45 Tu manęs nepabučiavai, o ji, vos man atėjus, nesiliauja bučiavusi mano kojų.

Lke 7 46 Tu aliejumi man galvos nepatepei, o ji tepalu patepė man kojas.

Lke 7 47 Todėl sakau tau: jos gausios nuodėmės jai atleidžiamos, nes ji labai pamilo. Kam mažai atleista, tas menkai myli".

Lke 7 48 Jis tarė jai: "Tavo nuodėmės atleistos".

Lke 7 49 Esantieji kartu su Juo už stalo ėmė svarstyti: "Kas gi Jis toks, kad net ir nuodėmės atleidžia?!"

Lke 7 50 O Jis tarė moteriai: "Tavo tikėjimas išgelbėjo tave. Eik rami".

Lke 8 1 Po to Jėzus keliavo per miestus ir kaimus, pamokslaudamas ir skelbdamas Dievo karalystės Gerąją naujieną. Su Juo buvo dvylika

Lke 8 2 ir kelios moterys, išgydytos nuo piktybių dvasių bei ligų: Marija, vadinama Magdaliete, iš kurios buvo išėję septyni demonai,

Lke 8 3 Erodo prievaizdo Chūzo žmona Joana, Zuzana ir daug kitų, kurios jiems tarnavo savo turtu.

Lke 8 4 Susirinkus gausiai miniai ir žmonėms iš visų miestų skubant pas Jį, Jis kalbėjo palyginimu:

Lke 8 5 "Sėjėjas išėjo sėti savo sėklos. Jam besėjant, vieni grūdai nukrito palei kelią, buvo sumindžioti, ir padangių paukščiai juos sulesė.

Lke 8 6 Kiti nukrito ant uolos, ir išdygę nudžiūvo, nes trūko drėgmės.

Lke 8 7 Kiti nukrito tarp erškečių, ir tie, kartu išaugę, nusmelkė juos.

Lke 8 8 O dar kiti nukrito į gerą žemę ir išaugę davė šimteriopą derlių". Tai papasakojęs, Jis sušuko: "Kas turi ausis klausyti-teklauso!"

Lke 8 9 Jo mokiniai paklausė: "Ką reiškia šis palyginimas?"

Lke 8 10 Jis atsakė: "Jums duota pažinti Dievo karalystės paslaptis, o kitiems jos skelbiamos palyginimais, kad 'žiūrėdami nematytų ir girdėdami nesuprastų' ".

Lke 8 11 "Palyginimas štai ką reiškia: sėkla yra Dievo žodis.

Lke 8 12 Palei kelią-tai tie, kurie klausosi, paskui ateina velnias ir išrauna žodį iš jų širdies, kad jie netikėtų ir nebūtų išgelbėti.

Lke 8 13 Ant uolos-tai tie, kurie, išgirdę žodį, su džiaugsmu jį priima, bet neturi šaknų: jie kurį laiką tiki, o gundymo metu atkrinta.

Lke 8 14 Sėkla, kritusi tarp erškečių,-tai tie, kurie išgirdo, bet, toliau eidami, buvo nusmelkti rūpesčių, turtų bei gyvenimo malonumų ir neduoda subrendusio vaisiaus.

Lke 8 15 Nukritusi į gerą žemę sėkla-tai tie, kurie klauso žodžio, išsaugo jį tyroje ir geroje širdyje ir duoda vaisių kantrumu".

Lke 8 16 "Nė vienas, uždegęs žiburį, neapvožia jo indu ir nekiša po lova, bet stato į žibintuvą, kad įeinantys matytų šviesą.

Lke 8 17 Nėra nieko paslėpta, kas nebūtų atskleista, nieko slapta, kas nepasidarytų žinoma ir neišeitų aiškėn.

Lke 8 18 Tad žiūrėkite, kaip klausotės. Kas turi, tam bus duota, o iš neturinčio bus atimta ir tai, ką jis tariasi turįs".

Lke 8 19 Pas Jėzų atėjo motina ir Jo broliai, bet negalėjo prieiti prie Jo per minią.

Lke 8 20 Jam pranešė: "Tavo motina ir broliai stovi lauke ir nori su Tavimi pasimatyti".

Lke 8 21 O Jis atsakė: "Mano motina ir mano broliai-tai tie, kurie klausosi Dievo žodžio ir jį vykdo".

Lke 8 22 Vieną dieną Jėzus su mokiniiais įlipo į valtį ir pasakė: "Irkimės anapus ežero!" Ir jie išplaukė.

Lke 8 23 Jiems beplaukiant, Jėzus užmigo. Ežere kilo audra. Bangos pradėjo semti valtį, ir jie atsidūrė pavojuje.

Lke 8 24 Tuomet pripuolę jie ėmė žadinti Jį, šaukdami: "Mokytoja, Mokytoja, mes žūvame!" Atsikėlęs Jis sudraudė vėją ir bangas. Jos nurimo, ir stėjo tylą.

Lke 8 25 O Jėzus paklausė juos: "Kur jūsų tikėjimas?" Jie išsigandę ir nustebę kalbėjosi tarpusavy: "Kas Jis toks, kad įsakinėja net vėjams ir vandeniui, ir tie Jo klauso?!"

Lke 8 26 Jie atplaukė į gadariečių kraštą, kuris yra priešingame Galilėjai krante.

Lke 8 27 Kai tik Jėzus išlipo į krantą, Jį pasitiko iš miesto atbėgęs vyras, kuris jau ilgą laiką turėjo demonų. Jis nedėvėjo drabužių ir negyveno namuose, bet laikėsi kapinėse.

Lke 8 28 Pamatęs Jėzų, jis suriko, parpuolė prieš Jį ir ėmė garsiai šaukti: "Ko nori iš manęs, Jėzau, aukščiausiojo Dievo Sūnau?! Maldauju, nekankink manęs!"

Lke 8 29 Mat Jėzus buvo įsakęs netyrajai dvasiai išeiti iš to žmogaus. Dvasia dažnai jį sugriebdavo ir, nors jį saugodavo surakintą grandinėmis, supančiotomis kojomis, jis

sutraukydavo pančius ir demonas jį varydavo į dykumą.
 Lke 8 30 Jėzus jo paklausė: "Kuo tu vardu?" Šis atsakė: "Legionas". Mat į jį
 buvo įėję daug demonų.
 Lke 8 31 Jie maldavo Jėzų, kad Jis neįsakytų jiems eiti į bedugnę.
 Lke 8 32 Tenai kalne ganėsi didelė banda kiaulių. Demonai prašė leisti sueiti į
 jas. Jėzus leido.
 Lke 8 33 Tada demonai, išėję iš žmogaus, apniko kiaules. Banda tuojuo metėsi
 nuo skardžio į ežerą ir prigėrė.
 Lke 8 34 Pamatę, kas nutiko, piemenys pabėgo ir pranešė apie tai mieste bei
 kaimuose.
 Lke 8 35 Žmonės išėjo pažiūrėti, kas atsitiko, ir, atėję prie Jėzaus, rado
 žmogų, iš kurio buvo išėję demonai, sėdintį prie Jėzaus kojų apsirengusį ir sveiko proto. Ir
 jie išsigando.
 Lke 8 36 Tie, kurie matė, papasakojo, kaip buvo išgydytas demonų apsėstasis.
 Lke 8 37 Tada visa gadariečių krašto minia ėmė prašyti, kad Jėzus pasitrauktų
 nuo jų, nes juos buvo apėmusi didelė baimė. Jis įsėdo į valtį ir grįžo atgal.
 Lke 8 38 Vyras, iš kurio buvo išėję demonai, prašėsi paliekamas pas Jėzų.
 Tačiau Jis atleido jį ir paliepė:
 Lke 8 39 "Grįžk namo ir papasakok, kokių didžiųjų dalykų tau padarė Dievas".
 Tuomet jis nuėjo ir skelbė po visą miestą, ką Jėzus jam buvo padaręs.
 Lke 8 40 Grįžtantį Jėzų pasitiko minia, nes visi jo laukė.
 Lke 8 41 Ir štai atėjo vyras, vardu Jayras, sinagogos vyresnysis. Jis puolė
 Jėzui po kojų, maldaudamas ateiti į jo namus.
 Lke 8 42 Mat jo vienintelė, dvylikametė dukrelė buvo bemirštanti. Jėzusėjo iš
 visų pusių spaudžiamas minios.
 Lke 8 43 Viena moteris, dvylika metų serganti kraujoplūdžiu ir išleidusi
 gydytojams visus savo išteklius, – bet jos nė vienas negalėjo pagydyti, –
 Lke 8 44 prisiartino iš užpakalio ir prisilietė jo drabužio apvado. Ir bematant
 kraujas liovėsi plūdęs.
 Lke 8 45 Jėzus paklausė: "Kas mane palietė?" Visiems besiginant, Petras ir
 šalia jo esantys tarė: "Mokytoja, minia Tave spaudžia ir stumia, o Tu klausai: 'Kas mane
 palietė?' "
 Lke 8 46 Bet Jėzus atsakė: "Mane kažkas palietė, nes Aš pajutau, kad iš manęs
 išėjo jėga".
 Lke 8 47 Moteris, matydama, kad neliko nepastebėta, drebdama prisiartino,
 parpuolė jam po kojų ir visų žmonių akivaizdoje papasakojo, kodėl prisilietė ir kaip tuojuo
 pasveiko.
 Lke 8 48 Tuomet Jėzus jai tarė: "Dukra, tavo tikėjimas išgydė tave. Eik rami!"
 Lke 8 49 Jam tebekalbant, atėjo kažkas iš sinagogos vyresniojo namų ir tam
 pranešė: "Tavo duktė numirė. Nebevalgink Mokytojo".
 Lke 8 50 Tai išgirdęs, Jėzus tarė: "Nebijok, tik tikėk, ir ji bus išgelbėta".
 Lke 8 51 Atėjęs į namus, Jis neleido su savimi įeiti niekam, tik Petru, Jonui,
 Jokūbui ir mergaitės tėvui bei motinai.
 Lke 8 52 Visi verkė ir apraudojo ją. Bet Jis tarė: "Neverkite! Mergaitė nemirė,
 o tik miega".
 Lke 8 53 Jie šaipėsi iš jo, žinodami, kad ji mirusi.
 Lke 8 54 Bet Jėzus juos visus išvarė, ir, paėmęs ją už rankos, sušuko:
 "Mergaitė, kelkis!"
 Lke 8 55 Jos dvasia sugrįžo, ir ji tuojuo atsikėlė. Jėzus liepė duoti jai
 valgyti.
 Lke 8 56 Jos tėvai be galo stebėjosi, o Jis įsakė niekam nesakyti, kas buvo
 įvykę.
 Lke 9 1 Sukvietęs dvylika savo mokinių, Jėzus davė jiems jėgą ir valdžią prieš
 visus demonus ir gydyti ligoms.
 Lke 9 2 Po to išsiuntė juos skelbti Dievo karalystės ir gydyti ligonius.
 Lke 9 3 Jis pasakė jiems: "Nieko neimkite kelionei: nei lazdos, nei krepšio,
 nei duonos, nei pinigų. Neturėkite nė dviejų tunikų.
 Lke 9 4 Į kuriuos tik namus įeisite, tenai pasilikite ir iš ten toliau
 keliaukite.
 Lke 9 5 O kur žmonės jūsų nepriims, išeidami iš to miesto, nusikratykite nuo
 kojų dulkes kaip liudijimą prieš juos".
 Lke 9 6 Išėję jie traukė per aplinkinius kaimus, visur skelbdami Evangeliją
 bei gydydami.
 Lke 9 7 Tetrarchas Erodas išgirdo apie visus tuos įvykius ir suglumo, nes
 vieni sakė, kad Jonas prisikėlęs iš numirusių,
 Lke 9 8 kiti-kad pasirodęs Elisas, dar kiti-kad prisikėlęs vienas iš senųjų
 pranašų.
 Lke 9 9 Erodas sakė: "Jonui aš nukirsdinau galvą; o kas yra šitas, apie kurį
 girdžiu pasakojant tokius dalykus?!" Ir jis labai norėjo Jėzų pamatyti.
 Lke 9 10 Sugrįžę apaštalai pasakojo Jėzui, ką buvo nuveikę. Pasiėmęs juos, Jis
 pasitraukė nuošaliai į dykvietę, netoli miesto, vadinamo Betsaida.
 Lke 9 11 Minios, tai sužinojusios, nusekė paskui jį. Jis priėmė žmones, kalbėjo

jiems apie Dievo karalystę ir išgydė tuos, kuriems reikėjo gydymo.
 Lke 9 12 Diena slinko vakarop. Priėję dvylika tarė Jam: "Paleisk žmones, kad jie, nuėję į aplinkinius kaimus bei kiemus, susirastų nakvynę ir maisto. Mes juk esame dykvietėje".
 Lke 9 13 Bet Jėzus tarė: "Jūs duokite jiems valgyti". Jie atsakė: "Mes nieko daugiau neturime, tik penkis kepalus duonos ir dvi žuvis. Nebent nueitume ir nupirktume maisto visiems šitiems žmonėms".
 Lke 9 14 O ten buvo apie penkis tūkstančius vyrų. Jėzus įsakė mokiniams: "Susodinkite juos būriais po penkiasdešimt".
 Lke 9 15 Jie taip padarė ir visus susodino.
 Lke 9 16 Tada, paėmęs penkis kepalus ir dvi žuvis, Jis pažvelgė į dangų, palaimino, laužė ir davė mokiniams, kad padalintų miniai.
 Lke 9 17 Visi valgė ir pasisotino. Ir dar buvo surinkta dvylika pintinių trupinių.
 Lke 9 18 Kartą, kai Jis nuošaliai meldėsi ir su Juo buvo mokiniai, Jis paklausė juos: "Kuo mane žmonės laiko?"
 Lke 9 19 Jie atsakė: "Vieni-Jonu Krikštytoju, kiti-Eliju, dar kiti sako, prisikėlęs vienas iš senųjų pranašų".
 Lke 9 20 Tada Jis paklausė: "O jūs kuo mane laikote?" Petras atsakė: "Dievo Pateptuoju".
 Lke 9 21 Jis griežtai įspėjo juos, įsakė niekam to nepasakoti
 Lke 9 22 ir pasakė: "Žmogaus Sūnus turės daug iškentėti. Jis bus vyresniųjų, aukštųjų kunigų bei Rašto žinovų atmestas, nužudytas ir trečią dieną prisikels".
 Lke 9 23 O visiems Jis kalbėjo: "Jei kas nori eiti paskui mane, teišsižada pats savęs, teneša kasdien savo kryžių ir teseka manimi.
 Lke 9 24 Kas nori išgelbėti savo gyvybę, tas ją praras, o kas praras savo gyvybę dėl manęs, tas ją išgelbės.
 Lke 9 25 Kokia būtų nauda, jei žmogus laimėtų visą pasaulį, o save pražudytų ar sau pakenktų?
 Lke 9 26 Jei kas gėdysis manęs ir mano žodžių, to gėdysis ir Žmogaus Sūnus, kai ateis su savaža, Tėvo ir šventųjų angelų šlove.
 Lke 9 27 Iš tiesų sakau jums: kai kurie iš čia stovinčiųjų neragaus mirties, kol išvys Dievo karalystę".
 Lke 9 28 Praslinkus maždaug aštuonioms dienoms po šitų žodžių, Jis pasiėmė Petrą, Joną bei Jokūbą ir užkopė į kalną melstis.
 Lke 9 29 Jam besimeldžiant, Jo veido išvaizda pasikeitė, o drabužiai pasidarė balti ir spindintys.
 Lke 9 30 Ir štai du vyrai kalbėjosi su Juo. Tai buvo Mozė ir Elisas,
 Lke 9 31 kurie, pasirodę šlovėje, kalbėjo apie Jo gyvenimo pabaigą, būsiančią Jeruzalėje.
 Lke 9 32 O Petrą ir jo draugus buvo apėmęs miegas. Pabudę jie pamatė Jo šlovę ir stovinčius šalia Jo du vyrus.
 Lke 9 33 Tiems tostant, Petras kreipėsi į Jėzų: "Mokytoja, gera mums čia būti! Pastatykime tris palapines: vieną Tau, kitą Mozei ir trečią Elijui". Jis nežinojo, ką kalbąs.
 Lke 9 34 Jam tai besakant, užėjo debesis ir uždengė juos. Jie nusigando, kai paniro į debesį.
 Lke 9 35 O iš debesies pasigirdo balsas: "Šitas yra mano mylimasis Sūnus, Jo klausykite!"
 Lke 9 36 Balsui nuskambėjus, Jėzus liko vienas. O jie tylėjo ir tomis dienomis niekam nieko nesakė apie tai, ką buvo matę.
 Lke 9 37 Kitą dieną, jiems nusileidus nuo kalno, Jėzų pasitiko didelė minia.
 Lke 9 38 Ir štai vienas vyras iš minios ėmė šaukti: "Mokytoja, meldžiu, pažvelk į mano sūnų, jis mano vienturtis.
 Lke 9 39 Kai dvasia jį pačiumpa, jis staiga pradeda rėkti, o dvasia tąso jį, jog tas net putoja. Ji tik vargais negalais atstoja, smarkiai jį apdaužiusi.
 Lke 9 40 Aš prašiau Tavo mokinius išvaryti jį, bet jie nepajėgė".
 Lke 9 41 Jėzus atsakydamas tarė: "O netikinti ir iškrypusi karta! Kaip ilgai man reikės su jumis pasilikti ir jus kęsti? Atvesk čia savo sūnų".
 Lke 9 42 Dar jam besitarianant, demonas parbloškė jį ant žemės ir ėmė tąsyti. Jėzus sudraudė netyrąją dvasią, išgydė berniuką ir atidavė jį tėvui.
 Lke 9 43 Ir visi buvo pritrenkti Dievo didybės. Visiems stebintis tuo, ką Jėzus darė, Jis prabilo į mokinius:
 Lke 9 44 "Gerai įsidėmėkite šituos žodžius: Žmogaus Sūnus bus atiduotas į žmonių rankas".
 Lke 9 45 Bet jie nesuprato šitų žodžių; tai liko jiems paslėpta ir jie nesuvokė jų. O jie bijojo klausti Jėzų apie tuos žodžius.
 Lke 9 46 Tarp mokinių kilo ginčas, kuris iš jų didžiausias.
 Lke 9 47 Suprasdamas jų širdies mintis, Jėzus pasišaukė vaiką, pasistatė šalia savęs
 Lke 9 48 ir tarė jiems: "Kas priima šį vaiką mano vardu, mane priima, o kas mane priima, priima Tą, kuris mane siuntė. Kas tarp jūsų mažiausias, tas bus didžiausias".

Lke 9 49 Tada atsiliepė Jonas: "Mokytojai, mes matėme vieną, Tavo vardu išvarantį demonus. Mes jam draudėme tai daryti, nes jis nevaikščioja kartu su mumis".

Lke 9 50 Jėzus atsakė: "Nedrauskitė! Kas ne prieš mus, tas už mus!"

Lke 9 51 Artėjant metui, kai Jėzus turėjo būti paimtas aukštyn, Jis ryžtingai nukreipė savo žingsnius į Jeruzalę.

Lke 9 52 Jis išsiuntė pirma savęs pasiuntinius. Tie užėjo į vieną samariečių kaimą, kad paruoštų vietą Jam apsistoti.

Lke 9 53 Bet tie nesutiko Jo priimti, nes Jis keliavo Jeruzalės link.

Lke 9 54 Tai girdėdami, mokiniai Jokūbas ir Jonas sušuko: "Viešpatie, ar nori, mes liepsime ugniai kristi iš dangaus ir juos sunaikinti, kaip ir Elijas padarė?"

Lke 9 55 Bet Jis atsigręžęs sudraudė juos: "Nežinote, kokios dvasios esate. Juk Žmogaus Sūnus atėjo ne pražudyti žmonių gyvybių, bet išgelbėti".

Ir jie pasuko į kitą kaimą.

Lke 9 57 Jiems einant keliu, vienas žmogus Jam pasakė: "Aš seksiu paskui Tave, kur tik Tu eisi, Viešpatie!"

Lke 9 58 Jėzus jam atsakė: "Lapės turi urvus, padangių paukščiai – lizdus, o Žmogaus Sūnus neturi kur galvos priglausti".

Lke 9 59 Kitam Jis tarė: "Sek paskui mane!" Tas prašė: "Viešpatie, leisk man pirmiau pareiti tėvo palaidoti".

Lke 9 60 Jėzus jam atsakė: "Palik mirusiems laidoti savo numirėlius, o tu eik ir skelbk Dievo karalystę!"

Lke 9 61 Dar vienas tarė: "Aš seksiu paskui Tave, Viešpatie, bet leisk man pirmiau atsisveikinti su savo namiškiais".

Lke 9 62 Jėzus jam atsakė: "Nė vienas, kuris uždeda ranką ant arklo ir žvalgosi atgal, netinka Dievo karalystei".

Lke 10 1 Po to Viešpats paskyrė dar kitus septyniasdešimt mokinių ir išsiuntė juos po du, kad eitų pirma Jo į visus miestus bei vietoves, kur Jis pats ketino vykti.

Lke 10 2 Jis sakė jiems: "Pjūtis tikrai didelė, o darbininkų mažai. Todėl melskite pjūties Viešpatį, kad atsiųstų darbininkų į savo pjūtį.

Lke 10 3 Eikite! Štai Aš siunčiu jus lyg avinėlius tarp vilkų.

Lke 10 4 Nesineškite nei piniginių, nei krepšio, nei sandalų ir nieko kelyje nesveikinkite.

Lke 10 5 Į kuriuos tik namus užeisite, pirmiausia tarkite: 'Ramybė šiems namams!'

Lke 10 6 Ir jei ten bus ramybės sūnus, jūsų ramybė nužengs ant jo, o jei ne, – sugriš pas jus.

Lke 10 7 Pasilikite tuose namuose, valgykite ir gerkite, kas duodama, nes darbininkas vertas savo užmokesčio. Nesikilnokite iš namų į namus.

Lke 10 8 Kai nueisite į kurį nors miestą ir jus priims, valgykite, kas bus jums padėta.

Lke 10 9 Gydykite jame esančius ligonius ir sakykite jiems: 'Jums prisiartino Dievo karalystė!'

Lke 10 10 O kai užeisite į tokį miestą, kur jūsų nepriims, išėję į gatves, sakykite:

Lke 10 11 'Mes nusikratome prieš jus net jūsų miesto dulkes, prilipusias prie mūsų kojų. Tačiau vis tiek žinokite: Dievo karalystė prisiartino prie jūsų!'

Lke 10 12 Sakau jums: aną dieną Sodoma bus lengviau negu tam miestui.

Lke 10 13 Vargas tau, Chorazine! Vargas tau, Betsaida! Jeigu Tyre ir Sidone būtų padaryta stebuklų, kokie padaryti pas jus, jie seniai būtų atgailavę, sėdėdami su ašutine ir pelenuose.

Lke 10 14 Todėl Tyrai ir Sidonui teisme bus lengviau negu jums.

Lke 10 15 Ir tu, Kafarnaume, išaukštintas iki dangaus, nugarmėsi iki pragaro!

Lke 10 16 Kas jūsų klauso, manęs klauso. Kas jus niekina, mane niekina. O kas niekina mane, niekina Tą, kuris mane siuntė".

Lke 10 17 Septyniasdešimt sugrižo, su džiaugsmu kalbėdami: "Viešpatie, mums paklūsta net demonai dėl Tavo vardo".

Lke 10 18 O Jis jiems sakė: "Mačiau šėtoną, kaip žaibą krintantį iš dangaus.

Lke 10 19 Štai Aš duodu jums valdžią mindžioti gyvates bei skorpionus, aukštesnę už visą priešo jėgą, ir niekas jokiais būdais jums nepakenks.

Lke 10 20 Bet jūs džiaukitės ne tuo, kad dvasios jums pavaldžios; džiaukitės, kad jūsų vardai įrašyti danguje".

Lke 10 21 Tą valandą Jėzus pradžiugo Dvasia ir tarė: "Aš šlovinu Tave, Tėve, dangaus ir žemės Viešpatie, kad paslėpei tai nuo išmintingųjų ir gudriųjų, o apreiškei mažutėliams. Taip, Tėve, nes Tau taip patiko.

Lke 10 22 Viskas man yra mano Tėvo atiduota. Ir niekas nežino, kas yra Sūnus, tik Tėvas, nei kas yra Tėvas, tik Sūnus ir tas, kam Sūnus nori apreikšti".

Lke 10 23 Atsigręžęs vien tik į mokinius, Jis tarė: "Palaimintos akys, kurios regi, ką jūs regite.

Lke 10 24 Sakau jums: daugelį pranašų ir karalių troško pamatyti, ką jūs matote, bet nepamatė, ir išgirsti, ką jūs girdite, bet neišgirdo".

Lke 10 25 Štai atsistojo vienas Įstatymo mokytojas ir, mėgindamas Jį, paklausė: "Mokytojai, ką turiu daryti, kad paveldečiau amžinąjį gyvenimą?"

The Holy Bible in Lithuanian

Lke	10	26	Jis tarė: "O kas parašyta Įstatyme? Kaip skaitai?"
Lke	10	27	Tas atsakė: " 'Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa savo širdimi, visa savo siela, visomis savo jėgomis ir visu savo protu, ir savo artimą kaip save patį' ".
Lke	10	28	Jėzus jam tarė: "Gerai atsakei. Tai daryk, ir gyvensi".
Lke	10	29	Norėdamas pateisinti save, anas paklausė Jėzų: "O kas gi mano artimas?"
Lke	10	30	Jėzus atsakydamas tarė: "Vienas žmogus keliavo iš Jeruzalės į Jerichą ir pakliuvo į plėšikų rankas. Tie išrengė jį, sumušė ir nuėjo sau, palikdami pusgyvį.
Lke	10	31	Atsitiktinai tuo pačiu keliu ėjo vienas kunigas ir, pamatęs jį, praėjo kita kelio puse.
Lke	10	32	Taip pat ir levitas, pro tą vietą eidamas, jį pamatė ir praėjo kita kelio puse.
Lke	10	33	O vienas samarietis keliaudamas užtiko jį ir pasigailėjo.
Lke	10	34	Priėjęs jis aprišo jo žaizdas, užpildamas aliejaus ir vyno, užkėlė ant savo gyvulio, nugabeno į užėgą ir slaugė jį.
Lke	10	35	Kitą dieną iškeliaudamas jis išsiėmė du denarus, padavė užėigos šeimininkui ir tarė: 'Slaugyk jį, o jeigu ką išleisi viršaus, sugrįžęs atsilyginsiu'.
Lke	10	36	Kas iš šitų trijų tau atrodo buvęs artimas patekusiam į plėšikų rankas?"
Lke	10	37	Jis atsakė: "Tas, kuris jo pasigailėjo". Jėzus jam tarė: "Eik ir tu taip daryk!"
Lke	10	38	Jiems keliaujant toliau, Jėzus užsuko į vieną kaimą. Ten viena moteris, vardu Morta, pakvietė jį į savo namus.
Lke	10	39	Ji turėjo seserį, vardu Marija. Ši, atsisėdusi prie Viešpaties kojų, klausėsi Jo žodžių.
Lke	10	40	O Morta rūpinosi visokiu patarnavimu ir stabtelėjusi pasiskundė: "Viešpatie, Tau nerūpi, kad sesuo palieka mane vieną patarnauti? Pasakyk jai, kad man padėtų".
Lke	10	41	Tačiau Viešpats atsakė: "Morta, Morta, tu rūpiniesi ir nerimauji dėl daugelio dalykų.
Lke	10	42	o tereikia vieno. Marija išsirinko geriausiąją dalį, kuri nebus iš jos atimta".
Lke	11	1	Kartą Jėzus vienoje vietoje meldėsi. Jam baigus melstis, vienas iš Jo mokinių paprašė: "Viešpatie, išmokyk mus melstis, kaip ir Jonas išmokė savo mokinius".
Lke	11	2	Jėzus tarė jiems: "Kai meldžiatės, sakykite: 'Tėve mūsų, kuris esi danguje, teesie šventas Tavo vardas. Teateinie Tavo karalystė. Tebūnie Tavo valia kaip danguje, taip ir žemėje.
Lke	11	3	Kasdienės mūsų duonos duok mums kasdien
Lke	11	4	ir atleisk mums mūsų kaltes, nes ir mes atleidžiame kiekvienam, kuris mums kaltas. Ir nevesk mūsų į pagundymą, bet gelbėk mus nuo pikto' ".
Lke	11	5	Jis kalbėjo jiems: "Kas nors iš jūsų turės draugą ir, nuėjęs pas jį vidurnaktį, sakys: 'Bičiuli, paskolink man tris kepalus duonos,
Lke	11	6	nes draugas iš kelionės pas mane atvyko ir neturiu ko jam padėti ant stalo'.
Lke	11	7	O anas iš vidaus atsilieps: 'Nekvaršink manęs! Durys jau uždarytos, o aš su vaikais lovoje, negaliu keltis ir tau duoti'.
Lke	11	8	Aš jums sakau: jeigu nesikels ir neduos jam duonos dėl draugystės, tai dėl jo atkaklumo atsikels ir duos, kiek tik jam reikia.
Lke	11	9	Tad ir Aš jums sakau: prašykite, ir jums bus duota; ieškokite, ir rasite; belskite, ir bus jums atidaryta.
Lke	11	10	Nes kiekvienas, kas prašo, gauna, kas ieško, randa, ir beldžiančiam atidaroma.
Lke	11	11	Kuris iš jūsų, būdamas tėvas, duonos prašančiam vaikui duotų akmenį?! Ar prašančiam žuvies- duotų gyvatę?
Lke	11	12	Arba prašančiam kiaušinio- duotų skorpioną?
Lke	11	13	Jei tad jūs, būdami blogi, mokate savo vaikams duoti gerų daiktų, juo labiau jūsų Tėvas iš dangaus duos šventąją Dvasią tiems, kurie jį prašo".
Lke	11	14	Kartą Jėzus išvarė nebylumo demoną. Demonui išėjus, nebylys prakalbėjo, ir minios stebėjosi.
Lke	11	15	Bet kai kurie iš jų sakė: "Jis išvaro demonus demonų valdovo Belzebulo jėga".
Lke	11	16	Kiti, mėgindami jį, reikalavo ženklo iš dangaus.
Lke	11	17	Bet Jėzus, žinodamas jų mintis, tarė jiems: "Kiekviena suskilusi karalystė bus sunaikinta, ir namai grius ant namų.
Lke	11	18	Jeigu ir šėtonas pasidalijęs, tai kaip išsilaikys jo karalystė? O jūs sakote, kad Aš išvarau demonus Belzebulo jėga.
Lke	11	19	Jeigu Aš išvarau juos Belzebulo jėga, tai kieno jėga išvaro jūsų sūnūs? Todėl jie bus jūsų teisėjai.
Lke	11	20	Bet jei Aš išvarau demonus Dievo pirštu, tai tikrai pas jus atėjo Dievo karalystė.
Lke	11	21	Kai apsiginklavęs galiūnas saugo savo namus, tada ir jo turtas apsaugotas.
Lke	11	22	Bet jei užpuls stipresnis ir jį nugalės, tai atims visus jo ginklus,

kuriais tas pasitikėjo, ir išdalys grobį.

Lke 11 23 Kas ne su manimi, tas prieš mane, ir kas nerenka su manimi, tas barsto".

Lke 11 24 "Netyroji dvasia, išėjusi iš žmogaus, klaidžioja bevandenėse vietose, ieškodama poilsio. Neradusi ji sako: 'Grišiu į savo namus, iš kur išėjau'.

Lke 11 25 Sugrįžusi randa juos iššluotus ir išpuoštus.

Lke 11 26 Tuomet eina, pasiima kitas septynias dvasias, dar piktesnes už save, ir įėjusios jos ten apsigyvena. Ir tada tam žmogui darosi blogiau negu pirma".

Lke 11 27 Jėzui bekalbant, viena moteris iš minios Jam garsiai sušuko:

"Palaimintos iščios, kurios Tave nešiojo, ir krūtys, kurias žindai!"

Lke 11 28 Jis atsiliepė: "Labiau palaiminti tie, kurie klausosi Dievo žodžio ir jo laikosi".

Lke 11 29 Minioms gausėjant, Jis pradėjo kalbėti: "Ši karta yra pikta karta. Ji reikalauja ženklų, bet jai nebus duota jokio kito ženklų, kaip tik Jonos ženklas.

Lke 11 30 Kaip Jona buvo ženklas nineviečiams, taip žmogaus Sūnus bus šiai kartai.

Lke 11 31 Pietų šalies karalienė teismo dieną prisikels drauge su šios kartos žmonėmis ir juos pasmerks, nes ji atkeliavo nuo žemės pakraščių pasiklausyti Saliamono išminties, o štai čia daugiau negu Saliamonas.

Lke 11 32 Ninevės gyventojai stovės teisme drauge su šita karta ir ją pasmerks, nes jie atsivertė, išgirdę Jonos pamokslą, o čia daugiau negu Jona".

Lke 11 33 "Niekas uždegto žiburio nededa į slėptuvę ar po indu, bet stato jį į žibintuvą, kad įeinantys matytų šviesą.

Lke 11 34 Kūno žiburys yra tavoji akis. Todėl, jei tavo akis sveika, visas tavo kūnas bus šviesus. O jei gu tavo akis pikta, visas tavo kūnas bus tamsus.

Lke 11 35 Todėl žiūrėk, kad tavoji šviesa nebūtų tamsa!

Lke 11 36 Taigi, jei visas tavo kūnas pilnas šviesos ir neturi jokios tamsios dalies, jis bus visas šviesus, lyg žiburio spindulių apšviestas".

Lke 11 37 Jėzui tebekalbant, vienas fariziejus pasikvietė jį pietų. Įėjęs į vidų, jis atsisėdo prie stalo.

Lke 11 38 Tai matydamas, fariziejus stebėjosi, kad jis nenusiplovė rankų prieš valgymas.

Lke 11 39 O viešpats jam tarė: "Kaip tik jūs, fariziejai, valote taurės ir dubens išorę, o viduje esate pilni gobšumo ir nedorybės.

Lke 11 40 Neišmanėliai! Argi išorės kūrėjas nesukūrė ir vidaus?

Lke 11 41 Verčiau duokite gailestingumo auką iš to, ką turite, tai viskas bus jums nesutepta.

Lke 11 42 Vargas jums, fariziejai! Jūs duodate dešimtinę iš mėtų, rūtų ir kitokių žolelių, o apleidžiate teisingumą ir Dievo meilę. Tai turite daryti ir ano nepalikti!

Lke 11 43 Vargas jums, fariziejai! Jūs mėgstate pirmuosius krėslus sinagogose ir sveikinimus aikštėse.

Lke 11 44 Vargas jums, veidmainiai Rašto žinovai ir fariziejai! Esate lyg apleisti kapai, kuriuos žmonės nepastebėdami mindžioja".

Lke 11 45 Tada vienas Įstatymo mokytojas atsiliepė: "Mokytojai, taip kalbėdamas, Tu ir mus įžeidi".

Lke 11 46 Jis atsakė: "Vargas ir jums, Įstatymo mokytojai! Jūs kraunate žmonėms nepakeliamas naštas, o patys tų naščių nė vienu pirštu nepajudinate.

Lke 11 47 Vargas jums! Jūs statote pranašams antkapius, o jūsų tėvai juos žudė!

Lke 11 48 Taigi jūs liudijate, kad pritariate savo tėvų darbams. Jie žudė, o jūs statote jiems antkapius.

Lke 11 49 Todėl ir Dievo išmintis pasakė: 'Aš siųsiu pas juos pranašų ir apaštalų, o jie vienus nužudys, kitus persekios,

Lke 11 50 kad iš šitos kartos būtų pareikalauta visų pranašų kraujo, pralieto nuo pasaulio sutvėrimo,

Lke 11 51 pradedant Abelio krauju iki kraujo Zacharijo, kuris buvo nužudytas tarp aukuro ir šventyklos!' Taip! Aš sakau, jog bus pareikalauta jo iš šios kartos.

Lke 11 52 Vargas jums, Įstatymo mokytojai! Jūs paėmėte pažinimo rakta, bet patys nėjote ir einantiems trukdėte".

Lke 11 53 Kai jis jiems tai kalbėjo, Rašto žinovai bei fariziejai pradėjo smarkiai jį pulti ir visaip kamantinėti,

Lke 11 54 tikėdamiesi ką nors pagauti iš jo lūpų, kad galėtų jį apkaltinti.

Lke 12 1 Tuo tarpu, kai susirinko nesuskaičiuojama minia, kad net vieni kitus trypė, Jėzus pradėjo kalbėti pirmiausia savo mokiniams: "Saugokitės fariziejų raugo, tai yra veidmainystės!

Lke 12 2 Nėra nieko uždengto, kas nebus atidengta, ir nieko paslėpto, kas nepasidarys žinoma.

Lke 12 3 Todėl ką kalbėjote tamsoje, skambės šviesoje, ir ką šnibždėjote į ausį kambariuose, bus skelbiama nuo stogų.

Lke 12 4 Sakau jums, savo draugams: nebijokite tų, kurie žudo kūną ir paskui nebegali daugiau nieko padaryti.

Lke 12 5 Aš parodysiu jums, ko turite bijoti: bijokite to, kuris nužudęs, turi galią įmesti į pragarą. Taip, sakau jums, šito bijokite!

Lke 12 6 Argi ne penki žvirbliai parduodami už du skatikus? Tačiau nė vienas iš jų nėra Dievo pamirštas.

Lke 12 7 O jūsų net visi galvos plaukai suskaičiuoti. Tad nebijokite! Jūs vertesni už daugybę žvirblių.

Lke 12 8 Aš jums sakau: kas išpažins mane žmonių akivaizdoje, tą žmogaus Sūnus išpažins Dievo angelų akivaizdoje.

Lke 12 9 O kas manęs išsigins žmonių akivaizdoje, to bus išsiginta Dievo angelų akivaizdoje.

Lke 12 10 Kas tars žodį prieš žmogaus Sūnų, tam bus atleista, o kas piktžodžiaus Šventajai Dvasiai, tam nebus atleista.

Lke 12 11 Kai jie ves jus į sinagogas, pas valdininkus ar vyresnybes, nesirūpinkite, kaip ar ką atsakysite ir ką kalbėsite,

Lke 12 12 nes Šventoji Dvasia tą pačią valandą pamokys jus, ką kalbėti".

Lke 12 13 Vienas iš minios jam tarė: "Mokytoja, liepk mano broliui, kad pasidalytų su manimi palikimą".

Lke 12 14 Jis atsakė: "Žmogau, kas gi mane skyrė jūsų teisėju ar dalytoju?"

Lke 12 15 Jis pasakė jiems: "Žiūrėkite, saugokitės godumo, nes žmogaus gyvybė nepriklauso nuo jo turto gausos".

Lke 12 16 Jis pasakė jiems palyginimą: "Vieno turtingo žmogaus laukai davė gausų derlių.

Lke 12 17 Jis ėmė sau vienas svarstyti: 'Ką man dabar daryti? Neturiu kur sukrauti derliaus'.

Lke 12 18 Pagaliau jis tarė: 'Štai ką padarysiu: nugriausiu savo klojimus, statysiuos didesnius ir į juos sugabensiu visus javus ir visas gėrybes.

Lke 12 19 Tuomet sakysiu savo sielai: 'Siela, tu turi daug gėrybių, sukrautų ilgiems metams. Išsėkis, valgyk, gerk ir linksminkis!'

Lke 12 20 O Dievas jam tarė: 'Kvaily, dar šiąnakt bus pareikalauta tavo sielos. Kam gi atiteks, ką susikrovei?'

Lke 12 21 Taip yra tam, kuris krauna turtus sau, bet nesirūpina tapti turtingas pas Dievą".

Lke 12 22 Tada Jėzus kalbėjo savo mokiniams: "Todėl sakau jums: nesirūpinkite savo gyvybe, ką valgysite, nė kūnu, ką vilkėsite.

Lke 12 23 Gyvybė svarbesnė už maistą, o kūnas už drabužį.

Lke 12 24 Išžiūrėkite į varnus. Jie nei sėja, nei pjauna, neturi nei sandėlių, nei kluonų, ir Dievas juos maitina. Jūs nepalyginamai vertesni už paukščius!

Lke 12 25 Kas gi iš jūsų galėtų savo rūpesčiu bent per sprindį pridėti sau ūgio?

Lke 12 26 Jei tad jūs nesugebate padaryti net mažmožio, tai kam rūpinatės kitais dalykais?

Lke 12 27 Išžiūrėkite, kaip auga lelijos. Jos nesidarbuoja ir neaudžia, bet sakau jums: nė saliamonas visoje savo šlovėje nebuvo taip pasipuošęs kaip kiekviena iš jų.

Lke 12 28 Jeigu Dievas taip aprengia laukų žolę, šiandien žaliuojančią, o rytoj metamą į krosnį, tai dar labiau pasirūpins jumis, mažatikiai!

Lke 12 29 Ir neklausinėkite, ką valgysite ar gersite, ir nesirūpinkite!

Lke 12 30 Visų tų dalykų ieško šio pasaulio pagony. O jūsų Tėvas žino, kad viso to jums reikia.

Lke 12 31 Verčiau ieškokite Jo karalystės, o visa tai bus jums pridėta.

Lke 12 32 Nebijok, mažoji kaimene: jūsų Tėvas panorėjo duoti jums karalystę!"

Lke 12 33 "Parduokite savo turtą ir aukokite gailestingumo aukas. Įsitaisykite sau piniginių, kurios nesusidėvi, kraukite nenykstantį turtą danguje, kur joks vagis neprieina ir kandys nesuėda.

Lke 12 34 Nes kur jūsų turtas, ten ir jūsų širdis".

Lke 12 35 "Tebūna jūsų strėnos sujuostos ir žiburiai uždegti,

Lke 12 36 ir būkite panašūs į žmones, kurie laukia savo šeimininko, grįžtančio iš vestuvių, kad kai tik jis parvyks ir pasibels, tuojau atidarytų.

Lke 12 37 Palaiminti tie tarnai, kuriuos sugrįžęs šeimininkas ras budinčius. Iš tiesų sakau jums: jis susijuos, susodins juos prie stalo ir priėjęs patarnaus jiems.

Lke 12 38 Jeigu jis grįžtų antrosios ar trečiosios nakties sargybos metu ir rastų juos budinčius, palaiminti tie tarnai!

Lke 12 39 Išidėmėkite: jei šeimininkas žinotų, kurią valandą ateis vagis, budėtų ir neleistų jam įsilaužti į savo namus.

Lke 12 40 Todėl ir jūs būkite pasirengę, nes žmogaus Sūnus ateis tą valandą, kurią nesitikėsite".

Lke 12 41 Tada Petras paklausė: "Viešpatie, ar šį palyginimą sakai tik mums, ar visiems?"

Lke 12 42 Viešpats atsakė: "Kas yra tas ištikimas ir sumanus ūkvedys, kurį šeimininkas paskirs vadovauti šeimynai ir deramu laiku duoti jiems skirtą maisto dalį?

Lke 12 43 Palaimintas tarnas, kurį sugrįžęs šeimininkas ras taip darantį.

Lke 12 44 Sakau jums tiesą: jis paskirs jį valdyti visų savo turty.

Lke 12 45 Bet jeigu anas tarnas tartų savo širdyje: 'Mano šeimininkas neskuba grįžti', ir imtų mušti tarnus bei tarnaites, valgyti, gerti ir girtuokliauti,

Lke 12 46 tai to tarno šeimininkas sugrįš tą dieną, kai jis nelaukia, ir tą valandą, kurią jis nesitiki. Jis perkirs jį pusiau ir paskirs jam dalį su neištikimaisiais.

Lke 12 47 Tarnas, kuris žino savo šeimininko valią, bet nėra pasiruošęs ir pagal jo valią nedaro, bus smarkiai nuplaktas.

Lke 12 48 O kuris nežino ir baustinai elgiasi, bus mažai plakamas. Iš kiekvieno, kuriam daug duota, bus daug pareikalauta, ir kam daug patikėta, iš to bus daug ir išieškota".

Lke 12 49 "Aš atėjau uždegti žemėje ugnies ir taip noriu, kad ji jau liepsnotų!

Lke 12 50 Bet Aš turiu būti pakrikštytas krikštu ir kaip esu slegiamas, kol tai išsipildys!"

Lke 12 51 "Gal manote, kad atėjau atnešti žemėn ramybės? Ne, sakau jums, ne ramybės, o nesantikos.

Lke 12 52 Nuo dabar penki vienuose namuose bus pasidaliję: trys prieš du ir du prieš tris.

Lke 12 53 Tėvas stos prieš sūnų, o sūnus prieš tėvą, motina prieš dukterį, o duktė prieš motiną; anyta prieš marčią, ir marti prieš anytą".

Lke 12 54 Jėzus pasakė ir minioms: "Matydami debesį, kylantį vakaruose, tuoj pat sakote: 'Ateina lietus', ir taip atsitinka.

Lke 12 55 Pučiant pietų vėjui, tvirtinate: 'Bus karšta', ir taip būna.

Lke 12 56 Veidmainiai! Jūs mokate atpažinti žemės ir dangaus veidą, tai kodėl gi neatpažįstate šio laiko?

Lke 12 57 Kodėl patys nenusprendžiate, kas teisu?

Lke 12 58 Kai eini su kaltintoju pas valdininką, pasistenk dar kelyje su juo susitarti, kad jis tavęs nenusitemptų pas teisėją, teisėjas neatiduotų teismo vykdytojui, o teismo vykdytojas neįmestų tavęs į kalėjimą.

Lke 12 59 Sakau tau: iš ten neišeisi, kol neatsiteisi ligi paskutinio skatiko".

Lke 13 1 Tuo pačiu metu atėjo keli žmonės ir papasakojo Jam apie galilėjiečius, kurių kraują Pilotas sumaišė su jų aukomis.

Lke 13 2 Jėzus, atsakydamas jiems, tarė: "Ar manote, kad tie galilėjiečiai buvo didesni nusidėjėliai už visus kitus galilėjiečius ir todėl taip nukentėjo?

Lke 13 3 Ne, sakau jums! Bet jei neatgailausite, visi taip pat pražūsite.

Lke 13 4 Arba anie aštuoniolika, kuriuos užgriuvo bokštas prie Siloamo ir užmušė; jūs manote, kad jie buvo kaltesni už visus kitus Jeruzalės gyventojus?

Lke 13 5 Ne, sakau jums, bet jei neatgailausite, visi taip pat pražūsite".

Lke 13 6 Jis pasakė palyginimą: "Žmogus turėjo savo vynuogynę pasisodinęs figmedį. Kartą jis atėjo pažiūrėti jo vaisių, bet nerado.

Lke 13 7 Ir tarė sodininkui: 'Jau treji metai, kai ateinu ieškoti šio figmedžio vaisių ir vis nerandu. Nukirsk jį, kam dar žemę alina!'

Lke 13 8 Anas jam atsakė: 'Šeimininke, palik dar jį šiais metais. Aš jį apkasiu ir patręšiu.

Lke 13 9 Jei jis duos vaisių, gerai. O jei ne, tai iškirsk jį!' "

Lke 13 10 Sabato dieną Jėzus mokė vienoje sinagogoje.

Lke 13 11 Čia buvo moteris, aštuoniolika metų turinti ligos dvasią. Ji buvo sutraukta ir visiškai negalėjo išsitiesti.

Lke 13 12 Jėzus, pamatęs ją, pasišaukė ir tarė: "Moterie, esi išvaduota iš savo ligos!"

Lke 13 13 Jis uždėjo ant jos rankas, toji bematant atsitiesė ir ėmė garbinti Dievą.

Lke 13 14 Tada sinagogos vyresnysis, supykęs, kad Jėzus išgydė ją sabato dieną, pasakė miniai: "Dirbamos yra šešios dienos. Ateikite jomis ir gydykitės, o ne per sabatą!"

Lke 13 15 Viešpatys jam atsakė: "Veidmainy! Argi kas iš jūsų neatrisha per sabatą nuo edžių savo jaučio ar asilo ir nenuveda pagirdyti?"

Lke 13 16 Argi šios Abraomo dukters, kurią šėtonas laikė surišęs jau aštuoniolika metų, nereikėjo išvaduoti iš pančių sabato dieną?"

Lke 13 17 Kai jis tai kalbėjo, visi jo priešininkai liko sugėdinti, o minia džiaugėsi visais šlovingais jo atliktais darbais.

Lke 13 18 Jis tarė: "Į ką panaši Dievo karalystė, ir su kuo ją palyginsiu?

Lke 13 19 Ji panaši į garstyčios grūdą, kurį ėmė žmogus ir pasėjo savo darže. Ji išaugo į aukštą medelį ir padangių paukščiai susisuko lizdus jo šakose".

Lke 13 20 Jis vėl tarė: "Su kuo palyginsiu Dievo karalystę?

Lke 13 21 Ji panaši į raugą, kurį ėmusi moteris įmaišė į tris saikus miltų, ir nuo jo viskas įrūgo".

Lke 13 22 Jėzus ėjo mokydamas per miestelius bei kaimus ir keliavo į Jeruzalę.

Lke 13 23 Kažkas paklausė jį: "Viešpatie, ar maža bus išgelbėtųjų?" Jis atsakė jiems:

Lke 13 24 "Stenkitės įeiti pro siaurus vartus. Sakau jums, daugelis bandys įeiti, bet neįstengs.

Lke 13 25 Kai namų šeimininkas atsikels ir užrakins duris, jūs, stovėdami lauke, pradėsite belsti į duris ir prašyti: 'Viešpatie, Viešpatie, atidaryk mums!' O Jis atsakys: 'Aš nežinau, iš kur jūs'.

Lke 13 26 Tada imsite sakyti: 'Mes valgėme ir gėrėme Tavo akivaizdoje, Tu mokei mūsų gatvėse'.

Lke 13 27 O Jis tars: 'Sakau jums, Aš nežinau, iš kur jūs. Eikite šalin nuo manęs, visi piktadariai!'

Lke 13 28 Ten bus verksmo ir dantų griežimo, kai pamatysite Abraomą, Izaoką,

Jokūbą ir visus pranašus Dievo karalystėje, o patys būsite išmesti laukan.
 Lke 13 29 Ir ateis iš rytų ir vakarų, iš šiaurės ir pietų ir sėsis prie stalo Dievo karalystėje.
 Lke 13 30 Ir štai yra paskutinių, kurie bus pirmi, ir pirmų, kurie bus paskutiniai".
 Lke 13 31 Tą pačią dieną atėjo keli fariziejai ir pasakė Jėzui: "Eik iš čia, pasišalink, nes Erodas nori Tave nužudyti".
 Lke 13 32 Jis jiems atsakė: "Eikite ir pasakykite tam lapei: 'Štai Aš išvarinėju demonus ir gydau šiandien, tai darysiu ir rytoj, o trečią dieną būsiu viską atlikęs.
 Lke 13 33 Bet šiandien ir rytoj, ir poryt turiu keliauti, nes negali taip būti, kad pranašas žūtų ne Jeruzalėje'".
 Lke 13 34 "Jeruzale, Jeruzale! Tu žudai pranašus ir užmėtai akmenimis tuos, kurie pas Tave siųsti. Kiek kartų norėjau surinkti Tavo vaikus kaip višta savo viščiukus po sparnais, o tu nenorėjai!
 Lke 13 35 Štai jūsų namai paliekami jums tušti. Iš tiesų sakau jums: jūs manęs nebematysite, kol ateis laikas, kada tarsite: 'Palaimintas Tas, kuris ateina Viešpaties vardu!'.
 Lke 14 1 Kartą sabato dieną Jėzus atėjo į vieno fariziejų vyresniojo namus valgyti, o jie atidžiai stebėjo Jį.
 Lke 14 2 Ir štai Jį pasitiko vandenlige sergantis žmogus.
 Lke 14 3 Jėzus kreipėsi į Įstatymo mokytojus ir fariziejus: "Leistina per sabatą gydyti ar ne?"
 Lke 14 4 Tie tylėjo. Tada Jis ėmė, išgydė jį ir paleido.
 Lke 14 5 O jiems pasakė: "Jei kurio iš jūsų asilas ar jautis įkristų į šulinį, argi tučtuojau neištrauktų jo per sabatą?"
 Lke 14 6 Ir jie nesugebėjo Jam į tai atsakyti.
 Lke 14 7 Matydamas, kaip svečiai rinkosi pirmąsias vietas prie stalo, Jis pasakė jiems palyginimą:
 Lke 14 8 "Kai kas nors Tave pakvies į vestuves, nesėsk pirmoje vietoje, kad kartais nebūtų pakviesta garbingesnio už Tave,
 Lke 14 9 ir atėjęs tas, kuris Tave ir Jį pakvietė, netartų tau: 'Užleisk jam vietą!' Tada sugėdintas turėsi sėstis į paskutinę vietą.
 Lke 14 10 Kai būsi pakviestas, eik ir sėskis paskutinėje vietoje, kad tas, kuris Tave pakvietė, atėjęs galėtų pasakyti: 'Bičiuli, persėsk aukščiau!' Tada tau bus garbė visų prie stalo sėdinčiųjų akivaizdoje.
 Lke 14 11 Kiekvienas, kuris save aukština, bus pažemintas, o kuris save žemina, bus išaukštintas".
 Lke 14 12 Pakvietusiam Jį vaišių Jėzus irgi pasakė: "Keldamas pietus ar vakarienę, nekviesk nei savo draugų, nei brolių, nei giminių, nei turtingų kaimynų, kad kartais jie savo ruožtu nepakviestų tavęs ir tau nebūtų atlyginta.
 Lke 14 13 Rengdamas vaišes, geriau pasikviesk vargšų, paliegėlių, luošų ir aklų,
 Lke 14 14 tai būsi palaimintas, nes jie neturi kuo atsilyginti. Tuomet tau bus atlyginta teisiųjų prisikėlime".
 Lke 14 15 Tai išgirdęs, vienas iš sėdinčiųjų prie stalo tarė Jam: "Palaimintas, kas valgys duoną Dievo karalystėje!"
 Lke 14 16 Tada Jėzus jam pasakė: "Vienas žmogus iškėlė didelę puotą ir pakvietė daug svečių.
 Lke 14 17 Atėjus puotos metui, jis pasiuntė tarną pranešti pakviestiesiems: 'Ateikite, jau viskas surengta'.
 Lke 14 18 Tada jie visi kaip vienas pradėjo atsiprašinėti. Vienas jam tarė: 'Nusipirkau dirvą ir būtinai turiu eiti jos apžiūrėti. Prašau mane pateisinti'.
 Lke 14 19 Kitas sakė: 'Pirkau penkis jungus jaučių ir einu jų išmėginti. Prašau mane pateisinti'.
 Lke 14 20 Trečias tarė: 'Vedžiau žmoną, todėl negaliu ateiti'.
 Lke 14 21 Tarnas sugrįžęs viską papasakojo šeimininkui. Šis supyko ir įsakė tarnui: 'Skubiai eik į miesto gatves ir skersgatvius ir vesk čia vargšus, paliegėlius, luošus ir aklus'.
 Lke 14 22 Tarnas vėl pranešė: 'Šeimininke, kaip liepei, -padaryta, bet dar yra vietos'.
 Lke 14 23 Tada šeimininkas tarė tarnui: 'Eik į kelius bei patvorius ir priversk ateiti, kad mano namai būtų pilni'.
 Lke 14 24 Sakau jums, -nė vienas iš anų pakviestųjų žmonių neragaus mano vaišių'.
 Lke 14 25 Kartu su Juoėjo didelės minios. Atsigręžęs Jis tarė žmonėms:
 Lke 14 26 "Jei kas ateina pas mane ir nelaiko neapykantoje savo tėvo, motinos, žmonos, vaikų, brolių, seserų ir net savo gyvybės, -negali būti mano mokinys.
 Lke 14 27 Kas neneša savo kryžiaus ir neseka manimi, negali būti mano mokinys.
 Lke 14 28 Kas iš jūsų, norėdamas pastatyti bokštą, pirmiau atsisėdęs neskaičiuoja išlaidų, kad žinotų, ar turės iš ko užbaigti?
 Lke 14 29 Kad kartais, padėjus pamatą ir nebaigus, žmonės matydami nesišaipytų iš jo,
 Lke 14 30 sakydami: 'Šitas žmogus pradėjo statyti ir neįstengia baigti'".

Lke 14 31 Arba koks karalius, traukdamas į karą prieš kitą karalių, pirmiau atsisėdęs nesvarsto, ar, turėdamas dešimt tūkstančių kareivių, pajėgs stoti į kovą su tuo, kuris ateina prieš jį su dvidešimčia tūkstančių?!

Lke 14 32 Jei ne, tai, anam dar toli esant, siunčia pasiuntinius tartis dėl taikos.

Lke 14 33 Taip pat kiekvienas iš jūsų, kuris neatsižada viso, ką turi, negali būti mano mokinys".

Lke 14 34 "Druska-geras daiktas. Bet jeigu druska netektų sūrumo, kuo ją reikėtų pasūdyti?

Lke 14 35 Ji nebetinka nei dirvai, nei mėšlui; ją išmeta laukan. Kas turi ausis klausyti-teklauso!"

Lke 15 1 Prie Jėzaus artindavosi visi muitininkai ir nusidėjėliai Jo pasiklausyti.

Lke 15 2 Fariziejai ir Rašto žinovai murmėjo, sakydami: "Šitas priima nusidėjėlius ir su jais valgo".

Lke 15 3 Tada Jis pasakė jiems palyginimą:

Lke 15 4 "Kas iš jūsų, turėdamas šimtą avių ir vienai nuklydus, nepalieka dykumoje devyniasdešimt devynių ir neieško pražuvusios, kol suranda?

Lke 15 5 Radęs su džiaugsmu dedasi ją ant pečių

Lke 15 6 ir, sugrįžęs namo, susikviečia draugus bei kaimynus, sakydamas: 'Džiaukitės drauge su manimi, radau savo avį, kuri buvo pražuvusi!'

Lke 15 7 Sakau jums, taip ir danguje bus daugiau džiaugsmo dėl vieno atgailaujančio nusidėjėlio negu dėl devyniasdešimt devynių teisiųjų, kuriems nereikia atgailos.

Lke 15 8 Arba kuri moteris, turėdama dešimtį drachmų ir vieną pametusi, neužsideda žiburio, nešluoja namų ir rūpestingai neieško, kol suranda?

Lke 15 9 Radusi susivadina drauges bei kaimynes ir sako: 'Džiaukitės su manimi, nes radau drachmą, kurią buvau pametusi'.

Lke 15 10 Sakau jums, šitaip džiaugiasi Dievo angelai dėl vieno atgailaujančio nusidėjėlio".

Lke 15 11 Jis kalbėjo toliau: "Vienas žmogus turėjo du sūnus.

Lke 15 12 Kartą jaunesnysis tarė tėvui: 'Tėve, atiduok man priklausančią palikimo dalį'. Tėvas padalijo sūnams turta.

Lke 15 13 Praėjus kelioms dienoms, jaunesnysis sūnus, pasiėmęs savo dalį, iškeliavo į tolimą šalį. Ten, palaidai gyvendamas, iššvaistė savo turta.

Lke 15 14 Kai viską išleido, toje šalyje kilo didelis badas, ir jis pradėjo stokoti.

Lke 15 15 Tada apsistojo pas vieną tos šalies gyventoją. Tas jį pasiuntė į laukus kiaulių ganyti.

Lke 15 16 Jis geidė prikimšti pilvą bent ankštimis, kurias ėdė kiaulės, bet ir tų niekas jam neduodavo.

Lke 15 17 Tada susiprotėjęs jis tarė: 'Kiek mano tėvo samdinių apščiai turi duonos, o aš čia mirštu iš bado!

Lke 15 18 Kelsiuos, eisiu pas tėvą ir sakysiu: 'Tėve, nusidėjau dangui ir tau. Nesu vertas vadintis tavo sūnumi. Priimk mane bent samdiniu!'

Lke 15 19 Jis pakilo ir iškeliavo pas tėvą. Jam dar toli esant, tėvas jį pamatė ir, apimtas gailesčio, pribėgo, puolė ant kaklo ir meiliai pabučiavo.

Lke 15 20 O sūnus jam tarė: 'Tėve, nusidėjau dangui ir tau, nebesu vertas vadintis tavo sūnumi'.

Lke 15 21 Bet tėvas įsakė savo tarnams: 'Kuo greičiau atneškite geriausią drabužį ir apvilkite jį. Užmaukite jam ant piršto žiedą, apaukite kojas!

Lke 15 22 Atveskite nupenėtą veršį ir papjaukite! Valgysim ir linksminsimės!

Lke 15 23 Nes šis mano sūnus buvo miręs ir vėl atgijo, buvo pražuvęs ir atsirado'. Ir jie pradėjo linksmintis.

Lke 15 24 O vyresnysis jo sūnus buvo laukuose. Kai grįždamas prisiartino prie namų, išgirdo muziką ir šokius.

Lke 15 25 Pasišaukęs vieną iš tarnų, jis paklausė, kas čia dedasi.

Lke 15 26 Tas jam atsakė: 'Sugrįžo tavo brolis, tai tėvas papjovė nupenėtą veršį, nes sulaukė jo sveiko'.

Lke 15 27 Tada šis supyko ir nenorėjo eiti vidun. Tėvas išėjęs ėmė jį kviesti.

Lke 15 28 O jis atsakė tėvui: 'Štai jau tiek metų tau tarnauju ir niekad tavo įsakymo neperžengiau, o tu man nė karto nedavei nė ožiuko pasilinksmiti su draugais.

Lke 15 29 Bet vos tik sugrįžo šitas tavo sūnus, prarijęs tavo turta su kekšėmis, tu tuojau papjovei jam nupenėtą veršį'.

Lke 15 30 Tėvas atsakė: 'Sūnau, tu visuomet su manimi, ir visa, kas mano, yra ir tavo.

Lke 15 31 Bet reikėjo džiaugtis ir linksmintis, nes tavo brolis buvo miręs ir vėl atgijo, buvo pražuvęs ir atsirado!'"

Lke 16 1 Jėzus kalbėjo ir savo mokiniams: "Buvo vienas turtingas žmogus ir turėjo ūkvedį. Tas buvo jam apskustas, esą eikvojęs jo turta.

Lke 16 2 Tuomet, pasišaukęs jį, šeimininkas pasakė: 'Ką aš girdžiu apie tave šnekant? Duok savo ūkvedžiavimo apyskaitą, nes daugiau nebegalėsi būti ūkvedžiu'.

Lke 16 3 O ūkvedys tarė sau: 'Ką veiksiu, kad šeimininkas atima iš manęs ūkvedžiavimą? Kasti neįstengiu, o elgetauti-gėda.
 Lke 16 4 Žinau, ką daryti, kad žmonės mane priimtų į savo namus, kai būsiu atleistas iš tarnybos'.
 Lke 16 5 Jis pasikvietė po vieną savo šeimininko skolininkus ir klausė pirmąjį: 'Kiek esi skolingas mano šeimininkui?'
 Lke 16 6 Šis atsakė: 'Šimtą statinių aliejaus'. Tada jis tarė: 'Imk savo skolos raštą, sėsk ir tuoj pat rašyk: penkiasdešimt'.
 Lke 16 7 Paskui klausė kitą: 'O kiek tu skolingas?' Anas atsakė: 'Šimtą saikų kviečių'. Jis tarė: 'Imk skolos raštą ir rašyk: aštuoniasdešimt'.
 Lke 16 8 Šeimininkas pagyrė neteisųjį ūkvedį, kad jis gudriai pasielgė. Šio pasaulio vaikai sumanesni tarp savųjų negu šviesos vaikai".
 Lke 16 9 "Ir Aš jums sakau: darykitės bičiulių neteisiosios Mamonos dėka, kad, jūsų galui atėjus, jie priimtų jus į amžinuosius namus.
 Lke 16 10 Kas ištikimas mažame dalyke, tas ištikimas ir dideliame, o kas neteisingas mažame, tas neteisingas ir dideliame.
 Lke 16 11 Jei nebuvote ištikimi, tvarkydami neteisiąją Mamoną, tai kas jums patiks tikruosius turtus?
 Lke 16 12 Ir jeigu nebuvote ištikimi su svetimu daiktu, tai kas jums duos tai, kas jūsų?
 Lke 16 13 Joks tarnas negali tarnauti dviem šeimininkams, nes jis arba vieno nekės, o kitą mylės, arba prie vieno prisiriš, o kitą nieku vers. Negalite tarnauti Dievui ir Mamonai".
 Lke 16 14 Visa tai girdėjo mėgstantys pinigus fariziejai ir šaipėsi iš Jėzaus.
 Lke 16 15 O jis jiems pasakė: "Jūs žmonių akyse dedatės teisūs, bet Dievas mato jūsų širdis. Nes tai, kas žmonėse aukštinama, Dievo akyse bjauru".
 Lke 16 16 "Įstatymas ir pranašai-iki Jono; nuo tada skelbiama Dievo karalystė, ir kiekvienas į ją veržiasi.
 Lke 16 17 Greičiau dangus ir žemė praeis, negu iš Įstatymo iškris bent vienas brūkšnelis.
 Lke 16 18 Kiekvienas, kuris atleidžia žmoną ir veda kitą-svetimauja. Ir kas veda vyro atleistąją, taip pat svetimauja".
 Lke 16 19 "Gyveno vienas turtuolis. Jis vilkėjo purpuru bei ploniausia drobe ir kasdien ištaigingai linksminosi.
 Lke 16 20 O prie jo vartų gulėjo votimis aptekęs elgeta, vardu Lozorius.
 Lke 16 21 Jis troško numarinti alkį bent trupiniais nuo turtuolio stalo, bet tik šunys atbėgę laižydavo jo votis.
 Lke 16 22 Ir štai elgeta mirė ir buvo angelų nuneštas į Abraomo prieglobstį. Mirė ir turtuolis ir buvo palaidotas.
 Lke 16 23 Kentėdamas pragare, jis pakėlė akis ir iš tolo pamatė Abraomą ir jo prieglobstyje Lozorių.
 Lke 16 24 Jis ėmė šaukti: 'Tėve Abraomai, pasigailėk manęs! Atsiųsk Lozorių, kad, suvilgęs vandenyje piršto galą, atvėsintų man liežuvį, nes baisiai kenčiu šioje liepsnoje'.
 Lke 16 25 Bet Abraomas atsakė: 'Atsimink, sūnau, kad tu gyvendamas atsiėmei savo gėrybes, o Lozorius-tik nelaimes. Todėl jis susilaukė paguodos, o tu kenti.
 Lke 16 26 Be to, mus nuo jūsų skiria milžiniška praraja, ir niekas iš čia panorėjęs negali nueiti pas jus, nei iš ten persikelti pas mus'.
 Lke 16 27 Tas vėl tarė: 'Tai meldžiu tave, tėve, nusiųsk jį bent į mano tėvo namus,
 Lke 16 28 nes aš turiu penkis brolius. Teįspėja juos, kad ir jie nepatektų į šią kančių vietą'.
 Lke 16 29 Abraomas atsiliepė: 'Jie turi Mozę bei pranašus, tegul jų klauso!'
 Lke 16 30 O anas atsakė: 'Ne, tėve Abraomai! Bet jei kas iš mirusiųjų nueitų pas jus, jie atgailautų!'
 Lke 16 31 Tačiau Abraomas tarė: 'Jeigu jie neklauso Mozės ir pranašų, tai nepatikės, jei kas ir iš numirusių prisikeltų' ".
 Lke 17 1 Jėzus kalbėjo savo mokiniams: "Papiiktinimai neišvengiami, bet vargas tam, per kurį jie ateina.
 Lke 17 2 Jam būtų geriau, jei ant kaklo užkabintų girnų akmenį ir įmestų jūron, negu jis papiktintų nors vieną iš šitų mažutėlių.
 Lke 17 3 Saugokitės! Jei tavo brolis nusideda prieš tave, sudrausk jį ir, jeigu jis atgailauja, atleisk jam.
 Lke 17 4 Jei jis septynis kartus per dieną tau nusidėtų ir septynis kartus kreiptųsi į tave, sakydamas: 'Atgailauju', -atleisk jam".
 Lke 17 5 Apaštalai tarė viešpačiui: "Sustiprink mūsų tikėjimą".
 Lke 17 6 O viešpats atsakė: "Jei turėtumėte tikėjimą kaip garstyčios grūdelį, galėtumėte sakyti šitam šilkmedžiui: 'Išsirauk ir pasisodink jūroje', -ir jis paklausytų jūsų".
 Lke 17 7 "Kas iš jūsų, turėdamas ariantį ar ganantį vergą, jam grįžus iš lauko, sakys: 'Tuoju sėsk prie stalo'?
 Lke 17 8 Argi nesakys jam: 'Paruošk man vakarienę. Susijuosk ir patarnauk, kol aš valgysiu ir gersiu, o paskui tu pavalgysi ir atsigersi'?"

The Holy Bible in Lithuanian

Lke 17 9 Argi vergui dėkojama, kad jis atliko tai, kas jam liepta? Nemanau.
 Lke 17 10 Taigi jūs, atlikę visa, kas jums pavesta, sakykite: 'Esame nenaudingi
 vergai. Padarėme, ką privalėjome padaryti' ".
 Lke 17 11 Keliaujant į Jeruzalę, teko Jėzui eiti tarp Samarijos ir Galilėjos.
 Lke 17 12 Jam įeinant į vieną kaimą, jį pasitiko dešimt raupsuotų vyrų. Jie
 sustojo atstu
 Lke 17 13 ir garsiai šaukė: "Jėzau, Mokytoja, pasigailėk mūsų!"
 Lke 17 14 Pamatęs juos, Jis tarė: "Eikite, pasirodykite kunigams!" Ir beeidami
 jie pasveiko.
 Lke 17 15 Vienas iš jų, patyręs, kad išgijo, sugrįžo atgal, garsiai garbindamas
 Dievą.
 Lke 17 16 Jis dėkodamas parpuolė Jėzui po kojų. Tai buvo samarietis.
 Lke 17 17 Jėzus paklausė: "Argi ne dešimt pasveiko? Kur dar devyni?
 Lke 17 18 Ar neatsirado nė vieno, kuris grįžtų atiduoti Dievui garbę, išskyrus
 šitą svetimątį?"
 Lke 17 19 Ir tarė jam: "Kelkis, eik! Tavo tikėjimas išgydė tave".
 Lke 17 20 Fariziejų paklaustas, kada ateis Dievo karalystė, Jėzus atsakė: "Dievo
 karalystė neateina regimai.
 Lke 17 21 Niekas nepasakys: 'Žiūrėk, ji čia', arba: 'Žiūrėk, ji ten!' Nes štai
 Dievo karalystė yra tarp jūsų".
 Lke 17 22 Ir Jis tarė mokiniams: "Ateis dienos, kai norėsite išvysti bent vieną
 žmogaus sūnaus dieną, ir nepamatysite.
 Lke 17 23 Jums sakys: 'Žiūrėkite čia! Žiūrėkite ten!' -Nesekite jais ir neikite
 paskui juos.
 Lke 17 24 Kaip tvykstelėjęs žaibas nušviečia viską nuo vieno dangaus pakraščio
 iki kito, taip savo dieną pasirodys ir žmogaus sūnus.
 Lke 17 25 Bet pirmiau Jis turės daug iškentėti ir būti šitos kartos atmetas.
 Lke 17 26 Kaip buvo Nojaus dienomis, taip bus ir žmogaus sūnaus dienomis.
 Lke 17 27 Jie valgė, gėrė, tuokėsi ir tuokė, kol atėjo diena, kai Nojus įlipo į
 laivą. Tada užėjo tvanas ir visus sunaikino.
 Lke 17 28 Taip pat buvo ir Loto dienomis. Jie valgė ir gėrė, pirko ir
 pardavinėjo, sodino ir statė.
 Lke 17 29 O tą dieną, kada Lotas paliko Sodomą, iš dangaus krito ugnis ir siera
 ir visus sunaikino.
 Lke 17 30 Šitaip bus ir tą dieną, kai pasirodys žmogaus sūnus.
 Lke 17 31 Kas tą dieną bus ant stogo, o jo daiktai viduje, tenelipa žemyn jų
 pasiimti, o kas laukuose, tenegrižta namo.
 Lke 17 32 Prisiminkite Loto žmoną!
 Lke 17 33 Kas stengsis išgelbėti savo gyvybę, tas ją praras, o kas ją praras,
 tas atgaivins ją.
 Lke 17 34 Sakau jums: tą naktį dviese miegos vienoje lovoje, ir vienas bus
 paimtas, o kitas paliktas.
 Lke 17 35 Dvi mals drauge, ir viena bus paimta, o kita palikta.
 Lke 17 36 Du bus lauke, ir vienas bus paimtas, kitas paliktas".
 Lke 17 37 Tada jie atsiliepė: "O kurgi, Viešpatie?" Jis atsakė: "Kur tik bus
 lavonų, ten sulėks ir maitvanagiai".
 Lke 18 1 Jėzus pasakė jiems palyginimą, kaip reikia visuomet melstis ir
 neprarasti ryžto,
 Lke 18 2 tardamas: "Viename mieste buvo teisėjas, kuris nebijojo Dievo ir
 nesidrovėjo žmonių.
 Lke 18 3 Tame pačiame mieste gyveno našlė, kuri vis eidavo pas jį ir prašydavo:
 'Apgink mane nuo mano priešininko!'
 Lke 18 4 Jis kurį laiką nenorėjo, bet po to tarė sau: 'Nors aš Dievo nebijau
 nei žmonių nesidrovėiu,
 Lke 18 5 vis dėlto, kai šita našlė neduoda man ramybės, apginsiu jos teises,
 kad ji, vienąkart atėjusi, man akių neišdraskytų' ".
 Lke 18 6 Ir Viešpats tarė: "Išidėmėkite, ką pasakė tas neteisingas teisėjas.
 Lke 18 7 Tad nejaugi Dievas neapgins savo išrinktųjų, kurie Jo šaukiasi dieną
 ir naktį, ir dėlš jiems padėti?
 Lke 18 8 Sakau jums: Jis apgins jų teises labai greitai. Bet ar atėjęs žmogaus
 sūnus beras žemėje tikėjimą?"
 Lke 18 9 Tiems, kurie pasitikėjo savo teisumu, o kitus niekino, Jėzus pasakė
 palyginimą:
 Lke 18 10 "Du žmonės atėjo į šventyklą melstis: vienas-fariziejus, o
 kitas-muitininkas.
 Lke 18 11 Fariziejus stovėdamas taip sau vienas meldėsi: 'Dėkoju Tau, Dieve, kad
 nesu toks, kaip kiti žmonės-plėšikai, sukčiai, svetimautojai-arba kaip šis va maitininkas.
 Lke 18 12 Aš pasninkauju du kartus per savaitę, duodu dešimtinę iš visko, ką
 įsigyju'.
 Lke 18 13 O maitininkas, atokiai stovėdamas, nedrįso nė akių pakelti į dangų,
 tik, mušdamasis į krūtinę, maldavo: 'Dieve, būk gailestingas man, nusidėjėliui!'
 Lke 18 14 Sakau jums: šitas nuėjo į namus išteisintas, o ne anas. Kiekvienas,

kuris save aukština, bus pažemintas, o kuris save žemina, bus išaukštintas".
Lke 18 15 Jėzui atnešdavo kūdikių, kad Jis juos paliestų. Mokiniai, tai matydami, draudė.
Lke 18 16 Bet Jėzus, pasišaukęs vaikučius, tarė: "Leiskite mažutėliams ateiti pas mane ir netrukdykite jiems, nes tokių yra Dievo karalystė".
Lke 18 17 Iš tiesų sakau jums: kas nepriims Dievo karalystės kaip kūdikis, niekaip neįeis į ją!"
Lke 18 18 vienas valdininkas Jį paklausė: "Gerasis Mokytoja, ką turiu daryti, kad paveldečiau amžinąjį gyvenimą?"
Lke 18 19 Jėzus jam atsakė: "Kodėl vadini mane geru? Nė vieno nėra gero, tik vienas Dievas.
Lke 18 20 Išakymus žinai: 'Nesvetimauk, nežudyk, nevok, melagingai neliudyk, gerbk savo tėvą ir motiną'".
Lke 18 21 Tas atsakė: "Viso šito laikausi nuo savo jaunystės".
Lke 18 22 Tai išgirdęs, Jėzus jam tarė: "Tau trūksta vieno dalyko: parduok visa, ką turi, išdalink vargšams, ir turėsi turtą danguje. Tada ateik ir sek paskui mane!"
Lke 18 23 Tai išgirdęs, jis nusiminė, nes buvo labai turtingas.
Lke 18 24 Matydamas jį nuliūdusį, Jėzus prabilo: "Kaip sunkiai turintieji turtą įeis į Dievo karalystę!
Lke 18 25 Lengviau kupranugariui išlįsti pro adatos ausį, negu turtingam įeiti į Dievo karalystę!"
Lke 18 26 Girdėjusieji tai paklausė: "Kas tada gali būti išgelbėtas?"
Lke 18 27 Jis atsakė: "Kas neįmanoma žmonėms, įmanoma Dievui".
Lke 18 28 Tada Petras tarė: "Štai mes viską palikome ir nusekėme paskui Tave".
Lke 18 29 Jėzus atsakė jiems: "Iš tiesų sakau jums: nėra nė vieno, kuris paliko namus ar tėvus, ar brolius, ar žmoną, ar vaikus dėl Dievo karalystės
Lke 18 30 ir kuris jau šiuo metu negautų nepalyginamai daugiau, o būsimajame pasaulyje-amžinojo gyvenimo".
Lke 18 31 Jėzus pasišaukė dvyliką ir tarė: "Štai mes einame į Jeruzalę, ir ten išsipildys visa, kas per pranašus parašyta apie Žmogaus Sūnų.
Lke 18 32 Jis bus atiduotas pagonims, išjuoktas, paniekintas ir apspjaudytas.
Lke 18 33 Tie nuplaks Jį ir nužudys, bet trečią dieną Jis prisikels".
Lke 18 34 Tačiau jie nieko nesuprato; tų žodžių prasmė jiems liko paslėpta, ir jie nesuvokė, kas buvo sakoma.
Lke 18 35 Jam artinantis prie Jericho, šalia kelio sėdėjo neregys elgeta.
Lke 18 36 Išgirdęs praeinančią minią, jis paklausė, kas tai būtų.
Lke 18 37 Jam atsakė, kad praeinąs Jėzus iš Nazareto.
Lke 18 38 Tada jis ėmė šaukti: "Jėzau, Dovydo Sūnau, pasigailėk manęs!"
Lke 18 39 Ėję priekyje draudė jį, kad tylėtų, bet tas dar garsiau šaukė: "Dovydo Sūnau, pasigailėk manęs!"
Lke 18 40 Jėzus sustojo ir liepė jį atvesti. Jam prisiartinus, paklausė jo:
Lke 18 41 "Ko nori, kad tau padaryčiau?"
Lke 18 42 Šis atsakė: "Viešpatie, kad praregėčiau!" Jėzus tarė: "Regėk! Tavo tikėjimas išgydė tave".
Lke 18 43 Tas iškart praregėjo ir nusekė paskui Jį, garbindamas Dievą. Tai matydami, visi žmonės šlovino Dievą.
Lke 19 1 Atvykęs Jėzus ėjo per Jerichą.
Lke 19 2 Ir štai žmogus, vardu Zachiejus, muitininkų viršininkas ir turtuolis, troško pamatyti Jėzų, kas Jis esąs, bet negalėjo per minią, nes buvo žemo ūgio.
Lke 19 4 Zachiejus užbėgo priekin ir įlipo į šilkmėdį, kad galėtų Jį pamatyti, nes Jis turėjo ten praeiti.
Lke 19 5 Kai Jėzus atėjo į tą vietą, pažvelgė aukštyne ir, pamatęs jį, tarė: "Zachiejau, greit lipk žemyn, nes šiandien turiu apsistoti tavo namuose".
Lke 19 6 Šis skubiai nulipo ir su džiaugsmu priėmė Jį.
Lke 19 7 Tai matydami, visi murmėjo: "Pas nusidėjėlių užėjo į svečius!"
Lke 19 8 O Zachiejus atsistojęs prabilo į Viešpatį: "Štai, Viešpatie, pusę savo turto atiduodu vargšams ir, jei ką nors nuskriaudžiau, gražinsiu keturgubai".
Lke 19 9 Jėzus tarė: "Šiandien į šiuos namus atėjo išgelbėjimas, nes ir jis yra Abraomo sūnus.
Lke 19 10 Juk Žmogaus Sūnus atėjo ieškoti ir gelbėti, kas buvo pražuvę".
Lke 19 11 Jiems klausantis, Jis tęsė ir pasakė palyginimą. Mat Jis buvo netoli Jeruzalės, ir žmonės manė, jog tuojau pat turi pasirodyti Dievo karalystė.
Lke 19 12 Tad Jis kalbėjo: "Vienas aukštos kilmės žmogus iškeliaavo į tolimą šalį, kad gautų karalystę ir sugrįžtų.
Lke 19 13 Pasišaukęs dešimt savo tarnų, padalijo jiems dešimt minų ir tarė: 'Verskitės, kol sugrįšiu'.
Lke 19 14 Piliečiai nekentė jo ir nusiuntė iš paskos pasiuntinius pareikšti: 'Mes nenorime, kad šitas mums viešpatautų'.
Lke 19 15 Gavęs karalystę, jis sugrįžo ir liepė pašaukti tarnus, kuriems buvo davęs pinigų, norėdamas sužinoti, kiek kuris uždirbo.
Lke 19 16 Atėjo pirmasis ir tarė: 'Valdove, tavo mina pelnė dešimt minų'.

Lke 19 17 Jis atsakė: 'Gerai, stropusis tarne! Kadangi pasirodei ištikimas mažuose dalykuose, tu gauni valdyti dešimtį miestų'.

Lke 19 18 Atėjo antrasis ir pareiškė: 'Valdove, tavo mina pelnė penkias minas'.

Lke 19 19 Ir šitam jis pasakė: 'Tu valdyk penkis miestus'.

Lke 19 20 Atėjo dar vienas ir tarė: 'Valdove, štai tavo mina, kurią laikiau suvyniotą į skepetą.

Lke 19 21 Aš bijojau tavęs, nes esi griežtas žmogus: imi tai, ko nepadėjai, ir pjauni tai, ko nepasėjai'.

Lke 19 22 Jis atsiliepė: 'Tavo paties žodžiais teisiu tave, netikęs tarne. Tu žinojai, kad aš griežtas žmogus: imu, ko nepadėjau, ir pjaunu, ko nesėjau.

Lke 19 23 Tai kodėl neleidai mano pinigų apyvarton, kad sugrįžęs išreikalausčiau su palūkanomis?'

Lke 19 24 Šalia stovėjusiems jis tarė: 'Atimkite iš jo miną ir atiduokite tam, kuris turi dešimt minų'.

Lke 19 25 Tie atsakė: 'Valdove, bet anas jau turi dešimt minų!'

Lke 19 26 Jis tarė: 'Aš sakau jums: kiekvienam, kas turi, bus duota, o iš neturinčio bus atimta net ir tai, ką turi.

Lke 19 27 O tuos mano priešus, nenorėjusius, kad jiems viešpataučiau, atveskite čia ir nužudykite mano akys!' "

Lke 19 28 Tai pasakęs, Jėzus visų priešakyje nukreipė žingsnius į Jeruzalę.

Lke 19 29 Prisiartinęs prie Betfagės ir Betanijos, prie vadinamojo Alyvų kalno, Jis pasiuntė du mokinius,

Lke 19 30 sakydamas jiems: "Eikite į priešais esantį kaimą ir įėję rasite pririštą asilaitį, kuriuo dar joks žmogus nėra jojęs. Atriškite jį ir atveskite.

Lke 19 31 O jeigu kas klaustų: 'Kodėl jį atriškate?', atsakykite: 'Jo reikia viešpačiui' "

Lke 19 32 Pasiųstieji nuėjo ir rado, kaip jiems buvo pasakyta.

Lke 19 33 Atrišant asilaitį, savininkai klausė: "Kodėl atriškate asilaitį?"

Lke 19 34 Tie atsakė: "Jo reikia viešpačiui".

Lke 19 35 Jie atvedė asilaitį pas Jėzų, apdengė savo apsiaustais ir užsodino Jėzų ant viršaus.

Lke 19 36 Jam jojant, žmonės tiesė ant kelio savo drabužius.

Lke 19 37 Besiartinant prie Alyvų kalno šlaito, visas mokinių būrys pradėjo džiaugsmingai ir garsiai šlovinti Dievą už visus stebuklus, kuriuos jie buvo regėję.

Lke 19 38 Jie šaukė: " 'Palaimintas karalius, kuris ateina Viešpaties vardu!'

Lke 19 39 Ramybė danguje, šlovė aukštybėse!"

Lke 19 39 Kai kurie fariziejai iš minios Jam sakė: "Mokytojai, sudrausk savo mokinius!"

Lke 19 40 Jis jiems atsakė: "Sakau jums, jei šie tylės-akmenys šauks!"

Lke 19 41 Prisiartinęs prie Jeruzalės ir išvydęs miestą, Jėzus verkė dėl jo ir sakė:

Lke 19 42 "O kad tu nors šiandien suprastum, kas tau atneša ramybę! Deja, tai paslėpta nuo tavo akių.

Lke 19 43 Tu sulauksi dienų, kai tavo priešai apjuos tave pylimu, apguis iš visų pusių ir suspaus tave;

Lke 19 44 jie parbloks ant žemės tave ir tavo vaikus ir nepaliks tavyje akmens ant akmens, nes tu nepažinai savo aplankymo mėto".

Lke 19 45 Įėjęs į šventyklą, Jis pradėjo varyti laukan parduodančius ir perkančius.

Lke 19 46 Jis sakė jiems: "Parašyta: 'Mano namai yra maldos namai', o jūs pavertėte juos 'plėšikų lindyne' "

Lke 19 47 Ir Jis kasdien mokė šventykloje. O aukštieji kunigai ir Rašto žinovai bei tautos vyresnieji troško jį pražudyti,

Lke 19 48 tačiau neišmanė, ką galėtų padaryti, nes visi žmonės apgulė jį klausėsi.

Lke 20 1 vieną iš tų dienų Jėzui mokant žmones šventykloje ir skelbiant Evangeliją, atėjo aukštųjų kunigų ir Rašto žinovų su vyresniaisiais

Lke 20 2 ir klausė jį: "Pasakyk mums, kokią teisę turi taip daryti? Kas Tau davė šitą valdžią?"

Lke 20 3 Jis jiems tarė: "Aš irgi paklausiu jus vieno dalyko, ir atsakykite man:

Lke 20 4 ar Jono krikštas buvo iš dangaus, ar iš žmonių?"

Lke 20 5 Jie svarstė tarpusavyje: "Jei pasakysime-iš dangaus, Jis mus klaus: 'Tai kodėl juo netikėjote?'

Lke 20 6 O jei sakysime-iš žmonių, visa minia užmėtys mus akmenimis, nes žmonės įsitikinę, kad Jonas buvo pranašas".

Lke 20 7 Ir jie atsakė, kad nežino iš kur.

Lke 20 8 Tada Jėzus jiems tarė: "Tai ir Aš jums nesakysiu, kokia valdžia tai darau".

Lke 20 9 Jis pradėjo pasakoti žmonėms tokį palyginimą: "Vienas žmogus pasodino vynuogyną, išnuomojo jį vynininkams ir ilgesniam laikui iškeliavo svetur.

Lke 20 10 Atėjus metui, jis nusiuntė pas vynininkus tarną, kad tie jam duotų

vynuogyno derliaus dalį. Tačiau vynininkai sumušė jį ir paleido tuščiomis.
Lke 20 11 Jis vėl nusiuntė kitą tarną, bet ir tą jie sumušė, išjuokė ir paleido jį tuščiomis.
Lke 20 12 Tuomet jis pasiuntė dar trečią, bet jie ir šitą sužeidę išvarė.
Lke 20 13 Tada vynuogyno šeimininkas tarė: 'Ką man daryti? Pasiųsiu savo mylimąjį sūnų, gal pamatę jie gerbs jį?'
Lke 20 14 Bet, išvydę sūnų, vynininkai ėmė tartis tarpusavyje: 'Tai paveldėtojas. Užmuškime jį, kad mums atitektų palikimas'.
Lke 20 15 Jie išmetė jį iš vynuogyno ir nužudė. Ką gi su jais darys vynuogyno savininkas?
Lke 20 16 Jis ateis ir išžudys tuos vynininkus, o vynuogyną atiduos kitiems".
Lke 20 17 Tai girdėjusieji tarė: "Tenebūna šitaip!"
Lke 20 18 Bet Jėzus, pažvelgęs į juos, paklausė: "O ką reiškia Rašto posakis: 'Akmuo, kurį statytojai atmetė, tapo kertiniu akmeniu?'
Lke 20 19 Kas tiktai kris ant šito akmens, suduš, o ant ko tas akmuo užgrius, tą sutriuškins".
Lke 20 20 Aukštieji kunigai ir Rašto žinovai norėjo dar tą pačią valandą jį suimti, bet bijojo žmonių. Mat jie suprato, kad šis palyginimas buvo jiems taikomas.
Lke 20 21 Jie patys atidžiai Jėzų stebėjo ir siuntinėjo šnipus, apsimetančius teisuliais, kad, nutvėrę kokį Jo žodį, galėtų jį atiduoti valdytojui nuteisti ir nubauti.
Lke 20 22 Taigi jie klausė Jį: "Mokytojai, mes žinome, kad Tu kalbi ir mokai teisusiai. Tu neatsižvelgi į asmenis, bet mokai Dievo kelio, kaip reikalauja tiesa.
Lke 20 23 Ar reikia mums mokėti ciesoriui mokesčius, ar ne?"
Lke 20 24 Suprasdamas jų klastą, Jis tarė jiems: "Kodėl spendžiate man pinkles? Parodykite man denarą. Kieno atvaizdas ir įrašas jame?" Jie atsakė: "Ciesoriaus".
Lke 20 25 Tada Jis jiems tarė: "Kas ciesoriaus, atiduokite ciesoriui, o kas Dievo-Dievu".
Lke 20 26 Taip jie nesugebėjo žmonių akivaizdoje sugauti Jo kalboje.
Lke 20 27 Stebėdamiesi Jo atsakymu, jie nutilo.
Lke 20 28 Pas Jį atėjo sadukiejų, kurie neigia mirusiųjų prisikėlimą, ir paklausė:
Lke 20 29 "Mokytojai, Mozė mums parašė: jei kieno brolis, turėdamas žmoną, mirtų bevaikis, tada jo brolis tegul veda jo žmoną ir pažadina savo broliui palikuonių.
Lke 20 30 Taigi buvo septyni broliai. Pirmasis vedė žmoną ir mirė bevaikis.
Lke 20 31 Ją vedė antrasis ir taip pat mirė bevaikis.
Lke 20 32 Paskui ją vedė trečiasis ir paeiliui visi septyni, ir jie mirė, nepalikdami vaikų.
Lke 20 33 Po jų visų numirė ir ta moteris.
Lke 20 34 Kurio gi žmona ji bus prisikėlime? Juk ji buvo visų septynių žmona!"
Lke 20 35 Jėzus jiems atsakė: "Šio pasaulio vaikai veda ir teka, o kurie pasirodys verti pasiekti aną pasaulį ir mirusiųjų prisikėlimą, tie neves ir netekės.
Lke 20 36 Jie taip pat nebegalės ir mirti, nes, būdami prisikėlimo vaikai, bus lygūs angelams ir bus Dievo vaikai.
Lke 20 37 O kad mirusieji prisikels, nurodė ir Mozė pasakojime apie krūmą, kur jis viešpatį vadina 'Abraomo Dievu, Izaoko Dievu ir Jokūbo Dievu'.
Lke 20 38 Taigi Dievas nėra mirusiųjų Dievas, bet gyvųjų, nes visi Jam gyvena".
Lke 20 39 Tada kai kurie Rašto žinovai atsiliepė: "Mokytojai, Tu gerai pasakei!"
Lke 20 40 Ir daugiau jie nedrįso nieko Jo klausiti.
Lke 20 41 Jis paklausė jų: "Kodėl sakoma, jog Kristus esąs Dovydo Sūnus?"
Lke 20 42 Juk pats Dovydas Psalmių knygoje sako: 'Viešpats tarė mano viešpačiui: sėskis mano dešinėje,
Lke 20 43 kol patiesiu Tavo priešus tarsį pakoję po Tavo kojų'.
Lke 20 44 Taigi Dovydas vadina Jį Viešpačiu, -kaip tada Jis gali būti jo Sūnus?"
Lke 20 45 Visiems žmonėms girdint, Jėzus tarė savo mokiniams:
Lke 20 46 "Saugokitės Rašto žinovų, kurie mėgsta vaikščioti ilgais drabužiais, būti sveikinami aikštėse, užimti pirmuosius krėslus sinagogose bei garbės vietas pokyliuose.
Lke 20 47 Jie suryja našlių namus ir dedasi kalbą ilgas maldas. Jie gaus dar didesnę pasmerkimą".
Lke 21 1 Pažvelgęs Jis pamatė turtinguosius, dedančius savo dovanas į iždinę.
Lke 21 2 Jis pamatė ir vieną beturtę našlę, kuri įmetė du smulkius pinigėlius.
Lke 21 3 Ir Jis tarė: "Iš tiesų sakau jums, ši beturtė našlė įmetė daugiau už visus.
Lke 21 4 Nes anie visi iš savo pertekliaus aukojo dovanų Dievui, o ji iš savo nepritekiaus įmetė viską, ką turėjo pragyvenimui".
Lke 21 5 Kai kuriems kalbant apie šventyklą, kad ji išpuošta gražiais akmenimis bei dovanomis, Jėzus prabilo:
Lke 21 6 "Ateis dienos, kai iš to, ką matote, neliks akmens ant akmens, viskas bus išgriauta".
Lke 21 7 Jie paklausė: "Mokytojai, kada tai įvyks? Ir koks bus ženklas, kai visa tai pradės pildytis?"

Lke 21 8 Jis pasakė: "Žiūrėkite, kad nebūtumėte suklaidinti, nes daugelis ateis
mano vardu, ir sakys: 'Tai Aš!' ir: 'Atėjo metas!' Neikite paskui juos!

Lke 21 9 O kai išgirsite apie karus ir maištus, nenusigąškite, nes visa tai
turi pirmiau įvykti, bet dar negreit galas".

Lke 21 10 Ir dar jiems sakė: "Tauta sukils prieš tautą ir karalystė prieš
karalystę.

Lke 21 11 Įvairiose vietose bus didelių žemės drebėjimų, badmečių, marų, bus
baisių įvykių ir didelių ženklų iš dangaus.

Lke 21 12 Bet prieš tai jie pakels prieš jus rankas ir dėl mano vardo jus
persekios, tempdami į sinagogas ir kalėjimus, ves pas karalius ir valdytojus.

Lke 21 13 Tai bus jums proga liudyti.

Lke 21 14 Taigi įsidėkite sau į širdis iš anksto negalvoti, kaip ginsitės,
nes Aš jums duosiu tokios iškalbos ir išminties, kad nė vienas jūsų
priešininkas negalės nei atsispirti, nei prieštarauti.

Lke 21 16 Jus išdavinės tėvai, broliai, giminės ir draugai; kai kuriuos iš jūsų
jie žudys.

Lke 21 17 Būsite visų nekenčiami dėl mano vardo.

Lke 21 18 Tačiau nė plaukas nuo jūsų galvos nenukris.

Lke 21 19 Savo ištverme išlaikykite savo sielas".

Lke 21 20 "Kai pamatysite Jeruzalę supamą kariuomenės, žinokite, jog prisiartino
jos sunaikinimas.

Lke 21 21 Tada, kas bus Judėjoje, tebėga į kalnus, kas mieste-teišėina iš jo,
kas apylinkėse-tenegrižta.

Lke 21 22 Nes tai bus bausmės dienos, kad išsipildytų visa, kas parašyta.

Lke 21 23 Vargas nėsčioms ir žindančioms tomis dienomis! Nes baisi nelaimė ir
rūstybė ištiks šią tautą.

Lke 21 24 Žmonės kris nuo kalavijo ašmenų ir bus išvaryti nelaisvėn į visas
tautas, o Jeruzalę mindžios pagony, kol baigsis pagonių laikai".

Lke 21 25 "Bus ženklų saulėje, mėnulyje ir žvaigždėse, o žemėje blaškysis
sielvario slegiamos tautos, jūrai baisiai šniokščiant ir šėlstant.

Lke 21 26 Žmonės sustings iš baimės, laukdami to, kas turės ištikti pasaulį, nes
dangaus galybės bus sudrebintos.

Lke 21 27 Tada jie išvys žmogaus sūnų, ateinantį debesyje su jėga ir didžia
šlove.

Lke 21 28 Kai tai prasidės, atsitieskite ir pakelkite galvas, nes artėja jūsų
atpirkimas".

Lke 21 29 Ir Jis jiems pasakė palyginimą: "Stebėkite figmedį bei visus kitus
medžius.

Lke 21 30 Kai jie ima sprogti, jūs patys matote ir žinote, kad vasara jau arti.

Lke 21 31 Taip pat pamatę visa tai vykstant, žinokite, kad arti yra Dievo
karalystė.

Lke 21 32 Iš tiesų sakau jums: ši karta nepraeis, iki visa tai įvyks.

Lke 21 33 Dangus ir žemė praeis, o mano žodžiai nepraeis.

Lke 21 34 Saugokitės, kad jūsų širdys nebūtų apunkintos nesaikingumo, girtavimo
ir gyvenimo rūpesčių, kad toji diena neužkluptų jūsų netikėtai.

Lke 21 35 It žabangai ji užgrius visus žemės gyventojus.

Lke 21 36 Todėl visą laiką būdėkite ir melskitės, kad būtumėt palaikyti vertais
išvengti visko, kas įvyks, ir stoti prieš žmogaus sūnų".

Lke 21 37 Taip Jėzus dienomis mokydavo šventykloje, o naktis praleisdavo
vadinamajame Alyvų kalne.

Lke 21 38 Ir nuo ankstyvo ryto visi žmonės rinkdavosi Jo pasiklausyti
šventykloje.

Lke 22 1 Artėjo Neraugintos duonos šventė, vadinama Pascha.

Lke 22 2 Aukštieji kunigai ir Rašto žinovai ieškojo būdo nužudyti Jėzų, nes
bijojo žmonių.

Lke 22 3 O šėtonas įėjo į Judą, vadinamą Iskarijotą, vieną iš dvylikos.

Lke 22 4 Tas nuėjęs tarėsi su aukštaisiais kunigais ir sargybos viršininkais,
kaip jį išduoti.

Lke 22 5 Šie apsidžiaugė ir sutarė duoti jam pinigų.

Lke 22 6 Judas pažadėjo ir ieškojo progos išduoti jiems Jėzų, miniai nematant.

Lke 22 7 Atėjo Neraugintos duonos diena, kada reikėjo pjauti Paschos avinėlių.

Lke 22 8 Jėzus pasiuntė Petrą ir Joną, liepdamas: "Eikite ir paruoškite mums
valgyti Paschą".

Lke 22 9 Jie paklausė: "Kur nori, kad paruoštume?"

Lke 22 10 Jis atsakė: "Štai jums įeinant į miestą, jus pasitiks žmogus, vandens
ašočių nešinas. Sekite paskui jį iki tų namų, į kuriuos jis įeis,

Lke 22 11 ir sakykite namų šeimininkui: 'Mokytojas liepė paklausti: kur svečių
kambarys, kuriame galėčiau su mokiniais valgyti Paschą?'

Lke 22 12 Jis parodys jums didelį apstatytą aukštutinį kambarį. Ten ir
paruoškite".

Lke 22 13 Nuėję jie rado viską, kaip Jis sakė, ir paruošė Paschą.

Lke 22 14 Atėjus metui, Jis sėdo prie stalo, ir dvylika apaštalų drauge su Juo.

Lke	22	15	Ir Jis tarė jiems: "Trokšte troškau valgyti su jumis šią Paschą prieš kentėdamas.
Lke	22	16	Sakau jums, nuo šiol daugiau jos nebevalgysiu, kol ji išsipildys Dievo karalystėje".
Lke	22	17	Paėmęs taurę, Jis padėkojo ir tarė: "Imkite ir dalykitės.
Lke	22	18	Sakau jums: Aš nebegersiu vynmedžio vaisiaus, kol ateis Dievo karalystė".
Lke	22	19	Ir, paėmęs duoną, Jis padėkojo, laužė ją ir davė jiems, sakydamas: "Tai yra mano kūnas, kuris už jus atiduodamas. Tai darykite mano atminimui".
Lke	22	20	Lygiai taip po vakariinės Jis paėmė taurę, sakydamas: "Ši taurė yra Naujoji Sandora mano kraujyje, kuris už jus išliejamas.
Lke	22	21	Bet štai mano išdavėjo ranka yra kartu su manąja ant stalo.
Lke	22	22	Žmogaus Sūnus, tiesa, eina, kaip Jam paskirta, bet vargas tam žmogui, kuris Jį išduoda!"
Lke	22	23	Tada jie pradėjo klausinėti vienas kito, kas gi iš jų yra tas, kuris tai padarys.
Lke	22	24	Tarp jų taip pat kilo ginčas, kuris iš jų turėtų būti laikomas didžiausiu.
Lke	22	25	Bet Jėzus jiems pasakė: "Pagonių karaliai viešpatauja jiems ir tie, kurie juos valdo, vadinami geradariais.
Lke	22	26	Jūs taip nedarykite. Kas didžiausias tarp jūsų, tebūnie tarsi mažiausias, o vadovaujantis tebūnie kaip tarnas.
Lke	22	27	Katras yra didesnis-kuris sėdi už stalo ar kuris jam patarnauja? Argi ne tas, kuris sėdi? O Aš tarp jūsų esu kaip tas, kuris patarnauja.
Lke	22	28	Jūs ištvėrėte su manimi mano išbandymuose,
Lke	22	29	todėl Aš jums skiriu valdyti karalystę, kaip ir man yra skyręs Tėvas,
Lke	22	30	kad mano karalystėje jūs valgytumėte ir gertumėte už mano stalo ir sėdėtumėte sostuose, teisdami dvylika Izraelio giminių".
Lke	22	31	Ir Viešpats tarė: "Simonai, Simonai! Štai šėtonas prašė persijoti jus tarsi kviečius.
Lke	22	32	Bet Aš meldžiau už tave, kad tavo tikėjimas nepalūžtų, ir tu atsivertęs stiprink savo brolius!"
Lke	22	33	Petras atsiliepė: "Viešpatie, aš pasiruošęs kartu su Tavimi eiti ir į kalėjimą, ir į mirtį!"
Lke	22	34	Bet Jėzus atsakė: "Sakau tau, Petrai: dar šiandien, gaidžiui nepragydas, tu tris kartus išsiginsi, kad mane pažįsti".
Lke	22	35	Jis paklausė juos: "Ar jums ko nors trūko, kai buvau jus išsiuntęs be piniginių, be krepšio ir be sandalų?" Jie atsakė: "Nieko".
Lke	22	36	Tada Jis jiems tarė: "Dabar, kas turi piniginę, tepasiima ją, taip pat ir krepšį, o kas neturi kalavijo, teparduoda apsiaustą ir tenusiperka.
Lke	22	37	Sakau jums, manyje privalo išsipildyti, kas parašyta: 'Jis buvo priskaitytas prie piktadarių'; tai, kas man nustatyta, jau eina į pabaigą".
Lke	22	38	Jie tarė: "Viešpatie, štai čia du kalavijai!" Jis atsakė: "Gana!"
Lke	22	39	Išėjęs iš ten, Jis, kaip buvo pratęs, pasuko į Alyvų kalną. Paskui Jį nuėjo ir mokiniai.
Lke	22	40	Atėjus į vietą, Jis tarė jiems: "Melskitės, kad nepakliūtumėte į pagundymą!"
Lke	22	41	Ir Jis atsitolino nuo jų maždaug per akmens metimą ir atsiklaupęs ėmė melstis:
Lke	22	42	"Tėve, jei nori, atimk šitą taurę nuo manęs, tačiau tebūna ne mano, bet Tavo valia!"
Lke	22	43	Jam pasirodė iš dangaus angelas ir Jį sustiprino.
Lke	22	44	Vidinės kovos draskomas, Jis dar karščiau meldėsi. Jo prakaitas pasidarė tarsi tiršto kraujo lašai, varvantys žemėn.
Lke	22	45	Atsikėlęs po maldos, Jis atėjo pas mokinius ir rado juos iš sielvarto užmigusiems.
Lke	22	46	Jis tarė jiems: "Kodėl miegate? Kelkitės ir melskitės, kad nepakliūtumėte į pagundymą!"
Lke	22	47	Jam dar tebekalbant, štai pasirodė minia, o priekyje-vienas iš dvylikos, vadinamas Judu. Jis priėjo prie Jėzaus Jo pabučiuoti.
Lke	22	48	Jėzus jam tarė: "Judai, pabučiavimu išduodi žmogaus sūnų?"
Lke	22	49	Esantieji su Juo, matydami, kas bus, paklausė: "Viešpatie, gal mums kirsti kalavijų?"
Lke	22	50	Vienas iš jų smogė vyriausiojo kunigo tarnui ir nukirto jam dešinę ausį.
Lke	22	51	Bet Jėzus sudraudė: "Liaukitės! Užteks!" Ir palietęs tarno ausį, išgydė jį.
Lke	22	52	Atėjusiems aukštiesiems kunigams, šventyklos apsaugos viršininkams ir vyresniesiems Jis pasakė: "Kaip prieš plėšiką išėjote prieš mane su kalavijais ir vėzdais.
Lke	22	53	Kai buvau kasdien su jumis šventykloje, jūs nepakėlėte prieš mane rankos. Bet ši valanda jūsų, tamsos valdžia".
Lke	22	54	Suėmę Jėzų, jie nusivedė Jį ir atvedė į vyriausiojo kunigo namus.

Petras sekė iš tolo.

Lke 22 55 Susikūrę ugnį kiemo viduryje, jie susėdo. Petras atsisėdo kartu.
 Lke 22 56 Viena tarnaitė, pamačiusi jį sėdintį prieš šviesą, išsižiūrėjo ir tarė:
 "Ir šitas buvo kartu su Juo".
 Lke 22 57 Bet jis išsigynė, sakydamas: "Moterie, nepažįstu Jo!"
 Lke 22 58 Truputį vėliau kažkas kitas, jį pamatęs, tarė: "Ir tu esi iš jų".
 Petras atsakė: "Ne, žmogau, nesu!"
 Lke 22 59 Maždaug po valandos dar vienas ėmė tvirtinti, sakydamas: "Tikrai šitas
 buvo su Juo! Juk jis galilėjietis!"
 Lke 22 60 Petras atsakė: "Žmogau, aš nesuprantu, ką tu sakai". Ir tuoj pat, dar
 jam kalbant, pragydo gaidys.
 Lke 22 61 Tada viešpats atsigręžęs pažvelgė į Petrą. Ir Petras atsiminė
 viešpaties žodį, kaip jis buvo jam pasakęs: "Dar gaidžiui nepragyduš, tu tris kartus manęs
 išsigynsi".
 Lke 22 62 Petras išėjo laukan ir karčiai pravirko.
 Lke 22 63 Jėzų saugantys vyrai tyčiojosi iš Jo ir mušė.
 Lke 22 64 Uždengę akis, jie daužė Jam per veidą ir klausinėjo: "Pranašauk, kas
 Tave užgavo!"
 Lke 22 65 Ir visai taip jam piktžodžiavo.
 Lke 22 66 Rytui išaušus, susirinko tautos vyresnieji, aukštieji kunigai ir Rašto
 žinovai. Jie atvedė Jėzų į savo sinedrioną ir sakė:
 Lke 22 67 "Jei Tu Kristus, tai prisipažink mums!" Jėzus atsiliepė: "Jeigu jums
 ir pasakysiu, vis tiek netikėsite,
 Lke 22 68 o jei paklausi, man neatsakysite ir nepaleisite.
 Lke 22 69 Tačiau nuo šio meto žmogaus sūnus sėdės Dievo Galybės dešinėje".
 Lke 22 70 Tuomet jie visi klausė: "Tai Tu esi Dievo Sūnus?" Jis atsakė: "Taip
 yra kaip sakote: Aš Esu!"
 Lke 22 71 Tada jie tarė: "Kam dar mums liudijimas?! Juk mes girdėjome iš Jo
 paties lūpų!"
 Lke 23 1 Visas jų būrys pakilo ir nusivedė Jėzų pas Pilotą.
 Lke 23 2 Ten jie ėmė jį kaltinti, sakydami: "Mes nustatėme, kad šitas kiršina
 tautą ir draudžia mokėti
 Lke 23 3 ciesoriui mokesčius, tvirtindamas esąs Kristus ir karalius".
 Pilotas jį paklausė: "Ar Tu esi žydų karalius?" Jėzus atsakė: "Taip
 yra, kaip sakai".
 Lke 23 4 Pilotas tarė aukštiesiems kunigams ir miniai: "Aš nerandu šitame
 žmoguje jokios kaltės".
 Lke 23 5 Bet jie visi atkakliai tvirtino: "Jis kursto tautą, mokydamas visoje
 Judėjoje, pradedant nuo
 Lke 23 6 Galilėjos iki čia".
 Pilotas, išgirdęs minint Galilėją, paklausė, ar tas žmogus
 galilėjietis.
 Lke 23 7 Sužinojęs, kad Jėzus iš Erodo valdų, nusiuntė jį pas Erodą, kuris irgi
 buvo tomis dienomis Jeruzalėje.
 Lke 23 8 Erodas, išvydęs Jėzų, labai apsidžiaugė. Mat jis jau anksčiau troško
 jį pamatyti, nes buvo daug apie jį girdėjęs, ir tikėjosi išvysias jį darant kokį nors
 stebuklą.
 Lke 23 9 Jis pateikė Jėzui daug klausimų, bet jis jam neatsakinėjo.
 Lke 23 10 Tuo tarpu aukštieji kunigai ir Rašto žinovai apstoję be paliovos jį
 kaltino.
 Lke 23 11 Tada Erodas su savo kariais Jėzų paniekino ir išjuokė. Po to aprengė
 jį šviesiu drabužiu ir pasiuntė atgal Pilotui.
 Lke 23 12 Tą dieną Erodas ir Pilotas tapo draugais, o seniau jie pykosi.
 Lke 23 13 Pilotas, sušaukęs aukštuosius kunigus, vyresniusius ir minią,
 Lke 23 14 pasakė jiems: "Jūs atvedėte man šitą žmogų, kaltindami jį tautos
 kurstymu. Bet aš, jį apklausęs jūsų akivaizdoje, neradau nė vienos Jam primetamos kaltės;
 Lke 23 15 taip pat ir Erodas, nes aš buvau nusiuntęs jus pas jį. Taigi jis nėra
 padaręs nieko, kas būtų verta mirties bausmės.
 Lke 23 16 Aš tad jį nuplakdinsiu ir paleisiu".
 Lke 23 17 Mat per šventę Pilotas turėjo paleisti jiems vieną kalinį.
 Lke 23 18 Tada jie visi kartu ėmė šaukti: "Mirtis šitam! Paleisk mums Barabą!"
 Lke 23 19 Barabas buvo pasodintas į kalėjimą už kažkokį maištą mieste ir
 žmogžudystę.
 Lke 23 20 Norėdamas paleisti Jėzų, Pilotas vėl kreipėsi į juos,
 Lke 23 21 bet jie nesiliovė šaukę: "Nukryžiuok jį! Nukryžiuok!"
 Lke 23 22 Jis trečią kartą prabilo į juos: "Ką bloga jis padarė? Aš Jame nerandu
 nieko, už ką vertėtų bausti mirtimi. Taigi nuplakdinsiu jį ir paleisiu".
 Lke 23 23 Tačiau jie, garsiai šaukdami, nesiliovė reikalauti, kad jis būtų
 nukryžiuotas, ir jų bei
 Lke 23 24 aukštųjų kunigų šauksmas paėmė viršų.
 Lke 23 25 Tuomet Pilotas nusprendė patenkinti jų reikalavimą.
 Lke 23 26 Jis paleido jiems įkalintąjį už maištą ir žmogžudystę, kaip jie prašė,
 o Jėzų atidavė jų valiai.
 Lke 23 26 Vesdami jį, jie sulaukė Kirėnės gyventoją Simoną, grįžtantį iš laukų,
 ir uždėjo jam ant pečių kryžių, kad neštų jį paskui Jėzų.

Lke 23 27 Jį lydėjo didelė minia ir daug moterų, kurios raudėjo ir aimanavo dėl Jo.

Lke 23 28 Atsigręžęs į jas, Jėzus tarė: "Jeruzalės dukros! Verkite ne dėl manęs, bet dėl savęs ir savo vaikų!

Lke 23 29 Nes štai ateina dienos, kai sakys: 'Palaimintos nevaišingosios! Palaimintos iščios, kurios negimdė, ir krūtys, kurios nežindė!'

Lke 23 30 Tada sakys kalnams: 'Griūkite ant mūsų!' ir kalvoms: 'Pridenkite mus!'

Lke 23 31 Jei gi šitaip daro žaliame medžiui, tai kas gi laukia sauso?"

Lke 23 32 Kartu su Juo buvo vedami žudyti du nusikaltėliai.

Lke 23 33 Atėję į vietą, kuri vadinasi "Kaukolė", jie nukryžiuojo Jį ir du piktadarius-vieną iš dešinės, antrą iš kairės.

Lke 23 34 Jėzus tarė: "Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką daro". O jie, mesdami burta, pasidalijo Jo drabužius.

Lke 23 35 Žmonės stovėjo ir žiūrėjo. Vyresnieji kartu su kitais šaipydami esi kalbėjo: "Kitus išgelbėdavo-tegul pats išsigelbsti, jei Jis- Kristus, Dievo išrinktasis!"

Lke 23 36 Iš jo tyčiojosi ir kareiviai, prieidami, paduodami jam rūgštaus vyno ir sakydami: "Jei Tu žydų karalius-išgelbėk save!"

Lke 23 37 ir sakydami: "Jei Tu žydų karalius-išgelbėk save!"

Lke 23 38 viršum Jo buvo užrašas graikų, lotynų ir hebrajų kalbomis: "Šitas yra žydų karalius".

Lke 23 39 vienas iš nukryžiuotųjų nusikaltėlių piktžodžiavo Jam: "Jei Tu esi Kristus, išgelbėk save ir mus!"

Lke 23 40 Antrasis sudraudė jį: "Ir Dievo tu nebijai, pats būdamas taip pat nuteistas!"

Lke 23 41 Mudu teisingai gavome, ko verti mūsų darbai, o šitas nieko blogo nepadarė".

Lke 23 42 Ir jis tarė Jėzui: "Viešpatie, prisimink mane, kai ateisi į savo karalystę".

Lke 23 43 Jėzus jam atsakė: "Iš tiesų sakau tau: šiandien su manimi būsi rojuje".

Lke 23 44 Buvo apie šeštą valandą, kai visoje šalyje pasidarė tamsu, ir taip buvo iki devintos valandos.

Lke 23 45 Saulė užtemo, ir šventyklos uždanga perplyšo pusiau.

Lke 23 46 Jėzus garsiu balsu sušuko: "Tėve, 'į Tavo rankas pavedu savo dvasią' ". Ir tai pasakęs, atidavė dvasią.

Lke 23 47 Šimtininkas, matydamas, kas įvyko, ėmė garbinti Dievą ir tarė: "Iš tiesų šitas žmogus buvo teisus!"

Lke 23 48 Ir visa minia, susirinkusi pažiūrėti reginio ir pamačiusi, kas įvyko, skirstėsi, mušdamasi į krūtinę.

Lke 23 49 visi Jėzaus pažįstami ir moterys, Jį atlydėjusios iš Galilėjos, stovėjo atokiau ir viską matė.

Lke 23 50 Ir štai atėjo vienas vyras, vardu Juozapas, teismo tarybos narys, geras ir teisus žmogus,

Lke 23 51 kilęs iš žydų miesto Arimatėjos. Jis nesutiko su tarybos sprendimu ir poelgiu. Jis irgi laukė Dievo karalystės.

Lke 23 52 Taigi Juozapas nuėjo pas Pilotą ir paprašė Jėzaus kūno.

Lke 23 53 Nuėmęs Jį nuo kryžiaus, įvyniojo į drobulę ir paguldė uoloje iškaltame kape, kuriame dar niekas nebuvo laidotas.

Lke 23 54 Tai buvo Prisirengimo diena, jau beprasidedant sabatui.

Lke 23 55 Moterys, kurios buvo atėjusios su Jėzumi iš Galilėjos, atsekė iš paskos, stebėjo kapą ir matė, kaip buvo paguldytas Jo kūnas.

Lke 23 56 Sugrįžusios jos paruošė kvepalų ir tepalų, o per savaitę ilsėjosi, kaip reikalavo Įstatymas.

Lke 24 1 Pirmąją savaitės dieną, vos brėkstant, jos atėjo prie kapo, nešdamos paruoštus tepalus.

Lke 24 2 Jos rado akmenį nuritintą nuo kapo,

Lke 24 3 o įėjusios vidun, neberado Viešpaties Jėzaus kūno.

Lke 24 4 Moterys apstulbo ir nežinojo, ką daryti. Ir štai prie jų atsirado du vyrai spindinčiais drabužiais.

Lke 24 5 Jos išsigando ir nuleido akis, o tie vyrai tarė: "Kam ieškote gyvojo tarp mirusiųjų?"

Lke 24 6 Nėra Jo čia, Jis prisikėlė! Atsiminkite, ką Jis jums sakė, būdamas dar Galilėjoje:

Lke 24 7 'Žmogaus sūnus turi būti atiduotas į nusidėjėlių rankas ir nukryžiuotas, o trečią dieną prisikelti!' "

Lke 24 8 Tuomet jos prisiminė Jėzaus žodžius

Lke 24 9 ir, sugrįžusios nuo kapo, viską pranešė vienuolikai ir visiems kitiems.

Lke 24 10 Tai buvo Marija Magdaliėtė, Joana, Jokūbo motina Marija ir kitos su jomis, kurios papasakojo tai apaštalams.

Lke 24 11 Jų žodžiai jiems pasirodė esą tuščios šnekos, ir jie moterimis nepatikėjo.

Lke 24 12 vis dėlto Petras pakilęs nubėgo prie kapo ir pasilenkęs pamatė tiktai

drobules. Jis grįžo atgal, labai stebėdamasis tuo, kas atsitiko.
Lke 24 13 Ir štai du iš jų tą pačią dieną keliavo į kaimą už šešiasdešimties
stadijų nuo Jeruzalės, vadinamą Emausu.
Lke 24 14 Jie kalbėjosi apie visus tuos įvykius.
Lke 24 15 Jiems taip besikalbant ir besvarstant, prisiartino pats Jėzus ir ėjo
kartu.
Lke 24 16 Jų akys buvo uždengtos, ir jie Jo neatpažino.
Lke 24 17 O Jis paklausė jų: "Apie ką kalbatės, eidami nuliūdę?"
Lke 24 18 Vienas iš jų, vardu Kleopas, atsakė Jam: "Nejaugi Tu esi vienintelis
ateivis Jeruzalėje ir nežinai, kas joje šiomis dienomis atsitiko?"
Lke 24 19 Jėzus paklausė: "O kas gi?" Jie tarė Jam: "Su Jėzumi iš Nazareto,
kuris buvo pranašas, galingas darbais ir žodžiais Dievo ir visos tautos akyse.
Lke 24 20 Aukštieji kunigai ir mūsų vadovai Jį pasmerkė mirti ir nukryžiuvo.
Lke 24 21 O mes vylėmės, kad Jis yra Tas, kuris atpirks Izraelį. Dabar po viso
to jau trečia diena, kaip tai atsitiko.
Lke 24 22 Be to, kai kurios mūsų mėsos moterys mus labai nustebino. Anksti rytą
jos buvo nuėjusios pažiūrėti kapo
Lke 24 23 ir nerado Jo kūno. Jos sugrįžo ir papasakojo regėjusios angelus, kurie
sakė Jį esant gyvą.
Lke 24 24 Kai kurie iš mūsų išėjo prie kapo ir rado viską, kaip moterys
sakė, bet Jo paties nematė".
Lke 24 25 Tada Jis jiems tarė: "O jūs, neišmanėliai! Kokios nerangios jūsų
širdys tikėti tuo, ką yra skelbė pranašai!
Lke 24 26 Argi ne taip turėjo Kristus kentėti ir įeiti į savo šlovę?"
Lke 24 27 Ir, pradėjęs nuo Mozės, primindamas visus pranašus, Jis aiškino jiems,
kas visuose Raštuose apie Jį pasakyta.
Lke 24 28 Jie prisiartino prie kaimo, į kurį keliavo, ir Jis dėjosį einąs
toliau.
Lke 24 29 Bet jie sulaikė Jį, sakydami: "Pasilik su mumis! Vakaras arti, diena
jau baigiasi". Jis užsuko ir pasiliko su jais.
Lke 24 30 Atsisėdęs su jais prie stalo, paėmė duoną, laimino, laužė ir davė
jiems.
Lke 24 31 Tada jų akys atsivėrė, ir jie pažino Jėzų, bet Jis pranyko jiems iš
akių.
Lke 24 32 O jie kalbėjo: "Argi mūsų širdys nedegė, kai Jis kelyje mums kalbėjo
ir atvėrė Raštų prasmę?"
Lke 24 33 Jie tuoj pat pakilo ir sugrįžo į Jeruzalę. Ten jie rado susirinkusius
vienuolika ir kitus su jais,
Lke 24 34 kurie tvirtino: "Viešpats tikrai prisikėlė ir pasirodė Simonui!"
Lke 24 35 O jie papasakojo, kas jiems atsitiko kelyje ir kaip jie pažino Jėzų,
kai Jis laužė duoną.
Lke 24 36 Jiems apie tai bekalbant, Jis pats atsirado tarp jų ir tarė: "Ramybė
jums!"
Lke 24 37 Sutrikę ir išsigandę, jie tarėsi matą dvasią.
Lke 24 38 O Jis paklausė: "Ko taip sutrikote? Kodėl jūsų širdyse kyla abejonės?
Lke 24 39 Pasižiūrėkite į mano rankas ir kojas. Juk tai Aš pats! Palieskite mane
ir įsitikinsite: dvasia juk neturi kūno nei kaulių, kaip matote mane turint".
Lke 24 40 Tai taręs, Jis parodė jiems rankas ir kojas.
Lke 24 41 Jiems iš džiaugsmo vis dar netikint ir stebintis, Jėzus paklausė: "Ar
turite čia ko nors valgyti?"
Lke 24 42 Jie padavė Jam gabalą keptos žuvies ir korį medaus.
Lke 24 43 Jis paėmė ir valgė jų akyse.
Lke 24 44 Paskui Jėzus jiems tarė: "Ar ne tokie buvo mano žodžiai, kuriuos jums
kalbėjau dar būdamas su jumis: turi išsipildyti visa, kas parašyta apie mane Mozės Įstatyme,
Pranašuose ir Psalmėse".
Lke 24 45 Tada Jis atvėrė jiems protą, kad jie suprastų Raštus,
Lke 24 46 ir pasakė: "Parašyta, kad Kristus kentės ir trečią dieną prisikels iš
numirusių
Lke 24 47 ir, pradėdant nuo Jeruzalės, Jo vardu visoms tautoms bus skelbiama
atgaila ir nuodėmių atleidimas.
Lke 24 48 Jūs esate šių dalykų liudytojai.
Lke 24 49 Ir štai Aš atsiųsiu jums savo Tėvo pažadą. Jūs pasilikite Jeruzalės
mieste, kol būsite apgaubti jėga iš aukštybių".
Lke 24 50 Jėzus nusivedė juos iki Betanijos ir, iškėlęs rankas, palaimino juos.
Lke 24 51 Laimindamas Jis atsiskyrė nuo jų ir buvo paimitas į dangų.
Lke 24 52 Jie pagarbino Jį ir, didelio džiaugsmo kupini, sugrįžo į Jeruzalę.
Lke 24 53 Jie nuolat buvo šventykloje ir šlovino bei laimino Dievą. Amen.
Jhn 1 1 Pradžioje buvo Žodis, tas Žodis buvo pas Dievą, ir Žodis buvo Dievas.
Jhn 1 2 Jis pradžioje buvo pas Dievą.
Jhn 1 3 Visa per Jį atsirado, ir be Jo neatsirado nieko, kas yra atsiradę.
Jhn 1 4 Jame buvo gyvybė, ir gyvybė buvo žmonių šviesa.
Jhn 1 5 Šviesa šviečia tamsoje, ir tamsa jos neužgožė.

The Holy Bible in Lithuanian

Jhn	1	6	Buvo Dievo siųstas žmogus, vardu Jonas.
Jhn	1	7	Jis atėjo kaip liudytojas, kad paliudytų apie šviesą ir kad visi per jį įtikėtų.
Jhn	1	8	Jis nebuvo šviesa, bet atėjo liudyti apie šviesą.
Jhn	1	9	Buvo tikroji šviesa, kuri apšviečia kiekvieną žmogų, ateinantį į pasaulį.
Jhn	1	10	Jis buvo pasaulyje, ir pasaulis per jį atsirado, bet pasaulis Jo nepažino.
Jhn	1	11	Jis atėjo pas savuosius, ir savieji Jo nepriėmė.
Jhn	1	12	Visiems, kurie jį priėmė, Jis davė galią tapti Dievo vaikais- tiems, kurie tiki Jo varda,
Jhn	1	13	kurie ne iš kraujo, ne iš kūno norų ir ne iš vyro norų, bet iš Dievo gimę.
Jhn	1	14	Tas žodis tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų; mes regėjome Jo šlovę-šlovę Tėvo viengimio, pilno malonės ir tiesos.
Jhn	1	15	Jonas apie jį liudija ir šaukia: "Čia Tas, apie kurį kalbėjau: Tas, kuris eina paskui mane, pirmesnis už mane yra, nes Jis buvo anksčiau už mane".
Jhn	1	16	Ir iš Jo pilnatvės mes visi gavome malonę po malonės.
Jhn	1	17	Nes Įstatymas buvo duotas per Mozę, o malonė ir tiesa atėjo per Jėzų Kristų.
Jhn	1	18	Dievo niekas niekada nėra matęs, tiktai viengimis Sūnus, Tėvo prieglobstyje esantis, mums jį apreiškė.
Jhn	1	19	Toks buvo Jono liudijimas, kai žydai iš Jeruzalės atsiuntė pas jį kunigų ir levitų paklausti: "Kas tu esi?"
Jhn	1	20	Jis išpažino ir neišsigynė. Jis išpažino: "Aš nesu Kristus!"
Jhn	1	21	Jie klausė: "Tai kas gi? Gal Elijas?" Jis atsakė: "Ne!"-"Tai gal tu pranašas?" Jis atsakė: "Ne!"
Jhn	1	22	Tada jie tęsė: "Tai kas gi tu, kad mes galėtume duoti atsakymą tiems, kurie mus siuntė? Ką sakai apie save?"
Jhn	1	23	Jis tarė: "Aš-'dykumoje šaukiančiojo balsas: Ištiesinkite viešpačiui kelią!", kaip yra pasakęs pranašas Izaijas".
Jhn	1	24	Atsiųstieji buvo iš fariziejų.
Jhn	1	25	Jie dar jį paklausė: "Tai kodėl krikštiji, jei nesi nei Kristus, nei Elijas, nei pranašas?"
Jhn	1	26	Jonas jiems atsakė: "Aš krikštiju vandeniu, -bet tarp jūsų stovi Tas, kurio jūs nepažįstate.
Jhn	1	27	Jis yra Tas, kuris po manęs ateina, kuris pirmesnis už mane yra. Jam aš nevertas atlikti sandalų dirželio".
Jhn	1	28	Tai atsitiko Betanijoje, anapus Jordano, kur Jonas krikštijo.
Jhn	1	29	Kitą dieną Jonas, matydamas pas jį ateinantį Jėzų, prabilo: "Štai Dievo Avinėlis, kuris naikina pasaulio nuodėmę!
Jhn	1	30	Čia Tas, apie kurį pasakiau: po manęs ateina vyras, kuris pirmesnis už mane yra, nes anksčiau už mane buvo.
Jhn	1	31	Aš Jo nepažinojau, bet tam, kad Jis būtų apreikštas Izraeliui, atėjau krikštyti vandeniu".
Jhn	1	32	Jonas paliudijo, sakydamas: "Aš mačiau Dvasią, lyg balandį nusileidžiančią iš dangaus, ir Ji pasiliko ant Jo.
Jhn	1	33	Aš Jo nepažinojau, bet Tas, kuris mane siuntė krikštyti vandeniu, man pasakė: 'Ant ko pamatysi nusileidžiančią ir pasiliekančią Dvasią, bus Tas, kuris krikštys šventąja Dvasia'.
Jhn	1	34	Ir aš mačiau, ir liudiju, kad šitas yra Dievo Sūnus".
Jhn	1	35	Kitą dieną vėl stovėjo Jonas ir du jo mokiniai.
Jhn	1	36	Išvydęs einantį Jėzų, jis tarė: "Štai Dievo Avinėlis!"
Jhn	1	37	Išgirdę tuos žodžius, abu mokiniai nusekė paskui Jėzų.
Jhn	1	38	Jėzus, atsigręžęs ir pamatęs juos sekančius, paklausė: "Ko ieškote?" Jie atsakė: "Rabi (tai reiškia: "Mokytojų"), kur gyveni?"
Jhn	1	39	Jis jiems tarė: "Ateikite ir pamatysite". Jie nuėjo, pamatė, kur Jis gyvena, ir tą dieną praleido pas jį. Tai buvo apie dešimtą valandą.
Jhn	1	40	Vienas iš tų dviejų, kurie girdėjo Jono žodžius ir nusekė paskui Jėzų, buvo Simono Petro brolis Andriejus.
Jhn	1	41	Jis pirmiausia susiieškojo savo brolių Simoną ir jam pranešė: "Radome Mesiją!" (išvertus tai reiškia: "Kristų").
Jhn	1	42	Ir nusivedė jį pas Jėzų. Jėzus pažvelgė į jį ir tarė: "Tu esi Simonas, Jonos sūnus, o vadinsies Kefas" (išvertus tai reiškia: "Akmuo").
Jhn	1	43	Kitą dieną Jėzus panorą vykti į Galilėją. Jis sutiko Pilypą ir tarė jam: "Sek paskui mane!"
Jhn	1	44	Pilypas buvo iš Betsaidos-Andriejaus ir Petro miesto.
Jhn	1	45	Pilypas sutiko Natanaelį ir sako jam: "Radome Tą, apie kurį rašė Mozė Įstatyme ir pranašai- Jėzų iš Nazareto, Juozapo sūnų".
Jhn	1	46	Natanaelis jam tarė: "Ar iš Nazareto gali būti kas gero?" Pilypas atsakė: "Ateik ir pažiūrėk!"
Jhn	1	47	Pamatęs ateinantį Natanaelį, Jėzus pasakė apie jį: "Štai tikras

izraelitas, kuriame nėra klastos!"

Jhn 1 48 O Natanaelis Jam sako: "Iš kur mane pažįsti?" Jėzus atsakė: "Prieš pakviečiant tave Pilypui, kai buvai po figmedžiu, Aš mačiau tave".

Jhn 1 49 Natanaelis sušuko: "Rabi, Tu Dievo Sūnus, Tu Izraelio karalius!"
Jhn 1 50 Jėzus atsakė: "Tu tiki, kadangi pasakiau tave matęs po figmedžiu? Pamatysi dar didesnių dalykų".

Jhn 1 51 Ir pridūrė: "Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: nuo šiol jūs matysite atvirą dangų ir Dievo angelus, kylančius ir nusileidžiančius ant Žmogaus Sūnaus".

Jhn 2 1 Trečią dieną Galilėjos Kanoje buvo vestuvės. Jose dalyvavo Jėzaus motina.

Jhn 2 2 Į vestuves buvo pakviestas ir Jėzus, ir Jo mokiniai.

Jhn 2 3 Pritrūkus vyno, Jėzaus motina Jam sako: "Jie nebeturi vyno".

Jhn 2 4 Jėzus jai atsakė: "O kas man ir tau, moterie? Dar neatėjo mano valanda".

Jhn 2 5 Jo motina tarė tarnams: "Darykite, ką tik Jis jums lieps".

Jhn 2 6 Ten buvo šeši akmeniniai indai žydų apsiplovimams, kiekvienas dviejų trijų saikų talpos.

Jhn 2 7 Jėzus jiems liepė: "Pripilkite indus vandens". Jie pripylė sklidinus.

Jhn 2 8 Tada Jis sakė: "Dabar semkite ir neškite stalo prižiūrėtoju". Tie nunešė.

Jhn 2 9 Paragavęs paversto vynu vandens ir nežinodamas, iš kur tai (bet tarnai, kurie sėmė vandenį, žinojo), prižiūrėtojas pasišaukė jaunikų

Jhn 2 10 ir tarė jam: "Kiekvienas žmogus pirmiau stato geresnio vyno, o kai svečiai igeria, tuomet prastesnio. O tu laikei gerąjį vyną iki šiol".

Jhn 2 11 Tokią stebuklų pradžią Jėzus padarė Galilėjos Kanoje. Taip Jis parodė savo šlovę, ir mokiniai įtikėjo Jį.

Jhn 2 12 Paskui Jis su savo motina, broliais ir mokiniais nukeliavo į Kafarnaumą. Ten jie pasiliko kelias dienas.

Jhn 2 13 Artėjant žydų Paschai, Jėzus nukeliavo į Jeruzalę.

Jhn 2 14 Šventykloje Jis rado prekiaujančių jaučiais, avimis, karveliais ir prisėdusių pinigų keitėjų.

Jhn 2 15 Susukęs iš virvučių rimbą, Jis išsvijo juos visus iš šventyklos, išvarė avis ir jaučius, išbarstė keitėjų pinigus ir išvartė stalus.

Jhn 2 16 Karvelių pardavėjams Jis sakė: "Pasiimkite visa tai iš čia ir iš mano Tėvo namų nedarykite prekybos namų!"

Jhn 2 17 Ir Jo mokiniai prisiminė, kad yra parašyta: "Uolumas dėl Tavo namų sugrauš mane".

Jhn 2 18 Tada žydai kreipėsi į Jį, sakydami: "Kokį ženklą mums parodysi, jog turi teisę taip daryti?"

Jhn 2 19 Jėzus atsakė: "Sugriaukite šitą šventyklą, ir per tris dienas Aš ją atstatysiu!"

Jhn 2 20 Tada žydai sakė: "Keturiasdešimt šešerius metus šventyklą statė, o Tu atstatysi ją per tris dienas?!"

Jhn 2 21 Bet Jis kalbėjo apie savo kūno šventyklą.

Jhn 2 22 Todėl, Jam prisikėlus iš numirusių, Jo mokiniai prisiminė Jį apie tai kalbėjus ir jie įtikėjo Raštu ir Jėzaus pasakytu žodžiu.

Jhn 2 23 Per Paschos šventę, Jam būnant Jeruzalėje, daugelis įtikėjo Jo vardą, matydami Jo daromus ženklus.

Jhn 2 24 Bet Jėzus, gerai visus pažindamas, jais nepasitikėjo.

Jhn 2 25 Jam nereikėdavo, kad kas paliudytų apie žmogų, nes Jis pats žinojo, kas yra žmoguje.

Jhn 3 1 Buvo vienas fariziejus, vardu Nikodemas, žydų vyresnysis.

Jhn 3 2 Jis atėjo naktį pas Jėzų ir kreipėsi į Jį: "Rabi, mes žinome, kad esi mokytojas, atėjęs nuo Dievo, nes niekas negalėtų daryti tokių ženklų, kokius Tu darai, jei gu Dievas nebūtų su juo".

Jhn 3 3 Jėzus jam atsakė: "Iš tiesų, iš tiesų sakau tau: jei kas negims iš naujo, negalės regėti Dievo karalystės".

Jhn 3 4 Nikodemas paklausė: "Bet kaip gali gimti žmogus, būdamas senas? Argi jis gali antrą kartą įeiti į savo motinos iščias ir gimti?"

Jhn 3 5 Jėzus atsakė: "Iš tiesų, iš tiesų sakau tau: jei kas negims iš vandens ir Dvasios, negalės įeiti į Dievo karalystę.

Jhn 3 6 Kas gimė iš kūno, yra kūnas, o kas gimė iš Dvasios, yra dvasia.

Jhn 3 7 Nesistebėk, jog pasakiau tau: jums būtina gimti iš naujo.

Jhn 3 8 Vėjas pučia, kur nori; jo ošimą girdi, bet nežinai, iš kur ateina ir kurlink nueina. Taip yra su kiekvienu, kuris gimė iš Dvasios".

Jhn 3 9 Nikodemas atsiliepė: "Kaip tai gali būti?"

Jhn 3 10 Jėzus jam atsakė: "Tu esi Izraelio mokytojas ir šito nesupranti?"

Jhn 3 11 Iš tiesų, iš tiesų sakau tau: mes kalbame, ką žinome, ir liudijame, ką matėme, o jūs nepriimate mūsų liudijimo.

Jhn 3 12 Jei netikite man kalbant apie žemiškuosius dalykus, tai kaipgi tikėsite, jei kalbėsiu jums apie dangiškuosius?

Jhn 3 13 Niekas nėra pakilęs į dangų, kaip tik Tas, kuris nužengė iš

dangaus, -žmogaus Sūnus, esantis danguje.
 Jhn 3 14 Kaip Mozė dykumoje iškėlė gyvatę, taip turi būti iškeltas žmogaus Sūnus,
 Jhn 3 15 kad kiekvienas, kuris Jį tiki, nepražūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą".
 Jhn 3 16 Nes Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo viengimį Sūnų, kad kiekvienas, kuris Jį tiki, nepražūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą.
 Jhn 3 17 Dievas gi nesiuntė savo Sūnaus į pasaulį, kad Jis pasaulį pasmerktų, bet kad pasaulis per Jį būtų išgelbėtas.
 Jhn 3 18 Kas Jį tiki, tas neteisiamas, o kas netiki, jau yra pasmerktas už tai, kad netiki viengimio Dievo Sūnaus vardo.
 Jhn 3 19 O teismo nuosprendis yra toks: šviesa atėjo į pasaulį, bet žmonės labiau pamilo tamsą nei šviesą, nes jų darbai buvo pikti.
 Jhn 3 20 Kiekvienas, kuris daro bloga, neapkenčia šviesos ir neina į šviesą, kad jo darbai nebūtų atskleisti.
 Jhn 3 21 O kas vykdo tiesą, tas eina į šviesą, kad pasirodytų, jog jo darbai atlikti Dieve.
 Jhn 3 22 Paskui Jėzus su savo mokiniiais atėjo į Judėjos kraštą ir, ten su jais būdamas, krikštijo.
 Jhn 3 23 Taip pat ir Jonas krikštijo Enone, netoli Salimo, nes ten buvo daug vandens ir žmonės ten ateidavo ir buvo krikštijami.
 Jhn 3 24 Tada Jonas dar nebuvo įmestas į kalėjimą.
 Jhn 3 25 Tarp Jono mokinių ir vieno žydo kilo ginčas dėl apsivalymo.
 Jhn 3 26 Tad jie atėjo pas Joną ir pranešė: "Rabi, Tas kuris buvo su tavimi anapus Jordano, apie kurį tu paliudijai, -štai Jis krikštija, ir visi eina pas Jį".
 Jhn 3 27 Jonas atsakė: "Žmogus nieko negali pasiimti, jeigu jam neduota iš dangaus.
 Jhn 3 28 Jūs patys galite man paliudyti, jog sakiau: aš ne Kristus! Aš siųstas būti tik Jo pirmtaku.
 Jhn 3 29 Kas turi sužadėtinę, tas sužadėtinis, o sužadėtinio bičiulis, kuris šalia stovi ir jį girdi, džiaugte džiaugiasi jaunikio balsu. Todėl šiam mano džiaugsmui jau nieko netrūksta.
 Jhn 3 30 Jis turi augti, o aš-mažėti".
 Jhn 3 31 Kas iš aukštybių ateina, Tas už visus viršesnis, o kas iš žemės, - žemiškas yra ir žemiškai kalba. Kas iš dangaus ateina, Tas už visus viršesnis.
 Jhn 3 32 Jis liudija, ką matė ir girdėjo, tik niekas Jo liudijimo nepriima.
 Jhn 3 33 O kas Jo liudijimą priima, tas pripažįsta, jog Dievas teisus,
 Jhn 3 34 juk ką Dievas yra siuntęs, Tas kalba Dievo žodžius, nes Dievas teikia Dvasią be saiko.
 Jhn 3 35 Tėvas myli Sūnų ir visa yra atidavęs į Jo rankas.
 Jhn 3 36 Kas tiki Sūnų, turi amžinąjį gyvenimą, o kas netiki Sūnumi-gyvenimo nematys: ant jo pasilieka Dievo rūstybė.
 Jhn 4 1 Viešpats, sužinojęs, kad fariziejai išgirdo, jog Jo mokinių skaičius labiau auga negu Jono ir Jis gausiau krikštija
 Jhn 4 2 (nors pats Jėzus nekrikštydavo, tik Jo mokiniai),
 Jhn 4 3 paliko Judėją ir vėl išėjo į Galilėją.
 Jhn 4 4 Jam reikėjo eiti per Samariją.
 Jhn 4 5 Taigi Jis užsuko į Samarijos miestą, vadinamą Sicharu, netoli nuo lauko, kurį Jokūbas buvo davęs savo sūnui Juozapui.
 Jhn 4 6 Tenai buvo Jokūbo šulinys. Nuvargęs iš kelionės, Jėzus atsisėdo prie šulinio. Buvo apie šeštą valandą.
 Jhn 4 7 Viena samarietė moteris atėjo semtis vandens. Jėzus ją paprašė: "Duok man gerti".
 Jhn 4 8 (Tuo tarpu Jo mokiniai buvo nuėję į miestą nusipirkti maisto.)
 Jhn 4 9 Samarietė atsakė: "Kaip Tu, būdamas žydas, prašai mane, samarietę, gerti?" (Mat žydai nebendrauja su samariečiais.)
 Jhn 4 10 Jėzus jai tarė: "Jei tu pažintum Dievo dovaną ir kas yra Tas, kuris tave prašo: 'Duok man gerti', pati būtum Jį prašiusi, ir Jis tau būtų davęs gyvojo vandens!"
 Jhn 4 11 Moteris atsiliepė: "Viešpatie, bet Tu neturi kuo pasemti, o šulinys gilus. Iš kur Tu imsi gyvojo vandens?
 Jhn 4 12 Argi Tu didesnis už mūsų tėvą Jokubą, kuris tą šulinį mums paliko ir pats iš jo gėrė, ir jo vaikai, ir gyvuliai?"
 Jhn 4 13 Jėzus atsakė: "Kiekvienas, kas geria šitą vandenį, ir vėl trokš.
 Jhn 4 14 O kas gers vandenį, kurį Aš jam duosiu, tas nebetrokš per amžius, ir vanduo, kurį jam duosiu, taps jame versme vandens, trykštančio į amžinąjį gyvenimą".
 Jhn 4 15 Tada moteris Jam tarė: "Viešpatie, duok man to vandens, kad aš nebetrokščiau ir nebevaikščiočiau jo semtis čionai".
 Jhn 4 16 Jėzus atsiliepė: "Eik, pakviesk savo vyrą ir sugrįžk čia".
 Jhn 4 17 Moteris atsakė: "Aš neturiu vyro". Jėzus jai tarė: "Gerai pasakei: 'Neturiu vyro',
 Jhn 4 18 nes esi turėjusi penkis vyrus, ir tas, kurį dabar turi, nėra tavo vyras. Čia tu tiesą pasakei".

Jhn 4 19 Moteris atsiliepė: "Aš matau, Viešpatie, jog Tu esi pranašas.
 Jhn 4 20 Mūsų tėvai garbino ant šito kalno, o jūs sakote, kad Jeruzalė esanti
 vieta, kur reikia garbinti".
 Jhn 4 21 Jėzus atsakė: "Moterie, tikėk manimi, jog ateina valanda, kada
 garbinsite Tėvą ne ant šio kalno ir ne Jeruzalėje.
 Jhn 4 22 Jūs garbinate, ko nepažįstate, o mes garbiname, ką pažįstame, nes
 išgelbėjimas-iš žydų.
 Jhn 4 23 Bet ateina valanda, -jau dabar ji yra, -kai tikrieji garbintojai garbins
 Tėvą dvasioje ir tiesoje, nes Tėvas tokių Jo garbintojų ieško.
 Jhn 4 24 Dievas yra Dvasia, ir Jį garbinantys turi garbinti dvasioje ir
 tiesoje".
 Jhn 4 25 Moteris Jam sako: "Žinau, jog ateina Mesijas (tai yra Kristus). Atėjęs
 Jis mums viską paskelbs".
 Jhn 4 26 Jėzus jai tarė: "Tai Aš, kuris su tavimi kalbu!"
 Jhn 4 27 Tuo metu sugrįžo Jo mokiniai ir nustebę, kad Jis kalbėjo su moterimi.
 Jhn 4 28 O moteris, palikusi šotį, nubėgo į miestą ir apskelbė žmonėms:
 Jhn 4 29 "Eikite pažiūrėti žmogaus, kuris pasakė man viską, ką esu padariusi.
 Ar tik Jis nebus Kristus?"
 Jhn 4 30 Ir žmonės iš miesto ėjo pas Jį.
 Jhn 4 31 Tuo tarpu mokiniai ragino Jį, sakydami: "Rabi, valgyk!"
 Jhn 4 32 O Jis jiems tarė: "Aš turiu valgyti maisto, kurio jūs nežinote".
 Jhn 4 33 Tada mokiniai pradėjo vienas kitą klausinėti: "Nejaugi kas atnešė Jam
 valgyti?"
 Jhn 4 34 Bet Jėzus tarė: "Mano maistas-vykdyti valią To, kuris mane siuntė, ir
 baigti Jo darbą.
 Jhn 4 35 Argi jūs nesakote: 'Dar keturi mėnesiai, ir ateis pjūtis'? Štai sakau
 jums: pakelkite akis ir pažiūrėkite į laukus-jie jau boluoja ir prinokę pjūčiai.
 Jhn 4 36 Jau pjovėjas uždarbį gauna ir renka vaisių amžinajam gyvenimui, kad
 kartu džiangtųsi ir sėjėjas, ir pjovėjas.
 Jhn 4 37 Čia teisingai priežodis sako: 'Vienas pasėja, kitas nupjauna'.
 Jhn 4 38 Aš pasiunčiau jus nuimti derliaus, į kurį jūs neįdėjote darbo. Kiti
 pasidarbavo, o jūs įstojote į jų darbą".
 Jhn 4 39 Daug samariečių iš ano miesto įtikėjo Jėzų dėl moters žodžių: "Jis man
 pasakė viską, ką esu padariusi".
 Jhn 4 40 Atėję samariečiai prašė Jį pasilikti pas juos, ir Jis ten pasiliko dvi
 dienas.
 Jhn 4 41 Ir dar daug žmonių įtikėjo dėl Jo žodžių.
 Jhn 4 42 O moteriai jie pasakė: "Dabar tikime ne dėl tavo šnekos. Mes patys
 išgirdome ir žinome, kad Jis iš tiesų yra Kristus, pasaulio Gelbėtojas".
 Jhn 4 43 Po dviejų dienų Jis išvyko iš ten į Galilėją.
 Jhn 4 44 Pats Jėzus buvo paliudijęs: "Pranašas negerbiamas savo tėviškėje".
 Jhn 4 45 Kai Jis pasiekė Galilėją, galilėjiečiai priėmė Jį, nes buvo matę visa,
 ką Jis padarė per šventę Jeruzalėje; mat ir jie buvo nukeliavę į tą šventę.
 Jhn 4 46 Taigi Jėzus vėl atėjo į Galilėjos Kaną, kur buvo pavertęs vandenį
 vynu. Kafarnaume buvo vienas karaliaus valdininkas, kurio sūnus sirgo.
 Jhn 4 47 Išgirdęs, jog Jėzus iš Judėjos sugrįžo į Galilėją, jis atėjo pas Jį ir
 maldavo ateiti ir išgydyti jo sūnų, kuris buvo prie mirties.
 Jhn 4 48 Tuomet Jėzus jam atsakė: "Kol nepamatysite ženklų ir stebuklų, niekaip
 netikėsite".
 Jhn 4 49 Karaliaus valdininkas prašė: "Viešpatie, ateik, kol mano vaikas dar
 nenumirė".
 Jhn 4 50 Jėzus jam tarė: "Eik, tavo sūnus gyvas!" Žmogus patikėjo Jėzaus jam
 pasakytu žodžiu ir išėjo.
 Jhn 4 51 Pareinantį pasitiko Jį tarnai ir pranešė: "Tavo vaikas gyvas".
 Jhn 4 52 Jis paklausė, kurią valandą jam pasidarė geriau. Jie atsakė: "Vakar
 septintą valandą dingo jam karštis".
 Jhn 4 53 Taip tėvas patyrė, kad tai buvo ta valanda, kada Jėzus pasakė jam:
 "Tavo sūnus gyvas". Ir įtikėjo jis pats bei visi jo namai.
 Jhn 4 54 Tai buvo antras stebuklas, kurį Jėzus padarė, sugrįžęs iš Judėjos į
 Galilėją.
 Jhn 5 1 Kiek vėliau buvo žydų šventė, ir Jėzus nukeliavo į Jeruzalę.
 Jhn 5 2 Jeruzalėje, prie Avių vartų, yra maudyklė, žydiškai vadinama Betezda,
 turinti penkis stogines.
 Jhn 5 3 Jose gulėdavo daugybė ligonių- aklų, luošų, paralyžiuotų, kurie laukė
 vandens sujudant.
 Jhn 5 4 Mat kartkartėmis maudyklėn nusileisdavo angelas ir sujudindavo
 vandenį. Kas, vandeniui pajudėjus, pirmas įlipdavo į tvenkinį, pagydavo, kad ir kokia liga
 sirgdavo.
 Jhn 5 5 Ten buvo vienas žmogus, išsirgęs trisdešimt aštuonerius metus.
 Jhn 5 6 Pamatęs jį gulintį ir sužinojęs jį labai seniai sergant, Jėzus
 paklausė: "Ar nori pasveikti?"

Jhn 5 7 Ligonis Jam atsakė: "Viešpatie, aš neturiu žmogaus, kuris, vandeniui sujudėjus, mane iškeltų į tvenkinį. O kol pats einu, kitas įlipa greičiau už mane".

Jhn 5 8 Jėzus jam tarė: "Kelkis, imk savo gul tą ir vaikščiok!"

Jhn 5 9 Žmogus bematant išgijo, pasiėmė gul tą ir pradėjo vaikščioti. O toji diena buvo savaitas.

Jhn 5 10 Todėl žydai sakė išgydytajam: "Šiandien savaitas, tau negalima nešti gul to".

Jhn 5 11 Jis jiems atsakė: "Tas, kuris mane išgydė, man liepė: 'Imk savo gul tą ir vaikščiok!' "

Jhn 5 12 Jie klausinėjo: "O kas Tas žmogus, kuris tau liepė: 'Imk savo gul tą ir vaikščiok'?"

Jhn 5 13 Išgydytasis nežinojo, kas Jis, kadangi Jėzus pasitraukė, miniai susirinkus toje vietoje.

Jhn 5 14 Vėliau Jėzus jį sutiko šventykloje ir tarė: "Štai tu esi pasveikęs. Daugiau nebensidėk, kad neatsitiktų tau kas blogesnio!"

Jhn 5 15 Žmogus nuėjo ir pranešė žydams, kad jį išgydė Jėzus.

Jhn 5 16 Žydai dėl to persekiojo Jėzų ir norėjo jį nužudyti, kad jis taip darė per savaitą.

Jhn 5 17 O Jėzus jiems atsakė: "Mano Tėvas darbuojasi lig šiolei, ir Aš darbuojuosi".

Jhn 5 18 Dėl to žydai dar labiau ieškojo progos jį nužudyti, nes Jis ne tik lauzė savaitą, bet ir vadino Dievą savo Tėvu, lygindamas save su Dievu.

Jhn 5 19 Jėzus jiems atsakė: "Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: Sūnus nieko negali daryti iš savęs, o vien tai, ką mato darant Tėvą; nes ką Jisai daro, lygiai daro ir Sūnus.

Jhn 5 20 Nes Tėvas myli Sūnų ir rodo Jam visa, ką pats daro. Ir Jam parodys dalykų, dar didesnių už šituos, kad jūs stebėsitės.

Jhn 5 21 Kaip Tėvas prikelia numirusius ir juos atgaivina, taip ir Sūnus grąžina gyvybę, kam nori.

Jhn 5 22 Ir Tėvas nieko neteisia, bet visą teismą pavedė Sūnui,

Jhn 5 23 kad visi gerbtų Sūnų, kaip gerbia Tėvą. Kas negerbia Sūnaus, tas negerbia Jį siuntusio Tėvo.

Jhn 5 24 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: kas mano žodžių klauso ir mane atsiuntusį tiki, tas turi amžinąjį gyvenimą ir nepateks į teismą, nes iš mirties yra perėjęs į gyvenimą.

Jhn 5 25 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: ateina valanda, -ir dabar jau yra, - kada mirusieji išgirs Dievo Sūnaus balsą, ir kurie išgirs, tie atgis.

Jhn 5 26 Nes kaip Tėvas turi gyvybę pats savyje, taip davė ir Sūnui turėti gyvybę pačiam savyje,

Jhn 5 27 ir taip pat suteikė Jam valdžią teisti, nes Jis-žmogaus Sūnus.

Jhn 5 28 Nesistebėkite tuo, nes ateina valanda, kai visi, esantys kapuose, išgirs Jo balsą.

Jhn 5 29 Ir tie, kurie darė gera, išeis gyvenimo prisikėlimui, o kurie darė bloga-teismo prisikėlimui.

Jhn 5 30 Iš savęs Aš nieko negaliu daryti. Aš teisiu, kaip girdžiu, ir mano teismas teisingas, nes Aš ieškau ne savo valios, bet valios Tėvo, kuris mane siuntė".

Jhn 5 31 "Jei Aš pats apie save liudiju, mano liudijimas nėra tikras.

Jhn 5 32 Bet apie mane liudija kitas, ir Aš žinau, kad Jo liudijimas, kuriuo Jis liudija apie mane, yra tikras.

Jhn 5 33 Jūs buvote nusiuntę pas Joną, ir jis paliudijo tiesą.

Jhn 5 34 Aš neieškau žmogaus liudijimo, bet šitai kalbu tam, kad būtumėte išgelbėti.

Jhn 5 35 Jonas buvo degantis ir šviečiantis žiburys, tačiau jūs panorėjote tik valandėlę jo šviesa pasidžiaugti.

Jhn 5 36 O Aš turiu aukštesnį liudijimą negu Jono: tie darbai, kuriuos man skyrė nuveikti Tėvas, -patys darbai, kuriuos Aš darau, -liudija apie mane, kad mane siuntė Tėvas.

Jhn 5 37 Ir mane pasiuntęs Tėvas pats paliudijo apie mane. Bet jūs niekad nesate girdėję Jo balso, nei regėję Jo pavidalo,

Jhn 5 38 ir neturite Jo žodžio, jūmyse pasiliekančio, nes netikite Tuo, kurį Jis siuntė.

Jhn 5 39 Jūs tyrinėjate Raštus, nes manote juose turį amžinąjį gyvenimą. O Raštai liudija apie mane,

Jhn 5 40 bet jūs nenorite ateiti pas mane, kad turėtumėte gyvenimą".

Jhn 5 41 "Šlovės iš žmonių Aš nepriimu.

Jhn 5 42 Aš žinau, kad neturite savyje Dievo meilės.

Jhn 5 43 Aš atėjau savo Tėvo vardu, o jūs manęs nepriimate. Jei kitas ateitų savo vardu, tą jūs priimtumėte.

Jhn 5 44 Kaipgi jūs galite tikėti, jeigu vienas iš kito priimate šlovę, o tos šlovės, kuri iš vieno Dievo ateina, neieškote?

Jhn 5 45 Nemanykite, kad Aš jus kaltinsiu Tėvui! Jūsų kaltintojas yra Mozė, į kurį esate savo viltis sudėję.

Jhn 5 46 Jeigu jūs tikėtumėte Moze, tai tikėtumėte ir manimi, nes jis rašė apie

mane.
 Jhn 5 47 Bet jeigu jūs netikite jo raštais, kaipgi patikėsite mano žodžiais?!"
 Jhn 6 1 Paskui Jėzus nuvyko į kitą pusę Galilėjos, arba Tiberiados, ežero.
 Jhn 6 2 Jį lydėjo gausi minia, nes žmonės matė stebuklus, kuriuos Jis darė
 ligoniams.
 Jhn 6 3 Jėzus užkopė į kalną ir ten atsisėdo su savo mokiniiais.
 Jhn 6 4 Artėjo žydų šventė Pascha.
 Jhn 6 5 Pakėlęs akis ir pamatęs, kokia didelė minia pas Jį atėjusi, Jėzus
 paklausė Pilypą: "Kur pirksime duonos jiems pavalgydinti?"
 Jhn 6 6 Jis klausė, mėgindamas jį, nes pats žinojo, ką darysias.
 Jhn 6 7 Pilypas Jam atsakė: "Už du šimtus denarų duonos neužteks, kad
 kiekvienas gautų bent gabalėlį".
 Jhn 6 8 Vienas iš mokinių, Simono Petro brolis Andriejus, Jam pasakė:
 Jhn 6 9 "Čia yra vienas berniukas, kuris turi penkis miežinės duonos kepalus
 ir dvi žuvelės. Bet ką tai reiškia tokiai daugybei!"
 Jhn 6 10 Jėzus tarė: "Susodinkite žmones!" Toje vietoje buvo daug žolės. Taigi
 jie susėdo, iš viso kokie penki tūkstančiai vyrų.
 Jhn 6 11 Tada Jėzus paėmė duoną ir padėkojęs išdalino mokiniams, o mokiniai ten
 sėdintiems; taip pat ir žuvis, kiek kas norėjo.
 Jhn 6 12 Kai žmonės pasisotino, Jis pasakė savo mokiniams: "Surinkite
 trupinius, kad niekas nepražūtų".
 Jhn 6 13 Taigi jie surinko ir iš penkių miežinės duonos kepalų pripylė dvylika
 pintinių trupinių, kurie buvo atlikę nuo valgiusiųjų.
 Jhn 6 14 Pamatę Jėzaus padarytą stebuklą, žmonės sakė: "Jis tikrai yra Tas
 pranašas, kuris turi ateiti į pasaulį".
 Jhn 6 15 O Jėzus, supratęs, kad jie ruošiasi pasigriebti Jį ir paskelbti
 karaliumi, vėl pasitraukė pats vienas į kalną.
 Jhn 6 16 Atėjus vakarui, Jo mokiniai nusileido prie ežero,
 Jhn 6 17 sulipo į valtį ir išplaukė į kitą pusę ežero, į Kafarnaumą. Jau
 sutemo, o Jėzus vis dar nebuvo grįžęs pas juos.
 Jhn 6 18 Ežeras bangavo, nes pūtė smarkus vėjas.
 Jhn 6 19 Nusiyrę apie dvidešimt penkias-trisdešimt stadijų, jie pamatė Jėzų,
 einantį ežeru ir besiartinantį prie valties. Jie išsigando.
 Jhn 6 20 O Jis jiems tarė: "Tai Aš, nebijokite!"
 Jhn 6 21 Jie norėjo Jį paimti į valtį, bet valtis netrukus priartėjo prie
 kranto, į kurį jie yrėsi.
 Jhn 6 22 Kitą dieną minia, buvusi anoje pusėje, pamatė, kad ten nebuvo kitos
 valties, tik ta, į kurią įlipo Jo mokiniai. O Jėzus su jais neįlipo, ir šie išplaukė vieni.
 Jhn 6 23 Iš Tiberiados atplaukė kitų valčių netoli tos vietos, kur žmonės buvo
 valgę duonos, viešpačiui padėkojus.
 Jhn 6 24 Pamatę, kad čia nėra nei Jėzaus, nei Jo mokinių, žmonės lipo į valtis
 ir plaukė į Kafarnaumą, ieškodami Jėzaus.
 Jhn 6 25 Suradę Jį kitoje ežero pusėje, jie klausinėjo: "Rabi, kada čia
 atvykai?"
 Jhn 6 26 Jėzus, atsakydamas jiems, tarė: "Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: jūs
 ieškote manęs ne todėl, kad matėte ženklų, bet kad prisivalgėte duonos lig soties.
 Jhn 6 27 Darbuokitės ne dėl žūvančio maisto, bet dėl išliekančio amžinajam
 gyvenimui! Jį duos jums Žmogaus Sūnus, nes Tėvas-Dievas Jį savo antspaudu yra pažymėjęs".
 Jhn 6 28 Jie paklausė: "Ką mums daryti, kad vykdytume Dievo darbus?"
 Jhn 6 29 Jėzus atsakė: "Tai yra Dievo darbas: tikėkite Tą, kurį Jis siuntė".
 Jhn 6 30 Tada jie klausė: "Kokį padarysi ženklą, kad pamatytume ir Tave
 įtikėtume? Ką nuveiksi?"
 Jhn 6 31 Mūsų tėvai dykumoje valgė maną, kaip parašyta: 'Jis davė jiems valgyti
 duonos iš dangaus' ".
 Jhn 6 32 Tuomet Jėzus jiems tarė: "Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: ne Mozė davė
 jums duonos iš dangaus, bet mano Tėvas duoda jums iš dangaus tikrosios duonos.
 Jhn 6 33 Nes Dievo duona yra Tas, kuris nužengia iš dangaus ir duoda pasauliui
 gyvybę".
 Jhn 6 34 Tada jie tarė Jam: "Viešpatie, duok visuomet mums tos duonos!"
 Jhn 6 35 Jėzus atsakė: "Aš esu gyvenimo duona! Kas ateina pas mane, niekuomet
 nebealks, ir kas tiki mane, niekuomet nebetroks.
 Jhn 6 36 Bet Aš jums sakiau: jūs mane matėte, ir netikite.
 Jhn 6 37 Visi, kuriuos man duoda Tėvas, ateis pas mane, ir ateinančio pas mane
 Aš neišvarysiu lauk,
 Jhn 6 38 nes Aš nužengiau iš dangaus vykdyti ne savo valios, bet valios To,
 kuris mane siuntė.
 Jhn 6 39 O mane siuntusio Tėvo valia, – kad nepražudyčiau nė vieno iš tų,
 kuriuos Jis man davė, bet kad prikelčiau juos paskutiniąją dieną.
 Jhn 6 40 Tokia mano siuntėjo valia, kad kiekvienas, kuris regi Sūnų ir tiki Jį,
 turėtų amžinąjį gyvenimą; ir Aš jį prikelsiu paskutiniąją dieną".
 Jhn 6 41 Tada žydai ėmė murmėti prieš Jį dėl to, kad Jis pasakė: "Aš duona,
 nužengusi iš dangaus".

Jhn 6 42 Jie sakė: "Argi Jis ne Jėzus, Juozapo sūnus?! Argi nepažįstame Jo tėvo ir motinos? Tad kodėl Jis sako: 'Aš nužengiau iš dangaus'?"

Jhn 6 43 Jėzus jiems atsakė: "Nemurmėkite tarpusavyje!

Jhn 6 44 Niekas negali ateiti pas mane, jei mane siuntęs Tėvas jo nepatraukia; ir tą Aš prikelsiu paskutinįją dieną.

Jhn 6 45 Pranašų parašyta: 'Ir visi bus mokomi Dievo'. Todėl, kas išgirdo iš Tėvo ir pasimokė, ateina pas mane.

Jhn 6 46 Bet tai nereiškia, jog kas nors būtų Tėvą regėjęs; tikrai Tas, kuris iš Dievo yra, Jis matė Tėvą.

Jhn 6 47 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: kas tiki mane, tas turi amžinąjį gyvenimą.

Jhn 6 48 Aš esu gyvenimo duona.

Jhn 6 49 Jūsų tėvai dykumoje valgė maną ir mirė.

Jhn 6 50 O ši duona yra nužengusi iš dangaus, kad, kas ją valgys, nemirtų.

Jhn 6 51 Aš esu gyvoji duona, nužengusi iš dangaus. Kas valgo šitos duonos-gyvens per amžius. Duona, kurią Aš duosiu, yra mano kūnas, kurį Aš atiduosiu už pasaulio gyvybę".

Jhn 6 52 Tada žydai ėmė tarp savęs ginčytis ir klausinėti: "Kaip Jis gali duoti mums valgyti savo kūną?!"

Jhn 6 53 O Jėzus jiems kalbėjo: "Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: jei nevalgysite Žmogaus Sūnaus kūno ir negersite Jo kraujo, neturėsite savyje gyvybės!

Jhn 6 54 Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, tas turi amžinąjį gyvenimą, ir Aš jį prikelsiu paskutinįją dieną.

Jhn 6 55 Nes mano kūnas tikrai yra valgis, ir mano kraujas tikrai yra gėrimas.

Jhn 6 56 Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, tas pasilieka manyje, ir Aš jame.

Jhn 6 57 Kaip mane siuntė gyvasis Tėvas ir Aš gyvenu per Tėvą, taip ir tas, kuris mane valgo, gyvens per mane.

Jhn 6 58 Štai duona, nužengusi iš dangaus, -ne taip, kaip jūsų tėvai valgė maną ir mirė. Kas valgo šią duoną-gyvens per amžius".

Jhn 6 59 Visa tai Jis paskelbė, mokydamas sinagogoje, Kafarnaume.

Jhn 6 60 Tai išgirdę, daugelis Jo mokinių sakė: "Kietai šie žodžiai, kas gali jų klausyti!"

Jhn 6 61 Jėzus, žinodamas, kad mokiniai dėl to murma, paklausė: "Jūs tai piktna?

Jhn 6 62 O kas būtų, jei pamatytumėte Žmogaus Sūnų, pakylantį ten, kur Jis buvo pirmiau?!"

Jhn 6 63 Dvasia teikia gyvybę, o kūnas nieko neduoda. Žodžiai, kuriuos jums kalbu, yra dvasia ir gyvenimas.

Jhn 6 64 Bet kai kurie iš jūsų netiki". Jėzus iš pat pradžių žinojo, kas netiki ir kas Jį išduos.

Jhn 6 65 Ir Jis sakė: "Štai kodėl Aš jums sakiau: niekas negali ateiti pas mane, jeigu jam nėra duota mano Tėvo".

Jhn 6 66 Nuo to laiko daug Jo mokinių pasitraukė ir daugiau su Juo nebevaikščiojo.

Jhn 6 67 Tada Jėzus paklausė dvylika: "Gal ir jūs norite pasitraukti?"

Jhn 6 68 Simonas Petras atsakė: "Viešpatie, pas ką mes eisime?! Tu turi amžinojo gyvenimo žodžius.

Jhn 6 69 Mes įtikėjome ir pažinome, kad Tu esi Kristus, gyvojo Dievo Sūnus".

Jhn 6 70 Jėzus jiems atsakė: "Argi Aš neišsirinkau jūsų, dvylikos? Tačiau tarp jūsų vienas yra velnias".

Jhn 6 71 Jis kalbėjo apie Judą, Simono Iskarijoto sūnų. Šis, vienas iš dvylikos, turėjo Jį išduoti.

Jhn 7 1 Tada Jėzus vaikščiojo po Galilėją. Jis nenorėjo eiti Judėjon, nes žydai ieškojo progos Jį nužudyti.

Jhn 7 2 Artėjo žydų Palapinių šventė.

Jhn 7 3 Jo broliai Jam kalbėjo: "Keliau iš čia į Judėją, kad ir Tavo mokiniai pamatytų, kokius darbus darai.

Jhn 7 4 Juk, norėdamas iškilti viešumon, niekas neveikia slapčiomis. Jei darai tokius darbus, parodyk save pasauliui".

Jhn 7 5 (Mat netgi Jo broliai Juo netikėjo.)

Jhn 7 6 Jėzus jiems atsakė: "Mano laikas dar neatėjo, o jums laikas visada tinkamas.

Jhn 7 7 Pasaulis negali jūsų nekėsti, o manęs jis nekenčia, nes Aš liudiju, kad jo darbai pikti.

Jhn 7 8 Jūs eikite į iškilmes. Aš į šitą šventę neisiu, nes mano laikas dar neatėjo".

Jhn 7 9 Tai jiems pasakęs, Jis pasiliko Galilėjoje.

Jhn 7 10 Bet kai Jo broliai iškeliavo į šventę, tada ir Jis išėjo, bet ne viešai, o tarsis slapčiomis.

Jhn 7 11 Tuo tarpu iškilmėse žydai Jo ieškojo, klausinėdami: "O kur Tas?"

Jhn 7 12 Apie Jį taip patėjo kalbos miniose. Vieni sakė: "Jis geras!" Kiti

neigė: "Visai ne. Jis tik klaidina žmones".
 Jhn 7 13 Tačiau nė vienas apie Jį viešai nekalbėjo, nes bijojo žydų.
 Jhn 7 14 Šventei įpusėjus, Jėzus atėjo į šventyklą ir ėmė mokytį.
 Jhn 7 15 Žydai stebėjosi ir sakė: "Iš kur Jis žino raštą, visai nesimokęs?"
 Jhn 7 16 Jėzus jiems atsakė: "Mano mokslas ne iš manęs, bet iš To, kuris mane siuntė."
 Jhn 7 17 Kas nori vykdyti Jo valią, supras, ar tas mokymas iš Dievo, ar Aš kalbu iš savęs.
 Jhn 7 18 Kas iš savęs kalba, ieško sau šlovės. O kuris ieško Jo siuntėjo šlovės, Tas teisus, ir nėra jame neteisybės".
 Jhn 7 19 "Argi Mozė nedavė jums Įstatymo? Tačiau niekas iš jūsų Įstatymo nesilaiko. Kodėl gi norite mane nužudyti?"
 Jhn 7 20 Žmonės atsiliepė: "Tu turi demoną! Kas gi nori tave nužudyti?"
 Jhn 7 21 Jėzus jiems atsakė: "Aš padariau tik vieną darbą, ir jūs visi nustebote."
 Jhn 7 22 Mozė jums davė apipjaustymą, - nors jis kilęs ne iš Mozės, bet iš protėvių, - ir jūs apipjaustote žmogų per savaitę.
 Jhn 7 23 Jei žmogus apipjaustomas sabato dieną, kad nebūtų sulaužytas Mozės Įstatymas, tai kodėl pykstate ant manęs, kad Aš visą žmogų pagydziau per savaitę?
 Jhn 7 24 Tad neteiskite pagal išorę, bet teiskite teisingai".
 Jhn 7 25 Kai kurie Jeruzalės gyventojai klausinėjo: "Ar tik ne šitą nori nužudyti?"
 Jhn 7 26 Štai Jis viešai kalba, ir niekas Jam nieko nesako. Gal vyresnybė įsitikino, jog Jis iš tiesų Kristus?
 Jhn 7 27 Tačiau mes žinome, iš kur šis yra. O kai ateis Kristus, niekas nežinos, iš kur Jis".
 Jhn 7 28 Tuomet Jėzus, mokydamas šventykloje, šaukė: "Jūs pažįstate mane ir žinote, iš kur Aš. Ne pats nuo savęs Aš atėjau, bet teisingas yra Tas, kuris mane siuntė, o jūs Jo nepažįstate."
 Jhn 7 29 Aš Jį pažįstu, nes Aš esu iš Jo, ir Jis mane pasiuntė".
 Jhn 7 30 Tada jie norėjo Jėzų suimti, bet nė vienas nepakėlė prieš Jį rankos, nes dar nebuvo atėjusi Jo valanda.
 Jhn 7 31 Bet daugelis iš minios įtikėjo Jį ir kalbėjo: "Argi atėjęs Kristus padarytų daugiau ženklų, kaip kad šis yra padaręs?"
 Jhn 7 32 Fariziejai išgirdo žmones šitaip kalbant apie Jį, ir aukštieji kunigai bei fariziejai pasiuntė sargybinius Jį suimti.
 Jhn 7 33 Tuomet Jėzus jiems pasakė: "Dar trumpą laiką būsiu su jumis. Paskui iškeliausiu pas Tą, kuris mane siuntė."
 Jhn 7 34 Jūs manęs ieškosite ir nerasite; ir ten, kur Aš būsiu, jūs negalėsite nueiti".
 Jhn 7 35 Tuomet žydai ėmė kalbėtis tarp savęs: "Kurgi Jis žada keliauti, kad mes negalėsime Jo rasti? Gal Jis rengiasi išvykti pas išsisklaidžiusius tarp graikų ir mokytį graikus?"
 Jhn 7 36 Ką reiškia tie Jo žodžiai: 'Jūs manęs ieškosite ir nerasite; ir ten, kur Aš būsiu, jūs negalėsite nueiti'?"
 Jhn 7 37 Paskutinę, didžiąją šventės dieną Jėzus stovėjo ir šaukė: "Jei kas trokšta, teateina pas mane ir tegeria!"
 Jhn 7 38 Kas mane tiki, kaip Raštas sako, iš jo vidaus plūs gyvojo vandens upės".
 Jhn 7 39 Jis kalbėjo apie Dvasią, kurią turės gauti Jį įtikėjusieji. Mat Šventoji Dvasia dar nebuvo nužengusi, nes Jėzus dar nebuvo pašlovintas.
 Jhn 7 40 Išgirdę tuos žodžius, daugelis iš minios sakė: "Jis iš tiesų pranašas!"
 Jhn 7 41 Kiti tvirtino: "Jis Kristus!" Dar kiti prieštaravo: "Nejaugi Kristus ateitų iš Galilėjos?"
 Jhn 7 42 Argi Raštas nesako, jog Kristus ateis iš Dovydo palikuonių, iš Betliejaus miestelio, iš kur kilo Dovydas?"
 Jhn 7 43 Taigi minioje dėl Jo kilo nesutarimas.
 Jhn 7 44 Kai kurie norėjo Jį suimti, bet nė vienas nepakėlė prieš Jį rankos.
 Jhn 7 45 Sargybiniai sugrįžo pas aukštuosius kunigus bei fariziejus, o tie klausė: "Kodėl Jo neatvedėte?"
 Jhn 7 46 Sargybiniai atsakė: "Niekados žmogus nėra taip kalbėjęs, kaip šis!"
 Jhn 7 47 Fariziejai atsakė: "Gal ir jūs jau suvedžioti?"
 Jhn 7 48 Ar tiki Jį bent vienas iš vyresnybės ar fariziejų?
 Jhn 7 49 O ta minia, nežinanti Įstatymo, -prakeikta".
 Jhn 7 50 Tada prabilo vienas iš jų, Nikodemas, kuris buvo aplankęs Jėzų nakčia:
 Jhn 7 51 "Argi mūsų Įstatymas teisia žmogų, jeigu jis pirmiau neišklausytas ir nežinoma, ką jis padaręs?"
 Jhn 7 52 Jie jam tarė: "Gal ir tu iš Galilėjos? Patyrinėk, ir pamatysi, kad joks pranašas nėra kilęs iš Galilėjos".
 Jhn 7 53 Ir taip išsiskirstė kiekvienas po namus.
 Jhn 8 1 Jėzus nuėjo į Alyvų kalną.

Jhn 8 2 Anksti rytą Jis vėl atėjo į šventyklą. Visi žmonės rinkosi prie Jo, ir Jis atsisėdęs juos mokė.

Jhn 8 3 Rašto žinovai ir fariziejai atvedė pas Jį moterį, sugautą svetimaujančią. Pastatė ją viduryje.

Jhn 8 4 Ir kreipėsi į Jį: "Mokytojai, ši moteris buvo pagauta svetimaujančią.

Jhn 8 5 Mozė Įstatyme mums įsakė tokias užmėtyti akmenimis. O ką Tu pasakysi?"

Jhn 8 6 Jie tai sakė, mėgindami Jį, kad turėtų kuo apkaltinti. Bet Jėzus, jų nepaisydamas, pasilenkęs rašė pirštu ant žemės.

Jhn 8 7 Jiems nesiliaujant klausinėti, Jis atsitiesė ir tarė: "Kas iš jūsų be nuodėmės, tegul pirmas sviedžia į ją akmenį".

Jhn 8 8 Ir vėl pasilenkęs rašė ant žemės.

Jhn 8 9 Tai išgirdę, sąžinės apkaltinti jie vienas po kito ėmė trauktis šalin, pradedant nuo vyresniųjų iki paskutiniojo.

Jhn 8 10 Atsittiesęs ir nebematydamas nė vieno, tik moterį, Jėzus paklausė: "Moterie, kur tie tavo kaltintojai? Niekas tavęs nepasmerkė?"

Jhn 8 11 Ji atsiliepė: "Niekas, Viešpatie". Jėzus jai tarė: "Nė Aš tavęs nesmerkiu. Eik ir daugiau nebensidėk".

Jhn 8 12 Jėzus vėl prabilo: "Aš-pasaulio šviesa. Kas seka manimi, nebevaikščios tamsoje, bet turės gyvenimo šviesą".

Jhn 8 13 Tada fariziejai Jam pasakė: "Tu pats apie save liudiji, -tavo liudijimas netikras".

Jhn 8 14 Jėzus jiems atsakė: "Nors Aš ir liudiju pats apie save, mano liudijimas yra tikras, nes Aš žinau, iš kur atėjau ir kur einu. O jūs nežinote, nei iš kur Aš atėjau, nei kur einu.

Jhn 8 15 Jūs teisiatė pagal kūną, Aš neteisiu nė vieno.

Jhn 8 16 O jeigu Aš ir teisiu-mano teismas teisingas, nes Aš ne vienas, bet esu Aš ir mane siuntęs Tėvas.

Jhn 8 17 Ir jūsų Įstatyme parašyta, kad dviejų asmenų liudijimas tikras.

Jhn 8 18 Aš liudiju pats apie save, ir apie mane liudija mane siuntęs Tėvas".

Jhn 8 19 Jie paklausė: "Kur yra Tavo Tėvas?" Jėzus atsakė: "Jūs nepažįstate nei manęs, nei mano Tėvo. Jei pažintumėte mane, pažintumėte ir mano Tėvą".

Jhn 8 20 Šiuos žodžius Jėzus pasakė, mokydamas šventyklos išdinėje. Ir niekas Jo nesusėmė, nes dar nebuvo atėjusi Jo valanda.

Jhn 8 21 Jėzus vėl jiems kalbėjo: "Aš išeinu, ir jūs ieškosite manęs ir mirsite savo nuodėmėse. Kur Aš einu, jūs negalite nueiti".

Jhn 8 22 Tada žydai ėmė kalbėti: "Nejaugi Jis nusižudys, kad sako: 'Kur Aš einu, jūs negalite nueiti'?"

Jhn 8 23 Jis atsakė: "Jūs esate iš pažemių, o Aš esu iš aukštybės. Jūs-iš šio pasaulio, o Aš-ne iš šio pasaulio.

Jhn 8 24 Dėl to Aš jums sakiau, kad mirsite savo nuodėmėse. Jeigu netikėsite, kad Aš Esu, -mirsite savo nuodėmėse".

Jhn 8 25 Tada jie klausė: "Kas Tu esi?" Jėzus atsakė: "Tas, ką nuo pradžios jums sakiau.

Jhn 8 26 Daug turiu ką apie jus kalbėti ir teisti, bet teisingas yra mano Siuntėjas, ir Aš skelbiu pasauliui, ką iš Jo girdėjau".

Jhn 8 27 Jie nesuprato, kad Jis kalbėjo jiems apie Tėvą.

Jhn 8 28 O Jėzus tęsė: "Kai žmogaus sūnų būsite aukštyn iškėlę, tuomet suprasite, kad Aš Esu ir kad nieko nedarau iš savęs, bet skelbiu tai, ko mane Tėvas išmokė.

Jhn 8 29 Mano Siuntėjas yra su manimi; Tėvas nepaliko manęs vieno, nes visuomet darau, kas Jam patinka".

Jhn 8 30 Jam tai kalbant, daugelis įtikėjo Jį.

Jhn 8 31 Jėzus kalbėjo įtikėjusiems Jį žydams: "Jei jūs pasiliekatė mano žodyje, iš tiesų esate mano mokiniai;

Jhn 8 32 ir jūs pažinsite tiesą, ir tiesa padarys jus laisvus".

Jhn 8 33 Jie Jam atsakė: "Mes esame Abraomo palikuonys ir niekada niekam nevergavome. Kaipgi Tu sakai: 'Tapsite laisvi'?"

Jhn 8 34 Jėzus jiems tarė: "Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: kiekvienas, kas daro nuodėmę, yra nuodėmės vergas.

Jhn 8 35 Bet vergas nepasilieka namuose amžinai, o Sūnus pasilieka amžinai.

Jhn 8 36 Jei tad Sūnus jus išlaisvins, iš tiesų būsite laisvi.

Jhn 8 37 Aš žinau, kad jūs Abraomo palikuonys. Bet jūs norite mane nužudyti, nes mano žodžiui nėra jumoje vietos.

Jhn 8 38 Aš kalbu, ką esu matęs pas savo Tėvą. O jūs darote, ką matėte pas savo tėvą".

Jhn 8 39 Jie atsiliepė: "Mūsų tėvas Abraomas!" Jėzus jiems tarė: "Jei jūs būtumėte Abraomo vaikai, darytumėte Abraomo darbus.

Jhn 8 40 Bet dabar jūs norite nužudyti mane-žmogų, kuris kalbėjo jums tiesą, girdėtą iš Dievo. Šitaip Abraomas nedarė!

Jhn 8 41 Jūs darote savo tėvo darbus". Jie atsakė: "Mes nesame pavainikiai ir turime vieną Tėvą-Dievą".

Jhn 8 42 Jėzus kalbėjo jiems toliau: "Jei Dievas būtų jūsų Tėvas, jūs mylėtumėte mane, nes Aš iš Dievo išėjau ir čia atėjau. Aš ne pats nuo savęs atėjau, bet Jis

mane siuntė.

Jhn 8 43 Kodėl gi nesuprantate, ką jums sakau? Todėl, kad negalite mano žodžių klausyti.

Jhn 8 44 Jūsų tėvas-velnias, ir jūs norite vykdyti savo tėvo troškimus. Jis nuo pat pradžios buvo žmogžudys ir nesilaikė tiesos, nes jame nėra tiesos. Kalbėdamas melą, jis kalba, kas jam sava, nes jis melagis ir melo tėvas.

Jhn 8 45 O kadangi Aš kalbu tiesą, jūs netikite manimi.

Jhn 8 46 Kas iš jūsų apkaltins mane nuodėme? Jeigu tad tiesą sakau, kodėl netikite manimi?

Jhn 8 47 Kas iš Dievo yra, tas Dievo žodžių klauso. Jūs neklausote todėl, kad nesate iš Dievo".

Jhn 8 48 Tuomet žydai atsiliepė: "Argi mes ne teisingai sakome, kad Tu samarietis ir Tavį je demonas?"

Jhn 8 49 Jėzus jiems atsakė: "Nėra manyje demono. Aš gerbiu savo Tėvą, o jūs negerbiate manęs.

Jhn 8 50 Aš neieškau sau šlovės: yra, kas ieško ir teisia.

Jhn 8 51 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: kas laikysis mano žodžio, nematys mirties per amžius".

Jhn 8 52 Žydai jam pasakė: "Dabar mes žinome, kad Tu demono apsėstas! Juk mirė Abraomas ir pranašai, o Tu sakai: 'Kas laikysis mano žodžio, tas neragaus mirties per amžius'.

Jhn 8 53 Argi Tu didesnis už mūsų tėvą Abraomą, kuris mirė? Pranašai irgi mirė. Kuo Tu dediesi?"

Jhn 8 54 Jėzus atsakė: "Jei Aš save šlovinčiau, mano šlovė būtų niekai. Mane šlovina mano Tėvas, apie kurį jūs sakote: 'Jis yra mūsų Dievas'.

Jhn 8 55 Ir jūs Jo nepažįstate, o Aš Jį pažįstu. Jei sakyčiau, kad Jo nepažįstu, būčiau toks kaip jūs-melagis. Bet Aš Jį pažįstu ir laikaisi Jo žodžio.

Jhn 8 56 Jūsų tėvas Abraomas džiugavo, kad matysiąs manąją dieną; jis ją išvydo ir džiaugėsi".

Jhn 8 57 Tada žydai jam sakė: "Dar neturi nė penkiasdešimt metų ir esi matęs Abraomą?!"

Jhn 8 58 Jėzus jiems tarė: "Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: pirmiau, negu buvo Abraomas, Aš Esu!"

Jhn 8 59 Tada jie griebėsi akmenų, norėdami mesti į Jį, bet Jėzus pasislėpė ir, praeidamas pro juos, išėjo iš šventyklos ir nuėjo tolyn.

Jhn 9 1 Eidamas pro šalį, Jėzus pamatė žmogų, aklą gimusį.

Jhn 9 2 Jo mokiniai paklausė: "Rabi, kas nusidėjo, -jis pats ar jo tėvai, - kad gimė aklas?"

Jhn 9 3 Jėzus atsakė: "Nei jis nusidėjo, nei jo tėvai, bet dėl to, kad jame apsireiškė Dievo darbai.

Jhn 9 4 Man reikia dirbti darbus To, kuris mane siuntė, kol yra diena. Ateina naktis, kada niekas negalės dirbti.

Jhn 9 5 Kol esu pasaulyje, esu pasaulio šviesa!"

Jhn 9 6 Tai taręs, Jis spjovė žemėn, padarė purvo iš seilių, patepė juo neregio akis

Jhn 9 7 ir tarė jam: "Eik ir nusiprausk Siloamo tvenkinyje". (Išvertus "Siloamas" reiškia: "Pasiųstasis".) Tas nuėjo, nusiplovė ir sugrįžo regintis.

Jhn 9 8 Kaimynai ir tie, kurie anksčiau matydavo jį aklą, klausė: "Ar čia ne tas, kuris sėdėdavo elgetaudamas?"

Jhn 9 9 Vieni sakė: "Tai jis". Kiti: "Ne, tik panašus į jį". O jis atsakė: "Tai aš".

Jhn 9 10 Tada jie klausė jį: "Kaip atsivėrė tau akys?"

Jhn 9 11 Jis atsakė: "Žmogus, vadinamas Jėzumi, padarė purvo, patepė juo mano akis ir pasakė: 'Eik į Siloamo tvenkinį ir nusiprausk'. Aš nuėjau, nusiprausiau ir praregėjau".

Jhn 9 12 Tada jie paklausė: "Kur Jis?" Šis atsakė: "Nežinau".

Jhn 9 13 Jie nusivedė buvusį neregį pas fariziejus.

Jhn 9 14 O toji diena, kai Jėzus padarė purvo ir atvėrė akis, buvo sabatas.

Jhn 9 15 Fariziejai jį iš naujo paklausė, kaip jis praregėjęs. Tas jiems paaiškino: "Jis uždėjo man ant akių purvo, aš nusiprausiau, ir dabar regiu".

Jhn 9 16 Kai kurie fariziejai kalbėjo: "Tas žmogus ne iš Dievo, nes nesilaiko sabato". O kiti sakė: "Kaip galėtų nuodėmingas žmogus daryti tokius ženklus?!" Ir jie tarp savęs nesutarė.

Jhn 9 17 Tuomet jie vėl paklausė buvusį neregį: "O ką tu pasakysi apie žmogų, atvėrusį tau akis?" Šis atsakė: "Jis pranašas".

Jhn 9 18 Bet žydai netikėjo, kad jis buvo aklas ir praregėjo, kol pašaukė praregėjusiojo tėvus

Jhn 9 19 ir paklausė jų: "Ar šitas jūsų sūnus, kurį sakote gimus aklą? Tai kaip jis dabar regi?"

Jhn 9 20 Jo tėvai jiems atsakė: "Mes žinome, kad jis mūsų sūnus ir kad jis gimė aklas.

Jhn 9 21 O kaip jis praregėjo, mes nežinome, nei kas jam atvėrė akis, nežinome. Klauskite jį patį, jis suaugęs ir pats tegul kalba už save".

Jhn 9 22 Jo tėvai taip kalbėjo, bijodami žydų. Nes žydai jau buvo nutarę: jei kas tik išpažintų Jėzų esant Kristų, turėtų būti pašalintas iš sinagogos.

Jhn 9 23 Todėl jo tėvai pasakė: "Jis suaugęs, klauskite jį patį".

Jhn 9 24 Tada jie antrą kartą pasišaukė buvusį neregį ir pasakė jam: "Šlovink Dievą! Mes žinome, kad Tas žmogus nusidėjėlis".

Jhn 9 25 Jis atsiliepė: "Ar jis nusidėjėlis, aš nežinau. Viena žinau: buvau aklas, o dabar regiu".

Jhn 9 26 Jie vėl klausė: "Ką jis tau darė? Kaip jis tau atvėrė akis?"

Jhn 9 27 Šis atsakė: "Aš jau sakiau jums, tik jūs neklausėte. Ar dar kartą norite išgirsti? Gal ir jūs norite tapti jo mokiniiais?"

Jhn 9 28 Tada jie išplūdo jį ir pasakė: "Tu esi jo mokinys, o mes-Mozės mokiniai".

Jhn 9 29 Mes žinome, kad Mozei Dievas kalbėjo, o iš kur šitas, nežinome".

Jhn 9 30 Žmogus jiems atsakė: "Tai tikrai nuostabu, kad nežinote, iš kur jis. O juk jis man atvėrė akis!"

Jhn 9 31 Žinome, kad Dievas neišklauso nusidėjėlių. Bet jei kas yra Dievo garbintojas ir vykdo jo valią-tą jis išklauso.

Jhn 9 32 Nuo amžių negirdėta, kad kas būtų atvėręs aklo gimusio akis!

Jhn 9 33 Jei šitas nebūtų iš Dievo, jis nieko negalėtų padaryti".

Jhn 9 34 Jie atsakė jam: "Tu visas gimęs nuodėmėse ir dar mus mokai?!" Ir išvarė jį lauk.

Jhn 9 35 Jėzus, išgirdęs, kad jie išvarė jį lauk, surado jį ir paklausė: "Ar tiki Dievo sūnų?"

Jhn 9 36 Šis atsakė: "O kas jis, Viešpatie, kad jį tikėčiau?"

Jhn 9 37 Jėzus jam tarė: "Tu jau esi jį matęs, ir dabar jis su tavimi kalba".

Jhn 9 38 Tada jis sušuko: "Tikiu, Viešpatie!", ir pagarbino jį.

Jhn 9 39 O Jėzus pasakė: "Aš atėjau į šį pasaulį daryti teismo, -kad neregiai praregėtų, o regintieji apaktų".

Jhn 9 40 Prie jo esantys fariziejai, tai išgirdę, paklausė: "Tai gal ir mes akli?"

Jhn 9 41 Jėzus jiems atsakė: "Jei būtumėte akli, neturėtumėte nuodėmės, bet dabar sakote: 'Mes regime!' -Todėl jūsų nuodėmė pasilieka".

Jhn 10 1 "Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: kas neįeina pro vartus į avių gardą, bet įlipa pro kur kitur, tas vagis ir plėšikas.

Jhn 10 2 O kas pro vartus įeina, tas avių ganytojas.

Jhn 10 3 Jam sargas atidaro, ir avys klauso jo balso. Jis šaukia savąsias avis vardais ir jas išveda.

Jhn 10 4 Išsivaręs savąsias avis, jis eina priešakyje, o avys paskui jį seka, nes pažįsta jo balsą.

Jhn 10 5 O paskui svetimą jos neseks, bet nuo jo bėgs, nes nepažįsta svetimųjų balso".

Jhn 10 6 Jėzus pasakė jiems tą palyginimą, bet jie nesuprato, ką tai reiškia.

Jhn 10 7 Tuomet Jėzus kalbėjo jiems toliau: "Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: Aš-avių vartai.

Jhn 10 8 Visi, kurie pirma manęs atėjo, buvo vagys ir plėšikai, todėl avys jų neklausė.

Jhn 10 9 Aš esu vartai. Jei kas įeis per mane, bus išgelbėtas. Jis įeis ir išeis ir ganyklą sau ras.

Jhn 10 10 Vagis ateina tik vogti, žudyti ir naikinti. Aš atėjau, kad jie turėtų gyvenimą, -kad apsieitų jo turėtu.

Jhn 10 11 Aš esu gerasis ganytojas. Geras ganytojas už avis guldo savo gyvybę.

Jhn 10 12 O samdinys, ne ganytojas, kuriam avys ne savos, pamatęs sėlinantį vilką, palieka avis ir pabėga, o vilkas griebia jas ir išsklaido.

Jhn 10 13 Samdinys pabėga, nes jis samdinys, jam avys nerūpi.

Jhn 10 14 Aš esu gerasis ganytojas: Aš pažįstu savąsias, ir manosios pažįsta mane.

Jhn 10 15 Kaip mane pažįsta Tėvas, taip ir Aš pažįstu Tėvą ir už avis gulda savo gyvybę.

Jhn 10 16 Ir kitų avių turiu, kurios ne iš šios avisų; ir jas man reikia atvesti; jos girdės mano balsą, ir bus viena kaimenė, vienas ganytojas.

Jhn 10 17 Todėl Tėvas myli mane, kad Aš gulda savo gyvybę, jog ir vėl ją pasiimčiau.

Jhn 10 18 Niekas neatima jos iš manęs, bet Aš pats ją atiduodu. Aš turiu galią ją atiduoti ir turiu galią vėl ją pasiimti; tokį įsakymą gavau iš savo Tėvo".

Jhn 10 19 Tarp žydų vėl kilo nesutarimas dėl šitų žodžių.

Jhn 10 20 Daugelis iš jų sakė: "Jis turi demoną ir šėlsta. Kodėl jo klausote?"

Jhn 10 21 Kiti tvirtino: "Tai ne demono apsestojo kalbos. Argi gali demonas atverti neregį akis?!"

Jhn 10 22 Jeruzalėje buvo šventyklos pašventinimo šventė. Buvo žiema.

Jhn 10 23 Jėzus vaikščiojo šventykloje, po Saliamono stoginę.

Jhn 10 24 Ten jį apstojo žydai ir ėmė klausinėti: "Kaip ilgai laikysi mus abejonėse? Jeigu esi Kristus, pasakyk mums atvirai!"

Jhn	10	25	Jėzus jiems atsakė: "Aš jums sakiau, bet jūs netikite. Darbai, kuriuos darau savo Tėvo vardu, liudija apie mane.
Jhn	10	26	Bet jūs netikite, nes jūs-ne iš manyjų avių, kaip jums ir sakiau.
Jhn	10	27	Manosios avys girdi mano balsą; Aš jas pažįstu, ir jos seka paskui mane.
Jhn	10	28	Aš duodu joms amžinąjį gyvenimą; jos nepražus per amžius, ir niekas jų neišplės iš mano rankos.
Jhn	10	29	Mano Tėvas, kuris man jas davė, yra aukščiau už viską, ir niekas negali jų išplėsti iš mano Tėvo rankos.
Jhn	10	30	Aš ir Tėvas esame viena".
Jhn	10	31	Tada žydai vėl stvėrėsi akmenų, norėdami Jį užmėtyti.
Jhn	10	32	O Jėzus paklausė jų: "Daug gerų darbų esu jums parodęs iš savo Tėvo. Už kurį gi darbą užmėtysite mane akmenimis?"
Jhn	10	33	Žydai Jam atsakė: "Ne už gerą darbą užmėtysime Tave akmenimis, bet už piktžodžiamą ir kad Tu, būdamas žmogus, dediesi Dievu".
Jhn	10	34	Jėzus jiems atsakė: "Argi jūsų Įstatyme nėra parašyta: 'Aš tariau: jūs esat dievai'?"
Jhn	10	35	Jeigu Jis vadina dievais tuos, kuriems skirtas Dievo žodis (o Raštas negali būti panaikintas),
Jhn	10	36	kaip tad jūs galite sakyti Tam, kurį Tėvas pašventino ir pasiuntė į pasaulį: 'Tu piktžodžiauji', kai Jis pasakė: 'Aš esu Dievo Sūnus!'?"
Jhn	10	37	Jei Aš nedarau savo Tėvo darbų, - netikėkite manimi!
Jhn	10	38	O jeigu darau ir manimi netikite, -tikėkite darbais, kad pažintumėte ir patikėtumėte, jog Tėvas manyje ir Aš Jame".
Jhn	10	39	Tuomet jie vėl norėjo Jį suimti, bet Jis ištrūko jiems iš rankų.
Jhn	10	40	Jėzus vėl pasitraukė anapus Jordano, kur pirma Jonas krikštijo, ir apsisėjo ten.
Jhn	10	41	Daugelis atėjo pas Jį ir kalbėjo: "Jonas nepadarė nė vieno ženklo, bet ką jis sakė apie šį žmogų, yra teisybė".
Jhn	10	42	Ir daugelis tenai Jį įtikėjo.
Jhn	11	1	Buvo vienas ligonis, Lozorius iš Betanijos kaimo, kur gyveno Marija ir jos sesuo Marta.
Jhn	11	2	Marija buvo ta pati moteris, kuri patepė viešpatį kvepalais ir nušluostė savo plaukais jo kojas. Jos brolis Lozorius sirgo.
Jhn	11	3	Todėl seserys nusiuntė Jam žinią: "Viešpatie! Tas, kurį Tu myli, serga!"
Jhn	11	4	Tai išgirdęs, Jėzus tarė: "Šita liga ne mirčiai, bet Dievo Sūnus".
Jhn	11	5	Jėzus mylėjo Mortą, jos seserį ir Lozorį.
Jhn	11	6	Taigi išgirdęs, kad tasai serga, Jis dar dvi dienas užtruko ten, kur buvo.
Jhn	11	7	Po to pasakė mokiniams: "Eikime vėl į Judėją!"
Jhn	11	8	Mokiniai Jam atsakė: "Rabi, ką tik žydai kėsinosi užmėtyti Tave akmenimis, o Tu vėl ten eini?"
Jhn	11	9	Jėzus tarė: "Argi ne dvylika valandų turi diena? Kas vaikščioja dieną, tas nesuklumpa, nes mato šio pasaulio šviesą.
Jhn	11	10	O kas vaikščioja naktį, suklumpa, nes jame nėra šviesos".
Jhn	11	11	Tai pasakęs, pridūrė: "Mūsų bičiulis Lozorius užmigo, bet Aš einu jo pažadinti".
Jhn	11	12	Jo mokiniai atsiliepė: "Viešpatie, jeigu jis miega, pasveiks".
Jhn	11	13	Tačiau Jėzus kalbėjo apie jo mirtį, o jie manė, kad Jis kalba apie poilsio miegą.
Jhn	11	14	Pagaliau Jėzus atvirai jiems pasakė: "Lozorius mirė.
Jhn	11	15	Ir Aš džiaugiuosi, kad ten nebuvau, -dėl jūsų, kad tikėtumėte. Tad eikime pas jį".
Jhn	11	16	Tuomet Tomas, vadinamas Dvyniu, tarė kitiems mokiniams: "Eikime ir mes numirti su Juo!"
Jhn	11	17	Atėjęs Jėzus rado Lozorį jau keturias dienas išgulėjusį kape.
Jhn	11	18	O Betanija buvo arti Jeruzalės, maždaug penkiolika stadijų atstu.
Jhn	11	19	Daug žydų buvo atėję pas Mortą ir Mariją paguosti jų dėl brolio.
Jhn	11	20	Morta, išgirdusi ateinant Jėzų, išėjo jo pasitikti. Marija sėdėjo namie.
Jhn	11	21	Morta tarė Jėzui: "Viešpatie, jei būtum čia buvęs, mano brolis nebūtų miręs.
Jhn	11	22	Bet ir dabar žinau: ko tik prašysi Dievo, Dievas Tau duos".
Jhn	11	23	Jėzus jai pasakė: "Tavo brolis prisikels!"
Jhn	11	24	Morta atsiliepė: "Aš žinau, jog jis prisikels prisikėlime, paskutinę dieną".
Jhn	11	25	Jėzus jai tarė: "Aš esu prisikėlimas ir gyvenimas. Kas tiki mane, nors ir mirty, bus gyvas.
Jhn	11	26	Ir kiekvienas, kuris gyvena ir tiki mane, nemirs per amžius. Ar tai tiki?"

Jhn 11 27 Jį atsakė: "Taip, Viešpatie! Aš tikiu, jog Tu esi Kristus, Dievo
Sūnus, kuris turi ateiti į šį pasaulį".

Jhn 11 28 Tai pasakiusi, ji nuėjo ir slapčiomis pašaukė savo seserį Mariją, jai
pranešdama: "Mokytojas atėjo ir šaukia tave".

Jhn 11 29 Išgirdusi ši greitai pakilo ir nuėjo pas Jį.

Jhn 11 30 Jėzus dar nebuvo įėjęs į kaimą, bet tebebuvo toje vietoje, kur Jį
pasitiko Morta.

Jhn 11 31 Kai žydai, buvę su ja namuose ir ją guodę, pamatė ją skubiai keliantis
ir išeinant, nusekė paskui, sakydami: "Ji eina prie kapo".

Jhn 11 32 Marija, atėjusi ten, kur buvo Jėzus, ir Jį pamačiusi, puolė Jam po
kojų, sakydama: "Viešpatie, jei būtum čia buvęs, mano broli, nebūtų miręs".

Jhn 11 33 Jėzus, pamatęs ją ir kartu atėjusius žydus verkiančius, sudejavo
dvasioje ir susijaudinęs

Jhn 11 34 paklausė: "Kur jį paguldėte?" Jie atsakė: "Viešpatie, eik ir
pažiūrėk".

Jhn 11 35 Jėzus pravirko.

Jhn 11 36 Tada žydai ėmė kalbėti: "Štai kaip jis jį mylėjo!"

Jhn 11 37 O kiti sakė: "Argi Tas, kuris atvėrė neregį akis, negalėjo padaryti,
kad šitas nemirtų?"

Jhn 11 38 Ir vėl dejuodamas Jėzus atėjo prie kapo. Tai buvo ola, užrista
akmeniu.

Jhn 11 39 Jėzus tarė: "Nuriskite akmenį!" Mirusiojo sesuo Morta įspėjo:
"Viešpatie, jis jau dvokia, nes jau keturios dienos, kai jis miręs".

Jhn 11 40 Jėzus jai tarė: "Argi nesakiau tau, kad jei tikėsi, pamatysi Dievo
šlovę?!"

Jhn 11 41 Jie nurito akmenį nuo ten, kur gulėjo numirėlis. Jėzus pakėlė akis
aukštyn ir prabilo: "Tėve, dėkoju Tau, kad mane išgirdai".

Jhn 11 42 Aš žinojau, kad visada mane girdi. Tačiau tai sakau dėl čia esančiųjų,
kad jie tikėtų, jog Tu esi mane siuntęs".

Jhn 11 43 Tai pasakęs, Jis galingu balsu sušuko: "Lozoriau, išeik!"

Jhn 11 44 Ir numirėlis išėjo. Jo rankos ir kojos buvo apvyniotos laidojimo
aprišalais, veidas aprištas drobule. Jėzus jiems liepė: "Atvyniokite jį ir leiskite jam eiti".

Jhn 11 45 Daugelis žydų, kurie buvo atėję pas Mariją ir matė, ką Jėzus padarė,
įtikėjo Jį.

Jhn 11 46 Bet kai kurie nuėjo pas fariziejus ir pranešė jiems, ką Jėzus padaręs.

Jhn 11 47 Tada aukštieji kunigai ir fariziejai sušaukė sinedrioną ir svarstė:
"Ką darysime? Šitas žmogus daro daug ženklų."

Jhn 11 48 Jei taip Jį paliksime, visi įtikės Jį; ateis romėnai ir užims mūsų
vietą bei tautą".

Jhn 11 49 Vienas iš jų-Kajafas, tais metais vyriausiasis kunigas-jiems tarė:
"Jūs nieko neišmanote

Jhn 11 50 ir nepagalvojate, jog mums geriau, kad vienas žmogus mirtų už tautą, o
ne visa tauta žūtų".

Jhn 11 51 Jis tai pasakė ne iš savęs, bet, būdamas tų metų vyriausiasis kunigas,
pranašavo, jog Jėzui reikės mirti už tautą,

Jhn 11 52 ir ne tik už tautą, bet tam, kad suburtų į viena išsklaidytuosius
Dievo vaikus.

Jhn 11 53 Nuo tos dienos jie buvo nusprendę Jį nužudyti.

Jhn 11 54 Todėl Jėzus nebevaikščiojo viešai tarp žydų, bet pasitraukė iš ten į
vietovę netoli dykumos, į miestelį, vadinamą Efraimu, ir ten apsisėjo kartu su savo
mokiniais.

Jhn 11 55 Artinosi žydų Pascha. Daugelis iš viso krašto prieš Paschą atėjo į
Jeruzalę apsivalyti.

Jhn 11 56 Jie ieškojo Jėzaus ir, stoviniuodami šventykloje, kalbėjosi: "Kaip jūs
manote? Nejaugi jis nebeateis į šventę?"

Jhn 11 57 Mat aukštieji kunigai ir fariziejai išleido įsakymą, kad žinantys
praneštų, kur jis esąs, kad galėtų jį suimti.

Jhn 12 1 Šešioms dienoms belikus iki Paschos, Jėzus atėjo į Betaniją, kur
gyveno jo prikeltasis iš numirusių Lozorius.

Jhn 12 2 Ten iškėlė Jam vaišes. Morta patarnavo, o Lozorius kartu su kitais
sėdėjo prie stalo su Jėzumi.

Jhn 12 3 Paėmusi svarą labai brangaus tepalo iš gryo nardo, Marija patepė
Jėzui kojas ir nušluostė jas savo plaukais. Namuose pasklido tepalo kvapas.

Jhn 12 4 Vienas iš jo mokinių, Simono sūnus Judas Iskarijotas, kuris turėjo Jį
išduoti, pasakė:

Jhn 12 5 "Kodėl to tepalo neparduoda už tris šimtus denarų ir neatiduoda
vargšams?"

Jhn 12 6 Jis taip sakė ne todėl, kad jam būtų rūpėję vargšai, bet kad pats buvo
vagus ir, turėdamas kasą, grobstė įplaukas.

Jhn 12 7 O Jėzus tarė: "Palik ją ramybėje. Ji tai laikė mano laidotuvių dienai.

Jhn 12 8 Vargšų jūs visada turėsite su savimi, o mane ne visuomet turėsite".

Jhn 12 9 Daug žydų sužinojo Jėzų ten esant ir atėjo ne tik dėl Jėzaus, bet taip

pat pamatyti Lozorius, kurį Jis prikėlė iš numirusių.
 Jhn 12 10 O aukštieji kunigai nusprendė nužudyti ir Lozorių,
 Jhn 12 11 nes daugybė žydų per jį pasitraukė nuo jų ir įtikėjo Jėzų.
 Jhn 12 12 Kitą dieną gausi minia, susirinkusi į šventę, sužinojo, kad Jėzus
 ateinąs į Jeruzalę.
 Jhn 12 13 Žmonės pasiėmė palmių šakų ir išėjo Jo pasitikti, šaukdami: "Osana!
 Palaimintas Tas, kuris ateina Viešpaties vardu-Izraelio karalius!"
 Jhn 12 14 Jėzus, radęs asiliuką, užsėdo ant jo, kaip parašyta:
 Jhn 12 15 "Nebijok, Siono dukra: štai atvyksta tavo karalius, sėdėdamas ant
 asilaičio!"
 Jhn 12 16 Iš pradžių mokiniai šito nesuprato, bet, kai Jėzus buvo pašlovintas,
 atsiminė, kad tai buvo apie Jį parašyta ir jie buvo Jam tai padarę.
 Jhn 12 17 Tai gi dabar liudijo minia, buvusi su Juo, kai Jis pašaukė Lozorių iš
 kapo ir prikėlė iš numirusių.
 Jhn 12 18 Žmonės todėl ir išėjo Jo pasitikti, kad buvo girdėję Jį padarius tą
 ženklą.
 Jhn 12 19 O fariziejai kalbėjo vieni kitiems: "Žiūrėkite, jūs nieko negalite
 padaryti. Štai visas pasaulis nuėjo paskui Jį!"
 Jhn 12 20 Tarp atėjusių per šventes pagarbinti buvo ir graikų.
 Jhn 12 21 Jie priėjo prie Pilypo, kilusio iš Galilėjos miesto Betsaidos, ir
 paprašė: "Gerbi amasis, mes norėtume pamatyti Jėzų".
 Jhn 12 22 Pilypas nuėjo ir pasakė Andriejui. Paskui Andriejus ir Pilypas pranešė
 Jėzui.
 Jhn 12 23 O Jėzus jiems tarė: "Atėjo valanda, kad būtų pašlovintas Žmogaus
 Sūnus.
 Jhn 12 24 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: jei kviečio grūdas nekris į žemę ir
 nenumirs, jis pasiliks vienas, o jei numirs, jis duos gausių vaisių.
 Jhn 12 25 Kas myli savo gyvybę, ją praras, o kas nekenčia savo gyvybės šiame
 pasaulyje, išsaugos ją amžinajam gyvenimui.
 Jhn 12 26 Kas man tarnauja, tegul seka paskui mane; ir kur Aš esu, ten bus ir
 mano tarnas. Kas man tarnauja, tą pagerbs mano Tėvas.
 Jhn 12 27 Dabar mano siela sukrėsta. Ir ką Aš pasakysiu: 'Tėve, gelbėk mane nuo
 šios valandos!'? Bet juk tam Aš ir atėjau į šią valandą.
 Jhn 12 28 Tėve, pašlovink savo vardą!" Tada iš dangaus pasigirdo balsas: "Aš jį
 pašlovinau ir dar pašlovinsiu!"
 Jhn 12 29 Aplink stovinti minia, tai išgirdusi, sakė griaustinį sugriaudus. Kai
 kurie tvirtino: "Angelas Jam kalbėjo".
 Jhn 12 30 O Jėzus atsakė: "Ne dėl manęs, o dėl jūsų pasigirdo šitas balsas.
 Jhn 12 31 Dabar teisi amas šitas pasaulis. Dabar šio pasaulio kunigai kštis bus
 išmestas laukan.
 Jhn 12 32 O Aš, kai būsiu pakeltas nuo žemės, visus patrauksiu prie savęs".
 Jhn 12 33 Jis tai pasakė, nurodydamas, kokia mirtimi Jam reikės mirti.
 Jhn 12 34 O žmonės Jam sakė: "Mes girdėjome iš Įstatymo, kad Kristus pasilieka
 per amžius. Kodėl Tu sakai, kad Žmogaus Sūnus turės būti iškeltas aukštyn? Kas gi tas Žmogaus
 Sūnus?"
 Jhn 12 35 Jėzus jiems tarė: "Dar trumpą laiką šviesa bus su jumis. Vaikščiokite,
 kol turite šviesą, kad neužkluptų jūsų tamsa. Kas vaikščioja tamsoje, tas nežino, kur eina.
 Jhn 12 36 Kol turite šviesą, tikėkite ją, kad taptumėte šviesos vaikais". Tai
 pasakęs, Jėzus pasišalino ir pasislėpė nuo jų.
 Jhn 12 37 Nors jis jų akivaizdoje padarė tiek daug ženklų, jie juo netikėjo, -
 Jhn 12 38 kad išsipildytų pranašo Izaijo žodžiai: "Viešpatie, kas patikėjo mūsų
 skelbimu ir kam buvo apreikšta Viešpaties rankos galybė?"
 Jhn 12 39 Jie neįstengė tikėti, nes vėl, anot Izaijo:
 Jhn 12 40 "Jis apakino jų akis ir sukietino jų širdį, kad nematytų akimis ir
 nesuvoktų širdimi, ir neatsiverstų, ir Aš jų nepagydyčiau".
 Jhn 12 41 Izaijas tai pasakė, regėdamas Jo šlovę ir kalbėdamas apie Jį.
 Jhn 12 42 Vis dėlto daugelis įtikėjo Jėzų net iš vyresnybės, tačiau dėl
 fariziejų Jo neišpažino, kad nebūtų pašalinti iš sinagogos,
 Jhn 12 43 nes žmonių šlovę jie brangino labiau už Dievo šlovę.
 Jhn 12 44 O Jėzus šaukė: "Kas mane tiki, tiki ne mane, bet Tą, kuris mane
 siuntė.
 Jhn 12 45 Ir kas mane mato, mato Tą, kuris mane siuntė.
 Jhn 12 46 Aš atėjau į pasaulį kaip šviesa, kad visi, kurie mane tiki, neliktų
 tamsoje.
 Jhn 12 47 Jei kas klausosi mano žodžių ir netiki, Aš jo neteisiu, nes atėjau ne
 teisti pasaulio, bet gelbėti pasaulį.
 Jhn 12 48 Kas mane atstumia ir mano žodžių nepriima, tas turi savo teisėją:
 žodis, kurį kalbėjau, teis jį paskutinįją dieną.
 Jhn 12 49 Nes Aš kalbėjau ne iš savęs, -Tėvas, kuris mane siuntė, įsakė man, ką
 turiu sakyti ir ką skelbti.
 Jhn 12 50 Aš žinau, kad Jo įsakymas yra amžinasis gyvenimas. Tad ką Aš kalbu,
 kalbu taip, kaip Tėvas yra man sakęs".

Jhn 13 1 Prieš Paschos šventę Jėzus, žinodamas, kad atėjo Jo valanda iš šio pasaulio keliauti pas Tėvą, ir mylėdamas savuosius pasaulyje, parodė jiems savo meilę iki galo.

Jhn 13 2 Vakarienės metu, kai velnias jau buvo įkvėpęs Simono sūnaus Judo Iskarijoto širdin sumanyimą išduoti Jį,

Jhn 13 3 žinodamas, kad Tėvas visa atidavęs į Jo rankas ir kad Jis išėjo iš Dievo ir eina pas Dievą,

Jhn 13 4 Jėzus pakilo nuo stalo, nusivilko viršutinius drabužius ir persijuosė rankšluosčiu.

Jhn 13 5 Po to įpylė vandens į praustuvą ir ėmė plauti mokiniams kojas bei šluostyti rankšluosčiu, kuriuo buvo persijuosęs.

Jhn 13 6 Taip Jis priėjo prie Simono Petro. Šis Jam tarė: "Viešpatie, nejaugi Tu plausi man kojas?"

Jhn 13 7 Jėzus jam atsakė: "Tu dabar nesupranti, ką Aš darau, bet vėliau suprasi".

Jhn 13 8 Petras atsiliepė: "Tu neplausi man kojų per amžius!" Jėzus jam atsakė: "Jei nenuplausiu tavęs, neturėsi dalies su manimi".

Jhn 13 9 Tada Simonas Petras sušuko: "Viešpatie, ne tik mano kojas, bet ir rankas, ir galvą!"

Jhn 13 10 Jėzus jam atsakė: "Kas nuplautos, tam reikia tik kojas nusiplauti, nes jis visas švarus. Ir jūs esate švarūs, bet ne visi".

Jhn 13 11 Nes Jis žinojo, kas Jį išduos, ir todėl sakė: "Jūs ne visi švarūs".

Jhn 13 12 Nuplovęs jų kojas, Jis užsivilko drabužius ir atsisėdęs paklausė: "Ar supratote, ką jums padariau?"

Jhn 13 13 Jūs vadiniate mane 'Mokytoju' ir 'Viešpačiu', ir gerai sakote, nes Aš Tas esu.

Jhn 13 14 Jei tad Aš-viešpats ir Mokytojas-nuploviau jums kojas, tai ir jūs turite vieni kitiems kojas plauti.

Jhn 13 15 Aš jums daviau pavyzdį, kad Jūs darytumėte, kaip Aš jums dariau.

Jhn 13 16 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: tarnas ne didesnis už savo šeimininką ir pasiuntinys ne didesnis už savo siuntėją.

Jhn 13 17 Jei gu tai suprantate, palaiminti esate, taip elgdami esi.

Jhn 13 18 Ne apie jus visus tai sakau. Aš žinau, ką išsirinkau, bet turi išsipildyti Raštas: 'Tas, kuris valgo su manimi duoną, pakėlė virš manęs savo kulną'.

Jhn 13 19 Sakau jums dabar, prieš įvykstant, kad įvykus tikėtumėte, jog Aš Esu.

Jhn 13 20 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: kas priima mano pasiuntinį, tas priima mane, o kas mane priima, priima Tą, kuris mane siuntė".

Jhn 13 21 Tai pasakęs, Jėzus, sukrėstas dvasioje, tarė: "Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: vienas iš jūsų išduos mane!"

Jhn 13 22 Tada mokiniai ėmė žvalgytis vienas į kitą, nesusivokdami, apie kurį Jis taip pasakė.

Jhn 13 23 Vienas iš Jo mokinių, kurį Jėzus mylėjo, buvo prisiglaudęs prie Jėzaus krūtinės.

Jhn 13 24 Simonas Petras pamojo jam, kad šis paklaustų, apie kurį Jis kalba.

Jhn 13 25 Tasai, pasilenkęs prie Jėzaus krūtinės, paklausė: "Kas jis, Viešpatie?"

Jhn 13 26 Jėzus atsiliepė: "Tai tas, kuriam padažęs paduosiu kąsnį duonos". Ir, pamirkęs duoną, Jis padavė Judui Iskarijotui, Simono sūnui.

Jhn 13 27 Ir po šio kąsnio įėjo į jį šėtonas. Tada Jėzus jam pasakė: "Ką darai, daryk greičiau!"

Jhn 13 28 Bet nė vienas iš esančių prie stalo nesuprato, kodėl Jis jam taip pasakė.

Jhn 13 29 Kadangi Judo žinioje buvo kasa, kai kurie manė, jog Jėzus jam liepė: "Nupirk, ko mums reikia šventei", arba kad jis duotų ką nors vargšams.

Jhn 13 30 Taigi, paėmęs duonos kąsnį, anas tuojau išėjo. Buvo naktis.

Jhn 13 31 Jam išėjus, Jėzus prabilo: "Dabar žmogaus Sūnus pašlovintas, ir Dievas pašlovintas Jame.

Jhn 13 32 O jei gu Dievas pašlovintas Jame, tai Dievas pašlovins Jį savyje, -bematant Jį pašlovins".

Jhn 13 33 "Vaikeliai, Aš jau nebeilgai būsiu su jumis. Jūs ieškosite manęs, bet sakau jums tą patį, ką žydamas pasakiau: kur Aš einu, jūs negalite nueiti.

Jhn 13 34 Aš jums duodu naują įsakymą, kad jūs vienas kitą mylėtumėte: kaip Aš jus pamilau, kad ir jūs mylėtumėte vienas kitą.

Jhn 13 35 Iš to visi pažins, kad esate mano mokiniai, jei mylėsite vieni kitus".

Jhn 13 36 Simonas Petras Jį paklausė: "Viešpatie, kur Tu eini?" Jėzus atsakė: "Kur Aš einu, tu dabar negali paskui mane sekti, bet vėliau nuseksi mane".

Jhn 13 37 Petras vėl klausė: "Viešpatie, kodėl gi negaliu dabar paskui Tave sekti? Aš savo gyvybę už Tave guldysiu!"

Jhn 13 38 Jėzus atsakė: "Tu guldysi už mane gyvybę? Iš tiesų, iš tiesų sakau tau: dar gaidžiui nepragydas, tu tris kartus manęs išsiginsi!"

Jhn 14 1 "Tenebūgštauja jūsų širdys! Tikite Dievą-tikėkite ir mane!

Jhn 14 2 Mano Tėvo namuose daug buveinių. Jei gu taip nebūtų, būčiau jums

pasakęs. Einu jums vietas paruošti.

Jhn 14 3 Kai nuėjęs paruošiu, vėl sugrįšiu ir jus pas save pasiimsiu, kad jūs būtumėte ten, kur ir Aš.

Jhn 14 4 Kur Aš einu, jūs žinote, ir kelią jūs žinote".

Jhn 14 5 Tomas Jam sako: "Viešpatie, mes nežinome, kur Tu eini, tai kaip žinosime kelią?"

Jhn 14 6 Jėzus jam sako: "Aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas. Niekas nenueina pas Tėvą kitaip, kaip tik per mane.

Jhn 14 7 Jei gu pažinote mane, tai pažinsite ir mano Tėvą. Jau nuo šiol Jį pažįstate ir esate Jį matę".

Jhn 14 8 Pilypas Jam sako: "Viešpatie, parodyk mums Tėvą, ir bus mums gana".

Jhn 14 9 Jėzus jam taria: "Jau tiek laiko esu su jumis, ir tu, Pilypai, vis dar manęs nepažįsti? Kas matė mane, matė Tėvą! Tad kaip gali sakyti: 'Parodyk mums Tėvą'?"

Jhn 14 10 Nejaugi tu netiki, kad Aš esu Tėve ir Tėvas manyje? Žodžius, kuriuos jums kalbu, ne iš savęs kalbu; Tėvas, esantis manyje-Jis daro darbus.

Jhn 14 11 Tikėkite manimi, kad Aš esu Tėve ir Tėvas manyje, arba tikėkite mane dėl pačių darbų!

Jhn 14 12 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: kas mane tiki, darys darbus, kuriuos Aš darau, ir dar už juos didesnių darys, nes Aš einu pas savo Tėvą.

Jhn 14 13 Ir ko tik prašysite mano vardu, Aš padarysiu, kad Tėvas būtų pašlovintas Sūnuje.

Jhn 14 14 Ko tik prašysite mano vardu, Aš padarysiu.

Jhn 14 15 Jei mylite mane, laikykitės mano įsakymų.

Jhn 14 16 Ir Aš paprašysiu Tėvą, ir Jis duos jums kitą Guodėją, kad Jis liktų su jumis per amžius.

Jhn 14 17 Tiesos Dvasią, kurios pasaulis neįstengia priimti, nes Jos nemato ir nepažįsta. O jūs Ją pažįstate, nes Ji yra su jumis ir bus jумыse.

Jhn 14 18 Nepaliksiu jūsų našlaičiais- ateisiu pas jus.

Jhn 14 19 Dar valandėlė, ir pasaulis manęs nebematys. O jūs mane matysite, nes Aš gyvenu ir jūs gyvensite.

Jhn 14 20 Tą dieną jūs suprasite, kad Aš esu savo Tėve, ir jūs manyje, ir Aš jумыse.

Jhn 14 21 Kas žino mano įsakymus ir jų laikosi, tas myli mane. O kas mane myli, tą mylės mano Tėvas, ir Aš jį mylėsiu ir pats jam apsireikšiu".

Jhn 14 22 Judas-ne Iskarijotas-paklausė: "Viešpatie, kas atsitiko, jog ketini apsireikšti mums, o ne pasauliui?"

Jhn 14 23 Jėzus jam atsakė: "Jei kas mane myli, laikysis mano žodžio ir mano Tėvas jį mylės; mes pas jį ateisime ir apsigyvensime.

Jhn 14 24 Kas manęs nemyli, mano žodžių nesilaiko. O žodis, kurį girdite, ne mano, bet Tėvo, kuris mane siuntė.

Jhn 14 25 Aš jums tai pasakiau, būdamas su jumis,

Jhn 14 26 o Guodėjas-Šventoji Dvasia, kurią mano vardu Tėvas atsiųs, - mokys jus visko ir viską primins, ką jums sakiau.

Jhn 14 27 Aš palieku jums ramybę, duodu jums savo ramybę. Ne kaip pasaulis duoda, Aš jums duodu. Tenebūgštuoja jūsų širdys ir teneišsigąsta.

Jhn 14 28 Jūs girdėjote, kaip Aš pasakiau: 'Aš išeinu ir vėl sugrįšiu pas jus!' Jei mylėtumėte mane, džiaugtumėtės, kad pasakiau: 'Einu pas Tėvą', nes mano Tėvas už mane didesnis.

Jhn 14 29 Ir dabar, prieš įvykstant, jums tai pasakiau, kad tikėtumėte, kada tai įvyks.

Jhn 14 30 Jau nebedaug su jumis kalbėsiu, nes ateina šio pasaulio kunigaikštis, ir manyje jis neturi nieko.

Jhn 14 31 Bet pasaulis turi pažinti, jog Aš myliu Tėvą ir darau taip, kaip Jis man įsakė.-kelkitės, eikime iš čia!"

Jhn 15 1 "Aš esu tikrasis vynmedis, o mano Tėvas-vynininkas.

Jhn 15 2 Kiekvieną šakelę manyje, neduodančią vaisiaus, Jis išpjauja, o kiekvieną šakelę, nešančią vaisių, apvalo, kad ji duotų daugiau vaisiaus.

Jhn 15 3 Jūs jau esate švarūs dėl žodžio, kurį jums kalbėjau.

Jhn 15 4 Pasilikite manyje, ir Aš jумыse. Kaip šakelė negali duoti vaisiaus pati iš savęs, nepasilikdama vynmedyje, -taip ir jūs, jei nepasiliksite manyje.

Jhn 15 5 Aš esu vynmedis, o jūs šakelės. Kas pasilieka manyje ir Aš jame, tas duoda daug vaisių; nes be manęs jūs negalite nieko nuveikti.

Jhn 15 6 Kas nepasiliks manyje, bus išmestas laukan ir sudžius kaip šakelė. Paskui surinks šakeles, įmes į ugnį, ir jos sudegs.

Jhn 15 7 Jei pasiliksite manyje ir mano žodžiai pasiliks jумыse, -jūs prašysite, ko tik norėsite, ir bus jums duota.

Jhn 15 8 Tuo bus pašlovintas mano Tėvas, kad duosite gausių vaisių ir būsite mano mokiniai.

Jhn 15 9 Kaip mane Tėvas pamilo, taip ir Aš jus pamilau. Pasilikite mano meilėje!

Jhn 15 10 Jei laikysitės mano įsakymų, pasiliksite mano meilėje, kaip Aš kad vykdau savo Tėvo įsakymus ir pasilieku Jo meilėje.

Jhn 15 11 Aš jums tai kalbėjau, kad jums liktų manasis džiaugsmas ir kad jūsų džiaugsmui nieko netrūktų.

Jhn 15 12 Tai yra mano įsakymas, kad mylėtumėte vienas kitą, kaip Aš jus pamiliau.

Jhn 15 13 Niekas neturi didesnės meilės kaip tas, kuris savo gyvybę už draugus atiduoda.

Jhn 15 14 Jūs esate mano draugai, jei darote, ką jums įsakau.

Jhn 15 15 Jau nebevadinu jūsų tarnais, nes tarnas nežino, ką veikia jo šeimininkas. Jūs Aš draugais vadinu, nes jums viską paskelbiau, ką iš savo Tėvo girdėjau.

Jhn 15 16 Ne jūs mane išsirinkote, bet Aš jus išsirinkau ir paskyriau, kad eitumėte, duotumėte vaisių ir jūsų vaisiai išliktų, -kad ko tik prašytumėte Tėvą mano vardu, Jis jums duotų.

Jhn 15 17 Aš jums tai įsakau: mylėkite vienas kitą!

Jhn 15 18 "Jei pasaulis jūsų nekenčia, žinokite, kad manęs jis nekenė pirmiau negu jūsų.

Jhn 15 19 Jei jūs būtumėte pasaulio, jis mylėtų jus kaip savuosius. Kadangi jūs-ne pasaulio, bet Aš jus iš pasaulio išskyriau, todėl jis jūsų nekenčia.

Jhn 15 20 Atsiminkite žodžius, kuriuos jums sakiau: 'Tarnas ne didesnis už savo šeimininką!' Jei persekiojo mane, tai ir jus persekios; jeigu laikėsi mano žodžio, laikysis ir jūs.

Jhn 15 21 Bet visa tai jums darys dėl mano vardo, nes jie nepažįsta To, kuris mane siuntė.

Jhn 15 22 Jei nebūčiau atėjęs ir jiems kalbėjęs, jie neturėtų nuodėmės. O dabar jie neturi kuo pateisinti savo nuodėmės.

Jhn 15 23 Kas manęs nekenčia, nekenčia ir mano Tėvo.

Jhn 15 24 Jeigu nebūčiau tarp jų padaręs darbu, kurių niekas kitas nedarė, jie neturėtų nuodėmės. O dabar jie matė, ir nekenčia ir manęs, ir mano Tėvo.

Jhn 15 25 Bet kad išsipildytų užrašytas Įstatyme žodis: 'Jie manęs nekenė be priežasties'.

Jhn 15 26 Kai ateis Guodėjas, kurį jums atsiųsiu nuo Tėvo, -Tiesos Dvasia, kuri eina iš Tėvo, -Jis liudys apie mane.

Jhn 15 27 Ir jūs liudysite, nes nuo pradžios su manimi buvote".

Jhn 16 1 "Aš jums tai pasakiau, kad nepasipiktintumėte.

Jhn 16 2 Jie šalins jus iš sinagogų, ir ateina valanda, kada tie, kurie jus žudys, tarsis tarnaują Dievui.

Jhn 16 3 Jie jums tai darys, nes nei Tėvo, nei manęs nepažįsta.

Jhn 16 4 Aš jums visa tai kalbėjau, kad tai valandai atėjus, atsimintumėte, jog buvau jus įspėjęs. Aš jums to nesakiau iš pradžių, nes buvau su jumis.

Jhn 16 5 O dabar einu pas Tą, kuris mane siuntė, ir niekas iš jūsų neklausia: 'Kur Tu eini?'

Jhn 16 6 Kadangi jums tai pasakiau, liūdesys jūsų širdis užliejo.

Jhn 16 7 Bet sakau jums tiesą: jums geriau, kad Aš išėinu, nes jei neišeičiau, pas jus neateitų Guodėjas. O nuėjęs Jį jums atsiųsiu.

Jhn 16 8 Atėjęs Jis įtikins pasaulį dėl nuodėmės, dėl teismo ir dėl teismo.

Jhn 16 9 Dėl nuodėmės, -kad netiki manimi.

Jhn 16 10 Dėl teismo, -kad Aš pas savo Tėvą einu, ir jūs manęs daugiau nebematysite.

Jhn 16 11 Dėl teismo, -kad šio pasaulio kunigaikštis yra nuteistas.

Jhn 16 12 Dar daug ką turiu jums pasakyti, bet dabar negalite pakelti.

Jhn 16 13 Bet kai ateis Ji, Tiesos Dvasia, jūs Jį įves į visą tiesą. Ji nekalbės iš savęs, bet kalbės, ką išgirs, ir praneš, kas dar turi įvykti.

Jhn 16 14 Ji pašlovins mane, nes ims iš to, kas mano, ir jums tai paskelbs.

Jhn 16 15 Visa, ką turi Tėvas, yra mano, todėl Aš pasakiau, kad Ji ims iš to, kas mano, ir jums tai paskelbs.

Jhn 16 16 Prabėgs valandėlė-ir manęs nematysite, ir dar valandėlė-ir vėl mane pamatysite, nes Aš pas Tėvą einu".

Jhn 16 17 Tada kai kurie mokiniai ėmė vienas kitą klausinėti: "Ką reiškia Jo pasakyti žodžiai: 'Prabėgs valandėlė-ir manęs nematysite, ir dar valandėlė-ir vėl mane pamatysite' ir: 'Aš pas Tėvą einu'?"

Jhn 16 18 Tad jie klausinėjo: "Ką reiškia 'valandėlė'? Mums neaišku, ką Jis kalba".

Jhn 16 19 Supratęs, kad jie norėjo Jį klausyti, Jėzus tarė: "Klausinėjate vieni kitus dėl mano žodžių: 'Prabėgs valandėlė-ir manęs nematysite, ir dar valandėlė-ir vėl mane pamatysite'?"

Jhn 16 20 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: jūs verksite ir vaitosite, o pasaulis džiaugsis. Jūs liūdesite, bet jūsų liūdesys pavirs džiaugsmu.

Jhn 16 21 Gimdydama moteris būna sielvarto prislegta, nes atėjo jos valanda, bet, kūdikiui gimus, ji skausmą užmiršta iš džiaugsmo, kad gimė į pasaulį žmogus.

Jhn 16 22 Taip ir jūs dabar nuliūdę, bet Aš vėl jus pamatysiu; ir jūsų širdys džiūgaus, ir jūsų džiaugsmo niekas iš jūsų nebeatims.

Jhn 16 23 Tą dieną jūs manęs nieko neklausinėsite. Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: ko tik prašysite Tėvą mano vardu, Jis jums duos.

Jhn 16 24 Iki šiol jūs nieko neprašėte mano vardu. Prašykite ir gausite, kad
jūsų džiaugsmui nieko netrūktų.

Jhn 16 25 Aš jums kalbėjau palyginimais, bet ateina valanda, kada nebekalbėsiu
jums palyginimais, bet atvirai apie Tėvą jums skelbsiu.

Jhn 16 26 Tą dieną jūs prašysite mano vardu, ir Aš nesakau, kad Aš prašysiu Tėvą
už jus, -

Jhn 16 27 juk pats Tėvas jus myli, nes jūs mane pamilote ir įtikėjote, jog Aš
esu iš Dievo išėjęs.

Jhn 16 28 Išėjau iš Tėvo ir atėjau į pasaulį. Vėl palieku pasaulį ir einu pas
Tėvą".

Jhn 16 29 Mokiniai tarė: "Štai dabar Tu aiškiai kalbi ir nebesakai jokių
palyginimų.

Jhn 16 30 Mes dabar suprantame, kad Tu viską žinai ir nereikia, kad kas Tave
klausinėtų. Todėl tikime, kad Tu esi išėjęs iš Dievo".

Jhn 16 31 Jėzus jiems atsakė: "Dabar tikite?

Jhn 16 32 Štai ateina valanda, -ir jau atėjo, -kai jūs išsisklaidysite kas sau ir
paliksite mane vieną. Tačiau Aš ne vienas, nes su manimi yra Tėvas.

Jhn 16 33 Aš jums tai kalbėjau, kad manyje turėtumėte ramybę. Pasaulyje jūs
turėsite priespaudą, bet būkite drąsūs: Aš nugalėjau pasaulį!"

Jhn 17 1 Tai pasakęs, Jėzus pakėlė akis į dangų ir prabilo: "Tėve, atėjo
valanda! Pašlovink savo Sūnų, kad ir Tavo Sūnus pašlovintų Tave;

Jhn 17 2 nes Tu davei Jam valdžią kiekvienam kūnui, kad visiems, kuriuos esi
Jam davęs, Jis teiktų amžinąjį gyvenimą.

Jhn 17 3 Tai yra amžinasis gyvenimas: kad jie pažintų Tave, vienintelį tikrąjį
Dievą ir Tavo siųstąjį Jėzų Kristų.

Jhn 17 4 Aš pašlovinau Tave žemėje. Atlikau darbą, kurį buvai man davęs
nuveikti.

Jhn 17 5 Dabar Tu, Tėve, pašlovink mane pas save ta šlove, kurią pas Tave
turėjau dar prieš pasaulio buvimą.

Jhn 17 6 Aš apreiščiau Tavo vardą žmonėms, kuriuos man davei iš pasaulio. Jie
buvo Tavo, ir Tu juos davei man, ir jie laikėsi Tavojo žodžio.

Jhn 17 7 Dabar jie suprato, kad visa, ką man davei, yra iš Tavęs.

Jhn 17 8 Nes Tavo man duotus žodžius Aš perdaviau jiems, ir jie priėmė juos ir
tikrai pažino, kad iš Tavęs išėjau, ir jie įtikėjo, kad mane siuntei.

Jhn 17 9 Aš meldžiu už juos. Ne už pasaulį meldžiu, bet už tuos, kuriuos man
davei, nes jie yra Tavo!

Jhn 17 10 Ir visa, kas mano, yra Tavo, o kas Tavo, yra mano, ir Aš pašlovintas
juose.

Jhn 17 11 Aš jau nebe pasaulyje, bet jie dar pasaulyje. Aš einu pas Tave.
Šventasis Tėve, išlaikyk juos savo vardu-tuos, kuriuos man davei, kad jie būtų viena kaip ir
mes.

Jhn 17 12 Kol buvau su jais pasaulyje, Aš išlaikiau juos Tavo vardu; Aš
išsaugojau tuos, kuriuos man davei, ir nė vienas iš jų nepražuvo, išskyrus pražūtį sūnų, kad
išsipildytų Raštas.

Jhn 17 13 Bet dabar Aš einu pas Tave ir tai kalbu pasaulyje, kad jie turėtų
savyje tobulą mano džiaugsmą.

Jhn 17 14 Aš jiems daviau Tavo žodį, ir pasaulis jų nekentė, nes jie ne iš
pasaulio, kaip ir Aš ne iš pasaulio.

Jhn 17 15 Aš neprašau, kad juos paimtum iš pasaulio, bet kad apsaugotum juos nuo
pikto.

Jhn 17 16 Jie nėra iš pasaulio, kaip ir Aš ne iš pasaulio.

Jhn 17 17 Pašventink juos savo tiesa! Tavo žodis yra tiesa.

Jhn 17 18 Kaip Tu mane siuntei į pasaulį, taip ir Aš juos pasiunčiau į pasaulį.

Jhn 17 19 Dėl jų Aš pašventinu save, kad ir jie būtų pašventinti tiesa.

Jhn 17 20 Ne tik už juos meldžiu, bet ir už tuos, kurie per jų žodį mane
įtikės, -

Jhn 17 21 kad jie visi būtų viena. Kaip Tu, Tėve, manyje ir Aš Tavyje, kad ir
jie būtų viena mumyse, kad pasaulis įtikėtų, jog Tu mane siuntei.

Jhn 17 22 Ir tą šlovę, kurią man suteikei, daviau jiems, kad jie būtų viena,
kaip mes esame viena:

Jhn 17 23 Aš juose ir Tu manyje, kad jie pasiektų tobulą vienybę, ir pasaulis
pažintų, jog Tu mane siuntei ir pamilai juos taip, kaip myli mane.

Jhn 17 24 Tėve, Aš noriu, kad tie, kuriuos davei, taip pat būtų su manimi ten,
kur Aš esu, kad jie matytų mano šlovę, kurią man suteikei, nes pamilai mane prieš pasaulio
sukūrimą.

Jhn 17 25 Teisingasis Tėve, pasaulis Tavęs nepažino, o Aš Tave pažinau. Ir šitie
pažino, kad Tu mane siuntei.

Jhn 17 26 Aš paskelbiau jiems Tavo vardą ir dar skelbsiu, kad meilė, kuria mane
pamilai, būtų juose ir Aš juose".

Jhn 18 1 Baigęs kalbėti, Jėzus su savo mokiniais nuėjo anapus Kedrono upelio,
kur buvo sodas. Jis ir mokiniai įėjo į sodą.

Jhn 18 2 Jo išdavėjas Judas taip pat žinojo tą vietą, nes Jėzus ir Jo mokiniai

dažnai ten rinkdavosi.

Jhn 18 3 Tai gi Judas, gavęs kareivių būrį ir aukštųjų kunigų bei fariziejų tarnų, atėjo ten su žibintais, deglais ir ginklais.

Jhn 18 4 Tuomet Jėzus, žinodamas visa, kas Jo laukia, išėjo į priekį ir paklausė: "Ko ieškote?"

Jhn 18 5 Jie atsakė: "Jėzaus iš Nazareto!" Jėzus tarė jiems: "Tai Aš". Jo išdavėjas Judas irgi stovėjo tarp jų.

Jhn 18 6 Kai Jėzus ištarė: "Tai Aš", jie atšoko atgal ir parpuolė ant žemės.

Jhn 18 7 O jis vėl juos klausė: "Ko ieškote?" Jie atsakė: "Jėzaus iš Nazareto".

Jhn 18 8 Jėzus atsiliepė: "Jau jums sakiau, kad tai Aš. Jei tad manęs ieškote, leiskite šitiem pasišalinti", -

Jhn 18 9 kad išsipildytų Jo pasakyti žodžiai: "Iš tų, kuriuos man davei, nepražudžiau nė vieno".

Jhn 18 10 Tuomet Simonas Petras, kuris turėjo kalaviją, išsitraukė jį, smogė vyriausiojo kunigo tarnui ir nukirto jam dešinę ausį. Tarnas buvo vardu Malkus.

Jhn 18 11 Jėzus pasakė Petru: "Kišk kalaviją į makštį! Nejaugi Aš negerisiu tos taurės, kurią Tėvas man davė?"

Jhn 18 12 Būrys, jo vadas ir žydų tarnai suėmė Jėzų, surišo

Jhn 18 13 ir nuvedė pirmiausia pas Aną. Mat jis buvo tų metų vyriausiojo kunigo Kajafo uošvis.

Jhn 18 14 Tai tas pats Kajafas, kuris buvo žydams pataręs: "Geriau, kad vienas žmogus mirtų už tautą".

Jhn 18 15 Paskui Jėzų nusekė Simonas Petras ir kitas mokinyš. Tas mokinyš buvo pažįstamas su vyriausiojo kunigo ir įėjo su Jėzumi į vyriausiojo kunigo kiemą.

Jhn 18 16 O Petras liko stovėti lauke prie vartų. Tada anas mokinyš, kuris buvo pažįstamas su vyriausiojo kunigo, išėjo laukan, pasikalbėjo su durininke ir įsivedė Petrą vidun.

Jhn 18 17 Tarnaitė durininkė tarė Petru: "Ar tik ir tu nebūsi vienas iš to žmogaus mokinių?" Šis atsakė: "Ne!"

Jhn 18 18 Ten stoviniavo samdiniai ir tarnai, dėl šalčio susikūrę ugnį, ir šildėsi. Prie jų atsistojo Petras ir taip pat šildėsi.

Jhn 18 19 Vyriausiasis kunigas paklausė Jėzų apie Jo mokinius bei Jo mokymą.

Jhn 18 20 Jėzus jam atsakė: "Aš viešai kalbėjau pasauliui. Aš visada mokiau sinagogoje ir šventykloje, kur visuomet susirenka žydai, ir nieko nekalbėjau slapčia.

Jhn 18 21 Kodėl tad mane klausai? Klausk tų, kurie girdėjo, ką jiems kalbėjau. Jie žino, ką Aš sakiau".

Jhn 18 22 Jam tai pasakius, vienas iš ten buvusių tarnų smogė Jėzui per veidą,

tardamas: "Šitai patsakai vyriausiajam kunigui?!"

Jhn 18 23 Jėzus jam tarė: "Jei kalbėjau negerai, pasakyk, kas negerai, o jei gerai, -kodėl mane muši?"

Jhn 18 24 Tada Anas pasiuntė Jį surištą pas vyriausiąjį kunigą Kajafą.

Jhn 18 25 Simonas Petras tebestovėjo ir šildėsi. Aplinkiniai paklausė jį: "Ar tik nebūsi vienas iš Jo mokinių?" Tas išsigynė: "Ne!"

Jhn 18 26 Vienas iš vyriausiojo kunigo tarnų, giminaitis to, kuriam Petras nukirto ausį, pasakė: "Argi aš nemačiau tavęs sode kartu su Juo?"

Jhn 18 27 Petras ir vėl išsigynė, ir tuojuo pragydo gaidys.

Jhn 18 28 Iš Kajafo rūmų jie nuvedė Jėzų į pretorijų. Buvo ankstyvas rytas. Jie patys nėjo į pretorijų, kad nesusiteptų ir galėtų valgyti Paschą.

Jhn 18 29 Todėl Pilotas išėjo laukan pas juos ir paklausė: "Kuo kaltinate šitą žmogų?"

Jhn 18 30 Jie atsakė: "Jeigu jis nebūtų piktadarys, nebūtume tau Jo atvedę".

Jhn 18 31 Pilotas jiems tarė: "Pasiimkite Jį ir teiskite pagal savo Įstatymą".

Žydai jam atsakė: "Mums neleista nieko bausti mirtimi", -

Jhn 18 32 kad išsipildytų Jėzaus žodžiai, kuriais Jis nurodė, kokia mirtimi Jam reikės mirti.

Jhn 18 33 Tada Pilotas vėl įėjo į pretorijų, pasišaukė Jėzų ir paklausė: "Ar Tu esi žydų karalius?"

Jhn 18 34 Jėzus jam atsakė: "Ar nuo savęs šito klausai, ar kiti apie mane tau pasakė?"

Jhn 18 35 Pilotas tarė: "Bene aš žydas?! Tavoji tauta ir aukštieji kunigai man Tave atvedė. Ką padarei?"

Jhn 18 36 Jėzus atsakė: "Mano karalystė ne iš šio pasaulio. Jei mano karalystė būtų iš šio pasaulio, mano tarnai kovotų, kad nebūčiau atiduotas žydams. Bet mano karalystė ne iš čia".

Jhn 18 37 Tada Pilotas Jį paklausė: "Vadinasi, Tu esi karalius?" Jėzus atsakė: "Taip yra, kaip sakai: Aš esu karalius. Aš tam gimiau ir atėjau į šį pasaulį, kad liudyčiau tiesą. Kiekvienas, kas laikosi tiesos, klauso mano balso".

Jhn 18 38 Pilotas Jo paklausė: "O kas yra tiesa?!" Po šių žodžių jis vėl išėjo pas žydus ir tarė jiems: "Aš nerandu Jame jokios kaltės.

Jhn 18 39 Yra jūsų paprotys, kad per Paschą aš paleisčiau vieną suimtąjį. Tad ar norite, kad paleisčiau jums žydų karalių?"

Jhn 18 40 Tada jie vėl visi ėmė šaukti: "Ne šitą, bet Barabą!" O Barabas buvo

plėšikas.

- Jhn 19 1 Tuomet Pilotas ėmė ir nuplakdino Jėzų.
- Jhn 19 2 Kareiviai, nupynę vainiką iš erškėčių, uždėjo Jam ant galvos, apsiautė Jį purpurine skraiste
- Jhn 19 3 ir sakė: "Sveikas, žydų karaliau!" Ir daužė Jam per veidą.
- Jhn 19 4 O Pilotas dar kartą išėjo laukan ir kalbėjo žydams: "Štai išvedu Jį jums, kad žinotumėte, jog nerandu Jame jokios kaltės".
- Jhn 19 5 Jėzus išėjo laukan su erškėčių vainiku ir purpurine skraiste. Pilotas tarė: "Štai žmogus!"
- Jhn 19 6 Jį pamatę, aukštieji kunigai ir tarnai pradėjo šaukti: "Nukryžiuok Jį, nukryžiuok!" Pilotas jiems sako: "Jūs imkite Jį ir nukryžiuokite! Aš nerandu Jame jokios kaltės".
- Jhn 19 7 Žydai jam atsakė: "Mes turime Įstatymą, ir pagal mūsų Įstatymą Jis turi mirti, nes laikė save Dievo Sūnumi".
- Jhn 19 8 Išgirdęs tuos žodžius, Pilotas dar labiau nusigando.
- Jhn 19 9 Jis vėl nuėjo į pretorijų ir klausė Jėzų: "Iš kur Tu?" Bet Jėzus jam neatsakė.
- Jhn 19 10 Tada Pilotas Jam tarė: "Tu nekalbi su manimi? Ar nežinai, kad turiu valdžią Tave nukryžiuoti ir turiu valdžią Tave paleisti?"
- Jhn 19 11 Jėzus atsakė: "Tu neturėtum prieš mane jokios valdžios, jeigu tau nebūtų jos duota iš aukštybių. Todėl tam, kuris mane tau įdavė, didesnė nuodėmė".
- Jhn 19 12 Nuo tol Pilotas stengėsi Jį paleisti, bet žydai šaukė: "Jei šitą paleidi, nebesi ciesoriaus draugas. Kiekvienas, kas skelbiasi karaliumi, kalba prieš ciesorių".
- Jhn 19 13 Tai išgirdęs, Pilotas išvedė Jėzų laukan ir atsisėdo į teisėjo krasę, kuri stovėjo vietoje, vadinamoje "Akmeninis grindinys", hebrajiškai Gabata.
- Jhn 19 14 Buvo diena prieš Paschą, apie šeštą valandą. Jis tarė žydams: "Štai jūsų karalius!"
- Jhn 19 15 Bet tie šaukė: "Šalin, šalin! Nukryžiuok Jį!" Pilotas paklausė: "Nejaugi turiu nukryžiuoti jūsų karalių?" Aukštieji kunigai atsakė: "Mes neturime karaliaus, tiktai ciesorių".
- Jhn 19 16 Tada Pilotas atidavė jiems Jį nukryžiuoti. Jie pasiėmė Jėzų ir išsivedė.
- Jhn 19 17 Nešdamas savo kryžių, Jis ėjo į vadinamąją Kaukolės vietą, hebrajiškai Golgotą.
- Jhn 19 18 Tenai jie Jį nukryžiavo; kartu su Juo ir kitus du, vienoje ir antroje pusėje, o Jėzų viduryje.
- Jhn 19 19 Pilotas parašė užrašą ir prikėlė ant kryžiaus. Buvo parašyta: "Jėzus Nazarietis, žydų karalius".
- Jhn 19 20 Šį užrašą skaitė daugybė žydų, nes vieta, kur Jėzų nukryžiavo, buvo arti miesto, o parašyta buvo hebrajiškai, graikiškai ir lotyniškai.
- Jhn 19 21 Žydų aukštieji kunigai sakė Pilotui: "Nerašyk: 'Žydų karalius', bet: 'Šitas sakė: Aš esu žydų karalius'".
- Jhn 19 22 Pilotas atsakė: "Ką parašiau, parašiau!"
- Jhn 19 23 Kareiviai, nukryžiuavę Jėzų, pasiėmė Jo drabužius ir pasidalino juos į keturias dalis-kiekvienam kareiviui po dalį; pasiėmė ir tuniką. Ji buvo be siūlės, nuo viršaus iki apačios ištisai megzta.
- Jhn 19 24 Todėl jie tarėsi: "Neplėšykime jos, bet meskime burta, kuriam ji atiteks", -kad išsipildytų Raštas: "Jie pasidalijo mano drabužius tarp savęs ir dėl mano apdaro metė burta". Šitaip kareiviai ir padarė.
- Jhn 19 25 Prie Jėzaus kryžiaus stovėjo Jo motina, Jo motinos sesuo, Marija-Kleopo žmona, ir Marija Magdaliėtė.
- Jhn 19 26 Pamatęs stovinčius savo motiną ir mokinį, kurį mylėjo, Jėzus tarė motinai: "Moterie, štai tavo sūnus!"
- Jhn 19 27 Paskui tarė mokiniui: "Štai tavo motina!" Ir nuo tos valandos mokinsys pasiėmė ją pas save.
- Jhn 19 28 Tada, žinodamas, jog viskas įvykdyta, -kad išsipildytų Raštas, Jėzus tarė: "Trokštu!"
- Jhn 19 29 Tenai stovėjo indas, pilnas rūgštaus vyno. Jie pakėlė ant yzopo šakelės kempinę, pamirkytą vyne, ir prinešė prie Jo lūpų.
- Jhn 19 30 Paragavęs to vyno, Jėzus tarė: "Atlikta!" Ir, nuleidęs galvą, Jis atidavė dvasią.
- Jhn 19 31 Kad kūnai neliktų ant kryžiaus per savaitę, -nes tas savaitas buvo didi diena, -žydai Prisirėngimo dieną prašė Pilotą, kad nukryžiuotiesiems būtų sulaužyti blauzdikauliai ir kūnai nuimti.
- Jhn 19 32 Tad atėjo kareiviai ir sulaužė blauzdas vienam ir antram, kurie buvo su Juo nukryžiuoti.
- Jhn 19 33 Priėję prie Jėzaus ir pamatę, kad Jis jau miręs, jie nebelaužė Jam blauzdų,
- Jhn 19 34 tik vienas kareivis ietimi perdūrė Jam šoną, ir tuoju ištekėjo kraujo ir vandens.
- Jhn 19 35 Tai matęs paliudijo, ir jo liudijimas teisingas; jis žino sakęs tiesą,

kad jūs tikėtumėte.
 Jhn 19 36 Taip įvyko, kad išsipildytų Raštas: "Nė vienas Jo kaulas nebus sulaužytas".
 Jhn 19 37 Ir vėl kitoje vietoje Raštas sako: "Jie žiūrės į Tą, kurį perdūrė".
 Jhn 19 38 Po to Juozapas iš Arimatėjos, kuris buvo Jėzaus mokinys, tik slaptas dėl žydų baimės, paprašė Pilotą leisti nuimti Jėzaus kūną. Pilotas leido. Jis atėjo ir nuėmė Jėzaus kūną.
 Jhn 19 39 Taip pat atvyko ir Nikodemas, kuris anksčiau buvo atėjęs pas Jėzų nakčia. Jis atsivežė apie šimtą svarų miros ir alavijo mišinio.
 Jhn 19 40 Taigi jie paėmė Jėzaus kūną ir suvyniojo į drobules su kvepalais, kaip reikalavo žydų laidojimo paprotys.
 Jhn 19 41 Toje vietoje, kur Jį nukryžiaavo, buvo sodas ir sode naujas kapas, kuriame dar niekas nebuvo laidotas.
 Jhn 19 42 Ten jie ir paguldė Jėzų, nes buvo žydų Prisirengimo diena, o kapas arti.
 Jhn 20 1 Pirmąją savaitės dieną, labai anksti, dar neišsausęs, Marija Magdalietė atėjo prie kapo ir pamatė, kad akmuo nuo kapo nuristas.
 Jhn 20 2 Ji nubėgo pas Simoną Petrą ir kitą mokinį, kurį Jėzus mylėjo, ir pranešė jiems: "Paėmė viešpatį iš kapo, ir nežinome, kur Jį padėjo".
 Jhn 20 3 Petras ir tas kitas mokinys nuskubėjo prie kapo.
 Jhn 20 4 Bėgo abu kartu, bet tasai kitas mokinys pralenkė Petrą ir pirmas pasiekė kapą.
 Jhn 20 5 Pasilenkęs jis pamatė numestas drobules, tačiau į vidų nėjo.
 Jhn 20 6 Netrukus iš paskos atbėgo ir Simonas Petras. Jis įėjo į rūšį ir pamatė numestas drobules.
 Jhn 20 7 ir skarą, buvusią ant Jėzaus galvos, ne su drobulėmis paliktą, bet suvyniotą ir atskirai padėtą.
 Jhn 20 8 Tada įėjo ir kitas mokinys, kuris pirmas buvo atbėgęs prie kapo. Jis pamatė ir įtikėjo.
 Jhn 20 9 Mat jie dar nebuvo supratę Rašto, kad Jis turėsias prisikelti iš numirusių.
 Jhn 20 10 Paskui mokiniai vėl sugrįžo namo.
 Jhn 20 11 O Marija stovėjo lauke prie kapo ir verkė. Verkdama ji pasilenkė, pažvelgė į kapo vidų.
 Jhn 20 12 ir pamatė du angelus baltais drabužiais sėdinčius-vieną galvūgalyje, kitą kojų vietoje-ten, kur būta Jėzaus kūno.
 Jhn 20 13 Jie paklausė ją: "Moterie, ko verki?" Ji atsakė: "Paėmė mano Viešpatį ir nežinau, kur Jį padėjo".
 Jhn 20 14 Tai tarusi, ji atsisuko ir pamatė stovintį Jėzų, bet nepažino, kad tai Jėzus.
 Jhn 20 15 Jėzus jai tarė: "Moterie, ko verki? Ko ieškai?" Ji, manydama, jog tai sodininkas, atsakė: "Gerbiamasis, jei tamsta Jį išnešei, pasakyk man, kur Jį padėjai. Aš Jį pasiimsiu".
 Jhn 20 16 Jėzus jai sako: "Marija!" Ji atsigrėžė ir sušuko: "Rabuni!" (Tai reiškia: "Mokytoja").
 Jhn 20 17 Jėzus jai tarė: "Neliesk manęs! Aš dar neįžengiau pas savo Tėvą. Eik pas mano brolius ir pasakyk jiems: 'Aš žengiu pas savo Tėvą ir jūsų Tėvą, pas savo Dievą ir jūsų Dievą'".
 Jhn 20 18 Marija Magdalietė nuėjo ir pranešė mokiniams, kad mačiusi Viešpatį ir ką Jis jai sakęs.
 Jhn 20 19 Tos pirmosios savaitės dienos vakare, durims, kur buvo susirinkę mokiniai, dėl žydų baimės esant užrakintoms, atėjo Jėzus, atsistojo viduryje ir tarė: "Ramybė jums!"
 Jhn 20 20 Tai pasakęs, Jis parodė jiems rankas ir šoną. Mokiniai nudžiugo, išvydę Viešpatį.
 Jhn 20 21 Jėzus vėl tarė: "Ramybė jums! Kaip mane siuntė Tėvas, taip ir Aš jus siunčiu".
 Jhn 20 22 Tai pasakęs, Jis kvėpė į juos ir tarė: "Priimkite Šventąją Dvasią.
 Jhn 20 23 Kam atleisite nuodėmes, tiems jos bus atleistos, o kam sulaukysite, -sulaikytos".
 Jhn 20 24 Vieno iš dvylikos-Tomo, vadinamo Dvyniu, -nebuvo su jais, kai Jėzus atėjo.
 Jhn 20 25 Tad kiti mokiniai jam kalbėjo: "Mes matėme Viešpatį!" O jis atsakė: "Jeigu aš nepamatysiu Jo rankose vinių dūrio ir neįleisiu piršto į vinių vietą, ir jeigu ranka nepaliesiu Jo šono-netikėsiu".
 Jhn 20 26 Po aštuonių dienų Jo mokiniai vėl buvo kambaryje, ir Tomas su jais. Jėzus atėjo, durims esant užrakintoms, atsistojo viduryje ir prabilo: "Ramybė jums!"
 Jhn 20 27 Paskui kreipėsi į Tomą: "Įleisk čia pirštą ir pažiūrėk į mano rankas. Pakelk ranką ir paliesk mano šoną; nebūk netikintis-būk tikintis".
 Jhn 20 28 Tomas atsakė Jam: "Mano Viešpats ir mano Dievas!"
 Jhn 20 29 Jėzus jam tarė: "Tomai, tu įtikėjai, nes mane pamatei. Palaiminti, kurie tiki nematę!"

Jhn 20 30 Savo mokinių akivaizdoje Jėzus padarė ir daug kitų ženklų, kurie nesurašyti šioje knygoje.

Jhn 20 31 O šitie yra surašyti, kad tikėtumėte, jog Jėzus yra Kristus, Dievo Sūnus, ir kad tikėdami turėtumėte gyvenimą per Jo vardą.

Jhn 21 1 Paskui Jėzus vėl pasirodė mokiniams prie Tiberiados ežero. Pasirodė taip.

Jhn 21 2 Buvo drauge Simonas Petras, Tomas, vadinamas Dvyniu, Natanaelis iš Galilėjos kanos, Zebediejaus sūnūs ir dar du kiti Jėzaus mokiniai.

Jhn 21 3 Simonas Petras jiems sako: "Einu žvejoti". Jie pasisiūlė: "Ir mes einame su tavimi". Nuėję jie tuoju sulipo į valtį, tačiau tą naktį nieko nesugavo.

Jhn 21 4 Rytui auštant, ant kranto pasirodė bestovįs Jėzus. Bet mokiniai nepažino, kad tai buvo Jėzus.

Jhn 21 5 O Jėzus jiems tarė: "Vaikeliai, ar neturite ko valgyti?" Jie atsakė: "Ne".

Jhn 21 6 Tada Jis pasakė: "Užmeskite tinklą į dešinę nuo valties, ir pagausite". Jie užmetė ir nebeįstengė jo patraukti dėl žuvų gausybės.

Jhn 21 7 Tuomet tasai mokiny, kurį Jėzus mylėjo, sako Petrui: "Tai Viešpats!" Išgirdęs, jog tai Viešpats, Simonas Petras persijuosė drabužį, -mat buvo neapsirengęs, -ir šoko į ežerą.

Jhn 21 8 Kiti mokiniai atsiyrė valtimi, nes buvo netoli kranto-maždaug už dviejų šimtų mastų-ir atitempė tinklą su žuvimis.

Jhn 21 9 Išlipę į krantą, jie pamatė žėrinčias žarijas, ant jų padėtą žuvį ir duonos.

Jhn 21 10 Jėzus jiems tarė: "Atneškite ką tik pagautų žuvų".

Jhn 21 11 Simonas Petras nuėjo ir išvilko į krantą tinklą, pilną didelių žuvų, iš viso šimtą penkiasdešimt tris. Nors jų buvo tokia gausybė, tačiau tinklas nesuplyšo.

Jhn 21 12 Jėzus tarė: "Eikite šen pusryčių!" Ir nė vienas iš mokinių neišdrįso paklausti: "Kas Tu esi?", nes jie žinojo, jog tai Viešpats.

Jhn 21 13 Jėzus priėjo, paėmė duonos ir davė jiems, taip pat ir žuvies.

Jhn 21 14 Tai jau trečią kartą pasirodė savo mokiniams Jėzus, prisikėlęs iš numirusių.

Jhn 21 15 Papusryčiavus Jėzus paklausė Simoną Petrą: "Simonai, Jonos sūnau, ar myli mane labiau už šituos?" Jis atsakė: "Taip, Viešpatie, Tu žinai, kad Tave myliu". Jėzus jam tarė: "Ganyk mano avinėlius".

Jhn 21 16 Ir antrą kartą Jėzus paklausė: "Simonai, Jonos sūnau, ar myli mane?" Tas atsiliepė: "Taip, Viešpatie, Tu žinai, kad Tave myliu". Jėzus jam pasakė: "Ganyk mano avis".

Jhn 21 17 Jėzus paklausė trečią kartą: "Simonai, Jonos sūnau, ar myli mane?" Petras nuliūdo, kad Jis trečią kartą klausia: "Ar myli mane?", ir atsakė: "Viešpatie, Tu viską žinai. Tu žinai, kad Tave myliu". Jėzus jam tarė: "Ganyk mano avis".

Jhn 21 18 Iš tiesų, iš tiesų sakau tau: kai buvai jaunas, pats susijuosdavai ir vaikščiojai, kur norėjai. O pasenęs tu ištiesi rankas, ir kitas tave perjuos ir ves, kur tu nenori".

Jhn 21 19 Jis tai pasakė, nurodydamas, kokia mirtimi Petras pašlovinsias Dievą. Tai pasakęs, dar pridūrė: "Sek paskui mane!"

Jhn 21 20 Petras atsisukęs pamatė iš paskos einantį mokinį, kurį Jėzus mylėjo, kuris vakarienės metu buvo prisiglaudęs prie Jėzaus krūtinės ir klausė: "Viešpatie, kas Tave išduos?"

Jhn 21 21 Pamatęs jį, Petras tarė Jėzui: "Viešpatie, o kas bus šitam?"

Jhn 21 22 Jėzus atsakė: "Jei Aš noriu, kad jis pasilikty, kol ateisiu, kas gi tau? Tu sek paskui mane!"

Jhn 21 23 Todėl pasklido šis žodis tarp brolių, jog tas mokiny nemirsiąs. Bet Jėzus nesakė, kad Jis nemirs, tik: "Jei noriu, kad jis pasilikty, kol ateisiu, kas gi tau?"

Jhn 21 24 Tai ir yra tas mokiny, kuris liudija apie tuos dalykus ir juos aprašė, ir mes žinome, kad jo liudijimas tikras.

Jhn 21 25 Yra dar daug kitų dalykų, kuriuos Jėzus padarė. Jeigu juos visus atskirai aprašytume, manau, kad visas pasaulis nesutalpintų knygu, kurios būtų parašytos. Amen.

Aoa 1 1 Pirmoje knygoje, Teofiliau, aš parašiau apie viską, ką Jėzus pradėjo daryti ir mokyti

Aoa 1 2 iki tos dienos, kurią buvo paimtas į dangų, pirmiau per šventąją Dvasią davęs savo išrinktiesiems apaštalams įsakymų.

Aoa 1 3 Po savo kančios Jis pateikė jiems daugelį įrodymų, kad yra gyvas, per keturiasdešimt dienų jiems rodydamasis ir kalbėdamas apie Dievo karalystę.

Aoa 1 4 Kartą, būdamas kartu su jais, liepė jiems nepasišalinti iš Jeruzalės, bet laukti Tėvo pažado, -"apie kurį, -pasakė Jis, -esate girdėję iš manęs;

Aoa 1 5 nes Jonas krikštijo vandeniu, o jūs po kelių dienų būsite pakrikštyti šventąja Dvasia".

Aoa 1 6 Susirinkusieji paklausė jį: "Viešpatie, gal Tu šiuo metu atkursi Izraelio karalystę?"

Aoa 1 7 Jis jiems tarė: "Ne jūsų reikalas žinoti laiką ir metą, kuriuos Tėvas nustatė savo valdžia.

Aoa 1 8 Kai ant jūsų nužengs Šventoji Dvasia, jūs gausite jėgos ir tapsite
mano liudytojai Jeruzalėje ir visoje Judėjoje bei Samarijoje ir lig pat žemės pakraščiu".

Aoa 1 9 Tai pasakęs, jiems bežiūrint, Jėzus pakilo aukštyr, ir debesis jį
paslėpė nuo jų akių.

Aoa 1 10 Kai jie, akių nenuleisdami, žiūrėjo į žengiantį dangun Jėzų, štai prie
jų atsirado du vyrai baltais drabužiais

Aoa 1 11 ir tarė: "Vyrai galilėjiečiai, ko stovite, žiūrėdami į dangų? Tas pats
Jėzus, paimtas nuo jūsų į dangų, sugrįš taip pat, kaip jį matėte žengiantį į dangų".

Aoa 1 12 Tuomet jie sugrįžo į Jeruzalę iš vadinamojo Alyvų kalno, esančio
netoli Jeruzalės, tokiu atstumu, koks leidžiamas nueiti per sabatą.

Aoa 1 13 Parėję jie susirinko aukštutiniame kambaryje, kur buvo
apsistoję, - Petras ir Jokūbas, Jonas ir Andriejus, Pilypas ir Tomas, Baltramiejus ir Matas,
Alfiejaus sūnus Jokūbas, Simonas Uolusis ir Judas, Jokūbo brolis.

Aoa 1 14 Jie visi ištvermingai ir vieningai atsidėjo maldai ir prašymui kartu
su moterimis ir Jėzaus motina Marija bei Jo broliais.

Aoa 1 15 Vieną dieną, atsistojęs tarp brolių, - ten buvo susirinkę apie šimtą
dvidešimt asmenų, - Petras tarė:

Aoa 1 16 "Vyrai broliai, turėjo išsipildyti Rašto žodžiai, kuriuos Šventoji
Dvasia pranašiskai išsakė Dovydo lūpomis apie Judą, tapusį Jėzaus suėmėjų vadovu.

Aoa 1 17 Jis juk buvo priskaitytas prie mūsų ir turėjo dalį šioje tarnystėje.

Aoa 1 18 Bet jis nedorybės kaina įsigijo sklypą, paskui stačia galva puolė
žemyn, perplyšo pusiau, ir visi jo viduriai išvirto.

Aoa 1 19 Tai pasidarė žinoma visiems Jeruzalės gyventojams, ir anas sklypas jų
kalba buvo pavadintas Hakel damachu, -tai reiškia: 'Kraujo sklypas'.

Aoa 1 20 Nes Psalmių knygoje parašyta: 'Jo kiemas tepavirsta dykvieta, ir tegul
niekas ten nebegyvena', ir: 'Tegul kitas perima jo tarnystę'.

Aoa 1 21 Taigi vienam iš vyrų, kurie drauge su mumis vaikščiojo visą laiką, kol
viešpats Jėzus buvo tarp mūsų,

Aoa 1 22 pradėdant Jono krikštą ir baigiant tą dieną, kai Jis buvo paimtas iš
mūsų aukštyr, reikia kartu su mumis tapti Jo prisikėlimo liudytoju".

Aoa 1 23 Ir jie išskyrė du: Juozapą, vadinamą Barsabu, pravarde Justas, ir
Motiejų.

Aoa 1 24 Po to meldėsi, sakydami: "Tu, Viešpatie, kuris pažįsti visų širdis,
parodyk, kurį iš šių dviejų pasirenki,

Aoa 1 25 kad gautų dalį šioje tarnystėje ir apaštalytėje, nuo kurios nuklydo
Judas, nueidamas į savąją vietą".

Aoa 1 26 Tada metė burtus, ir burtas krito Motiejui, ir jis buvo priskaičiuotas
prie vienuolikos apaštalų.

Aoa 2 1 Atėjus sekminių dienai, visi mokiniai vieningai buvo vienoje vietoje.

Aoa 2 2 Staiga iš dangaus pasigirdo ūžesys, tarsi pūstų smarkus vėjas. Jis
pripildė visą namą, kur jie sėdėjo.

Aoa 2 3 Jiems pasirodė tarsi ugnies liežuviai, kurie pasidaliję nusileido ant
kiekvieno iš jų.

Aoa 2 4 Visi pasidarė pilni Šventosios Dvasios ir pradėjo kalbėti kitomis
kalbomis, kaip Dvasia jiems davė prabilti.

Aoa 2 5 Jeruzalėje gyveno žydų ir dievobaimingų žmonių iš visų tautų po
dangumi.

Aoa 2 6 Kilus tam ūžesiui, subėgo daugybė žmonių. Jie buvo priblokšti,
kiekvienas girdėdamas savo kalba juos kalbant.

Aoa 2 7 Lyg nesavi ir nustebę, jie vienas kitam kalbėjo: "Argi štai šitie
kalbantys nėra galilėjiečiai?"

Aoa 2 8 Tai kaipgi mes kiekvienas juos girdime savo gimtąja kalba?!

Aoa 2 9 Mes, partai, medai, elamitai, Mesopotamijos, Judėjos ir Kapadokijos,
Ponto ir Azijos,

Aoa 2 10 Frygijos ir Pamfilijos, Egipto bei Libijos pakraščio ties Kirėne
gyventojai, ateiviai romiečiai, žydai ir prozelitai,

Aoa 2 11 kretiečiai ir arabai, - girdime juos skelbiant didingus Dievo darbus
mūsų kalbomis".

Aoa 2 12 Visi labai stebėjosi ir, nieko nesuprasdami, klausinėjo: "Ką tai
reiškia?"

Aoa 2 13 O kiti šaipydami kalbėjo: "Jie prisigėrė jauno vyno".

Aoa 2 14 Tada stojo Petras su vienuolika ir, pakėlęs balsą, prabilo į juos:
"Jūs, vyrai judėjiečiai bei visi Jeruzalės gyventojai, tebūnie jums žinoma, - įsidėmėkite mano
žodžius!

Aoa 2 15 Šitie nėra, kaip jūs manote, prisigėrę, - juk dabar vos trečia dienos
valanda, -

Aoa 2 16 bet čia išsipildė, kas buvo pasakyta per pranašą Joelį:

Aoa 2 17 'Paskutinėmis dienomis, -sako Dievas, - Aš išliesiu savo Dvasios
kiekvienam kūniui, ir jūsų sūnus bei dukterys pranašaus, jūsų jaunuoliai matys regėjimus, o
senieji sapnuos sapnus.

Aoa 2 18 Ir savo tarnams bei tarnaitėms tomis dienomis Aš išliesiu savo
Dvasios, ir jie pranašaus.

Aoa 2 19 Aš darysiu stebuklų aukštai danguje ir apačioje, žemėje, parodysiu ženklų: kraujo, ugnies bei rūkstančių dūmų.

Aoa 2 20 Saulė pavirs tamsybe, o mėnulis-krauju, prieš ateinant diidingai ir šlovingai Viešpaties dienai.

Aoa 2 21 Ir kiekvienas, kuris šauksis Viešpaties vardo, bus išgelbėtas'.

Aoa 2 22 Izraelio vyrai! Klausykite šitų žodžių: Jėzų iš Nazareto-vyrą, Dievo jums patvirtintą galingais darbais, stebuklais ir ženklais, kuriuos per Jį nuveikė Dievas tarp jūsų, -kaip ir patys žinote, -

Aoa 2 23 Jį, išankstiniu Dievo sprendimu bei numatymu atiduotą, jūs piktadarių rankomis nužudėte, prikaldami prie kryžiaus.

Aoa 2 24 Dievas Jį prikėlė, išvaduodamas iš mirties skausmų, nes buvo neįmanoma, kad Jis liktų jos galioje.

Aoa 2 25 Juk Dovydas apie Jį sako: 'Aš visuomet matau Viešpatį priešais save. Jis mano dešinėje, kad Aš nesusvyruočiau.

Aoa 2 26 Todėl džiūgavo mano širdis, kryžtavo mano lūpos, ir mano kūnas ilsėsis viltyje,

Aoa 2 27 nes Tu nepaliksi mano sielos pragare ir neduosi savo Šventajam matyti supuvimo.

Aoa 2 28 Tu man atvėrei gyvenimo kelius ir pripildysi mane džiaugsmu prieš savo veidą'.

Aoa 2 29 Vyrai broliai! Noriu jums drąsiai pasakyti apie patriarchą Dovydą. Jis mirė, buvo palaidotas, ir jo kapas tebėra pas mus iki šios dienos.

Aoa 2 30 Būdamas pranašas ir žinodamas, jog Dievas jam prisiekdamas pažadėjo, kad iš jo palikuonių pagal kūną pakils Kristus užimti jo sosto,

Aoa 2 31 Dovydas tai numatė ir kalbėjo apie Kristaus prisikėlimą, kad 'Jo siela neliks pragare ir Jo kūnas nematys supuvimo'.

Aoa 2 32 Tą Jėzų Dievas prikėlė, ir mes visi esame šito liudytojai.

Aoa 2 33 Dievo dešinės išaukštintas, Jis gavo iš Tėvo Šventosios Dvasios pažadą ir išliejo tai, ką dabar matote ir girdite.

Aoa 2 34 Juk Dovydas neižengė į dangų. Jis pats kalba: 'Viešpats tarė mano viešpačiui: sėskis mano dešinėje,

Aoa 2 35 kol Aš patiesiu Tavo priešus, tarsi pakoję po Tavo kojų'.

Aoa 2 36 Tad tvirtai žinokite, visi Izraelio namai: Dievas padarė viešpačiu ir Kristumi tą Jėzų, kurį jūs nukryžiaavote".

Aoa 2 37 Tie žodžiai vėrė jiems širdį, ir jie klausė Petrą bei kitus apaštalus: "Ką mums daryti, vyrai broliai?"

Aoa 2 38 Petras jiems tarė: "Atgailaukite, ir kiekvienas tepasikrikštija Jėzaus Kristaus vardu, kad būtų atleistos jūsų nuodėmės, ir jūs gausite Šventosios Dvasios dovaną.

Aoa 2 39 Juk jums skirtas pažadas, taip pat ir jūsų vaikams ir visiems toli esantiems, kuriuos tik pasišauks Viešpats, mūsų Dievas".

Aoa 2 40 Dar daugeliu kitų žodžių jis liudijo ir ragino juos, sakydamas: "Gelbėkitės iš šios iškrypusios kartos!"

Aoa 2 41 Kurie mielai priėmė jo žodį, buvo pakrikštyti, ir tą dieną prisidėjo prie jų apie tris tūkstančius sielų.

Aoa 2 42 Jie ištvermingai laikėsi apaštalų mokymo, bendravimo, duonos laužymo ir maldų.

Aoa 2 43 Baimė apėmė kiekvieną, nes per apaštalus vyko daug stebuklų ir ženklų.

Aoa 2 44 Visi tikintieji laikėsi drauge ir turėjo visa bendra.

Aoa 2 45 Nuosavybę bei turtą jie parduodavo ir, ką gavę, padalydavo visiems, kiek kam reikėdavo.

Aoa 2 46 Jie kasdien vieningai rinkdavosi šventykloje, o savo namuose tai vienur, tai kitur laužydavo duoną, vaišindavosi su džiugia ir tauria širdimi,

Aoa 2 47 šlovindami Dievą, ir turėjo malonę visų žmonių akyse. O Viešpats kasdien gausino bažnyčią išgelbėtaisiais.

Aoa 3 1 Kartą Petras ir Jonas devintą maldos valandą ėjo drauge į šventyklą.

Aoa 3 2 Ten buvo nešamas ir vienas žmogus, luošas nuo motinos įsčių. Jį kasdien sodindavo prie šventyklos vartų, vadinamų Gražiaisiais, kad prašytų išmaldos iš ateinančių į šventyklą.

Aoa 3 3 Pastebėjęs bejeinančius į šventyklą Petrą ir Joną, jis paprašė išmaldos.

Aoa 3 4 Petras, įdėmiai pažvelgęs į jį drauge su Jonu, tarė:

Aoa 3 5 "Pažiūrėk į mudu". Jis pažvelgė į juos, tikėdamasis ką nors iš jų gauti.

Aoa 3 6 Bet Petras pasakė: "Sidabro nei aukso neturiu, bet ką turiu, tą duodu. Jėzaus Kristaus iš Nazareto vardu kelkis ir vaikščiok!"

Aoa 3 7 Ir, paėmęs už dešinės rankos, pakėlė jį. Jo pėdos ir keliai bematant sustiprėjo.

Aoa 3 8 Jis pašokęs atsistojo, pradėjo vaikščioti ir kartu su apaštalais įėjo į šventyklą. Ten vaikščiodamas ir pasišokinėdamas šlovino Dievą.

Aoa 3 9 Visi žmonės pamatė jį vaikščiojant ir šlovinant Dievą.

Aoa 3 10 Jie pažino, kad tai tas pats, kuris sėdėdavo elgetaudamas prie Gražiųjų vartų. Visi nustėro ir nustėbo dėl to, kas buvo jam atsitikę.

Aoa 3 11 Kadangi išgydytas luošys laikėsi Petro ir Jono, prie jų į vadinamąją Saliamono stoginę didžiai nustebinti susibėgo visi žmonės.

Aoa 3 12 Tai matydamas, Petras kreipėsi į žmones: "Izraelio vyrai! Ko stebitės tuo ir ko taip žiūrite į mudu, tarsi mes savo jėga ar savo šventumu būtume padarę, kad šis vaikščiotų?!"

Aoa 3 13 Abraomo, Izaoko ir Jokūbo Dievas, mūsų tėvų Dievas, pašlovino savo tarną Jėzų, kurį jūs išdavėte ir kurio išsižadėjote Piloto akivaizdoje, kai tas buvo nusprendęs jį paleisti.

Aoa 3 14 Jūs išsižadėjote Šventojo ir Teisiojo, o pareikalavote atiduoti jums žmogžudį.

Aoa 3 15 Jūs nužudėte gyvybės Kūrėją, kurį Dievas prikėlė iš numirusių, ir mes esame to liudytojai.

Aoa 3 16 Jėzaus vardas-dėl tikėjimo Jo vardu-tvirtą padarė tą, kurį jūs matote ir pažįstate. Iš Jėzaus kylantis tikėjimas suteikė jam visišką sveikatą jūsų visų akyse.

Aoa 3 17 O dabar, broliai, aš žinau, kad jūs taip padarėte iš nežinojimo, kaip ir jūsų vadai.

Aoa 3 18 Taip Dievas įvykdė, ką iš anksto buvo paskelbęs visų savo pranašų lūpomis, būtent, kad Kristus kentėsias.

Aoa 3 19 Tad atgailaukite ir atsiverskite, kad būtų panaikintos jūsų nuodėmės, kad nuo viešpaties veido ateitų atgaivos laikai.

Aoa 3 20 ir Jis atsiųstų jums iš anksto paskelbtąjį Jėzų Kristų.

Aoa 3 21 Jį turi priimti dangus iki visų dalykų atnaujinimo meto. Dievas tai nuo amžių paskelbė visų savo šventųjų pranašų lūpomis.

Aoa 3 22 Juk Mozė tėvams pasakė: 'Viešpats, mūsų Dievas, iš jūsų brolių pažadins jums Pranašą kaip mane. Klausykite Jo visame kame, ką tik Jis jums sakys.

Aoa 3 23 O kiekviena siela, kuri to Pranašo neklausys, bus išnaikinta iš tautos'.

Aoa 3 24 Ir visi pranašai, kurie tik kalbėjo nuo Samuelio laikų, vienas po kito skelbė šias dienas.

Aoa 3 25 Jūs esate vaikai pranašų ir tos sandoros, kurią Dievas sudarė su jūsų tėvais, tardamas Abraomui: 'Tavo palikuonyse bus palaimintos visos žemės giminės'.

Aoa 3 26 Dievas pirmiausia jums prikėlęs pasiuntė savo tarną Jėzų, kad Jis atneštų jums palaiminimą, nukreipdamas kiekvieną nuo jo nusikaltimų".

Aoa 4 1 Jiems dar kalbant miniai, prie jų priėjo kunigų, šventyklos apsaugos viršininkas ir sadukiejų,

Aoa 4 2 kurie buvo labai pasipiktinę, kad apaštalai mokė žmones ir skelbė mirusiųjų prisikėlimą Jėzuje.

Aoa 4 3 Jie suėmė juos ir įkalino iki kitos dienos, nes jau buvo vakaras.

Aoa 4 4 Bet daugelis, girdėjusių žodį, įtikėjo, ir tikinčiųjų skaičius padidėjo maždaug iki penkių tūkstančių.

Aoa 4 5 Rytojaus dieną Jeruzalėje susirinko tautos vadovai, vyresnieji ir Rašto žinovai,

Aoa 4 6 taip pat vyriausieji kunigai Anas, Kajafas, Jonas, Aleksandras ir kiti vyriausiojo kunigo giminės.

Aoa 4 7 Pasistatę apaštalus viduryje, jie paklausė: "Kokia jėga ar kieno vardu jūs tai padarėte?"

Aoa 4 8 Tada Petras, kupinas Šventosios Dvasios, jiems atsakė: "Tautos vadovai ir Izraelio vyresnieji!

Aoa 4 9 Jeigu dėl gero darbo ligotam žmogui šiandien mus klausinėjate, kaip jis buvo išgydytas,

Aoa 4 10 tai tebūnie jums visiems ir visai Izraelio tautai žinoma: vardu Jėzaus Kristaus iš Nazareto, kurį jūs nukryžiuavote ir kurį Dievas prikėlė iš numirusių! Jo dėka šis vyras jūsų akivaizdoje stovi sveikas.

Aoa 4 11 Jėzus yra 'akmuo, kurį jūs, statytojai, atmetėte ir kuris tapo kertiniu akmeniu'.

Aoa 4 12 Ir nėra niekame kitame išgelbėjimo, nes neduota žmonėms po dangumi kito vardo, kuriuo turime būti išgelbėti".

Aoa 4 13 Matydami Petro ir Jono drąsą ir patyrę, kad tai nemokyti, paprasti žmonės, jie labai stebėjosi; be to, atpažino juos buvus kartu su Jėzumi.

Aoa 4 14 Bet, matydami stovintį su jais pagydytąjį, jie neturėjo ką pasakyti prieš.

Aoa 4 15 Tada liepė jiems išeiti iš sinedriono ir ėmė tartis:

Aoa 4 16 "Ką daryti su šitais žmonėmis? Juk visiems Jeruzalės gyventojams žinomas jų padarytas akivaizdus stebuklas, ir mes to negalime nuneigti.

Aoa 4 17 Bet kad dalykas neišplistų žmonėse, griežtai uždrauskime, kad jie nė vienam žmogui daugiau nekalbėtų tuo vardu".

Aoa 4 18 Ir vėl juos pasišaukę, įsakė jiems išvis neskelbti ir nemokyti Jėzaus vardu.

Aoa 4 19 Tačiau Petras ir Jonas jiems atsakė: "Spręskite patys, ar teisinga Dievo akivaizdoje jūsų klausyti labiau negu Dievo!

Aoa 4 20 Juk mes negalime nekalbėti apie tai, ką matėme ir girdėjome".

Aoa 4 21 Prigrasinę jie paleido juos, nerasdami už ką bausti,-dėl žmonių, nes

visi garbino Dievą už tai, kas buvo įvykę.
Aoa 4 22 Vyras, kuris patyrė tą išgydymo stebuklą, buvo daugiau nei keturiasdešimties metų.
Aoa 4 23 Paleisti jie atėjo pas saviškius ir išpasakojo, ką jiems sakė aukštieji kunigai ir vyresnieji.
Aoa 4 24 Išklause visi vieningai pakėlė balsus į Dievą ir sakė: "Valdove, Tu esi Dievas, sutvėręs dangų, žemę, jūrą ir visa, kas juose yra.
Aoa 4 25 Tu kalbėjai savo tarno Dovydo lūpomis: 'Kodėl niršta pagony, kam veltui tautos samokslus rengia?
Aoa 4 26 Žemės karaliai sukilo, valdovai susibūrė draugėn prieš Viešpatį ir Jo Kristų'.
Aoa 4 27 Prieš Tavo šventąjį Sūnų Jėzų, kurį Tu patepei, iš tiesų susibūrė Erodas, Poncijus Pilotas su pagonimis ir Izraelio tauta,
Aoa 4 28 kad įvykdytų, ką Tavo ranka ir sprendimas iš anksto buvo nulėmę įvykti.
Aoa 4 29 O dabar, Viešpatie, pažvelk į jų grasinimus ir duok savo tarnams su didžia drąsa skelbti Tavo žodį.
Aoa 4 30 ištiesdamas savo ranką išgydymams, ir kad būtų daromi ženklai bei stebuklai Tavo šventojo Sūnaus Jėzaus vardu".
Aoa 4 31 Jiems pasimeldus, sudrebėjo susirinkimo vieta, visi prisipildė šventosios Dvasios ir drąsiai skelbė Dievo žodį.
Aoa 4 32 Visa tikinčiųjų daugybė buvo vienos širdies ir vienos sielos. Ką turėjo, nė vienas nevadino savo nuosavybe, bet visa jiems buvo bendra.
Aoa 4 33 Apaštalai su didžiule jėga liudijo apie Viešpaties Jėzaus prisikėlimą, ir gausi malonė buvo su jais visais.
Aoa 4 34 Tarp jų nebuvo stokojančių, nes visi, kurie turėjo žemės sklypus ar namus, juos pardavdavo, o už tai gautus pinigus atnešdavo
Aoa 4 35 ir sudėdavo prie apaštalų kojų, ir kiekvienam buvo dalijama, kiek kam reikėjo.
Aoa 4 36 Jozė, apaštalų pramintas Barnabu (išvertus tai reiškia: "Paguodos sūnus"), levi tas, kilęs iš Kipro,
Aoa 4 37 pardavęs savo žemės sklypą, atnešė pinigus ir padėjo apaštalams po kojų.
Aoa 5 1 O vienas vyras, vardu Ananijas, su savo žmona Sapfyra pardavė nuosavybę
Aoa 5 2 ir, žmonai pritariant, pasiliko dalį gautų pinigų, o kitą dalį atnešė ir padėjo prie apaštalų kojų.
Aoa 5 3 Petras paklausė: "Ananijau, kodėl šėtonas užvaldė tavo širdį, kad tu pamelavai šventajai Dvasiai, pasilikdamas dalį už žemę gautų pinigų?
Aoa 5 4 Argi nebuvo tavo tai, ką turėjai, ir ką gavai pardavęs, argi nebuvo tavo žinioje? Tai kodėl gi taip sumanei savo širdyje? Tu pamelavai ne žmonėms, bet Dievui!"
Aoa 5 5 Išgirdęs tuos žodžius, Ananijas krito ant žemės ir mirė. Didelė baimė apėmė visus tai girdėjusius.
Aoa 5 6 Keli jaunuoliai pakilo, suvyniojo jį marškomis, išnešė ir palaidojo.
Aoa 5 7 Po kokių trijų valandų atėjo jo žmona, kuri nežinojo, kas buvo atsitikę.
Aoa 5 8 Petras ją paklausė: "Pasakyk man, ar už tiek pardavėte sklypą?" "Taip, už tiek", -atsakė ji.
Aoa 5 9 Tada Petras jai tarė: "Kodėl susitarėte mėginti Viešpaties Dvasią? Štai ties durimis skamba žingsniai tų, kurie palaidojo tavo vyrą. Jie ir tave išneš".
Aoa 5 10 Bematant ji susmuko jam po kojų ir mirė. Atėję jaunuoliai rado ją negyvą, nunešė ir palaidojo šalia vyro.
Aoa 5 11 Didelė baimė apėmė visą bažnyčią ir visus, kurie apie tai išgirdo.
Aoa 5 12 Per apaštalų rankas žmonės vyko daug ženklų ir stebuklų. Visi jie vieningai rinkdavosi šalia mono stoginėje.
Aoa 5 13 Iš kitų nė vienas neišdrįsdavo prie jų prisidėti. Žmonės juos labai gerbė.
Aoa 5 14 Ir vis labiau augo būrys vyrų ir moterų, įtikėjusių Viešpatį.
Aoa 5 15 Net į gatves nešdavo ligonius ir guldydavo ant neštuvų bei lovų, kad, Petrui praeinant pro šalį, bent jo šešėlis kristų ant gulincijų.
Aoa 5 16 Taip pat ir iš aplinkinių miestų daugybė žmonių keliaudavo į Jeruzalę, gabendami sergančius ir netyrųjų dvasių kankinamus, ir visi jie būdavo pagydomi.
Aoa 5 17 Tuomet sujudo vyriausiasis kunigas ir visi jo šalininkai iš sadukiejų partijos. Degdami pavydu,
Aoa 5 18 jie suėmė apaštalus ir įmetė juos į viešą kalėjimą.
Aoa 5 19 Bet Viešpaties angelas naktį atidarė kalėjimo vartus, išvedė juos ir tarė:
Aoa 5 20 "Eikite ir, atsistoję šventykloje, skelbkite žmonėms visus šio gyvenimo žodžius".
Aoa 5 21 Tai išgirdę, jie auštant nuėjo į šventyklą ir ėmė mokyti. Tuo metu vyriausiasis kunigas ir jo šalininkai sukviėtė sinedrioną bei visą Izraelio tautos vyresniųjų tarybą ir nusiuntė į kalėjimą tarnus atvesti apaštalus.

Aoa 5 22 Bet tarnai nuėję nerado jų kalėjime ir sugrižę pranešė:
Aoa 5 23 "Kalėjimą radome saugiai užrakintą ir sargybinius stovinčius prie vartų. Bet atidarę nieko viduje neradome!"
Aoa 5 24 Išgirdę tokį pranešimą, vyriausysis kunigas, šventyklos apsaugos viršininkas ir aukštieji kunigai suglumo, nesuprasdami, ką tai galėtų reikšti.
Aoa 5 25 Tuomet kažkas atėjęs pranešė: "Tie vyrai, kuriuos buvote uždarę kalėjime, stovi šventykloje ir moko žmones".
Aoa 5 26 Tada viršininkas su tarnais nuėjo ir atsivedė juos be prievartos, nes bijojo žmonių, kad neužmėtytų akmenimis.
Aoa 5 27 Taigi atsivedę apaštalus, pastatė juos sinedrione. Vyriausysis kunigas jiems tarė:
Aoa 5 28 "Argi mes jums drauste neuždraudėme mokyti tuo vardu, o štai jūs užtvindėte Jeruzalę savo mokymu ir dar norite ant mūsų užtraukti to žmogaus kraują".
Aoa 5 29 Petras ir apaštalai atsakė: "Dievo reikia klausyti labiau negu žmonių.
Aoa 5 30 Mūsų tėvų Dievas prikėlė Jėzų, kurį jūs nužudėte, pakabindami ant medžio.
Aoa 5 31 Dievas išaukštino Jį savo dešine kaip Karalių ir Išgelbėtoją, kad suteiktų Izraeliui atgailą ir nuodėmių atleidimą.
Aoa 5 32 Mes esame jo ir tų įvykių liudytojai, taip pat ir Šventoji Dvasia, kurią Dievas suteikė tiems, kurie Jam paklūsta".
Aoa 5 33 Girdėdami šituos žodžius, jie baisiai įtūžo ir ketino juos užmušti.
Aoa 5 34 Tuomet sinedrione pakilo vienas fariziejus, vardu Gamalielis, visos tautos gerbiamas Įstatymo mokytojas. Jis įsakė trumpam išvesti apaštalus
Aoa 5 35 ir tarė susirinkusiems: "Vyrai izraelitai! Gerai pagalvokite, kaip pasielgti su šitais žmonėmis.
Aoa 5 36 Juk prieš kiek laiko buvo iškilęs Teudas, kuris laikė save kažkuo nepaprastu. Prie jo prisidėjo apie keturis šimtus vyrų, bet jis buvo užmuštas, visi šalininkai išsisklaidė ir nuėjo niekais.
Aoa 5 37 Po jo, gyventojų surašymo dienomis, atsirado Judas Galilėjietis ir patraukė nemažai žmonių paskui save. Jis taip pat žuvo, o visi jo sekėjai buvo išblaškyti.
Aoa 5 38 Todėl dabar jums sakau: palikite šituos žmones ramybėje ir paleiskite juos. Jei šis sumanymas ir ši veikla iš žmonių, – jie žlugs savaime,
Aoa 5 39 o jeigu tai iš Dievo, tai jūs nepajėgsite jų sunaikinti. Žiūrėkite, kad nepasirodytumėte kovojantys prieš Dievą!" Jie paklausė jo patarimo.
Aoa 5 40 Pasišaukę apaštalus, nuplakdino juos, uždraudė kalbėti Jėzaus vardu ir palaido.
Aoa 5 41 O tie ėjo iš sinedriono džiaugdamiesi, kad buvo palaikyti vertais dėl Jėzaus vardo iškėsti paniekinimą.
Aoa 5 42 Kiekvieną dieną šventykloje ir po namus jie nesiliovė mokyti bei skelbti Jėzų Kristumi.
Aoa 6 1 Toms dienomis, mokinių skaičiui augant, tarp graikiškai kalbančiųjų kilo nepasitenkinimas vietiniais žydais, nes kasdieniniame aprūpinime būdavo aplenkiamos jų našlės.
Aoa 6 2 Tuomet dvylika sušaukė mokinių susirinkimą ir tarė: "Nedera mums palikus Dievo žodį tarnauti prie stalų.
Aoa 6 3 Todėl, broliai, išsirinkite iš savųjų septynis vyrus, turinčius gerą vardą, kupinus Šventosios Dvasios ir išminties. Mes juos paskirsime tam darbui,
Aoa 6 4 o patys toliau atsidėsime maldai ir žodžio tarnavimui".
Aoa 6 5 Šis pasiūlymas patiko visam susirinkimui, ir jie išsirinko Steponą, vyrą pilną tikėjimo ir Šventosios Dvasios, Pilypą, Prochorą, Nikanorą, Timoną, Parmeną ir Mikalojų, prozelitą iš Antiochijos.
Aoa 6 6 Juos pastatė prieš apaštalus, o šie melsdamiesi uždėjo ant jų rankas.
Aoa 6 7 Dievo žodis klestėjo, ir mokinių skaičius Jeruzalėje smarkiai augo. Ir didelis kunigų būrys pakluso tikėjimui.
Aoa 6 8 Steponas, pilnas tikėjimo ir jėgos, darė žmonėse didžiųjų stebuklų ir ženklų.
Aoa 6 9 Tuomet pakilo kai kurie iš vadinamosios libertinų sinagogos, iš kirėniečių, aleksandriečių ir iš kilikijos bei Azijos ir ėmė ginčytis su Steponu.
Aoa 6 10 Tačiau jie negalėjo atsispirti išminčiai ir Dvasiai, kurios įkvėptas jis kalbėjo.
Aoa 6 11 Tada jie papirko keletą vyrų, kad tie sakytų: "Mes girdėjome jį piktžodžiaujant Mozei ir Dievui".
Aoa 6 12 Taip jie sukurstė minią, vyresniuosius bei Rašto žinovus, užpuolę sučiupo jį ir nusivedė į sinedrioną.
Aoa 6 13 Ten pastatė melagingus liudytojus, kurie tvirtino: "Šitas žmogus nesiliauja kalbėjęs prieš šventąją vietą ir Įstatymą.
Aoa 6 14 Mes girdėjome jį sakant, kad Jėzus iš Nazareto išgriauš šią vietą ir pakeis Mozės perduotus mums papročius".
Aoa 6 15 Visi sėdintys sinedrione įsmeigė į jį akis ir matė jo veidą tarytum angelo veidą.
Aoa 7 1 Vyriausysis kunigas paklausė: "Ar tikrai taip yra?"
Aoa 7 2 O Steponas prabilo: "Vyrai broliai ir tėvai, paklausykite! Šlovės

Dievas apsiareiškė mūsų tėvui Abraomui Mesopotamijoje, kai jis dar nebuvo persikėlęs į Charaną, Aoa 7 3 ir pasakė jam: 'Išeik iš savo krašto, nuo savo giminių, ir keliauk į šalį, kurią tau parodysiu'.

Aoa 7 4 Tada jis paliko chaldėjų kraštą ir apsigyveno Charane. Iš ten, jo tėvui mirus, Dievas atvedė jį į šią šalį, kurioje jūs dabar gyvenate.

Aoa 7 5 Bet čia jam nedavė paveldėti nė pėdos žemės, tik pažadėjo ją atiduoti jo ir jo palikuonių nuosavybėn, nors jis dar buvo bevaikis.

Aoa 7 6 Dievas pasakė, kad jo palikuonys gyvens kaip ateiviai svetimoje žemėje ir keturis šimtus metų bus pavergti ir skriaudžiami.

Aoa 7 7 'Tačiau, -tarė Dievas, -Aš nuteisiu tautą, kuriai jie vergaus; tada jie išeis ir tarnaus man šitoje vietoje'.

Aoa 7 8 Ir tuomet Jis davė jam apipjaustymo sandorą. Tada Abraomui gimė Izaokas, kurį jis apipjaustė aštuntąją dieną. Izaokui gimė Jokūbas, o Jokūbui gimė dvylika patriarchų.

Aoa 7 9 Šie patriarchai iš pavydo pardavė Juozapą į Egiptą. Bet Dievas buvo su juo,

Aoa 7 10 išgelbėjo Juozapą iš visų jo vargų ir suteikė jam malonės bei išminties Egipto karaliaus-faraono akivaizdoje. Tas jį paskyrė Egipto ir visų savo namų valdytoju.

Aoa 7 11 Tuomet visą Egipto žemę ir Kanaaną ištiko badas bei didis vargas, ir mūsų tėvai negalėjo rasti sau maisto.

Aoa 7 12 Išgirdęs, kad Egipte yra javų, Jokūbas išsiuntė ten mūsų tėvus pirmą kartą,

Aoa 7 13 o antrą kartą Juozapas leidosi savo brolių atpažįstamas, ir faraonas sužinojo apie Juozapo giminę.

Aoa 7 14 Tada Juozapas pasiuntė pakviesti savo tėvo Jokūbo ir visų giminaičių-septyniasdešimt penkių sielų.

Aoa 7 15 Šitaip Jokūbas iškeliavo į Egiptą. Ten mirė jis ir mūsų tėvai.

Aoa 7 16 Juos pargabeno į Sichemą ir palaidojo kape, kurį Abraomas už pinigus buvo nupirkęs iš sichemiečio Emoro sūnų.

Aoa 7 17 Artėjant metui pažado, dėl kurio Dievas buvo prisiekęs Abraomui, tauta išaugo ir išsiplėtė Egipte,

Aoa 7 18 kol pakilo kitas karalius, kuris nieko nežinojo apie Juozapą.

Aoa 7 19 Jis klastingai elgėsi su mūsų gimine, versdamas mūsų tėvus išmesti savo kūdikius, kad jie neliktų gyvi.

Aoa 7 20 Tuo metu gimė Mozė, kuris buvo mielas Dievui. Tris mėnesius jis buvo maitinamas savo tėvo namuose,

Aoa 7 21 o kai buvo išmestas, jį pasiėmė faraono duktė ir augino kaip savo pačios sūnų.

Aoa 7 22 Mozė buvo išmokytas visos Egipto išminties ir tapo galingas žodžiais ir darbais.

Aoa 7 23 Kai jam sukako keturiasdešimt metų, jo širdyje kilo troškimas aplankyti savo brolius, Izraelio vaikus.

Aoa 7 24 Pamatęs vieną iš jų skriaudžiamą, stojo ginti jo ir keršydamas užmušė egiptietį.

Aoa 7 25 Mozė tikėjosi, kad jo broliai suprasia, jog Dievas jo ranka suteiks jiems išgelbėjimą, bet jie šito nesuprato.

Aoa 7 26 Kitą dieną jis priėjo prie besimušančių tautiečių ir mėgino juos sutaiškinti, sakydamas: 'Vyrai, jūs esate broliai! Kodėl skriaudžiate vienas kitą?'

Aoa 7 27 Bet tasai, kuris skriaudė artimą, atstūmė jį, sakydamas: 'Kas tave paskyrė mūsų valdovu ir teisėju?'

Aoa 7 28 Gal nori ir mane nužudyti, kaip vakar nužudei egiptietį?'

Aoa 7 29 Tai išgirdęs, Mozė pabėgo ir buvo ateivis Madiano krašte, kur jam gimė du sūnūs.

Aoa 7 30 Po keturiasdešimties metų Sinajaus kalno dykumoje jam pasirodė angelas degančio erškėčių krūmo liepsnose.

Aoa 7 31 Tai pamatęs, Mozė labai nusistebėjo reginiu. Kai jis artinosi, norėdamas geriau įsižiūrėti, jam pasigirdo Viešpaties balsas:

Aoa 7 32 'Aš esu tavo tėvų Dievas, Abraomo, Izaoko ir Jokūbo Dievas'. Tada Mozė ėmė drebėti ir nebedrįso toliau žiūrėti.

Aoa 7 33 O Viešpats jam tarė: 'Nusiauk apavą nuo kojų, nes ta vieta, kur tu stovi, yra šventa žemė.

Aoa 7 34 Aš regėte regėjau savo tautos priespaudą Egipte, išgirdau jos dejas ir nužengiau jos išvaduoti. Tad ateik čia, Aš pasiųsiu tave į Egiptą'.

Aoa 7 35 Tą Mozę, kurio jie atsižadėjo, sakydami: 'Kas tave paskyrė valdovu ir teisėju?', Dievas pasiuntė kaip vadovą ir gelbėtoją ranka angelo, kuris pasirodė jam erškėčių krūme.

Aoa 7 36 Jis išvedė juos, darydamas stebuklus ir ženklus Egipto žemėje, prie Raudonosios jūros ir per keturiasdešimt metų dykumoje.

Aoa 7 37 Tai šis Mozė pasakė Izraelio vaikams: 'Dievas pažadins jums iš jūsų brolių Pranašą, panašiai kaip mane'.

Aoa 7 38 Tai jis susirinkimo dieną dykumoje tarpininkavo tarp angelo,

kalbėjusio jam Sinajaus kalne, ir mūsų tėvų. Ten jis gavo mums skirtuosius gyvenimo žodžius.
Aoa 7 39 Jam mūsų tėvai nenorėjo paklusti, atstūmė jį ir savo širdis nukreipė į Egiptą.
Aoa 7 40 Jie tarė Aaronui: 'Padaryk mums dievų, kurie žygiuotų mūsų priekyje, nes mes nežinome, kas nutiko tam Mozei, kuris išvedė mus iš Egipto žemės'.
Aoa 7 41 Taip anomis dienomis jie pasidirbo veršį, atnašavo stabui auką ir džiaugėsi savo rankų darbu.
Aoa 7 42 Tada Dievas nusigrėžė nuo jų ir paliko juos garbinti dangaus kariauną, kaip parašyta pranašų knygoje: 'Ar jūs, Izraelio namai, man atnešėte aukų bei atnašų, keturiasdešimt metų būdami dykumoje?'
Aoa 7 43 Jūs pasiėmėte Molocho palapinę ir dievo Refano žvaigždę-stabus, kuriuos pasidirbote garbinti. Todėl ištremsiu jus anapus Babilono'.
Aoa 7 44 Mūsų tėvai dykumoje turėjo Liudijimo palapinę, kaip įsakė Tas, kuris kalbėjo Mozei, kad padarytų ją pagal regėtą jos vaizdą.
Aoa 7 45 Mūsų tėvai su Jozue pasiėmė ją ir atsigabeno į žemes pagonių, kuriuos Dievas išvijo nuo mūsų tėvų akių. Taip pasiliko iki Dovydo dienų.
Aoa 7 46 Šis susilaukė Dievo akyse malonės ir meldė, kad rastų buveinę Jokūbo Dievui.
Aoa 7 47 Ir Saliamonas pastatė Jam namus.
Aoa 7 48 Bet Aukščiausiasis negyvena rankų darbo šventyklose, kaip sako ir pranašas:
Aoa 7 49 'Dangus-mano sostas, o žemė-pakojis po mano kojomis. Kokius gi namus man statysite?- klausia
Aoa 7 50 Viešpats, -ar kokia mano poilsio vieta?
Aoa 7 51 Argi ne mano ranka visa tai padarė?'
Aoa 7 51 Jūs, kietasprandžiai, neapipjaustytomis širdimis ir ausimis! Jūs, kaip ir jūsų tėvai, visuomet priešinatės Šventajai Dvasiai.
Aoa 7 52 Kurio iš pranašų nepersekiojo jūsų tėvai? Jie užmušė iš anksto skelbusius Teisiojo atėjimą. Jo išdavėjais ir žudikais dabar esate jūs.
Aoa 7 53 Jūs, kurie gavote Įstatymą, paskelbtą per angelus, bet jo nesilaikėte".
Aoa 7 54 Tie žodžiai jiems draskė širdį, ir jie griežė ant jo dantimis.
Aoa 7 55 O Steponas, kupinas Šventosios Dvasios, žvelgė į dangų ir išvydo Dievo šlovę ir Jėzų, stovintį Dievo dešinėje.
Aoa 7 56 Jis tarė: "Štai regiu atsivėrusį dangų ir Žmogaus Sūnų, stovintį Dievo dešinėje".
Aoa 7 57 Tada, baisiai rėkdami, jie užsikimšo ausis ir visi kaip vienas puolė jį, išsitempė už miesto ir užmėtė akmenimis. Liudytojai padėjo savo drabužius prie kojų vieno jauno vyro, vardu Sauliaus.
Aoa 7 59 Taip jie mušė akmenimis Steponą, o jis šaukė: "Viešpatie Jėzau, priimk mano dvasią!"
Aoa 7 60 Pagaliau suklupęs jis galingu balsu sušuko: "Viešpatie, neįskaityk jiems šios nuodėmės!" Ir, tai ištaręs, užmigo.
Aoa 8 1 Saulius pritarė Stepono nužudymui. Tomis dienomis prasidėjo didelis Jeruzalės bažnyčios persekiojimas. Visi, išskyrus apaštalus, išsisklaidė po Judėjos ir Samarijos apylinkes.
Aoa 8 2 Dievobaimingi vyrai palaidojo Steponą ir labai jį apraudojo.
Aoa 8 3 O Saulius niokojo bažnyčią, naršydamas po namus, tempdamas iš jų vyrus ir moteris ir siųsdamas juos į kalėjimą.
Aoa 8 4 Tuo tarpu išblaškytieji keliaudami skelbė žodį.
Aoa 8 5 Pilypas, nuvykęs į Samarijos miestą, ėmė skelbti gyventojams Kristų.
Aoa 8 6 Minios vieningai klausėsi Pilypo žodžių, girdėdamos ir matydamos, kokius jis darė stebuklus.
Aoa 8 7 Iš daugelio apsėstųjų, baisiai šaukdamos, išeidavo netyrosios dvasios, išgydavo daug paralyžiuotųjų ir luošų.
Aoa 8 8 Ir didelis džiaugsmas pasklido po tą miestą.
Aoa 8 9 Mieste buvo vienas vyras, vardu Simonas, kuris nuo seno užsiiminėjo magija, stebindamas Samarijos gyventojus ir sakydamas esąs nepaprastas.
Aoa 8 10 Visi-nuo mažo iki didelio-jį gerbė ir sakė: "Jis yra didelė Dievo jėga".
Aoa 8 11 Gerbė jį todėl, kad ilgą laiką šis stebino juos savo kerais.
Aoa 8 12 Bet patikėję Pilypu, kuris skelbė Dievo karalystę ir Jėzaus Kristaus vardą, ėmė krikštytis vyrai ir moterys.
Aoa 8 13 Ir pats Simonas įtikėjo ir pasikrikštijęs nesitraukė nuo Pilypo. Jis buvo apstulbintas, matydamas daromus ženklus ir stebuklus.
Aoa 8 14 Apaštalai Jeruzalėje, išgirdę, jog Samarija priėmė Dievo žodį, nusiuntė ten Petrą ir Joną,
Aoa 8 15 kurie atvykę ėmė melstis už samariečius, kad jie priimtų Šventąją Dvasią.
Aoa 8 16 Mat ji dar nebuvo nė vienam jų nužengusi, ir jie tebuvo pakrikštyti Viešpaties Jėzaus vardu.
Aoa 8 17 Tuomet apaštalai dėjo ant jų rankas, ir tie gavo Šventąją Dvasią.

Aoa 8 18 pasiūlė jiems pinigų,
Aoa 8 19 Šventąją Dvasią".
Aoa 8 20 sumanei už pinigus gauti Dievo dovaną!
Aoa 8 21 Šiame dalyke tu negali turėti nė mažiausios dalies, nes tavo širdis neteisi prieš Dievą.
Aoa 8 22 Tavo širdies sumanymą.
Aoa 8 23 Matau, tu pilnas karčios tulžies ir esi nedorybės pančiuose".
Aoa 8 24 Simonas atsakė: "Melskite už mane viešpatij, kad manęs neištiktų tai, ką jūs sakėte".
Aoa 8 25 O jie, paliudiję ir apsakę viešpaties žodį, pasuko atgal į Jeruzalę, skelbdami Evangeliją daugelyje Samarijos kaimų.
Aoa 8 26 Viešpaties angelas prabilo į Pilypą, sakydamas: "Kelkis ir eik pietų link ant kelio, kuris eina iš Jeruzalės į Gazą. Jis visiškai tuščias".
Aoa 8 27 Jis pakilo ir iškeliavo. Ir štai važiuoja etiopas eunuchas, aukštas Etiopijos karalienės Kandakės dviraiškis, viso jos išdo valdytojas. Jis buvo atvykęs į Jeruzalę pagarbinti,
Aoa 8 28 o dabar keliavo namo ir, sėdėdamas savo vežime, skaitė pranašą Izaiją.
Aoa 8 29 Dvasia pasakė Pilypui: "Prieik ir laikykis greta šio vežimo".
Aoa 8 30 Pribėgęs Pilypas išgirdo jį skaitant pranašą Izaiją ir paklausė: "Ar supranti, ką skaitai?"
Aoa 8 31 Šis atsiliepė: "Kaip galiu suprasti, jei man niekas nepaaiškina?!" Ir jis pakvietė Pilypą lipti į vežimą ir sėstis šalia.
Aoa 8 32 Rašto vieta, kuria jis skaitė, buvo ši: "Tarsi avį vedė Jį į pjovyklą, ir kaip ėriukas, kuris tyli kerpamas, jis neatvėrė savo lūpų.
Aoa 8 33 Jis buvo pažemintas ir neteisingai nuteistas. Kas apsakys Jo giminę, jeigu Jo gyvenimas žemėje buvo nutrauktas?!"
Aoa 8 34 Eunuchas paklausė Pilypą: "Prašom paaiškinti, apie ką čia pranašas kalba? Apie save ar apie ką kitą?"
Aoa 8 35 Atvėręs lūpas ir pradėjęs nuo tos Rašto vietos, Pilypas jam paskelbė Gerąją naujieną apie Jėzų.
Aoa 8 36 Keliaudami toliau, jie privažiavo vandenį. "Štai vanduo, -tarė eunuchas, -kas gi kliudo man pasikrikštyti?"
Aoa 8 37 Pilypas tarė: "Jei tiki iš visos širdies, tai galima". Tas atsakė: "Tikiu, kad Jėzus Kristus yra Dievo Sūnus".
Aoa 8 38 Jis liepė sustabdyti vežimą, ir jie abu-Pilypas ir eunuchas-išlipę įbrido į vandenį, ir Pilypas jį pakrikštijo.
Aoa 8 39 Išėjus iš vandens, Viešpaties Dvasia pagavo Pilypą. Eunuchas daugiau jo nebematė, tik džiūgaudamas traukė savo keliu.
Aoa 8 40 O Pilypas atsidadė Azotė; iš ten keliaudamas skelbė Evangeliją visuose miestuose ir taip atvyko į Cezarėją.
Aoa 9 1 Tuo tarpu Saulius, tebealsuodamas grasinimais ir žudynėmis prieš Viešpaties mokinius, nuėjo pas vyriausiąjį kunigą
Aoa 9 2 ir išgavo raštus Damasko sinagogoms, kad, užtikęs to kelio sekėjus, vyrus ir moteris, galėtų juos suiminėti ir gabenti į Jeruzalę.
Aoa 9 3 Kai keliaudamas priartėjo prie Damasko, staiga jį apšvietė iš dangaus šviesa.
Aoa 9 4 Jis krito ant žemės ir išgirdo balsą, sakantį jam: "Sauliau, Sauliau, kam mane persekioji?"
Aoa 9 5 Jis tarė: "Kas Tu esi, Viešpatie?" Viešpats atsakė: "Aš esu Jėzus, kurį tu persekioji. Sunku tau spyriotis prieš akstiną!"
Aoa 9 6 Kelkis, eik į miestą, ir tau bus pasakyta, ką turi daryti".
Aoa 9 7 Su juo keliavę vyrai stovėjo be žado: jie girdėjo balsą, tačiau nieko nematė.
Aoa 9 8 Saulius atsikėlė nuo žemės, bet, atmerkęs akis, nieko nebematė. Laikydami už rankos, jie nuvedė jį į Damaską.
Aoa 9 9 Jis tris dienas išbuvo neregintis, nieko nevalgė ir negėrė.
Aoa 9 10 Damasko buvo vienas mokinių, vardu Ananijas. Viešpats tarė jam regėjime: "Ananijau!" Šis atsakė: "Štai aš, Viešpatie".
Aoa 9 11 Viešpats tęsė: "Kelkis, eik į gatvę, vadinamą Tiesiąja, ir Judo namuose teiraukis tarsiečio, vardu Sauliaus. Štai, jis meldžiasi
Aoa 9 12 ir regėjime pamatė vyrą, vardu Ananiją, ateinantį ir uždedantį ant jo rankas, kad praregėtų".
Aoa 9 13 Ananijas atsakė: "Viešpatie, iš daugelio esu girdėjęs apie tą vyrą, kiek daug pikto jis yra padaręs Tavo šventiesiems Jeruzalėje.
Aoa 9 14 Ir čia jis turi aukštųjų kunigų įgaliojimus suiminėti visus, kurie šaukiasi Tavo vardo".
Aoa 9 15 Bet Viešpats jam tarė: "Eik, nes jis yra mano išrinktas indas, kuris neš mano vardą pagonims, karaliams ir Izraelio vaikams.

The Holy Bible in Lithuanian

Aoa 9 16 Aš jam parodysiu, kiek daug jis turės iškentėti dėl mano vardo".
Aoa 9 17 Ananijas nuėjo į tuos namus, uždėjo ant jo rankas ir tarė: "Broli Sauliau! Viešpats Jėzus, kuris tau pasirodė kelyje, kai keliavai, atsiuntė mane, kad tu vėl regėtum ir taptum pilnas Šventosios Dvasios".
Aoa 9 18 Ir bematant jam nuo akių lyg žvynai nukrito. Jis kaipmat atgavo regėjimą ir buvo pakrikštytas.
Aoa 9 19 Paskui užvalgęs sustiprėjo. Pabuvęs kelias dienas su Damasko mokiniais,
Aoa 9 20 Saulius bematant pradėjo pamokslauti sinagogose, kad Kristus yra Dievo Sūnus.
Aoa 9 21 Visi, kurie tai girdėjo, be galo stebėjosi ir klausinėjo: "Ar čia ne tas pats, kuris Jeruzalėje persekiojo visus, kurie šaukiasi šito vardo?! Argi jis nėra čia atvykęs jų suimti ir gabenti pas aukštuosius kunigus?!"
Aoa 9 22 O Saulius vis labiau stiprėjo ir kėlė sąmyšį tarp Damaske gyvenančių žydų, įrodinėdamas, kad Jėzus yra Kristus.
Aoa 9 23 Praslinkus nemažai laiko, žydai nutarė jį nužudyti.
Aoa 9 24 Tačiau Saulius sužinojo apie jų sąmokslą. Dieną ir naktį jie tykojo prie vartų, norėdami jį užmušti,
Aoa 9 25 bet mokiniai nakčia nuleido jį per sieną ant virvių pintinėje.
Aoa 9 26 Saulius nuvyko į Jeruzalę ir mėgino prisidėti prie mokinių, tačiau visi jo bijojo, netikėdami jį esant mokini.
Aoa 9 27 Bet Barnabas, pasiėmęs jį, nusivedė pas apaštalus ir jiems papasakojo, kaip kelionėje Saulius regėjęs viešpatį ir šis kalbėjęs su juo, ir kaip Damaske jis drąsiai pamokslavęs Jėzaus vardu.
Aoa 9 28 Taip jis liko su jais Jeruzalėje ir drąsiai kalbėjo Viešpaties Jėzaus vardu.
Aoa 9 29 Jis kalbėdavosi ir ginčydavosi su helenistais, o tie kėsinosi jį nužudyti.
Aoa 9 30 Tai sužinoję, broliai jį nugabeno į Cezarėją ir iš ten išsiuntė į Tarsą.
Aoa 9 31 Tuo tarpu bažnyčios visoje Judėjoje, Galilėjoje ir Samarijoje džiaugėsi ramybe, statydinosi ir augo, gyvendamos su Viešpaties baimė ir guodžiamos Šventosios Dvasios.
Aoa 9 32 Kartą Petras, lankydamas jas visas, atėjo pas šventuosius, gyvenančius Lydoje.
Aoa 9 33 Ten jis užtiko žmogų, vardu Enėją, kuris paralyžiutas jau aštuoneri metai gulėjo patale.
Aoa 9 34 Petras jam tarė: "Enėjau, Jėzus Kristus išgydo tave. Kelkis ir užklok savo patalą!" Šis bematant atsikėlė.
Aoa 9 35 Visi Lydos ir Saronos gyventojai pamatė jį ir atsivertė į Viešpatį.
Aoa 9 36 Jopėje gyveno viena mokinė, vardu Tabita, išvertus Dorkadė. Ji garsėjo gerais darbais ir gailestingumo aukomis.
Aoa 9 37 Tomis dienomis ji susirgo ir mirė. Ją nuprausė ir paguldė aukštutiniame kambaryje.
Aoa 9 38 Kadangi Lyda netoli Jopės, mokiniai, išgirdę ten esant Petrą, pasiuntė pas jį du vyrus, prašydami, kad jis nedelsdamas pas juos atvyktų.
Aoa 9 39 Petras pakilęs iškeliavo su jais. Kai tik atėjo, jį nuvedė į aukštutinį kambarį. Ten jį apstojo visos našlės, verkdamos ir rodydamos jam tunikas bei viršutinius drabužius, kuriuos, tebegyvendama su jomis, buvo pasiuvusi Dorkadė.
Aoa 9 40 Petras liepė visiems išeiti. Atsiklaupęs pasimeldė ir, atsisukęs į lavoną, tarė: "Tabita, kelkis!" Ši atmerkė akis ir, išvydusi Petrą, atsisėdo.
Aoa 9 41 Jis ištiesė jai ranką ir ją pakėlė. Tada, pašaukęs vidun šventuosius ir našles, parodė jiems ją gyvą.
Aoa 9 42 Žinia apie tai pasklido visoje Jopėje, ir daugelis įtikėjo Viešpatį.
Aoa 9 43 Jis dar ilgesnį laiką pasiliko Jopėje pas vieną odininką, vardu Simoną.
Aoa 10 1 Cezarėjoje gyveno vyras, vardu Kornelijus, vadinamosios italų kohortos šimtininkas.
Aoa 10 2 Jis buvo dievotas ir drauge su savo namiškiais bijojo Dievo, gausiai šelpdavo žmones ir nuolat meldavosi Dievui.
Aoa 10 3 Kartą, apie devintą valandą, jis regėjime aiškiai išvydo pas jį ateinantį Dievo angelą, kuris jam tarė: "Kornelijau!"
Aoa 10 4 Tas, pažvelgęs į jį, išsigando ir paklausė: "Kas yra, viešpatie?" Šis jam atsakė: "Tavo maldos ir gailestingumo aukos pakilo Dievo akių vaizdą, ir Jis tave prisiminė."
Aoa 10 5 Dabar siųsk vyrus į Jopę ir pasikviesk Simoną, vadinamą Petru.
Aoa 10 6 Jis svečiuojasi pas vieną odininką, Simoną, kurio namai stovi prie jūros. Petras pasakys tau, ką turi daryti".
Aoa 10 7 Kai su juo kalbėjęs angelas pasitraukė, Kornelijus pasišaukė du tarnus ir vieną pamaldų kareivį iš nuolat šalia esančių valdinių
Aoa 10 8 ir, viską jiems išaiškinęs, išsiuntė į Jopę.
Aoa 10 9 Rytojaus dieną, kai šitie keliaudami artinosi prie miesto, Petras

užlipo ant plokščiasčiojo melstis. Buvo apie šeštą valandą.

Aoa 10 10 Jis pasijuto labai išalkęs ir norėjo užkasti. Kol jam ruošė valgį, jį ištiko dvasios pagava.

Aoa 10 11 Jis išvydo atsivėrusį dangų, iš kurio jam leidosi žemyn kažkoks padėklas, lyg didelė marška, pririšta už keturių kampų ir nuleidžiama žemėn.

Aoa 10 12 Jame buvo įvairiausių žemės keturkojų, laukinių žvėrių, roplių ir padangės paukščių.

Aoa 10 13 Ir jam pasigirdo balsas: "Kelkis, Petrai, pjauk ir valgyk!"

Aoa 10 14 Bet Petras atsakė: "Jokių būdu, Viešpatie! Aš niekuomet nesu valgęs nieko sutepto ar nešvaraus".

Aoa 10 15 Balsas antrą kartą tarė: "Ką Dievas apvalė, tu nevadink suteptu!"

Aoa 10 16 Taip pasikartojė tris kartus, ir tuojau padėklas vėl pakilo į dangų.

Aoa 10 17 Petrai tebesvarstant, ką galėtų reikšti matytas regėjimas, štai Kornelijaus pasiuntiniai, išklausinėję, kur Simono namai, sustojo prie vartų.

Aoa 10 18 Jie sušukę paklausė: "Ar čia vieši Simonas, vadinamas Petru?"

Aoa 10 19 Petrai, vis tebemąstančiam apie regėjimą, Dvasia tarė: "Štai trys vyrai ieško tavęs.

Aoa 10 20 Kelkis, lipk žemyn ir keliauk su jais nė kiek nedvejodamas, nes Aš juos atsiunčiau".

Aoa 10 21 Taigi Petras nulipo žemyn pas Kornelijaus siųstus vyrus ir tarė: "Štai aš, kurio ieškote. Su kokių reikalu atėjote?"

Aoa 10 22 Tie atsakė: "Šimtininkas Kornelijus, teisus ir dievobaimingas vyras, turintis gerą vardą visoje žydų tautoje, gavo iš šventojo angelo nurodymą pakviesti tave į savo namus ir išklausyti tavo žodžių".

Aoa 10 23 Tada Petras paprašė juos į vidų ir svetingai priėmė. Kitą rytą iškeliavo su jais. Jį lydėjo keli broliai iš Jopės.

Aoa 10 24 Rytojau dieną jie atvyko į Cezarėją. Kornelijus jų laukė, susikvietęs savo gimines ir artimiausius draugus.

Aoa 10 25 Įeinantį Petrą Kornelijus pasitiko ir, puldamas po kojų, išreiškė jam pagarbą.

Aoa 10 26 Bet Petras pakėlė Kornelijų, tardamas: "Kelkis! Juk ir aš esu žmogus!"

Aoa 10 27 Paskui, kalbėdamasis su juo, įėjo vidun ir, radęs daug susirinkusių, prabilo: "Jūs žinote, kad žydui nevalia bendrauti ar užėti pas svetimtautį. Bet Dievas parodė man, jog negalima jokio žmogaus laikyti suteptu ar netyru.

Aoa 10 29 Štai kodėl pakviestas aš nesipriešindamas atvykau. Taigi klausiu dabar, kokių reikalu mane pakvietėte?"

Aoa 10 30 Kornelijus atsakė: "Kaip tik dabar sukanka lygiai keturios dienos, kai aš savo namuose pašinkavau ir meldžiausi devintą valandą. Ir štai prieš mane stėjo spindinčiais drabužiais vyras

Aoa 10 31 ir prabilo: 'Kornelijau, tavo maldos išklaustos, ir Dievas prisiminė tavo gailėstingumo aukas.

Aoa 10 32 Tad siųsk pasiuntinius į Jopę ir pasikviesk Simoną, vadinamą Petru. Jis yra apsistojęs odininko Simono namuose prie jūros. Atėjęs jis tau viską pasakys'.

Aoa 10 33 Taigi aš iš karto pasiunčiau pas tave, o tu gerai padarei, čia atvykdamas. Dabar mes visi esame susirinkę Dievo akivaizdoje, kad išgirstume visa, ką Dievas tau pavadė".

Aoa 10 34 Tada, atvėręs lūpas, Petras pasakė: "Iš tiesų dabar suprantu, kad Dievas neatsižvelgia į asmenis.

Aoa 10 35 Jam priimtinas kiekvienos tautos žmogus, kuris Jo bijo ir teisiškai gyvena.

Aoa 10 36 Jis pasiuntė savo žodį Izraelio vaikams ir per Jėzų Kristų paskelbė taikos Evangeliją. Jis yra visų Viešpats.

Aoa 10 37 Jūs žinote, kas yra įvykę visoje Judėjoje, pradedant nuo Galilėjos, po Jono skelbtojo krikšto, -

Aoa 10 38 kaip Dievas patepė Šventąją Dvasia ir jėga Jėzų iš Nazareto, ir Jis vaikščiojo, darydamas gera ir gydėdamas visus velnio pavergtuosius, nes Dievas buvo su Juo.

Aoa 10 39 Mes esame liudytojai visko, ką Jis yra padaręs žydų šalyje ir Jeruzalėje. Jį nužudė, pakabindami ant medžio.

Aoa 10 40 Tačiau trečią dieną Dievas Jį prikėlė ir leido Jam pasirodyti, beje, ne visai tautai, o Dievo išrinktiems liudytojams, būtent mums, kurie su Juo valgėme ir gėrėme, Jam prisikėlus iš numirusių.

Aoa 10 42 Jis mums įsakė skelbti žmonėms ir liudyti, kad Jis yra Dievo paskirtasis gyvųjų ir mirusiųjų teisėjas.

Aoa 10 43 Apie Jį visi pranašai liudija, kad kiekvienas, kuris Jį tiki, gauna Jo vardu nuodėmių atleidimą".

Aoa 10 44 Petrai dar tebekalbant šiuos dalykus, Šventoji Dvasia nužengė ant visų, kurie klausėsi žodžio.

Aoa 10 45 Su Petru atvykę žydų kilmės tikintieji labai stebėjosi, kad ir pagonims buvo išlieta Šventosios Dvasios dovana.

Aoa 10 46 Jie girdėjo juos kalbant kalbomis ir aukštinant Dievą.

Aoa 10 47 Tuomet Petras tarė: "Ar kas galėtų uždrausti pasikrikštyti jiems vandeniu-šiemis, kurie, kaip ir mes, gavo Šventąją Dvasią?"

Aoa 10 48 Ir jis liepė juos pakrikštyti Viešpaties vardu. Po to jie prašė jį pasilikti dar kelias dienas.

Aoa 11 1 Apaštalai ir broliai, kurie buvo Judėjoje, išgirdo, kad ir pagonys priėmė Dievo žodį.

Aoa 11 2 Todėl, kai Petras atvyko į Jeruzalę, žydų kilmės tikintieji ėmė ginčytis su juo, sakydami:

Aoa 11 3 "Tu nuėjai pas neapipjaustytus vyrus ir su jais valgei!"

Aoa 11 4 Tada Petras pradėjo jiems iš eilės aiškinti:

Aoa 11 5 "Aš kartą meldžiausi Jopės mieste ir Dvasios pagavoje mačiau regėjimą. Kažkoks indas, tarsi didžiulė marška, už keturių kampų leidžiama iš dangaus, nusileido prie manęs.

Aoa 11 6 Atidžiai įsižiūrėjęs, pamačiau jame keturkojų žemės gyvių, laukinių žvėrių, roplių ir padangės paukščių.

Aoa 11 7 Ir išgirdau balsą, kuris man sakė: 'Kelkis, Petrai, pjauk ir valgyk!'

Aoa 11 8 Aš atsakiau: 'Jokiu būdu, Viešpatie! Dar niekada suteptas ir nešvarus maistas nebuvo mano burnoje'.

Aoa 11 9 Bet balsas iš dangaus prabilo antrą kartą: 'Ką Dievas apvalė, tu nevadink suteptu!'

Aoa 11 10 Taip atsitiko tris kartus, ir vėl viskas pakilo į dangų.

Aoa 11 11 Ir štai prie namų, kuriuose aš buvau, tuojau atėjo trys vyrai. Jie buvo siųsti pas mane iš Cezarėjos.

Aoa 11 12 Dvasia man pasakė nė kiek nedvejojant keliauti su jais. Su manimi ėjo ir šitie šeši broliai, ir mes kartu atvykome į vieno vyro namus.

Aoa 11 13 Jis mums papasakojo savo namuose regėjus stovintį angelą, kuris jam liepė: 'Nusiųsk į Jopę žmones ir pasikviesk Simoną, vadinamą Petru.

Aoa 11 14 Jis pasakys tau žodžius, kuriais išsigelbėsi tu ir visi tavo namai'.

Aoa 11 15 Kai pradėjau kalbėti, Šventoji Dvasia nužengė ant jų, kaip ir pradžioje ant mūsų.

Aoa 11 16 Tada prisimini au Viešpaties žodžius: 'Jonas krikštijo vandeniu, o jūs būsite pakrikštyti Šventąja Dvasia'.

Aoa 11 17 Jeigu tad Dievas suteikė jiems tokią pačią dovaną, kaip ir mums, įtikėjusiems Viešpatį Jėzų Kristų, tai kas gi aš toks, kad galėčiau trukdyti Dievui?!"

Aoa 11 18 Tai išgirdę, jie nusiramino ir šlovino Dievą, sakydami: "Vadinasi, Dievas ir pagonims suteikė atgailą, kad jie gyventų".

Aoa 11 19 Išblaškytieji persekiojimo, kuris buvo kilęs dėl Stepono, nukeliavo į Finikiją, Kiprą ir Antiochiją. Jie pamokslavo žodį vien tik žydams.

Aoa 11 20 Kai kurie iš jų, būtent kipriečiai ir kirėniečiai, atvykę į Antiochiją, kreipėsi ir į graikus, skelbdami Viešpatį Jėzų.

Aoa 11 21 Viešpaties ranka buvo su jais: didelis žmonių skaičius įtikėjo ir atsivertė į Viešpatį.

Aoa 11 22 Žinia apie juos pasiekė Jeruzalės bažnyčios ausis, ir ji išsiuntė Barnabą į Antiochiją.

Aoa 11 23 Atvykęs ir pamatęs Dievo malonę, jis apsidžiaugė ir visus ragino ryžtinga širdimi pasilikti su Viešpačiu.

Aoa 11 24 Mat jis buvo geras vyras, pilnas šventosios Dvasios ir tikėjimo. Ir Viešpačiui prisidėjo didelis būrys.

Aoa 11 25 Tada Barnabas nukeliavo į Tarsą ieškoti Sauliaus

Aoa 11 26 ir, radęs jį, atsivedė į Antiochiją. Jiedu ištisus metus darbavosi bažnyčioje ir mokė gausų būrį. Antiochijoje pirmą kartą imta vadinti mokinius "krikščionimis".

Aoa 11 27 Tomis dienomis iš Jeruzalės į Antiochiją atvyko pranašų.

Aoa 11 28 Vienas iš jų, vardu Agabas, Dvasios įkvėptas, išpranašavo didelį badą, kuris ištiksiąs visą pasaulį. Ir badas atėjo, Klaudijui valdant.

Aoa 11 29 Tada mokiniai, kiekvienas pagal savo išteklius, nusprendė nusiųsti paramą Jeruzalės broliams.

Aoa 11 30 Jie taip ir padarė, per Barnabą bei Saulių nusiųsdami tai vyresni esiems.

Aoa 12 1 Tuo metu karalius Erodas pakėlė ranką prieš kai kuriuos bažnyčios žmones.

Aoa 12 2 Jis nukirsdino kalaviju Jokūbą, Jono brolį.

Aoa 12 3 Pamatęs, kad tai patinka žydams, įsakė suimti ir Petrą. Buvo Neraugintos duonos dienos.

Aoa 12 4 Suėmęs jį, įmėsdino į kalėjimą ir pavedė saugoti keturgubai sargybai po keturis kareivius, o po Paschos ketino išvesti jį prieš minią.

Aoa 12 5 Taigi Petras buvo uždarytas kalėjime. O bažnyčia nepaliaujamai meldėsi už jį Dievui.

Aoa 12 6 Paskutinę naktį prieš Erodiui išvedant Petrą, tas, supančiotas dviem grandinėmis, miegojo tarp dviejų kareivių. Prie durų kalėjimą saugojo sargybiniai.

Aoa 12 7 Ir štai ten atsirado Viešpaties angelas, ir kamerą nutvieskė šviesa. Jis sudavė Petruį į šoną ir žadindamas tarė: "Kelkis greičiau!" Ir nukrito jam grandinės nuo rankų.

Aoa 12 8 Angelas kalbėjo toliau: "Susijuosk ir apsiuk sandalus!" Jis taip ir padarė. Angelas tęsė: "Užsimesk apsiaustą ir eik pasukui mane!"

Aoa 12 9 Petras išėjo ir sekė paskui jį, nesuvokdamas, kad angelo veiksmas tikrai, nes jis tarėsi matęs regėjimą.

Aoa 12 10 Praėję pro pirmą ir antrą sargybą, jie prisiartinę prie geležinių vartų į miestą, kurie savaime atsidarė. Išėję pro juos, jie leidosi tolyn viena gatve. Staiga šalia ėjęs angelas nuo jo pasitraukė.

Aoa 12 11 Petras atsipeikėjęs tarė: "Dabar tikrai žinau, kad Viešpats atsiuntė savo angelą ir išvadavo mane iš Erodo rankų ir nuo viso to, ko tikėjosi žydų minia".

Aoa 12 12 Tai supratęs, jis atėjo prie Morkumi vadinamo Jono motinos Marijos namų, kuriuose daug susirinkusiųjų meldėsi.

Aoa 12 13 Petrui beldžiantis į vartų duris, tarnaitė, vardu Rodė, atėjo paklausti, kas ten.

Aoa 12 14 Pažinusi Petro balsą, ji iš džiaugsmo pamiršo atidaryti vartus, bet nubėgo vidun ir pranešė, jog Petras stovįs už vartų.

Aoa 12 15 Jie jai sakė: "Tu pakvaišai!" Bet ji tvirtino savo. Tada jie tarė: "Tai jo angelas".

Aoa 12 16 Tuo tarpu Petras toliau beldė. Atidarę jie pamatė Petrą ir nustėro.

Aoa 12 17 Ranka davęs ženklą laikytis tyliai, jis jiems papasakojo, kaip Viešpats išvedė jį iš kalėjimo. Jis dar pridūrė: "Praneškite apie tai Jokūbui ir kitiems broliams". Ir išėjęs jis nuėjo į kitą vietą.

Aoa 12 18 Išaušus diena tarp kareivių kilo nemenkas sąmyšis dėl to, kas galėję nutikti Petrui.

Aoa 12 19 Erodas, paieškojęs jo ir neradęs, ištardė sargybinius ir įsakė nubausti juos mirtimi. Po to iš Judėjos nuvyko į Cezarėją ir ten pasiliko.

Aoa 12 20 Erodas mirto ant Tyro ir Sidono gyventojų. Bet jie susitarę atvyko pas jį ir, palenkę savo pusėn karaliaus rūmininką Blastą, prašė taikos, nes jų kraštas maitinosi iš karaliaus.

Aoa 12 21 Nustatytą dieną Erodas, apsivilkęs karališkais drabužiais, atsisėdo į sostą ir sakė jiems prakalbą.

Aoa 12 22 Liaudis ėmė šaukti: "Tai dievo, ne žmogaus balsas!"

Aoa 12 23 Ir beregint jį ištiko Viešpaties angelas, kad neatidavė Dievui garbės. Ir jis mirė, kirminų suėstas.

Aoa 12 24 O Viešpaties žodis augo ir plito.

Aoa 12 25 Barnabas ir Saulius, atlikę savo uždavinį ir paėmę su savimi Joną, vadinamą Morkumi, sugrįžo iš Jeruzalės.

Aoa 13 1 Antiochijos bažnyčioje buvo pranašų ir mokytojų: Barnabas, Simeonas, pravardė Juodasis, Lucijus Kirėnietis, Manaenas, augęs kartu su tetrarchu Erodu, ir Saulius.

Aoa 13 2 Kartą, kai jie tarnavo Viešpačiui ir pasninkavo, Šventoji Dvasia pasakė: "Išskirkite man Barnabą ir Saulių darbu, kuriam Aš juos pašaukiau".

Aoa 13 3 Tuomet jie pasninkavo ir meldėsi, ir, uždėję ant jų rankas, išleido.

Aoa 13 4 Šventosios Dvasios pasiųsti, jie nukeliavo į Seleukiją, o iš ten laivu pasiekė Kiprą.

Aoa 13 5 Atvykę į Salaminą, jie pamokslavo Dievo žodį žydų sinagogose. Jiems talkino Jonas.

Aoa 13 6 Perėję visą salą iki Pafo, jie susitiko vieną magą, netikrą pranašą žydą, vardu Barjėzų,

Aoa 13 7 kuris buvo su prokonsulu Sergijumi Pauliumi, išmintingu vyru. Šis, pasikvietęs Barnabą ir Saulių, norėjo pasiklaustyti Dievo žodžio.

Aoa 13 8 Bet Elimas-magas (toks šito žodžio vertimas)-jiems priešinosi, stengdamasis atitraukti prokonsulą nuo tikėjimo.

Aoa 13 9 Tada Saulius, kitaip vadinamas Pauliumi, Šventosios Dvasios kupinas, įdėmiai pažvelgė į jį

Aoa 13 10 ir tarė: "Ak tu, visokių klastų bei piktybių pilnas velnio vaike! Tu, teisumo priešė! Ar nesiliausi kraipęs tiesių Viešpaties kelių?

Aoa 13 11 Dabar štai tavo ištiks Viešpaties ranka: tu tapsi aklas ir kurį laiką neregėsi saulės". Ir tučtuojau užgulė jį migla ir tamsa, ir jis ėmė graibytis aplink, ieškodamas, kas jam ištiestų ranką.

Aoa 13 12 Tai pamatęs, prokonsulas įtikėjo, apstulbintas Viešpaties mokslo.

Aoa 13 13 Išplaukę iš Pafo, Paulius ir jo palydovai atvyko į Pergę, Pamfilijoje. Čia Jonas pasitraukė nuo jų ir sugrįžo į Jeruzalę.

Aoa 13 14 O jie, išvykę iš Pergės, atkeliavo į Pisidijos Antiochiją. Sabato dieną nuėjo į sinagogą ir ten susėdo.

Aoa 13 15 Po Įstatymo ir Pranašų skaitymo sinagogos vadovai kreipėsi į juos: "Vyrai broliai, jei turite paskatinimo žodį tautiečiams, tarkite!"

Aoa 13 16 Tada Paulius atsistojo ir, davęs ranka ženklą nutilti, prabilo: "Izraelio vyrai ir Dievo bijantys žmonės, paklausykite!

Aoa 13 17 Šios Izraelio tautos Dievas išsirinko mūsų tėvus, išaukštino juos, gyvenančius kaip ateivius Egipto šalyje, ir iškelta ranka išvedė juos iš Egipto.

Aoa 13 18 Apie keturiasdešimt metų Jis pakentė jų elgesį dykumoje,

Aoa 13 19 paskui, išnaikinęs septynias tautas Kanaane, išdalino jiems anų žemę.

Aoa 13 20 Po to per keturis šimtus penkiasdešimt metų davė teisėjus iki pranašo Samuelio.

Aoa 13 21 Tuo laiku jie ėmė prašyti karaliaus, ir Dievas jiems davė Saulių, Kišo

sūnų, Benjamino giminės vyrą, keturiasdešimčiai metų.
Aoa 13 22 Pašalinęs jį, Jis pakėlė jiems karaliumi Dovydą, apie kurį liudydamas
pasakė: 'Radau Dovydą, Jesės sūnų, vyrą pagal savo širdį, kuris įvykdys visus mano norus'.
Aoa 13 23 Iš jo palikuonių, kaip buvo žadėjęs, Dievas iškėlė Izraeliui Gelbėtoją
Jėzų.
Aoa 13 24 Prieš Jam ateinant, Jonas skelbė atgailos krikštą visai Izraelio
tautai.
Aoa 13 25 Baigdamas gyvenimo kelią, Jonas pasakė: 'Kuo jūs mane laikote? Aš nesu
Jis. Bet štai po manęs ateina Tas, kuriam aš nevertas atišti kojų apavų'.
Aoa 13 26 Vyrų broliai, Abraomo giminės sūnūs ir čia esantys Dievo bijantys
žmonės! Tai jums atsiųstas šis išgelbėjimo žodis.
Aoa 13 27 Nes Jeruzalės gyventojai ir jų vyresnieji nepažino Jo ir pasmerkdami
įvykdė pranašų žodžius, skaitomus kiekvieną savaitę.
Aoa 13 28 Nors nerado Jame jokios mirties vertos kaltės, jie reikalavo iš
Piloto, kad Jis būtų nužudytas.
Aoa 13 29 Išpildę visa, kas buvo apie Jį parašyta, nuėmė Jį nuo medžio ir
paguldė į kapą.
Aoa 13 30 Bet Dievas Jį prikėlė iš numirusių.
Aoa 13 31 Jis per daugelį dienų rodėsi tiems, kurie buvo su Juo atėję iš
Galilėjos į Jeruzalę. Jie yra Jo liudytojai žmonėms.
Aoa 13 32 Ir mes jums skelbiame Gerąją naujieną: tėvams duotą pažadą
Aoa 13 33 Dievas įvykdė mums, jų vaikams, prikeldamas Jėzų, kaip ir parašyta
antroje psalmėje: 'Tu esi mano Sūnus, šiandien Aš pagimdžiau Tave!'
Aoa 13 34 O kad Jį prikėlė iš numirusių ir kad Jis neturėjo supūti, Dievas buvo
taip nusakęs: 'Aš ištesėsiu šventus bei tikrus pažadus Dovydui'.
Aoa 13 35 Todėl ir kitoje vietoje sakoma: 'Tu neleisi savo Šventajam matyti
supuvimo'.
Aoa 13 36 Juk Dovydas, patarnavęs savajai kartai pagal Dievo valią, užmigo, buvo
palaidotas prie savo tėvų ir supuvo.
Aoa 13 37 O Tas, kurį Dievas prikėlė, nesupuvo.
Aoa 13 38 Taigi tebūnie jums žinoma, vyrai broliai, kad per Jį jums skelbiamas
nuodėmių atleidimas.
Aoa 13 39 Ir kiekvienas, kuris tiki, išteisinamas Juo nuo viso to, nuo ko
nepajėgė jūsų išteisinti Mozės Įstatymas.
Aoa 13 40 Tad saugokitės, kad jums nepritaptų, kas pasakyta Pranašuose:
Aoa 13 41 'Žiūrėkite, niekintojai, stebėkitės ir pranykite! Nes Aš darau darbą
jūsų dienomis, darbą, kuriuo nepatikėsite, jei kas jums pasakos'.
Aoa 13 42 Žydams išeinant iš sinagogos, pagonys prašė, kad ir kitą savaitę būtų
kalbama apie tuos dalykus.
Aoa 13 43 Sinagogos susirinkimui pasibaigus, daugelis žydų ir pamaldžių
prozelitų sekė Paulių ir Barnabą, kurie, kalbėdami jiems, įtikinėjo pasilikti Dievo malonėje.
Aoa 13 44 Kitą savaitę beveik visas miestas susirinko pasiklausyti Dievo žodžio.
Aoa 13 45 Išvydusius tokias minias žydus apėmė pavydas, ir jie piktžodžiaudami
ėmė prieštarauti tam, ką kalbėjo Paulius.
Aoa 13 46 Bet Paulius ir Barnabas drąsiai pasakė: "Pirmiausia jums turėjo būti
skelbiamas Dievo žodis. Bet kadangi jūs Jį atmetate ir patys laikote save nevertais amžinojo
gyvenimo, tai štai mes krepiamės į pagonis.
Aoa 13 47 Nes taip mums liepė viešpats: 'Paskyriau Tave, kad būtum šviesa
pagonims, kad būtumei išgelbėjimu iki pat žemės pakraščiu'.
Aoa 13 48 Tai girdėdami, pagonys džiaugėsi ir šlovino viešpaties žodį; ir
įtikėjo visi skirtingieji amžinajam gyvenimui.
Aoa 13 49 Ir viešpaties žodis pasklido po visą kraštą.
Aoa 13 50 Bet žydai, sukurstę pamaldžias bei gerbiamas moteris ir įtakingus
miesto piliečius, sukėlė Pauliaus ir Barnabą persekiojimą ir išvijo juos iš savo žemių.
Aoa 13 51 O tie, nusikratę prieš juos nuo kojų dulkes, atvyko į Ikoniją.
Aoa 13 52 Mokiniai buvo pilni džiaugsmo ir Šventosios Dvasios.
Aoa 14 1 Taip pat atsitiko ir Ikonijoje: jie nuėjo į žydų sinagogą ir kalbėjo
taip, kad įtikėjo didelė minia žydų ir graikų.
Aoa 14 2 Bet tikėjimui nepaklusę žydai sukurstė pagonis prieš brolius.
Aoa 14 3 Tačiau jie ten išbuvo daug laiko ir drąsiai kalbėjo viešpatyje, kuris
liudijo savo malonės žodžius ir per jų rankas darė ženklus ir stebuklus.
Aoa 14 4 Miesto gyventojai suskilo: vieni buvo už žydus, kiti už apaštalus.
Aoa 14 5 Kai pagonys ir žydai su savo vyresnybe susiruošė juos išniekinti ir
užmėtyti akmenimis,
Aoa 14 6 jie sužinoję pabėgo į Likaonijos miestus Listrą ir Derbę bei jų
apylinkes.
Aoa 14 7 Ten jie skelbė Evangeliją.
Aoa 14 8 Listroje gyveno vienas vyras nesveikomis kojomis. Jis buvo luošas nuo
pat gimimo, niekada nė žingsnio nežengęs.
Aoa 14 9 Jis klausėsi Pauliaus kalbant, o šis įdėmiai pažvelgė į jį ir, pamatęs
jį turint tikėjimą, kad būtų pagydytas,
Aoa 14 10 garsiu balsu pasakė: "Atsistok tiesiai ant savo kojų!" Tas pašoko ir

ėmė vaikščioti.

Aoa 14 11 Minia, pamačiusi, ką Paulius padarė, pradėjo garsiai likaoniškai šaukti: "Dievai, pasivertę žmonėmis, nužengė pas mus!"

Aoa 14 12 Barnabą jie vadino Dzeusu, o Paulių-Hermiu, nes jis vadovavo kalbai.

Aoa 14 13 Priešais jų miestą esančios Dzeuso šventyklos kunigas atvarė prie vartų jaučių su vainikais ir norėjo kartu su minia juos paaukoti.

Aoa 14 14 Sužinoję apaštalai Barnabas ir Paulius perplėšė savo drabužius ir puolė į minią,

Aoa 14 15 šaukdami: "Vyrai, ką darote?! Juk mes tokie patys žmonės kaip ir jūs. Ir mes jums skelbiame Gerąją naujieną, kad nuo šių tuštybių atsiverstumėte į gyvąjį Dievą, 'kuris sutvėrė dangų ir žemę, jūrą ir visą, kas juose yra'.

Aoa 14 16 Praėjusiais amžiais Jis leido eiti visoms tautoms savais keliais.

Aoa 14 17 Tačiau Jis nepaliko savęs nepaliudyto, darydamas gera, duodamas mums lietaus iš dangaus ir vaisingų metų, pripildydamas mūsų širdis maisto ir džiaugsmo".

Aoa 14 18 Tai dėstydami, jiedu šiaip ne taip sulaukė minią, kad jiems neaukotų.

Aoa 14 19 Bet iš Antiochijos ir Ikonijaus atvyko žydai ir, perkalbėję žmones, užmėtė Paulių akmenimis ir išvilko už miesto, palaikę jį mirusiu.

Aoa 14 20 Susirinkus aplink jį mokiniams, jis atsikėlė ir parėjo į miestą. O rytojaus dieną kartu su Barnabu iškeliavo į Derbę.

Aoa 14 21 Šitame mieste jie skelbė Evangeliją ir išmokė daugelį. Paskui grįžo atgal į Listrą, Ikonijų ir Antiochiją.

Aoa 14 22 Ten jie stiprino mokinių sielas, ragino juos pasilikti tikėjime ir sakė: "Per daugelį išmėginimų mes turime įeiti į Dievo karalystę".

Aoa 14 23 Kiekvienoje bažnyčioje su malda ir pasninku, uždedami rankas, jie paskyrė jiems vyresniusius ir pavedė juos viešpačiui, kurį šie buvo įtikėję.

Aoa 14 24 Apkeliavę Pisidiją, jie atvyko į Pamfiliją.

Aoa 14 25 Paskelbė žodį Pergėje, leidosi žemyn į Ataliją.

Aoa 14 26 Iš ten išplaukė į Antiochiją, kur buvo pavesti Dievo malonei, kad nuveiktų darbą, kurį dabar pabaigė.

Aoa 14 27 Sugrižę jie sušaukė bažnyčią ir papasakojo, kokius darbus nuveikęs Dievas per juos ir kaip atvėręs pagonims tikėjimo vartus.

Aoa 14 28 Ir jie išbuvo su mokiniais netrumpą laiką.

Aoa 15 1 Kai kurie, atvykę iš Judėjos, ėmė mokyti brolius: "Jei nesiduosite apipjaustomi pagal Mozės paprotį, negalėsite būti išgelbėti".

Aoa 15 2 Kilo nemažas vaidas ir ginčas tarp jų ir Pauliaus bei Barnabo. Buvo nutarta, kad Paulius, Barnabas ir kai kurie kiti iš anų nuvyktų dėl šio klausimo į Jeruzalę pas apaštalus ir vyresniusius.

Aoa 15 3 Bažnyčios aprūpinti, jie iškeliavo per Finikiją ir Samariją, pasakodami apie pagonių atsivertimą, ir tuo padarė didelį džiaugsmą visiems broliams.

Aoa 15 4 Atvykę į Jeruzalę, jie buvo priimti bažnyčios, apaštalų bei vyresniųjų ir pranešė jiems, ką Dievas kartu su jais nuveikė.

Aoa 15 5 Tuomet pakilo kai kurie įtikėjusieji iš fariziejų partijos ir tarė: "Juos reikia apipjaustyti ir įsakyti, kad laikytųsi Mozės Įstatymo".

Aoa 15 6 Apaštalai ir vyresnieji susirinko šio klausimo apsvarstyti.

Aoa 15 7 Išsiliepsnojus ilgam ginčui, Petras pakilo ir kreipėsi į juos: "Vyrai broliai, jūs žinote, kad Dievas jau nuo senų dienų išsirinko mane iš jūsų, kad pagonys iš mano lūpų išgirstų Evangelijos žodį ir įtikėtų.

Aoa 15 8 Ir Dievas, kuris pažįsta žmonių širdis, paliudijo jų naudai, duodamas jiems šventąją Dvasią kaip ir mums.

Aoa 15 9 Jis nepadarė skirtumo tarp mūsų ir jų, tikėjimu nuskaistindamas jų širdis.

Aoa 15 10 Tad kodėl gundote Dievą ir kraunate ant mokinių sprando jungą, kurio nei mūsų tėvai, nei mes patys negalėjome panešti?

Aoa 15 11 Juk mes tikime, kad Viešpaties Jėzaus Kristaus malone būsime išgelbėti kaip ir jie".

Aoa 15 12 Tada visas susirinkimas nutilo ir ėmė klausytis Barnabo bei Pauliaus pasakojimo, kokių ženklų ir stebuklų per juos Dievas padarė tarp pagonių.

Aoa 15 13 Kai jie nutilo, atsiliepė Jokūbas ir tarė: "Vyrai broliai, paklausykite manęs!

Aoa 15 14 Simonas papasakojo, kaip Dievas pirmą kartą aplankė pagonis, kad išsirinktų iš jų savo vardui žmones.

Aoa 15 15 Čia dera pranašų žodžiai, kaip parašyta:

Aoa 15 16 'Paskui sugrįšiu ir vėl atstatysiu sugriuvusią Dovydo palapinę. Aš prikelsiu ją iš griuvėsių ir vėl ją išskleisiu,

Aoa 15 17 kad ieškotų Viešpaties ir visi kiti žmonės, visi pagonys, kuriems skelbiamas mano vardas, -sako Viešpats, visa tai darantis'.

Aoa 15 18 Nuo amžių Dievui žinomi visi Jo darbai.

Aoa 15 19 Todėl aš manau, kad į Dievą atsivertusių pagonių nereikia apsunkinti,

Aoa 15 20 o tik jiems parašyti, jog susilaikytų nuo susiteršimo stabais, nuo ištvirnavimo, pasmaugtų gyvulių mėsos ir kraujo.

Aoa 15 21 Juk Mozė kiekviename mieste nuo senų laikų turi savo skelbėjų ir kas savaitę yra skaitomas sinagogose".

Aoa 15 22 Tada apaštalai ir vyresnieji kartu su visa bažnyčia nutarė pasiųsti į Antiochiją iš savųjų išrinktus vyrus kartu su Pauliumi ir Barnabu: Judą, vadinamą Barsabu, ir Silą, kurie buvo vadovaujantys tarp brolių.

Aoa 15 23 Jiems įteikė tokį raštą: "Apaštalai, vyresnieji ir broliai siunčia sveikinimą broliams, kilusiems iš pagonių Antiochijoje, Sirijoje bei Kilikijoje.

Aoa 15 24 Sužinoję, kad kai kurie iš mūsų nuvykę savo kalbomis sukėlė jums nerimo ir sujaukė jūsų sielas, liepdami apsipjaustyti ir laikytis Įstatymo,

Aoa 15 25 mes susirinkę vieningai nusprendėme pasiųsti pas jus išrinktus vyrus su mūsų mylimaisiais Barnabu ir Pauliumi,

Aoa 15 26 kurie už mūsų Viešpatį Jėzų Kristų yra guldę savo galvas.

Aoa 15 27 Taigi siunčiame su jais Judą ir Silą, kurie jums tą patį praneš žodžiu.

Aoa 15 28 Šventajai Dvasiai ir mums pasirodė teisinga neužkrauti jums daugiau našty, išskyrus tai, kas būtina:

Aoa 15 29 susilaikyti nuo aukų stabams, kraujo, pasmaugtų gyvulių mėsos ir ištvirkavimo. Jūs gerai elgsitės, saugodamiesi šitų dalykų. Likite sveiki!"

Aoa 15 30 Išsiųstieji, atvykę į Antiochiją, sukviėtė bendruomenę ir įteikė laišką.

Aoa 15 31 Skaitydami šie džiaugėsi paguoda.

Aoa 15 32 Judas ir Silas, būdami pranašai, gausiais žodžiais skatino ir stiprino brolius.

Aoa 15 33 Pabuvę ten kurį laiką, jie buvo brolių išleisti ramybėje pas apaštalus.

Aoa 15 34 Bet Silas nusprendė ten pasilikti.

Aoa 15 35 Paulius su Barnabu taip pat pasiliko Antiochijoje, kartu su daugeliu kitų mokydami ir pamokslaudami viešpaties žodį.

Aoa 15 36 Po kiek laiko Paulius tarė Barnabui: "Grižkime, aplankykime brolius visuose miestuose, kur skelbėme viešpaties žodį, ir pažiūrėkime, kaip jiems sekasi".

Aoa 15 37 Barnabas norėjo pasiimti kartu ir Joną, vadinamą Morkumi,

Aoa 15 38 bet Paulius manė būsiant geriau neimti tokio, kuris Pamfilijoje buvo nuo jų pasitraukęs ir nesidarbavo su jais.

Aoa 15 39 Kilo toks smarkus ginčas, kad jie vienas nuo kito atsiskyrė. Barnabas, pasiėmęs Morkų, išplaukė į Kiprą,

Aoa 15 40 o Paulius, pasirinkęs Silą, iškeliavo, brolių patikėtas viešpaties malonei.

Aoa 15 41 Jis leidosi per Siriją ir Kilikiją, stiprindamas bažnyčias.

Aoa 16 1 Paulius atkeliavo į Derbę ir Listrą. Ir štai ten buvo vienas mokinyš, vardu Timotiejus, kurio motina buvo įtikėjusi žydė, o tėvas-graikas.

Aoa 16 2 Apie jį gerai liudijo Listros ir Ikonijaus broliai.

Aoa 16 3 Paulius panorėjo jį pasiimti su savimi. Jis apipjaustydino jį dėl žydų, gyvenančių tame krašte. Mat visi žinojo jo tėvą esant graiką.

Aoa 16 4 Keliaudami per miestus, jie liepdavo tikintiesiems laikytis Jeruzalės apaštalų bei vyresniųjų priimtų nutarimų.

Aoa 16 5 Taip bažnyčios stiprėjo tikėjimu ir kasdien augo skaičiumi.

Aoa 16 6 Jiems perėjus Frygiją ir Galatijos šalį, Šventoji Dvasia draudė jiems skelbti žodį Azijoje.

Aoa 16 7 Atvykę iki Myzijos, jie mėgino eiti į Bitiniją, tačiau Dvasia jų nelaido.

Aoa 16 8 Perėję Myziją, jie nuėjo į Troadę.

Aoa 16 9 Čia Paulius naktį turėjo regėjimą: jam pasirodė makedonietis, kuris maldavo: "Ateik į Makedoniją ir padėk mums!"

Aoa 16 10 Po šio regėjimo mes nedelsdami pasistengėme išvykti į Makedoniją, įsitikinę, kad viešpats mus pašaukė skelbti jiems Evangeliją.

Aoa 16 11 Išplaukę iš Troadės, leidomės tiesiog į Samotrakę ir rytojaus dieną į Neapolį.

Aoa 16 12 Iš čia atvykome į Filipus-pirmąjį šios Makedonijos dalies ir kolonijos miestą. Šiame mieste užtrukome kelias dienas.

Aoa 16 13 Sabato dieną išėjome už miesto prie upės, kur pagal paprotį buvo maldos vieta, ir atsisdė kalbėjome susirinkusioms moterims.

Aoa 16 14 Viena dievobaiminga moteris, vardu Lidija, prekiaujanti purpuro drabužiais, kilusi iš Tiatyrų miesto, klausėsi, ir viešpats atvėrė jos širdį tam, ką kalbėjo Paulius.

Aoa 16 15 Kai ji su savo namiškiais buvo pakrikštyta, ėmė mūsų prašyti: "Jei mane laikote viešpaties tikinčiąja, ateikite ir pasilikite mano namuose". Ji tiesiog mus privertė.

Aoa 16 16 Kartą, einančius į maldos vietą, mus pasitiko viena tarnaitė, turinti spėjimo dvasią. Spėdama ji daug uždirbdavo savo šeimnininkams.

Aoa 16 17 Ji ėmė sekti paskui Paulių bei mus, šaukdama: "Šitie vyrai yra aukščiausiojo Dievo tarnai ir skelbia mums išgelbėjimo kelią".

Aoa 16 18 Taip ji darė daugelį dienų. Nebeapsikęsdamas Paulius atsigrėžė ir paliepė dvasiai: "Jėzaus Kristaus vardu įsakau tau iš jos išeiti!" Ir dvasia tučtuojau išėjo.

Aoa 16 19 Šeimnininkai, pamatę, kad jų pasipelnymo viltys žlugo, sugriebė Paulių

bei Silą ir nutempė į miesto aikštę pas vyresnybę.
Aoa 16 20 Nuvedę pas pretorius, jie tarė: "Šitie žmonės mūsų mieste kelia
sąmyslį. Jie yra žydai
Aoa 16 21 ir skelbia papročius, kurių mums, romėnams, nevalia nei priimti, nei
laikyti".
Aoa 16 22 Prieš juos sukilo ir minia. Pretoriai nuplėšė nuo jų drabužius ir
įsakė juos mušti lazdomis.
Aoa 16 23 Gavę daug kirčių, įmetė juos į kalėjimą, įsakydami kalėjimo
prižiūrėtojai rūpestingai saugoti.
Aoa 16 24 Gavęs tokį įsakymą, kalėjimo prižiūrėtojas įgrūdo juos į vidinę
kamerą, o jų kojas įtvėrė į šiekštą.
Aoa 16 25 Apie vidurnaktį Paulius ir Silas meldėsi ir giedojo Dievui himnus.
Kiti kaliniai jų klausėsi.
Aoa 16 26 Staiga kilo toks stiprus žemės drebėjimas, jog kalėjimo pamatai
susvyravo. Bematant atsivėrė visos durys, ir visiems nukrito pančiai.
Aoa 16 27 Kalėjimo prižiūrėtojas nubudo ir, pamatęs atviras kalėjimo duris,
išsitraukė kalaviją norėdamas nusižudyti: jis pamanė, kad kaliniai pabėgo.
Aoa 16 28 Bet Paulius garsiai sušuko: "Nedaryk sau pikto! Mes visi esame čia".
Aoa 16 29 Paprašęs šviesos, jis šoko vidun ir, visas drebėdamas, puolė Pauliui
ir silui po kojų.
Aoa 16 30 Po to išvedė juos laukan ir paklausė: "Gerbiameji, ką turiu daryti,
kad būčiau išgelbėtas?"
Aoa 16 31 Jie atsakė: "Tikėk viešpatį Jėzų Kristų ir būsi išgelbėtas tu ir tavo
namai".
Aoa 16 32 Ir jie skelbė viešpaties žodį jam ir jo namiškiams.
Aoa 16 33 Tą pačią nakties valandą jis pasiėmė juos, nuplovė jų žaizdas ir
nedelsiant kartu su visais saviškiais buvo pakrikštytas.
Aoa 16 34 Nusivedęs į savo namus, jis padengė jiems stalą ir su visais
namiškiais džiugavo, įtikėjęs Dievą.
Aoa 16 35 Dienai išsaus, pretoriai pasiuntė liktorius pranešti kalėjimo
viršininkui: "Paleisk tuos žmones!"
Aoa 16 36 Tas perdavė tuos žodžius Pauliui: "Pretoriai liepia jus paleisti.
Galite eiti ir ramiai keliauti".
Aoa 16 37 Bet Paulius jiems atsakė: "Mus, Romos piliečius, nenuteistus viešai
mušė ir įmetė į kalėjimą, o dabar nori slapta paleisti?! Šito nebus! Tegul patys ateina ir
išveda!"
Aoa 16 38 Liktoriai perdavė pretoriams šį atsakymą. Išgirdę, kad tai Romos
piliečiai, pretoriai išsiėjo.
Aoa 16 39 Jie atėjo, atsiprašė ir išsivedę prašė, kad paliktų miestą.
Aoa 16 40 Išėję iš kalėjimo, Paulius ir Silas užsuko pas Lidiją, pasimatė su
broliais, padaršino juos ir iškeliavo toliau.
Aoa 17 1 Perėję Amfipolį ir Apoloniją, jie atvyko į Tesaloniką, kur buvo žydų
sinagoga.
Aoa 17 2 Pagal savo įprotį Paulius užėjo pas juos ir tris sabatus aiškinosi su
jais Raštus,
Aoa 17 3 dėstydamas ir įrodinėdamas, kad Kristus turėjo kentėti ir prisikelti
iš numirusių ir kad: "Kristus-tai Jėzus, kurį aš jums skelbiu".
Aoa 17 4 Kai kurie iš jų įtikėjo ir prisidėjo prie Pauliaus ir Silo, taip pat
daugybė pamaldžių graikų ir nemaža aukštos kilmės moterų.
Aoa 17 5 Bet neįtikėjo žydai, apimti pavydo, surinko iš gatvės pikty žmonių,
sukurstė minią ir sukėlė mieste sąmyslį. Jie užpuolė Jasono namus ir ėmė ten ieškoti Pauliaus
ir Silo, norėdami išvesti juos prieš minią.
Aoa 17 6 Jų neradę, nusitempė Jasoną ir kelis brolius pas miesto vadovus,
šaukdami: "Tie žmonės, kurie verčia visą pasaulį aukštyn kojom, atvyko ir čia,
Aoa 17 7 o Jasonas juos priglaudė. Visi šitie laužo ciesoriaus įsakymus,
tvirtindami, jog esąs kitas karalius, būtent Jėzus".
Aoa 17 8 Taip jie sukėlė nerimo jų klausiusiai miniai ir miesto vadovams.
Aoa 17 9 Šie, gavę iš Jasono ir kitų užstatą, paleido juos.
Aoa 17 10 Broliai tuojau pat, nakčia, išsiuntė Paulių ir Silą į Berėją. Ten
atvykę, jie užėjo į žydų sinagogą.
Aoa 17 11 Tenykščiai pasirodė esą kilnesni už tesalonikiečius. Jie noriai priėmė
žodį ir kasdien tyrinėjo Raštus, ar taip esą iš tikrųjų.
Aoa 17 12 Daugelis iš jų įtikėjo, taip pat nemažai kilmingų graikų moterų ir
vyrų.
Aoa 17 13 Sužinoję, kad Paulius jau Berėjoje skelbia Dievo žodį, Tesalonikos
žydai atskubėjo ir čia drumsti ir kurstyti žmonių.
Aoa 17 14 Tada broliai skubiai išsiuntė Paulių prie jūros, o Silas ir Timotiejus
pasiliko ten.
Aoa 17 15 Pauliaus palydovai nuvedė jį iki Atėnų. Gavę įsakymą pranešti Silui ir
Timotiejui, kad kuo greičiau atvyktų pas jį, grįžo atgal.
Aoa 17 16 Belaukdamas Atėnuose jų atvykstant ir matydamas pilną miestą stabų,
Paulius dvasioje netvėrė pykčiu.

Aoa 17 17 Jis aiškinosi sinagogoje su žydais ir pamaldžiaisiais, o aikštėje kasdien su tais, kurie ten būdavo.

Aoa 17 18 Kai kurie epikūrininkų ir stoikų filosofai bandė su juo ginčytis. Vieni klausė: "Ką šis plepys nori pasakyti?" O kiti: "Atrodo, kad jis svetimų demonų skelbėjas". Mat jis skelbė Jėzų ir prisikėlimą.

Aoa 17 19 Jie paėmė, nusivedė jį į Areopagą ir tarė jam: "Ar galėtume sužinoti, kokį naują mokslą tu skelbi?"

Aoa 17 20 Nes tu kalbi mūsų ausims negirdėtus dalykus. Taigi norėtume sužinoti, kas tai būtų".

Aoa 17 21 Mat visi atėniečiai ir ten gyvenantys ateiviai leisdavo laiką ne kaip kitaip, o tik pasakodami arba klausydami ką nors nauja.

Aoa 17 22 Tada Paulius, atsistojęs Areopago viduryje, prabilo: "Atėnų vyrai, matau, kad jūs visais atžvilgiais labai religingi.

Aoa 17 23 Vaikščiodamas ir apžiūrindamas jūsų šventenybes, radau aukurą su užrašu: 'Nežinomam dievui'. Taigi Tą, kurį nepažindami garbinate, aš jums ir skelbiu.

Aoa 17 24 Dievas, pasaulio ir visko, kas Jame yra, Kūrėjas, būdamas dangaus ir žemės Viešpats, negyvena žmonių rankomis statytose šventyklose

Aoa 17 25 ir nėra žmonių rankomis aptarnaujamas, tarsi Jam ko nors trūktų. Jis gi pats visiems duoda gyvybę, alsavimą ir visa kita.

Aoa 17 26 Iš vieno kraujo Jis išvedė visas žmonių tautas, kad šios gyventų visoje žemėje. Jis nustatė iš anksto paskirtus laikus ir apsigyvenimo ribas,

Aoa 17 27 kad žmonės ieškotų Viešpaties ir tartum apgraužtomis jį atrastų, nors Jis netoli nuo kiekvieno iš mūsų.

Aoa 17 28 Juk mes Jame gyvename, judame ir esame, kaip yra pasakę ir kai kurie jūsų poetai: 'Mes irgi esame kilę iš Jo'.

Aoa 17 29 Todėl, būdami dieviškos kilmės, neturime manyti, jog Dievybė yra panaši į auksą, sidabrą ar akmenį, įgavusį pavidalą žmogaus sumanymų ir sugebėjimų dėka.

Aoa 17 30 Ir štai Dievas nebežiūri anų neišmanymo laikų ir dabar įsako visur visiems žmonėms atgailauti,

Aoa 17 31 nes Jis nustatė dieną, kada teisingai teis visą pasaulį per žmogų, kurį paskyrė ir visiems už jį laidavo, prikeldamas jį iš numirusių".

Aoa 17 32 Išgirdę apie prisikėlimą iš numirusių, vieni ėmė šaipytis, o kiti sakė: "Apie tai tavęs paklausysime kitą kartą".

Aoa 17 33 Šitaip Paulius paliko jų būrį.

Aoa 17 34 Vis dėlto kai kurie vyrai prisidėjo prie jo ir įtikėjo. Iš jų Dionizas, Areopago narys, viena moteris, vardu Damaridė, ir jų draugai.

Aoa 18 1 Po viso šito Paulius iškeliavo iš Atėnų ir nuvyko į Korintą.

Aoa 18 2 Čia jis sutiko vieną iš Ponto kilusį žydą, vardu Akvilą, su žmona Priscile, neseniai atsikėlusius iš Italijos. Mat Klaudijus buvo išleides įsakymą visiems žydams išsikraustyti iš Romos. Jis nuėjo pas juos

Aoa 18 3 ir, kadangi mokėjo bendrą amatą, pasiliko ten ir dirbo. Jie vertėsi palapinių audimu.

Aoa 18 4 Kiekvieną savaitę Paulius kalbėdavo sinagogoje, įtikindamas žydus ir graikus.

Aoa 18 5 Atvykus iš Makedonijos Silui ir Timotiejui, Paulius buvo Dvasios paragintas ir liudijo žydams, kad Jėzus yra Kristus.

Aoa 18 6 Bet jiems prieštaraujant ir piktžodžiaujant, jis nusipurtė drabužius ir tarė: "Jūsų kraujas tekrinta ant jūsų pačių galvų! Aš nekaltas ir nuo šiol eisiu pas pagonis".

Aoa 18 7 Ir, pasitraukęs iš ten, persikėlė į vieno dievobaimingo vyro, vardu Ticijaus Justo, namus, buvusius šalia sinagogos.

Aoa 18 8 Sinagogos vyresnysis Krispas su visais savo namiškiais įtikėjo Viešpatį. Ir daugelis korintiečių klausydami įtikėjo ir buvo pakrikštyti.

Aoa 18 9 Naktį Viešpats regėjime prabilo Pauliui: "Nebijok! Kalbėk ir netylėk! Aš esu su tavimi ir niekas nesikėsins tau kenkti, nes šiame mieste daugel žmonių-manieji".

Aoa 18 11 Ir jis ten pasiliko metus ir šešis mėnesius, mokydamas juos Dievo žodžio.

Aoa 18 12 Galionui būnant Achajos prokonsulu, žydai visi kaip vienas sukilo prieš Paulių, nusitempė jį į teismo vietą

Aoa 18 13 ir pareiškė: "Šitas įtikinėja žmones garbinti Dievą Įstatymui priešingu būdu".

Aoa 18 14 Pauliui rengiantis prabilti, Galionas tarė žydams: "Jei tai būtų koks nusikaltimas ar piktas darbas, tuomet, žydu vyrai, būtų dėl ko jus išklausyti.

Aoa 18 15 Bet kai kyla ginčas apie mokymą, vardus bei jūsų Įstatymą, spręskite patys; tokių dalykų teisėjas būti nenoriu".

Aoa 18 16 Ir pavarė juos nuo teismo krasės.

Aoa 18 17 Tada visi graikai užpuolė sinagogos vyresnįjį Sosteną ir sumušė jį prie teismo krasės. Galionas į tai nekreipė dėmesio.

Aoa 18 18 Paulius, išbuvęs Korinte dar netrumpą laiką, atsisveikino su broliais ir kartu su Priscile bei Akvilu išplaukė į Siriją. Kenchrėjoje jis nusiskuto galvą, nes padarė įžadą.

Aoa 18 19 Atvykęs į Efezą, jis paliko juos, o pats nuėjęs į sinagogą, ėmė kalbėtis su žyda.

Aoa 18 20 Jie prašė jį pasilikti ilgesnį laiką, bet jis nesutiko

Aoa 18 21 ir atsisveikindamas tarė: "Aš būtinai turiu praleisti ateinančią šventę Jeruzalėje. Jei Dievas panorės, vėl atvyksiu pas jus". Ir iškeliavo iš Efezo.

Aoa 18 22 Atplaukęs į Cezarėją, jis patraukė aukštyn, pasveikino bažnyčią ir išvyko į Antiochiją.

Aoa 18 23 Pabuvęs ten kiek laiko, vėl leidosi į kelionę ir ėjo per Galatijos kraštą bei Frygiją, stiprindamas visus mokinius.

Aoa 18 24 Vienas žydas, vardu Apolas, kilęs iš Aleksandrijos, iškalbingas ir puikiai išmanantis Raštus vyras, atvyko į Efezą.

Aoa 18 25 Jis buvo pamokytas Viešpaties kelio ir, degdamas dvasia, kalbėjo ir uoliai mokė apie Viešpatį, nors nepažinojo Jono krikštą.

Aoa 18 26 Jis ėmė drąsiai skelbti sinagogoje. Išgirdę jį, Priscilė ir Akvilas pasikvietė pas save ir nuodugniau išaiškino jam Dievo kelią.

Aoa 18 27 Kai jis panoro vykti į Achają, broliai parašė mokiniams, ragindami jį priimti. Nuvykęs tenai, jis buvo labai naudingas per malonę įtikėjusiesiems.

Aoa 18 28 Mat jis viešumoje smarkiai sukirsdavo žydus, iš Raštų įrodydamas Jėzų esant Kristų.

Aoa 19 1 Apolui būnant Korinte, Paulius, perėjęs aukštutines sritis, atvyko į Efezą. Užtikęs ten kelis mokinius,

Aoa 19 2 paklausė: "Ar įtikėję gavote Šventąją Dvasią?" Jie atsakė: "Mes nė girdėti negirdėjome, kad yra Šventoji Dvasia".

Aoa 19 3 Jis klausė toliau: "Kokiu tad krikštu jūs buvote pakrikštyti?" Jie atsakė: "Jono krikštu".

Aoa 19 4 Tada Paulius tarė: "Jonas krikštijo atgailos krikštu, ragindamas žmones tikėti Tą, kuris ateis po jo, būtent Kristų Jėzų".

Aoa 19 5 Tai išgirdę, jie buvo pakrikštyti Viešpaties Jėzaus vardu.

Aoa 19 6 Kai Paulius jiems uždėjo rankas, ant jų nužengė Šventoji Dvasia ir jie ėmė kalbėti kalbomis ir pranašauti.

Aoa 19 7 Iš viso jų buvo apie dvylika vyrų.

Aoa 19 8 Paulius nuėjo į sinagogą ir ten per tris mėnesius drąsiai kalbėjo, įtikinėdamas ir aiškindamas apie Dievo karalystę.

Aoa 19 9 Kai kurie užkietėjo ir netikėjo, piktžodžiaudami tam Keliui daugumos akyse, tad Paulius pasitraukė nuo jų, atskyrė mokinius ir kasdien juos mokė Tirano mokykloje.

Aoa 19 10 Tai truko dvejus metus, ir visi Azijos gyventojai, tiek žydai, tiek graikai, išgirdo Viešpaties Jėzaus žodį.

Aoa 19 11 Pauliaus rankomis Dievas darė ypatingų stebuklų.

Aoa 19 12 Žmonės net dėdavo ligoniams jo kūną lietusias skepetėles bei prijuostes, ir nuo jų pasitraukdavo ligos, išeidavo piktosios dvasios.

Aoa 19 13 Panašiai ir kai kurie keliaujantys žydų egzorcistai mėgino turėjusiems piktybų dvasių prišaukti Viešpaties Jėzaus vardą, sakydami: "Mes jus saikdiname Jėzaus vardu, kurį skelbia Paulius".

Aoa 19 14 Taip darė vieno žydų vyresniojo kunigo Skėvo septyni sūnūs.

Aoa 19 15 Bet piktoji dvasia jiems atsakė: "Pažįstu Jėzų ir žinau Paulių. O kas jūs esate?"

Aoa 19 16 Ir žmogus, turįs piktąją dvasią, užpuolė juos ir nugalėjo su tokia jėga, kad jie nuogi ir sužaloti išbėgo iš anų namų.

Aoa 19 17 Apie tai sužinojo visi žydai ir graikai, gyvenantys Efeze. Visus apėmė baimė, o Viešpaties Jėzaus vardas buvo išaukštintas.

Aoa 19 18 Daug įtikėjusiųjų atėję išpažindavo ir pasisakydavo, ką buvo darę.

Aoa 19 19 Daugelis, užsiiminėjusių magija, sunėšė savo knygas ir visų akyse sudegino. Apskaičiuota, kad jos buvo vertos penkiasdešimties tūkstančių sidabro drachmų.

Aoa 19 20 Šitaip galingai Viešpaties žodis plito ir ėmė viršyti.

Aoa 19 21 Atlikęs tuos darbus, Paulius dvasioje nusprendė keliauti per Makedoniją ir Achają į Jeruzalę. "Pabuvęs ten, -sakė jis, -turiu pamatyti ir Romą".

Aoa 19 22 Jis nusiuntė į Makedoniją du savo pagalbininkus, Timotiejų ir Erastą, o pats kurį laiką pasiliko Azijoje.

Aoa 19 23 Tuo metu kilo nemažas sąmyšis dėl kelio.

Aoa 19 24 Vienas sidabrakalys, vardu Demetrijas, gaminęs sidabrines Artemidės šventyklos miniatiūras ir duodavęs gerai uždirbti amatininkams,

Aoa 19 25 susivadino juos bei kitus to amato darbininkus ir kalbėjo: "Vyrų, jūs žinote, kad šiuo amatu remiasi mūsų gerovė.

Aoa 19 26 Bet jūs matote ir girdite, kad tas Paulius ne tik Efeze, bet ir beveik visoje Azijoje įtikino ir nukreipė į šalį daug žmonių, tvirtindamas, esą tai ne dievai, kurie pagaminami žmonių rankomis.

Aoa 19 27 Gresia pavojus, kad ne tik nusmuks mūsų amatas, bet kad bus paniekinta didžiosios deivės Artemidės šventykla ir žlugs didybė tos, kurią garbina visa Azija ir visas pasaulis".

Aoa 19 28 Tai išgirdę, jie labai įniršo ir ėmė šaukti: "Didi efeziečių Artemidė!"

Aoa 19 29 Sąmyšis apėmė visą miestą, ir jie, pagriebę Pauliaus palydovus,

makedoniečius Gajų ir Aristarchą, visi kaip vienas pasileido bėgti į teatrą.
Aoa 19 30 Pauliui panorus išimaisyti į minią, mokiniai jo neleido.
Aoa 19 31 Taip pat ir keli jo bičiuliai, Azijos valdininkai, per kitus prašė,
kad jis neitų į teatrą.
Aoa 19 32 O ten vieni rėkavo vienaip, kiti-kitaip. Susirinkimas buvo toks
pakrikęs, jog daugumas net nežinojo, kuriam galui susirinkta.
Aoa 19 33 Iš minios ištempė Aleksandrą, kurį žydai stūmė į priekį. Aleksandras,
pamojęs ranka, norėjo pasiaiškinti miniai.
Aoa 19 34 Bet, pažinę jį esant žydą, visi vienu balsu ėmė rėkti ir kokias dvi
valandas šūkavo: "Didi efeziečių Artemidė!"
Aoa 19 35 Galiausiai miesto raštininkas, nuraminęs minią, pasakė: "Efezo vyrai!
Kur rasi žmogų, kuris nežinotų, jog efeziečių miestas garbina didžiąją deivę Artemidę ir iš
dangaus nukritusią jos statulą?!"
Aoa 19 36 Šito niekas negali paneigti. Taigi nusiraminkite ir nieko
galvotrukčiais nedarykite.
Aoa 19 37 Jūs atitempėte čionai šiuos vyrus, kurie nėra nei šventyklos vagys,
nei piktžodžiautojai mūsų deivei.
Aoa 19 38 Jei Demetrijas ir jo bendrai amatininkai turi prieš ką nors skundą,
tai tam yra teismo dienos ir prokonsulai, tegul sau bylinėjasi.
Aoa 19 39 O jeigu jūs turite kokį kitą apsvarstytiną reikalą, tai jį bus galima
išspręsti teisėtame susirinkime.
Aoa 19 40 Šiaip jau yra pavojus būti apkaltintiems maištu dėl to, kas šiandien
čia dėjosi, nes nėra jokio pagrindo, kuriuo galėtume pateisinti šį sambrūzdį". Tai pasakęs,
jis paleido susirinkimą.
Aoa 20 1 Sąmyšiui pasibaigus, Paulius susikvietė mokinius ir atsisveikinęs
iškeliavo į Makedoniją.
Aoa 20 2 Keliaudamas per anuos kraštus ir skatindamas mokinius gausiais
žodžiais, jis atvyko į Graikiją,
Aoa 20 3 kur pasiliko tris mėnesius. Kai jam besirengiant plaukti į Siriją
žydai ėmė ruošti prieš jį samokslą, jis nutarė grįžti atgal per Makedoniją.
Aoa 20 4 Iki Azijos jį lydėjo Sopatras iš Berėjos, Aristarchas ir Sekundas iš
Tesalonikos, Gajus iš Derbės ir Timotiejus, Tichikas ir Trofimas iš Azijos.
Aoa 20 5 Šie iškeliavo pirmiau ir laukė mūsų Troadėje.
Aoa 20 6 Po Neraugintos duonos dienų mes išplaukėme iš Filipų ir per penkias
dienas atvykome pas juos į Troadę; ten išbuvome septynias dienas.
Aoa 20 7 Pirmą savaitės dieną, mokiniams susirinkus laužyti duonos, Paulius
mokė juos ir, kadangi žadėjo rytojaus dieną iškelti, tai užtesė savo kalbą iki vidurnakčio.
Aoa 20 8 Aukštutiniame kambaryje, kur jie buvo susirinkę, degė daug žibintų.
Aoa 20 9 Vienas jaunuolis, vardu Eutichas, sėdėjęs ant lango, giliai įmigo ir,
Pauliui ilgiau bedėstant, miego įveiktas, iš trečio aukšto nukrito žemėn. Kai jį pakėlė, jis
buvo nebegyvas.
Aoa 20 10 Nulipęs žemyn, Paulius pasilenkė ir, apglėbęs jį, tarė: "Nekelkite
triukšmo, gyvybė tebėra jame".
Aoa 20 11 Vėl užlipęs aukštyn, jis laužė ir valgė duoną. Dar ilgai jis kalbėjo,
lig pat aušros, ir tada iškeliavo.
Aoa 20 12 O jaunuolį atvedė gyvą, ir tai buvo nemaža paguoda.
Aoa 20 13 Mes, nuėję ir isėdė į laivą, išplaukėme į Asą, kur ketinome paimti
Paulių, nes jis buvo taip patvarkęs, pats norėdamas ten nuvykti pėsčias.
Aoa 20 14 Kai jis susitiko su mumis Ase, paėmė jį, nuplaukėme į Mitilėnę.
Aoa 20 15 Iš ten plaukdami toliau, kitą dieną atsidadėme priešais Chiją.
Rytojaus dieną pasiekėme Samą ir, pabuvę Trogilione, dar po dienos atvykome į Miletą.
Aoa 20 16 Kad netektų gaišti Azijoje, Paulius nutarė aplenkti Efezą, nes jis
skubėjo, norėdamas, jei įmanoma, Sekminių dieną būti Jeruzalėje.
Aoa 20 17 Iš Mileto jis pasiuntė į Efezą pakviesti bažnyčios vyresniųjų.
Aoa 20 18 Kai jie pas jį atvyko, Paulius prabilo: "Jūs žinote, kaip nuo
pirmosios dienos, kurią įžengiau į Aziją, visą laiką pas jus elgiausi,
Aoa 20 19 tarnaudamas viešpačiui su visu nusižeminimu, ašaromis ir išbandymais,
kurie ištiko mane dėl žydų pinklių.
Aoa 20 20 Kaip nieko nenutylėjau, kas naudinga, bet kalbėjau ir mokiau jus tiek
viešumoje, tiek po namus,
Aoa 20 21 liudydamas žydams ir graikams apie atgailą prieš Dievą ir tikėjimą
mūsų viešpačiu Jėzumi Kristumi.
Aoa 20 22 Ir štai dabar aš, dvasios kalinys, keliauju į Jeruzalę, nežinodamas,
kas man ten nutiks,
Aoa 20 23 tiktai Šventoji Dvasia kiekviename mieste man liudija, sakydama, kad
manęs laukia pančiai ir suspaudimai.
Aoa 20 24 Bet tai man nesvarbu, ir aš nebranginu savo gyvybės. Svarbu, kad tik
su džiaugsmu baigčiau savo bėgimą ir tarnavimą, kurį gavau iš viešpaties Jėzaus: liudyti Dievo
malonės Evangeliją.
Aoa 20 25 Ir štai dabar aš žinau, kad jūs visi, su kuriais buvau skelbdamas
Dievo karalystę, daugiau nebematysite mano veido.
Aoa 20 26 Todėl šiandien jums liudiju, jog esu švarus nuo visų kraujo.

Aoa 20 27 Aš nevengiau jums paskelbti visų Dievo nutarimų.
Aoa 20 28 Būkite rūpestingi sau ir visai kaimenei, kuriai Šventoji Dvasia jus
paskyrė prižiūrėtojais, kad ganytumėte Dievo bažnyčią, kurią Jis įsigijo savo krauju.
Aoa 20 29 Nes aš žinau, kad, man pasitraukus, įsibraus pas jus žiaurių vilkų,
kurie nepagailės kaimenės.
Aoa 20 30 Net iš jūsų atsiras tokių, kurie kreivomis kalbomis stengsis patraukti
paskui save mokinius.
Aoa 20 31 Todėl budėkite ir nepamirškite, kad aš per trejus metus dieną ir naktį
nepaliaudamas, su ašaromis įspėjinečiau kiekvieną.
Aoa 20 32 O dabar, broliai, pavedu jus Dievui ir Jo malonės žodžiui, kuris turi
galia jus išugdyti ir duoti jums paveldėjimą tarp visų pašventintųjų.
Aoa 20 33 Nė iš vieno negeidžiau nei sidabro, nei aukso, nei drabužio.
Aoa 20 34 Jūs žinote, kad mano ir buvusiųjų su manimi reikalams tarnavo šitos va
mano rankos.
Aoa 20 35 Ir aš jums visur rodydavau, kad, šitaip triūsiant, reikia paremti
silpnuosius ir atminti viešpaties Jėzaus pasakytus žodžius: "Labiau palaiminta duoti negu
imti".
Aoa 20 36 Tai pasakęs, jis atsiklaupė ir kartu su visais pasimeldė.
Aoa 20 37 Visi pradėjo gaudžiai verkti ir, puldami Pauliui ant kaklo, jį
bučiavo.
Aoa 20 38 Jie ypač nuliūdo dėl žodžių, kad daugiau nebematysią jo veido. Po to
jie palydėjo jį į laivą.
Aoa 21 1 Išsiplėšę iš jų glėbio, išplaukėme ir tiesiu keliu atvykome į Kosą, o
kitą dieną į Rodą ir iš ten į Patarą.
Aoa 21 2 Radę laivą, plaukiantį į Finikiją, įlipome ir išplaukėme.
Aoa 21 3 Išvydę artėjant Kiprą, palikome jį kairėje ir leidomės link Sirijos,
kur išlipome Tyre. Ten laivas turėjo iškrauti savo krovinius.
Aoa 21 4 Suradę mokinių, išbuvome su jais septynias dienas. Dvasios paskatinti,
jie sakė Pauliui nevykti į Jeruzalę.
Aoa 21 5 Praėjus toms dienoms, mes išėjome ir leidomės į kelionę, o jie visi
kartu su žmonėmis ir vaikais palydėjo mus iki miesto ribos. Pajūryje suklaupę visi
pasimeldėme.
Aoa 21 6 Vieni su kitais atsisveikinę, sulipome į laivą, o jie sugrižo namo.
Aoa 21 7 Keliaudami toliau iš Tyro atplaukėme į Ptolemaidę. Ten pasveikinome
brolius ir pasilikome pas juos vienai dienai.
Aoa 21 8 Kitą dieną Paulius ir mes, buvę su juo, vėl iškeliavome ir atvykome į
Cezarėją. Ten nuėjome į evangelisto Pilypo, vieno iš septynių, namus ir pas jį pasilikome.
Aoa 21 9 Jis turėjo keturias netekėjusias dukteris, kurios pranašaudavo.
Aoa 21 10 Mums bebūnant ten daugiau dienų, iš Judėjos atėjo vienas pranašas,
vardu Agabas.
Aoa 21 11 Atėjęs pas mus, jis paėmė Pauliaus juostą ir, susirišęs ja rankas ir
kojas, tarė: "Taip sako Šventoji Dvasia: 'Vyrą, kuriam priklauso ši juosta, taip Jeruzalėje
supančios žydai ir atiduos į pagonių rankas'".
Aoa 21 12 Tai išgirdę, ir mes, ir tenykščiai prašėme, kad jis neitų į Jeruzalę.
Aoa 21 13 Bet Paulius atsakė: "Kodėl raudate ir draskote man širdį? Aš
pasirengęs Jeruzalėje dėl Viešpaties Jėzaus ne tik būti supančiotas, bet ir numirti!"
Aoa 21 14 Jam nesiduodant perkalbamam, mes nurimome ir tarėme: "Tebūnie
Viešpaties valia!"
Aoa 21 15 Po tų dienų, susiruošę į kelią, išvykome į Jeruzalę.
Aoa 21 16 Mus lydėjo kai kurie mokiniai iš Cezarėjos ir nuvedė apsistoti pas
vieną kiprietį, seną mokinį Mnasoną.
Aoa 21 17 Kai atvykome į Jeruzalę, broliai mus džiaugsmingai priėmė.
Aoa 21 18 Kitą dieną Paulius kartu su mumis nuėjo pas Jokubą, kur buvo susirinkę
visi vyresnieji.
Aoa 21 19 Juos pasveikinęs, jis smulkiai išdėstė visa, ką Dievas padarė
pagonijoje per jo tarnystę.
Aoa 21 20 Jie išklausę šlovino Viešpatį ir tarė Pauliui: "Tu matai, broli, kiek
daug tūkstančių žydų tapo tikinčiais, ir jie visi uoliai laikosi Įstatymo.
Aoa 21 21 Bet jiems prikalbėta apie tave, kad tu mokai visus žydus, gyvenančius
tarp pagonių, atsižadėti Mozės, sakydamas, jog jiems nereikia apipjaustyti vaikų nei laikytis
papročių.
Aoa 21 22 Ką daryti? Jie būtinai susirinks, išgirdę, kad esi atvykęs.
Aoa 21 23 Todėl padaryk, kaip tau sakome. Pas mus yra keturi vyrai, padarę
įžadą.
Aoa 21 24 Pasiimk juos, apsivalyk kartu su jais ir prisiimk jų išlaidas, kad jie
galėtų nusikirpti plaukus. Tada visi pamatys, jog gandai apie tave nieko verti ir tu
nenukrypdamas laikaisi Įstatymo.
Aoa 21 25 O dėl tikinčiųjų iš pagonių, tai mes išsiuntėme nurodymus, kad jie
saugotųsi to, kas paaukota stabams, kraujo, pasmaugtų gyvulių mėsos ir ištvirtavimo".
Aoa 21 26 Tada Paulius pasiėmė tuos vyrus ir kitą dieną su jais apsivalęs įėjo į
šventyklą. Ten jis nurodė apsivalymo dienų pabaigą, kada už kiekvieną iš jų turės būti
paaukota auka.

Aoa 21 27 Toms septynioms dienoms baigiantis, žydai iš Azijos, pastebėję Paulių šventykloje, sukurstė visą minią ir, nutvėrę jį,
Aoa 21 28 ėmė šaukti: "Izraelio vyrai, padėkite! Šitas žmogus visur visus moko prieš tautą, Įstatymą ir šią vietą. Jis net atsivedė šventyklon graikus ir suteršė šią šventą vietą".
Aoa 21 29 Mat jie prieš tai matė su juo mieste Trofimą iš Efezo ir manė, kad Paulius jį atsivedęs į šventyklą.
Aoa 21 30 Sujudo visas miestas, subėgo žmonės, nutvėrė Paulių ir ištempė jį iš šventyklos. Duryš bematant buvo uždarytos.
Aoa 21 31 Jiems ketinant jį užmušti, įgulos viršininkui-tribūnui buvo duota žinia, kad visoje Jeruzalėje kyla sąmyšis.
Aoa 21 32 Jis nedelsdamas su kareiviais ir šimtininkais atskubėjo ten. Jie, pamatę tribūną ir kareivius, liovėsi mušę Paulių.
Aoa 21 33 Prisiartinęs tribūnas suėmė Paulių ir įsakė surišti dviem grandinėmis. Paskui paklausė, kas jis esąs ir ką padaręs.
Aoa 21 34 Tuo tarpu iš minios šaukė tai šį, tai tą. Negalėdamas dėl triukšmo nieko tikro apie jį sužinoti, tribūnas įsakė nuvesti Paulių į kareivines.
Aoa 21 35 Atėjus prie laiptų, dėl minios įsisiautėjimo kareiviams teko jį nešėti.
Aoa 21 36 Nes žmonių minia sekė iš paskos, šaukdama: "Mirtis jam!"
Aoa 21 37 Vedamas į kareivines, Paulius kreipėsi į tribūną: "Ar galiu tau šį tą pasakyti?" Šis atsiliepė: "Tu moki graikiškai?"
Aoa 21 38 Tai tu-ne anas egiptietis, kuris neseniai sukėlė sąmyšį ir išsivedė į dykumą keturis tūkstančius vyrų žudikų?"
Aoa 21 39 Paulius atsakė: "Aš esu žydas iš Kilikijos Tarso, taigi žytaus miesto pilietis. Prašau tavęs, leisk man prabilti žmonėms".
Aoa 21 40 Tribūnas sutiko. Paulius atsistojo ant laiptų ir pamojo ranka miniai. Visiems nutilus, jis prabilo hebrajų kalba:
Aoa 22 1 "Vyrai broliai ir tėvai! Paklauskite, ką dabar pasakysiu sau apginti".
Aoa 22 2 Išgirdę jį kreipiantis į juos hebrajiškai, jie dar labiau nurimo. O jis kalbėjo toliau:
Aoa 22 3 "Aš esu žydas, gimęs Tarse, Kilikijoje, bet išauklėtas šitame mieste, prie Gamalielio kojų, tobulai išmokytas pagal mūsų protėvių Įstatymą, ir buvau ypatingai uolus dėl Dievo, kaip ir jūs visi šiandien.
Aoa 22 4 Todėl iki mirties persekiojau šį kelią, pančiodamas ir mesdamas į kalėjimą vyrus ir moteris.
Aoa 22 5 Tai gali paliudyti ir vyriausiasis kunigas, ir visa vyresniųjų taryba. Iš jų buvau gavęs laiškus broliams ir keliavau į Damaską, kad tenykščius surištus atgabėčiau į Jeruzalę nubausti.
Aoa 22 6 Man keliaujant ir artinantis prie Damasko, apie vidurdienį staiga mane apšvietė ryški šviesa iš dangaus.
Aoa 22 7 Aš kritau ant žemės ir išgirdau balsą, man sakantį: 'Sauliau, Sauliau, kam mane persekioji?'
Aoa 22 8 Aš paklausiau: 'Kas Tu esi, Viešpatie?' Jis man atsakė: 'Aš esu Jėzus iš Nazareto, kurį tu persekioji'.
Aoa 22 9 Buvusieji su manimi matė šviesą ir išsigando, bet negirdėjo man kalbančiojo balso.
Aoa 22 10 Aš dar paklausiau: 'Ką man daryti, Viešpatie?' O Viešpats man tarė: 'Kelkis, eik į Damaską, tenai tau bus pasakyta visa, ką tau reikia daryti'.
Aoa 22 11 Kadangi tos šviesos šlovės apakintas nieko nebemačiau, palydovų už rankos vedamas pasiekiau Damaską.
Aoa 22 12 Toksai Ananijas, Įstatymo požiūriu dievotas vyras, apie kurį gerai liudijo visi aplinkiniai žydai,
Aoa 22 13 atėjęs stojo prieš mane ir tarė: 'Broli Sauliau, praregėk!' Ir tą pačią akimirką aš jį pamačiau.
Aoa 22 14 O jis kalbėjo: 'Mūsų protėvių Dievas išsirinko tave, kad pažintum Jo valią, išvystum Teisųjį ir išgirstum balsą iš Jo lūpų,
Aoa 22 15 nes tu būsi Jo liudytojas visiems žmonėms, skelbdamas, ką girdėjai ir regėjai.
Aoa 22 16 Tad ko lauki? Kelkis, pasikrikštyk ir nusiplauk nuodėmes, šaukdamasis Viešpaties vardo!'
Aoa 22 17 Vėliau, sugrįžęs į Jeruzalę ir meldamasis šventykloje, patyriau dvasios pagavą
Aoa 22 18 ir išvydau Jėzų. Jis pasakė: 'Skubiai pasitrauk iš Jeruzalės, nes jie nepriims tavo liudijimo apie mane'.
Aoa 22 19 Aš atsiliepiu: 'Viešpatie, juk jie žino, kad Tavo tikinčiuosius iš visų sinagogų mesdavau į kalėjimą ir plakdavau.
Aoa 22 20 O kai buvo pralietas tavo liudytojo Stepono kraujas, aš ten stovėjau pritardamas jo nužudymui ir saugodamas žudikų drabužius'.
Aoa 22 21 Bet jis tarė man: 'Eik, nes Aš siųsiu tave toli, pas pagonis'.
Aoa 22 22 Jie klausėsi jo iki šitų žodžių, o čia ėmė garsiai šaukti: "Nušluoti

nuo žemės jį! Tokiam nevalia gyventi!"

Aoa 22 23 Jie klykė, mosavo drabužiais ir svaidė į orą smėlį.
Aoa 22 24 Tribūnas įsakė nuvesti Paulių į kareivines ir liepė tardyti plakant, kad išsiaiškintų, kodėl žmonės prieš jį taip rėkė.
Aoa 22 25 Kai jau buvo pririštas diržais, Paulius kreipėsi į šalia stovintį šimtininką: "Ar jums leista plakti Romos pilietį, ir dar nenuteistą?"
Aoa 22 26 Tai išgirdęs, šimtininkas priėjo prie tribūno ir pasakė: "Žiūrėk, ką darai! Tas žmogus yra Romos pilietis".
Aoa 22 27 Tribūnas atėjęs paklausė: "Pasakyk man, ar tu Romos pilietis?" Paulius atsakė: "Taip".
Aoa 22 28 Tribūnas tarė: "Aš šitą pilietybę įsigijau už didelius pinigus". Paulius atsiliepė: "O aš turiu ją nuo gimimo".
Aoa 22 29 Bematant pasitraukė nuo jo tie, kurie turėjo jį tardyti. Tribūnas išsigando, sužinojęs, kad Paulius yra Romos pilietis, ir kad jį surišo.
Aoa 22 30 Rytojaus dieną, norėdamas tiksliau išsiaiškinti, kuo jis žydu kaltinamas, tribūnas išlaisvino jį iš grandinių, liepė sušaukti aukštuosius kunigus bei visą sinedrioną ir, atvedęs Paulių, pastatė jį akivaizdoje.
Aoa 23 1 Skvarbiu žvilgsniu permetęs sinedrioną, Paulius prabilo: "Vyrai broliai! Iki šios dienos elgiausi Dievo akivaizdoje visiškai gryna sąžine".
Aoa 23 2 Bet vyriausiasis kunigas Ananijas įsakė šalia stovintiesiems smogti jam per burną.
Aoa 23 3 Tuomet Paulius jam tarė: "Tau smogs Dievas, tu, pabaltinta siena! Tu čia sėdi, kad mane teistum pagal Įstatymą, o liepi mane mušti prieš Įstatymą?"
Aoa 23 4 Šalia esantys tarė: "Tu keiki vyriausiąjį Dievo kunigą?!"
Aoa 23 5 Paulius atsiliepė: "Broliai, aš nežinojau, kad jis vyriausiasis kunigas. Juk parašyta: 'Nepiktžodžiauk savo tautos vadovui'".
Aoa 23 6 Supratęs, kad viena dalis buvo sadukiejai, o kita-fariziejai, Paulius sušuko sinedrionui: "Vyrai broliai, aš fariziejus, fariziejaus sūnus, ir esu teisiamas už mirusiųjų prisikėlimo viltį!"
Aoa 23 7 Jam tai pasakius, tarp fariziejų ir sadukiejų kilo barnis, ir susirinkimas suskilo.
Aoa 23 8 Mat sadukiejai sako, kad nėra nei prisikėlimo, nei angelų, nei dvasios, o fariziejai tuos dalykus pripažįsta.
Aoa 23 9 Todėl kilo didelis triukšmas. Atsistoję fariziejų pusės Rašto žinovai griežtai prieštaraavo, sakydami: "Mes nerandame nieko blogo šitame žmoguje. O jeigu jam kalbėjo dvasia arba angelas, nesipriešinkime Dievui!"
Aoa 23 10 Įsisiautėjęs smarkiam ginčui, tribūnas, bijodamas, kad jie nesudraskytų Pauliaus, įsakė kareivių daliniui nusileisti žemyn, išplėsti Paulių iš jų ir nuvesti į kareivines.
Aoa 23 11 Kitą naktį šalia jo stojo viešpats ir tarė: "Būk drąsus, Pauliau! Kaip liudijai apie mane Jeruzalėje, taip turėsi liudyti ir Romoje".
Aoa 23 12 Dieną slapta susirinko žydų būrys ir prisiekė nei valgyti, nei gerti, kol nužudys Paulių.
Aoa 23 13 Tokią sankalbą padarė daugiau negu keturiasdešimt žmonių.
Aoa 23 14 Jie nuėjo pas aukštuosius kunigus bei vyresniuosius ir pasakė: "Mes siekte prisieikėme nieko neragauti, kol nužudysime Paulių".
Aoa 23 15 Todėl dabar jūs kartu su sinedrionu prašykite tribūną, kad jis pristatytų jį jums rytoj, lyg norėtumėte tiksliau ištirti jo bylą. Tuo tarpu mes būsime pasiruošę užmušti jį kelyje".
Aoa 23 16 Apie šį suokalbį nugirdo Pauliaus sesers sūnus. Jis atėjo į kareivines ir pranešė Pauliui.
Aoa 23 17 Tada Paulius, pasivadinęs vieną šimtininką, paprašė: "Nuvesk šį jaunuolį pas tribūną. Jis turi jam kai ką pranešti".
Aoa 23 18 Tas, paėmęs jį, nuvedė pas tribūną ir paaiškino: "Kalinys Paulius pasišaukė mane ir paprašė, kad atvesčiau pas tavę šitą jaunuolį. Jis turįs tau kai ką pasakyti".
Aoa 23 19 Tribūnas, paėmęs jį už rankos, pasivedė į šalį ir paklausė: "Ką turi man pranešti?"
Aoa 23 20 Tas atsakė: "Žydai susitarė prašyti tave, kad rytoj nuvestum Paulių į sinedrioną, neva norėdami tiksliau ištirti jo bylą".
Aoa 23 21 Netikėk jais! Nes jo tyko daugiau negu keturiasdešimt vyrų, kurie prisiekė nei valgyti, nei gerti, kol jį nužudys. Jie jau dabar pasiruošę ir laukia tavo sutikimo".
Aoa 23 22 Tribūnas atleido jaunuolį ir griežtai įsakė: "Niekam nesakyk, kad tu man tai pranešai".
Aoa 23 23 Pasišaukęs du šimtininkus, tribūnas pasakė: "Nuo trečios valandos nakties laikykite parengtyje žygiuoti į Cezarėją du šimtus kareivių, septyniasdešimt raitelių ir du šimtus ietininkų".
Aoa 23 24 Parūpinkite ir arklių, kad raitą Paulių saugiai nugabentų pas valdytoją Feliksą".
Aoa 23 25 Ir jis parašė tokio turinio laišką:
Aoa 23 26 "Klaudijus Lisijas kilniausiajam valdytojui Feliksui siunčia

sveikinimą.
Aoa 23 27 Šitą vyrą žydai buvo nutvėrę ir norėjo nužudyti. Aš, atėjęs su
kareiviais, jį išgelbėjau, sužinojęs esant Romos pilietį.
Aoa 23 28 Norėdamas patirti jo apkaltinimo priežastį, nuvedžiau jį į jų
sinedrioną.
Aoa 23 29 Radau, kad jis kaltinamas dėl jų Įstatymo klausimų, o ne dėl kokio
nusikaltimo, baustino mirtimi ar kalėjimu.
Aoa 23 30 Kadangi man buvo pranešta apie žydų ruošiamą pasikėsinimą į šį vyrą,
tai nedelsdamas siunčiau jį pas tave, nurodęs ir kaltintojams, kad jie tau pateiktų prieš jį
turimus kaltinimus. Lik sveikas".
Aoa 23 31 Kareiviai, vykdydami įsakymą, paėmė ir nugabeno nakčia Paulių į
Antipatridę.
Aoa 23 32 Rytojaus dieną jie pasiuntė su juo raitelius, o patys sugrįžo į
kareivines.
Aoa 23 33 Anie, atvykę į Cezarėją, įteikė valdytojui laišką ir pristatė Paulių.
Aoa 23 34 Perskaitęs laišką, jis pasiteiravo, iš kokios provincijos tas esąs.
Sužinojęs, kad iš Kilikijos,
Aoa 23 35 jis pasakė: "Aš tave išklausysiu, kai atvyks tavo kaltintojai". Ir
liepė jį saugoti Erodo pretorijuje.
Aoa 24 1 Po penkių dienų atvyko vyriausiasis kunigas Ananijas su vyresniaisiais
ir oratoriumi Tertulu. Jie pateikė valdytojui kaltinimus prieš Paulių.
Aoa 24 2 Kai pastarasis buvo iškviestas, Tertulas pradėjo savo kaltinamąją
kalbą: "Tavo rūpesčiu turėdami tikrą taiką ir didelę gerovę šitoje tautoje,
Aoa 24 3 mes, prakilnusiis Feliksai, visuomet ir visur tai pripažįstame su
didžiu dėkingumu.
Aoa 24 4 Nenorėdamas tavęs ilgiau gaišinti, prašau tave trumpai mūsų paklausyti
su savo įprastu maloningumu.
Aoa 24 5 Mes nustatėme šį žmogų esant tarsi marą. Jis kursto maištą viso
pasaulio žydijoje ir yra nazariečių sektos vadeiva.
Aoa 24 6 Jis net mėgino išniekinti šventyklą. Štai kodėl jį suėmėme ir norėjome
nuteisti pagal savąjį Įstatymą.
Aoa 24 7 Bet tribūnas Lisijas su didele prievarta išplėšė jį iš mūsų rankų
Aoa 24 8 ir liepė jo kaltintojams atvykti pas tave. Apie tai, kuo jį kaltiname,
pats galėsi viską sužinoti, jį išklausinėjęs".
Aoa 24 9 Tiems žodžiams pritarė žydai, tvirtindami, kad taip esą iš tikrųjų.
Aoa 24 10 Valdytojui davus ženklą, Paulius atsakė: "Žinodamas tave jau daug metų
esant šios tautos teisėju, drąsiai ginsiu savo bylą.
Aoa 24 11 Tau nesunku nustatyti, jog praėjo ne daugiau kaip dvylika dienų, kai
atvykau į Jeruzalę pagarbinti.
Aoa 24 12 Ir niekas manęs nematė su kuo nors besiginčijant šventykloje nei
suburiant minią sinagogose ar mieste.
Aoa 24 13 Jie negali įrodyti to, kuo dabar mane kaltina.
Aoa 24 14 Bet aš tau išpažįstu, jog tarnauju savo tėvų Dievui pagal Kelią, jį
vadinamą sekta, tikėdamas visa, kas parašyta Įstatyme ir Pranašuose,
Aoa 24 15 ir turiu viltį Dieve, kurią jie patys irgi pripažįsta, jog bus
prisikėlimas iš numirusių-tiek teisiųjų, tiek neteisiųjų.
Aoa 24 16 Todėl stengiuosi visuomet turėti tyrą sąžinę prieš Dievą ir prieš
žmones.
Aoa 24 17 Aš po daugelio metų atkeliavau savo tautai atiduoti gailestingumo
dovanų ir aukų.
Aoa 24 18 Todėl kai kurie Azijos žydai rado mane apsivaliusį šventykloje be
jokios minios ir be jokio triukšmo.
Aoa 24 19 Tai jiems reikėtų čia būti ir, jei ką turi prieš mane, kaltinti tavo
akyse.
Aoa 24 20 Pagaliau tegul ir šitie pasako, kokį nusikaltimą jie man įrodė, kai
stovėjau prieš sinedrioną?
Aoa 24 21 Nebent tik žodžius, kuriuos šaukiau, stovėdamas tarp jų: 'Šiandien jūs
mane teisiate už mirusiųjų prisikėlimą!' "
Aoa 24 22 Feliksas, gerai nusimanydamas apie tą Kelią, tai išklausęs, atidėjo
skundo svarstymą, sakydamas: "Kai atvyks tribūnas Lisijas, tuomet ir išaiškinsiu jūsų
klausimą".
Aoa 24 23 Jis davė nurodymą šimtininkui saugoti Paulių, tačiau daryti jam
lengvatų ir niekam iš jo žmonių nedrausti jam patarnauti ar pas jį ateiti.
Aoa 24 24 Po kelių dienų Feliksas atėjo su savo žmona Druzila, kuri buvo žydė.
Jis liepė pakviesti Paulių ir išklaušė jo apie tikėjimą Kristumi.
Aoa 24 25 Pauliui dėstant apie teisumą, susilaikymą ir būsimąjį teismą, Feliksas
išsigando ir tarė: "Šiam kartui užtenka. Gali eiti. Kai turėsiu laiko, tave pasišauksiu".
Aoa 24 26 Be to, jis tikėjosi, kad Paulius duos jam pinigų, jog jį išleistų,
todėl dažniau jį kviesdavosi ir su juo kalbėdavosi.
Aoa 24 27 Prabėgus dvejiems metams, Feliksą pakeitė įpėdinis Porcijus Festas.
Norėdamas padaryti žydams malonumą, Feliksas paliko Paulių kalėjime.
Aoa 25 1 Atvykęs į provinciją, Festas po trijų dienų nukeliavo iš Cezarėjos į

Jeruzalę.

- Aoa 25 2 Ten į jį kreipėsi vyriausiasis kunigas ir žydų didikai, kaltindami Paulių, įkalbinėjo
- Aoa 25 3 ir prašė malonės atsiųsti jį į Jeruzalę, klastingai galvodami kelyje jį nužudyti.
- Aoa 25 4 Bet Festas atsakė, kad Paulius turįs būti saugomas Cezarėje. Be to, jis pats ketinąs netrukus ten grįžti.
- Aoa 25 5 "Tegul jūsų įgaliotiniai, -tęsė jis, -keliauja kartu ir, jei tas vyras kuo nors nusikaltęs, tekaltina jį".
- Aoa 25 6 Pabuvęs tarp jų daugiau kaip dešimt dienų, jis sugrįžo į Cezarę. Kitą dieną, atsisėdęs į teismo krasę, liepė atvesti Paulių.
- Aoa 25 7 Vos tik pasirodžiusį apstojo jį iš Jeruzalės atvykę žydai, primesdami daug sunkių kaltinimų, kurių neįstengė įrodyti.
- Aoa 25 8 Paulius gynėsi: "Aš nieku nenusikaltęs nei žydų įstatymui, nei šventyklai, nei ciesoriui".
- Aoa 25 9 Norėdamas parodyti palankumą žydams, Festas paklausė Paulių: "Ar nori keliauti į Jeruzalę ir ten mano akivaizdoje būti teisiamas dėl šių dalykų?"
- Aoa 25 10 Paulius atsakė: "Aš stoviu prieš ciesoriaus teisimą ir ten privalau būti teisiamas. Žydams aš nepadariau nieko pikto, kaip tu pats puikiai žinai.
- Aoa 25 11 Jei esu nusikaltęs ir padaręs ką nors verta mirties, neatsisakau mirti. Bet jeigu jų metami kaltinimai nepagrįsti, niekas negali jiems manęs išduoti. Aš šaukiuosi ciesoriaus!"
- Aoa 25 12 Tada Festas, pasitaręs su savo taryba, paskelbė: "Šaukiesi ciesoriaus-eisi pas ciesorių!"
- Aoa 25 13 Praslinkus kelioms dienoms, karalius Agripa ir Berenikė atvyko į Cezarę. Festo pasveikinti.
- Aoa 25 14 Jiems ten būnant nemažai dienų, Festas supažindino karalių su Pauliaus byla ir papasakojo: "Feliksas paliko įkalintą vieną vyrą.
- Aoa 25 15 Kai buvau Jeruzalėje, aukštieji kunigai ir žydų vyresnieji kreipėsi į mane, kaltindami jį ir reikalaudami pasmerkti.
- Aoa 25 16 Aš jiems atsakiau, kad romėnai neturi papročio pasmerkti kokį nors žmogų, nedavę kaltinamajam galimybės stoti savo kaltintojų akivaizdoje ir gintis nuo kaltinimų.
- Aoa 25 17 Jiems čia atvykus, aš nedelsdamas rytojaus dieną atsisėdau į teismo krasę ir liepiau atvesti tą vyrą.
- Aoa 25 18 Prieš jį atsistoję kaltintojai nenurodė jokio nusikaltimo, kokio buvau tikėjęsis.
- Aoa 25 19 Jie vien tik ginčijosi ir jam prikašėjo dėl kai kurių savo religijos klausimų ir dėl kažkokio mirusio Jėzaus, kurį Paulius tvirtino esant gyvą.
- Aoa 25 20 Dvejodamas, kaip išspręsti tokius klausimus, paklausiau, ar jis nenorėtų vykti į Jeruzalę ir ten būti dėl šito teisiamas.
- Aoa 25 21 Bet Paulius pareikalavo, kad jo byla būtų perduota Augusto žinia. Todėl įsakiau jį toliau kalinti, kol išsiųsiu pas ciesorių".
- Aoa 25 22 Agripa tarė Festui: "Aš ir pats norėčiau pasiklausyti to žmogaus". Anas atsakė: "Galėsi rytoj pasiklausyti".
- Aoa 25 23 Rytojaus dieną, kai Agripa ir Berenikė atėjo su didele iškilme ir įžengė į salę kartu su tribunais ir miesto didžiūnais, Festui įsakius, buvo atvestas Paulius.
- Aoa 25 24 Festas prabilo: "Karaliau Agripa ir visi čia esantys vyrai! Jūs matote žmogų, dėl kurio visa daugybė žydų kreipėsi į mane Jeruzalėje ir čia, šaukdami, kad jo negalima palikti gyvo.
- Aoa 25 25 Bet aš nustačiau, kad jis nėra padaręs nieko, kas būtų baustina mirtimi. Jam šaukiantis Augusto, nusprendžiau jį ten pasiųsti.
- Aoa 25 26 Tačiau nežinau nieko tikro, ką turėčiau parašyti valdovui. Todėl iškviečiau jį jūsų akivaizdon, ypač tavo, karaliau Agripa, kad, jį apklausęs, žinočiau, ką turiu parašyti.
- Aoa 25 27 Mat, man rodos, neprotinga siųsti kalinį, nenurodant kaltinimų".
- Aoa 26 1 Tada Agripa tarė Pauliui: "Tau leidžiama paaiškinti savo bylą". Paulius, pamojęs ranka, pradėjo gynimosi kalbą:
- Aoa 26 2 "Karaliau Agripa! Esu laimingas, galėdamas šiandien tavo akivaizdoje gintis nuo viso to, kuo esu žydų kaltinamas,
- Aoa 26 3 juo labiau, kad tau žinomi visi žydų papročiai ir ginčijami klausimai. Todėl prašau kantriai manęs išklaudyti.
- Aoa 26 4 Visi žydai žino apie mano gyvenimą nuo jaunystės, kuris nuo pradžių prabėgo mano tautoje, Jeruzalėje.
- Aoa 26 5 Jie pažįsta mane nuo seno ir, jei norėtų, galėtų paliudyti, kad aš, būdamas fariziejus, gyvenau, laikydamasis griežčiausios mūsų religijos krypties.
- Aoa 26 6 Dabar aš čia stoviu ir esu teisiamas už tai, kad vilčiuosi pažadu, kurį Dievas yra davęs mūsų tėvams.
- Aoa 26 7 Jo išsipildant tikisi sulaukti mūsų dvylika giminių, uoliai tarnaudamos Dievui dieną ir naktį. Dėl šitos vilties, karaliau Agripa, aš ir esu žydų kaltinamas.
- Aoa 26 8 Kodėl jums atrodo neįtikėtina, kad Dievas prikelia numirusius?

Aoa 26 9 Tiesa, ir aš maniau, kad privalau visais būdais kovoti su Jėzaus Nazariečio vardu.

Aoa 26 10 Aš taip ir dariau Jeruzalėje. Gavęs iš aukštųjų kunigų įgaliojimus, daugybę šventųjų uždariau į kalėjimus, o kai jie buvo žudomi, pritardavau.

Aoa 26 11 Visose sinagogose dažnai juos bausdavau, versdavau piktžodžiai ir, be saiko prieš juos įtūžęs, persekiojau net svetimuose miestuose.

Aoa 26 12 Tais pačiais tikslais keliavau į Damaską, turėdamas aukštųjų kunigų įgaliojimus ir leidimą.

Aoa 26 13 Kelyje vidurdienį, karaliau, aš staiga išvydau, kaip mane ir keliavusius su manimi apšvietė šviesa iš dangaus, skaistesnė už saulę.

Aoa 26 14 Mes visi parpuolėme žemėn, ir aš išgirdau balsą, kuris man sakė hebrajiškai: 'Sauliau, Sauliau, kam mane persekioji? Sunku tau spyriotis prieš akstiną!'

Aoa 26 15 Aš paklausiau: 'Kas Tu esi, Viešpatie?' Jis atsakė: 'Aš esu Jėzus, kurį tu persekioji.'

Aoa 26 16 Kelkis ir stokis ant kojų! Aš tau apsireiškiau, kad paskirčiau tave tarnu bei liudytoju tų dalykų, kuriuos matei ir kuriuos tau dar apreikšiu.

Aoa 26 17 Aš tave gelbėsiu nuo tautiečių ir pagonių, pas kuriuos tave dabar siunčiu,

Aoa 26 18 kad atvertum jų akis ir jie iš tamsybių gręžtųsi į šviesą, nuo šėtono valdžios-į Dievą ir, tikėdami mane, gautų nuodėmių atleidimą bei paveldėjimą su pašventintaisiais'.

Aoa 26 19 Todėl, karaliau Agripa, nebuvau nepaklusnus dangiškam regėjimui

Aoa 26 20 ir iš pradžių Damaske ir Jeruzalėje, o paskui visame Judėjos krašte ir pagonijoje skelbiau, kad žmonės atgailautų, gręžtųsi į Dievą ir imtųsi atgailos vertų darbų.

Aoa 26 21 Už tai žydai sugriebė mane šventykloje ir mėgino užmušti.

Aoa 26 22 Bet, Dievui padedant, iki šios dienos tebeliudiju mažam ir dideliame, neskelbdamas nieko viršaus, o tik tai, ką skelbė įvyksiant pranašai ir Mozė,

Aoa 26 23 būtent, kad Kristus kentės, jog pirmutinis prisikels iš numirusių ir paskelbs šviesą tautai ir pagonims".

Aoa 26 24 Jam tai kalbant, Festas garsiai sušuko: "Pauliau, tu iš galvos kraustaisi! Iš didelio rašto išėjai iš krašto".

Aoa 26 25 Paulius atsiliepė: "Ne, nesikraustau iš galvos, prakilnusiis Festai, bet skelbiu tiesos ir sveiko proto žodžius.

Aoa 26 26 Šiuos dalykus žino karalius, kuriam taip atvirai kalbu. Esu tikras, kad iš viso to jam nieko nėra nežinomo, nes šitai dėjos ne kur nors užkampyje.

Aoa 26 27 Karaliau Agripa, ar tiki pranašais? Žinau, kad tiki".

Aoa 26 28 Agripa atsakė: "Ko gero įtikinsi mane krikščionimi tapti..."

Aoa 26 29 Paulius tarė: "Meldžiu Dievą, kad ar per trumpą, ar per ilgą laiką ne tik tu, bet ir visi, šiandien girdėję mane kalbant, taptų tokie, kaip aš, tik be šitų pančių!"

Aoa 26 30 Jam tai pasakius, pakilo karalius, valdytojas, Berenikė ir visi sėdėję su jais.

Aoa 26 31 Išeidami jie tarpusavyje kalbėjosi: "Šitas žmogus nepadare nieko baustino mirtimi ar kalėjimu".

Aoa 26 32 Agripa Festui pareiškė: "Būtų galima paleisti šitą žmogų, jeigu jis nebūtų šaukęsis ciesačiaus".

Aoa 27 1 Kai buvo nuspręsta, kad mes turime išplaukti į Italiją, Paulių ir kelis kitus kalinius perdavė Augusto kohortos šimtininkui Julijui.

Aoa 27 2 Mes įlipome į Adramitijos laivą, kuris turėjo plaukti Azijos pakrantėmis, ir leidomės į kelionę. Su mumis buvo makedonietis Aristarchas iš Tesalonikos.

Aoa 27 3 Kitą dieną atplaukėme į Sidoną. Julijus kilniai elgėsi su Pauliumi ir leido jam aplankyti bičiulius, kad galėtų pasidžiaugti jų globa.

Aoa 27 4 Išvykę iš ten, plaukėme Kipro užuovėja, nes pūtė priešingi vėjai.

Aoa 27 5 Perplaukę jūrą ties Kilikija ir Pamfilija, atvykome į Lykijos miestą Myrą.

Aoa 27 6 Tenai šimtininkas surado Aleksandrijos laivą, kuris plaukė į Italiją, ir persodino mus į jį.

Aoa 27 7 Daug dienų plaukėme palengva ir vargais negalais atsiradome ties Knidu. Kadangi vėjas kliudė, plaukėme Kretos priedangoje, link Salmonės.

Aoa 27 8 Šiaip ne taip ją aplenkė, atvykome į vietovę, kuri vadinosi Dailioji Prieplauka, netoli Lasėjos miesto.

Aoa 27 9 Prabėgo daug laiko, ir laivyba tapo pavojinga, nes jau buvo pasibaigęs rudens pasninko metas. Paulius juos įspėjo,

Aoa 27 10 sakydamas: "Vyr'ai, numatau, jog šis plaukimas bus grėsmingas ir pražūtingas ne tik kroviniams bei laivui, bet ir mūsų gyvybėms".

Aoa 27 11 Tačiau šimtininkas labiau tikėjo vairininku ir laivo savininku negu tuo, ką kalbėjo Paulius.

Aoa 27 12 Kadangi uostas buvo netinkamas žiemoti, dauguma nusprendė iš ten plaukti toliau, kaip nors pasiekti Feniksą, Kretos uostą, atvirą į pietvakarius ir šiaurės vakarus, ir ten žiemoti.

Aoa 27 13 Kai ėmė pūsti lengvas pietų vėjas, jie tikėjosi įvykdyti savo sumanymą ir, pakėlę inkarą, leidosi pirmyn palei Kretos krantus.

Aoa 27 14 Bet netrukus nuo salos pusės pakilo viesulas, vadinamas šiauriaryčiu.

Aoa 27 15 Jis pagavo laivą, nepajėgusį jam priešintis, ir mes turėjome jį leisti pavėjui.

Aoa 27 16 Kai mus nešė pro salelę, vardu Klaudą, mes tik vargais negalais išsaugojoje gelbėjimo valtį.

Aoa 27 17 Kai ji buvo užkelta, jūreiviai ėmė stiprinti laivą-apjuosė jį virvėmis. Bijodami pakliūti ant Sirtės seklumų, jie nuleido bures ir taip plaukė toliau.

Aoa 27 18 Mus baisiai vargino audra. Todėl rytojaus dieną teko išmesti į jūrą dalį krovinio.

Aoa 27 19 Trečią dieną savo rankomis išmetėme kai kuriuos laivo įrengimus.

Aoa 27 20 Ilgą laiką nematydami nei saulės, nei žvaigždžių, smarkios audros blaškomi, galiausiai praradome bet kokią viltį išsigelbėti.

Aoa 27 21 Žmonės jau ilgą laiką nieko nevalgė. Paulius, atsistojęs tarp jų, tarė: "Vyrai! Reikėjo paklaustyti manęs ir neplaukti nuo Kretos į jūrą. Būtų išvengta šių pavojų ir nuostolių.

Aoa 27 22 Tačiau ir dabar raginu laikytis drąsiai. Niekas iš jūsų nežus, vien tik laivas.

Aoa 27 23 Šią naktį mane aplankė angelas Dievo, kuriam aš priklausu ir tarnauju,

Aoa 27 24 ir pasakė: 'Nebijok, Pauliau! Tu privalai stoti prieš ciesorių. Ir štai Dievas tau dovanoja visus, plaukiančius su tavimi'.

Aoa 27 25 Tad, vyrai, drąsiau! Aš tikiu Dievu, kad taip ir įvyks, kaip man pasakytą.

Aoa 27 26 Mus išmes į kokią nors salą".

Aoa 27 27 Kai buvome svaidomi Adrijos jūroje keturiolikta naktį, apie vidurnaktį jūreiviams pasirodė, kad artėjame prie kažkokios sausumos.

Aoa 27 28 Jie išmetė grimzlę ir nustatė dvidešimties sieksnių gylį; po kiek laiko išmatavo dar kartą ir berado penkiolika.

Aoa 27 29 Bijodami užšokti ant povandeninių uolų, jie išmetė iš paskuigalio keturis inkarus ir laukė aušros.

Aoa 27 30 Jūreiviai mėgino pabėgti iš laivo. Jie nuleido į jūrą gelbėjimo valtį, neva norėdami išmesti inkarus laivo priešakyje.

Aoa 27 31 Paulius tarė šimtininkui ir kareiviams: "Jeigu šitie nepasiliks laive, jūs neišsigelbėsite".

Aoa 27 32 Tada kareiviai nukapojo valtį virves ir leido jai nukristi į jūrą.

Aoa 27 33 Prieš rytą Paulius paragino visus valgyti, sakydamas: "Šiandien jau keturiolikta diena, kai jūs laukiate nevalgę, nieko burnoje neturėję.

Aoa 27 34 Todėl aš jus prašau valgyti. To reikia jūsų išsigelbėjimui. Nė vienam iš jūsų nenukris nė plaukas nuo galvos!"

Aoa 27 35 Tai pasakęs, jis paėmė duonos, visų akivaizdoje padėkojo Dievui, sulaužė ir pradėjo valgyti.

Aoa 27 36 Tada visi pralinksmedėjo ir ėmėsi valgio.

Aoa 27 37 Laive iš viso buvome du šimtai septyniasdešimt šeši žmonės.

Aoa 27 38 Pavalgę jie palengvino laivą, išmesdami jūron javus.

Aoa 27 39 Rytui išaušus, jūreiviai negalėjo pažinti žemės, tiktai pastebėjo nedidelę įlanką lėkštais krantais, į kurią, jei bus įmanoma, jie nutarė pasukti laivą.

Aoa 27 40 Nuplovę inkarus, paliko juos jūroje, atleido vairo diržus ir, iškėlę prieš vėją priekinę burę, leidosi į krantą.

Aoa 27 41 Atsidūrę prie seklumos, jie užšokdino ant jos laivą. Priekis liko tvirtai įsmigęs, o paskuigalis ėmė irti nuo smarkios bangų mūšos.

Aoa 27 42 Kareiviai sumanė išžudyti kalinius, kad kuris išplaukęs nepaspruktų.

Aoa 27 43 Bet šimtininkas, gelbėdamas Paulių, sutrukdė jų sumanymą. Jis įsakė, kad mokantys plaukti pirmi šoktų į jūrą ir plauktų į krantą,

Aoa 27 44 o kiti tai padarytų kas ant lentų, kas ant laivo nuolaužų. Šitai visi išsigelbėjo ir pasiekė žemę.

Aoa 28 1 Išsigelbėję jie sužinojo, kad sala vadinasi Melitė.

Aoa 28 2 Barbarai su mumis elgėsi labai draugiškai. Užkūrė ugnį ir pakvietė mus visus prie jos, nes lijo ir buvo šalta.

Aoa 28 3 Paulius pririnko glėbį sausų šakų ir metė į ugnį. Čia nuo kaitros iš laužo iššoko gyvatė ir įsikirto jam į ranką.

Aoa 28 4 Pamatę prie rankos prikibusią gyvatę, barbarai ėmė vienas kitam kalbėti: "Tas žmogus tikriausiai žmogžudys: išsigelbėjo iš jūros, o keršto deivė vis tiek neduoda jam gyventi".

Aoa 28 5 Tačiau jis nupurtė šliužą į ugnį, nepatirdamas nieko blogo.

Aoa 28 6 Barbarai laukė, kada jis išstins ar staiga kris negyvas. Laukę nesulaukę ir pamatę, kad jam nesidaro nieko blogo, jie pakeitė nuomonę ir ėmė kalbėti, jog jis esąs dievas.

Aoa 28 7 Netoli tos vietos buvo vyriausiojo salos valdininko, vardu Publijus, valdos. Jis mus priėmė ir tris dienas bičiuliškai globojo.

Aoa 28 8 Tuo metu Publijaus tėvas susirgo karštine ir viduriavimu. Paulius užėjo pas jį, pasimeldė, uždėjęs ant jo rankas, ir išgydė.

Aoa 28 9 Po šito įvykio ir kiti salos gyventojai, turėję ligų, ėjo pas Paulių ir buvo pagydomi.

Aoa 28 10 Už tai jie mus didžiai gerbė, o išvykstant aprūpino viskuo, ko mums reikėjo.

Aoa 28 11 Po trijų mėnesių mes išplaukėme žiemojusių saloje Aleksandrijos laivu, kuris turėjo Dvynių ženklą.

Aoa 28 12 Atplaukę į Sirakūzus, prastovėjome tris dienas.

Aoa 28 13 Iš ten plaukdami, esant nepalankiam vėjui, pasiekėme Regijų ir dar po dienos, ėmus pūsti pietų vėjui, kitą dieną atvykome į Puteolus.

Aoa 28 14 Ten susitikome su broliais; jie pakvietė mus septynioms dienoms pavierėti. Taip mes atvykome į Romą.

Aoa 28 15 Tenykščiai broliai, išgirdę apie mus, atėjo pasitikti iki Apijaus aikštės ir Trijų tavernų. Juos išvydęs, Paulius dėkojo Dievui ir įgavo naujo pasitikėjimo.

Aoa 28 16 Kai atvykome į Romą, šimtininkas perdavė kalinius sargybos viršininkui, o Pauliui buvo leista apsigyventi vienam su saugojančiu jį kareiviu.

Aoa 28 17 Po trijų dienų Paulius pakvietė pas save žydų vadovus. Jiems susirinkus, jis prabilo: "Vyrai broliai! Nors aš nieku nesu nusikaltęs nei tautai, nei mūsų tėvų papročiams, buvau Jeruzalėje suimtas ir atiduotas į romėnų rankas.

Aoa 28 18 Tie ištarė, norėjo mane paleisti, nes nerado jokio mirties verto nusižengimo.

Aoa 28 19 Kadangi žydai prieštaravo, turėjau šauktis ciesoriaus, tikrai ne tam, kad apkaltinčiau savo tautą.

Aoa 28 20 Dėl šios priežasties ir pakviečiau jus, kad su jumis pasimatyčiau ir pasikalbėčiau; nes dėl Izraelio vilties esu surakintas šita grandine!"

Aoa 28 21 Jie atsakė jam: "Mes nesame gavę apie tave iš Judėjos laišku, ir nė vienas iš atvykusių brolių nepranešė ir nekalbėjo nieko blogo apie tave.

Aoa 28 22 Vis dėlto norėtume išgirsti tavo pažiūras. Mat apie šitą sektą tiek težinome, jog jai visur prieštaraujama".

Aoa 28 23 Paskyrę jam dieną, jie gausiai susirinko pas jį svečių kambaryje. Nuo ryto iki vakaro jis aiškino jiems ir liudijo apie Dievo karalystę, įrodinėdamas jiems Jėzų iš Mozės Įstatymo ir Pranašų.

Aoa 28 24 Vieni jo žodžiais patikėjo, kiti ne.

Aoa 28 25 Nesutardami tarpusavyje, jie ėmė skirstytis, o Paulius tepasakė jiems viena: "Teisingai Šventojo Dvasia yra mūsų tėvams pasakiusi per pranašą Izaiją:

Aoa 28 26 "Eik pas šitą tautą ir sakyk: girdėti girdėsitė, bet nesuprasitė, žiūrėti žiūrėsitė, bet nematysitė.

Aoa 28 27 Šitų žmonių širdis aptuko, jie prastai girdėjo ausimis ir užmerkė akis, kad kartais nepamatytų akimis, neišgirstų ausimis, nesuprastų širdimi ir neatsiverstų, ir Aš jų nepagydyčiau".

Aoa 28 28 Tebūnie tad jums žinoma: šis Dievo išgelbėjimas yra pasiųstas pagonims, ir jie išgirs".

Aoa 28 29 Jam tai pasakius, žydai išėjo, smarkiai ginčydamiesi tarpusavyje.

Aoa 28 30 Paulius gyveno savo išsiuomotame name ištisus duėjus metus ir priiminėdavo visus, kurie pas jį ateidavo.

Aoa 28 31 Jis skelbė Dievo karalystę ir labai drąsiai, netrukdomas mokė apie Viešpatį Jėzų Kristų.

Rmn 1 1 Paulius, Jėzaus Kristaus tarnas, pašauktas apaštalu, išrinktas skelbti Dievo Evangeliją,

Rmn 1 2 kurią jis iš anksto pažadėjo per savo pranašus Šventuosiuose Raštuose,

Rmn 1 3 apie Jo Sūnų, kūnu kilusį iš Dovydo palikuonių,

Rmn 1 4 šventumo Dvasia per prisikėlimą iš numirusių pristatytą galingu Dievo Sūnumi, -Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį.

Rmn 1 5 Per Jį gavome malonę ir apaštalybę, kad Jo vardu padarytume klusnias tikėjimui visas tautas,

Rmn 1 6 iš kurių ir jūs esate Jėzaus Kristaus pašaukti.

Rmn 1 7 Visiems Dievo numylėtiesiems, esantiems Romoje, pašauktiesiems šventiesiems: tebūna jums malonė bei ramybė nuo mūsų Dievo Tėvo ir Viešpaties Jėzaus Kristaus!

Rmn 1 8 Pirmiausia dėkoju savo Dievui per Jėzų Kristų už jus visus, nes visame pasaulyje kalbama apie jūsų tikėjimą.

Rmn 1 9 Man liudytojas Dievas, kuriam tarnauju dvasia, skelbdamas Jo Sūnaus Evangeliją, jog be paliovos jus prisimenu savo maldose,

Rmn 1 10 prašydamas, kad Dievo valia man pavyktų kaip nors atvykti pas jus.

Rmn 1 11 Trokštu jus pamatyti, kad galėčiau perduoti šiek tiek dvasinių dovanų jums sustiprinti,

Rmn 1 12 tai yra drauge pasiguosti bendru jūsų ir mano tikėjimu.

Rmn 1 13 Noriu, broliai, kad žinotumėte, jog ne kartą ketinau atvykti pas jus, -bet iki šiol vis pasitaikydavo kliūčių, -kad ir tarp jūsų turėčiau šiek tiek vaisių kaip ir tarp kitų pagonių.

Rmn 1 14 Juk aš skolingas graikams ir barbarams, mokytiems ir nemokytiems.

Rmn 1 15 Štai kodėl mano širdį traukia ir jums Romoje skelbti Evangeliją.

Rmn 1 16 Aš nesigėdiju Evangelijos, nes ji yra Dievo jėga išgelbėti kiekvienam, kuris tiki, pirma žydai, paskui graikai.

Rmn 1 17 Joje apsiraiškia Dievo teisumas iš tikėjimo į tikėjimą, kaip parašyta: "Teisusis gyvens tikėjimu".

Rmn 1 18 Dievo rūstybė apsieiškia iš dangaus už visokią žmonių bedievybę ir neteisybę, kai teisybę jie užgniaužia neteisumu.

Rmn 1 19 Juk tai, kas gali būti žinoma apie Dievą, jiems aišku, nes Dievas jiems tai apreiškė.

Rmn 1 20 Jo neregimosios ypatybės-Jo amžinoji galybė ir dievybė-nuo pat pasaulio sukūrimo aiškiai suvokiama iš Jo kūrinių, todėl jie nepateisinami.

Rmn 1 21 Pažinę Dievą, jie negarbino Jo kaip Dievo ir Jam nedėkojo, bet tuščiai mąstydami paklydo, ir neišmanę jų širdis aptemo.

Rmn 1 22 Vadindami save išmintingais, tapo kvaili.

Rmn 1 23 Jie išmainė nenykstančiojo Dievo šlovę į nykstančius žmogaus, paukščių, keturkojų bei šliužų atvaizdus.

Rmn 1 24 Todėl Dievas per jų širdies geidulius atidavė juos neskaistumui, kad jie patys terštų savo kūnus.

Rmn 1 25 Jie Dievo tiesą iškeitė į melą ir garbino kūrinius bei tarnavo jiems, o ne Kūrėjui, kuris palaimintas per amžius. Amen!

Rmn 1 26 Todėl Dievas paliko juos gėdingų aistrų valiai. Jų moterys prigimtinius santykius pakeitė priešingais prigimčiai.

Rmn 1 27 Panašiai ir vyrai, pametę prigimtinius santykius su moterimis, užsigeidė vienas kito, ištvirkavo vyrai su vyrais, ir gaudavo už savo paklydimą vertą atpildą.

Rmn 1 28 Kadangi jie nesirūpino pažinti Dievą, tai Dievas leido jiems vadovautis netiksliais išmanymais ir daryti, kas nepridera.

Rmn 1 29 Todėl jie pilni visokio neteisumo, netyrumo, piktybių, godulystės ir piktumo, pilni pavydo, žudynių, nesantikos, klastingumo, paniekos, apkalbų.

Rmn 1 30 Tai šmeižikai, nekenčiantys Dievo, akiplėšos, išpuikėliai, pagyrūnai, išradingi piktadariai, neklausantys tėvų,

Rmn 1 31 neprotingi, nepatikimi, nemylintys, neatlaidūs, negailęstingi.

Rmn 1 32 Nors jie žino teisingą Dievo nuosprendį, kad visa tai darančys verti mirties, jie ne tik patys taip daro, bet ir palaiko taip darančius.

Rmn 2 1 Esi nepateisinamas, kas bebūtum, žmogau, kuris teisi kitą. Juk teisdamas kitą, pasmerki save, nes ir pats tai darai, už ką teisi.

Rmn 2 2 Mes žinome, kad Dievas teisingai teis tuos, kurie tokius nusikaltimus daro.

Rmn 2 3 Nejaugi manai, žmogau, pats taip darydamas ir teisdamas taip darančius, išvengsiąs Dievo teismo?!

Rmn 2 4 Kaip drįsti niekinti Jo gerumo, pakantumo ir kantrumo turtus? Ar nesupranti, kad Dievo gerumas skatina tave atgailauti?

Rmn 2 5 Deja, savo užkietėjimu bei neatgailaujančia širdimi tu pats sau kaupi rūstybę Dievo rūstybės ir Jo teisingo teismo apsieiškimo dienai.

Rmn 2 6 Jis kiekvienam atmokės pagal jo darbus:

Rmn 2 7 tiems, kurie, ištvėringai darydami gera, ieško šlovės, garbingumo ir nemirtingumo, -amžinuoju gyvenimu,

Rmn 2 8 o išpuikėliams, kurie nepaklūsta tiesai, bet yra pasidavę neteisumui, -pykčiu ir rūstybe.

Rmn 2 9 Sielvartas ir suspaudimas sielai kiekvieno žmogaus, kuris daro bloga, pirma žydo, paskui graiko.

Rmn 2 10 Ir šlovė, pagarba bei ramybė kiekvienam, kuris daro gera, pirma žydui, paskui graikui.

Rmn 2 11 Juk Dievas nėra šališkas.

Rmn 2 12 Visi, kurie nusidėjo, neturėdami įstatymo, pražus be įstatymo, o visi, kurie nusidėjo, turėdami įstatymą, bus nuteisti pagal įstatymą.

Rmn 2 13 Ne įstatymo klausytojai teisūs Dievo akyse, bet įstatymo vykdytojai bus išteisinti.

Rmn 2 14 Kai jokio įstatymo neturintys pagony iš prigimties vykdo įstatymo reikalavimus, tada jie-neturintys įstatymo-patys sau yra įstatymas.

Rmn 2 15 Jie parodo, kad įstatymo reikalavimai įrašyti jų širdyse, ir tai liudija jų sąžinė bei mintys, kurios tai kaltina, tai teisia viena kitą.

Rmn 2 16 Aną dieną Dievas per Jėzų Kristų teis žmonių slėpinius, kaip sako mano skelbiama Evangelija.

Rmn 2 17 Štai tu vadiniesi žydas, pasikliauji įstatymu ir giriesi Dievu.

Rmn 2 18 Tu žinai Jo valią ir, įstatymo pamokytas, išmanai, kas geriau.

Rmn 2 19 Išitikinęs, kad esi akluųjų vadovas, šviesa tamsoje esantiems,

Rmn 2 20 neišmanančių mokytojas, kūdikių auklėtojas, turįs įstatyme išreikštą pažinimą ir tiesą.

Rmn 2 21 Tai kodėl tu, mokydamas kitus, nepamokai pats savęs? Kodėl, liepdamas nevogti, pats vagi?

Rmn 2 22 Sakydamas nesvetimauti, pats svetimauji? Bjaurėdamasis stabais, pats apiplėši šventyklas?

Rmn 2 23 Giriesi įstatymu, o paniekini Dievą, laužydamas įstatymą?

Rmn 2 24 Juk parašyta: "Dėl jūsų piktžodžiauja Dievo vardui pagony".

Rmn 2 25 Apipjaustymas, tiesa, naudingas, jei vykdai įstatymą. O jei gu esi įstatymo laužytojas, tavo apipjaustymas tampa neapipjaustymu.

Rmn 2 26 Taigi, kai neapipjaustytas žmogus laikosi įstatymo reikalavimų, ar jo

neapipjaustymas nebus įskaitytas apipjaustymu?

Rmn 2 27 Ar nuo gimimo neapipjaustytas kūne, bet vykdomas įstatymą nepasmerks tavęs, kuris laužai įstatymą, turėdamas jo raidę ir apipjaustymą?

Rmn 2 28 Ne tas yra žydas, kuris išoriškai laikomas žydu, ir ne tas apipjaustymas, kuris išoriškai atliktas kūne.

Rmn 2 29 Bet tas yra žydas, kuris toks viduje, ir tada yra apipjaustymas, kai širdis apipjaustyta dvasioje, o ne pagal raidę. Tokiam ir šlovė ne iš žmonių, bet iš Dievo.

Rmn 3 1 Koks tada pranašumas būti žydu arba kokia nauda iš apipjaustymo?

Rmn 3 2 Visokeriopas! Pirmiausia tas, kad jiems buvo patikėtas Dievo žodis.

Rmn 3 3 Jei kai kurie tapo netikintys, -negi jų netikėjimas panaikins Dievo ištikimybę?

Rmn 3 4 Jokiu būdu! Dievas išlieka teisingas, o kiekvienas žmogus-melagis, kaip parašyta: "Kad Tu būtum pripažintas teisingas savo žodžiuose ir laimėtum, kai esi teisiamas".

Rmn 3 5 Jei mūsų neteisumas iškelia Dievo teisumą, -ką gi sakysime? Gal Dievas neteisus, rūščiai bausdamas? Kalbu, kaip žmonėms įprasta.

Rmn 3 6 Jokiu būdu! Kaip tada Dievas galėtų teisti pasaulį?

Rmn 3 7 Bet jeigu Dievo tiesa per mano melagystę tik dar labiau iškilo Jo šlovei, tai kam dar teisti mane kaip nusidėjėlį?

Rmn 3 8 Tai gal "darykime bloga, kad išeitų gera", -kaip esame šmeižiami ir kaip kai kurie sako mus skelbiant? Tokie pasmerkti vertai.

Rmn 3 9 Tai ką gi? Ar mes turime pirmenybę? Visai ne! Juk jau įrodėme, kad žydai ir pagonys-visi yra nuodėmės valdžioje,

Rmn 3 10 kaip parašyta: "Nėra teisus, nėra nė vieno.

Rmn 3 11 Nėra išmanancio, nėra kas Dievo ieškotų.

Rmn 3 12 Visi paklydo ir tapo netikusiais; nėra kas darytų gera, nėra nė vieno!

Rmn 3 13 Jų gerklė-atviras kapas; savo liežuviais klastas jie raizgė, gyvačių nuodai jų lūpose.

Rmn 3 14 Jų burna pilna keiksmų ir kartumo,

Rmn 3 15 jų kojos eiklios kraujo pralieti,

Rmn 3 16 jų keliuose griuvimas ir vargas.

Rmn 3 17 Jie nepažino taikos kelio,

Rmn 3 18 ir prieš jų akis nestovį Dievo baimę".

Rmn 3 19 Mes gi žinome, kad, ką besakytų įstatymas, jis kalba tiems, kurie yra įstatymo valdžioje, kad visos burnos užsičiauptų ir visas pasaulis pasirodytų kaltas prieš Dievą,

Rmn 3 20 nes įstatymo darbais Jo akivaizdoje nebus išteisintas nė vienas žmogus. Per įstatymą tik pažįstame nuodėmę.

Rmn 3 21 Bet dabar, nepriklausomai nuo įstatymo, yra apreiškintas Dievo teismus, kurį paliudijo Įstatymas ir Pranašai, -

Rmn 3 22 Dievo teismus, tikėjimu į Jėzų Kristų duodamas visiems, kurie tiki.

Nėra jokio skirtumo,

Rmn 3 23 nes visi nusidėjo ir stokoja Dievo šlovės,

Rmn 3 24 o išteisinami dovanai Jo malone dėl atpirkimo, kuris yra Jėzuje Kristuje.

Rmn 3 25 Dievas Jį paskyrė permaldavimo auka, veikiančia per tikėjimą Jo kraujo galia. Jis parodė savo teisumą tuo, kad, būdamas kantrus, nenubaudė už nuodėmes, padarytas anksčiau,

Rmn 3 26 ir parodė savo teisumą dabartiniu metu, pasirodydamas esąs teisingas ir išteisinantis tą, kuris tiki Jėzų.

Rmn 3 27 Kur tada pagrindas girtis? Jis atmetas. Kokiu įstatymu? Darbu? Ne, tik tikėjimo įstatymu.

Rmn 3 28 Mes įsitikinę, kad žmogus išteisinamas tikėjimu, be įstatymo darbų.

Rmn 3 29 Argi Dievas-tiktai žydų Dievas? Ar Jis nėra ir pagonių? Taip, ir pagonių,

Rmn 3 30 nes tėra vienas Dievas, kuris per tikėjimą išteisins apipjaustytus ir per tikėjimą išteisins neapipjaustytus.

Rmn 3 31 O gal tikėjimu panaikiname įstatymą? Jokiu būdu! Priešingai, mes įstatymą įtvirtiname.

Rmn 4 1 O ką pasakysime gavus Abraomą-mūsų protėvį pagal kūną?

Rmn 4 2 Jei Abraomas būtų buvęs išteisintas darbais, jis turėtų kuo pasigirti, tik ne prieš Dievą.

Rmn 4 3 Bet ką sako Raštas? "Abraomas patikėjo Dievu, ir tai jam buvo įskaityta teismu".

Rmn 4 4 Tam, kuris dirba, atlyginimas nelaukiamas malone, bet skola.

Rmn 4 5 O tam, kuris nedirba, bet tiki Tuo, kuris išteisina bedievi, jo tikėjimas įskaitomas jam teismu.

Rmn 4 6 Taip ir Dovydas skelbia palaiminimą žmogui, kuriam Dievas be darbų įskaito teismą:

Rmn 4 7 "Palaiminti, kurių nusikaltimai atleisti, kurių nuodėmės uždengtos; palaimintas žmogus, kuriam Viešpats nuodėmės neįskaito!"

Rmn 4 8 Ar šis palaiminimas taikomas tik apipjaustytiesiems, ar taip pat ir

Rmn 4 9

neapipjaustyti esiems? Mes sakėme, kad Abraomui tikėjimas buvo įskaitytas teisumu.
Rmn 4 10 Kokiu būdu? Jam esant apipjaustytam ar neapipjaustytam? Ne po
apipjaustymo, bet prieš apipjaustymą.
Rmn 4 11 Jis gavo apipjaustymo žymę kaip antspaudą tikėjimo teisumo, kurį
turėjo, būdamas dar neapipjaustytas. Taip jis tapo tėvu visiems tikintiesiems iš
neapipjaustytųjų, kad ir jiems būtų įskaitytas teisumas,
Rmn 4 12 ir apipjaustymo tėvu tiems, kurie ne tik apipjaustyti, bet ir vaikšto
mūsų tėvo Abraomo tikėjimo pėdomis, kurį jis turėjo, būdamas dar neapipjaustytas.
Rmn 4 13 Ne įstatymu rėmėsi Abraomui arba jo palikuonims duotas pažadas, kad
paveldės pasaulį, bet tikėjimo teisumu.
Rmn 4 14 Jei paveldėtojai būtų tie, kurie remiasi įstatymu, tai tikėjimas būtų
tuščias, o pažadas netektų vertės.
Rmn 4 15 Juk įstatymą lydi baudžianti rūstybė, o kur nėra įstatymo, ten nėra ir
nusižengimo.
Rmn 4 16 Taigi paveldėjimas priklauso nuo tikėjimo, kad būtų iš malonės ir
pažadas būtų tikras visiems palikuonims, ne tik tiems, kurie remiasi įstatymu, bet ir tiems,
kurie turi tikėjimą Abraomo, kuris yra mūsų visų tėvas,
Rmn 4 17 kaip parašyta: "Aš padariau tavo daugelio tautų tėvu"; -tėvas prieš
Dievą, kuriuo jis tikėjo, kuris atgaivina mirusius, ir tai, ko nėra, vadina taip, lyg būtų.
Rmn 4 18 Nesant jokios vilties, Abraomas patikėjo viltimi ir taip tapo daugelio
tautų tėvu, kaip jam buvo pasakyta: "Tokie bus tavo palikuonys".
Rmn 4 19 Jis nepavargo tikėti ir nelaikė savo kūno apmirusiu (nors jam buvo
apie šimtą metų) ir Saros iščių apmirusiomis.
Rmn 4 20 Jis nepasidavė netikėjimui Dievo pažadu, bet buvo tvirtas tikėjime,
teikdamas Dievui šlovę
Rmn 4 21 ir būdamas visiškai įsitikinęs, jog, ką Jis pažadėjo, įstengs ir
įvykdyti.
Rmn 4 22 Todėl jam tai buvo įskaityta teisumu.
Rmn 4 23 Tačiau ne vien apie jį parašyta, kad "buvo įskaityta",
Rmn 4 24 bet ir apie mus, -nes turės būti įskaityta ir mums, jei tikime Tą,
kuris prikėlė iš numirusių Jėzų, mūsų viešpatį,
Rmn 4 25 paaukotą dėl mūsų nusikaltimų ir prikeltą mums išteisinti.
Rmn 5 1 Taigi, išteisinti tikėjimu, turime ramybę su Dievu per mūsų viešpatį
Jėzų Kristų,
Rmn 5 2 per kurį tikėjimu pasiekiame tą malonę, kurioje stovime ir džiaugiamės
Dievo šlovės viltimi.
Rmn 5 3 Ir ne vien tuo. Mes taip pat džiaugiamės sielvartais, žinodami, kad
sielvartas ugdo ištvermę,
Rmn 5 4 ištvermė-patirtį, patirtis-viltį.
Rmn 5 5 O viltis neapvilia, nes Dievo meilė yra išlieta mūsų širdyse per
Šventąją Dvasią, kuri mums duota.
Rmn 5 6 Mums dar esant silpniems, Kristus savo metu numirė už bedievius.
Rmn 5 7 Vargu ar kas sutiktų mirti už teisųjį; nebent kas ryžtųsi mirti už
geradarį.
Rmn 5 8 O Dievas mums parodė savo meilę tuo, kad Kristus mirė už mus, kai
tebebuvo nusidėjėliai.
Rmn 5 9 Tad dar tikriaus dabar, kai esame išteisinti Jo krauju, mes būsimės per
Jį išgelbėti nuo rūstybės.
Rmn 5 10 Jeigu, kai dar buvome priešai, mus sutaikė su Dievu Jo Sūnaus mirtis,
tai tuo labiau mus išgelbės Jo gyvybė, kai jau esame sutaikinti.
Rmn 5 11 Negana to, -mes džiaugiamės Dieve per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų, kuriuo
esame sutaikyti.
Rmn 5 12 Todėl, kaip per vieną žmogų nuodėmė įėjo į pasaulį, o per nuodėmę
mirtis, taip ir mirtis pasiekė visus žmones, nes visi nusidėjo.
Rmn 5 13 Nuodėmė buvo pasaulyje ir iki įstatymo, bet, nesant įstatymo, nuodėmė
neįskaitoma.
Rmn 5 14 Vis dėlto nuo Adomo iki Mozės viešpatavo mirtis net tiems, kurie
nebuvo padarę nuodėmių, panašių į nusikaltimą Adomo, kuris buvo Būsimojo provaizdis.
Rmn 5 15 Bet su dovana yra ne taip kaip su kalte. Jei dėl vieno žmogaus
nusikaltimo mirė daugelis, tai tuo labiau Dievo malonė ir malonės dovana per vieną žmogų, Jėzų
Kristų, gausiai atiteko daugybei.
Rmn 5 16 Ne taip yra su dovana kaip su vieno žmogaus nusikaltimu. Juk teismas
vieno nusikaltimą pasmerkė, bet laisva dovana iš daugybės nusikaltimų atvedė į išteisinimą.
Rmn 5 17 Jei dėl vieno žmogaus nusikaltimo mirtis įsiviešpatavo per tą vieną,
tai nepalyginti labiau tie, kurie su pertekliumi gauna malonės bei teisumo dovana, viešpataus
gyvenime per vieną Jėzų Kristų.
Rmn 5 18 Todėl kaip vieno žmogaus nusikaltimas visiems žmonėms užtraukė teismą
ir pasmerkimą, taip vieno žmogaus teisumas visiems pelnė išteisinimą, kad gyventų.
Rmn 5 19 Kaip vieno žmogaus neklusnumo daugelis tapo nusidėjėliais, taip ir
vieno klusnumo daugelis taps teisūs.
Rmn 5 20 Be to, įstatymas įsiterpė, kad nusikaltimas dar labiau padidėtų. Bet
kur buvo apstu nuodėmės, ten dar apstesnė tapo malonė,

The Holy Bible in Lithuanian

Rmn 5 21 kad kaip nuodėmė viešpatavo mirtimi, taip malonė viešpatautų teisumu
amžinajam gyvenimui per Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį.
Rmn 6 1 Ką gi sakysime? Gal mums pasilikti nuodėmėje, kad gausėtų malonė?
Rmn 6 2 Jokiu būdu! Mirę nuodėmei, kaipgi gyvensime joje?
Rmn 6 3 Argi nežinote, jog mes, pakrikštyti Jėzuje Kristuje, buvome
pakrikštyti Jo mirtyje?
Rmn 6 4 Taigi krikštu mes esame kartu su Juo palaidoti mirtyje, kad kaip
Kristus buvo prikeltas iš numirusių Tėvo šlove, taip ir mes gyventume naują gyvenimą.
Rmn 6 5 Jei esame suaugę su Jo mirties paveikslu, būsime suaugę ir su
prisikėlimo,
Rmn 6 6 žinodami, jog mūsų senasis žmogus buvo nukryžiuotas kartu su Juo, kad
būtų sunaikintas nuodėmės kūnas ir kad mes daugiau nebevergausime nuodėmei.
Rmn 6 7 Juk kas miręs, tas išlaisvintas iš nuodėmės.
Rmn 6 8 Jeigu esame mirę su Kristumi, tikime, kad ir gyvensime su Juo.
Rmn 6 9 Žinome, kad, prisikėlęs iš numirusių, Kristus daugiau nebemiršta;
mirtis jau nebeturi Jam galios.
Rmn 6 10 Kad jis mirė, tai mirė nuodėmei kartą visiems laikams, o kad
gyvena-gyvena Dievui.
Rmn 6 11 Taip ir jūs laikykite save mirusiais nuodėmei, o gyvais Dievui
Kristuje Jėzuje, mūsų Viešpatyje.
Rmn 6 12 Todėl neleiskite nuodėmei viešpatauti jūsų mirtingame kūne, kad
nepasiduotumėte jo geiduliams.
Rmn 6 13 Neduokite nuodėmei savo kūno narių kaip neteisumo ginklų, bet
paveskite save Dievui, kaip iš numirusiųjų atgijusius, ir savo narius Jam-kaip teisumo
ginklus.
Rmn 6 14 Nuodėmė neturi jums viešpatauti: jūs ne įstatymo, bet malonės
valdžioje.
Rmn 6 15 Tai ką? Gal darysime nuodėmes, jei esame ne įstatymo, bet malonės
valdžioje? Jokiu būdu!
Rmn 6 16 Argi nežinote, kad pasiduodami kam nors vergauti, jūs iš tiesų tampate
vergaus to, kuriam paklustate: ar tai būtų nuodėmė, vedanti į mirtį, ar paklusnumas, vedantis
į teisumą.
Rmn 6 17 Bet ačiū Dievui, kad, nors buvote nuodėmės vergais, jūs iš širdies
paklusote tam mokymo pavyzdžiui, kuriam buvote pavesti;
Rmn 6 18 ir, išlaisvinti iš nuodėmės, tapote teisumo tarnais.
Rmn 6 19 Kalbu grynai žmogiškai dėl jūsų kūniško silpnumo. Kaip buvote atidavę
savo kūno narius vergauti netyrumui ir nedorybei, kad elgtumėtės nedorai, taip pat atiduokite
savo narius vergauti teisumui, kad taptumėte šventi.
Rmn 6 20 Būdami nuodėmės vergai, jūs buvote nepriklausomi nuo teisumo.
Rmn 6 21 Bet kokį vaisių turėjote tuomet iš to, ko dabar gėdijatės? Juk tų
dalykų galas-mirtis.
Rmn 6 22 O dabar, išlaisvinti iš nuodėmės ir tapę Dievo tarnais, turite kaip
vaisių-šventumą, ir kaip baigtį-amžinąjį gyvenimą.
Rmn 6 23 Atpildas už nuodėmę-mirtis, o Dievo dovana-amžinasis gyvenimas per
Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį.
Rmn 7 1 Ar nežinote, broliai, -aš kalbu žinantiems įstatymą, -kad įstatymas
galioja žmogui, kol jis gyvas?
Rmn 7 2 Pavyzdžiui, ištekęsusi moteris įstatymo surišta su vyru, kol jis
gyvas. Jei vyras miršta, ji tampa laisva nuo įstatymo, rišusio ją su vyru.
Rmn 7 3 Ji vadinsis svetimautoja, jei, vyrui gyvam esant, bus žmona kitam. Bet
jei vyras miršta, ji tampa laisva nuo įstatymo ir, ištekdama už kito, nebėra svetimautoja.
Rmn 7 4 Taip ir jūs, mano broliai, per Kristaus kūną esate mirę įstatymui, kad
priklausytumėte kitam- prikeltam iš numirusių-ir kad mes neštume vaisių Dievui.
Rmn 7 5 Kol gyvenome pagal kūną, mumyse veikė įstatymo pažadintos nuodėmingos
aištos, ir mes nešėme vaisių mirčiai.
Rmn 7 6 Bet dabar, numirę įstatymui, kuriuo buvome surišti, esame išlaisvinti
iš jo, kad tarnautume nauja dvasia, o ne pasenusia raide.
Rmn 7 7 Ką tad pasakysime? Gal įstatymas yra nuodėmė? Jokiu būdu! Bet aš
nebūčiau pažinęs nuodėmės, jei nebūtų įstatymo. Nebūčiau suvokęs geismo, jei įstatymas nebūtų
pasakęs: "Negeisk!"
Rmn 7 8 Bet nuodėmė, per įsakymus gavusi progą, pažadino manyje visokius
geismus, o be įstatymo nuodėmė negyva.
Rmn 7 9 Kadaise be įstatymo aš buvau gyvas. Bet, atėjus įsakymui, atgijo
nuodėmė, ir aš numiriau.
Rmn 7 10 Taip man paaiškėjo, kad įsakymas, skirtas gyvenimui, nuvedė mane į
mirtį.
Rmn 7 11 Nes įsakymo paskatinta nuodėmė mane suvedžiojo ir juo mane nužudė.
Rmn 7 12 Todėl įstatymas šventas; įsakymas taip pat šventas, ir teisingas, ir
geras.
Rmn 7 13 Vadinasi, geras dalykas tapo man mirtimi? Jokiu būdu! Bet nuodėmė
pasirodė nuodėme tuo, kad atnešė man mirtį, pasinaudodama geru dalyku, -kad per įsakymą nuodėmė
taptų be galo nuodėminga.

Rmn	7	14	Nes mes žinome, kad įstatymas yra dvasiškas, o aš esu kūniškas,
parduotas	nuodėmėi.		
Rmn	7	15	Aš net neišmanau, ką darąs, nes darau ne tai, ko noriu, bet tai, ko
nekenčiu.			
Rmn	7	16	O jei darau tai, ko nenoriu, tada sutinku, kad įstatymas geras.
Rmn	7	17	Tada jau nebe aš tai darau, bet manyje gyvenanti nuodėmė.
Rmn	7	18	Aš juk žinau, kad manyje, tai yra mano kūne, nėra jokio gėrio. Gero
trokšti	sugebu, o padaryti-	ne.	
Rmn	7	19	Aš nedarau gėrio, kurio trokštu, o darau blogį, kurio nenoriu.
Rmn	7	20	O jeigu darau, ko nenoriu, tada nebe aš tai darau, bet manyje
gyvenanti	nuodėmė.		
Rmn	7	21	Taigi aš randu tokį įstatymą: kai trokštu padaryti gera, prie manęs
prilimpa	bloga.		
Rmn	7	22	Juk kaip vidinis žmogus aš gėriuosi Dievo įstatymu.
Rmn	7	23	Bet savo nariuose matau kitą įstatymą, kovojantį su mano proto
įstatymu,	ir paverčiantį	mane	belaisviu nuodėmės įstatymo, kuris yra mano nariuose.
Rmn	7	24	Vargšas aš žmogus! Kas išlaisvins mane iš šito mirties kūno!
Rmn	7	25	Bet ačiū Dievui-per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų! Taigi aš pats protu
tarnauju	Dievo įstatymui,	o kūnu-	nuodėmės įstatymui.
Rmn	8	1	Taigi dabar nebėra pasmerkimo tiems, kurie yra Kristuje Jėzuje, kurie
gyvena	ne pagal kūną,	bet pagal	Dvasią.
Rmn	8	2	Nes gyvenimo Kristuje Jėzuje Dvasios įstatymas išlaisvino mane iš
nuodėmės	ir mirties	įstatymo.	
Rmn	8	3	Ko įstatymas nepajėgė, būdamas silpnas dėl kūno, tai įvykdė Dievas.
Jis	atsiuntė	savo sūnų	nuodėmingo kūno pavidalu kaip auką už nuodėmę ir pasmerkė nuodėmę kūne,
Rmn	8	4	kad įstatymo teisumas išsipildytų mumyse, gyvenančiuose ne pagal kūną,
bet pagal	Dvasią.		
Rmn	8	5	Kurie gyvena pagal kūną, tie mąsto kūniškai, o kurie gyvena pagal
Dvasią-	dvasiškai.		
Rmn	8	6	Kūniškas mąstymas-tai mirtis, o dvasiškas-gyvenimas ir ramybė.
Rmn	8	7	Kūniškas mąstymas priešiškas Dievui; jis nepaklūsta Dievo įstatymui ir
net negali	paklusti.		
Rmn	8	8	Ir todėl gyvenantys pagal kūną negali patikti Dievui.
Rmn	8	9	Tačiau jūs negyvenate pagal kūną, bet pagal Dvasią, jei tik Dievo
Dvasia	gyvena	jumyse.	O kas neturi Kristaus Dvasios, tas nėra Jo.
Rmn	8	10	Jeigu Kristus yra jumyse, tai kūnas yra miręs dėl nuodėmės, bet
dvasia-	gyva	dėl	teismo.
Rmn	8	11	Jei jumyse gyvena Dvasia To, kuris Jėzų prikėlė iš numirusių, tai
Jis-	prikelęs	iš numirusių	Kristų-atgaivins ir jūsų mirtingus kūnus savo Dvasia, gyvenančia
jumyse.			
Rmn	8	12	Taigi, broliai, mes nesame skolingi kūnui, kad gyventume pagal kūną.
Rmn	8	13	Jei jūs gyvenate pagal kūną- mirsite. Bet jei dvasia marinate kūniškus
darbus-	gyvensite.		
Rmn	8	14	Visi, vedami Dievo Dvasios, yra Dievo vaikai.
Rmn	8	15	Jūs gi gavote ne vergystės dvasią, kad vėl bijotumėte, bet gavote
įsūnystės	Dvasią,	kuri	šaukiame: "Aba, Tėve!"
Rmn	8	16	Pati Dvasia liudija mūsų dvasiai, kad esame Dievo vaikai.
Rmn	8	17	O jei esame vaikai, tai ir paveldėtojai. Dievo paveldėtojai ir
Kristaus	bendrapaveldėtojai,	jeigu	tik su Juo kenčiame, kad su Juo būtume pašlovinti.
Rmn	8	18	Aš manau, jog šio laiko kentėjimai nieko nereiškia, lyginant juos su
būsimąja	šlove,	kuri	mumyse bus apreikšta.
Rmn	8	19	Kūrinija su ilgesiu laukia, kada bus apreikšti Dievo sūnūs.
Rmn	8	20	Mat kūrinija buvo pajungta tuštybei,-ne savo noru, bet pavergėjo
valia,-su	viltimi,		
Rmn	8	21	kad ir pati kūrinija bus išlaisvinta iš suirimo vergijos ir įgis
šlovingą	Dievo	vaikų	laisvę.
Rmn	8	22	Juk mes žinome, kad visa kūrinija iki šiol dejuoja ir tebėra gimdymo
skausmuose.			
Rmn	8	23	Ir ne tik ji, bet ir mes patys, turintys pirmuosius Dvasios
vaisius,-ir	mes	dejuojame,	kantriai laukdami įsūnijimo, mūsų kūno atpirkimo.
Rmn	8	24	Šia viltimi mes esame išgelbėti, bet regima viltis nėra viltis. Jeigu
kas mato,	tai kam	jam	viltis?
Rmn	8	25	Bet jei viliamės to, ko nematome, tada laukiame ištvermingai.
Rmn	8	26	Taip pat ir Dvasia padeda mūsų silpumui. Nes mes nežinome, ko
turėtume	melsti,	bet pati	Dvasia užtaria mus neišsakomom dejonėm.
Rmn	8	27	Širdžių Tyrėjas žino Dvasios mintis, nes Ji užtaria šventuosius pagal
Dievo	valią.		
Rmn	8	28	Be to, mes žinome, kad mylintiems Dievą viskas išeina į gera, būtent
Jo tikslu	pašaukti	esiams.	
Rmn	8	29	O kuriuos Jis iš anksto numatė, tuos iš anksto ir paskyrė tapti
panašius	į Jo	Sūnaus	atvaizdą, kad šis būtų pirmagimis tarp daugelio brolių.
Rmn	8	30	O kuriuos Jis iš anksto paskyrė, tuos ir pašaukė; kuriuos pašaukė,

tuos ir išteisino; kuriuos išteisino, tuos ir pašlovino.
 Rmn 8 31 Tai ką dėl viso šito pasakysime? Jei Dievas už mus, tai kas gi prieš mus?!

Rmn 8 32 Tas, kuris nepagailėjo savo Sūnaus, bet atidavė Jį už mus visus, -kaipgi Jis ir visko nedovanotų kartu su Juo?

Rmn 8 33 Kas kaltins Dievo išrinktuosius? Juk Dievas išteisina!

Rmn 8 34 Kas pasmerks? Kristus mirė, bet buvo prikeltas ir yra Dievo dešinėje, ir užtaria mus.

Rmn 8 35 Kas gi mus atskirs nuo Kristaus meilės? Ar sielvartas? ar nelaimė? ar persekiojimas? ar badas? ar nuogumas? ar pavojus? ar kalavijas?

Rmn 8 36 Parašyta: "Dėl Tavęs mes žudomi ištisą dieną, laikomi avimis skerdimui".

Rmn 8 37 Tačiau visuose šiuose dalykuose mes esame daugiau negu nugalėtojai per Tą, kuris mus pamilo.

Rmn 8 38 Ir aš įsitikinęs, kad nei mirtis, nei gyvenimas, nei angelai, nei kunigaikštystės, nei galybės, nei dabartis, nei ateitis,

Rmn 8 39 nei aukštumos, nei gelmės, nei jokie kiti kūriniai negalės mūsų atskirti nuo Dievo meilės, kuri yra Kristuje Jėzuje, mūsų Viešpatyje.

Rmn 9 1 Sakau tiesą Kristuje, nemeluoju, -tai liudija ir mano sąžinė Šventojoje Dvasioje,

Rmn 9 2 kad man labai sunku ir nuolat liūdi mano širdis.

Rmn 9 3 Man mieliau būtų pačiam būti prakeiktam ir atskirtam nuo Kristaus vietoj savo brolių, tautiečių pagal kūną,

Rmn 9 4 kurie yra Izraelitai, turintys įsūnystę, šlovę, sandoras, įstatymą, tarnavimą Dievui ir pažadus.

Rmn 9 5 Iš jų-tėvai, ir iš jų kūno atžvilgiu yra kilęs Kristus-visiems viešpataujantis Dievas, palaimintas per amžius. Amen!

Rmn 9 6 Netiesa, kad gali neišsipildyti Dievo žodis. Ne visi, kilę iš Izraelio, priklauso Izraeliui.

Rmn 9 7 Ir ne visi Abraomo palikuonys yra jo vaikai, bet kaip pasakyta: "Iš Izaoko tau bus pašaukti palikuonys".

Rmn 9 8 Tai reiškia, kad ne vaikai pagal kūną yra Dievo vaikai, bet vaikai pagal pažadą laikomi palikuonimis.

Rmn 9 9 O pažado žodis toks: "Apie tą laiką Aš ateisiu, ir Sara turės sūnų".

Rmn 9 10 Ir ne tik tai, bet taip pat ir Rebekai, pradėjusiai iš vieno, mūsų tėvo Izaoko

Rmn 9 11 (dar jos dvyniams negimus ir jiems dar nepadarius nei gero, nei blogo, -kad Dievo nutarimas įvyktų pagal pasirinkimą, ne dėl darbų, bet šaukiančiojo valia),

Rmn 9 12 buvo pasakyta: "Vyresnysis tarnaus jaunesniajam",

Rmn 9 13 kaip ir parašyta: "Jokubą pamilau, o Ezavo nekenčiau".

Rmn 9 14 Ką gi pasakysime? Gal Dievas neteisingai daro? Jokiu būdu!

Rmn 9 15 Jis Mozei kalba: "Aš pasigailėsiu to, kurio norėsiu pasigailėti, ir būsiu gailestingas tam, kuriam norėsiu gailestingas būti".

Rmn 9 16 Tai gi visas priklauso ne nuo to, kuris trokšta ar kuris bėga, bet nuo gailestingąjo Dievo.

Rmn 9 17 Juk Raštas faraonui sako: "Aš iškėliau tave, kad parodyčiau savo jėgą tau ir kad mano vardas būtų skelbiamas visoje žemėje".

Rmn 9 18 Vadinasi, ko Jis nori, to pasigaili, ir kurį nori, tą užkietina.

Rmn 9 19 Gal man pasakysi: "O už ką tada Jis kaltina? Kas gi galėtų atsispirti Jo valiai?"

Rmn 9 20 Ak, žmogau! Kas gi, tiesą sakant, tu toks esi, kad drįsti prieštarauti Dievui? Argi dirbinys klausia meistro: "Kodėl mane tokį padarei?"

Rmn 9 21 Ar puodžius neturi galios moliiui, kad iš to paties minkalo pagamintų vieną indą garbingam panaudojimui, o kitą negarbingam?

Rmn 9 22 O jei gu Dievas, norėdamas parodyti savo rūstybę ir apreikšti savo jėgą, didžiu kantrumu pakentė pražūčiai nužiestus rūstybės indus,

Rmn 9 23 kad apreikštų ir savo šlovės turtus gailestingumo indams, kuriuos iš anksto paruošė šlovei, -

Rmn 9 24 ir mus pašaukė ne tik iš žydų, bet ir iš pagonių?

Rmn 9 25 Jis kalba per Ozėją: "Ne savo tautą pavadinsiu savąja tauta ir nemylima-mylima.

Rmn 9 26 Ir toje vietoje, kur jiems buvo sakyta: 'Jūs ne manoji tauta', ten jie bus vadinami gyvojo Dievo vaikais".

Rmn 9 27 O Izaijas šaukia apie Izraelį: "Nors Izraelio vaikų skaičius būtų kaip jūros smiltys, tik likutis bus išgelbėtas.

Rmn 9 28 Nes Jis pabaigs darbą, greitai įvykdydamas teisumą, skubiai Viešpats atliks darbą žemėje".

Rmn 9 29 Izaijas nusakė iš anksto: "Jei kareivijų Viešpats nebūtų mums palikuonių palikęs, būtume tapę kaip Sodoma, būtume į Gomorą panašūs".

Rmn 9 30 Tai ką gi pasakysime? Kad pagonys, kurie nieškojo teisumo, gavo teisumą, būtent teisumą iš tikėjimo.

Rmn 9 31 O Izraelis, ieškojęs teisumo įstatyme, nepasiekė teisumo įstatymo.

Rmn 9 32 Kodėl? Todėl, kad ieškojo jo ne tikėjimu, bet įstatymo darbais. Jie užkliuvo už suklupimo akmens,

Rmn 9 33 kaip parašyta: "Štai dedu sione suklupimo akmenį, papiktinimo uolą; bet kas Jūs tiki, nebus sugėdintas".

Rmn 10 1 Broliai, mano širdies troškimas ir malda Dievui yra už Izraelį, -kad jie išsigelbėtų.

Rmn 10 2 Aš jiems liudiju, kad jie turi uolumo Dievui, tačiau be pažinimo.

Rmn 10 3 Nesuprasdami Dievo teismo ir bandydami įtvirtinti savąjį teismą, jie nepakluso Dievo teismui.

Rmn 10 4 Nes įstatymo pabaiga-Kristus, išteisinimui kiekvieno, kuris tiki.

Rmn 10 5 Mozė rašo apie teismą iš įstatymo: "Jį vykdydamas žmogus juo gyvens".

Rmn 10 6 Bet teismas iš tikėjimo kalba taip: "Nesakyk savo širdyje: 'Kas įžengs į dangų?' -tai yra Kristaus atsivesti;

Rmn 10 7 arba: 'Kas nusileis į bedugnę?' - tai yra Kristaus iš numirusių susigrąžinti".

Rmn 10 8 Bet ką jis sako?-"Arti tavęs yra žodis-tavo burnoje ir tavo širdyje", -tai yra mūsų skelbiamas tikėjimo žodis.

Rmn 10 9 Jeigu lūpomis išpažinsi Viešpatį Jėzų ir širdimi tikėsi, kad Dievas Jį prikėlė iš numirusių, būsi išgelbėtas.

Rmn 10 10 Nes širdimi tikima, ir taip įgyjamas teismas, o lūpomis išpažįstama, ir taip įgyjamas išgelbėjimas.

Rmn 10 11 Raštas juk sako: "Kiekvienas, kuris Jį tiki, nebus sugėdintas".

Rmn 10 12 Nėra skirtumo tarp žydo ir graiko, nes tas pats Viešpats visiems, turtingas kiekvienam, kuris Jį šaukiasi,

Rmn 10 13 juk "kiekvienas, kuris šaukiasi Viešpaties vardo, bus išgelbėtas".

Rmn 10 14 Kaip žmonės šauksis Tą, kurio neįtikėjo? Ir kaip jie įtikės Tą, apie kurį negirdėjo? Kaip išgirs be skelbėjo?

Rmn 10 15 Ir kaip jie skelbs, jei nebus pasiųsti? Kaip parašyta: "Kokios puikios kojos tų, kurie skelbia ramybės Evangeliją, kurie neša geras žinias!"

Rmn 10 16 Bet ne visi pakluso Evangelijai. Nes Izaijas sako: "Viešpatie, kas patikėjo mūsų skelbimu?"

Rmn 10 17 Taigi tikėjimas-iš klausymo, klausymas-iš Dievo žodžio.

Rmn 10 18 Bet aš klausiu: argi jie negirdėjo? Kaip gi ne! "Po visą žemę pasklido jų garsas, ir jų žodžiai-iki pasaulio pakraščių".

Rmn 10 19 Klausiu toliau: ar Izraelis nežinojo? Bet Mozė pirmas sako: "Aš sukelsiu jums pavydą per netautą, sukelsiu pyktį per neišmanančią tautą".

Rmn 10 20 Izaijas labai drąsiai sako: "Mane atrado tie, kurie manęs neieškojo, apsireiškiau tiems, kurie apie mane neklausinėjo".

Rmn 10 21 Bet Izraeliui sako: "Ištiesą dieną Aš laikiau ištiesęs savo rankas į neklusnią ir prieštaraujančią tautą".

Rmn 11 1 Tad aš klausiu: ar Dievas atstūmė savo tautą? Jokiu būdu! Juk ir aš izraelitas, iš Abraomo palikuonių, iš Benjamino giminės.

Rmn 11 2 Dievas neatstūmė savosios tautos, kurią iš anksto numatė. Ar nežinote, ką sako Raštas apie Eliją, kai šis skundžiasi Izraeliu:

Rmn 11 3 "Viešpatie, jie išžudė Tavo pranašus, išgriovė Tavo aukurus; aš vienas belikau, ir jie tyko mano gyvybės".

Rmn 11 4 O kaip skamba Dievo atsakymas? "Aš pasilaikiau septynis tūkstančius vyrų, kurie nesulenkė kelių prieš Baalį".

Rmn 11 5 Ir dabartiniu metu yra malonės išrinktas likutis.

Rmn 11 6 Ir jei malone, tai ne dėl darbų, nes tada malonė nebūtų malonė. Bet jeigu darbais, tai jau nebus malonė; kitaip darbas nebūtų darbas.

Rmn 11 7 Tai ką gi? Izraelis nepasiekė to, ko ieškojo. Pasiekė tiktai išrinktoji dalis. Kiti buvo apakinti,

Rmn 11 8 kaip parašyta: "Dievas jiems siuntė snaudulio dvasią, kad akys neregėtų ir ausys negirdėtų iki šios dienos".

Rmn 11 9 Ir Dovydas sako: "Jų stalas tepavirsta jiems spąstais, žabangais, suklupimo akmeniu ir atpildu.

Rmn 11 10 Tegul aptemsta jų akys, kad neregėtų, ir jų nugarą laikyk nuolat sulenktą".

Rmn 11 11 Tad aš klausiu: negi izraelitai taip suklupo, kad pargriūtų? Jokiu būdu! Tik per jų suklupimą pagonims atėjo išgelbėjimas, kad juos paimtų pavydas.

Rmn 11 12 Bet jeigu jų suklupimas yra pasauliui praturtinimas ir jų sumažėjimas-pagonims praturtinimas, tai ką duos jų visuma?

Rmn 11 13 Jums, pagonims, sakau: būdamas pagonių apaštalas, aš gerbiu savo tarnavimą:

Rmn 11 14 gal kaip nors man pavyks sukelti savo tautiečių pavydą ir bent kai kuriuos išgelbėti.

Rmn 11 15 Jeigu jų atmetimas reiškia pasauliui sutaikinimą, tai ką gi reikėtų jų priėmimas, jei ne gyvenimą iš numirusių?

Rmn 11 16 Jei pirmieji vaisiai šventi, tai šventa ir visuma. Jei šaknis šventa, tai ir šakos.

Rmn 11 17 Jeigu kai kurios šakos buvo nulažtos, o tu-laukinis alyvmedis-esi

tarp jų įskiepytas ir tapęs šaknies bei alyvmedžio syvų dalininku,
 Rmn 11 18 tai nesi didžiuk prieš anas šakas! O jei gu didžiuoji esi, tai žinok,
 kad ne tu išlaikai šaknį, bet šaknis tavę.
 Rmn 11 19 Gal pasakysi: "Šakos nulaužtos tam, kad aš būčiau įskiepytas?"
 Rmn 11 20 Gerai! Jos nulaužtos dėl netikėjimo, o tu stovi tikėjimu.
 Nesididžiuk, bet bijok!
 Rmn 11 21 Jei Dievas nepagailėjo prigimtinių šakų, gali nepagailėti ir tavęs.
 Rmn 11 22 Taigi matai Dievo gerumą ir griežtumą: nupuolusiems-griežtumas, o
 tau-gerumas, jei pasiliksi Jo gerume, kitaip-ir tu būsi iškiristas!
 Rmn 11 23 Bet ir anie, jei nepasiliks netikėjime, bus priskiepyti, nes Dievas
 turi galią ir vėl juos priskiepyti.
 Rmn 11 24 Tad jei gu buvai iškiristas iš prigimtojo laukinio alyvmedžio ir prieš
 prigimtį įskiepytas tauriajame alyvmedyje, tai juo labiau jie- tikrosios šakos-bus priskiepyti
 savajame alyvmedyje.
 Rmn 11 25 Aš nenoriu, broliai, palikti jus nežinioje dėl šios paslapties, -kad
 jūs per aukštai apie save nemanytumėte: dalis Izraelio užkietėjo, kol įeis pagonių visuma,
 Rmn 11 26 o tada bus išgelbėtas visas Izraelis, kaip parašyta: "Iš Šiono ateis
 Gelbėtojas ir nukreips bedievystes nuo Jokūbo.
 Rmn 11 27 Tokia bus jiems mano sandora, kai nuimsiu jų nuodėmes".
 Rmn 11 28 Žiūrint Evangelijos, jie yra Dievo priešai jūsų naudai; bet pagal
 išrinkimą jie numylėtiniai dėl savųjų tėvų.
 Rmn 11 29 Juk Dievo dovanos ir pašaukimas-neatsaukiami.
 Rmn 11 30 Kaip jūs kadaise netikėjote Dievu, o dabar per jų netikėjimą patyrėte
 gailestingumą,
 Rmn 11 31 taip ir jie dabar netiki, kad dėl jums suteikto pasigailėjimo ir jie
 susilauktų gailestingumo.
 Rmn 11 32 Dievas juos visus uždarė netikėjime, kad visų pasigailėtų.
 Rmn 11 33 O Dievo turtų, išminties ir pažinimo gelmė! Kokie neištiriami Jo
 teismai ir nesusekami Jo keliai!
 Rmn 11 34 "Ir kas gi pažino viešpaties mintį? Ir kas buvo Jo patarėju?"
 Rmn 11 35 "Arba kas Jam yra davęs pirmas, kad jam būtų atmokėta?"
 Rmn 11 36 Iš Jo, per Jį ir Jam yra visa. Jam šlovė per amžius! Amen.
 Rmn 12 1 gailestingumu aš prašau jus, broliai, aukoti savo kūnus kaip gyvą,
 šventą, Dievui patinkančią auką, -tai jūsų sąmoningas tarnavimas.
 Rmn 12 2 Ir neprisitaikykite prie šio pasaulio, bet pasikeiskite, atnaujindami
 savo protą, kad galėtumėte ištiirti, kas yra gera, priimtina ir tobula Dievo valia.
 Rmn 12 3 Iš man suteiktos malonės raginu kiekvieną iš jūsų nemanyti apie save
 geriau negu dera manyti, bet manyti apie save blaiviai, pagal kiekvienam Dievo duotąjį
 tikėjimo saiką.
 Rmn 12 4 Juk kaip viename kūne turime daug narių, bet ne visi nariai atlieka tą
 patį uždavinį,
 Rmn 12 5 taip ir mūsų daugybė yra vienas kūnas Kristuje, o pavieniui-vieni kitų
 nariai.
 Rmn 12 6 Pagal mums suteiktą malonę turime įvairių dovanų. Jei kas turi
 pranašavimą, tepranašauja pagal tikėjimo saiką;
 Rmn 12 7 jei kas turi tarnavimą-tetarnauja; kas mokymą-temoko;
 Rmn 12 8 kas skatinimą-teskatina; kas duoda-tedaro tai iš atviros širdies; kas
 vadovauja-tevadovauja uoliai; kas daro gailestingumo darbus-tedaro tai su džiaugsmu.
 Rmn 12 9 Meilė tebūna neveidmainiška. Venkite pikto, laikykitės gero.
 Rmn 12 10 Švelniai mylėkite vienas kitą broliška meile; pagarbiai vertinkite
 kitus aukščiau nei save.
 Rmn 12 11 Uolumu nebūkite tingūs; būkite liepsnojančios dvasios, tarnaukite
 viešpačiui.
 Rmn 12 12 Džiaukitės viltimi, būkite kantrūs išmėginimuose, nepaliaujamai
 melskitės.
 Rmn 12 13 Dalinkitės šventųjų poreikiais, puoselėkite svetingumą.
 Rmn 12 14 Laiminkite savo persekiotojus, laiminkite, o ne keikite.
 Rmn 12 15 Džiaukitės su besidžiaugiančiais, verkite su verkiančiais.
 Rmn 12 16 Būkite vienminčiai tarpusavyje. Negalvokite apie didelius dalykus, bet
 sekite nuolankiai siais. Nebūkite išmintingi savo akyse.
 Rmn 12 17 Niekam neatmokėkite pikto už pikta, rūpinkitės tuo, kas dora visų
 žmonių akyse.
 Rmn 12 18 kiek įmanoma ir kiek nuo jūsų priklauso, gyvenkite taikingai su visais
 žmonėmis.
 Rmn 12 19 Nekeršykite patys, mylimieji, bet palikite tai rūstybei, nes parašyta:
 "Mano kerštas, Aš atmokėsiu", -sako Viešpats.
 Rmn 12 20 Todėl, jei tavo priešininkas alkanas, pavalgydink jį, jei trokšta,
 pagirdyk jį. Taip darydamas, tu sukrausi žarijas ant jo galvos.
 Rmn 12 21 Nesiduok pikto nugalimas, bet nugalėk pikta gerumu.
 Rmn 13 1 Kiekviena siela tebūna klusni aukštesnėms valdžioms, nes nėra
 valdžios, kuri nebūtų iš Dievo. Esančios valdžios yra Dievo nustatytos.
 Rmn 13 2 Todėl kas priešinasi valdžiai, priešinasi Dievo tvarkai. Kurie

priešinas, užsitraukia sau teisimą.
Rmn 13 3 Nes valdininkų bijoma ne gera darant, o bloga. Nori nebijoti valdžios?
Daryk gera, ir susilauksi iš jos pagyrimo.
Rmn 13 4 Juk valdininkas yra Dievo tarnas tavo labui. Bet jei darai
bloga-bijok, nes jis ne veltui nešioja kardą. Jis yra Dievo tarnas ir baudžia, įvykdydamas
rūstybę darantiems pikta.
Rmn 13 5 Todėl reikia paklusti ne tik dėl rūstybės, bet ir dėl sąžinės.
Rmn 13 6 Juk todėl ir mokesčius mokate, nes anie yra Dievo tarnai, nuolatos
užsiimantys tais dalykais.
Rmn 13 7 Atiduokite visiems, ką privalote: kam mokestį-mokestį, kam
muitą-muitą, kam baime-baimę, kam pagarbą-pagarbą.
Rmn 13 8 Niekam nebūkite ką nors skolingi, išskyrus meilę vienas kitam, nes kas
myli, tas įvykdo įstatymą.
Rmn 13 9 Juk įsakymai: "Nesvetimauk, nežudyk, nevok, neteisingai neliudyk,
negeisk" ir kiti, yra sutraukti į šį posakį: "Mylėk savo artimą kaip save patį".
Rmn 13 10 Meilė nedaro blogo artimui. Todėl meilė-įstatymo išpildymas.
Rmn 13 11 Taip elkitės, suprasdami, koks dabar laikas. Išmušė valanda mums
pabusti iš miego. Dabar mūsų išgelbėjimas arčiau negu tada, kai įtikėjome.
Rmn 13 12 Naktis nuslinko, diena prisiartino. Todėl nusimeskime tamsos darbus,
apsiginkluokime šviesos ginklais!
Rmn 13 13 Kaip dieną, elkimės dorai: nepasiiduokime apsirijimui ir girtavimui,
gašlavimui ir paleistuvavimui, vaidams ir pavydui,
Rmn 13 14 bet apsirenkite viešpačiu Jėzumi Kristumi ir netenkinkite kūno
geidulių.
Rmn 14 1 silpno tikėjimo žmogų priimkite, bet venkite ginčų dėl skirtingų
nuomonių.
Rmn 14 2 vienas įsitikinęs, kad galima viską valgyti, o silpnas valgo tik
daržoves.
Rmn 14 3 Kuris valgo, teneniekina nevalgančio, o kuris nevalgo, teneteisia
valgančio, nes Dievas jį priėmė.
Rmn 14 4 Kas tu toks, kad drįsti teisti kito tarną?! Ar jis stovi, ar
krenta-tai savajam viešpačiui. Bet jis stovės, nes Dievas turi galią jį išlaikyti.
Rmn 14 5 vienas išskiria vieną dieną iš kitų dienų, o kitam jos visos vienodos.
Kiekvienas tebūna įsitikinęs pagal savo išmanymą.
Rmn 14 6 Tas, kuris išskiria dieną, daro tai viešpačiui, ir tas, kuris
neišskiria dienos, nesilaiko jos viešpačiui. Tas, kuris valgo-valgo viešpačiui, nes jis dėkoja
Dievui, o tas, kuris nevalgo-nevalgo viešpačiui ir dėkoja Dievui.
Rmn 14 7 Nė vienas iš mūsų negyvena sau ir nė vienas sau nemiršta.
Rmn 14 8 Jei mes gyvename, gyvename viešpačiui, ir jei gu mirštame, viešpačiui
mirštame. Todėl, ar mes gyvename, ar mirštame, - esame viešpaties.
Rmn 14 9 Nes dėl to Kristus ir mirė, ir prisikėlė, ir atgijo, kad būtų ir
mirusiųjų, ir gyvųjų viešpats.
Rmn 14 10 Tai kodėl gi tu teisi savo brolių? Arba kodėl niekini savo brolių? Juk
mes visi stosime prieš Kristaus teismo krasę.
Rmn 14 11 Parašyta: "Kaip Aš gyvas, -sako viešpats, -prieš mane suklups kiekvienas
kelis, ir kiekvienos lūpos išpažins Dievą".
Rmn 14 12 Taigi kiekvienas iš mūsų duos Dievui apyskaitą už save.
Rmn 14 13 Tad liaukimės teisti vieni kitus. Verčiau nuspręskime neduoti broliui
akstino nupulsti ar pasipiktinti.
Rmn 14 14 Žinau ir esu įsitikinęs viešpatyje Jėzuje, kad nieko nėra savaime
netyro. Bet tam, kas mano esant netyrų dalykų, tam jie netyri.
Rmn 14 15 Jei tavo brolis isižeidžia dėl maisto, tu jau nebesielgi iš meilės.
Savo maistu nežlugdyk to, už kurį mirė Kristus!
Rmn 14 16 Jūsų gėris tegul nebūna akstinas piktžodžiauti.
Rmn 14 17 Dievo karalystė nėra valgymas ir gėrimas, bet teisumas, ramybė ir
džiaugsmas Šventojoje Dvasioje.
Rmn 14 18 Kas taip Kristui tarnauja, tas priimtinas Dievui ir vertas žmonių
pirtarimo.
Rmn 14 19 Tad siekime to, kas atneša ramybę ir pasitarnauja tarpusavio ugdymui.
Rmn 14 20 Negriauk Dievo darbo dėl maisto! Nors viskas tyra, bet yra bloga
žmogui, kuris valgo kitų papiktinimui.
Rmn 14 21 Gera yra nevalgyti mėsos, negerti vyno ir vengti visko, kas tavo brolių
piktina, žeidžia ar silpnina.
Rmn 14 22 Turį tikėjimą? Turėk jį sau, prieš Dievą. Laimingas tas, kuris
nesmerkia savęs už tai, ką pasirenka.
Rmn 14 23 O kas valgo abejodamas, tas smerktinas, nes valgo ne iš įsitikinimo.
Visa, kas daroma ne iš įsitikinimo, yra nuodėmė.
Rmn 15 1 Mes, stiprieji, turime pakęsti silpnųjų silpnybes ir ne sau
pataikauti.
Rmn 15 2 Kiekvienas iš mūsų tebūna malonus artimui jo labui ir pažangai.
Rmn 15 3 Nes ir Kristus gyveno ne savo malonumui, bet, kaip parašyta: "Tave
keikiančiųjų keiksmas krito ant manęs".

Rmn 15 4 O visa, kas anksčiau parašyta, mums pamokyti parašyta, kad ištvėrme ir Raštų paguoda turėtume viltį.

Rmn 15 5 Ištvėrmės ir paguodos Dievas teduoda jums tarpusavyje būti vienos minties, Kristaus Jėzaus pavyzdžiu,

Rmn 15 6 kad sutartinai vienu balsu šlovintumėte Dievą, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvą.

Rmn 15 7 Todėl priimkite vienas kitą, kaip ir Kristus jus priėmė į Dievo šlovę.

Rmn 15 8 Aš sakau: Kristus tapo apipjaustytyjų tarnas dėl Dievo tiesos, kad patvirtintų tėvams suteiktus pažadus

Rmn 15 9 ir kad pagonyms šlovintų Dievą už Jo gailestingumą, kaip parašyta: "Todėl išpažinsiu Tave tarp pagonių, Tavo vardui giedosiu".

Rmn 15 10 Ir vėl sakoma: "Džiaukitės, pagonyms, kartu su Jo tauta".

Rmn 15 11 Ir dar: "Girkite Viešpatį, visi pagonyms, šlovinkite Jį visos tautos".

Rmn 15 12 Ir Izaijas vėl sako: "Bus Jesės šaknis, Tas, kuris pakils valdyti pagonių, ir Juo vilsis pagonyms".

Rmn 15 13 Tegul vilties Dievas pripildo jus dideliu džiaugsmu ir tikėjimo ramybe, kad Šventosios Dvasios jėga būtumėte pertekę vilties.

Rmn 15 14 Aš, mano broliai, esu įsitikinęs, kad jūs esate kupini gerumo, pilni visokio pažinimo ir galite vieni kitus perspėti.

Rmn 15 15 Parašiau jums, broliai, kai kur kiek per drąsiai, norėdamas jums priminti, kad dėl Dievo man suteiktos malonės

Rmn 15 16 turiu būti pagonims Jėzaus Kristaus tarnas ir skelbti Dievo Evangeliją, kad pagonių auka taptų priimtina, Šventosios Dvasios pašventinta.

Rmn 15 17 Taigi Kristuje Jėzuje aš galiu pasigirti Dievo darbais.

Rmn 15 18 Juk nedirščiau ko nors pasakoti, ko Kristus nebūtų per mane nuveikęs, kad pagonyms paklustų žodžiu ir darbu;

Rmn 15 19 galiniais ženklais ir stebuklais, Dievo Dvasios jėga nuo Jeruzalės ir aplinkui, iki Ilyrijos, aš iki galo paskelbiau Kristaus Evangeliją.

Rmn 15 20 Be to, kad nestatyčiau ant svetimų pamatų, aš stengiausi skelbti Evangeliją ne ten, kur Kristaus vardas jau pagarsintas,

Rmn 15 21 bet, kaip parašyta: "Pamatys tie, kuriems nebuvo apie Jį skelbta, ir supras tie, kurie nebuvo girdėję".

Rmn 15 22 Todėl aš ir buvau daug kartų sutrukdytas pas jus atvykti.

Rmn 15 23 Bet dabar, neturėdamas vietos šiuose kraštuose ir daugelį metų trokšdamas atvykti pas jus,

Rmn 15 24 aš apsilankysiu, kai keliausiu į Ispaniją. Turiu vilties, keliaudamas pro šalį, išvysti jus ir tikiuosi, kad jūs palydėsite mane, prieš tai nors kiek pasimėgavusį bendravimu su jumis.

Rmn 15 25 Bet dabar vykstu į Jeruzalę šventiesiems patarnauti.

Rmn 15 26 Mat Makedonijai ir Achajai buvo malonu padaryti rinkliavą Jeruzalės šventųjų beturčiams.

Rmn 15 27 Joms tai labai patiko, ir iš tikro jos yra jų skolininkės. Jei gu pagonyms tapo jų dvasinių gėrybių dalininkais, tai jų pareiga-patarnauti medžiaginėmis gėrybėmis.

Rmn 15 28 Taigi, baigęs šį reikalą ir jiems saugiai atidavęs, kas surinkta, keliausiu pro jus į Ispaniją.

Rmn 15 29 Ir aš esu tikras, kad atvyksiu pas jus Kristaus Evangelijos palaiminimo pilnatvėje.

Rmn 15 30 Todėl maldauju jus, broliai, dėl Viešpaties Jėzaus Kristaus ir Dvasios meilės, kad jūs kartu su manimi kovotumėte už mane maldose Dievui,

Rmn 15 31 kad būčiau išgelbėtas nuo netikinčiųjų Judėjoje, kad mano paslauga Jeruzalei būtų priimtina šventiesiems,

Rmn 15 32 ir kad pagal Dievo valią atvykčiau pas jus su džiaugsmu ir atsigalvinačiau drauge su jumis.

Rmn 15 33 Ramybės Dievas tebūnie su jumis visais! Amen.

Rmn 16 1 Pavedu jums mūsų sesę Febę, kuri yra Kenchrėjos bažnyčios tarnautoja;

Rmn 16 2 priimkite ją Viešpatyje, kaip pridėra šventiesiems, ir padėkite jai, prireikus jūsų paramos,

Rmn 16 3 nes ir ji yra padėjusi daug kam ir man pačiam.

Rmn 16 3 Sveikinkite Priscilę ir Akvilą, mano bendradarbius Kristuje Jėzuje,

Rmn 16 4 kurie guldė galvas, gelbėdami mano gyvybę. Jiems dėkoju ne aš vienas, bet ir visos pagonių bažnyčios.

Rmn 16 5 Taip pat pasveikinkite bažnyčią, kuri yra jų namuose. Sveikinkite mano mylimąjį Epenetą-pirmąjį vaisių Kristui Azijoje.

Rmn 16 6 Sveikinkite Mariją, kuri daug darbavosi dėl mūsų.

Rmn 16 7 Sveikinkite Androniką ir Juniją, mano tautiečius, kalėjusius su manimi; jie žymūs tarp apaštalų ir anksčiau už mane yra Kristuje.

Rmn 16 8 Sveikinkite mano mylimąjį Viešpatyje Ampliatą.

Rmn 16 9 Sveikinkite mūsų bendradarbį Kristuje Urboną ir mano mylimąjį Stachį.

Rmn 16 10 Sveikinkite Apelį, išbandytą Kristuje. Sveikinkite tuos, kurie iš Aristobulo namų.

Rmn 16 11 Sveikinkite mano tautietį Erodioną. Sveikinkite tuos iš Narcizo šeimos, kurie yra Viešpatyje.

Rmn	16	12	Sveikinkite Trifeną ir Trifosą, besidarbuojančias Viešpatyje.
Sveikinkite	mieląją Persidę, kuri daug darbavosi Viešpatyje.		
Rmn	16	13	Sveikinkite išrinktąjį Viešpatyje Rufą, taip pat ir jo bei mano motiną.
Rmn	16	14	Sveikinkite Asinkritą, Flegontą, Hermį, Patrobą, Hermą ir su jais esančius brolius.
Rmn	16	15	Sveikinkite Filologą ir Juliją, Nerėją ir jo seserį, Olimpą ir visus šventuosius, kurie yra su jais.
Rmn	16	16	Sveikinkite vieni kitus šventu pabučiavimu. Jus sveikina visos Kristaus bažnyčios.
Rmn	16	17	Prašau jus, broliai, įsidėmėti tuos, kurie kelia susiskaldymus bei papiktinimus, prieštaraudami mokymui, kurio jūs išmokote. Venkite jų!
Rmn	16	18	Tokie žmonės netarnauja mūsų Viešpačiui Jėzui Kristui, bet savo pilvui. Saldžiomis ir pataikūniškomis kalbomis jie apgaudinėja paprastųjų širdis.
Rmn	16	19	Jūsų klusnumas žinomas visur. Todėl džiaugiuosi jumis, ir linkiu, kad būtumėte išmintingi gėriui ir neišmanūs blogiui.
Rmn	16	20	O ramybės Dievas sutryps šėtoną po jūsų kojomis greitu laiku. Mūsų Viešpaties Jėzaus malonė tebūnie su jumis! Amen.
Rmn	16	21	Jus sveikina mano bendradarbis Timotiejus ir mano tautiečiai Liucijus, Jasonas ir Sosipatras.
Rmn	16	22	Aš, Tercijus, šio laiško surašytojas, sveikinu jus Viešpatyje.
Rmn	16	23	Jus sveikina Gajus, mano ir visos bažnyčios šeimininkas. Jus sveikina Erastas, miesto išdinininkas, ir mano brolis Kvartas.
Rmn	16	24	Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė tebūnie su jumis visais. Amen.
Rmn	16	25	Tam, kuris gali jus sustiprinti pagal mano Evangeliją ir Jėzaus Kristaus skelbimą, pagal apreiškimo paslaptį, nutylėtą nuo pasaulio pradžios,
Rmn	16	26	bet dabar atskleistą ir pranašų raštais amžinojo Dievo įsakymu paskelbtą visoms tautoms, kad jos paklustų tikėjimui, -
Rmn	16	27	vienam išmintingajam Dievui per Jėzų Kristų šlovė per amžius! Amen.
1Cr	1	1	Paulius, Dievo valia pašauktas Kristaus Jėzaus apaštalas, ir brolis Sostenas -
1Cr	1	2	Dievo bažnyčiai Korinte, pašventintiems Kristuje Jėzuje,
pašauktiesiems šventiesiems su visais, kurie šaukiasi mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus vardo kiekvienoje vietoje pas jus ir pas mus.			
1Cr	1	3	Malonė ir ramybė jums nuo Dievo, mūsų Tėvo, ir Viešpaties Jėzaus Kristaus!
1Cr	1	4	Aš nuolat dėkoju dėl jūsų Dievui už Dievo malonę, suteiktą jums per Jėzų Kristų,
1Cr	1	5	kad per Jį praturtėjote viskuo - visokiu žodžiu ir visokiu pažinimu, -
1Cr	1	6	ir Kristaus liudijimas jumyse tapo tvirtas.
1Cr	1	7	Todėl jums nestinga jokios dovanos laukiant, kada apsireikš mūsų Viešpats Jėzus Kristus,
1Cr	1	8	kuris ir sutvirtins jus iki galo, kad būtumėte nekalti mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus dieną.
1Cr	1	9	Ištikimas yra Dievas, kuris jus pašaukė į savo Sūnaus, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus, bendravimą.
1Cr	1	10	BroLIAI, viešpaties Jėzaus Kristaus vardu maldauju jus, kad visi vienaip kalbėtumėte ir nebūtų tarp jūsų susiskaldymų, bet kad būtumėte tobulai suvienyti vienos minties ir vieno sprendimo.
1Cr	1	11	Mat Chlojės namiškiai pranešė man apie jus, mano broLIAI, kad tarp jūsų esama kivirčių.
1Cr	1	12	Turiu omenyje tai, kad iš jūsų yra tokių, kurie sako: "Aš esu Pauliaus", "aš-Apolo", "aš-Kefo", "o aš-Kristaus".
1Cr	1	13	Argi Kristus padalytas? Argi Paulius buvo už jus nukryžiuotas? Argi vardan Pauliaus buvote pakrikštyti?
1Cr	1	14	Ačiū Dievui, kad pas jus nieko daugiau nekrikštijau, išskyrus Krispą ir Gajų,
1Cr	1	15	kad niekas nesakytų, jog aš krikštiju savo paties vardu.
1Cr	1	16	Tiesa, pakrikštijau taip pat Stepono namus, o daugiau nežinau, ar ką pakrikštijau.
1Cr	1	17	Kristus nesiuntė manęs krikštyti, bet Evangelijos skelbti, -ne žodžių išmintimi, kad Kristaus kryžius netaptų bereikšmis.
1Cr	1	18	Mat žodis apie kryžių tiems, kurie žūsta, yra kvailystė, bet mums, išgelbėtiems, jis yra Dievo jėga.
1Cr	1	19	Nes parašyta: "Sunaikinsiu išmintingųjų išmintį, niekais paversiu protingųjų išmanymą".
1Cr	1	20	Kur išminčius? Kur Rašto žinovas? Kur šio amžiaus tyrinėtojas? Argi Dievas nepavertė šio pasaulio išminties kvailyste?
1Cr	1	21	Kadangi pasaulis išmintimi nepažino Dievo pagal Jo išmintį, tai Dievui patiko skelbimo kvailumu išgelbėti tuos, kurie tiki.
1Cr	1	22	Žydai reikalauja ženklų, graikai ieško išminties,
1Cr	1	23	bet mes skelbiame Kristų nukryžiuotąjį, kuris žydams yra papiktinimas,

o pagonims-kvailystė.

1Cr 1 24 Bet pašauktiesiems-tiek žydams, tiek graikams-skelbiame Kristų-Dievo
jėgą ir Dievo išmintį.
1Cr 1 25 Dievo kvailystė išmintingesnė už žmones ir Dievo silpnybė stipresnė už
žmones.
1Cr 1 26 Juk jūs matote savo pašaukimą, broliai, -nedaug tarp jūsų kūno
atžvilgiu išmintingų, nedaug galingų, nedaug kilmingų.
1Cr 1 27 Bet Dievas išsirinko, kas pasaulyje kvaila, kad sugėdintų išminčius.
Dievas išsirinko, kas pasaulyje silpna, kad sugėdintų, kas galinga.
1Cr 1 28 Ir kas pasaulyje žemos kilmės, kas paniekinta, kas yra niekas, Dievas
išsirinko, kad niekais paverstų tai, kas laikoma kažkuo, -
1Cr 1 29 kad joks kūnas nesigirtų prieš Dievą.
1Cr 1 30 Jo dėka jūs esate Kristuje Jėzuje, kuris mums tapo išmintimi iš Dievo,
teisumu, pašventinimu ir atpirkimu,
1Cr 1 31 kad, kaip parašyta: "Kas giriasi, tesigiria viešpačiu".
1Cr 2 1 Ir aš, broliai, kai pas jus lankiausi, atėjau ne su gražbyliavimu ar
išmintimi skelbti jums Dievo liudijimo.
1Cr 2 2 Nes aš nusprendžiau tarp jūsų nežinoti nieko, išskyrus Jėzų Kristų, ir
Tą nukryžiuotą.
1Cr 2 3 Aš buvau pas jus silpnas, išsigandęs ir labai drebėjau.
1Cr 2 4 Mano kalba ir skelbimas pasižymėjo ne įtikinančiais žmogiškos
išminties žodžiais, bet Dvasios ir jėgos parodymu,
1Cr 2 5 kad ir jūsų tikėjimas remtųsi ne žmogiška išmintimi, bet Dievo jėga.
1Cr 2 6 Tiesa, tarp subrendusiųjų mes skelbiame išmintį, tačiau tai išmintis
ne šio pasaulio ir ne šio pasaulio valdovų, kurie pranyks.
1Cr 2 7 Mes skelbiame paslaptinę ir paslėptą Dievo išmintį, kurią Dievas nuo
amžių paskyrė mums išaukštinti,
1Cr 2 8 kurios nepažino jokie šio pasaulio valdovai, nes, jei būtų pažinę,
nebūtų šlovės viešpaties nukryžiuavę.
1Cr 2 9 Bet skelbiame, kaip parašyta: "Ko akis neregėjo, ko ausis negirdėjo,
kas žmogui į širdį neatėjo, tai paruošė Dievas tiems, kurie Jį myli".
1Cr 2 10 Dievas mums tai apreiškė per savo Dvasią, nes Dvasia visa ištiria, net
Dievo gelmes.
1Cr 2 11 Kas iš žmonių žino, kas yra žmogaus, jei ne paties žmogaus dvasia?
Taip pat niekas nežino, kas yra Dievo, tik Dievo Dvasia.
1Cr 2 12 O mes gavome ne pasaulio dvasią, bet Dvasią iš Dievo, kad suvoktume,
kas mums Dievo dovanota.
1Cr 2 13 Apie tai ir kalbame ne žodžiais, kurių moko žmogiškoji išmintis, bet
tais, kurių moko Šventoji Dvasia, -dvasinius dalykus gretindami su dvasiniais.
1Cr 2 14 Bet sielinis žmogus nepriima to, kas yra iš Dievo Dvasios, nes jam tai
kvailystė; ir negali suprasti, nes tai dvasiškai vertinama.
1Cr 2 15 O dvasinis žmogus gali spręsti apie viską, bet niekas negali spręsti
apie Jį.
1Cr 2 16 "Kas gi suvokė viešpaties mintį, kad galėtų Jį pamokyti?" O mes turime
Kristaus protą.
1Cr 3 1 Aš, broliai, negalėjau kalbėti jums kaip dvasiniams, bet kaip
kūniškiems, kaip kūdikiams Kristuje.
1Cr 3 2 Maitinau jus pienu, ne tvirtu maistu, kurio jūs negalėjote priimti.
Net ir dabar negalite,
1Cr 3 3 nes tebesate kūniški. Jeigu tarp jūsų pavydas, nesantaika ir
susiskaldymai, -argi nesate kūniški? Argi nesielgiate grynai žmogiškai?
1Cr 3 4 Kol vienas sako: "Aš-Pauliaus", kitas: "Aš-Apolo", -argi nesate
kūniški?
1Cr 3 5 Kas yra Paulius? Kas yra Apolas? Tarnai, kurių dėka įtikėjote ir kurie
tarnavo, kiek viešpats kiekvienam skyrė.
1Cr 3 6 Aš sodinau, Apolas laistė, o Dievas augino.
1Cr 3 7 Todėl nieko nereiškia nei sodintojas, nei laistytojas, bet
Dievas-augintojas.
1Cr 3 8 Kas sodina ir kas laisto, yra viena, ir kiekvienas gaus savąjį
užmokestį pagal savo triušą.
1Cr 3 9 Mes juk esame Dievo bendradarbiai, o jūs-Dievo dirva, Dievo statinys.
1Cr 3 10 Pagal Dievo man suteiktą malonę aš, kaip išmintingas statybos vadovas,
padėjau pamatą, o kitas stato ant jo. Tegul kiekvienas žiūri, kaip stato.
1Cr 3 11 Juk niekas negali dėti kito pamato, kaip tik tą, kuris jau padėtas,
kuris yra Jėzus Kristus.
1Cr 3 12 Jei kas stato ant šio pamato iš aukso, sidabro, brangakmenių, medžio,
šieno ar šiaudų, -
1Cr 3 13 kiekvieno darbas išaiškės. Todėl, kad diena Jį atskleis, nes tai bus
atskleista ugnimi ir ugnis ištirs, koks kieno darbas.
1Cr 3 14 Jei kieno statybos darbas išliks, tas gaus užmokestį.
1Cr 3 15 O kieno darbas sudegs, tas turės nuostolį, bet jis pats bus
išgelbėtas, tačiau kaip per ugnį.

1Cr 3 16 Ar nežinote, kad jūs esate Dievo šventykla ir Dievo Dvasia gyvena jūmyse?
 1Cr 3 17 Jei kas Dievo šventyklą niokoja, tą Dievas sunaikins, nes Dievo šventykla šventa, ir toji šventykla-tai jūs!
 1Cr 3 18 Tegul niekas savęs neapgaudinėja. Jei kas tarp jūsų tariasi esąs išmintingas šiame pasaulyje, tepasidaro kvailas, kad būtų išmintingas.
 1Cr 3 19 Šio pasaulio išmintis Dievo akyse yra kvailystė, nes parašyta: "Jis sugauna protinguosius jų gudrybėje".
 1Cr 3 20 Ir vėl: "Viešpats žino išminčių mintis, kad jos tuščios".
 1Cr 3 21 Tad niekas tenesididžiuoja žmonėmis! Nes viskas yra jūsų:
 1Cr 3 22 ar Paulius, ar Apolonas, ar Kefas, ar pasaulis, ar gyvenimas, ar mirtis, ar dabartis, ar ateitis, -viskas yra jūsų,
 1Cr 3 23 bet jūs patys-Kristaus, o Kristus-Dievo.
 1Cr 4 1 Tegul kiekvienas laiko mus Kristaus tarnais ir Dievo paslapčių tvarkytojais.
 1Cr 4 2 O iš tvarkytojų reikalaujama, kad būtų ištikimi.
 1Cr 4 3 Man mažai rūpi, ką jūs ar žmonių teismas spręstų apie mane. Ir aš pats savęs neteisiu.
 1Cr 4 4 Nors nematau nieko netinkamo savyje, bet tuo dar nesu išteisintas. Mano teisėjas yra Viešpats.
 1Cr 4 5 Todėl neteiskite nieko prieš laiką, iki ateis Viešpats, kuris nušvies, kas tamsoje paslėpta, ir atskleis širdžių sumanymus. Tada kiekvienam teks pagyrimas iš Dievo.
 1Cr 4 6 Visa tai, broliai, jūsų labui pritaikiau sau ir Apolui, kad iš mūsų pasimokytumėte negalvoti daugiau negu parašyta ir kad nepasipūstumėte vienas prieš kitą.
 1Cr 4 7 Kas gi tave išskiria iš kitų? Ir ką gi turi, ko nebūtum gavęs? O jei esi gavęs, tai ko didžiuojies, lyg nebūtum gavęs?
 1Cr 4 8 Jūs jau esate sotūs, jau turtingi, jau pradėjote be mūsų karaliauti! O, kad jūs iš tikrųjų karaliautumėte, kad ir mes galėtume kartu karaliauti!
 1Cr 4 9 Man atrodo, kad Dievas mums, apaštalams, paskyrė paskutiniąją vietą, tarsi mirčiai pasmerktiems. Mes tapome reginys pasauliui, angelams ir žmonėms.
 1Cr 4 10 Mes kvaili dėl Kristaus, o jūs išmintingi Kristuje. Mes silpni, o jūs stiprūs; jūs gerbiami, o mes niekinami.
 1Cr 4 11 Iki šios valandos alkstame ir trokštame, esame nuogi ir mušami, be pastogės
 1Cr 4 12 ir vargstame, darbuodami esi savo rankomis. Keikiami-laiminame, persekiojami-kenčiame,
 1Cr 4 13 piktžodžiuojami-maloniai atsakome. Iki šiol esame laikomi pasaulio sąslavomis, visų atmatomis.
 1Cr 4 14 Tai rašau, ne norėdamas jus gėdinti, bet įspėdamas kaip mylimus vaikus.
 1Cr 4 15 Nors turėtumėte tūkstančius auklėtojų Kristuje, bet neturėsite daug tėvų, nes Evangelija aš pagimdžiau jus Kristuje Jėzuje.
 1Cr 4 16 Todėl raginu jus: būkite mano sekėjai!
 1Cr 4 17 Tuo tikslu ir pasiunčiau pas jus Timotiejų, kuris yra mano mylimas sūnus ir ištikimas viešpatyje. Jis jums primins mano kelius Kristuje, kaip aš mokau visur, kiekvienoje bažnyčioje.
 1Cr 4 18 Kai kurie pasipūtė, tartum neketinčiau pas jus atvykti.
 1Cr 4 19 Jei Viešpats panorės, veikia atvyksiu pas jus ir patikrinsiu ne pasipūtusių kalbas, bet jėgą.
 1Cr 4 20 Nes Dievo karalystė yra ne kalboje, bet jėgoje.
 1Cr 4 21 Ko norite? Ar kad ateičiau pas jus su lazda, ar su meile ir romumo dvasia?
 1Cr 5 1 Tenka girdėti apie ištvirtimą tarp jūsų ir net apie tokį ištvirtimą, kokio nesigirdi net pas pagonis: būtent kažkas gyvena su savo tėvo žmona!
 1Cr 5 2 Ir jūs dar esate pasipūtę! Užuoat nuliūdę ir tai padariusį išmetę ir savo tarpo?!
 1Cr 5 3 Aš, nebūdamas pas jus kūnu, tačiau būdamas dvasia, jau nuteisiau tą nusikaltimą padariusį, lyg būdamas tarp jūsų.
 1Cr 5 4 Jums susirinkus mūsų viešpaties Jėzaus Kristaus vardu, dalyvaujant mano dvasiai, mūsų viešpaties Jėzaus Kristaus jėga
 1Cr 5 5 atiduokite tokį šėtonui, kad sužlugdytų kūną, o dvasia būtų išgelbėta viešpaties Jėzaus dieną.
 1Cr 5 6 Jūsų gyrimasis niekam tikęs. Argi nežinote, jog truputis raugo suraugina visą maišymą?
 1Cr 5 7 Todėl išmeskite senąjį raugą, kad taptumėte nauju maišymu. Jūs juk esate neraugini, nes jau paskerstas mūsų Paschos Avinėlis, Kristus.
 1Cr 5 8 Tad šveskime šventes ne su senu raugu, ne su blogybės ir nusikaltimo raugu, bet su nerauginta tyrumo ir tiesos duona.
 1Cr 5 9 Jums rašiau savo laiške, kad nebendrautumėte su ištvirtėliais.
 1Cr 5 10 Suprantama, ne su visais šio pasaulio ištvirtėliais, gobšais, plėšikais ar stabmeldžiais, nes tada reikėtų pasitraukti iš šio pasaulio.
 1Cr 5 11 Bet jums rašiau, kad nebendrautumėte su tuo, kuris vadinasi brolis, o

yra ištvirtėlis, gobšas, stabmeldys, keikūnas, girtuoklis ar plėšikas. Su tokiu net nevalgykite kartu.

1Cr 5 12 Kam man teisti svetimus? Argi ir jūs ne savuosius teisiate?

1Cr 5 13 Tuos, kurie ne mūsų, Dievas teis. Todėl "pašalinkite piktadarį iš savo pačių tarpo".

1Cr 6 1 Kaip kai kurie iš jūsų, turėdami ginčų, drįsta bylinėtis vieni su kitais pas neteisuosius, o ne pas šventuosius?

1Cr 6 2 Ar nežinote, kad šventieji teis pasaulį? O jeigu teisite pasaulį, tai nejaugi esate neverti išspręsti menkų bylų?

1Cr 6 3 Ar nežinote, kad mes teisime angelus, tad juo labiau-kasdieninius dalykus?

1Cr 6 4 Taigi, kai turite bylų kasdieniais reikalais, negi savo teisėjais paskirsite neturinčius balso bažnyčioje?

1Cr 6 5 Tai sakau, norėdamas jus sugėdinti. Nejaugi pas jus nėra nė vieno išmintingo, kuris sugebėtų išspręsti tarp brolių iškilusią bylą?

1Cr 6 6 Bet brolis bylinėjasi su broliu ir tai daro pas netikinčius.

1Cr 6 7 Ir iš viso jums didelis pažeminimas, kad tarpusavyje bylinėjatės. Ar ne geriau pakęsti skriaudą? Ar ne geriau pakęsti apgaulę?

1Cr 6 8 Deja, jūs patys skriaudžiate ir apgaudinėjate, ir dar brolius!

1Cr 6 9 Ar nežinote, kad neteisieji nepaveldės Dievo karalystės?

Neapsigaukite! Nei ištvirtėliai, nei stabmeldžiai, nei svetimautojai, nei homoseksualistai, 1Cr 6 10 nei vagys, nei gobšai, nei girtuokliai, nei keikūnai, nei plėšikai nepaveldės Dievo karalystės.

1Cr 6 11 Kai kurie iš jūsų buvote tokie, bet dabar esate nuplauti, pašventinti, išteisinti Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu ir mūsų Dievo Dvasia.

1Cr 6 12 Viskas man leistina, bet ne viskas naudinga. Viskas man leistina, bet aš nesi duosiu niekieno pavergiamas!

1Cr 6 13 Valgis yra pilvui ir pilvas-valgiui, bet Dievas sunaikins ir vieną, ir kitą. Tačiau kūnas skirtas ne ištvirtavimui, bet Viešpačiui, o Viešpats-kūnui.

1Cr 6 14 Kaip Dievas prikėlė viešpatį-prikels ir mus savo jėga.

1Cr 6 15 Argi nežinote, kad jūsų kūnai yra Kristaus nariai? Tad nejaugi aš, ėmęs Kristaus narius, paversiu juos paleistuvės nariais? Jokiu būdu!

1Cr 6 16 Ar nežinote, kad tas, kuris susijungia su paleistuve, tampa vienas kūnas su ja? Nes "du taps, -sako Raštas, -vienu kūnu".

1Cr 6 17 Taip pat, kas susijungia su Viešpačiu, tampa viena dvasia su Juo.

1Cr 6 18 Saugokitės ištvirtavimo! Bet kokia kita žmogaus daroma nuodėmė nepaliečia kūno, o ištvirtėlis nusideda savo kūnui.

1Cr 6 19 Ar nežinote, kad jūsų kūnas yra šventykla jumyse gyvenančios Šventosios Dvasios, kurią gavote iš Dievo, ir kad jūs nebepriklausote patys sau?

1Cr 6 20 Jūs esate nupirkti už didelę kainą. Tad šlovinkite Dievą savo kūnu ir savo dvasia, kurie yra Dievo.

1Cr 7 1 Atsakau į jūsų laišką. Gerai daro vyras, neliesdamas moters.

1Cr 7 2 Tačiau ištvirtavimui išvengti kiekvienas teturi sau žmoną ir kiekviena sau vyrą.

1Cr 7 3 Vyras teatlieka pareigą žmonai, o žmona vyrui.

1Cr 7 4 Žmona neturi valios savo kūnui, bet vyras. Panašiai ir vyras neturi valios savo kūnui, bet žmona.

1Cr 7 5 Nesitraukite vienas nuo kito, nebent abiems susitarus kuriam laikui, kad atsidėtumėte pasninkui ir maldai, paskui vėl būkite drauge, kad šėtonas negundytų jūsų nesulikymu.

1Cr 7 6 Tai sakau leisdamas, o ne įsakydamas.

1Cr 7 7 Norėčiau, kad visi žmonės būtų tokie kaip aš. Bet kiekvienas turi iš Dievo savo dovaną, vienas tokią, kitas kitokią.

1Cr 7 8 Nesusituokusiems ir našlėms sakau: jie gerai darys, pasilikdami tokie kaip aš.

1Cr 7 9 Bet, jei negali susilaikyti, tegul tuokiasi. Geriau tuoktis negu degti.

1Cr 7 10 Susituokusiems įsakau ne aš, bet Viešpats, kad žmona nesiskirtų nuo vyro,

1Cr 7 11 o jei atsiskirtų, kad liktų netekėjusi arba susitaikytų su vyru; - taip pat ir vyras tenepalieka žmonos.

1Cr 7 12 Kitiems sakau aš, ne Viešpats: jei kuris brolis turi netikinčią žmoną ir ji sutinka gyventi su juo, tenesiskiria su ja.

1Cr 7 13 Taip pat ir moteris, turinti netikintį vyrą, kuris sutinka su ja gyventi, tenesiskiria su juo.

1Cr 7 14 Mat netikintis vyras pašventinamas žmona, o netikinti žmona pašventinama vyru. Kitaip jūsų vaikai būtų netyri, o dabar jie šventi.

1Cr 7 15 Bet, jei netikintis nori skirtis, tesiskiria. Tokiais atvejais brolis ar sesuo nėra surišti, nes Dievas mus pašaukė ramybei.

1Cr 7 16 Iš kur žinai, žmona, kad išgelbėsi vyrą? Arba iš kur tau žinoma, vyre, kad išgelbėsi žmoną?

1Cr 7 17 Todėl, kaip viešpats kuriam paskyrė, kokį Dievas kurį pašaukė, to jis

ir toliau tesilaiko. Taip aš mokau visose bažnyčiose.

1Cr 7 18 Jei kas buvo pašauktas apipjaustytas, tenesisistengia nuslėpti

apipjaustymo. Jei buvo pašauktas neapipjaustytas, tenedaro apipjaustymo.

1Cr 7 19 Apipjaustymas yra niekas ir neapipjaustymas yra niekas, tik Dievo įsakymų laikymasis yra visas.

1Cr 7 20 Kiekvienas tepasilieka toks, koks buvo pašauktas.

1Cr 7 21 Jei buvai pašauktas, būdamas vergas, nesijaudink dėl to, bet jei gali tapti laisvas, pasinaudok proga.

1Cr 7 22 Viešpatyje pašauktas vergas yra Jo išlaisvintas. Panašiai ir pašauktas laisvasis yra Kristaus vergas.

1Cr 7 23 Jūs esate nupirkti už didelę kainą, todėl nepasidarykite žmonių vergais.

1Cr 7 24 Kiekvienas, broliai, kokie buvote pašaukti, tokie ir pasilikite prieš Dievą.

1Cr 7 25 Dėl nesusituokusių neturiu viešpaties įsakymo, bet duodu savo patarimą kaip tas, kuris iš viešpaties gailestingumo vertas pasitikėjimo.

1Cr 7 26 Taigi manau, jog yra gerai, atsižvelgiant į šių laikų suspaudimus-gerai žmogui būti tokiam.

1Cr 7 27 Jei esi susietas su žmona, neieškok skyrybų. Likai be žmonos- neieškok žmonos.

1Cr 7 28 Jei vedi, nenusidedi, ir jei mergina išteka, nenusideda. Tačiau šitokie žmonės turės kūno vargų, o aš norėčiau jus apsaugoti nuo jų.

1Cr 7 29 Sakau jums, broliai: laikas trumpas! Belieka tiems, kurie turi žmonas, gyventi, tarsi jų neturėtų,

1Cr 7 30 ir kurie verkia, tarsi neverktų, ir kurie džiaugiasi, tarsi nesidžiaugtų, ir kurie perka, tarsi neįsigytų,

1Cr 7 31 ir kurie naudoja šiuo pasauliu, -tarsi nesinaudotų. Nes šio pasaulio pavaldas praeina.

1Cr 7 32 Norėčiau, kad jūs gyventumėte be rūpesčių. Nesusituokę rūpinasi viešpaties reikalais-stengiasi patikti viešpačiui.

1Cr 7 33 O susituokę rūpinasi pasaulio reikalais-stengiasi patikti žmonai.

1Cr 7 34 Yra skirtumas tarp žmonos ir mergaitės. Netekėjusi moteris rūpinasi Viešpaties reikalais, kad būtų šventa kūnu ir dvasia, o ištekėjusi rūpinasi pasaulio reikalais-kaip patikti vyrui.

1Cr 7 35 Tai kalbu jūsų pačių labui, ne norėdamas užnerti jums kilpą, bet dėl to, kad tai yra tinkama ir kad jūs neblaškomi galėtumėte atsiduoti viešpačiui.

1Cr 7 36 Jei kas mano būsiant jam negarbinga, kad jo mergaitė liks senmergė, ir jei taip reikia, tedaro kaip nori, -nenusidės, -tegul jie susituokia.

1Cr 7 37 Bet jei kas savo širdyje yra tvirtai apsisprendęs, ne iš prievartos, bet būdamas savo valios šeimininkas, ir savo širdyje nutaręs išsaugoti savo mergaitę, tas gerai padarys.

1Cr 7 38 Taigi, kas išleidžia savo mergaitę, gerai daro, o kas neišleidžia savo mergaitės, geriau daro.

1Cr 7 39 Žmona surišta įstatymu, kol jos vyras gyvas. Vyrui mirus, ji laisva ir gali tekėti už ko nori, tik Viešpatyje.

1Cr 7 40 Bet, mano nuomone, ji bus laimingesnė netekėdama. Manau, kad ir aš turiu Dievo Dvasią.

1Cr 8 1 Dėl aukų stabams mums aišku: mes visi turime pažinimą. Pažinimas išpučia, bet meilė ugdo.

1Cr 8 2 Jei kas mano ką nors žinąs, tai jis dar nieko nežino, kaip turi žinoti.

1Cr 8 3 Bet kas myli Dievą, tas yra Jo pažintas.

1Cr 8 4 Taigi dėl stabams paaukotų dalykų valgymo mes žinome, kad stabas pasaulyje yra niekas ir kad nėra jokių kitų dievų, kaip tik vienas Dievas.

1Cr 8 5 Ir nors yra vadinamųjų dievų danguje ar žemėje, -daug tų dievų ir daug viešpačių, -

1Cr 8 6 tai mes turime tik vieną Dievą, Tėvą, iš kurio yra visa ir Jam esame mes, ir vieną viešpatį, Jėzų Kristų, per kurį yra visa ir mes per Jį.

1Cr 8 7 Bet ne visi turi tokį pažinimą. Kai kurie su sąžine, pripažįstančia stabus, iki šiol valgo maistą, kaip stabams paaukotą, ir jų silpna sąžinė susitepa.

1Cr 8 8 Maistas nepriartina mūsų prie Dievo. Kai valgome, nieko nelaimime, ir kai nevalgome, nieko neprarandame.

1Cr 8 9 Bet žiūrėkite, kad ši jūsų laisvė netaptų papiktinimu silpniesiems.

1Cr 8 10 Antai, jei kas pamatytų tave, turintį pažinimą ir valgantį stabų šventykloje, argi silpno žmogaus sąžinė nebus paskatinta valgyti stabams paaukoto maisto?

1Cr 8 11 Ar dėl tavo pažinimo nežus silpnas brolis, už kurį mirė Kristus?

1Cr 8 12 Šitaip nusidėdami broliams ir sužeisdami jų silpnas sąžines, nusidedate Kristui.

1Cr 8 13 Todėl jei valgis piktina mano brolių, aš nevalgysiu mėsos per amžius, kad nepapiktinčiau savo brolio.

1Cr 9 1 Ar aš ne apaštalas? Ar aš ne laisvas? Ar nesu regėjęs Jėzaus Kristaus, mūsų viešpaties? Ar jūs ne mano darbo vaisius Viešpatyje?

The Holy Bible in Lithuanian

1Cr 9 2 Jei kitiems ir nesu apaštalas, tai jums, be abejo, esu, nes mano apaštalystės antspaudas esate jūs Viešpatyje.
 1Cr 9 3 Štai mano pasi teisinimas prieš tuos, kurie mane kaltina.
 1Cr 9 4 Argi mes neturime teisės valgyti ir gerti?
 1Cr 9 5 Ar neturime teisės vaikščioti kartu su seserimi, žmona, kaip kiti apaštalai ir Viešpaties broliai bei Kefas?
 1Cr 9 6 O gal tik aš ir Barnabas neturime teisės nedirbti?
 1Cr 9 7 Kas gi tarnauja kariuomenėje už savo paties pinigus? Kas sodina vynuogyną ir nevalgo jo vaisių? Arba kas gano bandą ir negeria bandos pieno?
 1Cr 9 8 Ar aš tai sakau vien kaip žmogus? Argi to paties nesako ir Įstatymas?
 1Cr 9 9 Mozės Įstatyme parašyta: "Neužišk nasrų kuliančiam jaučiui!" Bet ar Dievui terūpi jaučiai?
 1Cr 9 10 O gal Jis iš tiesų taiko tai mums? Juk dėl mūsų parašyta, kad artojas artų su viltimi ir kūlėjas kultų su viltimi, jog gaus savo dalį.
 1Cr 9 11 Jei mes jums pasėjome dvasinių gėrybių, tai ar didelis dalykas, kad pjausime pas jus medžiaginių?
 1Cr 9 12 Jei kiti turi teisių į jus, tai ar ne juo labiau mes? Vis dėlto mes nesinaudojome savo teise, bet viską pakeliame, kad tik Kristaus Evangelijai nedarytume kliūčių.
 1Cr 9 13 Ar nežinote, kad tie, kurie tarnauja šventykloje, valgo iš šventyklos pajamų ir kad aukuro tarnai gauna dalį aukų?
 1Cr 9 14 Taip ir Viešpats patvarkė, kad Evangelijos skelbėjai gyventų iš Evangelijos.
 1Cr 9 15 Bet aš nesinaudojau šiomis teisėmis. Ir tai rašau ne tam, kad sau pritaikyčiau. Man geriau mirti, negu leisti, kad kas atimtų iš manęs šį pasigyrimą.
 1Cr 9 16 Jeigu skelbiu Evangeliją, neturiu pagrindo girtis, nes tai mano būtina pareiga, ir vargas man, jei Evangelijos neskelbčiau!
 1Cr 9 17 Jeigu tai darau savo valia, turiu atlygį; bet jei darau ne savo valia, tai atlieku man patikėtą tarnavimą.
 1Cr 9 18 Koks tada mano atlygis? Ogi kad, skelbdamas Kristaus Evangeliją, pateikiu ją veltui ir nesinaudoju savo teise, kurią man duoda Evangelijos skelbimas.
 1Cr 9 19 Būdamas nuo nieko nepriklausomas, pasidariau visų vergas, kad tik daugiau jų laimėčiau.
 1Cr 9 20 Žydams buvau kaip žydas, kad laimėčiau žydus. Tiems, kurie laikosi įstatymo, tapau besilaikančiu įstatymo, kad laimėčiau besilaikančius įstatymo, nors pats nesu jam pavaldus.
 1Cr 9 21 Tiems, kurie neturi įstatymo, buvau kaip neturintis įstatymo, – pats būdamas ne be Dievo įstatymo, bet surištas Kristaus įstatymu, – kad laimėčiau tuos, kurie neturi įstatymo.
 1Cr 9 22 Silpniems pasidariau kaip silpnas, kad laimėčiau silpnuosius. Visiems tapau viskuo, kad vienaip ar kitaip kiti kuriuos išgelbėčiau.
 1Cr 9 23 Visa tai darau dėl Evangelijos, kad būčiau jos dalininkas.
 1Cr 9 24 Argi nežinote, kad lenktynėse bėga visi, bet tik vienas gauna laimėtojo apdovanojimą? Taigi bėkite taip, kad laimėtumėte!
 1Cr 9 25 Kiekvienas varžybų dalyvis nuo visko susilaiko; jie taip daro, norėdami gauti vystantį vainiką, o mes – nevystantį.
 1Cr 9 26 Todėl aš bėgu nedvejojamas ir grumiuosi ne kaip į orą smūgiuodamas, bet tramdau savo kūną ir darau jį klusnų, kad, kitiems skelbdamas, pats netapčiau atmetinas.
 1Cr 10 1 Aš nenoriu, kad liktumėte nežinioje, broliai, – visi mūsų tėvai buvo po debesim ir visi perėjo jūrą.
 1Cr 10 2 Ir visi buvo pakrikštyti į Mozę, debesyje ir jūroje;
 1Cr 10 3 visi valgė tą patį dvasinį maistą
 1Cr 10 4 ir visi gėrė tą patį dvasinį gėrimą. Jie gėrė iš dvasinės juos lydinčios uolos, o ta uola buvo Kristus.
 1Cr 10 5 Vis dėlto daugumas iš jų nepatiko Dievui, ir "jų kūnai liko gulėti dykumoje".
 1Cr 10 6 Tie įvykiai yra mums pavyzdžiai, kad negeistume blogio, kaip anie geidė.
 1Cr 10 7 Nebūkite stabmeldžiai, kaip kai kurie iš jų, – kaip parašyta: "Tauta sėdosi valgyti ir gerti ir kėlėsi žaisti".
 1Cr 10 8 Nei štvirkaukime, kaip kai kurie iš jų ištvirkavo ir žuvo vieną dieną dvidešimt trys tūkstančiai.
 1Cr 10 9 Negundykite Kristaus, kaip kai kurie iš jų gundė ir mirė nuo gyvačių.
 1Cr 10 10 Nemurmėkite, kaip kai kurie iš jų murmėjo ir žuvo nuo naikintojo.
 1Cr 10 11 Visa tai jiems atsitiko kaip pavyzdžiai, ir užrašyti pamokyti mums, gyvenantiems amžių pabaigoje.
 1Cr 10 12 Todėl, kas tariasi stovįs, težiūri, kad nekristų.
 1Cr 10 13 Jums tekęs pagundymas tėra tik žmogiškas. Bet Dievas ištikimas. Jis neleis jūsų gundyti daugiau nei jūsų jėgos leidžia, bet kartu su pagundymu duos ir išeitį, kad sugebėtumėte jį atlaikyti.
 1Cr 10 14 Todėl, mano mylimieji, bėkite nuo stabmeldystės!

The Holy Bible in Lithuanian

1Cr 10 15 Kalbu kaip išmintingiems; apsvarstykite patys, ką sakau.
 1Cr 10 16 Argi laiminimo taurė, kurią laiminame, nėra bendravimas Kristaus
 kraujyje? Argi duona, kurią laužome, nėra bendravimas Kristaus kūne?
 1Cr 10 17 Nors mūsų daug, mes visi esame viena duona ir vienas kūnas: juk mes
 visi dalijamės viena duona.
 1Cr 10 18 Pažiūrėkite į Izraelį pagal kūną: argi tie, kurie valgo aukas, nėra
 aukuro bendrininkai?
 1Cr 10 19 Ką gi sakau? Ar stabas ką nors reiškia? Ar ką nors reiškia auka
 stabams?
 1Cr 10 20 Ne, bet pagony, aukodami aukas, aukoja demonams, o ne Dievui. Ir aš
 nenoriu, kad jūs būtumėte demonų bendrininkai.
 1Cr 10 21 Jūs negalite gerti Viešpaties taurės ir demonų taurės. Negalite sėdėti
 prie Viešpaties stalo ir prie demonų stalo.
 1Cr 10 22 Nejaugi kurstysime Viešpaties pavydą? Ar mes už Jį stipresni?
 1Cr 10 23 Viskas man leistina, bet ne viskas naudinga. Viskas man leistina, bet
 ne viskas ugdo!
 1Cr 10 24 Niekas teneieško, kaip jam geriau, bet kaip kitam.
 1Cr 10 25 Valgykite visa, kas parduodama mėsos prekyvietėje, sąžinės labui nieko
 neklausinėdami.
 1Cr 10 26 Juk "Viešpaties yra žemė ir visa, ko ji pilna".
 1Cr 10 27 Jeigu jus pasikviečia netikintis žmogus ir jūs norite jį aplankyti,
 valgykite visa, kas jums padedama, sąžinės labui nieko neklausinėdami.
 1Cr 10 28 Bet jei kas jums pasakytų: "Tai auka stabams", tada nevalgykite dėl
 žmogaus, kuris tai pasakė, ir dėl sąžinės, -juk "Viešpaties yra žemė ir visa, ko ji pilna".
 1Cr 10 29 Čia aš kalbu ne apie tavo paties sąžinę, bet apie kito sąžinę. Kodėl
 gi mano laisvė turėtų būti teisiama kitos sąžinės?
 1Cr 10 30 Jeigu aš dėkodamas valgau, kodėl man priekaištaujama dėl maisto, už
 kurį dėkoju?
 1Cr 10 31 Todėl ar valgo, ar geriate, ar šiaip ką darote, visa darykite Dievo
 šlovei.
 1Cr 10 32 Nepiktinkite nei žydų, nei graikų, nei Dievo bažnyčios,
 1Cr 10 33 kaip ir aš stengiuosi visiems viskuo patikti, neieškodamas sau naudos,
 bet to, kas naudinga daugeliui, kad jie būtų išgelbėti.
 1Cr 11 1 Sekite manimi, kaip ir aš seku Kristumi.
 1Cr 11 2 Aš jus giriu, kad visame kame prisimenate mane ir laikotės nurodymų,
 kuriuos jums daviau.
 1Cr 11 3 Noriu, kad žinotumėte, jog kiekvieno vyro galva yra Kristus, moters
 galva-vyras, o Kristaus galva-Dievas.
 1Cr 11 4 Kiekvienas vyras, kuris meldžiasi ar pranašauja apdengta galva,
 paniekina savo galvą.
 1Cr 11 5 Ir kiekviena moteris, kuri meldžiasi ar pranašauja neapdengta galva,
 paniekina savo galvą: tai tas pats, kaip būti nuskustai.
 1Cr 11 6 Jei moteris neapsigaubia, tai tegul ir nusikerpa! O jei moteriai gėda
 nusikirpti ar nusiskusti plaukus, teapsigaubia.
 1Cr 11 7 Vyruvi nereikia gauti galvos, nes jis yra Dievo atvaizdas ir šlovė. O
 moteris yra vyro šlovė.
 1Cr 11 8 Juk ne vyras iš moters, bet moteris iš vyro,
 1Cr 11 9 taip pat ne vyras buvo sukurtas moteriai, o moteris vyrui.
 1Cr 11 10 Todėl moteris privalo turėti ant galvos pavaldumo ženklą dėl angelų.
 1Cr 11 11 Bet Viešpatyje nei vyras be moters, nei moteris be vyro.
 1Cr 11 12 Kaip moteris iš vyro, taip vyras per moterį, bet visa-iš Dievo.
 1Cr 11 13 Spręskite patys: argi tinka moteriai melstis Dievui neapsigabusiai?
 1Cr 11 14 Argi pati prigimtis jūsų nemoko, jog vyrui gėda nešioti ilgus plaukus?
 1Cr 11 15 Tuo tarpu moteriai garbė turėti ilgus plaukus. Nes plaukai jai duoti
 kaip dangalas.
 1Cr 11 16 Bet jei kas norėtų ginčytis, -težino, jog nei mes, nei Dievo bažnyčios
 neturime tokio papročio.
 1Cr 11 17 Duodamas šiuos nurodymus, aš jūsų negiriu, nes jūsų susirinkimai
 išeina ne į gera, bet į blogą.
 1Cr 11 18 Pirmiausia man teko girdėti, kad, kai jūs susirenkate bažnyčioje, tarp
 jūsų būna susiskaldymų,
 1Cr 11 19 Juk pas jus turi būti atskaly, kad išaiškėtų tie, kurie yra patikimi.
 1Cr 11 20 Jūs susirenkate kartu, bet ne Viešpaties vakarienės valgyti,
 1Cr 11 21 nes kiekvienas paskuba suvalgyti savo maistą, ir vienas lieka alkanas,
 o kitas nusi geria.
 1Cr 11 22 Argi neturite savo namų valgyti ir gerti? O gal norite paniekinėti
 Dievo bažnyčią ir sugėdinti stokojančius? Kas man belieka sakyti? Pagirti? Ne! Už tai
 nepagirsiu.
 1Cr 11 23 Aš tai gavau iš Viešpaties ir perdaviau jums, kad viešpats Jėzus tą
 naktį, kurią buvo išduotas, paėmė duoną
 1Cr 11 24 ir padėkojęs sulaužė ir tarė: "Imkite ir valgykite; tai yra mano
 kūnas, kuris už jus sulaužomas. Tai darykite mano atminimui".

1Cr 11 25 Taip pat po vakarienes jis paėmė taurę ir tarė: "Ši taurė yra Naujoji Sandora mano kraujyje. Kiek kartų gersite, darykite tai mano atminimui".

1Cr 11 26 Taigi, kada tik valgote šitą duoną ir geriate šitą taurę, jūs skelbiate viešpaties mirtį, kol Jis ateis.

1Cr 11 27 Todėl kas nevertai valgo tos duonos ir geria iš viešpaties taurės, tas bus kaltas prieš viešpaties kūną ir kraują.

1Cr 11 28 Teištiria žmogus pats save ir tada tevalgo tos duonos ir tegeria iš tos taurės.

1Cr 11 29 Nes kas valgo ir geria nevertai, viešpaties kūno neišskirdamas, tas valgo ir geria sau pasmerkimą.

1Cr 11 30 Todėl tarp jūsų daug silpnų bei ligotų ir daug užmigusių.

1Cr 11 31 Jei mes patys save teistume, nebūtume teisiami.

1Cr 11 32 Bet kai Viešpats mus teisia, tai ir sudraudžia, kad nebūtume pasmerkti kartu su pasauliu.

1Cr 11 33 Todėl, mano broliai, kai susirenkate valgyti, palaukite vieni kitų.

1Cr 11 34 O jeigu kas išalkęs, tepavalgo namie, kad nesirinktumėte pasmerkimui. Kitus reikalus sutvarkysiu atvykęs.

1Cr 12 1 Aš nenoriu, broliai, kad jūs neišmanytumėte apie dvasines dovanas.

1Cr 12 2 Jūs žinote, kad, kai buvote pagony,ėjote prie nebylių statų kaip vedami.

1Cr 12 3 Todėl aš jums aiškinu, kad nė vienas, kuris kalba Dievo Dvasia, neprakeikia Jėzaus. Ir nė vienas negali sakyti, kad Jėzus yra Viešpats, kaip tik Šventąja Dvasia.

1Cr 12 4 Yra skirtingų dovanų, tačiau ta pati Dvasia.

1Cr 12 5 Yra skirtingų tarnavimų, tačiau tas pats Viešpats.

1Cr 12 6 Ir yra skirtingi veiksmai, tačiau tas pats Dievas, kuris visa veikia visame kame.

1Cr 12 7 Bet kiekvienam suteikiamas Dvasios pasireiškimas bendram labui.

1Cr 12 8 Vienam Dvasia suteikiamas išminties žodis, kitam ta pačia Dvasia-pažinimo žodis,

1Cr 12 9 kitam-tikėjimas ta pačia Dvasia, kitam-išgydymų dovanos ta pačia Dvasia,

1Cr 12 10 kitam-stebuklų darymas, kitam-pranašavimas, kitam-dvasių atpažinimas, kitam-skirtingos kalbos, kitam-kalbų aiškinimas.

1Cr 12 11 Bet visa tai daro viena ir ta pati Dvasia, kuri dalija kiekvienam atskirai, kaip Jai patinka.

1Cr 12 12 Nes kaip kūnas yra vienas ir turi daug narių, o visi to vieno kūno nariai, nepaisant daugumo, sudaro vieną kūną, taip ir Kristus.

1Cr 12 13 Nes viena Dvasia mes visi esame pakrikštyti į vieną kūną,-žydai ar graikai, vergai ar laisvieji; ir visi buvome pagirdyti viena Dvasia.

1Cr 12 14 Juk kūnas nėra sudėtas iš vieno nario, bet iš daugelio.

1Cr 12 15 Jei koja sakytų: "Kadangi nesu ranka, todėl nepriklausau kūnui", argi dėl to ji nepriklausytų kūnui?

1Cr 12 16 O jeigu ausis sakytų: "Kadangi nesu akis, todėl nepriklausau kūnui", argi dėl to ji nepriklausytų kūnui?

1Cr 12 17 Jeigu visas kūnas būtų akis, tai kur būtų klausa? Jeigu visas kūnas būtų klausa, tai kur būtų uoslė?

1Cr 12 18 Bet dabar Dievas sudėliojo kūne narius ir kiekvieną iš jų, kaip panorėjo.

1Cr 12 19 Ir jei visi būtų vienas narys, kur beliktų kūnas?

1Cr 12 20 Bet dabar narių daug, o kūnas vienas.

1Cr 12 21 Akis negali pasakyti rankai: "Man tavęs nereikia", ar galva kojoms: "Man jūsų nereikia".

1Cr 12 22 Priešingai, tie kūno nariai, kurie atrodo silpnesni, yra būtini.

1Cr 12 23 Tuos kūno narius, kuriuos laikome mažiau garbingais, mes apsupame didesne pagarba, ir mūsų gėdingi nariai gaubiami didesnio padorumo,

1Cr 12 24 kurio nereikia mūsų padoriesiems nariams. Taigi, tvarkydamas kūną, Dievas skyrė daugiau pagarbos tiems kūno nariams, kurie jos stokojo,

1Cr 12 25 kad kūne nebūtų susiskaldymų, bet patys nariai rūpintųsi vieni kitais.

1Cr 12 26 Todėl, jei kenčia vienas narys, su juo kenčia ir visi nariai. Ir jei kuris narys pagerbiamas, su juo džiugiasi visi nariai.

1Cr 12 27 Jūs esate Kristaus kūnas, o pavieniui-nariai.

1Cr 12 28 Ir šiuos Dievas paskyrė bažnyčioje: pirma-apaštalais, antra-pranašais, trečia-mokytojais; po to- stebuklai, paskui-išgydymų dovanos, visokia pagalba, vadovavimai, įvairios kalbos.

1Cr 12 29 Ar visi apaštalai? Ar visi pranašai? Ar visi mokytojai? Ar visi stebukladariai?

1Cr 12 30 Ar visi turi išgydymų dovanas? Ar visi kalba kalbomis? Ar visi aiškina?

1Cr 12 31 Taigi karštai troškite aukštesniųjų dovanų! Ir visgi rodau jums dar pranašesnį kelią.

1Cr 13 1 Jeigu aš kalbu žmonių ir angelų kalbomis, bet neturiu meilės, esu kaip

skambantis varis ar žvangantys cimbolai.

- 1Cr 13 2 Ir jei turiu pranašavimo dovaną ir suprantu visas paslaptis, ir turiu visą pažinimą; jei turiu visą tikėjimą, kad galiu kalnus perkelti, tačiau neturiu meilės, esu niekas.
- 1Cr 13 3 Ir jei išdalinu vargšams pamaitinti visa, ką turiu, ir jeigu atiduodu savo kūną sudeginti, bet neturiu meilės, -man nėra iš to jokios naudos.
- 1Cr 13 4 Meilė kantri ir maloni, meilė nepavydi; meilė nesigiria ir neišpuiksta.
- 1Cr 13 5 Ji nesielgia nepadoriai, nieeško savo naudos, nepasiduoda piktumui, nemąsto pikta, nesidžiaugia neteisybe, džiaugiasi tiesa;
- 1Cr 13 6 visa pakenčia, visa tiki, viskuo viliasi ir visa ištveria.
- 1Cr 13 7 Meilė niekada nesibaigia. Baigsis pranašystės, paliaus kalbos, išnyks pažinimas,
- 1Cr 13 9 nes mes žinome iš dalies ir mes pranašaujame iš dalies.
- 1Cr 13 10 Bet kai ateis tobulumas, tai, kas iš dalies, pasibaigs.
- 1Cr 13 11 Kai buvau vaikas, kalbėjau kaip vaikas, supratau kaip vaikas, mažiau kaip vaikas, bet tapęs vyru, palikau tai, kas vaikiška.
- 1Cr 13 12 Dabar mes matome kaip per stiklą, miglotai, bet tada-veidas į veidą. Dabar žinau iš dalies, bet tada pažinsiu, kaip ir pats esu pažintas.
- 1Cr 13 13 Taigi dabar pasilieka tikėjimas, viltis ir meilė-šis trejetas, bet didžiausia iš jų yra meilė.
- 1Cr 14 1 Siekite meilės ir troškite dvasinių dovanų, ypač, kad pranašautumėte.
- 1Cr 14 2 Kas kalba kalbomis, ne žmonėms kalba, bet Dievui; niekas jo nesupranta, nes jis dvasioje kalba paslaptis.
- 1Cr 14 3 Bet kas pranašauja, tas kalba žmonių ugdymui, paraginimui ir paguodai.
- 1Cr 14 4 Kas kalba kalbomis, pats save ugdo, o kas pranašauja-ugdo bažnyčią.
- 1Cr 14 5 Aš norėčiau, kad jūs visi kalbėtumėte kalbomis, bet būtų geriau, jei pranašautumėte, nes kas pranašauja, yra didesnis už tą, kuris kalba kalbomis, nebent pastarasis ir aiškintų, kad būtų ugdoma bažnyčia.
- 1Cr 14 6 Bet dabar, broliai, jei atečiau pas jus, kalbėdamas kalbomis, kokia jums būtų nauda, jeigu neskelbčiau jums apreiškimo, pažinimo, pranašystės ar mokymo?
- 1Cr 14 7 Taip pat ir negyvi daiktai, skleidžiantys garsus, ar tai būtų fleita, ar kanklės, jei neduotų skirtingų garsų, iš ko pažintume, kas grojama ar skambinama?
- 1Cr 14 8 Ir jeigu trimitas duotų neaiškų garsą, kas ruošųsi į mūsų?
- 1Cr 14 9 Tas pat ir su jumis. Jei kalbėsitės nesuprantamus žodžius, kaip bus galima suprasti, ką sakote? Jūs kalbėsitės vėjams!
- 1Cr 14 10 Kas žino, kiek daug yra įvairių kalbų pasaulyje, bet nė viena iš jų nėra bereikšmė.
- 1Cr 14 11 Todėl jei nesuprantu kalbos prasmės, būsiu kalbėtoju svetimšalis, ir kalbėtojas bus man svetimšalis.
- 1Cr 14 12 Taigi ir jūs, karštai trokštantys dvasinių dovanų, siekite jų bažnyčios ugdymui, kad gausiai jų turėtumėte.
- 1Cr 14 13 Todėl, kas kalba kalbomis, tesimeldžia, kad galėtų aiškinti.
- 1Cr 14 14 Nes jei meldžiuosi kalbomis, meldžiasi mano dvasia, bet protas lieka bevaisis.
- 1Cr 14 15 Ką gi tada daryti? Melsiuosi dvasia ir melsiuosi protu; giedosiu dvasia ir giedosiu protu.
- 1Cr 14 16 Be to, jei tu laimini dvasia, kaip neišmanantis pasakys tavo padėkai "amen", nesuprasdamas, ką tu kalbi?
- 1Cr 14 17 Juk tu gražiai dėkoji, tačiau kitas nėra ugdomas.
- 1Cr 14 18 Dėkui mano Dievui, aš kalbu kalbomis daugiau už jus visus,
- 1Cr 14 19 vis dėlto bažnyčioje geriau pasakysiu penkis žodžius savo protu, kad pamokyčiau ir kitus, negu tūkstančius žodžių kalbomis.
- 1Cr 14 20 Broliai! Nebūkite vaikai išmanymu. Verčiau blogybe būkite kūdikiai, bet išmanymu-subrendę.
- 1Cr 14 21 Įstatyme parašyta: "Svetimomis kalbomis ir svetimųjų lūpomis Aš kalbėsiu šiai tautai, bet ir tada jie nepaklausys manęs", -sako viešpats.
- 1Cr 14 22 Todėl kalbos yra ženklas ne tikintiems, bet netikintiems. O pranašavimas-ne netikintiems, bet tikintiems.
- 1Cr 14 23 Juk jei susirinktų visa bažnyčia ir visi imtų kalbėti kalbomis, ir įteitų neišmanantis ar netikintis, -argi jie nesakytų, kad jūs išėję iš proto?
- 1Cr 14 24 Bet jeigu visi pranašautų ir įteitų netikintis ar neišmanantis, jis būtų visų apkaltintas ir visų atpažintas.
- 1Cr 14 25 Jo širdies paslaptys būtų atskleistos, ir jis, puolęs veidu žemėn, pagarbintų Dievą ir išpažintų: "Dievas iš tiesų yra tarp mūsų!"
- 1Cr 14 26 Tad kaip bus, broliai? Kai susirenkate, kiekvienas turi giesmę ar pamokymą, ar kalbą, ar apreiškimą, ar aiškinimą. Tegul viskas tarnauja ugdymui.
- 1Cr 14 27 Jei kalba kas kalbomis, tekalba du, daugiausia trys, paeiliui, o vienas tegul aiškina.
- 1Cr 14 28 Bet jeigu nėra aiškintojo, tegul tas bažnyčioje tyli ir tekalba tik sau ir Dievui.

The Holy Bible in Lithuanian

1Cr 14 29 Ir pranašai tekalba du ar trys, o kiti teapsvarsto.
 1Cr 14 30 Bet jei kitam šalia sėdinčiam kas nors apreiškiama, pirmasis tenutyla.
 1Cr 14 31 Nes jūs visi galite vienas po kito pranašauti, kad visi pasimokytų ir visi būtų paguosti.
 1Cr 14 32 Pranašų dvasios yra paklusnios pranašams,
 1Cr 14 33 nes Dievas nėra sumaištis, bet ramybės Dievas, -kaip ir visose šventųjų bažnyčiose.
 1Cr 14 34 Jūsų moterys bažnyčiose tetyli, nes joms neleidžiama kalbėti, jos turi būti klusnios, kaip sako ir įstatymas.
 1Cr 14 35 Ir jeigu jos nori ko nors išmokti, tepasiklausia namie savo vyro, nes moterims gėdinga bažnyčioje kalbėti.
 1Cr 14 36 Argi iš jūsų išėjo Dievo žodis? Ar tik jus vienus pasiekė?
 1Cr 14 37 Jei kas mano esąs pranašas ar dvasinis žmogus, tegu pripažįsta, kad tai, ką jums rašau, yra viešpaties įsakymai.
 1Cr 14 38 Bet jei kas neišmano, tegul neišmano.
 1Cr 14 39 Todėl, broliai, karštai troškite pranašauti ir nedrauskite kalbėti kalbomis.
 1Cr 14 40 Tebūnie viskas daroma padoriai ir tvarkingai.
 1Cr 15 1 Broliai, aiškinu jums Evangeliją, kurią jums paskelbiau, kurią jūs ir priėmėte ir kurioje stovite.
 1Cr 15 2 Ir kuria esate išgelbėti, -jeigu jūs laikotės to žodžio, kurį jums paskelbiau; kitaip jūs įtikėjote veltui.
 1Cr 15 3 Pirmiausia jums perdaviau tai, ką pats gavau: kad Kristus numirė už mūsų nuodėmes pagal Raštus;
 1Cr 15 4 ir kad Jis buvo palaidotas, ir kad prisikėlė trečią dieną pagal Raštus;
 1Cr 15 5 ir kad Jis pasirodė Kefui, po to dvylikai.
 1Cr 15 6 Po to Jis pasirodė iš karto daugiau nei penkiems šimtams brolių, kurių daugumas tebegyvena iki šiol, o kai kurie yra užmigę.
 1Cr 15 7 Po to Jis pasirodė Jokūbui, paskui visiems apaštalams.
 1Cr 15 8 O visų paskiausiai, lyg ne laiku gimusiam, Jis pasirodė ir man.
 1Cr 15 9 Juk aš esu mažiausias iš apaštalų, nevertas vadintis apaštalu, nes persekiojau Dievo bažnyčią.
 1Cr 15 10 Bet Dievo malone esu, kas esu, ir Jo malonė man neliko bergždžia, bet aš darbavausi daug daugiau už juos visus, nors ne aš, bet Dievo malonė, esanti su manimi.
 1Cr 15 11 Taigi ar aš, ar jie, -taip mes skelbiame, ir taip jūs įtikėjote.
 1Cr 15 12 Jeigu apie Kristų skelbiama, kad Jis buvo prikeltas iš numirusių, tad kaip kai kurie iš jūsų sako, kad nėra mirusiųjų prisikėlimo?!
 1Cr 15 13 Jeigu nėra mirusiųjų prisikėlimo, tai Kristus nebuvo prikeltas.
 1Cr 15 14 O jei Kristus nebuvo prikeltas, tai tuščias mūsų skelbimas ir tuščias jūsų tikėjimas.
 1Cr 15 15 Ir mes tada liekame melagingi Dievo liudytojai, nes liudijome apie Dievą, kad Jis prikėlė Kristų, kurio Jis nėra prikėlęs, jeigu mirusieji neprisikelia.
 1Cr 15 16 Nes jei mirusieji neprisikelia, tada ir Kristus nebuvo prikeltas.
 1Cr 15 17 O jei Kristus nebuvo prikeltas, tai jūsų tikėjimas tuščias; jūs dar tebesate savo nuodėmėse.
 1Cr 15 18 Tuomet ir užmigusieji Kristuje yra žuvę.
 1Cr 15 19 Ir jei vien tik šiame gyvenime mes viliamės Kristumi, tai mes esame labiausiai apgailetini iš visų žmonių.
 1Cr 15 20 Bet dabar Kristus yra prikeltas iš numirusių-pirmasis iš užmigusiųjų.
 1Cr 15 21 Kaip per žmogų-mirtis, taip per žmogų ir mirusiųjų prisikėlimas.
 1Cr 15 22 Kaip Adome visi miršta, taip Kristuje visi bus atgaivinti,
 1Cr 15 23 tačiau kiekvienas pagal savo eilę: Kristus-pirmasis, vėliau-priklausantys Kristui Jo atėjimo metu.
 1Cr 15 24 Po to bus galas, kai Jis perduos karalystę Dievui Tėvui, sunaikinęs visas kunigai kštystes, visas valdžias ir jėgas.
 1Cr 15 25 Nes Jis turi valdyti, kol paguldys visus priešus po savo kojomis.
 1Cr 15 26 Kaip paskutinis priešas bus sunaikinta mirtis.
 1Cr 15 27 Nes "Jis visa paklojo Jam po kojų". Bet kai Jis sako, kad visa paklota, tai savaime suprantama, kad išskyrus Tą, kuris Jam visa paklojo.
 1Cr 15 28 Kai Jam bus visa pajungta, tada ir pats Sūnus nusilenks Tam, kuris viską Jam pajungė, kad Dievas būtų viskas visame kame.
 1Cr 15 29 Kita vertus, ką darys tie, kuriuos krikštija už mirusiųuosius? Jei iš viso mirusieji neprisikels, tai kam gi jie krikštijami už mirusiųuosius?
 1Cr 15 30 Ir kodėl ir mes kas valandą esame pavojuje?
 1Cr 15 31 Prisiekiu savo pasididžiavimu- jumis, broliai, mūsų viešpatyje Jėzuje Kristuje, jog aš kasdien mirštu!
 1Cr 15 32 Jei grynai kaip žmogus kovočiau Efeze su laukiniais žvėrimis, tai kokia man iš to nauda? Jeigu mirusieji neprisikels, tai "valgykime ir gerkime, nes rytoj mirsime".
 1Cr 15 33 Neapsirikiite: "Blogos draugijos gadina gerus papročius!"
 1Cr 15 34 Pabuskite teisumui ir nenuodėmiaukite, nes kai kurie iš jūsų nepažįsta Dievo. Tai sakau jūsų gėdai.

1Cr	15	35	Bet gal kas paklaus: "Kaip bus prikelti mirusieji? Su koku kūnu jie pasirodys?"
1Cr	15	36	Kvailyl! Ką tu pasėjai, neatgyja, jei prieš tai nenumiršta.
1Cr	15	37	Ir ką besėtum, tu sėjai ne būsimąjį kūną, bet pliką grūdą, sakysime, kviečių ar kitokių javų.
1Cr	15	38	Tuo tarpu Dievas duoda jam kūną tokį, koks Jam patinka, ir kiekvienai sėklai jos kūną.
1Cr	15	39	Ne visi kūnai yra vienodi. Vienoks žmonių kūnas, kitoks gyvulių, kitoks žuvų ir kitoks paukščių.
1Cr	15	40	Taip pat yra dangaus kūnai ir žemės kūnai, bet vienokia dangaus kūnų šlovė ir kitokia žemės kūnų.
1Cr	15	41	Vienokia yra saulės šlovė, kitokia šlovė mėnulio ir dar kitokia šlovė žvaigždžių. Ir žvaigždė nuo žvaigždės skiriasi šlove.
1Cr	15	42	Taip ir su mirusiųjų prisikėlimu. Sėjamas gendantis kūnas, prikeliamas negendantis.
1Cr	15	43	Sėjamas negarbingas, prikeliamas šlovingas. Sėjamas silpnas, prikeliamas galingas.
1Cr	15	44	Sėjamas sielinis kūnas, prikeliamas dvasinis kūnas. Yra sielinis kūnas ir yra dvasinis kūnas.
1Cr	15	45	Taip ir parašyta: "Pirmasis žmogus Adomas tapo gyva siela"; paskutinis Adomas-gyvybė teikiančia dvasia.
1Cr	15	46	Bet ne dvasinis pirmiau, o sielinis, ir tik po to dvasinis.
1Cr	15	47	Pirmasis žmogus-iš žemės, žemiškas; antrasis žmogus-Viešpats iš dangaus.
1Cr	15	48	Koks buvo žemiškasis, tokie yra ir žemiškieji, o koks yra dangiškasis, tokie yra ir dangiškieji.
1Cr	15	49	Ir kaip nešiojame žemiškojo atvaizdą, taip nešiosime ir dangiškojo atvaizdą.
1Cr	15	50	Bet aš jums, broliai, sakau, kad kūnas ir kraujas nepaveldės Dievo karalystės, ir kas genda, nepaveldės to, kas negenda.
1Cr	15	51	Aš jums atskleidžiu paslaptį: ne visi užmigsime, bet visi būsime pakeisti, -
1Cr	15	52	staiga, viena akimirka, skambant paskutiniam trimiui. Trimitas nuskambės, ir mirusieji bus prikelti negendantys, o mes būsime pakeisti.
1Cr	15	53	Nes šis gendantis turi apsilikti negendamybe, ir šis marus apsilikti nemarybe.
1Cr	15	54	Kada šis gendantis apsiliks negendamybe ir šis marusis apsiliks nemarybe, tada išsipildys užrašytas žodis: "Pergalė prarijo mirtį!
1Cr	15	55	Kurgi, mirtie, tavo geluonis? Kurgi, mirtie, tavo pergalė?"
1Cr	15	56	Mirties geluonis yra nuodėmė, o nuodėmės jėga-įstatymas.
1Cr	15	57	Bet dėkui Dievui, kuris duoda mums pergalę per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų!
1Cr	15	58	Todėl, mano mylimieji broliai, būkite tvirti, nepajudinami, visada gausūs Viešpaties darbais, žinodami, kad jūsų triūsas ne veltui Viešpatyje.
1Cr	16	1	Su rinkliava šventiesiems darykite taip, kaip nurodžiau Galatijos bažnyčioms.
1Cr	16	2	Pirmąją savaitės dieną kiekvienas iš jūsų teatideda pagal tai, kiek turi, kad rinkliavos neprasidėtų man atvykus.
1Cr	16	3	Atvykęs pasiųsiu į Jeruzalę žmones, kuriuos jūs nutarsite esant tinkamus, kad jie su palydimaisiais laiškais nugabentų jūsų dovaną.
1Cr	16	4	Jei pasirodytų tinkama ir man keliauti, tai jie vyks kartu su manimi.
1Cr	16	5	Atvyksiu pas jus, perėjęs Makedoniją. Mat per Makedoniją eisiu,
1Cr	16	6	o pas jus, galimas daiktas, pabūsiu arba ir peržiemosiu, kad jūs mane palydėtumėte, kai vyksiu toliau.
1Cr	16	7	Nenoriu dabar su jumis susitikti prabėgomis. Tikiuosi, jei Viešpats leis, kurį laiką pasilikti pas jus.
1Cr	16	8	Bet Efeze išbūsiu iki sekminių.
1Cr	16	9	Mat man yra atvertos plačios durys našiam darbui, ir priešininkų daug.
1Cr	16	10	Ir jeigu atvyks Timotiejus, žiūrėkite, kad jis gyventų pas jus be baimės, nes jis dirba Viešpaties darbą kaip ir aš.
1Cr	16	11	Tai gi tegul niekas jo neniekina. Išlydėkite jį su ramybe, kad atvyktų pas mane, nes laikiu jį su broliais.
1Cr	16	12	O dėl brolio Apolo, tai aš didžiai troškau, kad jis su broliais keliautų pas jus, bet jis niekaip nenori šiuo metu. Bet atvyks, radęs tinkamą laiką.
1Cr	16	13	Budėkite, tvirtai stovėkite tikėjime, elkitės vyriškai, būkite stiprūs!
1Cr	16	14	Viską, ką darote, darykite su meile.
1Cr	16	15	Prašau jūsų, broliai (jūs pažįstate Stepono namus: jie yra Achajos pirmatikiai ir atsidavę tarnauti šventiesiems),
1Cr	16	16	kad jūs taip pat paklustumėt tokiems žmonėms ir visiems, kurie mums padeda ir su mumis dirba.
1Cr	16	17	Aš džiaugiuosi Stepono, Fortunato ir Achaiiko apsilankymu. Jie man

atstojo jus,
1Cr 16 18 atgaivino mano ir jūsų dvasią. Todėl pripažinkite tokius žmones!
1Cr 16 19 Jus sveikina Azijos bažnyčios. Karštai sveikina Viešpatyje Akvilas ir
Priscilė kartu su bažnyčia, kuri jų namuose.
1Cr 16 20 Jus sveikina visi broliai. Pasveikinkite vienas kitą šventu
pabučiavimu.
1Cr 16 21 Sveikinu jus savo, Pauliaus, ranka.
1Cr 16 22 Jei kas nemyli Viešpaties Jėzaus Kristaus, tebūna prakeiktas! Mūsų
Viešpatie, ateik!
1Cr 16 23 Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė tebūna su jumis.
1Cr 16 24 Mano meilė jums visiems Kristuje Jėzuje. Amen.
2Cr 1 1 Paulius, Dievo valia Kristaus Jėzaus apaštalas, ir brolis
Timotiejus-Dievo bažnyčiai Korinte ir visiems šventiesiems, gyvenantiems visoje Achajoje.
2Cr 1 2 Malonė jums ir ramybė nuo Dievo, mūsų Tėvo, ir Viešpaties Jėzaus
Kristaus!
2Cr 1 3 Tebūna palaimintas Dievas, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvas,
gailestingumo Tėvas ir visokios paguodos Dievas,
2Cr 1 4 kuris guodžia mus kiekviename mūsų sielvarte, kad mes galėtume
paguosti bet kokio sielvarto ištiktuosius ta paguoda, kuria patys Dievo guodžiami.
2Cr 1 5 Kaip gausėja mumyse Kristaus kentėjimai, taip gausėja per Kristų ir
mūsų paguoda.
2Cr 1 6 Jeigu patiriam sielvartą, tai jūsų paguodai ir išgelbėjimui, kuris
padeda iškęsti tokius pačius kentėjimus, kokius mes kenčiame; o jeigu mes guodžiami, tai jūsų
nusiramitimui ir išgelbėjimui.
2Cr 1 7 Ir mūsų viltis jums tvirta, nes žinome, kad, būdami kentėjimų
dalininkai, būsite ir paguodos dalininkai.
2Cr 1 8 Mes nenorime, broliai, palikti jus nežinioje apie Azijoje mus
ištikusią negandą. Mes buvome prislėgti daugiau nei mūsų jėgos leidžia-taip, kad
nebesitikėjome išliksią gyvi.
2Cr 1 9 Bet patys savyje patyrėme mirties nuosprendį, kad pasitikėtume ne
savimi, o Dievu, kuris prikelia mirusius.
2Cr 1 10 Jis išgelbėjo mus iš mirties nasrų ir tebegelbsti. Juo mes pasitikime,
kad jis mus gelbės toliau,
2Cr 1 11 jums padedant malda už mus, kad daugelis dėl mūsų dėkotų už dovaną,
per daugelį suteiktą mums.
2Cr 1 12 Nes mūsų pasigyrimas yra toks: liudija mūsų sąžinė, kad pasaulyje, o
ypač pas jus, mes elgėmės paprastai ir su dievišku nuoširdumu, -ne kūniška išmintimi, bet Dievo
malone.
2Cr 1 13 Nerašome jums nieko kito, kaip tik tai, ką jūs skaitote ir suprantate.
Tikiuosi, kad ir iki galo suprasite,
2Cr 1 14 kaip iš dalies jau mus supratote, kad mes esame jūsų pasigyrimas, kaip
ir jūs mūsų-Viešpaties Jėzaus dieną.
2Cr 1 15 Tokio pasitikėjimo kupinas, aš norėjau anksčiau pas jus atvykti, kad
antrąkart gautumėt malonę,
2Cr 1 16 ir pro jus keliauti į Makedoniją, o iš Makedonijos vėl grįžti pas jus,
kad jūs mane išlydėtumėte į Judėją.
2Cr 1 17 Ar taip manydamas, elgiausi lengvabūdiškai? O gal mano sumanymai buvo
pagal kūną, kad mano "taip, taip" yra ir "ne, ne"?
2Cr 1 18 Bet kaip Dievas ištikimas, mūsų žodis jums nebuvo "taip" ir "ne".
2Cr 1 19 Nes Dievo sūnus, Jėzus Kristus, kurį jums paskelbėme aš, Silvanas ir
Timotiejus, nebuvo "taip" ir "ne", bet Jame buvo "taip".
2Cr 1 20 Nes visi Dievo pažadai Jame yra "taip" ir Jame "amen" Dievo šlovei per
mus.
2Cr 1 21 Tas, kuris sutvirtina mus su jumis Kristuje ir mus patepė, yra Dievas,
2Cr 1 22 kuris ir užantspaudavo mus ir davė kaip užstatą Dvasią į mūsų širdis.
2Cr 1 23 Šaukiuosi Dievą liudytoju savo sielai, kad jūsų gailėdamas aš
neatvykau į Korintą.
2Cr 1 24 Mes juk neviešpataujame jūsų tikėjimui, bet esame jūsų džiaugsmo
talkininkai, nes tikėjimu jūs stovite tvirtai.
2Cr 2 1 Taigi aš nusprendžiau, kad neatvyksiu pas jus vėl su liūdesiu.
2Cr 2 2 O jei aš jus liūdinu, tai kas gi mane pralinksmins, jeigu ne mano
nuliūdintasis?
2Cr 2 3 Aš tai parašiau, kad atvykęs neturėčiau liūdėti dėl tų, kuriais derėtų
džiaugtis, pasitikėdamas jumis visais, kad mano džiaugsmas yra ir visų jūsų džiaugsmas.
2Cr 2 4 Nes aš jums rašiau iš didelio skausmo ir širdies sielvarto, su
gausiomis ašaromis, ne tam, kad jus nuliūdinčiau, bet kad pažintumėte meilę, kurios taip
apsčiai jums turiu.
2Cr 2 5 Bet jeigu kas nuliūdino, tai nuliūdino ne mane, bet, -kad
neperdėčiau, -bent iš dalies-jūs visus.
2Cr 2 6 Tokiam žmogui pakanka daugumos paskirtos bausmės.
2Cr 2 7 Net atvirkščiai, jūs turėtumėte jam atleisti ir jį paguosti, kad jo
neapimtų pernelyg didelis liūdesys.

2Cr	2	8	Todėl aš prašau jus parodyti jam meilę.
2Cr	2	9	Nes tuo tikslu jums ir parašiau, – kad patikrinčiau, ar jūs visais atžvilgiais esate klusnūs.
2Cr	2	10	Kam jūs atleidžiate, tam atleidžiu ir aš; nes, jei kam atleidau, tai padariau dėl jūsų Kristaus akivaizdoje,
2Cr	2	11	kad neapgautų mūsų šėtonas. Nes mums nėra nežinomi jo kėsmai.
2Cr	2	12	Kai atvykau į Troadę skelbti Kristaus Evangelijos, durys man buvo Viešpaties atvertos,
2Cr	2	13	bet aš neturėjau savo dvasioje ramybės, kadangi nesutikau savo brolio Tito; tad atsisveikinęs iškeliavau į Makedoniją.
2Cr	2	14	Dėkui Dievui, kuris visada veda mus Kristuje triumfo eisenoje ir per mus kiekvienoje vietoje skleidžia mielą Jo pažinimo kvapą.
2Cr	2	15	Juk mes esame Kristaus malonus kvapas Dievui tarp išgelbėtų ir tarp žūstančių.
2Cr	2	16	Vieniems-mirties kvapas mirčiai, kitiems-gyvenimo kvapas gyvenimui. O kas gi yra tam tinkamas?
2Cr	2	17	Mes neprekiuojame, kaip daugelis, Dievo žodžiu, bet nuoširdžiai, kaip iš Dievo, kalbame Kristuje, Dievo akivaizdoje.
2Cr	3	1	Ar pradėsime iš naujo jums prisistatinėti? Gal mums reikia, kaip kai kuriems, palydimųjų laiškų jums ir iš jūsų?
2Cr	3	2	Jūs esate mūsų laiškas, įrašytas mūsų širdyse, visų žmonių suprantamas ir skaitomas.
2Cr	3	3	Jūs pasirodote esą Kristaus laiškas, mūsų tarnavimu parašytas ne rašalu, bet gyvojo Dievo Dvasia, ne akmenis plokštėse, bet gyvų širdžių plokštėse.
2Cr	3	4	Tokį pasitikėjimą Dievu mes turime per Kristų.
2Cr	3	5	Ne todėl, kad būtume patys tinkami ką nors sumanyti tarytum iš savęs, bet mūsų tinkamumas iš Dievo,
2Cr	3	6	kuris padarė mus tinkamus būti Naujosios Sandoros tarnais-ne raidės, bet Dvasios, nes raidė žudo, o Dvasia teikia gyvybę.
2Cr	3	7	Jeigu mirties tarnavimas, išraižytas raidėmis akmenyse, buvo toks šlovingas, kad Izraelio vaikai negalėjo pažvelgti Mozėi į veidą dėl jo veido šlovės, kuri buvo praeinanti,
2Cr	3	8	tai kiek šlovingesnis bus Dvasios tarnavimas?
2Cr	3	9	Jeigu pasmerkimo tarnavimas šlovingas, tai daug daugiau šlovingesnis teismo tarnavimas.
2Cr	3	10	Tai, kas buvo šlovinga, visai nešlovinga, lyginant su visa pranokstančia šlove.
2Cr	3	11	Jeigu praeinantys dalykas buvo šlovingas, tai kur kas šlovingesnis pasiliekančias.
2Cr	3	12	Taigi, turėdami tokią viltį, mes kalbame labai tiesiai ir drąsiai,
2Cr	3	13	ne kaip Mozė, kuris ant veido užsileisdavo gaubtuvą, kad Izraelio vaikai nepamatytų to, kas praeina.
2Cr	3	14	Bet jų protai buvo apakinti. Iki šios dienos tas pats gaubtuvas lieka nenuimtas skaitant Senąjį Testamentą, nes jis nuimamas Kristuje.
2Cr	3	15	Net iki šios dienos, kai skaitomas Mozė, gaubtuvas tebedengia jų širdį.
2Cr	3	16	Bet kai žmogus atsigręžia į Viešpatį, gaubtuvas nuimamas.
2Cr	3	17	Viešpats yra Dvasia. O kur Viešpaties Dvasia, ten laisvė.
2Cr	3	18	Mes visi, atidengtu veidu lyg veidrodyje regėdami Viešpaties šlovę, esame keičiami į tą patį atvaizdą iš šlovės į šlovę, veikiami Viešpaties, kuris yra Dvasia.
2Cr	4	1	Todėl, suprasdami, kad turime šį tarnavimą iš gailestingumo, mes nepailstame.
2Cr	4	2	Atsisakę slaptų begėdysčių, nesileidžiame į gudravimus ir nekraipome Dievo žodžio, bet, atskleisdami tiesą, prisistatome kiekvieno žmogaus sąžinei Dievo akivaizdoje.
2Cr	4	3	O jeigu Evangelija yra paslėpta, tai ji paslėpta žūstantiems,
2Cr	4	4	kuriems šio amžiaus dievas apakino protus; netikintiems, kad jiems nesušvintų Kristaus, kuris yra Dievo atvaizdas, šlovės Evangelijos šviesa.
2Cr	4	5	Mes ne save pačius skelbiame, bet Kristų Jėzų kaip Viešpatį, o mes-jūsų tarnai dėl Jėzaus.
2Cr	4	6	Nes tai Dievas, kuris įsakė iš tamsos nušvisti šviesai, sušvito mūsų širdyse, kad suteiktų mums Dievo šlovės pažinimo šviesą Kristaus veide.
2Cr	4	7	Bet šitą turtą mes laikome moliniuose induose, kad būtų aišku, jog visa viršijanti jėgos apstybė iš Dievo, o ne iš mūsų.
2Cr	4	8	Mes visai paspaudžiami, bet nesugni uždyti; suglumę, bet nenusivylę; persekiojami, bet nepalikti; parblošti, bet nežuvę.
2Cr	4	10	Visada nešiojame savo kūne Viešpaties Jėzaus mirtį, kad ir Jėzaus gyvybė apsireikštų mūsų kūne.
2Cr	4	11	Nes mes, gyvieji, dėl Jėzaus nuolat atiduodami mirčiai, kad ir Jėzaus gyvybė apsireikštų mūsų mirtingame kūne.
2Cr	4	12	Taigi mumyse veikia mirtis, o jumoje gyvybė.
2Cr	4	13	Turėdami tą pačią tikėjimo dvasią, apie kurią parašyta: "Aš įtikėjau,

todėl prakalbėjau", mes irgi tikime ir todėl kalbame,
 2Cr 4 14 žinodami, kad Tas, kuris prikėlė viešpatį Jėzų, taip pat ir mus
 prikels per Jėzų ir pastatys kartu su jumis.
 2Cr 4 15 Nes viskas yra dėl jūsų, kad per daugelį pagausėjusi malonė pagausintų
 dėkojamą Dievo šlovei.
 2Cr 4 16 Todėl mes nepailstame. Nors mūsų išorinis žmogus ir nyksta, vidinis
 diena iš dienos atsinaujina.
 2Cr 4 17 Mūsų trumpalaikis lengvas sielvartas ruošia mums visa pranokstančią
 amžinąją šlovę.
 2Cr 4 18 Tuo tarpu mes nežiūrime į tai, kas regima, bet į tai, kas neregima,
 nes kas regima, yra laikina, o kas neregima-amžina.
 2Cr 5 1 Mes žinome, kad, mūsų žemiškajam namui, šiai palapinei, suirus, turime
 pastatą iš Dievo, ne rankomis statytus amžinus namus danguje.
 2Cr 5 2 Todėl mes dejuojame, karštai trokšdami apsilikti savo buveinę iš
 dangaus,
 2Cr 5 3 nes aprenkti nebūsime nuogi.
 2Cr 5 4 Juk mes, esantys šioje palapinėje, dejuojame prislėgti, norėdami ne
 nusirengti, bet apsirengti, kad tai, kas maru, būtų gyvenimo praryta.
 2Cr 5 5 Tam mus paruošęs yra Dievas, kuris davė mums Dvasią kaip užstatą.
 2Cr 5 6 Todėl mes visada užtikrinti, žinodami, kad, kol gyvename namuose-kūne,
 mes nesame su viešpačiu, -
 2Cr 5 7 mes gyvename tikėjimu, o ne regėjimu, -
 2Cr 5 8 tačiau esame užtikrinti ir norėtume verčiau palikti kūną ir būti kartu
 su Viešpačiu.
 2Cr 5 9 Todėl mes siekiame, - tiek nebūdami, tiek būdami su Juo, - Jam patikti.
 2Cr 5 10 Nes mums visiems reikės stoti prieš Kristaus teismo krasę, kad
 kiekvienas atsiimtų pagal tai, ką jis, gyvendamas kūne, darė-gera ar bloga.
 2Cr 5 11 Todėl, pažindami viešpaties baime, mes stengiamės įtikinti žmones.
 Dievui mes esame atviri, tikiuosi, kad esame atviri ir jūsų sąžinėms.
 2Cr 5 12 Nepriisistatome jums iš naujo, bet duodame progą pasigirti mumis, kad
 turėtumėte, ką sakyti žmonėms, besigiriantiems savo išore, o ne širdimi.
 2Cr 5 13 Jei mes išprotėję-tai Dievui; jei esame sveiko proto-tai dėl jūsų.
 2Cr 5 14 Nes Kristaus meilė valdo mus, įsitikinusius, kad jei vienas mirė už
 visus, tai ir visi yra mirę.
 2Cr 5 15 O jis mirė už visus, kad gyvieji nebe sau gyventų, bet Tam, kuris už
 juos mirė ir prisikėlė.
 2Cr 5 16 Todėl nuo šiol mes nė vieno nebepažįstame pagal kūną. Jei mes ir
 pažiname Kristų pagal kūną, tai dabar taip Jo nebepažįstame.
 2Cr 5 17 Taigi, jei kas yra Kristuje, tas yra naujas kūrinys. Kas sena- praėjo,
 štai visa tapo nauja.
 2Cr 5 18 O visa tai iš Dievo, kuris per Jėzų Kristų sutaikino mus su savimi ir
 davė mums sutaikinimo tarnavimą.
 2Cr 5 19 Tai Dievas Kristuje sutaikino su savimi pasaulį, nebeįskaitydamas
 žmonių jų nusikaltimų, ir davė mums sutaikinimo žodį.
 2Cr 5 20 Taigi mes esame Kristaus pasiuntiniai, tarsi pats Dievas prašytų per
 mus. Kristaus vardu maldaujame: "Susitaukinkite su Dievu!"
 2Cr 5 21 Nes Tą, kuris nepažino nuodėmės, jis padarė nuodėme dėl mūsų, kad mes
 Jame taptume Dievo teisumu.
 2Cr 6 1 Būdami Jo bendradarbiai, jūsų taip pat prašome, kad nepriimtumėte
 Dievo malonės veltui!
 2Cr 6 2 Nes Jis sako: "Aš išklausuos tave priimtinu metu ir išgelbėjimo dieną
 Aš padėjau tau". Štai dabar yra priimtinas metas, štai dabar išgelbėjimo diena!
 2Cr 6 3 Mes niekuo neduodame akstino pasipiktinti, kad mūsų tarnavimas nebūtų
 peiktinas.
 2Cr 6 4 Bet visame kame pasirodome Dievo tarnai: su didele kantrybe,
 skausmuose, sunkumuose, suspaudimuose,
 2Cr 6 5 plakimuose, įkalinimuose, sąmyšiuose, darbuose, budėjimuose,
 pasniukuose;
 2Cr 6 6 tyrumu, pažinimu, pakantumu, gerumu, šventąja Dvasia, neveidmainiška
 meile,
 2Cr 6 7 tiesos žodžiu, Dievo jėga, teisumo ginklais iš dešinės ir kairės;
 2Cr 6 8 gerbiame ir negerbiame, šmeižiame ir giriame, laikome apgavikais ir
 teisaisiais,
 2Cr 6 9 nepažįstamais ir gerai žinomais, laikome mirštančiais-bet štai mes
 gyvi; esame baudžiami, bet nenužudomi,
 2Cr 6 10 mus liūdina, bet mes visada džiaugiamės, esame skurdžiai, bet daugelį
 praturtiname, neturime nieko-ir valdome viską.
 2Cr 6 11 O korintiečiai! Mūsų lūpos atvirai jums prabilo, mūsų širdis plačiai
 atverta.
 2Cr 6 12 Ne mummyse jums ankšta; ankšta jūsų pačių širdyse.
 2Cr 6 13 Tad atsimokėkite tuo pačiu, - kalbu kaip vaikams, - ir taip pat
 atsiverkite.

2Cr 6 14 Nevilkite svetimo jungo su netikinčiais. Kas gi bendro tarp teisumo ir nusikaltimo? Ir kas bendro tarp šviesos ir tamsos?

2Cr 6 15 Kaipgi galima gretinti Kristų su Beliaru? Arba kokia dalis tikinčio su netikinčiu?

2Cr 6 16 Ir kaip suderinti Dievo šventyklą su stabais? Juk jūs esate gyvojo Dievo šventykla, kaip Dievas yra pasakęs: "Aš gyvensiu juose ir vaikščiosiu tarp jų; būsiu jų Dievas, ir jie bus manoji tauta".

2Cr 6 17 Todėl: "Išeikite iš jų ir atsiskirkite, -sako Viešpats, -ir nelieskite to, kas netyra, ir Aš jus priimsiu

2Cr 6 18 ir būsiu jums Tėvas, o jūs būsite mano sūnūs ir dukterys, -sako visagalis Viešpats".

2Cr 7 1 Taigi, mylimieji, turėdami tokius pažadus, apsivalykime nuo visos kūno ir dvasios nešvaros, tobulindami šventumą Dievo baimėje.

2Cr 7 2 Priimkite mus. Mes nė vieno nenusukriaudėme, nė vienam nepakenkėm, nė vieno neapgavome.

2Cr 7 3 Tai sakau, ne norėdamas jus smerkti. Nes jau esu sakęs, jog esate mūsų širdyse, kad kartu mirtume ir kartu gyventume.

2Cr 7 4 Aš labai pasitikiu jumis ir labai jumis didžiuojuosi. Esu kupinas paguodos ir džiaugsmo visuose mūsų sunkumuose.

2Cr 7 5 Kai atvykome į Makedoniją, mūsų kūnui neteko patirti nė kiek ramybės; mes buvome visokeriopai varginami: iš išorės-kovos, viduje-baimė.

2Cr 7 6 Bet Dievas, pažemintųjų guodėjas, pagudė mus Tito atvykimu.

2Cr 7 7 Ir ne vien jo atvykimu, bet ir ta paguoda, kuria jis buvo paguostas pas jus. Jis pranešė mums apie jūsų karštą troškimą, dejones, jūsų uolumą man. Taigi aš pradžiugau dar labiau.

2Cr 7 8 Todėl jeigu nuliūdinau jus laišku, tai šito nesigailiu, nors ir apgailėstavau. Nes matau, kad tas laiškas jus nuliūdino, bet tik kuriam laikui.

2Cr 7 9 Dabar aš džiaugiuosi, žinoma, ne todėl, kad jums teko nuliūsti, bet kad jūsų nuliūdimas atvedė jus į atgailą. Jūs buvote nuliūdę dievišku liūdesiu, todėl iš mūsų pusės nebuvo jums jokios skriaudos.

2Cr 7 10 Dieviškas liūdesys gimdo atgailą išgelbėjimui, dėl kurio nereikia gailėtis; o pasaulio liūdesys gimdo mirtį.

2Cr 7 11 Ir štai kaip tik tas dieviškas nuliūdimas pagimdė jumyse tokį susirūpinimą, tokį teisinimąsi, apmaudą, baimę, tokį stiprų troškimą, uolumą, tokį atpildą! Jūs visais atžvilgiais pasirodėte svarūs šiame reikale.

2Cr 7 12 Todėl, jeigu jums parašiau, tai ne dėl ižeidėjo ir ne dėl ižeistojo, bet kad jums paaiškėtų mūsų rūpestis jumis Dievo akivaizdoje.

2Cr 7 13 Todėl mes pasiguodėme jūsų paguoda ir dar labiau nudžiugome dėl Tito džiaugsmo, nes jo dvasia buvo jūsų visų atgaivinta.

2Cr 7 14 Taigi nelikau sugėdintas, kad jam buvau pasigyres jumis, bet kaip ir viską jums teisingai kalbėjome, taip ir mūsų pasigyrimas Titui pasirodė teisingas.

2Cr 7 15 Ir jo širdis dar labiau prisirišusi prie jūsų, nes jis prisimena jūsų paklusnumą ir kaip priėmė jį su baimė ir drebdami.

2Cr 7 16 Todėl džiaugiuosi, kad visais atžvilgiais galiu jumis pasitikėti.

2Cr 8 1 Be to, pranešame jums, broliai, apie Dievo malonę, suteiktą Makedonijos bažnyčioms.

2Cr 8 2 Nors dideli vargai jas bandė, jos pasirodė kupinos džiaugsmo, ir jų gilus skurdas išsiliejo ypatingo dosnumo turtais.

2Cr 8 3 Aš liudiju, kad jie pagal išgales ir viršydami išgales, savo noru, prašyte prašė mus, kad mes priimtume dovaną ir jų dalyvavimą tarnavime šventiesiems.

2Cr 8 5 Ir ne tik taip, kaip mes tikėjomės, bet visų pirma atsidavė viešpačiui, o paskui Dievo valia ir mums.

2Cr 8 6 Todėl mes paprašėme Titą, kad taip, kaip pradėjo, taip ir baigtų pas jus šią malonę.

2Cr 8 7 Tad, būdami visa ko pertekę-tikėjimo, žodžio, pažinimo, visokeriopo uolumo ir meilės mums, - būkite pertekę ir šios malonės.

2Cr 8 8 Tai sakau ne įsakydamas, bet norėdamas kitų uolumu patikrinti jūsų meilės nuoširdumą.

2Cr 8 9 Nes jūs pažįstate mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonę, jog Jis, būdamas turtingas, dėl jūsų tapo vargšu, kad jūs per jo neturtą taptumėte turtingi.

2Cr 8 10 Ir čia aš duodu patarimą, nes tai naudinga jums, kurie ne tik pradėjote daryti tai anksčiau, bet ir troškote jau nuo pernai.

2Cr 8 11 Taigi dabar pabaikite šį darbą, kad jūsų nuovokus troškimas būtų įvykdytas iš to, ką turite.

2Cr 8 12 Nes jei yra sąmoningas noras, jis priimtinas pagal tai, ką žmogus turi, o ne pagal tai, ko neturi.

2Cr 8 13 Aš nenoriu, kad kitiems tektų lengvatos, o jums naštos,

2Cr 8 14 bet kad būtų lygybė: kad šiuo metu jūsų perteklius patenkintų jų nepriteklių, o vėliau jų perteklius taip pat patenkintų jūsų nepriteklių ir būtų lygybė,

2Cr 8 15 kaip parašyta: "Kas daug surinko, neturėjo atliekamo, o kas mažai-nekentėjo nepritekliaus".

2Cr	8	16	Dėkui Dievui, įdėjusiam į Tito širdį tą patį uolų rūpestį jums.
2Cr	8	17	Jis ne tik paklausė mano raginimo, bet, būdamas labai uolus, nuvyko
pas jus savo noru.			
2Cr	8	18	Kartu su juo pasiuntėme brolių, giriamą dėl Evangelijos skelbimo visose
bažnyčiose.			
2Cr	8	19	Dar daugiau, jis yra bažnyčių paskirtas mūsų kelionių palydovu šiai
malonei, kurią mes vykdomė paties Viešpaties šlovei ir jūsų paslaugumui parodyti,			
2Cr	8	20	sergėdamiesi, kad niekas mūsų nekaltintų dėl šios gausos, kurią mes
tvarkome.			
2Cr	8	21	Mes rūpinamės tuo, kas gerbtina ne tik Viešpaties, bet ir žmonių
akyse.			
2Cr	8	22	Taigi su jais pasiuntėme savo brolių, kurio uolumą daugelį kartų
įvairiai esame patikrinę ir kuris dabar yra dar uolesnis labai jums pasitikėdamas.			
2Cr	8	23	Titas%tai mano bendražygis ir jūsų pagalbininkas, o tie mūsų
broliai%bažnyčių pasiuntiniai, Kristaus šlovė.			
2Cr	8	24	Todėl jų ir visų bažnyčių akyse įrodykite savo meilę ir mūsų
pasigyrimą jums.			
2Cr	9	1	Apie tarnavimą šventiesiems man nebereikia jums rašyti:
2Cr	9	2	aš žinau jūsų pasiryžimą ir giruosi jums makedoniečiams, sakydamas,
kad Achaja pasiruošusi nuo pereitų metų. Ir jūsų uolumas yra daugelį paskatinęs.			
2Cr	9	3	O brolius siunčiu tam, kad mano pasigyrimas jums nepasirodytų šiuo
atveju tuščias ir kad jūs, kaip sakiau, būtumėte pasiruošę.			
2Cr	9	4	Kad, jei kartais makedoniečiai atvyktų kartu su manimi ir rastų jus
nepasiruošusius, mes (nekalbant apie jus) nebūtume sugėdinti dėl tokio tvirto pasigyrimo.			
2Cr	9	5	Todėl maniau esant reikalinga paprašyti brolius iš anksto nuvykti pas
jūs ir pasirūpinti, kad anksčiau viešai paskelbtas palaiminimas būtų paruoštas ir kad liudytų			
jūsų dosnumą, o ne godumą.			
2Cr	9	6	Štai ką pasakysiu: kas šykščiai sėja, šykščiai ir pjaus, o kas dosniai
sėja, dosniai ir pjaus.			
2Cr	9	7	Kiekvienas tegul aukoja, kaip yra širdyje nutaręs, ne gailėdamas ar
verčiamas, nes Dievas myli linksimą davėją.			
2Cr	9	8	O Dievas gali jus gausiai apdovanoti visokeriopomis malonėmis, kad
visada ir visais atžvilgiais būtumėte aprūpinti ir turtingi kiekvienam geram darbui,			
2Cr	9	9	kaip parašyta: "Jis pažėrė, Jis davė vargšams; Jo teisumas išlieka per
amžius".			
2Cr	9	10	Tas, kuris parūpina sėklos sėjėjui ir duonos valgytojui, padaugins
jūsų pasėtą sėklą ir subrandins jūsų teisumo vaisius.			
2Cr	9	11	O jūs ir taip esate visokeriopai turtingi ir dosnūs, dėl ko mes ir
dėkojame Dievui.			
2Cr	9	12	Nes šis tarnavimas ne tik patenkina šventųjų poreikius, bet ir gausina
daugelio dėkojimus Dievui.			
2Cr	9	13	Patyrę tokias paslaugas, jie šlovins Dievą už jūsų paklusnumą
išpažįstamai Kristaus Evangelijai ir už jūsų dosnų pasidalijimą su jais ir visais kitais.			
2Cr	9	14	Jie melsis už jus ir ilgėsis jūsų dėl visa pranokstančios Dievo
malonės jumoje.			
2Cr	9	15	Ačiū Dievui už neapsakomą Jo dovaną!
2Cr	10	1	Aš pats, Paulius, jus maldauju Kristaus romumu ir švelnumu-aš, kuris
"akyse su jums esu toks nusizėmęs, o už akių toks drąsus".			
2Cr	10	2	Aš jus maldauju, kad atvykęs neturėčiau pasirodyti smarkuoliu,
pasiryžusiu griežtai sudrausti kai kuriuos, manančius, jog mes elgėmės pagal kūną.			
2Cr	10	3	Nors mes gyvename kūne, kovojame ne pagal kūną.
2Cr	10	4	Mūsų kovos ginklai ne kūniški, bet galingi Dieve griauti tvirtoves.
2Cr	10	5	Jais mes nugalime samprotavimus ir bet kokią puikybę, kuri sukyla
prieš Dievo pažinimą, ir paimame nelaisvėn kiekvieną mintį, kad paklustų Kristui,			
2Cr	10	6	esame pasiruošę nubausti kiekvieną neklusnumą, kai tik jūsų klusnumas
taps tobulas.			
2Cr	10	7	Negi viską vertinate pagal išorę? Jei kas pasitiki, kad yra Kristaus,
tegul pamasto dar kartą: kaip jis Kristaus, taip ir mes.			
2Cr	10	8	O jei panorėčiau daugiau pasigirti ta valdžia, kurią Viešpats mums
suteikė jūsų ugdymui, o ne griovimui, tai nebūtų man gėdos.			
2Cr	10	9	Beje, nenorėčiau pasirodyti bauginąs jus laiškais.
2Cr	10	10	Nes "jo laišškai,-sako,-yra svarūs ir stiprūs, bet kūno išvaizda menka
ir iškalba prasta".			
2Cr	10	11	Kas taip mano, teįsidėmi, jog kokie esame iš tolo laiško žodžiais,
tokie būsim ir vietoje darbais.			
2Cr	10	12	Mes nedirįstame savęs išskirti ar lyginti su kai kuriais žmonėmis,
kurie patys save giria. Juk jie, matuodami save pagal save pačius ir lygindami save su savimi,			
elgiasi neprotingai.			
2Cr	10	13	Mes nesigiriame be saiko, o tik iki tų ribų, kurias mums Dievas
užbrėžė ir kurios siekia net ligi jūsų.			
2Cr	10	14	Mes nepersistengiame,-tarytum nebūtume pasiekę jūsų,-nes Kristaus
Evangelija pasiekėme ir jus.			

2Cr 10 15 Nesigiriame be saiko svetimo darbo vaisiais, bet turime viltį, jūsų
tikėjimui augant, su jumis peraugti ligšiolines ribas,
2Cr 10 16 kad galėtume skelbti Evangeliją už jūsų ribų ir nesigirti kito atliktu
darbu svetimoje srityje.
2Cr 10 17 "Kas giriasi, tesigiria viešpačiu!"
2Cr 10 18 Ne tas pagirtinas, kuris pats save giria, bet tas, kurį viešpats
pagiria.
2Cr 11 1 O, kad jūs pakęstumėte truputėlį mano kvailumo! Betgi jūs ir
pakenčiate.
2Cr 11 2 Aš pavyduliauju dėl jūsų Dievo pavydu, nes sužiedavau jus su vienu
vyru, kad nuvesčiau jus Kristui kaip skaisčią mergelę.
2Cr 11 3 Bet bijau, kad kaip gyvatė savo gudrumu suvedžiojo Ievą, taip ir jūsų
mintys nesugestų be paprastumo Kristuje.
2Cr 11 4 Mat jei kas užklydęs ima skelbti kitą Jėzų, kurio mes neskelbėme, arba
jei jūs priimate kitą dvasią, kurios nebuvote priėmę, ar kitą evangeliją, kurios nebuvote
gavę, jūs ramiausiai tai pakenčiate.
2Cr 11 5 Bet aš manau nesąs prastesnis už pačius didžiausius apaštalus.
2Cr 11 6 Ir jei man trūksta iškalbingumo, tai anaiptol ne pažinimo. Ir tai jums
esame aiškiai įrodę visais atžvilgiais.
2Cr 11 7 Nejaugi nusidėjau, kad pažeminau save ir išaukštinau jus, paskelbdamas
jums Dievo Evangeliją už dyką?
2Cr 11 8 Apilėšiau kitas bažnyčias, imdamas iš jų atlyginimą, kad galėčiau
tarnauti jums.
2Cr 11 9 O būdamas pas jus ir stokodamas, nė vieno neapsunkinau, nes ko man
trūko, parūpino iš Makedonijos atvykę broliai. Aš saugojasi ir ateityje saugosiuos tapti jums
našta bet kuria prasme.
2Cr 11 10 Sakau jums vardan Kristaus tiesos, esančios manyje, kad šio
pasididžiavimo Achajos srityse niekas iš manęs neatims.
2Cr 11 11 Kodėl? Ar todėl, kad jūsų nemyliu? Dievas žino!
2Cr 11 12 Ką darau, darysiu ir toliau, kad negalėtų pasiteisinti norintys
pasiteisinti, kad tuo, kuo giriasi, jie pasirodytų esą tokie kaip ir mes.
2Cr 11 13 Juk tokie yra netikri apaštalai, apgaulingi darbininkai, besidedantys
Kristaus apaštalais.
2Cr 11 14 Ir nenuostabu. Juk pats šėtonas apsimeta šviesos angelu.
2Cr 11 15 Tad nieko ypatingo, jei jo tarnai apsimeta teisumo tarnais. Bet jų
galas bus pagal jų darbus.
2Cr 11 16 Kartoju: tegu nei vienas nelaiko manęs kvailiu! O jei jau laikote,
tai pasiklausykite manęs kaip kvailio, kad irgi galėčiau truputį pasigirti.
2Cr 11 17 Ką pasakysiu, pasakysiu ne pagal viešpatį, bet tarytum kvailiodamas ir
manydamas galįs pasigirti.
2Cr 11 18 Matydamas, kad daug kas giriasi pagal kūną, tai pasigirsiu ir aš.
2Cr 11 19 Juk, būdami protingi, mokate mielai pakęsti kvailius.
2Cr 11 20 Nes jūs pakenčiate, kai jus pavergia, kai apryja, kai atima, kai
didžiuojasi, kai smogia per veidą.
2Cr 11 21 Mūsų gėdai pasakysiu, kad buvome tam per silpni. Bet jei kas kuo nors
drąsus, -tai sakau iš kvailumo, - aš drąsus taip pat.
2Cr 11 22 Jie žydai? Ir aš. Jie izraelitai? Ir aš. Jie Abraomo palikuonys? Ir
aš.
2Cr 11 23 Jie Kristaus tarnai? Kalbu kaip kvailys: aš juo labiau! Aš daug
daugiau darbavau, gavau rykščių be saiko, daugiau kalėjau ir daugel kartų buvau mirties
pavojuje.
2Cr 11 24 Nuo žydų gavau penkis kartus po keturiasdešimt be vieno kirčio.
2Cr 11 25 Tris kartus buvau muštas lazdomis, vieną kartą buvau užmėtytas
akmenimis. Tris kartus pergyvenau laivo sudužimą, ištisą parą plūduriavau jūroje.
2Cr 11 26 Dažnai buvau kelionėse, upių pavojuose, pavojuose nuo plėšikų,
pavojuose nuo tautiečių, pavojuose nuo pagonių, pavojuose mieste, dykumos pavojuose, pavojuose
jūroje, pavojuose nuo netikrų brolių.
2Cr 11 27 Kenčiau nuovargį ir skausmą, dažnai budėjau naktimis, alkau ir
troškau, dažnai pasninkavau, kenčiau šaltį ir nuogumą.
2Cr 11 28 Nemint viso kito, kas atsitinka kasdien, rūpinuosi visomis
bažnyčiomis.
2Cr 11 29 Jei kas silpsta, ar aš nesilpstu? Jei kas piktnasi, ar aš nedegu
apmaudu?
2Cr 11 30 Jei reikia girtis, girsiuosi savo silpnumu.
2Cr 11 31 Dievas, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvas, kuris palaimintas per
amžius, žino, kad nemeluoju.
2Cr 11 32 Damaske karaliaus Areto valdytojas saugojo damaskiečių miestą,
norėdamas mane suimti,
2Cr 11 33 bet buvau pro langą nuleistas pintinėje per sieną ir taip ištrūkau iš
jo rankų.
2Cr 12 1 Jei reikia girtis (nors iš to jokios naudos), eisiu prie Viešpaties
regėjimų ir apreiškimų.

2Cr 12 2 Pažįstu žmogų Kristuje, kuris prieš keturiolika metų, -ar kūne, ar be kūno-nežinau, Dievas žino, -buvo paimitas iki trečiojo dangaus.

2Cr 12 3 Ir žinau, kad šitas žmogus, -ar kūne, ar be kūno-nežinau, Dievas žino, -buvo paimitas į rojų ir girdėjo neišreiškiamus žodžius, kurių nevalia žmogui ištarti.

2Cr 12 5 Tokiu pasigirsiu, o ne savimi, nebent savo negaliomis.

2Cr 12 6 Jei norėčiau girtis, nebūčiau kvailys, nes kalbėčiau tiesą. Bet susilaukau, kad kas nors apie mane nepagalvotų daugiau negu tai, ką manyje mato ar iš manęs girdi.

2Cr 12 7 Ir kad perdėm neišpuikčiau dėl gausybės apreiškimų, man duotas dyglys kūne, šėtono pasiuntinys, kad mane smūgiuotų ir aš neišpuikčiau.

2Cr 12 8 Dėl to tris kartus meldžiau viešpatį, kad tai nuo manęs atitrauktų.

2Cr 12 9 Bet Viešpats man pasakė: "Pakanka tau mano malonės, nes mano stiprybė tampa tobula silpnume". Todėl mieliausiai girsiuosi savo silpnumis, kad Kristaus jėga išsėtusi ant manęs.

2Cr 12 10 Patenkintas tad silpnumu, paniekinimais, sunkumais, persekiojimais ir priespauda dėl Kristaus, nes, būdamas silpnas, esu galingas.

2Cr 12 11 Jūsų verčiamas, tapau kvailiu besigirdamas. Iš tikro tai jūs turėtumėte mane girti, nes aš ne prastesnis už pačius didžiausius apaštalus, nors esu niekas.

2Cr 12 12 Iš tiesų jūsų akyse pasitvirtino apaštalo ženklai: visokeriopa kantrybė, ženklai, stebuklai ir galingi darbai.

2Cr 12 13 Tad ko jums trūksta palyginti su kitomis bažnyčiomis? Vien to, kad nebuvau jums našta. Atleiskite man šitą nusikaltimą!

2Cr 12 14 Esu pasiruošęs trečią kartą atvykti pas jus, tačiau neapsunkinsiu jūsų. Ieškau ne to, kas jūsų, bet jūsų pačių. Juk ne vaikai privalo krauti turtą tėvams, bet tėvai vaikams.

2Cr 12 15 Todėl mielai išleisiu tai, kas mano, ir dar save pridėsiu jūsų sielų labui; nors, kuo daugiau jus myliu, tuo mažiau esu mylimas.

2Cr 12 16 Tebūnie ir taip, -sakysite, -aš jūsų neapsunkinau, bet, būdamas gudrus, klaista jus pagavau.

2Cr 12 17 Bet ar kaip nors išnaudojau jus per kurį savo pasiuntinį?

2Cr 12 18 Paprašiau Titą keliauti ir pasiunčiau su juo vieną brolių. Ar Titas jus išnaudojo? Ar mes veikėme ne ta pačia dvasia? Ar nevaikščiojome tomis pačiomis pėdomis?

2Cr 12 19 Vėl jūs manote, kad prieš jus teisinamės. Mes kalbame prieš Dievą Kristuje: viską darome, mylimieji, jūsų ugdymui.

2Cr 12 20 Mat bijau, kad atvykęs nerasčiau jūsų tokių, kokių nenoriu, ir kad pats nebūčiau toks, kokio jūs nenorite; kad nebūtų nesantaikos, pavydo, pikto, barnių, šmeižtų, apkalbų, pasi didžiavimo, netvarkos,

2Cr 12 21 kad, kai vėl atvyksiu, Dievas nepažemintų manęs prieš jus ir man netektų liūdėti dėl daugelio, kurie pirmiau buvo nusidėję ir dar neatgailavo dėl padarytų netyrumo, ištvirtinimo ir gašlumo darbų.

2Cr 13 1 Jau trečią kartą keliauju pas jus. "Dviejų ar trijų liudytojų lūpomis bus patvirtintas kiekvienas žodis".

2Cr 13 2 Jau sakiau anksčiau ir sakau, kaip ir antrą kartą lankydamasis pas jus, ir, būdamas atstu, dabar rašau tiems, kurie anksčiau nusidėjo, ir visiems kitiems, -jeigu atvyksiu vėl, būsiu negailestingas.

2Cr 13 3 Jūs reikalaujate įrodymo, kad manyje kalba Kristus, o jis nėra silpnas prieš jus, bet galingas jumoje.

2Cr 13 4 Nors jis buvo nukryžiuotas dėl silpnumo, bet dabar gyvas Dievo jėga. Nors mes irgi silpni Jame, bet jums gyvensime su Juo Dievo galybe.

2Cr 13 5 Patikrinkite patys save, ar esate tikėjime. Išstirkite save! Ar nepažįstate savęs ir nežinote, kad jumoje yra Jėzus Kristus, jeigu tik nesate atmetini?

2Cr 13 6 Bet turiu vilties, kad jūs suprasite, jog mes nesame atmetini.

2Cr 13 7 Aš meldžiu Dievą, kad jūs nedarytumėte nieko blogo, -ne tam, kad pasirodytume tinkami, bet kad jūs darytumėte gera, o mes būtume tartum atmetini.

2Cr 13 8 Juk nieko negalime daryti prieš tiesą, bet tik už tiesą.

2Cr 13 9 Mes džiaugiamės, kai esame silpni, o jūs stiprūs. Ir taip pat norime jūsų tobulumo.

2Cr 13 10 Todėl, būdamas toli, tai rašau, kad atvykęs neturėčiau griežtai elgtis, naudodamas valdžią, kurią man Viešpats suteikė tam, kad ugdyčiau, o ne kad griaučiau.

2Cr 13 11 Galiausiai, broliai, likite sveiki. Būkite tobuli, džiaukitės paguoda, būkite vienos minties, gyvenkite taikiai, ir meilės bei ramybės Dievas bus su jumis.

2Cr 13 12 Pasveikinkite vieni kitus šventu pabučiavimu.

2Cr 13 13 Jus sveikina visi šventieji. Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė, Dievo meilė ir šventosios Dvasios bendravimas tebūna su jumis visais! Amen.

Glt 1 1 Paulius, apaštalas ne iš žmonių ir ne per žmogų, bet per Jėzų Kristų ir Jį prikėlusį iš numirusių Dievą Tėvą,

Glt 1 2 ir kartu su manimi esantys broliai-Galatijos bažnyčioms.

Glt 1 3 Malonė ir ramybė jums nuo Dievo Tėvo ir mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus,

Glt 1 4 kuris atidavė save už mūsų nuodėmes, kad išgelbėtų mus nuo dabartinio blogo amžiaus pagal mūsų Dievo ir Tėvo valią,

Glt 1 5 kuriam šlovė per amžių amžius! Amen.
 Glt 1 6 Stebiuosi, kad jūs nuo To, kuris pašaukė jus į Kristaus malonę, taip greitai persimetate prie kitokios evangelijos,
 Glt 1 7 kuri, tarp kitko, nėra kitokia, o yra tik jus klaidinantys žmonės, norintys iškreipti Kristaus Evangeliją.
 Glt 1 8 Bet nors ir mes patys ar angelas iš dangaus jums skelbtų kitokią evangeliją, negu mes jums paskelbėme, -tebūnie prakeiktas!
 Glt 1 9 Kaip anksčiau sakėme, taip ir dabar sakau dar kartą: jei kas jums skelbia kitokią evangeliją, negu esate priėmę, -tebūnie prakeiktas!
 Glt 1 10 Ar aš ieškau žmonių palankumo, ar Dievo? Gal stengiuosi patikti žmonėms? Jei dar norėčiau patikti žmonėms, nebūčiau Kristaus tarnas.
 Glt 1 11 Aš sakau jums, broliai, kad mano paskelbtoji Evangelija nėra iš žmonių,
 Glt 1 12 nes negavau jos iš žmogaus ir nebuvau jos išmokytas, bet gavau Jėzaus Kristaus apreiškimu.
 Glt 1 13 Jūs, be abejo, girdėjote, kaip kadaise aš elgiausi, išpažindamas judaizmą, kaip be saiko persekiojau Dievo bažnyčią ir grioviau ją.
 Glt 1 14 Žydų religija buvau pralenkęs daugelį bendraamžių savo tautiečių, būdamas itin uolus dėl savo tėvų tradicijų.
 Glt 1 15 Bet kai Dievas, kuris mane išskyrė dar esantį motinos iščiose ir pašaukė savo malone, panorėjo
 Glt 1 16 apreikšti manyje savo sūnų, kad skelbčiau Jį pagonims, neskubėjau tartis su kūnu ir krauju
 Glt 1 17 ir nenuvykau į Jeruzalę pas pirmiau už mane buvusius apaštalus, bet iškeliavau į Arabiją ir po to vėl grįžau į Damaską.
 Glt 1 18 Po trejų metų nukeliavau į Jeruzalę pasimatyti su Kefu ir pasilikau pas jį penkiolika dienų.
 Glt 1 19 Kitų apaštalų man neteko matyti, tiktai viešpaties brolių Jokūbą.
 Glt 1 20 Ką jums rašau, tvirtinu Dievo aki vaizdoje, jog nemeluojau.
 Glt 1 21 Po to išvykau į Sirijos ir Kilikijos sritis.
 Glt 1 22 Iš veido aš buvau nepažįstamas Judėjos bažnyčioms, kurios Kristuje.
 Glt 1 23 Jos buvo tik girdėję: tas, kuris mus kitados persekiojo, dabar skelbia tikėjimą, kurį kadaise griovė.
 Glt 1 24 Ir jos šlovino Dievą dėl manęs.
 Glt 2 1 Paskui, po keturiolikos metų, vėl nuvykau į Jeruzalę kartu su Barnabu, pasiėmęs ir Titą.
 Glt 2 2 Nuvykau, apreiškimo paskatintas, ir jiems išdėdėčiau Evangeliją, kurią skelbiu pagonims, atskirai išsiaiškindamas su įžymesniais asmenimis, kad kartais nebėgčiau ar nebūčiau bėgęs veltui.
 Glt 2 3 Jie nevertė apsipjaustyti nė mano palydovo Tito, kuris buvo graikas.
 Glt 2 4 Tačiau netikriems broliams, paslapčia įslinkusiems iššnypinėti mūsų laisvę, kurią turime Kristuje Jėzuje, ir norėjusiems mus pavergti, -
 Glt 2 5 jiems nė valandėlei nepasidavėme, kad Evangelijos tiesa pasiliktų su jumis.
 Glt 2 6 O dėl tariamai įžymesniųjų asmenų, -kas jie bebuvo, man nesvarbu, nes Dievas nėra žmonėms šališkas, -man įžymesnieji asmenys nieko nepridėjo.
 Glt 2 7 Atvirkščiai, pamatę, jog man patikėta skelbti Evangeliją neapipjaustytiesiems kaip Petruui apipjaustytiesiems
 Glt 2 8 (nes Tas, kuris veikė su Petru jam apaštalaujant apipjaustytiesiems, veikė taip pat su manimi tarp pagonių)
 Glt 2 9 ir pastebėję man suteiktą malonę, Jokūbas, Kefas ir Jonas, kurie laikomi šulais, padavė man ir Barnabui dešines draugystės ženklą, kad eitume pas pagonis, o jie pas apipjaustytuosius;
 Glt 2 10 tik mes turėjome prisiminti vargšus, -o aš ir stengiausi tai daryti.
 Glt 2 11 Kai Petras atvyko į Antiochiją, aš jam pasipriešinau į akis, nes jis nusizengė.
 Glt 2 12 Mat prieš atvykstant kai kuriems nuo Jokūbo, jis valgydavo su pagonimis; bet kai tie atvyko, jis atsitraukė ir vengė jų, bijodamas apipjaustytyjų.
 Glt 2 13 Kartu su juo veidmainiavo ir kiti žydai, netgi Barnabas pasidavė veidmainystei.
 Glt 2 14 Pamatęs, kad jie nukrypsta nuo Evangelijos tiesos, pasakiau Petruui visų aki vaizdoje: "Jei tu, būdamas žydas, gyveni pagoniškai, o ne žydiškai, tai kodėl verti pagonis gyventi taip, kaip žydai?"
 Glt 2 15 Nors iš prigimties esame žydai ir ne pagonių kilmės nusidėjėliai,
 Glt 2 16 žinome, jog žmogus neišteisinamas įstatymo darbais, bet tikėjimu į Jėzų Kristų. Mes įtikėjome Kristų Jėzų, kad būtume išteisinti Kristaus tikėjimu, o ne įstatymo darbais; nes įstatymo darbais nebus išteisintas nė vienas žmogus.
 Glt 2 17 Bet, ieškant mums išteisinimo per Kristų, paaiškėja, kad mes patys esame nusidėjėliai. Ar Kristus dėl to yra nuodėmės tarnas? Jokiu būdu!
 Glt 2 18 Nes jeigu aš vėl atstatau, ką buvau išgriovęs, tai tampa nusikaltėliu.
 Glt 2 19 Aš per įstatymą numiriau įstatymui, kad gyvenčiau Dievui.
 Glt 2 20 Esu nukryžiuotas su Kristumi. Ir daugiau ne aš gyvenu, o gyvena manyje

Kristus. Ir dabar, gyvendamas kūne, gyvenu tikėjimu į Dievo Sūnų, kuris pamilo mane ir paaukojo save už mane.

Glt 2 21 Neatstumi Dievo malonės, nes jei teisumas įgyjamas įstatymu, tuomet Kristus mirė veltui.

Glt 3 1 O neprotingi galatai! Kas jus, kuriems akivaizdžiai buvo nupieštas Jėzus Kristus tarsį pas jus nukryžiuotas, apkerėjo, kad nepaklustumėte tiesai?

Glt 3 2 Noriu jus paklausti tikrai vieno dalyko: ar jūs gavote Dvasią įstatymo darbais, ar klausydami tikėjimo?

Glt 3 3 Nejaugi jūs tokie neprotingi, kad, pradėję Dvasia, dabar užbaigsite kūną?

Glt 3 4 Ar tiek daug iškentėjote veltui? Jei iš tiesų būtų veltui!

Glt 3 5 Ar Tas, kuris jums teikia Dvasią ir pas jus daro stebuklus, tai daro per įstatymo darbus, ar dėl tikėjimo klausymo?

Glt 3 6 Taip "Abraomas patikėjo Dievu, ir tai jam buvo įskaityta teisumu".

Glt 3 7 Todėl supraskite, kad Abraomo sūnūs yra tie, kurie tiki.

Glt 3 8 Ir Raštas, numatydamas, kad Dievas tikėjimu išteisins pagonis, iš anksto paskelbė Abraomui Evangeliją: "Tavyje bus palaimintos visos tautos".

Glt 3 9 Taip tikintys susilaukia palaiminimo kartu su tikinčiuoju Abraomu.

Glt 3 10 Visi, kurie remiasi įstatymo darbais, yra prakeikimo galioje, nes parašyta: "Prakeiktas kiekvienas, kuris nuolat nesilaiko visko, kas įstatymo knygoje parašyta, ir to nevykdo".

Glt 3 11 Kad įstatymu niekas neišteisinamas Dievo akyse, aišku, nes "teisusis gyvens tikėjimu".

Glt 3 12 O įstatymas nėra kilęs iš tikėjimo, bet "kas juos vykdo, tas gyvens jais".

Glt 3 13 Kristus mus atpirko iš įstatymo prakeikimo, tapdamas už mus prakeikimu, nes parašyta: "Prakeiktas kiekvienas, kuris kybo ant medžio", -

Glt 3 14 kad Abraomo palaiminimas Jėzuje Kristuje atitektų pagonims ir mes tikėjimu gautume pažadėtąją Dvasią.

Glt 3 15 Broliai, kalbu, kaip įprasta žmonėms: net žmogaus testamento, kuris patvirtintas, niekas neatmeta ir nepildo.

Glt 3 16 Pažadai buvo duoti Abraomui ir jo palikuoniui. Jis nesako "ir palikuonims", ne daugeliui, bet kaip apie vieną: "ir tavo palikuoniui", kuris yra Kristus.

Glt 3 17 Noriu pasakyti, kad Dievo Kristuje anksčiau patvirtinto testamento negali panaikinti po keturių šimtų trisdešimties metų atsiradęs įstatymas, ir jis negali pažado paversti negaliojančiu.

Glt 3 18 Jei paveldėjimas būtų iš įstatymo, tai jau nebe iš pažado, o Dievas davė tai Abraomui pažadu.

Glt 3 19 Tad kam gi reikalingas įstatymas? Jis buvo pridėtas dėl nusižengimų, kol ateis palikuonis, kuriam buvo skirtas pažadas; įstatymas buvo perduotas per angelus, tarpininko ranka.

Glt 3 20 Tarpininkas neatstovauja vienai pusei, bet Dievas yra vienas.

Glt 3 21 Tad gal įstatymas priešingas Dievo pažadams? Anaiptol! Jei būtų duotas įstatymas, galintį suteikti gyvenimą, tai iš tikrųjų teisumas būtų iš įstatymo.

Glt 3 22 Bet Raštas viską apjuosė nuodėme, kad pažadas dėl tikėjimo Jėzumi Kristumi tektų tiems, kurie tiki.

Glt 3 23 Prieš ateinant tikėjimui, buvome įstatymo įkalinti, kad lauktume apsieiškiant tikėjimo.

Glt 3 24 Todėl įstatymas buvo mūsų auklėtojas, vedęs į Kristų, kad būtume tikėjimu išteisinti.

Glt 3 25 Bet, tikėjimui atėjus, jau nesame auklėtojo globoje.

Glt 3 26 Juk jūs visi esate Dievo sūnūs per tikėjimą Jėzumi Kristumi.

Glt 3 27 Ir visi, kurie esate pakrikštyti Kristuje, apsiivilkote Kristumi.

Glt 3 28 Nebėra nei žydo, nei graiko; nebėra nei vergo, nei laisvojo; nebėra nei vyro, nei moters: visi esate viena Kristuje Jėzuje!

Glt 3 29 O jeigu esate Kristaus, tai esate Abraomo palikuonys ir paveldėtojai pagal pažadą.

Glt 4 1 Dabar pasakysiu: kol paveldėtojas vaikas, jis nieku nesiskiria nuo vergo, nors yra visko šeimininkas;

Glt 4 2 jis esti globėjų ir prižiūrėtojų valdžioje iki tėvo nustatyto meto.

Glt 4 3 Taip buvo ir su mumis: kol buvome vaikai, turėjome vergauti pasaulio pradmenims.

Glt 4 4 Bet, atėjus laiko pilnatvei, Dievas atsiuntė savo Sūnų, gimusį iš moters, pavaldų įstatymui,

Glt 4 5 kad atpirktų esančius įstatymo valdžioje ir kad mes įgytume įsūnystę.

Glt 4 6 O kadangi esate sūnūs, Dievas atsiuntė į mūsų širdis savo Sūnaus Dvasią, kuri šaukia: "Aba, Tėve!"

Glt 4 7 Taigi tu jau nebe vergas, bet sūnus; o jeigu sūnus, tai ir Dievo paveldėtojas per Kristų.

Glt 4 8 Kitados, dar nepažindami Dievo, jūs vergavote dievams, kurie iš tikro nėra dievai.

Glt 4 9 Bet dabar, pažinę Dievą arba, geriau sakant, Dievo pažinti, - kaipgi

galite grįžti prie menkų ir vargingų pradmenų, kuriems ir vėl norite vergauti?!

Glt 4 10 Jūs laikotės dienų, mėnesių, laikotarpių, metų.

Glt 4 11 Aš baiminuosi dėl jūsų, kad kartais nebūčiau veltui dirbęs jūsų labui.

Glt 4 12 Prašau jus, broliai, tapkite tokie kaip aš, nes ir aš tapau toks kaip jūs. Jūs visai neįžeidėte manęs.

Glt 4 13 Jūs žinote, kad jums pirmą kartą paskelbiau Evangeliją negaluodamas kūnu.

Glt 4 14 Ir jūs nepaniekinote ir nepasipiktinote mano kūne esančiu išbandymu, bet priėmėte mane kaip Dievo angelą, kaip patį Kristų Jėzų.

Glt 4 15 Koks tai buvo palaiminimas jums! Aš galiu paliudyti, kad įmanydami būtumėte išlupę savo akis ir atidavę man.

Glt 4 16 Nejaugi tapau jūsų priešu, kalbėdamas jums tiesą?

Glt 4 17 Jie uolūs ne jūsų labui, bet norėtų jus atskirti, kad būtumėte uolūs dėl jų.

Glt 4 18 Bet gerai visada būti uoliems dėl gero, o ne vien kai esu pas jus.

Glt 4 19 Mano vaikeliai, dėl jūsų aš vėl gimdymo skausmuose, kol jumoje išryškės Kristus!

Glt 4 20 Norėčiau dabar būti pas jus ir prabilti kitaip, nes nežinau, ką man su jumis daryti.

Glt 4 21 Pasakykite man jūs, norintieji būti įstatymo valdžioje, ar negirdite įstatymo?

Glt 4 22 Juk parašyta, kad Abraomas turėjo du sūnus: vieną iš vergės, o kitą iš laisvosios.

Glt 4 23 Vergės sūnus buvo gimęs pagal kūną, o laisvosios-pagal pažadą.

Glt 4 24 Tai pasakyta perkelatine prasme: jos-tai dvi sandoros. Viena nuo Sinajaus kalno, gimdanti vergystei, -tai Hagara.

Glt 4 25 Hagara yra Sinajaus kalnas Arabijoje; ji atitinka dabartinę Jeruzalę, kuri vergauja su savo vaikais.

Glt 4 26 Bet aukštybių Jeruzalė laisva, ji yra visų mūsų motina,

Glt 4 27 nes parašyta: "Pralinksmėk, nevaisingoji, kuri negimdei! Šūkauk ir džiūgauk, nepažinusi kentėjimų! Nes apleistoji turi daug daugiau vaikų negu turinčioji vyrą".

Glt 4 28 Mes, broliai, esame pažado vaikai kaip Izaokas.

Glt 4 29 Bet kaip tada gimęs pagal kūną persekiojo gimusį pagal Dvasią, taip ir dabar.

Glt 4 30 O ką gi sako Raštas?-"Išvaryk vergę ir jos sūnų, nes vergės sūnus negaus palikimo kartu su laisvosios sūnumi".

Glt 4 31 Tai gi, broliai, mes nesame vergės vaikai, bet laisvosios.

Glt 5 1 Todėl tvirtai stovėkite laisvėje, kuria Kristus mus išlaisvino, ir nesiduokite vėl įkinkomi į vergystės jungą!

Glt 5 2 Štai aš, Paulius, sakau jums: jeigu būsite apipjaustyti, Kristus nebebus jums niekuo naudingas.

Glt 5 3 Pakartotinai išpėju kiekvieną, kuris tampa apipjaustytas: jis yra įpareigotas vykdyti visą įstatymą.

Glt 5 4 Jūs, ieškantys išteisinimo įstatyme, atsiskyrėte nuo Kristaus, praradote malonę.

Glt 5 5 O mes per Dvasią karštai laukiame ir viliamės tikėjimo teisumo.

Glt 5 6 Nes Kristuje Jėzuje nieko nereikia nei apipjaustymas, nei neapipjaustymas, bet tikėjimas, veikiantis meile.

Glt 5 7 Jūs taip gražiai bėgote! Kas gi jums sukliudė paklusti tiesai?

Glt 5 8 Ne Tas, kuris jus pašaukė, šitaip įtikino.

Glt 5 9 Truputis raugo įraugina visą maišymą.

Glt 5 10 Pasiitikiu jumis Viešpatyje, kad nemąstysite kitaip; o jūsų drumstėjas, kas jis bebūtų, susilauks pasmerkimo.

Glt 5 11 Jei aš, broliai, iki šiol skelbiu apipjaustymą, tai kodėl gi esu persekiojamas? Juk tada kryžiaus papiktinimas būtų pašalintas.

Glt 5 12 O kad jūsų drumstėjai ir nusipjautų!

Glt 5 13 Jūs, broliai, esate pašaukti laisvei! Tikrai tenebūna ši laisvė proga kūnui, bet meile tarnaukite vieni kitiems.

Glt 5 14 Juk visas įstatymas išsipildo viename žodyje: "Mylėk savo artimą kaip save patį".

Glt 5 15 Bet jeigu jūs vienas kitą kremtate ir ėdate, saugokitės, kad nebūtumėte vienas kito praryti!

Glt 5 16 Sakau: gyvenkite Dvasia, ir jūs nevykdysite kūno geismų.

Glt 5 17 Nes kūnas geidžia priešingo Dvasiai, o Dvasia-kūnui; jie vienas kitam priešingi, todėl negalite daryti visko, ko norėtumėte.

Glt 5 18 Bet jei jūs Dvasios vedami, nebesate įstatymo valdžioje.

Glt 5 19 Kūno darbai aiškūs-tai paleistuvavimas, ištvirkavimas, netyrumas, gašlavimas,

Glt 5 20 stabmeldystė, burtininkavimas, priešiškamai, nesantikos, pavydulavimai, piktumai, vaidai, nesutarimai, susiskaldymai,

Glt 5 21 pavydai, žmogžudystės, girtavimai, orgijos ir panašūs dalykai. Išpėju jus, kaip jau esu išpėjęs, jog tie, kurie taip daro, nepaveldės Dievo karalystės.

Glt 5 22 Bet Dvasios vaisiai yra meilė, džiaugsmas, ramybė, kantrybė,
 malonumas, gerumas, ištikimybė,
 Glt 5 23 romumas, susivaldymas. Tokiems dalykams nėra įstatymo.
 Glt 5 24 Ir kurie yra Kristaus, tie nukryžiuo kūną su aistromis ir geismais.
 Glt 5 25 Jei gyvename Dvasia, tai ir elkimės pagal Dvasią.
 Glt 5 26 Nesivaikykime tuščios garbės, neerzinkime vieni kitų, nepavydėkime
 vieni kitoms.
 Glt 6 1 Broliai, jei žmogus įpuola į kokią nuodėmę, jūs, dvasiniai žmonės,
 pataisykite tokį romumo dvasioje, žiūrėdami savęs, kad ir patys nebūtumėt sugundyti.
 Glt 6 2 Nešiokite vieni kitų naštas, ir taip įvykdysite Kristaus įstatymą.
 Glt 6 3 O kas, būdamas niekas, tariasi esąs kažin kas, tas save apgaudinėja.
 Glt 6 4 Tegul kiekvienas ištiria savo darbą, ir tada galės girtis pats sau, o
 ne kitam,
 Glt 6 5 nes kiekvienas než savo našta.
 Glt 6 6 Kas mokomas žodžio, tegul dalijasi visais gerais dalykais su mokytoju.
 Glt 6 7 Neapsigaukite! Iš Dievo nepasišaipysi. Ką žmogus sėja, tą ir pjaus.
 Glt 6 8 Kas sėja savo kūnui, tas iš kūno pjaus supuvimą, o kas sėja Dvasiai,
 tas iš Dvasios pjaus amžinąjį gyvenimą.
 Glt 6 9 Nepavarkime daryti gera, nes savo metu pjausime derlių, jei
 nepailsime!
 Glt 6 10 Tad, kol turime laiko, darykime gera visiems, o ypač tikėjimo
 namiškiams.
 Glt 6 11 Žiūrėkite, kokiomis didelėmis raidėmis jums parašiau savo ranka.
 Glt 6 12 Visi, kurie nori pasirodyti geri kūnu, verčia jus apsipjaustyti, kad
 tik jiems netektų kęsti persekiojimų dėl Kristaus kryžiaus.
 Glt 6 13 Bet net ir patys apipjaustyti nesilaiko įstatymo, o tenori jūsų
 apipjaustymo, kad galėtų pasigirti jumis.
 Glt 6 14 Aš nieku nesigirsiu, tik mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus kryžiumi,
 kuriuo pasaulis man yra nukryžiuotas ir aš pasauliui.
 Glt 6 15 Nes Kristuje Jėzuje nieko nereiškia nei apipjaustymas, nei
 neapipjaustymas, bet naujas kūrinys.
 Glt 6 16 Visiems, kurie laikysis šios taisyklės, teateinie ramybė ir
 pasigailėjimas; taip pat ir Dievo Izraeliui!
 Glt 6 17 Nuo šiol tegul niekas manęs nebevargina, nes savo kūne nešioju
 Viešpaties Jėzaus žymes.
 Glt 6 18 Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė tebūna, broliai, su jūsų
 dvasia! Amen.
 Eph 1 1 Paulius, Dievo valia Jėzaus Kristaus apaštalas, šventiesiems,
 gyvenantiems Efeze, ir ištikimiesiems Kristuje Jėzuje.
 Eph 1 2 Malonė jums ir ramybė nuo Dievo, mūsų Tėvo, ir Viešpaties Jėzaus
 Kristaus!
 Eph 1 3 Tebūna palaimintas Dievas, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvas,
 kuris palaimino mus Kristuje visais dvasiniais palaiminimais danguje,
 Eph 1 4 mus išrinkdamas Jame prieš pasaulio sutvėrimą, kad būtume šventi ir
 nekalti meile Jo akivaizdoje.
 Eph 1 5 Geros valios nutarimu Jis iš anksto paskyrė mus įsūnyti per Jėzų
 Kristų
 Eph 1 6 Jo malonės šlovės gyriui, kuria padarė mus priimtinius Mylimajame.
 Eph 1 7 Jame turime atpirkimą per Jo kraują ir nuodėmių atleidimą pagal turtus
 Jo malonės,
 Eph 1 8 kurią Jis dosniai suteikė mums su visa išmintimi ir supratimu,
 Eph 1 9 paskelbdamas mums savo valios paslaptį pagal savo palankumą, kaip
 nusprendė savyje,
 Eph 1 10 kad, laikų pilnatvei atėjus, galėtų suvienyti Kristuje visa, kas yra
 tiek danguje, tiek ir žemėje.
 Eph 1 11 Jame ir gavome palikimą, iš anksto paskirtą sutvarkymu To, kuris visa
 veikia pagal savo valios nutarimą,
 Eph 1 12 kad pasitarnautume Jo šlovės gyriui mes, kurie nuo seno turėjome viltį
 Kristuje.
 Eph 1 13 Jame ir jūs, išgirdę tiesos žodį- jūsų išgelbėjimo Evangeliją-ir
 įtikėję Juo, esate užantspauduoti pažadėtąja šventąja Dvasia,
 Eph 1 14 kuri yra mūsų paveldėjimo užstatas iki nuosavybės atpirkimo Jo šlovės
 gyriui.
 Eph 1 15 Todėl ir aš, išgirdęs apie jūsų tikėjimą Viešpačiu Jėzumi ir apie jūsų
 meilę visiems šventiesiems,
 Eph 1 16 nesiliauju dėkojęs už jus, prisimindamas jus savo maldose,
 Eph 1 17 kad mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Dievas, šlovės Tėvas, duotų jums
 išminties ir apreiškimo dvasią Jo pažinimui
 Eph 1 18 ir apšviestų jūsų širdies akis, kad pažintumėte, kokia yra Jo
 pašaukimo viltis, kokie Jo palikimo šlovės turtai šventuosiuose
 Eph 1 19 ir kokia beribė Jo jėgos didybė mums, kurie tikime, veikiant Jo
 galingai jėgai.

Eph 1 20 Ja Jis veikė Kristuje, prikeldamas Jį iš numirusių ir pasodindamas
savo dešinėje danguose,
Eph 1 21 aukščiau už kiekvieną kunigaikštystę, valdžią, jėgą, viešpatystę ir už
kiekvieną vardą, tariamą ne tik šiame amžiuje, bet ir būsimajame,
Eph 1 22 ir visa paklojo po Jo kojomis, o Jį patį pastatė viršum visko, kad
būtų galva bažnyčios,
Eph 1 23 kuri yra Jo kūnas, pilnatvė To, kuris visa visame pripildo.
Eph 2 1 Ir jūs buvote mirę nusikaltimais ir nuodėmėmis,
Eph 2 2 kuriuose kadaise gyvenote pagal šio pasaulio būdą, paklusdami
kunigaikščiui, viešpataujančiam ore, dvasiai, kuri dabar veikia neklusnumo vaikuose.
Eph 2 3 Tarp jų kadaise ir mes visi gyvenome, sekdami savo kūno geiduliais,
vykdydami kūno ir minčių troškimus, ir iš prigimties buvome rūstybės vaikai kaip ir kiti.
Eph 2 4 Bet Dievas, apstus gailėstingumo, iš savo didžios meilės, kuria mus
pamilo,
Eph 2 5 mus, mirusius nusikaltimais, atgai vino kartu su Kristumi, -malone jūs
esate išgelbėti, -
Eph 2 6 kartu prikėlė ir pasodino danguje Kristuje Jėzuje,
Eph 2 7 kad ateinančiais amžiais savo gerumu parodytų mums beribius savo
malonės turtus Kristuje Jėzuje.
Eph 2 8 Nes jūs esate išgelbėti malone per tikėjimą, ir tai ne iš jūsų-tai
Dievo dovana,
Eph 2 9 ir ne dėl darbų, kad kas nors nesigirtų.
Eph 2 10 Mes esame Jo kūrinys, sukurti Kristuje Jėzuje geriems darbams, kuriuos
Dievas iš anksto paskyrė mums atlikti.
Eph 2 11 Todėl atsiminkite, kad jūs kadaise buvote kūno pagonys, kuriuos vadino
neapijaustytais vadinamieji apijaustytieji, apijaustyti kūne rankomis.
Eph 2 12 Tuo metu jūs buvote be Kristaus, atskirti nuo Izraelio bendruomenės,
svetimi pažado sandoroms, be vilties ir be Dievo pasaulyje.
Eph 2 13 Bet dabar Kristuje Jėzuje jūs, kadaise buvusieji toli, per Kristaus
kraują tapote artimi.
Eph 2 14 Nes mūsų sutaikinimas yra Jis, iš abejų padaręs viena ir sugriovęs mus
skyrusią sieną,
Eph 2 15 savo kūnu panaikinęs priešybę- įsakymų Įstatymą su jo potvarkiais, -kad
iš dviejų sutvertų savyje naują žmogų ir atneštų taiką.
Eph 2 16 Jis viename kūne abejus sutaikino su Dievu per kryžių, kuriuo ir
sugriovė priešišumą.
Eph 2 17 Atėjęs Jis skelbė taiką jums, kurie buvote toli, ir tiems, kurie buvo
arti,
Eph 2 18 nes per Jį vieni ir kiti galime prieiti prie Tėvo viena Dvasia.
Eph 2 19 Todėl jūs jau nebesate pašaliniai nei svetimšaliai, bet šventųjų
bendrapiliečiai ir Dievo namiškiai,
Eph 2 20 pastatyti ant apaštalų ir pranašų pamato, turintys kertiniu akmeniu
patį Jėzų Kristų,
Eph 2 21 ant kurio darniai auga visas pastatas į šventą šventyklą viešpatyje,
Eph 2 22 ant kurio ir jūs esate drauge statomi kaip Dievo buveinė Dvasioje.
Eph 3 1 Todėl aš, Paulius, esu Kristaus Jėzaus kalinys dėl jūsų- pagonių.
Eph 3 2 Jūs esate girdėję apie Dievo malonės tvarkymą, man suteiktą jūsų
labui.
Eph 3 3 Apreiškimu man buvo atskleista paslaptis, kaip aš ką tik trumpai
aprašiau.
Eph 3 4 Skaitydami galite įsitikinti, kad suvokiu Kristaus paslaptį,
Eph 3 5 kuri ankstesnėms žmonių kartoms nebuvo paskelbta taip, kaip ji dabar
Dvasios atskleista Jo šventiesiems apaštalams ir pranašams:
Eph 3 6 pagonys yra bendrapaveldėtojai, priklauso vienam kūnui ir yra pažado
dalininkai Kristuje per Evangeliją,
Eph 3 7 kurios tarnu tapau pagal Dievo malonės dovana, kuri man buvo duota Jo
jėgos veikimu.
Eph 3 8 Man, visų šventųjų mažiausiajam, atiteko malonė skelbti pagonims
nesuvokiamus Kristaus turtus
Eph 3 9 ir atskleisti visiems, kaip turi išsipildyti šita paslaptis, nuo amžių
uždengta Dieve-viską sukūrusiame per Jėzų Kristų, -
Eph 3 10 kad dabar per bažnyčią taptų žinoma kunigaikštystėms ir valdžioms
danguje visokeriopa Dievo išmintis.
Eph 3 11 Tai atitinka amžinąjį nutarimą, padarytą Kristuje Jėzuje, mūsų
Viešpatyje,
Eph 3 12 kuriame mes turime drąsą ir užtikrintą priėjimą per tikėjimą Juo.
Eph 3 13 Todėl prašau nenusiminti dėl mano vargų jūsų dėlei, nes jie yra jūsų
šlovė.
Eph 3 14 Dėl to aš klaupiوسي prieš mūsų viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvą,
Eph 3 15 iš kurio visa šeima danguje ir žemėje turi vardą,
Eph 3 16 kad iš savo šlovės turtų duotų jums sustiprėti Jo jėga per Dvasią
vidiniame žmoguje,

Eph 3 17 kad Kristus per tikėjimą gyventų jūsų širdyse ir jūs, įsišakniję ir
 įsitvirtinę meilėje,
 Eph 3 18 galėtumėte suvokti kartu su visais šventaisiais, koks yra plotis, ir
 ilgis, ir gylis, ir aukštis,
 Eph 3 19 ir pažinti Kristaus meilę, kuri pranoksta pažinimą, kad būtumėte
 pripildyti visos Dievo pilnatvės.
 Eph 3 20 O Tam, kuris savo jėga, veikiančia mumyse, gali padaryti nepalyginamai
 daugiau, negu mes prašome ar suprantame,
 Eph 3 21 Jam tebūna šlovė bažnyčioje Kristuje Jėzuje per visas kartas amžių
 amžiais! Amen.
 Eph 4 1 Taigi aš, kalinys Viešpatyje, raginu jus elgtis, kaip dera jūsų
 pasauliui, į kurį esate pašaukti.
 Eph 4 2 Su visu nuolankumu bei romumu, su ištverme pakęsdami vienas kitą
 meilėje,
 Eph 4 3 siekite išsaugoti Dvasios vienybę taikos ryšiais.
 Eph 4 4 Vienas kūnas ir viena Dvasia, kaip ir esate pašaukti vienai pasaulimo
 vilčiai.
 Eph 4 5 Vienas Viešpats, vienas tikėjimas, vienas krikštas.
 Eph 4 6 Vienas Dievas ir visų Tėvas, kuris virš visų, per visus ir visuose.
 Eph 4 7 Bet kiekvienam iš mūsų duota malonė pagal Kristaus dovanos saiką.
 Eph 4 8 Todėl sakoma: "Pakilęs aukštyr, nusivedė belaisvius ir davė žmonėms
 dovanų".
 Eph 4 9 Ką reiškia "Jis pakilo", jeigu ne tai, kad Jis pirma ir nusileido į
 žemesniausias žemės vietas.
 Eph 4 10 Tas, kuris nužengė, yra ir Tas, kuris iškilo aukščiau už visus dangus,
 kad visa užpildytų.
 Eph 4 11 Ir Jis paskyrė vienus apaštalais, kitus pranašais, evangelistais,
 ganytojais ir mokytojais,
 Eph 4 12 kad išlavintų šventuosius tarnavimo darbui, Kristaus kūno ugdymui,
 Eph 4 13 kol mes visi pasieksime tikėjimo vienybę ir Dievo Sūnaus pažinimą,
 tobulai subręsime iki Kristaus amžiaus pilnatvės saiko,
 Eph 4 14 kad daugiau nebebūtume kūdikiai, siūbuojami ir nešiojami bet kokio
 mokymo vėjo, žmonių apgaulės, gudrumo, vedančio į paklydimą,
 Eph 4 15 bet, kalbėdami tiesą meilėje, augtume visame kame į Jį, kuris yra
 galva-Kristus.
 Eph 4 16 Iš Jo visas kūnas, suderintas ir stipriai sujungtas įvairių raiščių,
 pagal savo saiką veikiant kiekvienai daliai, auga, kad ugdytų save meilėje.
 Eph 4 17 Taigi aš liepiu ir įspėju viešpatyje, kad jūs nebesielgtumėte, kaip
 elgiasi pagonyš dėl savo proto tuštybės.
 Eph 4 18 Jų protas aptemęs, jie atskirti nuo Dievo gyvenimo dėl savo neišmanymo
 bei širdies užkietėjimo.
 Eph 4 19 Jie sustabarėję, pasidavę gašlumui, nepasotinamai daro visus nešvarius
 darbus.
 Eph 4 20 Bet jūs ne taip pažinote Kristų!
 Eph 4 21 Juk iš Jo girdėjote ir Jame išmokote, -nes tiesa yra Jėzuje, -
 Eph 4 22 kad privalu atsizadėti senojo žmogaus ankstesnio gyvenimo būdo,
 žlugdančio apgaulingais geismais,
 Eph 4 23 atsinaujinti savo proto dvasioje
 Eph 4 24 ir apsirengti nauju žmogumi, sutvertu pagal Dievą teisme ir tiesos
 šventume.
 Eph 4 25 Tad, atmetę melą, "kiekvienas tekalba tiesą savo artimui", nes esame
 vieni kitų nariai.
 Eph 4 26 "Rūstaukite ir nenusidėkite". Tegul saulė nenusileidžia ant jūsų
 rūstybės!
 Eph 4 27 Ir neduokite vietos velniui.
 Eph 4 28 Kas vogdavo, tegu daugiau nebevagia, bet dirba, darydamas savo
 rankomis gerus darbus, kad turėtų iš ko padėti stokojančiam.
 Eph 4 29 Joks bjaurus žodis teneišėina iš jūsų lūpų; bet tik tai, kas gera, kas
 tinka ugdymui ir suteikia malonę klausytojams.
 Eph 4 30 Ir neliūdinkite Šventosios Dievo Dvasios, kuria esate užantspauduoti
 atpirkimo dienai.
 Eph 4 31 Tebūna toli nuo jūsų visoks kartėlis, piktumas, rūstybė, riksmas ir
 keiksmas su visomis piktybėmis.
 Eph 4 32 Būkite malonūs, gailestingi, atlaidūs vieni kitiems, kaip ir Dievas
 Kristuje atleido jums.
 Eph 5 1 Taigi būkite Dievo sekėjai, kaip mylimi vaikai,
 Eph 5 2 ir gyvenkite mylėdami, kaip ir Kristus pamilo mus ir atidavė už mus
 save kaip atnašą ir kvapią auką Dievui.
 Eph 5 3 Todėl ištvirtavimas, visoks netyrumas ar godumas tenebūna net minimi
 pas jus, kaip pridėra šventiesiems;
 Eph 5 4 taip pat nešvankumas, kvaila šneka ar juokų krėtimas jums netinka,
 verčiau tebūna dėkojimas.

Eph 5 5 Nes jūs žinote, kad joks ištvirkėlis, netyras ar gobšas, kuris yra stabmeldys, nepaveldės Kristaus ir Dievo karalystės.

Eph 5 6 Tegul niekas neapgauna jūsų tuščiais plepalais; už tokius dalykus Dievo rūstybė ištinka neklusnumo vaikus.

Eph 5 7 Todėl nebūkite jų bendrai!

Eph 5 8 Juk kadaise buvote tamsa, o dabar esate šviesa Viešpatyje. Elkitės kaip šviesos vaikai, -

Eph 5 9 nes Dvasios vaisius reiškiasi visokeriopu gerumu, teismu ir tiesa, -

Eph 5 10 ištirdami, kas patinka viešpačiui.

Eph 5 11 Ir neprisidėkite prie nevaisingų tamsos darbų, o verčiau atskleiskite juos.

Eph 5 12 Nes ką jie slapčia daro, gėda net sakyti.

Eph 5 13 Bet viskas, kas atskleidžiama, tampa šviesos apšviesta, o kas tik apšviesta, yra šviesa.

Eph 5 14 Todėl sakoma: "Pabusk, kuris miegi, kelkis iš numirusių, ir apšvies tavo Kristus".

Eph 5 15 Todėl rūpestingai žiūrėkite, kaip elgiatės: kad nebūtumėte kaip kvailiai, bet kaip išmintingi,

Eph 5 16 branginantys laiką, nes dienos yra piktos.

Eph 5 17 Nebūkite tad neprotingi, bet supraskite, kokia yra Viešpaties valia.

Eph 5 18 Ir nepasigerkite vynu, kuriame pasileidimas, bet būkite pilni Dvasios, kalbėdami vieni kitiems psalmėmis, himnais bei dvasinėmis giesmėmis, giedodami ir šlovindami savo širdyse viešpatį,

Eph 5 19 visada ir už viską dėkodami Dievui Tėvui mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu,

Eph 5 20 paklusdami vieni kitiems Dievo baimėje.

Eph 5 21 Jūs, žmonos, būkite klusnios savo vyrams lyg viešpačiui,

Eph 5 22 nes vyras yra žmonos galva, kaip ir Kristus yra galva bažnyčios, -jis kūno gelbėtojas.

Eph 5 23 Todėl kaip bažnyčia paklūsta Kristui, taip ir žmonos visame kame

Eph 5 24 teklauso savo vyrų.

Eph 5 25 Jūs, vyrai, mylėkite savo žmonas, kaip ir Kristus pamilo bažnyčią ir atidavė už ją save,

Eph 5 26 kad ją pašventintų, apvalydamas vandens nuplovimu ir žodžiu,

Eph 5 27 kad pristatytų sau šlovingą bažnyčią, neturinčią dėmės nei raukšlės, nei nieko tokio, bet šventą ir nesuteptą.

Eph 5 28 Taip ir vyrai turi mylėti savo žmonas kaip savo kūnus. Kas myli savo žmoną, myli save patį.

Eph 5 29 Juk niekas niekada nėra nekentęs savo kūno, bet jį maitina ir globoja kaip ir Kristus bažnyčią.

Eph 5 30 Mes gi esame Jo kūno nariai, iš Jo kūno ir kaulų.

Eph 5 31 "Todėl žmogus paliks tėvą bei motiną ir susijungs su savo žmona, ir du taps vienu kūnu".

Eph 5 32 Tai didelė paslaptis, -aš tai sakau, žvelgdamas į Kristų ir bažnyčią.

Eph 5 33 Taigi kiekvienas iš jūsų tegul myli savo žmoną taip, kaip save patį, o žmona tegerbia savo vyrą.

Eph 6 1 Jūs, vaikai, klausykite viešpatyje savo tėvų, nes tai teisinga.

Eph 6 2 "Gerbk savo tėvą ir motiną", - tai pirmasis įsakymas su pažadu:

Eph 6 3 "Kad tau gerai sektųsi ir ilgai gyventum žemėje".

Eph 6 4 Ir jūs, tėvai, neerzinkite savo vaikų, bet auklėkite juos drausmindami ir mokydami Viešpatyje.

Eph 6 5 Jūs, vergai, klausykite savo žemiškųjų šeimininkų su baime ir drebėjimu, nuosirdžiai kaip Kristaus,

Eph 6 6 ne dėl akių tarnaudami, lyg žmonėms įtinkantys, bet kaip Kristaus vergai, iš širdies vykdantys Dievo valią.

Eph 6 7 Noriai tarnaukite kaip viešpačiui, o ne žmonėms,

Eph 6 8 žinodami, jog kiekvienas, tiek vergas, tiek laisvasis, jei daro ką gera, gaus atlyginimą iš viešpaties.

Eph 6 9 Ir jūs, šeimininkai, tą patį darykite jiems. Liaukitės grasinę, žinodami, kad ir jiems, ir jums yra Viešpats danguje ir Jis nedaro skirtumo tarp asmenų.

Eph 6 10 Pagaliau, mano broliai, būkite stiprūs viešpatyje ir Jo galybės jėga.

Eph 6 11 Apsirenkite visa Dievo ginkluote, kad galėtumėte pasipriešinti prieš velnio klastas.

Eph 6 12 Nes mes grumiamės ne su kūnu ir krauju, bet su kunigaikštystėmis, valdžiomis, šio amžiaus tamsybių valdovais ir dvasinėmis blogio jėgomis danguje.

Eph 6 13 Todėl imkitės visų Dievo ginklų, kad galėtumėte piktą dieną pasipriešinti ir, visa atlaikę, išstovėti.

Eph 6 14 Tad stovėkite susijuosę savo strėnas tiesa, apsilikę teismo šarvais ir apsiavę kojas pasiruošimu skelbti taikos Evangeliją.

Eph 6 15 O svarbiausia, pasiimkite tikėjimo skydą, su kuriuo užgesinsi te visas liepsnojančias piktojo strėles.

Eph 6 16 Pasiimkite ir išgelbėjimo šalną bei Dvasios kalaviją, tai yra Dievo

žodį,
 Eph 6 18 visada meldami esi Dvasioje visokeriopomis maldomis ir prašymu.
 Ištvėrimingai budėkite, malda užtardami visus šventuosius
 Eph 6 19 ir mane, kad, man atvėrus lūpas, būtų duotas žodis drąsiai atskleisti
 Evangelijos paslaptį,
 Eph 6 20 kurios pasiuntinys esu ir būdamas kalinys, -kad turėčiau drąsos kalbėti
 taip, kaip privalau kalbėti.
 Eph 6 21 Kad ir jūs sužinotumėte, kaip man einasi ir ką veikiu, visa papasakos
 jums Tichikas, mylimas brolis ir ištikimas tarnas Viešpatyje.
 Eph 6 22 Aš tam jį ir pasiunčiau, kad jūs sužinotumėte apie mus ir kad jis
 paguostų jūsų širdis.
 Eph 6 23 Broliams ramybė ir meilė su tikėjimu nuo Dievo Tėvo ir Viešpaties
 Jėzaus Kristaus.
 Eph 6 24 Malonė visiems, kurie nuoširdžiai myli mūsų Viešpatį Jėzų Kristų!
 Amen.
 Phl 1 1 Paulius ir Timotiejus, Jėzaus Kristaus tarnai, visiems šventiesiems
 Kristuje Jėzuje, gyvenantiems Filipuose, kartu su vyskupais ir diakonais.
 Phl 1 2 Malonė jums ir ramybė nuo mūsų Dievo Tėvo ir Viešpaties Jėzaus
 Kristaus!
 Phl 1 3 Aš dėkoju savo Dievui, kada tik jus prisimenu,
 Phl 1 4 visada kiekvienoje savo maldoje su džiaugsmu už jus visus
 besimeldamas,
 Phl 1 5 už jūsų dalyvavimą skelbiant Evangeliją nuo pirmosios dienos iki
 šiandien.
 Phl 1 6 Esu tikras, kad Tas, kuris jumyse pradėjo gerą darbą, jį ir pabaigs
 iki Jėzaus Kristaus dienos.
 Phl 1 7 Šitaip manyti apie jus visus teisinga, nes turiu savo širdyje jus,
 kurie, tiek man esant surakintam, tiek ginant ir įtvirtinant Evangeliją, visi tebesate mano
 malonės dalininkai.
 Phl 1 8 Dievas man liudytojas, kaip aš jūsų visų pasiilgau Kristaus Jėzaus
 nuoširdumu.
 Phl 1 9 Ir meldžiu, kad jūsų meilė vis augtų ir augtų pažinimu ir visokeriopu
 įžvalgumu,
 Phl 1 10 kad jūs mokėtumėte pasirinkti, kas tobuliau, kad būtumėte tyri ir be
 priekaišto iki Kristaus dienos,
 Phl 1 11 pilni teismo vaisių per Jėzų Kristų Dievo šlovei ir gyriui.
 Phl 1 12 Broliai, aš noriu, kad jūs žinotumėte, jog mano būklė pasitarnavo
 Evangelijos plitimui.
 Phl 1 13 Mat mano kalinimas dėl Kristaus išgarsėjo visame pretorijuje ir tarp
 visų kitų,
 Phl 1 14 ir daugumas brolių viešpatyje, mano pančių paakinti, imasi daug
 drąsiau, be baimės skelbti žodį.
 Phl 1 15 Beje, kai kurie skelbia Kristų iš pavydo ir rungtyniaudami, kiti gera
 valia;
 Phl 1 16 anie skelbia Kristų varžydamiesi, ne iš gryo nusistatymo, tardami esi
 pasunkinsią mano pančius,
 Phl 1 17 o šitie iš meilės, suprasdami, kad aš paskirtas ginti Evangelijos.
 Phl 1 18 Tesižinai! Kad visokiais būdais, apsimetant ar iš tikrųjų, yra
 skelbiamas Kristus, -štai kuo džiaugiuosi ir toliau džiaugsiuos!
 Phl 1 19 Nes aš žinau, kad tai pasitarnaus mano išlaisvinimui dėl jūsų maldos
 ir Jėzaus Kristaus Dvasios pagalbos.
 Phl 1 20 Aš karštai laikiu ir turiu viltį, jog niekuo neliksiu sugėdintas, bet
 kaip visada, taip ir dabar Kristus bus viešai išaukštintas mano kūne-ar gyvenimu, ar mirtimi.
 Phl 1 21 Man gyvenimas-tai Kristus, o mirtis-tai laimėjimas.
 Phl 1 22 Bet jei aš, gyvendamas kūne, dar galiu vaisingai pasidarbuoti, tuomet
 nebežinau, ką pasirinkti.
 Phl 1 23 Mane traukia ir viena, ir kita, nors verčiau man iškeliauti ir būti su
 Kristumi, nes tai visų geriausia.
 Phl 1 24 O mano pasilikimas kūne reikalingesnis jums.
 Phl 1 25 Taip įsitikinęs, aš žinau, jog liksiu ir būsiu su jumis visais jūsų
 pažangai ir tikėjimo džiaugsmui.
 Phl 1 26 kad jūs dar labiau galėtumėte pasigirti manimi Jėzuje Kristuje, kai aš
 vėl atvyksiu pas jus.
 Phl 1 27 Tiktai jūsų elgesys tebūna vertas Kristaus Evangelijos, kad atvykęs
 matyčiau, o jei neatvyksiu-išgirsčiau, kad gyvenate vienoje dvasioje, viena siela kartu
 kovojate už Evangelijos tikėjimą
 Phl 1 28 ir niekuo nesiduodate priešininkų išgąsdinami. Jiems tai žlugimo
 ženklas, o jums-išgelbėjimo, ir jis Dievo duotas.
 Phl 1 29 Nes jums duota dėl Kristaus ne tik jį tikėti, bet ir dėl jo kentėti,
 Phl 1 30 kovojant tokią pat kovą, kokią matėte mane kovojant ir apie kokią
 dabar girdite, jog aš kovuju.
 Phl 2 1 Taigi, jeigu esama Kristuje kokio padaršinimo, meilės paguodos, jei

esama kokio Dvasios bendravimo, nuoširdumo ir gailėstingumo,
 Phl 2 2 tai padarykite mano džiaugsmą tobulą, laikydami esi vienos minties,
 turėdami vienokią meilę, būdami vieningi ir to paties nusistatymo.
 Phl 2 3 Nedarykite nieko varžydamiesi ar iš tuščios puikybės, bet nuolankiai
 vienas kitą laikykite aukštesniu už save
 Phl 2 4 ir žiūrėkite kiekvienas ne savo naudos, bet kitų.
 Phl 2 5 Būkite tokio nusistatymo kaip Kristus Jėzus,
 Phl 2 6 kuris, esybe būdamas Dievas, nesilaikė pasiglemžęs savo lygybės su
 Dievu,
 Phl 2 7 bet apiplėšė save ir esybe tapo tarnu ir panašus į žmones.
 Phl 2 8 Ir išore tapęs kaip žmogus, Jis nusižemino, tapdamas paklusnus iki
 mirties, iki kryžiaus mirties.
 Phl 2 9 Todėl Dievas Jį labai išaukštino ir suteikė Jam vardą aukščiau visų
 kitų vardų,
 Phl 2 10 kad Jėzaus vardui priklaupytų kiekvienas kelis danguje, žemėje ir po
 žeme
 Phl 2 11 ir kiekvienos lūpos Dievo Tėvo šlovei išpažintų, kad Jėzus Kristus yra
 Viešpats.
 Phl 2 12 Taigi, mano mylimieji, kaip visada paklusdavote, kai būdavau tarp
 jūsų, tai juo labiau dabar, man nesant tarp jūsų, -atbaikite savo išgelbėjimą su baime ir
 drebėdami,
 Phl 2 13 nes tai Dievas, veikiantis jumyse, suteikia ir troškimą, ir darbą iš
 savo palankumo.
 Phl 2 14 Visa darykite be murmėjimų ir svyravimų,
 Phl 2 15 kad būtumėte nepeiktini, nekalti ir nesutepti Dievo vai kai sugedusioje
 ir iškrypusioje žmonių kartoje, kur jūs spindite tarši žiburiai pasaulyje.
 Phl 2 16 Tvirtai laikykitės gyvenimo žodžio, kad Kristaus dieną galėčiau
 pasigirti ne veltui bėgęs ir ne veltui dirbęs.
 Phl 2 17 O jei aš atnašaujamas ant jūsų tikėjimo aukos ir tarnavimo, esu
 linksmas ir džiaugiuosi kartu su jumis visais.
 Phl 2 18 Taip pat ir jūs būkite linksmi ir džiaukitės kartu su manimi.
 Phl 2 19 Aš turiu Viešpatyje Jėzuje viltį netrukus pasiųsti pas jus Timotiejų,
 kad būčiau paguostas, sužinojęs, kaip jums sekasi.
 Phl 2 20 Mat aš neturiu nė vieno kito tokio, kuris taip nuoširdžiai jumis
 rūpintųsi.
 Phl 2 21 visi kiti ieško ne Jėzaus Kristaus, bet savo naudos.
 Phl 2 22 O apie jo ištikimybę jūs žinote, nes skelbiant Evangeliją jis man
 tarnavo kaip sūnus tėvui.
 Phl 2 23 Taigi, kai tik paaiškės mano byla, viliuosi tučtuojau Jį pasiųsti.
 Phl 2 24 Be to, turiu Viešpatyje viltį ir pats netrukus atvykti pas jus.
 Phl 2 25 Aš dar nusprendžiau siųsti pas jus Epafroditą, mano brolių, bendradarbį
 ir kovų draugą, o jūsų pasiuntinį ir pagalbininką mano reikmėse.
 Phl 2 26 Jis labai jūsų išsiilgo ir sielojosi, kad jūs išgirdote apie jo ligą.
 Phl 2 27 Tikrai jis sirgo ir buvo arti mirties, tačiau Dievas jo pasigailėjo,
 ir ne vien tik jo, bet ir manęs, kad manęs neužgriūtų sielvartas po sielvarto.
 Phl 2 28 Taigi aš Jį skubiai siunčiu, kad, Jį pamatę, pradžiugtumėte ir aš taip
 pat neliūdėčiau.
 Phl 2 29 Tad priimkite Jį Viešpatyje su tikru džiaugsmu ir gerbkite tokius
 žmones,
 Phl 2 30 nes dėl Kristaus darbo jis buvo atsidūręs prie mirties, nebrangiindamas
 savo gyvybės, kad užpildytų spragą jūsų patarnavime man.
 Phl 3 1 Pagaliau, mano broliai, džiaukitės Viešpatyje! Man rašyti vis tą patį
 nesunku, o jums tai pastiprinimas.
 Phl 3 2 Saugokitės šunų, saugokitės piktų darbininkų, saugokitės
 apsipjaustėlių!
 Phl 3 3 Nes apipjaustymas esame mes, kurie garbinam Dievą Dvasia, giriamės
 Kristumi Jėzumi ir pasitikime ne kūnu.
 Phl 3 4 Nors aš galėčiau pasitikėti ir kūnu! Jei kas nors mano galįs
 pasitikėti kūnu, tai aš juo labiau;
 Phl 3 5 aštuntą dieną apipjaustytas, iš Izraelio tautos, Benjamino giminės,
 žydas iš žydų, įstatymu-fariziejus,
 Phl 3 6 uolumu-bažnyčios persekiotojas, įstatymo teisumu-nepeiktinas.
 Phl 3 7 Bet tai, kas man buvo laimėjimas, dėl Kristaus palaikiau nuostoliu.
 Phl 3 8 O taip! Aš iš tikrųjų visa laikau nuostoliu dėl Kristaus Jėzaus, mano
 Viešpaties, pažinimo didybės. Dėl Jo aš praradau viską ir viską laikau sąslavomis, kad
 laimėčiau Kristų
 Phl 3 9 ir būčiau atrastas Jame, nebeturėdamas savo teisumo iš įstatymo, bet
 turėdamas teisumą per tikėjimą Kristumi, teisumą iš Dievo, paremtą tikėjimu,
 Phl 3 10 kad pažinčiau Jį, Jo prisikėlimo jėgą ir bendravimą Jo kentėjimuose,
 suaugčiau su Jo mirtimi,
 Phl 3 11 kad pasiekčiau prisikėlimą iš numirusių.
 Phl 3 12 Nesakau, kad jau esu šitai gavęs ar tapęs tobulas, bet vejuosi,

norėdamas pagauti, nes jau esu Kristaus Jėzaus pagautas.
 Phl 3 13 Broliai, aš nemanau, kad jau būčiau tai pasiekęs. Tik viena tikra:
 pamiršdamas, kas už manęs, ir siekdamas to, kas priešakyje,
 Phl 3 14 veržiuosi į tikslą aukštybėse, siekiu apdovanojimo už Dievo pašaukimą
 Kristuje Jėzuje.
 Phl 3 15 Taigi visi, kurie esame subrendę, taip mąstykite. O jeigu jūs apie ką
 nors manote kitaip, tai Dievas jums ir tai apreiškės.
 Phl 3 16 Kiek bebūtumėme pasiekę, vadovaukimės ta pačia taisykle ir taip
 mąstykite.
 Phl 3 17 Broliai, būkite mano sekėjai ir žiūrėkite į tuos, kurie elgiasi pagal
 pavyzdį, kurį matote mumyse.
 Phl 3 18 Daugelis-apie juos ne kartą esu jums kalbėjęs ir dabar net su ašaromis
 kalbu-elgiasi kaip Kristaus kryžiaus priešai.
 Phl 3 19 Jų galas-pražūtis, jų dievas- pilvas ir jų garbė-gėda. Jie temsto
 apie žemiškus dalykus.
 Phl 3 20 Tuo tarpu mūsų tėvynė danguje, ir iš ten mes karštai laukiame
 Gelbėtojo, viešpaties Jėzaus Kristaus,
 Phl 3 21 kuris pakeis mūsų gėdingą kūną ir padarys jį panašų į savo šlovingą
 kūną ta jėga, kuria Jis visa palenkia sau.
 Phl 4 1 Taigi, mano broliai, mano mylimieji ir išsiilgtieji, mano džiaugsme ir
 mano vainike, -tvirtai stovėkite Viešpatyje, mylimieji!
 Phl 4 2 Aš raginu Evodiją ir raginu Sintichę būti vienos minties viešpatyje.
 Phl 4 3 Taip pat raginu tave, tikrasis bendradarbi, padėk toms moterims,
 kurios darbavosi su manimi Evangelijos labui kartu su Klemensu ir kitais mano bendradarbiais,
 kurių vardai gyvenimo knygoje.
 Phl 4 4 Džiaukitės Viešpatyje visuomet! Ir vėl kartoju: džiaukitės!
 Phl 4 5 Jūsų romumas tebūna žinomas visiems. Viešpats yra arti!
 Phl 4 6 Niekuo nesirūpinkite, bet visuose reikaluose malda ir prašymu su
 padėka jūsų troškimai tesidaro žinomi Dievui.
 Phl 4 7 Ir Dievo ramybė, pranokstanti visokį supratimą, saugos jūsų širdis ir
 mintis Kristuje Jėzuje.
 Phl 4 8 Pagaliau, broliai, mąstykite apie tai, kas tikra, garbinga, teisinga,
 tyra, mylima, giriama, -apie visa, kas dora ir šlovinga.
 Phl 4 9 Darykite, ką tik iš manęs išmokote, ką gavote, ką girdėjote ir matėte
 manyje, ir ramybės Dievas bus su jumis.
 Phl 4 10 Labai nudžiugau Viešpatyje, kad pagaliau vėl pražydo jūsų rūpinimasis
 manimi. Jūs ir seniau rūpindavotės, bet stigo progų tai parodyti.
 Phl 4 11 Kalbu tai ne todėl, kad stokoju, nes išmokau būti patenkintas savo
 būkle.
 Phl 4 12 Esu patyręs ir skurdą, ir perteklių. Visa ko esu ragavęs: buvau sotus
 ir alkanas, turtingas ir beturtis.
 Phl 4 13 Aš visa galiu Kristuje, kuris mane stiprina.
 Phl 4 14 Vis dėlto jūs gerai padarėte, dalyvaudami mano varge.
 Phl 4 15 Jūs, filipiečiai, taip pat žinote: kai, pradėjęs skelbti Evangeliją,
 išvykau iš Makedonijos, jokia bažnyčia neužmezgė su manimi davimo ir gavimo santykių, tik jūs
 vieni.
 Phl 4 16 Jūs mano reikalams pasiuntėte aukų vieną ir kitą kartą į Tesaloniką.
 Phl 4 17 Aš netrokštu dovanos, bet trokštu vaisiaus, kuris augtų jūsų
 sąskaiton.
 Phl 4 18 Aš esu visko gavęs ir turiu su pertekliumi. Esu visiškai aprūpintas,
 per Epafroditą gavęs iš jūsų kvapią dovaną, Dievui priimtina ir patinkančią auką.
 Phl 4 19 O mano Dievas patenkins visas jūsų reikmes iš savo šlovės turtų
 Kristuje Jėzuje.
 Phl 4 20 Mūsų Dievui ir Tėvui šlovė per amžių amžius! Amen.
 Phl 4 21 Sveikinkite kiekvieną šventąjį Kristuje Jėzuje. Jus sveikina su manimi
 esantys broliai.
 Phl 4 22 Jus sveikina visi šventieji, o ypač iš ciesoriaus namiškių.
 Phl 4 23 Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė tebūna su jumis visais! Amen.
 Cls 1 1 Paulius, Dievo valia Kristaus Jėzaus apaštalas, ir brolis Timotiejus, -
 šventiesiems ir ištikimiesiems broliams Kristuje, gyvenantiems
 Kolosuose: malonė ir ramybė jums nuo Dievo, mūsų Tėvo, ir mūsų viešpaties Jėzaus Kristaus!
 Cls 1 3 Nuolat meldamiesi už jus, dėkojame Dievui, mūsų Viešpaties Jėzaus
 Kristaus Tėvui,
 Cls 1 4 nes girdime apie jūsų tikėjimą Kristumi Jėzumi ir jūsų meilę visiems
 šventiesiems
 Cls 1 5 dėl vilties, kuri jums paruošta danguje. Apie ją jūs esate girdėję
 Evangelijos tiesos žodyje,
 Cls 1 6 kuris pasiekė jus ir panašiai kaip visame pasaulyje, taip ir pas jus
 neša vaisių ir auga nuo tos dienos, kada išgirdote ir pažinote Dievo malonę tiesoje.
 Cls 1 7 To jūs išmokote iš mūsų mylimojo bendradarbio Epafro, kuris jums yra
 ištikimas Kristaus tarnas.
 Cls 1 8 Jis ir davė žinią mums apie jūsų meilę Dvasioje.

Cls 1 9 Todėl ir mes nuo tos dienos, kada tai išgirdome, nesiliaujame už jus
 meldę ir prašę, kad jūs būtumėte pilni Dievo valios pažinimo su visa išmintimi ir dvasiniu
 supratimu,
 Cls 1 10 kad elgtumėtės, kaip verta Viešpaties, ir Jam tobulai patiktumėte,
 nešdami vaisių gerais darbais ir augdami Dievo pažinimu;
 Cls 1 11 kad, sustiprinti visokeriopa jėga iš Jo šlovės galios didžiai
 kantrybei ir ištvermei, su džiaugsmu
 Cls 1 12 dėkotumėte Tėvui, kuris padarė mus tinkamus paveldėti šventųjų dalį
 šviesoje,
 Cls 1 13 kuris išlaisvino mus iš tamsybių valdžios ir perkėlė į savo mylimojo
 sūnaus karalystę.
 Cls 1 14 Jame mes turime atpirkimą Jo krauju ir nuodėmių atleidimą.
 Cls 1 15 Jis yra neregimojo Dievo atvaizdas, visos kūrinijos pirmagimis,
 Cls 1 16 nes Juo sutverta visa, kas yra danguje ir žemėje, kas regima ir
 neregima; ar sostai, ar viešpatystės, ar kunigaikštystės, ar valdžios, -visa sutverta per Jį ir
 Jam.
 Cls 1 17 Jis yra pirma visų daiktų, ir visa Juo laikosi.
 Cls 1 18 Ir Jis yra kūno-bažnyčios galva. Jis-pradžia, pirmagimis iš mirusiųjų,
 kad visame kame turėtų pirmenybę.
 Cls 1 19 Nes Tėvui patiko Jame apgyvendinti visą pilnatvę
 Cls 1 20 ir per Jį visa sutaikinti su savimi, darant Jo kryžiaus krauju
 taiką, -per Jį sutaikinti visa, kas yra žemėje ir danguje.
 Cls 1 21 Taip pat ir jus, kurie kadaise buvote svetimi ir priešiški savo
 protuose piktais darbais, Dievas dabar sutaikino
 Cls 1 22 mirtimi Jo žemiškajame kūne, kad pasirodytumėte Jo akyse šventi, tyri
 ir nekalti,
 Cls 1 23 jei tik pasiliekatė tikėjime įsitvirtinę bei nepajudinami ir
 neatsitraukiate nuo Evangelijos vilties, kurią išgirdote, kuri paskelbta visai kūrinijai po
 dangumi ir kurios tarnu aš, Paulius, tapau.
 Cls 1 24 Dabar aš džiaugiuosi savo kentėjimais už jus ir savo kūne papildau, ko
 dar trūksta Kristaus vargams dėl Jo kūno-bažnyčios.
 Cls 1 25 Jos tarnu aš tapau Dievo patvarkymu, kuris duotas man dėl jūsų, kad
 išpildyčiau Dievo žodį,
 Cls 1 26 tą paslaptį, kuri buvo paslėpta amžiams ir kartoms, o dabar apreikšta
 Jo šventiesiems.
 Cls 1 27 Jiems Dievas panorėjo atskleisti, kokie šios paslapties šlovės turtai
 skirti pagonims, būtent Kristus jumyse-šlovės viltis.
 Cls 1 28 Mes Jį skelbiame, įspėdami kiekvieną žmogų ir mokydami kiekvieną žmogų
 su visokeriopa išmintimi, kad kiekvieną žmogų padarytume tobulą Kristuje.
 Cls 1 29 Dėl to aš ir darbuojuos, grumdamasis Jo suteikta jėga, kuri galingai
 veikia manyje.
 Cls 2 1 Tad noriu, kad jūs žinotumėte, kaip įnirtingai kovoju už jus, už
 laodikiečius ir visus, kurie nėra matę mano kūno veido,
 Cls 2 2 kad būtų paguostos visų širdys, kad, meile suvienyti, visi pasiektų
 pažinimo pilnatvės turtus ir pažintų paslaptį Dievo-Tėvo ir Kristaus,
 Cls 2 3 kuriame slypi visi išminties ir pažinimo turtai.
 Cls 2 4 Jums tai sakau, kad niekas jūsų nesuvedžiotų įtikinančia kalba.
 Cls 2 5 Nors kūnu esu toli nuo jūsų, tačiau dvasia su jumis ir džiaugiuosi,
 matydamas jūsų tvarką ir jūsų tikėjimo Kristumi tvirtumą.
 Cls 2 6 Taigi, kaip esate priėmę Viešpatį Jėzų Kristų, taip ir gyvenkite Jame,
 Cls 2 7 įsisakniję bei statydindamiesi Jame ir įsitvirtinę tikėjime, kaip
 esate išmokyti, kupini dėkingumo.
 Cls 2 8 Žiūrėkite, kad kas jūsų nepavergtų filosofija ir tuščia apgaule, kuri
 remiasi žmonių tradicijomis ir pasaulio pradmenimis, o ne Kristumi.
 Cls 2 9 Jame kūniškai gyvena visa Dievybės pilnatvė,
 Cls 2 10 ir jūs esate tobuli Jame, kuris yra kiekvienos kunigaikštystės ir
 valdžios galva.
 Cls 2 11 Jame jūs taip pat esate apipjaustyti ne rankomis atliktu apipjaustymu,
 bet kūno nuodėmių, kūniškumo nusirengimu-Kristaus apipjaustymu.
 Cls 2 12 Su Juo palaidoti krikšte, kuriame jūs buvote ir prikelti, tikėdami
 jėga Dievo, prikėlusio Jį iš numirusių.
 Cls 2 13 Ir jus, mirusius nusikaltimais ir jūsų kūno neapipjaustymu, Jis
 atgaiveno kartu su Juo, atleisdamas visus nusikaltimus.
 Cls 2 14 Jis ištrynė skolos raštą su mus kaltinančiais reikalavimais, raštą,
 kuris buvo prieš mus, ir panaikino jį, prikaldamas prie kryžiaus.
 Cls 2 15 Jis nuginklavo kunigaikštystes bei valdžias ir viešai jas pažemino,
 triumfuodamas prieš jas ant kryžiaus.
 Cls 2 16 Taigi niekas tenesmerkia jūsų dėl valgio ar gėrimo, dėl švenčių, jauno
 mėnulio ar sabato dienų.
 Cls 2 17 visa tai tėra būsimųjų dalykų šešėlis, o kūnas yra Kristaus.
 Cls 2 18 Niekas teneatima jūsų atlygio, pamėgęs tariamą nusizeminimą ir angelų
 garbinimą, pasinėręs į tai, ko nėra matęs, be pagrindo pasipūtęs savo kūniškais

samprotavi mai s,
 Cls 2 19 nesijungdamas su Galva, iš kurios visas kūnas, sąnariais ir raiščiais
 aprūpinamas bei jungiamas vienybėn, auga Dievo teikiamu ūgiu.
 Cls 2 20 Jei su Kristumi mirėte pasaulio pradmenims, tai kodėl gi, tarsite
 tebegyvendami pasaulyje, pasiduodate nuostatoms
 Cls 2 21 ("Neliesk! Neragauk! Neimk!"-
 Cls 2 22 visa tai vartojama dingsta.) pagal žmonių priesakus bei doktrinas?
 Cls 2 23 Tiesa, tai atrodo išmintingai dėl susikurto pamaldumo, tariamo
 nusizeminimo ir kūno varginimo, tačiau neturi jokios vertės ir pasotina kūniškumą.
 Cls 3 1 Jei esate su Kristumi prikelti, siekite to, kas aukštybėse, kur
 Kristus sėdi Dievo dešinėje.
 Cls 3 2 Mąstykite apie tai, kas aukštybėse, o ne apie tai, kas žemėje.
 Cls 3 3 Jūs juk esate mirę, ir jūsų gyvenimas su Kristumi yra paslėptas Dieve.
 Cls 3 4 Kai pasirodys Kristus-mūsų gyvenimas, tada su Juo ir jūs pasirodysite
 šlovėje.
 Cls 3 5 Todėl marinkite tuos savo narius, kurie yra žemėje: ištvirtavimą,
 netyrumą, aistringumą, pikta pageidimą, taip pat godumą, kuris yra stabmeldystė.
 Cls 3 6 Dėl šių dalykų ateina Dievo rūstybė neklusnumo vaikams.
 Cls 3 7 Jūs irgi kadaise taip elgėtės, gyvendami tarp jų.
 Cls 3 8 Bet dabar jūs visa tai nusivilkite: rūstybę, nirtulį, nelabumą, pyktį,
 piktžodžiavimą, nešvarias kalbas nuo savo lūpų.
 Cls 3 9 Nebemeluokite vienas kitam, nusivilkę senąjį žmogų su jo darbais
 Cls 3 10 ir apsivilkę nauju, kuris atnaujinamas pažinimu pagal atvaizdą To,
 kuris jį sukūrė.
 Cls 3 11 Čia jau nebėra nei graiko, nei žydo, nei apipjaustyto, nei
 neapipjaustyto, nei barbaro, nei skito, nei vergo, nei laisvojo, bet visa ir visuose-Kristus.
 Cls 3 12 Todėl, kaip Dievo išrinktieji, šventieji ir numylėtiniai, apsivilkite
 nuoširdžiu gailestingumu, gerumu, nuolankumu, romumu ir ištverme.
 Cls 3 13 Būkite vieni kitiems pakantūs ir atleiskite vieni kitiems, jei vienas
 prieš kitą turite skundą. Kaip Kristus atleido, taip ir jūs atleiskite.
 Cls 3 14 O virš viso šito apsivilkite meile, kuri yra tobulo raištis.
 Cls 3 15 Jūsų širdyse teviešpatauja Dievo ramybė, į kurią esate pašaukti
 viename kūne. Ir būkite dėkingi.
 Cls 3 16 Kristaus žodis tegul tarpsta jumyse. Mokykite ir įspėkite vieni kitus
 visokeriopa išmintimi, su dėkinga širdimi giedokite Viešpačiui psalmes, himnus ir dvasines
 giesmes.
 Cls 3 17 Ir visa, ką bedarytumėte žodžiu ar darbu, visa darykite Viešpaties
 Jėzaus vardu, per Jį dėkodami Dievui Tėvui.
 Cls 3 18 Jūs, žmonos, būkite atsidavusios savo vyrams, kaip dera Viešpatyje.
 Cls 3 19 O jūs, vyrai, mylėkite savo žmonas ir nebūkite joms šiurkštūs.
 Cls 3 20 Jūs, vaikai, visuose dalykuose klausykite savo tėvų, nes tai patinka
 Viešpačiui.
 Cls 3 21 O jūs, tėvai, neerzinkite savo vaikų, kad jie nepasidarytų baukštūs.
 Cls 3 22 Jūs, vergai, visame kame pakluskite savo šeimininkams pagal kūną, ne
 dėl akių tarnaudami, kaip žmonėms patikti norėdami, bet iš tyros širdies, bijodami Dievo.
 Cls 3 23 Ir ką tik darytumėte, darykite iš širdies, kaip Viešpačiui, o ne
 žmonėms,
 Cls 3 24 žinodami, kad iš viešpaties gausite palikimą kaip atlyginimą, - nes jūs
 tarnaujate Viešpačiui Kristui.
 Cls 3 25 O kas daro neteisybę, susilauks atlygio už tai, ką padarė, ir nebus
 žiūrima asmens.
 Cls 4 1 O jūs, šeimininkai, duokite vergams, kas teisinga ir kas dera,
 atsimindami, kad ir jūs turite šeimninę dangų.
 Cls 4 2 Nuolat melskitės, budėdami ir dėkodami;
 Cls 4 3 melskitės taip pat ir už mus, kad Dievas mums atvertų žodžio duris
 skelbti Kristaus paslaptį, dėl kurios aš surakintas,
 Cls 4 4 kad sugebėčiau ją atskleisti taip, kaip privalau ją skelbti.
 Cls 4 5 Elkitės protingai su pašaliniais, išnaudodami laiką.
 Cls 4 6 Jūsų kalba visuomet tebūna maloni ir druska pasūdyta, kad sugebėtumėte
 kiekvienam atsakyti.
 Cls 4 7 Apie mano reikalus jums viską praneš Tichikas, mylimas brolis,
 ištikimas tarnas ir bendradarbis Viešpatyje.
 Cls 4 8 Aš tam jį ir siunčiu, kad sužinotų, kaip jums sekasi, ir paguostų jūsų
 širdis.
 Cls 4 9 Jis su Onesimu, ištikimu ir mylimu broliu, kuris yra iš jūsų,
 papasakos jums visa, kas čia dedasi.
 Cls 4 10 Jus sveikina mano kalėjimo draugas Aristarchas ir Barnabas pusbrolis
 Morkus-dėl jo jau gavote nurodymų; jei jis atvyks pas jus, priimkite jį.
 Cls 4 11 Dar jus sveikina Jėzus, vadinamas Justu. Iš apipjaustytųjų jie yra
 vieninteliai mano bendradarbiai dėl Dievo karalystės, tapę mano paguoda.
 Cls 4 12 Jus sveikina jūsiškis Epafras, Kristaus tarnas, kuris visada grumiasi
 už jus maldose, kad jūs būtumėt tobuli ir visiškai ištikini, kas yra Dievo valia.

Cl s	4	13	Aš galiu paliudyti, kad jis labai uolus dėl jūsų, laodikiečių ir hierapoliečių.
Cl s	4	14	Sveikina jus mylimasis gydytojas Lukas ir Demas.
Cl s	4	15	Pasveikinkite brolius Laodikėjoje ir Nymfą bei bažnyčią, kuri jo namuose.
Cl s	4	16	Kai šitas laiškas bus perskaitytas pas jus, pasirūpinkite, kad jis būtų perskaitytas ir laodikiečių bažnyčioje, o jūs perskaitykite laišką, kuris ateis iš Laodikėjos.
Cl s	4	17	Taip pat pasakykite Archipui: "Žiūrėk, kad vykdytum tarnavimą, kurį gavai Viešpatyje!"
Cl s	4	18	Sveikiname, parašytas mano, Pauliaus, ranka. Prisiminkite mano pančius. Malonė su jumis! Amen.
1Th	1	1	Paulius, Silvanas ir Timotiejus tesalonikiečių bažnyčiai Dieve Tėve ir Viešpatyje Jėzuje Kristuje. Malonė jums ir ramybė nuo Dievo, mūsų Tėvo, ir Viešpaties Jėzaus Kristaus!
1Th	1	2	Mes visada dėkojame Dievui už jus visus, prisimindami jus savo maldose,
1Th	1	3	nuolat minėdami jūsų tikėjimo darbus, meilės triūsą bei vilties ištvermingumą mūsų Viešpatyje Jėzuje Kristuje mūsų Dievo ir Tėvo akivaizdoje,
1Th	1	4	žinodami, Dievo numylėtieji broliai, jūsų išrinkimą.
1Th	1	5	Nes mūsų Evangelija neatėjo pas jus vien tik žodžiais, bet su jėga ir šventąja Dvasia, ir su tvirtu įsitikinimu. Jūs žinote, kaip mes pas jus elgėmės jūsų labui.
1Th	1	6	Ir jūs pasidarėte mūsų ir Viešpaties pasekėjai, priėmę žodį didžiame suspaudime su Šventosios Dvasios džiugsmu,
1Th	1	7	ir taip jūs tapote pavyzdžiu visiems Makedonijos bei Achajos tikintiems.
1Th	1	8	Mat iš jūsų Viešpaties žodis nuskambėjo ne tik Makedonijoje bei Achajoje, bet jūsų tikėjimas Dievu pasklido visur, ir mums jau nebereikia nieko kalbėti.
1Th	1	9	Jie patys pasakoja apie mūsų atvykimą pas jus, ir kaip jūs nuo stabų atsivertėte prie Dievo tarnauti gyvajam bei tikrajam Dievui
1Th	1	10	ir laukti iš dangaus Jo Sūnaus, kurį Jis prikėlė iš numirusių, -Jėzaus, gelbstinčio mus nuo ateinančios rūstybės.
1Th	2	1	Jūs patys, broliai, žinote, kad mūsų apsilankymas pas jus nebuvo veltui.
1Th	2	2	Prieš tai, kaip patys žinote, nukentėję ir paniekinami Filipuose, buvome drąsūs Dieve ir skelbėme jums Evangeliją esant dideliame pasipriešinimui.
1Th	2	3	Juk mūsų skelbimas plaukia ne iš klaidos, nei iš netyro nusistatymo, nei iš klasingumo.
1Th	2	4	Dievo pripažinti tinkami, kad mums būtų patikėta Evangelija, ją ir skelbiame taip, kad patiktume ne žmonėms, bet Dievui, kuris tiria mūsų širdis.
1Th	2	5	Kaip žinote, niekada nepasižymėjome pataikaujančiomis kalbomis ir paslėptu godumu, -Dievas yra liudytojas, -
1Th	2	6	niekada neieškojome žmonių garbės, nei tarp jūsų, nei kitur. Būdami Kristaus apaštalai, galėjome būti jums našta,
1Th	2	7	vis dėlto pas jus buvome švelnūs, tarsi maitinanti motina, globojanti savo kūdikius.
1Th	2	8	Taip jus mylėdami, troškome pasidalyti su jumis ne tik Dievo Evangelija, bet ir savo gyvybe, nes tapote mums brangūs.
1Th	2	9	Jūs, broliai, atsimenate mūsų triūsą ir pastangas: dirbdami per dienas ir naktis, kad neapsunkintume nė vieno iš jūsų, skelbėme jums Dievo Evangeliją.
1Th	2	10	Ir jūs, ir Dievas gali paliudyti, kaip šventai, teisingai ir nepriekaištingai elgėmės su jumis, įtikėjusiais.
1Th	2	11	Jūs žinote, kaip kiekvieną iš jūsų raginame, kalbinome, maldavome, tarsi tėvas savo vaikus,
1Th	2	12	kad elgtumėtės kaip dera prieš Dievą, kuris jus šaukia į savo karalystę ir šlovę.
1Th	2	13	Todėl ir mes be paliovos dėkojame Dievui, kad, priėmę Dievo žodį, kurį girdėjote iš mūsų, priėmėte jį ne kaip žmonių žodį, bet, kas jis iš tikro yra, -kaip Dievo žodį, kuris ir veikia jumoje, tikinčiuosiuose.
1Th	2	14	Jūs, broliai, tapote sekėjais Dievo bažnyčių Kristuje Jėzuje, kurios yra Judėjoje. Jūs tą patį iškentėjote nuo savo tautiečių, kaip ir jos nuo žydų,
1Th	2	15	kurie nužudė Viešpatį Jėzų ir savo pranašus ir persekiojo mus. Jie nepatinka Dievui ir yra priešiški visiems žmonėms,
1Th	2	16	nes draudžia mums skelbti Evangeliją pagonims, kad šie būtų išgelbėti. Taip jie nuolat pildo savo nuodėmių saiką, ir jiems artinasi galutinė Dievo rūstybė.
1Th	2	17	O mes, broliai, kuriam laikui atskirti nuo jūsų, -žinoma, tik kūnu, ne širdimi, -be galo pasiilgę, labai troškome išvysti jūsų veidus.
1Th	2	18	Todėl ruošėmės atvykti pas jus, -bent jau aš, Paulius, ruošiausi kartą ir kitą, -tačiau mums sutrukdė šėtonas.
1Th	2	19	Kas gi yra mūsų viltis, džiugsmas ir pasigyrimo vainikas? Argi ne jūs prieš mūsų Viešpatį Jėzų Kristų Jo atėjimo metu?
1Th	2	20	Taip, jūs esate mūsų šlovė ir džiugsmas!

1Th 3 1 Todėl, ilgiau nebeiškęsdami, nutarėme vieni pasilikti Atėnuose
 1Th 3 2 ir pasiuntėme Timotiejų, savo brolių, Dievo tarną ir bendradarbį
 Kristaus Evangelijoje, kad sustiprintų jus ir padrasintų jus tikėjime,
 1Th 3 3 kad nė vienas nesvyruotų šiuose suspaudimuose, nes jūs patys žinote,
 kad tam esame skirti.
 1Th 3 4 Dar būdami tarp jūsų, iš anksto sakėme, kad turėsime kentėti
 priespaudą, ir, kaip žinote, taip ir įvyko.
 1Th 3 5 Todėl, ilgiau nebeiškęsdamas, pasiunčiau pasiuntinį, norėdamas
 sužinoti apie jūsų tikėjimą, ar kartais jūsų nesugundė gundytojas ir ar nėra niekais pavirtęs
 mūsų triūsas.
 1Th 3 6 Dabar Timotiejus iš jūsų grįžo pas mus ir atnešė gerą žinią apie jūsų
 tikėjimą ir jūsų meilę: kad jūs nuolat mus maloniai prisimenate ir karštai trokštate mus
 pamatyti kaip ir mes jus.
 1Th 3 7 Taigi, broliai, jūs savo tikėjimu paguodėte mus visuose mūsų
 suspaudimuose ir negandose.
 1Th 3 8 Dabar mes tikrai gyvuojame, nes jūs tvirtai stovite viešpatyje.
 1Th 3 9 Ir kaip atsidėkosime Dievui už jus, už visus džiaugsmus, kuriuos dėl
 jūsų patiriame savo Dievo akivaizdoje?
 1Th 3 10 Dieną ir naktį be saiko meldžiamės, kad išvystume jūsų veidus ir
 galėtume papildyti, ko dar stinga jūsų tikėjimui.
 1Th 3 11 Jis pats-mūsų Dievas ir Tėvas-ir mūsų Viešpats Jėzus Kristus
 tenutiesia mums kelią pas jus.
 1Th 3 12 Viešpats teaugina jus ir gausiai tepraturtina meile vienus kitiems ir
 visiems, kaip ir mes jus mylime, -
 1Th 3 13 tesustiprina jūsų širdis ir padaro nepeiktinas šventume prieš Dievą,
 mūsų Tėvą, Viešpaties Jėzaus Kristaus ir visų Jo šventųjų atėjimo metu.
 1Th 4 1 Pagaliau, broliai, prašome ir raginame jus Viešpatyje Jėzuje: jei gu
 išmokote iš mūsų, kaip privalote elgtis ir patikti Dievui-taip ir elkitės, darydami vis
 daugiau pažangos!
 1Th 4 2 Jūs juk žinote, kokių nurodymų jums davėme Viešpaties Jėzaus vardu.
 1Th 4 3 Nes tokia Dievo valia-jūsų šventėjimas; kad susilaikytumėte nuo
 ištvirkavimo
 1Th 4 4 ir kiekvienas iš jūsų mokėtų saugoti savąjį indą šventume ir
 pagarboje,
 1Th 4 5 o ne aistringame geiduly, kaip pagony, kurie nepažįsta Dievo;
 1Th 4 6 kad nė vienas neperžengtų ribų ir šituo dalyku neapgaudinėtų savo
 brolio, nes Dievas už viską tai keršija, kaip jau esame įspėję ir patvirtinę.
 1Th 4 7 Dievas nepasaukė mūsų nedorybei, bet šventumui.
 1Th 4 8 Todėl, kas tai atmeta, ne žmogų atmeta, bet Dievą, kuris ir davė mums
 savo šventąją Dvasią.
 1Th 4 9 Apie brolišką meilę nebereikia jums rašyti, nes jūs patys esate Dievo
 išmokyti mylėti vienas kitą,
 1Th 4 10 ir jūs taip darote visiems broliams visoje Makedonijoje. Mes tik
 raginame jus, broliai, daryti vis daugiau pažangos,
 1Th 4 11 stengtis gyventi ramiai, atsidėti saviesiems reikalams ir dirbti savo
 rankomis, kaip jums įsakėme.
 1Th 4 12 Taip jūs deramai elgsitės pašalinių akyse ir jums nieko netrūks.
 1Th 4 13 Aš nenoriu, kad jūs, broliai, liktumėte nežinioje dėl užmigusiųjų ir
 nusimintumėte kaip kiti, kurie neturi vilties.
 1Th 4 14 Jei gu tikime, kad Jėzus mirė ir prisikėlė, tai Dievas ir tuos, kurie
 užmigo su Jėzumi, atves kartu su Juo.
 1Th 4 15 Ir tai jums sakome Viešpaties žodžiu, jog mes, gyvieji, išlikusieji
 iki viešpaties atėjimo, nepralengsime užmigusiųjų.
 1Th 4 16 Nes pats Viešpats nužengs iš dangaus, nuskambėjus paliepimui,
 arkangelo balsui ir Dievo trimiui, ir mirusieji Kristuje prisikels pirmiausia,
 1Th 4 17 paskui mes, gyvieji, išlikusieji, kartu su jais būsime pagauti į
 debesį susitikti su Viešpačiu ore ir taip visuomet pasiliksime su Viešpačiu.
 1Th 4 18 Todėl guokite vieni kitus šiais žodžiais.
 1Th 5 1 Dėl valandos ir laiko, broliai, nėra reikalo jums rašyti.
 1Th 5 2 Jūs patys gerai žinote, kad Viešpaties diena užklups lyg vagis naktį.
 1Th 5 3 Kai žmonės kalbės: "Ramybė ir saugumas", tada juos ir ištiks netikėtas
 žlugimas, tarytum gimdymo skausmai nėščią moterį, ir jie niekur nepaspruks.
 1Th 5 4 Bet jūs, broliai, nesate tamsoje, kad toji diena jus užkluptų lyg
 vagis.
 1Th 5 5 Juk jūs visi esate šviesos ir dienos vaikai. Mes nepriklausome nei
 nakčiai, nei tamsai.
 1Th 5 6 Todėl nemiegokime kaip kiti, bet budėkime ir būkime blaivūs!
 1Th 5 7 Mat kas miega, miega naktį, ir kas pasigeria, pasigeria naktį.
 1Th 5 8 O mes, priklausydami dienai, būkime blaivūs ir apsirengę tikėjimo bei
 meilės šarvus ir užsidėję išgelbėjimo vilties šalną.
 1Th 5 9 Juk Dievas mus paskyrė ne rūstybei, bet kad įgytume išgelbėjimą per
 mūsų viešpatį Jėzų Kristų,

1Th 5 10 kuris mirė už mus, kad mes ar budėdami, ar miegodami gyventume kartu su Juo.

1Th 5 11 Todėl guoskite ir statydinkite vieni kitus, ką jūs ir darote.

1Th 5 12 Prašome jus, broliai, gerbti tuos, kurie darbuojasi tarp jūsų, vadovauja jums viešpatyje ir teikia jums pamokymų.

1Th 5 13 Be galo branginkite juos, mylėdami dėl jų darbo! Tai kiai sugyvenkite tarpusavyje!

1Th 5 14 Raginame jus, broliai: įspėkite nedrausminguosius, padrąsinkite liūdinčiuosius, palai kykite silpnuosius, būkite kantrūs su visais!

1Th 5 15 Žiūrėkite, kad kas neatsimokėtų kam nors blogu už bloga, bet visada siekite daryti gera vieni kitiems ir visiems.

1Th 5 16 Visada džiaukitės,

1Th 5 17 be paliovos melskitės!

1Th 5 18 Už viską dėkokite, nes tokia Dievo valia jums Kristuje Jėzuje.

1Th 5 19 Negesinkite Dvasios!

1Th 5 20 Neniekinkite pranašavimų!

1Th 5 21 Visa ištirkite ir to, kas gera, laikykitės!

1Th 5 22 Susilai kykite nuo visokio blogio!

1Th 5 23 Pats ramybės Dievas iki galo jus tepsąventina ir teišlaiko jūsų dvasią, sielą ir kūną nepeiktiną mūsų Viešpaties Jėzaus atėjimui.

1Th 5 24 Ištikimas yra Tas, kuris jus šaukia, Jis ir įvykdys!

1Th 5 25 Broliai, melskitės už mus!

1Th 5 26 Sveikinkite visus brolius šventu pabučiavimu.

1Th 5 27 Saikdinu jus viešpačiu, kad šis laiškas būtų perskaitytas visiems šventiesiems broliams.

1Th 5 28 Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė tebūna su jumis! Amen.

2Th 1 1 Paulius, Silvanas ir Timotiejus tesalonikiečių bažnyčiai Dieve, mūsų Tėve, ir Viešpatyje Jėzuje Kristuje.

2Th 1 2 Malonė jums ir ramybė nuo Dievo, mūsų Tėvo, ir Viešpaties Jėzaus Kristaus!

2Th 1 3 Mes jaučiame pareigą visada dėkoti, broliai, už jus Dievui, ir tai teisinga, nes jūsų tikėjimas smarkiai auga ir jūsų visų meilė vienas kitam vis didėja.

2Th 1 4 Todėl mes ir giriamės jumis Dievo bažnyčiose-jūsų kantrybe bei tikėjimu visuose jūsų persekiojimuose ir sunkumuose, kuriuos jums tenka pakelti.

2Th 1 5 O tai ir yra teisingo Dievo teismo požymis: jūs turite tapti verti Dievo karalystės, dėl kurios ir kenčiate.

2Th 1 6 Teisinga iš Dievo pusės atmokėti jūsų prispaudėjams priespauda,

2Th 1 7 o jums, prispaustiems, -poilsu drauge su mumis, kai iš dangaus apsireikš viešpats Jėzus su savo galingais angelais.

2Th 1 8 Liepsnojančioje ugnyje Jis atkeršys tiems, kurie nepažįsta Dievo ir nepaklūsta mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Evangelijai.

2Th 1 9 Jie bus nubauti amžina pražūtimi ir atskirti nuo Viešpaties veido ir nuo Jo galybės šlovės

2Th 1 10 tą dieną, kada Jis ateis, kad būtų pašlovintas savo šventuosiuose ir keliantis susižavėjimą visuose, kurie įtikėjo. Jūs irgi patikėjote mūsų liudijimu.

2Th 1 11 Todėl mes nuolat meldžiamės už jus, kad mūsų Dievas padarytų jus vertus šio pašaukimo ir parodytų visą savo gerumą ir palankumą bei galingus tikėjimo darbus,

2Th 1 12 kad mūsų Viešpaties Jėzaus vardas būtų pašlovintas jumyse, o jūs Jame, pagal mūsų Dievo ir Viešpaties Jėzaus Kristaus malonę.

2Th 2 1 Mes prašome jus, broliai, dėl mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus atėjimo ir dėl mūsų surinkimo pas Jį:

2Th 2 2 nesiduokite taip greitai nukreipiami nuo sveiko proto ir įbauginami ar dvasia, ar žodžiu, ar neva mūsų parašytu laišku, esą Kristaus diena jau atėjo.

2Th 2 3 Tegul niekas jūsų neapgauna kuriuo nors būdu! Pirmiau turi ateiti atkritimas ir būti apreikštas nuodėmės žmogus, pražūtis sūnus,

2Th 2 4 prieštarautojas, kuris išaukština save prieš visa, kas vadinama Dievu ar garbinama, ir pats sėdasi kaip Dievas Dievo šventykloje, rodydamas save esant Dievu.

2Th 2 5 Ar neprisimenate, jog aš tai sakiau jums, tebebūdamas tarp jūsų?

2Th 2 6 Jūs gi žinote, kas dabar jį sulaiko, kad jis būtų apreikštas savo metu.

2Th 2 7 Nedorybės paslaptis jau veikia, kol bus patrauktas tas, kas jį sulai ko.

2Th 2 8 Tada pasirodys nedorėlis, kurį viešpats sunaikins savo burnos kvėpimu ir sutriuškins savo atėjimo spindesiu.

2Th 2 9 Ano nedorėlio atėjimą, šėtonui veikiant, lydės visokios jėgos, ženklai ir netikri stebuklai

2Th 2 10 ir visokia neteisumo apgaulė žūstantiems už tai, kad atsisakė mylėti tiesą savo išgelbėjimui.

2Th 2 11 Todėl Dievas jiems pasiųs stiprų paklydimą, kad jie tikėtų melu

2Th 2 12 ir būtų nuteisti visi, kurie netikėjo tiesa, bet pamėgo neteisumą.

2Th 2 13 Mes jaučiame pareigą visada dėkoti Dievui už jus, Viešpaties numylėti broliai, kad Dievas jus nuo pradžios išsirinko išgelbėjimui per Dvasios pašventinimą ir tiesos

tikėjimą,
2Th 2 14 kuriam Jis pašaukė jus per mūsų Evangeliją, kad įgytumėte mūsų
Viešpaties Jėzaus Kristaus šlovę.
2Th 2 15 Todėl, broliai, tvirtai stovėkite ir laikykitės nurodymų, kurių
išmokote iš mūsų žodžių ar laiško.
2Th 2 16 O pats mūsų Viešpats Jėzus Kristus ir Dievas, mūsų Tėvas, kuris pamilo
mus ir iš malonės suteikė mums amžiną pagūdą ir gerą viltį,
2Th 2 17 tepagudžia jūsų širdis ir tesustiprina kiekviename gerame žodyje ir
darbe.
2Th 3 1 Pagaliau, broliai, melskitės už mus, kad Viešpaties žodis skintųsi
kelį ir būtų pašlovintas, kaip ir pas jus,
2Th 3 2 ir kad mes būtume išgelbėti nuo netikusių ir nedorų žmonių, nes ne
visi turi tikėjimą.
2Th 3 3 O Viešpats ištikimas; Jis sustiprins jus ir apsaugos nuo pikto.
2Th 3 4 Mes pasitikime jumis Viešpatyje, kad vykdote ir vykdysite, ką jums
įsakome.
2Th 3 5 Viešpats telenkia jūsų širdis į Dievo meilę ir Kristaus kantrybę.
2Th 3 6 Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu įsakome jums, broliai, šalintis
kiekvieno brolio, kuris tinginiauja ir nesilaiko tradicijos, gautos iš mūsų.
2Th 3 7 Jūs patys žinote, kaip reikia sekti mumis. Mes gi pas jus
netinginiavome
2Th 3 8 ir nevalgėme kieno nors duonos dykai, bet, sunkiai triūsdami,
darbavomės dieną ir naktį, kad tik neapsunkintume nė vieno iš jūsų;
2Th 3 9 ir ne todėl, kad neturime teisės, bet norime būti jums pavyzdžiu, kad
sektumėte mumis.
2Th 3 10 Dar būdami pas jus, mes įsakėme: "Kas nenori dirbti-tenevalgo!"
2Th 3 11 Nes mes girdime, kad kai kurie pas jus tinginiauja, nieko nedirba, tik
kišasi į svetimus reikalus.
2Th 3 12 Tokiems įsakome ir juos raginame per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų ramiai
dirbti ir valgyti pačių pelnytą duoną.
2Th 3 13 O jūs, broliai, nepailskite darę gerai!
2Th 3 14 O kas nepaklustų mūsų laiško žodžiams, tokį įsidėmėkite ir
nebendraukite su juo, kad susigėstų.
2Th 3 15 Nelaikykite jo priešu, bet įspėkite kaip brolių.
2Th 3 16 Patsai ramybės Viešpats tegul teikia jums ramybę visada ir visais
būdais. Viešpats su jumis visais!
2Th 3 17 Šis sveikinimas prirašytas mano, Pauliaus, ranka. Tai ženklas
kiekviename laiške: taip aš rašau.
2Th 3 18 Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė tebūna su jumis visais! Amen.
1Tm 1 1 Paulius, Jėzaus Kristaus apaštalas, Dievo, mūsų Gelbėtojo, ir
Viešpaties Jėzaus Kristaus, mūsų vilties, paliepiu, -
1Tm 1 2 Timotiejui, tikram sūnui tikėjime: malonė, gailestingumas ir ramybė
nuo Dievo, mūsų Tėvo, ir Jėzaus Kristaus, mūsų Viešpaties!
1Tm 1 3 Dar keliaudamas į Makedoniją, aš prašiau tave pasilikti Efeze, kad
įsakytum kai kuriems, jog jie nemokytų kitaip,
1Tm 1 4 nekreiptų dėmesio į pasakas ir į begalines giminystės eiles, kurios
veikiauk sukelti ginčus negu dievišką ugdymą, esantį tikėjime.
1Tm 1 5 Įsakymo tikslas yra meilė iš tyros širdies, geros sąžinės ir
nuoširdaus tikėjimo.
1Tm 1 6 Kai kurie, nuklydę nuo šių dalykų, paskendo tuščiuose plepaluose.
1Tm 1 7 Jie norėtų būti įstatymo mokytojai, bet nesupranta nei ką kalba, nei
ką tvirtina.
1Tm 1 8 O mes žinome, jog įstatymas geras, jeigu kas teisingai juo naudojasi,
1Tm 1 9 suprasdamas, kad įstatymas nėra skirtas teisiamam, bet nusikaltėliams
ir neklusniems, bedieviams ir nusidėjėliams, nešventiems ir šventvagiškiems, tėvažudžiams ir
motinžudžiams, žmogžudžiams,
1Tm 1 10 paleistuviams, homoseksualistams, vergų pirkliams, melagiams,
priesaikos laužytojams ir viskam, kas priešinga sveikam mokymui
1Tm 1 11 pagal palaimintojo Dievo šlovingąją Evangeliją, kuri man yra patikėta.
1Tm 1 12 Aš dėkoju mūsų Viešpačiui Kristui Jėzui, kuris įgalino mane, nes
palaikė mane ištikimu, paskirdamas tarnavimui,
1Tm 1 13 nors anksčiau buvau piktžodžiautojas, persekiotojas ir akiplėša. Manęs
buvo pasigailėta, nes taip elgiausi dėl neišmanymo ir netikėjimo.
1Tm 1 14 Bet mūsų Viešpaties malonė išsiliejo be saiko su tikėjimu ir meile
Kristuje Jėzuje.
1Tm 1 15 Tikras žodis ir vertas visiško pritartimo, kad Kristus Jėzus atėjo į
pasaulį išgelbėti nusidėjėlių, kurių pirmasis esu aš.
1Tm 1 16 Todėl ir buvo manęs pasigailėta, kad manyje pirmame Jėzus Kristus
parodytų visą savo kantrybę, duodamas pavyzdį tiems, kurie Jį įtikės amžinajam gyvenimui.
1Tm 1 17 Amžių Karaliui, nemirtingajam, neregimajam, vieniinteliui išmintingajam
Dievui tebūna garbė ir šlovė per amžių amžius! Amen.
1Tm 1 18 Šį įsakymą perduodu tau, sūnau Timotiejau, pagal ankstesnes

pranašystes apie tave, kad, jomis remdamasis, kovotum gerą kovą,
 1Tm 1 19 turėdamas tikėjimą ir gerą sąžinę. Jos atsižadėjus, kai kurių tikėjimo
 laivas sudužo.
 1Tm 1 20 Iš jų yra Himenėjas ir Aleksandras, kuriuos atidaviau šėtonui, kad jie
 pasimokyty nebepiktžodžiauti.
 1Tm 2 1 Taigi visų pirma prašau atlikinėti prašymus, maldas, užtarimus ir
 dėkojimus už visus žmones,
 1Tm 2 2 už karalius bei visus valdininkus, kad tyliai ir ramiai gyventume
 visokeriopai dievotą ir kilnų gyvenimą.
 1Tm 2 3 Tai gera ir priimtina akyse Dievo, mūsų Gelbėtojo,
 1Tm 2 4 kuris trokšta, kad visi žmonės būtų išgelbėti ir pasiektų tiesos
 pažinimą.
 1Tm 2 5 Nes yra vienas Dievas ir vienas Dievo ir žmonių Tarpininkas- žmogus
 Kristus Jėzus,
 1Tm 2 6 kuris atidavė save kaip išpirką už visus, kad būtų paliudytas reikiamu
 metu.
 1Tm 2 7 Tam aš esu paskirtas pamokslininkas ir apaštalas, -saku tiesą
 Kristuje, nemeluojau, -tikėjimo ir tiesos mokytojas pagonims.
 1Tm 2 8 Taigi trokštu, kad vyrai melstųsi visur, keldami aukštyn šventas
 rankas, be pykčio ir abejonių.
 1Tm 2 9 Taip pat, kad moterys puoštųsi kukliais ir padoriais drabužiais,
 droviai ir santūriai, ne supintais plaukais ar auksu, ar perlais, ar brangiu drabužiu,
 1Tm 2 10 bet, -kaip dera moterims, pasižyminčioms dievobaimingumu, - gerais
 darbais.
 1Tm 2 11 Moteris tesimoko tyliai, su visišku paklusnumu.
 1Tm 2 12 Neleidžiu, kad moteris mokyty nei kad vadovauty vyrui, -ji tesilaiko
 tyliai.
 1Tm 2 13 Juk pirmas buvo sutvertas Adomas, o paskui-Ieva.
 1Tm 2 14 Ir ne Adomas buvo apgautas, o moteris buvo apgauta ir nusidėjo.
 1Tm 2 15 Bet ji bus išgelbėta, gimdydama vaikus, -jeigu jie išlaikys tikėjimą,
 meilę, šventumą ir susilaikymą.
 1Tm 3 1 Štai tikras žodis: jei kas siekia vyskupauti, trokšta gero darbo.
 1Tm 3 2 O vyskupas privalo būti nepeiktinas, vienos žmonos vyras, santūrus,
 protingas, padorus, svetingas, sugebantis mokyti;
 1Tm 3 3 ne girtuoklis, ne kivirčius, ne geidžiantis nešvaraus pelno, bet
 švelnus, nemėgstantis vaidytis, negodus pinigų,
 1Tm 3 4 geras savo namų šeimininkas, turintis klusnius ir tikrai dorus vaikus.
 1Tm 3 5 Jei kas nesugeba šeiminkauti savo namuose, kaipgi jis rūpinsis Dievo
 bažnyčia?
 1Tm 3 6 Vyskupas neturi būti naujatikis, kad nepasididžiuotų ir nepakliūtų į
 pasmerkimą kaip velnias.
 1Tm 3 7 Be to, jam privalu turėti gerą liudijimą tarp pašalinių, kad nebūtų
 jam priekaištaujama ir neįkliūtų į velnio pinkles.
 1Tm 3 8 Taip pat ir diakonai privalo būti garbingi, ne dviliežuviai, ne
 besaikiai vyno gėrėjai, ne geidžiantys nešvaraus pelno,
 1Tm 3 9 saugantys tikėjimo paslaptį tyroje sąžinėje.
 1Tm 3 10 Ir pirmiausia jie turi būti išbandyti, o paskui, jei pasirodys esą be
 kaltės, tegul diakonauja.
 1Tm 3 11 Jų žmonos taip pat privalo būti garbingos, ne šmeižikės, santūrios ir
 ištikimos visame kame.
 1Tm 3 12 Diakonai tebūna vienos žmonos vyrai, gerai prižiūrintys vaikus ir savo
 pačių namus.
 1Tm 3 13 Gerai diakonaujantys įgyja garbingą laipsnį ir didelę tikėjimo drąsą
 Kristuje Jėzuje.
 1Tm 3 14 Aš tau rašau apie šiuos dalykus, nors tikiuosi greit atvykti pas tave.
 1Tm 3 15 Bet jeigu užtrukčiau, noriu, kad žinotum, kaip reikia elgtis Dievo
 namuose, kurie yra gyvojo Dievo bažnyčia, tiesos ramstis ir pamatas.
 1Tm 3 16 Ir neginčijamai yra didelė dievotumo paslaptis: Dievas buvo apreiškėtas
 kūne, išteisintas Dvasioje, matomas angelų, paskelbtas pagonims, įtikėtas pasaulyje ir paimitas
 į šlovę.
 1Tm 4 1 Dvasia aiškiai sako, kad paskutiniaisiais laikais kai kurie atsitrauks nuo
 tikėjimo, pasidavę klaidinančioms dvasioms ir demonų mokymams,
 1Tm 4 2 veidmainingiems melo skelbėjams, turintiems sudegintą sąžinę,
 1Tm 4 3 draudžiantiems tuoktis, liepiantiems susilaikyti nuo maisto, kurį
 sukūrė Dievas, kad jį su padėka priimtų tikintieji ir pažinusieji tiesą.
 1Tm 4 4 Kiekvienas gi Dievo kūrinys yra geras, ir niekas neatmestina, jei
 priimama su padėka,
 1Tm 4 5 nes tai pašventinama Dievo žodžiu ir malda.
 1Tm 4 6 Jeigu šitaip aiškinsi broliams, būsi geras Jėzaus Kristaus tarnas,
 besimaitinantis tikėjimo žodžiais ir geru mokymu, kuriuo tu rūpestingai pasekei.
 1Tm 4 7 Bedieviškų ir bobiškų pasakų venk, o ugdykis dievotumą.
 1Tm 4 8 Kūno lavinimas nedaug naudos duoda, o dievotumas viskam naudingas; jis

turi esamojo ir būsimąjo gyvenimo pažadą.
 1Tm 4 9 Šis žodis yra tikras, vertas visiško pritrimo.
 1Tm 4 10 Mes todėl ir triūsime bei kenčiame panieką, nes pasitikiame gyvuojančiu Dievu, kuris yra visų žmonių, o ypač tikinčiųjų, Gelbėtojas.
 1Tm 4 11 Taip įsakinėk ir mokyk!
 1Tm 4 12 Niekas tegul neniekina tavo jaunystės. Tikrai pats būk tikintiesiems pavyzdys žodžiu, elgesiu, meile, dvasia, tikėjimu, skaištumu.
 1Tm 4 13 Kol atvyksi, užsiiminėk skaitymu, raginimu, mokymu.
 1Tm 4 14 Neapleisk tavoje esančios dovanos, kuri tau buvo suteikta per pranašystę su vyresniųjų rankų uždėjimu.
 1Tm 4 15 Mąstyk apie šituos dalykus, atsidėk jiems visiškai, kad tavo pažanga būtų visiems akivaizdi.
 1Tm 4 16 Žiūrėk savęs ir mokymo, būk pastovus tame. Taip išgelbėsi save ir savo klausytojus.
 1Tm 5 1 Senesnio žmogaus aštriai nebark, bet ragink kaip tėvą, o jaunesnius-kaip brolius,
 1Tm 5 2 vyresnio amžiaus moteris-kaip motinas, o jaunesnes-kaip seseris, laikydamasis visiško skaištumo.
 1Tm 5 3 Gerbk našles, kurios yra tikros našlės.
 1Tm 5 4 Jei kuri našlė turi vaikų ar vaikaičių, tegul šie pirmiausia išmoksta rūpintis savo namiškiais ir deramai atsilyginti gimdytojams, nes tai patinka Dievui.
 1Tm 5 5 Tikra našlė, palikusi vieną, pasitiki Dievu, malda ir meldžiasi dieną ir naktį.
 1Tm 5 6 Bet našlė, gyvenanti malonumais, dar gyva būdama, yra mirusi.
 1Tm 5 7 Todėl tai įsakyk, kad jos būtų be priekaišto.
 1Tm 5 8 Jeigu kas neaprūpina savųjų, ir ypač savo namiškių, tas yra paneigęs tikėjimą ir blogesnis už netikintį!
 1Tm 5 9 Į našlių sąrašą įtrauk tokią našlę, kuriai ne mažiau kaip šešiasdešimt metų, kuri buvo žmona vieno vyro,
 1Tm 5 10 jeigu ji pasižymėjo gerais darbais, jei išauklėjo vaikus, jei buvo svetinga, jei plaudavo šventiesiems kojas, jei pagelbėdavo vargstantiems, jei stengdavosi dirbti visokią gerą darbą.
 1Tm 5 11 Jaunesnių našlių nepriimk. Pasiduodamos gašlumui, o ne Kristui, jos nori ištekėti
 1Tm 5 12 ir yra smerktinos, nes pameta ankstesnį tikėjimą.
 1Tm 5 13 Be to, jos išmoksta dykinėti, landžiodamos iš namų į namus, ir ne tik dykinėti, bet plepėti, kištis į svetimus reikalus bei kalbėti, kas nedera.
 1Tm 5 14 Taigi norėčiau, kad jaunesnės ištekėtų, augintų vaikus, šeimininkautų ir neduotų priešininkui jokios progos apkalboms.
 1Tm 5 15 Nes kai kurios jau nuklydo paskui šėtoną.
 1Tm 5 16 Jei kuris tikintis vyras ar moteris turi pas save našlių, tegul jas aprūpina, kad bažnyčia nebūtų apsunkinama ir įstengtų padėti tikrosioms našlėms.
 1Tm 5 17 Gerai vadovaujantys vyresnieji tebūna laikomi vertais dvigubos pagarbos, ypač tie, kurie dirba, skelbdami žodį ir mokydami.
 1Tm 5 18 Juk Raštas sako: "Neužrišk kuliančiam jaučiui nasrų", ir: "Darbininkas vertas savo užmokesčio".
 1Tm 5 19 Skundo prieš vyresnįjį nepriimk, nebent liudytų du ar trys liudytojai.
 1Tm 5 20 Nuodėmiaujančius bark visų akivaizdoje, kad ir kiti bijotų.
 1Tm 5 21 Aš įsakau tau Dievo, Viešpaties Jėzaus Kristaus ir išrinktųjų angelų aki vaizdoje, kad laikytumėsi šitų nurodymų be išankstinio nusistatymo ir neatsižvelgdamas į asmenis.
 1Tm 5 22 Skubotai niekam neuždėk rankų ir neprisidėk prie svetimų nuodėmių; išsilaiyk tyras.
 1Tm 5 23 Negerk vien gryno vandens, bet vartok truputį vyno dėl savo skrandžio ir dažnų negalavimų.
 1Tm 5 24 Kai kurių žmonių nuodėmės matomos iki teismo, o kai kurių paaiškėja tik vėliau.
 1Tm 5 25 Taip pat ir geri darbai visiems matomi, o jei pasitaiko kitaip, jų vis tiek negalima paslėpti.
 1Tm 6 1 Vergai, esantys po jungu, telaiko savo šeimininkus vertais visokeriopos pagarbos, kad nebūtų piktžodžiaujama Dievo vardui ir mokymui.
 1Tm 6 2 O tie, kurie turi tikinčius šeimininkus, tegul jų neniekina, kadangi jie yra broliai; geriau tegul jiems dar uoliau tarnauja, nes, gaunantys naudą, yra tikintys ir mylimi. Taip mokyk ir taip ragink!
 1Tm 6 3 Jei kas nors moko kitaip ir nesutinka su sveikais mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus žodžiais bei dievotumo mokymu,
 1Tm 6 4 tas yra išdidus, nieko neišmano, serga nuo ginčų ir nuo svaidymosi žodžiais, iš kurių atsiranda pavydas, nesutarimas, piktžodžiavimas, blogi įtarinėjimai ir kivirčiai tarp sugedusio proto žmonių, praradusių tiesos nuovoką ir manančių, jog dievotumas esąs pasipelnymas. Šalinkis tokių.
 1Tm 6 6 Žinoma, dievotumas yra didelis pasipelnymas, kai jį lydi pasi tenkinimas.

The Holy Bible in Lithuanian

1Tm	6	7	Juk nieko neatsinešėme į pasaulį ir, aišku, nieko neišsinešime.
1Tm	6	8	Turėdami maisto ir drabužių, būkime patenkinti.
1Tm	6	9	Kas trokšta praturtėti, pakliūva į pagundymą ir į pinkles bei į daugelį kvailų ir kenksmingų geidulių, kurie paskandina žmones sugedime ir pražūtyje.
1Tm	6	10	Visų blogybių šaknis yra meilė pinigams. Kai kurie, jų geisdami, nuklydo nuo tikėjimo ir patys save drasko aibe skausmų.
1Tm	6	11	Bet tu, Dievo žmogau, bėk nuo tų dalykų ir vykis teisumą, maldingumą, tikėjimą, meilę, kantrumą, romumą.
1Tm	6	12	Kovok gerą tikėjimo kovą, laikykis amžinojo gyvenimo, kuriam esi pašauktas ir išpažinai gerą išpažinimą daugelio liudytojų akyse.
1Tm	6	13	Aš prašau tavęs prieš Dievą, kuris viskam teikia gyvybę, ir prieš Kristų Jėzų, kuris prieš Poncijaus Piloto pateikė gerą išpažinimą,
1Tm	6	14	kad išlaikytum šį įsakymą be dėmės ir be priekaišto iki mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus pasirodymo.
1Tm	6	15	Jį savo laiku apreikš palaimintasis vienintelis valdovas, karalių Karalius ir viešpačių Viešpats,
1Tm	6	16	vienintelis Nemirtingasis, gyvenantis neprieinamoje šviesoje, kurio joks žmogus neregėjo ir negali regėti. Jam šlovė ir amžinoji valdžia! Amen.
1Tm	6	17	Šio amžiaus turtuoliams įsakyk, kad nesididžiuotų ir nesudėtų vilčių į netikrus turtus, bet į gyvąjį Dievą, kuris apščiai visko mums teikia mūsų džiaugsmui.
1Tm	6	18	Tegul jie daro gera, turtėja gerais darbais, būna dosnūs, dalijasi su kitais.
1Tm	6	19	Taip jie pasidės gerus pamatus ateičiai, kad pasiektų tikrąjį gyvenimą.
1Tm	6	20	O Timotiejau, saugok tai, kas tau patikėta, vengdamas netinkamo tuščiažodžiavimo ir tariamojo pažinimo prieštaravimų,
1Tm	6	21	nes kai kurie, jam atsidavę, nuklydo nuo tikėjimo. Malonė tebūna su jumis! Amen.
2Tm	1	1	Paulius, Dievo valia Jėzaus Kristaus apaštalas pagal gyvenimo pažadą Kristuje Jėzuje, –
2Tm	1	2	mylimam sūnui Timotiejui: malonė, gailestingumas ir ramybė nuo Dievo Tėvo ir Jėzaus Kristaus, mūsų Viešpaties!
2Tm	1	3	Dėkoju Dievui, kuriam tarnauju kaip ir mano protėviai su tyra sąžine, be paliovos tave prisimindamas savo maldose dieną ir naktį.
2Tm	1	4	Menu tavo ašaras ir trokštu tave matyti, kad būčiau kupinas džiaugsmo.
2Tm	1	5	Aš vis prisimenu tavo neveidmainišką tikėjimą, kuris pirma gyveno tavo senelėje Loidėje, tavo motinoje Eunikėje ir, esu įsitikinęs, gyvena ir tavyje.
2Tm	1	6	Todėl tau primenu, kad vėl uždegtum Dievo dovaną, esančią tavyje mano rankų uždėjimu.
2Tm	1	7	Nes Dievas davė mums ne baimės dvasią, bet jėgos, meilės ir savitvardos dvasią.
2Tm	1	8	Todėl nesigėdyk mūsų Viešpaties liudijimo, nei manęs, Jo kalinio, bet drauge su manimi kentėk dėl Evangelijos jėga Dievo,
2Tm	1	9	kuris išgelbėjo mus bei pašaukė šventu pašaukimu, ne pagal mūsų darbus, bet savo paties nutarimu bei malone, kuri buvo suteikta mums Kristuje Jėzuje prieš amžiuosius laikus,
2Tm	1	10	o dabar apreikšta, pasirodžius mūsų Gelbėtoji Jėzui Kristui, kuris sunaikino mirtį ir nušvietė gyvenimą bei nemirtingumą savo Evangelija;
2Tm	1	11	jai aš esu paskirtas pamokslininku, apaštalu ir pagonių mokytoju.
2Tm	1	12	Dėl šios priežasties aš ir kenčiu, bet nesigėdiju, nes žinau, kuo įtikėjau, ir esu įsitikinęs, kad Jis gali išlaikyti iki anos dienos tai, ką Jam patikėjau.
2Tm	1	13	Sau pavyzdžiui laikyk sveikus žodžius, kuriuos girdėjai iš manęs tikėjime ir meilėje Kristuje Jėzuje.
2Tm	1	14	Saugok tą gera, kas tau patikėta, Šventąja Dvasia, kuri gyvena mumyse.
2Tm	1	15	Tu žinai, kad nuo manęs nusigrėžė visi, kurie yra Azijoje, tarp jų Figelas ir Hermogenas.
2Tm	1	16	Viešpats tebūna gailestingas Onesiforo namams, nes jis dažnai mane atgaivindavo ir nesigėdijo mano pančių,
2Tm	1	17	bet, atvykęs į Romą, labai uoliai manęs ieškojo ir surado.
2Tm	1	18	Viešpats tesuteikia jam aną dieną rasti Viešpaties pasigailėjimą. Be to, tu gerai žinai, kiek daug jis yra tarnavęs man Efeze.
2Tm	2	1	Taigi tu, mano sūnau, būk stiprus malone, kuri yra Kristuje Jėzuje,
2Tm	2	2	ir, ką iš manęs girdėjai prie daugelio liudytojų, patikėk ištikimiams žmonėms, kurie sugebės ir kitus mokyti.
2Tm	2	3	Iškęšk sunkumus kaip geras Kristaus Jėzaus karys.
2Tm	2	4	Nė vienas kareivis neįsivelia į gyvenimo reikalus, norėdamas patikti jį pašaukusiam.
2Tm	2	5	Ir kas stoja į rungtynes, negaus vainiko, jei nebus grūmėsis pagal tai syklės.
2Tm	2	6	Sunkiai dirbantis žemdirbys turi pirmas pasiimti vaisių.
2Tm	2	7	Suprask, ką sakau; Viešpats teduoda tau išmanymo apie visus dalykus.
2Tm	2	8	Prisimink prikeltąjį iš numirusių Jėzų Kristų iš Dovydo palikuonių,

kaip skelbiama mano Evangelijoje,
2Tm 2 9 dėl kurios aš kenčiu ir net esu surakintas lyg piktadarys. Bet Dievo
žodis nesurakinamas!
2Tm 2 10 Todėl aš visa pakenčiu dėl išrinktųjų, kad ir jie įgytų išgelbėjimą
Kristuje Jėzuje su amžinąja šlove.
2Tm 2 11 Štai patikimas žodis: jei mes su Juo mirėme, su Juo ir gyvensime.
2Tm 2 12 Jei kenčiame, su Juo ir valdysime. Jeigu mes Jo išsižadėsime, ir Jis
mūsų išsižadės.
2Tm 2 13 Jeigu esame neištikimi, Jis lieka ištikimas, nes savęs Jis negali
išsižadėti.
2Tm 2 14 Primink tai, liepdamas Viešpaties akivaizdoje, kad nekovotų žodžiais,
nes iš to jokios naudos, vien tik žala klausytojams.
2Tm 2 15 Uoliai stenkis pasirodyti Dievui tinkamu darbininku, neturinčiu ko
gėdytis, tiksliai perteikiančiu tiesos žodį.
2Tm 2 16 Venk bedieviškų ir tuščių tauškalų, kurie vis giliau ves į bedievybę.
2Tm 2 17 Jų kalba, tarsi gangrena, vis plis. Tokie yra Himenėjas ir Filetas,
2Tm 2 18 kurie nuklydo nuo tiesos, tvirtindami, kad prisikėlimas jau įvykęs, ir
tuo griaudami kai kurių tikėjimą.
2Tm 2 19 Bet tvirtai stovi Dievo pamatas, turintis tokį antspaudą: "Viešpats
pažįsta savuosius" ir: "Tepasitraukia nuo neteisybės kiekvienas, kuris šaukiasi Kristaus
vardo".
2Tm 2 20 O dideliuose namuose yra ne tik auksinių ir sidabrinių indų, bet ir
medinių bei molinių. Vieni tarnauja garbingiems reikalams, kiti-negarbingiems.
2Tm 2 21 Jeigu kas apsivalys nuo minėtų dalykų, bus indas, skirtas garbei,
pašventintas, tinkamas Šeimnininkui, pasiruošęs kiekvienam geram darbui.
2Tm 2 22 Bėk nuo jaunystės geidulių ir siek teismo, tikėjimo, meilės ir
ramybės su tais, kurie iš tyros širdies šaukiasi Viešpaties.
2Tm 2 23 O kvailių ir nemokšiškų ginčų venk, žinodamas, kad jie sukelia kovas.
2Tm 2 24 Viešpaties tarnas neturi kivirčytis, bet būti malonus su visais, gabus
pamokyti, kantrus,
2Tm 2 25 romiai aiškinti prieštaraujantiems, -rasi Dievas duos jiems atgailauti,
kad pažintų tiesą
2Tm 2 26 ir atsipeikėtų nuo pinklių velnio, kuris pavergęs juos savo valiai.
2Tm 3 1 Žinok, kad paskutinėmis dienomis užeis sunkūs laikai,
2Tm 3 2 nes žmonės bus savimylės, pinigų mylėtojai, pagyrūnai, išdidūs,
piktžodžiautojai, neklusnūs tėvams, nedėkingi, nešventi,
2Tm 3 3 nemylintys, nesutaukiantys, šmeižikai, nesusi valdantys, šiurkštūs,
nekenčiantys to, kas gera,
2Tm 3 4 išdavikai, užsispyrę, pasipūtėliai, labiau mylintys malonumus negu
Dievą,
2Tm 3 5 turintys dievotumo išvaizdą, bet atsižadėję jo jėgos. Šalinkis tokių
žmonių!
2Tm 3 6 Iš jų yra tie, kurie įsiskverbia į namus ir pavergia silpnas
moterėles, pilnas nuodėmių, geidulių vedžiojamas,
2Tm 3 7 nuolat besimokančias ir vis nesugebančias pasiekti tiesos pažinimo.
2Tm 3 8 Kaip Janas ir Jambras priešinosi Mozei, taip ir jie priešinosi tiesai.
Tai žmonės sugedusio proto, netikusio tikėjimo.
2Tm 3 9 Bet jie toli nenužengs, nes jų kvailumas, kaip ir anų, bus visiems
regimas.
2Tm 3 10 Bet tu stropiai pasekei mano mokymu, gyvenimo būdu, tikslu, tikėjimu,
ištverme, meile, kantrybe,
2Tm 3 11 persekiojimais, sunkumais, kurie mane ištiko Antiochijoje, Ikonijoje,
Listroje. O kokių tik persekiojimų man neteko iškęsti! Bet iš visų išgelbėjo mane viešpats.
2Tm 3 12 Taip ir visi, kurie trokšta dievotai gyventi Kristuje Jėzuje, bus
persekiojami.
2Tm 3 13 Pikti žmonės ir suvedžiootojai eis blogyn, klaidindami ir klysdami.
2Tm 3 14 O tu pasilik prie to, ką išmokai ir įtikėjai, žinodamas, iš ko
išmokai.
2Tm 3 15 Tu nuo vaikystės žinai šventuosius Raštus, galinčius tave pamokyti
išgelbėjimui per tikėjimą, kuris yra Kristuje Jėzuje.
2Tm 3 16 Visas Raštas yra Dievo įkvėptas ir naudingas mokyti, barti, taisyti,
auklėti teismui,
2Tm 3 17 kad Dievo žmogus taptų tobulas, pasiruošęs kiekvienam geram darbui.
2Tm 4 1 Aš primygtinai prašau prieš Dievą ir Viešpatį Jėzų Kristų, kuris teis
gyvuosius ir mirusiuosius, Jam ir Jo karalystei atėjus:
2Tm 4 2 skelbk žodį, veik laiku ir nelaiiku, bark, drausk, ragink su didžia
ištverme ir pamokymu.
2Tm 4 3 Nes ateis laikas, kai žmonės nebepakęs sveiko mokslo, bet, pasidavę
savo įgeidžiams, pasikvi es sau mokytojus, kad tie dūzgėtų ausyse;
2Tm 4 4 jie nukreips ausis nuo tiesos ir atvers pasakoms.
2Tm 4 5 Bet tu būk visame kame apdairus, iškęsk sunkumus, dirbk evangelisto
darbą, atlik savo tarnavimą.

The Holy Bible in Lithuanian

2Tm 4 6 Nes aš jau atnašaujamas, ir mano iškeliavimo laikas jau čia pat.
 2Tm 4 7 Aš kovoju gerą kovą, baigiau bėgimą, išlaikiau tikėjimą.
 2Tm 4 8 Nuo šiol manęs laukia teismo vainikas, kurį aną dieną man duos
 Viešpats, teisingasis Teisėjas, -ir ne tik man, bet ir visiems, kurie pamilo Jo pasirodymą.
 2Tm 4 9 Pasistenk greitai atvykti pas mane,
 2Tm 4 10 nes Demas, pamilęs šį pasaulį, paliko mane ir iškeliavo į Tesaloniką,
 Krescentas-į Galatiją, Titas-į Dalmatiją.
 2Tm 4 11 Vienas Lukas tėra su manimi. Pasiimk ir atvesk su savimi Morkų, jis
 man naudingas tarnavimui.
 2Tm 4 12 Tichiką pasiunčiau į Efezą.
 2Tm 4 13 Atvykdamas atgabenk apsiaustą, kurį palikau Troadėje pas Karpą, taip
 pat ir knygas, ypač pergamentus.
 2Tm 4 14 Kalvis Aleksandras man padarė daug bloga, Viešpats jam teatmoka pagal
 jo darbus.
 2Tm 4 15 Ir tu saugokis jo, nes jis labai priešinosi mūsų žodžiams.
 2Tm 4 16 Mano pirmajame apsigynime nė vieno nebuvo su manimi, visi mane paliko.
 Tenebus jiems tai palaikyta nusikaltimu!
 2Tm 4 17 Bet Viešpats stovėjo su manimi ir sustiprino mane, kad toliau
 skelbčiau Evangeliją ir išgirstų visi pagony; aš buvau išgelbėtas iš liūto nasrų.
 2Tm 4 18 Ir Viešpats išgelbės mane iš visų piktų kėslų ir išsaugos savo
 dangiškajai karalystei.
 2Tm 4 19 Jam šlovė per amžių amžius! Amen.
 2Tm 4 20 Pasveikink Priską, Akvilą ir Onesiforo namiškius.
 2Tm 4 21 Erastas pasiliko Korinte, o Trofimą palikau Milete sergantį.
 2Tm 4 21 Pasistenk atvykti dar prieš žiemą! Tave sveikina Eubulas, Pudentas,
 Linas ir Klaudija bei visi broliai.
 2Tm 4 22 Viešpats Jėzus Kristus tebūna su tavo dvasia! Malonė teesie su jumis!
 Amen.
 Tts 1 1 Paulius, Dievo tarnas ir Jėzaus Kristaus apaštalas, pagal Dievo
 išrinktųjų tikėjimą bei dievotumą atitinkantį tiesos pažinimą
 Tts 1 2 su viltimi amžinojo gyvenimo, kurį nemeluojantis Dievas pažadėjo prieš
 amžni nuosius laikus,
 Tts 1 3 o nustatytam metui atėjus, apreiškė savo žodį skelbimu, kuris man
 patikėtas Dievo, mūsų Gelbėtojo, įsakymu, -
 Tts 1 4 Titui, tikram sūnui bendrame tikėjime: malonė, gailestingumas ir
 ramybė nuo Dievo Tėvo ir mūsų Gelbėtojo Viešpaties Jėzaus Kristaus!
 Tts 1 5 Aš tam palikau tave Kretoje, kad sutvarkytum, kas buvo likę
 nesutvarkyta, ir paskirtum kiekviename mieste vyresnius, kaip esu įsakęs:
 Tts 1 6 jei kas yra be priekaištų, vienos žmonos vyras, turįs ištikimus
 vaikus, kurie nekaltingai palaidu gyvenimu ar neklusnumu.
 Tts 1 7 Nes vyskupas, kaip Dievo ūkvedys, turi būti be priekaištų: ne
 savavaliautojas, ne karštakošis, ne girtuoklis, ne kivirčius, ne geidžiantis nešvaraus pelno,
 Tts 1 8 bet svetingas, trokštantis gero, blaiviai mąstantis, teisingas,
 šventas, susivaldantis,
 Tts 1 9 tvirtai besilaikantis patikimo žodžio kaip buvo išmokytas, kad sveiku
 mokymu sugebėtų ir paraginti, ir įtikinti prieštaraujančius.
 Tts 1 10 Nes daug yra neklusnių, tuščiakalbių ir apgavikų, ypač iš
 apipjaustytųjų.
 Tts 1 11 Juos reikia užčiaupti, nes jie apverčia aukštyn kojomis ištisas
 šeimas, mokydami, kas nederą, dėl nešąžiningo pelno.
 Tts 1 12 Vienas iš jų, jų pačių pranašas, yra pasakęs: "Kretiečiai visada
 melagiai, pikti žvėrys, tingūs pilvai".
 Tts 1 13 Šis liudijimas teisingas. Todėl sudrausk juos griežtai, kad būtų
 sveiki tikėjimu,
 Tts 1 14 nekreipdami dėmesio į žydų pasakas ir į žmonių priesakus,
 nukreipiančius nuo tiesos.
 Tts 1 15 Tyriems viskas tyra, o susitepusiems ir netikintiems nieko nėra tyro,
 net ir jų protas bei sąžinė suteršti.
 Tts 1 16 Jie skelbiasi pažįstą Dievą, o darbais Jį neigia; jie pasibjaurėtini,
 nepaklusnūs, netikę jokiam geram darbui.
 Tts 2 1 Kalbėk, kas sutinka su sveiku mokymu:
 Tts 2 2 kad pagyvenę vyrai būtų blaivūs, rimti, santūrūs, sveiki tikėjimu,
 meile, kantrybe.
 Tts 2 3 Taip pat, kad pagyvenusios moterys elgtųsi garbingai, nebūtų
 apkalbinėtojos, besaikės vyno gerėjos, mokytų gero,
 Tts 2 4 skatintų jaunąsias mylėti savo vyrus ir vaikus,
 Tts 2 5 būti santūrias, tyras, rūpestingas šeiminkes, geras, klusnias savo
 vyrams, -kad nebūtų šmeižiamas Dievo žodis.
 Tts 2 6 Taip pat jaunuosius ragink, kad būtų santūrūs.
 Tts 2 7 Pats visais atžvilgiais rodyk gerų darbų pavyzdį: mokymo grynumą,
 garbingumą, nepažeidžiamumą,
 Tts 2 8 sveiką ir nepriekaištingą kalbą, kad priešininkas liktų sugėdintas,
 neturėdamas apie tave pasakyti nieko blogo.

Tts 2 9 Ragink, kad vergai būtų klusnūs savo šeimininkams, stengtųsi visame kame jiems įtikti ir neprieštarautų,
Tts 2 10 kad nevogtų, bet rodytų visokeriopą gerą ištikimybę, kad visu kuo puošytų Dievo, mūsų Gelbėtojo, mokymą.
Tts 2 11 Nes gelbstinti Dievo malonė pasirodė visiems žmonėms
Tts 2 12 ir moko mus, kad, atsisakę bedievyستės ir pasaulio geidulių, santūriai, teisiai ir pamaldžiai gyventume šiame amžiuje,
Tts 2 13 laukdami palaimintosios vilties ir mūsų didžiojo Dievo bei Gelbėtojo Jėzaus Kristaus šlovės pasirodymo.
Tts 2 14 Jis atidavė save už mus, kad išpirktų mus iš visų nedorybių ir nuskaistintų sau ypatingą tautą, uoliai geriems darbams.
Tts 2 15 Taip kalbėk, ragink, drausk su visa valdžia. Niekas tenedrįsta tavęs niekinti!
Tts 3 1 Primink jiems, kad būtų paklusnūs valdytojams ir valdžioms, kad būtų pasiruošę kiekvienam geram darbui,
Tts 3 2 niekam nepiktžodžiautų, nesikivirčytų, būtų nuosaikūs, visiems žmonėms rodytų visokeriopą romumą.
Tts 3 3 Juk ir mes kitados buvome neprotingi, neklusnūs, apgauti, vergaujantys įvairiems geiduliams ir malonumams, gyvenome pilni pykčio ir pavydo, neapkenčiami ir nekenčiantys vieni kitų.
Tts 3 4 Bet kai pasirodė Dievo, mūsų Gelbėtojo, gerumas ir meilė žmonėms,
Tts 3 5 Jis išgelbėjo mus ne dėl mūsų atliktų teisumo darbų, bet iš savo gailėstingumo, šventosios Dvasios atgimdančiu ir atnaujinančiu nuplovimu.
Tts 3 6 Jis mums dosniai išliejo tos Dvasios per mūsų Gelbėtoją Jėzų Kristų,
Tts 3 7 kad, išteisinti Jo malone, viltimi taptume amžinojo gyvenimo paveldėtojai.
Tts 3 8 Tai patikimas žodis. Ir aš noriu, kad tu nuolatos pabrėžtum šiuos dalykus, kad patikėjusieji Dievu rūpintųsi paremti gerus darbus. Tai gera ir naudinga žmonėms.
Tts 3 9 Venk kvailų ginčų, kilmės sąrašų, nesutarimų ir vaidų dėl įstatymo, -visa tai nenaudinga ir tuščia.
Tts 3 10 Atskalūno, vieną kitą kartą įspėjęs, šalinkis,
Tts 3 11 žinodamas, jog jis iškrypęs ir nuodėmiauja, savo paties nuosprendžiu pasmerktas.
Tts 3 12 Kai nusiųsiu pas tave Artemą ar Tichiką, paskubėk atvykti pas mane į Nikopolį; mat nutariau ten žiemoti.
Tts 3 13 Teisininką Zeną ir Apolą išleisk į kelionę gerai aprūpintus, kad jiems nieko netrūktų.
Tts 3 14 Tesimoko ir mūsiškiai remti gerus darbus būtiniais reikalais patenkinti, kad neliktų bevaisiai.
Tts 3 15 Tave sveikina visi esantys su manimi. Pasveikink tuos, kurie myli mus tikėjime. Malonė su jumis visais! Amen.
Phm 1 1 Paulius, Kristaus Jėzaus kalinys, ir brolis Timotiejus mūsų mylimajam bendradarbiui Filemonui,
Phm 1 2 mylimai seseriai Apfijai, mūsų bendražygiui Archipui ir tavo namuose esančiai bažnyčiai:
Phm 1 3 malonė jums ir ramybė nuo Dievo, mūsų Tėvo, ir Viešpaties Jėzaus Kristaus!
Phm 1 4 Aš dėkoju Dievui, visada prisimindamas tave savo maldose,
Phm 1 5 nes girdžiu apie tavo tikėjimą ir meilę Viešpačiui Jėzui ir visiems šventiesiems.
Phm 1 6 Meldžiu, kad tavo dalyvavimas tikėjime taptų veiksmingas per pažinimą visokio gėrio, esančio mumyse Kristuje Jėzuje.
Phm 1 7 Mes turime didelį džiaugsmą ir pagudą iš tavo meilės, nes tu, broli, atgaivinai šventųjų širdis.
Phm 1 8 Nors galiu labai drąsiai Kristuje tau įsakyti, kas tinka,
Phm 1 9 bet verčiau prašau vardan meilės toks, koks esu: aš, Paulius, senyvas žmogus, o šiuo metu ir Jėzaus Kristaus kalinys,
Phm 1 10 prašau tave už savo vaiką, -už Onesimą, kurio tėvu tapau, būdamas surakintas.
Phm 1 11 Seniau jis buvo tau nenaudingas, o dabar ir tau, ir man naudingas.
Phm 1 12 Siunčiu jį atgal. Todėl priimk jį kaip mano paties širdį.
Phm 1 13 Norėjau jį pasilaikyti, kad jis tavo vietoje man patarnautų, kol esu kalinamas dėl Evangelijos,
Phm 1 14 tačiau be tavo sutikimo nenorėjau nieko daryti, kad tavo geras darbas būtų atliktas laisva valia, o ne tartum iš prievartos.
Phm 1 15 Galbūt jis tam ir buvo laikinai atskirtas, kad galėtum jį priimti amžinai,
Phm 1 16 jau ne kaip vergą, o daugiau- kaip mylimą brolių, ypatingą man, o juo labiau tau, ir pagal kūną, ir Viešpatyje.
Phm 1 17 Tad jei gu laikai mane draugu, priimk jį kaip mane.
Phm 1 18 O jei gu jis yra tau padaręs skriaudą ar turi skolos, -įrašyk tai į mano sąskaitą.

Phm 1 19 Aš, Paulius, rašau savo ranka: atlyginsiu, -neminint, jog man ir pats
save esi skolingas.
Phm 1 20 Taip, broli, norėčiau pasinaudoti tavimi viešpatyje: atgaivink mano
širdį viešpatyje!
Phm 1 21 Rašau tau, pasitikėdamas tavo klusnumu ir žinodamas, jog padarysi
daugiau, negu prašau.
Phm 1 22 Tad kartu paruošk man ir svečių kambarį, nes turiu vilties, jog jūsų
maldų dėka būsiu jums dovanotas.
Phm 1 23 Tave sveikina Epafras, mano kalėjimo bičiulis Kristuje Jėzuje,
Phm 1 24 mano bendradarbiai Morkus, Aristarchas, Demas, Lukas.
Phm 1 25 Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė tebūna su jūsų dvasia! Amen.
Hbr 1 1 Daugel kartų ir įvairiais būdais praeityje Dievas yra kalbėjęs tėvams
per pranašus,
Hbr 1 2 o šiomis paskutinėmis dienomis prakalbo mums per Sūnų, kurį paskyrė
visa ko paveldėtoju ir per kurį sutvėrė pasaulius.
Hbr 1 3 Jis, Dievo šlovės spindesys ir Jo esybės tikslus atvaizdas, viską
laikantis savo jėgos žodžiu, pats nuplovęs mūsų nuodėmes, atsisėdo Didybės dešinėje
aukštybėse,
Hbr 1 4 tapdamas tiek pranašesnis už angelus, kiek prakilnesnį už juos
paveldėjo vardą.
Hbr 1 5 Kuriam gi angelų kada nors Jis yra pasakęs: "Tu esi mano Sūnus,
šiandien pagimdžiau Tave"? Ir vėl: "Aš Jam būsiu Tėvas, o Jis bus man Sūnus".
Hbr 1 6 Ir vėl, įvesdamas Pirmagimį į pasaulį, Jis sako: "Tepagarbina Jį visi
Dievo angelai".
Hbr 1 7 O apie angelus sako: "Jis daro savo angelus vėjais ir savo
tarnus-ugnies liepsnomis".
Hbr 1 8 O Sūnui: "Tavo sostas, Dieve, amžių amžiams, ir teisingumo skeptras
yra tavo karalystės skeptras.
Hbr 1 9 Tu pamilai teisumą ir nekentei nedorybės, todėl patepė Tave Dievas,
Tavo Dievas, džiaugsmo aliejumi gausiau negu Tavo bičiulius".
Hbr 1 10 Ir: "Iš pradžių Tu, Viešpatie, padėjai pamatus žemei, ir dangūs- Tavo
rankų darbas.
Hbr 1 11 Jie pražus, o Tu pasiliksi, jie visi sudils lyg drabužis,
Hbr 1 12 ir kaip apsiaustą Tu juos suvyniosi, ir jie bus pakeisti. Bet Tu esi
tas pats, ir Tavo metai nesibaigs".
Hbr 1 13 O kuriam iš angelų Jis yra kada sakęs: "Sėskis mano dešinėje, kol Aš
patiesiu Tavo priešus, kaip pakoji po Tavo kojomis"?
Hbr 1 14 Argi jie visi nėra tarnaujančios dvasios, išsiųstos tarnauti tiems,
kurie paveldės išgelbėjimą?
Hbr 2 1 Todėl turime būti labai dėmesingi tam, ką girdėjome, kad
nepraplauktume pro šalį.
Hbr 2 2 Nes jei per angelus paskelbtas žodis buvo tvirtas ir kiekvienas
nusižengimas bei neklusnumas susilaukdavo teisėto atlygio,
Hbr 2 3 tai kaipgi pabėgsime mes, nepaisydami tokio didžio išgelbėjimo? Jis,
prasidėjęs viešpaties skelbimu, buvo mums patvirtintas tų, kurie Jį girdėjo,
Hbr 2 4 Dievui liudijant ženklais ir stebuklais, visokiais galingais darbais
ir Šventosios Dvasios dovanomis, paskirstytomis Jo valia.
Hbr 2 5 Ne angelams Jis pajungė ateities pasaulį, apie kurį kalbame.
Hbr 2 6 Bet kažkas kažkur paliudijo, sakydamas: "Kas yra žmogus, kad jį
atsimeni, ar žmogaus sūnus, kad juo rūpiniesi?"
Hbr 2 7 Padarei jį trumpam laikui žemesnį už angelus, šlove ir garbe jį
apvainikavai ir pastatei jį virš savo rankų darbų,
Hbr 2 8 visa paklojai po jo kojomis". Jeigu jau visa paklojo, tai nepaliko
nieko, kas nebūtų jam paklota. Vis dėlto dabar mes dar nematome, jog visa jam paklota.
Hbr 2 9 Bet matome Tą, trumpam laikui padarytą žemesnį už angelus-Jėzų, už
mirties kentėjimus apvainikuotą šlove ir garbe. Reikėjo, kad Dievo malone už kiekvieną Jis
paragautų mirties.
Hbr 2 10 Nes Tam, dėl kurio ir iš kurio yra visas, priderėjo, vedant daugybę
vaikų į garbę, kentėjimais išstobulinti jų išgelbėjimo vadovą.
Hbr 2 11 Juk šventintojas ir šventinamieji-visi kyla iš vieno. Todėl Jis
nesigėdija juos vadinti broliais,
Hbr 2 12 sakydamas: "Aš paskelbsiu Tavo vardą savo broliams, vidury susirinkimo
Tave šlovinsiu giesme".
Hbr 2 13 Ir vėl: "Aš Juo pasitikėsiu". Ir vėl: "Štai Aš ir mano vaikai, kuriuos
man davė Dievas".
Hbr 2 14 Kadangi vaikų kraujas ir kūnas bendri, tai ir Jis lygiomis juos
prisiėmė, kad mirtimi sunaikintų tą, kuris turėjo mirties jėgą, tai yra velnią,
Hbr 2 15 ir išvaduotų tuos, kurie, bijodami mirties, visam gyvenimui buvo
patekę į vergiją.
Hbr 2 16 Iš tiesų Jam rūpėjo ne angelai, o Abraomo palikuonys.
Hbr 2 17 Todėl Jis turėjo visų kuo tapti panašus į brolius, kad būtų
gailestingas ir ištikimas Dievui vyriausiasis Kunigas ir permaldautų už žmonių nuodėmes.

The Holy Bible in Lithuanian

Hbr 2 18 Pats iškentęs gundymus, Jis gali padėti tiems, kurie yra gundomi.
Hbr 3 1 Todėl, šventieji broliai, dangiškojo pasaulio dalininkai,
išsižiūrėkite mūsų išpažinimo Apaštala ir vyriausiąjį kunigą Jėzų Kristų,
Hbr 3 2 kuris buvo ištikimas Jį paskyrusiam, kaip ir Mozė visuose Jo namuose.
Hbr 3 3 Juk Jis yra pripažintas vertu didesnės šlovės už Mozę, kaip didesnės
pagarbos vertas statytojas už namą.
Hbr 3 4 Mat kiekvienas namas kažkieno pastatytas, o viską pastatęs yra Dievas.
Hbr 3 5 Ir Mozė buvo ištikimas visuose Jo namuose kaip tarnas, kad paliudytų
tai, kas ateity turėjo būti pasakyta.
Hbr 3 6 O Kristus kaip Sūnus viešpatauja Jo namuose, ir tie namai esame mes,
jei pasitikėjimą ir tvirtą vilties pasigyrimą išsaugosime iki galo.
Hbr 3 7 Todėl, kaip Šventoji Dvasia sako: "Jei šiandien išgirsite Jo balsą,
Hbr 3 8 neužkietinkite savo širdžių, kaip per maištą, gundymo dieną dykumoje,
Hbr 3 9 kur jūsų tėvai gundė mane, mėgino ir matė mano darbus per
keturiasdešimt metų.
Hbr 3 10 Todėl Aš užpykau ant tos kartos ir pasakiau: 'Visada jie klysta savo
širdyje ir nepažino mano kelių'.
Hbr 3 11 Taigi Aš prisiečiau savo rūstybėje: 'Jie neįeis į mano poilsį!' "
Hbr 3 12 Žiūrėkite, broliai, kad kuris iš jūsų nebūtų piktos, netikinčios
širdies, atitolusios nuo gyvojo Dievo.
Hbr 3 13 Verčiau raginkite vieni kitus kasdien, -kol dar sakoma "Šiandien", -kad
kurio iš jūsų neužkietintų nuodėmės klasteriai.
Hbr 3 14 Juk mes esame tapę Kristaus dalininkais, -jei tik išlaikysime tvirtą
pradinį pasitikėjimą iki galo,
Hbr 3 15 kol yra sakoma: "Šiandien, jei išgirsite Jo balsą, neužkietinkite savo
širdžių kaip per maištą".
Hbr 3 16 Kas gi buvo tie, kurie išgirdę maištavo? Ar ne visi Mozės išvestieji
iš Egipto?
Hbr 3 17 Ant ko Jis buvo užpykęs per keturiasdešimt metų? Ar ne ant
nusidėjusių, kurių lavonai krito dykumoje?
Hbr 3 18 O kam prisiekė, jog neįeis į Jo poilsį, jei ne tiems, kurie nepakluso?
Hbr 3 19 Taigi matome, kad jie negalėjo įeiti dėl netikėjimo.
Hbr 4 1 Todėl, kol tebegalioja pažadas įeiti į Jo poilsį, bijokime, kad kuris
nors iš jūsų nepasirodytų pavėlavęs.
Hbr 4 2 Mums, kaip ir jiems, buvo paskelbta Evangelija. Bet išgirstas žodis
neišėjo jiems į naudą, nes nebuvo sujungtas su girdėjusiųjų tikėjimu.
Hbr 4 3 O mes, įtikėjusieji, einame į tą poilsį, kaip Jo pasakyta: "Aš
prisiečiau savo rūstybėje: 'Jie neįeis į mano poilsį' ", nors darbai buvo užbaigti nuo
pasaulio sutvėrimo.
Hbr 4 4 Jis vienoje vietoje pasakė apie septintąją dieną: "Septintąją dieną
Dievas ilsėjosi po visų savo darbų".
Hbr 4 5 Ir vėl anoje vietoje: "Jie neįeis į mano poilsį".
Hbr 4 6 Kadangi kai kuriems belieka įeiti, o tie, kuriems pirma buvo paskelbta
Evangelija, neiėjo dėl neklusnumo,
Hbr 4 7 Jis vėl nustato tam tikrą dieną, po tiek daug laiko, kartodamas Dovydo
lūpomis, -"Šiandien", -kaip ir buvo pasakyta: "Šiandien, jei išgirsite Jo balsą, neužkietinkite
savo širdžių".
Hbr 4 8 Jeigu Jozuė būtų juos įvedęs į poilsį, Dievas nebūtų po to kalbėjęs
apie kitą dieną.
Hbr 4 9 Taigi sabato poilsis tebeprasiliieka Dievo tautai,
Hbr 4 10 nes, kas įeina į Jo poilsį, taip pat ilsisi po savo darbų, kaip Dievas
ilsėjosi po savųjų.
Hbr 4 11 Tad stenkimės įeiti į tą poilsį, kad niekas nebenupultų, sekdamas ano
neklusnumo pavyzdžiu.
Hbr 4 12 Dievo žodis yra gyvas ir veiksmingas, aštresnis už bet kokį dviašmenį
kalaviją. Jis prasiskverbia iki pat sielos ir dvasios atšakos, iki sąnarių ir kaulų smegenų,
ir teisia širdies mintis bei sumanymus.
Hbr 4 13 Ir joks kūrinys nėra paslėptas nuo Jo žvilgsnio, bet visa yra nuoga ir
atidengta akims To, kuriam turėsime duoti apyskaitą.
Hbr 4 14 Taigi, turėdami didį vyriausiąjį kunigą, praėjusį pro dangus Dievo
Sūnų Jėzų, tvirtai laikykimės mūsų išpažinimo.
Hbr 4 15 Juk mes turime ne tokį vyriausiąjį kunigą, kuris negalėtų atjausti
mūsų silpnybių, bet, kaip ir mes, visiškai gundyta, tačiau nenusidėjęs.
Hbr 4 16 Todėl drąsiai artinkimės prie malonės sosto, kad gautume gailestingumą
ir rastume malonę pagalbai reikiamu metu.
Hbr 5 1 Kiekvienas vyriausiasis kunigas imamas iš žmonių ir skiriamas
atstovauti žmonėms pas Dievą, kad aukotų dovanas ir aukas už nuodėmes.
Hbr 5 2 Jis sugeba užjausti nežinančius ir klystančius, nes ir pats yra
apgautas silpnumo
Hbr 5 3 ir dėl to turi aukoti aukas-tiek už tautos, tiek ir už savo nuodėmes.
Hbr 5 4 Ir niekas pats nepasiima tos garbės, vien tik tas, kuris Dievo
pašauktas kaip Aaronas.

Hbr 5 5 Taip pat ir Kristus ne pats sau suteikė šlovę tapti vyriausiuoju
Kunigu, bet Tas, kuris Jam pasakė: "Tu esi mano Sūnus, šiandien Aš Tave pagimdžiau".
Hbr 5 6 Ir kitose vietose sako: "Tu esi kunigas per amžius Melchizedeko būdu".
Hbr 5 7 Jis savo kūno dienomis siuntė maldas bei prašymus su garsiu šauksmu
bei ašaromis Tam, kuris galėjo išgelbėti jį nuo mirties, ir buvo išklausytas dėl savo
dievobaimingumo.
Hbr 5 8 Nors būdamas Sūnus, Jis per savo kentėjimus išmoko paklusnumo
Hbr 5 9 ir išstobulintas tapo amžinojo išgelbėjimo priežastimi visiems, kurie
Jam paklūsta,
Hbr 5 10 Dievo pavadintas vyriausiuoju Kunigu Melchizedeko būdu.
Hbr 5 11 Apie tai mums reikėtų daug kalbėti, bet sunku jums išaiškinti, nes
pasidarėte nerangūs klausyti.
Hbr 5 12 Ir nors, žiūrint laiko, jūs jau turėtumėte būti mokytojai, iš tiesų
reikia, kad jus vėl kas nors pamokytų Dievo žodžio pagrindų. Jūs tapote tokie, kuriems reikia
pieno, o ne stipraus valgio.
Hbr 5 13 Juk kiekvienas, maitinamas pienu, dar nepatyręs teisumo žodyje, nes
tebėra kūdikis.
Hbr 5 14 Tik subrendusiems dera stiprus maistas-tiems, kurie pratybomis
išlavino savo pojūčius, kad atskirtų gera nuo blogo.
Hbr 6 1 Todėl, palikę pradinį Kristaus mokymą, veržkimės prie tobulumo, užuot
vėl dėję pamatus iš atsivertimo nuo negyvų darbų, iš tikėjimo Dievu,
Hbr 6 2 iš mokymo apie krikštus, rankų uždėjimo, mirusiųjų prikėlimo ir
amžinybės teismo.
Hbr 6 3 Jei Dievas leis, ir tai padarysime.
Hbr 6 4 Kurie kartą jau buvo apšviesti, paragavo dangiškos dovanos, tapo
Šventosios Dvasios dalininkais,
Hbr 6 5 paragavo gerojo Dievo žodžio bei ateinančio amžiaus jėgų
Hbr 6 6 ir atpuolė, tų nebeįmanoma vėl grąžinti naujai atgailai, nes jie
kryžiuoja sau Dievo Sūnų ir išstato jį viešai paniekai.
Hbr 6 7 Jeigu žemė sugeria dažną lietų ir iš jos želia želmenys, naudingi
tiems, kurie ją dirba, tai ji susilaukia Dievo palaiminimo,
Hbr 6 8 bet jeigu ji teželdo erskėčius bei usnis, tai ji niekam tikusi,
greitai bus praeikta ir galiausiai sudeginta.
Hbr 6 9 Nors taip kalbame, bet jums, mylimieji, tikimės geresnių, vedančių į
išgelbėjimą dalykų.
Hbr 6 10 Dievas nėra neteisingas, kad pamirštų jūsų darbą ir meilės triušą,
kurį parodėte Jo vardui, kai tarnavote ir tebetarnaujate šventiesiems.
Hbr 6 11 Todėl trokštame, kad kiekvienas iš jūsų rodytų ankstesnį uolumą iki
galo, kol pasieks visišką vilties užtikrintumą, -
Hbr 6 12 kad neaptingtumėte, bet būtumėte sekėjai tų, kurie tikėjimu ir
kantrybe paveldi pažadus.
Hbr 6 13 Kai Dievas davė Abraomui pažadą, neturėdamas kuo aukštesniu prisiekti,
prisiekė savimi,
Hbr 6 14 sakydamas: "Iš tiesų, Aš laiminsiu tave, daugintė
padauginsiu tave".
Hbr 6 15 Ir Abraomas, kantriai laukdamas, gavo, kas buvo pažadėta.
Hbr 6 16 Žmonės prisiekia aukštesniais dalykais ir kiekvieno ginčo pabaigoje
patvirtinimui imasi priesaikos.
Hbr 6 17 Todėl Dievas, norėdamas stipriau pabrėžti pažado paveldėtojams savo
valios nekintamumą, pridėjo priesaiką.
Hbr 6 18 Tad du nekintami dalykai, kuriuose neįmanoma, kad Dievas meluotų,
tvirtai guodžia mus, atradusius prieglobstį mums skirtoje viltyje.
Hbr 6 19 Ji mums yra tarsi saugus ir tvirtas sielos inkaras, prasiškerbiantis
pro uždangą vidun,
Hbr 6 20 kur už mus kaip pirmtakas įžengė Jėzus, tapęs amžiams vyriausiuoju
Kunigu Melchizedeko būdu.
Hbr 7 1 Tasai Melchizedekas, Salemo karalius, aukščiausiojo Dievo kunigas,
sutiko Abraomą, kai jis grįžo, sumušęs karalius, ir palaimino jį.
Hbr 7 2 Abraomas atidavė jam nuo visko dešimtinę. Išvertus jo vardą, jis
pirmiausia teisumo karalius, paskui Salemo, arba ramybės, karalius, -
Hbr 7 3 be tėvo, be motinos, be kilmės sąrašo, neturintis nei dienų pradžios,
nei gyvenimo pabaigos, panašus į Dievo Sūnų. Jis lieka kunigas visam laikui.
Hbr 7 4 Pažvelkite, koks didis tas, kuriam ir patriarchas Abraomas davė
dešimtinę nuo karo grobio!
Hbr 7 5 Beje, ir Levio sūnūs, kurie gauna kunigystę, pagal įstatymą turi
įsakymą imti dešimties iš žmonių, tai yra imti iš savo brolių, nors ir jie kilę iš Abraomo
strėnų.
Hbr 7 6 O tas, kuris nėra kilęs iš jų, ėmė dešimtinę iš Abraomo ir palaimino
tą, kuris turėjo pažadus.
Hbr 7 7 Be jokių abejonių, visada žemesnį laimina aukštesnis.
Hbr 7 8 Čia dešimties ima mirtingi žmonės, o tenai-tas, apie kurį paliudyta,
jog jis gyvena.

Hbr	7	9	Ir, taip sakant, per Abraomą ir Levis mokėjo dešimties, pats būdamas dešimtinių ėmėjas.
Hbr	7	10	Žinoma, jis dar tebebuvo strėnose tėvo, kai šį pasitiko Melchizedekas.
Hbr	7	11	Jeigu tobulumas būtų buvęs pasiekiamas levitų kunigystės dėka, -o tauta jos pagrindu buvo gavusi įstatymą, -tai kam dar būtų reikėję iškilti kitam kunigui Melchizedeko būdu ir nesivadinti kunigu Aarono būdu?
Hbr	7	12	Juk, besikeičiant kunigystei, keičiasi ir įstatymas.
Hbr	7	13	O tas, apie kurį tai sakoma, priklausė kitai giminei, iš kurios niekas netarnavo aukurui.
Hbr	7	14	Juk aišku, kad mūsų viešpats kilo iš Judo giminės, apie kurią Mozė nieko nėra kalbėjęs dėl kunigystės.
Hbr	7	15	Tai dar labiau paaiškėja, kai iškyla kitas kunigas, panašus į Melchizedeką,
Hbr	7	16	tapęs kunigu ne kūniško įstatymo įsakymu, bet nesibaigiančio gyvenimo jėga.
Hbr	7	17	Juk Jis liudija: "Tu esi kunigas per amžius Melchizedeko būdu".
Hbr	7	18	Šitaip atšaukiamas ankstyvesnis įsakymas dėl savo silpnumo ir bergždumo, -
Hbr	7	19	įstatymas juk nieko nepadarė tobulo, -ir įvedama tvirtesnė viltis, kuria priartėjame prie Dievo.
Hbr	7	20	Juo labiau, kad tai neįvyko be priesaikos,
Hbr	7	21	mat anie tapdavo kunigais be priesaikos, o šis su priesaika To, kuris Jam pasakė: "viešpats prisiekė, ir Jis nesigailės: 'Tu esi kunigas per amžius Melchizedeko būdu'".
Hbr	7	22	Taigi Jėzus yra tapęs geresnės Sandoros garantu.
Hbr	7	23	Anų kunigų buvo daug, nes mirtis jiems sukliudydavo ilgiau pasilikti.
Hbr	7	24	O kadangi šis išlieka per amžius, Jis turi neatšaukiamą kunigystę.
Hbr	7	25	Todėl Jis ir gali visada išgelbėti tuos, kurie per Jį eina prie Dievo, nes Jis amžinai gyvas, kad juos užtartų.
Hbr	7	26	Mums ir priderėjo turėti tokį vyriausiąjį Kunigą: šventą, nekalną, tyrą, atskirtą nuo nusidėjėlių ir išaukštintą virš dangų.
Hbr	7	27	Jam nereikia, kaip tiems vyriausiesiems kunigams, kasdien atnašauti aukas pirmą už savo nuodėmes, paskui už tautos, nes Jis tai atliko vieną kartą visiems laikams, paaukodamas pats save.
Hbr	7	28	Įstatymas skiria vyriausiais kunigais žmones su silpnybėmis, o priesaikos žodis, duotas po įstatymo, paskyrė amžiams ištobulintą Sūnų.
Hbr	8	1	Bet iš to, ką sakome, svarbiausia yra štai kas: mes turime tokį vyriausiąjį Kunigą, kuris danguje atsisėdo Didybės sosto dešinėje
Hbr	8	2	ir tarnauja šventykloje bei tikroje palapinėje, kurią pastatė ne žmogus, o Viešpats.
Hbr	8	3	Kiekvienas vyriausiasis kunigas skiriamas aukoti dovanas ir aukas, tad ir šis privalo turėti, ką aukoti.
Hbr	8	4	Jeigu Jis būtų žemėje, Jis nebūtų kunigas, nes čia yra kunigai, kurie pagal įstatymą aukoja dovanas.
Hbr	8	5	Jie tarnauja dangiškųjų dalykų paveikslui ir šešėliui, panašiai kaip buvo pamokytas Mozė, kai rengėsi statyti palapinę: "Žiūrėk, -sako Jis, -kad visa padarytum pagal tą pavyzdį, kuris tau buvo parodytas ant kalno".
Hbr	8	6	Bet dabar Jis gavo juo prakilnesnį tarnavimą, juo tobulesnės, geresniais pažadais besiremiančios Sandoros tarpininkas yra.
Hbr	8	7	Jeigu ta pirmoji Sandora būtų buvusi be trūkumų, nebūtų reikėję ieškoti vietos antrajai.
Hbr	8	8	Jis sakė, peikdamas juos: "Štai ateina dienos, -sako Viešpats, - kai Aš su Izraelio namais ir Judo namais sudarysiu naują Sandorą.
Hbr	8	9	Ne tokią Sandorą, kokią buvau sudaręs su jū tėvais tą dieną, kai paėmiau juos už rankos, norėdamas išvesti iš Egipto žemės. Jie neišsaugojo mano Sandoros, ir Aš juos apleidau, -sako Viešpats. -
Hbr	8	10	Štai kokia bus Sandora, kurią sudarysiu su Izraelio namais, prasliskus anoms dienoms, -sako Viešpats: -Aš duosiu savo įstatymus jų protams ir juos įrašysiu jų širdyse, ir būsiu jų Dievas, ir jie bus mano tauta.
Hbr	8	11	Ir nė vienas nebemokys savo artimo nei savo brolio, sakydamas: 'Pažink viešpatį!', nes visi mane pažins nuo mažiausio iki didžiausio.
Hbr	8	12	Aš būsiu gailestingas dėl jų neteisumo ir jų nuodėmių bei nedorybių daugiau nebeprišiminsiu".
Hbr	8	13	Sakydamas "naują Sandorą", Jis nurodė, kad pirmoji yra pasenusi. O kas pasensta ir nukaršta, to greit nebėliks.
Hbr	9	1	Tiesa, ir pirmoji Sandora turėjo tarnavimo Dievui potvarkius ir žemišką šventyklą.
Hbr	9	2	Buvo įrengta palapinė: priešakinė dalis, kur buvo žvakidė, stalas ir padėtinės duonos kepalai, vadinosi Šventoji.
Hbr	9	3	Už antrosios uždangos buvo palapinės dalis, vadinama šventų švenčiausioji.
Hbr	9	4	Ten stovėjo auksinis smilkytuvas ir iš visų šonų auksu apmušta

Sandoros skrynia, kurioje buvo auksinis ašotis su mana, išsprogusi Aarono lazda ir Sandoros plokštės.

Hbr 9 5 viršum jos buvo šlovės cherubai, kurie gaubė sutaikinimo dangtį. Apie tai dabar nėra reikalo smulkiau kalbėti.

Hbr 9 6 Esant tokiai sąrangai, į priekinę palapinės dalį visada eina kunigai atlikti apeigų,

Hbr 9 7 o į antrąją-kartą per metus vienas tik vyriausiasis kunigas, ir tai ne be kraujo, kurį aukoja už save ir už tautos nuodėmes, padarytas dėl nežinojimo.

Hbr 9 8 Šitaip Šventoji Dvasia nurodo, kad kelias į šventų švenčiausiąją dar nėra atviras, kol tebestovi pirmoji palapinė,

Hbr 9 9 kuri yra dabartinio laikotarpio atvaizdas. Joje aukojamos dovanos ir aukos, kurios negali padaryti aukotojo sąžinėje tobulo,

Hbr 9 10 bet apima tik valgius, gėrimus, įvairius apiplovimus ir kūniškus potvarkius, galiojančius iki atnaujinimo.

Hbr 9 11 Bet Kristus, atėjęs kaip būsimųjų gėrybių vyriausiasis Kunigas, pro aukštesnę ir tobulesnę palapinę, ne rankų darbo, tai yra ne šitos kūrinijos,

Hbr 9 12 taip pat ne ožių ar veršių krauju, o savuoju krauju vieną kartą visiems laikams įžengė į švenčiausiąją ir įvykdė amžinąjį atpirkimą.

Hbr 9 13 Jeigu jaučių bei ožių kraujas ir telyčios pelenai per apšlakstymą pašventina susitėpusius, kad kūnas būtų švarus,

Hbr 9 14 tai nepalyginti labiau kraujas Kristaus, kuris per amžinąją Dvasią paaukoko save kaip auką be dėmės Dievui, nuvalys jūsų sąžinę nuo mirties darbų, kad tarnautumėte gyvajam Dievui.

Hbr 9 15 Ir todėl Jis yra naujosios Sandoros tarpininkas, kad, įvykus mirčiai pirmojoje Sandoroje padarytiems nusikaltimams atpirti, pašauktieji gautų amžinojo palikimo pažadą.

Hbr 9 16 Kur tik yra testamentas, ten būtina įrodyti testatoriaus mirtį.

Hbr 9 17 Testamentas įgyja galią, mirus jo sudarytoji, o jam tebesant gyvam, testamentas negalioja.

Hbr 9 18 Štai kodėl ir pirmoji Sandora nebuvo patvirtinta be kraujo.

Hbr 9 19 Paskelbęs visai tautai visus įstatymo nuostatus, Mozė, paėmęs veršių bei ožių kraujo su vandeniu ir purpurinės vilnos su yzopu, apšlakstė pačią knygą ir visą tautą,

Hbr 9 20 sakdamas: "Tai yra kraujas Sandoros, kurią įsakė jums Dievas!"

Hbr 9 21 Jis taip pat apšlakstė krauju palapinę ir visus tarnavimo indus.

Hbr 9 22 Taip pat beveik viskas pagal įstatymą apvaloma krauju, ir be kraujo praliejimo nėra atleidimo.

Hbr 9 23 Todėl dangiškųjų dalykų atvaizdai turėjo būti šitaip apvalomi, o patys dangaus dalykai-geresnėmis aukomis negu šitos.

Hbr 9 24 Mat Kristus įžengė ne į rankų darbo šventyklą-tikrosios atvaizdą, bet į patį dangų, kad dabar pasirodytų už mus Dievo akivaizdoje.

Hbr 9 25 Ir ne tam, kad pakartotinai aukotų save, kaip daro vyriausiasis kunigas, kuris kasmet įeina į švenčiausiąją su svetimu krauju,-

Hbr 9 26 tuomet Kristui būtų reikėję daugelį kartų kentėti nuo pasaulio sutvėrimo. Bet dabar Jis vieną kartą pasirodė amžių pabaigoje, kad savo auka sunaikintų nuodėmę.

Hbr 9 27 Ir kaip žmonėms skirta vieną kartą mirti, o po to-teismas,

Hbr 9 28 taip ir Kristus, vieną kartą paaukotas, kad pasiimtų daugelio nuodėmės, antrą kartą pasirodys be nuodėmės Jo laukiančiųjų išgelbėjimui.

Hbr 10 1 Kadangi įstatymas turi tiksliai būsimųjų gėrybių šešėlį, o ne patį dalykų vaizdą, jis niekada negali tomis pačiomis aukomis, kurios kasmet vis aukojamos ir aukojamos, padaryti tobulus tuos, kurie artinasi.

Hbr 10 2 Argi tos aukos nesiliautų, jeigu aukotojai, vienąkart apvalyti, daugiau nebejaustų sąžinėje nuodėmių?

Hbr 10 3 Priešingai: jos metai iš metų vis primena nuodėmes.

Hbr 10 4 Juk neįmanoma, kad jaučių ir ožių kraujas panaikintų nuodėmes.

Hbr 10 5 Todėl, ateidamas į pasaulį, Jis sako: "Aukų ir atnašų Tu nenorėjai, bet paruošei man kūną.

Hbr 10 6 Tau nepatiko deginamosios atnašos ir aukos už nuodėmes.

Hbr 10 7 Tuomet tariau: "Štai ateinu, kaip knygos rietime apie mane parašyta, vykdyti Tavo, o Dieve, valios!"

Hbr 10 8 Anksčiau pasakęs: "Aukų ir atnašų, deginamųjų atnašų ir atnašų už nuodėmes Tu nenorėjai ir nemėgai",-jos aukojamos pagal Įstatymą,-

Hbr 10 9 paskui paskelbė: "Štai ateinu vykdyti Tavo, o Dieve, valios". Jis panaikina vieną, kad įtvirtintų kitą.

Hbr 10 10 Tos valios dėka esame Jėzaus Kristaus kūno auka vieną kartą pašventinti visiems laikams.

Hbr 10 11 Kiekvienas kunigas diena iš dienos tarnauja ir daug kartų aukoja tas pačias aukas, kurios niekada negali panaikinti nuodėmių.

Hbr 10 12 O šis, paaukojęs vienintelę auką už nuodėmes, amžiams atsisėdo Dievo dešinėje,

Hbr 10 13 nuo tol laukdamas, kol Jo priešai bus patiesti tarsi pakojis po Jo

kojų.			
Hbr	10	14	vienintele atnaša Jis amžiams padarė tobulus šventinamuosius.
Hbr	10	15	Tai mums liudija ir Šventoji Dvasia. Ji yra pasakiusi:
Hbr	10	16	"Štai Sandora, kurią su jais sudarysiu, pralinkus anoms dienoms, -sako
Viešpats: -Aš įdėsiu savo			įstatymus į jų širdis ir juos įrašysiu jų mintyse,
Hbr	10	17	ir jų nuodėmių bei jų nedorybių daugiau nebeprisiminsiu".
Hbr	10	18	O kur jos atleistos, ten nebereikia atnašos už nuodėmę.
Hbr	10	19	Taigi, broliai, galėdami drąsiai įeiti į švenčiausiąją dėl Jėzaus
kraujo			
Hbr	10	20	nauju ir gyvu keliu, kurį Jis atvėrė mums per uždangą, tai yra savąjį
kūną,			
Hbr	10	21	ir turėdami didį Kunigą Dievo namams,
Hbr	10	22	artinkimės su tyra širdimi ir giliu, užtikrintu tikėjimu, apšlakstymu
apvalę širdis nuo nešvarios			sąžinės ir nuplovę kūną švariu vandeniu!
Hbr	10	23	Išlaikykite nepajudinamą vilties išpažinimą, nes ištikimas Tas, kuris
pažadėjo.			
Hbr	10	24	Žiūrėkite vieni kitų, skatindami mylėti ir daryti gerus darbus.
Hbr	10	25	Neapleiskite savųjų susirinkimo, kaip kai kurie yra pratę, bet
raginkime vieni kitus juo			labiau, juo aiškiau regime besiaartinančią dieną.
Hbr	10	26	Jeigu, pasiekę tiesos pažinimą, sąmoningai nusidedame, tada nebelieka
aukos už nuodėmes,			
Hbr	10	27	bet kažkoks baidas laukimas teismo ir liepsnojančio pykčio, kuris
praris priešingus.			
Hbr	10	28	Jei kas atstumia Mozės Įstatymą, tas be jokio pasigailėjimo turi
mirti, dviem ar trimis liudytojams			paliudijus.
Hbr	10	29	Tik pagalvokite: kaip dar sunkesnės bausmės nusipelnys tas, kuris
sutrypė kojomis Dievo Sūnų,			nešventu palaikė Sandoros kraują, kuriuo buvo pašventintas, ir
įžeidė malonės Dvasią!			
Hbr	10	30	Juk pažįstame Tą, kuris pasakė: "Mano kerštas, Aš atsilyginsiu, - sako
Viešpats". Ir vėl: "viešpats teis savo tautą".			
Hbr	10	31	Baisu pakliūti į gyvojo Dievo rankas!
Hbr	10	32	Prisiminkite ankstesnes dienas, kada jūs apšviesti ištvėrėte didelę
kentėjimų kovą,			
Hbr	10	33	ties patys išstatyti viešam reginiui su paniikinimais ir smurtu, tiek
būdami dalininkai jų, su kuriais buvo taip elgiamasi.			
Hbr	10	34	Jūs užjautėte mane, kalinį, ir linksmai sutikote savo turto išplėšimą,
žinodami, jog turite danguje geresnį ir išliekantį turtą.			
Hbr	10	35	Tad nepameskite savo pasitikėjimo, už kurį skirtas didelis atlygis!
Hbr	10	36	Taip, reikia jums ištvėrmės, kad, įvykdę Dievo valią, gautumėte, kas
pažadėta.			
Hbr	10	37	Nes "dar trumpa, trumpa valandėlė, ir ateis Tas, kuris turi ateiti, ir
neužtruks.			
Hbr	10	38	Bet teisusis gyvens tikėjimu, ir, jeigu jis atsitrauktų, mano siela
juo nebesigėrės".			
Hbr	10	39	Tačiau mes nesame tie, kurie atsitraukia savo pražūčiai, bet tie,
kurie tiki, kad išgelbėtume sielą.			
Hbr	11	1	Tikėjimas užtikrina tai, ko viliamės, ir parodo tai, ko nematome.
Hbr	11	2	Per jį protėviai gavo gerą liudijimą.
Hbr	11	3	Tikėjimu suvokiame, kad pasauliai buvo sutverti Dievo žodžiu, būtent
iš neregimybės atsirado			regima.
Hbr	11	4	Tikėjimu Abelis aukojo geresnę auką negu Kainas ir dėl tikėjimo gavo
liudijimą, kad yra teisus, Dievui paliudijus apie jo dovanas. Dėl tikėjimo jis ir miręs			tebekalbą.
Hbr	11	5	Tikėjimu Henochas buvo perkeltas, kad nematyty mirties, ir "jo
neberado, nes Dievas jį perkėlė". Mat prieš perkeliamas, jis gavo liudijimą, kad patikęs			Dievui.
Hbr	11	6	O be tikėjimo neįmanoma patikti Dievui. Kas artinasi prie Dievo, tam
būtina tikėti, kad Jis yra ir kad uoliai Jo ieškantiems atsilygina.			
Hbr	11	7	Tikėjimu Nojus, Dievo perspėtas apie tuo metu dar nematomus dalykus,
būdamas dievobaimingas, pastatė arką savo šeimai išgelbėti; tikėjimu jis pasmerkė pasaulį ir			paveldėjo tikėjimo teisumą.
Hbr	11	8	Tikėjimu Abraomas pakluso, kai buvo pašauktas keliauti į šalį, kurią
turėjo paveldėti, ir išvyko, nežinodamas kur eina.			
Hbr	11	9	Tikėjimu jis apsigyveno pažado žemėje, tarytum svetimoje, gyvendamas
palapinėse su Izaoku ir Jokūbu, to paties pažado bendrapaveldėtojais.			
Hbr	11	10	Mat jis laukė miesto su pamatais, kurio statytojas ir kūrėjas yra
Dievas.			
Hbr	11	11	Tikėjimu ir pati Sara-nevaisinga ir nebe to amžiaus-gavo galios
pastoti ir pagimdė vaiką, nes ji laikė ištikimu Tą, kuris pažadėjo.			
Hbr	11	12	Todėl iš vieno vyro, ir dar apmirusio, gimė palikuonys, gausūs tartum
dangaus žvaigždės ir nesuskaitomi kaip jūros pakrantės smiltys.			
Hbr	11	13	Jie visi mirė tikėdami, dar negavę pažadėtųjų dalykų, bet iš tolo juos

regėdami, buvo įsitikinę jais ir priėmė juos, išpažindami, jog jie žemėje svečiai ir keliaiviai.

- Hbr 11 14 Kurie taip kalba, parodo, kad ieško tėvynės.
- Hbr 11 15 Jeigu jie būtų minėję aną, iš kurios iškeliavo, jie būtų turėję laiko sugrįžti atgal.
- Hbr 11 16 Bet dabar jie siekė geresnės tėvynės, tai yra dangiškiosios. Todėl Dievas nesigėdija vadintis jų Dievu: juk Jis paruošė jiems Miestą!
- Hbr 11 17 Tikėjimu Abraomas aukojo Izaoką, kai buvo mėginamas. Jis, kuris buvo gavęs pažadą, aukojo savo viengimį sūnų,
- Hbr 11 18 apie kurį buvo pasakyta: "Iš Izaoko bus pašaukti tavo palikuonys".
- Hbr 11 19 Jis suprato, kad Dievas gali prikelti net iš mirties, ir atgavo sūnų tarytum iš numirusių.
- Hbr 11 20 Tikėjimu Izaokas palaimino ateičiai Jokūbą ir Ezavą.
- Hbr 11 21 Tikėjimu Jokūbas mirties valandą palaimino kiekvieną Juozapo sūnų ir pagarbino, atsirėmęs į savo lazdos drūtgalį.
- Hbr 11 22 Tikėjimu merdintis Juozapas priminė apie Izraelio vaikų iškeliavimą ir davė nurodymų dėl savo palaikų.
- Hbr 11 23 Tikėjimu Mozė tris mėnesius buvo tėvų paslėptas, nes jie matė, koks kūdikis dailus, ir neišsigando karaliaus įsakymo.
- Hbr 11 24 Tikėjimu Mozė užaugęs atsisakė vadintis faraono dukters sūnumi.
- Hbr 11 25 Jis verčiau pasirinko su Dievo tauta kęsti sunkumus negu laikinai džiaugtis nuodėmės malonumais.
- Hbr 11 26 Jis Kristaus paniekinimą laikė didesniu turtu negu Egipto brangenybes, nes jis žvelgė į atlygį.
- Hbr 11 27 Tikėjimu jis paliko Egiptą, neišsigandęs karaliaus rūstybės, nes liko nepajudinamas, tarsį regėtų Neregimąjį.
- Hbr 11 28 Tikėjimu jis įsteigė Paschą ir apšlakstymą krauju, kad naikintojas nepaliestų jų pirmagimių.
- Hbr 11 29 Tikėjimu jie perėjo per Raudonąją jūrą tartum per sausumą, o tai daryti mėginantys egiptiečiai prigėrė.
- Hbr 11 30 Tikėjimu buvo sugriauti Jericho mūrai po septynių dienų žygiavimo aplinkui.
- Hbr 11 31 Tikėjimu paleistuvė Rahaba nepražuvo kartu su neklusniaisiais; mat ji taikingai buvo priėmusi žvalgus.
- Hbr 11 32 Ką dar pasakyti? Man neužtektų laiko, jeigu imčiau pasakoti apie Gedeoną, Baraką, Samsoną, Jefetę, Dovydą, Samuelį ir pranašus,
- Hbr 11 33 kurie tikėjimu nugalėjo karalystes, vykdė teisumą, įgijo pažadus, užčiaupė liūtams nasrus,
- Hbr 11 34 užgesino ugnies karštį, paspruko nuo kalavijo ašmenų, sustiprėjo iš silpnumo, tapo galiūnais kovoje, privertė bėgti svetimųjų pulkus.
- Hbr 11 35 Moterys atgavo prikeltus savo mirusiuosius, kiti buvo kankinami ir atsisakė išlaisvinimo, kad gautų prakilnesnį prisikėlimą.
- Hbr 11 36 Dar kiti iškentė patyčias ir plakimus, taip pat pančius ir kalėjimą.
- Hbr 11 37 Jie buvo akmenimis užmušami, pjaustomi pusiau, gundomi, kardu žudomi, klajojo prisidengę avių ir ožkų kailiais, vargo, kentė priespaudą ir kankinimus.
- Hbr 11 38 Jie, kurių pasaulis nebuvo vertas, klajojo dykumose ir kalnuose, slapstėsi olose ir žemės plyšiuose.
- Hbr 11 39 Ir jie visi, per tikėjimą gavę gerą liudijimą, negavo to, kas buvo pažadėta,
- Hbr 11 40 nes Dievas geresnius dalykus buvo numatęs mums, kad jie ne be mūsų pasiektų tobulumą.
- Hbr 12 1 Todėl ir mes, tokio didelio debesies liudytojų apsupti, nusimeskime visus apsunkinimus bei lengvai apraizgančią nuodėmę ir ištvėringai bėkime mums paskirtose lenktynėse,
- Hbr 12 2 žiūrėdami į mūsų tikėjimo pradininką ir atbaigėją Jėzų. Jis vietoj sau priderančio džiaugsmo, nepaisydamas gėdos, iškentėjo kryžių ir atsisėdo Dievo sosto dešinėje.
- Hbr 12 3 Apsvarstykite, kaip Jis iškentė nuo nusidėjėlių tokį priešišumą, kad nepailstumėte ir nesuglebtumėte savo sielomis!
- Hbr 12 4 Jums dar neteko priešintis iki kraują, kovojant su nuodėme.
- Hbr 12 5 Jūs pamiršote paraginimą, kuris sako jums kaip sūnums: "Mano sūnau, nepaniekink Viešpaties auklybos ir nenusimink Jo baramas:
- Hbr 12 6 nes kurį Viešpats myli, tą griežtai auklėja, ir plaka kiekvieną sūnų, kurį priima".
- Hbr 12 7 Jeigu jūs pakenčiat drausmę, Dievas elgiasi su jumis kaip su sūnumis. O kurio gi sūnaus tėvas griežtai neauklėja?
- Hbr 12 8 Bet jeigu jūs be drausmės, kuri visiems privaloma, vadinasi, jūs ne sūnūs, o pavainikiai.
- Hbr 12 9 Jau mūsų kūno tėvai mus bausdavo, ir mes juos gerbėme. Tad argi nebūsime dar klusnesni dvasių Tėvui, kad gyventume?
- Hbr 12 10 Juk anie savo nuožiūra mus drausmino neilgą laiką, o šis tai daro mūsų labui, kad taptume Jo šventumo dalininkais.
- Hbr 12 11 Beje, kiekviena auklyba tam kartui atrodo ne linksma, o karti, bet

vėliau ji atneša taikingų teismo vaisių auklėtiniams.

Hbr 12 12 Todėl pakelkite nuleistas rankas, sustiprinkite linkstančius kelius
Hbr 12 13 ir ištiesinkite takus po savo kojomis, kad, kas luoša, neišnirtų, bet
verčiau sugytų.
Hbr 12 14 Siekite santikos su visais, siekite šventumo, be kurio niekas neregės
Viešpaties.
Hbr 12 15 Žiūrėkite, kad kas neprarastų Dievo malonės, kad neišleistų daigų
kokia karti šaknis ir nepadarytų vargo, suteršdama daugelį;
Hbr 12 16 kad neatsirastų ištvirkėlių ir bedievių kaip Ezavas, už valgio kąsnį
pardavęs pirmagimio teises.
Hbr 12 17 Jūs žinote, kad jis ir paskui, norėdamas paveldėti palaiminimą, buvo
atmetas, nes nerado progos atgailai, nors su ašaromis jos ieškojo.
Hbr 12 18 Jūs prisiartinote ne prie apčiuopiamo ir liepsnojančio ugnimi kalno ar
prie tamsos, ar ūkanų, ar viesulo,
Hbr 12 19 ar trimto skardenimo, ar žodžių skambesio, kurį išgirdę žmonės meldė,
kad daugiau nebūtų ištarta nė žodžio.
Hbr 12 20 Mat jie negalėjo pakelti įsakymo: "Net jeigu gyvulys paliestų kalną,
jis privalo būti užmuštas akmenimis arba nušautas strėle".
Hbr 12 21 Anas reginys buvo toks baisus, jog Mozė pasakė: "Labai išsigandau ir
visas drebuli!"
Hbr 12 22 Bet jūs prisiartinote prie Siono kalno bei gyvojo Dievo miesto,
dangiškosios Jeruzalės, prie nesuskaitomų tūkstančių angelų
Hbr 12 23 ir šventiško susirinkimo, prie danguje įrašytųjų pirmagimių bažnyčios,
prie visų Teisėjo Dievo, prie išstobulintų teisiųjų dvasių
Hbr 12 24 ir prie Naujosios Sandomos Tarpininko Jėzaus bei prie apšlakstymo
kraujo, kuris kalba apie geresnius dalykus negu Abelio kraujas.
Hbr 12 25 Žiūrėkite, kad neatstumtumėte kalbančiojo, nes jeigu anie neištrūko,
kai atmetė Tą, kuris žemėje davė įspėjimų, tai juo labiau neištrūksime mes, nusigręžę nuo To,
kuris kalba iš dangaus.
Hbr 12 26 Jo balsas anuomet drebino žemę, o dabar jis pažadėjo, sakydamas: "Aš
dar kartą sudrebinsiu ne tik žemę, bet ir dangų!"
Hbr 12 27 Žodžiai "dar kartą" rodo, kad iš sutvertųjų dalykų bus pašalinti
sudrebinamieji, kad pasilyktų tai, kas nesudrebinama.
Hbr 12 28 Todėl, gaudami nesudrebinamą karalystę, tvirtai laikykimės malonės,
kuria galime deramai tarnauti Dievui su pagarba ir baime,
Hbr 12 29 nes mūsų Dievas yra ryjanti ugnis.
Hbr 13 1 Teišsilaiko broliška meilė.
Hbr 13 2 Nepamirškite svetingumo, nes per jį kai kurie, patys to nežinodami,
priėmė viešnagėn angelus.
Hbr 13 3 Prisiminkite kalinius, tarsi kartu būdami įkalinti, prisiminkite tuos,
su kuriais pikta elgiatės, nes patys tebesate kūne.
Hbr 13 4 Tebūna visų gerbiama santuoka ir nesuteptas santuokos patalas. O
ištvirkėlius ir svetimautojus teis Dievas.
Hbr 13 5 Gyvenkite be godumo pinigams, būkite patenkinti tuo, ką turite, nes
jis pats yra pasakęs: "Niekad Aš tavęs nepaliksiu ir nepamiršiu".
Hbr 13 6 Todėl galime su pasitikėjimu tarti: "Viešpats mano padėjėjas-aš
nebijosiu! Ką gali padaryti man žmogus?"
Hbr 13 7 Atsiminkite savo vadovus, kurie jums skelbė Dievo žodį. Išižiūrėkite į
jų gyvenimo vaisius, sekite jų tikėjimu.
Hbr 13 8 Jėzus Kristus yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius.
Hbr 13 9 Nesiduokite suklaudinami įvairių ir svetimų mokslų, nes gera, kai
širdis sustiprinama malone, o ne valgiais, kurie nedavė naudos tiems, kurie jų laikėsi.
Hbr 13 10 Mes turime aukurą, nuo kurio valgyti neturi teisės tie, kurie tarnauja
palapi nei.
Hbr 13 11 Juk kūnai gyvulių, kurių kraujas vyriausiojo kunigo įnešamas į
šventyklą už nuodėmes, sudeginami už stovyklos.
Hbr 13 12 Todėl ir Jėzus, norėdamas savo krauju pašventinti tautą, kentėjo už
vartų.
Hbr 13 13 Taigi išėikime pas Jį už stovyklos, nešdami Jo paniekinimą.
Hbr 13 14 Čia mes neturime išliekančio miesto, bet ieškome būsimąjo.
Hbr 13 15 Todėl per Jį visada aukokime Dievui šlovinimo auką, tai yra Jo vardą
garbinančių lūpų vaisių.
Hbr 13 16 Nepamirškite daryti gera ir dalintis su kitais, nes tokios aukos
patinka Dievui.
Hbr 13 17 Klausykite savo vadovų ir būkite jiems atsidavę, nes jie budi jūsų
sielų labui, būdami atsakingi už jas; jie tai tedaro su džiaugsmu, o ne dūsaudami, nes tai
nebūtų jums naudinga.
Hbr 13 18 Melskite už mus, nes esame įsitikinę turį gerą sąžinę ir norį visame
kame dorai elgtis.
Hbr 13 19 Itin prašau melsti, kad būčiau greičiau jums sugražintas.
Hbr 13 20 Ramybės Dievas, amžinosios Sandomos krauju išvedęs iš numirusių didįjį
avių Ganytoją-mūsų viešpatį Jėzų,

The Holy Bible in Lithuanian

Hbr 13 21   teištabulina jus kiekvienam geram darbui, kad vykdytumėte Jo valią,
 Jam veikiant jums, kas Jo akims patinka per Jėzų Kristų. Jam šlovė per amžių amžius! Amen.
 Hbr 13 22   Aš maldauju jus, broliai, kantriai priimkite šį paraginimo žodį: juk
 parašiau jums trumpai.
 Hbr 13 23   Žinokite, kad mūsų brolis Timotiejus yra išleistas laisvėn. Jei jis
 greitai atvyks, ir aš su juo drauge pamatysiu jus.
 Hbr 13 24   Sveikinkite visus savo vadovus ir visus šventuosius. Jus sveikina
 broliai iš Italijos.
 Hbr 13 25   Malonė teesie su jumis visais! Amen.
 Jms 1 1   Jokūbas, Dievo ir Viešpaties Jėzaus Kristaus tarnas, siunčia
 sveikinimus dvylikai pasklidusių giminių.
 Jms 1 2   Mano broliai, laikykite didžiausiu džiaugsmu, kai patenkate į visokius
 išbandymus.
 Jms 1 3   Žinokite, kad jūsų tikėjimo išbandymas ugdo ištvermę,
 Jms 1 4   o ištvermė tesubręsta iki galo, kad būtumėte tobuli, subrendę ir nieko
 nestokotumėte.
 Jms 1 5   Jei kuriam iš jūsų trūksta išminties, teprašo Dievą, kuris visiems
 dosniai duoda ir nepriekaištauja, ir jam bus suteikta.
 Jms 1 6   Bet tegul prašo tikėdamas, nė kiek neabejodamas, nes abejojantis
 panašus į jūros bangą, varinėjamą ir blaškomą vėjo.
 Jms 1 7   Toksai žmogus tenemano ką nors gausias iš Viešpaties, -
 Jms 1 8   toks svyruojantis, visuose savo keliuose nepastovus žmogus.
 Jms 1 9   Tesigiria pažemintas brolis savo išaukštiniu,
 Jms 1 10   o turtuolis savo pažeminiu, nes jis išnyks kaip lauko gėlė.
 Jms 1 11   Juk pakyla saulė, jos kaitra išdžiovina žolyną, ir jo žiedas nubyra,
 jo išvaiždos grožis pranyksta. Taip ir turtuolis sunyks savo keliuose.
 Jms 1 12   Palaimintas žmogus, kuris ištveria pagundymą, nes, kai bus išbandytas,
 jis gaus gyvenimo vainiką, kurį Viešpats pažadėjo jį mylintiems.
 Jms 1 13   Nė vienas gundomas tenesako: "Esu Dievo gundomas". Dievas negali būti
 gundomas blogiu ir pats nieko negundo.
 Jms 1 14   Kiekvienas yra gundomas, savo paties geismo pagrobtas ir suviliotas.
 Jms 1 15   Paskui užsimezgęs geismas pagimdo nuodėmę, o užbaigta nuodėmė gimdo
 mirtį.
 Jms 1 16   Neapsigaukite, mano mylimi broliai!
 Jms 1 17   Kiekvienas geras davinyš ir kiekviena tobula dovana yra iš aukštybių,
 nužengia nuo šviesybių Tėvo, kuriame nėra permainų ir nė šešėlio keitimosi.
 Jms 1 18   Savo valia Jis pagimdė mus tiesos žodžiu, kad būtume tarsi Jo kūrinių
 pirmieji vaisiai.
 Jms 1 19   Žinokite, mano mylimi broliai: kiekvienas žmogus tebūna greitas
 klausyti, lėtas kalbėti, lėtas pykti.
 Jms 1 20   Žmogaus rūstybė nedaro Dievo teisumo.
 Jms 1 21   Todėl, atmetę visą nešvarą bei piktybės gausą, su romumu priimkite
 įdiegtąjį žodį, kuris gali išgelbėti jūsų sielas.
 Jms 1 22   Būkite žodžio vykdytojai, o ne vien klausytojai, apgaudinėjantys patys
 save.
 Jms 1 23   Jei kas tėra žodžio klausytojas, o ne vykdytojas, tai jis panašus į
 žmogų, kuris žiūri į savo gimtąjį veidą veidrodyje.
 Jms 1 24   Pasižiūrėjo į save ir nuėjo, ir bematant pamiršo, koks buvo.
 Jms 1 25   Bet kas įsižiūri į tobuląjį laisvės įstatymą ir jį vykdo, kas tampa
 nebe klausytojas užuomarša, bet darbo vykdytojas, tas bus palaimintas savo darbuose.
 Jms 1 26   Jei kas iš jūsų mano esąs pamaldus ir nepažaboja savo liežuvio, bet
 apgaudinėja savo širdį, to pamaldumas tuščias.
 Jms 1 27   Tyras ir nesuteptas pamaldumas prieš Dievą ir Tėvą yra: lankyti
 našlaičius ir našles jų sielvarte ir saugoti save nesuterštą šiuo pasauliu.
 Jms 2 1   Mano broliai, turėkite mūsų Jėzaus Kristaus, šlovės Viešpaties,
 tikėjimą, neatsižvelgdami į asmenis.
 Jms 2 2   Štai į jūsų susirinkimą ateina žmogus su auksiniu žiedu, puikiais
 drabužiais, taip pat įžengia beturtis apskurusiu apdaru.
 Jms 2 3   Jūs žiūrite į tą, kuris puikiai apsirengęs, ir sakote: "Atsisėsk čia į
 gerą vietą", o beturčiui tariate: "Stovėk ten", arba: "Sėskis prie mano kojų".
 Jms 2 4   Argi jūs nesate šališki, argi netampate piktais sumetimais
 besivadovaujantys teisėjai?
 Jms 2 5   Paklauskite, mano mylimieji broliai: ar Dievas neišsirinko pasaulio
 vargšų, kad jie būtų turtingi tikėjimu ir paveldėtų karalystę, pažadėtą jį mylintiems?
 Jms 2 6   O jūs paniekinote beturtį! Argi ne turtuoliai jus spaudžia, ar ne jie
 tampo jus po teismus?
 Jms 2 7   Ar ne jie niekina tą kilnų vardą, kuriuo jūs vadinatės?
 Jms 2 8   Jeigu tik įvykdote karališkąjį įstatymą, kaip sako Raštas: "Mylėk savo
 artimą kaip save patį", jūs gerai darote;
 Jms 2 9   bet, jeigu atsižvelgiate į asmenis, darote nuodėmę ir esate įstatymo
 kaltinami kaip nusižengėliai.
 Jms 2 10   Mat, kas laikosi viso įstatymo, bet nusižengia vienu dalyku, tas

kaltas dėl visų.

Jms 2 11 Juk Tas, kuris pasakė: "Nesvetimauk!", taip pat pasakė ir: "Nežudyk".
Tad jeigu tu nesvetimauji, bet žudai, -vis tiek esi įstatymo laužytojas.
Jms 2 12 Taip kalbėkite ir taip darykite, kaip tie, kurie bus teisiami pagal
laisvės įstatymą.
Jms 2 13 Teismas negailestingas tam, kuris neparodė gailestingumo. O
gailestingumas triumfuoja prieš teisimą.
Jms 2 14 Kokia nauda, mano broliai, jei kas sakosi turįs tikėjimą, bet neturi
darbų? Ar gali jį išgelbėti toks tikėjimas?
Jms 2 15 Jei brolis ar sesuo neturi drabužių ir stokoja kasdienio maisto,
Jms 2 16 ir kas nors iš jūsų jiems tartų: "Eikite ramybėje, sušilkite ir
pasisotinkite", o neduotų, ko reikia jų kūnui, -kokia iš to nauda?
Jms 2 17 Taip ir tikėjimas: jei neturi darbų, jis savyje miręs.
Jms 2 18 Bet kažkas pasakys: "Tu turi tikėjimą, o aš turiu darbus". Parodyk man
savo tikėjimą be darbų, o aš tau darbais parodysiu savo tikėjimą.
Jms 2 19 Tu tiki, kad yra vienas Dievas? Gerai darai. Ir demonai tiki ir dreba!
Jms 2 20 Ar nori žinoti, neišmintingas žmogau, kad tikėjimas be darbų miręs?
Jms 2 21 Argi ne darbais buvo išteisintas mūsų tėvas Abraomas, aukodamas savo
sūnų Izaoką ant aukuro?
Jms 2 22 Ar matai, kad tikėjimas veikė kartu su jo darbais, ir darbais
tikėjimas buvo atbaigtas?
Jms 2 23 Taip išsipildė Rašto žodžiai: "Abraomas patikėjo Dievu, ir tai buvo
jam įskaityta teisumu", o jis buvo pramintas Dievo draugu.
Jms 2 24 Jūs matote, kad žmogus išteisinamas darbais, o ne vienu tikėjimu.
Jms 2 25 Taip pat ir paleistuvė Rahaba: argi ji ne darbais buvo išteisinta, kai
priėmė pasiuntinius ir kitu keliu juos išleido?
Jms 2 26 Kaip kūnas be dvasios yra miręs, taip ir tikėjimas be darbų negyvas.
Jms 3 1 Mano broliai, ne visi būkite mokytojais. Žinokite, kad mūsų laukia
griežtesnis teismas.
Jms 3 2 Juk mes visi daug kur nusižengiame. Kas nenusižengia žodžiu, tas yra
tobulas žmogus; jis sugeba pažaboti ir visą kūną.
Jms 3 3 Jei mes įbrukame žašlus arkliams į nasrus, kad mums paklustų, mes
suvaldome visą jų kūną.
Jms 3 4 Štai kad ir laivai: nors jie tokie dideli ir smarkių vėjų varomi,
mažytis vairas juos pakreipia, kur nori vairininkas.
Jms 3 5 Taip pat ir liežuvis yra mažas narys, bet giriasi didžiais dalykais.
Žiūrėkite, kokia maža ugnelė padega didžiausią girią;
Jms 3 6 ir liežuvis yra ugnis-nedorybės pasaulis. Liežuvis yra vienas iš mūsų
narių, kuris suteršia visą kūną, padega gyvenimo eigą, pats pragaro padegtas.
Jms 3 7 Kiekviena žvėrių, paukščių, šliužų ir jūros gyvūnų veislė buvo
sutramdyta ir yra sutramdoma žmogaus prigimties jėga.
Jms 3 8 O liežuvio joks žmogus nepajėgia suvaldyti; jis lieka nerimstanti
blogybė, pilna mirtinų nuodų.
Jms 3 9 Juo laiminame mūsų Dievą Tėvą ir juo keikiame žmones, kurie sutverti
pagal Dievo atvaizdą.
Jms 3 10 Iš tų pačių lūpų plaukia ir laiminimas, ir prakeikimas. Bet taip, mano
broliai, neturi būti!
Jms 3 11 Nejaugi šaltinis iš tos pačios versmės lieja saldų ir kartų vandenį?
Jms 3 12 Argi gali, mano broliai, figmedis išauginti alyvas, o vynmedis figas?
Taip pat ir šaltinis negali duoti sūraus vandens ir saldaus.
Jms 3 13 Kas tarp jūsų išmintingas ir sumanus? Teparodo geru elgesiu savo
darbus su išmintingu romumu.
Jms 3 14 Bet jeigu jūs savo širdyje puoselėjate kartų pavydą ir savanaudiškumą,
tuomet nesigirkite ir nemeluokite tiesai.
Jms 3 15 Tai nėra išmintis, nužengusi iš aukštybių, bet žemiška, sielinė ir
demoniška.
Jms 3 16 Kur pavydas ir savanaudiškumas, ten netvarka bei įvairūs pikti darbai.
Jms 3 17 Bet išmintis, kilusi iš aukštybių, pirmiausia yra tyra, paskui
taikinga, švelni, klusni, pilna gailestingumo ir gerų vaisių, bešališka ir neveidmainiška.
Jms 3 18 O teisumo vaisius su ramybe sėjamas tų, kurie neša ramybę.
Jms 4 1 Iš kur tarp jūsų atsiranda karai ir kivirčiai? Ar ne iš jūsų užgaidų,
kurios nerimsta jūsų nariuose?
Jms 4 2 Geidžiote ir neturite; žudote ir pavydite-ir negalite pasiekti;
kovojaite ir kariaujate; neturite, nes neprašote.
Jms 4 3 Jūs prašote ir negaunate, nes blogo prašote-savo užgaidoms išleisti.
Jms 4 4 Paleistuviai ir paleistuvės! Ar nežinote, kad draugystė su pasauliu
yra priešiška Dievui? Taigi kas nori būti pasaulio bičiulis, tas tampa Dievo priešu.
Jms 4 5 Gal manote, kad Raštas velniui sako: "Pavydžiai trokšta Dvasia, kuri
gyvena mumyse".
Jms 4 6 Bet jis duoda dar didesnę malonę, ir todėl sako: "Dievas išdidiems
priešinasi, o nuolankiesiems teikia malonę".
Jms 4 7 Todėl atsiduokite Dievui; priešinkitės velniui, ir jis bėgs nuo jūsų.

Jms 4 8 Artinkitės prie Dievo, ir Jis artinsis prie jūsų. Nusiplaukite rankas, nusidėjėliai, nusivalykite širdis, dvejojantys.
 Jms 4 9 Dejuokite, liūdekite ir raudokite! Jūsų juokas tepavirsta gedulu, o džiaugsmas-liūdesiu.
 Jms 4 10 Nusizeminkite prieš viešpatį, ir Jis jus išaukštins.
 Jms 4 11 Broliai, neapkalbinėkite vieni kitų! Kas apkalba ir teisia savo brolių, tas apkalba ir teisia įstatymą. O jeigu teisi įstatymą, vadinasi, nesi įstatymo vykdytojas, bet teisėjas.
 Jms 4 12 Yra vienas įstatymo leidėjas, kuris gali išgelbėti ir pražudyti. O kas gi tu toks, kuris teisi kitą?
 Jms 4 13 Nagi jūs, kurie sakote: "Šiandien arba rytoj keliausime į tą ir tą miestą, tenai išbūsime metus, versimės prekyba ir pasipelnysime", -
 Jms 4 14 jūs nežinote, kas atsitiks rytoj! Ir kas gi jūsų gyvybė? Garas, kuris trumpam pasirodo ir paskui išnyksta.
 Jms 4 15 Verčiau sakytumėte: "Jei Viešpats panorės, gyvensime ir darysime šį bei tą".
 Jms 4 16 O dabar jūs giriatės iš savo pasipūtimo, ir kiekvienas toks gyrimasis yra blogas.
 Jms 4 17 Kas moka daryti gera ir nedaro, tas nusideda.
 Jms 5 1 Nagi dabar jūs, turtuoliai, verkite ir raudokite dėl jums artėjančių negandų!
 Jms 5 2 Jūsų turtai supuvę ir jūsų drabužiai kandžių sukapti.
 Jms 5 3 Jūsų auksas ir sidabras surūdijo, ir jų rūdys prieš jus liudys ir es jūsų kūnus kaip ugnis. Jūs susikrovėte turtų paskutinėmis dienomis.
 Jms 5 4 Štai šaukia jūsų laukus nuvaliusių darbininkų užmokestis, kurį jūs nusukote, ir pjovėjų šauksmai pasiekė kareivių viešpaties ausis.
 Jms 5 5 Jūs gašliai gyvenote žemėje ir mėgavotės; jūs nupenėjote savo širdis tarsi skerdimo dienai.
 Jms 5 6 Jūs pasmerkėte ir nužudėte teisybę: jis jums nesipriešina.
 Jms 5 7 Tad būkite kantrūs, broliai, iki viešpaties atėjimo. Antai žemdirbys ilgai ir kantriai laukia brangaus žemės vaisiaus, kol šis gauna ankstyvojo ir vėlyvojo lietaus.
 Jms 5 8 Ir jūs būkite kantrūs, sustiprinkite savo širdis, nes Viešpaties atėjimas arti.
 Jms 5 9 Nemurmėkite, broliai, vieni prieš kitus, kad nebūtumėte teisiami. Štai teisėjas jau stovi prie durų.
 Jms 5 10 Imkite, broliai, kentėjimo ir ištvermės pavyzdžiu pranašus, kurie kalbėjo viešpaties vardu.
 Jms 5 11 Štai mes laikome palaimintais ištverusius. Jūs girdėjote apie Jobo ištvermę ir matėte, kokia buvo jam Viešpaties skirta pabaiga, nes Viešpats kupinas užuojautos ir gailėstingumo.
 Jms 5 12 Bet pirmiausia, mano broliai, nepriesiekite nei dangumi, nei žeme, nei kitokia priesaika. Tebūnie jūsų "taip"- taip ir jūsų "ne"- ne, kad nepakliūtumėte į teisimą.
 Jms 5 13 Kenčia kas iš jūsų? Tesimeldžia. Kas nors džiaugiasi? Tegul gieda psalmes.
 Jms 5 14 Kas nors pas jus serga? Tepasikviečia bažnyčios vyresniusius, ir jie tesimeldžia už jį, patepdami aliejumi Viešpaties vardu.
 Jms 5 15 Ir tikėjimo malda išgelbės ligonį, ir viešpats jį pakels, o jeigu jis būtų nusidėjęs, jam bus atleista.
 Jms 5 16 Išpažinkite vieni kitiems savo nusizengimus ir melskitės vieni už kitus, kad būtumėte išgydyti. Daug pajėgia veiksminga, karšta teismo malda.
 Jms 5 17 Elisas buvo toks pat žmogus kaip ir mes. Jis meldė, kad nelytų, ir nelijo žemėje trejus metus ir šešis mėnesius;
 Jms 5 18 ir jis vėl meldė, ir dangus davė lietaus, o žemė užaugino savo vaisių.
 Jms 5 19 Mano broliai, jeigu kas iš jūsų nuklystų nuo tiesos ir kas nors jį atverstų, -
 Jms 5 20 težino, kad, sugrąžindamas nusidėjėlį iš jo klystkelio, išgelbės sielą nuo mirties ir uždengs daugybę nuodėmių.
 1Pt 1 1 Petras, Jėzaus Kristaus apaštalas, ateiviams, pasklidusiems Ponte, Galatijoje, Kapadokijoje, Azijoje ir Bitinijoje,
 1Pt 1 2 išrinktiems išankstiniu Dievo Tėvo numatymu, Dvasios pašventinimu, kad būtų klusnūs ir apšlakstyti Jėzaus Kristaus krauju. Tepadaugėja jums malonė ir ramybė!
 1Pt 1 3 Tebūnie palaimintas Dievas, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvas, kuris iš savo didžio gailėstingumo Jėzaus Kristaus prikėlimu iš numirusių atgimdė mus gyvai vilčiai,
 1Pt 1 4 nenykstančiam, nesuteptam ir nevystančiam palikimui, kuris paruoštas jums danguje.
 1Pt 1 5 Dievo jėga per tikėjimą jūs esate saugomi išgelbėjimui, kuris parengtas apsirinkti paskutiniu laiku.
 1Pt 1 6 Tuo džiaukitės, nors dabar, jei reikia, trumpai kenčiate įvairiuose išmėginimuose,
 1Pt 1 7 kad jūsų išbandytas tikėjimas, brangesnis už pragaištantį auksą, nors

ir ugnimi ištirtą, būtų pripažintas vertas gyriaus, garbės ir šlovės, kai apsireikš Jėzus Kristus.

1Pt 1 8 Jūs mylite Jį, nors ir nesate Jo matę; tikėdami Jį, nors ir neregėdami, džiaugiatės neišsakomu ir šlovingiausiu džiaugsmu.

1Pt 1 9 gaudami jūsų tikėjimo tikslą- sielų išgelbėjimą.

1Pt 1 10 Šito išgelbėjimo ieškojo ir kruopščiai jį tyrinėjo pranašai, kurie pranašavo apie jums skirtąją malonę.

1Pt 1 11 Jie tyrinėjo, kurį ir kokį laiką skelbė juose esanti Kristaus Dvasia, iš anksto nurodžiusi Kristaus kentėjimus ir juos lydincią šlovę.

1Pt 1 12 Jiems buvo apreiškta, kad jie ne sau, bet mums tarnavo tuo, kas dabar pranešta jums per tuos, kurie paskelbė Evangeliją Šventąja Dvasia, pasiųsta iš dangaus; į tai trokšta pažvelgti angelai.

1Pt 1 13 Todėl, susijusę savo proto strėnas, būkite blaivūs ir visiškai pasitikėkite malone, kuri bus jums suteikta, kai apsireikš Jėzus Kristus.

1Pt 1 14 Kaip klusnūs vaikai, nepasiduokite ankstesniems savo neišmaningumo laikų geiduliams,

1Pt 1 15 bet, kaip šventas yra Tas, kuris jus pašaukė, taip ir jūs būkite šventi visu savo elgesiu,

1Pt 1 16 nes parašyta: "Būkite šventi, nes Aš esu šventas".

1Pt 1 17 Ir jei kaip Tėvo šaukiate To, kuris nešališkai teisia pagal kiekvieno darbą, su baime elkitės savo viešnagės metu,

1Pt 1 18 žinodami, kad esate atpirkti nuo betikslio iš protėvių paveldėto gyvenimo būdo ne nykstančiais turtais, sidabru ar auksu,

1Pt 1 19 bet brangiuoju krauju Kristaus, to avinėlio be kliaudos ir dėmės.

1Pt 1 20 Jis buvo numatytas dar prieš pasaulio sutvėrimą, o apreiškta šiais paskutiniaisiais laikais jums,

1Pt 1 21 per Jį įtikėjusiems Dievą, kuris prikėlė Jį iš numirusių ir suteikė Jam šlovę, kad jūs tikėtumėte ir vilktumėte Dievu.

1Pt 1 22 Nuskaidrinę savo sielas Dvasia klusnumu tiesai dėl neveidmainiškos brolių meilės, karštai iš tyros širdies mylėkite vieni kitus.

1Pt 1 23 Jūs esate atgimę ne iš pranykstančios, bet iš nenykstančios sėklos gyvu ir amžinai pasiliekančiu Dievo žodžiu.

1Pt 1 24 Mat "kiekvienas kūnas-tartum žolynas, ir visa žmogaus garbė tarsis žolyno žiedas. Žolynas sudžiūsta, ir jo žiedas nubyra,

1Pt 1 25 bet Viešpaties žodis išlieka per amžius". Toks yra jums paskelbtas Evangelijos žodis.

1Pt 2 1 Taigi, atmetę visokį blogį, visokią klastą ir veidmainystes, pavyduliavimus ir visokias apkalbas,

1Pt 2 2 lyg naujagimiai troškite tyro žodžio pieno, kad nuo jo augtumėte išgelbėjimui,

1Pt 2 3 jeigu tikrai paragavote, koks Viešpats yra maloningas.

1Pt 2 4 Ženkite prie Jo, gyvojo akmens, tiesa, žmonių atmesto, bet Dievo išrinkto, brangaus,

1Pt 2 5 ir patys, kaip gyvieji akmenys, statydinkitės į dvasinius namus, kad būtumėte šventa kunigystė ir atnašautumėte dvasines aukas, priimtinas Dievui per Jėzų Kristų.

1Pt 2 6 Todėl Rašte pasakyta: "Štai dedu Sione kertinį akmenį, rinktinį, brangų; ir kas tiki Jį, nebus sugėdintas".

1Pt 2 7 Tad jums, kurie tikite, Jis yra brangus, o nepaklūstantiems "tas statytojų atmetas akmuo tapo kertiniu akmeniu,

1Pt 2 8 suklupimo akmeniu ir papiktinimo uola". Jie suklumpa, neklusydami žodžio; tam jie ir skirti.

1Pt 2 9 O jūs esate "išrinktoji giminė, karališkoji kunigystė, šventoji tauta, ypatingi žmonės, kad skelbtumėte dorybes" To, kuris pašaukė jus iš tamsybių į savo nuostabią šviesą.

1Pt 2 10 Seniau ne tauta, dabar Dievo tauta, seniau neradę gailestingumo, dabar jį suradę.

1Pt 2 11 Mylimieji, maldauju jus kaip svečius ir ateivius: susilaikykite nuo kūno geidulių, kurie kovoja prieš sielą.

1Pt 2 12 Jūsų elgesys tarp pagonių tebūna kilnus, kad jie už tai, už ką šmeižia jus kaip piktadarius, pamatę jūsų gerus darbus, imtų šlovinti Dievą aplankymo dieną.

1Pt 2 13 Būkite klusnūs kiekvienai žmonių valdžiai dėl viešpaties: tiek karaliui, kaip vyriausiajam,

1Pt 2 14 tiek valdytojams, kaip jo pasiųstiems bausti piktadarių ir pagirti geradarių.

1Pt 2 15 Mat tokia Dievo valia, kad, darydami gera, nutildytumėte neprotingų žmonių neišmanymą.

1Pt 2 16 Elkitės kaip laisvi; ne kaip tie, kurie laisve pridengia blogį, bet kaip Dievo tarnai.

1Pt 2 17 Gerbkite visus, mylėkite broliją, bijokite Dievo, gerbkite karalių.

1Pt 2 18 Tarnai, su visa baime būkite klusnūs šeimininkams, ne tik geriems ir švelniems, bet ir rūstiems.

1Pt 2 19 Girtina, jeigu kas dėl Dievo pažinimo pakelia skausmus, nekaltai

kentėdamas.

- 1Pt 2 20 Menka garbė, jei jūs kantrūs, kai esate plakami už nusikaltimus. Bet kai esate kantrūs, darydami gera ir kentėdami, Dievo akyse tai verta pagyrimo.
- 1Pt 2 21 Juk jūs tam pašaukti; ir Kristus kentėjo už mus, palikdamas mums pavyzdį, kad eitumėte Jo pėdomis.
- 1Pt 2 22 Jis "nepadarė nuodėmės, ir Jo lūpose nerasta klastos".
- 1Pt 2 23 Šmeižiamas neatsakė tuo pačiu, kentėdamas negrasino, bet pavedė save Tam, kuris teisias teisingai.
- 1Pt 2 24 Jis pats savo kūne užnešė mūsų nuodėmes ant medžio, kad mirę nuodėmės, gyventume teisingumui. "Jo žaizdomis jūs buvote išgydyti".
- 1Pt 2 25 Jūs buvote tarsį klaidžiojančios avys, o dabar sugrįžote pas savo sielų Ganytoją ir Sargą.
- 1Pt 3 1 Jūs, žmonos, būkite klusnios savo vyrams, kad tie, kurie neklauso žodžio, ir be žodžio būtų laimėti savo žmonių elgesiu,
- 1Pt 3 2 matydami jūsų gyvenimo skaistumą ir dievobaimingumą.
- 1Pt 3 3 Tegu puošia jus ne išorė-supinti plaukai, aukso papuošalai ar ištaigingi drabužiai, -
- 1Pt 3 4 bet paslėptas širdies žmogus: nenykstančia, romia ir taikinga dvasia, kuri labai brangi Dievo akyse.
- 1Pt 3 5 Juk kadaise taip ir puošdavosi šventos moterys, kurios turėjo viltį Dieve, būdamos klusnios savo vyrams.
- 1Pt 3 6 Taip Sara klausė Abraomo ir vadino jį viešpačiu. Jūs tapote jos dukterimis, darydamos gera ir nebijodamos jokių bauginimų.
- 1Pt 3 7 Ir jūs, vyrai, gyvenkite su žmonomis supratingai, kaip su silpnesniu indu, gerbdami jas kaip gyvenimo malonės bendrapaveldėtojas, kad jūsų maldos nebūtų trukdomos.
- 1Pt 3 8 Galiausiai visi būkite vienminčiai, užjaučiantys kitus, mylintys brolius, gailėstingi, draugiški.
- 1Pt 3 9 Neatsilyginkite piktu už pikta ar keiksmu už keiksmą, bet, priešingai, laiminkite, žinodami, kad ir patys esate pašaukti paveldėti palaiminimo.
- 1Pt 3 10 "Kas trokšta mylėti gyvenimą ir matyti gerų dienų, tepažaboja liežuvį nuo pikto ir lūpas nuo klastingų kalbų.
- 1Pt 3 11 Tegu jis nusigręžia nuo pikto ir daro gera, teieško ramybės ir tesiveja ją.
- 1Pt 3 12 Viešpaties žvilgsnis lydi teisiuosius, ir Jo ausys girdi jų maldas, bet viešpaties veidas-prieš darančius pikta".
- 1Pt 3 13 Kas gi jums pakenks, jei darysite gera?
- 1Pt 3 14 Bet jei jums ir tektų kentėti už teisumą, -jūs palaiminti! "Jų gasdinimo neišsigąskite ir nesutrikite".
- 1Pt 3 15 Šventu laikykite viešpatį Dievą savo širdyse, visada pasiruošę atsakyti kiekvienam klausiančiam apie jumyse esančią viltį romiai ir pagarbiai,
- 1Pt 3 16 turėdami tyrą sąžinę, kad šmeižiantys jūsų gerą elgesį Kristuje liktų sugėdinti.
- 1Pt 3 17 Geriau, jei tokia būtų Dievo valia, kentėti už gerus darbus negu už piktus.
- 1Pt 3 18 Ir Kristus vieną kartą kentėjo už nuodėmes, teisusis už neteisiuosius, kad mus nuvestų pas Dievą, beje, kūnu numarintas, bet atgaivintas Dvasia.
- 1Pt 3 19 Ja jis nužengė žemyn ir skelbė kalėjime esančioms dvasioms,
- 1Pt 3 20 kurios kadaise buvo neklusnios, kai Nojaus dienomis Dievo kantrybė laukė, bestatant arką, kuria nedaugelis, tai yra aštuonios sielos, buvo išgelbėtos vandeniu.
- 1Pt 3 21 Ir mus dabar gelbsti tų įvykių vaizdiny-krikštas. Jis nėra kūno nešvaros nuplovimas, bet grynos sąžinės atsakas Dievui per prisikėlimą Jėzaus Kristaus,
- 1Pt 3 22 kuris, įžengęs į dangų, yra Dievo dešinėje; Jam yra pavaldūs angelai, valdžios ir jėgos.
- 1Pt 4 1 Kadangi Kristus kentėjo kūnu už mus, tai ir jūs apsiginkluokite ta pačia mintimi, -nes kas kenčia kūnu, tas pametė nuodėmę,
- 1Pt 4 2 kad likusį laiką kūne gyventų nebe žmonių aistromis, o Dievo valia.
- 1Pt 4 3 Gana, kad praėjusį laiką buvome pasidavę pagonių valiai ir gyvenome gašliai, geidulingai, girtuokliavome, užavome, puotavome ir pasiduodavome bjaurioms stambeldystėms.
- 1Pt 4 4 Todėl jiems stebėtina, kad jūs nebebėgate kartu su jais pasinerti į tą patį ištvirkimo potvynį, ir jie piktžodžiauja.
- 1Pt 4 5 Jie turės duoti apyskaitą Tam, kuris pasiruošęs teisti gyvuosius ir mirusiuosius.
- 1Pt 4 6 Todėl buvo paskelbta Evangelija ir mirusiems, kad jie, nors ir nuteisti kūne kaip žmonės, gyventų dvasia kaip Dievas.
- 1Pt 4 7 Visų dalykų galas artį. Todėl būkite blaivūs ir budėkite maldose.
- 1Pt 4 8 Visų pirma karštai mylėkite vienas kitą, nes meilė uždengia gausybę nuodėmių.
- 1Pt 4 9 Būkite tarpusavyje svetingi be murmėjimo.
- 1Pt 4 10 Tarnaukite vieni kitiems kaip geri visokeriopos Dievo malonės tvarkytojai, sulig kiekvieno gautąją dovaną.
- 1Pt 4 11 Jei kas kalba, tekalba kaip Dievo žodžius; jei kas tarnauja, tegul

tarnauja pagal Dievo teikiamus sugebėjimus, kad visuose dalykuose per Jėzų Kristų būtų pašlovinamas Dievas. Jam šlovė ir valdžia per amžių amžius! Amen.

1Pt 4 12 Mylimieji, nesistebėkite, kad jus degina ugnis, lyg jums būtų atsitikę kas keista, nes taip darosi jums išbandyti.

1Pt 4 13 Verčiau džiaukitės, dalyvaudami Kristaus kentėjimuose, kad ir tada, kai Jo šlovė apsireikš, galėtumėte džiugauti dideliu džiaugsmu.

1Pt 4 14 Jei jus užgaulioja dėl Jėzaus vardo, -jūs palaiminti, nes šlovės ir Dievo Dvasia ilsisi ant jūsų. Jų ji keikiama, o jūsų -šlovinama.

1Pt 4 15 Tik tegul niekas iš jūsų nekenčia kaip žmogžudys, vagis, piktadarys ar įkyruolis, besikišąs į kitų reikalus.

1Pt 4 16 Bet jei kenčia kaip krikščionis, tegul nesigėdija, o tešlovina dėl to Dievą.

1Pt 4 17 Nes jau metas prasidėti teismui nuo Dievo namų; ir jeigu jis pirmiausia prasideda nuo mūsų, tai koks galas laukia tų, kurie neklauso Dievo Evangelijos?!

1Pt 4 18 Ir "jeigu teisusis vos ne vos išsigelbės, tai kur pasidės bedievis ir nusidėjėlis!"

1Pt 4 19 Todėl tie, kurie kenčia pagal Dievo valią, tepaveda savo sielas Jam, ištikimajam Kūrėjui, darydami gera.

1Pt 5 1 Jūsų vyresnius raginu aš, irgi vyresnysis, Kristaus kentėjimų liudytojas ir dalyvis šlovės, kuri bus apreiškta:

1Pt 5 2 ganykite pas jus esančią Dievo kaimenę, prižiūrėdami ją ne iš prievartos, bet noriai, ne dėl nešvaraus pelno, bet uoliai,

1Pt 5 3 ne kaip viešpataujantys jums patikėtiems, bet būdami pavyzdžiu kaimenei.

1Pt 5 4 O kai pasirodys Vyriausiasis Ganytojas, jūs gausite nevystantį šlovės vainiką.

1Pt 5 5 Taip pat jūs, jaunesnieji, būkite klusnūs vyresniesiems. Ir visi, paklusdami vieni kitiems, apsilaukite nuolankumų, nes "Dievas išdidiems priešinasi, o nuolankiesiems teikia malonę".

1Pt 5 6 Tad nusižeminkite po galingą Dievo ranką, kad Jis išaukštintų jus metui atėjus.

1Pt 5 7 Meskite ant Jo savo rūpesčius, nes Jis jums rūpinasi.

1Pt 5 8 Būkite blaivūs ir budrūs, nes jūsų priešas velnias slankioja aplinkui kaip riaumojantis liūtas, tykodamas kurį nors praryti.

1Pt 5 9 Pasipriešinkite jam tvirtu tikėjimu, žinodami, kad tokius pačius kentėjimus patiria jūsų broliai pasaulyje.

1Pt 5 10 O visokeriopos malonės Dievas, pašaukęs mus į savo amžinąją šlovę Kristuje Jėzuje, pats jus, trumpai pakentėjusius, išstobulins, sutvirtins, sustiprins ir pastatys ant tvirto pagrindo.

1Pt 5 11 Jam šlovė ir valdžia per amžių amžius! Amen.

1Pt 5 12 Per Silvaną, ištikimąjį brolių, -tokiu jį laikau, -aš jums trumpai parašiau, ragindamas ir liudydamas, kad tai yra tikroji Dievo malonė, kurioje jūs stovite.

1Pt 5 13 Jus sveikina kartu išrinktoji Babilone ir mano sūnus Morkus.

1Pt 5 14 Sveikinkite vieni kitus meilės pabučiavimu! Ramybė jums visiems, kurie esate Kristuje Jėzuje! Amen.

2Pt 1 1 Simonas Petras, Jėzaus Kristaus tarnas ir apaštalas, gavusiems su mumis lygiai brangų tikėjimą mūsų Dievo ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus teisumu.

2Pt 1 2 Malonė ir ramybė tepadaugėja jums Dievo ir mūsų Viešpaties Jėzaus pažinimu.

2Pt 1 3 Jo dieviška jėga padovanojo mums viską, ko reikia gyvenimui ir dievotumui, per pažinimą To, kuris pašaukė mus šlove ir dorybė.

2Pt 1 4 Drauge Jis davė mums be galo didžius bei brangius pažadus, kad per juos taptume dieviškosios prigimties dalininkais, ištrūkė iš sugedimo, kuris sklinda pasaulyje geiduliais.

2Pt 1 5 Todėl, parodydami visą stropumą, praturtinkite savo tikėjimą dorybe, dorybė-pažinimu,

2Pt 1 6 pažinimą-susivaldymu, susivaldymą-išverme, išvermę-maldingumu,

2Pt 1 7 maldingumą-brolybe, brolybę-meile.

2Pt 1 8 Jei šie dalykai jumoje gyvuoja ir tarpsta, jie neduoda jums apsileisti ir likti bevaisiams mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus pažinime.

2Pt 1 9 O kam jų trūksta, tas aklas ir trumparegis, užmiršęs, kad yra apvalytas nuo savo senųjų nuodėmių.

2Pt 1 10 Todėl, broliai, dar uoliau stenkitės sutvirtinti savąjį pašaukimą ir išrinkimą. Tai darydami, jūs niekada nesuklupsite.

2Pt 1 11 Šitaip dar plačiau atsivers jums įėjimas į amžinąją mūsų Viešpaties ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus karalystę.

2Pt 1 12 Todėl aš niekad nesiliausiu jums priminęs šiuos dalykus, nors jūs ir žinote juos ir esate sutvirtinti turimoje tiesoje.

2Pt 1 13 Manau, kad teisinga, kol esu šioje palapinėje, žadinti jus paraginimais.

2Pt 1 14 Žinau, kad greitai ateis mano palapinės nugriovimo metas, kaip ir mūsų Viešpats Jėzus Kristus man apreiškė.

2Pt 1 15 Bet aš pasistengsiu, kad ir man išskelčiau, jūs kiekvieną metą galėtumėte tai prisiminti.

2Pt 1 16 Juk mes skelbėme jums mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus galybę ir atėjimą, ne mėgdžiodami gudriai išgalvotas pasakas, bet kaip savo akimis matę Jo didybę liudytojai.

2Pt 1 17 Jis gavo iš Dievo Tėvo garbę ir šlovę, kai iš tobulybės šlovės nuskambėjo Jam balsas: "Šitas yra mano mylimasis Sūnus, kuriuo Aš gėriuosi".

2Pt 1 18 Tą balsą mes girdėjome aidint iš dangaus, kai buvome su Juo ant šventojo kalno.

2Pt 1 19 Taip pat mes turime dar tvirtesnį pranašų žodį. Jūs gerai darote, laikydami esį jo tarsį žiburio, šviečiančio tamsioje vietoje, kol išauš diena ir jūsų širdyse užtekės aušrinė žvaigždė.

2Pt 1 20 Pirmiausia žinokite, kad jokia Rašto pranašystė negali būti savavališkai aiškinama,

2Pt 1 21 nes pranašystė niekada nėra atėjusi žmogaus valia, bet kalbėjo Šventosios Dvasios įkvėpti šventi Dievo žmonės.

2Pt 2 1 Buvo tautoje ir netikrų pranašų, kaip ir tarp jūsų bus netikrų mokytojų, kurie paslapčia įves pražūtingų erezijų, išsigindami net juos atpirkusio Viešpaties, ir užsitrauks greitą žlugimą.

2Pt 2 2 Daugelis paseks jų pražūtingais keliais, ir dėl jų bus piktžodžiaujama tiesos keliui.

2Pt 2 3 Iš godumo jie išnaudos jus suktais žodžiais. Bet nuo seno pasmerkimas jų laukia ir žuvis nesnaudžia.

2Pt 2 4 Dievas nepagailėjo nusidėjusių angelų, bet surišo juos tamsos raiščiais giliausiose pragaro gelmėse, kur laiko juos teismui.

2Pt 2 5 Jis nepagailėjo senojo pasaulio, tik išsaugojo teisumo šauklį Nojų ir dar septynetą, kai siuntė bedievių pasauliui tvaną.

2Pt 2 6 Paversdamas pelenais Sodomos ir Gomoros miestus, pasmerkė juos žlugti ir taip davė pavyzdį ateities bedieviams.

2Pt 2 7 Išgelbėjo teisųjį Lotą, varginamą nedorėlių palaido elgesio,

2Pt 2 8 nes tarp jų gyvenantis šis teisusis diena iš dienos vargino savo teisią sielą, matydamas ir girdėdamas nedorus darbus.

2Pt 2 9 Viešpats žino, kaip išgelbėti pamaldžiuosius nuo išbandymo ir kaip išlaikyti nedoruosius teismo dienai ir bausmei,

2Pt 2 10 o ypač tuos, kurie pasiduoda nešvariems kūno geismams ir niekina viešpatystę. Ižūlūs ir savavaliai! Jie nesudreba, piktžodžiaudami šlovingi esiems,

2Pt 2 11 tuo tarpu angelai, aukštesni jėga ir galia, Viešpaties akivaizdoje neištaria jiems piktžodžių kaltinimo.

2Pt 2 12 Bet jie, kaip neprotingi gyvuliai, gimę sugavimui ir užmušimui, piktžodžiauja tam, ko nesupranta, ir pražus savo sugedime,

2Pt 2 13 gaudami atpildą už nusikaltimus. Jie laiko pramoga lėbauti dienos metu. Jie susitepę ir iškrypę, smarkaudami savo apgaulėmis vaišinas su jumis.

2Pt 2 14 Jų akys kupinos svetimavimo, nepasotinamos nuodėmės. Jie suvedžioja svyruojančias sielas. Jų širdis išlavinta godumo. Jie prakeikimo vaiškai.

2Pt 2 15 Palikę teisingą kelią, jie nuklydo ir pasuko Bosoro sūnaus Balaamo keliu, kuris pamėgo neteisumo atlygį,

2Pt 2 16 tačiau buvo subartas dėl savo nedorybės: nebylus asilas prabilo žmogaus balsu ir sutrukdė pranašo beprotystę.

2Pt 2 17 Jie yra šaltiniai be vandens, audros genami debesys; jiems skirta juodžiausia tamsybė per amžius.

2Pt 2 18 Skelbdami išpūstas ir tuščias kalbas, kūno geismai ir pasileidimu jie suvilioja tuos, kurie yra vos pasprukę nuo gyvenančių paklydime.

2Pt 2 19 Jie žada šiems laisvę, patys būdami sugedimo vergai: juk nugalėtasis tampa nugalėjusiojo vergu.

2Pt 2 20 Bet jeigu, ištrūkę iš pasaulio purvyno viešpaties ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus pažinimu, jie ir vėl jame įklimpę pralaimi, tai jiems paskui darosi blogiau negu pirma.

2Pt 2 21 Jiems būtų buvę geriau iš viso nepažinti teisumo kelio, negu, jį pažinus, nusigręžti nuo jo.

2Pt 2 22 Jiems nutiko, kaip sako teisinga patarlė: "Šuo sugrįžta prie savo vėmalų", ir: "Išmaudyta kiaulė vėl voliojasi purvynė".

2Pt 3 1 Mylimieji, tai jau antras laiškas, kurį jums rašau. Šiuose laiškuose žadinu jūsų tyras mintis prisiminimais,

2Pt 3 2 kad atsimintumėte šventųjų pranašų iš anksto paskelbtus žodžius ir mūsų-Viešpaties ir Gelbėtojo apaštalo įsakymą.

2Pt 3 3 Pirmiausia žinokite, kad paskutinėmis dienomis pasirodys šaipūnai, gyvenantys savo geiduliais

2Pt 3 4 ir kalbantys: "Kur Jo atėjimo pažadas? Juk nuo to laiko, kai užmigo protėviai, visa pasilieka kaip buvę nuo sutvėrimo pradžios".

2Pt 3 5 Mat jiems, to norintiems, yra paslėpta, kad nuo seno buvo dangūs ir žemė, iš vandens ir per vandenį sutvarkyta Dievo žodžiu.

2Pt 3 6 Todėl ir ano meto pasaulis žuvo, vandeniui užtvindytas.

2Pt 3 7 O dabartiniai dangūs ir žemė tuo pačiu žodžiu palaikomi ugniai, saugomi teismo dienai ir bedievių žmonių žuvimui.

2Pt 3 8 Tačiau, mylimieji, vienas dalykas neturi likti jūsų nepastebėtas: viena diena pas Viešpatį yra kaip tūkstantis metų, ir tūkstantis metų-kaip viena diena.

2Pt 3 9 Viešpats nedelsia ištesėti savo pažado, kaip kai kurie mano, bet kantriai elgiasi su mumis, nenorėdamas, kad kuris pražūtų, bet kad visi atsiverstų.

2Pt 3 10 O Viešpaties diena ateis kaip vagis naktį. Tada dangūs praeis su smarkiu užesiu, elementai sutirps karštyje, ir žemė su savo kūriniais sudegs.

2Pt 3 11 Jeigu visa taip suirs, tai kaip reikėtų pasižymėti šventu elgesiu ir dievotumu jums,

2Pt 3 12 laukiantiems ir skubinantiesiems Dievo dienos atėjimą, kai dangūs suirs liepsnose ir elementai sutirps iš karščio!

2Pt 3 13 Tačiau mes pagal Jo pažadą laukiame naujo dangaus ir naujos žemės, kuriuose gyvena teisumas.

2Pt 3 14 Todėl, mylimieji, šito laukdami, stenkitės, kad Jis rastų jus taikoje, nesuteptus ir nepeiktinus.

2Pt 3 15 Mūsų Viešpaties kantrumą laikykite išgelbėjimu, kaip jums parašė ir mūsų mylimas brolis Paulius pagal jam duotą išmintį;

2Pt 3 16 jis taip kalba apie šituos dalykus visuose laiškuose. Juose esama sunkiai suprantamų dalykų, kuriuos neišmokyti ir svyruojantys iškreipia, aiškindami, kaip ir kitus Raštus, savo pačių pražūčiai.

2Pt 3 17 Tad jūs, mylimieji, iš anksto tai žinodami, saugokitės, kad, nedorėlių paklydimo traukiami, nenupultumėte nuo savo stiprybės.

2Pt 3 18 Aukite malone ir mūsų Viešpaties ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus pažinimu. Jam šlovė dabar ir per amžius! Amen.

1Jh 1 1 Kas buvo nuo pradžios, ką girdėjome ir savo akimis regėjome, ką matėme ir mūsų rankos lietė, -tai skelbiame apie gyvenimo žodį.

1Jh 1 2 Gyvenimas pasirodė, ir mes regėjome ir liudijame, ir skelbiame jums šį amžinąjį gyvenimą, kuris buvo pas Tėvą ir pasirodė mums.

1Jh 1 3 Ką matėme ir girdėjome, mes skelbiame jums, kad ir jūs turėtumėte bendravimą su mumis. O mūsų bendravimas yra su Tėvu ir su Jo Sūnumi Jėzumi Kristumi.

1Jh 1 4 Ir tai rašome jums, kad jūsų džiaugsmas būtų tobulas.

1Jh 1 5 Tai yra žinia, kurią išgirdome iš Jo ir skelbiame jums, kad Dievas yra šviesa ir Jame nėra jokios tamsybės.

1Jh 1 6 Jei sakome, kad bendraujame su Juo, o vaikščiojame tamsoje, - meluojame ir nevykdome tiesos.

1Jh 1 7 O jei vaikščiojame šviesoje, kaip ir Jis yra šviesoje, mes bendraujame vieni su kitais, ir Jo Sūnaus Jėzaus Kristaus kraujas apvalo mus nuo visų nuodėmių.

1Jh 1 8 Jei sakome, kad neturime nuodėmės, -klaidiname patys save, ir nėra mumyse tiesos.

1Jh 1 9 Jeigu išpažįstame savo nuodėmes, Jis ištikimas ir teisingas, kad atleistų mums nuodėmes ir apvalytų mus nuo visų nedorybių.

1Jh 1 10 Jei sakome, kad nesame nusidėję, darome Jį melagių, ir nėra mumyse Jo žodžio.

1Jh 2 1 Mano vaikeliai, rašau jums tai, kad nenusidėtumėte. O jei kuris nusidėtų, tai mes turime užtarėją pas Tėvą, teisųjį Jėzų Kristų.

1Jh 2 2 Jis yra permaldavimas už mūsų nuodėmes, ir ne tik už mūsų, bet ir už viso pasaulio.

1Jh 2 3 Iš to mes patiriame, kad Jį pažįstame, jei laikomės Jo įsakymų.

1Jh 2 4 Kas sako: "Aš Jį pažįstu", bet Jo įsakymų nesilaiko, tas melagis, ir nėra jame tiesos.

1Jh 2 5 O kas laikosi Jo žodžių, tame iš tiesų Dievo meilė tobula tapo. Iš to ir pažįstame, jog Jame esame.

1Jh 2 6 Kas sako esąs Jame, tas turi pats taip elgtis, kaip ir Jis elgėsi.

1Jh 2 7 Broliai, aš jums nerašau naujo įsakymo, bet seną įsakymą, kurį turėjote nuo pradžios. Senas įsakymas yra žodis, kurį girdėjote nuo pradžios.

1Jh 2 8 Ir vis dėlto rašau jums naują įsakymą, kuris tikras Jame ir jumyse, nes tamsa traukiasi, o tikroji šviesa jau šviečia.

1Jh 2 9 Kas sakosi esąs šviesoje, o savo brolio nekenčia, tas dar tebėra tamsoje.

1Jh 2 10 Kas myli savo brolių, tas pasilieka šviesoje, ir jame nėra nieko piktinančio.

1Jh 2 11 O kas savo brolio nekenčia, tas yra tamsoje, vaikščioja tamsoje ir nežino, kur eina, nes tamsa užgulė jam akis.

1Jh 2 12 Rašau jums, vaikeliai, nes dėl Jo vardo atleistos jums nuodėmės.

1Jh 2 13 Rašau jums, tėvai, nes pažinote Tą, kuris yra nuo pradžios. Ir jums, jaunuoliai, rašau, nes nugalėjote piktaįjį. Rašau jums, vaikeliai, nes pažinote Tėvą.

1Jh 2 14 Parašiau jums, tėvai, nes pažinote Tą, kuris yra nuo pradžios.

1Jh 2 15 Parašiau jums, jaunuoliai, nes jūs stiprūs ir jumyse laikosi Dievo žodis, ir jūs nugalėjote piktaįjį.

1Jh 2 15 Nemylėkite pasaulio, nei to, kas yra pasaulyje. Jei kas myli pasaulį, nėra jame Tėvo meilės,

1Jh 2 16 nes visa, kas pasaulyje, tai kūno geismas, akių geismas ir gyvenimo išdidumas, o tai nėra iš Tėvo, bet iš pasaulio.

1Jh 2 17 Praeina pasaulis ir jo geismai, bet kas vykdo Dievo valią, tas išlieka per amžius.

1Jh 2 18 Vaikeliai, tai paskutinė valanda. Kaip esate girdėję, kad ateis antikristas, tai jau dabar pasirodė daug antikristų. Iš to sprendžiame, jog tai paskutinė valanda.

1Jh 2 19 Jie yra išėję iš mūsų, tačiau nebuvo mūsų škieiai. Jeigu jie būtų buvę mūsų škieiai, jie būtų likę su mumis. Bet turėjo paaiškėti, jog ne visi yra mūsų škieiai.

1Jh 2 20 Bet jūs turite Šventojo patepimą ir žinote viską.

1Jh 2 21 Aš parašiau jums ne kaip nežinantiems tiesos, bet todėl, kad pažįstate ją, o iš tiesos negali kilti joks melas.

1Jh 2 22 Kas yra melagis, jeigu ne tas, kuris neigia, kad Jėzus yra Pateptasis? Tas yra antikristas, kuris neigia Tėvą ir Sūnų.

1Jh 2 23 Kiekvienas, kas neigia Sūnų, neturi ir Tėvo. Kas išpažįsta Sūnų, tas turi ir Tėvą.

1Jh 2 24 Todėl tepasilieka jumyse tai, ką girdėjote nuo pradžios. Jeigu tai, ką girdėjote nuo pradžios, pasilieka jumyse, tada ir jūs pasiliksime Sūnuje ir Tėve.

1Jh 2 25 Štai pažadas, kurį Jis pats mums davė, -amžinasis gyvenimas.

1Jh 2 26 Aš tai parašiau apie tuos, kurie jus klaidina.

1Jh 2 27 Bet patepimas, kurį iš Jo gavote, pasilieka jumyse, ir nereikia, kad jus kas nors mokyty, nes pats Jo patepimas moko jus visko, ir jis yra tiesa, o ne melas. Ir kadangi jis jus pamokė, jūs Jame pasiliksime.

1Jh 2 28 Taigi dabar, vaikeliai, pasilikite Jame, kad, kai Jis pasirodys, turėtumėte pasitikėjimą ir, kai Jis ateis, nebūtume prieš Jį sugėdinti.

1Jh 2 29 Jei žinote, kad Jis teišus, tai žinokite, kad kiekvienas, kuris vykdo teisumą, iš Jo yra gimęs.

1Jh 3 1 Žiūrėkite, kokia meile apdovanojo mus Tėvas: mes vadinamės Dievo vaikai-ir esame! Pasaulis nepažįsta mūsų, nes ir Jo nepažino.

1Jh 3 2 Mylimieji, dabar mes esame Dievo vaikai, bet dar nepasirodė, kas būšime. Mes žinome, kad, kai Jis pasirodys, būšime panašūs į Jį, nes matysime Jį tokį, koks Jis yra.

1Jh 3 3 Kiekvienas, kas turi Jame tokią viltį, skaisina pats save, nes ir Jis yra skaisčius.

1Jh 3 4 Kiekvienas, kuris daro nuodėmę, laužo įstatymą. Nuodėmė- tai įstatymo laužymas.

1Jh 3 5 Jūs žinote, jog Jis pasirodė, kad sunaikintų mūsų nuodėmes, ir Jame nėra nuodėmės.

1Jh 3 6 Kas pasilieka Jame, tas nenusideda. Kiekvienas nuodėmiaujantis Jo neregėjo ir nepažino.

1Jh 3 7 Vaikeliai! Tegul niekas jūsų nesuklaidina! Vykantis teisumą yra teisus, kaip ir Jis teisus.

1Jh 3 8 Kas daro nuodėmę, tas iš velnio, nes velnias nuodėmiauja nuo pat pradžios. Todėl ir pasirodė Dievo Sūnus, kad sugriautų velnio darbus.

1Jh 3 9 Kas yra gimęs iš Dievo, nedaro nuodėmės, nes jame laikosi Dievo sėkla. Jis negali nuodėmiauti, nes yra gimęs iš Dievo.

1Jh 3 10 Taip išaiškėja Dievo vaikai ir velnio vaikai: tas, kuris nevykdo teisumo, nėra iš Dievo; taip pat tas, kuris savo brolio nemyli.

1Jh 3 11 Tokia yra žinia, kurią girdėjote nuo pradžios: mes turime mylėti vieni kitus.

1Jh 3 12 Ne kaip Kainas, kuris buvo iš piktojo ir nužudė savo brolių. Kodėl nužudė? Todėl, kad jo darbai buvo pikti, o brolio-teišs.

1Jh 3 13 Nesistebėkite, broliai, jei pasaulis jūsų nekenčia.

1Jh 3 14 Mes žinome, jog iš mirties perėjome į gyvenimą, nes mylime brolius. Kas nemyli savo brolio, tas pasilieka mirtyje.

1Jh 3 15 Kiekvienas, kas nekenčia savo brolio, yra žmogžudys, o jūs žinote, kad joks žmogžudys neturi amžinojo gyvenimo, jame pasiliekančio.

1Jh 3 16 Mes iš to pažinome meilę, kad Jis už mus paguldė savo gyvybę. Ir mes turime guldyti savo gyvybę už brolius.

1Jh 3 17 Bet jei kas turi šio pasaulio turty ir, matydamas savo brolių stokojantį, užrakina jam savo širdį, - kaip jame pasiliks Dievo meilė?

1Jh 3 18 Mano vaikeliai, nemylėkime žodžiu ar liežuviu, bet darbu ir tiesa.

1Jh 3 19 Tuo mes pažįstame, jog esame iš tiesos, ir Jo aki vaizdoje nurami name savo širdį.

1Jh 3 20 Jei mūsų širdis mus smerkia, Dievas didesnis už mūsų širdį ir žino viską.

1Jh 3 21 Mylimieji, jei mūsų širdis mūsų nesmerkia, pasitikime Dievu

1Jh 3 22 ir gauname iš Jo, ko tik prašome, nes laikomės Jo įsakymų ir darome, kas Jam patinka.

1Jh 3 23 O štai Jo įsakymas: kad tikėtume Jo Sūnaus Jėzaus Kristaus vardą ir mylėtume vieni kitus, kaip Jo įsakytą.

1Jh 3 24 Kas laikosi Jo įsakymų, pasilieka Jame ir Jis tame. O kad Jis mumyse

pasilieka, žinome iš Dvasios, kurią Jis mums davė.
 1Jh 4 1 Mylimieji, ne kiekviena dvasia tikėkite, bet ištirkite dvasias, ar jos
 iš Dievo, nes pasklido pasaulyje daug netikrų pranašų.
 1Jh 4 2 Iš to pažinsite Dievo Dvasią: kiekviena dvasia, kuri išpažįsta Jėzų
 Kristų kūne atėjusį, yra iš Dievo,
 1Jh 4 3 ir kiekviena dvasia, kuri neišpažįsta Jėzaus Kristaus kūne atėjusio,
 nėra iš Dievo. Tokia-iš antikristo, apie kurį girdėjote, kad jis ateisias. Jis jau dabar yra
 pasaulyje.
 1Jh 4 4 Jūs esate iš Dievo, vaikeliai, ir nugalėjote juos, nes Tas, kuris
 jumyse, didesnis už tą, kuris pasaulyje.
 1Jh 4 5 Jie yra iš pasaulio, todėl kalba kaip iš pasaulio, ir pasaulis jų
 klauso.
 1Jh 4 6 Mes esame iš Dievo. Kas pažįsta Dievą, tas mūsų klauso, o kas ne iš
 Dievo-mūsų neklauso. Iš to pažįstame tiesos Dvasią ir klaidos dvasią.
 1Jh 4 7 Mylimieji, mylėkime vieni kitus, nes meilė yra iš Dievo. Kiekvienas,
 kuris myli, yra gimęs iš Dievo ir pažįsta Dievą.
 1Jh 4 8 Kas nemyli, tas nepažįsta Dievo, nes Dievas yra meilė.
 1Jh 4 9 O Dievo meilė pasireiškė mums tuo, jog Dievas atsiuntė į pasaulį savo
 viengimį Sūnų, kad gyventume per Jį.
 1Jh 4 10 Meilė-ne tai, jog mes pamilome Dievą, bet kad Jis mus pamilo ir
 atsiuntė savo Sūnų kaip permaldavimą už mūsų nuodėmes.
 1Jh 4 11 Mylimieji, jei Dievas mus taip pamilo, tai ir mes turime mylėti vieni
 kitus.
 1Jh 4 12 Dievo niekas niekada nėra matęs. Jei mylime vieni kitus, Dievas mumyse
 pasilieka, ir Jo meilė mumyse tobula tampa.
 1Jh 4 13 Iš to pažįstame, kad pasiliekame Jame ir Jis mumyse: Jis davė mums
 savo Dvasios.
 1Jh 4 14 Taigi mes matėme ir liudijame, kad Tėvas atsiuntė Sūnų, pasaulio
 Gelbėtoją.
 1Jh 4 15 Kiekvienas, kas išpažįsta, kad Jėzus yra Dievo Sūnus, Dievas tame ir
 tas Dieve pasilieka.
 1Jh 4 16 Mes pažinome ir įtikėjome meilę, kuria Dievas mus myli. Dievas yra
 meilė, ir kas pasilieka meilėje, tas pasilieka Dieve, ir Dievas jame.
 1Jh 4 17 Tuo meilė pasiekia mumyse tobulumą, kad galime turėti drąsų
 pasitikėjimą teismo dieną, nes koks Jis yra, tokie ir mes esame šiame pasaulyje.
 1Jh 4 18 Meilėje nėra baimės, nes tobula meilė išveja baimę. Baimėje yra
 kančia, ir kas bijo, tas nėra tobulas meilėje.
 1Jh 4 19 Mes mylime Jį, nes Jis mus pirmas pamilo.
 1Jh 4 20 Jei kas sako: "Aš myliu Dievą", o savo brolio nekenčia, -tas melagis.
 Kas nemyli savo brolio, kurį mato, kaip gali mylėti Dievą, kurio nemato?
 1Jh 4 21 Mes turime tokį Jo įsakymą: kas myli Dievą, turi mylėti ir savo brolių.
 1Jh 5 1 Kiekvienas, kas tiki, jog Jėzus yra Pateptasis, yra gimęs iš Dievo, ir
 kiekvienas, kuris myli Gimdytoją, myli ir iš Jo gimusį.
 1Jh 5 2 Iš to pažįstame mylį Dievo vaikus, kad mylime Dievą ir laikomės Jo
 įsakymų.
 1Jh 5 3 Nes tai yra Dievo meilė-Jo įsakymus vykdyti. O Jo įsakymai nėra
 sunkūs.
 1Jh 5 4 Juk, kas tik gimė iš Dievo, nugalį pasaulį; ir štai pergalė, nugalinti
 pasaulį-mūsų tikėjimas!
 1Jh 5 5 O kas gi nugalį pasaulį, jei ne tas, kuris tiki, kad Jėzus yra Dievo
 Sūnus?
 1Jh 5 6 Jis yra Tas, kuris atėjo per vandenį ir kraują, -Jėzus Kristus; ne vien
 per vandenį, bet per vandenį ir kraują. Ir Dvasia tai liudija, nes Dvasia yra tiesa.
 1Jh 5 7 Mat yra trys liudytojai danguje: Tėvas, Žodis ir Šventoji Dvasia; ir
 šitie trys yra viena.
 1Jh 5 8 Ir yra trys liudytojai žemėje: Dvasia, vanduo ir kraujas; ir šie trys
 sutaria kaip vienas.
 1Jh 5 9 Jeigu priimame žmonių liudijimą, tai Dievo liudijimas didesnis. O
 Dievo liudijimas toks: Jis paliudijo apie savo Sūnų.
 1Jh 5 10 Kas tiki Dievo Sūnų, tas turi liudijimą savyje. Kas netiki Dievu, tas
 Jį melagiu laiko, nes nepatikėjo liudijimu, kuriuo Dievas paliudijo apie savo Sūnų.
 1Jh 5 11 O liudijimas toks: Dievas mums suteikė amžinąjį gyvenimą, ir tas
 gyvenimas yra Jo Sūnuje.
 1Jh 5 12 Kas turi Sūnų, turi gyvenimą. Kas neturi Dievo Sūnaus, tas neturi
 gyvenimo.
 1Jh 5 13 Tai parašiau jums, tikintiems Dievo Sūnaus vardą, kad žinotumėte turį
 amžinąjį gyvenimą ir kad tikėtumėte Dievo Sūnaus vardą.
 1Jh 5 14 Ir štai kokį pasitikėjimą mes turime Juo: jei ko tik prašome pagal Jo
 valią, Jis girdi mus.
 1Jh 5 15 O jeigu žinome, kad Jis girdi mus, ko tik prašome, tai ir žinome, kad
 turime tai, ko Jo prašėme.
 1Jh 5 16 Jei kas mato nusidedant savo brolių, tačiau ne iki mirčiai, teprašo, ir

Dievas duos jam gyvybę, būtent tiems, kurie nusideda ne iki mirčiai. Yra nuodėmė iki mirčiai, ir aš kalbu ne apie ją, kad būtų prašoma.

1Jh 5 17 Kiekviena neteisybė yra nuodėmė, tačiau esama nuodėmės ne iki mirčiai.

1Jh 5 18 Mes žinome, jog kiekvienas, gimęs iš Dievo, nenusideda. Kas gimęs iš Dievo, saugo save, ir piktašis jo nepaliečia.

1Jh 5 19 Mes žinome, jog esame iš Dievo, o visas pasaulis yra piktojo.

1Jh 5 20 Ir mes žinome, kad Dievo Sūnus atėjo ir suteikė mums supratimo, kad pažintume Tikrąjį. Ir mes esame Tikrajame-Jo Sūnuje Jėzuje Kristuje. Šis yra tikrasis Dievas ir amžinasis gyvenimas.

1Jh 5 21 Vaikeliai, saugokitės stabų! Amen.

2Jh 1 1 Vyresnysis išrinktajai poniai ir jos vaikams, kuriuos aš myliu tiesoje, -ir ne tik aš vienas, bet ir visi, kurie yra pažinę tiesą, -

2Jh 1 2 dėlei tiesos, pasiliekančios mumyse ir būsiančios su mumis per amžius.

2Jh 1 3 Su jumis tebus malonė, gailestingumas, ramybė nuo Dievo Tėvo ir nuo Viešpaties Jėzaus Kristaus, Tėvo Sūnaus, tiesoje ir meilėje.

2Jh 1 4 Labai nudžiugau, radęs tavųjų vaikų, vaikščiojančių tiesoje, kaip reikalauja iš Tėvo gautasis įsakymas.

2Jh 1 5 O dabar prašau tave, poniai, -ne kaip rašydamas naują įsakymą, bet kaip tą, kurį turėjome nuo pradžios, -kad mylėtume vieni kitus.

2Jh 1 6 O meilė-tai gyventi pagal Jo įsakymus. Toks ir yra įsakymas, kurį girdėjote nuo pradžios: kad gyventumėte pagal jį.

2Jh 1 7 Po pasaulį pasklido daug suvedžiotojų, kurie neišpažįsta Jėzaus Kristaus, atėjusio kūne. Toks yra apgavikas ir antikristas.

2Jh 1 8 Žiūrėkite savęs, kad neprarastume, ką esame nuveikę, bet kad gautume visą atlygį.

2Jh 1 9 Kas tik peržengia ribą ir nesilaiko Kristaus mokymo, neturi Dievo. Kas laikosi Kristaus mokymo, tas turi ir Tėvą, ir Sūnų.

2Jh 1 10 Jei kas ateina pas jus ir neatsineša šio mokymo, to nepriimkite į savo namus ir nesveikinkite,

2Jh 1 11 nes, kas jį sveikina, dalyvauja jo piktuose darbuose.

2Jh 1 12 Turėčiau dar daug ką jums parašyti, bet nenoriu to daryti ant papiruso ir rašalu. Aš tikiuosi pas jus atvykti ir pasikalbėti iš lūpų į lūpas, kad mūsų džiaugsmas būtų tobulas.

2Jh 1 13 Tave sveikina išrinktosios tavo sesers vaikai. Amen.

3Jh 1 1 Vyresnysis mylimajam Gajui, kurį myliu tiesoje.

3Jh 1 2 Mylimasis, aš meldžiu, kad tau visame kame gerai sektųsi, kad būtum sveikas, -taip, kaip gerai sekasi tavo sielai.

3Jh 1 3 Aš labai apsidžiaugiau, kai atvykę broliai paliudijo apie tavo tiesą, kaip tu vaikščioji tiesoje.

3Jh 1 4 Neturiu didesnio džiaugsmo, kaip girdėti, jog mano vaikai gyvena tiesoje.

3Jh 1 5 Mielasis, tu ištikimai elgiesi, pagelbėdamas broliams ir atvykstantiems iš kitur.

3Jh 1 6 Jie paliudijo bažnyčiai apie tavo meilę. Tu puikiai padarysi, išrūošdamas juos į kelionę taip, kaip Dievui patinka,

3Jh 1 7 nes jie išvyko Jo vardo labui, nieko neimdami iš pagonių.

3Jh 1 8 Mes turime tokius priimti, kad taptume tiesos bendradarbiais.

3Jh 1 9 Aš parašiau bažnyčiai, bet mėgstantis jiems vadovauti Diotrefas nepriima mūsų.

3Jh 1 10 Todėl, jei atvyksiu, priminsiu jo darbus, kuriuos jis daro, skleisdamas apie mus piktas kalbas; mažai to, nei pats nepriima brolių, nei kitiems, kurie norėtų priimti, neleisdžia ir išmeta juos iš bažnyčios.

3Jh 1 11 Mielasis, nesek tuo, kas pikta, bet tuo, kas gera. Kuris daro gera, yra iš Dievo, o kuris pikta, nėra matęs Dievo.

3Jh 1 12 Apie Demetriją gerai liudija visi ir pati tiesa. Ir mes liudijame, o tu žinai, kad mūsų liudijimas tikras.

3Jh 1 13 Dar daug ką turėčiau tau parašyti, bet nenoriu rašyti rašalu ir plunksna.

3Jh 1 14 Tikiuosi greitai pamatyti tave ir pasikalbėti iš lūpų į lūpas. Ramybė tau! Sveikina tave bičiuliai. Sveikink draugus pavardžiui!

Jde 1 1 Judas, Jėzaus Kristaus tarnas, Jokūbo brolis, Dievo Tėvo pašventintiems ir Jėzuje Kristuje išsaugotiems pašauktiesiems:

Jde 1 2 tepadaugėja jums gailestingumas, ramybė ir meilė!

Jde 1 3 Mylimieji, labai norėjau parašyti jums apie bendrąjį mūsų išgelbėjimą ir jaučiu reikalą rašyti jums raginimą, kad narsiai kovotumėte už tikėjimą, vieną kartą visiems laikams duotą šventiesiems.

Jde 1 4 Mat vogčiomis įsiskverbė žmonių, kuriems nuo seno surašytas toks pasmerkimas: jie bedieviai, iškreipia mūsų Dievo malonę į palaidumą ir neigia mūsų vienintelį Valdovą Dievą ir viešpatį Jėzų Kristų.

Jde 1 5 Aš noriu jums priminti, nors jūs tai jau žinote, kad Viešpats, pirmiau išgelbėjęs tautą iš Egipto žemės, paskui pražudė tuos, kurie netikėjo.

Jde 1 6 Taip pat ir tuos angelus, kurie neišlaikė savo prakilnumo, bet paliko

savo buveinę, Jis laiko sukaustytus amžiniais pančiais tamsybėje didžiosios dienos teismui.
 Jde 1 7 Taip pat Sodoma ir Gomora bei aplinkiniai miestai, kurie panašiai
 ištvirtavo ir nusekė paskui ne tokį kūną, lieka pavyzdžiu, kentėdami amžinos ugnies bausmę.
 Jde 1 8 Taip ir šitie sapnuotojai suteršia kūną, niekina viešpatystę,
 piktžodži auja šlovingiesiems.
 Jde 1 9 Kai arkangelas Mykolas, besiginčydamas su velniu, varžėsi dėl Mozės
 kūno, jis neišdrįso mesti piktžodiško kaltinimo, bet pasakė: "Tesusdraudžia tave Viešpats!"
 Jde 1 10 Šitie šmeižia, ko neišmano, ir pažindami tik gyvuliškus instinktus,
 juose genda.
 Jde 1 11 Vargas jiems! Jie pasuko Kaino keliu, godžiai pasidavė Balaamo
 paklydimui dėl pelno, prazūdė save Korės maištu.
 Jde 1 12 Jie kaip dėmės jūsų meilės pokyliuose, kai vaišinasi su jumis ir
 nesidrovėdami tunka. Jie-lyg bevandeniai debesys, vaikomi vėjų, tarytum bevaisiai medžiai
 rudenį, du kartus mirę ir išrauti.
 Jde 1 13 Jie lyg šėlstančios jūros bangos, kurios spjauo savo begėdystę, lyg
 žvaigždės klajoklės, kurioms per amžius skirta juodžiausia tamsybė.
 Jde 1 14 Apie juos pranašavo ir septintasis nuo Adomo, Henochas: "Štai atėjo
 Viešpats su miriadais savo šventųjų
 Jde 1 15 įvykdyti teismo visiems ir apkaltinti visų bedievių dėl visų
 bedieviškų darbų, kuriuos jie bedieviškai vykdė, ir dėl visų pikty žodžių, kuriuos prieš Jį
 kalbėjo bedieviai nusidėjėliai".
 Jde 1 16 Jie visada murma, nepatenkinti savo dalia, gyvena geismai; jų lūpos
 kalba išpūstus žodžius, jie pataikauja žmonėms dėl savo naudos.
 Jde 1 17 O jūs, mylimieji, prisiminkite žodžius, kurie anksčiau buvo paskelbti
 mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus apaštalių.
 Jde 1 18 Jie sakė jums, kad paskutiniaisiais laikais atsiras šaipūnų, kurie gyvens
 savo bedieviškai s geismai s.
 Jde 1 19 Tai tie, kurie įneša susiskaldymą, sieliniai, neturintys Dvasios
 žmonės.
 Jde 1 20 Bet jūs, mylimieji, statydami save ant savo švenčiausiojo tikėjimo,
 mel sdami esi Šventoj oje Dvasioje,
 Jde 1 21 išsilaikykite Dievo meilėje, laukdami mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus
 gailestingumo amžinajam gyvenimui.
 Jde 1 22 Vieniems, kurie abejoja, būkite gailestingi,
 Jde 1 23 kitus bijodami gelbėkite, traukdami iš ugnies, bodėdamiesi net jų kūnu
 suteršto drabužio.
 Jde 1 24 Tam, kuris gali išlaikyti jus nenupuolusius ir savo šlovės akivaizdon
 pastatyti nepriekaištingus su didžiausiu džiugsmu,
 Jde 1 25 vieninteliam išmintingajam Dievui, mūsų Gelbėtojui, per mūsų Viešpatį
 Jėzų Kristų tebūna šlovė, didybė, galybė ir valdžia dabar ir per amžius! Amen.
 Rvl 1 1 Jėzaus Kristaus apreiškimas, kurį Dievas Jam davė, kad Jis atskleistų
 savo tarnams, kas turi greitai įvykti. Per savo pasiųstą angelą Jis padarė jį žinomą savajam
 tarnui Jonui,
 Rvl 1 2 kuris paliudijo Dievo žodį bei Jėzaus Kristaus liudijimą-visa, ką buvo
 matęs.
 Rvl 1 3 Palaimintas, kas skaito bei klauso šios pranašystės žodžių ir laikosi,
 kas joje parašyta, nes laikas yra artis.
 Rvl 1 4 Jonas septynioms Azijos bažnyčioms: malonė ir ramybė jums nuo To,
 kuris yra, kuris buvo ir kuris ateina, ir nuo septynių dvasių, esančių prieš Jo sostą,
 Rvl 1 5 ir nuo Jėzaus Kristaus, ištikimojo Liudytojo, mirusiųjų Pirmagimio,
 žemės karalių valdovo. Tam, kuris pamilo mus ir nuplovė savo krauju mūsų nuodėmes,
 Rvl 1 6 ir padarė iš mūsų karalystę bei kunigus savo Dievui ir Tėvui, - Jam
 šlovė ir galybė per amžių amžius! Amen.
 Rvl 1 7 Štai Jis ateina su debesimis, ir išvys Jį kiekviena akis, net ir tie,
 kurie Jį perdūrė; ir dėl Jo raudos visos žemės giminės. Taip, amen!
 Rvl 1 8 "Aš esu Alfa ir Omega, Pradžia ir Pabaiga", -sako Viešpats, kuris yra,
 kuris buvo ir kuris ateina, Visagalis.
 Rvl 1 9 Aš, Jonas, jūsų brolis ir sielvarto, karalystės ir Jėzaus Kristaus
 kantrybės bendrininkas, buvau saloje, vardu Patmas, dėl Dievo žodžio ir Jėzaus Kristaus
 liudijimo.
 Rvl 1 10 Aš buvau Dvasioje Viešpaties dieną ir išgirdau už savo nugaros galingą
 balsą, tarsi trimitą,
 Rvl 1 11 sakantį: "Aš esu Alfa ir Omega, Pirmasis ir Paskutinis. Ką matai,
 surašyk į knygą ir pasiųsk septynioms bažnyčioms Azijoje: į Efezą, į Smirną, į Pergamą, į
 Tiatyrus, į Sardus, į Filadelfiją ir į Laodikėją".
 Rvl 1 12 Tuomet aš atsigrėžiau pažiūrėti balso, kalbančio su manimi, ir
 atsigrėžęs išvydau septynis aukso žibintuvus,
 Rvl 1 13 o septynių žibintuvų viduryje- panašų į žmogaus Sūnų, apsilikusį ilga
 mantija ir persijuosusį per krūtinę aukso juosta.
 Rvl 1 14 Jo galva ir plaukai buvo balti kaip balčiausia vilna ar sniegas, Jo
 akys tarsi ugnies liepsna,
 Rvl 1 15 Jo kojos panašios į krosnyje įkaitintą skaistvarį, ir Jo balsas buvo

tarytum daugybės vandenų šniokštimas.

Rvl 1 16 Dešinėje rankoje Jis laikė septynias žvaigždes, iš Jo burnos ėjo
aštrus dviašmenis kalavijas, o Jo veidas buvo tarytum saulė, spindinti visu skaisnumu.

Rvl 1 17 Jį išvydęs, aš puoliau Jam po kojų tarsi negyvas. Bet Jis uždėjo ant
manęs savo dešinę ir prabilo: "Nebijok! Aš esu Pirmasis, ir Paskutinis,

Rvl 1 18 ir Gyvasis. Aš buvau numiręs ir štai esu gyvas per amžius. Amen. Aš
turiu mirties ir pragaro raktus.

Rvl 1 19 Tad užrašyk tai, ką regėjai, kas yra ir kas vėliau įvyks.

Rvl 1 20 Štai septynių žvaigždžių, kurias matei mano dešinėje, ir septynių
aukso žibintuvų paslaptis: septynios žvaigždės-tai septynių bažnyčių angelai, o septyni
žibintuvai, kuriuos matei, -tai septynios bažnyčios".

Rvl 2 1 "Efezo bažnyčios angelui rašyk: 'Tai sako Tas, kuris laiko savo
dešinėje septynias žvaigždes, kuris vaikščioja tarp septynių aukso žibintuvų.

Rvl 2 2 Aš žinau tavo darbus, tavo triūsą ir tavo kantrybę. Žinau, kad tu
negali pakęsti piktybių ir ištyrei tuos, kurie sakosi esą apaštalai, bet tokie nėra, ir radai
juos esant melagių.

Rvl 2 3 Tu ištvėrei, esi kantrus ir dėl mano vardo triūsei ir nepailsai.

Rvl 2 4 Bet Aš turiu prieš tave tai, kad palikai savo pirmąją meilę.

Rvl 2 5 Taigi prisimink, nuo kur nupuolei, atgailauk ir vėl imkis pirmųjų
darbų, o jeiigu ne, -jei neatgailausi, -greitai ateisiu ir patrauksiu iš vietos tavo žibintuvą.

Rvl 2 6 Savo naudai tu turi, kad nekensti nikolaitų darbų, kurių ir Aš
nekenčiu'.

Rvl 2 7 Kas turi ausis, teklauso, ką Dvasia sako bažnyčioms: 'Nugalėtoju! Aš
duosiu valgyti nuo gyvybės medžio, esančio Dievo rojaus viduryje' ".

Rvl 2 8 "Smirnos bažnyčios angelui rašyk: 'Tai sako Pirmasis ir Paskutinis,

Rvl 2 9 kuris buvo miręs ir vėl grįžo į gyvenimą.

Rvl 2 9 Aš žinau tavo darbus ir priespaudą, ir tavo skurdą, -o vis dėlto tu
turtingas! -ir kaip tau piktžodžiauja tie, kurie sakosi esą žydai, bet nėra tokie, o tik šėtono
sinagoga.

Rvl 2 10 Nebijok būsimųjų kentėjimų. Štai velnias įmes kai kuriuos jūsiškius į
kalėjimą, kad būtumėte išbandyti. Jūsų laukia dešimties dienų priespauda. Būk ištikimas iki
mirties, ir Aš tau duosiu gyvenimo vainiką'.

Rvl 2 11 Kas turi ausis, teklauso, ką Dvasia sako bažnyčioms: 'Nugalėtojas
nenukentės nuo antrosios mirties' ".

Rvl 2 12 "Pergamo bažnyčios angelui rašyk: 'Tai sako Tas, kuris turi aštrų
dviašmenį kalaviją.

Rvl 2 13 Aš žinau tavo darbus ir kur tu gyveni: ten, kur šėtono sostas. Bet tu
tvirtai laikaisi mano vardo ir neišsigynei mano tikėjimo net tomis dienomis, kada pas jus, -kur
gyvena šėtonas, -buvo nužudytas mano ištikimasis liudytojas Antipas.

Rvl 2 14 Vis dėlto turiu šį tą prieš tave: tu tenai turi besilaikančių Balaamo
mokslo, kuris mokė Balaką suvedžioti Izraelio sūnus, kad šie valgytų stabams aukojamas aukas
ir ištvirkautų.

Rvl 2 15 Ir tu taip pat turi besilaikančių nikolaitų mokslo, kurio Aš nekenčiu.

Rvl 2 16 Tad atgailauk! O jeiigu ne, Aš greitai ateisiu ir kovosiu su jais savo
burnos kalaviju'.

Rvl 2 17 Kas turi ausis, teklauso, ką Dvasia sako bažnyčioms: 'Nugalėtoju! Aš
duosiu paslėptos manos ir baltą akmenėlį, o ant akmenėlio bus įrašytas naujas vardas, kurio
niekas nežino, tik tai gavėjas' ".

Rvl 2 18 "Tiatyrų bažnyčios angelui rašyk: 'Tai sako Dievo Sūnus, kurio akys
tarytum ugnies liepsna ir kurio kojos panašios į skaisťvarį.

Rvl 2 19 Žinau tavo darbus, meilę, tikėjimą, tarnavimą, kantrybę ir kad tavo
paskutiniai darbai didesni už pirmuosius.

Rvl 2 20 Bet Aš turiu šį tą prieš tave: tu leidi moteriškei Jezabelei, kuri
sakosi esanti pranašė, mokyti bei suvedžioti mano tarnus, kad jie ištvirkautų ir valgytų
stabams paaukotas aukas.

Rvl 2 21 Aš jai daviau laiko atgailauti dėl ištvirkavimo, bet ji neatgailavo.

Rvl 2 22 Štai Aš ją nublokšiu į ligos patalą, o ištvirkavusius su ja-į didelį
sielvartą, jeiugu jie neatgailaus dėl savo darbų.

Rvl 2 23 Jos vaikus išžudysiu, ir visos bažnyčios sužinos, kad Aš esu Tas,
kuris ištiria protus ir širdis; Aš atsilyginsiu jums kiekvienam pagal jūsų darbus.

Rvl 2 24 O jums ir kitiems tiatyriečiams, kurie nesilaiko ano mokslo, kurie,
kaip sakosi, nėra pažinę šėtono gelmių, Aš sakau: neužkrausiu jums kitokios naštos,

Rvl 2 25 tik tai tvirtai laikykitės to, ką turite, iki ateisiu.

Rvl 2 26 Tam, kuris nugalė ir iki galo laikosi mano darbų, Aš 'duosiu valdžią
tautomis:

Rvl 2 27 jis valdys jas geležine lazda, ir jos bus sudaužytos tarsi moliniai
indai', -kaip ir Aš esu gavęs valdžią iš savo Tėvo; -

Rvl 2 28 ir jam duosiu aušrinę žvaigždę'.

Rvl 2 29 Kas turi ausis, teklauso, ką Dvasia sako bažnyčioms!"

Rvl 3 1 "Sardų bažnyčios angelui rašyk: 'Tai sako Tas, kuris turi septynias
Dievo Dvasias ir septynias žvaigždes. Aš žinau tavo darbus: tave vadina gyvu, o tu esi miręs.

Rvl 3 2 Budėk ir stiprink, kas dar yra ir merdi! Aš neradau tavo darbų, kurie

būtų pabaigti Dievo akivaizdoje.

Rvl 3 3 Todėl prisimink, kaip priėmėi ir išgirdai; laikykis to ir atgailauk!
Jeigu nebudėsi, ateisiu kaip vagis, ir nežinosi, kurią valandą tave užklupsiu.
Rvl 3 4 Vis dėlto tu Sarduose turi keletą vardų, kurie nesutepė savo drabužių.
Jie vaikščios su manimi, apsirengę baltai, nes jie to verti.
Rvl 3 5 Nugalėtojas bus aprengtas baltais drabužiais, ir jo vardo neištrinsiu iš gyvenimo knygos. Aš išpažinsiu jo vardą savo Tėvo ir Jo angelų akivaizdoje'.
Rvl 3 6 Kas turi ausis, teklauso, ką Dvasia sako bažnyčioms".
Rvl 3 7 "Filadelfijos bažnyčios angelui rašyk: 'Tai kalba Šventasis, Tikrasis, turintis Dovydo rakta, -Tas, kuris atidaro, ir niekas negali uždaryti, uždaro, ir niekas negali atidaryti'.
Rvl 3 8 Aš žinau tavo darbus. Štai Aš atvėriau prieš tave duris, ir niekas nebegali jų uždaryti; nedaug turi jėgų, bet išsaugojai mano žodį ir neatsizadėjai mano vardo.
Rvl 3 9 Štai Aš tau duodu tuos iš šetono sinagogos, kurie tvirtina, jog jie žydai, bet nėra, nes jie meluoja. Taigi padarysiu, kad jie ateitų, pultų tau po kojų ir suprastų, jog Aš pamilau tave.
Rvl 3 10 Kadangi tu išlaikei mano kantrybės žodį, tai ir Aš tave apsaugosiu nuo išbandymo valandos, kuri ištiks visą pasaulį, kad būtų išmėginti žemės gyventojai.
Rvl 3 11 Štai Aš veikiu ateinu. Tvirtai laikyk, ką turi, kad niekas neatimtų tavo vainiko.
Rvl 3 12 Nugalėtoją Aš padarysiu ramsčiu savo Dievo šventykloje, ir jis jau nebeišeis laukan; užrašysiu ant jo savo Dievo vardą ir vardą savo Dievo miesto, naujosios Jeruzalės, nužengiančios iš dangaus nuo mano Dievo, ir savo naująjį vardą'.
Rvl 3 13 Kas turi ausis, teklauso, ką Dvasia sako bažnyčioms!"
Rvl 3 14 "Laodikėjos bažnyčios angelui rašyk: 'Tai skelbia Amen, ištikimasis ir tikrasis Liudytojas, Dievo kūrinijos pradžia.
Rvl 3 15 Žinau tavo darbus, jog esi nei šaltas, nei karštas. O, kad būtum arba šaltas, arba karštas!
Rvl 3 16 Bet kadangi esi drungnas ir nei karštas, nei šaltas, Aš išspjausiu tave iš savo burnos.
Rvl 3 17 Tu gi sakai: 'Aš esu turtingas ir pralobęs, ir nieko man nebereikia', -o nežinai, kad esi skurdžius, apgailėtinas, beturtis, aklas ir nuogas.
Rvl 3 18 Aš tau patariu pirkti iš manęs išgryninto ugnyje aukso, kad pralobtum, baltus drabužius, kad apsirengtum ir nebūtų matoma tavo nuogumo gėda, ir tepalo pasitepti akims, kad praregėtum.
Rvl 3 19 Tuos, kuriuos myliu, Aš baru ir drausminu; būk tad uolus ir atgailauk!
Rvl 3 20 Štai Aš stoviu prie durų ir beldžiu: jei kas išgirs mano balsą ir atvers duris, Aš pas jį užeisiu ir vakarieniausiu su juo, o jis su manimi.
Rvl 3 21 Nugalėtojai Aš duosiu atsisėsti šalia savęs, savo soste, kaip ir Aš nugalėjau ir atsisėdau šalia savo Tėvo, Jo soste'.
Rvl 3 22 Kas turi ausis, teklauso, ką Dvasia sako bažnyčioms!"
Rvl 4 1 Paskui aš pažiūrėjau, ir štai atvertos durys danguje, ir pirmasis balsas, kurį girdėjau gaudžiant tarsi trimitą, kalbėjo: "Užženk čionai, ir tau parodysiu, kas toliau turi įvykti".
Rvl 4 2 Bematant mane ištiko Dvasios pagava. Ir štai danguje buvo sostas, o soste-sėdintis.
Rvl 4 3 Jo išvaizda buvo panaši į jaspio ir sardžio brangakmenius, o vaivorykstė, juosianti sostą, buvo panaši į smaragdą.
Rvl 4 4 Aplinkui sostą regėjau dvidešimt keturis sostus ir tuose sostuose sėdinčius dvidešimt keturis vyresniusius baltais drabužiais, o jų galvas puošė aukso vainikai.
Rvl 4 5 Nuo sosto ėjo žaibai, aidėjo balsai ir griaustiniai; septyni deglai liepsnojo prieš sostą, o tai yra septynios Dievo Dvasios.
Rvl 4 6 Prieš sostą tviskėjo tarsi stiklo jūra, panaši į krištolą; sosto viduryje ir aplinkui sostą buvo keturios būtybės, pilnos akių iš priekio ir iš užpakalio.
Rvl 4 7 Pirmoji būtybė buvo panaši į liūtą, antroji būtybė panaši į veršį, trečioji būtybė turinti tartum žmogaus veidą, ketvirtoji būtybė panaši į skrendantį erelį.
Rvl 4 8 Kiekviena iš keturių būtybių turėjo po šešis sparnus; aplinkui ir viduryje jos buvo pilnos akių. Ir be paliovos, dieną ir naktį, jos šaukė: "Šventas, šventas, šventas, Viešpats, visagalis Dievas, kuris buvo, kuris yra ir kuris ateina!"
Rvl 4 9 Ir kiekvieną kartą, kai būtybės teikė sėdinčiajam soste, Gyvenančiajam per amžių amžius, šlovę, pagarbą ir padėką,
Rvl 4 10 dvidešimt keturi vyresnieji parpuldavo prieš sėdintįjį soste, pagarbindavo Gyvenantįjį per amžių amžius ir numesdavo savo vainikus priešais sostą, sakydami:
Rvl 4 11 "Vertas esi, o Viešpatie, priimti šlovę, pagarbą ir jėgą, nes Tu visa sutvėrei-Tavo valia visa yra ir buvo sutvėrta".
Rvl 5 1 Ir aš mačiau soste sėdinčiojo dešinėje knygos ritinį, prirašytą iš vidaus ir iš viršaus, užantspauduotą septyniais antspaudais.
Rvl 5 2 Ir pamačiau galingą angelą, skelbiantį garsiu balsu: "Kas yra vertas atversti knygą ir nuplėsti nuo jos antspaudus?"
Rvl 5 3 Bet niekas nei danguje, nei žemėje, nei po žeme negalėjo atversti knygos nei pažiūrėti į ją.

Rvl 5 4 Ir aš smarkiai verkiau, kad neatsirado verto atversti ir skaityti knygą ar pažiūrėti į ją.

Rvl 5 5 Tada vienas iš vyresniųjų man tarė: "Neverk! Štai nugalėjo liūtas iš Judo giminės, Dovydo atžala, kad atverstų knygą ir nuplėštų septynis jos antspaudus".

Rvl 5 6 Aš pažvelgiau, ir štai sosto ir keturių būtybių bei vyresniųjų viduryje stovėjo Avinėlis, tarytum užmuštas, turintis septynis ragus ir septynias akis, kurios yra septynios Dievo Dvasios, siųstos į visą žemę.

Rvl 5 7 Jis priėjo ir paėmė knygą iš sosto sėdinčiojo dešinės.

Rvl 5 8 Kai jis paėmė knygą, keturios būtybės ir dvidešimt keturi vyresnieji parpuolė prieš Avinėlį, kiekvienas laikydamas rankose arfą ir aukso indus, pilnus smilkalų, kas yra šventųjų maldos.

Rvl 5 9 Ir jie giedojo naują giesmę, skelbdami: "Vertas esi paimti knygą ir atverti jos antspaudus, nes buvai užmuštas ir atpirkai Dievui savo krauju mus iš visų genčių, kalbų, tautų ir giminių.

Rvl 5 10 Ir iš mūsų padarei mūsų Dievui karalystę bei kunigus, ir mes viešpatausime žemėje".

Rvl 5 11 Aš pažvelgiau ir išgirdau balsą daugybės angelų aplinkui sostą, būtybių ir vyresniųjų; jų skaičius buvo miriadų miriadais ir tūkstančių tūkstančiai.

Rvl 5 12 Jie skelbė skambiu balsu: "Vertas Avinėlis, kuris buvo užmuštas, priimti galybę, ir turtus, ir išmintį, ir stiprybę, ir pagarbą, ir šlovę, ir palaiminimą".

Rvl 5 13 Ir girdėjau, kaip visi tvariniai, esantys danguje, žemėje, po žeme ir jūroje, ir visa, kas juose yra, skelbė: "Sėdinčiajam soste ir Avinėliui tebūnie palaiminimas, ir pagarbą, ir šlovę, ir valdžia per amžių amžius!"

Rvl 5 14 Keturios būtybės sakė: "Amen!", o dvidešimt keturi vyresnieji puolė ant žemės ir pagarbino gyvenantįjį per amžių amžius.

Rvl 6 1 Ir aš mačiau, kaip Avinėlis atplėšė pirmąjį iš antspaudų, ir išgirdau vieną iš keturių būtybių tartum griaustinio balsu šaukiant: "Ateik ir žiūrėk!"

Rvl 6 2 Aš pažvelgiau, ir štai pasirodė baltas žirgas ir ant jo raitelis, turintis lanką. Jam buvo duotas vainikas, ir jis išjojo kaip nugalėtojas, kad dar nugalėtų.

Rvl 6 3 Kai jis atplėšė antrąjį antspaudą, aš išgirdau antrąją būtybę sakant: "Ateik ir žiūrėk!"

Rvl 6 4 Ir pasirodė kitas žirgas, ugniaspalvis, ir jo raiteliui buvo duota atimti iš žemės taiką, kad žmonės vieni kitus žudytų; jam buvo duotas didelis kalavijas.

Rvl 6 5 Kai Avinėlis atplėšė trečiąjį antspaudą, išgirdau trečiąją būtybę sakant: "Ateik ir žiūrėk!" Aš pažiūrėjau, ir štai pasirodė juodas žirgas, o raitelis turėjo savo rankoje svarstyklės.

Rvl 6 6 Ir aš girdėjau balsą keturių būtybių viduryje sakantį: "Kviečių saikas už denarą, trys miežių saikai už denarą, bet aliejui ir vynui nedaryk skriaudos!"

Rvl 6 7 Kai atplėšė ketvirtąjį antspaudą, išgirdau ketvirtosios būtybės balsą sakant: "Ateik ir žiūrėk!"

Rvl 6 8 Aš pažvelgiau, ir štai pasirodė palšas žirgas, o jo raitelio vardas buvo Mirtis, ir paskui jį sekė Pragaras. Jiems buvo duota valdžia ketvirtadalyje žemės žudyti kardu, badu, mirtimi ir žemės žvėrimis.

Rvl 6 9 Kai Avinėlis atplėšė penktąjį antspaudą, pamačiau po aukuru sielas nužudytųjų dėl Dievo žodžio ir dėl liudijimo, kurio jie laikėsi.

Rvl 6 10 Jie šaukė garsiu balsu, sakydami: "Kaip ilgai, Šventasis ir Teisusis Valdove, neteisi ir nekeršys už mūsų kraują žemės gyventojams?!"

Rvl 6 11 Tada kiekvienam iš jų buvo duotas baltas drabužis, ir jiems buvo pasakyta, kad dar truputį palūkėtų, kol skaičių papildys jų draugai ir broliai, kurie bus nužudyti kaip ir jie.

Rvl 6 12 Aš mačiau, kai jis atplėšė šeštąjį antspaudą. Ir štai kilo didelis žemės drebėjimas, saulė pasidarė juoda kaip ašutinis maišas, mėnulis tapo lyg kraujas,

Rvl 6 13 o dangaus žvaigždės ėmė kristi žemėn, tarytum stipraus vėjo purtomas figmedis miestų dar neprinokusius vaisius.

Rvl 6 14 Dangus nutolo tarsi suvyniojamas knygos rietimas, ir kiekvienas kalnas ir sala buvo išjudinti iš savo vietų.

Rvl 6 15 Ir tada žemės karaliai, didžiūnai, karo vadai, turtuoliai, galiūnai, visi vergai ir visi laisvieji pasislėpė urvuose ir tarp kalnų uolų.

Rvl 6 16 Jie šaukė kalnams ir uoloms: "Griūkite ant mūsų ir paslėpkite mus nuo sėdinčiojo soste veido ir nuo Avinėlio rūstybės,

Rvl 6 17 nes atėjo didi jo rūstybės diena, ir kas gali išstovėti?!"

Rvl 7 1 Po to aš regėjau keturis angelus, stovinčius keturiuose žemės kampuose, laikančius keturis žemės vėjus, kad vėjas nepūstų nei žemėje, nei jūroje, nei į medžius.

Rvl 7 2 Ir išvydau kitą angelą, pakylantį nuo saulėtekio, turintį gyvojo Dievo antspaudą. Jis šaukė skardžiu balsu keturiems angelams, kuriems buvo duota kenkti žemei ir jūrai:

Rvl 7 3 "Nekenkite nei žemei, nei jūrai, nei medžiams, kol paženklinsime antspaudu savo Dievo tarnų kaktas!"

Rvl 7 4 Ir aš išgirdau paženklintųjų skaičių: šimtas keturiasdešimt keturi tūkstančiai paženklintųjų iš visų Izraelio vaikų giminių:

Rvl 7 5 Iš Judo giminės dvylika tūkstančių paženklintųjų, iš Rubeno giminės

dvylika tūkstančių, iš Gado giminės dvylika tūkstančių,
Rvl 7 6 iš Asero giminės dvylika tūkstančių, iš Neftalio giminės dvylika
tūkstančių, iš Manaso giminės dvylika tūkstančių,
Rvl 7 7 iš Simeono giminės dvylika tūkstančių, iš Levio giminės dvylika
tūkstančių, iš Isacharo giminės dvylika tūkstančių,
Rvl 7 8 iš Zabulono giminės dvylika tūkstančių, iš Juozapo giminės dvylika
tūkstančių, iš Benjamino giminės dvylika tūkstančių paženklintųjų.
Rvl 7 9 Paskui regėjau: štai milžiniška minia, kurios niekas negalėjo
suskaiciuoti, iš visų giminių, genčių, tautų ir kalbų. Visi stovėjo priešais sostą ir Avinėlį,
apsisiautę baltais apsiaustais, su palmių šakomis rankose.
Rvl 7 10 Jie šaukė skambiu balsu: "Išgelbėjimas iš mūsų Dievo, sėdinčio soste,
ir Avinėlio!"
Rvl 7 11 Visi angelai, stovintys aplink sostą, vyresnius ir keturias
būtybes, parpuolė prieš sostą veidais žemėn ir pagarbino Dievą,
Rvl 7 12 sakydami: "Amen! Palaiminimas, ir šlovė, ir išmintis, ir padėka, ir
garbė, ir jėga, ir galybė mūsų Dievui per amžių amžius! Amen!"
Rvl 7 13 Tuomet vienas iš vyresniųjų tarė man: "Kas tokie yra ir iš kur atėjo
tie, apsilikę baltais apsiaustais?"
Rvl 7 14 Aš jam atsakiau: "Viešpatie, tu žinai". Ir jis man tarė: "Jie atėjo iš
didelio suspaudimo. Jie išplovė savo apsiaustus ir juos išbaltino Avinėlio kraujyje.
Rvl 7 15 Todėl jie yra prieš Dievo sostą ir tarnauja Jam dieną ir naktį Jo
šventykloje, o sėdintysis soste išskleis ant jų savo palapinę.
Rvl 7 16 Jie daugiau nebealks ir nebetrokš, nebekepins jų saulė nei jokia
kaitra.
Rvl 7 17 Nes Avinėlis, kuris sosto viduryje, juos ganyt ir vedžios prie gyvųjų
vandens šaltinių, ir Dievas nušluostys kiekvieną ašarą nuo jų akių".
Rvl 8 1 Kai Avinėlis atplėšė septintąjį antspaudą, danguje pusvalandžiui
pasidarė tylu.
Rvl 8 2 Ir aš išvydau septynis angelus, stovinčius Dievo akivaizdoje, ir jiems
buvo įteikti septyni trimitai.
Rvl 8 3 Atėjo dar vienas angelas ir atsistojo prie aukuro, laikydamas aukso
smilkytuvą. Jam buvo duota daug smilkalų, kad jis aukotų juos su visų šventųjų maldomis ant
auksinio aukuro priešais sostą.
Rvl 8 4 Ir pakilo smilkalų dūmai su šventųjų maldomis iš angelo rankų Dievo
akivaizdos.
Rvl 8 5 Po to angelas paėmė smilkytuvą, pripildė jį aukuro ugnies ir sviedė į
žemę. Sugriaudė griausmai, pakilo šauksmai, sublyksėjo žaibai, sudrebėjo žemė.
Rvl 8 6 Septyni angelai, turintys septynis trimitus, pasiruošė trimtuoti.
Rvl 8 7 Sutrimitavo pirmasis angelas. Ir radosi kruša ir ugnis, sumišę su
krauju, ir tai buvo numesta žemėn. Ir išdegė trečdalis medžių ir visa žaliuojanti žolė.
Rvl 8 8 Sutrimitavo antrasis angelas. Ir tarytum didžiulis kalnas,
liepsnojantis ugnimi, buvo sviestas į jūrą, ir trečdalis jūros pavirto krauju.
Rvl 8 9 Trečdalis jūros padarų, turinčių gyvybę, išdvesė, ir trečdalis laivų
buvo sunaikinti.
Rvl 8 10 Ir sutrimitavo trečiasis angelas. Tada iš dangaus nukrito didelė
žvaigždė, liepsnodama tarsi deglas, ir nukrito ant trečdaliao upių ir ant vandens šaltinių.
Rvl 8 11 Žvaigždės vardas yra Metėlė. Ir pavirto trečdalis vandens į metelę, ir
daugybė žmonių mirė nuo vandens, nes jis pasidarė kartus.
Rvl 8 12 Ir sutrimitavo ketvirtasis angelas. Tuomet buvo užgautas trečdalis
saulės, trečdalis mėnulio ir trečdalis žvaigždžių taip, kad jų trečdalis užtemo. Diena bei
naktis prarado trečdalį šviesumo.
Rvl 8 13 Aš regėjau ir girdėjau dangaus viduriu lekiantį angelą, kuris garsiu
balsu skelbė: "Vargas, vargas, vargas žemės gyventojams nuo besirengiančių užtrimituoti kitų
trių angelų trimitų garsų!"
Rvl 9 1 Ir sutrimitavo penktasis angelas. Aš išvydau žvaigždę, nukritusią iš
dangaus žemėn. Jai buvo duotas raktas nuo bedugnės šulinio.
Rvl 9 2 Ji atidarė bedugnės šulinį, ir išsiveržė dūmai iš šulinio, tarytum iš
milžiniškos krosnies. Ir aptemo saulė ir oras nuo šulinio dūmų,
Rvl 9 3 o iš dūmų pasipylė žemėn skėriai, kuriems buvo duota galia, kaip turi
galia žemės skorpionai.
Rvl 9 4 Jiems buvo įsakyta nekenkti žemės žolei, nei jokiai žalumynui, nei
jokiai medžiui, o vien tik žmonėms, kurie neturi savo kaktose Dievo antspaudų.
Rvl 9 5 Ir jiems buvo leista ne žudyti žmones, bet kankinti penkis mėnesius;
jų kankinimas it kankinimas skorpiono, kai jis įgelia žmogų.
Rvl 9 6 Anomis dienomis žmonės ieškos mirties ir jos neras, trokš numirti, bet
mirtis bėgs nuo jų.
Rvl 9 7 Skėrių išvaizda panaši į žirgų, parengtų kautynėms. Ant jų galvų
tartum vainikai, panašūs į auksą, o jų veidai-tartum žmonių veidai;
Rvl 9 8 jie turėjo plaukus, panašius į moterų plaukus, o jų dantys buvo lyg
liūtų dantys.
Rvl 9 9 Jie turėjo šarvus tarsi geležinius krūtinšarvius, o jų sparnų garsas
buvo kaip bildesys daugybės vežimų ir arklių, bėgančių į mūšį.

Rvl 9 10 Jie turi uodegas, panašias į skorpionų, ir geluonis uodegose. Jie turi valdžią kenkti žmonėms per penkis mėnesius.

Rvl 9 11 Jie turi sau karalių, bedugnės angelą, kurio vardas hebrajiškai Abadonas, o graikiškai tas vardas Apolionas.

Rvl 9 12 Pirmoji neganda praėjo; štai iš paskos eina dar dvi negandos.

Rvl 9 13 Ir sutrimi tavo šeštasis angelas. Aš išgirdau balsą nuo keturių ragų auksinio aukuro, stovinčio Dievo akivaizdoje.

Rvl 9 14 Jis sakė šeštajam angelui, turinčiam trimitą: "Paleisk keturis angelus, kurie yra surišti prie didžiosios Eufrato upės!"

Rvl 9 15 Ir buvo atrišti keturi angelai, paruošti nustatytai valandai, dienai, mėnesiui ir metams išžudyti trečdalį žmonių.

Rvl 9 16 Jų kariuomenės skaičius, -aš išgirdau skaičių, -buvo du miriada miriadų.

Rvl 9 17 Taigi aš mačiau regėjime žirgus ir raitelius su krūtinšarviais, ugniaspalviais, violetiniais ir geltonais; žirgų galvos atrodė kaip liūtų galvos, o iš jų nasrų veržėsi ugnis, dūmai ir siera.

Rvl 9 18 Trečdalis žmonių žuvo nuo šitų trijų piktenybių-nuo ugnies, dūmų ir sieros, besiveržiančių iš jų nasrų.

Rvl 9 19 Mat jų galia buvo jų nasruose ir jų uodegose. Jų uodegos panašios į gyvates ir turi galvas, kuriomis kenkia.

Rvl 9 20 Bet likusieji žmonės, kurie nebuvo šitų piktenybių išžudyti, neatgailavo dėl savo rankų darbų, kad nebegarbintų demonų ir auksinių, sidabrinių, žalvarinių, akmeninių ir medinių statų, kurie negali nei matyti, nei girdėti, nei vaikščioti.

Rvl 9 21 Jie taip pat neatgailavo dėl savo žmogžudysčių, žyniavimų, ištvirtavimų ir vagysčių.

Rvl 10 1 Aš išvydau dar vieną galingą angelą, nužengiantį iš dangaus, apsisiautęs debesimi. Jo galvą supo vaivorykstė, veidas švytėjo kaip saulė ir kojos-tarsi ugnies stulpai.

Rvl 10 2 Jis laikė rankoje išvyniotą knygėlę. Ir Jis atsistojo dešiniaja koja ant jūros, o kairiaja ant sausumos,

Rvl 10 3 ir ėmė šaukti galingu balsu tartum riaumojantis liūtas. Kai jis sušuko, atsiliepė septyni griaustiniai savais balsais.

Rvl 10 4 Septyniems griaustiniams prabilus savais balsais, puoliasi rašyti, bet išgirdau iš dangaus balsą, sakantį man: "Užantspauduok, ką pasakė septyni griaustiniai, ir to nerašyk!"

Rvl 10 5 O angelas, kurį mačiau stovint ant jūros ir ant sausumos, pakėlė savo ranką į dangų

Rvl 10 6 ir prisiekė Gyvenančiuoju per amžių amžius, kuris sutvėrė dangų ir visa, kas jame, žemę ir visa, kas joje, bei jūrą ir visa, kas joje, -kad laiko daugiau nebebus,

Rvl 10 7 bet septintojo angelo trimi tavimo dienomis bus baigta Dievo paslaptis, kaip Jis yra paskelbęs Gerąją naujieną savo tarnams pranašams.

Rvl 10 8 Tuomet balsas, kurį girdėjau iš dangaus, vėl ėmė kalbėti man ir tarė: "Eik, paimk atvyniotą knygėlę iš angelo rankos, stovinčio ant jūros ir sausumos".

Rvl 10 9 Aš nuėjau pas angelą ir paprašiau, kad duotų man knygėlę. O jis man tarė: "Imk ir suvalgyk ją! Ji bus karti viduriuose, bet burnoje ji bus saldi kaip medus".

Rvl 10 10 Ir aš paėmiau knygėlę iš angelo rankos ir ją suvalgiau. Ji buvo mano burnoje saldi tarytum medus, bet kai praričiau, mano viduriuose ji apkarto.

Rvl 10 11 Ir jis pasakė man: "Tu turi vėl pranašauti apie daugelį žmonių, tautų, kalbų ir karalių".

Rvl 11 1 Man buvo duotas nendrinis matas, panašus į lazda, ir angelas pasakė: "Kelkis ir išmatuok Dievo šventyklą, aukurą ir tuos, kurie tenai garbina.

Rvl 11 2 O išorinį šventyklos kiemą praleisk, palik, nematuok jo, nes jis skirtas pagonims. Jie tryps šventąjį miestą keturiasdešimt du mėnesius.

Rvl 11 3 Aš duosiu galią savo dviem liudytojams, ir jie, apsilėję ašutinėmis, pranašaus tūkstantį du šimtus šešiasdešimt dienų".

Rvl 11 4 Jie yra du alyvmedžiai ir du žibintuvai, stovintys žemės Dievo akivaizdoje.

Rvl 11 5 Ir jei kas panorės juos skriausti, iš jų burnos išsiverš ugnis ir praris jų priešininkus. Jei kas norės jiems kenkti, tas irgi taip žus.

Rvl 11 6 Jiedu turi valdžią užrakinti dangų, kad jų pranašavimo dienomis nelytų lietus, ir turi valdžią vandenį paversti krauju ir ištikti žemę bet kokia neganda, kada tik panorės.

Rvl 11 7 Kai jie baigs liudyti, žvėris, išlindęs iš bedugnės, kovos su jais, nugalės ir nužudys juos.

Rvl 11 8 Jų lavonai gulės gatvėje didžiojo miesto, kuris dvasine prasme vadinamas Sodoma ir Egiptu, kur ir mūsų viešpats buvo nukryžiuotas.

Rvl 11 9 Tada įvairių tautų, genčių, kalbų ir giminių žmonės matys jų lavonus pusketvirtos dienos ir neleis jų lavonų palaidoti kapuose.

Rvl 11 10 Žemės gyventojai džiūgaus dėl jų ir linksminsis, ir siųs vieni kitiems dovanas, nes tiedu pranašai vargino žemės gyventojus.

Rvl 11 11 O po pusketvirtos dienos gyvybės dvasia nuo Dievo įžengė į juodu. Jie pašoko ant kojų, ir didžiulė baimė pagavo tuos, kurie į juos žiūrėjo.

Rvl 11 12 Ir jie išgirdo galingą balsą iš dangaus, kuris jiems šaukė: "Užženkite žen!" Ir juodu užžengė į dangų debesyje, o jų priešai žiūrėjo į juodu.

Rvl 11 13 Tą pačią valandą kilo didelis žemės drebėjimas, ir dešimta dalis miesto sugriuvo. Nuo žemės drebėjimo žuvo septyni tūkstančiai žmonių, o likusieji, baimės apimti, atidavė šlovę dangaus Dievui.

Rvl 11 14 Antroji neganda praėjo. Štai greit artinasi trečioji neganda.

Rvl 11 15 Sutrimitavo septintasis angelas. Danguje pasigirdo galingi balsai, kurie skelbė: "Šio pasaulio karalystės tapo mūsų Viešpaties ir Jo Kristaus karalystėmis, ir Jis valdys per amžių amžius!"

Rvl 11 16 O dvidešimt keturi vyresnieji, sėdintys savo sostuose Dievo aki vaizdoje, parpuolė veidais žemėn ir garbino Dievą,

Rvl 11 17 sakdami: "Dėkojame Tau, o Viešpatie, visagalis Dieve, kuris esi ir kuris buvai, ir kuris ateini, kad pasiėmėi savo didžiąją galią ir pradėjai viešpatauti.

Rvl 11 18 Tautos iširdo, ir atėjo Tavo rūstybė, metas teisti mirusius ir atlyginti Tavo tarnams, pranašams ir šventiesiems, ir visiems bijantiems Tavojo vardo, mažiems ir dideliems, ir metas sunaikinti tuos, kurie niokoja žemę".

Rvl 11 19 Ir atsidarė danguje Dievo šventykla, ir pasirodė Jo šventykloje Jo Sandoros skrynija. Ir radosi žaibai, balsai, griustiniai, žemės drebėjimas ir didelė kruša.

Rvl 12 1 Ir pasirodė danguje didingas ženklas: moteris, apsiautusi saule, po jos kojų mėnulis, o ant galvos dvylikos žvaigždžių vainikas.

Rvl 12 2 Ji buvo neščia ir šaukė, kentėdama sąrėmius bei gimdymo skausmus.

Rvl 12 3 Pasirodė ir kitas ženklas danguje: štai milžiniškas ugniaspalvis slibinas su septyniomis galvomis, su dešimčia ragų ir su septyniomis diademomis ant galvų.

Rvl 12 4 Jo uodega nušlavė trečdalį dangaus žvaigždžių ir nužėrė jas žemėn. Slibinas stojo priešais moterį, kad, jai pagimdžius, prarytų jos kūdikį.

Rvl 12 5 Ji pagimdė sūnų, berniuką, kuriam skirta ganyti visas tautas geležine lazda. Ir jos kūdikis buvo paimtas pas Dievą, prie Jo sosto.

Rvl 12 6 O moteris pabėgo į dykumą, kur buvo jai Dievo paruošta vieta, kad tenai ji būtų maitinama tūkstantį du šimtus šešiasdešimt dienų.

Rvl 12 7 Ir kilo danguje kova. Mykolas ir jo angelai kovojo su slibinu. Ir kovėsi slibinas ir jo angelai,

Rvl 12 8 bet jie nugalėjo, ir nebeliko daugiau jiems vietos danguje.

Rvl 12 9 Taip buvo išmestas didysis slibinas, senoji gyvatė, vadinamas Velniu ir Šėtonu, kuris suvedžioja visą pasaulį. Jis buvo išmestas žemėn, ir kartu su juo buvo išmesti jo angelai.

Rvl 12 10 Aš girdėjau danguje galingą balsą, sakantį: "Dabar atėjo mūsų Dievo išgelbėjimas, galybė, karalystė ir Jo Kristaus valdžia, nes išmestas mūsų brolių kaltintojas, skundęs juos mūsų Dievui dieną ir naktį.

Rvl 12 11 Ir jie nugalėjo jį Avinėlio krauju ir savo liudijimo žodžiu. Jie nebrangino savo gyvybės, net iki mirties.

Rvl 12 12 Todėl džiugaukite, dangūs ir jų gyventojai! Bet vargas gyvenantiems žemėje ir jūrai, nes pas jus numestas velnias, kupinas didelio įniršio, žinodamas mažai beturįs laiką".

Rvl 12 13 Slibinas, pamatęs, kad yra nutrenktas žemėn, ėmė persekioti moterį, kuri buvo pagimdžiusi berniuką.

Rvl 12 14 Bet moteriai buvo duoti du didžiojo erelio sparnai skristi nuo gyvatės į dykumą, į savo vietą, kur bus maitinama per laiką, laikus ir pusę laiko.

Rvl 12 15 Gyvatė išliejo iš savo nasrų paskui moterį vandenį lyg upę, kad nuplukdytų ją bangomis.

Rvl 12 16 Bet žemė pagelbėjo moteriai: žemė atvėrė savo žiotis ir sugėrė upę, kurią slibinas buvo paliejęs iš savo nasrų.

Rvl 12 17 Ir slibinas įnirto prieš moterį, ir metėsi kautis su kitais jos palikuonimis, kurie laikosi Dievo įsakymų ir turi Jėzaus Kristaus liudijimą.

Rvl 13 1 Aš stovėjau ant jūros kranto. Ir išvydau iš jūros išnyrant žvėrį, turintį septynias galvas ir dešimt ragų, o ant jo ragų buvo dešimt diademų ir ant jo galvų piktžodžiavimo vardas.

Rvl 13 2 Žvėris, kurį mačiau, buvo panašus į leopardą; jo kojos tarytum lokių kojos, o jo snukis-lyg liūto snukis. Slibinas davė jam savo jėgą, savo sostą ir didelę valdžią.

Rvl 13 3 Ir aš mačiau vieną iš jo galvų mirtinai sužeistą, tačiau jos mirštamoji žaizda užgijo. Ir visa žemė stebėdamasi nusekė paskui žvėrį.

Rvl 13 4 Žmonės garbino slibiną, kuris atidavė valdžią žvėriui. Jie garbino žvėrį, sakdami: "Kas galėtų lygintis su žvėrimi, ir kas galėtų kovoti su juo!"

Rvl 13 5 Jam buvo duotas snukis kalbėti išdidžiai ir piktžodžiauti, ir duota valdžia taip daryti per keturiasdešimt du mėnesius.

Rvl 13 6 Ir jis atvėrė nasrus piktžodžiauti Dievui, piktžodžiauti Jo vardui, Jo buvei nei ir dangaus gyventojams.

Rvl 13 7 Jam buvo duota kovoti su šventaisiais ir juos nugalėti. Jam buvo suteikta valdžia visoms gentims, kalboms ir tautoms.

Rvl 13 8 Ir jį garbino visi tie žemės gyventojai, kurių vardai neįrašyti nuo pasaulio sutvėrimo nužudytojo Avinėlio gyvenimo knygoje.

Rvl 13 9 Kas turi ausis, teklauso.

Rvl 13 10 Jei kas veda į nelaisvę, pats į nelaisvę eis. O kas žudo kalaviju, turės nuo kalavijo žūti. Čia šventųjų ištvermė ir tikėjimas!

Rvl 13 11 Ir aš pamačiau kitą žvėrį, ateinantį iš žemės. Jis turėjo du ragus, panašius į Avinėlio, ir kalbėjo kaip slibinas.

Rvl 13 12 Jis naudojasi visa pirmojo žvėries valdžia jo akivaizdoje ir verčia žemę bei jos gyventojus garbinti pirmąjį žvėrį, kurio mirštama žaizda užgijo.

Rvl 13 13 Jis daro didžius ženklus, netgi, žmonėms matant, nuleidžia ugnį iš dangaus į žemę.

Rvl 13 14 Jis suvedžioja žemės gyventojus tais ženklais, kuriuos jam buvo duota daryti žvėries akyse, sakydamas žemės gyventojams padaryti žvėries atvaizdą, kuris gavo žaizdą nuo kalavijo ir išgijo.

Rvl 13 15 Jam buvo duota suteikti žvėries atvaizdui dvasią, kad žvėries atvaizdas imtų kalbėti, ir padaryti taip, kad visi, kurie atsisakys garbinti žvėries atvaizdą, būtų nužudyti.

Rvl 13 16 Jis vertė visus, mažus ir didelius, turtuolius ir vargšus, laisvuosius ir vergus, pasidaryti ženklą ant dešinės rankos arba ant kaktos,

Rvl 13 17 kad nė vienas negalėtų nei pirkti, nei parduoti, jei neturės to ženklo ar žvėries vardo, ar jo vardo skaičiaus.

Rvl 13 18 Čia slypi išmintis! Kas turi išmanymą, teapskaičiuoja žvėries skaičių, nes tai žmogaus skaičius; jo skaičius yra šeši šimtai šešiasdešimt šeši.

Rvl 14 1 Ir aš išvydau: štai Avinėlis, bestovįs ant Siono kalno, o su Juo šimtas keturiasdešimt keturi tūkstančiai, turintys Jo Tėvo vardą, įrašytą savo kaktose.

Rvl 14 2 Aš išgirdau iš dangaus garsą, tarsi daugybės vandenų šniokštimą ir tarsi galingo griaustinio dundėjimą. Garsas, kurį girdėjau, buvo tarytum arfininkų, skambinančių savo arfomis.

Rvl 14 3 Jie giedojo naują giesmę priešais sostą, keturias būtybes ir vyresniuosius, ir niekas negalėjo išmokti tos giesmės, išskyrus tuos šimtą keturiasdešimt keturis tūkstančius, atpirktus iš žemės.

Rvl 14 4 Tai tie, kurie nesusitepė su moterimis, nes jie mergelės. Tai tie, kurie lydi Avinėlį, kur tik Jis eina. Jie yra atpirkti iš žmonių, pirmieji vaisiai Dievui ir Avinėliui.

Rvl 14 5 Jų lūpose nerasta apgaulės; jie be dėmės prieš Dievo sostą.

Rvl 14 6 Ir aš pamačiau kitą angelą, lekiantį dangaus viduriu, turintį amžinąją Evangeliją, kad ją paskelbtų žemės gyventojams, kiekvienai giminei, genčiai, kalbai ir tautai.

Rvl 14 7 Jis šaukė galingu balsu: "Bijokite Dievo ir atiduokite Jam šlovę, nes atėjo Jo teismo valanda; šlovinkite Ją, kuris sutvėrė dangų ir žemę, jūrą ir vandens šaltinius!"

Rvl 14 8 Paskui jį skrido antras angelas, kuris šaukė: "Krito, krito Babelė, didis miestas, kuris savo paleistuvystės įniršio vynu nugirdė visas tautas!"

Rvl 14 9 Ir trečias angelas lydėjo juos, šaukdamas skardžiu balsu: "Kas garbina žvėrį ir jo atvaizdą bei priima ant savo kaktos ar rankos ženklą,

Rvl 14 10 tas gers Dievo įniršio vynu, įpilto ir neatmiešto Jo rūstybės taurėje, ir bus kankinamas ugnimi ir siera šventųjų angelų ir Avinėlio akivaizdoje.

Rvl 14 11 Jų kankinimo dūmai kils per amžių amžius, ir jie neturės atilsio nei dieną, nei naktį-tie, kurie garbina žvėrį bei jo atvaizdą ir ima jo vardo ženklą".

Rvl 14 12 Čia pasirodo šventųjų ištvermė, kurie laikosi Dievo įsakymų ir Jėzaus tikėjimo.

Rvl 14 13 Ir aš išgirdau iš dangaus balsą, kuris man sakė: "Rašyk: 'Nuo šiol palaiminti mirusieji, kurie miršta Viešpatyje. Taip, -sako Dvasia, - kad atilsėtų nuo savo vargų; ir jų darbai seka juos'".

Rvl 14 14 Ir aš regėjau: štai baltas debesys, o ant debesies sėdėjo panašus į žmogaus Sūnų. Ant galvos Jis turėjo aukso vainiką, o rankoje-aštrų pjautuvą.

Rvl 14 15 Iš šventyklos išėjo dar vienas angelas, kuris šaukė galingu balsu sėdinčiajam ant debesies: "Paleisk darban savo pjautuvą ir pjauk; atėjo Tau valanda pjauti, nes žemės derlius prinoko".

Rvl 14 16 Tuomet sėdintysis ant debesies nusviedė savo pjautuvą žemėn, ir žemės derlius buvo nupjautas.

Rvl 14 17 Dar kitas angelas išėjo iš dangaus šventyklos, taip pat turintis aštrų pjautuvą.

Rvl 14 18 Ir dar vienas angelas išėjo nuo aukuro, turintis valdžią ugniai. Jis stipriu balsu sušuko turinčiajam aštrų pjautuvą: "Paleisk darban savo aštrųjį pjautuvą ir nurink žemės vynmedžio kekes, nes uogos jau prinoko".

Rvl 14 19 Tada angelas numetė savo pjautuvą žemėn, nuskynė žemės vynmedį ir supylė vynuoges į didįjį Dievo rūstybės spaustuvą.

Rvl 14 20 Spaustuvas buvo minamas už miesto, ir išsiveržė iš spaustuvo kraujas, pakildamas arkliams iki žaslių tūkstančio šešių šimtų stadijų atstumu.

Rvl 15 1 Ir aš pamačiau danguje dar vieną didį ir išpūdingą ženklą: septynis angelus, turinčius septynias paskutines negandas, nes jomis išsibaigia Dievo rūstybė.

Rvl 15 2 Aš išvydau tarsi stiklo jūrą, sumaišytą su ugnimi, ir nugalėjusiuosius žvėrį, jo atvaizdą, jo ženklą ir jo vardo skaičių, stovinčius su Dievo arfomis ant stiklo jūros.

Rvl 15 3 Jie giedojo Dievo tarno Mozės giesmę ir Avinėlio giesmę: "Didingi ir

nuostabūs Tavo darbai, Viešpatie, visagali Dieve! Teisingi ir tikri Tavo keliai, šventųjų Karaliau!

Rvl 15 4 Kas gi nesibijotų Tave, Viešpatie, ir nešlovintų Tavojo vardo?! Juk Tu vienas šventas! Visos tautos ateis ir pagarbins Tave, nes apreišksti Tavo teisūs sprendimai".

Rvl 15 5 Paskui aš regėjau: štai atsidarė Liudijimo palapinės šventykla danguje,

Rvl 15 6 ir išėjo iš šventyklos septyni angelai, turintys septynias negandas. Jie buvo apsilikę tyra, spindinčia drobe ir persijuosę per krūtines aukso juostomis.

Rvl 15 7 viena iš keturių būtybių padavė septyniems angelams septynis aukso dubenis, pilnus gyvenančiojo per amžių amžius Dievo rūstybės.

Rvl 15 8 Šventykla prisipildė dūmų nuo Dievo šlovės ir galybės, ir niekas negalėjo įeiti į šventyklą, kol nesibaigs septynių angelų septynios negandos.

Rvl 16 1 Ir išgirdau iš šventyklos galingą balsą, sakantį septyniems angelams: "Eikite ir išpilkite septynis Dievo rūstybės dubenis žemėn!"

Rvl 16 2 Ir nuėjo pirmasis, ir išliejo savo dubenį žemėn. Ir apniko piktos ir skaudžios votys žmonės, turinčius žvėries ženklą ir garbinančius jį atvaizdą.

Rvl 16 3 Antrasis angelas išpylė savo dubenį jūron; jį tapo lyg numirėlio kraujas, ir visi gyviai jūroje išgaišo.

Rvl 16 4 Trečiasis angelas išliejo savo dubenį į upes ir vandens šaltinius, ir jie pavirto krauju.

Rvl 16 5 Ir išgirdau vandenų angelą sakant: "Teisus Tu, o Viešpatie, kuris esi ir kuris buvai, šventas, kad taip teisi.

Rvl 16 6 Nes jie praliejo šventųjų ir pranašų kraują, todėl duodi jiems gerti kraują. Taip! Jie to verti!"

Rvl 16 7 Aš dar išgirdau kitą, nuo aukuro sakant: "Taip, visagali Viešpatie Dieve, tavo nuosprendžiai tikri ir teisingi!"

Rvl 16 8 Ketvirtasis angelas išpylė savo dubenį saulėn, ir jai buvo duota svilinti žmones ugnimi.

Rvl 16 9 Žmonės degino baidyti kaitrą, o jie keikė vardą Dievo, kuris turi valdžią šitoms negandoms. Ir jie neatgailavo, kad atiduotų Jam šlovę.

Rvl 16 10 Penktasis angelas išpylė savo dubenį ant žvėries sosto, ir jo karalystė paskendo tamsoje, o žmonės krinto savo liežuvių iš skausmo.

Rvl 16 11 Jie piktžodžiavo dangaus Dievui dėl savo skausmų ir vočių, bet neatgailavo dėl savo darbų.

Rvl 16 12 Šeštasis angelas išliejo savo dubenį į didžiąją Eufrato upę, ir jos vanduo išdžiūvo, kad pasidarytų kelias karaliams iš rytų.

Rvl 16 13 Tada pamačiau iš slibino nasrų, iš žvėries snukio ir iš netikrojo pranašo burnos išeinant tris netyrąsias dvasias, tartum varles.

Rvl 16 14 O tai yra demonų dvasios, darančios ženklus; jos išeina pas žemės ir viso pasaulio karalius, kad juos suburtų didžiosios visagalio Dievo dienos kovai.

Rvl 16 15 "Štai Aš ateinu kaip vagis. Palaimintas, kas budi ir saugo savo drabužius, kad netektų vaikščioti nuogam ir jie nematytų jo gėdos!"

Rvl 16 16 Ir jis subūrė juos į vietovę, kuri hebrajiškai vadinasi Harmagedonas.

Rvl 16 17 Septintasis angelas išpylė savo dubenį į orą, ir nuskambėjo iš šventyklos, nuo sosto, galingas balsas: "Įvyko!"

Rvl 16 18 Ir radosi žaibai, griaustiniai, garsai, ir kilo didžiulis žemės drebėjimas, kokio nebuvo, kiek žmogus gyvena žemėje, - toks smarkus, toks baisus žemės drebėjimas!

Rvl 16 19 Didysis miestas suskilo į tris dalis, ir tautų miestai sugriuvo. Ir Dievas atsiminė didžiąją Babelę, kad jai duotų savo rūstybės ir įniršio vyno taurę.

Rvl 16 20 Ir pabėgo visos salos, ir nebeliko kalnų.

Rvl 16 21 Ledo gabalai, talento svorio, krito iš dangaus ant žmonių. Žmonės keikė Dievą dėl ledų negandos, nes siaubinga buvo ši neganda.

Rvl 17 1 Tuomet atėjo vienas iš septynių angelų, turėjusių septynis dubenis, ir prakalbino mane, sakydamas: "Eikš, aš parodysiu tau teismą didžiosios paleistuvės, sėdinčios ant daugybės vandenų.

Rvl 17 2 Su ja ištvirtavo žemės karaliai, ir jos ištvirtavimo vynu pasigėrė žemės gyventojai".

Rvl 17 3 Ir jis Dvasia nunešė mane į dykumą. Ir aš išvydau moterį, sėdinčią ant skaisčiai raudono žvėries, pilno piktžodžiavimo vardų, turinčio septynias galvas ir dešimt ragų.

Rvl 17 4 Moteris buvo apsilikusi purpuru ir skarlatu, išsipuošusi auksu, brangakmeniais ir perlais. Ji laikė rankoje aukso taurę, pilną savo ištvirtavimo šlykštybių ir nešvarumų.

Rvl 17 5 Ant jos kaktos buvo užrašytas vardas: "Paslaptis, didžioji Babelė, ištvirtėlių ir žemės šlykštybių motina".

Rvl 17 6 Mačiau tą moterį, girtą nuo šventųjų kraujo ir nuo Jėzaus liudytojų kraujo. Ją matydamas, aš stebėte stebėjau.

Rvl 17 7 O angelas man tarė: "Ko stebiesi? Aš tau pasakysiu paslaptį moters ir ją nešančio žvėries, kuris turi septynias galvas ir dešimt ragų".

Rvl 17 8 "Žvėris, kurį regėjai, buvo, bet jo nebėra; jis ruošiasi išlipti iš

bedugnės, tačiau eina į pražūtį. Žemės gyventojai, kurių vardai nėra įrašyti gyvenimo knygoje nuo pasaulio sutvėrimo, stebėsis, žiūrėdami į žvėrį, kad jis buvo ir jo nebėra, ir jis vėl pasirodys.

Rvl 17 9 Čia reikia proto, turinčio išmintį! Septynios galvos reiškia septynis kalnus, ant kurių sėdi moteris.

Rvl 17 10 Taip pat yra septyni karaliai; penki žlugo, vienas tebėra, o vienas dar neatėjo; kai jis ateis, turės trumpam pasilikti.

Rvl 17 11 O žvėris, kuris buvo ir kurio nebėra, -tai aštuntasis, bet vienas iš septynių, ir jis eina į pražūtį.

Rvl 17 12 Tie dešimt ragų, kuriuos matei, yra dešimt karalių, kurie dar negavo karalystės, bet jie gaus valdžią kaip karaliai vienai valandai kartu su žvėrimi.

Rvl 17 13 Jie turi vieną tikslą ir savo jėgą bei valdžią atiduos žvėriui.

Rvl 17 14 Jie kovos su Avinėliu, bet Avinėlis juos nugalės, nes Jis yra viešpačių viešpats ir karalių karalius, ir su juo visi pašauktieji, išrinktieji ir ištikimieji".

Rvl 17 15 Angelas toliau man sako: "Vandenys, kuriuos regėjai, kur sėdi paleistuvė, yra žmonės, minios, tautos ir kalbos.

Rvl 17 16 Tie dešimt ragų, kuriuos matei ant žvėries-jie ims nekęsti paleistuvės, apiplėš ją ir paliks ją nuogą,ęs jos kūną ir ją pačią sudegins ugnyje.

Rvl 17 17 Nes Dievas įkvėpė jų širdis vykdyti jo tikslą, vykdyti vieną tikslą, -kad jie atiduotų savo karalystę žvėriui, kol išsipildys Dievo žodžiai.

Rvl 17 18 Ta moteris, kurią regėjai, yra didysis miestas, valdantis žemės karalius".

Rvl 18 1 Paskui aš išvydau kitą angelą, nužengiantį iš dangaus ir turintį didžią valdžią. Žemė nušvito nuo jo šlovės.

Rvl 18 2 O jis šaukė galingai, stipriu balsu: "Krito, krito didžioji Babelė! Ji pavirto demonų buveine, visų netyrųjų dvasių pastoge, visų nešvarių ir nekenčiamų paukščių narvu.

Rvl 18 3 Nuo jos ištvirtimo įniršio vyno buvo girtos visos tautos; žemės karaliai su ja ištvirtavo, o žemės pirkliai pralobo iš jos nežabotos prabangos".

Rvl 18 4 Ir aš išgirdau iš dangaus kitą balsą, skelbiantį: "Išeiikite iš jos, mano žmonės, kad nedalyvautumėte jos nuodėmėse ir nepatirtumėte jos negandų!

Rvl 18 5 Nes jos nuodėmės pasiekė dangų, ir Dievas prisiminė jos piktadarystes.

Rvl 18 6 Atmokėkite jai, kaip ji jums atlygino, ir atiduokite dvigubai pagal jos darbus. Dvigubai sumaišykite taurę, kurią ji jums maišė.

Rvl 18 7 Kiek ji puikavo ir lėbavo, tiek jai paruoškite kentėjimų ir nuliūdimo, nes ji savo širdyje kalba: 'Aš sėdžiu kaip karalienė, nesu našlė ir liūdesio nematysiu'.

Rvl 18 8 Todėl vieną dieną ją apniks negandos: mirtis, gedulas, badas, ir ji bus sudeginta ugnyje, nes galingas yra Viešpats Dievas, kuris nuteisė ją.

Rvl 18 9 Jos verks ir raudos žemės karaliai, kurie su ja ištvirtavo bei lėbavo, kai pamatys jos gaisro dūmus.

Rvl 18 10 Jie stovės iš tolo ir, jos kankinimų išgąsdinti, sakys: 'Vargas, vargas, didysis mieste! Babelė, galingasis mieste, per vieną valandą įvyko tavo teismas!'

Rvl 18 11 Žemės pirkliai verks ir gedės jos, nes niekas jau nebepirks jų atplukdytų prekių:

Rvl 18 12 aukso, sidabro, brangakmenių, perlų, švelnios drobės, purpuro, šilko, škarlato, jokios kvapios medienos, jokių dramblio kaulo dirbinių, jokių brangmedžio rakandų, nei vario, geležies, marmuro,

Rvl 18 13 cinamono, kvapių augalų, miros, smilkalų, vyno, aliejaus, smulkių miltų, kviečių, galvijų, avių, arklių, vežimų, žmonių kūnų ir sielų.

Rvl 18 14 Vaisiai, kurių taip geidė tavo siela, nutolo nuo tavęs; visas puošnumas ir spindesys tau pražuvo, ir niekad jų neberasi.

Rvl 18 15 Tų daiktų pirkliai, iš jos pralobę, stovės iš tolo, išsigandę jos kankinimų, verks, gedės

Rvl 18 16 ir sakys: 'Vargas, vargas didžiam miestui, vilkėjusiam ploniausia drobe, purpuru, škarlatu, išsipuošusiam auksu, brangakmeniais ir perlais.

Rvl 18 17 Per vieną valandą niekais virto šitokie turtai!' Visi laivų varininkai, visi pakrančių laivininkai, visi jūreiviai ir visi, kurie jūroje dirbaujasi, iš tolo sustoję

Rvl 18 18 ir, stebėdami jos gaisro dūmus, šaukė: 'Kas galėtų lygintis su didžiuoju miestu?!'

Rvl 18 19 Jie bėrė žemes ant galvų, šaukė, verkė ir aimanavo: 'Vargas, vargas didžiam miestui, iš kurio prabangos pralobo, kurie jūroje turėjo laivų. Per vieną valandą jis virto dykynė!'

Rvl 18 20 Džiūgauk dėl jo, dangau, ir jūs, šventieji, ir apaštalai, ir pranašai, nes dėl jūsų Dievas nubaudė jį teismu!"

Rvl 18 21 Tuomet vienas galingas angelas iškėlė akmenį, tarsį didelį girnakmenį, ir sviedė jį į jūrą, sakydamas: "Tokiu smarkumu bus nublokštas didysis Babelės miestas, ir jo nebebus galima rasti.

Rvl 18 22 Nebesigirdės daugiau tavyje arfininkų, giesmininkų, vamzdininkų, trimitininkų balsų. Niekas neberas tavyje nė vieno jokio meno kūrėjo, ir nebesigirdės tavyje malūno dūzgimo.

Rvl 18 23 Tavyje nebešvies žiburio spindulys, niekas nebegirdės jaunikio ir nuotakos balso. Nes tavo pirkliai buvo tapę žemės didžiūnais, nes tavo burtai buvo suvedžiotos visos tautos.

Rvl 18 24 ir tavyje buvo rastas pranašų ir šventųjų ir visų žemėje nužudytųjų kraujai".

Rvl 19 1 Paskui aš girdėjau danguje galingą didžiulės minios balsą, skelbiantį: "Aleliuja! Išgelbėjimas, galybė, šlovė ir garbė priklauso Viešpačiui, mūsų Dievui,

Rvl 19 2 nes tikri ir teisingi Jo teismai! Jis nuteisė didžiąją paleistuvę, kuri suteršė žemę savo ištvirkavimu; Jis atkeršijo už savo tarnų kraują, pralietą jos rankomis".

Rvl 19 3 Ir dar kartą jie skelbė: "Aleliuja! Jos dūmai rūks per amžių amžius!"

Rvl 19 4 Dvidešimt keturi vyresnieji ir keturios būtybės parpuolė ir pagarbino Dievą, sėdintį soste, sakdami: "Amen! Aleliuja!"

Rvl 19 5 O nuo sosto nuskambėjo balsas: "Šlovinkite mūsų Dievą visi Jo tarnai ir tie, kurie bijote Jo: maži ir dideli!"

Rvl 19 6 Ir išgirdau gausios minios balsą, lyg daugybės vandenų šniokštimą ar galingų griauštinių dundėjimą, sakantį: "Aleliuja! Užviešpatavo Viešpats Dievas, Visagalis.

Rvl 19 7 Džiūgaukime ir linksminimės, ir duokime Jam šlovę! Nes atėjo Avinėlio vestuvės ir Jo nuotaka pasiruošė".

Rvl 19 8 Jai buvo duota apsirengti spindinčia, tyra drobe, o ta drobė-tai šventųjų teisūs darbai.

Rvl 19 9 Ir angelas sako man: "Rašyk: 'Palaiminti, kurie pakviesti į Avinėlio vestuvių pokylį' ". Jis pridūrė: "Šie žodžiai yra tikri Dievo žodžiai!"

Rvl 19 10 Aš puoliau jam po kojų, norėdamas jį pagarbinti, bet jis pasakė: "Žiūrėk, kad to nedarytum! Aš esu tarnas, kaip tu ir broliai, kurie turi Jėzaus liudijimą. Dievą garbink! Nes Jėzaus liudijimas yra pranašystės dvasia".

Rvl 19 11 Ir aš išvydau atvirą dangų, ir štai pasirodė baltas žirgas. Ant jo sėdėjo raitelis, vardu Istikimasis ir Teisusis; Jis teisingai teisia ir kovoja.

Rvl 19 12 Jo akys švietė kaip ugnies liepsna, o ant Jo galvos daug diademų ir įrašytas vardas, kurio niekas nežino, tik Jis pats.

Rvl 19 13 Jis apsirengęs kraujyje pamirkytu drabužiu ir Jo vardas-Dievo žodis.

Rvl 19 14 Paskui jį sekė dangaus kariaunos pulkai ant baltų žirgų, apsilikę tyros baltos drobės drabužiais.

Rvl 19 15 Iš Jo burnosėjo aštrus dviašmenis kalavijas, kuriuo Jis ištiks tautas. Jis valdys jas geležine lazda. Jis mina visagalio Dievo įniršio ir rūstybės vyno spaustuva.

Rvl 19 16 Ant Jo drabužio ir ant strėnų užrašytas vardas: "Karalių Karalius ir viešpačių Viešpats".

Rvl 19 17 Aš regėjau angelą, stovintį saulėje. Jis garsiai šaukė, kviesdamas visus paukščius, skrendančius dangaus viduriu: "Skirskite šen, į didžiojo Dievo pokylį,

Rvl 19 18 ir leskite kūnus karalių, karo vadų, galiūnų, žirgų, raitelių, visų laisvųjų ir vergų, mažų ir didelių!"

Rvl 19 19 Ir išvydau žvėrį ir žemės karalius bei jų kariuomenes, susirinkusias kovoti su sėdinčiuoju ant žirgo ir Jo kariuomene.

Rvl 19 20 Žvėris buvo sugautas, o kartu su juo netikrasis pranašas, jo akyse daręs ženklus ir jais klaidinęs žmones, kurie buvo priėmę žvėries ženklą ir garbino jo atvaizdą. Jiedu gyvi buvo įmesti į ugnies ežerą, degantį siera.

Rvl 19 21 O visi kiti buvo užmušti kalaviju, einančiu iš raitelio burnos. Ir visi paukščiai prisilėsė jų lavonų.

Rvl 20 1 Ir išvydau angelą, nužengiantį iš dangaus, laikantį rankoje bedugnės raklą ir didžiulę grandinę.

Rvl 20 2 Jis nutvėrė slibiną-senąją gyvatę, kuri yra velnias ir Šėtonas, - surišo jį tūkstančiui metų.

Rvl 20 3 ir įmetė į bedugnę, užrakino ją ir iš viršaus užantspaudavo, kad nebegalėtų daugiau suvedžioti tautų, kol pasibaigs tūkstantis metų. Po to jis turės būti atrištas trumpam laikui.

Rvl 20 4 Aš pamačiau sostus ir juose sėdinčiuosius, kuriems buvo pavesta teisti. Taip pat regėjau sielas tų, kuriems buvo nukirstos galvos dėl Jėzaus liudijimo ir dėl Dievo žodžio, kurie negarbino žvėries, nei jo atvaizdo, ir neėmė ženklo sau ant kaktos ar rankos. Jie atgijo ir viešpatavo su Kristumi tūkstantį metų.

Rvl 20 5 O visi kiti mirusieji neatgijo, iki pasibaigiant tūkstančiui metų. Šis yra pirmasis prisikėlimas.

Rvl 20 6 Palaimintas ir šventas, kas turi dalį pirmajame prisikėlime. Šitiems antroji mirtis neturi galios; jie bus Dievo ir Kristaus kunigai ir valdys su Juo tūkstantį metų.

Rvl 20 7 Kai pasibaigs tūkstantis metų, šėtonas bus išleistas iš savo kalėjimo

Rvl 20 8 ir išeis suvedžioti tautų, gyvenančių keturiuose žemės kampuose, Gogo ir Magogo, ir surinkti jų kovai. Jų skaičius kaip pajūrio smiltys.

Rvl 20 9 Jie išėjo ant žemės platumos ir apsupo šventųjų stovyklą ir mylimąjį miestą. Ir nužengė ugnis iš dangaus nuo Dievo ir juos prarijo,

Rvl 20 10 o jų suvedžiotojas velnias buvo įmestas į ugnies ir sieros ežerą, kur jau yra žvėris ir netikrasis pranašas. Jie bus kankinami dieną ir naktį per amžių amžius.

Rvl 20 11 Paskui mačiau didelį baltą sostą ir jame sėdintįjį, nuo kurio veido pabėgo žemė ir dangus, ir nebeliko jiems vietos.

Rvl 20 12 Ir mačiau mirusius, didelius ir mažus, stovinčius priešais Dievą. Buvo atskleistos knygos. Ir buvo atversta dar viena, būtent gyvenimo knyga. Mirusieji buvo teisiامي iš užrašų knygoje pagal jų darbus.

Rvl 20 13 Jūra atidavė savo mirusiuosius, o mirtis ir pragaras atidavė savuosius. Ir kiekvienas buvo teisiamas pagal savo darbus.

Rvl 20 14 Mirtis ir pragaras buvo įmesti į ugnies ežerą. Tai yra antroji mirtis.

Rvl 20 15 Kas tik nebuvo rastas įrašytas gyvenimo knygoje, buvo įmestas į ugnies ežerą.

Rvl 21 1 Ir aš pamačiau naują dangų ir naują žemę, nes pirmasis dangus ir pirmoji žemė praėjo ir jūros daugiau nebebuvo.

Rvl 21 2 Ir aš, Jonas, išvydau šventąjį miestą-naująją Jeruzalę, nužengiančią iš dangaus nuo Dievo; ji buvo pasiruošusi kaip nuotaka, pasipuošusi savo sužadėtiniiui.

Rvl 21 3 Ir išgirdau galingą balsą, skambantį iš dangaus: "Štai Dievo buveinė tarp žmonių. Jis apsigyvens pas juos, ir jie bus Jo tauta, ir pats Dievas, jų Dievas, bus su jais.

Rvl 21 4 Jis nušluostys kiekvieną ašarą nuo jų akių; nebebus daugiau mirties, nei liūdesio, nei dejonės, nei skausmo daugiau nebebus, nes kas buvo pirmiau-praėjo".

Rvl 21 5 Ir sėdintysis soste tarė: "Štai Aš visa darau nauja!" Jis pasakė man: "Rašyk, nes šitie žodžiai patikimi ir tikri".

Rvl 21 6 Ir jis man pasakė: "Įvyko! Aš esu Alfa ir Omega, Pradžia ir Pabaiga. Trokštančiam Aš duosiu dovanai gerti iš gyvenimo vandens šaltinio.

Rvl 21 7 Nugalėtojas paveldės viską, ir Aš būsiu jo Dievas, o jis bus mano sūnus.

Rvl 21 8 Bet bailiams, netikintiems, nešvankėliams, žudikams, ištvirkėliams, burtininkams, stabmeldžiams ir visiems melagiams skirta dalis ežere, kuris dega ugnimi ir siera; tai yra antroji mirtis".

Rvl 21 9 Tada prie manęs priėjo vienas iš septynių angelų, turėjusių septynis dubenis, pilnus septynių paskutinių negandų, ir pasakė man: "Eikš, aš tau parodysiu nuotaką, Avinėlio sužadėtinę".

Rvl 21 10 Ir jis nunešė mane dvasioje ant didelio ir aukšto kalno, ir parodė man miestą, šventąją Jeruzalę, nusileidžiančią iš dangaus nuo Dievo,

Rvl 21 11 žėrinčią Dievo šlove. Jos švytėjimas tarsi brangakmenio, tarsi jaspio akmens, tviskančio kaip krištolas.

Rvl 21 12 Ji apjuosta didele ir aukšta siena su dvylika vartų, o ant vartų dvylika angelų ir užrašyti dvylikos Izraelio giminių vardai.

Rvl 21 13 Nuo rytų pusės treji vartai, nuo šiaurės treji vartai, nuo pietų treji vartai ir nuo vakarų treji vartai.

Rvl 21 14 Miesto sienos turi dvylika pamatų, ant kurių dvylikos Avinėlio apaštalų vardai.

Rvl 21 15 Kalbantysis su manimi turėjo matą-auksinę nendrę išmatuoti miestui, jo vartams ir sienoms.

Rvl 21 16 Miestas išdėstytas keturkampiu: jo ilgis ir plotis lygūs. Jis išmatavo miestą nendre ir rado dvylika tūkstančių stadijų. Jo ilgis, plotis ir aukštis lygūs.

Rvl 21 17 Jis išmatavo jo sienas ir rado šimtą keturiasdešimt keturias uolektis žmonių mastu, tiek pat ir angelo mastu.

Rvl 21 18 Jo sienos sukrautos iš jaspio, o pats miestas iš gryno aukso, panašaus į vaisių stiklą.

Rvl 21 19 Miesto sienų pamatai papuošti visokiais brangakmeniais. Pirmas pamatas yra jaspio, antras safyro, trečias chalcedono, ketvirtas smaragdo,

Rvl 21 20 penktas sardonikso, šeštas sardžio, septintas chrizolito, aštuntas berilio, devintas topazo, dešimtas chrizoprato, vienuoliktas hiacinto, dvyliktas ametisto.

Rvl 21 21 Dvylika vartų-dvylika perlų, kiekvieni vartai iš vieno perlo. Ir miesto gatvės-grynas auksas, tarsi vaisius stiklas.

Rvl 21 22 Bet jame nemačiau šventyklos, nes Viešpats, visagalis Dievas, ir Avinėlis yra jo šventykla.

Rvl 21 23 Miestui apšviesti nereikia nei saulės, nei mėnulio, nes jame šviečia Dievo šlovė ir jo žiburys yra Avinėlis.

Rvl 21 24 Ir išgelbėtos tautos vaikščios jo šviesoje, ir žemės karaliai atsineš į jį savo šlovę ir garbę.

Rvl 21 25 Jo vartai nebus uždaromi dieną, -nes tenai nebus nakties, -

Rvl 21 26 ir į jį bus atnešta tautų šlovė ir garbė.

Rvl 21 27 Ir ten niekados nepateks, kas netyra, joks nešvankėlis ar melagis, o tiksliai tie, kurie įrašyti Avinėlio gyvenimo knygoje.

Rvl 22 1 Jis parodė man tyrą gyvenimo vandens upę, tvaskančią tarsi krištolas, ištekančią nuo Dievo ir Avinėlio sosto.

Rvl 22 2 Viduryje miesto gatvės, abejose upės pusėse, augo gyvenimo medis, duodantis dvylika derlių, kiekvieną mėnesį vedantis vaisių, o to medžio lapai-tautoms gydyti.

Rvl 22 3 Ir nebus daugiau jokio prakeikimo. Mieste stovės Dievo ir Avinėlio sostas, ir Jo tarnai tarnaus Jam.

Rvl 22 4 Jie regės Jo veidą, ir jų kaktose bus Jo vardas.

The Holy Bible in Lithuanian

Rvl 22 5 Ten nebebus nakties, jiems nereikės nei žiburio, nei saulės šviesos, nes Viešpats Dievas jiems švies, ir jie viešpataus per amžių amžius.

Rvl 22 6 Tuomet jis man pasakė: "Šie žodžiai patikimi ir tikri. Viešpats, šventų pranašų Dievas, atsiuntė savo angelą parodyti savo tarnams, kas turi įvykti netrukus".

Rvl 22 7 "Štai Aš veikiai ateinu! Palaimintas, kas laikosi šios knygos pranašystės žodžių!"

Rvl 22 8 Aš, Jonas, visa tai mačiau ir girdėjau. Išgirdęs ir pamatęs, puolau po kojų angelui, kuris man visa tai parodė, norėdamas jį pagarbinti.

Rvl 22 9 Bet jis man pasakė: "Žiūrėk, kad to nedarytum! Juk ir aš esu tarnas, kaip tu ir tavo broliai pranašai, ir visi, kurie laikosi šios knygos žodžių. Dievą garbink!"

Rvl 22 10 Jis sako man: "Neužantspauduok pranašiskų šios knygos žodžių, nes laikas trumpas.

Rvl 22 11 Neteisusis toliau tesielgia neteisias, kas susitepęs, ir toliau tebūna susitepęs, teisusis toliau tevykdo teisumą, ir šventasis dar tepašventėja".

Rvl 22 12 "Štai Aš veikiai ateinu, ir mano atlygis su manimi, kad kiekvienam atlyginčiau pagal jo darbus.

Rvl 22 13 Aš esu Alfa ir Omega, Pradžia ir Pabaiga, Pirmasis ir Paskutinysis".

Rvl 22 14 "Palaiminti, kurie vykdo Jo įsakymus, kad įgytų teisę į gyvenimo medį ir galėtų įžengti pro vartus į miestą.

Rvl 22 15 O lauke lieka šunys, burtininkai, ištvirtėliai, žudikai, stabmeldžiai ir visi, kurie mėgsta melą ir jį daro".

Rvl 22 16 "Aš, Jėzus, pasiunčiau savo angelą jums tai paliudyti apie bažnyčias. Aš esu Dovydo šaknis ir palikuonis, žėrinti aušrinę žvaigždę!"

Rvl 22 17 Ir Dvasia, ir sužadėtinė kviečia: "Ateik!" Ir kas girdi, teatsiliepia: "Ateik!" Ir kas trokšta, teateina, ir kas nori, tesisemia dovanai gyvenimo vandens.

Rvl 22 18 Aš sakau kiekvienam, kuris girdi šios knygos pranašystės žodžius: "Jeigu kas prie jų ką pridės-Dievas jam pridės aprašytą šioje knygoje negandų.

Rvl 22 19 Ir jeigu kas atims ką nors nuo šios pranašystės knygos žodžių- Dievas atims jo dalį iš gyvenimo knygos ir šventojo miesto, kurie aprašyti šioje knygoje".

Rvl 22 20 Tas, kuris šitai liudija, sako: "Taip, Aš veikiai ateinu!" Amen. Taip, ateik, Viešpatie Jėzau!

Rvl 22 21 Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė su jumis visais! Amen!